

Tu Tiên Thuật Bắt Đầu Tu Hành

Đậu Tương Du Điều Nhiệt Cán Diện

Bắt Đầu Tu Hành Từ Tiễn Thuật

Tác giả: Đẩu Tương Du Điều Nhiệt Cán Diện

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Table of Contents

1. [Chương 1: Trần Tam Thạch](#)
2. [Chương 2: Mua tên](#)
3. [Chương 3: Từ chối](#)
4. [Chương 4: Nuôi sống gia đình](#)
5. [Chương 5: Tiễn thuật nhập môn](#)
6. [Chương 6: Theo Dấu](#)
7. [Chương 7: Trương Thuận](#)
8. [Chương 8: Quan thuế](#)
9. [Chương 9: Gà rừng](#)
10. [Chương 10: Lang Nha Tiên](#)
11. [Chương 11: Trong nháy mắt bắn ba phát](#)
12. [Chương 12: tăng thêm một bậc](#)
13. [Chương 13: Hán tử](#)
14. [Chương 14: Chuyện nào ra chuyện đó](#)
15. [Chương 15: nhận lỗi](#)
16. [Chương 16: Xả giận](#)
17. [Chương 17: Chuyện không liên quan](#)
18. [Chương 18: Tần Phong](#)
19. [Chương 19: thu hai lần](#)
20. [Chương 20: thuế tiên nhân](#)
21. [Chương 21: giới nghiêm](#)
22. [Chương 22: Tòng quân](#)
23. [Chương 23: Đứng tấn](#)
24. [Chương 24: Uông Bách Hộ](#)
25. [Chương 25: cạm lời](#)
26. [Chương 26: Chu Đồng](#)
27. [Chương 27: Tìm cung](#)
28. [Chương 28: Cung hai thạch](#)
29. [Chương 29: Thịnh Thái Tổ](#)
30. [Chương 30: Quá đắt](#)
31. [Chương 31: gây khó dễ](#)
32. [Chương 32: luyện tập thương pháp](#)
33. [Chương 33: phán đoán](#)
34. [Chương 34: Tay vượn eo ong, cốt cách kinh kỳ!](#)
35. [Chương 35: Thành công](#)
36. [Chương 36: tranh giành](#)

37. [Chương 37: Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp](#)
38. [Chương 38: xốt xa](#)
39. [Chương 39: Trang Nghi](#)
40. [Chương 40: Hạ gấu đen](#)
41. [Chương 41: Dùng tên chặn tên](#)
42. [Chương 42: Hiệu suất tăng vọt!](#)
43. [Chương 43: Luyện Huyết nhập môn](#)
44. [Chương 44: võ sư chính thức](#)
45. [Chương 45: nói chuyện cho rõ ràng](#)
46. [Chương 46: khó mà bình tĩnh](#)
47. [Chương 47: Người rớt cuộc là ai?](#)
48. [Chương 48: bảo bối](#)
49. [Chương 49: bàn tán](#)
50. [Chương 50: lòng dạ xấu xa](#)
51. [Chương 51: Tỷ thí](#)
52. [Chương 52: Thắng](#)
53. [Chương 53: Kỳ Quan](#)
54. [Chương 54: Bạch Hạc Mã](#)
55. [Chương 55: tò mò](#)
56. [Chương 56: Nhận nhà](#)
57. [Chương 57: hồ đồ](#)
58. [Chương 58: biết phải làm sao](#)
59. [Chương 59: Vu Thần Giáo](#)
60. [Chương 60: Lô Diệp Thương](#)
61. [Chương 61: Tinh thông](#)
62. [Chương 62: tim như nhỏ máu](#)
63. [Chương 63: Tìm tới cửa](#)
64. [Chương 64: Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong](#)
65. [Chương 65: ngon nguồn](#)
66. [Chương 66: chúa tể sơn lâm](#)
67. [Chương 67: tàn nhẫn](#)
68. [Chương 68: kỳ lạ](#)
69. [Chương 69: hiệu quả vượt trội](#)
70. [Chương 70: Sơn Hà Du Ký](#)
71. [Chương 71: tập hợp vây quét](#)
72. [Chương 72: Kim Chung Tự](#)
73. [Chương 73: Bao vây.](#)
74. [Chương 74: Cá lọt lưới!](#)
75. [Chương 75: người bịt mắt](#)
76. [Chương 76: răn lục](#)

77. [Chương 77: cảnh cáo](#)
78. [Chương 78: Uy lực khủng khiếp](#)
79. [Chương 79: lại đột phá](#)
80. [Chương 80: Tăng gấp đôi](#)
81. [Chương 81: chuẩn bị tâm lý từ trước](#)
82. [Chương 82: động không đáy](#)
83. [Chương 83: Đây là làm sao vậy](#)
84. [Chương 84: nghĩ nhiều rồi](#)
85. [Chương 85: Thuần nưạ](#)
86. [Chương 86: biết co biết duỗi](#)
87. [Chương 87: Nhảy cao vài mét](#)
88. [Chương 88: Bạch Lộc](#)
89. [Chương 89: buồn bực](#)
90. [Chương 90: Chinh phong](#)
91. [Chương 91: bồi bổ](#)
92. [Chương 92: mạnh mẽ](#)
93. [Chương 93: luôn thiếu một chút](#)
94. [Chương 94: Long Tượng Chi Huyết](#)
95. [Chương 95: Bất Diệt Kim Xà Thương](#)
96. [Chương 96: vui mừng](#)
97. [Chương 97: vụ không](#)
98. [Chương 98: Giết người](#)
99. [Chương 99: không nao núng](#)
100. [Chương 100: Bôn Lôi Kiếm Pháp](#)
101. [Chương 101: im miệng](#)
102. [Chương 102: bỏ chạy](#)
103. [Chương 103: tắt thở](#)
104. [Chương 104: sụp đổ hoàn toàn](#)
105. [Chương 105: mười lăm thạch](#)
106. [Chương 106: Dưỡng Cốt Thương](#)
107. [Chương 107: Thống binh](#)
108. [Chương 108: Tôn Ly](#)
109. [Chương 109: Tôn Bất Khí](#)
110. [Chương 110: Tri phủ](#)
111. [Chương 111: Uy hiếp](#)
112. [Chương 112: Chẳng lẽ là hấn?](#)
113. [Chương 113: Đối luyện](#)
114. [Chương 114: Chủ tâm cốt](#)
115. [Chương 115: Công tử nhà ai đây?](#)
116. [Chương 116: Cứu Long Hoạt Gân](#)

117. [Chương 117: làm phiền](#)
118. [Chương 118: Mục đích là gì?](#)
119. [Chương 119: Tra hỏi](#)
120. [Chương 120: Chân tướng](#)
121. [Chương 121: suy đoán đủ điều](#)
122. [Chương 122: đau buồn vô hạn](#)
123. [Chương 123: Làm thế nào mà làm được?](#)
124. [Chương 124: thí nghiệm](#)
125. [Chương 125: Kinh mạch?](#)
126. [Chương 126: cày cាប់ tự động](#)
127. [Chương 127: thăng quan](#)
128. [Chương 128: Phàm?](#)
129. [Chương 129: Hết tiền](#)
130. [Chương 130: Trường Thành](#)
131. [Chương 131: Phá giải phối phương](#)
132. [Chương 132: pha chế được liệu](#)
133. [Chương 133: Chân tướng](#)
134. [Chương 134: Tôn Bất Hối](#)
135. [Chương 135: Hỏa Liên Vũ Thê](#)
136. [Chương 136: Thương hay](#)
137. [Chương 137: Khách sáo cái gì](#)
138. [Chương 138: thay đổi thái độ](#)
139. [Chương 139: Như vậy không được](#)
140. [Chương 140: Dạ Bất Thu](#)
141. [Chương 141: rèn da](#)
142. [Chương 142: Dịch tập](#)
143. [Chương 143: Đuổi theo](#)
144. [Chương 144: vây công](#)
145. [Chương 145: Chuyện gì thế này?](#)
146. [Chương 146: ban thưởng](#)
147. [Chương 147: Không có độc](#)
148. [Chương 148: cao minh](#)
149. [Chương 149: Bảo mã tìm chủ](#)
150. [Chương 150: đi vòng](#)
151. [Chương 151: Cứu hoàng tử](#)
152. [Chương 152: tiết lộ thông tin](#)
153. [Chương 153: điên rồi sao](#)
154. [Chương 154: Tất cả lui xuống](#)
155. [Chương 155: cứu ta](#)
156. [Chương 156: nhờ vả tận gốc](#)

157. [Chương 157: chỉ có thể chấp nhận sự thật](#)
158. [Chương 158: kỳ tích](#)
159. [Chương 159: hạ chiến thư](#)
160. [Chương 160: Thu hoạch lớn nhất.](#)
161. [Chương 161: phần cuối cùng](#)
162. [Chương 162: mượn thuốc](#)
163. [Chương 163: Điểm Thương Kiếm Pháp](#)
164. [Chương 164: kiếm tốt](#)
165. [Chương 165: Kiếm đạo tốc thông](#)
166. [Chương 166: Kéo dài](#)
167. [Chương 167: Đại quân áp sát](#)
168. [Chương 168: sĩ khí](#)
169. [Chương 169: Công thành chiến](#)
170. [Chương 170: Chiến thuật mệt mỏi](#)
171. [Chương 171: Chiến xa xung phong](#)
172. [Chương 172: Rút lui](#)
173. [Chương 173: thánh chỉ](#)
174. [Chương 174: Bích Huyết Độc Lộ.](#)
175. [Chương 175: điều chế thuốc giải](#)
176. [Chương 176: tìm hiểu](#)
177. [Chương 177: củng cố phòng thủ](#)
178. [Chương 178: tổn thất nặng nề](#)
179. [Chương 179: Mở kho lương](#)
180. [Chương 180: Trúng kế](#)
181. [Chương 181: Đâm sau lưng?](#)
182. [Chương 182: Tinh thần quyết tử](#)
183. [Chương 183: đi một mình](#)
184. [Chương 184: thế bí](#)
185. [Chương 185: diệt khẩu](#)
186. [Chương 186: Là người?](#)
187. [Chương 187: Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc](#)
188. [Chương 188: Đến thì đến](#)
189. [Chương 189: Nộp tiền](#)
190. [Chương 190: kỳ quái](#)
191. [Chương 191: tái hiện lại kỳ tích](#)
192. [Chương 192: Chém Ô Mộc Nhĩ](#)
193. [Chương 193: Xuất thành](#)
194. [Chương 194: Bỏ thành!](#)
195. [Chương 195: Luyện Tạng Thương Pháp](#)
196. [Chương 196: Hợp Nhất Thương Pháp](#)

197. [Chương 197: Thông Mạch cảnh](#)
198. [Chương 198: Đỗ Vinh](#)
199. [Chương 199: tin dữ](#)
200. [Chương 200: chim cắt](#)
201. [Chương 201: Dịch tập kích](#)
202. [Chương 202: Đuổi không kịp, trốn không thoát!](#)
203. [Chương 203: điểm tướng](#)
204. [Chương 204: truy sát](#)
205. [Chương 205: tro tàn](#)
206. [Chương 206: suy nghĩ đôi sách](#)
207. [Chương 207: im lặng bao trùm](#)
208. [Chương 208: Tào Phiền](#)
209. [Chương 209: Người vội cái gì](#)
210. [Chương 210: có thể nhìn được sao](#)
211. [Chương 211: Hoàng Thổ Lĩnh](#)
212. [Chương 212: Tất Lặc Cách](#)
213. [Chương 213: công tâm](#)
214. [Chương 214: Lữ Tích](#)
215. [Chương 215: chém tướng](#)
216. [Chương 216: Không đuổi theo nữa](#)
217. [Chương 217: Qua sông](#)
218. [Chương 218: thư cầu hòa](#)
219. [Chương 219: nịnh hót](#)
220. [Chương 220: sơ sài](#)
221. [Chương 221: Phòng Thanh Vân](#)
222. [Chương 222: mặt dày](#)
223. [Chương 223: đồ mắt](#)
224. [Chương 224: Dịch Hình Huyền Thể](#)
225. [Chương 225: Giải dược](#)
226. [Chương 226: nhà mới](#)
227. [Chương 227: Hậu công công](#)
228. [Chương 228: hạn chế](#)
229. [Chương 229: đi xem trước](#)
230. [Chương 230: Tiên Hạc Lâu](#)
231. [Chương 231: Tửu lượng tốt](#)
232. [Chương 232: Bạch Đình Chi](#)
233. [Chương 233: La Thiên sơn mạch](#)
234. [Chương 234: đi một bước xem một bước](#)
235. [Chương 235: trận đồ](#)
236. [Chương 236: Đi không đổi tên ngồi không đổi họ](#)

- 237. [Chương 237: thiên tài hàng thật giá thật](#)
- 238. [Chương 238: độc thú](#)
- 239. [Chương 239: vượt núi băng rừng](#)
- 240. [Chương 240: Kiếm Xỉ Hồ](#)
- 241. [Chương 241: Binh Viên](#)
- 242. [Chương 242: cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng](#)
- 243. [Chương 243: Xuống núi](#)
- 244. [Chương 244: không hiểu](#)
- 245. [Chương 245: Chưa chắc](#)
- 246. [Chương 246: trực tiếp không đề ý tới](#)
- 247. [Chương 247: diễn võ trường kín](#)
- 248. [Chương 248: bắt bẻ](#)
- 249. [Chương 249: Người kế tiếp](#)
- 250. [Chương 250: Bày trận](#)
- 251. [Chương 251: Chỉ vậy thôi sao?](#)
- 252. [Chương 252: đối thủ cạnh tranh hữu lực](#)
- 253. [Chương 253: Cửu Cung Bát Quái Trận](#)
- 254. [Chương 254: Hưu Môn](#)
- 255. [Chương 255: động tay chân](#)
- 256. [Chương 256: đại khai sát giới](#)
- 257. [Chương 257: Người đầu tiên đạt Giáp đẳng](#)
- 258. [Chương 258: bại hoại](#)
- 259. [Chương 259: thế cục vi diệu](#)
- 260. [Chương 260: Vân Trung Doanh](#)
- 261. [Chương 261: Trâu Canh Đạo](#)
- 262. [Chương 262: Ninh Trường Quân](#)
- 263. [Chương 263: Người còn có gì để chối cãi](#)
- 264. [Chương 264: trường long màu bạc](#)
- 265. [Chương 265: Đồ bẻ](#)
- 266. [Chương 266: Cái giá phải trả](#)
- 267. [Chương 267: Phế rồi](#)
- 268. [Chương 268: chờ thêm](#)
- 269. [Chương 269: Có gì đáng bái chú?](#)
- 270. [Chương 270: Ra trận](#)
- 271. [Chương 271: cần phải cướp](#)
- 272. [Chương 272: chờ đợi](#)
- 273. [Chương 273: Trương Hoài Dân](#)
- 274. [Chương 274: Không ổn](#)
- 275. [Chương 275: năng lực đáng sợ](#)
- 276. [Chương 276: giới nghiêm](#)

- 277. [Chương 277: quy tắc](#)
- 278. [Chương 278: Bùi Thiên Nam](#)
- 279. [Chương 279: nhượng bộ còn chưa đủ sao?](#)
- 280. [Chương 280: không tha](#)
- 281. [Chương 281: không phải là đối thủ](#)
- 282. [Chương 282: báo thù](#)
- 283. [Chương 283: nhắc nhở](#)
- 284. [Chương 284: Đáng hận](#)
- 285. [Chương 285: không ổn lắm](#)
- 286. [Chương 286: Vậy phải làm sao?](#)
- 287. [Chương 287: trêu chọc](#)
- 288. [Chương 288: giao thủ](#)
- 289. [Chương 289: Hảo đạo pháp](#)
- 290. [Chương 290: Thắng trước cái đã](#)
- 291. [Chương 291: Đại Nhật Chúc Thiên](#)
- 292. [Chương 292: Làm sao có thể](#)
- 293. [Chương 293: đánh cược](#)
- 294. [Chương 294: cuối cùng đã thắng](#)
- 295. [Chương 295: Nói chuyện giống như đánh rắm](#)
- 296. [Chương 296: Sờ cột](#)
- 297. [Chương 297: tự mình chuốc lấy](#)
- 298. [Chương 298: chẳng có gì phải sợ](#)
- 299. [Chương 299: hộ vệ Võ Thánh](#)
- 300. [Chương 300: phong thư](#)
- 301. [Chương 301: Người có thể đi rồi](#)
- 302. [Chương 302: canh cửa cả đêm](#)
- 303. [Chương 303: hứng thú](#)
- 304. [Chương 304: Dưỡng Thần Thang](#)
- 305. [Chương 305: Hương hỏa](#)
- 306. [Chương 306: Dự Bị Doanh](#)
- 307. [Chương 307: Bái sư](#)
- 308. [Chương 308: Độc Sư Phủ](#)
- 309. [Chương 309: Thật sự có tiên nhân sao](#)
- 310. [Chương 310: thắng thắn](#)
- 311. [Chương 311: Kiếm Khí Thuật](#)
- 312. [Chương 312: Đương Quy Viên](#)
- 313. [Chương 313: Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương](#)
- 314. [Chương 314: mục đích thực sự](#)
- 315. [Chương 315: Cáo biệt](#)
- 316. [Chương 316: Trần Quốc Long Thương](#)

317. [Chương 317: Ngự Dương Tông](#)
318. [Chương 318: bỏ lỡ](#)
319. [Chương 319: đoán không sai](#)
320. [Chương 320: âm thầm ghi nhớ](#)
321. [Chương 321: dục cao](#)
322. [Chương 322: hoàn toàn không hợp lý](#)
323. [Chương 323: từ biệt](#)
324. [Chương 324: diệu kế](#)
325. [Chương 325: Keo kiệt bủn xỉn](#)
326. [Chương 326: Xuất phát](#)
327. [Chương 327: không thích hợp](#)
328. [Chương 328: đáng sợ](#)
329. [Chương 329: người đến không đúng lúc](#)
330. [Chương 330: Không thể không đi!](#)
331. [Chương 331: quá phân](#)
332. [Chương 332: Hồng Tụ Lâu](#)
333. [Chương 333: Chiêu Chiêu](#)
334. [Chương 334: Ngưng Hương](#)
335. [Chương 335: sát khí](#)
336. [Chương 336: phải cảm ơn một phen](#)
337. [Chương 337: bị đề mắt](#)
338. [Chương 338: vất kiệt tiềm năng](#)
339. [Chương 339: linh căn](#)
340. [Chương 340: Náo lớn](#)
341. [Chương 341: hải lòng](#)
342. [Chương 342: khả năng xấu nhất](#)
343. [Chương 343: kiếm ảnh](#)
344. [Chương 344: há hốc mồm](#)
345. [Chương 345: không có đất dụng võ](#)
346. [Chương 346: Hung Tranh](#)
347. [Chương 347: Xuống núi](#)
348. [Chương 348: Hộ Thân Phù](#)
349. [Chương 349: Bàn chuyện](#)
350. [Chương 350: cơ mật](#)
351. [Chương 351: Đại sự không ổn](#)
352. [Chương 352: nhốt vào đại lao](#)
353. [Chương 353: chiến hữu thân thiết](#)
354. [Chương 354: Tình báo](#)
355. [Chương 355: Nhật nguyệt tinh khí](#)
356. [Chương 356: túi thơm](#)

- 357. [Chương 357: kỳ quái](#)
- 358. [Chương 358: Hẻm núi Kiếm Môn](#)
- 359. [Chương 359: Tư tưởng giặc cỏ!](#)
- 360. [Chương 360: Một lũ hèn nhát](#)
- 361. [Chương 361: Xích Mi Quân](#)
- 362. [Chương 362: nghiên cứu tình hình](#)
- 363. [Chương 363: si mê binh pháp](#)
- 364. [Chương 364: Hết Linh Sa](#)
- 365. [Chương 365: Lương Kỷ Niên](#)
- 366. [Chương 366: đại sự](#)
- 367. [Chương 367: hỏa tốc rút lui](#)
- 368. [Chương 368: xác định](#)
- 369. [Chương 369: đại nghĩa](#)
- 370. [Chương 370: tàn nhẫn](#)
- 371. [Chương 371: Đồng An](#)
- 372. [Chương 372: kinh ngạc](#)
- 373. [Chương 373: cố gắng kiên trì](#)
- 374. [Chương 374: Trước khác nay khác](#)
- 375. [Chương 375: mượn tạm](#)
- 376. [Chương 376: như bị sét đánh](#)
- 377. [Chương 377: lá gan thật lớn](#)
- 378. [Chương 378: Liều mạng](#)
- 379. [Chương 379: Tư Khải](#)
- 380. [Chương 380: đả kích nặng nề](#)
- 381. [Chương 381: Thế công dừng lại](#)
- 382. [Chương 382: con đường chết](#)
- 383. [Chương 383: khó mà chấp nhận](#)
- 384. [Chương 384: không phải làm bừa](#)
- 385. [Chương 385: xuất phát](#)
- 386. [Chương 386: tự an ủi](#)
- 387. [Chương 387: Diệu kế](#)
- 388. [Chương 388: Có khả thi không](#)
- 389. [Chương 389: Mây đen giăng kín](#)
- 390. [Chương 390: ra thành dễ, về thành khó](#)
- 391. [Chương 391: không còn dị nghị](#)
- 392. [Chương 392: không thể chịu đựng thêm](#)
- 393. [Chương 393: Mở công thành](#)
- 394. [Chương 394: Hoang đường](#)
- 395. [Chương 395: tuyệt vọng](#)
- 396. [Chương 396: sốt ruột](#)

- 397. [Chương 397: Lương Kỷ Niên lo lắng](#)
- 398. [Chương 398: tâm phục khẩu phục](#)
- 399. [Chương 399: trực đảo Mi Sơn](#)
- 400. [Chương 400: hoang mang](#)
- 401. [Chương 401: không phủ nhận](#)
- 402. [Chương 402: Nghĩa không nắm giữ tài, từ không nắm giữ binh](#)
- 403. [Chương 403: đừng bỏ cuộc](#)
- 404. [Chương 404: uống thuốc](#)
- 405. [Chương 405: thiên binh giáng trần](#)
- 406. [Chương 406: bắt lực](#)
- 407. [Chương 407: Xích Mi vô đức, thiên tướng đến thu](#)
- 408. [Chương 408: Hạ Tiên Lương](#)
- 409. [Chương 409: mau mau đầu hàng](#)
- 410. [Chương 410: Hồn trướng](#)
- 411. [Chương 411: Quỳ xuống](#)
- 412. [Chương 412: pháp trận](#)
- 413. [Chương 413: Hạt châu](#)
- 414. [Chương 414: Đừng hoảng](#)
- 415. [Chương 415: Lên đường](#)
- 416. [Chương 416: Uy Chấn Thiên Hạ \(1\)](#)
- 417. [Chương 417: Uy Chấn Thiên Hạ \(2\)](#)
- 418. [Chương 418: Uy Chấn Thiên Hạ \(3\)](#)
- 419. [Chương 419: Uy Chấn Thiên Hạ \(4\)](#)
- 420. [Chương 420: Uy Chấn Thiên Hạ \(5\)](#)
- 421. [Chương 421: Uy Chấn Thiên Hạ \(6\)](#)
- 422. [Chương 422: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(1\)](#)
- 423. [Chương 423: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(2\)](#)
- 424. [Chương 424: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(3\)](#)
- 425. [Chương 425: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(4\)](#)
- 426. [Chương 426: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(5\)](#)
- 427. [Chương 427: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(6\)](#)
- 428. [Chương 428: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói \(7\)](#)

429. [Chương 429: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(1\)](#)
430. [Chương 430: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(2\)](#)
431. [Chương 431: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(3\)](#)
432. [Chương 432: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(4\)](#)
433. [Chương 433: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(5\)](#)
434. [Chương 434: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi \(6\)](#)
435. [Chương 435: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(1\)](#)
436. [Chương 436: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(2\)](#)
437. [Chương 437: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(3\)](#)
438. [Chương 438: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(4\)](#)
439. [Chương 439: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(5\)](#)
440. [Chương 440: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh \(6\)](#)
441. [Chương 441: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(1\)](#)
442. [Chương 442: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(2\)](#)
443. [Chương 443: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(3\)](#)
444. [Chương 444: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(4\)](#)
445. [Chương 445: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(5\)](#)
446. [Chương 446: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch \(6\)](#)
447. [Chương 447: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(1\)](#)
448. [Chương 448: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(2\)](#)

449. [Chương 449: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(3\)](#)
450. [Chương 450: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(4\)](#)
451. [Chương 451: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(5\)](#)
452. [Chương 452: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên \(6\)](#)
453. [Chương 453: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(1\)](#)
454. [Chương 454: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(2\)](#)
455. [Chương 455: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(3\)](#)
456. [Chương 456: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(4\)](#)
457. [Chương 457: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(5\)](#)
458. [Chương 458: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(6\)](#)
459. [Chương 459: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh \(7\)](#)
460. [Chương 460: Binh giả, thế giả \(1\)](#)
461. [Chương 461: Binh giả, thế giả \(2\)](#)
462. [Chương 462: Binh giả, thế giả \(3\)](#)
463. [Chương 463: Binh giả, thế giả \(4\)](#)
464. [Chương 464: Binh giả, thế giả \(5\)](#)
465. [Chương 465: Binh giả, thế giả \(6\)](#)
466. [Chương 466: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(1\)](#)
467. [Chương 467: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(2\)](#)
468. [Chương 468: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(3\)](#)
469. [Chương 469: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(4\)](#)
470. [Chương 470: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(5\)](#)
471. [Chương 471: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(6\)](#)
472. [Chương 472: Thiên Quân Vạn Mã Tì Bạch Bào \(7\)](#)
473. [Chương 473: Tứ Diện Sở Ca \(1\)](#)
474. [Chương 474: Tứ Diện Sở Ca \(2\)](#)
475. [Chương 475: Tứ Diện Sở Ca \(3\)](#)
476. [Chương 476: Tứ Diện Sở Ca \(4\)](#)
477. [Chương 477: Tứ Diện Sở Ca \(5\)](#)
478. [Chương 478: Tứ Diện Sở Ca \(6\)](#)
479. [Chương 479: Tứ Diện Sở Ca \(7\)](#)
480. [Chương 480: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(1\)](#)
481. [Chương 481: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(2\)](#)
482. [Chương 482: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(3\)](#)
483. [Chương 483: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(4\)](#)
484. [Chương 484: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(5\)](#)

- 485. [Chương 485: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu \(6\)](#)
- 486. [Chương 486: Thái tử tạo phản \(1\)](#)
- 487. [Chương 487: Thái tử tạo phản \(2\)](#)
- 488. [Chương 488: Thái tử tạo phản \(3\)](#)
- 489. [Chương 489: Thái tử tạo phản \(4\)](#)
- 490. [Chương 490: Thái tử tạo phản \(5\)](#)
- 491. [Chương 491: Thái tử tạo phản \(6\)](#)
- 492. [Chương 492: Thái tử tạo phản \(7\)](#)
- 493. [Chương 493: Trận chiến Hồ Lao Quan \(1\)](#)
- 494. [Chương 494: Trận chiến Hồ Lao Quan \(2\)](#)
- 495. [Chương 495: Trận chiến Hồ Lao Quan \(3\)](#)
- 496. [Chương 496: Trận chiến Hồ Lao Quan \(4\)](#)
- 497. [Chương 497: Trận chiến Hồ Lao Quan \(5\)](#)
- 498. [Chương 498: Trận chiến Hồ Lao Quan \(6\)](#)
- 499. [Chương 499: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(1\)](#)
- 500. [Chương 500: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(2\)](#)
- 501. [Chương 501: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(3\)](#)
- 502. [Chương 502: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(4\)](#)
- 503. [Chương 503: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(5\)](#)
- 504. [Chương 504: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành \(6\)](#)
- 505. [Chương 505: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(1\)](#)
- 506. [Chương 506: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(2\)](#)
- 507. [Chương 507: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(3\)](#)
- 508. [Chương 508: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(4\)](#)
- 509. [Chương 509: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(5\)](#)
- 510. [Chương 510: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(6\)](#)
- 511. [Chương 511: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu
Hiển Thần Uy \(7\)](#)
- 512. [Chương 512: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công
Trợ Trận Phá Vạn Quân \(1\)](#)
- 513. [Chương 513: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công
Trợ Trận Phá Vạn Quân \(2\)](#)
- 514. [Chương 514: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công
Trợ Trận Phá Vạn Quân \(3\)](#)

- 515. [Chương 515: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân \(4\)](#)
- 516. [Chương 516: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân \(5\)](#)
- 517. [Chương 517: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân \(6\)](#)
- 518. [Chương 518: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân \(7\)](#)
- 519. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(1\)](#)
- 520. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(2\)](#)
- 521. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(3\)](#)
- 522. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(4\)](#)
- 523. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(5\)](#)
- 524. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(6\)](#)
- 525. [Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! \(7\)](#)
- 526. [Chương 526: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(1\)](#)
- 527. [Chương 527: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(2\)](#)
- 528. [Chương 528: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(3\)](#)
- 529. [Chương 529: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(4\)](#)
- 530. [Chương 530: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(5\)](#)
- 531. [Chương 531: Cửu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến \(6\)](#)
- 532. [Chương 532: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(1\)](#)
- 533. [Chương 533: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(2\)](#)
- 534. [Chương 534: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(3\)](#)
- 535. [Chương 535: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(4\)](#)
- 536. [Chương 536: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(5\)](#)
- 537. [Chương 537: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai \(6\)](#)
- 538. [Chương 538: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại \(1\)](#)
- 539. [Chương 539: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại \(2\)](#)
- 540. [Chương 540: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại \(3\)](#)

541. [Chương 541: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại \(4\)](#)
542. [Chương 542: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại \(5\)](#)
543. [Chương 543: Thăm dò bí cảnh \(1\)](#)
544. [Chương 544: Thăm dò bí cảnh \(2\)](#)
545. [Chương 545: Thăm dò bí cảnh \(3\)](#)
546. [Chương 546: Thăm dò bí cảnh \(4\)](#)
547. [Chương 547: Thăm dò bí cảnh \(5\)](#)
548. [Chương 548: Thăm dò bí cảnh \(6\)](#)
549. [Chương 549: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(1\)](#)
550. [Chương 550: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(2\)](#)
551. [Chương 551: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(3\)](#)
552. [Chương 552: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(4\)](#)
553. [Chương 553: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(5\)](#)
554. [Chương 554: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát \(6\)](#)
555. [Chương 555: Ép Cung Đảo Chính \(1\)](#)
556. [Chương 556: Ép Cung Đảo Chính \(2\)](#)
557. [Chương 557: Ép Cung Đảo Chính \(3\)](#)
558. [Chương 558: Ép Cung Đảo Chính \(4\)](#)
559. [Chương 559: Ép Cung Đảo Chính \(5\)](#)
560. [Chương 560: Ép Cung Đảo Chính \(6\)](#)
561. [Chương 561: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(1\)](#)
562. [Chương 562: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(2\)](#)
563. [Chương 563: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(3\)](#)
564. [Chương 564: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(4\)](#)
565. [Chương 565: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(5\)](#)
566. [Chương 566: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương \(6\)](#)
567. [Chương 567: Được Tiên Duyên \(1\)](#)
568. [Chương 568: Được Tiên Duyên \(2\)](#)
569. [Chương 569: Được Tiên Duyên \(3\)](#)
570. [Chương 570: Được Tiên Duyên \(4\)](#)
571. [Chương 571: Được Tiên Duyên \(5\)](#)
572. [Chương 572: Được Tiên Duyên \(6\)](#)
573. [Chương 573: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(1\)](#)
574. [Chương 574: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(2\)](#)
575. [Chương 575: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(3\)](#)
576. [Chương 576: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(4\)](#)
577. [Chương 577: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(5\)](#)
578. [Chương 578: Thịnh Phụ Hoàng Phó Tử \(6\)](#)

- 579. [Chương 579: Dẹp Loạn \(1\)](#)
- 580. [Chương 580: Dẹp Loạn \(2\)](#)
- 581. [Chương 581: Dẹp Loạn \(3\)](#)
- 582. [Chương 582: Dẹp Loạn \(4\)](#)
- 583. [Chương 583: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(1\)](#)
- 584. [Chương 584: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(2\)](#)
- 585. [Chương 585: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(3\)](#)
- 586. [Chương 586: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(4\)](#)
- 587. [Chương 587: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(5\)](#)
- 588. [Chương 588: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch \(6\)](#)
- 589. [Chương 589: Gặp Tiên Nhân \(1\)](#)
- 590. [Chương 590: Gặp Tiên Nhân \(2\)](#)
- 591. [Chương 591: Gặp Tiên Nhân \(3\)](#)
- 592. [Chương 592: Gặp Tiên Nhân \(4\)](#)
- 593. [Chương 593: Gặp Tiên Nhân \(5\)](#)
- 594. [Chương 594: Gặp Tiên Nhân \(6\)](#)
- 595. [Chương 595: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(1\)](#)
- 596. [Chương 596: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(2\)](#)
- 597. [Chương 597: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(3\)](#)
- 598. [Chương 598: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(4\)](#)
- 599. [Chương 599: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(5\)](#)
- 600. [Chương 600: Kỹ nghệ: Ngự Tiên \(6\)](#)
- 601. [Chương 601: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(1\)](#)
- 602. [Chương 602: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(2\)](#)
- 603. [Chương 603: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(3\)](#)
- 604. [Chương 604: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(4\)](#)
- 605. [Chương 605: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(5\)](#)
- 606. [Chương 606: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiêu \(6\)](#)

607. [Chương 607: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(1\)](#)
608. [Chương 608: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(2\)](#)
609. [Chương 609: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(3\)](#)
610. [Chương 610: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(4\)](#)
611. [Chương 611: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(5\)](#)
612. [Chương 612: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô \(6\)](#)
613. [Chương 613: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(1\)](#)
614. [Chương 614: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(2\)](#)
615. [Chương 615: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(3\)](#)
616. [Chương 616: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(4\)](#)
617. [Chương 617: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(5\)](#)
618. [Chương 618: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ \(6\)](#)
619. [Chương 619: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(1\)](#)
620. [Chương 620: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(2\)](#)
621. [Chương 621: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(3\)](#)
622. [Chương 622: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(4\)](#)
623. [Chương 623: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(5\)](#)
624. [Chương 624: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn \(6\)](#)
625. [Chương 625: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(1\)](#)
626. [Chương 626: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(2\)](#)
627. [Chương 627: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(3\)](#)
628. [Chương 628: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(4\)](#)
629. [Chương 629: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(5\)](#)
630. [Chương 630: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận \(6\)](#)
631. [Chương 631: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(1\)](#)
632. [Chương 632: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(2\)](#)
633. [Chương 633: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(3\)](#)
634. [Chương 634: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(4\)](#)
635. [Chương 635: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(5\)](#)

- 636. [Chương 636: Nhân Gian Trấn Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ \(6\)](#)
- 637. [Chương 637: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(1\)](#)
- 638. [Chương 638: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(2\)](#)
- 639. [Chương 639: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(3\)](#)
- 640. [Chương 640: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(4\)](#)
- 641. [Chương 641: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(5\)](#)
- 642. [Chương 642: Hồng Trạch doanh mẫn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên \(6\)](#)
- 643. [Chương 643: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(1\)](#)
- 644. [Chương 644: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(2\)](#)
- 645. [Chương 645: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(3\)](#)
- 646. [Chương 646: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(4\)](#)
- 647. [Chương 647: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(5\)](#)
- 648. [Chương 648: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy \(6\)](#)
- 649. [Chương 649: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(1\)](#)
- 650. [Chương 650: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(2\)](#)
- 651. [Chương 651: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(3\)](#)
- 652. [Chương 652: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(4\)](#)
- 653. [Chương 653: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(5\)](#)
- 654. [Chương 654: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi \(6\)](#)
- 655. [Chương 655: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(1\)](#)
- 656. [Chương 656: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(2\)](#)
- 657. [Chương 657: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(3\)](#)
- 658. [Chương 658: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(4\)](#)
- 659. [Chương 659: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(5\)](#)
- 660. [Chương 660: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn \(6\)](#)
- 661. [Chương 661: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Dịch Doanh \(1\)](#)

- 662. [Chương 662: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh \(2\)](#)
- 663. [Chương 663: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh \(3\)](#)
- 664. [Chương 664: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh \(4\)](#)
- 665. [Chương 665: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh \(5\)](#)
- 666. [Chương 666: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh \(6\)](#)
- 667. [Chương 667: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(1\)](#)
- 668. [Chương 668: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(2\)](#)
- 669. [Chương 669: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(3\)](#)
- 670. [Chương 670: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(4\)](#)
- 671. [Chương 671: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(5\)](#)
- 672. [Chương 672: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(6\)](#)
- 673. [Chương 673: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía \(7\)](#)
- 674. [Chương 674: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc \(1\)](#)
- 675. [Chương 675: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc \(2\)](#)
- 676. [Chương 676: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc \(3\)](#)
- 677. [Chương 677: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc \(4\)](#)
- 678. [Chương 678: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc \(5\)](#)
- 679. [Chương 679: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thăng Tiên Đại Đô Thành \(1\)](#)
- 680. [Chương 680: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thăng Tiên Đại Đô Thành \(2\)](#)
- 681. [Chương 681: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thăng Tiên Đại Đô Thành \(3\)](#)

- 682. [Chương 682: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thảng Tiển Đại Đô Thành \(4\)](#)
- 683. [Chương 683: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thảng Tiển Đại Đô Thành \(5\)](#)
- 684. [Chương 684: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thảng Tiển Đại Đô Thành \(6\)](#)
- 685. [Chương 685: Quyết chiến \(1\)](#)
- 686. [Chương 686: Quyết chiến \(2\)](#)
- 687. [Chương 687: Quyết chiến \(3\)](#)
- 688. [Chương 688: Quyết chiến \(4\)](#)
- 689. [Chương 689: Quyết chiến \(5\)](#)
- 690. [Chương 690: Quyết chiến \(6\)](#)
- 691. [Chương 691: Giết Võ Thánh \(1\)](#)
- 692. [Chương 692: Giết Võ Thánh \(2\)](#)
- 693. [Chương 693: Giết Võ Thánh \(3\)](#)
- 694. [Chương 694: Giết Võ Thánh \(4\)](#)
- 695. [Chương 695: Giết Võ Thánh \(5\)](#)
- 696. [Chương 696: Giết Võ Thánh \(6\)](#)
- 697. [Chương 697: Giết Võ Thánh \(7\)](#)
- 698. [Chương 698: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(1\)](#)
- 699. [Chương 699: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(2\)](#)
- 700. [Chương 700: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(3\)](#)
- 701. [Chương 701: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(4\)](#)
- 702. [Chương 702: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(5\)](#)
- 703. [Chương 703: Mã nào đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà \(6\)](#)
- 704. [Chương 704: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(1\)](#)
- 705. [Chương 705: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(2\)](#)
- 706. [Chương 706: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(3\)](#)
- 707. [Chương 707: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(4\)](#)
- 708. [Chương 708: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(5\)](#)
- 709. [Chương 709: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh \(6\)](#)
- 710. [Chương 710: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(1\)](#)
- 711. [Chương 711: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(2\)](#)
- 712. [Chương 712: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(3\)](#)

- 713. [Chương 713: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(4\)](#)
- 714. [Chương 714: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(5\)](#)
- 715. [Chương 715: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(6\)](#)
- 716. [Chương 716: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn \(7\)](#)
- 717. [Chương 717: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(1\)](#)
- 718. [Chương 718: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(2\)](#)
- 719. [Chương 719: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(3\)](#)
- 720. [Chương 720: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(4\)](#)
- 721. [Chương 721: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(5\)](#)
- 722. [Chương 722: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người \(6\)](#)
- 723. [Chương 723: Phong Lang Cư Hu \(1\)](#)
- 724. [Chương 724: Phong Lang Cư Hu \(2\)](#)
- 725. [Chương 725: Phong Lang Cư Hu \(3\)](#)
- 726. [Chương 726: Phong Lang Cư Hu \(4\)](#)
- 727. [Chương 727: Phong Lang Cư Hu \(5\)](#)
- 728. [Chương 728: Phong Lang Cư Hu \(6\)](#)
- 729. [Chương 729: Quyết định \(1\)](#)
- 730. [Chương 730: Quyết định \(2\)](#)
- 731. [Chương 731: Quyết định \(3\)](#)
- 732. [Chương 732: Quyết định \(4\)](#)
- 733. [Chương 733: Quyết định \(5\)](#)
- 734. [Chương 734: Quyết định \(6\)](#)
- 735. [Chương 735: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(1\)](#)
- 736. [Chương 736: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(2\)](#)
- 737. [Chương 737: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(3\)](#)
- 738. [Chương 738: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(4\)](#)
- 739. [Chương 739: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(5\)](#)
- 740. [Chương 740: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi \(6\)](#)
- 741. [Chương 741: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(1\)](#)
- 742. [Chương 742: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(2\)](#)
- 743. [Chương 743: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(3\)](#)

744. [Chương 744: Trần Đốc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(4\)](#)
745. [Chương 745: Trần Đốc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(5\)](#)
746. [Chương 746: Trần Đốc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc \(6\)](#)
747. [Chương 747: Ván Cờ \(1\)](#)
748. [Chương 748: Ván Cờ \(2\)](#)
749. [Chương 749: Ván Cờ \(3\)](#)
750. [Chương 750: Ván Cờ \(4\)](#)
751. [Chương 751: Ván Cờ \(5\)](#)
752. [Chương 752: Ván Cờ \(6\)](#)
753. [Chương 753: Phá Cục \(1\)](#)
754. [Chương 754: Phá Cục \(2\)](#)
755. [Chương 755: Phá Cục \(3\)](#)
756. [Chương 756: Phá Cục \(4\)](#)
757. [Chương 757: Phá Cục \(5\)](#)
758. [Chương 758: Phá Cục \(6\)](#)
759. [Chương 759: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(1\)](#)
760. [Chương 760: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(2\)](#)
761. [Chương 761: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(3\)](#)
762. [Chương 762: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(4\)](#)
763. [Chương 763: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(5\)](#)
764. [Chương 764: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện \(6\)](#)
765. [Chương 765: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(1\)](#)
766. [Chương 766: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(2\)](#)
767. [Chương 767: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(3\)](#)
768. [Chương 768: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(4\)](#)
769. [Chương 769: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(5\)](#)
770. [Chương 770: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã? \(6\)](#)
771. [Chương 771: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh \(1\)](#)
772. [Chương 772: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh \(2\)](#)

- 773. [Chương 773: Phường thi treo thưởng, bạch bào vang danh \(3\)](#)
- 774. [Chương 774: Phường thi treo thưởng, bạch bào vang danh \(4\)](#)
- 775. [Chương 775: Phường thi treo thưởng, bạch bào vang danh \(5\)](#)
- 776. [Chương 776: Phường thi treo thưởng, bạch bào vang danh \(6\)](#)
- 777. [Chương 777: Tây Chinh, Phật Tiên! \(1\)](#)
- 778. [Chương 778: Tây Chinh, Phật Tiên! \(2\)](#)
- 779. [Chương 779: Tây Chinh, Phật Tiên! \(3\)](#)
- 780. [Chương 780: Tây Chinh, Phật Tiên! \(4\)](#)
- 781. [Chương 781: Tây Chinh, Phật Tiên! \(5\)](#)
- 782. [Chương 782: Tây Chinh, Phật Tiên! \(6\)](#)
- 783. [Chương 783: Binh Tiên đối Binh Thánh \(1\)](#)
- 784. [Chương 784: Binh Tiên đối Binh Thánh \(2\)](#)
- 785. [Chương 785: Binh Tiên đối Binh Thánh \(3\)](#)
- 786. [Chương 786: Binh Tiên đối Binh Thánh \(4\)](#)
- 787. [Chương 787: Binh Tiên đối Binh Thánh \(5\)](#)
- 788. [Chương 788: Binh Tiên đối Binh Thánh \(6\)](#)
- 789. [Chương 789: Kỳ Phùng Địch Thủ \(1\)](#)
- 790. [Chương 790: Kỳ Phùng Địch Thủ \(2\)](#)
- 791. [Chương 791: Kỳ Phùng Địch Thủ \(3\)](#)
- 792. [Chương 792: Kỳ Phùng Địch Thủ \(4\)](#)
- 793. [Chương 793: Kỳ Phùng Địch Thủ \(5\)](#)
- 794. [Chương 794: Kỳ Phùng Địch Thủ \(6\)](#)
- 795. [Chương 795: Đối Quyết \(1\)](#)
- 796. [Chương 796: Đối Quyết \(2\)](#)
- 797. [Chương 797: Đối Quyết \(3\)](#)
- 798. [Chương 798: Đối Quyết \(4\)](#)
- 799. [Chương 799: Đối Quyết \(5\)](#)
- 800. [Chương 800: Đối Quyết \(6\)](#)
- 801. [Chương 801: Sơ Hở \(1\)](#)
- 802. [Chương 802: Sơ Hở \(2\)](#)
- 803. [Chương 803: Sơ Hở \(3\)](#)
- 804. [Chương 804: Sơ Hở \(4\)](#)
- 805. [Chương 805: Sơ Hở \(5\)](#)
- 806. [Chương 806: Sơ Hở \(6\)](#)
- 807. [Chương 807: Ban Chết Bạch Bào \(1\)](#)
- 808. [Chương 808: Ban Chết Bạch Bào \(2\)](#)

809. [Chương 809: Ban Chết Bạch Bào \(3\)](#)
810. [Chương 810: Ban Chết Bạch Bào \(4\)](#)
811. [Chương 811: Ban Chết Bạch Bào \(5\)](#)
812. [Chương 812: Ban Chết Bạch Bào \(6\)](#)
813. [Chương 813: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(1\)](#)
814. [Chương 814: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(2\)](#)
815. [Chương 815: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(3\)](#)
816. [Chương 816: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(4\)](#)
817. [Chương 817: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(5\)](#)
818. [Chương 818: Làm sao mãi cam chịu dưới người \(6\)](#)
819. [Chương 819: Quan Độ Sinh Phản Ý \(1\)](#)
820. [Chương 820: Quan Độ Sinh Phản Ý \(2\)](#)
821. [Chương 821: Quan Độ Sinh Phản Ý \(3\)](#)
822. [Chương 822: Quan Độ Sinh Phản Ý \(4\)](#)
823. [Chương 823: Quan Độ Sinh Phản Ý \(5\)](#)
824. [Chương 824: Quan Độ Sinh Phản Ý \(6\)](#)
825. [Chương 825: Quyết Thắng \(1\)](#)
826. [Chương 826: Quyết Thắng \(2\)](#)
827. [Chương 827: Quyết Thắng \(3\)](#)
828. [Chương 828: Quyết Thắng \(4\)](#)
829. [Chương 829: Quyết Thắng \(5\)](#)
830. [Chương 830: Quyết Thắng \(6\)](#)
831. [Chương 831: Như Thần Tựa Ma \(1\)](#)
832. [Chương 832: Như Thần Tựa Ma \(2\)](#)
833. [Chương 833: Như Thần Tựa Ma \(3\)](#)
834. [Chương 834: Như Thần Tựa Ma \(4\)](#)
835. [Chương 835: Như Thần Tựa Ma \(5\)](#)
836. [Chương 836: Như Thần Tựa Ma \(6\)](#)
837. [Chương 837: Như Thần Tựa Ma \(7\)](#)
838. [Chương 838: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(1\)](#)
839. [Chương 839: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(2\)](#)
840. [Chương 840: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(3\)](#)
841. [Chương 841: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(4\)](#)
842. [Chương 842: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(5\)](#)
843. [Chương 843: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn \(6\)](#)
844. [Chương 844: Mưu Sự \(1\)](#)
845. [Chương 845: Mưu Sự \(2\)](#)
846. [Chương 846: Mưu Sự \(3\)](#)
847. [Chương 847: Mưu Sự \(4\)](#)
848. [Chương 848: Mưu Sự \(5\)](#)

- 849. [Chương 849: Mưu Sự \(6\)](#)
- 850. [Chương 850: Hoàng bào, mưu tính \(1\)](#)
- 851. [Chương 851: Hoàng bào, mưu tính \(2\)](#)
- 852. [Chương 852: Hoàng bào, mưu tính \(3\)](#)
- 853. [Chương 853: Hoàng bào, mưu tính \(4\)](#)
- 854. [Chương 854: Hoàng bào, mưu tính \(5\)](#)
- 855. [Chương 855: Hoàng bào, mưu tính \(6\)](#)
- 856. [Chương 856: Phong Khởi \(1\)](#)
- 857. [Chương 857: Phong Khởi \(2\)](#)
- 858. [Chương 858: Phong Khởi \(3\)](#)
- 859. [Chương 859: Phong Khởi \(4\)](#)
- 860. [Chương 860: Phong Khởi \(5\)](#)
- 861. [Chương 861: Phong Khởi \(6\)](#)
- 862. [Chương 862: Khởi binh \(1\)](#)
- 863. [Chương 863: Khởi binh \(2\)](#)
- 864. [Chương 864: Khởi binh \(3\)](#)
- 865. [Chương 865: Khởi binh \(4\)](#)
- 866. [Chương 866: Khởi binh \(5\)](#)
- 867. [Chương 867: Khởi binh \(6\)](#)
- 868. [Chương 868: Thiên hạ đại loạn \(1\)](#)
- 869. [Chương 869: Thiên hạ đại loạn \(2\)](#)
- 870. [Chương 870: Thiên hạ đại loạn \(3\)](#)
- 871. [Chương 871: Thiên hạ đại loạn \(4\)](#)
- 872. [Chương 872: Thiên hạ đại loạn \(5\)](#)
- 873. [Chương 873: Thiên hạ đại loạn \(6\)](#)
- 874. [Chương 874: Tiến thủ thiên hạ \(1\)](#)
- 875. [Chương 875: Tiến thủ thiên hạ \(2\)](#)
- 876. [Chương 876: Tiến thủ thiên hạ \(3\)](#)
- 877. [Chương 877: Tiến thủ thiên hạ \(4\)](#)
- 878. [Chương 878: Tiến thủ thiên hạ \(5\)](#)
- 879. [Chương 879: Tiến thủ thiên hạ \(6\)](#)
- 880. [Chương 880: Nam chinh, Bạch gia \(1\)](#)
- 881. [Chương 881: Nam chinh, Bạch gia \(2\)](#)
- 882. [Chương 882: Nam chinh, Bạch gia \(3\)](#)
- 883. [Chương 883: Nam chinh, Bạch gia \(4\)](#)
- 884. [Chương 884: Nam chinh, Bạch gia \(5\)](#)
- 885. [Chương 885: Nam chinh, Bạch gia \(6\)](#)
- 886. [Chương 886: Bắc Lương Vương \(1\)](#)
- 887. [Chương 887: Bắc Lương Vương \(2\)](#)
- 888. [Chương 888: Bắc Lương Vương \(3\)](#)

- 889. [Chương 889: Bắc Lương Vương \(4\)](#)
- 890. [Chương 890: Bắc Lương Vương \(5\)](#)
- 891. [Chương 891: Bắc Lương Vương \(6\)](#)
- 892. [Chương 892: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(1\)](#)
- 893. [Chương 893: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(2\)](#)
- 894. [Chương 894: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(3\)](#)
- 895. [Chương 895: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(4\)](#)
- 896. [Chương 896: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(5\)](#)
- 897. [Chương 897: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống \(6\)](#)
- 898. [Chương 898: Cái Chết Của Bạch Bào \(1\)](#)
- 899. [Chương 899: Cái Chết Của Bạch Bào \(2\)](#)
- 900. [Chương 900: Cái Chết Của Bạch Bào \(3\)](#)
- 901. [Chương 901: Cái Chết Của Bạch Bào \(4\)](#)
- 902. [Chương 902: Cái Chết Của Bạch Bào \(5\)](#)
- 903. [Chương 903: Cái Chết Của Bạch Bào \(6\)](#)

Chương 1: Trần Tam Thạch

“Nam nhân nhà ngươi đâu?”

“Thưa đại nhân, hắn vẫn còn nằm trên giường bệnh.”

“Nhà ngươi định khi nào nộp thuế?”

“Ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không trễ hạn cuối.”

...

Trong bóng tối, Trần Tam Thạch nghe thấy cuộc đối thoại giữa một nam một nữ.

Nam hung hăng dọa dẫm, nữ khóc lóc van xin.

“Hít hà...”

Hắn cố hết sức mở mắt ra, trước mắt là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ.

“Đây là đâu?”

“Ta không phải đang tặng ca sao?”

“Hít hà...” Đầu Trần Tam Thạch bỗng nhiên đau nhói, một dòng ký ức không thuộc về hắn tràn vào trong đầu, khiến hắn không thể không chấp nhận một sự thật.

‘Ta xuyên không rồi?’

Nơi đây tên huyện Bà Dương, là một huyện nhỏ biên giới của vương triều Đại Thịnh.

Nguyên chủ sống ở thôn Yến Biên ngoại thành, là một thư sinh nghèo kiết xác, cả nhà sống dựa vào cha đi săn, thời gian đầu cũng tạm ổn.

Cho đến nửa năm trước, cha lên núi ban đêm rồi không trở về nữa.

Trong nhà mất đi trụ cột, nguyên chủ lại thi trượt, dưới cú sốc kép cuối cùng đổ bệnh nặng.

Trần Tam Thạch lúc này mới xuyên không đến.

“A... Thạch ca nhi, huynh tỉnh rồi!”

Một nữ tử bung chén thuốc vào nhà, thấy thiếu niên tỉnh lại mừng rỡ vô cùng.

Nàng vội vã chạy đến bên giường, bộ quần áo vốn đã không vừa vặn càng thêm rung lắc dữ dội, giống như bên trong có hai con thỏ đang lăn lộn.

Nữ tử này tên Cố Tâm Lan.

Là con dâu nuôi từ bé mà cha nguyên chủ mua về khi nguyên chủ còn nhỏ.

Nàng luôn như chị gái chăm sóc nguyên chủ, dù sau khi cha qua đời, nguyên chủ bệnh tật cũng không rời không bỏ.

Chỉ là...

Nguyên chủ dường như rất khinh thường vị tỷ tỷ này.

Bởi vì nàng là con gái tội dân, bị đày đến biên cương, còn suýt nữa bị bán vào kỹ viện, là tiện tịch thấp kém nhất.

Mà nguyên chủ tự cao tự đại, cảm thấy mình tương lai có thể thi đỗ công danh, cưới được tiểu thư hào môn làm vợ, cho rằng nàng không xứng với mình, ngày thường hoàn toàn coi nàng như hạ nhân sai bảo.

“Thạch ca nhi, huynh sao rồi?”

Cố Tâm Lan ngồi xuống bên giường, đặt tay lên trán thiếu niên, kinh ngạc “A” một tiếng: “Không sốt nữa?”

Trần Tam Thạch thử ngồi dậy vận động cơ thể, ngoài hơi yếu ra thì không có gì đáng ngại, bệnh tật theo hấn xuyên không đến đã hoàn toàn biến mất.

“Thật là Bò Tát phù hộ.” Cố Tâm Lan mừng rỡ ra mặt: “Thạch ca nhi người uống thuốc trước đi, ta đi nấu cho người chút gì ăn.”

Nhìn vòng một rung rinh của nàng khi đi, Trần Tam Thạch mất mười phút để tiêu hóa hiện trạng.

“Đến đâu thì hay đến đó.”

Hấn luôn có thể nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh, đã đến thế giới này, vậy thì phải nghĩ cách sống cho tốt.

Cầm chén thuốc đắng ngắt lên uống một hơi cạn sạch, Trần Tam Thạch đi vào căn phòng bên cạnh.

Hấn thấy Cố Tâm Lan gần như chui cả người vào thùng gạo, chỉ còn vòng ba lấp ló bên ngoài, cố hết sức bới tìm lương thực.

Kết quả vất vả nửa ngày, cũng chỉ lấy ra được một nhúm nhỏ ngô.

Từ khi cha nguyên chủ qua đời, trong nhà mất đi nguồn thu nhập, thêm việc nguyên chủ mới đây sinh bệnh, đã tiêu hết sạch tích trữ trong nhà, bây giờ có thể nói là hết sạch lương thực.

“Vừa rồi, là quan thuế đến thu thuế mùa màng à?” Trần Tam Thạch đứng sau lưng Lan tỷ: “Thu bao nhiêu?”

“Ba lượng bạc.” Cố Tâm Lan đáp.

“Ba lượng?” Trần Tam Thạch hít vào một hơi lạnh: “Bọn họ đây là tính cả cha vào?”

“Ừm.” Cố Tâm Lan khẽ gật đầu: “Tiểu lại thu thuế nói không tìm thấy thi thể cha thì không tính là chết, không thể xóa hộ khẩu, vẫn phải nộp thuế như bình thường, thuế sẵn bán cũng không thể thiếu.”

Trần Tam Thạch thầm chửi rửa trong lòng.

Vương triều Đại Thịnh thuế má nặng nề, lại thêm những năm gần đây chiến loạn khắp nơi, việc thu thuế không ngừng tăng lên.

“Thạch ca nhi, ngươi đừng lo.”

Cố Tâm Lan lo lắng trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn an ủi: “Ta gần đây tìm được việc ở tiệm may, lại thêm nhận giặt quần áo cho người ta, ít nhiều cũng có thể kiếm được chút tiền.”

Hiển nhiên, nguyên chủ bình thường hoàn toàn không làm việc gì.

Dù cha qua đời, hắn cũng không muốn tìm cách mưu sinh khác, mà tình nguyện để cho Lan tỷ vất vả làm việc.

“Cũng không xem mình có phải là người có tài hay không...”

Trần Tam Thạch thấy nực cười, ngay cả tú tài cũng không thi đỗ, còn mơ tưởng sau này đỗ đạt, chẳng phải là người si nói mộng sao?

Hắn không thể tiếp tục như vậy, phải tìm cách mưu sinh.

Nếu không nộp đủ thuế, nam bị sung quân đi lao dịch, nữ bị bán vào kỹ viện, đều rơi vào cảnh sống không bằng chết.

“Ta đi nấu cơm.” Cố Tâm Lan bận rộn.

Không lâu sau, cơm đã nấu xong.

Hai bát ngô trộn với trấu là món chính, thậm chí không có cả dưa muối.

Đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng của gia đình.

Trần Tam Thạch để ý thấy, trong bát của mình có khá nhiều ngô, còn trong bát của Cố Tâm Lan thì phần lớn là trấu.

Trấu là vỏ của lúa, lúa mì, đậu nành... khô ráp khó nuốt.

Chương 2: Mua tên

Ở kiếp trước, nó cơ bản là thức ăn cho gia súc.

“Ăn đi Thạch ca nhi.”

Cổ Tâm Lan cầm đũa lên ăn từng miếng nhỏ, các ngón tay đỏ ửng, các khớp còn có vết nứt nhỏ.

Đó là do giặt quá nhiều quần áo cho người khác.

Nàng là một nữ tử, vì nuôi sống gia đình mà làm đủ mọi việc, chỉ thiếu những việc nặng nhọc của nam nhân.

Trần Tam Thạch nhìn thấy mà đau lòng, cúi đầu ăn trầu khó nuốt.

“Thạch ca nhi.” Ăn được một nửa, Cổ Tâm Lan buông đũa, ngáp ngừng nói: “Thực ra ngoài tiền thuế, chúng ta còn nợ Lý thẩm hai đồng tiền thuốc thang.”

“Hay là... Ta chỉ là đề nghị thôi, ngươi hãy dưỡng bệnh thêm vài ngày, rồi cũng đi tìm việc gì đó làm đi? Cuối tháng mà không nộp đủ tiền thuế, nghe nói sẽ bị bắt đi...”

Nàng vừa nói vừa len lén nhìn sắc mặt hắn, ngón tay khăn trương bầu lấy góc áo.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Thạch ca nhi đều nổi giận, nói người đọc sách sao có thể làm việc nặng.

“Ăn cơm đi.” Trần Tam Thạch tiếp tục xúc cơm, âm thầm tính toán trong lòng.

Cổ Tâm Lan không dám nhắc lại, lặng lẽ ăn xong cơm, nhanh chóng rửa bát đũa, rồi vội vàng đi làm việc.

Trần Tam Thạch ngồi yên không nhúc nhích, trong đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Thời cổ đại không giống xã hội hiện đại, có sức lao động là có thể tìm được việc làm.

Nhà hần không có ruộng đất, đọc sách lại không có công danh, việc duy nhất có thể làm, chỉ còn lại săn bắn.

Nguyên chủ hồi nhỏ đã theo cha học được vài chiêu, những năm này đã bỏ bê hơn phân nửa, nhưng ít nhất kiến thức cơ bản vẫn còn, học lại không khó lắm.

Thêm nữa dù sao cũng phải nộp thuế săn bắn, không đi săn thì phí.

Trong nhà đúng lúc còn lại một cây cung cũ.

Trần Tam Thạch vào trong phòng, lấy cây cung phủ đầy bụi trên tường xuống.

“Chắc vẫn còn dùng được.”

“Chỉ có cung mà không có tên, còn phải nghĩ cách kiếm tiền mua tên.”

Trong nhà nghèo đến mức sách vở cũng bán gần hết, trước mắt chỉ còn lại bộ tứ bảo học thư (bút lông, mực, giấy và nghiên mực) mà nguyên chủ coi như mạng sống có thể bán được chút tiền.

Không chút do dự, Trần Tam Thạch gói ghém bút mực giấy nghiên mang đi bán.

Tuy đều là hàng kém chất lượng, nhưng cũng bán được hai trăm đồng, tức là khoảng hai tiền bạc.

Đủ để chứng minh, nghèo vẫn giàu vô không phải tuyệt đối, đọc sách cũng là một việc tốn tiền.

Trần Tam Thạch cầm tiền, đến một quầy hàng chuyên phục vụ thợ săn ở chợ.

“Tiểu Thạch Đầu, người đến mua tên à?”

Ông chủ quán họ Từ là cựu quân nhân, quen biết cha của nguyên chủ: “Người định lên núi săn bắn, không đi học nữa sao?”

“Vâng, ta muốn mua mấy mũi tên cũ.”

Trần Tam Thạch lấy năm mũi tên lá liễu cũ trên quầy: “Bao nhiêu tiền?”

“Bảy mươi văn.”

Trần Tam Thạch trả giá: “Từ lão bá, tên cũ không đáng giá này đâu, năm mươi văn là hết cỡ rồi.”

“Được, bán cho người năm mươi văn.”

Lão Từ cũng hào phóng: “Nên lên núi sớm đi, học được bảy tám phần tài nghệ của cha người, ít nhất cũng đủ sống, cứ nhất quyết học chữ nghĩa làm gì, làm quan đâu phải chuyện nhà nghèo làm được?”

“Lão bá nói phải.”

Trần Tam Thạch không phản bác, sau khi xác nhận mũi tên không có vấn đề về chất lượng, đặt lên dây cung nhắm xuống đất ngấm thử.

Đột nhiên, vài dòng chữ nhỏ hiện lên trước mắt.

[Kỹ năng: Bắn tên (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: (20/100)]

Ôi trời, hack à?

Trần Tam Thạch nhất thời không kịp phản ứng.

Ban đầu, dù có cung có tên, hắn cũng không chắc chắn lắm có thể săn được con mồi.

Dù sao, săn bắn là một kỹ năng cần kinh nghiệm.

Nếu dễ dàng như vậy, ai cũng có thịt ăn rồi.

Nhưng bây giờ có bằng kỹ năng đi kèm, tình hình hoàn toàn khác hẳn!

“Sao thế, tên có vấn đề à?” Lão Từ vẫy tay trước mặt thiếu niên đang ngẩn người.

Trần Tam Thạch hoàn hồn, vội vàng viện cớ: “Không có gì, nhớ đến cha ta thôi.”

“Ài, cha ngươi là người tốt, đáng tiếc!”

Nhắc đến cha nguyên chủ, lão Từ cũng thở dài không thôi.

Trần Tam Thạch không nói thêm gì nữa, trả tiền lấy đồ rồi rời đi.

Hắn vừa đi vừa nghỉ, cõng cung tên đến chân núi Hồ Đầu Sơn cách đó hơn mười dặm.

Trên núi là nơi gần nhất có con mồi của huyện Bà Dương, cũng là nơi kiếm cơm của nhiều thợ săn.

Trần Tam Thạch mới khỏi bệnh, lại đi một quãng đường dài như vậy, mệt đến thở hổn hển, ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi một lúc mới bình tĩnh lại.

Hắn quan sát kỹ cây cung tên mà cha mình để lại.

Từ cấu tạo, nó thuộc loại cung phản khúc điển hình.

Cung làm bằng trúc, cánh cung bằng gỗ liễu, gỗ cứng làm tay cầm, dây cung bằng gân trâu, lực kéo khoảng bốn mươi cân, thuộc loại cung mềm.

Trần Tam Thạch nâng cung lên, bảng kỹ năng lại hiện ra trong đầu.

[Kỹ năng: Bắn tên (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: (20/100)]

[Hiệu quả: Không]

Lần này không có ai làm phiền, hắn có thể bình tĩnh lại, tìm hiểu rõ tác dụng của hệ thống.

Chương 3: Từ chối

Nói một cách đơn giản, chính là luyện tập!

Chỉ cần hấn không ngừng lặp đi lặp lại một việc một cách nghiêm túc, sẽ nhận được điểm tiến độ, thanh tiến độ đầy sẽ đột phá.

“Như thế này, chỉ cần ta chăm chỉ luyện tập, chẳng phải sau này sẽ có cơ hội trở thành xạ thủ giỏi nhất huyện Bà Dương sao?”

Trong lòng Trần Tam Thạch tràn đầy hy vọng, nhớ lại những lời tâm đắc cha truyền thụ hồi nhỏ, chậm rãi giờ cung tên lên.

“Bốn mươi cân nặng thế sao?”

Hấn cố hết sức kéo cung, gần như phải nghiêng răng mới kéo căng được, không dám tưởng tượng những người có thể kéo cung đá trong truyền thuyết là người như thế nào.

“Thân vững vàng, lực bình ổn, cầm cung đúng cách, lắp tên thông thả, đẩy trước lùi sau, cung đầy thế thành.”

Lắm nhảm khẩu quyết trong lòng, Trần Tam Thạch đứng thẳng người giương cung lắp tên, quay lưng về phía một thân cây to cách đó hơn bốn mươi mét, tay trái đưa về phía trước kéo căng dây cung, ba ngón tay phải kéo dây cung, mũi tên hơi nghiêng xuống, buông tay bắn.

“Vèo —— “

Mũi tên bay ra, lệch mục tiêu, cắm vào một thân cây khác...

Trần Tam Thạch không nản lòng, lập tức lấy một mũi tên khác từ ống tên, nhắm vào mục tiêu bắn tiếp.

Lần này, mũi tên bay thẳng xuống bãi cỏ.

“Lại một lần nữa!”

Trần Tam Thạch bắn liên tiếp năm lần, cuối cùng cũng trúng đích thân cây.

Hắn tiến lên cẩn thận rút mũi tên ra khỏi thân cây, lặp lại động tác trước đó.

Lặp đi lặp lại vài lần, hắn rút ra quy luật tăng tiến độ bắn tên.

Chỉ cần tập trung bắn ra một mũi tên, dù trúng hay không, cũng có thể tăng độ thuần thực.

Nếu không đủ tập trung, sẽ không được.

Ngoài ra, bắn trúng mục tiêu sẽ tăng tiến độ nhiều hơn.

Trần Tam Thạch bắn liên tiếp hơn sáu mươi mũi tên thì cảm thấy cơ bắp đau nhức.

Cơ thể hắn vốn yếu, lại thêm dinh dưỡng không đủ, có thể bắn nhiều lần như vậy đã là rất tốt rồi.

Cũng may mỗi lần bắn tên, độ thuần thực đều tăng lên, đồng thời càng về sau hắn càng bắn chính xác, ở khoảng cách hai mươi bước rất ít khi bắn trượt.

[Kỹ năng: Bắn tên (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: (70/100)]

[Hiệu quả: Không]

Đã gần đến ngưỡng nhập môn, nhưng Trần Tam Thạch thực sự không còn nhiều sức lực.

Hắn nghỉ ngơi một lát, rồi mang theo cung tên đi dạo trong rừng, muốn thử xem có thể dùng chút sức lực còn lại săn được chút thịt về ăn không.

Đáng tiếc, khu vực này quá gần thị trấn, những con mồi dễ bắt cơ bản đã bị bắt hết.

Hắn đi mãi đến chiều tối, mới tìm thấy vài con chim cú, nhưng khoảng cách quá xa không thể bắn trúng.

“Kiếp trước câu cá toàn thất bại, giờ đi săn cũng thất bại sao?”

Cũng may không phải hoàn toàn tay trắng.

Trước khi xuống núi, Trần Tam Thạch tìm thấy một đám rau dại, vội vàng nhét vào ngực, rồi mới xuống núi về nhà.

Trên đường, hắn ghé qua chợ, biết được giá lương thực lại tăng.

Do liên tiếp mất mùa, giá gạo ở huyện Bà Dương đã tăng vọt lên một trăm văn một đấu, giá thịt càng đắt đến mức khó tin, một cân thịt lợn phải mười bảy văn, lại thêm dầu muối tương dấm, vài vốc củi than nén, cùng với các loại thuế má nặng nề...

Trần Tam Thạch không thể tưởng tượng nổi, sẽ có bao nhiêu người không sống nổi qua mùa đông năm nay.

Hắn đoán giá lương thực sẽ còn tăng, bèn dùng hết số tiền đồng còn lại, mua gạo và bột mì, thêm vài quả trứng vịt muối.

“Một đấu gạo, nửa đấu bột mì, tổng cộng chỉ đủ hai người ăn ba ngày, nếu đổi hết thành ngô trộn trấu có thể cầm cự thêm vài ngày.”

Nhưng Trần Tam Thạch không còn cách nào khác.

Đã muốn làm thợ săn, thì tuyệt đối không thể ăn trầu, phải thường xuyên đảm bảo thể lực dồi dào, nếu không gặp nguy hiểm gì trên núi, đến chạy cũng không có sức mà chạy.

Hắn đã sớm đói bụng, cầm lương thực tăng tốc bước chân, muốn về nhà nhóm lửa.

“Này, Tiểu Thạch Đầu!”

Khi sắp đến cửa nhà, bỗng có người gọi tên hắn từ phía sau.

Trần Tam Thạch quay đầu lại, một gã nam tử cao lớn thô kệch xuất hiện trước mặt.

Tần Hùng.

Một tên ác bá trong thị trấn, dưới trướng có đám lưu manh, dựa vào cho vay nặng lãi, buôn bán nữ nhân kiếm tiền, không ít người dân khốn khổ trong thị trấn bị gã hại đến nhà tan cửa nát.

“Ồ, cung tên?!”

Tần Hùng nhìn chằm chằm cung tên sau lưng Trần Tam Thạch, kinh ngạc xen lẫn giễu cợt: “Cậu ‘tú tài’ này cũng định học người ta lên núi săn bắn à?”

“Hoàn cảnh bắt buộc.” Trần Tam Thạch lùi lại nửa bước, tránh né gã: “Tần ca tìm ta có chuyện gì sao?”

Tần Hùng nhếch mép: “Chuyện lần trước, suy nghĩ thế nào rồi?”

Lần trước?

Trần Tam Thạch giật mình, trong đầu hiện lên những ký ức không tốt.

Nửa năm trước, sau khi cha qua đời, nhà trở nên rất túng quẫn.

Tần Hùng vừa lúc đến gõ cửa, nguyên chủ đã có ý định bán Cổ Tâm Lan để đổi lấy tiền.

Nếu là hắn, tất nhiên không thể làm chuyện như vậy.

“Tần ca.” Trần Tam Thạch từ chối: “Ta nghĩ kỹ rồi, không cần tiền của Tần ca nữa.”

Chương 4: Nuôi sống gia đình

Nghe vậy, sắc mặt Tần Hùng lập tức tối sầm lại: “Nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Thật sự không cần Tần ca giúp.”

Trần Tam Thạch ôm chặt lương thực trong ngực, đi vòng về nhà, trong lòng hơi lo lắng.

Trong ký ức của hắn, Tần Hùng không phải loại người dễ dàng từ bỏ, chuyện này e rằng chưa kết thúc.

Đúng là họa vô đơn chí.

Vấn đề cơm ăn chưa giải quyết xong, lại bị ác bá đề ý.

Trần Tam Thạch sờ vào ống tên bên hông.

Một cây cung năm mũi tên, là sức mạnh lớn nhất của hắn ở tầng đáy xã hội loạn lạc này.

Không biết khi bảng tiến độ đạt đến nhập môn, có thể mang đến cho hắn những thay đổi gì.

“Trước tiên phải lấp đầy bụng mới có sức luyện tên!”

Trần Tam Thạch đẩy cửa vào nhà, thấy Lan tử vẫn chưa về.

Nàng mỗi ngày làm việc ở tiệm may buổi sáng, chiều đến nhà các hộ lớn giặt quần áo cho nữ tử, rất vất vả.

Hắn chủ động chặt củi nhóm lửa, sớm nấu xong bữa ăn.

Cơm trắng tinh cùng với trứng vịt muối, thêm canh rau dại.

Đối với nhiều người, đây đã là một bữa ăn rất ngon.

Đợi đến khi Cố Tâm Lan làm xong việc về nhà, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cơm canh nóng hổi, không khỏi kinh ngạc: “Thạch ca nhi, nhà mình lấy đâu ra gạo trắng, còn có trứng vịt muối?”

“Ăn đi.” Trần Tam Thạch vẫy tay gọi nàng ngồi xuống, rồi cầm đũa ăn như hổ đói.

Hắn đã quá đói rồi.

“Thạch ca nhi...”

“Hửm?”

Cúi đầu ăn một lúc lâu, Trần Tam Thạch mới nhận ra Cố Tâm Lan không hề động đũa.

Khóe mắt nàng không biết từ lúc nào đã đỏ hoe, nước mắt lưng tròng trên hàng mi, nghẹn ngào nói: “Có thể... có thể không bán ta được không?”

“Hả?” Trần Tam Thạch sững sờ, có chút mơ hồ.

“Ta nghe người ta nói, Thạch ca nhi hôm nay có giao dịch với Tần Hùng...”

Giọng Cố Tâm Lan run rẩy.

Nếu không phải vậy, nhà lấy đâu ra tiền mua gạo trắng, thậm chí cả trứng vịt muối?

Nàng luống cuống lấy ra một chiếc túi vá víu từ bên hông, đổ ra mấy đồng tiền, cầu xin: “Thạch ca nhi, ta sai rồi.”

“Ta không khuyên ngươi đi làm nữa, ngươi cứ ở nhà đọc sách, ta có thể kiếm tiền, có thể nộp thuế, xin ngươi, đừng bán ta.”

Danh tiếng của Tần Hùng ai ở huyện Bà Dương mà không biết?

Rơi vào tay hắn, tám chín phần mười sẽ bị bán vào kỹ viện.

Những năm nay Cố Tâm Lan kiên quyết ở lại nhà họ Trần, chẳng phải vì trước đây cha Trần Tam Thạch đã mua nàng từ tay kẻ môi giới, giúp nàng không trở thành kỹ nữ, nên mới mang ơn sao.

Chẳng lẽ cuối cùng, vẫn không thoát khỏi số phận bi thảm sao?

“Lan tử, tử nghĩ nhiều rồi.” Trần Tam Thạch hiểu ra, chắc là có người đồn đại.

Hắn an ủi: “Tử là người nhà họ Trần, sao ta có thể bán tử?”

Mới xuyên không đến, bên cạnh có một vị tử tử thân thiết, thật quý giá biết bao, hắn dù thế nào cũng sẽ không buông tay, nếu không chẳng phải quá thiệt thòi sao.

Cố Tâm Lan không nói gì, ngồi đó nức nở, rõ ràng không tin.

Trần Tam Thạch bất đắc dĩ, nắm lấy bàn tay sưng đỏ của nàng, đưa vào phòng trong: “Lương thực là ta bán sách đổi lấy, không phải Tần Hùng cho.”

Cố Tâm Lan thấy giá sách trống trơn, cùng với một cây cung tên treo trên tường, không khỏi ngẩn người: “Thạch ca nhi, người bán cả tứ bảo học thư để đổi lấy cung tên sao?”

“Đúng vậy.” Trần Tam Thạch kiên nhẫn giải thích: “Từ nay về sau ta sẽ nối nghiệp cha, đi săn nuôi sống gia đình, sao có thể để tử một nữ tử vất vả như vậy, tay cũng giặt đến nứt nẻ.”

“Nuôi sống gia đình...” Cố Tâm Lan không ngờ có thể nghe được Thạch ca nhi nói câu này.

Nàng chợt nhận ra bàn tay nứt nẻ của mình vẫn bị hắn nắm, có chút tự ti muốn rút lại, nhưng lại bị hắn ôm vào lòng.

“Yên tâm đi!” Trần Tam Thạch hiểu nàng rất thiếu cảm giác an toàn, trầm giọng nói: “Cha cũng đã nói, tử là vợ tương

lai của ta, nào có đạo lý tặng vợ cho người khác?”

Cố Tâm Lan giật mình vì cái ôm bất ngờ, cảm nhận được hơi ấm này, nàng ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ khó tin: “Thạch ca nhi, người... người không chê ta là tiện tịch sao?”

“Không chê.” Trần Tam Thạch kiên định nói: “Còn yêu thương không hết đây.”

“Thạch ca nhi, trên đời này ta chỉ còn mình ngươi là người thân, ngươi đừng lừa ta.”

Cố Tâm Lan không cố gắng thoát ra nữa, sau vài lần thăm dò cuối cùng cũng áp mặt vào ngực hắn, cảm nhận hơi ấm hiem hoi này.

“Lan tỷ.”

“Sao vậy?”

“Ta bây giờ hơi đau người, chúng ta lên giường đi, tỷ xoa bóp cho ta nhé?”

“Được.”

...

“A... Thạch ca nhi, không phải xoa bóp sao?”

“Để ta xoa cho tỷ.”

“Ừm, ừm ~ “

Ngày hôm sau.

Gà gáy sáng, sương sớm mờ ảo.

Trần Tam Thạch tỉnh dậy sớm, trong ngực là một khối ngọc ấm áp.

Cố Tâm Lan hai má ửng hồng vẫn còn say ngủ, ôm chặt cánh tay hắn, gần như để lại dấu hằn.

Tại xã hội phong kiến, một nữ tử yếu đuối, không nơi nương tựa, có thể bị coi như món đồ chơi để mua bán bất cứ lúc nào, thiếu cảm giác an toàn cũng là điều bình thường.

Chương 5: Tiễn thuật nhập môn

Trần Tam Thạch mất rất nhiều công sức mới rút được cánh tay ra.

Đã lấy thân thể người ta, vậy thì phải có trách nhiệm.

Nói thật, Cố Tâm Lan rõ ràng gầy yếu như vậy, nhưng lại... nhỏ mà có võ, thật không biết nguyên chủ bị gì mà không biết quý trọng.

Nữ tử giống như nàng, ở kiếp trước không có hai trăm vạn thì đừng hòng cưới được vợ!

Trần Tam Thạch rón rén xuống giường, cầm cung tên trên tường đi ra khoảng đất trống ngoài nhà.

“Hít hà —— “

Hít sâu vài hơi, ổn định lại suy nghĩ hỗn loạn, hắn nhắm vào một cây liễu già cong queo, bắt đầu tập trung bắn tên.

Sau một đêm nghỉ ngơi, chính xác là nửa đêm nghỉ ngơi, tinh thần và thể lực của hắn đã gần như hoàn toàn hồi phục, độ chính xác cũng khá tốt.

Trong vòng hai mươi bước, cơ bản có thể bắn trúng hồng tâm.

Để giảm hao mòn, hắn cơ bản chỉ dùng một mũi tên để luyện tập, dù vậy, một buổi sáng cũng khiến hắn mệt mỏi.

Trong phòng.

Cố Tâm Lan nhìn Trần Tam Thạch mờ mờ nhễ nhại qua cửa sổ giấy, không hiểu sao thấy yên tâm.

“Thạch ca nhi nghiêm túc rồi... hẳn thật sự định đi săn, sống qua ngày cùng với ta.”

Nàng lại nhanh chóng thấy đau lòng.

“Đêm qua vất vả nửa đêm, Thạch ca nhi lại dậy sớm luyện tên như vậy, mệt chết rồi...”

Cố Tâm Lan vịn tường, tập tễnh đi nhóm lửa nấu cơm.

...

“Hoàn thành rồi!”

Lại bắn ra một mũi tên, Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

[Kỹ năng: Bắn tên (nhập môn)]

[Tiến độ: (0/200)]

[Hiệu quả: Mở khóa cung sáu lực, trong vòng bốn mươi bước, không trượt một tên]

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, trong cơ thể hắn như được truyền một luồng lực lượng nào đó, không chỉ thể lực tăng lên rõ rệt, kỹ năng bắn tên cũng đột phá lên một tầm cao mới.

Tiến thuật nhập môn!

Trần Tam Thạch quan sát những thay đổi trên bảng điều khiển.

Cung sáu lực, trong vòng bốn mươi bước không trượt một tên.

Ở Đại Thịnh vương triều, một lực tương đương mười hai cân, cung sáu lực tương đương 72 cân!

Theo hắn biết, cung thủ giữ thành cũng dùng cung sáu lực.

Nói một cách khác, hấn đã đạt đến trình độ của một cung thủ bình thường.

Phải biết, trong quân đội thời xưa, những người có thể làm cung thủ đều được coi là tinh nhuệ!

Câu tiếp theo, trong vòng bốn mươi bước, không trượt một tên.

Một bước của Đại Thịnh vương triều, là chỉ một sải chân, một sải chân khoảng một mét bốn, bốn mươi bước tức là hơn năm mươi mét.

Đừng xem thường khoảng cách này.

Khoảng cách thực chiến hữu hiệu của cung thủ bình thường, khoảng hơn trăm bước, nhưng đó là bắn loạn xạ, chứ không phải ngắm bắn.

Trong điều kiện bình thường, kỳ khảo thí cũng có yêu cầu về độ chính xác ở khoảng cách bốn mươi bước.

Trần Tam Thạch kiếp trước từng xem thi bắn cung, mục tiêu cách khoảng bảy mươi mét, mà đó là cung tên hiện đại.

Hơn nữa hấn là trong vòng bốn mươi bước không trượt phát nào, mũi tên nào cũng trúng hồng tâm, chứ không phải là bảy mươi mét nhất định không bắn trúng, chỉ là không thể đảm bảo độ chính xác tuyệt đối mà thôi.

Tóm lại theo bảng hiển thị, hấn gần như có thể thi đỗ làm cung thủ.

Trần Tam Thạch không thể chờ đợi để thử nghiệm.

Hấn lại giương cung lắp tên, động tác thuần thục như một tay lão luyện.

Cây cung bốn lực mà nửa giờ trước còn thấy nặng, giờ kéo căng lại rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể nói là không tốn chút

sức nào.

Sau khi kỹ năng bắn tên được đề thăng, thể lực cũng được cải thiện đáng kể!

Hắn kiểm chế sự phấn khích, thử bắn vài mũi tên, quả nhiên độ chính xác tăng lên gấp bội, trong vòng bốn mươi bước trăm phát trăm trúng, mục tiêu ngoài sáu mươi bước, tỷ lệ chính xác cũng không tồi.

Tốt!

Với trình độ này, gặp con mồi nhất định sẽ bắn trúng!

Quan trọng nhất là, đây mới chỉ là nhập môn.

Trần Tam Thạch không dám tưởng tượng, nếu như kỹ năng bắn tên đạt đến tiểu thành, đại thành, thì sẽ như thế nào.

“Thạch ca nhi, ăn cơm thôi~”

Giọng nói mềm mại vang lên từ trong phòng.

Trần Tam Thạch lúc này mới cất cung trở về.

Chỉ mới một đêm trôi qua, Lan tỷ đã thay đổi rất nhiều, trên người toát ra một vẻ quyến rũ khó tả, kết hợp với đôi mắt hạnh kia, đặc biệt thu hút.

Trên bàn cơm, hai bát cơm.

Một bát là cơm gạo với bánh ngô, bát còn lại là nửa bát cháo.

Một lượng bạc mua được lương thực không đủ ăn mấy ngày, rõ ràng Cố Tâm Lan vẫn không nở ăn no.

Trần Tam Thạch cũng không nói nhiều, hắn luyện tập tiêu hao khá nhiều năng lượng, lát nữa còn phải lên núi, càng cần bổ sung năng lượng, bèn đưa cho Lan tỷ nửa cái bánh ngô rồi ăn hết phần còn lại.

Ăn no nê, hấn liền cõng cung ra ngoài.

“Thạch ca nhi cẩn thận, dù không săn được gì cũng đừng đi sâu vào rừng, hái ít rau dại củi khô về là được.”

Cổ Tâm Lan không tin rằng trượng phu mình mới luyện tập đã có thể săn được thú, vẫn nên đặt an toàn lên trên hết.

Chỉ cần cùng nhau vượt qua khó khăn trước mắt, dù Thạch ca nhi sau này vẫn muốn ở nhà đọc sách, nàng cũng nguyện ý cố gắng cung cấp cho hấn.

Chương 6: Theo Dấu

Trần Tam Thạch ra khỏi nhà, trời đã sáng rõ.

Hàng xóm cũng bắt đầu một ngày bận rộn, không ít người thấy hắn công cung tên, đều cảm thấy rất lạ.

“Ồ... Thạch ca nhi định lên núi săn bắn à?”

“Có được không đó ~ “

“Thấy chưa, ta đã nói mà, hắn ta đọc sách không nên cơm nên gạo!”

“Nói gì đấy, người ta ít ra còn biết săn bắn, người thì biết gì?”

“Tiểu Thạch Đầu, có cần Triệu thúc dẫn người đi vài ngày không?”

“Chú ý an toàn nhé, cả nhà người trông cậy vào người đấy.”

Hàng xóm có người nói móc, có người chân thành, nhờ cha nguyên chủ có quan hệ tốt, đa số đều có lòng tốt.

Trần Tam Thạch chào hỏi từng người, chân không chậm lại, tăng tốc đi về phía Hồ Đầu Sơn.

Sau khi kỹ năng bắn tên nhập môn, sức lực hắn tăng lên, có thể kéo cung sáu lực, đồng thời thể chất cũng được cải thiện rất nhiều. Trước kia đi đến chân núi Hồ Đầu Sơn mất hai canh giờ, hôm nay chỉ mất chưa đến một canh giờ.

Đi theo con đường mòn do người khác tạo ra, Trần Tam Thạch vào sâu trong núi, tìm kiếm dấu vết của con mồi.

Nhưng đi dạo nửa ngày, ngoài vài con côn trùng, chim sẻ ra, thì không phát hiện được gì.

Thông thường, một thợ săn giỏi cần có chó săn, bẫy thú và các công cụ hỗ trợ khác, nhưng hắn quá nghèo, ngoài cây cung ra thì không có gì cả.

Không được, nhất định phải có thu hoạch, nếu không một chút lương thực trong nhà sẽ sớm hết sạch.

Trần Tam Thạch nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại những lời cha dạy dỗ hồi nhỏ.

Ví dụ như dựa vào phân và nước tiểu để phán đoán loại con mồi nào có thể tìm thấy gần đó; loại động vật nào thích sống ở môi trường nào; thói quen của các loại động vật, và cách di chuyển trong rừng để không làm kinh động con mồi.

[Theo Dấu (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 3/100]

[Hiệu quả: Chưa có]

???

Nhìn dòng chữ nhỏ bất ngờ hiện ra trước mắt, Trần Tam Thạch hơi sững sờ.

“Cái này cũng được?”

“Chẳng lẽ chỉ cần coi đó là một kỹ năng, ta đều có thể luyện được?”

“Tốt quá, ta quả thực sinh ra là để làm thợ săn rồi!”

Hắn kiềm chế niềm vui khi phát hiện ra mình không chỉ hack được một kỹ năng, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của con mồi cẩn thận hơn.

Việc này mất trọn nửa ngày.

Khi Trần Tam Thạch ngồi xuống nghỉ ngơi, độ thuần thực đã lên một bậc.

[Theo Dấu (nhập môn)]

[Tiến độ: 0/200]

[Hiệu quả: Quan sát tỉ mỉ, bước chân nhẹ nhàng]

Trần Tam Thạch trở nên nhạy bén hơn, có thể dễ dàng phân biệt được vị trí cụ thể của tiếng chim hót trong rừng, có thể dễ dàng nhìn thấy từng con côn trùng, kiến nhỏ hoạt động trên mặt đất, có cảm giác mọi thứ đều nằm trong tầm tay.

Hắn đứng dậy tìm kiếm một lần nữa, và nhanh chóng phát hiện phân và nước tiểu của động vật gần một bụi cây.

Hình tròn màu đen, kích thước bằng hạt đậu.

Bên cạnh có dấu chân hình bầu dục trên bùn mềm.

Thỏ rừng!

“Phân và nước tiểu còn tươi, chắc là không xa đây!”

Trần Tam Thạch lần theo dấu vết đi về phía trước, dưới hiệu quả của [Theo Dấu] , gần như không phát ra tiếng động.

Hắn bước vào một khu rừng, nhìn thấy một con thỏ rừng xám mập mạp đang gặm cỏ, không hề hay biết có gì bất thường.

“Con thỏ béo tốt!”

Ánh mắt Trần Tam Thạch sắc bén như điều hâu, lập tức giương cung lấp tên, ba ngón tay giữ chặt dây cung, cả cây cung cong như một con sói đói sẵn sàng tấn công.

“Vào —— “

Tiếng xé gió vang lên.

Trong vòng bốn mươi bước, không trượt phát nào!

Trong nháy mắt, mũi tên xuyên qua con thỏ rừng.

Trúng rồi!

Con mỗi đầu tiên trong đời!

Trần Tam Thạch phấn khích chạy đến, nhắc con thỏ lên ước lượng vài lần, ước chừng nặng bảy, tám cân.

“Theo vật giá hiện tại, ít nhất cũng bán được sáu mươi đồng!”

Hắn không vội xuống núi, mà dùng dây thừng buộc chặt con thỏ treo lên người, tiếp tục tìm kiếm con mồi mới.

“Cục cục —— “

Gần đó vẫn có tiếng chim kêu liên tục.

Trần Tam Thạch với sự trợ giúp của [Theo Dấu] , nhanh chóng xác định vị trí hai con chim bồ câu trên một cành cây xa xa.

Hắn giương cung, lắp tên, kéo dây cung, bắn tên, một loạt động tác như nước chảy mây trôi.

Mũi tên xẹt qua, hai con chim bồ câu bị bắn thành một chuỗi, rơi xuống đất “Bịch bịch”.

Trần Tam Thạch thuận lợi cho chúng vào túi.

Chim bồ câu rất bổ dưỡng, giá còn cao hơn cả thỏ rừng, hai con chim bồ câu cộng lại trị giá ba mươi đồng.

Hắn còn muốn tiếp tục, nhưng trời đã tối, chỉ có thể thu dọn đồ đạc xuống núi.

Để bán thịt rừng, phải đến tửu quán trong huyện thành.

Trên đường đi sẽ qua không ít ngôi làng còn nghèo hơn cả thôn Yên Biên, người dân ở đây đều gầy gò ốm yếu, có người nằm bất động trên mặt đất, không biết còn sống hay đã chết.

Họ nhìn thấy con mối trong tay Trần Tam Thạch, ánh mắt lộ rõ sự ghen tị, tham lam, nhưng khi nhìn thấy cung tên sau lưng hắn, lại chỉ có thể kìm nén ý đồ xấu.

Chương 7: Trương Thuận

“Bát Bảo Tửu quán.”

Nửa giờ sau.

Trần Tam Thạch nhìn tám biển hiệu lớn mạ vàng cao ngất, dừng bước.

Đây là tửu quán mà cha hắn thường xuyên đến bán thú rừng săn được, cũng là một trong những tửu lâu lớn nhất nhì trong thành, nghe nói chỉ một bữa ăn bình thường cũng phải tốn ba lượng bạc.

Rõ ràng vừa rồi, ven đường toàn người dân sắp chết đói, nhưng lúc này, hắn lại tận mắt thấy một người giàu có ném cả đĩa thức ăn thừa đầy thịt cho chó ăn.

“Đúng là ‘Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường đầy xác chết’ mà...”

Thiếu lương thực sao?

Nếu thực sự lấy hết lương thực trong kho ra, chưa chắc đã không đủ cho cả thành ăn qua mùa đông này.

Trần Tam Thạch cảm thán trong lòng.

Người đến đón hắn ở tửu quán là chương quỹ, xem như người quen của cha hắn.

“Tám cân hai lượng thịt thỏ, một con chim bồ câu nặng nửa cân, tổng cộng cho người tám mươi lăm văn tiền.”

Nam tử trung niên hơi mập, ngón tay nhanh nhẹn gảy bàn tính: “Người thấy có được không?”

“Được, cảm tạ Lưu bá bá.”

Trần Tam Thạch nói cảm ơn.

Lưu Hoành Đạt cười nói: “Sau này có hàng tốt, cứ mang đến đây, đảm bảo không thiếu người nửa đồng.”

Trần Tam Thạch nhận tiền đồng.

‘Một ngày có thể kiếm được gần một tiền bạc, bình thường thì đủ sống rồi.’

‘Nhưng hôm nay phải nộp thuế, còn phải trả nợ, chút tiền này chẳng đáng là bao.’

‘Vẫn phải săn được con mồi lớn hơn mới được!’

Khi hắn đang kiểm đếm tiền, một thiếu niên gầy gò đen nhẻm đến bán cá.

“Thạch ca nhi?!”

Thiếu niên nhận ra hắn ngay lập tức.

Trần Tam Thạch cũng nhanh chóng nhớ ra cái tên tương ứng.

Trương Thuận.

Con trai của Lý thăm, bạn chơi bùn hồi nhỏ của nguyên chủ.

Nửa năm nay, nếu không có Lý thăm và Lan tử giúp đỡ, thỉnh thoảng tiếp tế một hai bữa, có lẽ Trần Tam Thạch hắn đã chết đói từ lâu rồi.

“Thuận Tử, đệ đến vừa lúc.” Trần Tam Thạch lấy túi tiền đồng còn chưa kịp âm ra: “Tiền thiếu nhà đệ...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Thuận Tử cắt ngang.

“Thạch ca nhi đừng vội, đệ tạm thời không cần tiền.”

Trương Thuận vừa nói vừa nhấc giỏ cá bên chân lên, cho thấy bên trong đầy ắp cá, thậm chí có con cá lớn nặng bảy, tám

cân: “Ngược lại ca mới khỏi bệnh, cần tiền nhiều hơn, khi nào thư thả thì trả lại cũng được!”

“Được, cảm ơn Thuận Tử.” Trần Tam Thạch không từ chối nhiều.

Hắn nợ người ta hai lượng bạc, một tiền bạc cũng không đủ, cứ để dành đủ rồi trả một lần cả gốc lẫn lãi cho sòng phẳng.

“Ca khách sáo gì chứ, hồi nhỏ còn là ca dạy đệ biết chữ mà!”

Hai người đều sống ở huyện Bà Dương, bèn cùng nhau về nhà.

Trên đường trò chuyện, biết được cả nhà Thuận Tử dành dụm được mười mấy lượng bạc, định qua mấy hôm sẽ đưa Thuận Tử đến võ quán học võ.

“Học võ à.” Trần Tam Thạch biết rõ thế giới này có thể học võ, người học võ lại có địa vị không tầm thường.

Con cái nhà thường dân có thể vào võ quán học võ đã là rất tốt rồi, nếu có chút thành tựu, chính là làm rạng danh tổ tông.

Hắn có bằng điều khiển, tự nhiên cũng muốn học võ, nhưng cần không ít học phí, hiện giờ phải vượt qua khó khăn trước mắt cái đã, tích lũy đủ tiền rồi tính sau.

Vào thị trấn, Trần Tam Thạch và Thuận Tử chia tay.

Trần Tam Thạch chưa về đến nhà, đã nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp đứng ở cửa lo lắng nhìn xung quanh.

Đương nhiên là Cố Tâm Lan.

Bây giờ nàng cố gắng làm việc xong sớm để về nhà nấu cơm, nhưng đợi mãi không thấy trượng phu về, thấy trời đã tối, suýt nữa chạy lên núi tìm người.

“Thạch ca nhi!” Cố Tâm Lan vội vã chạy đến, vừa lo lắng vừa trách móc: “Trời tối rồi người mới về, muốn dọa chết ta sao! Không phải đã nói với người, có bắn được gì hay không không quan trọng sao?”

Trần Tam Thạch không vội nói gì, cười tủm tỉm lấy ra một con chim bồ câu từ sau lưng.

“A... Thạch ca nhi săn được rồi?”

Chưa kịp để Cố Tâm Lan hoàn hồn, một túi tiền đồng đã được nhét vào tay nàng, cùng lúc đó vang lên giọng nói ôn hoà bên tai: “Tối nay, ăn thịt.”

Nửa giờ sau.

Trên bàn cơm ngoài cơm trứng vịt muối, còn có một bát canh chim bồ câu thơm phức.

Từ khi cha nguyên chủ qua đời, nhà họ đã nửa năm không được ăn thịt.

“Thạch ca nhi, người thật là lợi hại.”

Cố Tâm Lan vẫn còn hơi không dám tin: “Nghe nói ngay cả Triệu thúc trong thôn, hôm nay cũng tay không trở về.”

“Vận khí tốt mà thôi, Triệu thúc bọn họ đều là tay lão luyện ở Nhị Trọng Sơn, hễ săn được chính là thú lớn.”

Trần Tam Thạch gặm chân chim bồ câu, ăn cơm trộn trứng vịt muối, dạ dày được thỏa mãn vô cùng.

Hắn cố ý không bán hết để lấy tiền, chính là vì bồi bổ cho mình và Lan tỷ.

Chỉ là Cố Tâm Lan vẫn không nỡ ăn thịt.

Trần Tam Thạch phải thuyết phục mãi, nàng mới chịu ăn cánh chim bồ câu.

Ăn uống no nê, hấn kéo Lan tử cùng ngồi trên mép giường, nàng cúi đầu, mặt đỏ bừng, ngón tay khấn trương đan vào nhau.

Chương 8: Quan thuế

Tính ra, hôm nay là ngày đầu tiên sau khi hai người họ thành thân.

Dưới ánh nến lập lòe, Trần Tam Thạch lần đầu tiên quan sát kỹ khuôn mặt xinh đẹp của Lan tỷ.

Lông mày thanh tú lay động lòng người, đôi mắt hạnh long lanh như nước mùa thu dưới ánh trăng, đôi má ửng hồng như hoa đào, cả người toát lên vẻ quyến rũ không thể che giấu.

Lại thêm nàng còn biết chữ, biết thêu thùa, nếu không phải trên người mặc đồ vải thô, thì đúng là tiểu thư khuê các.

“Lan tỷ.” Trần Tam Thạch vô thức tiến lại gần.

“Sao vậy, Thạch ca nhi?”

“Trên người tỷ thơm quá.”

“Thạch ca nhi, ta... ta vẫn còn đau...”

...

Nửa đêm.

Trần Tam Thạch dựa vào đầu giường, một cánh tay vẫn bị ôm chặt.

“Thạch ca nhi ~ ” Cố Tâm Lan lộ vẻ u sầu: “Nhà mình có phải đắc tội với Tần Hùng không?”

“Tần Hùng?”

“Ừm.” Cố Tâm Lan gật đầu: “Ta nghe hàng xóm nói, ban ngày tên họ Tần đó lăng vãng trước cửa nhà mình hơn nửa ngày.”

“ ... ”

Trần Tam Thạch ghi nhớ.

Xem ra tên đó vẫn chưa từ bỏ ý định, sau này phải chú ý hơn mới được.

Hắn an ủi: “Ngủ đi Lan tử, có ta ở đây.”

“Ừm.” Cổ Tâm Lan đã mệt mỏi mơ màng, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hai ngày nay, nàng không hiểu sao thấy an tâm.

Trần Tam Thạch dựa vào đầu giường, phát hiện có một cuốn sách cũ còn sót lại ở đầu giường chưa bán, tiện tay cầm lên đọc.

[Kỹ năng: Đọc sách (nhập môn)]

[Tiến độ: (15/300)]

[Hiệu quả: Tinh thần minh mẫn, đọc qua không quên]

“Thật sự được.”

Ban ngày đi săn lĩnh hội được [Theo Dấu] , hắn đã nghĩ, đọc sách có được không?

Sự thật chứng minh, hắn đã đoán đúng.

Không chỉ vậy, mà còn trực tiếp nhập môn.

Xem ra nguyên chủ trước kia cũng đã tích lũy được khá khá, sao lại không thi đỗ nổi tú tài chứ?

Có bảng kỹ năng trong tay, Trần Tam Thạch đoán mình mà đi thi lại, nhất định sẽ đỗ.

Đáng tiếc kỳ thi tiếp theo còn phải đợi hai năm nữa.

Trước tiên hắn cần phải sống sót đã.

Đọc sách một lúc, Trần Tam Thạch cũng ngủ say.

“Cộc cộc cộc —— “

“Mở cửa!”

“Nhanh mở cửa!”

Sáng sớm hôm sau.

Trần Tam Thạch bị đánh thức bởi những tiếng đập cửa dồn dập.

Hắn để Lan tử mặc quần áo tử tế rồi trốn vào phòng trong, còn mình đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa, là hai vị quan sai.

Một người cầm sổ sách, người kia cầm roi dài.

Quan thuế.

Không cần nghĩ cũng biết họ đến làm gì.

Trần Tam Thạch khách sáo nói: “Hai vị đại nhân, cho ta thêm nửa tháng nữa, nhất định sẽ có tiền nộp thuế!”

Theo quy định năm ngoái, hạn chót nộp thuế còn khoảng hai mươi ngày nữa.

Hắn cố gắng một chút, gom góp ba lượng bạc cũng không khó lắm.

Quan thuế lại khịt mũi, nói: “Bây giờ phương Bắc giặc giã quấy nhiễu không ngừng, phương Nam lại có cường đạo làm loạn, lúc này Đại Thịnh vương triều đang cần các người cống hiến, sao có thể đợi lâu như vậy?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậy ý đại nhân là, bao lâu?”

“Bảy ngày!” Quan thuế giơ ba ngón tay: “Trong vòng bảy ngày, bất luận là ai, không nộp đủ thuế đều sẽ bị sung quân đi Chúc Châu tu bổ kênh đào!”

Nói xong, hai vị quan sai xoay người rời đi, như đưa đám ma đi gõ cửa từng nhà chưa nộp thuế, gặp ai thái độ không tốt còn đánh hai roi.

“Thu thuế sao lại sớm hơn nhiều như vậy?”

“Chắc hẳn liên quan đến chiến loạn.”

Trần Tam Thạch ở huyện Bà Dương thôn Yên Biên, giáp biên giới phía Bắc của Đại Thịnh vương triều, phía Bắc là Vệ Sở và tường thành, ngoài tường thành là Man tộc.

Mười năm gần đây Man tộc quấy nhiễu càng thêm ráo riết, thậm chí từng có toán kỵ binh Man tộc nhỏ lẻ xâm nhập cướp bóc cả một thôn trang rồi rút lui.

Mãi đến ba năm trước triều đình phái một chi quân đội tinh nhuệ đến trấn thủ, tình hình mới ổn định, nhưng xung đột nhỏ lẻ lân cận tường thành vẫn chưa dứt.

Không chỉ phương Bắc, phương Nam cũng không yên bình.

Trần Tam Thạch tin tức không linh thông, cũng biết phương Nam khởi nghĩa liên miên, tuy mỗi lần đều bị trấn áp nhanh chóng, nhưng sẽ có người mới nổi dậy.

“Bảy ngày!”

“Thúc ép gấp gáp như vậy thì làm được gì chứ, dân thường lấy đâu ra bạc và lương thực?”

Là người hiện đại có kiến thức lịch sử cơ bản, hẳn biết đây là những năm cuối vương triều, loạn thế sắp đến, dân tình sẽ ngày càng khốn khó.

“Thạch ca nhi, sao rồi?” Cổ Tâm Lan ở trong phòng lo lắng hỏi.

“Không có việc gì.”

Trần Tam Thạch không muốn để nàng lo lắng, giả vờ như không có chuyện gì, như thường lệ luyện tập bắn tên ăn sáng, rồi mang theo lương khô cung tên ra ngoài.

Hắn đã rơi vào tầng lớp dưới đáy loạn thế, chỉ có thể dựa theo quy tắc, tìm cách sinh tồn.

Bảy ngày phải nộp ba lượng bạc, không phải chuyện dễ dàng.

Trần Tam Thạch rất áp lực.

Không chỉ hắn, dân trong thôn đều kêu khổ không thôi.

Hắn sắp ra khỏi thôn, thấy mấy bóng người quen thuộc, nhíu mày muốn tránh.

“Tiểu Thạch Đầu.” Tần Hùng dẫn hai tên lưu manh, chủ động tiến đến: “Ngươi trốn tránh ta làm gì?”

Chương 9: Gà rừng

Trần Tam Thạch đoán được đối phương định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Hắn nói thẳng: “Tần ca, nếu vẫn là chuyện lần trước, không cần nói nữa.”

“Ngươi quên lời quan thuế rồi? Không đủ bạc, là sẽ bị bắt đi tu bổ kênh đào.”

Tần Hùng làm ra vẻ hiền lành, đồng cảm nói: “Phàm là dính đến chuyện này, chưa từng nghe ai sống sót trở về. Chi bằng huynh đệ chịu thiệt một chút, đưa cô nương nhà ngươi cho ta, ta nộp thuế thay ngươi, thế nào?”

“Nếu thật sự bị bắt đi tu bổ kênh đào, ta coi như bị xui xẻo, không cần Tần ca hao tâm tổn trí.” Trần Tam Thạch không chút biểu cảm nói rồi muốn đi.

Sau khi luyện tập bắn tên, hắn tự tin có sức mạnh, nói năng cũng cứng rắn hơn.

Chỉ là, chưa cần thiết đối đầu trực tiếp.

Thứ nhất, Tần Hùng có nhiều đàn em.

Thứ hai, gã này còn có đệ đệ biết võ, nghe nói rất lợi hại, không dễ chọc.

Tần Hùng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn hắn đi xa.

“Đại ca, nói thẳng ra là cướp người đi, cần gì phải đưa bạc?” Một tên lưu manh hậm hực nói.

“Ngu xuẩn!” Tần Hùng cốc đầu hắn: “Ngươi tưởng Đại Thịnh vương triều không có vương pháp sao?”

Cướp dân nữ trắng trợn từng thường xuyên xảy ra, nhưng từ khi Lương Châu đốc sư tân nhiệm đến, không ai dám làm vậy nữa.

“Người kia thì sao?” Tên lưu manh hỏi: “Đại ca không phải vẫn chờ dùng cô nương đó, tặng lễ thay cho nhị ca sao?”

“Gấp cái gì, hắn thật sự có thể nhanh chóng gom đủ ba lượng bạc sao?” Tần Hùng hừ lạnh, khinh thường nói: “Đến lúc đó, hắn bị lôi đi tu bổ kênh đào, một xu cũng không cần bỏ ra!”

“Bảy ngày, ba lượng bạc.”

“Xem ra, ta phải săn thú lớn.”

“Giải quyết xong chuyện thuế má, rồi tìm biện pháp xử lý họ Tần.”

Trần Tam Thạch đến Hồ Đầu Sơn khi trời còn sớm, nhiều loài thú lớn chỉ xuất hiện lúc hoàng hôn, hắn không vội, tìm bãi đất trống luyện tập bắn tên.

Hắn luyện tập không tốn sức, ngược lại có cảm giác thuận lợi.

Trong bốn mươi bước trăm phát trăm trúng không nói, năm mươi bước cũng có tám mươi phần trăm trúng đích.

Chỉ là hơi tốn tên.

“Rắc!” Lại một mũi tên trúng hồng tâm, nhưng mũi tên gãy làm đôi.

Trần Tam Thạch hơi xót ruột.

Một mũi tên mới ít nhất cũng tốn mười đồng!

Nhưng mũi tên vốn là vật tiêu hao, lại thêm trong tay hắn đều là tên cũ, hư hỏng là bình thường.

[Kỹ năng: Bắn tên (nhập môn)]

[Tiến độ: (128/200)]

[Hiệu quả: Kéo được cung sáu lức, bốn mươi bước không trượt phát nào]

“Ngày mai cố gắng một chút, hẳn có thể lên cấp.”

Trần Tam Thạch ăn lương khô lấp đầy bụng, rồi bắt đầu làm việc.

Hắn ngũ quan nhạy bén, không bỏ qua dấu vết nhỏ nào, không mất nhiều công sức, đã tìm thấy một con thỏ nhờ phân và nước tiểu gần bụi cây.

Không chút do dự bắn một mũi tên xuyên tim, rồi bỏ vào túi.

“Không có con mồi nào lớn hơn sao?” Trần Tam Thạch không hài lòng.

Dù có kỹ năng Theo Dấu, cả buổi chiều hắn cũng không thấy dấu vết của thú lớn nào, mãi đến hoàng hôn, mới tìm thấy một con gà rừng nhờ lông vũ ở sườn núi.

Tên như sấm sét!

Mũi tên xuyên qua gà rừng, quán tính mang theo xác bay ra, ghim vào cành cây bên cạnh.

“Ước chừng nặng bốn cân.”

“Gà rừng thịt ngon, giá gần bằng thịt heo, con này bán được bảy mươi đồng.”

“Nhưng, vẫn còn thiếu rất nhiều.”

Trần Tam Thạch giờ có thể khẳng định, ở ngoại vi Hồ Đầu Sơn không có con mồi lớn.

Dù sao hắn có kỹ năng “Theo Dấu”, không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào, không tìm thấy tức là không có.

[Theo Dấu (nhập môn)]

[Tiến độ: 101/200]

[Hiệu quả: Quan sát tỉ mỉ, bước chân nhẹ nhàng]

“Theo Dấu cũng sắp lên cấp.”

“Có lẽ, ta có thể thử vào sâu trong núi.”

Càng vào sâu con mồi càng nhiều, nhưng cũng càng nguy hiểm, thường chỉ có thợ săn lão luyện mới dám vào, như Triệu thúc cùng thôn.

Từ Nhị Trọng Sơn trở đi, sẽ có lợn rừng, thậm chí hổ, gấu xuất hiện, hàng năm có không ít thợ săn bỏ mạng ở đó.

Trước đây Trần Tam Thạch mới đi săn lần đầu, không dám tùy tiện xâm nhập, giờ xem ra không đi không được.

Dù sao kỹ năng bắn tên của hắn sắp lên cấp, cũng có thể thử một lần.

“Về nhà chuẩn bị kỹ càng.”

“Ngày mai đi Nhị Trọng Sơn dạo một vòng!”

Sau khi quyết định, Trần Tam Thạch bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Hắn giật gà rừng ra hơi mạnh tay, vô tình làm gãy cán tên.

“Chất lượng tên không tốt!”

Trần Tam Thạch lắc đầu, nhặt mũi tên, mang theo con mồi xuống núi.

Săn cả ngày, bụng hắn đã đói meo, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh.

“Chắc là hiệu quả của [Tinh thần minh mẫn].”

“Xem ra sau này buổi tối phải dành thời gian đọc sách, không thể chỉ nghĩ đến việc vui vẻ với Lan tỷ.”

“Luyện tên, săn bắn, đọc sách, ta phải làm một người chăm chỉ.”

Bây giờ trời còn sớm, đi qua thôn Yên Biên, không ít người thấy Trần Tam Thạch tay trái một con gà tay phải một con thỏ, thắng lợi trở về.

Chương 10: Lang Nha Tiền

“Tiểu tử được lắm!”

“Tiểu Thạch Đầu lợi hại thật, mới đi săn đã có thể kiếm được đồ mỗi ngày.”

“Hừ ~ đúng là chuột con biết đào bới.”

“Lại ghen tị rồi, không thể nhìn thấy người khác tốt.”

“Ta ghen tị cái gì, một chút tiền đó còn chưa đủ nộp thuế!”

“Cũng đúng.”

Nhắc đến thuế má, tiếng kêu than nổi lên.

Bao nhiêu người tích cóp cả năm, đều bị vét sạch sẽ.

“Thạch ca nhi đợi chút, ta đang tìm huynh đây!”

“Thuận Tử?” Trần Tam Thạch nhìn thiếu niên đen gầy chạy về phía mình: “Sao vậy Thuận Tử?”

“Ca, huynh có cần ta giúp không?”

Chuyện thu thuế đã sớm âm ỉ, Trương Thuận hôm nay bán cá xong liền đến hỏi thăm.

“Ngươi... Không phải còn muốn tập võ sao?”

Trần Tam Thạch hơi động lòng.

Bảy ngày gom đủ ba lượng bạc, ai cũng không tự tin hoàn toàn.

Nếu có thể mượn trước số tiền này, không còn gì tốt hơn.

Cùng lắm thì tích cóp trả gấp đôi, cảm ơn đảng hoàng.

“Tập võ không vội hai ngày này, nộp thuế mới là việc gấp.”
Trương Thuận gãi đầu, thật thà nói: “Ca, huynh đi với ta về nhà, nhà ta có bạc.”

Ba lượng bạc!

Đối với dân thường, đây là một số tiền lớn.

Trần Tam Thạch cảm động: “Chín ra mười ba về, ta không thể dùng không tiền của người.”

“Ca, huynh nói gì vậy.” Trương Thuận nói: “Huynh dạy ta biết chữ từ nhỏ không nói, còn nhớ lần chúng ta xuống sông, nếu không có huynh kéo ta, ta đã chết đuối rồi, bây giờ cũng không thể ở đây nói chuyện với huynh!”

Nói thì nói như vậy, nhưng được giúp đỡ lúc khó khăn, dù sao cũng đáng quý.

“Ca, huynh đợi một chút, ta về nhà lấy tiền!”

Thuận Tử không cho Trần Tam Thạch từ chối, quay người chạy như bay.

Người ta không muốn lấy lãi, Trần Tam Thạch cũng không tiện dùng không tiền của người ta.

Hắn mang theo gà rừng và thả đi theo, định coi như quà cảm ơn.

Nhà của Thuận Tử không xa, mười phút đã đến nơi, cửa nhà Thuận Tử không đóng.

Trần Tam Thạch vừa định vào chào hỏi, một cơn gió thổi tới, mang theo tiếng cãi nhau.

“Thuận Tử, ba lượng bạc, người điên rồi sao?”

“Mẹ, đó là Thạch đầu ca của con, hồi bé đã cứu mạng con!”

“Cứu mạng thì sao, nhà ta không phải đã báo đáp rồi sao, trước đây hấn bị bệnh, tiền thuốc thang không phải nhà ta trả sao?”

“Mẹ...”

“Cả nhà ta làm lụng vất vả bao nhiêu năm, dành dụm được chút tiền, không phải để người bán sư võ quán, trở thành võ sư sao? Ít nhất, người cũng thương xót cha người chứ? Cha người què hơn nửa năm không có tiền chữa trị, người mở miệng cho người ngoài mượn ba lạng bạc?”

“...”

Trần Tam Thạch dừng bước, lặng lẽ đặt con gà rừng xuống, quay người bỏ đi.

Giúp là tình cảm, không giúp là lẽ thường!

Hấn không có bất kỳ cảm xúc “Ăn cháo đá bát” nào, ngược lại rất cảm kích Thuận Tử.

Không phải ai cũng giàu có, mọi người đều khó khăn.

Vẫn phải dựa vào chính mình!

Trần Tam Thạch càng quyết tâm đi Nhị Trọng Sơn hơn.

Hấn đi đến Bát Bảo tửu quán ở huyện thành trước khi trời tối.

Con thỏ nặng gần một cân, bán được bảy mươi một đồng.

Có tiền, hấn không vội về nhà, mà đi chợ, chuẩn bị cho việc ngày mai lên Nhị Trọng Sơn.

“Ồ, Tiểu Thạch Đầu lại đến?” Lão Từ nhiệt tình chào hỏi.

“Từ bá bá, cháu muốn mua mấy mũi tên.”

Liễu Diệp Tiền trong tay Trần Tam Thạch, bán thỏ gà rừng thì được, gặp con mồi lớn da dày thịt béo, sức sát thương

không đủ.

“Cháu muốn loại nào, bá bá đều có.”

Nhìn qua, trên quầy có bảy tám loại tên, chất lượng đều rất tốt, thậm chí có loại không phải dân gian có thể làm ra, thuộc về quân giới.

Ngoài Bà Dương Thành năm mươi dặm có Vệ Sở đóng quân, việc quân giới lưu thông trên chợ không có gì lạ.

Chưa kể, lão Từ xuất thân quân hộ, con trai còn làm tiêu kỳ, có chút mảnh khoe kiếm chác trong quân đội là chuyện bình thường.

Trần Tam Thạch đưa mắt nhìn trên quầy.

Phần lớn cán tên đều làm từ gỗ bạch dương, đuôi gắn lông chim, khác biệt chủ yếu ở đầu mũi tên.

Mũi tên khác nhau, công dụng cũng khác nhau.

Có loại xuyên thấu mạnh, có loại gây thương tích lớn, có loại bắn lửa, có loại dùng dưới nước, còn có loại chuyên dùng để truyền tín hiệu, có thể nói chủng loại phong phú.

Cuối cùng hẳn chọn một loại mũi tên hình dáng đặc biệt.

Lang Nha Tiễn.

Tên như ý nghĩa, đầu mũi tên hai cánh ba ngạnh, giống răng sói nhô ra.

Mũi tên này một khi bắn trúng, hai bên móc câu sẽ mắc kẹt trong cơ thể, muốn rút ra sẽ kéo theo một mảng thịt lớn, không rút ra cũng sẽ tiếp tục nghiền thịt, dù là săn thú hay bắn người, lực sát thương đều cực mạnh.

Lão Từ mở miệng: “Lang Nha Tiễn này là hàng tốt, bán cho người khác hai mươi ba đồng một cây, bán cho người hai mươi đồng.”

“Không thể rẻ hơn?”

“Rẻ hơn ta lỗ vốn.”

Trần Tam Thạch cắn răng, mua năm cây.

Đạo lý mài dao không làm lỗ việc đôn củi hẵn hiệu, muốn có thành quả phải đầu tư.

Nếu có điều kiện, hẵn còn muốn mua một cây cung nặng hơn.

Dù sao lực sát thương của cung tên phụ thuộc vào sức kéo.

Chương 11: Trong nháy mắt bất ba phát

Hắn cố ý nhìn kỹ, cây cung nặng nhất trên quầy chỉ là cung bốn lực, không có cung nặng hơn.

Chỉ có cung nặng mới có thể xuyên giáp.

Xem ra kiếm lời từ quân giới cũng có giới hạn.

Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Tính cả hai mũi tên đã gãy trước đó, tổng cộng mất mười một đồng, cuối cùng trả tám mươi chín đồng.

“Một ngày coi như làm không công, nhưng cũng thu lại được kha khá!”

Trần Tam Thạch bỏ Lang Nha Tiễn vào túi, đi về nhà.

Trên đường về.

Trần Tam Thạch lại gặp Tần Hùng và đám lưu manh của gã, ngồi chờ trên đường hắn phải đi qua, nhìn hắn với ánh mắt không thiện chí.

Rõ ràng là cố ý dùng cách này để đe dọa hắn.

“Âm hồn không tan, tránh cũng không thoát.”

“Nộp thuế xong rồi tính tiếp.”

Trần Tam Thạch chọn cách lờ bọn gã, đi thẳng về nhà.

“Đại ca, hắn lão xược quá!”

“Hay là đánh hắn một trận?”

Đám lưu manh hung hăng bàn tán.

“Đánh hấn?”

Tần Hùng chỉ vào cung tên sau lưng Trần Tam Thạch, hỏi: “Biết đó là gì không?”

“Cung tên thôi.”

“Cung bốn lực, đủ để bắn xuyên tim người! Có thể sử dụng thứ này, người nghĩ người thắng được hấn sao?”

Tần Hùng hơi bực bội.

Gã ban đầu tưởng họ Trần chỉ là một thư sinh, lên núi săn bắn là tìm vận may.

Kết quả nghe ngóng mới biết, tên tiểu tử này hai ngày nay đều có thể bán được hàng, chứng tỏ có kỹ năng thật, không phải đùa.

Thợ săn trong thôn thật ra không dễ chọc.

Trước đây chỉ là bắt nạt tên tiểu tử này mồ côi cha, lại là thư sinh.

Đương nhiên, thời buổi này, có kỹ năng cũng vô dụng, có tiền mới được.

Thỏ và gà rừng cũng không đáng mấy đồng bạc.

Qua hai ngày nữa không gom đủ ba lượng bạc, vẫn sẽ bị gã nắm trong tay.

Đêm khuya.

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng xuống giường.

Lan tỷ đã ngủ say.

“Mình vẫn còn quá trẻ, nóng vội.”

Trần Tam Thạch hơi hối hận vì đã nói sẽ về nhà đọc sách.

Thời gian đọc sách không có, luyện tập bắn tên cũng không thể chậm trễ.

Trước khi lên núi, tốt nhất là nâng cấp kỹ năng bắn tên lên giai đoạn tiếp theo.

Hắn cầm cung ra ngoài, đến bãi đất trống sau nhà, bắt đầu luyện tập dưới ánh trăng.

Theo từng mũi Liễu Diệp Tiễn được bắn ra, độ thuần thực cũng tăng lên.

Luyện tập đến nửa đêm, Trần Tam Thạch mới về phòng ngủ vài tiếng, nghe tiếng gà gáy liền dậy luyện tập tiếp.

“Vút —— “

Lại một mũi tên bắn ra, bắn trúng một con chim sẻ đang kiếm ăn trên cây.

Đồng thời, bảng hiển thị thay đổi.

[Kỹ năng: Bắn tên (tinh thông)]

[Tiến độ: (0/500)]

[Hiệu quả: Thể chất tăng lên, cung thủ trời sinh, dễ dàng kéo cung một thạch, bên trong bảy mươi bước, trong nháy mắt bắn ba phát bách phát bách trúng]

Lần này, lần thăng cấp này, Trần Tam Thạch không chỉ sức mạnh, kỹ năng bắn tên tăng lên toàn diện, mà cơ bắp và xương cốt cũng thay đổi, thể chất tăng vọt.

Với thể chất này, dù chưa từng tập võ, hắn cũng có thể dễ dàng kéo cung nặng một thạch, bên trong tám mươi mét tên trúng hồng tâm to bằng bàn tay.

Một thạch của Đại Thịnh vương triều, tương đương khoảng 150 cân.

Cung tên nặng như vậy, cơ bản chỉ có người tập võ mới dùng được.

Hồng tâm to bằng bàn tay, ở khoảng cách tám mươi mét, thực ra chỉ là một chấm đen.

Còn về “trong nháy mắt bắn ba phát”.

Có kinh Phật từng ghi lại: Hai mươi sát na là một niệm, hai mươi niệm là một giây lát, một ngày đêm là ba mươi giây lát.

Theo đó, “trong nháy mắt” tính ra, khoảng bảy giây.

Trong nháy mắt bắn ba phát.

Tức là, từ gương cung, lấy tên, đặt tên đến bắn ra, khoảng hai giây sẽ bắn ra một mũi tên tinh chuẩn.

Cung một thạch, tám mươi mét, hai giây.

Tách riêng không có gì ghê gớm, nhưng ba yếu tố này kết hợp lại, lại rất đáng sợ.

Trần Tam Thạch hơi bất ngờ.

Độ thuần thực không chỉ nâng cao kỹ thuật, còn cải thiện thể chất.

Hắn cảm thấy xương cốt toàn thân trở nên chắc khỏe hơn, cánh tay và ngón tay cũng thon dài hơn.

“Không biết thể chất này có giúp ích gì cho việc tập võ sau này không?”

Tóm lại, hắn có thêm tự tin trong việc săn được con mồi lớn trong sáu ngày tới.

“Thạch ca nhi, ăn cơm.”

Giọng nói dịu dàng làm Trần Tam Thạch tỉnh táo lại.

Hắn vội vàng ăn sáng, mang theo số trứng vịt muối còn lại trong nhà, thêm nửa túi ngô.

“Làm gì vậy?” Cổ Tâm Lan hơi nghi hoặc.

Trúng vệt muối thì hiểu được, nhưng ngô sống không ăn được, mang lên núi làm gì?

“Lẽ vật.” Trần Tam Thạch trả lời ngắn gọn rồi đi ra ngoài.

“Thạch ca nhi, người cẩn thận nhé.” Cố Tâm Lan đầy lo lắng: “Hôm qua lúc ta về, lại thấy họ Tần lảng vảng gần nhà mình, ta sợ...”

“Ta biết.” Trần Tam Thạch giọng kiên định: “Yên tâm đi nương tử, hắn không làm gì được người đâu.”

Nương tử?

Cố Tâm Lan mặt hơi nóng lên.

Thạch ca nhi nói vậy, nàng cũng không còn sợ nữa.

...

Nhị Trọng Sơn, cơ bản đều là thợ săn lão luyện đi cùng nhau.

Một mặt vì nguy hiểm, có thể hỗ trợ nhau.

Mặt khác, nếu săn được con mỗi vài trăm cân, cũng cần người khiêng xuống.

Chương 12: tăng thêm một bậc

Lâu dần, hình thành những nhóm nhỏ.

Muốn gia nhập, tốt nhất phải có người quen giới thiệu.

Nếu không, nếu đi với kẻ tham lam, trong rừng sâu núi thẳm, e rằng thi thể cũng không tìm thấy được.

“Người muốn đi Nhị Trọng Sơn?” Triệu Tiều hơi bất ngờ: “Tiểu Thạch Đầu, người mới đi săn được mấy ngày?”

“Thuế nhà ta năm nay chưa nộp.” Trần Tam Thạch nói thẳng: “Ngoài Nhị Trọng Sơn, còn chỗ nào có thể kiếm được ba lượng bạc trong thời gian ngắn như vậy.”

“Ài...” Nghe vậy, Triệu Tiều không khỏi thở dài.

Thời buổi này, sưu cao thuế nặng.

Hắn do dự một chút: “Được thôi, nhưng nói trước, nếu người tay không trở về, đừng trách ta.”

“Đương nhiên, Triệu thúc yên tâm.” Trần Tam Thạch gật đầu.

Trên đường lên núi, Triệu Tiều bắt đầu dặn dò: “Trong núi sâu có nhiều thú không sai, nhưng cũng thường xuyên chết người, gặp hổ, gấu thì phải chạy ngay. Còn có một điều quan trọng nhất - ‘Tránh Cẩm Y’.”

“Tránh Cẩm Y?” Trần Tam Thạch nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Triệu Tiều trầm giọng giải thích: “Mặc cẩm y lên núi săn bắn, hoặc là võ sư võ quán, hoặc là công tử nhà

giàu, chúng ta không chọc nôi. Từng có thợ săn tranh con mồi với lão gia, kết quả mất mạng. Cho nên sau này, phạm vi hoạt động của chúng ta chỉ ở phía Nam Nhị Trọng Sơn, ít ai dám qua phía Bắc, người phải nhớ kỹ.”

“Cuối cùng, nếu người săn được con mồi lớn không mang nôi, thì bắn tên báo hiệu lên trời, thợ săn gần đó sẽ đến giúp khiêng xuống núi, đương nhiên người cũng phải trả tiền công.”

“Nói chung là vậy, đồng thời phải cẩn thận mọi thứ, người cùng làng cũng có thể lừa người.”

Triệu Tiêu lấy ra một mũi tên báo hiệu từ ống tên đưa cho Trần Tam Thạch.

Tên báo hiệu, giống như tên gọi, không phải làm bằng sắt, mà là gỗ, bên trong rỗng, bắn ra sẽ có tiếng vang lớn, không có sức sát thương.

“Cảm ơn Triệu thúc.” Trần Tam Thạch cảm ơn rất chân thành.

Mấy quả trứng vịt muối đổi lấy những lời này, quá lời rồi.

Vừa nói chuyện, hai người đã đến chân núi Nhị Trọng Sơn.

Để tránh tranh giành con mồi, các thợ săn thường tản ra hoạt động, trừ khi hẹn nhau đi săn thú dữ.

Nhị Trọng Sơn tĩnh mịch rậm rạp.

Trần Tam Thạch vừa bước vào rừng, đã phát hiện nhiều dấu vết phân và nước tiểu của động vật trong bùn đất, dấu chân dưới cỏ trong phạm vi mười mét xung quanh.

“Có một số chó săn còn làm không được như ta!”

“Ta tuy không có chó săn, nhưng bản thân mình hơn hẳn chó săn!”

“Đây còn chỉ là nhập môn thôi!”

Hắn dốc toàn lực, vác cung tên đi đi lại lại trong rừng, không bỏ sót một tiếng động nhỏ nào.

Con mồi ở Nhị Trọng Sơn không ít, nhưng đa phần là thỏ, gà rừng... động vật nhỏ, động vật lớn rất khó tìm.

Thêm vào mấy năm mất mùa săn bắn quá mức, đám thợ săn Nhị Trọng Sơn cũng chỉ sống qua ngày, tay không xuống núi cũng là chuyện thường.

Theo lời Triệu thúc, nơi có nhiều con mồi thật sự là sườn phía bắc núi, nhưng nơi đó là bãi săn của nhà giàu, người nghèo không có võ công trong người, căn bản không dám bén mảng tới.

“Ngay cả săn bắn cũng bị áp bức sao?”

Trần Tam Thạch không vội đi săn.

Với trình độ hiện tại của hắn, săn thỏ là chuyện dễ dàng, tốt nhất là tìm thứ gì đó lớn hơn, dù là hươu nai cũng được.

Tập trung cao độ.

Trần Tam Thạch không những không thấy mệt, ngược lại cảm thấy thế giới trong mắt hắn ngày càng rõ ràng, như sắp bước vào một cảnh giới khác.

Quả nhiên, vượt qua giới hạn, bản kỹ năng như sóng nước hiện ra.

[Theo Dấu (tĩnh thông)]

[Tiến độ: 0/500]

[Hiệu quả: Nhìn rõ kinh người, người nhẹ như yển]

Sau cảm giác huyền bí khó tả, Trần Tam Thạch cảm thấy ngũ giác của mình lại tăng thêm một bậc.

Hiện tại, hắn thậm chí có thể thấy rõ cả lông động vật trên mặt đất!

Có vài loài vật hoang dã sẽ cố tình che giấu phân và nước tiểu.

Nhưng chúng không thể che giấu lông của mình vô tình rơi rụng!

Hơn nữa, sức quan sát không chỉ dùng để săn bắn, bắn tên cũng cần thị lực tốt.

Hồng tâm to bằng bàn tay, ở khoảng cách hơn tám mươi mét chỉ là một chấm đen, nhưng nếu hấn có thể thấy rõ thứ nhỏ hơn, tự nhiên sẽ bắn chuẩn hơn.

Những kỹ năng này có thể hỗ trợ lẫn nhau.

“Kết hợp với “Xem qua không quên” từ việc đọc sách, mình như mở ra cung điện ký ức của Holmes, chỉ là phiên bản chuyên dụng cho săn thú.”

Trần Tam Thạch xoay người, nhặt lên một sợi lông màu đen từ bụi cỏ dưới chân.

‘Sợi lông này dài nửa ngón tay, khá cứng, chưa bị phân hủy, chứng tỏ chủ nhân của nó vừa xuất hiện ở gần đây.’

Cứ vài chục bước, lại tìm thấy vài sợi lông tương tự, đi khoảng trăm bước, bắt đầu xuất hiện dấu chân rõ ràng.

Hấn bắt đầu lần theo dấu vết.

Đường núi gập ghềnh, hai chân Trần Tam Thạch đi lại nhẹ nhàng, tốc độ nhanh lạ thường mà gần như không phát ra tiếng động, đúng là người nhẹ như yến.

‘Không biết có tính là khinh công không nhỉ?’

‘Có động tĩnh!’

Hấn giảm tốc độ bên ngoài rừng trúc, tiến về phía phát ra âm thanh.

Chương 13: Hán tử

Một con lợn rừng to lớn, toàn thân đen tuyền, đột nhiên xuất hiện.

Đằng sau lợn rừng mẹ còn có năm con lợn con, nó đi trước ủi bùn tìm thức ăn, lợn con lũn cũn theo sau, cả nhà lợn vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần.

“Phát tài rồi!”

“Con lợn mẹ này nhìn ít nhất cũng ba trăm cân, lợn con còn đáng tiền hơn!”

Trần Tam Thạch như thấy bạc trắng đang vẫy gọi mình, hấn kìm nén kích động, cố gắng tiến đến gần lợn rừng.

Hấn có thể bắn xa không giả, nhưng tất nhiên càng gần thì uy lực càng lớn, nhất là đối phó với thứ da dày thịt béo như lợn rừng, ở quá xa khó mà bắn được chí mạng.

Đến khi còn khoảng hai mươi bước, Trần Tam Thạch mới dừng lại ở một chỗ dốc ngược.

Hấn nhẹ nhàng tháo trường cung sau lưng, lắp vào Lang Nha Tiễn mới tinh.

Cung bốn lực giờ trong tay hấn nhẹ bẫng, gần như không mất sức đã kéo căng, cảm giác dùng thêm chút sức là đứt.

Dây cung rung, tên bay, chớp mắt đã đến!

“Éc ——”

Vì bắn lén từ phía sau, mũi tên cắm thẳng vào mông lợn rừng, gây ra tiếng kêu thảm thiết, chim chóc kinh hãi bay tứ tung.

Có lẽ vì cung quá nhẹ, mũi tên chỉ cắm vào da thịt khoảng ba tấc.

Con lợn rừng không bỏ chạy, ngược lại nổi điên, mặc kệ máu chảy không ngừng, thở phì phò lao về phía hắn.

Lợn rừng, thực chất cũng là một loại mãnh thú.

Người thường nếu bị lợn rừng húc, không chết cũng nằm liệt giường nửa tháng!

Trần Tam Thạch vẫn giữ bình tĩnh, mũi tên thứ hai đã bắn ra.

“Phập——”

Lợn rừng lại trúng tên, rõ ràng khựng lại, nhưng không dừng hẳn, chỉ là tiếp tục lao tới với tốc độ chậm hơn.

Mũi tên thứ ba bay tới, xuyên qua đầu nó.

Lúc này, lợn rừng mới đổ gục xuống, tắt thở.

Năm con lợn con bên cạnh hoảng sợ, chạy tán loạn.

Địa hình xung quanh phức tạp, lợn con lại nhỏ, nếu là thợ săn bình thường, ít nhất cũng sẽ để sống hai con, nhưng Trần Tam Thạch bắn tên không tầm thường.

“Vèo vèo vèo vèo ——”

Chỉ trong vài hơi thở, năm con lợn con đều bị bắn xuyên người, chết không thể chết hơn.

Túi tên của Trần Tam Thạch cũng vừa hay hết sạch.

“Heo mẹ hơn ba trăm cân, lại thêm năm con lợn con.”

“Đủ để cho ta nộp thuế, lại còn dư không ít tiền!”

“Chỉ là muốn mang về e rằng hơi phiền phức.”

Nơi này đã là chốn núi sâu, cách huyện thành hơn mấy chục dặm đường, không nói một người không khiêng nổi, con

mỏi nhiều cũng không thể bắt hết được.

Trần Tam Thạch nghĩ ngợi, vẫn là bắn một mũi tên hiệu lệnh lên trời.

“Ta đang ở cách vị trí ban đầu rất xa.”

“Cũng không biết Triệu thúc ở đâu, có nghe được tín hiệu của ta không?”

Không lâu sau.

Bên ngoài rừng trúc vang lên tiếng bước chân.

Nhưng người đến không phải Triệu Tiều, mà là một hán tử vạm vỡ, trên mặt có vết sẹo.

Hán tử nhìn thấy lợn rừng dưới đất, đầu tiên là hâm mộ, sau đó thấy là một người trẻ tuổi xa lạ sẵn được, lại cảm thấy khó tin, cuối cùng sắc mặt càng thêm kỳ quái.

“Huynh đệ!” Hán tử nhanh chân bước tới, nhìn từ đầu đến chân thanh niên trắng trẻo như thư sinh này: “Chưa từng thấy người.”

Trần Tam Thạch tự giới thiệu: “Triệu Tiều thúc ở thôn Yên Biên dẫn ta lên núi, ta tên Trần Tam Thạch.”

“Ta đi loanh quanh ba bốn ngày nay, cũng không sẵn được thứ gì đáng giá.” Hán tử nheo mắt: “Người mới lên núi ngày đầu, đã sẵn được nhiều thứ quý giá thế này.”

“Chỉ là may mắn thôi.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Xin huynh đệ giúp một tay, khiêng con mồi xuống huyện thành, ta sẽ trả công theo quy định của thôn.”

“Giúp đỡ thì đương nhiên không thành vấn đề.” Hán tử ngoài miệng nói vậy, mắt lại đảo liên tục: “Chỉ là từ đây đến huyện thành không gần, tiền thù lao ~ “

Hắn đã mấy ngày nay không thu hoạch được gì, nhà gần như không có cái ăn, hôm nay may mắn gặp cơ hội, sao có thể không đòi thêm ít tiền.

Hán tử đang tính toán, bỗng nghe thấy tiếng dây cung bật lên.

Hắn ngẩng đầu, thấy Trần Tam Thạch không biết từ lúc nào đã bắn một mũi tên.

Ở đằng xa, một con thỏ đang chạy bị trúng tên ngã xuống.

Khoảng cách này, chừng bảy mươi bước!

Thêm vào cây cối rậm rạp, hắn thậm chí còn không để ý có con thỏ.

Quan trọng nhất là, hắn để ý thấy Trần Tam Thạch vừa rồi kéo cung, dường như chỉ dùng một ngón tay để phát lực, ngón tay kia chỉ khẽ giữ để cố định mũi tên, hoàn toàn không dùng sức!

Sức mạnh một ngón tay, dễ dàng kéo căng cung bốn lực, lại thêm độ chính xác này...

Nếu có điều kiện cho phép, chẳng phải có thể kéo được cung một thạch sao?!

Huyện Bà Dương từ khi nào lại xuất hiện một thần tiễn thủ trẻ tuổi thế này?

Hán tử đâu còn ý định xấu xa nữa, lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Tam Thạch huynh đệ, không, Thạch ca!

“Ngươi đừng động, để ta đi nhặt giúp ngươi, khiêng con mồi giúp ngươi cũng không cần tiền, chúng ta kết bạn!”

Nói rồi, hắn vội chạy về phía con thỏ.

Trần Tam Thạch cất cung, khẽ lắc đầu.

Chương 14: Chuyện nào ra chuyện đó

Sức quan sát của hán tử đến mức thấy rõ từng sợi lông, làm sao không nhận ra người này từ đầu đã có ý đồ xấu, cho nên mới cố tình phô diễn một chút.

Muốn không bị người khác ức hiếp, vẫn phải thể hiện thực lực mới được!

Hán tử dùng dao chặt hai cành cây, cùng với Trần Tam Thạch khiêng lợn rừng xuống núi.

Hán tử giới thiệu: “Ta tên Ngô Đạt, ở ngay thôn bên cạnh các ngươi, năm nay mười sáu tuổi, sau này xin Thạch ca giúp đỡ nhiều hơn.”

“???”

Trần Tam Thạch nhìn hán tử mặt sọc đang cười với mình, nhất thời không biết nói gì.

Tên gia hỏa này mười sáu tuổi sao?!

“Lợn rừng!”

“Thạch ca săn được một con lợn rừng!”

“...”

Vừa đến cổng thôn Yến Biên, mọi người đã xôn xao.

Lợn rừng nặng ba trăm cân, tuy cũng có người săn được, nhưng thường là hai ba người hợp sức!

Một mình săn được cả đàn lợn rừng, tuyệt đối là thợ săn đỉnh cấp.

Chưa kể đối với thôn dân, Trần Tam Thạch là một thư sinh vì không sống nổi nữa mới đi săn.

Một đồn mười, mười đồn trăm, chưa đến nửa canh giờ, hắn đã nổi danh khắp mấy thôn gần đó.

Tại Bát Bảo tửu quán.

“Heo mẹ ba trăm hai mươi cân, mỗi cân mười tám đồng.”

“Lợn con mỗi cân hai mươi đồng, năm con tổng cộng sáu mươi cân hai lạng.”

“Tổng cộng 6.964 đồng, ta thay lão bản quyết định, trả người bảy lượng bạc, sau này săn được thịt rừng tươi, đừng có bán cho nhà khác nhé Tiểu Thạch Đầu!”

Chưởng quầy Lưu Hoành Đạt vung tay, ném ra túi tiền nhỏ.

Về lý thuyết, một ngàn đồng tương đương một lượng bạc, nhưng bạc là tiền tệ cứng, không phải lúc nào cũng đổi được, tỷ giá thường xuyên biến động.

Đối phương trả thẳng bằng bạc, rõ ràng là chiêu cố.

“Cảm ơn Lưu bá.” Trần Tam Thạch nhận túi tiền, cảm nhận trọng lượng nặng trĩu.

Bảy lượng bạc!

Không chỉ đủ tiền thuế, còn đủ mua quần áo mùa đông.

“Người thật có bản lĩnh.” Lưu Hoành Đạt tấm tắc khen: “Cứ đà này, không lâu nữa người liền có thể vào thành sống, nếu học thêm chút võ nghệ, cũng coi như thành danh rồi.”

“Về võ quán, Lưu bá có đề cử nào không?”

Trần Tam Thạch đã giải quyết được khó khăn trước mắt, tiếp theo đương nhiên phải tính đến chuyện tập võ.

“Võ quán nổi tiếng nhất huyện Bà Dương là bốn võ quán Thiên Nguyên, Thái Lô, Vân Hạc, Triệu thị, nhưng họ chỉ tuyển đệ tử vào thời gian cố định trong năm, năm nay đã muộn rồi.”

“Theo ta, dân thường như chúng ta, không cần phải vào võ quán lớn, học vài đường quyền, có thể hù dọa người là được rồi. Nếu ngươi nhất định muốn vào võ quán lớn, có thể hỏi Thuận Tử.”

“Thuận Tử?” Trần Tam Thạch không hiểu lắm.

“Thằng nhóc đó dạo này hay mời đệ tử võ quán ăn cơm, ngày đối diện, kia kia, vừa mới đi ra.”

Lưu Hoành Đạt chỉ ra phía sau.

Đối diện Bát Bảo tửu quán có một quán ăn bình dân.

Trần Tam Thạch quay đầu lại, vừa hay thấy Trương Thuận cùng với hai thanh niên áo trắng bước ra từ quán cơm.

“Thạch ca nhi?” Trương Thuận thấy hắn, vội bỏ lại hai thanh niên chạy tới, áy náy: “Ca, mấy hôm nay đệ định tìm ca, chuyện lần trước...”

Trần Tam Thạch ngắt lời: “Thuận Tử, đừng lo cho ta, ta đã gom được đủ tiền rồi.”

“Thạch ca nhà ngươi vừa săn được cả đàn lợn rừng, bán cho ta được bảy lượng bạc đấy.” Lưu Hoành Đạt nói thay hắn.

“Thật sao?! Ca thật lợi hại, đệ đánh cá không biết bao lâu mới kiếm được bảy lượng bạc!” Thuận Tử hâm mộ không thôi.

Nhưng sự hâm mộ của hắn rất trong sáng, không có tạp niệm.

“Đúng rồi, cái này cho đệ.”

Trần Tam Thạch lấy ra ba tiền bạc vụn, định trả lại cả gốc lẫn lãi.

“Ca, đệ không thể nhận, lần trước đệ có giúp được gì cho huynh đâu.”

“Chuyện nào ra chuyện đó, cha người chữa trị chân cũng cần tiền.”

Giằng co một hồi, Trần Tam Thạch mới nhét được bạc vào túi đối phương, chuyển chủ đề: “Đệ đang mời đệ tử võ quán ăn cơm à?”

“Đúng vậy.” Thuận Tử hạ giọng: “Đệ lỡ mất đợt tuyển sinh của Thái Lôi võ quán, nên muốn tìm cách khác, xem có thể nhận thêm đệ không?”

Hắn vừa rồi gặp hai đệ tử võ quán bên ngoài, đối phương chủ động nói có thể giúp nói tốt cho hắn, cho nên hắn nên mới mời ăn cơm kéo quan hệ.

Đây đã là bữa thứ ba.

Dù là quán nhỏ, không xa hoa như Bát Bảo tửu quán, cũng tốn không ít tiền.

“Ra vậy.”

Trần Tam Thạch nhìn sang hai đệ tử võ quán bên đường.

Một người ngậm tăm, một người vỗ bụng no tròn ợ hơi, có vẻ sốt ruột, thúc giục: “Tiểu Thuận Tử, còn làm gì đấy? Đi thôi, không phải muốn đi uống rượu sao? Vị sư huynh ta giới thiệu cho người kia, thế nhưng là người được sư phụ xem trọng, người hiểu ý ta chứ?”

“Hai vị sư huynh đừng nóng giận, ta đến đây!”

Trương Thuận vội vàng cáo biệt.

Trần Tam Thạch nhìn họ đi xa, luôn cảm thấy ánh mắt hai vị đệ tử võ quán kia không đáng tin cậy lắm.

“Sau này nhắc nhở Thuận Tử cẩn thận một chút vậy.”

Hắn không nán lại lâu, vội vàng chạy đến nha môn, nộp ba lượng bạc tiền thuế.

Chương 15: nhận lỗi

Tận mắt thấy quan thuế đánh dấu trong sổ, lòng hẫng như trút được gánh nặng.

“Chỉ còn lại họ Tần...”

“Không biết gã còn tìm cách gây phiền phức nữa không?”

“Ta phải về nhà nhanh thôi, không Lan tỷ lại lo lắng.”

Trần Tam Thạch vội vã chạy về.

Trước cửa nhà, Cố Tâm Lan đang bị mấy bà hàng xóm lôi kéo nói chuyện, toàn là khen ngợi trượng phu nàng giỏi giang.

Nào là biết chữ, biết kiếm tiền, lại còn đẹp trai.

Tóm lại, khi một người nam nhân có thể kiếm tiền, điểm xấu cũng thành điểm tốt.

“Tâm Lan, phải mau mau sinh cho Thạch ca nhà ngươi một đứa con trai đi!”

“Chuyện này không cần chúng ta lo, mong Tâm Lan to thể kia, nhất định sẽ sinh con trai.”

“...”

Mấy bà hàng xóm mỗi người một câu, khiến Lan tỷ đỏ mặt.

“Tâm Lan, mau nhìn kia, trượng phu ngươi về rồi.”

“Thạch ca nhi!” Cố Tâm Lan nào còn tâm trí tán gẫu, chạy ra đón người.

“Tối nay ăn thịt thỏ.” Trần Tam Thạch cười, giơ lên nửa con thỏ.

Cố Tâm Lan không thềm nhìn con thỏ, đưa tay sờ soạng khắp người hấn: “Thạch ca nhi, chàng không bị thương chứ? Ta nghe nói lợn rừng hung dữ lắm!”

Trần Tam Thạch ngẩn người: “Không sao, yên tâm đi.”

“Thạch ca nhi, lần sau chàng đừng có chọc vào thứ nguy hiểm như thế nữa!”

Cố Tâm Lan thấy trượng phu không sao mới thở phào, rồi giúp hấn cầm đồ: “Đói không, ta đi nấu cơm.”

Trần Tam Thạch nhìn bóng lưng Lan tỷ bận rộn, bỗng dâng lên cảm giác ấm áp.

Hấn ở thế giới này, cũng có một mái ấm.

Không lâu sau, mùi thơm của thức ăn từ nhà bếp đã phả vào mặt. Cái bụng đói meo của Trần Tam Thạch không ngừng kêu réo.

“Cốc cốc cốc —— “

Đang định ăn cơm thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Ai đấy?”

“Ta! Tàn Hùng!”

Nghe thấy cái tên này, Cố Tâm Lan tái mặt, kéo tay áo Trần Tam Thạch, ra hiệu hấn dừng ra.

“Không sao, ta ra xem một chút.”

Trần Tam Thạch giấu con dao làm bếp sau lưng, ra ngoài nghênh đón.

Hấn nghĩ họ Tàn biết mình đã nộp thuế, hoặc là muốn tìm cơ gây sự hoặc là đến làm căng, nhưng tình hình thực tế có vẻ hoàn toàn ngược lại.

Chỉ thấy Tần Hùng mặt mày tươi cười, tay còn ôm một vò rượu rẻ tiền: “Ha ha ha ha, hiền đệ!”

Trần Tam Thạch nhú mày: “Ngươi làm gì thế này?”

“Hiền đệ à, ta đến nhận lỗi với ngươi!”

Tần Hùng vừa nói vừa vỗ vai Trần Tam Thạch như vô tình, thực tế là âm thầm dùng sức, kết quả Trần Tam Thạch vẫn đứng im như tượng.

Quái lạ!

Thằng nhãi này lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy?

Hôm nay gã vừa về nhà, đã nghe nói tên thư sinh họ Trần một mình đánh chết một con lợn rừng.

Bây giờ là mùa thu, lợn rừng sinh con, rất hung dữ, trước đây đã có những thợ săn bị lợn rừng húc chết.

Có thể một mình giải quyết lợn rừng, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng tên này rõ ràng là một thư sinh yếu ớt!

Chẳng lẽ hán trời sinh có sức mạnh, chỉ là đi nhầm đường, uống phí tài năng?

Tóm lại, Tần Hùng quyết định từ bỏ ý định với Cố Tâm Lan.

Những năm nay gã có thể sống ung dung ở vùng này, một mình nuôi đệ đệ lớn lên, lại đưa vào võ quán tốt nhất, cũng không phải kẻ lỗ mãng như vẻ bề ngoài.

Ai có thể đắc tội, ai không nên chọc, gã rất rõ ràng.

Nếu mình thực sự đắc tội một thợ săn lợi hại, cả đời này cũng không dám lên núi nữa.

Nếu không, không chừng sẽ bị một mũi tên bắn xuyên tim từ phía sau lưng!

Về phần nữ nhân, đôi một nhà khác tìm là được! Trần Tam Thạch không dễ ức hiếp, nhưng vẫn còn người khác dễ ức hiếp.

“Hiền đệ! Trước đó chúng ta có chút hiểu lầm, ở ngay trước mặt các hương thân, coi như xóa bỏ, thế nào?”

Tần Hùng cố tình nói lớn, thu hút cả những người hàng xóm đang nấu cơm trong nhà ra xem.

Gã nhìn đôi phương nửa ngày không nói, đang nghĩ tên nhãi này không biết điều thì cuối cùng cũng nghe được câu trả lời vừa ý.

“Tần ca nói đùa rồi.” Trần Tam Thạch nở nụ cười hiền lành: “Ta từ trước đến nay không thù dai, huống hồ giữa chúng ta lúc đầu cũng không có cái gọi là ‘thù hận’.”

“Hiền đệ quả nhiên rộng lượng, không hổ là người đọc sách.” Tần Hùng hài lòng đặt vò rượu xuống: “Rượu coi như là bồi tội, ta không làm phiền hiền đệ nữa.”

“Được, Tần ca đi thông thả.”

Đóng cửa lại, Trần Tam Thạch nhìn cây cung treo trên tường.

Xóa bỏ?

Ta gặp nạn, người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, muốn hại ta nhà tan cửa nát, bây giờ không dễ bắt nạt, liền muốn tùy tiện bỏ qua?

Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Trên bàn cơm.

Lan tử vui vẻ, lần đầu tiên gắp cho mình hai miếng thịt thỏ.

Nộp đủ thuế, lại thoát khỏi ác bá, ai mà chẳng vui.

“Thạch ca nhi.” Nàng nhìn nam nhân của mình với vẻ sùng bái: “Họ Tần chắc chắn là đã nghe nói bản lĩnh của chàng, không dám gây sự với chúng ta nữa, chàng thật lợi hại.”

Ngay cả lợn rừng cũng có thể bắn chết, khó trách nàng ngày thường luôn cảm thấy Thạch ca nhi có sức mạnh phi thường!

Chương 16: Xả giận

Ăn tối xong, Cố Tâm Lan theo thói quen ngồi đợi bên giường, nhưng Trần Tam Thạch lại có thái độ khác thường, chậm chạp chưa vào phòng.

Nàng vén rèm lên, mới thấy Trần Tam Thạch đang ngồi dưới ánh nến, chăm chú đọc sách.

“Hôm nay không nghỉ ngơi sớm sao?”

Cố Tâm Lan có chút thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn không làm phiền, phối hợp đi ngủ trước.

[Kỹ năng: Đọc sách (nhập môn)]

[Tiến độ: (120/300)]

[Hiệu quả: Tinh thần minh mẫn, xem qua không quên]

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng khép sách lại, xác nhận Lan tử đã ngủ say, hẩn cài dao phay bên hông, đeo cung tên sau lưng, lặng lẽ rời khỏi nhà, hòa mình vào màn đêm.

...

Tại thanh lâu.

“Công tử, ở lại qua đêm đi, trả tiền làm gì nữa.”

“Mau tránh ra, ta còn có việc!”

Tần Hùng đẩy nữ tử đang níu kéo mình ra, loạng choạng bước ra khỏi thanh lâu.

Giá qua đêm gấp ba lần, gã đâu có ngu.

Tiền trong nhà không thể lãng phí, còn phải để dành tặng quà cho đệ đệ.

Gã từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, dựa vào bán bánh bao nuôi đệ đệ lớn lên, sau đó tìm ra chút manh mối, lại tích cóp tiền đưa đệ đệ vào võ quán Thiên Nguyên tốt nhất ở huyện Bà Dương.

Nhưng tập võ thật sự quá tốn kém.

Phí đăng ký, bài sư, thuốc thang không cần phải nói, muốn được chân truyền, lại là một khoản chi tiêu lớn.

Các lão sư ở võ quán trong huyện, cơ bản chỉ truyền võ công cho con trai ruột hoặc đệ tử chân truyền, người ngoài căn bản không học được tuyệt chiêu thực sự.

Đệ đệ gã cũng không ngoại lệ.

Đã tập võ hơn ba năm, vẫn chưa học được công pháp hoàn chỉnh.

May mà đệ đệ thân thiết với thiếu quán chủ, tên đó là một kẻ háo sắc, đưa thêm vài nữ tử xinh đẹp qua, có lẽ có hy vọng lấy được chân truyền.

“Nói mới nhớ, Cố cô nương thật là xinh đẹp!”

“Về ngoài đó, căn bản không giống người nhà quê.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc!”

Cứ nghĩ đến chuyện này, Tần Hùng lại thấy bức bối.

Gã còn phải đi xin lỗi Trần Tam Thạch.

Nhưng đây chỉ là tạm thời.

Chờ đệ đệ gã học thành tài, một thợ săn đáng là gì?

Lợi hại đến mấy, còn có thể lợi hại hơn người tập võ sao?

Đến lúc đó nhân cơ hội, đệ đệ đệ giết chết họ Trần trên núi, thê tử hẳn thậm chí còn có thể để lại cho mình hưởng dụng!

“Ha ha ha!”

Nghĩ đến cặp mộng tròn trịa của Cố cô nương Tần Hùng không nhịn được cười thành tiếng.

“Hừ —— “

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm gã tỉnh rượu hơn phân nửa.

Nhìn quanh, gã đã ra khỏi thành lúc nào không hay, xung quanh tối đen như mực, xa xa thỉnh thoảng vang lên tiếng quạ kêu, càng làm nổi bật sự yên tĩnh của đêm khuya.

“A, ta càng ngày càng nhát gan rồi!”

Không biết tại sao, hôm nay Tần Hùng luôn cảm thấy sợ hãi, như thể có người theo dõi mình phía sau.

Gã tự giễu cười cười, đang định về nhà, đột nhiên lại có một cơn gió từ phía sau ập tới.

Cơn gió này cực kỳ sắc bén, đánh thẳng vào gáy, có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Cơn “gió” này xuyên qua não sau, chui ra đỉnh đầu, như thể trên trán mọc ra một chiếc sừng độc.

Tần Hùng ngã thẳng xuống, không còn động đậy.

...

“Vẫn chưa hả giận!”

Trần Tam Thạch chui ra từ bụi cây xa xa, tiến lên xem xét thi thể.

Người tập võ chém giết, đều là đao kiếm chạm trán, quyền quyền thấy máu.

Hắn chỉ cần kéo dây cung từ xa, mọi chuyện đã kết thúc, thậm chí con dao phay cũng không cần dùng đến, quá trình thực sự quá nhanh, khiến họ Tần chết quá nhẹ nhàng.

“Thôi được rồi, ai bảo ta tốt bụng.”

Trần Tam Thạch lục soát thi thể, tìm thấy khoảng ba lượng bạc vụn.

“Chỉ có chừng này thôi sao?”

“Tên này tai họa thôn làng, hàng năm ít nhất cũng kiếm được vài chục lượng bạc, tiền đi đâu hết rồi?”

“Đệ đệ gã tập võ tốn kém như vậy sao?”

Lấy hết bạc, hắn bắt đầu suy nghĩ cách xử lý thi thể.

Trên thi thể có vết thương do tên tạo thành, chắc chắn không thể để lại đây.

Trong vòng vài chục dặm, thợ săn không phải là ít.

Cắt riêng đầu ra, lại khiến máu dính khắp người, càng khó xử lý hơn.

“Vứt lên núi thôi!”

Trần Tam Thạch nâng thi thể lên.

Dưới tác dụng của kỹ năng nhẹ như lông hồng, việc công xác chết cũng không làm chậm tốc độ của hắn.

Chỉ trong một canh giờ, hắn đã đến Nhị Trọng Sơn, vứt thi thể vào một khu rừng bí ẩn, rồi trở về nhà ở thôn Yên Biên trước bình minh.

Nằm xuống bên cạnh Lan tử đang ngủ say, Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đây cũng coi như là trừ hại cho dân làng!”

“Chỉ là không biết đệ đệ gã có tìm đến cửa không.”

“Ta phải nhanh chóng tập võ mới được!”

Hắn không hề hối hận.

Với bản tính của Tần Hùng, việc xin lỗi chỉ là tạm thời, tương lai khi đệ đệ gã có thể lực, chắc chắn sẽ trả thù gấp bội.

Thà ngồi lo lắng bất an, không bằng ra tay trước.

...

Sáng sớm hôm sau, gà gáy sáng.

Trần Tam Thạch vẫn luyện tập bắn tên như thường lệ.

Chương 17: Chuyện không liên quan

Sau khi kỹ năng bắn tên thành thạo, tốc độ tăng độ thuần thục chậm lại.

Bởi vì cung quá nhẹ.

Hiện tại hắn có thể kéo cung một thạch, cây cung bốn lực hoàn toàn không còn tác dụng luyện tập.

“Cung nặng không dễ mà kiếm được.”

“Ngay cả võ quán cũng không dám tàng trữ, nếu không sẽ bị coi là mưu phản.”

“Ngoài việc cần một cây cung nặng, việc tập võ cũng nên được đưa vào lịch trình.”

Trần Tam Thạch đang âm thầm tính toán con đường phía trước, thì Cố Tâm Lan gọi ăn sáng.

“Keng keng keng —— “

Hắn đang ngồi ăn bánh cao lương một cách mất tập trung, thì trong thôn vang lên tiếng chiêng và tiếng quát lớn.

Quan phủ!

Trần Tam Thạch giật mình, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Không thể nào là vì chuyện của Tần Hùng, gã mới chết có một đêm thôi.”

“Gã cũng không xứng đáng với trận thế lớn như vậy, chắc hẳn là có chuyện khác xảy ra.”

Quả nhiên.

Người của nha môn huyện thông báo, triệu tập toàn bộ thôn dân, tuyên bố một đại sự.

Có võ giả người Man lên vào huyện Bà Dương, ám sát huyện lệnh.

Cả thôn xôn xao.

Người của nha môn đến, chính là để điều tra tung tích của thích khách.

Tập trung tất cả thôn dân lại, người của nha môn bắt đầu điều tra từng nhà, sau nửa ngày lục soát mới hậm hực bỏ đi.

“Huyện lệnh cũng đều bị giết.” Cổ Tâm Lan nhỏ giọng nói: “Ta nhớ nhiệm kỳ của vị huyện lệnh này, mới được chưa đến hai năm. Xem ra, làm quan cũng không dễ dàng.”

“Ừm.” Trần Tam Thạch nhìn những tên bộ khoái dần biến mất, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Võ giả người Man giết huyện lệnh làm gì?

Quân đội Vệ Sở mới là người chịu trách nhiệm trấn thủ biên cương, không phải nha môn huyện, nếu muốn lập công, phải giết cao thủ trong quân mới đúng.

“Thôi được rồi.”

“Chuyện không liên quan đến ta.”

Trần Tam Thạch lắc đầu, cảm khái thể đạo ngày càng loạn, càng thôi thúc hắn phải kiếm tiền.

Có tiền, mới có thể tăng cường thực lực bản thân, tự vệ trong thời loạn này.

Ăn no nê, hắn đeo cung tên lên lưng, lên núi săn bắn.

Không có ai gây phiền toái, Trần Tam Thạch trải qua những ngày yên ổn.

Liên tục năm ngày, ngày nào cũng lên núi săn bắn, bán hàng ở tửu lâu, về nhà ngủ, cứ lặp lại như vậy.

Còn về Tần Hùng...

Ngày hôm sau, xác gã đã bị sói hoang gặm đến chỉ còn bộ xương, Trần Tam Thạch còn nhân cơ hội đó bắn chết vài con.

“Thỏ rừng một con sáu cân, gà rừng hai con năm cân ba lạng, cộng thêm một con hươu năm mươi cân...”

Tại Bát Bảo tửu lâu.

Trần Tam Thạch giống như nhân vật trong trò chơi giao nhiệm vụ, theo thói quen đến bán thịt rừng.

Chưởng quầy nhanh nhẹn gõ bàn tính: “Vừa tròn một lượng bạc, nhận lấy!”

Một lượng bạc, nếu không phải thời buổi loạn lạc giá cả tăng cao, cũng đủ nuôi sống một người dân bình thường trong một tháng.

Nhưng Trần Tam Thạch vẫn tỏ ra bình tĩnh, dù sao không lâu trước đây, có lần hắn kiếm được tới bảy lượng bạc.

Tuy nhiên, lợn rừng không phải dễ tìm.

“Giá mà có thể đi Bắc Sơn thì tốt!”

“Nghe Triệu thúc bọn họ nói, sâu trong núi còn có cơ hội tìm thấy ‘dị thú’, một con có thể bán được mười lượng trở lên, thậm chí giá trên trời!”

“Đáng tiếc, không có thể lực chống lưng...”

Phía bắc Nhị Trọng Sơn hoàn toàn bị đám võ giả chiếm đóng, thợ săn bình thường nếu dám đi, nhẹ thì bị đánh chửi cướp mất con mồi, nặng thì mất mạng cũng có thể, rất bá đạo!

“Vẫn là nên hỏi thăm về võ quán trước.”

Nghĩ vậy, Trần Tam Thạch không vội đi ngay.

Chờ khoảng nửa giờ, hắn thấy Trương Thuận mang theo giỏ cá đến bán.

Vừa nhắc đến võ quán, Thuận Tử bực tức nói: “Ca, đừng nói nữa! Hai người đó căn bản không có ý định giúp ta, hết ăn rồi lại uống, ăn của ta hết hai lượng bạc, nhưng mà...”

Hắn hạ giọng: “Ta cũng không để yên cho họ, hôm qua dùng bầy dơi hai người họ một thân nước tiểu, coi như cũng hả giận phần nào!”

“Họ có biết là người làm không?” Trần Tam Thạch có chút lo lắng.

Trong thời gian này, hắn ra vào huyện thành, cũng gặp không ít đệ tử võ quán, mỗi người đều ngang ngược vô lý, thậm chí còn có kẻ vô cớ đánh đập người dân thường.

Thuận Tử dùng cách này trêu tức họ, e rằng sẽ rước họa vào thân.

Có một số việc, hoặc là không làm, hoặc là làm cho triệt để.

“Ca yên tâm, họ không nhìn thấy ta.”

Trương Thuận đổi chủ đề: “Đúng rồi ca, ca cũng định tập võ phải không, có kế hoạch gì chưa?”

Trần Tam Thạch lắc đầu: “Còn người?”

“Ài, ta cũng đang đau đầu đây.”

Trương Thuận than thở: “Ngoài bốn võ quán lớn, các võ quán còn lại trong huyện đều không ra gì, quan trọng nhất là nhập môn còn phải làm lao động khổ sai hai năm, không có ba năm năm, đừng hòng học được công phu thật.”

“Nhưng chúng ta biết làm sao được, ta vẫn định tìm một võ quán có tiếng tốt một chút thử xem.”

Tình hình mà Trần Tam Thạch tìm hiểu được cũng tương tự.

Thời buổi này, muốn dựa vào đọc sách để đổi đời không dễ, dựa vào tập võ đổi đời càng khó.

Chương 18: Tần Phong

Nói tóm lại, người dân thường đừng mong có ngày lành!

Để hấn đi học ở võ quán rác rưởi ba năm năm, là chuyện tuyệt đối không thể.

Ngoài võ quán, thực ra còn một nơi có thể tập võ...

Vệ Sở!

Nhưng làm quân hộ, phải ra chiến trường giết địch, lại thêm bây giờ đang thời loạn lạc.

Đi hỏi thăm trước đã.

Trần Tam Thạch từ biệt Thuận Tử, đi vào chợ tìm lão Từ.

Nghe câu hỏi của hấn, lão Từ cười khẩy: “Đi làm quân hộ phải tốn bao nhiêu bạc? Thạch Đầu à, người ngốc rồi sao, làm quân hộ một đồng cũng không cần, họ còn phải trả lương cho người đấy! Vệ Sở đúng là muốn chiêu người, nhưng có mấy ai muốn đi?”

Đại Thịnh Quốc Tộ năm thứ 350.

Ngày xưa, sau khi Thái Tổ lập quốc, đã thực hiện chế độ Vệ Sở Đô Ti.

Nói đơn giản, đó là chế độ đồn điền.

Bảy phần đồn điền, ba phần phòng giữ.

Lúc mới lập quốc, Đại Thịnh có khoảng 3 triệu quân hộ, có thể tự cung tự cấp.

Thái Tổ từng nói “Quân sĩ Đại Thịnh ta, không cần ăn một hạt gạo của dân.”

“Nhưng có thể như vậy mãi sao?”

Trần Tam Thạch không khỏi nhớ lại một nhân vật nào đó ở kiếp trước, bắt đầu với một chiếc bát, rồi đánh hạ cả giang sơn.

Cũng như nhà Minh, chế độ Vệ Sở của Đại Thịnh cũng dần dần mục nát, lung lay đổ vỡ theo thời gian.

Năm mươi năm trước, thủ phụ Nội Các đã tiến hành cải cách, mới miễn cưỡng kéo dài sự tồn tại của nó đến bây giờ.

Nhưng nghe giọng điệu của lão Từ, dường như việc cải cách không triệt để, chỉ là duy trì trên bề mặt, thực tế vẫn đang bên bờ vực sụp đổ.

‘350 năm thật sự không dễ dàng.’

‘Dù sao nhà Minh cũng chưa đến ba trăm năm.’

‘Đại Thịnh triều đại có thể tồn tại lâu hơn nhà Minh bảy mươi năm là vì sao, vì không có lưu học sinh làm Hoàng đế?’

‘Hay là vì thế giới này có võ giả, dựa vào vũ lực trấn áp, kéo dài tuổi thọ?’

‘...’

Lão Từ nói: “Thạch Đầu, người muốn tập võ à?”

Trần Tam Thạch ngầm thừa nhận.

“Nếu người chỉ muốn rèn luyện sức khỏe, võ quán ở huyện Bà Dương có thể đáp ứng người, nhưng nếu người thực sự muốn tiến xa trên con đường võ đạo, thì chúng không đáng để tâm.”

“Hoặc là, gia nhập đại môn phái cấp châu phủ;”

“Hoặc là, tông quân.”

“Nhưng trên đời này, còn có môn phái nào lớn mạnh hơn triều đình sao?”

Lão Từ nói thăm thía: “Đứa nhỏ, hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu người thực sự muốn tòng quân, ta có thể giúp người vào đó. Nhưng thời buổi loạn lạc, tòng quân làm gì?”

“Lão già ta nói thật lòng, làm một người dân bình thường sống yên ổn là tốt rồi. Như thằng con ngốc của ta, cứ muốn lập công danh, cũng không xem mình có cái số đó không, à...”

“Cảm ơn Từ bá phụ đã chỉ điểm.” Trần Tam Thạch chấp tay cáo từ.

Chuyện này, quả thực phải suy nghĩ kỹ.

Hắn nặng lòng trở về nhà.

Chưa đến cổng làng, đã nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào vọng ra từ.

Một thanh niên mặc áo dài xanh đen, đeo kiếm bên hông, dẫn theo bốn năm người đi khắp làng hỏi han, như thể đang tìm ai đó.

Với thính lực của Trần Tam Thạch, hắn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện từ xa, nhưng không tránh né, mà đi thẳng đến, không ngoài dự đoán bị chặn lại.

“Huynh đệ, xin dừng bước.”

Thanh niên dẫn đầu có vẻ ngoài đường hoàng, nói năng rất lễ phép, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự khinh miệt: “Người có từng gặp huynh trưởng của ta, Tần Hùng?”

“Tần ca?” Trần Tam Thạch mặt không đổi sắc: “Mấy ngày trước có gặp, sao vậy?”

Tần Phong lạnh lùng nói: “Năm ngày trước, huynh trưởng của ta mất tích, đến nay không có tin tức.”

“Mất tích? Không thể nào!” Trần Tam Thạch tỏ vẻ kinh ngạc: “Tần ca bình an vô sự, sao lại mất tích được?”

Tần Phong lắc đầu: “Nếu có tin tức, xin báo cho biết.”

“Ừm...” Trần Tam Thạch xoa cằm: “Mấy ngày trước có người Man lên vào huyện Bà Dương, giết huyện lệnh, không biết có liên quan đến chuyện này không?”

Tần Phong không trả lời, quay sang hỏi người khác.

‘Đệ đệ của Tần Hùng, không biết tập võ kiểu gì.’

‘Mấy vị đệ tử bên cạnh đều gọi hắn là sư huynh, hình như địa vị rất cao.’

‘Nếu ta đánh lén, liệu có thể bắn chết hắn bằng một mũi tên không?’

‘Vẫn là phải tập võ thôi!’

Trần Tam Thạch đẩy cửa vào nhà, không ngửi thấy mùi thức ăn quen thuộc.

“Lan tỷ chưa về sao?”

“Không thể nào.”

Mãi đến nửa canh giờ sau, ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân vội vã.

“Thạch ca nhi!”

“Có chuyện gì vậy?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Thuế quan, thu thuế...”

Cố Tâm Lan vịn cửa thở hổn hển, nói không ra hơi.

Trần Tam Thạch nhớ ra hôm nay là hạn chót nộp thuế.

Những năm qua, vào thời điểm này, quan thuế sẽ dẫn theo người của nha môn đến kiểm tra từng nhà, ai không nộp đủ thuế sẽ bị bắt đi làm lao dịch.

“Nàng đừng vội, từ từ nói.”

Cố Tâm Lan ngắt quãng nói: “Lý thâm... Thạch ca nhi, chàng mau đi xem, nhà Lý thâm chưa nộp đủ thuế, sắp bị bắt đi rồi!”

“Ta hỏi lại các ngươi lần cuối cùng, thuế này, có nộp hay không?!”

Chương 19: thu hai lần

Thuế quan neho mắt, lộ vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nhìn gia đình ba người trước mặt.

Trương Thuận lớn tiếng nói: “Đại nhân, nhà chúng ta đã nộp thuế mười ngày trước rồi!

Thuế quan giơ cuốn sổ trong tay lên, hừ lạnh một tiếng: “Đã nộp rồi, vậy tại sao trên này không có tên nhà ngươi?”

“Không thể nào!”

Trương Thuận lớn tiếng nói: “Ta tận mắt thấy ngài viết, ngài là muốn cố ý thu nhà ta hai lần thuế!”

“Vu không!”

Viên thu thuế “bốp” một tiếng quất roi lên, trực tiếp đánh ngã thiếu niên xuống đất: “Ta tại sao không thu hai lần nhà khác, mà lại thu nhà ngươi?!”

Trên mặt Trương Thuận lập tức xuất hiện một vết thương rướm máu.

Trương Thuận nghiêng răng nghiêng lợi còn muốn giải thích, Lý thẩm vội vàng ngăn hãm lại, cười làm lành: “Thuận Tử, con mau im miệng, đại nhân nói chưa nộp, vậy là chưa nộp.”

Đứa trẻ còn nhỏ không hiểu sự lợi hại của viên thu thuế.

Có câu nói “Không sợ quan, chỉ sợ quân”, đừng xem viên thu thuế chỉ là tiểu lại, có lúc còn đáng sợ hơn cả huyện lệnh!

“Đại nhân chờ chút, ta về nhà lấy tiền bù ngay!”

Lý thẩm không biết nhà mình đã đắc tội gì với viên thu thuế, chuẩn bị vượt qua cửa ải trước mắt này đã.

Bà vội vàng về nhà lấy tiền.

Không lâu sau, trong nhà truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Trời ơi!”

“Tiền đâu rồi?”

Số tiền mười ba lượng bạc nhà họ giấu dưới đáy chum nước, tất cả đều không cánh mà bay!

Nghe thấy động tĩnh, Trương phụ chân què, loạng choạng đi vào, nhìn thấy chỗ cất tiền trống không, liền ngã ngồi xuống đất: “Trộm, có trộm!”

Viên thu thuê mắt kiên nhẫn, nhắm vào lưng Trương phụ quát hai roi: “Người đùa với ta đấy à?!”

“Đại nhân!” Trương phụ đau đến nhe răng trợn mắt: “Tiền nhà ta vốn để ở đây, có mười ba lượng, có mười ba lượng!”

Viên thu thuê khinh bỉ: “Ta còn nói nhà ta có ba nghìn lượng vàng đây này, không có tiền thì thành thật nhận tội!”

“Cha!”

Trương Thuận thấy cha bị đánh, vội vàng lao lên, kết quả tự nhiên là bị một roi đánh ngã, cả khuôn mặt đều máu me đầm đìa.

Hắn nằm sấp trên mặt đất, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cho đến khi trong đám đông xem náo nhiệt, có hai bóng người áo trắng lộ ra nụ cười đắc ý với hắn, hắn mới chợt hiểu ra.

“Các ngươi, là các ngươi!” Trương Thuận loạng choạng bò dậy, xông về phía hai vị đệ tử: “Trả ta bạc!”

“Cút mẹ ngươi đi!” Vị đệ tử béo ú tung một cước đá ngã thiếu niên: “Bằng chứng đâu?!”

Trương Thuận tức giận: “Các ngươi thông đồng với viên thu thuế!”

“Vu khống.” Nghe vậy, viên thu thuế giơ tay lên lại quát thêm mấy roi, đánh cho thiếu niên da tróc thịt bong.

“Mẹ kiếp lũ dân đen! Như chó điên thấy người là cắn, bắt lại! Lão già đưa đi Thương Châu xây thành, đứa nhỏ đưa đi Hạ Châu sửa sông!”

Thôn dân vây xem im thin thít.

Nhìn đến đây, hầu như mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không ai dám nói gì.

Quan lại, võ giả, ai cũng không phải là người dân thường dám đắc tội.

Các đại nhân muốn ngươi chết, ngươi phải chết.

Trương Thuận người đầy máu và bùn đất, hấn uất ức đến mức gào thét.

Hắn dậy sớm thức khuya vất vả đánh cá, tích cóp suốt bốn năm trời, chỉ để học chút quyền cước, sau này có miếng ăn dễ dàng hơn, sao lại thành ra thế này?

Là do hắn không đủ cố gắng sao?

“Thuận Tử!”

Một giọng nói đầy nội lực vang lên.

Trần Tam Thạch chen vào từ trong đám đông.

Hắn nhìn thấy hai vị đệ tử võ quán, lập tức đoán ra được tám chín phần mười sự việc.

Chuyện Thuận Tử hắt nước tiểu bắn làm họ phật lòng, nên họ cố ý trả thù, hối lộ viên thu thuế thu thuế hai lần, còn trộm tiền tiết kiệm, muốn dùng cách này trực tiếp hại chết cả nhà Thuận Tử.

Nghĩ kỹ lại, Trần Tam Thạch cũng có chút sợ hãi.

Nếu Tàn Hùng chịu chi tiền hối lộ, nói không chừng hắn cũng sẽ rơi vào kết cục này.

Hắn tiến lên một bước: “Đại nhân, tại hạ có thể nộp thuế thay được không?”

“Thạch ca?”

Trương Thuận nghe vậy, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên,

Trước đó hắn còn không kiên trì đến cùng, lấy tiền ra giúp Thạch ca, sao còn mặt mũi để Thạch ca giúp mình?

Vợ chồng Lý thâm cũng xấu hổ, hắn không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Không chỉ họ, những người dân xem ở bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Hửm?” Viên thu thuế sa sầm mặt: “Tiểu tử, ngươi xác định muốn xen vào chuyện của người khác?”

“Tại hạ tự nhiên không dám can thiệp vào công vụ của đại nhân.”

Trần Tam Thạch kéo viên thu thuế đến góc khuất, chỉ vào Trương phụ thấp giọng nói: “Chỉ là người què này làm sao làm được việc nặng, nói không chừng sẽ chết trên đường đi, phí phạm lương thực.”

Viên thu thuế nhướn mày: “Ý của ngươi là...”

Trần Tam Thạch lấy ra hai lượng bạc lạng lẽ nhét vào tay hắn: “Đại nhân, người què bỏ qua đi. Còn Trương Thuận, hắn

bất kính với đại nhân, đáng đời phải đi làm khổ sai.”

Hắn, cũng chỉ có thể làm được đến đây.

Đối phương rõ ràng là nhắm vào Trương Thuận, Trương phụ chỉ là bị liên lụy.

Chương 20: thuế tiên nhân

Nếu Trần Tam Thạch cưỡng ép ra mặt, không những không thay đổi được kết quả, ngược lại còn rước họa vào thân.

Ngay lúc hắn nói chuyện, hai vị đệ tử võ quán trong đám đông đang nhìn chăm chăm hắn.

Chi bằng cứu được một người là một người.

Dù sao Trương Thuận còn trẻ, đi phu dịch còn có hai phần hy vọng sống sót.

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi biết làm việc đây.”

Viên thu thuế cảm thấy thú vị.

Gã nhận tiền của người ta để dạy dỗ Trương Thuận, lão già kia vốn dĩ cũng không quan trọng, có thể kiếm thêm hai lượng bạc, tại sao không làm?

Nghĩ đến đây, gã thản nhiên nhận lấy bạc, tuyên bố: “Thuế của chủ hộ nhà họ Trương đã được bổ sung, thả hắn ra, người trẻ tuổi đưa đi, đày đến Hạ Châu!”

Kết quả đã định.

Những người có mặt, cơ bản đều đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Chiêu này của Tiểu Thạch hay đấy, vừa không đắc tội ai, lại vừa bảo vệ được cha của Thuận Tử.”

“Thằng bé này đúng là người trọng tình trọng nghĩa.”

“Tiếc là nó không đọc sách nữa, nếu không sau này làm quan, nhất định là quan tốt.”

“Tiểu Thạch, Tam Thạch Đầu ta lần này phục ngươi!”

Thôn dân nhỏ giọng bàn tán, bày tỏ sự khâm phục đối với hành động của Trần Tam Thạch.

“Thuận Tử.”

Trần Tam Thạch đi đến trước mặt thiếu niên gầy đen, nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Ta đã cố gắng hết sức.”

“Ca!” Trương Thuận “bịch” một tiếng quỳ xuống: “Huynh đã cứu mạng đệ, lại cứu mạng cha đệ, nếu đệ có thể sống sót trở về, nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp huynh!”

Trương Thuận dập đầu ba cái thật mạnh.

“Ngươi đang diễn tuồng à? Bớt nói nhảm, đi nhanh!”

Sai dịch nha môn đưa Trương Thuận đi, viên thu thuế thì tiếp tục kiểm tra hộ tiếp theo.

Lý thẩm nhìn con trai rời đi khóc ngất tại chỗ, Trương phụ cũng tê liệt ngồi trên mặt đất.

Cảnh tượng tương tự, trong ngày cuối cùng thu thuế mùa thu này, sẽ còn tiếp tục diễn ra.

Trong ngoài huyện Bà Dương, ít nhất một phần mười nam đinh sẽ bị bắt đi.

Trong đó đa số đều là nông dân.

Suốt ba trăm năm thôn tính đất đai, hơn chín phần đất đai trong ngoài thành huyện Bà Dương đều trở thành của hào tộc và võ quán.

Nông dân, cơ bản đều là tá điền.

Hàng năm phải nộp một nửa thu hoạch làm tiền thuê, số còn lại còn phải nộp thuế, quanh năm suốt tháng cũng chỉ đủ ăn.

“Đại nhân tha mạng!”

“Mấy năm liền mất mùa, mỗi mẫu ruộng còn phải trồng một phần ‘linh lúa’, chúng ta thực sự sống không nổi nữa.”

“Bớt nói nhảm, mang đi mang đi!”

...

Đại Thịnh triều đại thuế má muôn hình vạn trạng.

Cái kỳ lạ nhất phải kể đến “thuế tiên nhân”.

Năm mươi năm trước, tức là năm Long Khánh thứ 21, Long Khánh Đế nằm mơ, tự xưng gặp tiên nhân trong mơ, tiên nhân còn cho hắn một lô hạt giống, nói loại này có thể trồng ra tiên thảo, dùng tiên thảo này cúng tế tiên nhân, có thể bảo vệ giang sơn muôn đời muôn kiếp.

Vì vậy, từ năm Long Khánh thứ 22 trở đi, hoàng đế hạ chỉ.

Tất cả đất canh tác trên toàn quốc, bắt buộc phải có một phần mười trồng “linh lúa”, những người không có đất canh tác, cũng phải quy đổi thành bạc để nộp thuế.

Vấn đề là, “linh lúa” này căn bản không phải tiên thảo gì cả, không những không thể ăn được, thậm chí còn có độc, hơn nữa là kịch độc!

Người thường ăn vào bụng, lập tức sẽ chết!

Tương đương với việc lãng phí đất đai, vì vậy những người tá điền vốn đã sống lay lắt càng thêm khó khăn.

Trần Tam Thạch đứng bên bờ ruộng, chưa đến nửa canh giờ, đã thấy ít nhất ba bốn nhà có nam đinh bị bắt đi, thậm chí cả ông lão bảy mươi tuổi cũng không tha.

Khô quá!

Dân chúng khổ quá!

Bị áp bức về vật chất cũng thôi đi, áp bức về tinh thần còn nặng nề hơn, quan lại, đệ tử võ quán đều thuộc tầng lớp đại nhân, ai dám trêu chọc?

Ví dụ như vừa rồi, lúc Trần Tam Thạch cứu người.

Ánh mắt hai vị đệ tử võ quán nhìn hấn, cả đời hấn cũng không quên được.

Cứ như chỉ cần nói sai một câu, sẽ vạn kiếp bất phục.

Cảm giác này, thật sự rất khó chịu.

Chỉ vì hấn là dân đen, nên luôn bị áp bức, bóc lột, sống dè dặt cẩn trọng.

Hấn đột nhiên có một quyết định.

Lời của Từ lão bá có chỗ không đúng.

Trong thời đại này, sống an ổn, đối với người dân là một điều xa xỉ.

Chỉ có dốc sức liều mạng, mới có cơ hội xoay chuyển tình thế!

“Ngày mai, tòng quân!”

“Thạch ca, ngươi thật sự muốn đi tòng quân sao?”

Trên giường ngủ.

Trần Tam Thạch và Cố Tâm Lan đang dựa vào nhau.

“Là vì chuyện của Thuận Tử sao?”

“Phải, nhưng cũng không hoàn toàn.”

Đây chỉ là một trong những điều kích thích Trần Tam Thạch.

Hấn liên tưởng đến Tần Phong.

Bản thân giết chết Tần Hùng, tuy không để lại bất kỳ bằng chứng nào, nhưng ai biết đệ đệ Tần Hùng có nghi ngờ đến mình không? Có dùng cách tương tự để đối phó với hấn không? Đến lúc đó hấn sẽ làm thế nào?

Hoặc là, nếu đôi phương không cần bằng chứng, cứ muốn giết hấn, thì biết làm sao?

Chương 21: giới nghiêm

Hắn thậm chí còn không biết sự phân chia cảnh giới của người luyện võ, chỉ dựa vào một cây cung, liệu có thể bảo vệ chu toàn cho gia đình nhỏ bé của mình không?

Còn về sự an ổn?

Từ khi hắn xuyên không đến đây, bị Tần Hùng để mắt tới, nó đã không còn tồn tại nữa.

Cho dù không ra tay trước, cũng sẽ bị tìm cơ hội hãm hại.

Tham gia quân đội.

Không chỉ có thể luyện võ, còn có cơ hội có được địa vị.

Tiến lên, tiến lên trên mọi phương diện, là cách duy nhất để tìm kiếm sự an ổn trong thời loạn lạc.

Trần Tam Thạch nhẹ giọng nói: “Sao vậy, nàng không muốn ta đi sao?”

“Người là chủ gia đình, muốn làm gì người cứ quyết định, ta chỉ sợ người có mệnh hệ gì...”

Cổ Tâm Lan miệng nói không có ý kiến, nhưng giọng nói lại mang theo sự u oán, đôi mắt hạnh cũng trở nên long lanh, rõ ràng là lo lắng mình sẽ sống một mình.

“Miệng quạ đen, nói linh tinh nữa ta sẽ bịt miệng nàng lại!”

“Không cần, um...”

Sau hai canh giờ thảo luận sôi nổi, hai vợ chồng đã đạt được thỏa thuận.

Trần Tam Thạch không vội đi ngủ, cầm cuốn sách lên lật xem.

Không biết từ lúc nào, hắn hoàn toàn đắm chìm vào đó, độ thuần thực tăng lên đều đặn.

Đạt đến một điểm nào đó, hắn đột nhiên có một sự giác ngộ, nhìn những chữ trên sách, cảm thấy trở nên dễ hiểu, những thứ trước đây không hiểu được, tất cả đều bỗng nhiên sáng tỏ.

【Kỹ năng: Đọc sách (Tinh thông)】

【Tiến độ: (0/800)】

【Hiệu quả: Thông minh sáng suốt, tinh thần phấn chấn, trí nhớ siêu phàm】

Thông minh sáng suốt?

Khác với việc bắn cung trực tiếp tăng cường cơ thể, những thay đổi do đọc sách mang lại không thể nhìn thấy trực tiếp, cần phải cảm nhận bằng tâm.

Cảm nhận trực tiếp nhất của Trần Tam Thạch, là khi đọc sách có thể dễ dàng hiểu nội dung, đồng thời dung hợp và ghi nhớ trong đầu.

“Đối với việc luyện võ của ta chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.”

“Chỉ là yêu cầu thăng cấp, sao lại tăng nhiều như vậy?”

“Hơn nữa chỉ dựa vào cuốn sách này mang lại sự tiến bộ cho ta, càng ngày càng chậm, xem ra phải đọc nhiều sách khác nhau mới được.”

“Bắn cung cũng vậy.”

“Cung nặng chỉ có trong quân đội mới có.”

“Gia nhập quân đội, là điều tất yếu!”

Gập sách lại, hắn cũng chìm vào giấc ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Mặt trời mọc như thường.

Trần Tam Thạch xách theo thịt khô và lương thực vào thành.

“Thành bị giới nghiêm rồi?”

Từ xa hắn đã nhìn thấy trước cổng thành có binh lính mặc giáp đang kiểm tra từng người ra vào, hỏi thăm mới biết, tên võ giả người Man trước đó ám sát huyện lệnh không những không bị bắt, ngược lại còn quay trở lại, giết chết quán chủ võ quán Vân Hạc ở phía nam thành.

“Đúng là kẻ tàn nhẫn!”

Trần Tam Thạch cảm thán.

Sau khi bị lục soát và thẩm vấn, hắn thuận lợi đến chợ, tìm được lão Từ.

“Nếu ngươi đã suy nghĩ kỹ, thì đi theo ta.”

Lão Từ cũng không khách sáo, nhận đồ rồi dắt ra một chiếc xe lừa, đưa hắn ra khỏi thành: “Ta đưa ngươi đi tìm con trai ta.”

Quân hộ Đại Thịnh, là chế độ cha truyền con nối.

Nếu cha ngươi là quân hộ, thì cả nhà ngươi đời đời kiếp kiếp đều là quân hộ.

Cha làm xong con trai tiếp nối, dù không có con trai, cũng sẽ tìm nam đinh khác trong tộc để bổ sung, nhằm duy trì số lượng quân đội.

Theo lời lão Từ, hộ tịch quân hộ là có hạn, vào thời kỳ đỉnh cao rất ít khi tuyển người ngoài, bây giờ muốn tuyển người, lại rất khó tuyển được.

Thời kỳ đầu lập quốc, đãi ngộ quân hộ rất tốt, dựa theo số người trong nhà phát lương bổng, học võ miễn phí, mùa đông còn phát áo ấm, mức sống phổ biến cao hơn trung nông.

Nhưng dần dần, mọi thứ đều thay đổi.

Số lượng ruộng quân không biết sao lại ngày càng ít đi, lao dịch của binh lính ngày càng nặng.

Lão Từ nói lúc ông ta mới tòng quân tình hình là nghiêm trọng nhất.

Nhiều quân hộ chỉ dựa vào lương bổng không đủ ăn, phải đi làm tá điền cho các hào tộc, võ quán gần đó, thậm chí có người gần như trở thành nô lệ.

Không còn đường nào khác, nhiều quân hộ đành bỏ trốn.

Có một khoảng thời gian toàn bộ Vệ Sở Lương Châu, số người bỏ trốn lên đến một nửa!

Mãi đến sau này, thủ phụ nội các Nghiêm Lương nhậm chức, mất mười năm tâm huyết xoay chuyển tình thế, mới khiến chế độ Vệ Sở duy trì đến nay chưa sụp đổ, nhưng sức chiến đấu lại rất thấp kém.

Biên cương Lương Châu trên danh nghĩa có khoảng chừng hai mươi chín vệ, hơn mười sáu vạn quân hộ binh lính, thực tế có thể có mười vạn đã là tốt lắm rồi...

Chủ lực thực sự trấn thủ Trường Thành, là tám đại Trấn Bắc Doanh dưới trướng Đốc Sư Đại Nhân, đó mới là quân đội tinh nhuệ chân nhiếp người Man.

Tám đại Trấn Bắc Doanh đãi ngộ hậu hĩnh, nhưng chỉ thu nhận tinh nhuệ, chỉ có những người trước đó đã nổi danh trong

Vệ Sở, mới có cơ hội gia nhập Trấn Bắc Doanh.

Hai người vừa trò chuyện, không biết từ lúc nào đã rời khỏi thành huyện Bà Dương.

Chương 22: Tòng quân

Phía tây thành huyện Bà Dương, là dãy núi Long Hồ, phía bắc, là biên giới Trường Thành.

Giữa thành và biên giới Trường Thành, chính là nơi quân đội đóng quân.

Doanh trại đóng quân không phải là những lều trại lớn như trên phim ảnh, mà là xây dựng thành từng ngôi làng để sinh sống.

Nếu không đánh trận, binh lính cũng chỉ sống cuộc sống bình thường như người dân thường, ngày ra đồng cày cấy, tối về nhà.

Các doanh trại quân đội giữa các ngôi làng, tương đương với sở chỉ huy và sân huấn luyện.

“Huyện Bà Dương tuy là biên giới, nhưng vì có dãy núi Long Hồ ngăn cách nên việc hành quân khó khăn, thường không cần đối mặt trực tiếp với đại quân của người Man, thường chỉ là những toán kỵ binh nhỏ lẻ, tương đối mà nói vẫn còn an toàn.”

“Hí—”

Lão Từ dừng xe lừa trước doanh trại, ra hiệu cho thiếu niên đi theo vào trong.

“Người muốn tòng quân?”

Lão Từ thuộc kiểu có con muộn, con trai ông ta còn trẻ, khoảng chưa đến ba mươi tuổi, để râu ngắn, tinh thần phấn chấn.

Từ Bân biết đây là con của người quen của cha mình, cũng không hỏi nhiều, giúp đăng ký nhập ngũ.

“Quân hộ mỗi năm miễn thuế lương thực.”

“Nếu người chỉ có một mình, lương tháng bốn tiền bạc, có vợ bảy tiền bạc, năm người trở lên một lượng bạc.”

“Cha ta nói người biết săn bắn?”

Lão Từ vợ nói: “Tiểu Thạch rất giỏi, trong ngoài mấy chục dặm thành huyện Bà Dương, bây giờ ai cũng biết hắn là tay săn bắn cừ khôi!”

Từ Bân gật đầu: “Sau này nếu người không làm được võ tốt, cũng không cần làm trận tốt, có thể làm cung thủ, lương tháng được một lượng rưỡi bạc.”

Đến doanh trại phụ trách quản lý sổ hộ tịch để đăng ký báo cáo, lại nhận được một bộ giáp cũ, một chiếc mũ rơm đỏ, và một cuốn công pháp bí tịch.

Trên bìa cuốn sách cũ kỹ đã ngả vàng, có viết sáu chữ lớn “Thương Pháp Binh Tốt Cơ Bản”.

Lấy đồ xong, từ giờ phút này, Trần Tam Thạch đã là một binh sĩ biên cương của triều Đại Thịnh.

Đơn vị hắn đóng quân có tên đầy đủ là An Định Phủ Trấn Biên Tiên Vệ Bà Dương Tả Quân Thiên Hộ Sở”.

“Gần đây cũng tuyển thêm được một số người.”

“Ngày mai người chính thức đến doanh trại báo cáo, khi đó Bách Hộ đại nhân, sẽ phát biểu trên sân diễn võ, đồng thời truyền thụ võ nghệ cho các người.”

“Nhớ chuẩn bị cho tốt, biểu hiện lúc mới tòng quân, liên quan đến tiền đồ cả đời của người trong quân đội.”

“Một khi trở thành trận tốt, cả đời sẽ không còn cơ hội thăng tiến nữa.”

“Cuốn công pháp cơ bản này, về nhà ngươi xem kỹ lại, tốt nhất là đọc thuộc trước, sẽ có ích cho việc đánh giá.”

Từ Bân nhấn mạnh xong, đặt tay lên thanh đao bên hông định rời đi.

Lão Từ cười nói: “Bân Tử, hay là con dạy Tiểu Thạch trước vài chiêu, để sau này dễ ứng phó.”

Từ Bân nhú mào, liếc nhìn Trần Tam Thạch, lạnh nhạt nói: “Ta còn có việc bận.”

“Thằng nhóc này, đều là người cùng làng cùng xóm, giúp đỡ một chút thì có làm sao?”

Lão Từ chỉ vào con trai mình định dạy dỗ.

“Từ bá phụ, chắc hẳn Bân ca có việc quân cần làm, không cần làm phiền hấn đâu.”

Trần Tam Thạch hiểu rõ trong lòng.

Hấn và Từ Bân không có chút tình cảm nào, người ta đã chịu chỉ điểm vài câu đã là tốt lắm rồi, sao dám đòi hỏi nhiều hơn?

“Hừ!” Trên đường xe lừa trở về huyện Bà Dương, lão Từ bực bội nói: “Tiểu Thạch, ngươi đừng chấp thằng con trai ngốc của ta, làm một tiểu kỳ thì thật sự cho mình là quan rồi, suốt ngày hếch mặt lên trời!”

“Nó không nói, lão già này nói cho ngươi!”

“Ba cảnh giới đầu tiên của luyện võ, lần lượt là luyện huyết, luyện cốt, luyện tạng.”

“Luyện huyết tiểu thành, có thể làm tiểu kỳ, đại thành có thể làm tổng kỳ, luyện cốt có thể làm Bách Hộ, luyện tạng có

thể làm Thiên Hộ.”

“Đương nhiên, đây chỉ là cảnh giới tương ứng đại khái của mỗi chức quan, tình hình thực tế có thể phức tạp hơn một chút.”

Trên chiếc xe lừa lắc lư, Trần Tam Thạch nghiêm túc hỏi: “Võ tốt, trận tốt Bản ca nói trước đó là có ý gì?”

Lão Từ kiên nhẫn giải thích.

“Bất kể là tông môn hay võ quán, đối với đệ tử dưới trướng đều có yêu cầu về tư chất, quân ngũ tự nhiên cũng không ngoại lệ.”

“Thông thường, sau khi tông quân sẽ có khảo hạch.”

“Nếu vượt qua khảo hạch, sẽ có thể trở thành ‘võ tốt’, nếu không chỉ có thể trở thành ‘trận tốt’.”

“Võ tốt, có thể tiếp tục tu luyện võ đạo, được phân phối tài nguyên, và có quyền thăng tiến lên sĩ quan.”

“Trận tốt, thì do thiên phú có hạn, không thể tu luyện võ đạo, thống nhất huấn luyện binh trận tác chiến tập thể, không có quyền thăng tiến lên sĩ quan.”

“Cung thủ, kỵ binh, đều được coi là một loại trận tốt, nhưng đãi ngộ tốt hơn một chút.”

“Hãy, lão già ta căn cốt quá kém, chỉ là trận tốt!”

Trần Tam Thạch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Địa vị của võ tốt, tương đương với sinh viên đại học tốt nghiệp trường quân sự ở kiếp trước, có khả năng thăng tiến, còn lính quèn, thì chỉ có thể là lính quèn.

Chương 23: Đứng tấn

“Những gì ta biết, đều đã nói hết rồi.” Lão Từ có chút xấu hổ: “Còn về công pháp, năm đó ta cũng không học được, thôi thì không làm lỡ dở người nữa, người về nhà tự nghiên cứu đi.”

Ngoài thành huyện Bà Dương, hai người chia tay.

Trần Tam Thạch âm thầm suy nghĩ.

Ta nhất định phải trở thành võ giả, nếu không chẳng phải tông quân vô ích sao?

Không biết thiên phú võ học của ta thế nào!

Về đến nhà, cơm nước đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi điều kiện gia đình khá hơn, cơ bản bữa nào cũng có cơm trắng, trứng vịt muối, thường xuyên còn có thịt cá.

Cổ Tâm Lan cũng không đi làm thuê nữa, mà chuyên tâm ở nhà làm bà nội trợ.

Trên bàn ăn, nàng rất ngạc nhiên nhắc đến Tàn Hùng: “Thạch ca, người có biết tên họ Tàn mất tích kia không? Đệ đệ gã gần đây đi khắp nơi hỏi thăm tung tích của gã, sắp phát điên rồi. Triệu Tam trước đây có mâu thuẫn với hắn, bị chém đứt một cánh tay ngay trên đường, nghe nói máu phun khắp nơi, thật đáng sợ.”

Triệu Tam cũng là một tên ác bá có tiếng, nhưng phạm vi hoạt động không ở khu vực của họ.

“May mà dân làng đều biết chúng ta đã hòa giải với tên họ Tàn, nếu không chắc chắn hắn sẽ tìm đến tận cửa.”

Chém đứt cánh tay người ta ngay trên đường?

Đệ tử võ quán, thật sự rất ngông cuồng.

May mà Trần Tam Thạch đã có thân phận quân hộ, cho dù đệ đệ Tàn Hùng có nghi ngờ hấn, cũng không dám làm càn giữa đường, nhiều nhất là ra tay sau lưng.

Nhưng hấn cũng phải nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân.

Ăn cơm xong, Trần Tam Thạch vội vàng đến bãi đất trống sau nhà, lật xem “Thương Pháp Binh Tốt Cơ Bản” dưới ánh trăng.

Nói là thương pháp, nhưng nội dung bên trong lại là một loại công pháp đứng tấn, hoàn toàn không có nội dung liên quan đến binh khí.

Mỗi trang sách đều vẽ những hình ảnh sống động, đại diện cho một động tác đứng tấn, bên dưới còn có vài dòng chữ nhỏ mô tả chi tiết những lưu ý và kinh nghiệm tu luyện.

Khả năng ghi nhớ siêu phàm của hấn cuối cùng cũng có đất dụng võ, chỉ mất mười mấy phút, đã ghi nhớ vững chắc ba mươi sáu động tác đứng tấn trong đầu, bắt đầu luyện tập.

Trần Tam Thạch làm theo hình vẽ trên sách, mũi chân hướng về phía trước, hóp ngực ưỡn lưng, hạ vai buông khuỷu tay, tưởng tượng có vật gì đó trên đầu, không để nó rơi xuống, duy trì động tác chuẩn xác.

Động tác nhìn có vẻ đơn giản, nhưng khi hấn thực sự bắt đầu luyện, mới phát hiện ra hoàn toàn không phải như bề ngoài.

Duy trì động tác theo hình vẽ chỉ sau vài hơi thở, Trần Tam Thạch đã cảm thấy cơ thể thay đổi.

Bắt đầu từ lòng bàn chân, đến bắp chân, rồi đến thân mình, cánh tay, toàn thân trên dưới đều bắt đầu nóng lên, cứ như thể động tác đứng tấn là một loại công tắc, đã mở ra một cơ quan nào đó của cơ thể con người.

Trong trạng thái này, thể lực, tinh lực của Trần Tam Thạch nhanh chóng tiêu hao, chỉ trong vòng nửa giờ đã mồ hôi đầm đìa.

Phải biết rằng sau khi kỹ năng bắn cung của hắn đạt đến tinh thông, thể chất đã được cải thiện đáng kể, trong số những người chưa từng luyện võ chắc chắn là thuộc nhóm xuất sắc, nhưng dù vậy, khi luyện đến động tác đứng tấn thứ năm hắn cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Hắn nghiêng rằng kiên trì, cho đến khi học được vừa đúng mười động tác đứng tấn, cuối cùng không chịu nổi nữa, sắc mặt tái nhợt ngồi phịch xuống đất.

“May nhờ sự cải thiện về thể chất mà kỹ năng bắn cung tinh thông mang lại, nếu không ta chắc chắn không thể kiên trì đến động tác đứng tấn thứ mười!”

“Chỉ là không biết so với người khác, tốc độ của ta là nhanh hay chậm?”

Luyện công xong, cảm giác đầu tiên của Trần Tam Thạch là đói, đói đến mức hoa mắt chóng mặt.

“Thạch ca, ta làm chút đồ ăn, ngươi có muốn ăn không?”

Giọng nữ êm dịu truyền vào tai.

Trần Tam Thạch lúc này mới chú ý đến Cô Tâm Lan vậy mà không nghĩ ngợi, vẫn luôn đợi hắn, hơn nữa còn làm đồ ăn khuya.

Hắn không nói hai lời xông vào nhà ăn ngấu nghiến, một hơi ăn hết năm cái bánh bao trắng, thêm một bát cơm trộn mỡ

lợn, thế mà vẫn còn cảm thấy chưa đã thèm.

Luyện võ quả nhiên tiêu hao rất lớn!

Ăn xong, Trần Tam Thạch nhìn bóng lưng Lan tử đang dọn bát đĩa, thậm chí không còn tâm trí cho chuyện đó, thật sự mệt mỏi!

Cảm giác phải ăn thịt mới được.

Cho dù điều kiện gia đình hắn đã khá hơn, cũng không nỡ ăn thịt mỗi bữa.

Xem ra phải đối xử tốt với bản thân hơn một chút, sẵn được con gì không thể chỉ lo tích cóp bạc.

Kiệt sức, Trần Tam Thạch nằm trên giường, Lan tử xoa bóp thư giãn cho hắn, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, họ còn chưa dậy, đã nghe thấy Tần Phong sáng sớm đã đến làng tìm ca ca, thái độ rõ ràng tệ hơn trước, hiển nhiên là có chút sốt ruột.

Trần Tam Thạch không để ý, ăn sáng xong liền đến doanh trại báo cáo.

Chương 24: Uông Bách Hộ

“Ca ca của ta đâu?!”

Tần Phong tập hợp tất cả những kẻ lưu manh trước đây dưới trướng ca ca mình, lần lượt hỏi từng người.

“Nhị ca, chúng ta thật sự không biết!”

Một tên lưu manh mặt nhọn nói: “Lần cuối chúng ta gặp đại ca là vào buổi tối bảy ngày trước. Ăn cơm xong, đại ca nói muốn vào thành hưởng lạc, cũng không dẫn chúng ta theo, sau đó thì không gặp lại nữa...”

Một tên lưu manh khác dè dặt nói: “Nhị ca, tối hôm đó vừa đúng lúc huyện lệnh bị ám sát, người nói có phải là người Man...”

“Không thể nào!” Tần Phong khẳng định nói: “Tên người Man kia, tuyệt đối sẽ không giết dân thường bừa bãi!”

Hắn dường như nhận ra mình lỡ lời, dừng một chút, lại nói: “Ý ta là, gã giết người bừa bãi, chỉ làm lộ thêm dấu vết!”

“Nhị ca.”

Những tên lưu manh đều bắt lự: “Triệu Tam chúng ta cũng đã tìm rồi, ngoài hắn ra, thật sự không nghĩ ra còn ai dám bắt lợi với đại ca.”

Tần Hùng có rất nhiều kẻ thù.

Nhưng cơ bản đều là những người dễ bắt nạt như trẻ mồ côi, góa phụ, người cô đơn, họ làm sao có gan gây chuyện?

“Ta lại biết một người!” Tên lưu manh gầy nói: “Tên thư sinh Trần gia trước đây có mâu thuẫn với đại ca.”

“Trần gia?”

“Đúng vậy, chính là tên nhóc săn bắn giỏi nhất ở thôn Yên Biên!”

Tại Thiên Hộ Sở Tả Quân Bà Dương.

Doanh trại quân đội.

“Bên ca!”

Trần Tam Thạch đúng giờ báo cáo.

Từ Bên đặt tay lên thanh đao bên hông, hơi nhú mày với cách gọi thân mật “ca”: “Sau này trong doanh trại, hãy gọi theo chức vụ.”

“Vâng, Từ kỳ quan!”

Trần Tam Thạch không quan tâm lắm.

“Ừm.”

Từ Bên lúc này mới hài lòng gật đầu, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì: “Đi thay giáp vào, sau đó đến sân diễn võ tập hợp, Bách Hộ đại nhân sẽ truyền thụ võ nghệ cho các người.”

“Vâng.”

Trần Tam Thạch tùy tiện tìm một góc, bắt đầu thay quần áo, mặc vào bộ giáp đã nhận trước đó.

Nói là giáp, nhưng chủ yếu vẫn là vải bông, chỉ là trên bề mặt có đính các mảnh giáp nhỏ.

Loại giáp này được gọi là giáp vải hoặc ám giáp.

Còn loại giáp thật sự, như loại mũ giáp trên phim truyền hình, thì chỉ có võ tướng mới được mặc.

Tiếng tù và tập hợp vang lên.

Trần Tam Thạch cũng vừa thay xong quần áo.

Đến sân diễn võ, trên mặt đất bằng phẳng rộng lớn, đã tập trung gần ba mươi người, đứng rải rác khắp nơi, có người tinh thần phấn chấn, có người ủ rũ, có người cao to lực lưỡng, có người gầy gò ốm yếu.

Trong đó khoảng một nửa là người địa phương, còn lại hơn một nửa không giống người huyện Bà Dương.

“Đứng nghiêm chỉnh.”

Có binh sĩ đến chỉ huy mọi người xếp hàng.

Tiếp đó, một nam tử béo đẽ ria mép dẫn đầu, phía sau đi theo hai sĩ quan, lần lượt bước ra.

Hắn lớn tiếng tự giới thiệu: “Ta họ Ôn tên Trực, các người có thể gọi ta là Ôn Bách Hộ.

Ta phụ trách truyền dạy cho các người võ nghệ cơ bản của quân biên phòng.

Trụ công hôm qua đã được phát đồng loạt, các người chắc hẳn đều đã nhận được, sau trụ công còn có thương pháp, hai thứ kết hợp với nhau luyện tập, chính là bộ thương pháp cơ bản hoàn chỉnh của binh sĩ.

Hôm nay, ta sẽ đích thân biểu diễn cho các người xem một lần.”

Bách Hộ béo hạ thấp trọng tâm, thân hình to béo vững như Thái Sơn, đánh trụ công càng thêm uyển chuyển như nước chảy mây trôi, không có chút sai lệch nào.

“Tiếp theo là thương pháp.”

Hắn đưa tay, nhận lấy cây đoản thương hoa mai mà sĩ quan bên cạnh ném tới.

Cây thương này dài khoảng hai mét rưỡi, chưa quá ba mét, vẫn được coi là đoản thương.

Uông Bách Hộ vừa rồi còn vững như núi, khi cầm cây thương hoa mai, lại trở nên vô cùng linh hoạt, cây thương sắt trong tay như mưa bão không ngừng đâm ra, tiếng xé gió vang vọng khắp sân diễn võ.

Khiến mọi người xem mà há hốc mồm, đây cũng là lần đầu tiên họ được chứng kiến võ đạo chân chính.

Chưa kịp để họ hoàn hồn, một bộ thương pháp phối hợp với trụ công đã được biểu diễn xong.

“Hết rồi?”

Mọi người nhìn Uông Bách Hộ ném cây thương sắt đi, rõ ràng là không định giải thích chi tiết thêm.

Nhanh như vậy, ai mà nhìn rõ được?

Uông Trục phớt lờ những lời bàn tán bên dưới, hắng giọng, trầm giọng nói:

“Nói qua tiêu chuẩn khảo hạch tân binh.

Ba ngày trụ công, bảy ngày thương pháp, có thể trong vòng mười ngày phối hợp thương pháp với trụ công một cách trôi chảy, sẽ được coi là võ tốt, còn lại là trận tốt.

Võ tốt, lương tháng từ ba lượng trở lên, mỗi bảy ngày được phân phối một bát thuốc bổ, sau này dựa vào tu vi hoặc công trạng, có thể thăng tiến lên sĩ quan.

Ngoài ra.

Trong số các người, ai có thể luyện ra được luồng khí huyết đầu tiên, sẽ trực tiếp thăng lên kỳ quan, kèm theo tư cách tuyển phong vào năm sau.”

Trực tiếp thăng lên kỳ quan!

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều rất hào hứng.

Ai mà không muốn vừa vào đã làm quan?

Còn về tư cách “tuyên phong” phía sau, thì rất ít người hiểu được.

Chương 25: cạm lời

Bách Hộ đại nhân trên đài, dường như cũng không có ý định giải thích.

Cuối cùng vẫn là trong đám đông, một nam tử gây gò đề râu dê chậm rãi giải thích:

“Tuyển phong này, chính là chọn ra tinh nhuệ! Ba năm trước, Đốc Sư Đại Nhân trấn giữ toàn bộ Bắc Cương, đã bắt đầu tuyển chọn tinh nhuệ từ các Vệ Sở. Những người tuyển phong thành công, có thể trực tiếp vào Thiên Sách Doanh, trở thành đệ tử thân truyền của Tôn Đốc Sư~”

“Chậc! Ta còn tưởng có thể làm quan lớn phát tài lớn cơ.”

“Đúng vậy, ai mà không biết Bát Đại Doanh trực tiếp đối mặt với người Man, ngày nào cũng phải liều mạng, ta không đi đâu.”

Một bộ phận người thất vọng.

“Các ngươi thì biết cái gì!”

“Muốn đi xa trên con đường võ đạo, phải có cường giả như Tôn Đốc Sư chỉ dạy, có tài nguyên của Bát Đại Doanh hỗ trợ.”

“Đúng vậy, làm gì có chuyện không liều mạng mà thành công?”

Một bộ phận khác phản bác.

“Được rồi, những gì ta cần dạy đều đã dạy xong.” Ưông Bách Hộ cắt ngang lời họ, rất thiếu kiên nhẫn nói: “Tiếp theo, các ngươi tự luyện đi. Chi tiết cụ thể của trụ công và thương pháp, có chỗ nào không hiểu, thì tự đi tìm kỳ quan hỏi, oáp!”

Nói xong, hắn ngáp dài, xoa vai gãi lưng rồi rời đi.

“Chỉ vậy thôi?”

“Vừa rồi dạy cái gì ấy nhỉ?”

Mọi người nhìn nhau.

Toàn bộ quá trình giảng dạy không quá hai mươi phút, thậm chí không có một lời giải thích chi tiết hay động tác chậm nào, ai mà học được chứ?

Trụ công thì không nói làm gì, họ mỗi người một cuốn sách, có thể bắt chước làm theo.

Nhưng thương pháp thì sao?

Ai mà nhớ nổi.

Có người đi tìm tiêu kỳ để hỏi.

Hỏi ra mới biết, là phải trả tiền.

Biểu diễn một lần ba mươi văn tiền, dạy kèm một lần năm mươi văn tiền.

Giá cả rõ ràng, không lừa dối trẻ con hay người già.

Nghe nói phải trả tiền, lập tức làm nản lòng phần lớn mọi người.

Nhà có tiền, có thể ăn no, ai lại đi làm lính?

Tất nhiên, cũng có một số ít người có chí tiến thủ, muốn trở thành võ tốt nên sẵn sàng bỏ tiền ra, bắt đầu học từ từng động tác của trụ công.

Nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mắt, Trần Tam Thạch khá là cạn lời.

Đây là quân ngũ đó!

Cái này cũng có thể kiếm tiền được sao?

Chẳng trách Vệ Sở ngày càng mục nát, sức chiến đấu ngày càng kém.

Hắn không khỏi lắc đầu.

May mà Trần Tam Thạch có trí nhớ siêu phàm, không cần người khác giảng giải.

Hắn hít sâu, đứng tấn vững vàng, cảm giác nóng rất quen thuộc lại ập đến.

Mỗi động tác của Uông Bách Hộ trước đó, đều được hắn ghi nhớ rõ ràng, lúc này kiểm tra lại, xem có động tác nào sai lệch không.

Sau khi xác nhận không có sai sót, mới bắt đầu luyện tập những động tác mới.

Chưa đến nửa canh giờ, ba mươi mấy người trên sân diễn võ đã ngã xuống một nửa, đối với đa số người, gánh nặng mà trụ công mang lại cho cơ thể là khó có thể chịu đựng được.

Tất nhiên, cũng có không ít người kiên trì.

Trần Tam Thạch tinh ý nhận ra.

Có một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn hắn, tốc độ luyện tập trụ công chỉ kém hắn một chút, hơn nữa khi luyện tập tần suất hô hấp khác với mọi người, dường như có bí quyết đặc biệt gì đó.

So sánh kỹ càng, phát hiện ra rất giống với lúc Uông Bách Hộ biểu diễn.

Trước đó hắn thấy vị Bách Hộ kia hơi thở kéo dài, còn tưởng là đặc điểm của người luyện võ, nhưng bây giờ xem ra, rất có thể là một phần của công pháp tu luyện.

“Chúng ta luyện đều là bản không đầy đủ?”

“Có ý gì?”

Trần Tam Thạch nhìn các kỳ quan đang chờ thu tiền bên cạnh sân diễn võ, làm sao mà không hiểu.

Phương pháp hô hấp rất có thể cũng phải trả tiền...

“Thật là bòn rút từng chút một!”

“Nhưng theo lời Từ bá phụ, cứ như vậy, muốn học được gì đó trong quân doanh đã tương đối dễ dàng hơn so với võ quán.”

“Trước tiên luyện thành trụ công đã.”

Hắn tin tưởng mình sẽ trở thành võ giả, nhưng có thể trực tiếp thăng lên kỳ quan để có được tư cách tuyển phong hay không, thì không có nắm chắc tuyệt đối.

Cố gắng lên!

Không xa.

Ở bên trong doanh trại.

Bốn năm sĩ quan đang ngồi quanh bàn uống rượu ăn thịt.

Đang vui vẻ, trưởng phòng bị vén lên.

Một vị tướng lĩnh cao cấp mặc áo giáp xích bước vào.

Các sĩ quan lập tức bỏ rượu thịt xuống, đồng loạt đứng dậy, chấp tay chào: “Thiên Hộ đại nhân!”

Thiên Hộ Hương Đình Xuân nhìn cảnh tượng bừa bộn trong doanh trại, cau mày, mắng mỏ: “Lũ vô dụng! Cả ngày không huấn luyện binh lính, không luyện võ, chỉ biết ăn uống! Nếu thật sự rảnh rỗi như vậy, thì cút đến huyện Bà Dương, giúp thành vệ tìm thích khách người Man!”

Một đám Bách Hộ cúi đầu, không dám ho he.

Hướng Đình Xuân lần lượt nhìn từng người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một sĩ quan trung niên: “La Bách Hộ, chuyện người được thăng lên phó Thiên Hộ, ta đã trình lên Đốc Sư Đại Nhân, không lâu nữa sẽ có hồi âm.”

“Đa tạ Thiên Hộ đại nhân!” Sĩ quan trung niên lộ rõ vẻ vui mừng.

Chương 26: Chu Đồng

“Ừm.” Hương Đình Xuân gật đầu, rồi nói với mọi người: “Những năm gần đây người Man quấy rối liên tục, triều Đại Thịnh chúng ta đang rất cần người, các người đừng có suốt ngày chỉ nghĩ đến kiếm chút tiền lẻ, những gì cần dạy thì cứ dạy.”

“Vâng, Thiên Hộ đại nhân dạy rất đúng.”

Các sĩ quan phụ họa theo.

Hương Đình Xuân lắc đầu, vén màn trướng ra ngoài.

Không đến ba giây sau, các sĩ quan lại nâng chén rượu lên: “Nào nào nào, mọi người cùng kính La Bách Hộ một chén! Chúc mừng trước việc thăng chức phó Thiên Hộ!”

“Ha ha ha ha—”

Họ lần lượt chúc mừng La Bách Hộ.

Chỉ có Uông Trục khi cụng ly thì lảm bảm gì đó, âm thầm nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Tại sân diễn võ.

Hơn hai phần ba số người nằm la liệt trên mặt đất.

Một phần ba trong số đó là một đến không luyện được nữa, một phần ba còn lại, là từ đầu đã buông xuôi.

Đối với họ, làm lính chỉ là để kiếm miếng cơm ăn, hoặc có người đơn giản là bị ép buộc nhập ngũ.

Chỉ còn lại một phần ba cuối cùng, vẫn đang cố gắng kiên trì.

Trong đó tiến độ nhanh nhất là Trần Tam Thạch, luyện đến động tác đứng tấn thứ hai mươi lăm.

Tiếp theo, là thiếu niên có phương pháp hô hấp đặc biệt kia, luyện đến động tác đứng tấn thứ mười bảy.

Cuối cùng, còn có một hán tử râu quai nón, cũng cố gắng luyện đến động tác đứng tấn thứ mười hai.

Ba người họ, đều bắt đầu luyện tập từ tối qua khi nhận được công pháp.

Những người còn lại, nhanh nhất cũng mới luyện đến động tác đứng tấn thứ bảy.

“Xem ra hiệu quả cải thiện thể chất mà kỹ năng bắn cung tinh thông mang lại cho ta cũng khá đáng kể!”

Trần Tam Thạch không ngờ, một thể chất “Cung thủ trời sinh”, vậy mà lại khiến hắn được hưởng lợi rất nhiều trong việc luyện võ, không biết lần thăng cấp tiếp theo sẽ như thế nào.

Thiếu niên và hán tử râu quai nón cùng luyện trụ công, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trần Tam Thạch, như thể đang thi đấu với hắn.

Cạnh tranh cái gì chứ!

Trần Tam Thạch có chút bất lực.

Khi luyện đến động tác đứng tấn thứ hai mươi sáu, hắn cảm thấy dần dần kiệt sức, liền chọn dừng lại.

Không phải hắn lười, mà là hiểu được dục tốc bất đạt.

Nếu cứ cố luyện tiếp gây ra tổn thương không thể phục hồi cho cơ thể, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Thấy hắn không luyện nữa, thiếu niên và hán tử râu quai nón, cũng lần lượt ngã xuống đất không dậy nổi.

“Này, người tên gì?” Hán tử râu quai nón dùng tay lau mồ hôi, thở hắt hắt hỏi.

“Trần Tam Thạch.” Trần Tam Thạch đáp.

“Trần Tam Thạch?” Hán tử râu quai nón kinh ngạc: “Là người ở thôn Yên Biên đó hả?”

Trần Tam Thạch ngạc nhiên: “Người biết ta?”

Hán tử cười lớn: “Ồ quê ai mà không biết thôn Yên Biên có một tay săn bắn giỏi giang, trọng tình trọng nghĩa chứ?”

“Không đến mức đó chứ...” Trần Tam Thạch cảm thấy kỳ lạ.

Trọng tình trọng nghĩa, là chỉ chuyện hấn cứu cha Thuận Tử sao?

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện hai lượng bạc, không đến mức nổi tiếng như vậy chứ?

“Mẹ già của người huynh đệ kết nghĩa Trương Thuận của người, chỉ vì người nợ nhà họ hai tiền bạc tiền cứu mạng, đã đánh đập người, còn muốn bán thê tử người cho Tần Hùng để trả nợ, người không những không oán hận, ngược lại còn vào lúc nguy cấp bất chấp nguy cơ bị đệ tử võ quán trả thù mà lấy ra năm lượng bạc cứu người!”

Hán tử vỗ mạnh vào ngực, giọng nói vang dội: “Thời buổi này, tìm đâu ra người trọng tình trọng nghĩa như vậy? Huynh đệ ta bội phục người!”

“?”

Trần Tam Thạch đầy mặt dấu chấm hỏi.

Hấn và Thuận Tử từ nhỏ chơi với nhau lớn lên không sai, nhưng từ bao giờ lại thành huynh đệ kết nghĩa rồi?

Mẹ của Thuận Tử, từ bao giờ lại đánh đập hấn rồi?

Còn chuyện của Tần Hùng, sao lại liên quan đến Lý thẩm được?

Cũng không biết là ai bịa đặt ra như vậy.

Đây chính là cái gọi là tin đồn thất thiệt sao...

“Tại hạ họ Chu, tên chữ Đồng!” Chu Đồng chấp tay nói: “Sau này không chê, thì gọi người một tiếng Trần huynh đệ!”

Trần Tam Thạch chấp tay đáp lễ.

Thiếu niên kia cũng lại gần: “Ta tên Tống Ngạn, người luyện trụ công rất nhanh, rất lợi hại.”

“Người cũng không tệ.” Trần Tam Thạch nói.

Chu Đồng thái độ khó chịu: “Đừng để ý đến thằng nhóc này!”

Trần Tam Thạch nghi hoặc: “Chu huynh, đây là...”

Chưa đợi Chu Đồng nói ra, Tống Ngạn đã nhanh nhẩu nói: “Công pháp các người học thiếu một phần, nhưng ta thì không thiếu, vì La Bách Hộ là nhị cữu của ta, hắn đã dạy ta trước rồi. Nếu các người muốn học, có thể mang tám lượng bạc đi tìm các Bách Hộ để xin dạy.”

“Thằng nhóc người mặt dày thật đấy, còn dám nói ra được!”

Chu Đồng hôm qua đến doanh trại, vừa hay nhìn thấy thằng nhóc này ở cùng với La Bách Hộ, nghe thấy gì đó về phương pháp hô hấp.

“Được, cảm ơn.” Trần Tam Thạch gật đầu.

Giống hệt như hắn đoán.

Tống Ngạn cũng gật đầu, rồi đi tìm bậc thang ngồi nghỉ ngơi.

Chu Đồng từ trong ngực lấy ra một chiếc bánh nướng có nhân dừa tới.

Chương 27: Tìm cung

Trần Tam Thạch cũng không khách sáo, vừa ăn bánh vừa trò chuyện với Chu Đồng, tìm hiểu sơ qua về thân thế của đôi phương.

Chu Đồng là người làm nghề mổ lợn ở thôn Chu Gia, không lâu trước đây vì thấy bất bình với việc địa chủ ức hiếp góa phụ nên ra tay đánh người, suýt nữa bị đày đi phương Nam làm khổ sai, phải bỏ ra gần hết số bạc trong nhà để lo lót, mới được đổi thành tòng quân ở quê nhà.

“Lão Chu, cho ta một cái bánh nữa.”

Hai người đang trò chuyện, một bàn tay lặng lẽ thò vào ngực Chu Đồng, bị một cái tát đánh bay: “Cút đi!”

Trần Tam Thạch ngẩng đầu lên nhìn, thấy là người trước đó đã giảng giải ý nghĩa của “tuyển phong” cho mọi người, trông có vẻ gần năm mươi tuổi, tóc đã bạc.

Chu Đồng bực bội giới thiệu: “Đây là Hứa Văn Tài, kẻ lười biếng nổi tiếng ở thôn Chu Gia.”

Hứa Văn Tài không vui: “Này, người nói ai là kẻ lười biếng?”

“Cả ngày không làm việc, chỉ biết rong chơi, ngày thường dựa vào mẹ già trông rọt nuôi sống, người không phải kẻ lười biếng thì ai là kẻ lười biếng?!”

Chu Đồng khinh bỉ nói: “Không phải sao, mẹ ngươi mất rồi không có ai làm việc kiếm tiền, ngươi không nộp nổi thuế, bị áp giải đến đây để đủ số.”

Không nộp nổi thuế, cũng sẽ bị đưa đi tòng quân.

Còn Trương Thuận bị đưa đi sửa kênh đào, đơn giản là vì đắc tội người ta.

“Người... người nói bậy!”

Hứa Văn Tài kích động nói: “Ta ở nhà, là đọc vạn cuốn sách, ta ra ngoài du ngoạn, là đi vạn dặm đường! Ta là người muốn làm đại sự!”

Chu Đồng khinh thường: “Tự đặt cho mình biệt danh là Ngọa Long, kết quả ngay cả tú tài cũng không thi đậu, còn nói nhảm với ta!”

“Người... được rồi, trước khi ta đi, cho một cái bánh ăn được không?”

Hứa Văn Tài đã hai ngày không ăn cơm rồi.

Hai năm nay quân đội trừ khi đánh trận, nếu không thì ngay cả cơm cũng không lo.

Nếu được ăn no mỗi bữa, thì cũng chẳng ai đi làm lính nữa.

“Đồ đáng khinh.”

Cuối cùng Chu Đồng vẫn ném cho hắn một cái bánh.

Hứa Văn Tài lập tức vui vẻ chạy ra một bên, lấy ra một cuốn sách, vừa ăn bánh vừa say sưa đọc sách.

Trần Tam Thạch chú ý thấy, trong chiếc bọc nặng trĩu sau lưng Hứa Văn Tài, dường như toàn là sách, đến nỗi đề cho thư sinh già này không thẳng lưng nổi.

“Hứa huynh.” Trần Tam Thạch chủ động nói: “Có thể cho ta mượn một cuốn sách xem không, xem xong ta sẽ trả lại cho người.”

Trong nhà hắn chỉ còn lại một cuốn sách, đọc đi đọc lại rất khó để tăng tiến độ của kỹ năng [Đọc sách], đi mua thì lại lãng phí tiền, tiếp theo luyện võ còn cần nhiều chỗ dùng đến tiền.

“Không cho mượn.” Hứa Văn Tài không cần suy nghĩ đã từ chối.

“...”

Trần Tam Thạch do dự một lúc, hỏi lại: “Hứa Ngọa Long, người cho ta mượn một cuốn, đảm bảo xem xong sẽ trả lại cho người nguyên vẹn không hư hại.”

“Khụ...” Hứa Văn Tài suýt nữa bị bánh làm nghẹn, hắn hỏi: “Vừa rồi... người nói gì?”

“Hứa Ngọa Long, ta nói muốn mượn mượn sách của người.” Trần Tam Thạch lặp lại.

“Ừm~” Hứa Văn Tài hưởng thụ nhắm mắt lại: “Vì người có thành ý như vậy, chắc hẳn người cũng là người yêu sách.”

“Đúng vậy.” Trần Tam Thạch thẳng thắn nói: “Ta trước đây cũng là một thư sinh, thi mấy năm cũng không đỗ tú tài, không sống nổi mới đi tòng quân.”

“Thật vậy sao?” Hứa Văn Tài phản chấn hắn lên.

“Thật vậy!”

“Tốt, ta đã nói mà!” Hứa Văn Tài phản nộ nói: “Khoa cử của triều Đại Thịnh chỉ là thứ vớ vẩn, thi văn chương chết, có tác dụng gì? Những người thực sự có tài năng như chúng ta, đều bị chôn vùi! Người muốn xem sách gì, cứ chọn thoải mái!”

Hắn trực tiếp trải bọc đồ trên đất, trưng ra đủ loại sách, từ thơ ca đến truyện ngắn, từ sách sử đến truyện ma quái, có đủ cả.

“Nếu không phải gom góp tiền mua quan tài cho mẹ ta, ta còn có cả một căn phòng sách nữa!”

“...”

Trần Tam Thạch tùy tiện chọn một cuốn: “Đa tạ Hứa Ngọa Long.”

Vệ Sở không lo cơm.

Thường thì đến giờ cơm, các quân hộ đều tự về nhà ăn.

Trần Tam Thạch cũng thu dọn đồ đạc.

Trước khi đi, hắn tìm Từ Bân, hỏi xem có thể kiếm một cây cung nặng không.

Tinh thông đã có ích cho việc luyện võ như vậy, tiểu thành càng đáng mong đợi, vì vậy việc tu luyện bắn cung không thể bỏ dỡ.

“Cung?”

Ban đầu, Từ Bân định về nhà ăn cơm.

Hắn và cha hắn không sống cùng nhau, mà sống ở khu quân sự gần Vệ Sở, trong nhà còn có một người vợ cả.

“Người đi theo ta.” Từ Bân cau mày, lộ ra vẻ mặt không vui.

Hai người đến kho vũ khí của Vệ Sở, sau khi nói rõ với viên quan phụ trách canh giữ, họ đến kho chuyên để cung tên.

“Người dùng để săn bắn à?” Từ Bân nói: “Thông thường, trước khi được phân công chính thức, binh sĩ không được phép sở hữu vũ khí riêng. Nhưng vừa hay ta không dùng cung tên, còn trông một suất của kỳ quan, người cứ lấy dùng trước đi.”

Hắn dừng lại một chút: “Ngoài ra, ta rất bận, sau này nếu không có việc gì quan trọng, người cứ tìm cấp trên của mình.”

Chương 28: Cung hai thạch

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, hấn giúp lấy cung tên, sau này đừng đến làm phiền hấn nữa.

“Được, Tam Thạch ghi nhớ sự giúp đỡ của Từ kỳ quan.”

Trần Tam Thạch cũng không phải là người thích làm phiền người khác.

Chỉ là vì muốn thăng tiến, hấn không thể không mặt dày làm như vậy.

Viên quan mở khóa, đẩy cửa kho ra.

Từ Bân sau khi dẫn dò xong thì đi luôn, để Trần Tam Thạch tự chọn.

Trên ván gỗ trong kho, treo đầy một bức tường cung.

Cung tên chế tạo theo tiêu chuẩn quân đội Đại Thịnh, chủ yếu có hai loại.

Tiểu Thiên Cung và Đại Thiên Cung.

Đại Thiên Cung còn được gọi là Khai Nguyên Cung.

Lực kéo trong đó, từ bốn lực đến hai thạch đều có.

Viên quan phụ trách trông coi kho nói: “Người có thể kéo cung nặng bao nhiêu, thì lấy cung nặng bấy nhiêu, sau đó sẽ cấp cho người hai mươi mũi tên, một túi đựng tên.

“Nhưng cung chế tạo nặng nhất ở đây, cũng chỉ là cung hai thạch.

“Cung nặng hơn nữa, đều là võ quan mới sử dụng, cần phải tự mình đến xưởng rèn của quân đội để đặt làm.

“Nhưng người bình thường cũng không cần dùng đến.”

Viên quan phụ trách nhìn thấy Trần Tam Thạch lấy xuống một cây cung lớn ở góc xa nhất, vội nói: “Ê ê ê, người làm gì đấy, đó là cung hai thạch nặng nhất.”

“Ta muốn chính là cung hai thạch.”

Bảng dữ liệu của Trần Tam Thạch cho thấy hắn có thể dễ dàng kéo cung một thạch, nhưng cũng không phải là chỉ có thể kéo cung một thạch.

Có thể dễ dàng kéo ra, chứng tỏ sức lực còn hơn thế nữa.

Hắn ước chừng cung hai thạch có lẽ có thể kéo ra, chỉ là sẽ hơi tốn sức.

Nhưng nghĩ đến sau khi luyện võ sức lực sẽ không ngừng tăng lên, vẫn là nên lấy trước một cây nặng hơn một chút thì tốt hơn, tránh mấy ngày nữa lại phải đổi cung mới.

“Hai thạch?”

Viên quan đánh giá từ trên xuống dưới trang phục của người thanh niên trước mặt, rõ ràng không phải là võ quan.

Vội nói: “Đừng hồ đồ! Ta nhắc nhở ngươi, bên ngoài có bãi tập bắn, cần phải bắn trúng mục tiêu từ khoảng cách sáu mươi bước mới được lấy đi.”

“Không thành vấn đề.”

Trần Tam Thạch không nói nhảm, đi thẳng đến bãi tập bắn bên ngoài kho.

Hắn cầm cung tên trong tay, vừa quan sát vừa làm quen với cảm giác.

Cây cung này là Khai Nguyên Cung nặng nhất, được làm từ trúc tím đặc biệt, cán cung bằng gỗ dâu tằm, gờ cung bằng

sừng bò và gỗ cứng, cấu trúc phức tạp hơn nhiều so với phản khúc cung.

Hắn giương cung lắp tên, nhận thấy sau hai ngày luyện trụ công, sức lực lại tăng lên rõ rệt.

Hiệu quả luyện võ lại nhanh chóng như vậy sao?

Chẳng trách lại tiêu hao lớn đối với cơ thể như vậy.

Cung hai thạch, tức là ba trăm cân.

Trần Tam Thạch nghiêng răng, cơ bắp lưng phối hợp với cơ bắp cánh tay cùng phát lực, trên trán nổi cả gân xanh, lắp tên vào, từ từ kéo dây cung.

“Ừ ừ ——” Âm thanh trầm đục vang lên.

Cung như sấm sét, tên như tia chớp!

“Ầm ——”

Gần như ngay lập tức, mũi tên đâm vào bia ngắm, phát ra một tiếng nổ lớn, trực tiếp để lại một lỗ lớn trên bia dày hơn hai tấc, sau đó rơi xuống mặt đất ở xa.

“Trúng hồng tâm?!” Viên quan hốt hoảng chạy vào bãi tập, nhìn thấy lỗ trên bia, kinh ngạc nói: “Bảy mươi bước, cung hai thạch, trúng hồng tâm?!”

Trần Tam Thạch lần đầu tiên trải nghiệm cung nặng, chính bản thân hắn cũng bị cảm giác mạnh mẽ của phát bắn này làm cho kinh ngạc.

Nếu dùng thứ này để bắn người, e rằng ngay cả áo giáp bình thường cũng không đỡ được!

“Ngươi là người mới đến, mới bắt đầu tập võ?” Viên quan nhặt xong mũi tên chạy về: “Còn chưa bắt đầu luyện huyết, đã có thể kéo cung hai thạch, Từ Bân còn có đồng hương như vậy?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Bây giờ ta có thể lấy đi chưa?”

“Được, được.” Viên quan gật đầu lia lịa: “Người lại đây, lấy thêm hai mươi mũi tên nữa.”

“Nói trước cho người biết, không phải thời chiến mà làm hỏng thì phải đền, một mũi tên năm mươi văn, dùng tiết kiệm một chút.”

Cung nặng, đương nhiên phải dùng tên nặng.

Giá cả cũng sẽ đắt hơn tên bình thường.

Trần Tam Thạch vừa bắn một mũi tên, đã cảm nhận rõ ràng sự tăng lên của độ thành thạo.

【Kỹ năng: Bắn cung (Tinh thông)】

【Tiến độ: (230/500)】

【Hiệu quả: Thẻ chất cung thủ bẩm sinh, dễ dàng kéo cung một thạch, trong vòng bảy mươi bước, ba phát bắn trăm phát trăm trúng】

Cộng thêm tích lũy sẵn bắn mấy ngày trước, độ thành thạo đạt được gần một nửa thanh tiến độ.

Có cung nặng, tiếp theo hẳn là không cần quá lâu sẽ tiến vào giai đoạn tiếp theo.

“Đói quá!”

Trần Tam Thạch nửa ngày nay tiêu hao thể lực quá lớn, một cái bánh chẳng thấm vào đâu, hẳn cứ thế đeo cung tên về nhà.

Quân kỹ Vệ Sở lỏng lẻo.

Thêm vào đó, binh lính sống ở thôn quân sự bên cạnh, mỗi ngày sau khi điểm danh xong, có thể về nhà bất cứ lúc nào.

Trần Tam Thạch hiện tại còn chưa có cả biên chế, càng không ai muốn quản.

Gần đến thôn Yên Biên, trang bị áo giáp xanh mũ đỏ của hãn thu hút sự chú ý của thôn dân.

Chương 29: Thịnh Thái Tổ

“Ta còn đang nói hai ngày nay không thấy người đâu, hóa ra người đi làm quân hộ rồi.”

“Nói thật, Tiểu Thạch mặc bộ này, thật sự cũng ra dáng đây.”

“Oai phong thì oai phong, nhưng ta thấy chắc là không còn mấy ngày sống tốt đâu.”

“Lại Tử đầu, người thật đáng chết!”

“Hừ, các người không tin? Không tin cứ chờ xem!”

...

Nghe vậy, Trần Tam Thạch dừng bước, đến trước mặt một người đàn ông trung niên đầu hói và có ghê, mở miệng nói: “Lại Tử thúc, lời này của thúc có ý gì?”

Lại Tử Đầu nhìn trái nhìn phải, sau đó hạ giọng: “Ta nghe mấy người Nhị Cầu nói, đệ đệ của Tàn Hùng định giết người đây.”

“Tàn Phong?”

Vẫn là tìm đến cửa rồi sao?

Trần Tam Thạch không hề cảm thấy bất ngờ, và cũng không sợ.

Bản thân có thân phận quân hộ, đối phương không có chứng cứ thì tuyệt đối không thể tùy tiện làm hại người khác.

Chưa kể hiện nay chiến sự liên miên.

Thời bình và thời chiến, địa vị của quân hộ là hoàn toàn khác nhau.

Vô có làm hại quân hộ, đồng nghĩa với việc chống lại triều đình.

Hơn nữa Tần Phong cũng không phải là người có địa vị cao, nếu không ca ca hấn cũng không cần ngày ngày vất óc kiếm bạc để nuôi hấn tập võ, nhiều nhất là dùng thủ đoạn sau lưng.

“Cảm ơn Lại Tử thúc đã nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch bước đi vào trong.

Vừa vào thôn, hấn đã nhìn thấy mấy tên du côn dưới trướng Tần Hùng chạy đi báo tin.

...

“Nhị ca!”

“Trần Tam Thạch về làng rồi, nhưng mà...”

Tại võ quán Thiên Nguyên.

Tần Phong thu lại trường kiếm trong tay, liếc mắt lạnh lùng nói: “Nhưng mà cái gì?”

“Hấn mặc một bộ quần áo lính.”

Tên du côn nói: “Ta đã hỏi thăm, hai ngày nay hình như hấn đi tham gia quân đội, mặc bộ đồ kia, chúng ta có phải không tiện ra tay không?”

...

Tần Phong nhắm mắt hít sâu một hơi, kìm nén cơn bực bội.

Qua sự tìm hiểu của hấn, tên thợ săn họ Trần kia là người duy nhất có thực lực và có khả năng khiến ca ca hấn mất tích.

Ban đầu định bắt được người trước, chặt một cánh tay để ép hỏi tung tích của ca ca rồi tính sau, kết quả...

“Không ngờ lại đi làm quân hộ.”

Triều đình Đại Thịnh đang lúc chiến loạn liên miên, hấn chỉ là một đệ tử võ quán, chém quân hộ giữa đường phố hoàn toàn là tự tìm đường chết.

“Không được, không thể để hấn tập võ!”

Tần Phong đột nhiên như đối mặt với đại địch: “Tên tiểu tử này trước đây là một thư sinh mười ngón tay không dính nước, kết quả vừa cầm cung tên đã có cơm ăn, tổ chất cơ thể không tệ.”

“Thật sự để hấn làm võ tốt rồi thêm thời gian, chẳng phải ta sẽ càng thêm khó khăn sao?”

“Không thể để hấn thuận buồm xuôi gió, tuyệt đối không thể.”

Trở về ngôi nhà nhỏ âm áp, Cố Tâm Lan đang ngồi chăm chú trên bàn làm việc, tỉ mỉ may vá quần áo.

Thấy trọng phụ về, nàng lập tức bỏ dở công việc trong tay, bước ra đón.

“Ta đói rồi.”

Nghe Trần Tam Thạch nói, Lan tỷ lập tức đi vào trong bếp bận rộn chuẩn bị.

Còn Trần Tam Thạch thì ngồi xuống, lật xem cuốn sách lấy được từ chỗ của Hứa Văn Tài.

Tên sách là “Đại Thịnh thư”, một cuốn sách lịch sử, ghi lại những sự kiện lớn từ khi Đại Thịnh khai quốc đến nay.

Trước Đại Thịnh, là một thời đại hỗn loạn tương tự như thời Ngũ Đại Thập Quốc.

Thái tổ đương triều Tào Tiếp, vốn xuất thân là gia nô, đã mở ra một con đường máu trong loạn thế, thống nhất lại giang sơn đã bị chia cắt hơn trăm năm.

Điều đáng chú ý là.

Tào Tiếp còn là một đời Kiếm Thần.

Tương truyền hãn từng cách mười dặm dùng phi kiếm lấy mạng người, thậm chí còn từng một mình phá tan hai ngàn ba trăm quân địch.

“Đây đã là vượt ra khỏi phạm trù võ đạo rồi?”

Trần Tam Thạch tăng tốc độ lật sách.

Quả nhiên, Thịnh Thái Tổ thuộc về tuyệt đỉnh võ đạo, sau đó không còn xuất hiện chiến lực đơn lẻ cường đại như vậy nữa.

Trong ba trăm năm sau đó, các đời hoàng đế đều theo đuổi võ đạo như Thái Tổ, nhưng không có ai thành công.

Đến khi Long Khánh Đế đăng cơ, hãn dứt khoát tu đạo.

Thậm chí còn sẵn sàng lấy một phần mười đất đai cả nước để trồng linh lúa cung phụng thượng tiên.

“Chẳng lẽ Long Khánh Đế đã thật sự gặp tiên nhân?”

“Nếu không, hãn đâu phải kẻ ngốc, sao có thể chịu bỏ ra một phần mười thuế má để cung phụng?”

“Hãn cung phụng thượng tiên, lại để dân chúng gánh chịu.”

【Kỹ năng: Đọc sách (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (18/800)】

【Hiệu quả: Thông minh sáng suốt, tinh thần phấn chấn, xem qua không quên】

Trần Tam Thạch càng đọc càng tức giận, bèn đóng sách lại, cơm nước cũng đã xong.

Nửa thùng cơm, thịt bò xào, trứng vịt muối, thêm một bát canh cá.

Một trận cuồng phong quét qua, tất cả đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trần Tam Thạch không hề nhàn rỗi, vừa hồi phục chút thể lực đã ra ngoài sân.

“Tôi nay phải học hết toàn bộ trụ công mới được!”

Đêm khuya ở thôn quê, một vầng trăng tròn, một ngôi nhà cũ, hai bóng người.

Chương 30: Quá đât

Một bóng người ở ngoài sân, cao lớn khỏe mạnh, dưới ánh trăng bàng bạc tập trung luyện võ.

Một bóng người ở trong nhà, thướt tha uyển chuyển, dưới ánh nến leo lắt xe chỉ luồn kim.

“Phù—”

“Ba mươi sáu đường trụ công, kết thúc!”

Cuối cùng cũng luyện xong toàn bộ động tác trụ công, Trần Tam Thạch mệt mỏi nằm vật ra đất.

Trụ công đã luyện xong, ngày mai hẳn sẽ chính thức bắt đầu luyện tập thương pháp, còn có phương pháp hô hấp, không thể quên.

Ăn xong bữa ăn khuya đã chuẩn bị sẵn, hẳn nghỉ ngơi một chút, lại chuẩn bị luyện bắn tên.

Cố Tâm Lan đi ra, đôi mắt hạnh chứa đầy u oán, nũng nịu nói: “Chàng không muốn sống nữa à?”

“Nàng yên tâm đi, luyện bắn tên không mệt như tập võ đâu, ta tự biết chừng mực.”

Trần Tam Thạch vừa nói vừa giơ trường cung lên, kết quả bị Cố Tâm Lan níu lại.

“Không được luyện nữa, chàng không thương tiếc bản thân mình nhưng thiệp thương tiếc, nhà chúng ta đâu phải không có cơm ăn, liều mạng như vậy làm gì?”

“Đi, vào nhà ngủ với thiệp.”

...

Ngày hôm sau.

Mặt trời mới mọc, ánh sáng mỏng manh xua tan sương mù.

Trần Tam Thạch dậy sớm luyện bắn tên.

【Kỹ năng: Bắn cung (Tinh thông)】

【Tiến độ: (350/500)】

Kéo cung hai thạch tuy rất mệt, nhưng cũng tăng tiến nhanh hơn

Mồ hôi không đổ vô ích.

Trần Tam Thạch rất hài lòng.

Hắn xem thời gian cũng không còn sớm, liền thu dọn đồ đạc ra ngoài, trước khi đi, không quên lấy ra tám lạng bạc từ trong rương.

“Thật sự quá đắt!”

Trừ đi chi tiêu ăn uống những ngày qua cộng thêm vải mua quần áo, trong tay hắn cũng chỉ còn lại mười hai lạng bạc, lần này cơ bản là đã móc sạch túi rồi.

“Sau khi xong chuyện này vẫn phải tiếp tục săn bắn, không thể bỏ nghề kiếm cơm được.”

Cầm bạc, Trần Tam Thạch thay áo giáp đi báo cáo ở doanh trại.

Vừa ra khỏi cửa, đã bị người gọi lại.

Triệu Tiều và Ngô Đạt một trước một sau chạy đến.

“Triệu thúc?” Trần Tam Thạch hỏi: “Hai người đây là?”

“Tìm người bàn chuyện!” Triệu Tiều nhìn áo giáp trên người hắn không hỏi nhiều, hắn là đã nghe nói từ trước.

“Đúng vậy.” Ngô Đạt tiếp lời: “Thạch ca, ngươi có biết con gấu đen ở Hồ Đầu Sơn không?”

Trần Tam Thạch khẽ gật đầu.

Hắn đã sớm nghe nói trên Hồ Đầu Sơn có gấu đen, hơn nữa mỗi năm đều có thợ săn bị hại.

“Con thú đó, lại giết người rồi!” Triệu Tiều nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tam Lư Tử ở thôn bên cạnh mấy hôm trước lên núi rồi không thấy quay về nữa, mãi đến tối hôm qua, cha hắn mới tìm thấy, bị gấu đen ăn chỉ còn lại cái đầu!”

“Thêm vào đó, gần đây thật sự không có gì để săn, mấy người chúng ta bàn bạc, xem thử có thể xử lý con gấu đen đó không, mọi người cũng có thể đổi lấy chút bạc để sống qua mùa đông. Nhưng chỉ bằng vào chúng ta chắc chắn không được, người cũng phải đến. Đến lúc đó, xem ai xuất lực nhiều, người đó sẽ được chia tiền nhiều.”

“Săn gấu...”

Trần Tam Thạch không vội trả lời.

Xem ra, những thợ săn xung quanh đều nghèo đến điên rồi, đều bắt đầu nhắm vào gấu đen.

Với cung săn của họ thì căn bản không đủ sức.

Hắn thì vừa hay có cung nặng, nhưng vẫn ẩn chứa không ít rủi ro.

“Để hai ngày nữa đi.”

Trần Tam Thạch đồng ý, sau khi bàn bạc sơ qua về thời gian với họ thì chia tay.

Vừa đến doanh trại, hắn đã thấy Chu Đồng đang chửi rửa.

“Đồ chó má, tám lạng bạc, sao không đi cướp đi?!”

Chu Đồng đã đến doanh trại, đương nhiên phải cố gắng phấn đấu.

Chỉ là Vệ Sở quá mức mục nát.

Muốn học võ, trước tiên phải nộp tiền, không biết sẽ bỏ lỡ bao nhiêu nhân tài!

“Chuyện này cũng không tính là gì.” Hứa Văn Tài thì lại rất bình thản: “Biết vì sao chúng ta phạm tội mà không bị đày đi lao dịch nơi xa, mà lại bị đẩy vào quân đồn điền không? Vì mấy năm gần đây cấp trên đang tra vụ khai khống quân số, bọn họ đang gom đủ số người, không nhân cơ hội này vơ vét chút bạc, bọn họ sẽ cảm thấy thiệt thòi.”

“Thạch Tử!”

Chu Đồng sau khi thân quen, cách gọi cũng trở nên gần gũi, hẩn nhiệt tình nói: “Người có học phương pháp hô hấp không, ta dạy cho! Thật đấy, sau khi học phương pháp hô hấp, luyện trụ công không còn mệt như vậy nữa, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.”

Hứa Văn Tài kéo hẩn lại: “Lão Chu, ngươi không muốn sống nữa à?”

“Lòng tốt của lão Chu ta xin nhận, nhưng không cần đâu.”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

Chu Đồng này thật sự là một kẻ không có đầu óc, nếu cho phép người dưới truyền dạy riêng cho nhau, thì người ở trên còn kiếm tiền bằng cách nào?

Nhìn xung quanh.

Có khoảng năm sáu người đã học phương pháp hô hấp.

Hẩn cũng không định tiết kiệm tiền, sau khi hỏi rõ đường đi nước bước, liền cầm bạc đi tìm Lưu Bách Hộ của Thiên hộ sở.

Bách Hộ đại nhân nhìn hẩn, sau khi hỏi tên, lập tức từ chối: “Không có thời gian.”

“Trịnh Bách Hộ, có thể không...”

“Ta còn phải dạy người khác.”

“Trương Bách Hộ...”

“Không dạy.”

“Hùng Bách Hộ.”

“Lão tử không biết.”

“...”

Chương 31: gây khó dễ

Trần Tam Thạch liên tục tìm mấy Bách Hộ, họ vậy mà đều không muốn truyền dạy cho hắn.

Rõ ràng là cùng một giá!

Hắn nhận ra có điều gì đó không ổn, ôm tâm lý thử xem sao, một lần nữa bước vào doanh trướng.

Uông Bách Hộ, người dạy bọn họ thương pháp ngày hôm qua, đang nằm trên ghế, nhàn nhã ăn đậu phộng, dưới chân đầy vỏ đậu phộng.

Trần Tam Thạch chấp tay: “Bái kiến Uông Bách Hộ.”

Uông Trực liếc xéo hắn một cái, nửa ngày mới chậm rãi ngồi dậy: “Sao, muốn học phương pháp hô hấp?”

“Đúng vậy!” Trần Tam Thạch cung kính nói: “Xin Uông Bách Hộ vui lòng chỉ giáo!”

“Dễ nói, dễ nói.” Uông Trực nhổ vỏ đậu phộng trong miệng ra, xòe bàn tay lớn ra ngoắc ngoắc ngón tay: “Đưa đây.”

Dễ dàng như vậy sao?

Trần Tam Thạch vốn đã định từ bỏ, hoàn toàn không nghĩ tới.

Chẳng lẽ, những Bách Hộ này đã bàn bạc trước, phân phối nhân số dạy?

Có chút kỳ quặc...

Nhưng sự đã đến nước này, hắn muốn học phương pháp hô hấp chỉ có thể giao tiền.

Cung kính đưa tám lạng bạc, Trần Tam Thạch đứng yên chờ đợi.

“Người đứng ngây ra đó làm gì?”

Uông Bách Hộ không khách khí nhét tiền vào ngực, sau đó phẩy tay đuổi người.

“Đại nhân, đây là?”

“Hôm nay bản quan mệt rồi, hai ngày nữa sẽ dạy người.”

Trong lòng Trần Tam Thạch ‘lộp bộp’ một tiếng.

“Đại nhân, ngài đây là...”

“Ta đã nói hai ngày nữa, người không hiểu tiếng người sao?!”

Cảm nhận được sự tức giận trong giọng nói của đối phương, Trần Tam Thạch không dám nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn chấp tay, lui ra khỏi doanh trướng.

Chờ hai ngày?

Chỉ sợ là không phải chờ hai ngày mà là thêm hai ngày nữa.

Chờ đến khi kỳ hạn mười ngày kiểm tra kết thúc, thì mọi chuyện đã muộn rồi.

“Người khác bỏ tiền ra thì chịu dạy, ta bỏ tiền ra thì không chịu dạy?”

Đến đưa ngọc cũng hiểu rằng hắn bị cố ý nhằm vào.

Từ khi gia nhập quân doanh, Trần Tam Thạch chưa từng đắc tội với ai, ai lại muốn gây khó dễ cho hắn?

Hai khả năng.

Một, đệ đệ của Tần Hùng!

Hắn mặc quân phục, Tần Phong không dám động đến hắn, lại sợ hắn học võ có thành tựu, nên dùng cách này để nhằm vào hắn.

Nhưng đệ đệ Tần Hùng hình như còn chưa được học chân truyền, không nên có năng lực lớn như vậy, có thể kết nối với các Bách Hộ.

Vì vậy, khả năng thứ hai, La Bách Hộ.

Cháu trai của La Bách Hộ hiện đang xếp thứ hai về tốc độ luyện tập trụ công.

Hắn lo lắng mình sẽ cướp mất tương lai của Tống Ngạn.

Như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Trần Tam Thạch cảm thấy áp lực.

Muốn trèo lên trên, thật đúng là từng bước đều có chướng ngại vật!

“Sao rồi, ai dạy ngươi? Ta nghe nói Lưu Bách Hộ dạy kiên nhẫn nhất, có lợi nhất.”

Chu Đồng đến hỏi thăm, biết được kết quả thì tức giận: “Cái gì? Nhận tiền không dạy?! Ta đi tìm hắn nói lý!”

“Lão Chu, không thể đi được.” Hứa Văn Tài khuyên nhủ: “Vị Trần huynh đệ này tám phần là đã đắc tội với ai đó!”

“Chuyện này...” Chu Đồng gãi đầu: “Vậy phải làm sao? Trong nhóm người này, Thạch Tử là người luyện công nhanh nhất, tư cách tuyển phong chắc chắn thuộc về hắn!”

“Hay là ta lên lút dạy? Chắc không ai biết đâu.”

“Lão Chu, thật sự không cần.” Trần Tam Thạch không muốn liên lụy người khác.

Cho dù những người khác có phương pháp hô hấp, hiện tại hắn vẫn là người luyện tập trụ công nhanh nhất.

Chưa chắc đã hoàn toàn không có hy vọng.

Nghĩ vậy, hắn lấy một cây thương hoa mai từ giá treo bên cạnh sân tập, bắt đầu luyện tập.

“Thương pháp?” Chu Đồng kinh ngạc: “Thạch Tử, người đã bắt đầu luyện thương pháp rồi?!”

Không chỉ hắn, tất cả mọi người trên sân tập đều chú ý.

“Không sao!” Chu Đồng lớn tiếng nói: “Thạch Tử lợi hại như vậy, mọi người đâu có mù, chỉ cần có một võ quan nhìn thấy và báo lên, chắc chắn sẽ có đại nhân sẵn lòng trọng dụng nhân tài.”

Hứa Văn Tài nhìn hắn với ánh mắt như nhìn trẻ con, khẽ lắc đầu.

Rõ ràng, sự thật không phải như vậy.

Các đại nhân không có ở đây, tuy có không ít tiểu kỳ, nhưng không ai định xen vào chuyện của người khác.

Bao gồm cả Từ Bân đi ngang qua.

Hôm nay vừa đến doanh trại, hắn đã nghe viên quan ở kho vũ khí nói đồng hương của hắn là một cung thủ giỏi như thế nào, tám phần có thể làm võ tốt, nên liền muốn đến xem thử.

Sau đó, lại thấy Trần Tam Thạch bị nhằm vào, bỏ tiền ra cũng không học được phương pháp hô hấp.

“Tên nhóc này, vừa đến đã đắc tội với người ta.”

Từ Bân liếc nhìn hướng văn phòng thường ngày của Thiên Hộ đại nhân, bước một bước về phía đó, nhưng nhanh chóng thu chân lại, cuối cùng thở dài, đi về nhà.

“Nhị cứu của người! Nhất định là nhị cứu của người!”

Chu Đồng túm lấy cổ áo Tống Ngạn: “Chính là nhị cứu của người đang gây khó dễ cho Thạch Tử.”

“Ta... ta không biết!”

Tống Ngạn đỏ mặt: “Ta không bảo nhị cữu ta làm vậy!”

“Hừ!” Chu Đồng mắng: “Theo ta thấy, cũng không cần khảo hạch nữa, trực tiếp trao tư cách tuyển phong cho người đi.”

Chương 32: luyện tập thương pháp

“Ta đi tìm nhị cữu ta.”

Tống Ngạn vùng ra, chạy thẳng ra khỏi doanh trại.

Trong trường bông, hắn tìm thấy nhị cữu của mình, nói ra thắc mắc.

“Sao vậy?” La Bách Hộ đang ngồi đọc binh thư trên bàn ngẩng đầu lên: “Đây không phải là chuyện tốt sao?”

Hắn nhìn ánh mắt trong sáng của cháu mình, đặt binh thư xuống, tiếp tục nói: “Ta quả thật có ý định này, nhưng đừng nói ta còn chưa được thăng chức Phó Thiên Hộ, cho dù có được thăng chức, những Bách Hộ khác, đặc biệt là Uông bàn tử, cũng sẽ không chịu nghe lời ta.”

“Thực ra là hôm qua, Thiên Hộ đại nhân phái chúng ta phối hợp với võ quán toàn thành truy bắt thích khách người Man, sau khi kết thúc, thiếu quán chủ của võ quán Thiên Nguyên mời chúng ta uống rượu, trên bàn rượu có nhắc đến tên của thằng nhóc đó.”

“Có trời mới biết hắn làm sao đắc tội người của võ quán.”

“Mọi người đều nhận được ân huệ của võ quán Thiên Nguyên nhiều năm, tự nhiên phải nể mặt.”

“Chuyện này...” Tống Ngạn cúi đầu: “Như vậy có quá bất công với hắn không?”

“Ngươi...”

La Đông Tuyên cảm thấy bất lực với đứa cháu ngây thơ của mình, đặt xuống cuốn binh thư suýt nữa ném ra: “Ngạn nhi, người lo chuyện của người khác làm gì, hãy tập luyện cho tốt để giành được tư cách tuyển phong, tương lai vào được Đốc sư phủ mới là điều người nên quan tâm!”

“Người có biết không, không có sư thừa, không có gia thế, cả đời cũng không thể mặc áo bào đỏ thêu hình chim hạc! Được bá sư dưới trướng Tôn Đốc sư là hy vọng duy nhất của người! Ra ngoài đi, đừng đến làm phiền ta nữa.”

...

Cùng lúc đó, trong doanh trướng của Uông Bách Hộ đang tụ tập hai ba Bách Hộ khác.

“Hắc, Uông bàn tử, người cũng đủ tàn nhẫn đấy.”

Hùng Bách Hộ trêu chọc nói: “Người không dạy người ta cũng thôi đi, sao còn lấy cả bạc của người ta nữa.”

“Ha ha ha, lát nữa mời các huynh đệ uống rượu.”

Uông Trục rất đắc ý.

“Nhưng mà...” Lưu Bách Hộ trầm giọng nói: “Ta nhớ Trần Tam Thạch đó, hình như là người luyện trụ công nhanh nhất trong đợt này, thật đáng tiếc cho một mầm non tốt.”

“Trong quân từ khi nào lại thiếu mầm non tốt, năm đó ta cũng học xong trụ công trong một ngày một đêm.”

Uông Trục khinh thường nói: “Quân đội thiếu chính là thiên tài thực sự, nửa ngày trụ công, ba ngày thương pháp, mới đáng để bồi dưỡng.”

“Đúng vậy, dù sao thì ở cái nơi khỉ ho cò gáy này của chúng ta, tài nguyên chia cho người khác một miếng, mình sẽ mất một miếng.”

Lưu Bách Hộ vượt cảm: “Nhưng nếu tên tiểu tử này không được, ước chừng tư cách tuyển phong sẽ rơi vào tay cháu trai của La Bách Hộ, nếu nó thật sự được chọn vào tinh nhuệ Bát Đại Doanh, sau này biết đâu có thể kéo cả La Bách Hộ qua đó, vậy thì thật sự là bay lên cành cao rồi!”

“Nói đi cũng phải nói lại, Uông bàn tử ngươi nếu có thể dẫn dắt một thiên tài, biết đâu sẽ có thể trở lại Bát Đại Doanh, ngươi sẽ không phải là cam chịu ở lại cái nơi khỉ ho cò gáy này cả đời chứ?”

“Ta cũng muốn lắm, nhưng mẹ nó đi đâu tìm thiên tài?”

Uông Trục nghịch thối bạc trong tay, kết thúc chủ đề này.

...

Tại sân tập võ.

Trần Tam Thạch bắt đầu luyện tập thương pháp.

Nhờ trí nhớ siêu phàm, trong đầu hắn như có một bộ phim chiếu lại, có thể phát lại liên tục hình ảnh Uông Bách Hộ biểu diễn thương pháp lúc trước.

Trụ công, vốn đã rất tiêu hao thể lực.

Kết hợp thêm thương pháp, Trần Tam Thạch lập tức cảm thấy sức lực trong cơ thể mình như bị rút cạn, may mà đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nên vẫn kiên trì được.

Mỗi lần vùng thương hoa mai, tim hắn lại đập nhanh hơn, phổi cũng bị ép đến khó chịu, giống như chạy bộ đến cực hạn, trong cổ họng còn có vị tanh của máu.

Phương pháp hô hấp, rất có khả năng là để hỗ trợ, có thể giảm bớt đau đớn, tăng tốc độ tu luyện.

Nhưng!

Nếu chỉ là để hỗ trợ, thì điều đó có nghĩa là dù không có phương pháp hô hấp, vẫn có thể học được toàn bộ thương pháp.

Chỉ là, phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn người khác mà thôi.

Còn về tốc độ, chỉ cần bản thân luyện tập đủ nhanh, chậm hơn một chút cũng không có gì to tát.

Chỉ cần tư tưởng không trượt dốc, biện pháp sẽ luôn nhiều hơn khó khăn!

Trần Tam Thạch nghiền răng ken kết, tiếp tục vung cây thương sắt trong tay.

Ba mươi sáu đường thương pháp.

Mỗi đường, lại có mười tám thức biến hóa.

Trần Tam Thạch cố gắng luyện xong ba đường đầu tiên.

Nhưng đồng thời, nhờ sự hỗ trợ của phương pháp hô hấp, Tống Ngạn cũng luyện xong trụ công, bắt đầu luyện tập thương pháp, tiến độ được cải thiện không ít.

“Nếu ta có thể luyện nhanh hơn nữa thì tốt quá!”

Trần Tam Thạch dừng lại.

Hắn định tạm dừng trước, nâng cao kỹ năng bắn cung lên trình độ tiểu thành.

Lần trước đột phá đến tinh thông, đã cải thiện xương cốt và thể chất của hắn, nếu luyện đến tiểu thành, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn.

“Ăn cơm!”

Vệ Sở cách thôn Yên Biên hơn hai mươi dặm, không gần cũng không xa.

Chương 33: phán đoán

Để tiết kiệm thời gian, hắn cũng không có về nhà ăn cơm, mà đến một quán nhỏ trong làng quân đội do một cặp vợ chồng già giải ngũ mở.

“Năm cân thịt bò chín, một thùng cơm, thêm một con gà.”

Trần Tam Thạch và Chu Đồng gọi món xong, còn chưa bắt đầu ăn, đã có người khác đến ngồi cùng.

“Tên lười biếng chết tiệt, người đến đây làm gì?!”

Chu Đồng tỏ ra khó chịu.

“Trần huynh đệ!”

Hứa Văn Tài cũng không nhìn hắn, hướng về Thạch ca cười nói: “Lương tháng sau mới phát, tại hạ tay không một đồng, thật sự quá đói, có thể ăn cùng một chút không?”

“Đương nhiên.” Trần Tam Thạch lại gọi thêm hai đĩa thức ăn nhỏ và một ít cơm.

“Trần huynh đệ thật sự là người nhân nghĩa, sau này nhất định sẽ thành đại nghiệp!”

Hứa Văn Tài không khách khí xé một cái đùi gà, ăn ngon lành đến mức miệng đầy dầu mỡ.

“Thạch Tử, người chính là quá tốt bụng!” Chu Đồng mắng: “Người cho hắn ăn thì có ích gì, một tên vô dụng.”

“Ai là vô dụng? Nói không chừng, sau này các người cũng phải nhờ vả ta đấy! Hơn nữa, ta cũng không ăn không, ta sẽ giảng giải cho các người về đại thể thiên hạ, mở mang tầm mắt cho các người!”

Hứa Văn Tài không mất nhiều thời gian đã ăn xong cái đùi gà, mút mát xương cốt, cho đến khi không còn một chút thịt nào, hắn mới liếm môi, nói bằng giọng rất nhỏ: “Hai vị, các người cảm thấy Đại Thịnh còn bao nhiêu khí số?”

“Đương nhiên là chưa hết.” Chu Đồng lâm bậm nói: “Tuy quan lại một kẻ đáng ghét hơn một kẻ, nhưng dù sao vẫn còn hơn hai triệu quan binh, lại có nhiều đại tướng, ta nghe nói cuộc nổi loạn ở phía Nam đã bị dẹp yên một cách thuận lợi.”

“Sai!” Hứa Văn Tài miệng không ngừng, tay lén lút xé thêm một cái đùi gà nữa.

Chu Đồng nhìn xung quanh, xác định không có ai mới nói: “Ý của người là, cuối cùng người Man sẽ tiêu diệt Đại Thịnh chúng ta?”

“Sai lầm lớn!” Hứa Văn Tài lắc đầu lia lịa: “Người Man mấy năm nay bề ngoài hung hãn, nhưng có Tôn Đốc sư ở đó, bọn họ cuối cùng khó thành đại sự.”

“Ta dám khẳng định, Đại Thịnh diệt vong, là diệt vong bởi dân!”

“Người đừng thấy những cuộc nổi loạn này luôn bị dập tắt một cách nhanh chóng, nhưng rất nhanh sẽ lại xuất hiện, trải qua thời gian lâu dài, sẽ có lúc không thể trấn áp nổi.”

Lúc này, Trần Tam Thạch xen vào một câu: “Cái này gọi là lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả thảo nguyên.”

“Hít hà—”

Hứa Văn Tài nghe thấy câu này, rõ ràng sững lại, như đang nhăm nháp rượu, sau đó vỗ đùi: “Diệu! Câu nói tuyệt diệu!

“Ta chính là muốn biểu đạt ý này! Trần huynh quả không hổ danh là người đọc sách, lại có thể nói ra câu nói hay như vậy!”

“Câu này không phải ta nói...” Trần Tam Thạch giải thích: “Hứa huynh người cứ tiếp tục nói đi.”

“Khụ khụ!” Hứa Văn Tài hắng giọng: “Theo ta dự đoán, thiên hạ này không quá năm năm, sẽ hoàn toàn đại loạn! Hoàn toàn vắt kiệt khí số của Đại Thịnh triều! Đến lúc đó, mới là ngày Ngoạ Long tiên sinh ta tung hoành!”

“Thôi đi!” Chu Đồng chỉ cảm thấy phiền phức: “Cả ngày chỉ biết khoác lác, người vẫn nên nghĩ cách luyện thành trụ công trước đi, nếu người ngay cả trụ công cũng không luyện được, chỉ sợ không xứng làm trận tốt, phải đi nuôi ngựa, sửa tường thành rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn Hứa Văn Tài, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

Hắn đã trải qua chín năm giáo dục, đến thế giới này, có thể nhìn ra Đại Thịnh sắp suy tàn, loạn thế sắp đến cũng không có gì lạ.

Nhưng Hứa Văn Tài là người bản địa, hơn nữa là người bản địa ở nông thôn, có thể đưa ra phán đoán như vậy thật không dễ dàng.

Mặc dù việc hắn cứ đụng chạm đến Ngoạ Long tiên sinh khiến người ta hơi xấu hổ, nhưng hắn hẳn là thật sự có chút bản lĩnh.

Trò chuyện xong, mấy người cúi đầu ăn cơm.

Ăn uống no say.

Trần Tam Thạch không luyện võ nữa, mà cầm cung tên đến bãi tập bắn.

Thiên hạ càng loạn, hắn càng phải khiến bản thân mạnh mẽ hơn, không chỉ bản lĩnh mạnh, địa vị cũng phải cao, mới có thể bình an vô sự giữa dòng chảy hỗn loạn.

Giương cung lấp tên.

“Phập phập phập phập——”

Trên sân tập võ, tiếng vang như sấm rền.

Bắn hơn năm mươi mũi tên, cánh tay Trần Tam Thạch bắt đầu mỏi nhừ, nhưng hắn không dám dừng lại, tiếp tục ngắm bắn từng mũi tên một.

“Phập phập phập ——”

“Tiếp tục!”

...

Luyện đến chiều, trong doanh trại đột nhiên náo động.

Chỉ thấy mấy vị Bách Hộ, mỗi người đều tập hợp binh lính dưới quyền, một đoàn hơn ba trăm người, trang bị đầy đủ võ khí xuất phát về hướng huyện Bà Dương.

‘Không phải đi Trường Thành, chúng tôi không phải quân địch đến xâm phạm.’

‘Nhưng ở huyện Bà Dương có chuyện gì đáng để huy động nhiều người như vậy?’

‘Rất có thể vẫn là lòng bất thích khách người Man toàn thành.’

Cách đây không lâu, Trần Tam Thạch còn cảm thấy thích khách người Man cả đời cũng không có liên quan gì đến mình, bây giờ xem ra, biết đâu sau này hắn cũng phải tham gia hành động.

Chương 34: Tay vượn eo ong, cốt cách kinh kỳ!

“Thôi kệ, tiếp tục luyện bắn tên.”

” Phập phập phập phập ——”

Khi dẫn quân đi qua bãi tập bắn, các Bách Hộ đều bị tiếng tên chới tai này thu hút sự chú ý.

“Hừ, tên tiểu tử này bỏ cuộc rồi sao? Không luyện công, lại chạy đến luyện bắn tên.”

Hùng Bách Hộ cắn tấm tre trong miệng.

“Không có phương pháp hô hấp, đau đớn khi tu luyện công pháp sẽ tăng gấp đôi, người bình thường nào chịu đựng nổi?”

Lưu Bách Hộ ồ lên một tiếng: “Cung hai thạch? Bách phát bách trúng bĩa từ bảy mươi bước? Tên nhóc này, quả nhiên là một cung thủ giỏi!”

“Đúng là vậy.” Hùng Bách Hộ cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Lưu Bách Hộ tám tắc khen ngợi: “Cũng không biết hấn đắc tội với võ quán Thiên Nguyên ở chỗ nào, đáng tiếc, đáng tiếc...”

“Chậc chậc.” Hùng Bách Hộ nhướn mày: “Lão Lưu, ánh mắt của ngươi có chút mập mờ nha, động lòng rồi?”

“Ta thật sự có chút tiếc tài.” Lưu Bách Hộ nhìn về phía bãi tập bắn nói: “Thế này đi, lát nữa ta sẽ hỏi thiếu quán chủ xem tên nhóc này đắc tội hấn ở chỗ nào, nếu không phải chuyện gì lớn thì sẽ giúp dàn xếp.”

“Nói trước, các người không được tranh người với ta.”

“Ta không có rảnh rỗi như vậy.” Hùng Bách Hộ nhìn sang bên trái: “Ông bàn tử, còn người?”

“Ông Trục ta dù sao cũng đã từng thấy thiên tài thực sự ở Bát Đại Doanh, sẽ để mắt đến loại mặt hàng này sao?” Ông Trục khinh thường: “Đi nhanh đi, đến huyện thành làm qua loa một chút, rồi tối nay đi uống rượu hoa.”

...

“Phập ——”

Trên bãi tập bắn.

Trần Tam Thạch luyện một mình từ sáng đến tối.

Để tiết kiệm thời gian, thậm chí còn không đi ăn tối, chỉ nhờ Chu Đồng mang chút thịt và lương khô đến.

Thể lực cạn kiệt.

Cây cung hai thạch trở nên vô cùng nặng nề.

Trần Tam Thạch nâng cánh tay lên từng chút một, dùng ngón tay run rẩy móc dây cung, dốc hết sức bắn ra một mũi tên.

“Phập ——”

Mũi tên lại xuyên thủng bia.

Đồng thời, bảng thông tin lại xuất hiện.

【Kỹ năng: Bắn cung (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (0/1000)】

【Hiệu quả: Tay vượn eo ong, cốt cách kinh kỳ; ba nhịp một tên, Bách Bộ Xuyên Dương】

Cảm giác quen thuộc lại một lần nữa ập đến.

Mà lần này, nó còn mãnh liệt hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Trần Tam Thạch đứng tại chỗ, có thể cảm nhận được kỹ năng bắn tên của mình đang tăng lên nhanh chóng.

Từ bảy mươi bước, tám mươi bước, cuối cùng trực tiếp bắn trúng hồng tâm từ một trăm bước!

Mục tiêu nhỏ như lá liễu cách xa trăm bước, đối với người bình thường, thậm chí còn không thể nhìn thấy.

Nhưng hắn lại có thể bắn trăm phát trăm trúng, hơn nữa còn là ba nhịp một tên!

Hai mươi nhịp là một cái búng tay.

Ba nhịp, có lẽ chỉ khoảng một giây.

Từ rút tên đến ngắm bắn rồi bắn ra, chỉ cần một giây.

Ngay cả những tay súng bắn tia hàng đầu kiếp trước cũng cần hai giây để ngắm bắn!

Ngoài việc nâng cao kỹ năng bắn cung, có sự thay đổi rõ rệt hơn là cơ thể.

Không biết vì lý do gì, cơ thể hắn lại bắt đầu phát triển và tái tạo lần thứ hai, xương cốt cũng thay đổi theo, trở nên phù hợp hơn với việc sử dụng cung tên, đạt đến mức cực hạn.

Cung thủ!

Đối với cung thủ, cánh tay càng dài thì càng thích hợp để kéo cung.

Vì vậy, cánh tay hắn trở nên chắc khỏe và thon dài, giống như một con vượn.

Sức mạnh của lưng và eo quyết định giới hạn kéo cung.

Vì vậy, xương sống của hắn càng trở nên dày đặc, vòng eo thon gọn và mạnh mẽ.

Tay vượn eo ong, cốt cách kinh kỳ!

Toàn bộ quá trình này giống như đã được gầy tê, diễn ra với tốc độ cực kỳ nhanh.

Cùng với đó, sự mệt mỏi trên người Trần Tam Thạch cũng biến mất, hắn lại trở nên tràn đầy năng lượng và sức mạnh.

Hắn mở mắt ra một lần nữa.

Không biết từ lúc nào, trời đã tối.

Bãi tập rộng lớn trống rỗng, chỉ có một vầng trăng tròn treo cao.

Trần Tam Thạch ăn qua loa chút lương khô còn sót lại từ buổi trưa, rồi đến sân tập võ, cầm lấy cây thương mai hoa trên giá, nhớ lại ba mươi sáu thế cơ bản của binh tốt, từ từ luyện tập.

Trạm công kết hợp với thương pháp khiến thể lực bị vắt kiệt, cảm giác đau đớn ở cơ bắp nối tiếp nhau ập đến, khiến cơ thể không khỏi run rẩy về mặt sinh lý, hắn gần như nghiền nát cả răng hàm, nhưng tay không hề dừng lại một chút nào.

Trước đây khi luyện thương, hắn giống như một cỗ máy nặng nề đã rỉ sét sau nhiều năm, mặc dù có thể hoạt động, nhưng mỗi lần chuyển động đều cần rất nhiều sức lực và thời gian.

Hiện tại, kỹ năng bắn cung của hắn đã đạt đến trình độ tiểu thành, cơ thể sau khi được cải tạo cũng trở nên rắn chắc và khỏe mạnh hơn, giống như đã thay những linh kiện mới cho một cỗ máy.

Vì vậy, khi cỗ máy này hoạt động trở lại, mặc dù vẫn còn nặng nề, nhưng đã trở nên trơn tru hơn gấp nhiều lần.

Thứ thứ tư của thương pháp, thành công!

Thức thứ năm của thương pháp, thành công!

Chương 35: Thành công

Thứ thứ sáu...

Hắn tiếp tục luyện tập từng thức một.

Không có phương pháp hô hấp để giảm bớt tác dụng phụ, đã có vài lần Trần Tam Thạch cảm thấy phổi mình như muốn nổ tung, cổ họng tanh nồng, như bị máu dính chặt.

Mỗi khi đến lúc này, có nghĩa là cơ thể đã đạt đến giới hạn, hắn sẽ dội một gáo nước lạnh lên người, nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục.

Trần Tam Thạch nắm chặt cây thương làm bằng gỗ trắng, càng ngày càng cảm thấy quen thuộc với cây thương mai hoa này, động tác luyện tập cũng ngày càng nhanh hơn.

Thứ thứ mười!

Thứ thứ mười một!

Tiếp tục!

Thời gian trôi qua, ngày và đêm thay đổi.

Trong doanh trại, binh lính lần lượt đến báo cáo, dần dần trở nên náo nhiệt.

Hứa Văn Tài chui ra khỏi lều, vươn vai một cái thật dài.

“Một ngày bắt đầu từ buổi sáng!”

Hắn cầm một cuốn sách lật xem, mơ hồ nghe thấy tiếng “hét” truyền đến, hơn nữa là loại tiếng hét khản đặc.

Hứa Văn Tài cảm thấy ồn ào, lần theo hướng phát ra âm thanh để tìm kiếm, rồi nhìn thấy cảnh tượng này.

Mặt trời đỏ vừa mới mọc, ánh bình minh tràn ngập bầu trời.

Trên sân tập, có một thiếu niên cưỡi trần.

Thiếu niên không cao lớn, nhưng vóc dáng đặc biệt đẹp, cơ bắp săn chắc, khung xương rộng trên hẹp dưới, nhìn từ xa giống như một hình tam giác ngược.

Chỉ là...

Lúc này, toàn thân thiếu niên đỏ bừng, hai mắt đầy tơ máu, tay cầm một cây thương mai hoa, như một con sói đói đang nổi điên.

“Thạch Tử luyện cả đêm? Điên rồi sao?”

Hứa Văn Tài vội vàng quay lại kéo Chu Đồng dậy.

Họ mới đến tạm thời chưa có nhà ở, đều ngủ trong lều ở ký túc xá: “Lão Chu, người mau đi ngăn lại, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Chu Đồng đến sân tập, nhìn thấy cảnh này, đồng tử không khỏi co rút lại.

Đây đâu phải là sắp gặp chuyện.

Điều này rõ ràng là ...

Sắp luyện thành rồi!

Hắn nhìn động tác của thiếu niên, rõ ràng là thế cuối cùng của thương pháp cơ bản dành cho binh tốt!

...

Ở bên ngoài doanh trại, tiếng giáp trụ va chạm và tiếng bước chân lộn xộn cùng vang lên.

Những binh lính rời đi ngày hôm qua, trở về doanh trại với quần thâm dưới mắt.

Tuy nhiên, một vài Bách Hộ đi đầu lại tràn đầy năng lượng và tinh thần phấn chấn.

“Mấy nữ tử mới đến Xuân Mãn Lâu thật là mướt mát.”

“Đúng đúng đúng, non đến mức sắp chảy nước rồi.”

“Ông bàn tử, sau này chúng ta cũng coi như là đồng đạo rồi, giúp đỡ lẫn nhau nhé.”

“Ha ha ha ha, đương nhiên, đây là đương nhiên.”

“Hai vị, thời gian này vẫn nên kiềm chế một chút.”

Không giống họ, Lưu Thiên Hộ có chút tiểu tụy, dường như không được nghỉ ngơi tốt: “Thiên Hộ đại nhân nổi trận lôi đình, yêu cầu chúng ta nhất định phải tìm ra tên sát thủ người Man đó trong vòng mười ngày. Lần này, Thiên Hộ đại nhân thật sự tức giận rồi.”

“Lão Lưu, người chính là quá nghiêm túc.”

Hùng Bách Hộ nói: “Thực lực của tên người Man đó không tệ, chúng ta với số lương bổng ít ỏi này, liệu mạng làm gì chứ?”

“Nói đúng, chỉ có quỷ mới biết Thiên Hộ vì sao lại vội vàng như vậy, không chừng tên người Man đó đã chạy từ lâu rồi.”

Uông Trục dừng bước: “Có động tĩnh gì vậy?”

Bên cạnh sân tập, đông nghịt người, ai nấy đều thò cổ ra để nhìn vào.

“Làm cái gì vậy, ngày thường luyện tập không thấy các người tích cực như vậy, cút đi!”

Uông Trục đá bay mấy người, để đám đông nhường ra một con đường, tạo tầm nhìn cho hắn quan sát.

Chỉ thấy tua đỏ lóe lên, một cây thương thiết hoa mai trong tay thiếu niên múa không ngừng, khiến gió nổi lên từng trận, bụi bay mù mịt, chính là ba mươi sáu đường thương pháp cơ bản của binh tốt, một bộ hoàn chỉnh, ba mươi sáu đường thương pháp mượt mà!

“Àm—”

Trên sân tập, thương thiết hoa mai nhanh như chớp, một thương đâm xuyên qua hình nộm trên sân tập, rơm rạ bắn tung tóe, như máu của kẻ địch bắn lên trời.

Trần Tam Thạch cũng hoàn toàn vắt kiệt sức lực cuối cùng, không thể chống đỡ thêm được nữa, cầm ngược cây thương xuống đất làm điểm tựa, quỳ một gối xuống thở hổn hển, miệng đầy mùi máu tanh.

“Thành công rồi!”

Dù không có phương pháp hô hấp, hần vẫn đã luyện thành thương pháp cơ bản.

Bất kể sau này có thể được tuyển phong hay không, ít nhất hần đã giữ được vị trí võ tốt.

...

“Mẹ kiếp...”

Tròng mắt Lưu Bách trợn tròn mắt, vỗ vỗ vai người phía trước: “Lão Hùng, hần... hần hôm qua không phải còn đang luyện bắn tên sao?”

Hùng Bách Hộ thậm chí còn đánh rơi cả tấm xia răng trong miệng: “Đúng, đúng vậy, ta cũng nhớ lúc chúng ta đi hần vẫn đang luyện bắn tên.”

“Vậy có nghĩa là, hần bắt đầu luyện thương vào buổi tối, đến sáng nay đã có thể đánh một lượt trôi chảy.”

Lưu Bách Hộ nuốt nước bọt, có chút không dám tin nói:
“Một... một đêm, thương pháp đã có thể đánh trôi chảy như vậy?”

Một đêm học được!

Đây là khái niệm gì?

Quan trọng nhất là, tên tiểu tử này không có phương pháp hô hấp!

Không có phương pháp hô hấp, không chỉ làm chậm tiến độ luyện tập mà quá trình còn đau đớn không kém gì cực hình trong ngục!

Chương 36: tranh giành

Phải có thiên phú và nghị lực đến mức nào mới có thể làm được như vậy?

Hơn nữa, nếu hắn có phương pháp hô hấp, thì sẽ mất bao lâu để luyện thành?

Nửa đêm, hay vài canh giờ, hoặc thậm chí ngắn hơn...

Không được, tên tiểu tử này phải giữ lại!

Bất kể hắn đã đắc tội võ quán Thiên Nguyên như thế nào, ta cũng sẽ giúp hắn giải quyết.

“Lão Hùng, ngươi không biết xấu hổ!”

Lưu Bách Hộ hoàn hồn, đột nhiên phát hiện ra Hùng Bách Hộ đã sớm hăm hở tiến về phía trước.

Hắn tiến lên kéo chặt cánh tay đối phương: “Đã nói từ trước rồi, các ngươi không thể tranh giành người với ta.”

“Buông ra, lão tử nói thế lúc nào?”

Hùng Bách Hộ cố gắng vùng vẫy.

“Đồ ngốc, kỳ tài như vậy vào tay ngươi chẳng phải là lãng phí sao?!”

“Ngươi nói ta? Nếu không phải nhờ cha ngươi, ngươi còn chẳng làm nổi tổng kỳ!”

“Đồ ngốc, đến thử tay một chút?”

“Đến thì đến!”

Binh lính nhìn nhau, bọn họ rõ ràng nghe nói tên tiểu tử này đắc tội với người khác, ở trong quân doanh hắn là sẽ

nhanh chóng không trụ nổi, bây giờ tại sao lại nhìn thấy hai vị Bách Hộ đại nhân vì tranh giành hấn mà gần như đánh nhau?

Mọi chuyện thường là như vậy.

Nếu thiếu niên chỉ có chút thiên phú, họ có thể sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng chưa chắc đã sẵn lòng tiêu tốn ân tình của mình để giúp đỡ.

Nhưng nếu có thể nhìn ra giá trị thực sự hiếm có từ đối phương, thì chút ân tình đó chẳng là gì cả.

Ngay lúc Lưu Bách Hộ và Hùng Bách Hộ đang tranh cãi gay gắt.

Một giọng nói gian xảo vang lên.

“Tiểu Thạch Đầu à, chúng ta đã nói rõ rồi, qua hai ngày nữa ta sẽ dạy ngươi.

“Đến đây nào, hôm nay chính là ngày thứ hai rồi.”

Chương 21: Hạo Nhiên Phương pháp hô hấp

“Ông bàn tử?!”

Lưu Bách Hộ và Hùng Bách Hộ quay đầu lại.

Ông Trục không biết từ lúc nào, đã lặng lẽ đi tới bên cạnh Trần Tam Thạch, trên mặt nở nụ cười thân thiện, tự tay diu hấn đứng dậy khỏi mặt đất.

“Họ Ông kia.”

Lưu Bách Hộ chỉ vào mũi Ông bàn tử quát lớn: “Ngươi đã từng nói thẳng ngươi không coi trọng tư chất của tên tiểu tử này!”

“Đúng vậy!” Hùng Bách Hộ phụ họa: “Ta thấy ngươi mới là kẻ không biết xấu hổ nhất!”

“Hai vị huynh đài nói vậy là sai rồi, việc này có liên quan gì đến tư chất?”

Uông Trục lắc đầu nói: “Uông mỗ ta luôn coi trọng tình nghĩa và giữ chữ tín, đã nhận bạc rồi, làm sao có thể không tận tâm dạy dỗ chứ?”

“Tốt tốt tốt!” Lưu Bách Hộ nghiêng răng ken két, tay vô thức nắm chặt chuôi đao: “Tên mập chết tiệt, ngươi cũng đến tranh với ta sao? Tam Thạch, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, tên mập này coi tiền như mạng, ta có thể không lấy một xu mà dạy ngươi.”

“Đi theo ta!”

Uông Trục không nói thêm nửa lời, liền kéo Trần Tam Thạch chạy đi, chỉ trong vài nhịp thở, hai người đã biến mất.

“Tên mập chết tiệt, Hùng mỗ sẽ không bao giờ coi ngươi là đồng đạo nữa!”

Hùng Bách Hộ chỉ có thể chửi rủa vào không khí, bất lực rời đi.

Trần Tam Thạch có chút không kịp phản ứng.

Từ không ai quan tâm đến bị tranh giành điên cuồng.

Xem ra kẻ đứng sau hãm hại hẳn không có địa vị và quyền lực tuyệt đối, nếu không cũng sẽ không cho hắn cơ hội lật ngược tình thế.

Còn về việc chọn Bách Hộ nào dạy hẳn.

Hắn có cơ hội lựa chọn sao?

Uông mỗ sức lực cực lớn, gần như kéo đứt cánh tay hẳn.

Hai người đi mãi cho đến khi tới cửa doanh trưởng mới dừng lại.

Uông mỗ buông tay: “Tiểu Thạch Đầu, vào trong với ta.”

Ngay khi bước vào doanh trường.

Uông Trục đột nhiên quay người lại, giơ tay ấn lên vai hắn.

Trần Tam Thạch theo bản năng muốn tránh né, nhưng bàn tay đó giống như Ngũ Chỉ Sơn, không có chỗ nào để trốn, đè nặng lên vai, xương cốt truyền đến cơn đau dữ dội.

Mãi cho đến khi sờ nắn gần hết thân thể, Uông Trục mới hài lòng gật đầu: “Tay dài eo thon, quan trọng nhất là cốt cách rắn chắc, tổ chất rất tốt.”

“Tay dài eo thon...”

Trần Tam Thạch khẽ gật đầu.

“Học võ trước hết là thiên phú, sau đó là cốt cách.” Uông Trục ung dung ngồi xuống trước bàn, giải thích: “Thiên phú thì không cần ta giải thích nữa nhỉ?

“Còn về cốt cách, người học võ trước hết phải chịu được gian khổ, xương cốt phải chắc khỏe. Ngoài ra, các loại cốt cách khác nhau cũng đại diện cho những sở trường khác nhau.”

“Ví dụ như cung thủ, thường phải cao lớn, cánh tay dài mới dễ dàng kéo căng cung, cho nên người bắn tên bẩm sinh đã giỏi.”

“Tay dài eo thon, cộng thêm xương cốt cứng cáp, có thể coi là cốt cách thượng thừa!”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Đa tạ Uông mỗ chỉ giáo.”

“Trong lòng ngươi có oán hận ta phải không?” Đôi mắt nhỏ của Uông Trục lóe lên tia sáng: “Cảm thấy ta nhận tiền mà không dạy ngươi.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Không dám.”

“Không dám, không có nghĩa là không có.”

“Được rồi, người cũng đừng cảm thấy oan ức, Lưu Bách Hộ và Hùng Bách Hộ, không thể cho người thứ này.”

Uông Trục vừa nói, vừa từ trong ngực lấy ra một quyển sách, đập mạnh xuống bàn.

Chương 37: Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp

Trên bìa sách, viết mấy chữ quen thuộc “Thương pháp cơ bản binh tốt”.

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Trần Tam Thạch, hắn lại lấy ra một quyển “Thương pháp cơ bản binh tốt”: “Người so sánh xem, nội dung hai quyển này có gì khác biệt.”

Trần Tam Thạch làm theo.

Hai quyển sách, đều là “Thương pháp cơ bản binh tốt” hoàn chỉnh, bao gồm công pháp, thương pháp và phương pháp hô hấp.

Thông qua chữ viết, hắn biết được tầm quan trọng của phương pháp hô hấp.

Thiếu phương pháp hô hấp, chịu đựng thêm một chút đau đớn, luyện tập từ từ, có thể đánh ra toàn bộ thương pháp, nhưng tuyệt đối không thể ngưng tụ được khí huyết.

Nội dung trên hai quyển sách này, về phương diện công pháp và thương pháp đều giống nhau y hệt.

Tuy nhiên, phương pháp hô hấp lại có nhiều điểm khác biệt.

Loại phương pháp hô hấp thứ nhất, chủ yếu là hỗ trợ.

Tập luyện trụ công và thương pháp quá tổn hại cơ thể, vì vậy cần sử dụng phương pháp hô hấp đặc biệt để giảm bớt đau đớn khi luyện tập và tăng tốc độ tu luyện một chút.

Loại phương pháp hô hấp thứ hai, được xưng là Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp.

Phương pháp hô hấp này không có bất kỳ tác dụng bảo hộ nào khi tu luyện, cũng không thể nhanh hơn phương pháp hô hấp trước đó, nhưng khí huyết tu luyện được sẽ tốt hơn phương pháp đầu tiên.

Về phần tốt ở chỗ nào, hắn cũng không biết.

Uông bàn tử vừa bóc lạc vừa ăn vừa giảng giải: “Phương pháp hô hấp ta dạy ngươi, khí huyết tu luyện ra sẽ càng thêm dẻo dai, bền bỉ và mạnh mẽ, giống như ta vậy.

“Còn phương pháp hô hấp kia tuy nhanh, nhưng vừa không dẻo dai cũng không bền bỉ, giống như Hùng Bách Hộ vậy.

“Giải thích như vậy ngươi hẳn là hiểu rồi chứ? Không hiểu cũng không sao, chờ ngươi luyện ra khí huyết tự nhiên sẽ tự mình cảm nhận được.”

Trần Tam Thạch như có điều suy nghĩ hỏi: “Xin Uông Bách Hộ chỉ giáo, cùng một loại công pháp tại sao lại có hai loại phương pháp hô hấp khác nhau.”

“Là bản bị cắt bớt thôi.”

Uông bàn tử nói: “Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp tốt hơn, nhưng không phải ai cũng học được, nếu căn cốt không đủ vững chắc, rất có thể sẽ tự luyện đến hỏng người, nếu thiên phú không đủ tốt cũng sẽ làm chậm quá trình tu luyện rất nhiều, hơn nữa, luyện thứ này tốn bạc lắm, thường chỉ có Bát Đại Doanh mới dạy.

“Sự lợi hại của hai loại ta đã nói hết cho ngươi rồi, muốn học loại nào, ngươi tự quyết định.”

Công pháp của Bát Đại Doanh?

Trần Tam Thạch nhìn Uông bàn tử, lại nhìn công pháp.

“Người xem thường ta?” Uông bàn tử trợn mắt: “Đừng thấy bản quan bây giờ chỉ là một Bách Hộ, nhưng trước kia ta cũng từng là người của Bát Đại Doanh!”

“Uông Bách hộ hiểu lầm rồi, ta không có ý đó.”

Trần Tam Thạch nhanh chóng quyết định: “Ta luyện Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp.”

“Tốt lắm, ta không nhìn nhầm người.”

Uông Trực phủi sạch mảnh vụn trên tay, gọi thuộc hạ từ bên ngoài mang đến một cây thương thiết hoa mai, rồi đích thân dạy Trần Tam Thạch từng bước.

“Đứng tấn, cầm thương, hô hấp, ba thứ hợp nhất.

“Hít sâu một hơi, người nín thở thế nào cũng được, nhưng đừng nín thở trực tiếp ở phổi, người phải tưởng tượng, hơi thở này là ‘lực’ mà người tích trữ trong cơ thể, mỗi khi ra đòn, người sẽ dùng ‘lực’ này để phổi hợp.”

“Không phải hít thở như vậy, đây chỉ là hô hấp thông thường, người cho rằng Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp tại sao lại khác biệt?

“Người phải dùng ‘lực’ này để kích thích huyết đạo của người!

“Đúng, đúng, chính là như vậy!”

“Xi ——”

Thông qua sơ đồ hô hấp trên bí tịch, cộng thêm lời giải thích của Uông Bách Hộ, Trần Tam Thạch sau vài lần thử nghiệm đã nhanh chóng nắm bắt cách sử dụng chính xác của Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp.

Mỗi chiêu mỗi thức của hắn đều có “khí” hỗ trợ, luồng khí này chuyển hóa thành “lực”, kích thích gấp đôi các huyết đạo

và xương cốt.

Nguyên bản là sự chồng chất kép của trụ công và thương pháp, lập tức biến thành chồng chất ba lần.

Cảm giác khó chịu khiến Trần Tam Thạch suýt nữa nôn mửa.

Nhưng đồng thời, một bảng thông tin hiện ra trước mắt hắn.

【 Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (8/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

“Hô hấp hô hấp ——”

Kiên trì vài giây, Trần Tam Thạch có chút kiệt sức, chân loạng choạng suýt ngã.

“Được rồi.” Uông Trục ra lệnh dừng lại: “Hôm nay đến đây thôi, người học thương pháp một đêm, dù là thân thể sắt cũng đã đến giới hạn rồi, tuyệt đối không được làm tổn thương thân thể.”

“Đặc biệt là về ăn uống, mỗi ngày ít nhất phải ăn trên năm cân thịt, thịt thú rừng không tồi, mãnh thú càng tốt, tốt nhất là thịt dị thú.”

“Đợi đến khi người luyện thương pháp cơ bản binh tốt đến nhập môn, coi như là bước vào cảnh giới Luyện Huyết, chân chính trở thành một võ phu!

“Đến lúc đó ta sẽ giúp người tìm Thiên Hộ đại nhân.”

“Còn về phía võ quán Thiên Nguyên, người và thiếu quán chủ Lương Triền có ân oán gì?”

“Võ quán Thiên Nguyên?”

Trần Tam Thạch hiểu rõ trong lòng, lập tức nói: “Ta và Lương gia tuyệt đối không có ân oán.”

“Ồ?” Uông Trục có chút bất ngờ, hấn sờ cằm, ánh mắt lúc sáng lúc tối, cũng không biết đang nghĩ gì: “Ta biết rồi, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”

Chương 38: xót xa

“Là võ quán Thiên Nguyên?”

Bước ra khỏi doanh trại, Trần Tam Thạch nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi.

Nếu là võ quán Thiên Nguyên gây trở ngại, chúng tôi vẫn là Tần Phong làm.

Tần Phong vậy mà có thể nhờ thiếu quán chủ Thiên Nguyên ra mặt giúp hắn làm việc, chúng tôi quan hệ không tầm thường, chẳng lẽ đã được chân truyền?

Ngoài ra, Bách Hộ hỏi hắn có thù oán gì với Lương gia, là chuẩn bị giúp hắn?

Thái độ của Uông Trục thay đổi nhanh chóng, nằm ngoài dự liệu, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng hợp tình hợp lý.

Rất có thể là do hắn có giá trị với người ta.

Tuy nhiên, Trần Tam Thạch rất bình thản về điều này, không cảm thấy giả tạo.

Cái gọi là nhân tình thế thái, vốn dĩ là việc người giúp ta, ta giúp người.

Không phải thân thích, sao có thể có nhiều tình cảm thật lòng như vậy?

Chính vì thế, Trần Tam Thạch không hoàn toàn trông cậy vào việc Uông Trục giúp hắn giải quyết chuyện này, mà phải tự mình nỗ lực tu luyện, tăng cường thực lực mới là vương đạo.

Trở lại võ trường.

Trước đó hắn đã gây ra náo loạn quá lớn, lúc này mọi người đều nhìn hắn với vẻ mặt không thể tin được.

“Thạch Đầu, ngươi làm thế nào vậy?” Chu Đồng khâm phục không thôi: “Ta vừa mới thấy, nhị cữu của Tống Ngạn sau khi nghe chuyện này, mặt mày tái mét!”

“...”

Trần Tam Thạch không nói nên lời.

Lại đặc tội thêm một người nữa.

Nhưng mà cũng không sao, hắn không thể vì sợ đặc tội người khác mà chùn bước.

“Ta về nhà một chuyến.”

Trần Tam Thạch không nói chuyện phiếm, thu dọn đồ đạc rời khỏi doanh trại.

Ăn ở quán mãi cũng không có lợi, tốt nhất là có thể mua thịt về tự nấu.

Sau khi hắn đi, chưa đầy vài canh giờ, câu chuyện về việc không có phương pháp hô hấp mà một đêm đã luyện thành thương pháp đã lan truyền khắp cả Bà Dương Tả Quân Thiên Hộ.

Không ít tân binh vốn còn có ý định tranh giành danh hiệu “tuyên phong”, đã suy sụp về mặt tâm lý và từ bỏ, về cơ bản mục tiêu đều chuyển sang làm võ tốt.

Mãi đến hai ngày sau, mới có người bắt đầu luyện tập thương pháp.

Trong số những người này, người có tốc độ nhanh nhất đương nhiên là Tống Ngạn.

Ngày thứ ba, hắn cuối cùng cũng học được thương pháp nhờ sự hỗ trợ của phương pháp hô hấp, nhưng vẫn cảm thấy

rất thất bại.

“Nhị cữu, ta không bằng Trần Tam Thạch.”

Trong một ngôi nhà hai gian, Tống Ngạn cúi đầu, giọng điệu chán nản.

“Không bằng cũng phải so!”

La Đông Tuyền tức giận nói: “Hắn chưa luyện ra khí huyết, người vẫn còn cơ hội.”

Hai gia nhân bưng khay đến sân.

Trên khay là thịt luộc nóng hổi, nội tạng, và nổi bật nhất là một bộ phận màu vàng sẫm, dài và hơi xoắn.

“Đây là gan báo.” La Đông Tuyền nói: “Gan gấu, mật báo, đều là những thứ đại bổ, từ hôm nay trở đi người mỗi ngày ăn một cái, không chỉ có thể bồi bổ cơ thể, còn có thể giúp người nhanh chóng luyện ra khí huyết. Gan báo này mười lượng bạc một cái, với gia cảnh của tên tiểu tử đó là không thể nào mua nổi.”

“Nhị cữu, hắn là thợ săn.” Tống Ngạn nói: “Hơn nữa nghe nói là thợ săn rất giỏi.”

Nghe vậy, La Đông Tuyền không nhịn được cười.

“Thợ săn? Người cho rằng đám thợ săn bên ngoài Bà Dương huyện kia, tại sao lại nghèo đến mức thuế cũng không nộp nổi?”

“Những thứ thực sự có giá trị ở Hồ Đầu Sơn, đều nằm ở vùng núi sâu phía bắc Nhị Trọng Sơn, những con mồi đó cơ bản sẽ không chạy ra ngoài, đám thợ săn cũng không dám tùy tiện đi vào.”

“Tại sao?”

“Tại sao? Bởi vì bọn họ nghèo!” La Đông Tuyên trầm giọng nói: “Người nghèo, chỉ cần miễn cưỡng sống sót là được, chuyện kiếm tiền không đến lượt bọn họ, đơn giản là vậy.”

“Cho nên, ta mới dốc hết sức đưa người leo lên cao, chỉ có leo đủ cao, mới có thể bắt nạt người khác, chứ không phải bị người khác bắt nạt!”

“Nhị cữu, tại sao nhất định phải bắt nạt người khác?” Tống Ngạn có chút không hiểu.

“Đồ ngu!” La Đông Tuyên nổi giận: “Ăn gan báo của người cho đàn hoàng vào! Còn về tên mập chết tiệt kia, hoang phí vô độ lại cực kỳ tham lam, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ bạc thật ra để vun trồng tên tiểu tử họ Trần kia đâu.”

...

“Hô—”

Một bộ thương pháp kết hợp với phương pháp hô hấp đánh xong, Trần Tam Thạch toàn thân đổ mồ hôi, trực tiếp dội lên người một thùng nước lạnh.

【 Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (38/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

“Luyện ra khí huyết, thật sự không đơn giản như Chu Đồng nói.”

Hắn ngồi trên tảng đá, một lúc lâu sau mới thở đều lại.

Trần Tam Thạch mấy ngày nay ngày đêm luyện tập, cũng chỉ tăng được từng đó tiến độ, khoảng cách đến việc thực sự nhập môn còn khá xa.

“Thạch ca, ăn cơm thôi.” Cố Tâm Lan gọi.

“Tới đây.”

Trần Tam Thạch ngồi xuống bàn, cầm lấy một miếng gân bò liền gặm.

Cố Tâm Lan xót xa nói: “Đạo này mệt lắm phải không?”

“Vẫn ổn.” Trần Tam Thạch hỏi: “Nhà mình sắp hết tiền rồi à?”

Chương 39: Trang Nghi

“Còn khoảng một lượng ba phân bạc.”

Cổ Tâm Lan nhớ rõ từng chi tiết trong nhà: “Vẫn còn cầm cự được vài ngày nữa.”

“Tập võ thật tốn tiền...” Trần Tam Thạch khá là bất lực.

Chỉ trong vài ngày, hắn đã ăn hết số tiền tiết kiệm của cả nhà.

Nhưng dù vậy, cơ thể hắn vẫn có dấu hiệu thiếu hụt khí huyết.

Xem ra thịt gia súc bình thường có hiệu quả hạn chế, nhất định phải ăn thịt thú rừng mới được.

Trần Tam Thạch nói: “Chiều nay ta sẽ lên núi.”

“Người muốn đi săn gấu đen với Triệu thúc sao?” Cổ Tâm Lan lo lắng nói: “Phải cẩn thận đây.”

“Ừm, yên tâm đi.”

Trần Tam Thạch đặt bát đĩa xuống, cửa phòng bên ngoài cũng bị gõ vang.

Chính là Triệu Tiều và những người khác.

Triệu Tiều xách một giỏ cá, Ngô Đạt cầm một vò mật ong, ngoài ra còn có một thợ săn trẻ tuổi mặt mũi thật thà, dắt theo một con chó săn nhỏ màu đen xám.

Sau khi giới thiệu, biết được hắn họ Trang tên Nghi.

Bốn người cùng nhau đi đến Nhị Trọng Sơn một cách quen thuộc.

“Phía nam Nhị Trọng Sơn, có không ít thú dữ sẵn, nhưng đồ vật đáng tiền không có nhiều.”

Triệu Tiêu nói: “Bao gồm cả con gấu đen đó, thật ra nó cũng ở phía bắc, bình thường không đến lượt chúng ta ra tay. Chỉ là con thú đó lại nhiễm thói quen ăn thịt người, hơn nữa còn rất thông minh.”

“Nó không dám chọc giận những người tập võ, mỗi năm vào thời điểm này, nó lại lên chạy đến phía nam Nhị Trọng Sơn hoặc Nhất Trọng Sơn, tấn công những thợ săn lên núi săn bắn.”

“Ngay cả thú vật cũng bắt nạt dân lành!” Trang Nghi phẫn nộ bất bình.

“Đến rồi.” Ngô Đạt chỉ về phía trước: “Tam Lư Tử và mấy thợ săn khác đều gặp chuyện ở khu vực này.”

Họ dừng lại ở một bãi cỏ tương đối bằng phẳng rộng rãi, đặt mỗi nhử mang theo xuống đất, sau đó trốn trong rừng cây ở phía xa, định dựa vào gió thu để mùi hương lan tỏa ra, thu hút gấu đen đến.

Kết quả đợi một lúc lâu, cũng không thấy động tĩnh gì.

“Đề ta.”

Trước đó Trần Tam Thạch không muốn làm mất mặt bọn họ, nhưng đã đến lúc này, không nên lãng phí thời gian nữa.

【Kỹ năng theo dấu (Tinh thông)】

【Tiến độ: 350/500】

【Hiệu quả: Quan sát kinh người, người nhẹ như chim én】

“Đã lâu rồi không lên núi săn bắn, nhân cơ hội này để nâng cao kỹ năng một chút.”

Ánh mắt hần sáng như đuốc, chẳng bao lâu sau đã tìm thấy một vỏ quả thối rữa trong bụi cỏ gần đó, tiếp đó là một đám phân hình trụ cuộn tròn dưới lùm cây.

Đối với Trần Tam Thạch, chỉ cần khoanh vùng đại khái, không có dấu vết nào hần không tìm thấy.

Sau khi hần tìm thấy, con chó săn mới đi theo và phát hiện ra, sửa âm ỉ một cách phân khích, dường như rất ngưỡng mộ.

Bị một con chó ngưỡng mộ, sao có chút kỳ quặc?

“Này, Thạch ca, người thật là tài giỏi!” Trang Nghị nói thẳng thắn: “Người còn giỏi hơn cả chó!”

“Người có biết nói chuyện không?”

Ngô Đạt vỗ vào sau đầu hần: “Thạch ca đây là có bản lĩnh lớn, học hỏi đi!”

Trần Tam Thạch ra hiệu im lặng, tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng bốn dặm sau, họ đến một thung lũng, giữa thung lũng có một con suối nhỏ.

Từ xa, Trần Tam Thạch đã thấy trong rừng bên kia suối có rất nhiều dấu vết của các động vật cỡ vừa và lớn để lại.

“Đối diện chính là Bắc Sơn!” Ngô Đạt cảm thán nói: “Trong đó không chỉ có nhiều động vật lớn, còn có khả năng gặp phải dị thú, chỉ cần săn được một con là có thể phát tài.”

“Đáng tiếc, chúng ta phải ‘tránh cảm y’, không dám dễ dàng đi qua, vạn nhất chọc phải đệ tử võ quán, sẽ gặp xui xẻo lớn!”

Trần Tam Thạch đã nghe nói từ trước: “Cụ thể thế nào là chọc phải?”

“Không có tiêu chuẩn.” Trang Nghị tiếp lời: “Xem ai không vừa mắt thì người đó xui xẻo.”

“Nhưng Thạch ca người không đồng dạng.”

Ngô Đạt nói: “Nếu sau này người có thể làm võ quan, thì không cần phải sợ bọn họ!”

Một bước lạc hậu từng bước lạc hậu.

Nếu không lên được kỳ quan, ngay cả tư cách đi săn cũng không có...

Không lãng phí thời gian, Trần Tam Thạch tiếp tục đi về phía tây, dẫn mọi người vào một khu rừng rậm.

Sau khi vào khu vực, dấu vết sinh sống của gấu đen lập tức trở nên rõ ràng.

Trên thân cây có vết cào, trên mặt đất có dấu chân, còn có những viên đá bị lật lên.

Trần Tam Thạch cảnh giác không đến gần, tìm kiếm bóng dáng của con gấu đen.

“Có một cái hốc cây.” Ngô Đạt chỉ vào hốc cây của một cây cổ thụ phía trước: “Nhưng có vẻ như là trống rỗng.”

Hắn vừa nói, vừa muốn lại gần nhìn.

“Cẩn thận!” Trần Tam Thạch nhanh chóng nhận ra điều gì đó không ổn, vội vàng ngăn cản: “Đừng sau người!”

Gần như cùng lúc, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện từ bụi cây, lao về phía sau Ngô Đạt.

Con súc sinh này, đã đợi từ lâu!

Sau khi bước vào rừng rậm, hắn liền không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, vì vậy hắn không dám đến quá gần.

Ngô Đạt và những người khác nhìn thấy hốc cây trống rỗng, liền nghĩ rằng con gấu đen đã ra ngoài tìm thức ăn, mất cảnh giác, không ngờ rằng con gấu đen đã quen ăn thịt người này, lại chủ động săn người!

Chương 40: Hạ gấu đen

Không có gì lạ khi mỗi nhử không có tác dụng!

“Àm!”

Con gấu đen này có kích thước lớn hơn những con cùng loại thông thường, ước tính chiều dài cơ thể khoảng hai mét rưỡi, ít nhất cũng phải bảy hoặc tám trăm cân, có thể nói là chạm vào sẽ bị thương, đụng vào sẽ chết!

Ngô Đạt thậm chí còn không kịp lấy mũi tên, cây cung đã bị đập thành hai đoạn, mắt thấy sắp bị bàn chân gấu dày cộm đập vào mặt.

Trong nháy mắt, một mũi Lang Nha Tiễn cắm chính xác vào mắt trái của con gấu đen.

“Gầm!”

Một tiếng gầm thê lương vang lên.

Triệu Tiều và Trang Nghị lúc này mới phản ứng lại, vội vàng bắn tên.

Tuy nhiên, những cung tiễn bốn lực trong tay họ, do hoảng loạn không có kéo căng, chỉ xuyên qua da, cắm vào mỡ của con gấu, không gây ra thương tích thực sự, chỉ khiến con gấu đen hoàn toàn nổi điên, lao về phía họ như điên.

Triệu Tiều và Trang Nghị ở quá gần, không kịp bắn mũi tên thứ hai, chỉ có thể bỏ chạy.

Con chó săn ở bên cạnh sủa loạn, thậm chí không thể đến gần.

“Súc sinh, đuổi theo ta này!” Trần Tam Thạch vừa nói vừa bắn thêm một mũi tên.

Do con gấu đen quay lưng về phía hắn, không thể bắn trúng điểm yếu, chỉ có thể bắn vào lưng da dày thịt béo của nó.

Tuy nhiên, do cung tên đủ mạnh, mũi tên vẫn cắm sâu vào một nửa.

“Gầm!!!”

Gấu đen điên cuồng thay đổi mục tiêu tấn công, lao về phía kẻ gây đau đớn nhất cho mình với tốc độ chóng mặt.

Dù trông có vẻ nặng nề, nhưng khi chạy nó lại nhanh đến không ngờ.

Khiến ba người Ngô Đạt sợ hãi đến mức hét lên: “Chạy mau!”

Nhưng chẳng mấy chốc, họ liền thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Trần Tam Thạch còn nhanh hơn, nhanh nhẹn như một con khỉ, hắn lượn lách qua khu rừng rậm, khiến con gấu đen nhiều lần vô hụt.

Lang Nha Tiễn sắc bén liên tục cắt vào da thịt nó, máu đỏ sẫm thấm đẫm bộ lông, tốc độ của nó cũng dần chậm lại.

Trần Tam Thạch giữ một khoảng cách nhất định, rồi lại giương cung lắp tên.

“Vèo vèo vèo—”

Mũi tên nối tiếp mũi tên, gần như không ngừng nghỉ.

Cung nặng hai thạch, liên tục kéo căng, đó là sức mạnh bùng nổ đến mức nào?

Triệu Tiều và những người khác nhìn có chút sững sờ, nhưng cũng không hề nhàn rỗi, họ dùng cung nhẹ của mình hỗ trợ từ bên cạnh.

Không lâu sau, con gấu đen trúng nhiều mũi tên, cử động trở nên chậm chạp.

Trần Tam Thạch xác nhận có thể giải quyết con thú này mà không bị thương, cố ý không bắn vào chỗ hiểm, mà dụ nó ra khỏi khu rừng rậm, nhân lúc nó suy yếu, hấn cầm cây thương mai hoa tiến lên.

Một bia sống tốt như vậy, sao lại không tận dụng thật tốt?

Thấy vậy, Triệu Tiêu và Trang Nghi vội vàng thu tên lại.

Trần Tam Thạch không nhanh không chậm bày ra thế tấn, kết hợp với phương pháp hô hấp, dùng thương thiết mai hoa đâm vào con gấu đen, lợi dụng lực phản hồi khi nó chống trả để mô phỏng đối chiến.

Phải nói rằng sức mạnh của những con thú dữ như gấu đen quả là kinh người.

Ngay cả khi bị thương nặng, lực vỗ của nó cũng vượt quá ngàn cân, còn lực va chạm thì lên tới hàng ngàn cân.

Dù Trần Tam Thạch sau khi luyện võ, sức mạnh đã tăng lên theo cấp số nhân, nhưng khi tiếp xúc trực diện, hấn vẫn bị đẩy lùi liên tục dưới sức mạnh khổng lồ, cộng thêm việc sử dụng thương pháp tiêu hao thể lực, hấn nhanh chóng đâm đũa mồ hôi.

Tuy nhiên, độ thành thạo của hấn cũng tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Khi trên người xuất hiện thêm nhiều vết thương, các đòn tấn công của con gấu trở nên chậm chạp đến mức không cần phải né tránh, rõ ràng là nó sắp chết vì mất máu quá nhiều.

Trần Tam Thạch mới đâm một nhát thương từ nhãn cầu vào, xuyên ra sau ót, kết liễu mạng sống của nó.

“Ầm ầm—”

Cơ thể nặng nề đổ xuống đất, nó hoàn toàn mất đi sự sống.

【 Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (47/100)】

【Hiệu quả: Không có】

Trong chốc lát, tiến độ đã tăng gần mười điểm, có thể thấy hiệu quả cực tốt.

Đáng tiếc không phải lúc nào cũng có thể gặp được mục tiêu tốt như vậy.

“Hô...”

Trần Tam Thạch cầm ngược cây thương sắt xuống đất, hít thở sâu để bình ổn lại trạng thái cơ thể.

Một lúc lâu sau, Ngô Đạt và những người khác mới lại gần, có chút há hốc mồm kinh ngạc.

Cho dù con gấu đen đã mất quá nhiều máu và di chuyển chậm chạp, nó cũng tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể chống lại.

Đây chính là sự khác biệt giữa người tập võ và người thường sao?

Đặc biệt là Triệu Tiều, không dám tưởng tượng đứa trẻ vừa mới tìm đến cửa nhờ mình dẫn đến Nhị Trọng Sơn cách đây không lâu, chỉ hơn nửa tháng đã trở nên mạnh hơn bất kỳ ai trong số họ.

“Triệu thúc, Ngô Đạt.” Trần Tam Thạch nói: “Làm phiền các người chặt một ít gỗ chắc chắn để làm cang, chúng ta cùng nhau khiêng con gấu về.”

Ba người Triệu Tiều không lập tức hành động, đứng tại chỗ nhìn hẩn, trên mặt có chút xấu hổ.

Chương 41: Dùng tên chặn tên

“Tiểu... Tiểu Thạch Đầu.” Cuối cùng vẫn là Triệu Tiểu mở miệng: “Chúng ta, có thể lấy nửa phần không?”

Hợp tác săn bắn, lợi ích thu được dĩ nhiên là chia đều cho mọi người.

Nhưng bọn họ thật sự có chút... vô dụng!

Ngay từ đầu, chính là Trần Tam Thạch tìm thấy nơi ở của con gấu đen.

Sau đó, bọn họ còn được hấn cứu mạng.

Hôm nay nếu không có Trần Tam Thạch ở đây, ba người bọn họ e rằng không chết cũng bị thương.

Ngược lại, cho dù bọn họ không có ở đây, Trần Tam Thạch cùng lắm chỉ tốn thêm chút thời gian, cũng có thể dựa vào tốc độ và cây cung nặng mà làm con gấu đen kiệt sức đến chết.

Nhưng bọn họ gần đây mới nộp thuế xong, đều nghèo đến mức sắp không còn gì để ăn, chuyến này còn mất thêm không ít tiền, nếu về tay không thì thật khó coi...

Đương nhiên, nếu Trần Tam Thạch thật sự không cho, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận.

Dưới ánh mắt thấp thỏm của mọi người, thiếu niên cảm thương dưới ánh hoàng hôn nở nụ cười rạng rỡ: “Triệu thúc nói gì vậy, nửa phần là quá ít, ít nhất mỗi người cũng phải được hai phần chứ?”

“Hả?”

“Không không không không!”

Triệu Tiều và những người khác gần như không dám tin vào tai mình.

Bọn họ nào có tư cách lấy nhiều như vậy.

Người ta đồng ý cho là đã tốt lắm rồi, họ còn không có mặt mũi để đòi thêm!

Sau khi từ chối kịch liệt, Triệu Tiều và Trang Nghị nhất quyết chỉ lấy nửa phần, Ngô Đạt muốn lấy một phần, nhưng sau khi bị Triệu Tiều trừng mắt, cũng ngoan ngoãn lấy nửa phần.

Trần Tam Thạch cũng không miễn cưỡng nữa.

Hắn biết họ cũng cảm thấy ngại ngùng, người làm nhiều thì được nhiều là điều hiển nhiên.

Hơn nữa một con gấu bảy trăm cân, còn có những thứ quý giá như chân gấu, ít nhất cũng có thể bán được năm mươi lượng, nửa phần cũng có hơn hai lượng bạc.

Đặt ở ngày thường, tương đương với việc săn được hơn hai mươi con thỏ, cũng không coi là bọn họ đi một chuyến không công.

Trần Tam Thạch cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Dù sao trước khi đến, hắn cũng không rõ mình có thể một mình đối phó với một con gấu đen hay không, cho nên mới chọn hợp tác với người khác để đảm bảo an toàn.

Đã lựa chọn như vậy rồi thì không nên hối hận.

Cùng lắm là nắm rõ thực lực của bản thân, sau này săn bắn một mình là được.

“Thạch ca, sau này ngươi chính là thân ca ca của ta!” Ngô Đạt cười, vết sẹo trên mặt trông rất dữ tợn.

Một nhóm người nhanh chóng chặt cây làm gậy, sau đó buộc dây thừng, khiêng con gấu đen to lớn lên, lên đường về nhà.

Khi đi qua con suối nhỏ trong thung lũng.

Chó săn sủa “gâu gâu gâu” về phía bờ bên kia.

Nhìn kỹ, có hai thanh niên mặc áo choàng dài, nhìn chăm chăm vào con gấu đen trên vai bọn họ từ xa, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

Trần Tam Thạch lập tức nhận ra bọn họ.

Hơn nửa tháng trước, chính hai người này đã lừa Thuận Tử đi đào kênh!

Sau khi sự việc xảy ra, hắn đã âm thầm dò hỏi thông tin của hai người này.

Một người tên Lý Hạo, một người tên Trương Siêu, đều là người của võ quán Thái Lô, nhưng chỉ là đệ tử tạp dịch, còn không bằng đệ tử ngoại môn.

Học nghệ mấy năm, cũng chưa chắc đã có được phương pháp hô hấp, luyện ra khí huyết.

Không ngờ, sẽ còn gặp lại.

“Gâu gâu gâu ——”

Như cảm nhận được ác ý của hai người, chó săn càng sủa càng to.

“Tiểu Hắc Tử, đừng sủa!” Trang Nghị vội vàng bịt miệng con chó: “Đừng chọc bọn họ.”

“Sợ cái gì, chúng ta đâu có săn ở bên kia...”

Ngô Đạt còn chưa nói xong.

Đã thấy một trong hai tên thanh niên giương cung bắn tên ngay lập tức: “Súc sinh, dám sủa vào mặt ông đây?!”

Miệng hắn nói muốn bắn chó, nhưng mũi tên rõ ràng nhắm vào người.

Một mũi Liễu Diệp Tiễn, rít gió bay thẳng về phía Trang Nghị.

Hai bên cách nhau không quá bốn mươi lăm mươi bước, cung bốn lực cũng đủ để dễ dàng bắn chết người!

Đồng tử Trang Nghị nhìn thấy mũi tên nhanh chóng phóng to, hai chân mềm nhũn, nội tâm lạnh buốt.

Trong chớp mắt, lại có một mũi Lang Nha Tiễn bay tới từ bên cạnh, chính xác vô cùng bắn gãy ngang mũi Liễu Diệp Tiễn!

Dùng tên chặn tên!

“Cái gì?!”

Tròng mắt Trương Siêu gần như rơi ra ngoài.

Mục tiêu di động, lại nhỏ như vậy, thời gian ngắn như vậy.

Làm... làm sao có thể?!

“Cung nặng hai thạch của biên quân?”

Lý Hạo lộ ra sắc mặt khó coi: “Là... là người?”

Hai người bọn họ cũng nhận ra Trần Tam Thạch.

“Tên này sao lại thành người trong quân rồi?”

“Đi mau!”

Hai người Lý, Trương nhìn nhau, ăn ý vội vàng bỏ chạy, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho Trần Tam Thạch, mãi đến khi đi xa, mới buông lời hung ác: “Người chờ đó!”

“Hạng người lẩn yếu sợ mạnh.”

Trần Tam Thạch bây giờ, đã không cần sợ bọn họ.

Dù sao, đây là mặt hàng còn không bằng Tần Phong.

Từ lúc đối phương bắn tên đến khi bị Trần Tam Thạch dọa chạy, toàn bộ quá trình cũng chỉ vài giây.

Chương 42: Hiệu suất tăng vọt!

Đến nỗi ba người Ngô Đạt, một lúc lâu sau mới nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Thạch ca...” Giọng Trang Nghị vẫn còn hơi run: “Người cứu mạng ta, ta... ta...”

Hắn nói năng lộn xộn, không biết nên cảm ơn như thế nào.

“Không sao.” Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Ta không đánh trả, mũi tên tiếp theo của bọn hắn sẽ bắn ta.”

Đệ tử tạp dịch võ quán, cũng dám bắt nạt người như thế.

Xem ra cái võ quan này, hắn không thể không tranh!

Nếu có thân phận võ quan che chở, mũi tên vừa rồi của hắn, sẽ không phải là lấy tên đỡ tên, mà là lấy tên đoạt mạng!

“Xuống núi thôi.”

Không gặp nguy hiểm gì, một nhóm người khiêng con gấu đen lên đường về nhà.

Trong huyện vẫn còn trong tình trạng giới nghiêm, cũng không biết tên người Man kia trốn ở chỗ nào, vậy mà vẫn chưa tìm thấy.

Cũng gần giống như Trần Tam Thạch dự tính.

Con gấu đen tổng cộng bán được năm mươi một lượng.

Mấy người còn lại mỗi người được hai lượng năm phân bạc.

Trần Tam Thạch giữ lại tim gấu trị giá hai mươi lượng không bán, lại giữ lại ba mươi cân thịt gấu, cuối cùng nhận được hai mươi lượng bạc trắng.

“Hắn là đã đủ dùng một thời gian.”

Tim gấu dùng lá sen bọc còn chưa nguội hẳn, Trần Tam Thạch vội vã chạy về nhà.

Tim gấu là thứ đại bổ, đối với tình trạng hao hụt khí huyết của hắn gần đây, nhất định sẽ có lợi ích lớn.

Trần Tam Thạch và Triệu Tiều cùng nhau trở về thôn Yên Biên.

Trên đường đi gần như được xem như là anh hùng.

Dù sao thì con gấu đen này chết rồi, cho dù là lên núi săn bắn, hái thuốc, đều sẽ an toàn hơn nhiều.

Có người trong làng muốn gửi con cái của họ cho hắn để làm đồ đệ.

Lại có người muốn gả con gái cho hắn làm thiếp.

Một con gấu chính là mấy chục lượng bạc trắng, trong thời buổi này không biết có thể mua được bao nhiêu mạng của con gái nhà lành.

Trần Tam Thạch đương nhiên là từ chối hết.

Thậm chí, khi hắn đẩy cửa nhà, liền thấy hai bà mỗi bước ra từ trong nhà.

“Sao lại tìm đến tận cửa rồi?” Trần Tam Thạch không nói nên lời.

“Không bị thương chứ?” Cố Tâm Lan như thường lệ kiểm tra thân thể của Trần Tam Thạch, sau khi xác nhận không sao mới thở phào nhẹ nhõm: “Chàng thấy thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” Trần Tam Thạch ngẩn người ra một lúc, mới nhận ra nàng đang nói về chuyện nạp thiếp.

Hắn vội vàng lắc đầu: “Ta muốn chuyên tâm luyện võ, nào có thời gian rảnh rỗi cho việc đó.”

“Ta cũng nghĩ vậy, cho nên đã giúp chàng từ chối rồi.”

Cổ Tâm Lan vừa giúp hắn tháo cung tên và thương sắt xuống, vừa nhẹ giọng nói: “Khi nào chàng muốn tìm, cứ nói với ta, ta sẽ giúp chàng chọn người xinh đẹp.”

Trần Tam Thạch hơi ngạc nhiên.

Xem ra Lan tỷ dường như không bận tâm đến chuyện này.

Cũng phải, quan niệm của phụ nữ thời xưa khác biệt.

“Lan tỷ, nấu cái này giúp ta nhé, chỉ cần luộc với nước sạch, không cần cho muối.”

Trần Tam Thạch không quên việc chính, lấy ra quả tim gấu nặng gần hai cân, dù qua lá sen vẫn cảm nhận được sức sống mạnh mẽ.

“Số bạc này nàng cất đi, nếu thiếu thứ gì trong nhà thì nhớ mua thêm. Còn thịt gấu này, giúp ta xử lý luôn, vài ngày tới ta định mang đến doanh trại để ăn.”

Trong nhà đã có nữ chủ nhân, hắn hầu như không phải bận tâm điều gì.

Cổ Tâm Lan nhóm lửa trong bếp.

Trần Tam Thạch ra ngoài sân luyện tập thương pháp.

Sau vài bài thương pháp, hắn đói đến hoa mắt chóng mặt, trong cơ thể rõ ràng có cảm giác “thiếu hụt”, may mà cơm nước không lâu sau đã xong.

Thịt gấu, thịt lợn, cơm trắng, canh rau trứng và món chính quan trọng nhất là tim gấu.

Trần Tam Thạch cầm tim gấu lên cắn một miếng lớn.

Vị tanh tràn ngập trong miệng, sau đó xộc thẳng lên đỉnh đầu, hắn suýt nôn ra, phải bịt miệng lại cố gắng nhai nuốt xuống.

Dù khó ăn nhưng hiệu quả thật sự tốt.

Ngay khi tim gấu vào bụng, Trần Tam Thạch cảm thấy bụng nóng lên, như có một ngọn lửa nhỏ đang cháy, theo quá trình tiêu hóa, chất dinh dưỡng trong đó nhanh chóng được cơ thể hấp thụ, bù đắp cho sự thiếu hụt do luyện võ mang lại.

Hắn nào còn kén chọn mùi vị, cứ thế nhét thịt tim gấu vào miệng.

Ăn hết một phần ba tim gấu, Trần Tam Thạch toàn thân nóng như lửa đốt, hắn lại ăn thêm chút đồ ăn khác cho no bụng, rồi vội vàng chạy ra ngoài sân, tiếp tục luyện tập.

Tim gấu quả thật là đại bổ, hắn luyện mãi đến tối cũng không còn cảm giác “thiếu hụt” nữa, nếu không phải cơ bắp cần nghỉ ngơi, hắn còn định luyện suốt đêm.

【 Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (67/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

Hiệu suất tăng vọt!

Quả tim gấu còn lại hai phần ba, việc rèn luyện ra luồng khí huyết đầu tiên có lẽ sẽ xảy ra trong một hai ngày tới.

Sau khi Trần Tam Thạch thu thương về nhà, tác dụng bổ dưỡng của quả tim gấu vẫn còn, cả người hắn tràn đầy năng lượng.

Chương 43: Luyện Huyết nhập môn

Dưới ánh nến vàng ảm áp, Cố Tâm Lan cúi mình trên bàn làm việc, chăm chỉ may quần áo.

Từ khi không phải ra ngoài làm việc nữa, làn da của nàng trở nên trắng hơn, các ngón tay cũng không còn sưng đỏ nữa, nhìn từ xa, nàng giống như được tạc từ ngọc bích trắng vậy.

Để tiết kiệm tiền, Cố Tâm Lan không mua áo may sẵn mà mua vải về tự may.

Trần Tam Thạch lặng lẽ đi đến phía sau nàng, đột nhiên ghé sát tai nàng nói: “Nương tử, thay cái màu đỏ kia đi, ta đợi nàng trong phòng.”

“À...”

Cố Tâm Lan không hề nghe thấy tiếng bước chân, bị dọa đến mức giật mình.

Nàng vỗ ngực, ngẩng đầu nhìn vải trên bàn.

Màu đỏ...

Mặt nàng lập tức đỏ ửng.

Đó là một chiếc yếm đỏ đang làm dở.

...

Trần Tam Thạch ở nhà hai ngày.

Đến ngày thứ ba, hắc ước chừng đã gần đến lúc, liền thu dọn đồ đạc đi đến Vệ Sở.

Áo giáp vải, mũ đỏ, đeo cung cầm thương, oai phong lẫm liệt.

Thôn dân trong làng đều chăm chú nhìn theo.

“Tam Thạch sắp làm quan rồi sao!”

“Đúng vậy, ta có một người họ hàng cũng làm lính ở Vệ Sở, nghe nói Tam Thạch làm rất tốt.”

“Chậc! Ta thấy không thể vênh vào được mấy ngày đâu.”

“Lại Tử Đầu, người thật là miệng chó không mọc được ngà voi!”

“Không tin thì thôi.”

Lại Tử Đầu cố tình nói thật to, sợ Tam Thạch không nghe thấy.

“Lại Tử thúc.” Trần Tam Thạch đến gần: “Thúc lại có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

“Người đúng là lanh lợi!” Lại Tử Đầu ghé đầu tới: “Người đoán xem gần đây ta nhìn thấy gì?”

“Mấy hôm nay, ta thường thấy đệ đệ của Tần Hùng, mời một gã to béo trong quân doanh đi ăn uống, người đoán xem hắn định làm gì?”

Gã to béo?

Uống rượu?

Uông Trục?

Trần Tam Thạch suy đoán.

Gần đây Tần Phong thường xuyên mời Uông Bách Hộ đi ăn uống?

Hắn cũng không lo lắng lắm.

Uông Trục đã sớm biết hấn và người của võ quán Thiên Nguyên có xích mích, nếu có ý hại hấn, hà tất phải phí tâm dạy hấn phương pháp hô hấp?

Hơn nữa, tên gia hỏa này nhận lời mời cũng không có nghĩa là đồng ý giúp đỡ.

Hấn đã từng trải nghiệm điều đó.

Tần Phong tám chín phần mười, sẽ lãng phí tiền bạc một cách vô ích...

Đương nhiên, Trần Tam Thạch cũng phải đề phòng đôi phương chó cùng rứt giậu.

Mấy hôm nay hấn đã cố ý dò la.

Biết được Tần Phong nửa tháng trước, đột nhiên từ đệ tử ngoại môn chuyển thành đệ tử chân truyền, nhưng vì thời gian trở thành đệ tử chân truyền không lâu, chỉ mới vừa đột phá Luyện Huyết tinh thông mà thôi.

Trần Tam Thạch cách Luyện Huyết nhập môn chỉ còn một bước.

Đến lúc đó, chưa chắc đã không thể đánh một trận.

Kinh nghiệm săn gấu đen nói cho hấn biết, sức mạnh cường hấn cũng không có gì ghê gớm!

Nghĩ như vậy, hấn tràn đầy động lực.

Ở lối vào quân doanh, hấn gặp Uông Trục đang cưỡi ngựa trở về.

Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người đối phương.

“Cầm lấy!” Uông Trục ném tới một vò rượu: “Bên trong là Lộc Huyết Tửu, một vò rượu này đáng giá ba lượng bạc, là thứ tốt, ta đặc biệt mua cho ngươi!”

“Ai nói Uông Trục ta coi tiền như mạng lại keo kiệt? Đừng nghe bọn người lão Lưu nói nhảm, đi theo ta sẽ không thiếu chỗ tốt cho người!”

“Người cũng cố gắng lên, tranh thủ trong mười ngày, luyện ra cho ta một tia khí huyết đầu tiên.”

“Đa tạ Uông Bách Hộ.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Tại hạ luyện tập thương pháp đến chỗ bình cảnh, không biết có thể mời đại nhân chỉ điểm một chút, phòng ngừa sai sót hay không?”

“Bình cảnh? Giai đoạn nhập môn thì có bình cảnh gì, chờ đã...”

Uông Trục tỉnh rượu một nửa: “Người, người sắp Luyện Huyết rồi?!”

Trên diễn võ trường.

Trần Tam Thạch ăn miếng tim gấu cuối cùng, lại uống thêm vài ngụm Lộc Huyết Tửu, toàn thân nóng bừng, khí lực dường như tràn ra.

Hắn nhân cơ hội này nhắc thương mai hoa lên, luyện tập bộ thương pháp cơ bản của binh tốt.

Trụ công, thương pháp, phương pháp hô hấp!

Dưới ba tầng gia trì, thân thể hắn tiến vào trạng thái sung mãn, cộng thêm sự bổ sung của rượu thịt, cây trường thương trong tay hắn múa càng lúc càng nhanh, không hề cảm thấy mệt mỏi hay thiếu hụt.

Trái tim hắn đập điên cuồng, dường như có thứ gì đó muốn xông ra từ.

‘Đây là khí huyết sao?’

Trần Tam Thạch hiểu rằng đây là thời khắc quan trọng để luyện ra khí huyết, càng không dám dừng lại, không ngừng tăng thêm sức mạnh cho từng chiêu thức, điên cuồng tiêu hao thể lực, ép đến giới hạn của trái tim.

Cho đến khi cánh tay tê dại, gân xanh nổi lên khắp người, hắt hét lớn một tiếng, dồn hết hơi sức cuối cùng, một thương đâm sâu vào tảng đá lớn bên cạnh diễn võ trường.

Cuối cùng.

Một tia nhiệt huyết khác lạ tuôn ra từ tim hắn.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản bình tốt (Nhập môn)】

【Tiến độ: (0/500)】

【Hiệu quả: Thương thế nhanh mạnh, sức chịu đựng kinh người】

Luyện Huyết nhập môn!

Trần Tam Thạch thở ra một ngụm trọc khí.

Cái gọi là Luyện Huyết nhập môn.

Chính là luyện ra một tia “khí huyết” đặc biệt trong cơ thể.

Chương 44: võ sư chính thức

Người tập võ, có thể thông qua điều động tia khí huyết này, để đạt được hiệu quả tăng cường công kích.

Khí huyết càng mạnh, thời gian duy trì trạng thái chiến đấu đỉnh cao cũng càng dài.

Đúng như Bách Hộ đã nói, sau khi đạt đến cảnh giới Luyện Huyết, mới có thể hiểu được tầm quan trọng của chất lượng khí huyết.

Đây mới chỉ là bắt đầu, sau này sự chênh lệch giữa phương pháp hô hấp thông thường và Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, sẽ chỉ càng ngày càng lớn.

“Đâm ta!” Bên tai vang lên tiếng hét của Ưông Trực: “Ta bảo người cầm thương đâm ta!”

Trần Tam Thạch không hiểu tại sao, nhưng cũng không khách khí, nhắc thương mai hoa lên, điều động khí huyết lưu chuyển trên cánh tay phải, đâm một thương về phía mặt của Bách Hộ đại nhân.

“Đang ——”

Ưông bàn tử dùng vỏ đao chặn thương, xác nhận cỡ lực lượng này không sai: “Người thật sự luyện ra khí huyết rồi?”

Mới bao lâu chứ?

Tính cả thầy, cũng chỉ mới sáu ngày!

Trong vòng một tháng, những người có thể luyện ra khí huyết đều có nghĩa là tiềm năng vô hạn.

Sáu ngày luyện thành là có ý nghĩa gì?!

Đáng sợ hơn là, hẳn luyện chính là Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp!

Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp mạnh hơn không sai, nhưng cũng có nghĩa là thông qua loại phương pháp hô hấp này để luyện ra khí huyết sẽ càng khó khăn hơn.

Cho dù như vậy, cũng chỉ mất sáu ngày!

Đây là thiên phú gì vậy?

Uông Trục sau khi kinh ngạc, cố gắng kiểm soát biểu cảm trên mặt: “Người cũng coi như tạm được.”

“Tạm được cái con khỉ!”

Nghe thấy động tĩnh, Lưu Bách Hộ và Hùng Bách Hộ tìm đến cũng nhìn thấy cảnh này.

Sáu ngày luyện ra khí huyết, cho dù đặt ở Bát Đại Doanh cũng là thiên tài hàng đầu chứ?

Hai người bọn họ đã bỏ lỡ điều gì vậy?

Chàng trai trẻ này tương lai vào Bát Đại Doanh, nếu được trọng dụng, nói không chừng sẽ thăng tiến nhanh chóng, trở thành quan trấn giữ biên cương, thậm chí là trọng thần nhất đẳng.

Đến lúc đó, dù chỉ là nhớ đến chút ân tình mà nâng đỡ một chút, bọn họ cũng có thể theo đó mà thăng quan tiến chức.

Mặc dù đây chỉ là một khả năng, để vượt mất từ trong tay cũng đủ tức chết người.

“Lão Hùng!” Lưu Bách Hộ xoa cán đao: “Hôm nào chúng ta xử hắn đi!”

“Không cần hôm nào.” Hùng Bách Hộ cầm lấy một chiếc rìu từ giá: “Ngay hôm nay.”

Diễn võ trường nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Khi mọi người biết được, trong khi có người còn đang học đứng tấn, Trần Tam Thạch lại đã luyện ra khí huyết, ai nấy đều chết lặng.

La Đông Tuyền cũng bị tiếng ồn ào thu hút đến, sắc mặt tái mét.

Thằng cháu bất tài của hắn, ít nhất cũng phải thêm bảy ngày nữa mới luyện ra khí huyết, chậm hơn gấp đôi.

“Cút đi, ta không có tâm trạng chơi với các ngươi!”

Uông Trục không để ý đến hai vị Bách Hộ, dẫn Trần Tam Thạch vào trong doanh trại.

Uông Trục trước tiên tự rót cho mình một bát rượu uống cạn, rồi nói: “Hôm nay, Thiên Hộ đi huyện thành rồi, đợi Thiên Hộ về ta sẽ báo cáo, tư cách tuyển phong này, không ai khác ngoài ngươi.”

“Cảm ơn Bách Hộ.” Trần Tam Thạch không dám xem thường gã mập bề ngoài tham lam này.

Gã này nhìn có vẻ không nổi bật, nhưng thực lực phi thường.

Trước đó, một thương gia, hắn đã dùng toàn lực, nhưng đối phương chỉ dùng vỏ đao đã dễ dàng đỡ được.

Chênh lệch thực lực lớn như vậy, thật sự là không thể xem thường bất kỳ võ quan nào.

“Ngươi đã coi như là võ sư chính thức rồi.” Uông Trục hỏi: “Sau này ngươi định chuyên luyện binh khí gì?”

Trần Tam Thạch thật ra chưa từng suy nghĩ về vấn đề này.

Uông bàn tử giải thích chế độ trong quân doanh.

“Khi huấn luyện tân binh, sẽ được phát đoản thương thông nhất. “

“Sau khi kết thúc khảo hạch, võ tốt có thể lựa chọn binh khí mình thích hoặc am hiểu, còn trận tốt chỉ có thể được phân phối theo nhu cầu của binh chủng. “

“Nhưng người đừng tưởng rằng võ tốt có thương pháp cơ sở kém. “

“Bộ thương pháp này là do đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Đại Thịnh Thái Tổ sáng tạo, nếu đặt trong giang hồ, tuyệt đối sẽ được các môn phái binh thường coi như gia truyền. “

“Lý do dùng nó để huấn luyện tân binh, chính là vì nó không dễ học, có thể kiểm tra giới hạn thiên phú của một người. “

“Sau khi kiểm tra xong, tự nhiên có thể thay đổi lựa chọn.”

Trần Tam Thạch nghi hoặc hỏi: “Thay đổi binh khí sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ tập võ sao?”

“Mới chỉ nhập môn, chưa có tu luyện sâu, việc thay đổi rất dễ dàng.”

Uông Trục nói: “Hơn nữa có một câu tục ngữ, gọi là ‘Tháng gậy, năm đao, cả đời thương, bảo kiếm luôn mang theo bên mình’.”

“Không hề nghi ngờ, thương là khó học nhất, tiếp theo là kiếm.”

“Với thiên tư của người, nếu theo ta học đao, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn, thế nào, có muốn cân nhắc không?”

Đạo lý ‘một tắc dài một tắc mạnh’, Trần Tam Thạch vẫn hiểu.

Tương lai ra chiến trường, hạn mức của binh khí dài trên lý thuyết sẽ cao hơn.

Hơn nữa, thương pháp tuy khó, hẳn cũng không phải là không học được.

Chương 45: nói chuyện cho rõ ràng

Hắn từ trước đến nay không theo đuổi tốc thành, nâng cao cảnh giới từng bước một sẽ vững chắc hơn.

“Ta vẫn tiếp tục luyện thương.” Trần Tam Thạch đưa ra quyết định.

“Tên tiểu tử nguoi cũng có chí hướng đấy.” Uông Trục không khuyên thêm, chuyển chủ đề: “Nhưng Tam Thạch à, nguoi được ta và mấy người lão Lưu tranh giành, có phải cảm thấy mình sắp bay lên cảnh cao rồi không?”

“Không có.”

Trần Tam Thạch biết giá trị hắn thể hiện ra, có lẽ cũng coi như không tệ.

Nhưng hắn sẽ không ngu ngốc đến mức thật sự cho rằng “ồn” rồi.

Khả năng, trước khi chưa trở thành hiện thực, thì cũng chỉ là khả năng mà thôi.

Hắn tin rằng cái gọi là “thiên tài”, chưa bao giờ là ít.

Nhưng có thể thật sự sống đến cuối cùng, đứng trên cao, chưa chắc đã là đám “thiên tài” này.

Hơn nữa, hắn cũng chưa từng cho rằng mình thật sự là thiên tài đỉnh cấp.

Phần nhiều, vẫn là dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Uông bàn tử nói với hần câu này, ngược lại chứng tỏ thật sự coi hần là người của mình.

Trần Tam Thạch chấp tay: “Đa tạ Uông Bách Hộ nhắc nhở.”

“Ngươi hiểu là tốt, nhưng ngươi cũng không cần quá mức cẩn thận dè dặt.” Uông Trực tự rót hai bát rượu, đưa tới một bát: “Ta tuy chỉ là Bách Hộ lục phẩm, nhưng ở địa giới huyện Bà Dương, vẫn bảo vệ được thuộc hạ của mình.”

“Tại hạ nhớ kỹ.” Trần Tam Thạch nâng bát, uống cạn một hơi.

Uông Bách Hộ cũng uống sạch, sau đó ném bát xuống, vỗ bụng đi ra ngoài: “Đi thôi, tối nay còn phải cùng với Thiên Hộ đại nhân thực hiện nhiệm vụ, huyết chiến giết địch!”

“Ông!”

Ngay sau đó, trong doanh trại thối tù và tập hợp.

Uông Bách Hộ và Lưu Bách Hộ, tập hợp người dưới trưởng xuất phát vào thành.

“Lại vào thành, vẫn là truy bắt thích khách người Man sao?” Trần Tam Thạch nghĩ bụng: “Gần đây loạn như vậy, thật sự là không dễ ra tay...”

Nhưng không thể kéo dài thêm nữa.

Tần Phong đã thành đệ tử chân truyền, càng kéo dài chỉ càng phiền phức.

Đổi cách nghĩ.

Đã loạn như vậy, chết một hai người, hần là rất bình thường nhỉ?

...

“Uông gia, ngài thật là xấu~”

“Người thật lớn~ hahaha!”

Tại Xuân Mãn Lâu.

Trong phòng riêng.

Uông Trục trái ôm phải ấp, miệng không ngừng được đút nhỏ, thỉnh thoảng lại có rượu ngon vào miệng, vô cùng khoái lạc.

Đối diện.

Có hai người thanh niên ngồi.

Một người trang phục lộng lẫy, tay cầm quạt xếp, phong thái công tử, trong lòng cũng ôm một cô nương xinh đẹp, chính là thiếu quán chủ võ quán Thiên Nguyên Lương Triền.

Người thanh niên còn lại mặc áo dài, cũng rất oai phong, chính là Tần Phong.

Bên cạnh hẳn không có cô nương, có chút câu thúc ngồi ở đó.

“Nào, Uông Bách Hộ, tiểu đệ kính ngài một ly.” Lương Triền nâng chén mời.

“Tốt tốt tốt!” Uông Bách Hộ sáng khoái uống cạn.

“Uông Bách Hộ.” Lương Triền đặt ly rượu xuống, mặt mang ý cười hỏi: “Chuyện tên thợ săn quê mùa kia, ngài suy nghĩ thế nào rồi?”

“Lương thiếu gia nói ai?”

Uông Trục lộ vẻ mặt mờ mịt.

“...”

Lương Triền trầm mặc một lát, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc hai mươi lạng, cười hì hì vỗ qua: “Uông Bách Hộ, thật là quý nhân hay quên!”

Uông Trục liếc mắt nhìn, bàn tay vung lên, trong nháy mắt thỏi bạc liền biến mất không thấy.

“Người xem trí nhớ của ta này!” Uông Trục vỗ trán: “Nhớ ra rồi, có phải là tên họ Tiền ở thôn Tô Gia không? Quay đầu ta sẽ xử lý hắn, yên tâm đi.”

“Uông đại nhân, ngài nhớ nhầm rồi.” Tần Phong ở bên cạnh không nhịn được nữa, đột nhiên đứng dậy: “Ta nói, là Trần Tam Thạch ở thôn Yên Biên.”

Tần Phong là thật sự không nhịn được nữa.

Gần đây hắn may mắn được nhận làm đệ tử chân truyền, quan hệ với thiếu quán chủ Lương Triển cũng khá tốt.

Sau khi biết Trần Tam Thạch nhập ngũ, hắn đã cầu xin Lương Triển ra mặt, giúp tìm mối quan hệ, xem thử có thể đuổi Trần Tam Thạch ra khỏi quân doanh để dễ bề ra tay hay không.

Nhưng sau đó Trần Tam Thạch lại bị Uông Trục thu nhận vào dưới trướng.

Vì vậy, Tần Phong lại nhờ Lương Triển thiết đãi vị Bách Hộ này.

Uông bàn tử quả không hổ danh là kẻ tham tiền háo sắc nổi tiếng, mỗi lần mời là đến, gần như là gọi là đến ngay.

Ban đầu tưởng rằng mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ, kết quả lần mời này, lại là mời liền ba ngày.

Ban ngày, ở Bát Bảo Lâu rượu ngon thịt thà hầu hạ, buổi tối Xuân Mãn Lâu mỹ nữ làm bạn.

Ba ngày thời gian, hơn hai mươi lượng bạc trắng cứ thế mà vung ra.

Tần Phong tự nhiên không dám phô trương như vậy.

Tiền đều là Lương Triền giúp chi ra.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Chung quy phải nói chuyện cho rõ ràng.

Vì vậy, Tần Phong dứt khoát nói thẳng.

Danh tự Trần Tam Thạch vừa được nói ra, trong phòng riêng lập tức trở nên yên tĩnh.

Uông Trục không vội trả lời, mà chậm rãi nhấp một ngụm rượu, mới đẩy hai nữ tử sang một bên rồi đứng dậy.

Hắn từng bước một, đi đến trước mặt Tần Phong, khoe miệng rõ ràng nhếch lên, nhưng lại không khiến người ta cảm nhận được ý cười: “Họ Trần à ~ Hình như ta có một người như vậy dưới trướng. Nói thử xem, hai người các ngươi có ân oán gì?”

Chương 46: khó mà bình tĩnh

Vài giây trước còn là một Bách Hộ quan liêu bê tha, lúc này, lại khiến Tần Phong cảm thấy áp lực to lớn.

Hắn theo bản năng trả lời: “Đại nhân, huynh trưởng của ta mất tích, ta nghi ngờ...”

“Nghi ngờ?” Ông Trục tròn to mắt phải, gần như áp sát vào mặt Tần Phong: “Nói một cách khác, ngươi không có chứng cứ à?”

“Không... không có.” Tần Phong thừa nhận.

Nhưng nhìn quanh mười mấy thôn lớn nhỏ xung quanh, người mà huynh trưởng hắn đắc tội, cũng chỉ có Trần Tam Thạch có khả năng ra tay này.

Ông Bách Hộ đột nhiên biến sắc, cười lớn về phía thiếu quán chủ: “Lương công tử, ngươi xem đệ tử nhà ngươi thật biết nói đùa, huynh hắn mất tích liền tùy tiện đổ oan cho người khác, đây không phải là làm loạn sao?”

“Ông Bách Hộ, tại hạ không nói bừa, hắn...” Tần Phong nói được một nửa lại ngừng lại.

Hắn có thể nói gì đây?

Nói huynh trưởng là người muốn cướp vợ người khác trước sao?

Hắn hướng về phía Lương Triễn, lộ ra ánh mắt cầu cứu.

Lương Triễn không để ý đến hắn, tiếp lời Ông Trục nói: “Ông Bách Hộ nói có lý, kỳ thật ta cũng cảm thấy có phải là

một sự hiểu lầm hay không?”

“Thiếu gia.....”

Tần Phong còn muốn phản bác, bị Lương Triễn dùng ánh mắt ra hiệu im miệng.

“Ông Bách Hộ.” Lương Triễn tiếp tục nói: “Chuyện này đến đây thôi, chúng ta tiếp tục uống rượu, lát nữa gọi thêm hai cô nương tới.”

“Không cần đâu.” Ông Trục xua tay: “Mấy ngày nay không phải đang cùng với võ quán các người tìm kiếm người Man sao, đã khoanh vùng được phạm vi, phỏng chừng tối nay có thể tìm được, ta cũng phải đi qua đó.”

“Nếu không, Hường Thiên Hộ lại gây khó dễ cho ta, ngày khác chúng ta lại tiếp tục.”

“Còn chuyện của ca ca người, ta đoán tám phần cũng là do người Man làm.” Ông Trục đưa bàn tay dày rộng ra, vỗ hai cái lên vai Tần Phong: “Đội ta bắt được người Man, nhất định sẽ giúp người ép hỏi tung tích của ca ca người.”

Hai cái vỗ vai khiến Tần Phong suýt chút nữa hộc máu.

Chưa kịp để hẳn phản ứng, Ông Trục đã xách đao rời đi.

“Thiếu gia.” Tần Phong không để ý đến cơn đau ở vai: “Ý của Ông Bách Hộ là gì?”

“Còn cần phải hỏi sao?” Nụ cười trên mặt Lương Triễn biến mất: “Rõ ràng là nói với chúng ta không được động đến tên tiểu tử đó, thật là kỳ quái! Ông bàn tử này nổi tiếng là kẻ gian xảo, sao lại có lúc chịu bảo vệ người khác?”

Tần Phong hỏi: “Thiếu gia, vậy ta phải làm sao?”

Lương Triễn mở quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy, giọng điệu bất lực nói: “Người đừng xem gã mập này chỉ là Bách Hộ lục

phẩm, bối cảnh của hắn không hề đơn giản.”

“Hắn xuất thân từ Bát Đại Doanh, hơn nữa có tin đồn, trước đây hắn có thể trực tiếp nói chuyện với Tôn Độc sư, cho dù bị điều đến Thiên Hộ Sở, ít nhiều cũng quen biết một hai vị quan lớn.”

“Ngay cả ta cũng phải khách khí với hắn.”

“Có thể không chọc vào, tốt nhất là đừng chọc vào.”

“Cho nên, chuyện này cứ dừng ở đây đi.”

“Dừng ở đây?” Tần Phong nhíu mày, giọng nói không kìm được mà cao lên: “Thiếu gia!”

“Bảo người dừng lại thì dừng lại, không hiểu sao!” Lương Triển “phạch” một tiếng, đập chiếc quạt gấp xuống bàn, bắt ngờ quát lớn: “Bản thiếu gia bỏ ra mấy chục lượng bạc, đối với người còn chưa đủ tốt sao?”

“...”

Tần Phong cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, chỉ âm thầm nắm chặt nắm đấm.

“Ha ha~” Lương Triển lại cười an ủi: “Được rồi Tần Phong, ta biết người và huynh trưởng của người tình cảm sâu đậm, nhưng chẳng phải là có Uông Trục bảo vệ hắn ta nên chúng ta không làm gì được sao?”

“Người ta thường nói, ‘quân tử trả thù mười năm chưa muộn’.

“Sau chuyện thích khách lần trước, người đã được cha ta nhận làm đệ tử thân truyền, chỉ cần tu luyện chăm chỉ, sau này còn sợ không báo được thù sao?”

Tần Phong im lặng.

“Được rồi, ngồi xuống uống rượu đi.” Lương Triền nhìn sắc trời bên ngoài: “Hôm nay sau giờ Dậu sẽ toàn thành giới nghiêm, Hương Thiên Hộ đích thân ra tay, dự định nhất cử bắt tên man di đó, người đừng ra ngoài đi lại nữa.”

“Cảm ơn hảo ý của thiếu gia, đại thù chưa báo, Tần mỗ không dám hưởng thụ.”

Tần Phong hiểu rõ dù nói thêm gì nữa, đối phương cũng sẽ không giúp đỡ, liền cáo từ rời đi.

Sắp đến giờ Dậu, trời bắt đầu tối dần.

Trên đường đi, tâm trạng hẫc khó mà bình tĩnh.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua sao?

Hay là theo lời Lương Triền nói, an tâm tập võ, ngày sau báo thù?

Tuyệt đối không được.

Gã Bách Hộ họ Uông kia bảo vệ Trần Tam Thạch như vậy, chứng tỏ thiên phú của tên tiểu tử đó có lẽ khác người thường.

Kéo dài thêm, mình lấy đâu ra ưu thế?

Quan trọng nhất là, mối thù này không báo, mình làm sao có thể tĩnh tâm tu luyện.

Từ ba tuổi, hai huynh đệ mình đã không còn cha mẹ.

Là huynh trưởng Tần Hùng dựa vào việc bán bánh nướng, nuôi mình khôn lớn, sau này là thật sự sống quá khó khăn, mới không thể không làm một số việc cho vay nặng lãi, buôn người.

Chương 47: Người tốt cuộc là ai?

Nhưng huynh trưởng của mình, là người tốt!

Hiện nay, huynh trưởng sống không thấy người chết không thấy xác.

Thứ duy nhất còn lại, chính là Khoá Trường Mệnh mà huynh trưởng tặng mình năm mười tuổi.

Chờ đã.

Khoá Trường Mệnh đâu rồi?!

Tần Phong sờ lên cổ, hoảng hốt nhận ra Khoá Trường Mệnh đã biến mất. Rõ ràng hắn luôn đeo nó bên mình, làm sao có thể...

Uông Trục!

Hắn đột nhiên nhớ lại Uông Bách Hộ đã vỗ vai hắn vài cái.

Khinh người quá đáng!

“Trần Tam Thạch!”

Tần Phong tức giận đến mức không thể kìm nén được.

Không ai giúp hắn, hắn sẽ tự mình báo thù!

Với khả năng Luyện Huyết tinh thông, giết một tên mới bắt đầu học võ hắn là dễ như trở bàn tay.

Về phần sau đó sẽ ra sao, hắn chỉ có thể đánh cược rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tần Phong hạ quyết tâm.

Hắn tranh thủ trước khi cổng thành đóng để vượt qua sự kiểm tra, rời khỏi huyện thành, thẳng tiến về nhà ở thôn Yên Biên.

Trong căn nhà trống trải, không còn tiếng ca ca hấn và người khác uống rượu chơi trò oẳn tù tì nữa, càng khiến hắn thêm phần nóng lòng.

Tần Phong lục tung mọi thứ, tìm ra một bộ quần áo đen mặc vào, rồi dùng vải đen che mặt.

Hắn ngồi xuống ghế, hai tay nâng bảo kiếm, nhắm mắt tĩnh tâm.

Chờ đến khi đêm khuya thanh vắng, hắn sẽ ra ngoài giết người.

“Quạ quạ—”

Nửa đêm canh ba.

Quạ đêm kêu to.

Tần Phong mở đôi mắt đỏ ngầu.

Đang định cầm kiếm ra ngoài, từ bên ngoài bỗng truyền đến một giọng nói u u.

“Tần Phong.”

“Ca ca ngươi bảo ta đến đưa ngươi đi gặp gã!”

“Ai?!” Tần Phong giật mình.

Hắn lập tức lao ra khỏi cửa, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng đen vụt qua ở cuối con đường.

“Lại còn dám đến tìm ta!” Tần Phong hít một hơi thật sâu, rồi lao người chạy.

Nhưng dù cố gắng thế nào, hắn cũng không thể đuổi kịp bóng đen kia.

“Khinh công, người còn biết khinh công nữa sao? Người có phải Trần Tam Thạch không?!”

Tần Phong cố gắng bám theo sau bóng đen.

Hai người, một trước một sau, một đuổi một chạy, rời khỏi thôn Yên Biên, đi thẳng về phía Hồ Đầu Sơn.

Cứ thế cho đến khi họ đến Nhị Trọng Sơn.

Bóng đen lại lóe lên, chui vào rừng rậm và biến mất hoàn toàn.

“Keng——”

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, Tần Phong cầm kiếm bằng một tay, cẩn thận bước vào rừng.

Bầu trời đêm không một gợn mây, trắng sáng sao thưa.

Ánh trăng trắng nhợt nhạt bao phủ mặt đất, bị những cành cây dày đặc cắt vụn, biến thành những mảng sáng tối đan xen.

Mỗi bước Tần Phong đi, xung quanh đều vang lên những tiếng xào xạc, không biết là do làm kinh động đến côn trùng, rắn rết hay thú vật, hay là có người đang rình mò trong bóng tối.

Hắn tức giận vung kiếm về phía trước, chém đứt một vùng cây cối rộng lớn để mở rộng tầm nhìn, nhưng vẫn không thấy bóng đen đã dẫn hắn đến đây.

“Người rột cuộc là ai?”

“Không phải người muốn dẫn ta đi gặp huynh trưởng của ta sao, huynh trưởng của ta đâu?!”

Cuối cùng, giọng nói u u kia lại vang lên.

“Đầu ca ca người sắp bị người giẫm nát rồi, người còn hỏi ta?”

Cái gì?

Tần Phong giật mình, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy dưới chân hắn, trong bùn đất, hiện lên một cái đầu lâu trắng hếu.

Xung quanh đầu lâu là những mảnh xương và quần áo rải rác.

Từ dấu vết trên quần áo, có vẻ như đã bị thú hoang xé xác.

Đây là...

Quần áo của Tần Hùng.

Hắn sao có thể quên được?!

“Ca ca!!!”

“Huu!”

Tần Phong găm lên, trong lòng chợt lạnh toát.

Một mũi Lang Nha Tiên, xuyên qua tim hắn từ phía sau, rồi lại xuất hiện ở phía trước.

Phịch!

Tần Phong quỳ một gối xuống, cầm thanh kiếm xuống đất để làm điểm tựa, cố hết sức để không ngã xuống, máu từ miệng và mũi hắn tuôn ra như suối.

Hắn không còn sức lực, cũng không còn cố gắng chống cự, chỉ ngây người nhìn di hài của ca ca.

Ánh trắng như muối, chiếu xuống một người một quỷ, hai huynh đệ ruột thịt.

“Chết tiệt!”

“Ta nhân từ, không thể nhìn cảnh này, nếu hai huynh đệ các ngươi tình cảm sâu đậm như vậy, ta sẽ giúp các ngươi đoàn tụ!”

Trần Tam Thạch bước ra từ trong bóng tối.

Hắn điều động khí huyết hội tụ trên cánh tay, cây thương mai hoa như chẻ tre, một nhát đâm vào tim Tần Phong tạo thành một lỗ thủng trong suốt, kết liễu mạng sống của hắn.

Từ đầu đến cuối.

Tần Phong thậm chí còn không thể nhìn thấy rõ mặt của kẻ sát nhân.

Đây chính là sự đáng sợ của vũ khí tầm xa.

Chỉ cần không né được, không chịu được, hầu như đều mất khả năng phản kháng chỉ sau một đòn.

Rõ ràng, Luyện Huyết tinh thông vẫn chưa đủ để chống lại.

Trần Tam Thạch lục soát trên thi thể, tìm thấy mười lượng bạc.

“Còn giàu hơn ca ca ngươi!”

Ngoài ra, còn có một thanh kiếm.

Trần Tam Thạch suy nghĩ một chút, quyết định không lấy.

Thanh kiếm này là do võ quán Thiên Nguyên phân phát, đặc điểm quá rõ ràng, không thể bán ra ngoài.

Để tránh có người nhìn thấy vết thương do tên và thương trên thi thể Tần Phong, hắn trước tiên rút mũi Lang Nha Tiễn ra, sau đó nhặt thanh kiếm lên, chém loạn xạ vào thi thể hơn mười nhát, xác nhận vết thương không thể phân biệt được là do vũ khí gì gây ra mới hài lòng.

Chương 48: bảo bối

“Cuối cùng cũng xong.”

Mỗi hoạ lớn trong lòng đã được giải quyết, Trần Tam Thạch cảm thấy thoải mái.

Sau chuyến đi này, tiến độ theo dấu và bắn tên của hắn cũng tăng lên không ít.

【Kỹ năng: Bắn tên (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (50/1000)】

“Theo dấu đã đột phá!”

【Theo dấu (Tiểu Thành)】

【Tiến Độ: 0/1000】

【Hiệu Dụng: đêm như ban ngày, nhìn rõ kinh người, người nhẹ như yến, liễm tức tàng thân】

So với trước đây, lại có thêm hai hiệu ứng mới.

Rõ ràng là ban đêm, vậy mà Trần Tam Thạch có thể nhìn rõ mọi chi tiết nhỏ nhất như ban ngày.

Liễm tức tàng thân, khỏi cần phải nói nhiều, cái tên đã nói lên tất cả.

Kết hợp với hai từ khóa này, Trần Tam Thạch hoàn toàn là một sát thủ đến vô ảnh đi vô tung.

“Phải quay về thôi.”

Đêm nay trong huyện có biến lớn, không biết có lan ra ngoài thành hay không.

Hắn không dám nán lại lâu, nhanh chóng quay về theo đường cũ dưới màn đêm.

Đi ngang qua thôn Tô Gia, Trần Tam Thạch tinh ý nhận ra có động tĩnh trong rừng.

Hắn cảnh giác cao độ, lập tức leo lên cây, thi triển pháp môn liềm tức vừa học được.

Trong nháy mắt, có cảm giác như mình hòa làm một với cây cối, ngay cả những con chim đậu trên cây cũng không bị kinh động.

Trong rừng truyền đến tiếng bước chân loạng choạng, giống như một kẻ say rượu, cứ đi vài bước lại ngã xuống đất làm gãy cây cỏ, phát ra tiếng “xoạt xoạt”.

Rốt cục.

Nơi phát ra âm thanh lọt vào tầm mắt của Trần Tam Thạch.

Tuy nhiên, đây không phải là một kẻ say rượu, mà là một người bị thương nặng.

Người này dáng người thấp bé, quần áo rách rưới, toàn thân bê bết máu, trên người có đến hơn mười vết đao, sâu hoắm đến tận xương, thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng đang đập.

Bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể đi được, thật là một kỳ tích.

“Đến từ đâu?”

Trần Tam Thạch nhìn trang phục của nam nhân, tai đeo khuyên, râu tết bím, không phải phong cách của người bản triều.

“Người Man?”

“Gã sát thủ đó?”

“Đêm nay không phải có Thiên Hộ Hương Đình Xuân đích thân tọa trấn, cùng với ba trăm binh mã và hàng trăm đệ tử võ quán sao, vậy mà gã vẫn chạy thoát được?”

Hắn không hành động thiếu suy nghĩ, âm thầm quan sát.

“Khụ khụ khụ...”

Người Man không ngừng ho ra máu đen, đi được một đoạn thì loạng choạng ngã vào bụi cỏ, cố gắng bò dậy vài lần nhưng lại ngã xuống đất, rõ ràng đã kiệt sức, sắp không trụ được nữa.

Chỉ thấy gã nằm sấp trên mặt đất, dùng hai tay dính đầy máu nhóp nhép, run rẩy đào bùn đất dưới một tảng đá.

Phải mất rất nhiều công sức mới đào được một cái hố nhỏ.

Tiếp theo, gã lại lấy ra một chiếc hộp từ trong ngực và cố gắng hết sức để chôn nó xuống.

“Đây là đang giấu đồ vật?” Trần Tam Thạch chăm chú quan sát.

“Khụ khụ khụ...”

Sau khi chôn xong đồ, người Man lấy cỏ cây che đi dấu vết.

Đến đây, gã gần như chỉ còn thở vào không thở ra, đã gần chết, nhưng vẫn cố gắng bò về phía trước, muốn rời xa nơi giấu đồ.

Sau khoảng mười mấy mét, gã mới cứng đờ người, hoàn toàn bất động.

Trần Tam Thạch đợi trên cây khoảng mười phút, xác nhận đối phương đã thực sự chết, mới nhảy xuống khỏi cây, dùng trường thương đâm vào đất, lấy ra thứ được chôn.

“Thứ gì đây?”

Trần Tam Thạch sờ chiếc hộp nhỏ bằng lòng bàn tay, suy nghĩ.

Thứ mà trước khi chết đôi phương còn cố gắng chôn giấu, chắc chắn rất quý giá.

Nhưng vấn đề là.

Một sát thủ, khi ra ngoài làm nhiệm vụ tại sao lại mang theo bảo bối bên mình?

Hay là.

Mục đích của người Man là đến huyện Bà Dương để ăn trộm thứ này?

“Không đúng, không đúng.” Trần Tam Thạch lắc đầu.

Cũng có những điểm không hợp lý.

Nếu đến để ăn trộm đồ, người Man càng không nên nán lại nơi này sau khi giết huyện lệnh, trong thời gian đó còn giết cả quán chủ võ quán Vân Hạc.

Hơn nữa.

Một huyện Bà Dương nhỏ bé thì có thể có bảo bối gì?

Tình báo thì càng không có khả năng.

Sự việc đã âm ỉ như vậy, dù là tình báo cũng đã vô dụng, còn cần thiết phải chôn giấu sao?

Toàn bộ sự việc, ngay từ đầu đã rất kỳ lạ.

Quan phủ và võ quán, cũng chưa từng nhắc đến việc tìm kiếm thứ gì, chỉ nói là truy bắt thích khách.

“Phía trước!”

“Nhanh lên!”

“...”

Không xa, lại truyền đến tiếng bước chân, dồn dập và mạnh mẽ, rõ ràng là những người truy đuổi đang đến gần.

Trần Tam Thạch đương nhiên không thể để lộ việc mình ra ngoài vào ban đêm, lập tức lấp hố đất lại, dùng đá đè lên, cầm theo hộp gỗ trở lại trên cây.

Người đuổi tới, không phải là binh lính của quan phủ và Vệ Sở.

Mà là người của võ quán, chỉ có ba người.

Một nam tử trung niên, dẫn theo hai đệ tử thân truyền.

Nhìn trang phục của họ, là người của võ quán Triệu Thị.

Người dẫn đầu chính là quán chủ, Triệu Bôn.

“Sư phụ, chỉ có một mình gã.”

“Hơn nữa, gã đã chết rồi!”

Họ tìm thấy thi thể của người Man.

Chương 49: bàn tán

Triệu Bôn sắc mặt biến đổi, lao tới lục soát trên người thi thể: “Đồ đâu?!”

“Tìm cho ta!”

“Vâng!”

Hai đệ tử rút kiếm ra, tìm kiếm xung quanh.

Đương nhiên, cuối cùng không có kết quả gì.

“Sur phụ, không có gì cả. Ta đoán chắc là đã bị mấy người khác lấy đi rồi.”

“Đáng hận! Chỉ thiếu một chút nữa thôi!”

Triệu Bôn nắm chặt tay, một lúc lâu mới kìm nén được cơn giận: “Các người đêm nay không để lộ tin tức chứ?”

“Sur phụ yên tâm, ngoại trừ quán chủ của ba võ quán lớn, chỉ có một số ít đệ tử thân truyền và Thiên Hộ đại nhân biết, chúng ta đang tìm kiếm tiên bảo.”

“Tất cả các đệ tử bình thường khác và quan binh của Vệ Sở, đều cho rằng chỉ là truy bắt thích khách.”

“Vậy thì tốt.” Triệu Bôn nhắc nhở: “Việc này liên quan đến đại kế trăm năm của chúng ta, một khi để lộ tin tức, hậu quả không thể lường trước được! Cho nên dù có người ngoài biết được một chút tin tức, cũng phải giết không tha!”

“Trở về đi, khiêng cả thi thể tên người Man về mô ra, biết đâu đồ vật ở trong bụng gã!”

“Vâng!”

Nhìn một nhóm người đi xa.

Trần Tam Thạch mất một lúc lâu để tiêu hóa lượng thông tin trong cuộc đối thoại.

Tiên bảo?

Họ đang tìm tiên bảo?

Thiên Hộ Hương Đình Xuân cũng hợp tác với họ?

Còn mẹ nó người ngoài tiếp xúc thì giết không tha, bá đạo như vậy?

Trần Tam Thạch cân nhắc chiếc hộp trong tay.

“Nếu đã như thế, vậy càng không thể để người khác biết ta đã động vào thứ này.”

“Chỉ có thể...”

“Thuộc về ta!”

Ăn nấp cho đến nửa đêm.

Sau khi xác nhận xung quanh an toàn, Trần Tam Thạch mới hòa vào màn đêm, trở về nhà trước khi trời sáng.

Không làm phiền Lan tỷ đang ngủ say, hắn ở bên giường lặng lẽ lấy chiếc hộp, cẩn thận quan sát.

Bề ngoài, chỉ là một chiếc hộp gỗ đàn hương bình thường, bề mặt thậm chí không có hoa văn trang trí, trơn nhẵn, chỉ có một lỗ khóa hình thù kỳ lạ.

Họ gọi thứ này là “tiên bảo”.

Có ý gì?

Chẳng lẽ thật sự là bảo bối do thần tiên để lại.

Trần Tam Thạch tràn đầy tò mò.

Hắn không có chìa khóa, vì vậy muốn trực tiếp bẻ ra, kết quả chiếc hộp không hề nhúc nhích.

Hắn dễ dàng kéo cung hai thạch, cộng thêm điều động khí huyết, vậy mà vẫn không thể bẻ được.

Nhưng nói cho cùng cũng là gỗ, chắc chắn có thể trực tiếp đập vỡ.

Nhưng Trần Tam Thạch sẽ không ngu ngốc đến mức làm vậy.

Không nói đến bên trong có cất giấu cơ quan gì, cố mở bằng bạo lực có thể làm hỏng mất “tiên bảo”.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cất đồ đi trước, dự định tìm cơ hội nghiên cứu rõ hộp là cơ quan gì, dùng thứ gì mới có thể mở ra rồi tính sau.

“Phù...”

Trần Tam Thạch thở dài một hơi.

Đêm qua thật là bận rộn.

Nhưng bây giờ Tần Phong đã bị trừ khử, hắn cũng là người đầu tiên luyện thành Khí Huyết, tiếp theo sẽ được thăng chức lên Tiểu Kỳ, có được tư cách tuyển phong, ngày tháng sau này hắn sẽ thoải mái hơn một chút chứ?

Nghĩ linh tinh, hắn coi Cổ Tâm Lan như một cái gối ôm mềm mại, đè lên người nàng, thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch dậy sớm đi doanh trại.

Hắn còn chưa vào cửa đã nghe thấy mọi người trong quân đang bàn tán về chuyện đêm qua.

“Đêm qua các ngươi không đi, không biết trong thành loạn đến mức nào đâu, ta tận mắt chứng kiến đấy!”

“Ngay cả Hường Thiên Hộ cũng đích thân ra tay, phối hợp với ba vị quán chủ của võ quán Thiên Nguyên, Thái Lô và Triệu Thị, vây gã thích khách người Man kia trong một cái viện bỏ hoang.”

“Đang lúc sắp bắt sống gã thích khách đó thì lại xuất hiện một đám sát thủ bịt mặt!”

“Tuy bịt mặt, nhưng nhìn chiêu thức võ công của bọn chúng, chắc cũng là người Man, hơn nữa còn rất lợi hại, tất cả đều là cao thủ Luyện Cốt trở lên! Thậm chí còn có một tên có thể so chiêu với Hường Thiên Hộ.”

“Bọn chúng ngang nhiên đánh trọng thương quán chủ võ quán Thái Lô, mang theo thích khách giết ra khỏi thành.”

“Đương nhiên, bọn chúng cũng chết hơn một nửa.”

Nghe bọn họ bàn tán, Trần Tam Thạch mới biết đêm qua trong thành hẳn là đã có một trận chiến rất kịch liệt.

Hơn nữa nghe có vẻ không đúng lắm.

Thích khách được cứu đi sao?

Vậy tại sao gã lại chết vì bị trọng thương?

Chẳng lẽ, đám sát thủ bịt mặt cũng đến vì “tiên bảo”, sau khi ra khỏi thành bọn chúng lại đánh nhau?

Thích khách người Man may mắn trốn thoát, nhưng cũng bị trọng thương mà chết, vừa hay bị hấn gặp được?

Nếu nói như vậy, có khả năng nào cái hộp không mở ra được là vì chìa khóa mở khóa nằm trong tay nhóm người khác mà bọn họ nói không?

Chuyện này thật sự rất phức tạp.

Trần Tam Thạch đến doanh trại, thấy Uông Trực còn chưa đến, định luyện tập một chút trên diễn võ trường trước.

“Trần Tam Thạch.”

Hắn vừa cầm lấy Mai Hoa Thương đã có người gọi tên hắn.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra là Nhị cữu của Tổng Ngạn, La Đông Tuyên La Bách Hộ.

Chương 50: lòng dạ xấu xa

La Bách Hộ mỉm cười, vẫy tay về phía hắn: “Lại đây một chút.”

“La đại nhân.” Trần Tam Thạch cầm ngược cây thương sắt xuống đất, đứng yên tại chỗ: “Có chuyện gì thì cứ nói ở đây.”

“Được.” La Đông Tuyền cũng không tức giận, hai tay chấp sau lưng: “Ta có một chuyện muốn nhờ ngươi.”

Đường đường một Bách Hộ, có thể có chuyện gì cần nhờ hắn?

Trần Tam Thạch cũng không suy đoán quá nhiều, hỏi: “La Bách Hộ cứ nói đừng ngại, chẳng qua tại hạ địa vị thấp kém, e rằng không giúp được gì nhiều.”

“Ngươi thiên phú rất tốt, là người có thiên phú tốt nhất mà La mỗ từng gặp kể từ khi tập võ đến nay.” La Đông Tuyền thở dài: “Cháu trai ta không thể tranh giành với ngươi, nhưng ngươi đừng hiểu lầm, bản quan không có ý tứ làm khó ngươi. Kỹ năng không bằng người, liền phải chịu phục.”

“Bản quan muốn nhờ ngươi, nhường cơ hội tuyển phong nửa đầu năm sau cho Ngạn nhi, ngươi tham gia vào nửa cuối năm.”

“Đương nhiên, bản quan cũng không phải nhờ ngươi làm việc không công.” La Đông Tuyền lấy ra một tờ ngân phiếu: “Đây là tờ ngân phiếu một trăm lượng, có thể giúp ngươi mua nhiều canh bổ máu và thịt thú để tăng tốc độ tu luyện, chỉ chậm nửa năm thôi, chắc là rất có lời phải không?”

Mỗi năm có hai lần tuyển phong, nửa đầu năm một lần, nửa cuối năm một lần.

Mỗi một Thiên Hộ Sở, mỗi lần tối đa chỉ có một người.

Nghe thì có vẻ như chậm nửa năm cũng không sao.

Nhưng tại sao đối phương không để cháu trai mình chậm nửa năm?

Chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Trần Tam Thạch càng không vì chút bạc này mà trì hoãn bản thân: “Cảm ơn La Bách Hộ, nhưng ta thấy không cần thiết, Tống Ngạn thiên phú không tệ, hẳn tham gia tuyển phong nửa cuối năm chắc chắn không có vấn đề gì.”

La Bách Hộ vẫn giữ nụ cười: “Được, mua bán không thành vẫn còn tình nghĩa, nếu người không muốn thì thôi, chuyện hôm nay này người đừng để trong lòng...”

“Lão La, người cũng thật tốt bụng quá đấy!”

Một bàn tay mập mạp đột nhiên vụt qua, trực tiếp cướp lấy tờ ngân phiếu.

Uông Trục không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến gần, cười không ngậm được miệng: “Người đây là định tặng lễ vật cho Tam Thạch à, trời ơi, một trăm lượng, hào phóng thế? Vẫn là người có tiền nhất!”

“Họ Uông!” La Đông Tuyên đưa tay ra, muốn giật lại tờ ngân phiếu.

Uông Trục tay mất lạnh lẽo cỡ nào, liên tục lùi lại, vừa nói vừa nhét tờ ngân phiếu vào ngực: “Tặng lễ vật rồi nào có đạo lý lấy lại?”

“Hay là lão La người không phải tặng lễ vật, mà là định uy hiếp dụ dỗ người ta?”

“Chuyện này có cần đề cho Hường Thiên Hộ biết không?”

“Ngươi...” La Đông Tuyền nửa ngày không nói ra lời, cuối cùng cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Trần Tam Thạch nhìn mà há hốc mồm.

Uông Bách Hộ thật giỏi, ba câu hai lời là có ngay một trăm lượng bạc!

“Họ La kia tìm ngươi làm gì?” Uông Trục nhìn theo bóng lưng La Đông Tuyền rồi khạc nhổ.

Trần Tam Thạch thành thật kể lại.

“Thật là lòng dạ xấu xa.” Uông Trục cười khẩy nói: “Ngươi có biết vì sao hắn muốn ngươi tham gia vào nửa năm sau không?”

“Nghe đồn Tôn Đốc Sư đã cao tuổi, nửa đầu năm sau sẽ là năm cuối cùng ông ấy thu nhận đệ tử thân truyền. Từ nửa năm sau trở đi, sẽ đổi người khác dạy!”

Trần Tam Thạch cũng không quá bất ngờ.

“Được rồi, sau này ít dây dưa với họ La kia.” Uông Trục nói: “Đứng đó chờ đi, Hường Thiên Hộ và Trương Huyện Thừa đều đến rồi, sắp chuẩn bị thôi hiệu tập kết, tập hợp đám người các ngươi để kiểm tra.”

Uông Trục giải thích về quy trình tiếp theo.

Tuyển phong, thông thường chỉ chọn từ những binh sĩ mới được tuyển mộ trong năm đó.

Những người thể hiện được thiên phú trong thời gian ngắn, mới có nghĩa là có tiềm năng cao, đáng để bồi dưỡng.

Lát nữa, sẽ do Thiên Hộ Hường Đình Xuân đích thân kiểm tra tu vi, sau đó Huyện Thừa trong huyện nha sẽ xác nhận thời gian nhập ngũ và có gian lận gì không.

Xác minh xong, sẽ báo cáo lên Đốc Sư Phủ Lương Châu.

Sau đó, Đốc Sư Phủ sẽ phái Tuyển Phong Quan chuyên trách đến xác nhận lại có giả mạo hay không.

Cuối cùng, mới là đến Bát Đại Doanh Lương Châu, tham gia tuyển phong thật sự, để xác định địa vị và chức vụ sau này trong Bát Đại Doanh.

“Ông—”

Uông Bách Hộ vừa nói xong.

Hiệu tập kết cũng vừa đúng lúc vang lên.

Hiệu tập kết vang lên.

Nhóm tân binh lần lượt chạy đến, xếp hàng chỉnh tề trên diễn võ trường.

Một lát sau.

Khoác trên mình áo giáp xích, bên hông đeo đao, Hường Đình Xuân xuất hiện đầu tiên, theo sát phía sau là một viên quan mặc áo bào.

Hường Đình Xuân không biểu lộ cảm xúc gì trên mặt, đi thẳng lên đài cao.

Hắn đảo mắt nhìn mọi người, chậm rãi trầm giọng nói: “Những ai đã luyện thành khí huyết, bước ra!”

Trong ba mươi tám người, chỉ có Trần Tam Thạch bước lên phía trước.

Trên khuôn mặt vốn dĩ không chút gợn sóng của Hường Đình Xuân, hiện lên một tia kinh ngạc, hắn hạ lệnh: “Một Tiểu Kỳ ra đây, giao đấu với hắn để ta xem thử.”

P/S: Code giảm giá 10%: 11629243 ~~~

【Lưu Ý】 : Không đẩy KP vào mục đề cử, đẩy sai mục sẽ không được nhận code!!!

Đẩy Kim Phiếu cho truyện nhận code giảm giá: ✂ 50KP
Code giảm giá 20% ✂ 100KP Code giảm giá 30% ✂ 150KP
Code giảm giá 40% ✂ 200KP Code giảm giá 50% ~~~

Hoặc đề cử và nhận xét cho truyện nhận code 25%!

Đẩy kim phiếu hoặc đề cử xong inbox hoặc nhắn zalo:
0968412279 để nhận mã giảm giá

Chương 51: Tỷ thí

“Từ Bân, ra khỏi hàng!” Uông Trục giơ tay chỉ người: “Làm theo quy tắc, người cũng dùng cảnh giới Luyện Huyết nhập môn, nhưng công pháp có thể phát huy tùy ý, luyện tập một chút cùng với Trần Tam Thạch!”

Bên cạnh diễn võ trường, Từ Bân đột ngột bị chọn cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn bước ra.

Hắn nhìn Trần Tam Thạch, vẻ mặt có chút phức tạp.

Mấy ngày nay, người đồng hương này của hắn có thể nói là nổi bật hết cỡ.

Đầu tiên là bị mấy vị Bách Hộ tranh giành trước mặt mọi người.

Tiếp theo, lại trong vòng sáu ngày ngắn ngủi đã luyện thành khí huyết.

Sáu ngày!

Hắn lúc trước cũng chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn trở thành võ tốt, luyện thành khí huyết mất bao lâu, đã sớm không nhớ rõ thời gian cụ thể!

Tóm lại, ở trong quân doanh mấy năm, hắn mới khó khăn lắm mới leo lên được chức Tiểu Kỳ.

Mà tên tiểu tử trước mắt này hôm nay nếu có thể thể hiện tốt, e rằng có thể trực tiếp thăng lên Tiểu Kỳ!

Tương lai như vậy thật xán lạn.

Mà hắn...

Lại vào ngày đầu tiên đối phương nhập ngũ, đã không cho sắc mặt tốt.

Càng xui xẻo hơn là, cũng không biết sao lại chọn trúng mình để khảo nghiệm.

“Còn ngần ra đó làm gì, bắt đầu đi.” Hường Đình Xuân thúc giục: “Dùng khí huyết cùng cảnh giới, dốc toàn lực, vừa hay cũng để ta xem thử võ nghệ của những võ quan như các người có tiến bộ hay không.”

“Lão Từ.”

“Nghe nói người này là đồng hương của người, người đừng có nung tay đấy.”

Mấy vị Kỳ Quan và Bách Hộ bên cạnh xen vào.

Gần đây, họ thường xuyên nghe nói rằng có một thiên tài đến Vệ Sở, từ lâu đã muốn xem thử đối phương có tài cán gì.

Theo yêu cầu, Từ Bân điều động một luồng khí huyết.

Khí huyết bao nhiêu là có thể kiểm soát được.

Khí huyết nhập môn là một luồng, tinh thông là hai luồng, tiểu thành là lan tỏa khắp tứ chi.

Duy trì chỉ sử dụng một luồng khí huyết, coi như là ép cảnh giới xuống nhập môn.

Tuy nhiên, đao pháp là thứ tích lũy qua năm tháng, rất khó khắc chế.

Về lý thuyết, nếu hai người giao đấu, hẳn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tuy nhiên, dù vậy, Từ Bân vẫn hơi căng thẳng.

Thiên Hộ đại nhân đích thân quan sát, còn nói ra những lời như vậy.

Điều đó có nghĩa là nếu hắn thua trước mặt mọi người, tương lai của hắn coi như chấm dứt.

Ngược lại, nếu hắn có thể thể hiện một số thủ đoạn mạnh mẽ, thu hút sự chú ý của Thiên Hộ...

Ước mơ từ nhỏ của hắn là một ngày nào đó có thể lập công trên chiến trường, nhưng tiếc là sinh ra ở huyện Bà Dương, thậm chí không có cơ hội giết địch.

Không có tài nguyên tu luyện, bị mắc kẹt ở cảnh giới Luyện Huyết nhiều năm như vậy, gần như không thấy hy vọng thăng tiến.

Hôm nay, chính là một cơ hội.

Đều là vì tương lai cá nhân, hắn không muốn hy sinh bản thân để giúp đỡ người khác.

Vì vậy, tuyệt đối không thể nương tay.

Hy vọng vị đệ đệ mà cha giới thiệu đến này đừng trách hắn.

“Tam Thạch, nếu đả thương người, chớ trách ta.”

Từ Bàn rút đao ra khỏi vỏ, thanh đao dài ba thước tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời chói chang.

“Từ Kỳ Quan cứ tự nhiên.”

Trần Tam Thạch cầm thương, sẵn sàng nghênh chiến.

Từ khi học võ, hắn chưa từng giao đấu nghiêm túc với ai.

Nhân cơ hội này, cũng thử xem mình rốt cuộc ở trình độ nào.

“Tốt, xem đao!”

Từ Bàn đột nhiên ra tay.

Thân hình hấn hơi cong, kéo đao di chuyển, ánh mắt sắc bén, giống như một con sói hoang đói nhiều ngày cuối cùng cũng nhìn thấy thịt, chỉ trong hai nhịp thở đã đến bên cạnh Trần Tam Thạch, Nhạn Linh Đao chém ngang.

Cùng lúc đó, phía trước có một điểm hàn mang lóe lên.

Trong nháy mắt, điểm hàn mang kia biến thành mũi thương, nhanh chóng phóng to trong đồng tử của Từ Bân.

Người đến sau, kẻ đến trước;

Đao ngắn thương dài, binh khí dài chiếm ưu thế!

“Thương thật nhanh!”

Từ Bân nào còn dám tấn công, tiến thêm nửa bước nữa, đao chưa chém trúng đối phương, mình chỉ sợ là đã bị đâm thủng một lỗ!

Hấn vội dừng bước, muốn dùng đao chém đứt cán thương làm bằng gỗ sập trắng.

Trần Tam Thạch hiển nhiên sẽ không cho hấn cơ hội này, thu thương ba tấc, eo lưng hợp nhất, điều động khí huyết lên cánh tay phải, dùng thế “cản cầm”, để mũi thương và lưỡi đao va chạm nhau.

“Đang ——”

Tiếng binh khí giao nhau thanh thúy vang lên.

Nhạn Linh Đao không ngừng rung lên.

Mai Hoa Thương càng là run rẩy không ngừng.

Hai người đồng thời lui về phía sau vài bước.

Nhưng đối với binh khí dài, khoảng cách kéo ra, chính là ưu thế!

Từ Bân vừa mới đứng vững, Mai Hoa Thương lại đâm tới, hấn không thể không dùng đao chống đỡ, may mà đã tập võ nhiều năm, cường độ này không có vấn đề gì, có thể đỡ được.

Nhưng mà, ai cũng đã luyện qua thương pháp cơ bản của binh tốt.

Tại sao thương pháp của Trần Tam Thạch, tốc độ nhanh như vậy, thế mạnh như vậy, khác với người thường?

Còn có khí huyết.

Tuy đều là một luồng khí huyết, nhưng dù sao Từ Bân hấn cũng đã ngưng luyện nhiều năm, nói thế nào cũng nên mạnh mẽ hơn một chút mới đúng.

Chương 52: Thắng

Nhưng cú va chạm trực diện vừa rồi, hấn lại không chiếm được bất kỳ ưu thế nào về sức mạnh, chỉ dựa vào kinh nghiệm đao pháp miễn cưỡng chiếm được một chút thượng phong.

Kỳ lạ thay!

Từ Bản mặt mày tối sầm, lo lắng làm hồng ấn tượng trong mắt Thiên Hộ đại nhân.

Hấn ra đao càng thêm hung hãn tàn nhẫn, đao đao nhắm thẳng vào chỗ hiểm, muốn dùng cách này làm tiêu hao khí huyết của đối phương.

“Đang đang đang đang!”

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên, trên sân tập võ bụi bay mù mịt.

Trần Tam Thạch không ngừng lùi lại, để duy trì ưu thế khoảng cách của binh khí dài.

“Mẹ kiếp.” Ưông Trục không nhịn được chửi thề, hấn còn đang nghĩ, năm xưa họ Từ giới thiệu Trần Tam Thạch vào quân doanh, mới cố ý gọi hấn ra, không ngờ tên này lại chơi thật à?

Chờ xem ta xử lý tên không biết điều này như thế nào.

Hướng Đình Xuân lại khẽ nheo mắt, nhìn với vẻ khá thích thú.

“Đánh hay lắm!”

Những binh sĩ vây xem cũng đồng loạt hò reo.

“Đang—”

Lại một lần kim loại va chạm.

Trần Tam Thạch suýt nữa trúng chiêu, vào thời khắc quan trọng nín thở, xoay thương hoa, mới hiểm nguy tránh được con sói dữ gần như áp sát người, bức lui về khoảng cách bảy bước.

Từ Bàn quả nhiên đã nhập ngũ nhiều năm.

Trần Tam Thạch đánh vài hiệp, cánh tay tê dại, vai đau nhức, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Chỉ có khí huyết vẫn còn đủ dùng.

Hắn vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Hiếm khi có người luyện tập cùng, độ thuần thục thương pháp của hắn đang nhanh chóng tăng lên, phải biết trân trọng mới được.

“Lại đến!”

Từ Bàn vung đao liên tục, mắt đỏ hoe.

Đã tám hiệp rồi, hắn vậy mà vẫn không hạ được đối phương!

Đã đắc tội rồi, chi bằng đắc tội đến cùng.

Dù thế nào, cũng không thể để mình trở thành phế vật trong mắt Thiên Hộ!

Hắn không chút nương tay, Nhận Linh Đao không ngừng xé gió, thật sự giống như một con sói hoang hung hãn, tìm mọi cách muốn cắn xé con mồi.

Định dùng cách cứng đối cứng, tăng tốc bào mòn đối phương, tìm kiếm sơ hở.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua.

Từ Bàn dần dần nhận ra tình hình có chút không ổn.

Bề ngoài, Trần Tam Thạch cảm thương vẫn luôn phòng thủ.

Nhưng khí huyết của Trần Tam Thạch vẫn không hề suy giảm!

Ngược lại, khí huyết của chính Từ Bân hẳn đang không ngừng tiêu hao, sắp cạn kiệt.

“Sao có thể?!” Trên mặt Từ Bân lộ vẻ kinh ngạc.

Đao pháp trên tay hắn càng lúc càng sắc bén tàn nhẫn, từng đao nhắm thẳng vào chỗ yếu hại, muốn dùng cách này làm cạn kiệt khí huyết của đối phương.

“Đang đang đang đang!”

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên, trên diễn võ trường bụi bay mù mịt.

Trần Tam Thạch không ngừng lùi lại, để duy trì ưu thế khoảng cách của binh khí dài.

Không có khả năng!

Tên tiểu tử này mới chỉ vừa luyện ra khí huyết, thêm mười hiệp nữa, chắc chắn sẽ kiệt sức!

Nghĩ như vậy, hắn ra đao càng thêm hung bạo.

Nhưng sự thật hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Lại thêm mười hiệp, khí huyết của hắn tiêu hao quá nửa, Trần Tam Thạch vẫn chưa thua!

Tên tiểu tử này trông có vẻ thờ hờn hển sắp không trụ được nữa, nhưng luôn có thể kiên trì vào thời khắc nguy cấp, sức chịu đựng thật đáng sợ.

“Choang!”

Do khí huyết cạn kiệt, tốc độ của Từ Bân chậm lại và sức mạnh giảm đi.

Cũng vào lúc này, thể công thủ thay đổi, Mai Hoa Thương hoàn toàn chuyển từ phòng thủ sang tấn công!

Một lần đỡ, một lần nắm, một lần đâm, mỗi chiêu thức thương pháp đều được Trần Tam Thạch thi triển vững vàng, chính xác và mạnh mẽ, kết hợp với khí huyết, như cuồng phong bão táp không ngừng ập đến, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị đâm thủng đầu.

Đến lượt Từ Bân toát mồ hôi lạnh.

Khí huyết của hắn dần cạn kiệt trong trận chiến, lòng bàn tay cầm đao bắt đầu co rút, hắn quên mất việc tấn công, hoặc nói đúng hơn là không còn cơ hội tấn công nữa, trong mắt chỉ còn lại hàn quang không ngừng lóe lên và tua đỏ bay múa.

Điều này không có khả năng.

Trần Tam Thạch rõ ràng mới luyện ra khí huyết không lâu, tại sao sức chịu đựng lại kinh người như vậy?

Có vài khoảnh khắc, Từ Bân suýt chút nữa đã điều động khí huyết còn lại, thể hiện thực lực Luyện Huyết tinh thông của mình, nhưng hắn biết rõ mình đã thua.

Năm năm!

Tập võ năm năm, chỉ đơn thuần so đấu võ công lại không bằng người tập võ nửa tháng!

“Choang—”

Trong lúc thất thần, Nhận Linh Đao trong tay hắn bị đánh rơi, mũi thương ba góc sắc nhọn theo sau, kề sát cổ họng hắn.

“Đa tạ Từ Kỳ Quan đã nhường!”

Trần Tam Thạch mồ hôi như mưa, ngay cả trong mắt cũng thấm đẫm mồ hôi, thể lực cũng gần như cạn kiệt, nhưng nếu cần răng, hình như vẫn có thể kiên trì thêm một chút nữa.

Đây có lẽ là phản ứng hóa học giữa 【sức chịu đựng kinh người】 và pháp môn Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp?

Tuy nhiên, hắc thắng không hề dễ dàng.

Nói cho cùng, Từ Bân cũng là một võ quan tập võ nhiều năm, Luyện Huyết tiểu thành.

Chương 53: Kỳ Quan

Trận chiến này đã giúp hấn rất nhiều.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (nhập môn)】

【Tiến độ: (52/500)】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người】

Hấn đã đích thân trải nghiệm hiệu quả của hai từ khóa này.

Ước tính đổi thành bất kỳ ai cùng cảnh giới, trong vòng bảy bước, không kịp rút đao sẽ bị hấn đâm chết!

Thương pháp của hấn không chỉ bền bỉ mà còn nhanh nhẹn.

Vừa bền, vừa mạnh!

“Tốt!” Trên đài cao, Hướng Đình Xuân lớn tiếng khen hay, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Các binh sĩ quan chiến càng là vỗ tay reo hò.

“Mãnh!”

Âm thanh của Chu Đồng là lớn nhất.

Hứa Văn Tài ngẩn cổ, cũng xem đến hăng say: “Ta thấy Trần huynh đệ, trên người ần ần có một cỗ khí thể vương giả, tương lai nhất định sẽ thành đại khí!”

“Ngươi thấy có cái rắc dùg.” Chu Đồng mắg: “Ngươi vẫn nên lo cho bản thân trước đi, đều đã mười ngày, ngươi vẫn chưa học được một chút công phu nào, chờ bị đưa ra ngoài tu sửa tường thành đi!”

“ ... ”

“Trần huynh thật sự lợi hại!”

Tổng Ngạn khâm phục không thôi.

Từ Bản tâm như tro tàn.

Hắn ở trước mặt hơn trăm người, thua một người mới.

Sự nghiệp quân ngũ tiếp theo, coi như không có cơ hội đi lên nữa.

Không chỉ như thế, lần đối chiến này, còn đắc tội Trần Tam Thạch.

Trước kia hắn có thái độ không tốt với Trần Tam Thạch, không cho sắc mặt tốt cũng thì thôi đi.

Lần này hắn ra tay tàn nhẫn, không lưu lại chút tình cảm nào, nếu bị ghi hận, chớ sau này Trần Tam Thạch đi lên vị trí cao, chẳng phải sẽ gây khó dễ cho hắn?

“Ngươi thắng.” Từ Bản nhặt đao lên, lui thủ rời sân.

Trần Tam Thạch muốn nói gì cũng không kịp.

Hướng Đình Xuân ở trên đài cao, đối với trận tỷ thí này rất hài lòng, hắn nhìn về phía vị quan văn cùng đến, nói: “Trước đây, Uông Trục đã nói với ta, nhưng ta không tin. Giờ xem ra, Bà Dương Thiên Hộ Sở chúng ta thật sự có một mầm mống đại tướng!”

“Trương Huyện thừa, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì.” Trương Huyện thừa đã kiểm tra sổ quân tịch: “Sau khi ta trở về, sẽ trình báo lên Đốc Sư Phủ Lương Châu, ghi rõ tư cách tuyển phong của Trần Tam Thạch này.”

Công việc này đáng lẽ nên do tri huyện đích thân làm.

Nhưng tri huyện đã chết, tri huyện tân nhiệm vẫn chưa được điều đến, nên tạm thời do huyện thừa thay thế.

“Ừm.”

Hướng Đình Xuân gật đầu, ra hiệu cho Trần Tam Thạch lui xuống trước, tiếp tục khảo hạch những người mới còn lại trong đợt này.

“Có một người luyện ra khí huyết, có mấy người học được thương pháp trong vòng mười ngày?”

Trong số ba mươi tám người, có sáu người đứng ra.

Hướng Đình Xuân ra lệnh: “Hai người một cặp, đánh cho ta xem.”

“Vâng!”

Sáu người lĩnh mệnh.

Không quá một nén nhang, tất cả các trận đấu đã kết thúc, về cơ bản có thể nhìn ra thành tích của mỗi người.

“Tổng Ngạn không tệ, thêm vài ngày nữa chắc cũng có thể luyện ra khí huyết.” Hướng Đình Xuân trầm ngâm nói: “Tư cách tuyển phong nửa cuối năm sau, hẳn là không có vấn đề gì.”

“Người tên là Chu... Chu Đồng? Người cũng không tệ!”

“Nhóm người này có thể xuất hiện bảy võ tốt, coi như là cao nhất trong lịch sử huyện Bạc Dương từ trước đến nay.”

“Được rồi, các người cũng lui xuống trước đi.”

“Những người còn lại, trực tiếp biểu diễn trụ công cho ta xem.”

Ba mươi hai người, bắt đầu luyện trụ công.

Khoảng mười lăm, mười sáu người, thậm chí còn chưa học được trụ công.

Kỳ quái nhất là, có một nam tử trung niên râu dê, một động tác cũng không biết!

Khiến Hường Đình Xuân cau mày, không còn kiên nhẫn xem tiếp.

“Được rồi, khảo hạch đến đây là kết thúc.”

“Trần Tam Thạch!”

“Có!” Trần Tam Thạch đáp lại.

“Từ hôm nay trở đi, ta thăng người làm Kỳ Quan, ngoài những đãi ngộ vốn có của Kỳ Quan, còn ban thêm một con chiến mã thượng hạng!” Hường Đình Xuân nhìn sang bên cạnh: “Uông Trục, người là do người mang đến, sau này sẽ do người quản, người còn chỗ trống trông chứ?”

“Có có có.” Uông Trục vội vàng đáp: “Còn trống vài chỗ.”

Hường Đình Xuân tiếp tục nói: “Những người còn lại, hãy lấp đầy chỗ trống dưới trướng các Bách Hộ, sau này nếu tu vi đột phá, hoặc có chiến công, sẽ được đề bạt!”

Sau khi chủ trì xong cuộc khảo hạch, hắn vội vã rời đi.

Để lại các Bách Hộ xử lý những việc vụn vặt tiếp theo.

Trước tiên là phân chia cấp bậc binh sĩ, sau đó quyết định giao cho ai quản lý.

Hàng năm khi Tuyển Phong Quan đến tiếp nhận người, cũng là lúc cấp trên phái người đến điều tra tình trạng khai khổng quân số.

Mấy năm gần đây kiểm tra ngày càng nghiêm ngặt, hiện tượng khai khổng quân số giảm đi nhiều, nhưng không phải là hoàn toàn không tồn tại.

Một Thiên Hộ Sở, biên chế đầy đủ khoảng 1120 người.

Số người mà huyện Bà Dương báo cáo là khoảng một nghìn người.

Trên thực tế, chỉ có hơn chín trăm người.

Tức là, còn gần trăm chỗ trống.

Ba mươi mấy người, chỉ cần có thể qua được cuộc kiểm tra, đều bị các võ quan chọn đi lấp đầy chỗ trống.

Chương 54: Bạch Hạc Mã

Dưới trướng Trần Tam Thạch cũng không đủ quân số, tổng cộng bảy người.

Có Chu Đồng chủ động xin đi theo, bốn người đồng hương, còn có hai người bị sung quân.

Rất nhanh, trên sân chỉ còn lại hai ba người già yếu bệnh tật, không ai muốn nhận, thuộc loại thà thuê tạm một tên ăn mày ngoài đường còn hơn.

“Người thậm chí còn không biết đứng tấn? Đưa đến huyện bên cạnh xây thành đi!”

“Đừng đừng đừng mà đại nhân, tiểu nhân có thể làm tạp dịch mà!”

“Tạp dịch, ngươi có biết cho ngựa ăn không?”

“Tiểu nhân có thể học!”

“Học, ai có thời gian dạy ngươi? Bớt nói nhảm, lôi đi!”

Hứa Văn Tài, chính là một trong những người không ai cần.

“Trần huynh đệ!” Thấy mình sắp bị lôi đi, Hứa Văn Tài như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, lao đến, bám chặt lấy cánh tay Trần Tam Thạch: “Người còn thiếu người không, để ta đi theo ngươi, để ta đi theo ngươi!”

“Đừng đến gây họa cho chúng ta!” Chu Đồng tỏ vẻ chán ghét đến cực điểm: “Tương lai ra chiến trường, ngươi cái gì cũng không biết, chẳng phải là sẽ kéo chết chúng ta hay sao!”

“Ai nói ta cái gì cũng không biết?” Hứa Văn Tài thề thốt nói: “Trần huynh đệ, Hứa Văn Tài ta trên biết thiên văn dưới tường địa lý, giỏi bày binh bố trận hiểu quản lý chính sự, trừ tuổi tác lớn không học được võ nghệ, ta cái gì cũng biết, nhận ta, đảm bảo người không lỗ!”

“Đừng lắm lời.”

Lưu Bách Hộ liếc mắt ra hiệu, có hai tên sĩ tốt tiến lên một phát đề Hứa Văn Tài xuống.

Lúc này, Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Lưu Bách Hộ, giao người này cho ta.”

“Người xác định?” Lưu Bách Hộ ra vẻ không hiểu: “Không sợ chiếm mất một danh ngạch dưới trướng người à? Người phải nghĩ cho kỹ.”

Chuyện khai khổng quân số, cũng không liên quan đến người mới đến như Trần Tam Thạch.

Có nghĩa là hấn không cần đủ số người, người dưới trướng tự nhiên chiến lực càng mạnh càng tốt.

“Không sao.” Trần Tam Thạch kiên trì nói: “Ta về sau để hấn cho ngựa của ta ăn.”

“Được rồi.” Lưu Bách Hộ không nói nhiều: “Tùy người, nếu hối hận thì báo cho ta biết bất cứ lúc nào.”

“Phù...” Không cần đi tu sửa thành, Hứa Văn Tài thở phào nhẹ nhõm: “Trần huynh đệ thật là có mắt nhìn!”

“Hấn chỉ là quá tốt bụng, bị người lừa mà thôi!” Chu Đồng mắng.

Khoảng nửa canh giờ sau, sĩ tốt cơ bản đều đã được phân phối xong.

Chủ sự trông coi đại kho đưa cho Trần Tam Thạch mấy tờ giấy, nói hẳn có thể cầm giấy đi nhận tài nguyên.

Có bồ huyết thang, phiêu binh khí, còn có một con ngựa.

“Ta còn nợ Từ Kỳ Quan một cây cung.”

Trần Tam Thạch không phải người quýt nợ, nhưng nhất thời không tìm thấy Từ Bản trong đám đông: “Thôi, đi xem ngựa trước đã.”

Ngựa.

Là tài nguyên chiến lược cực kỳ quý giá.

Không phải tất cả Kỳ Quan đều có.

Toàn bộ Bà Dương Thiên Hộ Sở, cộng lại, cũng chỉ có chưa đến ba mươi con.

“Trần Kỳ Quan, con ngựa này của ngươi không phải là ngựa thường đâu!” Chủ sự đại khố cười ha hả nói: “Là Bạch Hạc Mã thượng đẳng mà Thiên Hộ đại nhân phải tốn bao nhiêu công sức mới mang về được từ phủ thành, tổng cộng chỉ có hai thớt, sẵn lòng cho ngươi một thớt, đủ thấy sự coi trọng đối với ngươi. Trần Kỳ Quan, tiền đồ vô lượng!”

Chủ sự dặn dò người giữ ngựa, dắt ra một thớt tuần mã từ chuồng ngựa.

Con ngựa này toàn thân trắng như tuyết, cơ bắp cường tráng nhưng dáng vẻ cân đối, một cơn gió thổi qua, bờm ngựa bay theo gió, giống như đám mây trên trời.

“Trần Kỳ Quan thử xem? Nhưng phải cẩn thận một chút.” Chủ sự nhắc nhở: “Con ngựa này tính tình rất dữ.”

“Ta liền thích ngựa dữ.” Trần Tam Thạch trở mình lên ngựa.

【Kỹ nghệ: Ngự mã (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (0/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

Ngựa mã cũng tính sao?

“Hí ——”

Không đợi Trần Tam Thạch suy nghĩ kỹ.

Bạch Hạc Mã đột nhiên ngửa đầu hí vang, sau đó lao ra khỏi chuồng ngựa, bắt đầu phi nước đại không thể kiểm soát, đồng thời không ngừng nhảy chồm lên, muốn hất người trên lưng xuống.

“Chết tiệt!”

Trần Tam Thạch suýt nữa cả người bay ra ngoài, vội vàng hai tay nắm chặt dây cương, hai chân đạp lên bàn đạp đồng thời gắt gao kẹp chặt bụng ngựa.

Nhìn người khác cưỡi ngựa dường như rất dễ dàng, nhưng chỉ khi thực sự cưỡi mới biết, cưỡi ngựa tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là ngựa tính tình hung dữ chưa được thuần hóa, nếu không cẩn thận ngã xuống, có thể sẽ mất mạng!

“Hí ——”

Bạch Hạc Mã hí vang, chạy lung tung.

Trần Tam Thạch ngồi trên đó, chỉ cảm thấy gió mạnh thổi qua tai, cảnh vật bên cạnh nhanh chóng lùi lại, cộng thêm sự chống đối của con ngựa, quả thực giống như ngồi trên tàu lượn siêu tốc không có dây an toàn.

“Súc sinh!”

Hắn dứt khoát ôm lấy cổ ngựa, muốn dùng sức mạnh để chế ngự nó.

Một người một ngựa, giăng co suốt nửa canh giờ, không có phân ra thắng bại.

Cho đến khi cả hai đều kiệt sức, mới tạm thời ngừng chiến.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (35/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

Chương 55: tò mò

“Người còn là một con ngựa cái?”

Trần Tam Thạch cúi người xuống, cẩn thận phân biệt một chút.

Hắn đối với ngựa không hiểu nhiều, cũng biết ngựa cái thường có thân hình nhỏ hơn, nhưng con ngựa trước mắt rõ ràng thuộc về một loại khác, cường tráng đến kinh người.

“Ha ha ha ha ha!”

Phía sau vang lên tiếng cười sảng khoái.

Trần Tam Thạch quay đầu lại, mới phát hiện ra là Hương Đình Xuân.

Lúc này Hương Đình Xuân đã cởi giáp, mặc một bộ thường phục, trên mặt có thêm vài phần hòa ái, nhưng vẫn còn ẩn chứa một chút uy nghiêm.

Thiên Hộ là chính quan ngũ phẩm.

Ngũ phẩm đặt ở huyện Bà Dương, đã là trời.

Không chỉ là trời về mặt chức quan, mà còn là trời về mặt tu vi, trời về mặt quyền thế.

“Thiên Hộ đại nhân.” Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ.

“Thế nào, con ngựa này không dễ thuần hóa phải không?” Hương Đình Xuân trêu chọc: “Không dễ thuần hóa mới đúng. Nếu không phải con ngựa này quá dữ, đôi khi còn làm bị thương người, người ta cũng không có khả năng bằng lòng cho ta, ta càng không có khả năng bằng lòng tặng cho người. Còn

về việc có thể thuận phục hay không, thì phải xem bản lĩnh của chính người.”

Thiên Hộ không phải là cố ý đến tìm mình.

Trần Tam Thạch chú ý thấy, cách đó không xa có người hầu ngựa dắt ra một con ngựa trắng khác, hẳn là Thiên Hộ chuẩn bị ra ngoài, tình cờ gặp ở đây.

“Làm cho tốt, có gì cần thì cứ tìm ta.”

Hướng Đình Xuân nói xong, trở mình lên ngựa.

Con ngựa của hắn rất ngoan ngoãn.

“Hắn đây là đi đâu?” Trần Tam Thạch suy nghĩ trong lòng: “Đêm qua, cuối cùng bọn họ có tìm được chìa khóa mở tiên bảo hay không, những tên bịt mặt kia có bị bắt hết hay không? La Đông Tuyền cũng có ở đó?”

Hắn nhìn thấy ở trước chuồng ngựa, lại có một con ngựa đen xuất hiện, cùng nhau phi nước đại với con ngựa trắng.

Người trên ngựa, chính là La Đông Tuyền.

“Chuyện tiên bảo, hắn cũng có tham gia?”

Nhóm người này, rõ ràng là đang giấu diếm triều đình.

Hắn càng thêm tò mò, trong hộp rôt cuộc là chứa cái gì.

.....

“Lão La, chuyện tuyển phong, ngươi đừng có nhắc lại nữa.” Hướng Đình Xuân kiên định nói: “Triều đình Đại Thịnh chúng ta thiếu người, cứ tiếp tục đấu đá nội bộ, còn ra thể thống gì nữa.”

“Đại nhân.” La Đông Tuyền lộ ra thần sắc không nỡ: “Nửa đầu năm sau, là lần cuối cùng Đốc Sư tuyển phong.”

“Thế thì đã sao?” Hường Đình Xuân kéo dây cương: “Ngươi phải hiểu một chuyện, Đốc Sư quyền thế quá lớn, lại thêm tuổi tác đã cao, bệ hạ sớm đã muốn để ông ta lui xuống rồi.”

“Lúc này gia nhập Bát Đại Doanh, chưa chắc đã là chuyện tốt.”

“Bệ hạ những năm nay vẫn luôn tìm kiếm người mới, muốn tái cấu trúc Bắc Cảnh, Bát Đại Doanh sau này rất có khả năng sẽ bị giải tán, điều đi các nơi đông tây nam bắc.”

“Vào thời điểm then chốt này, nếu có người có thể trở nên nổi bật, chưa chắc đã không thể ở dưới trướng Tân Đốc Sư tương lai leo lên vị trí cao.”

La Đông Tuyền nghe đến nhập thần: “Cho nên đại nhân mới định hợp tác với võ quán, tìm kiếm cái gọi là ‘tiên bảo’, nhưng trên đời thật sự có thần tiên chi vật có thể khiến người ta nhanh chóng tăng tu vi sao?”

“Nhìn mấy lão già võ quán kia kích động như vậy, không giống giả, bản quan cũng không rõ, Man Di lấy đâu ra bảo vật như thế.”

“Khó trách bắt đầu từ năm ngoái, Man Di xâm phạm càng thêm thường xuyên.” Hường Đình Xuân dừng một chút rồi nói tiếp: “Ngươi phải nhớ kỹ, mục đích chính của chúng ta không phải tiên bảo. Mấy tên ngu xuẩn đó, cũng không nghĩ xem, nếu thứ đó thực sự có, bọn họ giấu được sao? Quan trọng nhất là nhân cơ hội này, để võ quán và hào phú trong huyện xuất chút máu, chuẩn bị tốt cho mùa xuân năm sau.”

“Đại nhân, ngài thật sự định vượt Trường Thành, ra tay với chi nhánh của Vũ Văn Bộ sao?”

La Đông Tuyền lộ ra thần sắc ngưng trọng: “Man Di sống ở vùng Túc Hà, sức chiến đấu ít nhất cũng có hai ngàn năm

trăm người, chúng ta tổng cộng chỉ mới có chín trăm người, hơn nữa còn phải báo cáo lên binh bộ, sau khi được binh bộ đồng ý mới có thể xuất binh.”

“Cho nên, ta cần chiến mã, cung nỏ, lương thực, dược liệu, nói một cách khác là cần bạc!”

Trong lúc trò chuyện.

Hai người đến cánh đồng.

Hướng Đình Xuân giơ roi ngựa, chỉ vào cánh đồng rộng lớn: “Thấy không? Những thứ này vốn nên là đất đai của Đại Thịnh chúng ta, kết quả thì sao? Bảy tám phần, đều thành sản nghiệp tư nhân của võ quán, hương thân sĩ tộc!”

“Hiện nay chiến loạn không ngừng, cần dùng tiền, bọn họ lại một xu cũng không muốn bỏ ra!”

“Chuyện tiên bảo, vừa hay có thể giúp ta dọa bọn họ.”

“Có tiền có thực lực, đợi chúng ta lập công lớn, tương lai tự có chỗ tốt hơn, hà tất phải cầu nệ ở Bát Đại Doanh?”

“Lão La, ngươi theo ta bao lâu rồi?”

La Đông Tuyên khẽ gật đầu: “Đến mùa đông, vừa tròn hai mươi một năm.”

Hướng Đình Xuân trầm giọng nói: “Toàn bộ Bà Dương, ta tin tưởng ngươi nhất, mới đem chuyện này nói cho một mình ngươi, còn mong ngươi hết sức giúp đỡ. Tương lai nếu thành công, ta đi đến vị trí nào, ngươi cũng là vị trí đó.”

Chương 56: Nhận nhà

“Thiên Hộ đại nhân yên tâm.” La Đông Tuyên chấp tay nói: “Tỉ chúc nguyện vì đại nhân xông pha khói lửa, vạn lần chết không chối từ!”

“Đi thôi, đi nói chuyện với mấy lão già của võ quán.”

Hai người cưỡi ngựa vào thành, một đường thẳng đến võ quán Thiên Nguyên.

Lương Triền ở trước cửa nghênh đón: “Gia phụ và mấy vị thúc bá đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn từ lâu, hai vị đại nhân mời vào!”

Đón xong khách.

Lương Triền không vội vào cửa, mà là đợi một đệ tử võ quán đến, hăn hỏi: “Tìm được người chưa?”

“Bẩm thiếu gia, không có.” Đệ tử trả lời: “Trong nhà các sư huynh đệ trong thành không thấy người, trong nhà cũ ở thôn Yên Biên cũng không có, hỏi thăm một vòng, đều nói không gặp Tàn Phong.”

“Mất tích rồi?” Lương Triền dùng quạt xếp gõ vào lòng bàn tay: “Tám phần là bị tên họ Trần trong quân đội giết chết rồi.”

“Vậy thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ?” Đệ tử quen biết Tàn Phong tâm tư nặng nề.

Lương Triền lạnh lùng nói: “Còn làm sao bây giờ, chúng ta lại không có chứng cứ, chết thì cũng chết rồi, chẳng lẽ muốn ta cho người một thanh kiếm, người xông vào doanh trại báo thù?”

Đệ tử không nói gì nữa.

Lương Triển cười nhạt.

Tần Phong không tệ, vào võ quán của bọn họ mấy năm, chịu khó chịu khổ, cũng trọng tình nghĩa.

Lần trước lại tình cờ nghe được cuộc nói chuyện bí mật của hắn và cha, thấy tên tiểu tử này ngày thường miệng rất kín nên không giết, mà là thu làm đệ tử thân truyền.

Kết quả tên tiểu tử này nghĩ không thông, nhất quyết chạy đi tìm chết.

Hắn khuyên cũng khuyên rồi, giúp cũng giúp rồi.

Mạng của Tần Phong đối với hắn mà nói, cũng chỉ đáng mấy chục lượng bạc đó.

Võ quán Thiên Nguyên đâu phải không có đệ tử thân truyền khác, Lương Triển sẽ không ngu ngốc đến mức mạo hiểm báo thù cho Tần Phong.

“Vị Trần huynh đệ này ngược lại khá thú vị đấy!”

“Tần Phong dù sao cũng là Luyện Huyết tinh thông, vậy mà nói giết là giết.”

“Nhân tài như vậy, đợi ta bận xong việc này, phải kết giao thật tốt mới được.”

“Tối qua... cũng vừa lúc là thời gian bọn người Man Di chạy ra khỏi thành, đúng là trùng hợp.”

Lương Triển hí mắt, như có điều suy nghĩ.

Trong doanh trại quân đội.

Trần Tam Thạch và những người dưới quyền đã làm quen với nhau.

Từ ngày mai, họ sẽ chính thức “đi làm”.

Về phần nội dung công việc.

Uông Trục không có ở đây, không biết đã chạy đi đâu, ngược lại Lưu Bách Hộ đến, rất tỉ mỉ giải thích cho hắn một lần.

Hơn chín mươi người dưới quyền Lưu Bách Hộ, chủ yếu phụ trách phần “thủ bị” trong “bảy phần khai khẩn ba phần thủ bị”.

Buổi sáng họ phải ở trong doanh trại, tập luyện chiến trận tập thể, võ tốt trước khi thăng quan cũng cần tham gia, buổi chiều, thì phải đi lên Vạn Lý Trường Thành canh gác, cũng có thể bị phái đi tuần tra trong thành huyện.

Quân đồn điền, thì nửa ngày luyện tập, nửa ngày làm việc.

Chỉ có võ quan là tương đối tự do.

Phần lớn thời gian đều có thể dùng để tu luyện.

“Khói lửa nổi lên, tù và vang lên.”

Lưu Bách Hộ chỉ về phía bầu trời phía Bắc: “Nếu nhìn thấy có khói đen bốc lên, thì có nghĩa là có người Man đến xâm phạm, tất cả mọi người cần phải tập trung ngay lập tức, nhưng mà chỗ chúng ta đây, đã năm sáu năm không thấy khói lửa bốc lên rồi.”

“Ngoài ra, người hình như vẫn chưa có chỗ ở?”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Lúc nhập ngũ, người quản lý nói với ta là không còn nhà dư.”

“Nhà của binh sĩ bình thường thì không có, nhưng nhà của võ quan thì còn vài căn, đi theo ta.”

Lưu Bách Hộ dẫn đường ở phía trước.

Trong quân đồn điền, đại đa số nhà cửa đều giống như nhà ở thôn Yên Biên, đều là nhà gạch bùn đơn sơ.

Nhưng mà đi về phía Tây khoảng hai dặm, đến nơi ở của các võ quan, thì đột nhiên trở nên mới mẻ, toàn là những căn nhà độc lập bằng gạch xanh gỗ tốt, có lớn có nhỏ, được phân chia theo cấp bậc khác nhau.

“Đây là nhà mà Bách Hộ mới được ở đúng không?” Dừng lại trước một căn nhà hai gian, Trần Tam Thạch nói: “Ta chỉ là một Tiểu Kỳ, không thích hợp lắm đâu?”

“Có gì không thích hợp, biết đâu người chẳng mấy chốc sẽ thành Bách Hộ?”

Lưu Bách Hộ nói: “Hơn nữa, để trống cũng là để trống, Thiên Hộ đại nhân sẽ không quản đâu, cho dù biết cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt.”

“Được.” Trần Tam Thạch hiểu đối phương là đang tặng ân huệ cho hắn, cũng không từ chối nữa.

Một là hắn cả ngày chạy đi chạy lại giữa doanh trại và thôn Yến Biên không chỉ phiền phức, mà còn lãng phí thời gian quý báu.

Hai là môi trường ở nhà thực sự quá đơn sơ, đổi một căn nhà tốt hơn, cũng có thể khiến cho cuộc sống của Lan tỷ thoải mái hơn một chút.

Mượn xe ngựa để chở lương thảo từ doanh trại, Trần Tam Thạch trở về thôn Yến Biên để chuyển nhà.

“Thạch Đầu, người thật sự làm quan rồi sao?!”

“Chắc chắn rồi, đây không phải là đang đánh xe ngựa chuyển nhà sao.”

“Sau này làm quan lớn rồi, sẽ không còn quan tâm đến chúng ta nữa đâu!”

“Lần này Lại Tử Đầu nói đúng, cũng có khả năng đấy.”

Chương 57: hồ đồ

Lúc Trần Tam Thạch mới đánh xe ngựa vào làng, bà con vui vẻ xem náo nhiệt, nhưng dần dần, nụ cười trên mặt biến mất.

Làm quan.

Cũng có nghĩa là từ nay hẳn không còn là cùng một loại người với họ nữa.

“Các thúc bá các thím nói đùa rồi, ta chỉ là một Tiểu Kỳ không có phẩm cấp, tính là quan gì chứ?”

Trần Tam Thạch cũng không biết nên nói thế nào.

Đồ đạc trong nhà không nhiều, chỉ có vài chiếc chăn màn và nồi niêu xoong chảo các loại, xe ngựa có vẻ hơi thừa thãi.

“Ngôi nhà này thật tốt.”

Đến nhà mới, Cố Tâm Lan cũng rất vui mừng, bận rộn dọn dẹp.

Trần Tam Thạch không nhàn rỗi, ăn hết hai cân thịt gấu hầm cuối cùng trong nhà, liền tập luyện thương pháp ngay trong sân.

Sau khi luyện ra khí huyết.

Tác dụng của thịt gấu trở nên kém xa trước đây.

Chỉ tương đương với việc ăn gia súc bình thường trước khi luyện ra khí huyết.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản bình tốt (Nhập môn)】

【Tiến độ: (72/500)】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người】

Một buổi chiều, cũng chỉ tăng thêm hai mươi điểm tiến độ.

“Xem ra vẫn phải mua tim gấu hoặc vật đại bổ gì đó mới được.”

“Còn có thuốc sắc nữa!”

Trần Tam Thạch là Kỳ Quan, ba ngày có thể nhận một bát bổ huyết thang, cũng không biết có tác dụng lớn đến mức nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện ra đã là hoàng hôn.

Giờ này, người ở tiệm thuốc hẳn là không sắc thuốc nữa rồi.

Rảnh rồi cũng là rảnh rồi, hắn liền ngồi xuống đó lật xem sách một lúc.

Vẫn là cuốn “Đại Thịnh Thư” trước đó.

Đọc đến đoạn về thái gia gia của hoàng đế đương triều, có nhắc đến việc ông ấy rất thích thiết kế đồ vật, từng phát minh ra không ít vật dụng cơ xảo, trong đó có một loại hộp gỗ chuyên dùng để truyền tin tức, tên là Linh Lung Ngọc Hạp.

Bên trong hộp này có thiết kế cơ quan, phải dùng chìa khóa ngọc đặc biệt mới mở được, nếu không sẽ tự bốc cháy từ, hủy luôn cả tin tức.

Tuy nhiên sau khi hoàng đế băng hà thì nó đã thất truyền.

“Đây chẳng phải là chiếc hộp trong tay ta sao?”

Trần Tam Thạch may mắn vì hắn đã không dùng sức mạnh để phá nó, nếu không thì thật sự đã đánh mất bảo vật rồi.

【Kỹ nghệ: Đọc sách (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (51/800)】

【Hiệu quả: Thất khiếu linh lung, tinh thần phấn chấn, xem qua không quên】

.....

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng không cần phải đi đường xa nữa, sau khi ăn sáng xong, hắn thông thả đi bộ đến doanh trại, trước tiên luyện bắn tên một lúc, sau đó lại luyện thương một lúc.

Ước chừng thời gian chênh lệch không nhiều, hắn liền đi tìm Từ Bân.

Nói ra cũng là duyên phận, Từ Bân cũng thuộc quyền quản lý của Uông Trực, nhưng hắn đi lòng vòng mấy lần cũng không thấy bóng dáng đâu, đành phải hỏi thăm các Kỳ Quan khác.

“Lão Từ? Chiều hôm qua, ta thấy Uông Bách Hộ đánh hắn một trận, sau đó thì không thấy nữa.”

“Uông Bách Hộ?” Trần Tam Thạch giật mình.

Hắn chợt hiểu ra.

Hôm qua lúc tỷ thí, lý do Uông Bách Hộ chọn Từ Bân rất có thể là muốn hắn nhường cho mình thắng.

“Không cần thiết phải làm vậy.”

Trần Tam Thạch có chút không nói nên lời.

Nếu thật sự nhường, thì cả hai người đều không có lợi.

Hắn hỏi thăm chỗ ở của Từ Bân, sau đó liền tìm đến.

.....

“Bân Tử, ngươi hồ đồ quá!”

Lão Từ hôm nay từ trong thành đến mang cho con dâu đang mang bầu một con gà mái già, kết quả vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy trên mặt con trai có một dấu bàn tay to tướng.

Thường ngày, Từ Bân sẽ đến doanh trại tập luyện từ sáng sớm, nhưng hôm nay đã gần trưa mà hắn vẫn không nhúc nhích.

Lão Từ vừa nhìn đã biết có chuyện không ổn.

Sau khi ép hỏi, lão Từ mới biết được đầu đuôi câu chuyện.

“Tiểu Thạch là đồng hương của chúng ta, nếu sau này nó thành danh thì chỉ có lợi cho ngươi!”

“Sao ngươi có thể ra tay nặng như vậy? Đáng đánh, đáng đánh mà!”

Từ Bân cúi đầu, không nói gì.

Thực tế, từ khi được chọn để thi đấu, đó đã là một nhiệm vụ khó khăn.

Nếu hắn thực sự nường tay, chẳng lẽ Thiên Hộ đại nhân không nhìn ra?

Không nường tay, lại đắc tội với Uông Bách Hộ.

Kết quả tốt duy nhất, là có thể được Thiên Hộ đại nhân nhìn nhận.

Kết quả rõ ràng là, hắn đã nhận lấy kết cục thảm nhất.

Sau việc này, Uông Trục đã tìm đại một cái cớ để tát hắn, còn nói phải nộp hai mươi lượng bạc, nếu không sẽ đánh mỗi khi gặp mặt.

Tiền lương của hắn đều dùng để tập võ, cộng thêm chi tiêu hàng ngày thì chẳng còn gì cả, lấy đâu ra hai mươi lượng bạc?

“Đi tìm Tiểu Thạch.” Lão Từ thúc giục: “Nhanh lên, đi xin lỗi Tiểu Thạch, nhờ hắn giải quyết chuyện này cho ngươi!”

“Cha, vô ích thôi.” Từ Bân nào có mặt mũi nào.

Lúc thi đấu, hấn đã ra tay rất nặng.

Đao kiếm không có mắt, biết đâu lại đổ máu thật.

Người ta sau này không làm khó hấn là đã tốt lắm rồi, sao có thể nói giúp hấn được?

Chương 58: biết phải làm sao

“Cốc cốc cốc ——”

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc trò chuyện của hai cha con.

Tiếp đó, một giọng nói ôn hoà, thân thiện vang lên.

“Bên ca có ở nhà không, là ta, Trần Tam Thạch.”

Trần Tam Thạch sau khi hỏi thăm, mới biết là ở rất gần Từ Bản, chỉ khoảng năm phút đi bộ.

Hắn gõ cửa và tự giới thiệu, không lâu sau một phụ nữ trẻ mở cửa.

Trần Tam Thạch để ý thấy bụng hơi nhô lên của đối phương: “Đây có phải là nhà của Từ Bản không?”

“Phải.”

Người phụ nữ vội vàng gọi người ra.

Từ Bản bước ra với dấu bàn tay in hằn trên mặt, lúng túng chào hỏi: “Trần, Trần Kỳ Quan.”

Còn nhớ không lâu trước đây, hắn còn yêu cầu đối phương gọi mình bằng chức vụ.

Mới bao lâu, mọi người đã có cùng chức vụ.

“Ta thật sự không coi mình là quan, cứ gọi ta là Thạch Đầu hoặc tên cũng được.” Trần Tam Thạch cười cười, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy: “Cái này trả cho ngươi.”

“Đây là...” Từ Bản nhìn thấy đó là tờ giấy của kho vũ khí, nhớ ra trước đó Trần Tam Thạch đúng là có mượn một cây cung tên.

“Còn ngậy ra đó làm gì, xin lỗi Thạch Đầu!”

Lão Từ đầu chạy ra, đá vào mông Từ Bân một cái.

Từ Bân lập tức đỏ mặt.

Hắn trong quân doanh chưa bao giờ tặng quà nịnh bợ người khác, đều là thông qua nỗ lực để chứng minh bản thân.

“Bân Tử, nhanh lên!” Lão Từ đầu sốt ruột nói: “Không có Thạch Đầu giúp đỡ, đắc tội với Uông Bách Hộ, sau này cả nhà chúng ta, chỉ sợ là đến cơm cũng không có mà ăn!”

“Ta...” Từ Bân cảm thấy mặt nóng ran, nhưng hắn nhìn bụng vợ nhô lên, cuối cùng thỏa hiệp: “Trần Kỳ Quan, ta...”

“Đã nói rồi, không cần gọi Kỳ Quan.” Lời còn chưa nói hết, đã bị Trần Tam Thạch cắt ngang: “Sau này trong quân doanh gọi chức vụ, ở nhà không cần phân biệt rõ ràng như vậy. Nếu không chê, ta vẫn sẵn lòng gọi người một tiếng Bân ca.”

“Cái gì?” Từ Bân nghi ngờ mình nghe nhầm: “Người không trách ta?”

“Tại sao phải trách?” Trần Tam Thạch thản nhiên.

Lúc đầu nếu không mượn được cây cung nặng, hắn làm sao có thể dễ dàng nhận được sự ưu ái của các Bách Hộ, càng không thể nhanh chóng luyện ra khí huyết như vậy.

Đành rằng, thái độ của Từ Bân có thể không tốt lắm.

Nhưng giúp thì vẫn là giúp.

Từ Bân hoàn toàn có thể không cho mượn.

“Uông Bách Hộ người này có chút...” Trần Tam Thạch đối với nhân phẩm của Uông Trục, thực sự không thể khen ngợi: “Tóm lại, ta sẽ đi nói chuyện, không có gì phải lo.”

“Đã nói rồi, ta đã biết Tiểu Thạch Đầu tâm địa tốt, sao có thể không giúp người.” Lão Từ nói: “Còn không mau cảm ơn

người ta?”

Từ Bân nhìn Trần Tam Thạch.

Thời buổi này, không ân đền oán trả đã là không tệ rồi.

Vậy mà còn có người, nguyện ý không so đo chuyện cũ, thậm chí gọi hấn một tiếng ca?

Huống chi đối với hấn mà nói, thật sự chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Hấn biết phải làm sao đây?

Không biết vì sao, Từ Bân nhìn Trần Tam Thạch một lần nữa, bắt đầu cảm thấy đối phương có một khí chất gì đó khó nói, khiến người khác sinh lòng bội phục.

Từ bội phục còn chưa đủ chính xác, nhưng hấn nhất thời không biết nên dùng từ nào để hình dung chính xác hơn.

Nghĩ ngợi một hồi lâu, Từ Bân cuối cùng ôm quyền: “Từ nay về sau, có chuyện gì, cứ phân phó!”

Trần Tam Thạch cười nói: “Nói quá lời rồi, chẳng qua, ta thật sự có một việc muốn nhờ người giúp.”

“Ta muốn nhờ Bân ca lúc rảnh rồi, có thể luyện tập thương pháp cùng với ta.”

Lần trước so tài, hấn đã được lợi rất nhiều.

“Gọi là đến ngay.” Từ Bân một lời đáp ứng: “Chẳng qua, thứ này ta thật sự không thể nhận.”

Hấn trả lại tờ giấy.

“Ta có đao là đủ rồi, người nếu nhất định trả cho ta, chúng tỏ trong lòng người vẫn còn trách ta.”

“Được.” Trần Tam Thạch không từ chối nữa.

“Tiểu Thạch Đầu, người đừng đi, cùng nhau ăn cơm!”

Lão Từ nhất quyết không cho đi.

Buổi trưa Trần Tam Thạch và Cố Tâm Lan đều ở lại ăn cơm.

Lan tỷ và phu nhân của Từ Bân Đồng thị, vốn quen biết nhau, thêm vào đó hai người đều thích may vá, có nhiều chủ đề chung, rất hợp nhau, còn hẹn sau này cùng nhau làm bạn.

“Ông——”

Bữa ăn đang dang dở, tiếng kèn tập trung vang lên trong doanh trại.

“Cha, chúng ta phải đi rồi.” Từ Bân vội vàng khoác áo giáp, cầm đao lên: “Thạch Đầu, nhanh lên!”

“Chuyện gì vậy?”

Trần Tam Thạch cố ý nhìn lên trời, không thấy khói báo hiệu, chứng tỏ không có kẻ địch nào đến xâm phạm.

Đến doanh trại, họ thấy Thiên hộ đại nhân đang vô cùng tức giận.

Hướng Đình Xuân hạ lệnh ở trước mặt mọi người, từ hôm nay trở đi, một nửa nhân lực trong Thiên Hộ Sở sẽ hàng ngày lục soát thành Bà Dương, tìm kiếm tín đồ của Vu Thần Giáo, ngay cả võ quán cũng không được bỏ qua, phải kiểm tra nghiêm ngặt từng người một, một khi phát hiện ra, sẽ bị kết tội thông đồng với địch bán nước.”

Vu Thần Giáo là gì?

Tại sao ngay cả võ quán cũng phải bị điều tra, trước đây không phải còn hợp tác vây bắt thích khách người Man sao?

Chương 59: Vu Thần Giáo

“Ta cũng không rõ.” Hùng Bách Hộ bần khoản nói: “Chỉ biết hôm qua Thiên Hộ đại nhân và La Đông Tuyền cùng nhau đến võ quán Thiên Nguyên một chuyến, sau khi trở về thì nổi trận lôi đình, nói bọn họ đều là sâu mọt của triều đình, phải cho bọn họ một bài học.”

“Thiên Hộ đại nhân e là đang chuẩn bị để các phú hào trong huyện chảy máu một phen.”

Lưu Bách Hộ sờ cằm: “Hắn không sợ người ở trên sao?”

Triều đình Đại Thịnh đang thiếu hụt tài chính nghiêm trọng, ngay cả quan binh cấp cơ sở cũng biết điều này.

Những năm trước, Vệ Sở còn thường xuyên bị nợ lương.

Ngược lại, võ quán và hương thân lại giàu có.

Tiền trong tay những Bách Hộ như bọn họ, cũng chỉ là chút cơm thừa trong kẽ răng của các phú hào, nói dễ nghe thì gọi là hối lộ, nói khó nghe thì là bố thí cho kẻ ăn mày.

Có thể moi được chút tiền tài từ tay võ quán, đương nhiên là chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, triều đình đã không khổn khổ như vậy.

Võ quán, hương thân, nhiều người trong số họ là quan chức đã về hưu, thậm chí có những người còn là sản nghiệp của các đại thần đương triều, ai dám động đến?

Bề ngoài, Thiên Hộ Sở của bọn họ là người có quyền lực lớn nhất.

Nhưng trên thực tế, võ quán nào mà không quen biết người trong phủ, trong châu?

Đối với hành động của Hường Đình Xuân, họ không thể hiểu được.

“Trừ phi, Hường Đình Xuân có trong tay nhược điểm của bọn họ.”

Trần Tam Thạch nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra.

Hắn nghĩ không sai.

Nhóm người này đang âm thầm tìm kiếm tiên bảo mà không báo cho triều đình biết.

Hường Đình Xuân định dùng chuyện này để tống tiền võ quán, nhưng có vẻ như hắn đã đàm phán thất bại.

“Xuất phát!”

Năm Bách Hộ, dẫn theo hơn bốn trăm binh sĩ, hùng hổ rời khỏi doanh trại.

Trần Tam Thạch và người của hắn cũng có mặt trong số đó.

Uông Trục không có ở đây, hai vị Tổng Kỳ dẫn đầu bọn họ.

Một người họ Miêu, một người họ Phương.

“Phương Tổng Kỳ.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Trước đó không phải là thích khách người Man sao, sao lại biến thành Vu Thần Giáo rồi?”

Phương Tổng Kỳ lắc đầu: “Kẻ bịt mặt đêm đó đã ra tay cứu thích khách giữa đường, cấp trên nói đó là người của Vu Thần

Giáo, hình như là tà ma ngoại đạo rất lợi hại, còn lại thì không biết.”

“Chuyện này ta biết, ta biết!”

Hứa Văn Tài giờ tay cao cao, đuổi theo.

“Hứa tiên sinh biết?” Trần Tam Thạch nói: “Mời nói.”

“Khụ khụ!” Hứa Văn Tài hắng giọng, nghiêm túc nói: “Vu Thần Giáo này, là một tôn giáo bắt nguồn từ người Man, có lịch sử hai trăm năm, nhưng đã suy tàn từ rất sớm.”

“Cho đến gần mười năm nay, bọn họ đột nhiên hoạt động trở lại, còn hỗ trợ Vũ Văn Bộ thôn tính ba bộ lạc trên thảo nguyên, từ một bộ lạc nhỏ, biến thành một trong bốn bá chủ. Những năm gần đây, người Man xâm phạm biên giới Đại Thịnh, chủ yếu là Vũ Văn Bộ, ba bá chủ còn lại hầu hết đều án binh bất động.”

“Ồ, ngươi biết nhiều thật đấy!” Chu Đồng bán tín bán nghi: “Không phải bịa ra đấy chứ?”

“Phì!” Hứa Văn Tài kiêu ngạo nói: “Những năm trước ta đã từng du ngoạn khắp nơi, ngươi nghĩ là ta đi chơi không à?”

“Chẳng trách năm đó cha ngươi bệnh chết mà ngươi cũng không có ở nhà!” Chu Đồng thẳng thắn nói.

Hứa Văn Tài mặt mày sa sầm, không nói nữa.

“Vu Thần Giáo, Vũ Văn Bộ, biên giới, tiên bảo...”

Liên kết lại với nhau, Trần Tam Thạch nhận ra, hình như đây là một đại sự không tầm thường.

Năm trăm binh sĩ sau khi vào thành, bắt đầu lục soát từng nhà.

Tuy nhiên, tạm thời họ không kiểm tra bốn võ quán lớn và võ quán nhất lưu, chủ yếu lục soát các võ quán nhỏ và võ quán

không có danh tiếng.

Hướng Đình Xuân đây là đang giết gà dọa khỉ.

Việc lục soát thành kéo dài đến tận hoàng hôn, bọn họ mới rời đi, giữa chừng không hề xảy ra xung đột, tuy nhiên đây chỉ mới là bắt đầu.

Mất cả buổi chiều, Trần Tam Thạch trở về Thiên Hộ Sở liền đi thẳng đến võ khố, chuẩn bị đổi hết số phiếu binh khí, sau đó đổi lấy một bát bổ huyết thang.

Phiếu binh khí, Từ Bân không cần, hẳn đương nhiên không thể lãng phí.

Vừa hay, cây Hoa Mai Thương trong tay Trần Tam Thạch quá bình thường, dùng tuy không đến nỗi kéo tụt thực lực, nhưng cũng không có cải thiện gì.

Trong võ khố, các loại binh khí bày đầy trên giá.

Phần lớn đều là vũ khí chế tạo theo quy định, một phần nhỏ là vũ khí tinh chế của võ quan, trong đó, loại thương là ít nhất, chỉ có lác đác hai ba cây mà thôi.

Ánh mắt Trần Tam Thạch, dừng lại trên một cây trường thương ở giữa hàng cuối cùng.

Cây thương này dài khoảng một trượng ba, đầu thương thon dài như lá lau, sau lưỡi thương có gắn tua đỏ, cán thương so với Mai Hoa Thương thì dày hơn một chút, bên trong cũng là cán gỗ bạch lập, nhưng sau khi ngâm dầu thì bên ngoài còn bọc thêm các dải tre, bề mặt sơn đen, cuối cán thương còn có một cái đuôi thương hình chớp.

Chương 60: Lô Diệp Thương

“Cây thương này tên là Lô Diệp Thương.” Người canh giữ võ khố giới thiệu: “Là của một vị Bách Hộ trước đây để lại, cứ để ở đây phủ bụi, Trần Kỳ Quan nếu ưng thì cứ lấy đi.”

“Đa tạ.”

Trần Tam Thạch lấy cây trường thương xuống, cân nhắc trong tay, ước chừng nặng hai ba mươi cân, liền luyện tập ngay bên ngoài võ khố.

Thương pháp của binh tốt vốn dĩ là phối hợp với binh khí dài.

Cầm Lô Diệp Thương, thương pháp của hắn trở nên càng thêm nhuần nhuyễn.

Luyện tập khoảng nửa canh giờ, liền có cảm giác khí huyết hao tổn xuất hiện.

“Luyện võ quả thật là một cái động không đáy!”

Trần Tam Thạch xách thương rời đi.

Không xa võ khố, chính là dược phòng.

Cách từ xa, đã ngửi thấy mùi thơm của dược liệu.

Dược phòng rất vắng vẻ, chỉ có một ông lão, hai tạp dịch, mấy cái nồi đang nấu thuốc sùng sục.

“Lão bá, ta đến lĩnh bổ huyết thang.”

Trần Tam Thạch đưa tờ giấy qua.

Ông lão nhận lấy tờ giấy: “Đã luyện ra khí huyết chưa, không luyện ra khí huyết thì không thể uống bổ huyết thang.”

Trần Tam Thạch chưa từng tiếp xúc với thuốc bổ, đối với điều này hoàn toàn không hiểu: “Còn có cách nói này sao?”

“Đương nhiên.” Ông lão vuốt râu nói: “Thuốc nào cũng có ba phần độc, chỉ có những võ giả đã luyện ra khí huyết mới có thể bài độc tố ra ngoài qua mồ hôi khi luyện công, nếu không uống nhiều sẽ bị trúng độc, lâu ngày kinh mạch bị mục nát, cả người sẽ trực tiếp bị phế.”

Trần Tam Thạch gật đầu, ra hiệu hắn đã luyện ra khí huyết.

“Vậy thì tốt.”

Ông lão lúc này mới nhận lấy tờ giấy, đứng dậy đi chọn dược liệu, sắc thuốc ngay tại chỗ.

Trong thời gian chờ đợi, hai người làm quen với nhau.

Ông lão này họ Tưởng, là y quan cha truyền con nối trong Thiên Hộ Sở, không có phẩm cấp.

Âm thầm chờ đợi nửa canh giờ, trong tay Trần Tam Thạch có thêm một bát thuốc đen như mực.

Hắn nhấp một ngụm nhỏ, suýt chút nữa đã nôn ngay ra.

Vị này, không chỉ đắng và chát, mà còn thoang thoảng mùi nước bẩn, thảo nào lại có độc!

Sau khi uống xong, không giống như tim gấu lập tức khí huyết sôi trào, mà hắn cảm thấy trong bụng có gì đó khác thường, khiến người ta hơi khó chịu.

Đây hắn là dược lực, cần phải luyện công mới có thể tiêu hóa.

Tưởng y quan nói: “Lần sau khi nào ngươi muốn uống bổ huyết thang, có thể nói trước cho ta biết, đỡ phải đến rồi lại phải đợi.”

“Được.” Trần Tam Thạch ba ngày được một bát bổ huyết thang, hần tò mò hỏi: “Tuởng y quan, nếu uống hết phần của ta, còn có thể thông qua cách nào để có được thuốc không?”

“Mua.” Tuởng y quan dùng quạt hương bồ kiểm soát lửa: “Nhưng không phải mua ở chỗ ta, người phải ra ngoài tiệm thuốc của võ quán mà mua, một bộ dược liệu bổ huyết thang mười lượng bạc, có thể sắc ra khoảng hai bát.”

“Bao nhiêu?!” Trần Tam Thạch sững sờ.

Một trái tim gấu, cũng chỉ có hai mươi lượng bạc.

Mười lượng bạc, đủ để người dân bình thường sống một năm trong thời thái bình, vậy mà chỉ đổi được hai bát thuốc?

“Những thứ có thể tăng cường tu vi, đều không phải là dược liệu bình thường, thường phải mất mười năm tám năm trở lên, lại còn rất hiếm, sao có thể không đắt? Nhưng đây cũng chỉ là một trong những nguyên nhân.”

Tuởng y quan rất kiên nhẫn giải thích: “Quan trọng nhất, vẫn là lũng đoạn.”

“Lũng đoạn?” Trần Tam Thạch hỏi: “Ông đang nói đến võ quán?”

“Đúng vậy.” Tuởng y quan thở dài, chậm rãi nói: “Dược liệu chuyên dùng để nâng cao tu vi, đối với yêu cầu môi trường sinh trưởng rất khắc nghiệt, đất đai thích hợp làm vườn thuốc chỉ có bấy nhiêu, phần lớn đều bán cho võ quán rồi, sao có thể không đắt?”

“Tại sao lại bán?” Trần Tam Thạch có chút không hiểu, đây rõ ràng là nguồn tài nguyên chiến lược quan trọng.

Tuởng y quan cười nói: “Còn vì lý do gì nữa, quan lại hết tiền tiêu rồi chứ sao.”

“Ta nghe cha ta nói, lúc hấn còn trẻ, vườn thuốc của Thiên Hộ Sở chúng ta, vụn vặt lẻ tẻ cộng lại cũng có hơn hai trăm mẫu, sau đó mỗi lần thay huyện lệnh, lại bán đi một phần đất, mấy chục năm trôi qua, chẳng phải là không còn gì nữa sao?”

“Tiểu tử ngươi mới đến không biết, trước kia không chỉ thiếu lương còn thiếu thuốc, rất nhiều người đã bỏ đi, thà chạy đến phủ, đến châu ẩn danh làm gia nô cho đại tông môn, cũng không muốn ở lại Vệ Sở.”

“Nếu không phải Nghiêm các lão cải cách, thu hồi lại một phần đất đai, thì làm gì có thuốc cho các người uống.”

“Nhưng phần lớn, vẫn nằm trong tay võ quán, ngay cả các vị Bách Hộ đại nhân cũng không phải muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu.”

“Thối nát.”

Trần Tam Thạch dùng hai chữ để tổng kết.

Đã thối nát đến mức này, hấn thấy triều đình cũng chẳng còn tồn tại được mấy năm nữa.

Chẳng trách Hướng Đình Xuân muốn làm chút việc, còn phải dùng cách tổng tiền, mà chưa chắc đã có hiệu quả.

Hấn cáo từ, trở lại diễn võ trường.

Lô Diệp Thương vũ động.

Trụ công thương pháp phương pháp hô hấp, cộng thêm điều động khí huyết, thân thể bắt đầu vận hành với cường độ cao.

Chương 61: Tinh thông

Lúc này, mới thể hiện ra tác dụng của thuốc.

Mỗi khi khí huyết luyện đến gần cạn kiệt, thuốc sẽ bắt đầu chuyển hóa, kích thích từng tạng phủ trong cơ thể, tăng tốc rèn luyện khí huyết, tuần hoàn lặp lại, cho đến khi sinh ra luồng khí huyết thứ hai, coi như là bước vào cảnh giới Luyện Huyết tinh thông.

Đánh xong mấy bộ thương pháp, Trần Tam Thạch toát ra một thân mồ hôi hôi, nhưng tiến độ thành thạo tăng vọt, cứ như vậy, không lâu nữa, hẳn sẽ có thể đạt đến cảnh giới thương pháp tinh thông.

Hơn nữa dược lực của bát thuốc đó vẫn còn, chưa tiêu hao hết, ít nhất còn đủ luyện thêm hai ngày.

“Cảnh giới của ta còn thấp, ba ngày một bát thuốc, hiện tại vừa đủ dùng, cũng không cần tốn tiền mua.”

“Xen kẽ mua thêm thịt thú, cũng có thể đẩy tốc độ tu luyện lên mức tối đa!”

“Ăn cơm!”

Trời đã tối, Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc về nhà.

Nhà đã chuẩn bị cơm nước từ sớm, vừa vào cửa, Lan tỷ đã giúp hắn cởi giáp, rót nước, ăn cơm xong còn đun nước rửa chân, một loạt quy trình hầu hạ khiến hắn thoải mái dễ chịu.

“Đúng rồi.” Cố Tâm Lan bung chậu gỗ: “Hôm nay có người tìm chàng, nói muốn mời chàng ngày mai đi làm khách.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ai?”

“Võ quán Thiên Nguyên.”

Cổ Tâm Lan đổ nước rửa chân xong, bắt đầu xoa bóp cho Trần Tam Thạch: “Hình như còn là nơi xa hoa như Xuân Mãn Lâu nữa, nếu ta nhớ không nhầm thì, đệ đệ của Tần Hùng hình như đang học võ ở võ quán Thiên Nguyên thì phải.”

Trần Tam Thạch nằm dài trên giường, suy nghĩ về lý do võ quán Thiên Nguyên tìm hắn.

Tần Phong? Có khả năng, nhưng không lớn.

Hắn hiện nay là Kỳ Quan tuyển phong, thân phận sẽ được đăng ký trực tiếp tại Đốc Sư Phủ, chẳng lẽ là...

Cũng có thể là vì tiên bảo.

Chuyện tiên bảo, hoàn toàn là trùng hợp.

Trước khi hắn đi giết Tần Phong, ai mà ngờ được sẽ gặp được thích khách người Man.

Lương thiếu gia e rằng đang nghi ngờ hắn có được tiên bảo...

May mà đối phương cũng chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ bằng chứng thực tế nào, thêm vào đó võ quán và quân đội đang có xích mích, vào lúc này họ không dám làm gì hắn.

Tuy nhiên.

Hắn thật sự nên nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

“Sau này nếu họ có đến nữa, cứ trực tiếp từ chối.”

...

Vài ngày tiếp theo, Trần Tam Thạch ngoài việc thực hiện nhiệm vụ tuần tra thành, còn dồn toàn bộ sức lực còn lại vào việc luyện võ.

Bổ huyết thang, thịt thú, cộng thêm sự hỗ trợ luyện tập của Từ Bản, vượt quá mong đợi của hắn, sáu ngày sau liền thành công đột phá.

“Phập—”

Trần Tam Thạch kiệt sức cầm cây thương xuống đất, trong cơ thể dâng lên luồng huyết khí thứ hai.

Không đúng, không giống với người khác.

Khí huyết của hắn nói chính xác, không phải là “luồng”, mà là “cổ”.

【Công pháp: Thương pháp cơ sở binh tốt (Tinh thông)】

【Tiến độ: (0/1000)】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người, khí huyết hùng hậu】

Thông thường mà nói, khi sinh ra một luồng khí huyết là nhập môn.

Sinh ra luồng thứ hai, chính là tinh thông.

Đối với võ giả bình thường, khí huyết chỉ có độ dày như sợi dây mảnh.

Nhưng khí huyết mà Trần Tam Thạch luyện ra, lại tương đương với nhiều sợi dây mảnh quấn lại với nhau, gấp hai đến ba lần người bình thường.

Chắc hẳn là có công lao của Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, nhưng chắc chắn cũng có nhân tố của bản thân thực. Hắn vốn dĩ đã rất bền bỉ, khí huyết lại càng trở nên hùng hậu, đúng là rất phù hợp với chiến trường.

Chiến trường không phải là đơn đấu, giết xong một đối thủ là xong, mà phải đối mặt với hàng ngàn hàng vạn kẻ địch, cơ bản đều là chiến đấu lâu dài.

Đây cũng là tác dụng của việc quân đội kết trận.

Võ giả Luyện Huyết đại thành, cũng chính là cấp bậc Tổng Kỳ, trên chiến trường khi đối mặt với trận tốt được huấn luyện bài bản, nếu bị vây khốn trong trận, sau khi chém giết khoảng hai mươi quân địch thường sẽ vì khí huyết cạn kiệt dẫn đến kiệt sức, sau đó bị loạn đao chém chết.

Không phải vì võ giả kém, mà là vì trận pháp mạnh.

Mấy ngày nay khi luyện tập, Trần Tam Thạch cố ý học theo.

Lấy ví dụ về một quân trận nhỏ một trăm người.

Trước khi đánh giáp lá cà, trước có cung nỏ, nỏ thủ bắn tên, tiếp theo là trường mâu binh đâm tới, sau đó còn có thuấn đao thủ vây giết, cuối cùng mới là hỗn chiến giáp lá cà.

Hơn nữa đừng quên, quân địch cũng có tướng lĩnh, không phải chỉ có một mình người là võ tướng.

Trong tình huống này, dù người là võ giả cấp bậc cao đến đâu, chỉ cần sức người có hạn, sẽ bị hao mòn đến chết.

Trừ phi, khí huyết của người thật sự rất bền bỉ.

Tuy nhiên những điều này đối với Trần Tam Thạch còn sớm, trong lúc nhất thời cũng sẽ không lên chiến trường.

“Người đã tinh thông khí huyết rồi?”

Từ Bản sững sờ tại chỗ, nửa ngày không nhúc nhích.

Mới có mấy ngày?

Cứ như vậy không bao lâu nữa, sẽ có thể vượt qua hẳn.

Chương 62: tim như nhỏ máu

“Nhờ có Từ Kỳ Quan cùng luyện tập, nếu không cũng không nhanh như vậy.”

Sau khi đột phá, thân thể Trần Tam Thạch sáng khoái vô cùng, nhưng tâm lý không hề buông lỏng.

Gần đây võ quán Thiên Nguyên nhiều lần phái người đến mời, đều bị hấn từ chối hết, hấn biết rõ cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là kế lâu dài, sớm muộn gì cũng phải giải quyết vấn đề.

Thiếu quán chủ võ quán Thiên Nguyên Lương Triền là cảnh giới Luyện Cốt, quán chủ võ quán càng là Luyện Cốt đại thành.

Luyện Huyết vẫn còn là tầng thấp nhất của võ giả, căn bản không có tên tuổi.

Nếu có thể trở thành võ giả Luyện Tạng như Hường Đình Xuân, còn ai ở huyện Bà Dương dám gây khó dễ cho hấn?

“Đi làm đi làm!”

Sắp đến giờ tuần thành, Trần Tam Thạch cắt cây Lô Diệp Thương, gọi những người dưới quyền đến.

Không chỉ hấn đột phá, những người dưới quyền cũng đều có tiến bộ.

Chu Đồng luyện ra khí huyết chính là trong hai ngày nay, còn có một võ tốt tên Vương Lực cũng sẽ không chậm hơn

quá nhiều, năm trận tốt còn lại, cũng đều học được thương pháp bắt đầu luyện tập quân trận.

Chỉ có Hứa Văn Tài, cái gì cũng không biết.

Cách đây hai ngày, khi đi cho ngựa ăn, hắn còn bị đá một cái. Sau đó, về sau sợ hắn chết dưới vó ngựa, Trần Tam Thạch không cho hắn đi nữa.

“Đi thôi, tuần tra thành.”

Từ sau vụ việc của Vu Thần Giáo, cả trong lẫn ngoài thành, mỗi ngày đều có người chết.

Nghe đồn Vu Thần Giáo rất thích giết chóc.

Vì vậy, việc truy bắt gần đây đặc biệt nghiêm ngặt.

Nhưng dù vậy, không cho phép bất kỳ đệ tử võ quán nào tham gia.

Rõ ràng, Thiên Hộ đại nhân muốn lấy được tiên bảo trước võ quán, sau đó dùng tiên bảo để uy hiếp toàn bộ võ quán ở huyện Bà Dương.

Trần Tam Thạch cũng đặc biệt nghiêm túc khi tuần tra thành, cố gắng tìm dấu vết của giáo đồ Vu Thần Giáo.

Đáng tiếc là tạm thời không có bất kỳ phát hiện nào.

Hơn nữa, ngay cả khi hắn thực sự tìm thấy, với thực lực hiện tại của hắn cũng khó có thể làm được trò trống gì, vì vậy việc tu luyện vẫn là quan trọng nhất.

Sau khi khí huyết đột phá đến hai luồng, cứ ba ngày uống một bát bổ huyết thang có lẽ là không đủ.

Trần Tam Thạch tranh thủ thời gian tuần tra, đi đến võ quán mua thuốc.

Chu Đồng cũng đi cùng.

Nhà hắc làm nghề giết mổ lợn, có chút vốn liếng, để tăng tốc Luyện Huyết, cũng góp đủ tiền mua một thang thuốc.

Trong bốn võ quán lớn, võ quán Vân Hạc và võ quán Triệu Thị có sinh ý được liệu lớn nhất, chiếm hai phần ba huyện thành Bà Dương.

Trong đó, dược liệu của võ quán Vân Hạc có chất lượng tốt nhất.

Đến đường Quê Hương, Trần Tam Thạch nhìn thấy hai nhà tiệm thuốc Vân Hạc, nói chính xác hơn, có một tiệm là tiệm thuốc “Vân Hạc”.

Cho người ta cảm giác như Sprite và Lei Bi (hai loại nước giải khát tương tự).

Nhưng thực tế đều là hàng thật.

Gần đây tuần tra trong thành, hắc nghe không ít tin tức về võ quán.

Trước đó, sau khi huyện lệnh chết, thích khách người Man lại giết chết quán chủ võ quán Vân Hạc, dẫn đến võ quán Vân Hạc bị chia rẽ.

Nghe nói thiếu quán chủ võ quán Vân Hạc có tư chất bình thường, gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa bước vào cảnh giới Luyện Cốt, còn thúc của hắc thì đã Luyện Cốt tiểu thành, sau khi lão quán chủ chết, đã cướp quyền thừa kế của cháu mình và trở thành tân quán chủ.

Không chỉ vậy, còn đuổi cháu mình ra ngoài, chỉ để lại cho hắc một nhóm đệ tử tạp dịch không có tiếng tăm và một tiệm thuốc, ngay cả bảng hiệu cũng không cho dùng, nên đành phải đặt tên là “Vân Hạc”.

Để cạnh tranh, tiệm thuốc Vân Hạc còn giảm giá, bỏ huyết thang mười lượng chỉ bán tám lượng.

Bổ huyết thang cao cấp hơn, Cửu Chuyển Bồ Nguyên Thang, thuốc tẩm cần dùng cho cảnh giới Luyện Cốt, vân vân, đều tương đương với giảm giá khoảng hai, ba phần mười, nhưng vẫn đắt một cách không hợp thói thường.

Cửu Chuyển Bồ Nguyên Thang, một thang liền cần hai mươi lăm lượng.

Trần Tam Thạch làm sao có thể mua nổi.

Hắn bán da gấu đen kiếm được hai mươi lượng, giết Tần Phong được mười lượng, nhưng chi tiêu hàng ngày cũng lớn, các loại thịt rừng thú rừng không thể thiếu, căn bản không còn lại bao nhiêu bạc.

Cuối cùng, Trần Tam Thạch mua hai thang thuốc, tốn mười sáu lượng.

“Gia sản lại trống rỗng.”

Trần Tam Thạch cảm thấy tim như nhỏ máu.

Hơn nữa hai thang thuốc, cũng chỉ đủ uống khoảng một tuần.

Xem ra, vẫn phải dựa vào nghề săn bắn kiếm tiền mới được.

May mà hắn đã là Kỳ Quan, có thể tùy ý ra vào sâu trong Nhị Trọng Sơn, săn được thứ có giá trị hẳn là không quá khó.

Chỉ là, sẽ phải trì hoãn chút thời gian luyện võ, chuyện đó cũng không còn cách nào.

Nghe nói một con hổ có thể bán được trăm lượng bạc!

Dị thú còn đắt hơn.

Dị thú hiếm thấy, nhưng truyền thuyết về hổ trên Nhị Trọng Sơn lại thường nghe thấy.

Quay đầu nghe ngóng thử xem, nếu có thể săn được một con hổ, số bạc kiếm được đủ để ta nhanh chóng luyện đến tiểu thành.

Chương 63: Tìm tới cửa

Trở về doanh trại.

Trần Tam Thạch nhìn thấy Uông Bách Hộ đã mấy ngày không thấy bóng dáng, trước đó nói là đi phủ thành thăm người thân, sau khi biết hắn đột phá Luyện Huyết tinh thông, rất vui mừng.

“Tốt tốt tốt, người không tệ, có phong thái của ta năm đó!” Uông Trục từ trong ngực mò ra một cái khóa vàng: “Cái này tặng người, coi như thưởng cho sự chăm chỉ tu luyện của người.”

“Khóa trường mệnh?”

Trần Tam Thạch biết thứ này, thường là do trưởng bối trong nhà tặng cho trẻ nhỏ, Uông Trục nguyện ý tặng người, chứng tỏ chắc chắn không phải của hắn, phỏng chừng lại là lừa từ tay ai đó.

“Cảm ơn ý tốt của đại nhân, thứ này ta không dám nhận.”

Trần Tam Thạch từ chối.

“Không cần thì thôi, làm gì có thượng cấp nào tốt như ta, chịu bỏ tiền mua vàng cho thuộc hạ!”

Uông Bách Hộ trực tiếp đeo lên cổ mình: “Ngày mai người muốn xin nghỉ lên núi đúng không? Đi đi.”

“Cảm ơn đại nhân.” Trần Tam Thạch cáo từ rời đi, khi sắp đến cửa nhà.

Hai bóng người đột ngột xuất hiện, chặn giữa đường, một trước một sau, một già một trẻ, trông giống như quan hệ chủ

tớ.

“Trần Kỳ Quan, tại hạ mấy lần mời không thành, đành phải mạo muội đến bái phỏng, mong thứ lỗi.” Lương Triễn cầm quạt xếp chấp tay thi lễ: “Mong hãy nể mặt đến Xuân Mãn Lâu một lần, mỹ nữ mỹ tửu không thiếu.”

“Người đúng là rất mạo muội.” Trần Tam Thạch thản nhiên đáp: “Ta có việc, liền không để Lương công tử tốn kém.”

“Tại hạ không có ác ý.” Lương Triễn tiến lên nửa bước, hạ thấp giọng: “Yên tâm, chuyện của huynh đệ họ Tần, võ quán Thiên Nguyên sẽ không truy cứu.”

“Huynh đệ họ Tần nào?” Trần Tam Thạch ngờ ngác: “Ta không hiểu.”

Đối phương có thể sẽ thực sự không truy cứu chuyện Tần Phong.

Nhưng khả năng lớn hơn là muốn mượn cớ này để moi tin, hỏi hấn đêm đó có ra khỏi thành hay không, có khả năng tiếp xúc với tiên bảo hay không.

“Trần Kỳ Quan quả là cao thủ giả bộ hồ đồ.” Lương Triễn cười gượng, ra hiệu cho lão nô phía sau: “Nhưng vẫn hy vọng Trần Kỳ Quan có thể nể mặt ăn một bữa với chúng ta.”

“Mời!” Lão nô đưa ra một đôi tay như cành cây khô, định tóm lấy.

Trần Tam Thạch cau mày, nắm chặt cán thương.

“Ồ, đây không phải Lương đại thiếu gia sao!”

Trần Tam Thạch chưa kịp ra tay, đã có một giọng lạnh lạnh vang lên.

Uông Trục chắn trước lão nô, cười hề hề nói: “Cơn gió nào đưa quý khách đến đây, không có tiếp đón từ xa, không có tiếp

đón từ xa! Không biết Lương thiếu gia có việc gì?”

Trần Tam Thạch nhanh miệng nói: “Lương thiếu gia muốn mời ta đến Xuân Mãn Lâu làm khách.”

“Thật sao?!” Ông Trục nghe vậy, cười toe toét, mắt híp lại thành một đường chỉ: “Lương thiếu gia người thật không phải đạo, sao lại gọi Thạch Đầu mà không gọi ta, đi đi đi, chúng ta cùng đi!”

Mẹ kiếp...

Lương Triển vội vàng lùi lại, nặn ra nụ cười gượng gạo: “Ông Bách Hộ, thật ra ta chỉ muốn hỏi thăm chút chuyện, nếu Trần Kỳ Quan không rảnh, vậy để hôm khác.”

Lương Triển nói rồi định đi.

Ông Trục tiến lên ôm lấy vai Lương Triển: “Hắn không rảnh, ta rảnh! Đi đi đi, nghe nói Xuân Mãn Lâu gần đây có cô nương mới, người kia thật là môn mơn~”

“Ông Bách Hộ!” Lương Triển cố gắng vùng ra: “Chuyện đó, đột nhiên nhớ ra ta cũng có chút việc, phải đi trước.”

“Hừm?” Ông Trục sa sầm mặt: “Lương thiếu gia đây là qua loa cho xong việc?”

“Đâu có, đâu có.” Lương Triển từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc năm lượng: “Ta là thật sự có sự tình, lần sau nhất định!”

Hắn nhét tiền vào tay Ông Trục, sau đó vội vàng kéo gia nô bỏ chạy.

“Suýt nữa mất hai mươi lượng bạc!”

Xác nhận không có ai đuổi theo, Lương Triển thở phào nhẹ nhõm.

Tên Uông mập này đến tũ lâu sẽ không khách khí, món gì đắt gọi món đó, cho dù nhà hần gia đại nghiệp đại cũng không thể ném tiền như vậy.

“Thiếu gia.” Lão nô hỏi: “Cứ thế bỏ qua sao?”

“Ngươi đoán xem ta vừa nhìn thấy gì?” Lương Triễn đưa tay chỉ vào cổ: “Mặt dây chuyền trường thọ của tên tiểu tử Tần Phong, chạy đến cổ tên Uông mập rồi, chuyện này không liên quan đến họ Trần.”

“Ồ?” Lão nô ngạc nhiên: “Vậy Uông Bách Hộ có thể đã tiếp xúc với tiên bảo?”

“Không thể.” Lương Triễn phân tích: “Nếu hần có được tiên bảo, còn dám đeo mặt dây chuyền trường thọ trên cổ phô trương sao?”

“Xem ra trước đó ta đã lo lắng quá nhiều, tiên bảo đã thật sự bị người của Vu Thần Giáo cướp rồi. Ngô bá, chúng ta phải tăng tốc, nghĩ mọi cách tìm được tiên bảo trước Hường Đình Xuân, nếu không thì phải bỏ ra một số tiền lớn để mua!”

“Thiếu gia yên tâm.” Lão nô cúi đầu: “Các đệ tử đáng tin cậy trong võ quán đều đã được phái đi rồi.”

...

“Vị Lương thiếu gia này thật sự là càng ngày càng keo kiệt, cho ngươi đây.”

Uông Trục định ném thỏi bạc vào tay Trần Tam Thạch, tay giơ lên một nửa lại thu về, đổi thành hai lượng bạc vụn: “Chia năm năm!”

“...”

Trần Tam Thạch cũng không chê ít, bỏ vào túi.

Chương 64: Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong

“Hắn tìm người làm gì?” Đôi mắt nhỏ của Ưông Trục lóe lên tia sáng, nắm lấy sợi dây chuyền vàng trên cổ: “Là vì tên tiểu tử này đúng không, tên là Tần gì đó nhỉ?”

“Ta cũng không rõ.” Trần Tam Thạch giả vờ không biết.

Hắn không ngờ sợi dây chuyền vàng là của Tần Phong, thảo nào vừa rồi Lương Triển nhìn nó mấy lần.

Cái chết của Tần Phong có lẽ không thể giấu được nữa.

Nhưng trên thực tế, chỉ cần không liên quan đến tiên bảo, sẽ không có ai tìm hắn gây phiền phức vì cái chết của Tần Phong.

“Hừ, người không tin ta?” Ưông Trục cảm thấy thú vị: “Còn nhớ những gì ta đã nói với người không? Có chuyện không cần quá thận trọng, giết thì giết, sợ cái gì? Có ta ở đây, không ai dám động đến người.”

Trần Tam Thạch dè dặt nói: “Ta thật sự không biết.”

Có một số chuyện, dù cho hai bên đều hiểu rõ, nhưng vẫn là không nên nói ra thì tốt hơn.

“Nhìn xem cái bộ mặt đề phòng người khác của người kìa!”

“Được rồi, chúng ta cũng đừng giấu giếm nữa, đề tránh người cứ luôn cảm thấy ta có mưu đồ bất chính với người.” Ưông Trục đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Ở huyện Bà Dương,

bất kể người đắc tội với ai, ta đều sẽ giúp người, dù cho đó là cả Thiên Hộ!

“Đối với người, ta chỉ có một yêu cầu.”

“Tương lai nếu có một ngày người có thể vào Bát Đại Doanh, trở thành môn sinh thân truyền của Đốc Sư đại nhân, ta chỉ cầu người thay ta chuyển một câu.”

“Nói với Đốc Sư đại nhân, Uông mỗ ta, muốn lập công chuộc tội!”

“Chỉ cầu Đốc Sư cho ta một cơ hội, dù cho là làm phu ngựa, đi chịu chết, ta cũng muốn chết ở Bát Đại Doanh!”

Trần Tam Thạch ở trong quân doanh, cũng đã từng nghe một số lời đồn.

Ví dụ như Uông Trục đến từ Bát Đại Doanh, còn quen biết đại quan ở trên vân vân.

Nhưng mà lập công chuộc tội...

Bốn chữ này nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

Uông Trục nếu đã là Bách Hộ, chứng tỏ cảnh giới sẽ không vượt quá Luyện Cốt.

Một võ giả Luyện Cốt, có thể gây ra tội lỗi lớn đến mức nào, mà phải nói đến lập công chuộc tội? Hơn nữa nghe có vẻ như trước đây hắn và Tôn Đốc Sư rất thân thiết.

Thôi vậy.

Nếu đối phương đã nói như vậy rồi, Trần Tam Thạch cũng phải bày tỏ thái độ.

Hắn nghiêm mặt nói: “Uông Bách Hộ yên tâm, nếu ta thật sự có thể không phụ sự kỳ vọng vào Bát Đại Doanh gặp được Tôn Đốc Sư, dù thế nào cũng sẽ chuyển lời.”

“Tốt, tốt!” Uông Trục liên tục gật đầu: “Sau này người đừng gọi ta là Bách Hộ nữa, đều là huynh đệ, gọi ta bàn tử là được.”

“Có được không?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Gia mồm! Sao lại không được?” Uông Trục mắng một câu, phẩy tay áo bỏ đi: “Sau này họ Lương kia mà còn đến gây phiền phức cho người, nói cho ta biết, buổi tối ta sẽ bịt mắt, giết hẩn cho người.”

“...”

Lúc này, khi nhìn vào cái lưng to béo của Uông Trục, Trần Tam Thạch cảm thấy hai từ “tham lam như quỷ” và “tiểu nhân gian trá” dường như không phù hợp với hẩn.

Đương nhiên rồi.

Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, càng không thể dễ dàng tin vào những lời người khác nói trên bề mặt, vẫn phải xem hành động cụ thể.

Hẩn không nghĩ ngợi nữa, về nhà suy nghĩ về việc săn bắn vào ngày mai.

Nâng cao thực lực, không thể trì hoãn.

Cảm giác bị người khác tìm đến tận nhà, Trần Tam Thạch không muốn nó xảy ra một lần nữa.

Hồ!

Nếu có thể săn được một con hồ, sẽ đủ dùng trong một thời gian dài!

Ngày mai về thôn Yên Biên hỏi thăm Triệu thúc.

Mặc dù họ không có khả năng săn hồ, nhưng đã sống trên núi nhiều năm, chắc chắn biết nơi nào có thể tìm thấy hồ.

Mặc dù hắn có khả năng truy tìm dấu vết, nhưng cũng cần có một phạm vi đại khái, nếu không Hồ Đầu Sơn Mạch quá rộng lớn, phải tìm đến bao giờ?

Ăn cơm xong, Trần Tam Thạch lại nấu bổ huyết thang uống, luyện tập đến nửa đêm mới nghỉ ngơi.

...

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch dậy sớm.

Đi đến thôn Yên Biên cũng không gần, hắn muốn cưỡi ngựa để tiết kiệm thời gian.

Lại thất bại.

Con ngựa này rất hung dữ, nhất quyết không chịu khuất phục, cứ phát điên.

May mắn là độ thành thạo đã tăng lên không ít.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: (75/100)】

【Hiệu quả: Chưa có】

Chỉ cần thêm một hoặc hai lần nữa, kỹ năng cưỡi ngựa sẽ nhập môn, dù sao cũng sẽ chinh phục được nó.

Có một phương tiện di chuyển vẫn rất quan trọng.

Rời khỏi doanh trại, đi thẳng đến thôn Yên Biên.

“Người muốn săn hổ?”

Triệu Tiêu, Ngô Đạt và Trang Nghị đều ở đó, họ đang chuẩn bị cùng nhau đi săn sói.

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Triệu thúc là một thợ săn lão luyện, khẳng định biết rõ.”

“Được, chúng ta cùng lên núi!”

Một nhóm bốn người đến bên bờ suối nhỏ nơi giao nhau giữa bắc và nam của Hồ Đầu Sơn.

Triệu Tiêu chỉ về hướng tây nam: “Năm năm trước, lão Lưu trong làng đã nhìn thấy một con hổ lớn trong một hang động cách đây hai mươi dặm về hướng này. Hắn sợ đến mức tè ra quần, may mắn là không bị phát hiện nên đã chạy về được, nhưng ta không chắc con hổ đó còn ở đó hay không.”

Chương 65: ngọn nguồn

“Cảm ơn Triệu thúc!”

Trần Tam Thạch chấp tay, định bước qua con suối nhỏ.

Từ xa, hắn đã nhìn thấy dấu vết của động vật để lại trong rừng đối diện.

Tất cả đều là bạc!

Triệu Tiều và ba người còn lại đứng đó nhìn hắn với ánh mắt mong đợi.

“Triệu thúc.” Trần Tam Thạch biết cuộc sống của họ không dễ dàng: “Nếu không, chúng ta cùng đi?”

“Không, không.” Triệu Tiều liên tục xua tay: “Gấu đen suýt chút nữa đã lấy mạng chúng ta, huống chi là hổ. Chúng ta chỉ làm vương chân người thôi, không dám đi đâu. Tiểu Thạch Đầu, người cũng phải cẩn thận, hổ còn lợi hại hơn cả gấu đen đấy!”

“Triệu thúc.” Ngô Đạt nhìn rừng cây xanh um đối diện với vẻ thèm thuồng: “Nếu không chúng ta cũng qua đó đi, không săn hổ thì săn một con dê núi gì đó cũng được.”

“Người điên rồi à?” Triệu Tiều quát: “Người quên lão Lưu đã chết như thế nào rồi sao?”

“Ba năm trước, vì không sống nổi, hắn đã chạy sang bên kia săn một con nai, kết quả bị các đệ tử võ quán nhìn thấy muốn cướp. Bọn họ còn không muốn trả tiền mua, trực tiếp bắn hắn như bắn nhím! Nếu không phải ta mạo hiểm đến đó tìm, thì ngay cả xác cũng không thấy!”

“ ... ”

Chỉ vì không sống nổi mà chạy sang bên kia săn bắn, lại phải chết sao?

Trần Tam Thạch cảm thấy lòng nặng trĩu.

Hắn không dám khuyên nữa, hắn đi một mình thì không sao, nhưng dù sao hắn cũng không phải là quan lớn, nếu Triệu thúc và những người khác gặp chuyện gì thì không đáng.

Tạm biệt ba người.

Trần Tam Thạch đeo cung tên, xách thương, nhảy qua con suối nhỏ và đi vào khu rừng rậm rạp.

Tại phía bắc Nhị Trọng Sơn.

Trần Tam Thạch sử dụng toàn bộ kỹ năng [Theo dấu], mọi dấu vết đều không thể thoát khỏi mắt hắn.

Thỏ rừng, nai, dê núi...

Chỉ cần hắn muốn, trong vòng mười phút, hắn có thể vác một con dê xuống núi về nhà.

Nhưng một con dê hoang nặng khoảng trăm cân, cũng chỉ bán được hai lượng bạc.

Nếu là trước đây thì cũng được, nhưng bây giờ thì quá ít.

Mục tiêu là hổ, ít nhất cũng phải là gấu, báo hoặc những loài thú dữ tương tự.

Trần Tam Thạch đi về phía tây nam theo lời nhắc nhở của Triệu Tiêu.

Trên đường đi, hắn thỉnh thoảng gặp các đệ tử võ quán mặc áo gấm dài.

Để tránh những rắc rối không cần thiết, lần này lên núi, Trần Tam Thạch mặc áo giáp vải.

Các đệ tử võ quán nhìn thấy áo giáp và cung nặng của hắn, quả nhiên không dám gây sự, cơ bản đều nhìn hai lần rồi tự lo việc của mình.

“Sao lại có nhiều người như vậy?”

Trần Tam Thạch đi được năm dặm, gặp ít nhất mười mấy người.

Ngay cả khi đi săn, cũng không nên xuất hiện dày đặc như vậy mới đúng.

Hơn nữa, trong tay nhiều người thậm chí không có cung tên, cầm đao hoặc kiếm đi đi lại lại, trông giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Vu Thần Giáo?

Cũng không giống.

Bởi vì nhóm người này có vẻ mặt rất thoải mái, nhìn trang phục thì hầu hết đều là đệ tử của võ quán Thái Lô.

Trần Tam Thạch liền chú ý.

Một cơn gió thổi qua, hắn có thính giác tuyệt vời, nghe rõ cuộc trò chuyện của các đệ tử võ quán.

“Bạch Lộc!”

“Quán chủ bị thương, ai tìm được Bạch Lộc, sẽ được thưởng sản nghiệp!”

“Khó đấy! Nghe nói Bạch Lộc thích ăn dược liệu, những loại dược liệu đó cũng đã có giá mười mấy lượng bạc rồi.”

Trần Tam Thạch hiểu rõ ngọn nguồn.

Đêm Tân Phong chết, trong thành xảy ra trận chiến.

Hướng Đình Xuân cùng với ba vị quán chủ võ quán khác cùng nhau bắt giữ thích khách Man tộc, gặp phải Vu Thần

Giáo, quán chủ Thái Lôi bị thương nặng, cần một loại dị thú Bạch Lộc để chữa trị, vì vậy đã đặt ra phần thưởng.

Bất kể đệ tử cấp bậc nào, chỉ cần có thể cống nạp Bạch Lộc, sẽ ngay lập tức được thu nhận làm đệ tử chân truyền, tương lai còn có thể quản lý một phần sản nghiệp, bọn họ mới như được tiêm máu gà mà chạy hết vào núi.

Trần Tam Thạch ghi nhớ đặc điểm dị thú trong lòng, tiếp tục lên đường.

Võ quán Thái Lôi...

Đúng là không gặp Trương Siêu và người kia.

Nếu không, hẳn ít nhiều cũng phải bắn vài mũi tên.

Lại đi thêm mười mấy dặm nữa, đến sườn núi của một ngọn núi.

Bên con đường nhỏ quanh co hẹp, đứng hai đệ tử võ quán đeo cung, một trong số họ có cây cung ước chừng bảy lực, đã coi là hàng cấm.

Trong tay họ cầm kiếm sắt, vẻ mặt do dự nhìn về phía trước, chần chừ không tiến.

Trần Tam Thạch làm ngơ hai người.

“Này!” Đệ tử võ quán gọi hắn lại: “Người còn dám đi về phía trước, trong ngọn núi phía trước có mãnh thú!”

“Ta biết.” Trần Tam Thạch đáp qua loa, không có ý dừng lại.

“Vậy người còn đi, không sợ chết?”

Đệ tử võ quán chú ý đến cây đại cung sau lưng Trần Tam Thạch, ánh mắt sáng lên, hắn nhìn người bên cạnh đeo cung bảy lực bị cấm, được sự đồng ý, mở miệng nói: “Hay là chúng

ta hợp tác? Vị Ngự sư huynh bên cạnh ta là cao thủ Luyện Huyết tiêu thành!”

Ngọn núi này có hồ, bọn họ cũng mới phát hiện ra mấy ngày gần đây.

Chương 66: chúa tể sơn lâm

Nhưng triều đình cấm cung nặng, tu vi của bọn họ lại có hạn, bình thường căn bản không dám chọc vào.

Ngụy Húc mạo hiểm lấy được cung bảy lực, cũng không nắm chắc có thể hạ được mãnh hổ, vạn nhất bị tiếp cận ở cự ly gần, võ giả Luyện Huyết cũng không chịu nổi sức sát thương của hổ.

Gặp được một quân nhân đeo cung hai thạch, coi như là niềm vui bất ngờ.

“Vị huynh đệ này.” Ngụy Húc tràn đầy tự tin: “Ta Luyện Huyết tiểu thành, ngươi và ta cùng hợp lực, hạ mãnh hổ không thành vấn đề. Sau khi thành công, chúng ta chia bốn sáu, ta sáu ngươi bốn, thế nào?”

Trần Tam Thạch nghe mà nhíu mày, lười để ý đến nữa, bước nhanh hơn.

“?”

Ngụy Húc sững sờ, rõ ràng không ngờ mình bị coi như không khí: “Ngạo mạn!”

“Ngụy sư huynh, hắn không muốn hợp tác, vậy làm sao bây giờ?” Sư đệ hỏi.

“Con mãnh hổ đó ta đã nhìn thấy từ xa một lần, rất lợi hại, hắn lấy đâu ra tự tin?”

Ngụy Húc tức giận: “Đi theo xem, biết đâu hắn bị mãnh hổ ăn thịt, chúng ta ở phía sau kiếm lợi.”

.....

“Con thú lớn này đã bị người khác để mất tới, nếu ta đến muộn hai ngày nữa, e rằng nó sẽ không còn.”

Trần Tam Thạch ngồi xổm trên mặt đất, bốc một nắm đất, tìm ra từ đó hai sợi lông màu vàng cam hơi cứng, tiếp theo là dấu móng vuốt, phân đã chôn và vết máu khô trong bụi cỏ.

Quy trình này, hắn đã thuộc lòng từ lâu.

Giống như một sợi dây, hắn lần theo sợi dây này, tìm thấy một hang động bí mật ở lưng chừng núi.

Hang động có đường kính khoảng năm mét, bị cỏ dại và cành lá rậm rạp che khuất, nếu không quan sát kỹ rất dễ bỏ qua.

Trong bụi cây cách hang động khoảng hai mươi trượng, có thể lờ mờ nhìn thấy quần áo mục nát và xương trắng, có vẻ như đã chết từ lâu.

“Chín phần mười con hổ lớn sống.”

Trần Tam Thạch đương nhiên không thể ngu ngốc đến mức chủ động đi vào.

Trong không gian hẹp, ưu thế của cung tên và trường mâu không còn, phải nghĩ cách dụ con hổ ra ngoài mới được.

“Vèo ——”

Trần Tam Thạch đột nhiên quay người bắn một mũi tên.

Cách đó hơn trăm bước, một con nai đang nhảy qua bị mũi tên suýt qua người một cách chính xác, để lại một vết máu.

“Hí ——”

Con nai ngốc nghếch phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Vèo ——”

Lại một mũi tên nữa, bắn vào chân nó.

Con nai hoảng sợ, chạy trốn về phía hang động.

Trần Tam Thạch cố ý không bắn chết nó.

Kinh nghiệm săn gấu đen nói cho hắn biết, mỗi chết có thể không dụ được con mồi.

Nhưng con sống thì khác.

Đặc biệt là hổ, có ý thức lãnh thổ rất mạnh mẽ, không cho phép bất kỳ sự xâm phạm nào.

Một sinh vật có mùi máu chạy loạn trên lãnh thổ của nó, chắc chắn sẽ không được con hổ dung thứ.

Trần Tam Thạch trèo lên một cái cây để chiếm điểm cao, sau đó liên tục dùng mũi tên ngăn con nai rời khỏi khu vực, buộc nó phải ở chạy quanh hang động, máu từ vết thương chảy khắp nơi trong lúc chạy loạn.

Quá trình này kéo dài năm phút, tiếng động lớn khiến chim chóc trong rừng sợ hãi bay đi, chỉ có hang động tối đen vẫn im lặng như chết.

“Không có tác dụng? Không nên như vậy chứ. Loài hổ hung dữ tàn bạo, thông thường sẽ không trốn.”

Ngay khi Trần Tam Thạch chuẩn bị nghĩ cách khác, một cơn âm phong thổi qua núi.

Gió từ hổ, mây từ rồng.

Đến rồi!

Một bóng đen cường tráng như núi mà nhanh nhẹn tựa như báo lao ra khỏi hang động tĩnh lặng, chỉ trong nháy mắt đã vào con nai xuống đất, răng nanh sắc nhọn cắn chính xác vào động mạch cổ.

Con nai vùng vẫy yếu ớt vài cái rồi tắt thở.

Quả là chúa tể sơn lâm!

Trần Tam Thạch nhìn kỹ.

Con hồ dài hơn một trượng, nặng ít nhất bảy tám trăm cân, bộ lông vàng óng ánh dưới ánh mặt trời, móng vuốt sắc như đao kiếm dính đầy máu, đôi mắt màu cam vàng lộ rõ hung quang, phát ra một tiếng gầm vang trời, khiến cả vùng mười dặm đều rung chuyển.

Chẳng trách người thường nhìn thấy sẽ sợ tè ra quần.

Sau khi săn được nai, con hồ không vội ăn, rõ ràng là không đói, chỉ là thấy ồn ào mới ra tay.

Nó ngoạm con nai, định kéo về hang.

Đúng lúc này, cây cung hai thạch trong tay Trần Tam Thạch kéo căng như vàng trắng tròn, một mũi tên Lang Nha Tiên lao vút ra.

“Uỳnh—”

Mũi tên va chạm với hộp sọ con hồ, phát ra âm thanh trầm đục, cuối cùng bị kẹt cứng, xuyên qua hộp sọ, nhưng không làm tổn thương não bộ gây tử vong!

Con hồ này chẳng lẽ gần thành dị thú rồi sao?!

“Gầm—”

Con hồ đau đớn, gầm lên một tiếng, dùng móng vuốt bẻ gãy mũi tên trên trán, rồi cuốn theo cuồng phong lao về phía kẻ tấn công.

Nhìn tận mắt một con hồ lao về phía mình, mới hiểu sâu sắc thế nào là hồ xuống núi.

Trần Tam Thạch không hề hoảng loạn, bình tĩnh giương cung lắp tên.

Lại một mũi tên nữa.

Lần này, mục tiêu hẳn chọn là con mắt mềm yếu nhất.

Con hồ đang lao tới nhanh như chớp, lại thêm uy thế đáng sợ, muốn bắn trúng mắt khi đang di chuyển, độ khó không khác gì bắn trúng lá liễu ở khoảng cách trăm bước.

Chương 67: tàn nhẫn

Nhưng Trần Tam Thạch, chính là có thể làm được bắn trúng lá liễu ở khoảng cách trăm bước.

“Gầm—”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mũi tên bắn mù mắt trái của con hổ.

“Vèo—”

Tiếp theo, là mắt phải.

Cả hai mắt của mãnh hổ đều bị mù, máu nhuộm đỏ chòm râu trắng.

Điều đáng sợ là, dù đau đớn như vậy, nó vẫn không dừng lại, dựa vào chút thị lực cuối cùng nhảy vọt lên, ba hai lần đã trèo lên cây, thề sẽ xé kẻ tấn công thành từng mảnh.

Hổ chắc chắn có khả năng trèo cây.

Trần Tam Thạch đã chuẩn bị sẵn, hấn nhanh chóng nhảy sang cây bên cạnh, đồng thời không quên quay lại bắn thêm một mũi tên nữa.

Cuộc chiến của con thú bị dồn vào đường cùng đặc biệt nguy hiểm.

Con mãnh hổ có vẻ chưa chết, nhưng nó cũng không thể chống đỡ được lâu hơn nữa.

Chỉ cần kéo dài thời gian là được, không cần nóng vội.

Con mãnh hổ dựa vào thính giác còn lại để phán đoán phương hướng, cũng nhảy theo qua.

Trần Tam Thạch nhảy sang cây khác bắn tên, mãnh hổ tiếp tục trúng tên.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần.

Dù hổ có mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là loài cầm thú, mang trên mình vài mũi tên lại còn mù mắt, nhanh chóng không chống đỡ nổi, rơi xuống từ trên cây cao mười mấy mét.

Mất đi sự hung hãn, mãnh hổ không thể chịu đựng được những vết thương, loạng choạng, quấy đạp, vung vút một cách điên cuồng, máu chảy nhuộm đỏ mặt đất, để lại những rãnh sâu.

Kết thúc rồi.

Trần Tam Thạch đang chuẩn bị kết thúc cuộc săn này, tai hắn khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng đến gần.

Hai đệ tử võ quán trước đó xuất hiện.

“Huynh đệ, ta đến giúp người giết con thú này.”

Ngụy Húc vừa nói, vừa rút kiếm định xông tới.

Lúc này con mãnh hổ đã hấp hối, chỉ còn thiếu một đòn cuối cùng, đâu cần người khác giúp?

Rõ ràng là muốn mượn cơ giúp đỡ để chia phần.

“Cút!”

Trần Tam Thạch kiệm lời, trong nháy mắt, Khai Nguyên Cung đã bắn ra một mũi tên.

Một cơn gió lạnh thổi qua cổ, Ngụy Húc cứng đờ tại chỗ, một lúc lâu cũng không thể cử động.

Mãi đến khi dòng máu đỏ thẫm chảy dọc theo cổ vào áo, hắn mới giật mình tỉnh lại.

Một sợi tóc!

Chỉ cách một sợi tóc, động mạch của hắn sẽ bị bắn thủng!

“Sur huynh...”

Tên sư đệ bên cạnh cũng sợ hãi không kém.

Người này sao lại tàn nhẫn đến vậy chứ?

Bọn họ chỉ muốn hòa theo kiếm chút bạc, chưa từng nghĩ đến chuyện làm hại ai, tên này... tên này sao vừa lên đã bắn tên?!

Hơn nữa, tên thật nhanh!

Bọn họ chỉ thấy đối phương đưa tay sờ vào túi tên bên hông, giây tiếp theo mũi tên đã bắn tới.

Ngụy Húc ôm vết thương ở cổ liên tục lùi lại, nào còn dám tiến lên nửa bước.

Phản kháng?

Hắn có mù đâu.

Con hổ lớn kia cũng đều sắp bị giết chết rồi, còn không giết được hắn sao?

Trên cây.

Trần Tam Thạch sau khi dọa bọn hắn, cất cung tên, hai tay cầm Lô Diệp Thương, gân xanh trên cánh tay nổi lên, như những con rắn nhỏ quấn quanh, hướng mũi thương vào đầu hổ từ trên cây nhảy xuống đất.

“Phập—”

Mũi thương sắc bén xuyên qua đầu hổ, đóng chặt nó xuống đất, hắn quỳ một gối đè lên người mãnh hổ, cảm nhận sinh khí nhanh chóng suy yếu, cho đến khi hổ hoàn toàn bất động, mới rút cây thương dính đầy máu thịt đỏ trắng ra.

Giải quyết xong con hổ lớn, Trần Tam Thạch lại kéo con nai lúc này lại, vác cả hai con mỗi lên người.

Không đến một nghìn cân.

Đối với một võ giả Luyện Huyết tinh thông thì không là gì.

Cho đến lúc này, Ngụy Húc mới hoàn hồn lại.

Bọn hắn nhìn thiếu niên đang vác xác mãnh hổ, không ngừng lùi lại giữ khoảng cách, nói lắp bắp: “Ngài là ai, sao lại bá đạo như vậy!”

“Chỉ là một Tiểu Kỳ trong quân mà thôi.”

Trần Tam Thạch không hề sợ hãi.

Tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

Hai người này nếu thật sự dám đánh trả, không đợi đưa tay đã bị hắn bắn chết.

Chỉ một câu, không đỡ nổi mũi tên của hắn, cảnh giới cao hơn hắn cũng vô dụng.

Võ giả Luyện Huyết, không có đặc tính nhục thân chống đỡ được vũ khí sắc bén.

Nói nhảm!

Ngụy Húc chưa từng thấy Tiểu Kỳ nào có tài bắn tên giỏi như vậy.

Hơn nữa sư phụ đã dặn dò, gần đây Hương Đình Xuân đang tìm cơ gây sự, ngàn vạn lần đừng chọc vào người trong quân đội, nếu không chết cũng không ai quản bọn hắn.

Hắn và sư đệ run rẩy nhường đường, sợ đối phương lại bắn thêm một mũi tên nữa.

Trần Tam Thạch đường hoàng đi ngang qua trước mặt bọn hắn.

Hắn không còn sợ nữa!

Ở vùng núi sâu giàu có này, hắn không chỉ có thể đến mà còn có thể khiến người trong võ quán phải cúi đầu!

Lần săn hổ này, độ thuần thục của cả hai hạng kỹ năng đều được chiếm được tăng lên.

【Theo dấu (Tiểu thành)】

【Tiến trình: 55/1000】

.....

【Kỹ năng: Bắn cung (Tiểu thành)】

【Tiến trình: (150/1000)】

Kỹ năng bắn cung của hắn tiến bộ chậm hơn.

Có liên quan đến cây cung.

Cây cung hai thạch mà Trần Tam Thạch sử dụng trước đó, sau khi võ công của hắn tăng lên, nó lại trở nên nhẹ bằng.

Chương 68: kỳ lạ

“Xem ra lại phải đổi cung tên rồi.”

“Cung tên trên hai thạch cần phải tự mình đến xưởng rèn của thợ thủ công ở Sở Thiên Hộ để đặt làm.”

“Nói đến đây, xương của con hổ này rõ ràng cứng hơn nhiều so với những con thú dữ thông thường, liệu có thể dùng nó làm một phần nguyên liệu cho cây cung mới không?”

“May nhờ có Triệu Tiều thúc, nếu không, ngọn núi lớn như vậy, ta phải mệt mỏi lắm mới tìm được nơi ẩn náu của con hổ.”

Bước qua con suối nhỏ.

Trần Tam Thạch trở lại phía nam Nhị Trọng Sơn.

Triệu Tiều, Ngô Đạt và Trang Nghị, ba người họ đều đang đợi ở đây, điều này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Dù sao cũng là đi săn hổ, họ không yên tâm.

Một lý do khác, họ cũng sợ Trần Tam Thạch bị các đệ tử võ quán nhắm vào.

Ngay cả khi có chuyện xảy ra, họ cũng không giúp được gì, nhưng vẫn muốn đợi.

Nói thẳng ra, nếu có chuyện gì xảy ra, ít nhất cũng có người nhất xác, không đến nỗi mất tích, đây cũng là lý do những người thợ săn bọn họ đoàn kết lại.

Xem ra, là họ đã lo lắng quá nhiều.

“Thạch ca, người thật sự quá mạnh!”

Trang Nghị nhìn móng vuốt và răng nanh của con hổ, dù đã chết nó vẫn còn đáng sợ, hắn không dám nghĩ đến việc nó còn sống sẽ đáng sợ đến mức nào.

Con chó săn dưới chân hắn càng là nằm rạp người xuống, không dám thở mạnh.

Đôi mắt của Ngô Đạt gần như muốn rớt ra ngoài: “Người tập võ, có thể đánh chết cả hổ sao?”

“Thạch Đầu thật sự có tiền đồ rồi, không chỉ có thể đánh hổ, xem ra còn không có ai dám làm khó hắn.”

Triệu Tiều cười nói: “Vậy chúng ta nhanh chóng xuống núi thôi.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía mấy người.

So sánh với nhau, thu nhập của bọn họ có vẻ rất thảm hại.

Không gì khác ngoài gà rừng, thỏ rừng các loại, không sản được bất kỳ con thú lớn nào.

“...”

Trần Tam Thạch đột nhiên dừng lại, đặt hổ và nai xuống đất, mở miệng nói: “Triệu thúc, ta không mang nổi, mọi người có thể giúp ta cùng mang vào huyện thành không, vẫn theo quy tắc cũ.”

“Thạch ca, người có thể đánh chết cả hổ lớn, hắn là có thể mang nổi chứ?” Trang Nghị ngây ngô nói.

“Im miệng!” Triệu Tiều trừng mắt nhìn hắn.

Tên ngốc này, sao lại không nhìn ra được, Thạch Đầu là thấy bọn họ không có thu hoạch gì, muốn mượn cơ giúp mang đồ, cho bọn họ một ít tiền.

Một nhóm bốn người đến huyện thành.

Sau khi giám định, con hổ này quả thực không tầm thường, tuy không tính là dị thú, nhưng cũng không phải mãnh thú bình thường, giá cả tương đối đắt hơn.

Con hổ tổng cộng nặng bảy trăm cân, tổng cộng trị giá hơn một trăm năm mươi lượng bạc.

Tuy nhiên, Trần Tam Thạch giữ lại tim hổ, mật hổ, da hổ, xương hổ, cộng thêm năm mươi cân thịt hổ để sử dụng riêng, cuối cùng nhận được 68 lượng bạc.

Nai được một lượng bạc.

“Tài nguyên để Luyện Huyết tiểu thành, cũng tạm đủ rồi.”

Xử lý xong mọi việc, cất bạc vào túi, trời đã dần tối.

Ba người Triệu Tiều vội vã quay về.

“Gần đây giáo phái gì đó làm loạn dữ quá, ngày nào cũng có người chết, chúng ta nhanh chóng về nhà thôi, Thạch Đầu người cũng cẩn thận một chút.”

Vu Thần Giáo.

Trần Tam Thạch cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, đám người này ẩn náu ở Bà Dương hẳn là nên rút đầu lại, sao còn dám chạy ra ngoài làm loạn?

Cũng không biết khi nào mới có thể tìm được bọn hắn.

Cầm bạc, Trần Tam Thạch đến hiệu thuốc, kết quả là đã đóng cửa.

Không chỉ tiệm thuốc Vân Hạc, mà tiệm thuốc Vân Hạc cũng đóng cửa.

“Đến muộn rồi sao?”

Hắn không vội vàng, ngày mai đến cũng được.

Vội vã về nhà, Cố Tâm Lan và vợ của Từ Bân là Đồng thị, đang khâu đế giày trong sân, nhìn thấy có người khoác da hổ đầy máu xông vào, sợ hãi run rẩy, la hét không ngừng.

“Thạch ca nhi...” Cố Tâm Lan tim đập thình thịch, không dám tin nói: “Người đã giết một con hổ lớn?”

Trần Tam Thạch có chút lúng túng ném đồ xuống, xin lỗi Đồng thị: “Tẩu tẩu, ta không biết người ở đây.”

“Không sao, không sao.” Đồng thị nhìn thiếu niên đầy máu, không dám ở lại nữa, vội vàng rời đi.

“Thạch ca nhi, người cũng thật là.” Cố Tâm Lan bình tĩnh lại, tiến lên đỡ hàng: “Đồng tử ty ty còn đang mang thai.”

“Là lỗi của ta.” Trần Tam Thạch cười áo giáp: “Vắt vả cho Lan tử, nấu cả tim hổ và thịt hổ, da hổ để khi nào rảnh thì xử lý, làm thành thảm hoặc gì đó.”

Đã là cuối thu, ngày càng lạnh, da hổ có thể dùng để giữ ấm.

“Được, chàng đi rửa mặt trước đi.” Cố Tâm Lan quay người vào bếp bận rộn.

Trên bàn ăn, từng món ăn được dọn lên.

Tim hổ và thịt hổ không cần phải nấu, thịt bò, trứng vịt muối, cơm trắng đều có đủ, thêm vào đó là Bỏ Huyết Thang làm canh, rất thịnh soạn.

Trần Tam Thạch ôm tim hổ gặm.

“Thạch ca nhi, ăn ít... ít thôi.” Cố Tâm Lan cắn môi, mặt đỏ bừng, do dự khuyên nhủ.

“Ừm?” Trần Tam Thạch sững sờ.

Hắn nhớ lại, lần trước sau khi ăn tim gấu, dường như khí huyết quá mạnh, khiến Lan tử mệt mỏi.

Chương 69: hiệu quả vượt trội

“Không sao.” Trần Tam Thạch nhai ngồm ngoàm: “Ta bây giờ không giống trước đây, có thể kiểm soát được.”

Tim hồ mua riêng, ít nhất cũng phải ba mươi lạng bạc trở lên, chưa chắc đã mua được.

Dù sao hồ cũng không giống như thỏ, khắp núi đều có.

Ăn vài miếng thịt hồ vào bụng, toàn thân Trần Tam Thạch bắt đầu nóng như lửa, hiệu quả còn mạnh hơn cả thịt gấu, ngoài ra, hắn còn có một loại cảm giác ngang ngược.

Cứ như thể hắn là con mãnh hổ đó, muốn điên cuồng khát máu giết chóc.

Nhân lúc còn sức, Trần Tam Thạch nhét vào miệng hai miếng thịt bò cho đỡ đói, lại uống hết bát Bỏ Huyết Thang đã nấu xong, sau đó xách cây Lô Diệp Thương ra sân bắt đầu luyện tập.

Lúc này đang là cuối thu, trước cửa nhà họ lại có nhiều cây cối, lá khô bị gió thổi vào sân, đầy đất.

Cây thương vù vù, cuốn theo những chiếc lá khô vàng úa trong sân, giống như hàng ngàn con bướm đang bay múa xung quanh thiếu niên, nhưng những con bướm này lại tỏa ra sát khí vô tận, chúng bay càng lúc càng nhanh, gần như biến thành lốc xoáy, dường như muốn nghiền nát tất cả những gì đến gần.

Sát khí đằng đằng, lại đẹp không tả xiết.

Cố Tâm Lan nhìn đến ngây người.

Mới có bao nhiêu ngày?

Hơn một tháng trước, nhà họ còn đang lo lắng không biết làm sao để nộp đủ thuế.

Giờ đây, nhà không chỉ có cơm ăn áo mặc, mà nam nhân của nàng còn học được một thân võ nghệ tuyệt vời, cứ như một giấc mơ.

Một người luyện võ, một người đứng xem.

Mặt trời lặn lúc nào không hay, trời dần tối, những ngôi sao lấp lánh trên màn đêm.

Trần Tam Thạch ướt đầm mồ hôi mới chịu dừng lại.

“Phù...”

Hắn thở dài một hơi, cảm cây thương xuống dưới gốc cây mơ trong sân.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (Tinh thông)】

【Tiến độ: (120/1000)】

【Hiệu quả: Thương thế nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người, khí huyết dồi dào】

“Thịt hồ này, thật sự là hiệu quả vượt trội!”

“Ngày mai mua thêm thuốc bổ, trong vòng nửa tháng, nhất định có thể đột phá đến tiểu thành!”

“Xi...”

Mặc dù đã luyện thương pháp liên tục mấy canh giờ, Trần Tam Thạch vẫn cảm thấy thịt tim hồ và Bổ Huyết Thang đang tiếp tục phát huy tác dụng, khiến máu hắn sôi lên, nhưng cơ bắp của hắn thực sự cần nghỉ ngơi một chút.

“Lại đây, lau mồ hôi đi.”

Cổ Tâm Lan đã chuẩn bị sẵn khăn mặt từ trước, kiên nhẫn tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán thiếu niên: “Đói rồi à, muốn ăn gì, á!”

Cổ tay mảnh khảnh của nàng đột nhiên bị nắm chặt.

“Thạch ca, chàng làm gì vậy?”

“Làm!”

Trần Tam Thạch trực tiếp bế ngang eo Lan tử nhi lên, đi thẳng đến phòng ngủ.

“Đã nói rồi, đừng ăn nhiều tim thú như vậy!”

...

Ngày hôm sau.

Khi Trần Tam Thạch đến công doanh trại, hắn tình cờ gặp một đội người vừa trở về trong bộ dạng phong trần mệt mỏi.

Người dẫn đầu là La Đông Tuyền cười ngượng.

Trên chiếc xe tù ở giữa đội, một nam tử bị giam giữ.

Nam tử mặc quần áo của người dân Thịnh triều, nhưng khuôn mặt trông vẫn có chút khác biệt, có vẻ hơi không hài hòa.

La Đông Tuyền liếc nhìn Trần Tam Thạch một cái không nói gì, dẫn người vào doanh trại.

“Hùng Bách Hộ.” Trần Tam Thạch tìm thấy Hùng Bách Hộ ở cuối đội: “Người này chẳng lẽ là...”

“Đúng, là Vu Thần Giáo.” Hùng Bách Hộ chửi rủa nói: “Tên tiểu tử này thật to gan, cả thành đang truy nã bọn chúng, vậy mà hắn còn dám chạy đến Xuân Mãn Lâu tìm cô nương!”

“Lớn gan như vậy sao?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Đúng vậy!” Hùng Bách Hộ nói: “Nếu không phải ta vừa lúc ở phòng bên cạnh tranh giành Như Yên cô nương với hấn, thì ai có thể ngờ được? Quả thật là nơi tối tăm dưới ánh đèn!”

“...”

Trần Tam Thạch không quan tâm đến chuyện này.

Hấn quan tâm đến tiên bảo: “Người của Vu Thần Giáo đã bị bắt hết chưa?”

“Chưa.” Hùng Bách Hộ sờ mũi: “Nhưng cũng sắp rồi, bắt được một tên, chẳng lẽ còn không hỏi ra được những tên còn lại trốn ở đâu? Chỉ là chuyện vài ngày nữa thôi.”

Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện chưa kết thúc, có nghĩa là chìa khóa tiên bảo chưa bị tìm thấy, vẫn còn cơ hội.

Tất nhiên, hấn sẽ hành động tùy cơ ứng biến, sẽ không vì chuyện này mà mạo hiểm tính mạng.

Dù sao hộp cũng ở trong tay hấn, chỉ cần biết chìa khóa rơi vào tay ai, từ từ cũng được.

Nhìn đội ngũ tiến vào doanh trại, Trần Tam Thạch cũng bận rộn với công việc của mình.

Hấn đến xưởng rèn của thợ thủ công, đưa ra yêu cầu của mình.

Người phụ trách họ Ngưu tên Cái, là một nam tử trung niên cời trần, cơ bắp cuộn cuộn trên người rất bắt mắt.

Hấn dừng công việc đang làm, dùng một miếng giẻ rách lau mồ hôi trên đầu: “Người muốn cây cung nặng bao nhiêu?”

“Mười thạch.”

Trần Tam Thạch còn lại không nhiều xương hổ, chỉ có vài mảnh cứng hơn.

“Xương hổ?” Nguu Cái cầm hộp sọ, sờ soạn nói: “Thay thế sừng trâu, gỗ cứng, dùng để làm cánh cung rất tốt, nhưng nếu làm thân cung thì hơi thiếu độ dẻo dai, ta đề nghị người dùng Tử Kim Trúc biến dị trên năm mươi năm. Ngay cả như vậy, cũng khó có thể làm ra cung mười thạch, nhiều nhất chỉ sáu bảy thạch mà thôi.”

Chương 70: Sơn Hà Du Ký

“Sáu bảy thạch?” Trần Tam Thạch hỏi: “Làm thế nào mới có thể làm ra cung mười thạch?”

Hắn vẫn hy vọng có thể làm ra một cây cung nặng có tác dụng rèn luyện, để khỏi phải liên tục thay đổi cung tên.

Ngưu Cái giải thích: “Nói chung, dây cung đều lấy sừng và gân trâu làm nguyên liệu, có giới hạn nhất định, cho dù có ép buộc làm ra cung tên có lực kéo mười thạch, hiệu quả thực chiến cũng sẽ rất kém, gân hổ cũng không được, trừ phi là dị thú loại trâu, hoặc dị thú tốt hơn.”

“Còn hươu thì sao?” Trần Tam Thạch dừng lại: “Ý ta là, Bạch Lộc dị thú.”

“Gân hươu dẻo dai, dị thú lại càng tốt hơn, đương nhiên có thể.”

Ngưu Cái nói: “Nếu người thật sự có thể tìm được dị thú loại hươu, ta nhất định sẽ làm cho người một cây cung vượt quá mười thạch.”

“Nhưng nói trước, tiền vật liệu người phải tự bỏ ra.”

Ngưu Cái bẻ ngón tay: “Tử Kim Trúc năm mươi năm, cộng thêm các vật liệu quý khác, ít nhất cũng phải năm mươi lượng.”

“Bao nhiêu?!” Trần Tam Thạch hít vào một hơi lạnh.

“Người tưởng Tử Kim Trúc biến dị dễ tìm lắm sao?” Ngưu Thăng nói: “Thực ra theo ta, cung sáu bảy thạch cũng đủ dùng rồi, nếu thật sự đánh trận thì có xe nổ, cần gì phải phiền phức thế?”

“Xương hổ cứ để ở đây.” Trần Tam Thạch không định thay đổi quyết định: “Đợi ta kiếm được gân dị thú, ngươi hãy làm cung.”

Xem ra hẳn thật sự phải nghĩ cách kiếm con Bạch Lộc kia.

Dị thú hiếm có đắt đỏ, nếu kiếm được Bạch Lộc, cũng sẽ không thiếu năm mươi lượng tiền vật liệu.

Tạm biệt thợ thủ công, Trần Tam Thạch trở về doanh trại.

Buổi sáng sau khi luyện tập xong, buổi chiều tuần tra thành như thường lệ.

Trong lúc rảnh rỗi, hắn đi mua thuốc, kết quả lại thấy bảng hiệu của tiệm thuốc “Vân Hạc” đã được tháo xuống và thay thế bằng “Vân Hạc” cũ.

Đây là thiếu quán chủ bị thúc thúc nuốt chửng hết gia sản hay có chuyện gì khác?

“Ngươi không có ở đây hôm qua nên không biết.” Hứa Văn Tài, người đi theo xem náo nhiệt, nhận ra sự nghi ngờ của Trần Tam Thạch: “Thiếu quán chủ của võ quán Vân Hạc gần đây đã đột phá đến cảnh giới Luyện Cốt, vào đêm qua tập kích giết chết thúc thúc của mình, giành lại gia sản.”

“Đột phá?”

Trong ấn tượng của Trần Tam Thạch, không phải mọi người đều nói thiếu quán chủ Vân Hạc có tư chất bình thường, rất có thể sẽ mắc kẹt ở cảnh giới Luyện Cốt cả đời sao?

Từ khi bị thúc thúc chiếm đoạt gia sản đến nay, mới bao lâu, đột nhiên đã đột phá?

Là giàu tài hay là có thuyết pháp khác?

May mắn thay, tiệm thuốc Vân Hạc đã hoạt động trở lại bình thường và không tăng giá vì đã giành lại được gia sản,

vẫn giảm giá 20%.

“Hai phần Cửu Chuyển Bồ Nguyên Thang.”

Hai gói giấy được buộc bằng dây thừng được đưa đến tay hắn, giá là năm mươi hai lạng bạc.

Số bạc kiếm được từ việc đánh hổ còn chưa kịp cầm ấm tay, phần lớn đã lại ra đi.

Võ đường thật là... siêu lợi nhuận!

Nhưng dù sao cũng là đầu tư cho bản thân, không thể keo kiệt được.

Mua thuốc xong, cũng đến giờ đổi ca về doanh trại.

“Hứa tiên sinh.” Trần Tam Thạch hỏi Hứa Văn Tài: “Người có sách ghi chép về những loài thú quý hiếm không?”

“Có!” Hứa Văn Tài vội vàng đi tìm sách.

Chiếc giường gỗ của Hứa Văn Tài không lớn, hơn một nửa chất đầy sách, chỉ còn một không gian rất nhỏ để ngủ.

Hứa Văn Tài thậm chí không cần lục lọi, đã chuẩn xác lấy ra một cuốn sách, chính là cuốn sách ghi chép về những loài thú quý hiếm.

“Cuốn trước ta còn chưa đọc xong, để ta đọc xong rồi sẽ trả người cùng một lúc.”

Trần Tam Thạch cảm ơn: “Làm phiền tiên sinh rồi.”

“Đại nhân hà tất khách khí, muốn đọc sách cứ trực tiếp đến lấy!”

Hứa Văn Tài tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

“...”

Trần Tam Thạch biết, tên này sợ mình chê hắn vô dụng mà đã hắn đi, gần đây cứ một tiếng “đại nhân” lại một tiếng “đại

nhân” gọi rất thân thiết, muốn ngăn cũng không được, thực ra hoàn toàn không cần thiết như vậy.

Hắn cầm sách về nhà, nhân lúc cơm nước chưa xong liền mở ra đọc.

Cuốn sách có tên “Sơn Hà Du Ký”, là ghi lại những những điều mắt thấy tai nghe của một lữ khách thích ngao du sơn thủy hơn ngàn năm trước.

“Lại đi về phía đông ba trăm dặm, là núi Lập Sơn, nhiều nước, không cây cỏ. Có cá, hình dạng như trâu, có...”

Cách ghi chép nội dung, giống với Sơn Hải Kinh mà Trần Tam Thạch đã đọc, thậm chí có một phần sinh vật cũng giống nhau.

“Lại về phía tây ba trăm dặm, có Hiện Sơn... trong đó có nhiều Minh Xà, hình dạng như rắn mà có bốn cánh, tiếng kêu như tiếng chuông, thấy thì áp đó sẽ gặp hạn hán lớn.”

“Đều là bạc!” Trần Tam Thạch đọc đến mê mẩn.

Lại lật thêm vài trang, cuối cùng cũng thấy thứ hắn muốn tìm.

“Lại về phía nam một trăm dặm, có núi Hồ Sơn, trong đó có Bạch Lộc, đầu mọc bốn sừng, tai nghe tám phương, thích ăn bảo chi, thịt hơi chua, đại bổ.”

Bạch Lộc.

Xem ra Hồ Đầu Sơn Mạch thật sự có.

Chương 71: tập hợp vây quét

“Trước tiên nâng cao tu vi, đợi đến khi Luyện Huyết tiểu thành, lại lên núi tìm Bạch Lộc.”

Trần Tam Thạch khép sách lại.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến tháng mười một.

Thời tiết Bắc Cảnh trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Mười ngày liên tiếp, Trần Tam Thạch đều sống theo nề nếp.

Luyện võ, ăn cơm, tuần thành.

Về phần Vu Thần Giáo, nghe nói tên tù binh kia miệng rất cứng, bị tra tấn liên tục bảy ngày cũng không khai nửa lời, cuối cùng tìm được cơ hội liền cắn lưỡi tự tử.

Thế là manh mối bị đứt, tiếp tục lục soát thành.

Trần Tam Thạch cũng không vội.

Đồ vật đến càng muộn, đối với hắn càng có lợi.

Trên diễn võ trường.

Vừa uống xong một bát Cửu Chuyển Bỏ Nguyên Thang, Trần Tam Thạch cảm thấy toàn thân từng lỗ chân lông đều nóng lên.

Hiệu quả của Bỏ Nguyên Thang, gấp đôi Bỏ Huyết Thang.

Hắn chấp tay nói: “Từ Kỳ Quan, hôm nay muốn làm phiền ngươi, dùng toàn lực.”

“Toàn lực?” Cầm đao, Từ Bân sững người: “Người chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Trần Tam Thạch gật đầu.

Cùng cảnh giới, đôi phương đã không còn tạo ra bất kỳ áp lực nào cho hấn.

“Tốt!” Từ Bân không từ chối.

Hấn đã sớm muốn dốc toàn lực.

Không phải muốn thắng, mà là cùng khí huyết, tên tiểu tử này thật sự quá đáng sợ.

Ở trước mặt thiếu niên, hấn giống như một khúc gỗ luyện công, hoàn toàn không đe dọa được người ta, chỉ là dựa vào đao pháp lâu năm để chống đỡ, không đến nỗi quá chật vật.

“Xem đao!”

Từ Bân hét lớn, khí huyết cấp độ tiểu thành đột nhiên bùng nổ, lao tới chém một đao, như sói hoang giáng xuống từ trên trời!

Trần Tam Thạch cũng dốc toàn lực, hai luồng khí huyết ngưng tụ trên cánh tay, trường thương như hóa thành ảo ảnh.

“Đang đang đang đang ——”

Kim loại va chạm.

Từ Bân kinh ngạc phát hiện ra.

Hấn dùng toàn lực, vậy mà cũng không thể áp chế thiếu niên, cảnh giới Luyện Huyết tinh thông của đôi phương, về sức mạnh thuần túy không hề thua kém hấn, về độ bền, càng không cần phải nói.

Không quá mười hiệp, hỏ khẩu cầm đao của Từ Bân tê dại, hoa mắt chóng mặt, bắt đầu không thể phán đoán trường

thương của đôi phương sẽ đâm tới từ hướng nào, hạ bàn càng lúc càng lỏng lẻo, cuối cùng ngã ngối trên mặt đất.

“Dừng dừng dừng! Không đánh nữa!”

Từ Bản vội vàng hô lên.

“Keng!” Trần Tam Thạch thu thương, tiến lên đỡ người: “Bên ca vấp vả rồi!”

Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, ưu thế binh khí dài, thương thế nhanh mạnh, khí huyết hùng hậu...

Từng ưu thế chồng chất lên nhau, hẳn quả nhiên có thể dễ dàng đánh bại Luyện Huyết tiểu thành.

“Ngươi... ngươi sắp tiểu thành rồi sao?” Từ Bản nhận ra điều không ổn: “Mới mấy ngày?”

“Có lẽ ta ăn nhiều thuốc bổ.”

Trần Tam Thạch nhìn vào bảng thông tin.

【Kỹ năng: Thương pháp cơ bản binh tốt (Tinh thông)】

【Tiến độ: (910/1000)】

【Hiệu quả: Thương thế nhanh mạnh, sức chịu đựng kinh người, khí huyết dồi dào】

Giống như dự đoán của hắn, trong vòng nửa tháng sẽ đột phá tiểu thành.

Mấy chục lượng bạc cuối cùng cũng không uổng phí.

“Sau này ta không thể luyện tập cùng ngươi nữa.”

Từ Bản lau đi mồ hôi lạnh.

Điều này thật quá đáng sợ.

Hoàn toàn không phải vấn đề thuốc bổ.

Nếu đổi lại thành hắc, dù có ăn thêm bao nhiêu thuốc bổ cũng không thể có tốc độ tiến bộ này, ngược lại còn có thể bị trúng độc.

Tên tiểu tử này, đời này rất có thể sẽ trở thành võ giả Luyện Tạng, thậm chí cao hơn!

“Bên ca vất vả rồi, tối nay mời người uống rượu.”

Trần Tam Thạch biết, việc làm người đối luyện không phải dễ dàng gì.

“Được!” Từ Bên không khách sáo.

“Ông—”

Khi hai người chuẩn bị đi, tiếng tập hợp vang lên không có chút báo trước.

Một viên truyền lệnh quan cưỡi ngựa nhanh, chạy giữa doanh trại và khu quân sự, giọng nói vang dội.

“Ba trăm quân phòng thủ tập hợp!”

“Phát hiện ra dấu vết của Vu Thần Giáo ở huyện thành Bà Dương, tập hợp vây quét, tập hợp vây quét—”

“Nhanh chóng tập hợp!”

“Còn lè mề gì nữa!”

“Quân lệnh như núi, các người không muốn sống nữa sao!”

Dưới sự thúc giục của truyền lệnh quan, trong vòng một chén trà, ba trăm quân phòng thủ đã tập hợp đầy đủ.

Trần Tam Thạch đương nhiên cũng có mặt.

Người dẫn đầu là Hùng Bách Hộ và Lưu Bách Hộ, không thấy bóng dáng của Hường Đình Xuân.

“Xuất phát!”

Một tiếng hạ lệnh, toàn quân xuất kích.

“Thật là đột ngột.”

Trần Tam Thạch xem như lần đầu tiên chân chính chấp hành một nhiệm vụ đối mặt với địch nhân: “Uông Bách Hộ đâu?”

“Hắn không có ở đây.” Lưu Bách Hộ bước tới nói: “Sáng sớm hôm nay, Thiên Hộ đại nhân lấy danh nghĩa đãi khách mở yến tiệc, tập trung các quán chủ của bốn võ quán lớn đến Bát Bảo Tửu Lâu, sau đó để Uông Bách Hộ và La Bách Hộ dẫn theo hai trăm người đi cùng họ, đến nay vẫn chưa trở về.”

Yến tiệc?

E rằng đây là đang giam lỏng võ quán, không để họ can thiệp vào hành động lần này.

Xem ra hôm nay đã thật sự tìm ra nơi ẩn náu của Vu Thần Giáo, Hương Đình Xuân nhất định phải lấy được tiên bảo.

Chương 72: Kim Chung Tự

“Xem ra không có thời gian để ta tăng cường thực lực rồi.”

“Tùy cơ ứng biến vậy!”

Vẫn là câu nói đó, Trần Tam Thạch sẽ không mạo hiểm quá lớn vì bảo vật.

Hương Đình Xuân đích thân tham gia, đã đạt đến cấp độ tranh đấu của võ giả Luyện Tạng, hắn muốn tham gia cũng không tham gia được.

Chờ thời cơ hành động.

Nếu thật sự có cơ hội, hắn sẽ thử xem, không có thì thôi.

“Thiên Hộ đại nhân bắt người thì bắt người, tại sao lại giam lỏng võ quán? Có liên quan đến việc để họ phải chảy máu không?”

Lưu Bách Hộ và Hùng Bách Hộ cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng lý do cụ thể, cấp trên không nói, họ cũng không hỏi.

Có một số việc, không phải biết càng nhiều thì càng tốt.

“Tam Thạch.” Lưu Bách Hộ vỗ vai hắn: “Đợi lát nữa đến nơi, người không cần xông lên trước, dẫn người của người ở lại phía sau chặn đường là được.”

“Uông mập đối với người thật tốt.” Hùng Bách Hộ vác chiến phủ: “Vì chuyện này, hắn còn phá lệ đồng ý sau này mời chúng ta đi Xuân Mãn Lâu một chuyến.”

“Cảm ơn hai vị Bách Hộ đại nhân.”

Trần Tam Thạch lui xuống, đi tìm người dưới trướng mình.

“Ha ha!” Chu Đồng có vẻ hơi phấn khích.

Hắn đã đột phá Luyện Huyết được vài ngày, đang buồn không có chỗ dùng võ: “Liên đề ta giết mấy tên Man Di!”

Hứa Văn Tài thì đang run rẩy, cây trường mâu dùng để kết trận trong tay hắn hoàn toàn trở thành một cây gậy, hắn lắp bắp nói: “Đại nhân, ta nghe nói rằng Vu Thần Giáo giết người không chớp mắt, ta không biết một chút võ công nào cả!”

“Đồ vô dụng, nếu không thì ngươi mau chạy đi.” Chu Đồng như thường lệ không ngừng mắng nhiếc hắn: “Đồ tham sống sợ chết!”

“Hứa mỗ ta không sợ chết!” Hứa Văn Tài ôm cây trường mâu, lớn tiếng nói: “Ta chỉ sợ chết... chết mà không ai biết!”

“Chặc!” Chu Đồng lười để ý đến hắn.

Võ tốt Vương Lực thì tương đối bình tĩnh: “Kỳ Quan đại nhân, chúng ta lát nữa nên làm gì?”

“Nghe theo sự sắp xếp của Bách Hộ đại nhân.” Trần Tam Thạch nhìn những người dưới quyền: “Đừng sợ, chỉ là vây quét thôi, cao thủ thực sự sẽ có Thiên Hộ đối phó, ước chừng chúng ta nhiều nhất chỉ là phong tỏa đường đi. Hơn nữa, từ ngày nhập ngũ, sớm muộn cũng sẽ có ngày này.”

“Đại nhân nói đúng.” Vương Lực phụ họa: “Thay vì sau này thực sự lên chiến trường mà luống cuống tay chân, không bằng nhân cơ hội này thử thách một chút.”

Một nhóm người gia nhập đội ngũ.

Ba trăm người hùng dũng tiến về phía huyện Bà Dương.

Nhưng mục tiêu của họ không phải là huyện thành.

Cách cổng thành phía nam huyện Bà Dương năm dặm có một ngôi chùa tên là Kim Chung Tự, giáo đồ Vu Thần Giáo Giáo ở trong khoảng thời gian này ẩn náu trong đó, mãi đến hôm qua mới bị một Bách Hộ đi lễ Phật nhìn thấy manh mối, báo cáo lên Thiên Hộ.

...

Ngoài cổng thành phía nam, có một ngọn núi nhỏ.

Dưới chân núi, có một tấm bia đá xanh cao hai trượng, khắc ba chữ “Kim Chung Tự”.

Bên cạnh tấm bia, một bậc thang uốn lượn từ từ nâng cao, những người hành hương thành kính xếp hàng dài, thông đến ngôi chùa đỏ son trên sườn núi, rõ ràng có rất nhiều người nhưng lại đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông thỉnh thoảng vang lên từ tòa nhà ẩn hiện giữa những cây thông và cây bách cổ thụ, cùng với làn khói hương nhàn nhạt bay ra.

Ngoài chùa, có một quán trà cho khách hành hương nghỉ ngơi.

Hương Đình Xuân mặc thường phục ngồi trên chiếc ghế dài, thong thả nhấp một ngụm trà.

Bên cạnh hắn, có hai Bách Hộ cũng mặc thường phục ngồi.

Một người họ Phùng, một người họ Triệu.

Phùng Bách Hộ cúi đầu nói nhỏ: “Đại nhân, quân sĩ Vệ Sở sẽ đến trong vòng nửa nén hương, hình thành thế bao vây Kim Chung Tự, nhưng... chúng ta không cần sơ tán dân chúng sao?”

“Sơ tán?” Hương Đình Xuân không biểu cảm, nghịch chén trà: “Sơ tán họ, chẳng phải là báo tin cho giáo đồ Vu Thần Giáo Giáo sao?”

“Nhưng mà...” Phùng Bách Hộ nói với vẻ mặt không đành lòng: “Người của Vu Thần Giáo có đến hơn hai mươi người, lát nữa chắc chắn sẽ gây ra không ít chuyện. Nếu không sơ tán người dân, e rằng sẽ có không ít người vô tội bị liên lụy.”

Hương Đình Xuân nói với giọng lạnh lùng: “Chết vài ba dân đen, có gì đáng kể?”

“Thiên Hộ đại nhân... ngài...”

Hai vị Bách Hộ Phùng Triệu trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

“Muốn làm việc, luôn phải trả giá, chẳng phải vậy sao?” Hương Đình Xuân nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, trầm giọng nói: “Một tướng công thành, vạn cốt khô, thế gian này xưa nay vẫn vậy.”

“Nhưng bọn họ là dân thường.” Phùng Bách Hộ lấy hết can đảm nói: “Ta nghĩ vẫn nên...”

“Đủ rồi.” Hương Đình Xuân ngắt lời: “Phùng Dung, Triệu Khang nghe lệnh!”

“Hai người các người dẫn một đội tinh nhuệ theo ta giả làm hương khách xâm nhập vào chùa, đồng thời phải đảm bảo cho Lưu Kim Khôi và Hùng Thu An chặn hết mọi con đường xuống núi, để lọt một tên, ta sẽ xử tội các ngươi!”

“Rõ!”

Phùng và Triệu hai người không dám nói thêm lời nào, lập tức phi thân rời đi để truyền lệnh.

...

Chương 73: Bao vây

Ba trăm binh sĩ Vệ Sở sau khi xuất thành, dưới sự chỉ huy của các Bách Hộ đã phân tán ra, từ bốn phía bao vây ngọn đồi nhỏ nơi Kim Chung Tự tọa lạc, toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng và yên lặng.

Trần Tam Thạch cùng với Phương Tổng Kỳ và năm mươi người được bố trí ở ngã tư đường xuống núi, ẩn mình trong rừng rậm hai bên, phụ trách vây bắt những kẻ lọt lưới.

Phương Tổng Kỳ ra lệnh với âm lượng vừa đủ để mọi người có thể nghe rõ:

“Trường thương binh phụ trách phong tỏa đường, cung thủ tự tìm vị trí có tầm nhìn thoáng để tác chiến, thuận đao binh bảo vệ trường thương binh, một khi có người xông đến thì lập tức tiêu diệt!”

“Một cái đầu của giáo đồ Vu Thần Giáo, võ tốt được thưởng một bát Bỏ Huyết Thang, trận tốt được thưởng ba lượng bạc hoa tuyết! Những ai có cảnh giới cao hơn sẽ được thưởng khác!”

“Đợi khi trên núi có người bắn tên hiệu, chính là lúc bắt đầu chiến đấu!”

“Thiên Hộ đại nhân có lệnh, không được để một ai sống sót!”

Sau khi bố trí xong, gần năm mươi người đều vào vị trí.

“Đại... đại nhân!” Chiếc mũ đỏ trên đầu Hứa Văn Tài lệch đi, tay cầm giáo cũng không vững: “Ta thật sự không biết võ công!”

“Chu huynh.” Trần Tam Thạch lên tiếng: “Lát nữa đánh thật, nhớ để ý đến hấn.”

“Trần huynh, ngươi cứ chiêu chuộng lão tiểu tử này mãi!”

Chu Đồng tay cầm giáo, trên lưng còn đeo một cây Ô Thiết Chuỳ, chính là binh khí phù hợp với công pháp mà hấn chọn tu luyện, nhưng trong tay cũng cầm một cây trường thương chế tác theo tiêu chuẩn.

Võ tốt trước khi trở thành võ quan, trên chiến trường cũng cần hòa nhập vào trận hình, không thể phá vỡ đội hình, chỉ có võ quan mới có thể tùy tình hình mà chỉ huy, di chuyển tự do.

“Lăn lại đây!” Chu Đồng như đang lôi gà con, xách Hứa Văn Tài đến bên cạnh.

Mọi người im lặng, trong rừng tràn ngập không khí căng thẳng.

Nhiều người trong số họ chưa từng thật sự cảm dao thật thương thật ra trận, làm sao có thể không lo lắng, may mà người đủ đông, cũng không đến nỗi quá sợ hãi.

“Chiu ——”

Không biết qua bao lâu, một tiếng kêu bén nhọn vang lên, phá vỡ sự im lặng chết chóc.

Tại Kim Chung Tự.

Hậu viện thiền phòng.

Hai tên Man tộc giả làm tăng nhân quỳ ngồi trên bồ đoàn.

Ngoài cửa, tiếng vũ khí va chạm và tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

“Đà chủ.” Tên tăng nhân mở nhọn lo lắng bất an: “Hương Đình Xuân đã phái người bao vây Kim Chung Tự, chúng ta

phải làm sao, nếu chìa ngọc cũng rơi vào tay bọn chúng, chẳng phải là...”

Nam tử được gọi là đà chủ tỏ ra bình tĩnh hơn.

Hắn từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc, đưa cho tên tăng nhân mở nhón.

“Đà chủ?!” Tên tăng nhân mở nhón tỏ vẻ hoảng hốt: “Không thể được, tiên bảo vô cùng quan trọng, sao có thể giao vào tay ta?”

“Hương Đình Xuân nhận ra ta.” Đà chủ thản nhiên nói: “Hắn nhất định sẽ bám riết lấy ta, đồ vật ở trong tay ta, ngược lại không an toàn. Ta sẽ kéo chân họ Hương, người tìm cách chạy thoát, nếu thật sự không còn cách nào, hãy giấu chìa ngọc đi.”

Tên tăng nhân mở nhón cẩn thận nhận lấy đồ vật: “Chúng ta hôm nay, thật sự phải bỏ mạng ở đây sao? Đều tại tên phản đồ chết tiệt kia, lại dám mang tiên bảo đến đây dâng cho người khác, nếu không, hai bộ tộc Thác Bạt Bộ và Vũ Văn Bộ đã sớm liên hợp thống nhất thảo nguyên, công phá triều đình Đại Thịnh rồi tiến hành thay thế, chỉ là chuyện sớm muộn!”

“Không cần hoảng loạn như vậy.” Nam tử trung niên thật sự có chút giống một cao tăng đắc đạo, nói chuyện thông thả bình tĩnh: “Cho dù chúng ta thất bại, giáo chủ và đại hãn cũng còn có phương án dự phòng, cùng lắm cũng chỉ là trao đổi lợi ích với lão hoàng đế của Thịnh triều.

“Hắn sắp đến rồi, người đi đi.”

“Vâng!” Tên tăng nhân mở nhón cầm chìa ngọc, trèo qua cửa sổ biến mất.

“Àm ——”

Một xác chết nặng như tảng đá lớn, âm âm đập sập cửa gỗ thiền phòng.

Hướng Đình Xuân đạp lên xác chết bước vào cửa, lưỡi trường đao trong tay không ngừng nhỏ máu, nói từng chữ một: “Đưa đồ cho ta.”

“Ài...” Đà chủ nhẹ nhàng thở dài, từ phía sau lưng lấy ra hai cây chùy đồng: “Thiên Hộ đại nhân ngay cả tiên bảo là cái gì cũng không biết, hà tất phải phí sức như vậy?”

“Đội người chết, bản quan tự nhiên sẽ có thể làm rõ.”

Trong thiền phòng, đao quang lóe lên.

...

Sau khi tiếng còi báo động vang lên, khoảng hai mươi phút trôi qua.

Trên núi bắt đầu có người chạy trốn về phía mọi người đang trấn giữ con đường nhỏ.

“Chuẩn bị!” Phương Tổng Kỳ giơ tay, chuẩn bị ra lệnh.

“Cứu mạng!”

“Hòa thượng Kim Chung Tự giết người!”

“...”

Theo đám đông ngày càng đến gần, quan binh nhận ra có điều không ổn.

Những người chạy xuống núi ít nhất cũng có gần trăm người.

Người của Vu Thần Giáo cũng không phải là quân đội lớn, đi trên con đường nhỏ nơi núi hoang dã, lên vào nội địa vài chục người còn có thể, sao có thể có nhiều người như vậy?

Nhìn qua là biết, phần lớn trong số đó đều là dân thường.

Chương 74: Cá lọt lưới!

“Chờ một chút!”

Phương Tổng Kỳ vội vàng ngăn cản cung thủ chuẩn bị bắn tên, hét lớn về phía đám đông: “Đứng lại! Không được xuống núi, tất cả đứng lại!”

“Đại nhân, Kim Chung Tự có hòa thượng giết người!”

“Cứu mạng a đại nhân, để ta đi, để ta đi đi!”

“...”

Đám đông hoảng loạn nào chịu nghe.

“Xoẹt—”

Phương Tổng Kỳ rút ra Nhận Linh Dao, quát lớn: “Lão tử bảo các người đứng lại, không nghe hiểu sao! Ai mà dám bước thêm một bước, sẽ bị coi là giáo đồ Vu Thần Giáo, giết không tha!”

Nhìn thấy lưỡi đao sáng loáng, mọi người mới buộc phải dừng bước.

Trần Tam Thạch nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, biết hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều người dân vô tội chết. Có vẻ như để không đánh rần động cỏ, vị Thiên Hộ đại nhân này thà để chết vài thường dân thêm.

“Tất cả không được động dậy! Ai động dậy sẽ bị bắn chết!”
Phương Tổng Kỳ cảnh giác nói: “Mã Kỳ Quan! Phần lớn giáo đồ Vu Thần Giáo đều là người Man tộc, người dẫn một đội người, lên kiểm tra từng người một!”

May mắn thay, dù sao cũng là người dị tộc, cho dù có cái trang ăn mặc, nhưng tướng mạo và giọng nói vẫn sẽ có sự khác biệt, cộng thêm việc hỏi han về gia thế và nơi ở, tồn thêm chút thời gian, cuối cùng cũng có thể phân biệt ra được.

Nhìn thấy không thể che giấu được nữa.

Giáo đồ Vu Thần Giáo trong đám đông không kìm nén được nữa.

Một người giả làm phú hào, giơ tay lên chính là một chuông, đánh vào sau lưng một ông lão phía trước.

Ông lão phun ra một ngụm máu, chết ngay tại chỗ.

Đám đông vốn đã khó khăn lắm mới kiểm soát được, lại một lần nữa náo loạn, tất cả mọi người đều hét lên, hoảng loạn chạy trốn về mọi hướng.

“Huynh đệ, giết, giết ra một con đường máu!”

Giáo đồ Vu Thần Giáo không giả vờ nữa, rút ra binh khí bên mình, nhân lúc hỗn loạn giết tới.

“Đừng hoảng loạn!” Phương Tổng Kỳ hô lớn, giao chiến với tên phú hào kia, không quên chỉ huy: “Mỗi Tiểu Kỳ chia thành một đội, phối hợp lẫn nhau, kết trận vây giết!!!”

Giáo đồ Vu Thần Giáo rõ ràng là đang chạy trốn tứ phía.

Vì vậy, số lượng người mà họ gặp phải không nhiều, có bảy đến tám người, hơn nữa không có cao thủ cảnh giới Luyện Cốt, có vẻ như cao thủ đều đã đột phá từ những hướng khác.

Trần Tam Thạch chỉ huy thuộc hạ, phối hợp với một vị Kỳ Quan khác, vây quanh một gã đại hán độc nhãn.

Bọn người Chu Đồng, Vương Lực cầm trường mâu, đâm về phía giáo đồ từ bốn phương tám hướng.

Đại hán ước chừng có cảnh giới Luyện Huyết tiểu thành, gã cầm song đao, chém loạn xạ, khó khăn lắm mới dựa vào man lực tiếp cận mọi người, liền lập tức bị đao thuần binh bức lui, lại rơi vào khổ chiến.

Thêm vào đó, bên quân đội có một vị Kỳ Quan cũng là Luyện Huyết tiểu thành phối hợp, giáo đồ Vu Thần Giáo không đến mười hiệp đã lộ ra sơ hở, bị loạn mâu đâm đầy người toàn là lỗ máu.

Đây chính là quân đội!

Những môn phái giang hồ kia, không có sức chiến đấu như thế này.

Trần Tam Thạch cũng không nhàn rồi, kéo cung lớn như trăng tròn, dây cung động tiễn bay ra.

Lang Nha Tiễn xuyên qua khe hở giữa đám đông hỗn loạn, trực tiếp bắn xuyên thủng mặt một giáo đồ Vu Thần Giáo cách đó hơn trăm bước, đầu “bộp” một tiếng đóng vào thân cây, chết ngay lập tức không chút đau đớn.

“Chết đi!”

Một giáo đồ Vu Thần Giáo cảnh giới Luyện Huyết tiểu thành mò tới từ phía sau, giờ cao loan đao trong tay muốn đánh lên.

Lấy thánh lực của Trần Tam Thạch sao có thể không nghe thấy?

Hắn đã chờ đợi từ lâu, ngay khi đối phương giờ đao lên, hắn lập tức quay người bắn một mũi tên.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mười bước, lực trùng kích của cây cung hai thạch mang theo kẻ đánh lên ngã ngửa ra sau, chưa kịp chạm đất đã bị một cây trường thương đuổi

kịp, lưới thương lướt qua cổ, đầu lìa khỏi xác, cái đầu như quả bóng, lăn lông lốc xuống sườn đồi một quãng xa.

Trận hỗn chiến không kéo dài quá lâu.

Quân đội có nhiều người hơn, nhanh chóng bao vây các giáo đồ của Vu Thần Giáo, mặc cho bọn hăn ngoan cố kháng cự, đoán chừng cũng không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

“Không biết chiến trường chính thế nào rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn về hướng Kim Chung Tự.

Hướng Đình Xuân có lấy được thứ mình muốn không?

Hắn cầm Lô Diệp Thương, chuẩn bị giúp đỡ nhanh chóng giải quyết chiến cuộc.

“Xoạt—”

Cách đó vài chục trượng, tiếng cành cây bị đập gãy vang lên.

Có người ẩn nấp từ lâu, đang muốn nhân lúc hỗn loạn chạy trốn.

Cá lọt lưới!

Trần Tam Thạch lập tức đuổi theo âm thanh.

Cách rừng cây, hắn từ xa nhìn thấy một thân ảnh màu nâu nhạt loé lên mà qua.

Phía trước cây cối rậm rạp, tầm nhìn bị che khuất hơn phân nửa.

Trần Tam Thạch dựa vào thính giác và dấu chân trên mặt đất để lần theo, đồng thời cũng duy trì sự thận trọng, không quá liều lĩnh, dù sao cũng không biết đối phương cảnh giới ra sao, cẩn tắc vô áy náy.

Chương 75: người bịt mắt

Mãi đến khi đi được vài dặm, tầm nhìn trở nên rộng mở, hẳn mới có thể nhìn thấy người mình đang tìm.

Một hoà thượng đầu trọc, mỏ nhọn, mặc áo cà sa, nhưng trên tai người này có lỗ tai đeo đồ trang sức, rõ ràng không phải là phong cách ăn mặc của người dân Thịnh Triều.

Trần Tam Thạch giương cung, đang định bắn tên thì lại có một nhóm người nhanh chóng đến gần.

Nhóm người này cầm trong tay trường kiếm bình thường, người nào cũng mặc áo đen và bịt mắt bằng vải đen, tổng cộng có bốn người, chặn hết đường đi, ngăn lại hoà thượng mỏ nhọn kia.

Thế lực thứ ba?

Trần Tam Thạch cảm thấy bên trong những người bịt mắt có người trông quen quen: “Là hẳn?”

Trần Tam Thạch nín thở ẩn nấp, âm thầm quan sát.

“Đứng lại!” Người bịt mắt cầm đầu chỉ kiếm vào người hoà thượng: “Giáo đồ của Vu Thần Giáo?”

“A Di Đà Phật!” Vị hoà thượng mỏ nhọn chấp hai tay lại: “Mấy vị thí chủ đừng nói bậy, bản tăng là tăng nhân của Kim Chung Tự.”

“Tăng nhân? Vậy người chạy hốt hải làm gì?!” Người bịt mắt quát lạnh: “Bớt nói nhảm, bằng vào gương mặt này của ngươi, lừa được ai? Chịu chết đi!”

Không có lời thừa thãi.

Bốn người đồng thời ra tay.

Hòa thượng mở nhon cũng không hề luống cuống, không biết từ lúc nào hai tay đã lặng lẽ đeo một đôi găng tay bọc dây thép, trực tiếp va chạm mạnh với lưỡi kiếm, trong phút chốc tia lửa bắn ra tứ phía, âm thanh giống như rền sắt.

“Hòa thượng này và người bịt mặt cầm đầu, đều là cảnh giới Luyện Cốt!”

Trần Tam Thạch nhìn ra được, lực lượng của bọn họ rõ ràng vượt ra khỏi phạm vi của võ giả Luyện Huyết, đều là cao thủ Luyện Cốt.

Đặc biệt là hòa thượng mở nhon, thoát nhìn gầy yếu, nhưng khi động thủ lại hung mãnh vô cùng, khí thế quả thực giống như mãnh hổ trên Nhị Trọng Sơn.

Ngoại trừ người bịt mặt cầm đầu, những người còn lại hoàn toàn không phải là đối thủ.

Không tới mấy hiệp đã đều bị thương, cầm kiếm không dám tới gần nữa, chỉ dám đánh yểm trợ từ xa.

Người bịt mặt cầm đầu và hòa thượng lâm vào ác chiến.

Trong lúc khó phân thắng bại, lại có một thân ảnh không một tiếng động xuất hiện, đánh lên từ phía sau.

Quả nhiên lại là một vị cường giả Luyện Cốt.

Hai đánh một, hòa thượng cuối cùng cũng dần dần không chống đỡ nổi.

“Xoẹt—”

Người bịt mặt cầm đầu tìm được cơ hội, chém một kiếm vào vai hòa thượng.

Lưỡi kiếm không chém đứt cả cánh tay như tưởng tượng, mà sau khi chém vào xương thì kẹt ở vị trí chính giữa, khó có

thể chặt đứt hoàn toàn.

‘Đây chính là Luyện Cốt sao?’

‘Xương cốt vậy mà cứng đến mức đao kiếm cũng khó chém đứt?’

‘E rằng cây cung hai thạch của ta, cũng không thể trực tiếp giết chết võ giả Luyện Cốt.’

‘Xem ra việc kiếm một cây cung mười thạch, là thể tất yếu rồi.’

Trần Tam Thạch tiếp tục quan sát trận chiến.

Bất kỳ cuộc giao tranh nào có cảnh giới cao hơn hẳn, đều có ích cho việc tăng lên kinh nghiệm.

Trên chiến trường, cục diện dần dần rõ ràng.

Quả nhiên là hai nắm đấm khó địch lại bốn tay, sau khi hòa thượng bị chém một kiếm, thể yếu nhanh chóng mở rộng, những võ giả Luyện Huyết vốn chỉ dám đứng nhìn từ xa, cũng tiến lên tìm cơ hội đâm lén.

“Xoẹt xoẹt xoẹt—”

Tiếng quần áo bị xé rách liên tục vang lên.

Gã hòa thượng giả mạo như bị tạt cả thùng sơn đỏ, dù xương khó bị chặt đứt, nhưng thịt gã bị lạng mất không biết bao nhiêu miếng, có miếng còn dính vào người, lũng lảng sắp rơi, trông cực kỳ ghê rợn.

Cuối cùng, người bịt mặt cầm đầu cũng tìm được cơ hội, đâm một kiếm vào động mạch cổ của gã giáo đồ Vu Thần Giáo.

Máu phun như suối, gã ngã vật xuống, chết không nhắm mắt.

“Tìm kiếm!”

Bọn người bịt mắt nhanh chóng lục soát trên người xác chết, nhưng chẳng tìm được gì.

“Không có gì cả, tiên bảo không có ở trên người hấn!”

“Thiếu gia, có nên lên núi không?”

“Tám phần mười là thứ đó đã rơi vào tay Hường Đình Xuân rồi.”

“Đi thôi, vốn dĩ đến đây là để nhặt của rơi, nhặt không được thì đành rút lui vậy, nếu bị Hường Đình Xuân tóm được thì xong đời. Xem ra, chúng ta phải trả giá cao rồi.”

“Mang xác đi, rút lui!”

Nghe cuộc đối thoại, Trần Tam Thạch xác nhận suy đoán trong lòng.

Bọn người bịt mắt chính là Lương Triền và vị lão nô kia!

Vị thiếu quán chủ này, nghe đồn suốt ngày chìm đắm trong kỹ viện, nhưng tu vi lại chẳng hề kém cạnh, chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tính ra hấn tập võ mười năm, có thể đạt đến cảnh giới Luyện Cốt ở huyện Bà Dương quả là thượng thừa.

“Muốn giết hấn, ta vẫn cần phải nâng cao thực lực.”

Trần Tam Thạch không quên, họ Lương từng tìm đến tận cửa, nếu không có Uông Trục, dù không đến mức mất mạng, hấn cũng sẽ không dễ chịu gì.

Cảm giác bị người khác khống chế, thật sự khó chịu.

Hấn không nán lại, quay về theo đường cũ.

“Tiên bảo thật sự bị Hường Đình Xuân lấy được rồi sao?”

Trần Tam Thạch cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng hấn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Chương 76: rấn lục

Nghĩ kỹ lại, giáo đồ Vu Thần Giáo trà trộn vào dân thường, thực chất không phải là cách tốt để thoát thân.

Quân đội đã đến rồi, dù thật sự là dân thường, cũng nhất định sẽ điều tra đến mười tám đời tổ tông, xác minh không có vấn đề mới thả người.

So với việc trà trộn, bọn hần giống như đang thu hút sự chú ý hơn.

Nếu không phải là Trần Tam Thạch, ở trong khung cảnh hỗn loạn như vậy, ngay cả tiếng cành cây gãy cách đó mấy chục mét cũng nghe rõ, thì thật sự không có ai phát hiện ra gã hòa thượng giả mạo.

Nhưng trên người gã cũng không có gì.

Giấu đi rồi sao?

Trần Tam Thạch không khỏi nhớ lại cảnh tượng lúc hần nhận được chiếc hộp ngọc tinh xảo.

Ôm tâm lý thử xem sao, hần tìm kiếm dọc theo con đường đã đi, không phát hiện ra dấu vết đất bị đào bới.

“Ta đã nghĩ nhiều quá rồi?”

“Chờ đã.”

Một tiếng chim hót trên đỉnh đầu khiến hần chú ý đến một cây thông có dấu vết vỏ cây mới bong ra.

Trần Tam Thạch lập tức trèo lên, ở vị trí cao nhất của thân cây, hần tìm thấy một cái lỗ to bằng nắm tay trên cây.

“Có rấn!”

Hắn lạnh tay lẹ mắt, duỗi một tay ấn đầu rắn, kéo nó ra.

Đó là một con rắn lục có độc.

Nhìn vào trong lỗ, không có thứ gì khác.

Nhưng hàm dưới của con rắn này có vết máu, giống như bị người ta xé rách, vấy trên thân cũng bị mất một số.

“Có lẽ nào...”

Trần Tam Thạch không do dự, hai tay tách hàm trên dưới của con rắn, kéo sang hai bên, trực tiếp xé cả con rắn làm đôi, một khối ngọc bích xanh biếc đột nhiên xuất hiện trước mắt, chính là chìa ngọc được ghi lại trong “Đại Thịnh Thư”!

“Nhét đồ vào bụng rắn, thật là sáng tạo!”

Hắn không khỏi thán phục óc sáng tạo của người này.

Cho dù có làm dấu trên thân rắn, sau này cũng chưa chắc đã tìm được.

Xem ra, Vu Thần Giáo thả vứt bỏ đồ vật, cũng không muốn để nó rơi vào tay người khác.

Phải nói rằng, biện pháp này quả thực hữu dụng.

Nếu đổi lại là một người bình thường, không thể nào tìm thấy dấu vết nhỏ như vậy.

Vừa vặn lại gặp hắn.

Trần Tam Thạch cất ngọc thạch đi, lại lấy mật rắn ra.

Con rắn lục này không đáng giá, nhưng muỗi cũng là thịt.

Làm xong mọi thứ, hắn mới ném xác rắn trở lại lỗ trên cây, không lâu sau sẽ có động vật khác lần theo mùi máu đến ăn sạch.

“Xem ra Hường Thiên Hộ lần này phải làm việc không công rồi.”

Trần Tam Thạch trở lại chân núi, sự hỗn loạn vẫn chưa kết thúc.

Giáo đồ Vu Thần Giáo chống trả quyết liệt, sau đó hai ba người còn lại thậm chí còn bắt dân thường làm lá chắn sống, chạy trốn theo các hướng khác nhau.

Quả nhiên, bọn hắn đang che giấu cho gã hòa thượng giả.

Sau khi gã hòa thượng giả bỏ đi, những giáo đồ Vu Thần Giáo bắt đầu tìm cách để sống sót.

Người của Vệ Sở cũng tản ra truy bắt, nhân sự rất phân tán, không ai có thời gian để ý đến động tĩnh của Trần Tam Thạch.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, mới bắt được tên giáo đồ Vu Thần Giáo cuối cùng, bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Về thương vong, quan binh Vệ Sở chết ba người, bị thương hai người.

Trong hai người tử trận chỉ có một võ tốt, còn lại đều là trận tốt.

Nhưng giết được bảy giáo đồ Vu Thần Giáo, bắt sống một người, đều là võ giả Luyện Huyết.

Quả thật là người đông sức mạnh lớn.

Dù sao bên bọn họ có một Tổng Kỳ, năm Tiểu Kỳ, nếu không phải tình hình hỗn loạn, cung tiễn thủ không thể phát huy tác dụng quá lớn, hoàn toàn có khả năng đạt được thương vong nhỏ hơn.

“Ta giết một Luyện Huyết tinh thông, một tiểu thành, cũng có thể đổi mấy bát Bỏ Huyết Thang.”

Trần Tam Thạch tính toán.

Người dưới tay hắn cũng lục tục trở về, không có thương vong, còn hợp lực giết được hai người.

“Được rồi, đừng ôm ta nữa!” Chu Đồng không kiên nhẫn đẩy Hứa Văn Tài ra: “Đều xong việc rồi, nhìn bộ dạng hèn nhát của người kia!”

“Chúu ——”

Tiếng tên lại vang lên.

Ba trăm thủ bị quân được lệnh tập hợp ở trước cửa Kim Chung Tự.

Y phục dính máu, Hương Đình Xuân chậm rãi bước ra khỏi cửa chùa, Hòa Miêu Dao của hắn đã gãy, khóe miệng cũng dính máu, chỉ có một cái đầu người hắn nắm trong tay, tuyên bố rằng hắn đã thắng trận chiến này.

Hai vị Bách Hộ tiến lên, báo cáo tổng kết lần hành động này.

Khoảng một tháng trước, giáo đồ Vu Thần Giáo lên vào huyện Bà Dương, uy hiếp trụ trì Kim Chung Tự giúp bọn hắn che giấu thân phận.

Về lý do cụ thể, vẫn chưa rõ ràng.

“Đại nhân, lần vây quét này, chúng ta tổng cộng chém giết hai mươi tám tên giáo đồ Vu Thần Giáo, trong đó có sáu Luyện Cốt, mười lăm Luyện Huyết.”

“Từ số lượng mà xem, cũng gần tương đương với lần vây bắt trước.”

“Hương khách bách tính trên núi, cũng đều đã kiểm tra từng người, xác nhận không có vấn đề mới thả đi, bất kỳ ai không thể xác nhận thân phận ngay tại chỗ, đều đã bị áp giải vào đại lao huyện nha.”

Chương 77: cảnh cáo

Lưu Kim Khôi ôm quyền: “Về lý thuyết mà nói, rất khó có người chạy thoát.”

“Rất khó ~” Hường Đình Xuân mắt như điều hâu, nhìn chăm chăm bọn họ: “Nói một cách khác, vẫn có người lọt lưới?”

“Xin đại nhân tha tội!” Lưu Kim Khôi quỳ một gối xuống: “Giáo đồ Vu Thần Giáo xảo quyết, lấy dân thường làm lá chắn sống, tình hình quá hỗn loạn. Nhưng dù có chạy, cùng lắm cũng chỉ là một hai tên tép riu, sau này chắc chắn không dám gây sóng gió nữa!”

Có vài điều, Hường Đình Xuân không thể nói rõ, hấn im lặng một lát, rồi lên tiếng: “Cho người dọn sạch Kim Chung Tự, bắt kẻ sống chết, tập trung toàn bộ giáo đồ Vu Thần Giáo lại, bản quan sẽ đích thân kiểm kê.”

“Tuân lệnh!”

Một trận huyết chiến, cuối cùng cũng kết thúc. Nhưng phần lớn máu đổ là của dân thường. Nhìn sơ qua cũng phải có đến bốn năm mươi người chết.

“Tội lỗi quá!” Trên đường xuống núi, Hứa Văn Tài lầm bầm: “Nếu ta chỉ huy, chắc chắn sẽ không để nhiều người chết oan như vậy.”

“Lại khoác lác rồi.” Chu Đồng cũng rất bất mãn về tình hình hôm nay: “Mẹ kiếp, ta còn tưởng Hường Đình Xuân là thứ gì tốt đẹp, hóa ra cũng chỉ là kẻ bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích.”

“Hai người, không muốn giữ cái lưỡi nữa à?!” Phương Tổng Kỳ quăng tới ánh mắt cảnh cáo.

“Đại nhân, ta chỉ đùa thôi, Hường Thiên Hộ chỉ huy rất tốt!” Hứa Văn Tài lập tức thay đổi thái độ. Chu Đồng thì hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Ài...” Phương Tổng Kỳ lắc đầu, cũng không truy cứu bọn họ: “May mà giáo đồ Vu Thần Giáo đã bị tiêu diệt, sau này sẽ không còn ai phải chết nữa.”

Gần đây xung quanh huyện Bà Dương, có không ít người mất tích một cách bí ẩn.

Trần Tam Thạch im lặng bước đi bên cạnh.

Đối với quan lại triều đại phong kiến cổ đại, dân chúng là cái gì?

Chỉ là những NPC tạo ra giá trị sản xuất trong trò chơi mô phỏng của họ, chỉ cần bản thân có thể thu được lợi ích lớn hơn từ một sự việc nào đó, thì việc mất bao nhiêu NPC, đối với họ cũng chỉ là một con số.

Đáng đời Hường Đình Xuân phải chạy một chuyến công cốc. Hơn nữa hẳn cũng không có cách nào đưa sự việc ra ánh sáng để điều tra. Dù sao cũng là làm việc lén lút sau lưng triều đình.

“Hộp ngọc, chìa khóa đều đã có trong tay.” Trần Tam Thạch bước nhanh hơn: “Ta phải xem thử là thứ gì mà lại khiến bọn họ tranh giành đến đầu rơi máu chảy.”

...

Chỉ một mệnh lệnh, hơn tám mươi tăng nhân của Kim Chung Tự đều bị bắt giam, toàn bộ chùa chiền bị phong tỏa, không ai được phép lên núi nếu không có sự cho phép.

Bên trong Đại Hùng Bảo Điện.

Hơn hai mươi xác chết của giáo đồ Vu Thần Giáo được xếp ngay ngắn dưới pho tượng Phật Như Lai bằng vàng cao mười trượng. Hương Đình Xuân cầm một con dao ngắn, mổ bụng từng người một, mặc cho máu và nội tạng chảy lênh láng khắp sàn.

Đồ đâu?!

Đà chủ bị giết, người cũng bị bắt.

Vì chuyện này, Hương Đình Xuân còn bị thương nhẹ, vậy mà không tìm thấy đồ?

Toàn bộ Kim Chung Tự đã bị hấn lục tung lên.

Tiếng bước chân vang lên bên ngoài điện.

La Đông Tuyền bước vào đại điện, nhìn thấy cảnh tượng dơ bẩn dưới đất, hấn vô thức lùi lại nửa bước, chấp tay nói: “Đại nhân, ta đã trở về.”

Hương Đình Xuân tức giận ném đoản đao đi, trầm giọng nói: “Hôm nay thiết yến, có quán chủ võ quán nào rời đi giữa chừng không?”

“Bẩm đại nhân.” La Đông Tuyền đáp: “Các quán chủ võ quán của Thiên Nguyên, Thái Lô, Triệu Thị, Vân Hạc, vẫn luôn ở Bát Bảo Tửu Lâu, ta và Uông Trục vẫn luôn theo dõi bọn họ.”

Hương Đình Xuân lại hỏi: “Còn những người dưới trướng bọn họ thì sao?”

“Cũng đều ở đó.” La Đông Tuyền cúi đầu: “Các đệ tử võ quán cảnh giới Luyện Cốt trở lên đều được ta gọi đến Bát Bảo Tửu Lâu, không thiếu một ai.”

“Ngươi xác định?!” Hương Đình Xuân tăng thêm ngữ khí.

La Đông Tuyền cúi đầu thấp hơn, gần như chạm đất: “Thuộc hạ xác định!”

“Lão La, không cần căng thẳng như vậy, người làm việc, ta yên tâm.”

Hướng Đình Xuân chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong đại điện.

Trong lòng hắn cảm thấy buồn bực.

Xem ra, đồ vật rất có thể đã bị cá lọt lưới mang đi.

“Đại nhân.” La Đông Tuyền hỏi: “Chẳng lẽ không tìm thấy tiên bảo sao?”

Hướng Đình Xuân nheo mắt, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão La, người đi nói với bốn đại võ quán, bảo rằng thứ đó đang ở trong tay ta.”

“Bọn họ muốn là có thể, nhưng phải mang đồ đến đổi.”

“Một, ta muốn được tài sung túc, lượng cung cấp cho mỗi người trong Vệ Sở ít nhất phải tăng gấp đôi.”

“Hai, bốn đại võ quán và các hương thân đều phải quyên bạc quyên lương, hỗ trợ ta chinh chiến vào mùa xuân năm sau.”

“Ba, tất cả các võ quán trong thành, phải gom đủ cho ta ba trăm người, Luyện Cốt không được ít hơn ba người.”

“Làm được ba điều trên, bản quan sẽ đưa tiên bảo cho bọn họ.”

La Đông Tuyền không dám tin: “Đại nhân, như vậy có phải quá tàn nhẫn không?”

Chương 78: Uy lực khủng khiếp

“Tàn nhẫn?” Hương Đình Xuân cười lạnh: “Người có biết, đêm xảy ra chuyện, Lương lão đầu đã nói cái gì với ta không?”

“Hắn nói có được tiên bảo, trong vòng hai mươi năm, ta có thể làm đến chức vụ Đại Đô Đốc Tả Quân Đô Đốc Phủ, bốn đại võ quán cũng có thể vào kinh thành, chen chân vào hàng ngũ võ quán nhất lưu thiên hạ.”

“So với đó, bỏ ra chút tiền bạc, có gì không nở chứ?”

“Đại nhân anh minh.” La Đông Tuyền nói: “Có tiền có tài nguyên, xem ra chỉ cần binh bộ phê chuẩn, năm sau đại nhân có thể lập đại công.”

“Đúng rồi lão La.” Hương Đình Xuân đổi chủ đề: “Người cũng sắp Luyện Tạng rồi, vừa hay ta nhớ trong tay Lương Phong có vài vị thuốc tốt, cũng đòi cùng luôn, chia cho người một nửa.”

“Thiên Hộ đại nhân coi trọng như vậy, ty chức nhất định lấy mạng báo đáp!” La Đông Tuyền tạ ơn, liền muốn đi thi hành mệnh lệnh.

“Còn có một việc nữa.” Hương Đình Xuân gọi hắn lại: “Qua một thời gian, tri huyện tân nhiệm sẽ đến, Tuyền Phong Quan của Đốc Sư Phủ không biết vì lý do gì, nghe nói cũng sẽ đến sớm, đến lúc đó người nhớ sắp xếp chu đáo, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện như lần trước.”

“Vâng!” La Đông Tuyền lĩnh mệnh.

Hương Đình Xuân nhìn bóng dáng La Đông Tuyền đi xa, ánh mắt sâu thẳm.

Tiên bảo...

Hoặc là đã bị Vu Thần Giáo mang đi trót lọt, hoặc là bị giấu ở gần Kim Chung Tự.

Trường hợp trước thì không còn cách nào, trường hợp sau còn có thể từ từ tìm.

Tóm lại, trước tiên cứ lừa võ quán bỏ tiền ra đã, lại kéo dài thêm nữa thì sẽ không kịp.

“Bệ hạ có ý bồi dưỡng một nhóm tướng lĩnh mới ở Bắc cảnh, chỉ cần đánh một trận thắng lợi đẹp mắt là có thể gây chú ý.”

“Chờ đến khi Đốc Sư lui xuống, ta chắc chắn sẽ được tân Đốc Sư thu nhận.”

Hương gia bọn hắn, bị giam cầm tại huyện Bà Dương suốt ba đời.

Hương Đình Xuân đời này, vô luận như thế nào cũng phải đi ra ngoài.

Cho dù cả Bà Dương đều trở thành đá kê chân cho hắn, cũng không quan trọng.

...

Trại quân.

Trần Tam Thạch sau khi phối hợp kiểm kê nhân số xong, liền vội vã về nhà, đào ra hộp ngọc tinh xảo từ dưới đất sau vườn, sau đó trở về phòng ngủ đóng chặt cửa, lấy chìa khóa trong ngực ra.

Chìa khóa được làm bằng ngọc bích nguyên chất, cấu tạo vô cùng phức tạp, không chỉ có hoa văn phức tạp, phần đầu

còn có hình dạng không đều, nhưng lại vừa khít với lỗ khóa của hộp.

Giống như ghi chép trong sách, một hộp tương ứng với một chìa ngọc, chìa ngọc bị hủy, ngay cả thần tiên cũng không thể mở hộp.

Cắm chìa ngọc vào, xoay cơ quan.

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, hộp gỗ mở ra.

Bên trong có một hộp sắt khác.

May mắn là hộp sắt không cần thêm một chìa khóa để mở.

Mở nắp ra.

Bên trong chứa đầy vật thể màu vàng nhạt không rõ, sờ vào có cảm giác hơi mềm, giống như mỡ động vật.

“Dầu thấp?”

“Chỉ là một hộp dầu thấp?” Trần Tam Thạch không tin.

Hắn kiểm tra lại hộp ngọc tinh xảo, xác nhận bên trong ngoài cơ quan tự hủy ra thì không có gì khác, cũng không có tồn tại tường kép.

Vu Thần Giáo, Hương Đình Xuân, võ quán.

Đồ vật mà các thế lực tranh giành nhau, chỉ có vậy?

Theo tổng kết của Trần Tam Thạch, võ quán và Hương Đình Xuân cũng chưa chắc đã biết rõ tiên bảo là gì, duy chỉ có Vu Thần Giáo biết rõ nội tình, nhưng lại một mực cứng miệng, không chịu nói ra.

Chắc chắn không đơn giản như vậy.

Trần Tam Thạch đến cửa bếp, dùng ngón tay lấy ra một lượng rất nhỏ dầu thấp, nhẹ nhàng bôi lên cọc gỗ dùng để chẻ củi, sau đó tìm cây châm lửa thổi ra ngọn lửa nhỏ.

“Àm—”

Ngay khi ngọn lửa nhỏ tiếp xúc với dầu thấp, một ngọn lửa đỏ rực bùng nổ, giống như một con rồng lửa chui ra từ hư không, ngay lập tức leo lên đến độ cao hai ba mét.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, cọc gỗ đã bị thiêu rụi thành tro bụi.

Phải biết rằng, cây cọc này có đường kính nửa mét, cao ba mươi phân, ngay cả lửa bình thường cũng khó mà đốt cháy, nếu không chẻ ra, muốn đốt trọn vẹn thành tro e rằng phải mất một ngày một đêm!

Cách xa hai bước, Trần Tam Thạch thậm chí còn cảm thấy mình suýt bị nướng chín!

Uy lực thật khủng khiếp!

Đây là mỡ của loài động vật gì, ngọn lửa cháy lên lại đáng sợ đến vậy!

“Quả thực không phải là vật tầm thường.”

Trần Tam Thạch có chút sợ hãi.

Đồ vật lợi hại thì lợi hại, nhưng bọn họ liều mạng cướp nó để làm gì?

Dùng làm vũ khí?

Hắn cân nhắc chiếc hộp sắt nhỏ bằng nửa lòng bàn tay.

Một chút như vậy, đủ dùng được mấy lần.

Cũng không đến mức phải tranh giành như vậy chứ?

Trần Tam Thạch phán đoán, ngọn lửa này tuyệt đối còn có công dụng khác.

Hắn một lần nữa kiểm tra chiếc hộp ngọc tinh xảo, sau khi xác nhận nhiều lần, hắn đưa ra kết luận.

Quả thực không có thứ gì khác.

Xem ra cách sử dụng thứ này, có khả năng nằm trong tay
Vu Thần Giáo.

Chương 79: lại đột phá

Việc này... tạm thời không có cách nào giải quyết.

Trần Tam Thạch có chút thất vọng.

Tuy nhiên, ngọn lửa này có uy lực to lớn, vào thời khắc quan trọng vẫn có thể phát huy tác dụng.

Còn về công dụng thực sự, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

“Mục tiêu trước mắt của ta là được tuyển chọn vào Bát Đại Doanh.”

“Vẫn phải nhanh chóng nâng cao thực lực mới được!”

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt một đêm, dưỡng sức.

Hắn cách đột phá chỉ còn một lớp giấy mỏng.

...

Ngày hôm sau, tại quân doanh.

Trần Tam Thạch uống một bát Cửu Chuyển Bỏ Nguyên Thang, nhân lúc khí huyết đang dâng trào, hắn cầm lấy cây trường thương, luyện tập thương pháp cơ bản của binh tốt đã thuần thục từ lâu.

Lúc này đã giữa trưa, mặt trời lên cao.

Trên thao trường rộng lớn, bỗng vang lên tiếng xé gió như sấm.

Thu hút các binh sĩ gần đó quay đầu lại nhìn.

Dưới ánh nắng mặt trời, mỗi lần múa thương, mũi thương đều phản chiếu ánh sáng vàng chói mắt, theo tốc độ múa thương ngày càng nhanh, những ánh sáng vàng này dần dần nối liền với nhau.

Từ xa nhìn lại, như có rắn vàng cuồng loạn múa trong không trung, lại như bút vẽ bằng vàng đang vẽ nên non sông hùng vĩ, khiến người ta có cảm giác muốn lại gần xem, nhưng tiếng xé gió cuồng bạo vang lên không ngừng, lại nhắc nhở mọi người, đây không phải cảnh đẹp, mà là thuật giết người chết người!

Thương gào thét, thân hình di chuyển.

Hình ảnh ánh sáng và bóng tối lấp lánh, kéo dài suốt nửa tuần hương.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, tất cả đột nhiên dừng lại.

Tất cả ánh sáng vàng thu lại hội tụ tại một điểm, với tốc độ mà mắt thường không thể bắt kịp, rơi vào cọc gỗ trên thao trường.

“Àm——”

Cọc gỗ luyện công có bề rộng bằng vai người trưởng thành, cao hai mét, lấy vị trí bị đâm làm trung tâm, nổ tung, khắp nơi đầy mảnh gỗ, vụn gỗ, bay ra xa, sau đó như mưa tên cắm vào mặt đất.

Có tiểu tốt thích hóng chuyện, suýt chút nữa bị mảnh gỗ đâm trúng, ngã ngội trên mặt đất, sợ hãi không nhẹ.

Thiếu niên từ từ thu thương, cơ bắp săn chắc trên người hần được bao phủ bởi mồ hôi, dưới ánh nắng mùa thu, toàn thân bị bao phủ bởi làn khói trắng bốc lên, như vừa bước ra từ ngọn lửa.

Tiểu thành!

Hai luồng khí huyết biến thành bốn luồng, dung nhập vào tứ chi!

【Công pháp: Thương pháp cơ bản bình tốt (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (0/2000)】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người, khí huyết hùng hậu, huyết sinh dị tượng】

Hiệu quả mới xuất hiện, Trần Tam Thạch nhất thời không hiểu.

Huyết sinh dị tượng.

Là chỉ huyết dịch sản sinh biến hóa sao?

Hắn thử điều động khí huyết, phát hiện huyết dịch đặc biệt nóng bỏng, so với trước đây, lực bộc phát của mỗi luồng khí huyết mạnh mẽ hơn.

Có thể hay không có quan hệ với cảnh giới Luyện Cốt đẳng sau Luyện Huyết không?

“Chúc mừng Trần Kỳ Quan!”

Nhiều người tiến lên chúc mừng.

Phương Tổng Kỳ cảm khái nói: “Thiên tư như vậy, thật là khiến người ta ghen tị!”

“Chỉ là tiêu hao nhiều bạc thôi.” Trần Tam Thạch khiêm tốn nói: “Nếu không phải nhờ sẵn bản kiếm tiền mua thuốc, ta cũng không thể đột phá nhanh như vậy.”

“Người nói vậy là sao, chẳng lẽ sẵn bản không phải là một loại bản lĩnh?” Phương Tổng Kỳ càng thêm ngưỡng mộ.

Bọn họ với tư cách là võ sư Luyện Huyết đại thành, tự nhiên có thể dễ dàng kéo cung nặng.

Nhưng kéo được, không nhất định có nghĩa là sẽ bắn trúng.

Cho dù bỏ ra rất nhiều thời gian luyện tập, cũng không thể đạt tới trình độ quá cao, càng không thể bách phát bách trúng, bắn trúng mục tiêu không thể nhìn thấy rõ ràng.

Có một số thứ, thật sự là thiên phú quyết định giới hạn.

Trần Tam Thạch bí mật tìm đến Uông Trục, xin chỉ giáo về vấn đề tu luyện tiếp theo.

“Người lại đột phá rồi?”

Uông Trục suýt nữa phun rượu trong miệng ra.

Lúc này, trong lòng hắn không còn là sự vui mừng thuần túy, mà sự kinh ngạc đã tăng lên rất nhiều.

Tập võ chưa đầy một tháng, đã đi hết đoạn đường mà đại đa số người mất nhiều năm, thậm chí cả đời cũng không đi hết, ông trời thật sự là bất công.

“Uông Bách Hộ.” Trần Tam Thạch hỏi: “Luyện Huyết đại thành có gì cần chú ý không, có liên quan gì đến cảnh giới Luyện Cốt không?”

“Ngộ tính không tòi.” Uông Trục bùng chén rượu, giảng giải: “Luyện Huyết Luyện Huyết, đúng như tên gọi, luyện chính là máu.”

“Sau khi đại thành, khí huyết lưu thông toàn thân, có thể bắt đầu Luyện Cốt.”

“Chỉ có luyện ra khí huyết chất lượng đủ cao, tương lai dùng máu tôi luyện xương cốt và thân thể mới có thể tốt hơn.

“Đây cũng là lý do lúc trước, ta cho người Hạo Nhiên Hồ Hấp Pháp.”

“Luyện Huyết là cơ sở, cơ sở không vững chắc, tương đương với việc ngay từ đầu đã thua.”

“Người hản là cảm nhận được, người cùng cảnh giới với người, hản là có rất ít người là đối thủ của người trong ba hiệp, càng về sau, chênh lệch sẽ càng lớn.”

‘Dùng máu tôi luyện xương...’

Máu thật sự liên quan đến cảnh giới tiếp theo.

Chương 80: Tăng gấp đôi

Trần Tam Thạch không rõ “Huyết Sinh Dị Tượng” có phải là đặc hữu của bảng thuần thực hay không, nên tạm thời không nhắc đến, định xem hiệu quả rồi mới nói.

“Tên tiểu tử ngươi, thật là giỏi.” Uông Trục bẻ ngón tay tính thời gian: “Nếu tốc độ tu luyện đủ nhanh, Vệ Sở chúng ta sắp có được một lượng lớn dược liệu, ngươi có hy vọng Luyện Cốt trước mùa xuân năm sau!”

Trần Tam Thạch nắm bắt được trọng điểm trong lời nói: “Vệ Sở sắp có được dược liệu?”

“Ha ha, còn phải nói.” Uông Trục cảm thấy khá thú vị, uống một ngụm rượu, kể: “Hôm qua ở Bát Bảo Lâu, mấy lão già khôn kiếp ở võ quán còn vênh váo lắm, nói Vệ Sở giam lỏng bọn họ, muốn tìm người đi kiện cáo lên trên.

“Kết quả sáng nay, lại như biến thành người khác.”

“Tuyên bố sẽ toàn lực ủng hộ Thiên Hộ Sở chúng ta xuất chinh đánh man di vào năm sau.”

“Bốn đại võ quán vừa đồng ý, hương thân phú thương trong huyện cũng phải móc tiền theo.”

“Lần này chúng ta xem như là phát tài rồi.”

Trần Tam Thạch nghi ngờ.

Nghe ý tứ trong lời nói, chẳng lẽ Hưởng Đình Xuân đã thành công nắm thóp võ quán?

Nhưng mà đồ vật ở trong tay hắn, võ quán dựa vào cái gì mà ngoan ngoãn nghe lời.

Trừ phi...

Hướng Đình Xuân đang chơi trò “tay không bắt sói”!

Thật là cao thủ, cũng không sợ bị lộ tẩy.

Chiều hôm đó, gần lúc hoàng hôn, lời của Uông Trục đã ứng nghiệm.

Các đệ tử võ quán từng nhóm kéo xe đẩy, đưa đến vô số vật tư.

“Kho được liệu ở bên trái!”

“Lương thực bên phải!”

“Số lượng của người không đúng thì phải? Thiếu hai trăm thạch lương thực, ngày mai trước khi trời tối nhất định phải đưa đến!”

Chủ sự đại khó dẫn theo mấy tên lại viên, kiểm kê số lượng vật tư từng xe từng xe.

Kho hàng bỏ không nhiều năm của quân doanh lại được sử dụng, kho lương càng là chất đầy ắp, bao tải gần như muốn tràn ra.

Mất mùa liên tiếp sao?

Trong tay đại hộ có cả đồng lương thực.

“Ông!”

Kèn tập hợp thổi lên, truyền lệnh quan gọi tất cả mọi người đến diễn võ trường, nói rằng Thiên Hộ đại nhân có việc quan trọng cần tuyên bố.

Tại diễn võ trường.

Trừ những người canh giữ Trường Thành, tất cả quan binh trong Thiên Hộ Sở đều có mặt.

Hướng Đình Xuân sải bước đầy kiêu hãnh lên đài cao.

Cách đó vài chục bước, mọi người đều có thể cảm nhận được tâm trạng phấn khởi của Thiên Hộ đại nhân.

“Các huynh đệ!” Giọng HướnĐ Đình Xuân vang như chuông lớn: “Hôm nay, ta có hai việc muốn thông báo.”

“Còn nhớ, lúc Thái Tổ mới lập quốc, vào những năm Vĩnh Xương, triều ta có hơn ba triệu binh sĩ, ai nấy đều no đủ, tinh thần hăng hái!”

“Nhưng sau đó, thiên tai nhân họa liên miên.”

“Đến nỗi huyện Bà Dương của chúng ta những năm trước thậm chí còn xuất hiện tình trạng nợ lương, thiếu lương thực, khiến nhiều huynh đệ phải nhịn đói, chịu rét, buộc phải bỏ trốn thành dân lưu vong.”

“Ta, HướnĐ Đình Xuân đóng quân ở đây, có trách nhiệm không thể chối bỏ, ở đây, ta xin lỗi các huynh đệ!

“Nhưng tình trạng đó, từ nay sẽ không bao giờ tái diễn.”

“Bốn võ quán lớn của thành Bà Dương và nhiều vị phú hào, thật sự không đành lòng nhìn các huynh đệ bảo vệ quê hương đất nước phải sống khổ cực, nên đã quyên góp một lượng lớn lương thực, thuốc men và ngựa.”

“Vì vậy, việc thứ nhất, là từ hôm nay trở đi ——”

“Tất cả quân tốt, tiền lương hàng tháng tăng thêm một nửa, thêm một thạch lương thực.”

“Võ tốt, tiền lương hàng tháng tăng gấp đôi, bổ huyết thang tăng gấp đôi.”

“Võ quan, đãi ngộ của mỗi người tăng gấp đôi.”

“Và từ nay về sau, các loại thuốc có thể mua trực tiếp tại doanh trại, giá bằng một nửa so với các hiệu thuốc bên ngoài!”

Một tràng lời nói xong, cả hội trường sôi sục.

“Tăng gấp đôi?”

“Mỗi tháng một thạch lương thực?”

Mỗi tháng một thạch lương thực, trong năm mất mùa có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là năm nay, mọi người không chỉ có thể trải qua một mùa đông không đói rét, mà còn có tiền dư để sắm quần áo mùa đông!

Các võ tốt cũng hết sức phấn khởi.

Đa số những người đến tông quân đều là người nghèo, làm sao mua nổi bổ huyết thang mười lạng một bộ?

Nhưng chỉ dựa vào số thuốc mà Vệ Sở cấp phát, lại hoàn toàn không đủ để nâng cao tu vi.

Lời của Thiên Hộ đại nhân, đối với họ chẳng khác nào bánh rơi xuống từ trên trời.

Chu Đồng siết chặt nắm đấm: “Đủ bổ huyết thang, ta cũng có cơ hội tiến thêm một bước trên con đường võ đạo!”

Giống như hãn và Vương Lực, kỳ thực thiên phú không tệ.

Chỉ là quá nghèo, kéo tụt tốc độ.

Khi mọi người còn đang vui mừng, Hứa Văn Tài lại khẽ lắc đầu: “E rằng sắp có chiến tranh rồi, hơn nữa còn là một trận ác liệt.”

“Thật hay giả?” Chu Đồng bán tín bán nghi: “Cũng đúng, đám khốn kiếp ở võ quán, sao bỗng dưng lại chịu móc tiền cho chúng ta? Chắc chắn có uẩn khúc!”

“Đề ta nói hết đã.” Hường Đình Xuân ra hiệu cho mọi người im lặng: “Tiếp theo, là chuyện thứ hai.”

“Tại sao Bà Dương Thiên Hộ Sở được thành lập, chắc hẳn mọi người đều rõ.”

Chương 81: chuẩn bị tâm lý từ trước

“Là để chống lại bọn man di ngoại tộc!”

“Hàng ngàn năm nay, man di chiếm lấy nhà cửa, ruộng vườn của chúng ta, muốn biến vợ con chúng ta thành nô lệ, dùng đầu chúng ta để bồi dưỡng đồng cỏ của chúng! “

“Bản thân Thái Tổ và Thái Tông đã nhiều lần thân chinh, đánh cho chúng hai trăm năm không ngóc đầu lên nổi! “

“Nhưng nay, chúng lại ngóc đầu trở lại, muốn tái hiện thảm kịch của triều trước! “

“Những hảo hán như chúng ta, sao có thể ngồi chờ chết? “

“Sau khi được Bộ Binh phê chuẩn, ta sẽ xuất binh vào mùa xuân năm sau, tiêu diệt bọn man di ở vùng Tát Hà! “

“Vì vậy, hy vọng trong những ngày tới, huynh đệ có thể siêng năng luyện tập, để sau này có thể lập công trên chiến trường, báo đáp triều đình. “

“Chỉ cần giết địch đủ nhiều, phong hầu bá tướng, cũng chưa hẳn là không thể!”

Lời vừa dứt, trên diễn võ trường im phăng phắc, hoàn toàn trái ngược với trước đó.

Phong hầu bá tướng?

Thực sự không có mấy người có lý tưởng lớn như vậy.

Họ chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn.

Nhưng đã là người trong quân ngũ, giết địch trên sa trường là số mệnh không thể tránh khỏi.

May mắn thay, sau khi ăn no ra trận, dù sao cũng tốt hơn là bụng đói.

Đây cũng là lý do tại sao Hường Đình Xuân phải vắt óc suy nghĩ, đoạt tiền lương từ tay võ quán.

Quân không đủ lương, thì không có sức chiến đấu!

Ngược lại, dưới sự trọng thưởng, ắt có dũng sĩ.

Một đội quân, chỉ khi có đủ tài nguyên, mới có sức chiến đấu, mới không bị đánh tan ngay lập tức.

Về việc liệu thông báo trước có đánh rắn động cỏ hay không, thì không cần lo lắng.

Gián điệp của man di luôn luôn có mặt.

Võ quán quyên góp một lượng lớn tiền bạc và lương thực, đến đưa ngọc cũng biết bọn hán chuẩn bị làm gì.

Thay vì giấu giếm mọi người, không bằng huấn luyện trước, chuẩn bị tốt về tâm lý và thể chất.

Nói xong, Hường Đình Xuân sai bước rời đi, cho sĩ tốt thời gian tiêu hóa.

...

Trần Tam Thạch thì đã có chuẩn bị tâm lý từ trước.

Tuyển phong là sau mùa xuân.

Nói một cách khác, trước khi đến Bát Đại Doanh tham gia khảo hạch tuyển phong, mình cũng sẽ tham gia trận chiến này.

“Hứa tiên sinh.” Trần Tam Thạch hỏi: “Người có biết rõ về chiến lược của man di vùng Túc Hà không?”

“Đại nhân hỏi đúng người rồi.” Hứa Văn Tài không chút do dự đáp: “Hứa mỗ bất tài, từng dành hẳn năm năm nghiên cứu về phân bố binh lực của man di.”

“Bộ lạc Tứ Hà, là một nhánh của dòng họ Vũ Văn, đã sống ở đó mấy chục năm, binh sĩ được huấn luyện bài bản, ước tính sơ bộ cũng có hai ngàn người.”

“Trong đó có một người Luyện Tạng, số lượng võ quan Luyện Huyết, Luyện Cốt cũng tương đương với Thiên Hộ Sở chúng ta.”

“Nhưng số lượng ngựa lại vượt xa chúng ta, tổ chất cung thủ cũng cao hơn.”

Trần Tam Thạch trầm ngâm: “Theo ý người, mùa xuân năm sau, chúng ta có bao nhiêu phần thắng?”

“Đại nhân mời đi theo ta.” Hứa Văn Tài dẫn hấn đến một góc khuất không người, nhặt một cành cây, vẽ lên cát.

“Hầu như tất cả các cửa ải quan trọng ở biên giới phía Bắc của triều đình chúng ta, hiện nay đều đang xung đột không ngừng với man di, do đó, chắc chắn sẽ không có nhân binh nào được điều đến hỗ trợ.”

“Tối đa, cũng chỉ là An Định Phủ phái thêm một Thủ Ngự Thiên Hộ Sở đến hỗ trợ, để đảm bảo nếu chúng ta thất bại bên ngoài Trường Thành thì có người tiếp ứng, không để man di công hạ Bà Dương.”

“Nhưng bọn họ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi thành tham chiến.”

“Nói một cách khác, Thiên Hộ Sở chúng ta, giống như một đội quân đơn độc.”

“Hai người đang thì thầm gì đó?” Chu Đồng lặng lẽ tiến lại gần: “Người cầm gậy gộc vẽ cái gì vậy?”

“Đồ thô lỗ, đừng có làm phiền. Hứa Văn Tài vuốt râu, nhìn bố trí binh lực đơn giản trên mặt đất, rất bối rối nói: “Thật kỳ lạ, xuất binh đánh man di là việc lớn của quốc gia, lẽ ra phải thống nhất kế hoạch, thống nhất xuất binh, sao lại phái ngàn người đi đánh một bộ lạc lẻ tẻ.”

“Thành hay bại, cũng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục.”

“Đại nhân có ý kiến gì về việc này?”

Trần Tam Thạch đáp: “Đây là một trận biểu diễn để biểu hiện ra năng lực làm việc với cấp trên.”

“Đại nhân anh minh, ta cũng nghĩ vậy!” Hứa Văn Tài nhìn quanh bốn phía, sau đó cẩn thận nói: “Hương Thiên Hộ, đây là định dùng vạn cốt khô để đổi lấy công danh!”

Lời này nói vẫn còn uyển chuyển.

Nói thẳng ra, Hương Đình Xuân chuẩn bị dùng mạng sống của chín trăm người ở Bà Dương Thiên Hộ Sở để đổi lấy tiền đồ của mình!

Binh Bộ đồng ý, có lẽ còn liên quan đến các thế lực trong triều, nước rất sâu.

“Về phần cơ hội chiến thắng.” Hứa Văn Tài tiếp tục nói: “Man di binh hùng tướng mạnh, nhưng không am hiểu quân trận, đầu xuân hàng năm lại là lúc các dân tộc du mục yếu nhất.”

“Nếu có thể có thêm nhiều võ sư Luyện Cốt từ võ quán trợ giúp, cộng thêm An Định Phủ hỗ trợ phía sau, hẳn là có thể thắng, nhưng...”

Chương 82: động không đáy

“Chắc chắn là một trận thắng thảm.”

Chu Đồng, người vẫn luôn nghe như lọt vào sương mù, cuối cùng cũng hiểu câu cuối: “Thảm đến mức nào?”

Hứa Văn Tài nghiêm nghị nói: “Chúng ta đều phải chết!”

“Đúng là thảm thật.” Chu Đồng kéo cổ áo hắt: “Tên làm biếng, người không phải thường khoe mình biết đánh trận sao, vậy người nghĩ cách đi, làm sao để không thảm?”

Hứa Văn Tài nghiêm túc nói: “Ta thật sự có một kế, ít nhất có thể giảm hai phần mười tổn thất.”

“Chỉ hai phần mười?” Chu Đồng chê bai: “Vậy có khác gì không giảm.”

“Ta là Ngọa Long, không phải thần tiên, loại trận đánh công thành này, hai phần mười đã là tiết kiệm binh lực rất lớn rồi!”

Hứa Văn Tài ném cành cây: “Ta phải đi hiến kế cho Thiên Hộ!”

Nói xong hắt chạy về phía nơi làm việc của Hương Đình Xuân.

Chu Đồng bẻ ngón tay: “Vệ Sở chúng ta có hơn chín trăm người, hai phần mười là bao nhiêu người?”

“...”

Trần Tam Thạch bất đắc dĩ nói: “Là giảm hai phần mười tổn thất, đâu có nói là bị diệt toàn quân.”

“Vậy là bao nhiêu người?”

Chu Đồng càng thêm mơ hồ.

Chưa kịp tính toán rõ ràng, Hứa Văn Tài đã trở lại.

Chu Đồng vội vàng hỏi: “Thế nào, Thiên Hộ đại nhân nói gì?”

Hứa Văn Tài giận đến đỏ bừng mặt, dậm chân kêu to: “Tướng vô dụng, tướng vô dụng!”

Đại tướng Thiên Hộ cách không xa, vừa rời Trần Tam Thạch thuận theo gió, mơ hồ nghe thấy một chữ “Cút”.

Hắn lắc đầu, đứng dậy rời đi.

Trận chiến này là không thể tránh khỏi, hắn cũng không có ý định tránh.

Nhưng xem ra, thật sự cần phải Luyện Cốt trước khi khai xuân.

Luyện Cốt xong, có thể chống lại đao kiếm binh khí, trên chiến trường không đến nỗi bị thương nhẹ đã mất đi sức chiến đấu.

Từ khi Hướng Đình Xuân tuyên bố xong kế hoạch khai xuân năm sau, quân kỷ của Thiên Hộ trở nên nghiêm khắc hơn nhiều.

Tập luyện hàng ngày tăng gấp đôi, muốn rời doanh trại phải xin phép trước.

Ngay cả mấy vị Bách Hộ, cũng không được phép ăn chơi cả ngày nữa, cũng phải tham gia luyện tập.

Chẳng qua nhóm quân hộ đều rất nghe lời.

Bởi vì bọn họ đã đạt được ngày tháng ăn no mặc ấm.

Những người theo đuổi võ đạo cũng có thể uống thêm bổ huyết thang để nâng cao võ công.

Liên tục mười ngày, Trần Tam Thạch đều tập võ trong doanh trại.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 550/2000】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người, khí huyết hùng hậu, huyết sinh dị tượng】

Tim hổ, thịt hổ đã ăn hết từ lâu, Cửu Chuyển Bỏ Huyết Thang cũng đã uống sạch, may mà độ thuần thực tăng lên rất nhiều.

Mua được liệu cũng rẻ hơn nhiều.

Cửu Chuyển Bỏ Huyết Thang trong quân doanh cũng có, hơn nữa chỉ bán mười lăm lượng bạc.

Nhưng vẫn là đắt tiền.

“Lại phải đi săn rồi.”

“Đúng là cái động không đáy!”

Nếu không phải tập võ, Trần Tam Thạch e rằng đã sớm thành phú ông rồi.

“Bạch Lộc!”

Nếu săn được Bạch Lộc, trừ đi phần tự dùng, cũng có thể bán được mấy trăm lượng.

Không chỉ tài nguyên Luyện Huyết tiểu thành đủ, Luyện Cốt cũng gần như có hy vọng rồi.

Chỉ là Bạch Lộc này, đâu có dễ bắt như vậy.

《Sơn Hà Du Ký》 là sách ngàn năm trước, sau khi viết ra, không biết bao nhiêu người tranh nhau đến Hồ Đầu Sơn Mạch để bắt, không tuyệt chủng đã là may mắn rồi.

Hắn đã hỏi thăm tin tức, hình như võ quán Thái Lôi tìm nửa tháng cũng không thấy.

Trần Tam Thạch đến hiệu thuốc: “Quân doanh có bán linh chi không?”

Bạch Lộc, thích ăn bảo chi.

Tướng y quan rất nhanh đã tìm từ trong kho ra một cây linh chi màu nâu: “Ô Linh Chi hai mươi năm, xay thành bột thêm vào thang thuốc có thể tăng hiệu quả của Bỏ Huyết Thang, mười lượng bạc.”

“Có tươi không?” Trần Tam Thạch nhìn cây linh chi này rõ ràng đã được phơi khô từ lâu rồi.

“Chắc, người may mắn đấy, thật sự có.”

Tướng y quan lại lấy ra một cái hộp, bên trong đựng một cây linh chi màu đỏ rực: “Đây là võ quán Vân Hạc mới đưa tới sáng nay, Đồng Vân Linh chi ba mươi năm, hai mươi lượng. Nhưng nó là để chữa thương, đối với việc tăng khí huyết không giúp được nhiều.”

Trần Tam Thạch nói: “Không sao, chỉ cần coi như là bảo chi là được.”

“Bảo chi?” Tướng y quan lắc đầu nói: “Ít nhất cũng phải trăm năm trở lên, một cây giá trị năm mươi lượng, linh chi hai mươi năm không thể coi là bảo chi, dược liệu đắt như vậy, Vệ Sở chúng ta tạm thời không có, người phải ra ngoài mua.”

“Năm mươi lượng?” Trần Tam Thạch bị giá cả làm cho kinh ngạc.

Chỉ riêng mỗi nhữ đã có giá trị năm mươi lượng, còn chưa chắc đã bắt được Bạch Lộc.

Cũng chỉ có võ quán Thái Lôi treo thưởng cực cao, dám đệ tử kia mới bằng lòng bỏ vốn lớn ra để bắt.

Trần Tam Thạch tạm thời, thật sự không lấy ra được nhiều bạc như vậy.

Hắn chuẩn bị đi thử vận may trước, nếu thật sự không được thì lại nghĩ cách khác.

Quyết định xong, Trần Tam Thạch xin phép Uông Trục, đeo cung tên rời khỏi quân doanh.

Chương 83: Đây là làm sao vậy

“Thạch Đầu!”

Khi đi qua gần thôn Yến Biên, Triệu Tiều đuổi theo.

“Triệu thúc, ngươi không lên núi săn bắn sao?” Trần Tam Thạch có chút bất ngờ.

Bắc cảnh sau khi mùa đông đến sẽ có tuyết lớn phong sơn, rất khó săn được gì nữa.

Thợ săn vào cuối thu, đáng lẽ phải là lúc siêng năng nhất mới đúng.

Triệu Tiều lộ vẻ mặt đau khổ nói: “Không phải là không muốn, mà là không dám!”

“Không dám?” Trần Tam Thạch hỏi: “Đây là làm sao vậy, có ai bắt nạt các người à?”

“Là Vu Thần Giáo!” Trong giọng nói của Triệu Tiều có sự phẫn nộ, cũng có sự sợ hãi: “Gần mười ngày nay, ở quê mỗi ngày đều có người mất tích, đặc biệt là thợ săn ở các làng xung quanh, có rất nhiều người lên núi sau đó đều không trở về.”

“Triệu thúc chắc chắn chứ?” Trần Tam Thạch nghiêm túc nói: “Trước đây tham gia nhiệm vụ vây bắt Kim Chung Tự, ta đã đích thân tham gia, chín phần chín giáo đồ Vu Thần Giáo đều bị chém chết ngay tại chỗ, cho dù có một hai tên lọt lưới, cũng tuyệt đối không thể nào lại gây sóng gió.”

“Có phải là, có hồ lớn, gấu đen gì đó xuống núi ăn thịt người không?”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Triệu Tiều kích động nói: “Không có xương cốt, biết không Thạch Đầu, ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy! Cho dù là hồ lớn, cũng nên để lại một ít xương chứ!”

“Triệu thúc, người đừng kích động.” Trần Tam Thạch an ủi: “Các người đã báo quan chưa?”

“Báo rồi, sao lại không báo.” Triệu Tiều nói: “Quan huyện nói sẽ điều tra rõ ràng, bảo chúng ta chờ đợi, nhưng đến nay vẫn không có tác dụng gì, ngay hôm qua, Tiểu Lý ở làng bên cạnh, vì muốn săn cho vợ đang mang thai một con gà rừng để bồi bổ mà mạo hiểm lên núi, đến nay vẫn bật vô âm tín!”

Trần Tam Thạch cau mày.

Cho dù thật sự còn có một hai tên giáo đồ Vu Thần Giáo, cũng không thể nào gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Rõ ràng là còn có một nhóm người khác!

Chẳng lẽ Kim Chung Tự chỉ là một trong số đó?

Nhưng đồng thời đưa nhiều người như vậy vào Bà Dương, cũng không hợp lý.

Hơn nữa mấy ngày gần đây, hắc ở trong quân doanh cũng không nghe nói, đã từng điều người ra ngoài truy bắt giáo đồ Vu Thần Giáo.

“Triệu thúc, người yên tâm.” Trần Tam Thạch nói: “Sau khi ta trở về, sẽ bẩm báo lên trên.”

“Còn có một chuyện nữa.” Triệu Tiều có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thạch Đầu, người có thể cho chúng ta đi theo người lên núi không?”

“Sắp vào đông rồi, than củi, áo ấm mùa đông trong nhà vẫn chưa có, nhưng theo tình huống này, chúng ta làm sao còn dám lên núi? Người biết võ thuật, ngay cả hổ lớn cũng có thể đánh chết, đi theo người, chúng ta không sợ.”

Xem ra, Triệu Tiều đã đợi ở con đường này rất lâu rồi.

Thậm chí có thể là mấy ngày, cuối cùng mới đợi được Trần Tam Thạch ra ngoài săn bắn.

“Đương nhiên có thể.” Trần Tam Thạch sáng khoái đồng ý.

“Cảm ơn Thạch Đầu.” Triệu Tiều có chút ghen lời.

Một tháng trước thiếu niên mang theo lương thực đến cửa, thỉnh cầu hãn dân đi lên Nhị Trọng Sơn.

Một tháng sau, hãn ngược lại cần sự che chở của thiếu niên.

Rất nhanh, Triệu Tiều gọi thêm Ngô Đạt, Trang Nghị, một nhóm bốn người cùng nhau lên núi.

Vẫn là ở chỗ con suối nhỏ đó, mấy người chia tay.

Trần Tam Thạch dặn dò: “Triệu thúc, nếu gặp nguy hiểm, hãy bắn pháo hiệu, ta nghe thấy sẽ lập tức chạy đến.”

“Được, Thạch Đầu, người cũng phải cẩn thận, tuy rằng... chúng ta không giúp được gì cho người.” Triệu Tiều nói.

Trần Tam Thạch xoay người chui vào rừng.

Nhiều người chết như vậy, có phải hơi khoa trương không?

Khiến hãn cũng có chút căng thẳng.

Nhưng đi về phía trước hai dặm, cũng không phát hiện ra có gì không ổn.

Vẫn có rất nhiều đệ tử võ quán đang săn bắn.

Người của võ quán Thái Lô, cũng vẫn đang tìm kiếm Bạch Lộc.

“Quay về nói với Uông Bách Hộ, để hắn giúp điều tra.”

Trần Tam Thạch tập trung tinh thần, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của Bạch Lộc.

Không như trước, dù là hổ hay gấu, đều có Triệu thúc chỉ rõ phương hướng đại khái.

Lần này là hoàn toàn dựa vào bản thân, dù có kỹ năng truy tìm dấu vết, e rằng cũng rất phiền phức.

Dù sao trong sách cũng không ghi chép Bạch Lộc sống ở nơi nào, Hồ Đầu Sơn Mạch kéo dài hàng nghìn dặm, muốn tìm kiếm cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

“Đi vào sâu hơn tìm xem.”

Loài hươu bình thường, đều thích sống ở nơi u tĩnh.

Bạch Lộc cũng là hươu, tập tính hắn sẽ không khác biệt quá nhiều.

Trần Tam Thạch bắt đầu vượt núi băng rừng.

Mãi đến chiều, hắn vượt qua hai ngọn núi, cũng không thấy bóng dáng Bạch Lộc, nhưng cây cối càng thêm rậm rạp, gần như không có chỗ đặt chân.

Nhìn ra xa, có thể thấy cách đó năm dặm có một thung lũng, u tĩnh sâu thẳm.

“Đi xem thử.”

Trần Tam Thạch đề khí chạy nhanh, chuẩn bị vào thăm dò.

Chưa kịp đến gần, đã có vài đệ tử áo dài xông ra, kết thành bức tường người chắn đường.

“Đứng lại!”

“Không được tiến thêm nữa!”

Chương 84: nghĩ nhiều rồi

“Đứng lại? Vì sao ta phải đứng lại?”

Vừa nói, Trần Tam Thạch đã đặt mũi Lang Nha Tiễn lên dây Khai Nguyên Cung trong tay.

“Người này, sát khí nặng quá!” Các đệ tử võ quán nhìn nhau, không tự chủ được lùi lại vài bước: “Chúng ta còn chưa ra tay làm người bị thương, sao vừa lên đã muốn bắn người?!”

“Đúng vậy.” Có người chỉ trích: “Chúng ta bảo người đứng lại, là vì phía trước là lãnh địa tư nhân!”

“Lãnh địa tư nhân?” Trần Tam Thạch bán tín bán nghi.

Đệ tử võ quán tiếp tục nói: “Thung lũng phía trước là vườn thuốc của võ quán Thiên Nguyên chúng ta, chẳng phải là lãnh địa tư nhân sao?”

Vườn thuốc của võ quán Thiên Nguyên?

Trần Tam Thạch trước đây đã nghe Tưởng y quan nhắc tới, rất nhiều đất đai thích hợp trồng thuốc ở gần đây đều bị bán cho võ quán, xem ra hẳn đã vô tình gặp phải.

Võ quán Thiên Nguyên, cũng chính là địa bàn của nhà họ Lương.

Võ quán Thiên Nguyên không làm nhiều buôn bán dược liệu, nhưng không có nghĩa là bọn hắn không có vườn thuốc riêng.

Thật là một thung lũng rộng lớn.

Họ Lương hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi có thể Luyện Cốt, chắc chắn là đã ăn không ít dược liệu.

“Có chuyện gì ồn ào vậy?”

“Thiếu gia!” Một công tử áo gấm cầm quạt xếp đi tới, các đệ tử khác vội vàng tránh đường.

Chính là đại thiếu gia của võ quán Thiên Nguyên, Lương Triễn.

“Thiếu gia!” Một đệ tử đến báo: “Có một binh sĩ đến đây, chúng ta không làm gì hắn, hắn vừa lên đã muốn bắn tên vào người khác, thật là quá kiêu ngạo!”

“Ồ, Trần huynh?” Lương Triễn nhìn thấy người đến, quạt lớn vờ thuộc hạ: “Các ngươi dám can thiệp của ta, bị bắn chết cũng đáng đời!”

“Thiếu gia, là hắn...”

“Bốp!” Lương Triễn dùng quạt gõ vào đầu đệ tử: “Lui xuống!”

“Vâng!” Các đệ tử võ quán lần lượt lui xuống.

“Trần huynh, đã lâu không gặp.” Lương Triễn chấp tay: “Lần trước ta đường đột đến cửa quấy rầy, nay đặc biệt ở đây xin lỗi.”

“Không cần.” Trần Tam Thạch lười đời co với hắn, cất cung tên rồi bỏ đi.

Giết, tạm thời không thể giết tên này.

Đối phương cũng không dám dễ dàng động đến hắn, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Lương Triễn không ngăn cản, lặng lẽ nhìn Trần Tam Thạch đi xa.

“Thiếu gia!” Một đệ tử tiến lên: “Cứ thế để hắn đi sao?”

“Nói nhảm!” Lương Triễn mắng: “Chọc vào hắn, không sợ dẫn quan binh đến đây sao? Sau này làm việc phải suy nghĩ kỹ

càng, còn cần ta ra mặt dàn xếp cho các người. Mà này, hấn chạy đến Dược Cốc làm gì?”

Đệ tử đoán: “Gần đây khắp nơi đều đang tìm Bạch Lộc.”

“Tìm Bạch Lộc?” Lương Triền phe phẩy quạt: “Ta nhớ tìm Bạch Lộc phải có bảo chi mới được, trong Dược Cốc chúng ta còn bảo chi trăm năm không, nếu có thì hái một cây, sau này mang tặng cho hấn.”

“Thiếu gia?!” Đệ tử kinh ngạc: “bảo chi trăm năm, đáng giá mấy chục lượng bạc đó.”

“Bảo người đưa thì cứ đưa!” Lương Triền xoay người đi vào trong cốc.

Chuyện Trần Tam Thạch chỉ tập võ hơn một tháng đã Luyện Huyết tiểu thành đã sớm truyền ra từ doanh trại quân đội.

Cả đời Lương Triền làm việc gì cũng suy nghĩ kỹ càng, điều duy nhất hối hận là vì giúp Tần Phong mà đắc tội với người này.

Nhưng vấn đề là, ai mà ngờ được một thợ săn nghèo ở quê lại là một thiên tài võ thuật?

Điều đáng sợ nhất là tên tiểu tử này thù dai!

Hơn nữa hấn còn tìm đến tận cửa, dùng cách ép buộc để hỏi chuyện, ân oán kết thành đã không thể hóa giải.

Chỉ cần nghĩ đến Tần Phong cho đến nay vẫn chưa tìm thấy hài cốt, Lương Triền đã cảm thấy lạnh sống lưng.

Trực tiếp giết đối phương?

Hấn còn chưa chán sống.

Không nói đến Uông bàn tử bảo vệ đối phương.

Hướng Đình Xuân cũng đang cần dùng người.

Hắn dám động đến Trần Tam Thạch, Hường Đình Xuân năm sau sẽ dám ép hắn ra thảo nguyên làm tiên phong chịu chết!

Bây giờ chỉ sợ ngày qua ngày, tu vi của tên tiểu tử kia tăng vọt, sẽ đạt đến độ cao hoàn toàn không thể lay chuyển.

So sánh với nhau, nếu có thể giải quyết ân oán trước, bỏ ra chút bạc thì có đáng gì?

Cho dù không giải quyết được, hiện tại cũng không phải lúc trở mặt, cần có thời cơ thích hợp mới có thể ra tay với đối phương.

.....

“Tên họ Lương kia trốn trong rừng sâu núi thẳm làm gì?”

“Dù là hái thuốc hay trồng trọt, cũng không cần đại thiếu gia đích thân đến, bên cạnh còn mang theo nhiều người như vậy, cách hai dặm cũng không cho đến gần.”

“Chờ đã.....”

“Thợ săn trên núi mất tích, có phải có liên quan đến bọn họ không?”

Trong lòng Trần Tam Thạch đột nhiên nảy sinh một suy đoán đáng sợ.

Nhưng về mặt logic thì có chỗ không thông.

Võ quán rảnh rỗi không có việc gì đi giết người làm gì?

“Ta nghĩ nhiều rồi.”

Trần Tam Thạch lại tập trung vào việc tìm kiếm Bạch Lộ.

Đáng tiếc mãi đến giờ Thân cũng không có chút thu hoạch nào.

“Xem ra, vẫn phải dùng bảo chi làm mồi nhử mới được.”

“Trước tiên đi săn thứ khác đổi lấy chút bạc đã!”

Dị thú tuy không dễ tìm, nhưng mãnh thú thì không thiếu.

Chương 85: Thuần ngựa

Trong một khu rừng rậm, Trần Tam Thạch tìm thấy dấu chân của một loài động vật họ mèo lớn trên mặt đất.

“Xào xào!”

Hắn vừa mới bước vào lãnh địa, đã nghe thấy tiếng nhảy nhẹ nhàng trên đầu, nhanh chóng tiếp cận từ bốn hướng đông, tây, nam, bắc.

Trong khu rừng tối tăm, những đốm sáng màu xanh lục nhạt sáng lên.

Đó là đồng tử của báo săn!

Năm con báo săn đứng trên ngọn cây, từ xa nhìn xuống kẻ xâm nhập dưới mặt đất.

“Gầm!”

Chúng đồng thời tấn công, với tốc độ cực nhanh, tạo thành thế bao vây, lao về phía thợ săn ở giữa.

Báo săn sinh ra đã nhanh vô cùng.

Khoảng cách bốn mươi, năm mươi trượng, đối với chúng mà nói, chỉ cần bốn, năm giây.

Đối với thợ săn bình thường, thời gian ngắn ngủi như vậy chỉ đủ để bắn ra một hoặc hai mũi tên.

Mục tiêu còn là mục tiêu di động tốc độ cao, chưa chắc đã bắn trúng, một khi bị tiếp cận và cắn xé, hoặc là phải chiến đấu tay đôi để giành chiến thắng, hoặc là trở thành bữa ăn trong bụng của dã thú.

Trên mặt đất.

Trần Tam Thạch hít một hơi thật sâu.

Tiếp theo, cung như sấm sét, dây cung rung lên!

“Vèo vèo vèo vèo!”

Hắn hóa thành cỗ máy săn mồi, liên tục bắn tên về các hướng khác nhau, mỗi mũi tên đều xuyên thủng tim mục tiêu một cách chính xác.

Chỉ hơn ba giây, bốn con báo săn ngã xuống đất.

Chỉ có một con báo săn ở phía sau, do có cây cối che chắn, đã tiếp cận được, nó nhảy lên từ trên cây, khoe ra móng vuốt sắc như kiếm, nhưng lại bị một tia sáng lạnh lẽo xuyên qua, mãi mãi dừng lại giữa không trung.

Lô Diệp Thương của Trần Tam Thạch, đã chờ đợi từ lâu.

Đâm chết một con báo là rất đơn giản.

【Theo dấu (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 105/1000】

.....

【Kỹ năng: Bắn cung (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (190/1000)】

Năm con báo, phần đáng giá nhất hắn giữ lại dùng riêng, phần còn lại cũng có thể bán được ba, bốn mươi lượng bạc.

Cộng thêm số bạc để dành trong nhà, miễn cưỡng cũng đủ tiền mua bảo chi.

Trần Tam Thạch dùng lưới dây mang theo để nhét tất cả các con báo vào, rồi vác lên người, quay trở lại theo đường cũ.

Bên bờ suối nhỏ.

Mấy người Triệu Tiều đã chờ từ sớm.

Thu nhập của họ thảm hại, chỉ có vài con gà rừng và thỏ rừng.

Đối với việc thiếu niên săn được báo, họ đã không còn ngạc nhiên nữa.

“Các người có gặp nguy hiểm gì không?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Không có.” Triệu Tiều lắc đầu: “Ba chúng ta đi cùng nhau, cũng không gặp nguy hiểm gì.”

“Triệu thúc, những người mất tích, không chỉ có thợ săn lên núi thôi đúng không?” Trần Tam Thạch tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy.” Ngô Đạt xen vào: “Rất nhiều người tối hôm trước còn ở nhà, sáng hôm sau đã mất tích.”

“Không chỉ ở nông thôn, trong huyện cũng có người mất tích, nhưng số lượng không nhiều bằng nông thôn.”

‘Thật sự là ta đa nghi sao?’

Liếc nhìn về phía Dục Cốc, Trần Tam Thạch không nán lại nữa, cùng với mấy người xuống núi, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

‘Việc này nhất định có bí mật.’

‘Tuyệt đối không chỉ đơn giản là do Vu Thần Giáo thích giết người là có thể giải thích được.’

Hắn liên tưởng đến loại dầu thấp có thể cháy lên ngọn lửa đỏ rực.

Liệu có phải có liên quan đến dầu thấp không?

Dù sao tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ khi tiên bảo xuất hiện ở huyện Bà Dương.

Trước đó, huyện Bà Dương là nơi hẻo lánh, làm gì có nhiều chuyện hỗn loạn như vậy.

Cho dù khả năng liên quan giữa hai việc không lớn, Trần Tam Thạch cũng sẽ thử điều tra xem.

Có tiên bảo trong tay mà không biết cách sử dụng, cũng là một chuyện phiền não.

Trong huyện.

Giống như ước tính của Trần Tam Thạch.

Sau khi giữ lại phần giá trị nhất của con báo là mật và tim, những phần còn lại được bán với tổng cộng bốn mươi sáu lượng bạc.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, hắc vôi vã trở về Vệ Sở trước khi trời tối.

“Đi đi về về thật là lãng phí thời gian!”

“Vẫn cần có một phương tiện di chuyển.”

Trần Tam Thạch gần đây tu luyện không biết ngày đêm, thậm chí còn ít luyện bắn tên, chuồng ngựa càng là chỉ đi qua một lần.

Nghĩ vậy, hắc không về nhà mà đến thẳng doanh trại.

“Hí ——”

Vừa đến chuồng ngựa, Bạch Hạc Mã đã bồn chồn hí vang, còn liên tục giậm móng, dường như đang đe dọa.

Trần Tam Thạch lập tức nổi giận.

Ngay khi mở hàng rào, Bạch Hạc Mã như phát điên lao ra ngoài.

Trần Tam Thạch nắm chặt yên ngựa, nhảy lên lưng ngựa, và quất ngay một roi.

Bạch Hạc Mã đau đớn nên chạy càng nhanh hơn, cố gắng hết sức để hất người trên lưng xuống.

Trần Tam Thạch vừa ngồi vững, vừa dùng dây cương buộc con ngựa chạy theo hướng hấn chỉ.

Sức mạnh Luyện Huyết tiểu thành của hắn, đương nhiên không phải một con ngựa có thể chống lại.

Ban đầu, Bạch Hạc Mã vẫn không ngừng vùng vẫy, nhưng theo thời gian, có lẽ nó đã kiệt sức, hoặc có lẽ nó nhận ra sự phản kháng là vô ích, cuối cùng nó cũng dần ngoan ngoãn.

Nửa canh giờ sau, nó đã như cánh tay nối dài của hắn.

Chương 86: biết co biết duỗi

Dây cương trong tay Trần Tam Thạch, giống như vô lăng ô tô, muốn làm gì thì làm.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Nhập môn)】

【Tiến độ: (0/200)】

【Hiệu quả: Ngựa quý nhận chủ, tâm ý tương thông】

Ngựa quý?

Ngay cả bảng điều khiển cũng gọi nó là ngựa quý, xem ra huyết thống thật sự không tồi, chỉ là tính tình hơi cứng đầu một chút.

Còn về tâm ý tương thông, đó là một cảm giác khó diễn tả thành lời, rất huyền bí.

Nếu phải miêu tả, Trần Tam Thạch cảm thấy mặc dù mới quen biết Bạch Hạc Mã không lâu, nhưng lại quen thuộc như chó già nuôi trong nhà hai mươi năm, hơn nữa còn có sự đồng cảm, có thể hiểu được ý của nhau.

Điều này rất quan trọng.

Trên chiến trường, võ tướng và chiến mã là những người bạn chiến đấu thân thiết nhất, phối hợp tốt, đôi khi có thể cứu mạng.

Tại thời điểm hần đọc Đại Thịnh Thư, hần nhớ rằng Thái Tổ đương triều, Tào Tiếp, từng là gia nô, chịu trách nhiệm nuôi ngựa cho một hào môn đại hộ, và đã phát triển tình cảm với một chú ngựa nhỏ.

Sau đó, có lần bị truy sát, Tào Tiếp được con ngựa đó cứu mạng.

Nếu không, sẽ không có Đại Thịnh vương triều của Tào gia.

Sau khi thuận phục Bạch Hạc Mã, Trần Tam Thạch định quay về nghỉ ngơi.

Kết quả khi đến chuồng ngựa, Bạch Hạc Mã rất kháng cự, biểu thị nó không muốn sống trong chuồng ngựa chật hẹp.

Trần Tam Thạch thì không quan tâm lắm.

Nhà hẩn rộng rãi, nuôi một con ngựa cũng không có gì khó khăn, nên hẩn mang cả cỏ và máng ăn về nhà.

“Thạch ca thật oai phong.”

Cổ Tâm Lan nhìn nam nhân của mình cười ngựa vào sân, không khỏi tim đập thành thịch.

Rõ ràng vẫn chỉ là một Kỳ Quan, nhưng trong mắt nàng, Thạch ca càng lúc càng giống tướng quân trong truyện.

Trần Tam Thạch đói bụng ăn xong bữa tối, lại ăn thêm một túi mật gấu, sau đó tiếp tục luyện thương trong sân.

Mũi thương gào thét như sấm, con ngựa không hề sợ hãi, chỉ đứng dưới gốc cây quế nhìn hẩn, thỉnh thoảng lại ăn thêm vài miếng cỏ, mãi đến tận khuya mệt mỏi mới đứng ngủ thiếp đi.

Luyện thương xong, Lan tỷ cũng đã đun nước nóng, giúp Trần Tam Thạch tắm rửa thay quần áo.

“Da hổ chàng mang về đã được thiếp xử lý xong rồi.” Cổ Tâm Lan khoe tấm thảm da hổ: “Nếu không thì may thành quần áo cho chàng, mùa đông nhất định sẽ ấm áp.”

Trần Tam Thạch dựa vào thùng tắm: “Nàng mặc vào cho ta xem thử.”

“Hả?” Chưa kịp để Cố Tâm Lan kịp phản ứng, lại nghe thấy hắn nói: “Ý ta là không mặc gì khác, chỉ mặc mỗi nó thôi.”

“Thạch ca...” Cố Tâm Lan đỏ mặt tía tai: “Chàng, chàng học từ ai vậy, sao càng ngày càng lảm nhảm thế.”

Làm gì có ai bắt người ta đóng giả làm hồ cái chứ?

...

Ngày hôm sau.

Sương trắng đọng trên cỏ, sáng sớm dắt ngựa đi dạo.

Trần Tam Thạch cưới Bạch Hạc Mã đến doanh trại điểm danh.

Sau khi luyện tập xong, Trần Tam Thạch đến doanh trại của Ưng Trục, kể lại chuyện có thể còn có Vu Thần Giáo ở Bà Dương, hy vọng Ưng Trục có thể báo cáo với Thiên Hộ phái người điều tra.

Sau đó, hắn lại xin nghỉ một ngày, chuẩn bị lên núi một lần nữa.

Bạch Lộc, hắn nhất định phải có được.

Không nói đến việc cần một cây cung nặng, bản thân Bạch Lộc cũng là một món đại bổ, tốc độ tăng tiến tu vi so với tim hồ chỉ có nhanh hơn chứ không chậm hơn.

Cho dù mỗi nhử cần năm mươi lượng, cũng đáng để thử.

Xin nghỉ xong, Trần Tam Thạch còn chưa ra khỏi doanh trại, thuộc hạ Vương Lực đã tìm đến.

“Đại nhân.” Vương Lực bẩm báo: “Có người của võ quán Thiên Nguyên muốn gặp ngài.”

“Họ Lương?” Trần Tam Thạch do dự một chút: “Cho hắn vào.”

Đã muốn gặp, thì gặp ngay trong doanh trại.

Rất nhanh, Vương Lực dẫn người vào, nhưng không phải Lương Triền, mà là một đệ tử của võ quán Thiên Nguyên.

“Trần Kỳ Quan.”

Tên đệ tử đó trước tiên ôm quyền hành lễ, sau đó từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương tinh xảo: “Thiếu gia nhà ta biết gần đây ngài đang săn hươu, đặc biệt từ trong Dược Cốc hái một gốc bảo chi trăm năm.”

“Ngoài ra, thiếu gia còn dặn ta nhắn một câu.”

“Trước đây có chút hiểu lầm với Trần Kỳ Quan, hy vọng ngài nhận lấy quà xin lỗi này, hóa giải hiềm khích, sau này có gì cần hỗ trợ, thiếu gia nhất định sẽ dốc hết sức.”

Trần Tam Thạch suy ngẫm ý tứ của đối phương.

Họ Lương, đây là sợ hắn?

Không đến nỗi vậy chứ.

Lúc trước Tần Hùng là một tên côn đồ, nhìn thấy hắn biết bản cung sinh lòng sợ hãi cũng có thể hiểu được.

Nhưng Lương Triền này dù sao cũng là võ giả Luyện Cốt, ngày đó đánh nhau với giáo đồ Vu Thần Giáo, cũng rất dũng mãnh.

Sao lại phải xin lỗi hắn, một Kỳ Quan nho nhỏ, một võ giả Luyện Huyết?

Thật là một kẻ biết co biết duỗi.

Người này tuyệt đối không thể giữ lại!

Trần Tam Thạch như lâm đại địch.

Hắn vốn định từ chối bảo chi, nhưng nhìn thấy Uông Bách Hộ hai mắt sáng rực, lại thay đổi chủ ý: “Đồ ta nhận, thay ta cảm ơn Lương công tử.”

Chương 87: Nhảy cao vài mét

Uông Trục này, quả thật có vài điểm đáng để học hỏi.

Đối phó với loại người này, hoàn toàn không cần nói đạo nghĩa gì cả.

Đường bọc thuốc độc.

Đôi khi, chính là phải ăn đường, nhả thuốc độc.

Vừa hay.

Năm mươi lượng bạc dùng để mua mỗi nhử rất xa xỉ, không bằng dùng để mua thuốc bổ tăng tu vi.

“Nhận là tốt rồi.” Đệ tử võ quán thở phào nhẹ nhõm: “Trước khi đến thiếu gia nhà ta đã dặn dò, Trần Kỳ Quan không nhận quà, thì không cho ta về.”

“Thế còn của ta đâu?” Uông Trục nhin nửa ngày: “Ta và thiếu gia của ngươi là bằng hữu chí cốt, đồng đạo tương liên, chẳng lẽ không có của ta sao?”

“Uông Bách Hộ, chuyện này, chuyện này...”

Đệ tử võ quán vẻ mặt xấu hổ, ho khan hai tiếng: “Tại hạ còn phải quay về báo cáo, xin phép cáo từ trước.”

Nói xong, hắn không quay đầu lại vội vàng rời đi.

“Phì!” Uông Trục mắng: “Lương gia thật đúng là đồ nịnh hót, biết ngươi tương lai vào Bát Đại Doanh bán nhập Độc Sư Phủ là chuyện chắc chắn, muốn nịnh bợ ngươi!

“Nhưng mà...” Ông Trục nghiêm mặt nói: “Người phải cố gắng lên, bọn họ bây giờ càng tôn trọng người, tương lai nếu người tuyển phong thất bại, phản phệ nghênh đón cũng sẽ càng lớn.”

Trần Tam Thạch đương nhiên hiểu đạo lý này.

Vậy thì càng phải quý trọng thời gian hơn.

Hắn cầm vũ khí, cưỡi Bạch Hạc Mã rời khỏi doanh trại, thẳng tiến về hướng Hồ Đầu Sơn.

Có bảo chi rồi.

Xác suất tìm được Bạch Lộc hẳn là sẽ tăng lên rất nhiều.

Cuối cùng cũng không cần phải đi bộ ra ngoài nữa, cưỡi ngựa không chỉ tiết kiệm sức lực mà tốc độ cũng nhanh hơn.

Bạch Hạc Mã chạy hết tốc lực, cho Trần Tam Thạch cảm giác như vó ngựa không chạm đất, như đang bay trên trời vậy.

Chắc cũng phải một ngày ngàn dặm rồi nhỉ?

Còn chưa kịp ước tính thời gian, đã đến thôn Yên Biên, gọi Triệu Tiêu đi cùng, tiện thể buộc ngựa trước cửa nhà hắn.

Đường núi gập ghềnh, lại có thú dữ, đương nhiên là không thể cưỡi ngựa lên núi.

Một nhóm người đến bên bờ suối nhỏ.

“Triệu thúc, hay là chúng ta cùng qua sông với Thạch Đầu đi!” Ngô Đạt không thể nhìn được nữa mà nói: “Ngọn núi này đâu phải của họ, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta đi?”

“Thúc, ta cũng thấy vậy.” Trang Nghị gãi đầu nói: “Đi theo Thạch ca, bọn họ hẳn là không dám làm gì chúng ta.”

“Không được!” Triệu Tiêu thái độ kiên định: “Không được gây phiền phức cho Thạch Đầu.”

Sau đó đẩy hai người rời đi.

Trần Tam Thạch không xen vào.

Hắn không phải sợ phiền phức.

Trước mặt, người của võ quán quả thật không dám làm gì Triệu Tiều và những người khác.

Nhưng sau khi tách ra thì sao?

Trần Tam Thạch phải tu luyện phải chiến đấu, không thể luôn luôn bảo vệ họ.

Trừ phi thật sự có thể khiến người của võ quán sợ hắn từ trong xương tủy.

Rõ ràng, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Chia tay với mấy người.

Trần Tam Thạch đi thẳng vào sâu trong Bắc Sơn.

Trên đường gặp con mồi cũng không dừng lại, đi thẳng đến đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống quan sát môi trường xung quanh các ngọn núi.

Trong đó có một ngọn núi toàn thân đỏ rực đặc biệt nổi bật.

Trên núi mọc đầy cây phong, giống như biển lửa mênh mông.

Nói chung, loài hươu nai thích sống trong rừng xanh có thức ăn phong phú.

Nhưng dị thú sở dĩ được gọi là dị, không chỉ là huyết thống kỳ dị, mà yêu cầu về môi trường sống cũng có thể khác biệt.

Đã lật tung mấy ngọn núi rừng xanh mà không có thu hoạch, chỉ bằng thử đến đó xem sao.

Hai ngọn núi cách nhau không xa, khoảng mười mấy dặm.

Trần Tam Thạch đến gần Phong Sơn, phát hiện ra gần đó có không ít người của võ quán Thái Lôi.

Trong đó, có Ngụy Húc mà hắn quen biết, còn có một số người khác, có vẻ địa vị cao hơn.

Nhóm người này tụ tập ở đây, nhất định là có phát hiện, chứng tỏ hắn không tìm sai chỗ.

Quả nhiên, đến gần hơn một chút, liền nghe thấy bọn họ bàn tán.

“Chiều hôm qua, ngay trên sườn núi, Ngũ Gia suýt chút nữa đã bắt được Bạch Lộc!”

“Nhưng con thú đó tai thính vô cùng, cách xa mấy chục trượng đã nhận ra có người đến gần, nhảy cao vài mét, chớp mắt đã biến mất.”

“Nhưng chắc chắn vẫn còn ở trên ngọn núi này.”

“Ngũ Gia nói, không cần chúng ta ra tay bắt, chỉ cần giúp tìm ra phạm vi đại khái, sẽ được thưởng hậu hĩnh.”

Mặc dù họ đã hạ thấp giọng, Trần Tam Thạch vẫn nghe rõ mồn một.

Nhảy cao vài mét ư?

Không trách gân Bạch Lộc có thể dùng làm cung nặng.

Đã xuất hiện, ắt sẽ để lại dấu vết.

Dù dấu vết nhỏ đến đâu, hắn cũng có thể tìm ra.

Hắn lập tức có mục tiêu, nhanh chóng chạy đến sườn núi.

“Sao hắn cũng ở đây?” Ngụy Húc trông thấy thiếu niên mặc giáp, trong lòng không khỏi hoảng hốt: “Đại sư huynh, đây chính là người mà lần trước ta đã nói với các huynh, một mình săn chết một con hổ lớn, còn bắn ta một mũi tên. Không ổn rồi, hắn sẽ không tìm ra Bạch Lộc trước chúng ta đó chứ?”

“Vậy còn ngậy ra đó làm gì, mau tìm đi! Sự giàu sang của chúng ta đều trông chờ vào Bạch Lộc đó!”

Đùa à, nếu thực sự chữa khỏi vết thương của lão quán chủ, dù chỉ được chia một cửa hàng, nửa đời sau cũng không phải lo lắng nữa.

...

Chương 88: Bạch Lộc

Trên sườn núi.

Trong rừng phong rậm rạp, khắp nơi đều là lá đỏ rơi.

Vài mũi tên cắm trên mặt đất, hiển nhiên không lâu trước đây đã trải qua một cuộc săn bắn thất bại.

Trần Tam Thạch cúi người xuống, tìm kiếm từng tấc đất xung quanh mũi tên.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một sợi lông trắng như tuyết trên một chiếc lá phong đỏ.

Lông của loài hươu thông thường khá cứng, to bằng cây kim.

Nhưng lông của Bạch Lộc mềm như bông, lại còn nhỏ hơn cả lông tơ.

Cứ khoảng ba mươi bước, lại xuất hiện vài sợi lông như vậy.

Hắn liên tục đi qua vài khu rừng, từ sườn núi đuổi theo đến mặt bên kia của đỉnh núi, cho đến khi đường phía trước bị cắt đứt, trước mắt chỉ còn lại một vách đá dựng đứng.

Trần Tam Thạch nằm sấp trên mép vách đá, nhìn xuống phía dưới.

Vách đá không sâu, khoảng bốn mươi, năm mươi mét.

May mắn thay, có đủ chỗ để đặt chân, hắn dựa vào khả năng thân nhẹ như yến, như một con khỉ linh hoạt, chỉ vài cái đã trèo xuống dưới vách đá.

Dưới đáy vách núi, mọi thứ từ màu đỏ rực lửa đã trở lại màu xanh lục đậm vốn có của rừng rậm, xung quanh tràn ngập chim muông thú vật, hoa cỏ cây cối càng thêm đa dạng, có thể nói là sinh cơ bừng bừng vạn vật đua nở.

Đúng là nơi Bạch Lộc sẽ sinh sống.

Trần Tam Thạch mở chiếc hộp gỗ đàn hương mang theo, bên trong là một cây linh chi đen bóng, hình dạng tựa như mây.

Gió nhẹ thoảng qua, một mùi hương đặc biệt tỏa ra, chỉ cần ngửi một chút, vậy mà đã khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Quả nhiên là thứ tốt.

Đặt bảo chi trên khoảng đất trống, hắn thì mai phục trong rừng rậm cách đó mười trượng, chuẩn bị sẵn mũi tên, kéo căng dây cung.

Cung hai thạch luôn ở trạng thái kéo căng, đối với người thường mà nói là sự tiêu hao thể lực rất lớn.

Trần Tam Thạch làm như vậy, là vì biết Bạch Lộc “tai nghe tám hướng”, rất có thể nghe được tiếng kéo dây cung, người của võ quán Thái Lôi thất thủ, rất có thể là do bị phát hiện trước.

Thêm vào đó là pháp môn thu liễm khí tức ản thân, cả người hắn giống như hoàn toàn hòa vào rừng rậm.

Trong lúc đó thậm chí có chim đậu trên vai hắn nghỉ ngơi, hoàn toàn coi hắn là khúc gỗ.

Không chờ đợi quá lâu.

Khoảng mười mấy phút sau, một bóng dáng trắng như tuyết linh động, lạng lẽ xuất hiện từ vách núi, nó vậy mà không cần chỗ đặt chân, chạy trên vách núi gần như chín mươi độ!

Hóa ra là sống trong một hang động nào đó ở lưng chừng vách núi, thảo nào tìm khắp núi cũng không tìm thấy.

Bạch Lộc rõ ràng là hướng về phía bảo chi mà đến.

Lúc đầu nó chạy rất nhanh, đến khi tới gần, dần dần trở nên cảnh giác.

Cơ bản là mỗi bước dừng một lần, nhưng dù nó có cẩn thận đến đâu, chung quy cũng không phát hiện ra nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối.

“Xẹt ——”

Thấy bảo chi sắp tới miệng, Bạch Lộc mới nhận ra điều khác thường, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã nhảy lên cao hơn ba mét ngay tại chỗ.

Đáng tiếc trước khi nhảy lên, mũi Lang Nha Tiễn Tiễn đã nhanh hơn một bước, đâm xuyên qua đầu nó.

“Bịch ——”

Bạch Lộc chết ngay giữa không trung, khi rơi xuống đất đã trở thành xác chết.

“Phản ứng thật nhanh.”

Trần Tam Thạch nếu không kéo căng dây cung từ trước, có lẽ chưa chắc đã bắn trúng.

Lên núi xuống núi bao nhiêu chuyến, cuối cùng cũng sẵn được.

Tài nguyên mà một con Bạch Lộc mang lại, đủ để duy trì đến gần Luyện Cốt, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Chỉ là trên đường xuống núi, có thể sẽ gặp rắc rối.

Vác Bạch Lộc xuống núi, chẳng khác gì ôm vàng đi qua chợ.

Ban đầu, chỉ có một hoặc hai đệ tử võ quán đi theo hắc tử xa.

Chẳng mấy chốc, bọn hắc tử như những con sói đói người thấy mùi máu, tụ tập ngày càng đông, có đến hơn hai mươi người bám sát hắc tử.

Tiếc rằng Trần Tam Thạch không phải là “con mồi”.

Dù vàng đang ở ngay trước mặt, cũng chẳng ai dám manh động.

“Ngay cả Ngũ Gia cũng không làm được!” Ngụy Húc nhìn cái lỗ trên đầu con thú: “Hắc tử làm sao bắn trúng được Bạch Lộc!”

“Trước tiên chặn hắc tử lại rồi nói!”

Đại sư huynh Hoàng Thao vừa nói vừa định tiến lên.

“Đại sư huynh hãy cẩn thận.” Ngụy Húc can ngăn: “Người này bụng dạ hẹp hòi, hơn nữa sát tính lại cực kỳ mạnh.”

“Sợ cái gì! Không phải người nói hắc tử chỉ là một Tiểu Kỳ thôi sao, ta đã Luyện Huyết đại thành, còn cần phải sợ hắc tử à?”

Hoàng Thao hất tay sư đệ đang kéo mình, xông lên chặn đường.

Trần Tam Thạch mặt không biểu cảm, cố ý hỏi: “Có chuyện gì?”

“Huynh đài.” Hoàng Thao chấp tay chào: “Chúng ta định góp tiền mua Bạch Lộc, theo giá thị trường, sẽ không để huynh đài thiệt thòi, thế nào?”

“Không bán.” Trần Tam Thạch vừa nói vừa định đi vòng qua đối phương.

“Đứng lại!” Hoàng Thao nhấn mạnh: “Hôm nay nếu huynh đài không nể mặt, thì đừng hòng rời đi, khuyên người...”

Lời còn chưa dứt, một tia sáng lạnh lẽo đột ngột lướt qua bên mặt hắn.

Chỉ nghe thấy tiếng “bộp”, dường như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Chương 89: buồn bực

Sau khi choáng váng hai giây, cơn đau dữ dội ập đến, Hoàng Thao ôm lấy má đang chảy máu không ngừng kêu gào: “Tai, tai của ta!!!”

“Các người còn muốn mua không?” Trần Tam Thạch thu hồi Lô Diệp Thương, nói từng chữ từng chữ.

Do tốc độ ra thương quá nhanh, trên mũi thương thậm chí không dính một giọt máu nào.

“Tên điên, ngươi là tên điên!”

Các đệ tử võ quán kinh hãi: “Đại sư huynh của chúng ta cũng đâu có làm gì người, tại sao lại ra tay hại người?!”

Đâu có làm gì ta?

Trần Tam Thạch cười lạnh trong lòng.

Là có chút kiêng dè, chứ không phải không muốn!

Tai này bị cắt không oan chút nào.

“Lão tử giết ngươi!”

Hoàng Đào nổi giận, khí huyết cấp đại thành vận chuyển toàn thân bùng nổ trong nháy mắt, hắc nhĩ đau rút ra một thanh trường kiếm, muốn chém vào mặt thiếu niên.

“Dừng tay!”

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng quát lớn vang lên.

Một nam tử khoảng bốn mươi tuổi chạy tới, chắn ở trước mặt Hoàng Đào.

“Ngũ Gia!”

Các đệ tử của võ quán Thái Lôi như nhìn thấy chỗ dựa, lập tức vây quanh người đến.

“Ngũ Gia, ngài đến thật đúng lúc.”

“Tên tiểu tử này đã thương đại sư huynh...”

“Chắc hẳn người chính là tuyển phong Kỳ Quan Trần Tam Thạch?”

Đối mặt với những lời tố cáo om sòm, Tống Lão Ngũ làm như không nghe thấy, ngược lại còn khen ngợi: “Thương pháp tốt, lại rất can đảm! Bị nhiều người vây quanh như vậy, mà còn dám chủ động ra tay.”

“Ngũ Gia hẳn đã thấy, là người của các người muốn ép mua ép bán trước, ta chỉ là tự vệ.”

Trần Tam Thạch nhận ra người này, rất có thể là con trai thứ năm của quán chủ Thái Lôi.

“Là bọn họ không đúng, đáng đời bị đánh.” Tống Lão Ngũ trầm giọng nói: “Nhưng Trần Kỳ Quan, có lẽ người đã nghe nói, gia phụ bị thương, cần dị thú để chữa trị, không biết người có thể bán tim hươu cho ta không, ta nguyện trả giá cao hơn nhiều so với thị trường.”

“Không bán.”

Trần Tam Thạch thẳng thừng từ chối.

Hắn đã hỏi thăm y quan.

Phần có lợi nhất cho tu vi của Bạch Lộc, chính là tim hươu.

Thuộc loại có giá mà không có hàng.

Dù có bao nhiêu bạc, trong thời gian ngắn cũng khó bắt được con Bạch Lộc thứ hai.

Hắn còn phải nhân cơ hội này, nhanh chóng Luyện Huyết đại thành, chuẩn bị Luyện Cốt, sao có thể nhường cho người khác.

Không cần phải lo lắng đối phương sẽ gây khó dễ.

Nếu đối phương thực sự muốn ra tay, đối phương đã cướp nó từ lâu rồi, cần gì phải nói nhiều như vậy?

“Thứ lỗi!” Trần Tam Thạch vừa nói, vừa vác con Bạch Lộc rời đi.

Tổng Lão Ngũ đứng lại nhìn, không ngăn cản.

“Ngũ Gia!” Hoàng Đào không dám tin: “Tại sao ngài lại ngăn cản ta? Phải để ta dạy dỗ thằng nhãi này một bài học.”

“Đồ ngu, ta đã cứu mạng ngươi đó!” Tổng Lão Ngũ mắng: “Bị cắt tai rồi mà ngươi vẫn không hiểu, ngươi nghĩ ngươi có thể chống đỡ được mấy hiệp!”

“Hắn... hắn không phải chỉ là một Tiểu Kỳ sao?”

Hoàng Đào cuối cùng cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Kỳ nhiều nhất cũng chỉ là Luyện Huyết tiểu thành, còn hắn thể nhưng là đại thành!

“Phế vật!” Tổng Lão Ngũ tức giận mắng: “Mấy chục người, tất cả đều là đồ ăn hại!”

“Tìm cả tháng trời, ngay cả móng Bạch Lộc cũng không chạm được, người ta vừa lên núi đã săn được, phế vật, toàn là phế vật!

“Nhặt tai lên, ta bảo ngươi nhặt tai lên!”

.....

“Thật là bức bối!”

Trên đường xuống núi, Trần Tam Thạch cảm thấy trong lòng buồn bực.

Lý do hắn không lấy mạng tên đệ tử võ quán vừa rồi là vì hắn đã sớm chú ý tới Tổng Lão Ngũ đang quan sát ở phía xa.

Tên đó, là cảnh giới Luyện Cốt!

Nhìn bề ngoài, chuyến đi này hắn không bị thiệt.

Nhưng đó là bởi vì đối phương kiêng dè thân phận của hắn.

Nói cho cùng, là sợ Hường Đình Xuân, sợ Đốc Sư Phủ, thậm chí sợ Uông Trục, duy chỉ không phải sợ hắn.

Hơn nữa.

Giang sơn là giang sơn của bách tính, dựa vào cái gì mà đi săn cũng cần phải nhìn sắc mặt của bọn họ?!

Bé quan!

Chỉ có thực lực của chính mình mới là nền tảng của tất cả.

Nhóm người của võ quán, giống như bầy sói cả ngày bám theo phía sau, khiến Trần Tam Thạch cảm thấy rất khó chịu.

Lần sau nếu còn có tình huống như vậy nữa, hắn nhất định sẽ khiến người của võ quán phải đổ máu thành sông!

Trở lại con suối nhỏ.

Trần Tam Thạch nhìn thấy mấy người Triệu Tiều đang khiêng một con dê núi, xem ra hôm nay thu hoạch không tệ.

“Trần ca cũng săn được một con dê núi.”

Trang Nghị vẫy tay từ xa.

“Đó là hươu, hơn nữa còn là dị thú!” Triệu Tiều sửa lại.

“Trời ơi.” Ngô Đạt vươn cổ: “Thứ này đáng giá bao nhiêu bạc?”

“Có một con dê là đủ rồi.” Triệu Tiều rất hài lòng.

Một nhóm người xuống núi.

Đến tửu lâu, Trần Tam Thạch được mời vào phòng bao dành cho khách quý, từ từ tính tiền.

Huyết hươu không dễ bảo quản, để lại năm cân.

Phần tốt nhất của nhung hươu, đều lấy đi.

Tim hươu chỉ có một, lấy đi.

Mỗi loại thú có bộ phận đáng giá khác nhau, như mật Bạch Lộc tương đối không đáng giá, những loại nội tạng này đều bán hết.

Chương 90: Chỉnh phong

Gân hươu cũng để lại.

Sau đó là thịt hươu.

Thịt dị thú nếu để quá lâu, hiệu quả khi ăn sẽ giảm đi rất nhiều.

Trần Tam Thạch chỉ để lại khoảng trăm cân.

Cuối cùng, những gì có thể bán đều bán hết, trên sổ sách hiển thị 280 lượng.

Cộng thêm bảo chi mà Lương Triền tặng cũng bán được 60 lượng.

Số tiền này đổi thành người bình thường, đến phủ thành sống cuộc sống giàu có cũng đủ rồi.

Nhưng đối với người tập võ, nó chỉ là tài nguyên của một giai đoạn nào đó thôi.

Hơn 300 lượng bạc, cần phải dùng bao bố mới có thể đựng hết.

Trần Tam Thạch cũng theo số bạc nặng trĩu, cuối Bạch Hạc Mã đến xưởng rèn trong doanh trại.

“Gân này?!” Ngưu Cái cầm lấy gân trắng, nhẹ nhàng kéo: “Ngươi thật sự lấy được gân của Bạch Lộc? Đồ tốt, ta nhất định sẽ làm cho ngươi một cây cung hơn mười thạch, ba mươi ngày sau đến lấy.”

Sau khi dọn dò xong, Trần Tam Thạch lại hỏi thăm về việc của Vu Thần Giáo.

“Nói rồi.” Uông Trục vừa ăn lạc vừa uống rượu: “Hương Thiên Hộ tức giận đập bàn ngay tại chỗ, ra lệnh cho La Đông Tuyền dẫn người tiếp tục điều tra, nhất định phải làm rõ trước khi tân tri huyện và Tuyền Phong Quan đến.”

“Tuyền Phong Quan?” Trần Tam Thạch hỏi: “Trước đó không phải nói là sau khi vào xuân mới đến sao?”

“Không biết vì lý do gì, năm nay lại đến sớm.” Uông Trục nheo mắt: “Ta đoán không phải vì người, mà là vì chính phong.”

“Chính phong?” Trần Tam Thạch nói: “Tương tự như khâm sai đại thần đến tuần sát?”

“Đúng vậy.” Uông Trục gật đầu: “Hàng năm Tuyền Phong Quan đến các huyện, phủ cách xa ngàn dặm, không chỉ đơn giản là để đón người, mà quan trọng hơn là chính đón quân kỷ, lại giết thêm vài tên vô phương cứu chữa.”

“Ngay năm ngoái, Thiên Hộ của Vệ Sở bên cạnh nhận hối lộ, âm thầm thay thế tư cách tuyền phong của người khác, sau khi bị phát hiện ra đã bị áp giải đến Lương Châu làm cảm tử quân.”

“Nếu Bách Hộ bị điều tra ra, có khi còn bị giết ngay tại chỗ.”

“Nếu không, người nghĩ tại sao bọn họ lại sợ Độc Sư Phủ, người của võ quán lại không dám động đến người?”

“Sao người nhìn ta chăm chăm vậy?”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Lo lắng cho người.”

“Lo lắng cho ta?” Uông Trục suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói, đột nhiên hiểu ra: “Người cũng coi ta là người vô phương cứu chữa?”

“Ta ở trong lòng ngươi lại không ra gì đến vậy sao?” Uông Trực không giữ được bình tĩnh, biện minh cho mình: “Ta kiếm bạc, nhưng là có mục đích chính đáng.”

“Đợi Tuyển Phong Quan đến, ngươi đừng có nói bậy!”

“Khi nào đến?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Cụ thể không biết, nhưng chắc chắn là trước khi tuyết rơi.” Uông Trực trả lời.

Nói như vậy, chẳng lẽ Tuyển Phong Quan cũng phải tham gia cuộc chinh phạt mùa xuân?

Trần Tam Thạch dò hỏi thái độ của Đốc Sư Phủ đối với việc này.

“Theo như ta biết, Đốc Sư Phủ không tán thành.” Uông Trực vốn tin tức linh thông, nói: “Nhưng việc này là do binh bộ phê chuẩn, phía trên binh bộ là ai, chắc không cần ta nói đâu nhỉ? Ta đoán Tuyển Phong Quan đến sớm, cũng có ý muốn thử xem có thể ngăn cản được không.”

Phía trên binh bộ, đương nhiên là hoàng đế và thái tử giám quốc, cùng lắm thêm vài trọng thần trong tầng lớp quyết sách.

“Tên chó chết Hường Đình Xuân.” Uông Trực gõ ngón tay lên mặt bàn: “Muốn nhân cơ hội này, trở thành thuộc hạ của thái tử đảng, lại lấy huynh đệ chúng ta làm bia đỡ đạn!”

Thái tử?

Đối tượng Hường Đình Xuân lấy lòng là thái tử đảng?

Từ năm Long Khánh thứ 30, hoàng đế bắt đầu tu đạo, để thái tử phụ trách giám quốc.

Đến nay là năm Long Khánh thứ 72, thái tử giám quốc đã bốn mươi năm.

Giờ đây hoàng đế ngầm đồng ý, binh bộ phê chuẩn, thái tử bắt đầu chọn lựa võ tướng ở biên giới để bồi dưỡng tâm phúc, rõ ràng là muốn nhằm vào Đốc Sư Phủ.

“Người yên tâm, loại chuyện này không phải lần đầu tiên.”
Uông Trục nhìn ra suy nghĩ của hắn: “Năm Long Khánh thứ 57, bộ hạ từng nghe lời gièm pha, đánh Đốc Sư vào ngục, kết quả thì sao?”

“Mùa hè năm đó, phương Nam có ngoại địch đến xâm phạm, không có Đốc Sư đại nhân tọa trấn, trong vòng một tháng bị mất liên tiếp bảy thành!”

“Ngay cả Bát Đại Doanh của chúng ta... cũng trải qua thất bại thảm hại, Huyền Vũ Doanh bị diệt toàn quân!”

“Chẳng phải là lại trọng dụng Đốc Sư, mới xoay chuyển tình thế trong vòng nửa năm?”

“Ba năm trước, man di có ý đồ làm loạn, lại là Tôn Đốc Sư tọa trấn, mới khiến man di đến nay không dám xâm phạm quy mô lớn.”

“Cho nên, cứ để bọn họ làm loạn đi, Đại Thịnh triều ai cũng có thể thay, duy chỉ có Tôn Đốc Sư không thể thay.”

Đối với những điều này, Trần Tam Thạch không hiểu nhiều.

Nếu là thật, vị Tôn Đốc Sư này quả thực rất mạnh.

Nhưng càng mạnh, lão hoàng đế e rằng càng sợ hãi.

“Còn có một điểm quan trọng nhất.” Uông Trục hít sâu, trầm giọng nói: “Ta thấy người say mê võ đạo, vậy người có biết trên đời này, ai có thương pháp đệ nhất thiên hạ?”

Chương 91: bồi bổ

“Tôn Độc Sư?” Trần Tam Thạch thậm chí không cần đoán.

“Đúng vậy.”

Uông Trục với giọng điệu đầy ngưỡng mộ nói: “Nếu muốn đạt đến đỉnh cao trong thương pháp, người thầy tốt nhất chính là Tôn Độc Sư. Người ngàn vạn lần đừng vì có kẻ tiểu nhân quấy nhiễu mà thay đổi ý định đến Bát Đại Doanh.”

“Ta không có ý định thay đổi.”

Trần Tam Thạch dù biết nước sâu, nhưng vẫn muốn đến Bát Đại Doanh.

Nếu không thì còn có thể đi đâu, đi theo Hướng Đình Xuân sao?

“Nói đi cũng phải nói lại, Uông Bách Hộ trước đây ở Bát Đại Doanh phải không?” Trần Tam Thạch dần dần thân thiết với đối phương, cũng có thể trò chuyện vài câu: “Người trước đây ở doanh nào, chức vụ gì?”

“Ta ở...” Uông Trục nói được một nửa lại nuốt vào, cười trừ nói: “Quên rồi! Đã nhiều năm như vậy, ai còn nhớ rõ.”

Rõ ràng là không muốn nói.

Trần Tam Thạch cũng không hỏi thêm.

Cuối cùng hắn dặn dò lại một lần, hy vọng Uông Trục giúp hắn đề ý thêm về việc người sống mất tích, rồi bận rộn việc của mình.

Trở về nhà.

Ăn tim hươu đã nấu chín.

Cảm giác hoàn toàn khác với tim gấu, tim hổ lan tỏa khắp toàn thân.

Từ sau năm giữ “huyết sinh dị tượng”, mỗi lần Trần Tam Thạch luyện tập thương pháp, đều cảm thấy đau đớn gấp bội, như thể thứ chảy trong cơ thể không phải máu, mà là lửa, thiêu đốt cơ thể từng giây từng phút.

Nhưng sau khi ăn tim huơu, từng luồng cảm giác mát lạnh không ngừng chảy từ bụng đến tứ chi bách hài, chữa lành cơ thể bị tổn thương.

Khiến Trần Tam Thạch càng luyện càng tinh táo, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi.

Độ thuần thực cũng tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Không hổ là một quả tim huơu trị giá 200 lượng, hiệu quả không biết tốt hơn tim mãnh thú bao nhiêu lần, hơn nữa không chỉ giúp ích cho việc tu luyện, mà còn có tác dụng lớn trong việc bồi bổ cơ thể.

“Tiếp tục!”

Trần Tam Thạch hoàn toàn không nhận ra đã là nửa đêm canh ba.

...

Trong phòng.

Lan tỷ đã sớm thay yếm mới thêu hình uyên ương, ngồi bên giường lặng lẽ chờ đợi.

Theo thói quen, mỗi lần thiếu niên ăn tim dã thú xong, đều không tránh khỏi một đêm vất vả, nàng đã quen rồi.

Hôm nay sao lại khác thường như vậy?

Cho đến tận nửa đêm, Cô Tâm Lan mệt mỏi đến mức không mở nổi mắt, mơ màng thiếp đi.

Thời gian không đợi ai, bốn mùa cứ thế trôi qua.

Sau khi bế quan, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Mới chớp mắt đã hai mươi ngày trôi qua.

Thời tiết ở Bắc Cảnh ngày càng lạnh lẽo.

May mắn thay, sau khi được tăng lương, các tướng sĩ ở Bà Dương Thiên Hộ Sở có chút dư dả, không đến nỗi bị lạnh cóng.

Trên thao trường.

Trần Tam Thạch đang luyện tập với Phương Tổng Kỳ.

Người đôi luyện có cảnh giới cao hơn một bậc mới có hiệu quả tốt.

Phương Tổng Kỳ vốn tràn đầy tự tin, nhưng chưa đến năm hiệp, sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi.

Đây là Luyện Huyết tiểu thành sao?

Sức mạnh, tốc độ, sự bền bỉ, chỗ nào kém hơn hắn?

Phải nói là, so với hắn là Luyện Huyết đại thành, còn mạnh hơn rất nhiều!

Khổ sở chống đỡ đến hiệp thứ mười, hồ khẩu tay phải cầm đao của Phương Tổng Kỳ bị nứt ra, máu không ngừng chảy ra, cánh tay hắn càng tê dại cứng đờ, gần như quên mất cách sử dụng đao pháp mà hắn đã học.

Xung quanh toàn là binh lính đang xem, phần lớn còn là thuộc hạ của hắn.

Thấy sắp không chống đỡ nổi, Phương Tổng Kỳ vội nói: “Không đánh nữa! Hòa, hòa!”

Trần Tam Thạch thu thương: “Làm phiền Phương Tổng Kỳ rồi.”

Phương Tổng Kỳ giấu bàn tay phải đang run rẩy ra sau lưng: “Người sắp Luyện Huyết đại thành rồi phải không?”

“Cũng chỉ trong vài ngày tới.” Trần Tam Thạch không phủ nhận.

【Công pháp: Thương pháp cơ bản binh tốt (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 1855/2000) 】

【Hiệu quả: Thương thể nhanh nhẹn, sức chịu đựng kinh người, khí huyết hùng hậu, huyết sinh dị tượng】

Thịt dị thú có hiệu quả kinh người.

Thêm vào đó, Trần Tam Thạch khá giàu có, ngay cả Bỏ Huyết Thang cũng không uống nữa, chỉ uống Cửu Chuyển Bỏ Nguyên Thang giá 15 lượng một bát, tốc độ có thể không nhanh sao?

“Tốt lắm.” Phương Tổng Kỳ cảm khái nói: “Đợi đến khi người Luyện Huyết đại thành, cũng có thể được thăng lên Tổng Kỳ, ngang hàng với ta rồi.”

“Thời gian qua đã tạ Phương Tổng Kỳ chiếu cố.”

Trần Tam Thạch sau khi tu vi tăng lên, việc thăng chức lên Tổng Kỳ là điều chắc chắn.

Tuy nhiên, e rằng sẽ là một chỉ huy đơn độc.

Trong Vệ Sở chỉ có tổng cộng bấy nhiêu người.

Lấy đâu ra năm mươi người cho hẳn một cách dễ dàng như vậy?

Tối đa cũng chỉ là đãi ngộ theo cấp bậc Tổng Kỳ, hữu danh vô thực.

Buổi sáng luyện tập, buổi chiều tuần tra thành.

Từ khi báo cáo về việc người sống mất tích, Hương Đình Xuân lập tức lại bắt đầu phái người tuần tra thành hàng ngày.

Hơn nữa, hấn rất nóng tính.

Tổng Kỳ trở lên, cơ bản mỗi ngày đều bị mắng.

Dù sao Tuyên Phong Quan sắp đến, chưa nói đến chuyện tiên bảo, chỉ riêng việc ngày nào cũng có người chết mà vẫn không bắt được hung thủ, đã có thể kết tội hấn tội lơ là chức trách.

Chương 92: manh mối

Vấn đề là.

Thực sự không tìm ra.

Chết nhiều người như vậy, tuyệt đối không phải do một hai người gây ra.

Nhưng huyện Bà Dương nhỏ như vậy, không thể có thêm một nơi nào đó tương tự như Kim Chung Tự để cho chúng ẩn náu.

Trừ phi, kẻ giết người căn bản không phải là Vu Thần Giáo!

Như vậy, việc không tìm ra manh mối là điều đương nhiên.

Trong đầu Trần Tam Thạch, không khỏi lại nhớ đến Dược Cốc mà hắn gặp trên núi hôm đó.

Bị chặn lại từ khoảng cách xa như vậy, căn bản là không bình thường.

Chỉ là không hiểu, võ quán giết người để làm gì?

Lên núi xem thử!

Đúng lúc tiện thể săn chút gì đó.

Trong nhà còn gần 200 lượng bạc, đủ dùng, nhưng tiện thể săn một con gấu hay gì đó cũng không tệ, dù sao cũng không thể đi một chuyến tay không.

...

Sáng sớm hôm sau, Trần Tam Thạch lên đường.

“Mấy ngày gần đây, vẫn có người mất tích, chỉ là...”

Mấy người Triệu Tiều đi theo sau: “Đều là người dân ở nông thôn.”

“Nông thôn?”

Trần Tam Thạch mãi mê luyện võ, không tham gia tuần tra thành, chỉ biết có người chết, lại không biết còn có chuyện này.

“Đúng vậy.” Ngô Đạt nói: “Lúc đầu cả trong thành và nông thôn đều có, dần dần, chỉ còn người ở nông thôn mất tích, nói trắng ra là người nghèo.”

Trần Tam Thạch càng cảm thấy không đúng.

Vu Thần Giáo giết người, không quan tâm người có tiền hay không.

Chuyện như này, thật sự chỉ có “người mình” mới làm được.

Lên núi xong, hắn chạy thẳng đến Dược Cốc.

Chưa kịp đến nơi, hắn đã nhìn thấy từ xa chỗ đường phải đi qua để đến Dược Cốc, có ba bóng người đang đứng.

Lương Triền, Tống Lão Ngũ, và một thanh niên khác khoảng ba mươi tuổi.

Thanh niên đó có hoa văn mây trên ngực áo.

Cộng thêm cách nói năng cử chỉ ngang hàng với hai người kia, đoán chừng là vị thiếu quán chủ của võ quán Vân Hạc, trước đó bị thúc thúc cướp đoạt gia sản, sau đó lật ngược tình thế.

Sao đạo này, dám công tử ăn sung mặc sướng này, đều thích chui vào rừng sâu núi thẳm?

Một người thì thôi, ba người tụ tập lại, rảnh rồi sinh nông nổi à?

Thêm nữa, cách Dược Cốc hai dặm, khắp nơi đều có đệ tử võ quán canh gác, ngay cả một con chim cũng không cho vào, rõ ràng có bí mật không thể để người khác biết.

Cẩn thận nhớ lại.

Vị thiếu quán chủ võ quán Vân Hạc bình thường cả đời, lúc nguy cấp đột nhiên đột phá.

Trong huyện, cũng là từ mấy ngày đó bắt đầu có người mất tích.

Còn có Tống Lão Ngũ.

Trước đó đều đồn cha hấn sắp không xong, cần gấp Bạch Lộ để chữa thương.

Kết quả thì sao?

Qua lâu như vậy, cũng không nghe nói võ quán Thái Lô tổ chức tang lễ.

Nhìn Tống Lão Ngũ, cũng hoàn toàn không giống như đang lo lắng.

Cũng không trách lần trước trơ mắt nhìn hấn mang Bạch Lộ đi, e rằng còn có cách đặc biệt nào đó để chữa thương.

Ghép tất cả manh mối lại.

Việc dân chúng mất tích, chắc chắn có liên quan đến bọn hấn!

.. Chỉ là tạm thời không có bằng chứng.

Trần Tam Thạch cũng không định mạo hiểm tiếp cận.

Chỉ là trước mắt đã có ba vị Luyện Cốt.

Bên trong Dược Cốc, chắc chắn còn ẩn giấu vài lão nô.

Thu liễm khí tức ẩn thân cũng không phải thuật ẩn hình, một khi bị tóm được, đám người này có khả năng sẽ chó cùng

rút giậu.

Trước tiên trở về đột phá đến Luyện Huyết đại thành, vừa hay trọng cung mười thạch cũng đã sắp làm xong.

Đảm bảo gặp Luyện Cốt cũng có thể toàn thân trở ra, rồi lại đến thăm dò.

Quyết định chủ ý, Trần Tam Thạch lặng lẽ rời đi.

...

“Không thể để người chết thêm nữa.” Lương Triền khuyên nhủ hai người bên cạnh: “Tạm thời dừng lại một chút đi.”

“Không sao!” Tống Ngũ Gia lại tự tin nói: “Đem đến đều là dân quê nghèo khổ, chẳng có ai đứng ra đòi công lý cho bọn họ đâu.”

“Hương Đình Xuân lại bắt đầu điều tra rồi, Ngũ ca không biết sao?” Lương Triền thở dài nói: “Trước tiên dừng lại một chút đi, dù sao thương thế của lệnh tôn đã chữa khỏi, hơn nữa chúng ta còn thiếu tiên bảo quan trọng nhất, giết thêm bao nhiêu người cũng không có tác dụng.”

“Phan huynh.” Tống Ngũ Gia nhìn về phía thiếu quán chủ võ quán Vân Hạc: “Người sẽ không còn giấu đồ chứ?”

“Tuyệt đối không có.” Phan Quyền sắc mặt căng thẳng: “Ta là dựa vào sự giúp đỡ của hai vị mới đoạt lại gia nghiệp, sao dám tiếp tục giấu diếm? Tiên bảo nhất định ở trong tay Hương Đình Xuân, ta bảo đảm!”

“Hương Đình Xuân tên khốn này.” Tống Ngũ Gia mắng: “Chúng ta đưa cho hắn một tháng tiền lương dược liệu, hắn ngay cả bóng dáng tiên bảo cũng không cho chúng ta nhìn một cái!”

“Đúng là không thể tiếp tục như vậy nữa.” Lương Triền ưu sầu nói: “Làm đến bây giờ, chúng ta đều còn không biết tiên

bảo là cái gì, dù Hường Đình Xuân mở hộp cho chúng ta nhìn một cái cũng được chứ? Võ giả Luyện Tạng, thực sự ỨC HIẾP người quá đáng!”

“Một bên không biết tiên bảo là gì, một bên khác dù có tiên bảo cũng không biết nên dùng như thế nào, chuyện này thật rắc rối.”

“Trước tiên ngừng tiền lương được liệu lại, không thể tiếp tục thỏa hiệp mù quáng nữa.”

“Ta tán thành ý kiến này.”

Chương 93: luôn thiếu một chút

Rời khỏi Dược Cốc.

Trần Tam Thạch săn được một con gấu đen.

Đối với hắn bây giờ, hoàn toàn có thể nhẹ nhàng giải quyết một mình.

Đến bên bờ suối nhỏ hội hợp với Triệu Tiều và những người khác.

Điều bất ngờ là, bọn họ đã săn được vài con sói.

“Gần đây vận may săn bắn tốt lên rồi nhỉ.” Trần Tam Thạch trước tiên chúc mừng, sau đó dội một gáo nước lạnh: “Nhưng ta muốn khuyên các ngươi, gần đây đừng lên núi nữa, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Đã biết là võ quán đang giết người, về tình về lý đều nên khuyên can.

“Vì sao vậy Thạch ca?” Ngô Đạt không hiểu: “Chúng ta vất vả lắm mới tìm được một chỗ, ngày mai chắc chắn còn săn được sói.”

“Thạch Đầu còn có thể hại chúng ta hay sao?” Triệu Tiều lớn tuổi nhất, biết sự việc có nguyên nhân: “Từ ngày mai, chúng ta không lên núi nữa.”

Trang Nghị khó xử: “Nhưng nhà chúng ta sắp hết gạo rồi.”

“Lương thực ta cho các ngươi.” Trần Tam Thạch bây giờ không thiếu chút tiền ấy.

“Không được!” Triệu Tiều từ chối: “Thạch Đầu, người bằng lòng dẫn chúng ta lên núi săn bắn, chúng ta đã rất cảm kích rồi, sao còn dám nhận lương thực của người?”

“Coi như ta cho các người mượn, đợi sang xuân năm sau, các người trả lại ta.”

Trần Tam Thạch nói như vậy, bọn họ mới đồng ý.

Bán con gấu đen.

Trần Tam Thạch vội vàng trở về doanh trại, dự định một hơi đột phá Luyện Huyết đại thành.

Tại doanh trại, phòng thuốc.

“Không còn dược liệu nữa?”

Đến mua bổ dược, Trần Tam Thạch được thông báo kho đã trống, chỉ còn lại Bổ Huyết Thang, không có Bổ Nguyên Thang.

“Ngày mùng ba mỗi tháng, theo lịch là thời gian võ quán gửi tiền, lương thực và dược liệu tới.”

Tướng y quan dùng quạt hương bồ kiểm soát lửa, không nhanh không chậm nói: “Đã trễ mấy ngày rồi, cũng không thấy bóng dáng bọn họ. Ta đã nói mà, bọn họ sao có thể chịu đưa đồ mãi. Chỉ trong một tháng này, bọn họ đã lỗ mấy chục vạn lượng bạc.”

“Trước tiên cho ta một bát Bổ Huyết Thang đã.” Trần Tam Thạch nói.

Hắn đại khái có thể đoán ra chuyện gì đang xảy ra. Hướng Đình Xuân chơi trò ‘tay không bắt sói’ cũng sắp đến hồi kết. Võ quán người ta cũng không phải kẻ ngốc, ngay cả đồ vật cũng chưa thấy, làm sao có thể cam tâm cho đi mãi mà không nhận lại gì cả.

Không biết Hưởng Đình Xuân tiếp theo sẽ ứng phó thế nào. Dù sao cũng không liên quan đến hắn. Cùng lắm thì được liệu sẽ đắt hơn. Chẳng qua là hắn sẽ phải lên núi thêm vài chuyến, không tìm được dị thú thì gấu đen, hổ lớn vẫn còn đầy ra đây.

Một hơi uống cạn bát Bỏ Huyết Thang. Trần Tam Thạch xách theo trường thương đến sân luyện võ, bắt đầu bước đột phá cuối cùng.

Cảnh giới Luyện Huyết, từ nhập môn đến tiểu thành, khí huyết từ một luồng tiến hóa thành bốn luồng, lưu thông trong tứ chi, đạt đến sức mạnh vượt xa người thường.

Nhưng bất kỳ môn công pháp nào cũng không chỉ dựa vào tứ chi. Ví như thương pháp, không chỉ cần hai cánh tay mạnh mẽ, mà cũng cần phối hợp eo, hạ bàn càng phải đủ vững vàng, mới có thể bộc phát ra đủ uy lực của thương pháp.

Vì vậy, khí huyết chỉ lưu thông trong tứ chi là không đủ. Chỉ có khi Luyện Huyết đại thành, khí huyết lưu thông toàn thân, trong cơ thể hiện ra một chữ “đại”, phát huy toàn bộ sức mạnh của cơ thể, mới có thể thực sự thi triển ra uy lực của một môn công pháp.

Vung vẩy Lô Diệp Thương trong tay, Trần Tam Thạch dụng tâm cảm nhận sự biến đổi của khí huyết trong cơ thể. Bốn luồng khí huyết nóng bỏng của hắn theo sự luyện tập công pháp đã sớm đạt đến cực hạn, ở trạng thái không thể tiếp tục tăng lên, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá, dung hợp lưu thông toàn thân.

Nhưng mà.

Lại luôn thiếu một chút.

Cho người ta một cảm giác sắp ra rồi, nhưng mỗi lần lại bị kìm nén lại.

Kiên nhẫn!

Đừng nhìn Trần Tam Thạch tập võ thời gian không dài, nhưng hần chịu khổ tuyệt đối nhiều hơn bất kỳ ai. Ăn thịt thú, uống thuốc bổ, đều phải tu luyện điên cuồng mới có thể chuyển hóa được.

Mỗi lần đứng tấn, mỗi lần vận dụng Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, đều rất thống khổ!

Vì vậy, hần không thiếu kiên nhẫn.

Cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bình ổn tâm trạng, Trần Tam Thạch khô khan lặp đi lặp lại các động tác thương pháp.

.....

Uông Trục thấy vậy, vội vàng kéo Hường Đình Xuân lại.

“Ngươi đừng có lừa gạt bản quan.” Hường Đình Xuân tỏ vẻ không tin: “Tính cả thầy chưa đến hai tháng, Luyện Huyết đại thành?”

“Thiên Hộ không tin?” Uông Trục cười hì hì nói: “Ta nghe nói ngươi từ trong tay võ quán Thiên Nguyên, lấy được không ít dược liệu tốt, trong đó còn có một cây huyết sâm ba trăm năm.”

“Huyết sâm chỉ có tác dụng đối với võ giả Luyện Huyết, ngươi muốn nó làm gì?”

Hường Đình Xuân phản ứng lại: “Thật là hiếm lạ, lần đầu tiên thấy ngươi đòi đồ cho người khác. Được rồi, ta đáp ứng ngươi, nếu hần đột phá, ta sẽ cho hần huyết sâm.”

Hai người vừa nói vừa đi đến diễn võ trường.

Chương 94: Long Tượng Chi Huyết

Khi nhìn thấy trường thương loé lên hoa mắt trên khoảng đất trống, ngay cả lông mày của Hường Đình Xuân cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Uông mập, hấn nhanh như vậy liền Luyện Huyết đại thành, sẽ không luyện thành liệt huyết chứ?”

“Yên tâm.” Uông Trục vỗ ngực nói: “Ta dạy cho hấn, là cơ sở pháp tốt nhất thiên hạ, vô cùng vững chắc, ít nhất cũng là khí huyết thượng thừa, tương lai đi càng cao càng xa cũng sẽ không kéo chân.”

“Người đúng là có gia sản.” Hường Đình Xuân không chút nghi ngờ, cảm khái nói: “Người nói xem, năm đó người rút cuộc phạm tội gì, lại bị đày đến chỗ chúng ta? Bản quan còn cố ý tra xét, tướng quân nổi tiếng trong Bát Đại Doanh, không có một ai họ Vương.”

“Thiên Hộ thật là dễ mất ta.” Trên mặt Uông Trục không có biểu cảm gì: “Ta năm nay bốn mươi ba, vẫn là cảnh giới Luyện Cốt, làm sao có thể làm tướng quân, chẳng qua là làm chân chạy cho người khác mà thôi.”

Hường Đình Xuân không nói thêm gì, lặng lẽ nhìn thiếu niên trên diễn võ trường.

Trần Tam Thạch luyện đến cuối cùng, dứt khoát nhắm mắt lại, hoàn toàn dựa vào trí nhớ cơ bắp để luyện tập thương pháp, toàn bộ sự chú ý đặt vào bên trong cơ thể, cẩn thận cảm nhận dòng chảy của khí huyết.

Hắn cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Chỉ cảm thấy ánh sáng bên ngoài mí mắt càng ngày càng tối, cho đến khi hoàn toàn tối đen, cho đến khi hai tay cảm thương cứng đờ không còn linh hoạt, cho đến khi phổi phồng lên đến cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung và phun máu.

Cho đến khi thân thể đạt đến cực hạn, sắp không chống đỡ nổi, bốn luồng khí huyết toàn bộ chảy ngược về tim, khi chúng chảy ra một lần nữa, đã không còn là bốn luồng, mà hóa thành ngàn vạn sợi xuyên qua tứ chi bách hài, xuyên suốt toàn thân!

Võ giả Luyện Huyết đại thành bình thường, khí huyết trong cơ thể là một chữ “đại”.

Nhưng Trần Tam Thạch, là lan khắp toàn thân.

Đây mới là khí huyết quán thông chân chính!

【Công pháp: Thương pháp cơ bản bình tốt (Đại thành)】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết】

Mọi hiệu quả từ các mục đều được “Long Tượng Chi Huyết” bao phủ, hiệu quả trở nên tốt hơn, tăng cường rõ rệt.

Trần Tam Thạch lại một lần nữa điều động khí huyết, có thể cảm nhận được “Long Tượng Chi Huyết”, dường như đang rèn luyện cơ thể, xương cốt và kinh mạch của hắn.

Khó trách việc Luyện Huyết quan trọng như vậy.

Cảnh giới Luyện Cốt cần dựa vào khí huyết luyện ra để tôi luyện xương cốt, chất lượng khí huyết càng cao, hiệu quả tất nhiên càng tốt.

Chỉ là không rõ, Long Tượng Chi Huyết được coi là cấp độ gì.

Hệ thống cũng không hiển thị tiến độ nữa, cần phải thay đổi công pháp cảnh giới Luyện Cốt.

Đi tìm Uông Trục hỏi thăm xem sao.

“Tốt!”

Đang suy nghĩ, bên tai vang lên một tiếng tán thưởng.

Trần Tam Thạch mở mắt ra.

Giờ hắn mới phát hiện ra, thời gian thực tế không trôi qua quá lâu.

Nhìn sắc trời cũng chỉ khoảng hai canh giờ.

Tuy nhiên, động tĩnh quá lớn, lại thu hút rất nhiều người vây xem.

Người dẫn đầu tán thưởng là Hường Đình Xuân.

Trong ánh mắt hắn pha lẫn sự ngưỡng mộ và tán thưởng, mở miệng nói: “Tập võ hai tháng, Luyện Huyết đại thành, Bà Dương Thiên Hộ Sở của ta, quả nhiên đã xuất hiện một thiên tài!”

Trần Tam Thạch cầm trường thương chấp tay: “Hường Thiên Hộ quá khen.”

“Không cần khiêm tốn, từ hôm nay thăng chức ngươi lên làm Tổng Kỳ, tuy nhiên...” Hường Đình Xuân cười khỏ một tiếng: “Vị trí tuy có chỗ trống, nhưng không có thêm người để phân cho ngươi.”

“Trước tiên cứ theo dải ngọ của Tổng Kỳ, sau này nếu có người mới nhập ngũ, sẽ ưu tiên phân bổ về dưới trướng của ngươi.”

“Ngoài ra, bản quan còn thưởng cho ngươi một gốc huyết sâm ba trăm năm.”

“Người dưới quyền người cũng đều có thưởng, võ tốt thưởng hai phần Bô Nguyên Thang, trận tốt thưởng hai lạng bạc, số bạc này, bản quan tự mình xuất ra!”

“Cảm ơn đại nhân.” Trần Tam Thạch đương nhiên sẽ không khách sáo.

“Tốt lắm.” Hường Đình Xuân hài lòng gật đầu, sau đó quát mắng đám binh sĩ đang vây xem: “Đều phải luyện tập cho tốt, các người cũng có thể có thưởng!”

Sau khi nói xong, Hường Đình Xuân đặt tay lên thanh đao bên hông sải bước rời đi.

Trở về đại trường, La Đông Tuyền liền theo sát vào.

“Thưa đại nhân, nhóm người đó đã có phản hồi.”

La Đông Tuyền báo cáo: “Võ quán nói rằng họ sẽ hết sức ủng hộ đại nhân xuất binh, nhưng họ không thấy được chút thành ý nào của ngài. Họ còn nói, đại nhân cứ che giấu như vậy, chẳng lẽ tiên bảo căn bản không nằm trong tay ngài, ngài đang đùa giỡn họ sao?”

Đúng là không thấy tỏ thì không thả chim ưng.

Hường Đình Xuân liền hỏi: “Còn đám giáo đồ Vu Thần Giáo, đã tìm thấy chưa?”

“Thuộc hạ bất tài!” La Đông Tuyền cúi đầu.

“Cho người năm trăm người lục soát thành mỗi ngày, mà vẫn không tìm thấy?!”

Hường Đình Xuân cảm thấy đau đầu.

Không tìm thấy đám giáo đồ Vu Thần Giáo còn sót lại, hẳn biết lấy tiên bảo ở đâu cho võ quán?

Chương 95: Bất Diệt Kim Xà Thương

Tiên bảo con mẹ nhà nó!

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể để ảnh hưởng đến cuộc chinh phạt vào mùa xuân năm sau.

Xem ra không dùng chút thủ đoạn mạnh mẽ thì không thể khiến bọn họ ngoan ngoãn nghe lời!

“Rắc!”

“Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa!” Hường Đình Xuân bóp nát chén trà trong tay: “Lão La, nghĩ cách gì đó, gán cho võ quán một tội danh.”

“Đại nhân?!” La Đông Tuyên kinh ngạc: “Chuyện này không ổn đâu?”

“Có gì không ổn?” Hường Đình Xuân lạnh lùng nói: “Bọn họ có người chống lưng, chẳng lẽ bản quan lại không có? Người nghĩ là ai đã phê chuẩn cho bản quan xuất binh! Người cứ làm theo lời ta là được!”

“Thuộc hạ minh bạch.”

...

“Uông Bách Hộ.”

“Trước đó người nói khí huyết luyện ra có sự khác biệt về chất lượng, không biết khí huyết của ta thuộc loại chất lượng nào?” Trần Tam Thạch nói ra nghi vấn trong lòng.

“Khí huyết luyện ra từ phương pháp hô hấp hạ thừa, là một chữ ‘Đại’.”

“Chữ Đại này, càng thô càng tốt.”

“Khí huyết luyện thành từ Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, ít nhất cũng sẽ mạnh hơn gấp đôi so với luyện từ phương pháp hô hấp thông thường.”

“Càng nhiều hơn là phụ thuộc vào thiên phú.”

“Tốt nhất là có thể xuyên suốt toàn bộ cơ thể.”

“Người hỏi điều này, chẳng lẽ người ...” Uông Trục đặt một tay lên người thiếu niên: “Để ta xem người điều động khí huyết!”

Trần Tam Thạch làm theo.

“Khí huyết của người thật sự là thượng thừa!” Uông Trục cảm thán: “Giống như ta lúc trước, xuyên suốt toàn thân, nhưng thời gian tiêu tốn không biết ngắn hơn bao nhiêu lần, ổn rồi, dù Độc Sư đích thân đến, cũng sẽ nhận người!”

“Thượng thừa?” Trần Tam Thạch thăm dò hỏi: “Còn có loại đặc biệt hơn không?”

“Có, nhưng vạn người mới có một!” Uông Trục kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ: “Những người đó có tố chất võ học bẩm sinh, sinh ra đã có thể chất khác người thường, luyện cùng một loại võ công, tốc độ thường sẽ nhanh hơn và hiệu quả cũng tốt hơn.”

“Ví dụ như Hồ Sát Chi Thể, Kim Mãng Chi Thể, bọn họ đã định sẵn sẽ đi rất xa trên con đường võ đạo.”

“Nhưng người đừng nản lòng, xương cốt của người tuyệt đối đủ dùng, vẫn có thể đi rất cao.”

Trần Tam Thạch gật đầu, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Đúng là có “dị thể”, nhưng đều là bẩm sinh.

Long Tượng Chi Huyết của hắn thuộc về hậu thiên, hơn nữa còn không phải là “thể”, chỉ là khí huyết sinh ra dị tượng.

Xem ra giống như tiền thuật.

Bảng thuần thực sẽ theo thời gian, cải tạo hắn thành thể chất càng phù hợp với công pháp tu luyện.

“Chọn công pháp đi!” Ôn Trục đã sớm chuẩn bị, từ trong ngực lấy ra ba quyển sách: “Sau khi Luyện Huyết đại thành, sẽ bắt đầu tu luyện công pháp Luyện Cốt, ba quyển này đều là công pháp tiếp theo của bộ thương pháp cơ bản binh tốt, mỗi quyển có trọng điểm khác nhau.”

Trần Tam Thạch nhìn sang, tên của mấy bộ công pháp lần lượt là.

《Phi Xà Lược Phong Thương》, 《Cuồng Mãng Phá Trận Thương》, 《Bất Diệt Kim Xà Thương》.

“Những thứ này đều là ở chỗ ta mới có, những người khác ở Thiên Hộ Sở chỉ có thể học 《Tiến Giai Thương Pháp》.”

Ôn Trục giải thích: “Ba bộ công pháp này, tương ứng với tốc độ, sức mạnh, và độ bền.”

“Ta đề nghị, đầu tiên nên chọn Cuồng Mãng Phá Trận Thương, thương pháp luyện ra sẽ cực kỳ mạnh mẽ, lên chiến trường không ai địch nổi! Đốc Sư đại nhân, khi còn trẻ đã học bộ công pháp này.”

“Thứ hai, Phi Xà Lược Phong Thương, thể như gió, trong vòng hai mươi bước, chớp mắt có thể lấy mạng người. võ công thiên hạ, duy nhanh bất phá.”

“Còn về Bất Diệt Kim Xà Thương, ở Bát Đại Doanh còn được gọi là thường thường không có gì lạ thương, về tốc độ và sức mạnh đều không bằng hai loại trước, ưu điểm duy nhất là

khi giao chiến, tiêu hao khí huyết chậm hơn, nhưng cũng chỉ là tương đối, hiệu quả còn tùy thuộc vào từng người.”

Chưa kịp để hắn nói hết câu, “Bất Diệt Kim Xà Thương” đã bị Trần Tam Thạch cầm trong tay: “Ta chọn cái này.”

“Ngươi chắc chứ?” Uông Trục nghiêm túc nói: “Đây không phải chuyện đùa, ngươi hãy nghĩ cho kỹ.”

“Chắc chắn.”

Trần Tam Thạch đã suy nghĩ kỹ càng.

Về tấn công tâm xa, hắn có kỹ năng bắn tên.

Về tốc độ và sức mạnh, hắn đã có các dòng phụ trợ từ trước, nay lại được “Long Tượng Chi Huyết” bao phủ, hiệu quả sẽ chỉ tốt hơn, căn bản không có thiếu sót.

Theo hắn thấy, trên chiến trường, cách để sống sót chỉ có thể là sự bền bỉ.

Còn nhớ lần đầu tiên giao đấu với Từ Bân.

Hắn chính là dựa vào sức chịu đựng, thắng được người có cảnh giới cao hơn mình.

Còn có lần ở Kim Chung Tự.

Trong số các giáo đồ Vu Thần Giáo có khá nhiều kẻ mạnh mẽ.

Nhưng có ích gì, không mạnh được bao lâu thì đã hao hết khí huyết, cuối cùng bị một đám lính loạn đao chém chết.

“Tiểu tử ngươi, xem ra đã lĩnh hội được chỗ tốt của Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, có chấp niệm về sự bền bỉ.”

Uông Trục bung ra một vò rượu: “Mỗi người có một con đường riêng, ta cũng không nói nhiều. Có muốn cùng uống rượu, ăn mừng thắng quan không?”

Chương 96: vui mừng

“Không, ta còn có chút việc.”

Trần Tam Thạch trước đó đã hứa, sẽ cho Triệu Tiều bọn họ mượn lương thực, tốt nhất là không nên chậm trễ.

“Chúc mừng Trần Tổng Kỳ!”

Vừa ra ngoài, đã có không ít người tiến lên chúc mừng.

Nhưng vui mừng nhất, vẫn là những người dưới trướng hắn.

Lão đại tu vi đột phá, bọn họ vậy mà cũng có thể được thưởng theo.

Hai bát Bồ Nguyên Thang, nếu mua bên ngoài với giá gốc phải mất sáu mươi lượng bạc, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Theo Thạch lão đại quả là đúng đắn, số bạc tiêu vào luyện võ trước đây, lần này coi như đã hoàn vốn.”

Chu Đồng vui đến không ngậm được miệng.

Hứa Văn Tài cũng kiếm được hai lượng bạc, rất là vui mừng.

Hắn đi theo phía sau: “Đại nhân, ngài định ra khỏi doanh trại? Vừa hay ta cũng muốn về nhà một chuyến, chúng ta cùng đi nhé.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nhà ngươi không phải đã mất hết rồi sao, về làm gì?”

“Dựng bia.” Hứa Văn Tài dùng sức chớp mắt hai cái: “Một phần của mẹ ta vẫn chỉ là một tấm gỗ, nhờ ơn của ngài có tiền

thường, ta đã chuẩn bị đi tìm thợ khắc bia.”

“Đi thôi.” Trần Tam Thạch theo thói quen vác cung tên và thương.

Hắn chất hai bao gạo lên lưng Bạch Hạc Mã, cùng với Hứa Văn Tài thong thả đi dọc theo đường.

Bạch Hạc Mã thậm chí không cần dắt, tự động bám sát phía sau hai người.

“Ngài thật lợi hại.” Hứa Văn Tài vỗ vào lưng ngựa: “Ngay cả loại ngựa chúng này cũng có thể thuần phục, sau này nhất định sẽ làm nên đại sự!”

“...”

Trần Tam Thạch đối với kiểu nịnh hót cứng nhắc như vậy, không biết nên đáp lại thế nào.

Hứa Văn Tài lúng túng hắng giọng, chuyển chủ đề: “Ngài có cần ta giúp ngài viết văn chương, chiêu mộ thêm người không?”

“Chiêu mộ người?” Trần Tam Thạch hỏi: “Ý của ngài là những vị trí còn trống dưới tay ta?”

“Đúng vậy!” Hứa Văn Tài trịnh trọng nói: “Thực không dám giấu giếm, ta có chút hiểu biết về thuật xem tướng, trong khoảng thời gian tiếp xúc này, ta càng cảm thấy ngài không tầm thường, tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện lớn...”

“Dừng lại dừng lại!” Trần Tam Thạch ngượng đến mức da đầu tê dại, ngắt lời: “Chuyện chiêu người để sau hãy nói, không vội.”

“Ngài nói vậy không đúng, sao có thể không vội?” Hứa Văn Tài hào hứng kể: “Năm xưa, Thái Tổ triều trước trên đường bị áp giải đi đày, cùng với đồng hương giết quan khởi

nghĩa, sau đó những người đó, phần lớn trở thành công thần khai quốc.”

“Lại nói về Thái Tổ của triều đại này, những người huynh đệ kết nghĩa thời còn làm nô lệ, sau này đều là nền tảng xây dựng Đại Thịnh triều lúc ban đầu.”

“Từ đó có thể thấy, muốn thành đại sự, chiêu mộ nhân tài nhất định phải làm sớm!”

“Thành đại sự?” Trần Tam Thạch càng nghe càng thấy không ổn: “Người muốn làm gì?!”

“Khụ khụ, ngài đừng hiểu lầm.” Hứa Văn Tài nói: “Mùa xuân tới sẽ đánh trận, chúng ta có thêm một người, cũng sẽ có thêm một phần thắng lợi đúng không?”

“Người viết đi.”

Trần Tam Thạch ở trên đường đi.

Nhìn thấy nhiều bà con vẫn mặc áo rách, vào quân doanh, ít nhất có thể ăn no mặc ấm.

Đương nhiên, cái giá phải trả là có thể chết trên sa trường.

Cuối cùng có thể chiêu mộ được hay không, tùy duyên.

“Được rồi!” Hứa Văn Tài đặc biệt kích động: “Đại nhân cứ xem đi!”

“...”

Trần Tam Thạch bắt đầu nghi ngờ, tên này ngày nào cũng không luyện tập thì đang làm gì.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến đầu thôn Yên Biên.

“Thạch Đầu, người còn mặt mũi quay về à, thôn dân đều bị người hại khổ rồi!”

Giọng nói cay nghiệt quen thuộc vang lên.

Trần Tam Thạch cũng không bức tức: “Lại Tử thúc, lại có chuyện gì nữa, ta lại gây họa cho thôn dân rồi sao?”

“Đúng, người hại khổ Triệu Tiều rồi!”

“Triệu thúc?” Trần Tam Thạch nhú mày: “Ông ấy làm sao, gần đây ta đã dặn dò, bảo ông ấy đừng lên núi.”

“Ai nói là xảy ra chuyện trên núi?”

Lại Tử Đầu bữu môi: “Trong thôn có rất nhiều đệ tử võ quán đến bao vây nhà Triệu Tiều, chắc chắn là người đắc tội với người ta rồi!”

“Có phải là võ quán Thái Lô không?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Có những ai?”

“Có tên lần trước lừa Trương Thuận đi tu sửa kênh đào, còn có một tên cụt một tai, bị bọn họ gọi là đại sư huynh!”

Lại Tử Đầu nhìn thiếu niên đang nhảy lên ngựa, cảnh cáo: “Người thật sự dám đi à, bọn họ đông người như vậy, người không sợ chết sao?”

“Giá!”

Trần Tam Thạch không trả lời, cười Bạch Hạc Mã xông vào thôn.

Chết sao?

Ai chết còn chưa biết đâu.

Bạch Hạc Mã trong nháy mắt biến mất, để lại Hứa Văn Tài trong đám bụi mù không ngừng ho khan.

Hắn dùng tay áo bịt miệng, đồng thời hỏi: “Lão hương, bọn họ có bao nhiêu người?”

“Hơn ba mươi người!” Lại Tử Đầu trợn mắt: “Mỗi người đều cầm kiếm, đáng sợ lắm!”

Nghe vậy, Hứa Văn Tài không đi theo vào thôn, mà quay người chạy về hướng Thiên Hộ Sở.

“Ngươi chắc chắn, bọn họ và Trần Tam Thạch có quan hệ tốt?”

“Chắc chắn!”

Hoàng Đào, với nửa khuôn mặt bị băng quấn, ngồi trên ghế dài.

Trước mặt gã, có hai đệ tử tạp dịch đang cúi đầu khom lưng.

Chương 97: vu khống

Chính là Trương Siêu, Lý Hạo.

Hoàng Đào bị chém mất một tai, làm sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này?

Gã hận tên tiểu tử trong doanh trại kia, hận đến nghiến răng ken két.

Nhưng đánh không lại.

Chỉ có thể chơi bản.

Đệ tử tạp dịch cùng võ quán, Trương Siêu, Lý Hạo biết chuyện, liền chạy đến hiến kế.

Nói bọn hắn có cách, tuy không thể giết chết Trần Tam Thạch, cũng có thể cho hắn một bài học nhớ đời.

Đó là ra tay với những người bên cạnh hắn.

Người giỏi lắm, người nông cuồng, còn những người bên cạnh người thì sao?

“Chắc chắn!” Trương Siêu quả quyết nói: “Lần trước chúng ta tận mắt nhìn thấy, tên họ Trần kia dẫn theo ba tên thợ săn này săn một con gấu đen, còn bắn chúng ta một mũi tên, quan hệ tốt lắm!”

Bọn hắn mang lòng oán hận, lại không có gan, không có thực lực trả thù.

Cuối cùng cũng có cơ hội, đương nhiên phải tham gia một chân.

“Chiêu này tuyệt đối hữu dụng!” Lý Hạo đắc ý nói: “Tên tiểu tử đó trước kia có một huynh đệ, bị chúng ta đưa đi sửa

kênh đào, đến nay sông chết không rõ, hắn còn có thể làm gì chúng ta?”

“Đại sư huynh, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Ngụy Húc bên cạnh có chút thấp thỏm: “Ngũ Gia đã dặn, không nên dễ dàng trêu chọc hắn...”

“Vậy cái tai này của ta tính thế nào?!” Hoàng Đào tức giận nói: “Không dám giết hắn, còn không dám động đến mấy tên thợ săn nghèo kia sao? Để hắn nhìn thấy có người vì hắn mà gặp nạn, cũng coi như giải tỏa được phần nào!”

“Đúng vậy.” Trương Siêu xúi giục: “Hôm nay chúng ta gọi đến ba mươi mấy sư huynh đệ, hắn chỉ có một mình, sợ cái gì?”

“Hơn nữa, giữa ban ngày ban mặt, hắn còn dám giết người giữa đường phố hay sao?”

“Nói hay lắm!” Hoàng Đào phát tay mạnh mẽ: “Đem mấy tên thợ săn đó lên đây!”

Vài đệ tử võ quán áp giải ba tên thợ săn bị đánh bầm dập lên.

Tự nhiên là ba người Triệu Tiều, Ngô Đạt, Trang Nghị.

“Buông lão tử ra, lũ chết bầm!”

“Đồ thiếu đòn, ngươi chửi ai hả?!”

Trương Siêu tiến lên tát một cái.

“Các người, các người dựa vào cái gì mà bắt chúng ta?”

Khóe miệng Ngô Đạt toàn là máu: “Chúng ta có phạm pháp đâu!”

“Không phạm pháp?”

Lý Hạo đưa tay, từ trong ngực áo lấy ra một miếng ngọc bội bị nứt: “Vậy đây là cái gì, người ăn trộm đồ của đại sư huynh chúng ta, còn không chịu nhận?”

“Người nói láo, người vu khống chúng ta!”

Ngô Đạt chửi ầm lên.

Sáng nay, đệ tử võ quán đột nhiên xông vào nhà hấn, lục ra một miếng ngọc bội mà hấn căn bản không hề quen biết.

Nói là ba người bọn họ hợp sức ăn trộm.

Thủ đoạn vu oan, đơn giản thô bạo, không nói lý.

“Đồ nghèo hèn!” Hoàng Đào lạnh lùng nói: “Lên núi săn bắn, còn ăn trộm đồ của lão tử, người nhà quê đúng là hèn hạ!”

“Người cũng là người nhà quê!” Trang Nghị lớn tiếng hét lên: “Người có phải tên là Hoàng Đào không? Nhà người trước kia ở thôn Tiền Gia dệt chiếu cói, sau đó chị gái gả cho lão gia bảy mươi tuổi ở thành làm thiếp, người mới có thể vào võ quán...”

“Câm miệng!” Hoàng Đào giận dữ, giẫm một chân lên mặt hấn: “Còn nói nhảm nữa, ta sẽ băm nát đầu người!”

Triệu Tiều lớn tuổi hơn, hiểu rằng tranh cãi là vô ích.

Hấn khẩn cầu: “Lão gia, xin chỉ cho một con đường sáng, làm thế nào mới có thể tha cho chúng ta một mạng?”

“Bồi thường, các người cũng không bồi thường nổi.” Hoàng Đào nói ra mục đích thực sự: “Lão tử rộng lượng, cho các người một cơ hội, đi gọi Trần Tam Thạch đến đây, để hấn thay các người bồi lễ xin lỗi!”

“Ta... chúng ta không quen biết Trần Tam Thạch!”

Triệu Tiều nói ra lời kinh người.

“Triệu thúc?”

Ngô Đạt và Trang Nghị mở to mắt, không hiểu ý nghĩa.

Triệu Tiều nháy mắt ra hiệu, khẽ lắc đầu.

Hắn coi như đã hiểu rõ.

Đám người này, là nhắm vào Trần Tam Thạch mà đến.

Trước mặt đang có bảy tám người đứng, gần đó còn có ít nhất hai mươi người ẩn nấp nữa, bên hông ai nấy đều đeo bảo kiếm.

Rõ ràng, bọn hắn không dám đến doanh trại kiếm chuyện, muốn lợi dụng bọn họ để dụ Thạch ra ngoài, gây khó dễ giữa đường!

Đúng là như vậy.

Triệu Tiều biết bản thân bị liên lụy một cách vô cớ.

Nhưng nếu trước đó không phải bọn họ cầu xin Trần Tam Thạch dẫn lên núi, cũng sẽ không có chuyện này.

Đã hưởng phúc của người ta, gặp tình huống này thì không thể oán trách.

Càng không thể hại Trần Tam Thạch.

Bọn họ không hiểu võ đạo, nhưng cũng biết đây là mấy chục võ sư, cho dù Trần Tam Thạch có thể đánh hổ, đến đây cũng sẽ chịu thiệt lớn.

“Không quen biết?!”

Hoàng Đào nhìn thấu tâm tư của Triệu Tiều: “Đồ chó má, đánh cho ta!”

Trương Siêu, Lý Hạo dẫn đầu ra tay.

Không mấy chốc, ba người đã máu me đầy mình, thương tích khắp người.

Cảnh tượng này, không ít bà con thôn Yến Biên đều đứng nhìn từ xa.

Nhưng bọn họ cũng chỉ dám tức giận mà không dám nói.

Hoàng Đào mất kiên nhẫn: “Thôi vậy, Nguy sư đệ, người đến Vệ Sở dụ họ Trần ra đây!”

Chương 98: Giết người

“Ta?”

Ngụy Húc lắc đầu lia lịa, rõ ràng không có gan đó.

Hắn chỉ vào Trương Siêu: “Hai người đi đi.”

“Hả, sư huynh?”

Trương Siêu và Lý Hạo liên tục lùi lại: “Chúng, chúng ta không biết Thiên Hộ Sở ở đâu!”

“Cộc cộc cộc ——”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa như tiếng trống trận.

Nghe thấy tiếng động, mọi người nhìn theo, chỉ thấy cuối con đường đất vàng bụi bay mù mịt. Một con tuần mã trắng phi ra từ trong cát bụi. Trên lưng ngựa có một thiếu niên mặc giáp, sau lưng đeo cung tên và trường thương, bụi mù mịt khiến không nhìn rõ mặt hắn.

“Là hắn!” Trương Siêu và Lý Hạo thở phào nhẹ nhõm: “Hắn tới rồi!”

“Tới thật đúng lúc!”

Hoàng Đào lộ vẻ vui mừng, gã cố ý lớn tiếng hét về phía thiếu niên: “Họ Trần kia, đồng hương của người ăn trộm đồ của ta, ta khuyên người đừng xen vào chuyện của người khác!”

“Thạch Đầu, bọn hắn đông người, cẩn thận...”

Triệu Tiều muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã bị đánh đến mức không còn sức để nói.

“Câm miệng!” Hoàng Đào đá Triệu Tiều một cái, tiếp tục hét lớn: “Người nhất định phải xen vào cũng không phải là không được, nhưng người phải thay bọn họ quỳ xuống nhận lỗi với ta! Nếu không, ta sẽ chặt tay chân bọn họ, rồi đưa đến nhà lao huyện nha!”

“Cộc cộc cộc ——”

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng vó ngựa phi như điên.

“Họ Trần kia, đại sư huynh của ta đang nói chuyện với người đó, người không nghe thấy sao?”

Trương Siêu và Lý Hạo bước lên một bước: “Lăn xuống khỏi ngựa ngay!”

Một mình đi tìm bọn hắc không có gan. Nhưng có ba mươi mấy đồng môn đứng sau lưng thì lại có gan, hơn nữa còn rất lớn!

Vẫn không có tiếng trả lời. Chỉ có chiến mã đang nhanh chóng tới gần.

“Sao ta cảm thấy có gì đó không đúng?”

Lý Hạo có chút hoảng sợ, hắc nhìn thấy thiếu niên trên lưng ngựa không biết từ lúc nào đã không còn cầm dây cương nữa, mà là cung tên, hơn nữa còn nhắm vào mục tiêu chính là hắc.

“Phập ——”

Trước mắt mọi người, một bóng đen vụt qua, trực tiếp bắn xuyên qua tim Lý Hạo, hắc ngã xuống, bất động.

“Á?!” Trương Siêu há hốc mồm.

Sao lại hoàn toàn khác với những gì hắc tưởng tượng.

Trần Tam Thạch lại dám giết người ngay từ đầu? Đối phương lấy đâu ra cái gan đấy!

Cái gan hùm mượn oai của hắc bổng chóc tan vỡ.

Mũi tên thứ hai theo sát, đâm thẳng vào miệng hắc, xuyên ra từ sau gáy, khiến hắc chết ngay tại chỗ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Khiến cả Hoàng Đào và những thôn dân đang nhìn đều không kịp phản ứng, cứ đờ người ra như hóa đá.

“Xuy—”

Cuối cùng, vẫn là tiếng của thiếu niên phá vỡ sự im lặng chết chóc.

“Ta còn không nhiều tên.” Trần Tam Thạch cúi đầu nhìn ống tên, giọng bình thản nói: “Ngoại trừ Hoàng Đào và Ngụy Húc, những ai muốn sống có thể đi, nhưng, ta chỉ đếm đến mười.”

“Mười!”

Theo tiếng đếm ngược vang lên, mọi người mới bừng tỉnh.

“Giết người rồi!”

Thôn dân thôn Yến Biên, làm gì đã từng chứng kiến cảnh tượng đâm máu như vậy?

Huống chi kẻ giết người.

Lại là Thạch Đầu mà họ từng quen thuộc nhất!

Vài tháng trước, còn là một thư sinh ôm sách thánh hiền muốn thi khoa cử.

Đột nhiên, lại cầm cung, giết người!

“Thạch Đầu đây là... Làm quan to đến mức nào, lại dám giết đệ tử võ quán giữa đường?”

“Giết tốt, giết tốt lắm!”

Mười người thì có đến tám người đã từng bị người của võ quán ức hiếp.

Xét cho cùng.

Đất đai của rất nhiều nhà nông, chính là nhờ sự giúp đỡ của các võ sư, mà bị địa chủ thu mua với giá rẻ mạt.

“Người... Người thật to gan!” Hoàng Đào hoàn hồn từ cơn chấn động: “Một Tiểu Kỳ, ngang nhiên giết người giữa đường, còn có vương pháp không?!”

Thiếu niên trên lưng ngựa mặt không cảm xúc, từ từ rút một mũi tên đặt lên dây cung, miệng nói: “Chín.”

“Các vị sư huynh đệ, cùng nhau bắt hắn lại!” Hoàng Đào rút kiếm: “Hôm nay dù Hương Đình Xuân có đến, cũng không có lý do gì để bảo vệ hắn!”

Tiếng leng keng không ngừng vang lên.

Từng thanh kiếm lần lượt ra khỏi vỏ, ba mươi mấy võ giả chặn trước bạch mã.

“Sáu!”

Tiếng đếm ngược không dừng lại.

Người của võ quán Thái Lôi có chút hoảng loạn.

Người này thật sự định giết hết bọn họ?

“Sợ gì?!” Hoàng Đào hét lên: “Hắn chỉ có một mình!”

“Đại sư huynh, không bằng, vẫn nên đi tìm Ngũ Gia đi!”

Người của võ quán, rốt cuộc không phải quân đội.

Những đệ tử này, không có bổng lộc đã đành, nhiều người còn phải đóng học phí hàng năm, kêu họ cùng nhau ỷ thế hiếp người thì được, còn bán mạng?

Đừng đùa, không phải ai cũng là kẻ ngốc.

“Đúng vậy, đại sư huynh, ta cũng thấy nên gọi Ngũ Gia đến xử lý hẳn!”

“Ba!”

“Hai!”

“Xoạt xoạt!”

Trước khi tiếng đếm ngược kết thúc, đại đa số đệ tử võ quán quay đầu bỏ chạy.

“Các người chạy cái gì?!”

Hoàng Đào có hết thể nào cũng vô dụng, rất nhanh chỉ còn lại năm sáu người, hoặc là những kẻ tính tình lớn, hoặc là có quan hệ thân thiết với gã.

Ngay cả Ngụy Húc cũng định chạy.

“Người đứng lại!” Hoàng Đào đưa tay kéo Ngụy Húc lại: “Họ Trần đã nói, người và ta không thể đi!”

Chương 99: không nao núng

Trần Tam Thạch giờ cao trường cung: “Các vị, thời gian sắp hết rồi!”

Giây phút lời nói vừa dứt, dây Khai Nguyên Cung như sấm sét, tên bắn ra như mưa!

“Vút!”

“Phập!”

“Phập!”

Bất kể là đệ tử võ quán mới nhập môn hay đã Luyện Huyết tiểu thành, chỉ cần còn có mặt, từng người một đều bị bắn xuyên đầu. Dù bọn hắc liên mạng muốn áp sát, nhưng vẫn không thể địch lại tốc độ bắn tên nhanh và chuẩn xác của thiếu niên.

Những người này đều chết não ngay lập tức không chút đau đớn, hưởng hết cực lạc.

“Đại sư huynh, ta đã nói đừng đến đừng đến mà!”

Giọng Ngụy Húc mang theo tiếng nức nở, thậm chí không cần kiếm, ném xuống đất rồi liều mạng bỏ chạy.

“Phập!”

Hắn còn chưa kịp nhắc chân, đã cảm thấy lạnh sống lưng, trúng tên tử vong.

Trước sau không quá mười giây, chỉ còn lại một mình Hoàng Đào.

Tay gã cầm kiếm hơi run rẩy.

Hết mũi tên này đến mũi tên khác, trăm phát trăm trúng, thậm chí không có cơ hội né tránh!

“Giá!”

Trần Tam Thạch thu cung thúc ngựa, tay cầm trường thương lao về phía người cuối cùng với khí thế sấm sét.

“Lão tử liều mạng với ngươi!”

Hoàng Đào không còn đường lui, cũng chỉ có thể điều động khí huyết đối mặt với con chiến mã cao lớn đang lao tới chém tới.

Tinh thần gã lúc này đã sụp đổ hoàn thành.

Cộng thêm Trần Tam Thạch đã đột phá đại thành, còn cười chiến mã, thậm chí không cần một hiệp, trường thương đã trực tiếp xuyên qua tim Hoàng Đào, đâm xuyên qua cơ thể gã bay lên không trung hàng chục trượng rồi mới dừng ngựa, rút trường thương, mặc cho thi thể rơi xuống đất.

Mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Con đường đất vàng của thôn Yến Biên, bị nhuộm đỏ bởi máu.

“Ôi mẹ ơi!” Lại Tử Đầu nhìn thấy cảnh này, sợ hãi ngồi bệt xuống đất: “Điên rồi, điên rồi!”

“Tam Thạch...” Triệu Tiêu khó khăn lắm mới hồi phục lại tinh thần từ cơn chấn động: “Chuyện này, chuyện này phải giải quyết thế nào?”

“Một mình Thạch ca, giết nhiều người của bọn họ như vậy?!” Ngô Đạt trước tiên là sùng bái, sau đó là lo lắng: “Giết nhiều đệ tử võ quán như vậy, bọn họ sẽ lập tức đến tìm ngươi.”

“Thạch ca, chúng ta cùng chạy đi!” Trang Nghị đề nghị: “Đến huyện bên cạnh, làm sơn tặc!”

Trần Tam Thạch vẫn không nao núng.

Lý Siêu, Trương Hạo, hai kẻ này hẳn đã sớm muốn giết, khỏi cần nói nhiều.

Những kẻ còn lại cũng không thể giữ lại.

Tuyệt nhiên không phải hẳn là kẻ khát máu, liều lĩnh, không để ý hậu quả.

Giữ lại đám người này, bọn hắn sẽ như một bày linh cầu luôn vây quanh hắn, chỉ chờ hắn sơ hở là sẽ xông vào.

Nhưng hắn dám giết người, tất nhiên có sự tự tin của kẻ dám giết người.

Gần đây việc cung cấp quân nhu bị gián đoạn, Hương Đình Xuân đang đau đầu lắm.

Nếu mọi chuyện thật sự trở nên không thể cứu vãn, Trần Tam Thạch hoàn toàn có thể tiết lộ chuyện Dược Cốc.

Hương Đình Xuân nằm mơ cũng muốn có bằng chứng thật sự để nắm thóp võ quán.

Cho dù không tìm được bằng chứng, với phong cách làm việc “tay không bắt giặc” của Hương Đình Xuân, hắn cũng sẽ tạo ra bằng chứng.

Trong giai đoạn này, võ quán và quân đội đang ở thế đối đầu, căn bản không cần lo lắng chuyện sẽ bị làm lớn.

Làm người làm việc, phải biết phán đoán thời thế.

Hơn nữa, võ quán Thái Lô không giống ba nhà kia, hiện tại rất yếu.

Lão quán chủ vừa mới khỏi vết thương nặng, tuy không chết nhưng vẫn đang bế quan dưỡng thương.

Người ra ngoài đi lại chỉ có một mình Tổng Lão Ngũ.

Tổng Lão Ngũ Luyện Cốt chưa lâu, lại còn tu luyện một môn phương pháp hô hấp giang hồ hạ đẳng.

Trần Tam Thạch có Long Tượng Chi Huyết gia trì, tỷ lệ thắng khi đánh nhau chưa nói đến, nhưng toàn thân trở ra thì chắc chắn trăm phần trăm không có vấn đề.

Triệu Tiều đương nhiên không hiểu những điều này, lo lắng nói: “Thạch Đầu, chúng ta mau chạy đi!”

“Triệu thúc lo xa rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trần Tam Thạch khẽ động tai: “Lại có người đến, hai người mau vào nhà trốn đi.”

Hắn nghe thấy từ hai đầu thôn, mỗi bên có một nhóm người đang khẩn cấp đi về phía này.

...

“Đồ hỗn xược! Tại sao không ngăn chúng lại?”

Tổng Lão Ngũ đang chạy như bay, một đệ tử khó nhọc đuổi theo phía sau.

“Ngũ Gia, gã là đại sư huynh, chúng ta làm sao ngăn được chứ?”

“Thời buổi loạn lạc, tên ngu ngốc này sao cứ thích gây chuyện, ngay từ đầu đã không nên nhận gã!”

Tổng Lão Ngũ thần sắc ngưng trọng.

Vài tiếng đồng hồ trước, cha hắn vẫn còn đang dưỡng thương, vậy mà bị Hường Đình Xuân mời đến Bát Bảo Lâu dự tiệc, đến giờ vẫn chưa về.

Chắc chắn là vì chuyện cung cấp lương thực.

Hường Đình Xuân nhất định sẽ tìm mọi cách để gây khó dễ cho bọn họ.

Đúng lúc này, hắn lại biết được Hoàng Đào dẫn người đi vây công Trần Tam Thạch.

Nếu làm bị thương tên tiểu tử đó, chẳng phải là đưa cán dao cho họ Hưởng sao?

“Các ngươi, chuyện gì vậy?!”

Tổng Lão Ngũ sắp đến nơi thì gặp một đám đông đệ tử nhà mình chạy ra khỏi làng.

Chương 100: Bôn Lô Kiếm Pháp

“Ngũ Gia?!”

Các đệ tử võ quán trước đó bị dọa sợ mất vía, nhìn thấy hắc mị hoàn hồn trở lại.

“Ngũ Gia, đại sự không ổn! Giết người... giết người rồi!”

“Các người giết Trần Tam Thạch rồi?!”

Tổng Lão Ngũ cảm thấy không ổn.

Lần trước trên Hồ Đầu Sơn, hắc mị đã gặp tên tiểu tử đó, tuy lợi hại nhưng dù sao cũng chỉ là Tiểu Kỳ Luyện Huyết tiểu thành.

Hoàng Đào lại dẫn theo hơn ba mươi huynh đệ đồng môn, riêng Luyện Huyết tiểu thành đã có bảy tám người.

Nếu bị vây công, Trần Tam Thạch chắc chắn sẽ gặp nạn.

Tuy nhiên, câu trả lời tiếp theo lại hoàn toàn ngược lại.

“Không...” Đệ tử thở hổn hển nói: “Là tên quân hộ đó đại khai sát giới, giết, giết rất nhiều người của chúng ta!”

“Cái gì?!”

Tổng Lão Ngũ tăng nhanh bước chân.

Đến khi đến nơi, hắc mị nhìn thấy xác chết đầy đất.

Hoàng Đào, Ngụy Húc cùng với vài vị đệ tử chân truyền.

Tổng Lão Ngũ nhìn Trần Tam Thạch đang ngồi trên lưng ngựa, tức giận bùng bùng.

“Thằng nhãi ranh ngươi dám?!”

Những đệ tử chân truyền này đều là được bồi dưỡng bằng biết bao tâm huyết.

Vậy mà bị đối phương giết như gà như chó thế này sao?

Đối phương không phải chỉ mới đạt đến Luyện Huyết tiểu thành thôi sao?

Lại đột phá nữa rồi?

Nhưng dù cho có đạt đến Luyện Huyết đại thành đi nữa, thì Hoàng Đào cũng là... bên cạnh còn có nhiều trợ thủ như vậy, tại sao lại bị giết sạch, toàn là phế vật hay sao?!

Sau cơn chấn động, Tống Lão Ngũ lại một lần nữa bị cơn giận dữ bao trùm, hấn nổi trận lôi đình: “Ngươi làm vậy có phải quá đáng quá rồi không? Người đâu, người đâu, bắt hấn lại cho ta!”

Các đệ tử bị dọa chạy trước đó, giờ có Ngũ Gia tự mình trấn giữ, lại lấy hết can đảm rút kiếm ra, thận trọng tiến về phía Bạch Hạc Mã.

“Ai dám động thủ?!”

Ngay lúc này.

Một giọng nói già nua nhưng lại mang theo sự gian xảo vang lên.

Chỉ thấy Hứa Văn Tài thở hồng hộc chạy về.

Đằng sau hấn, là quan binh của Bà Dương Thiên Hộ Sở.

Dẫn đầu là Phương Tổng Kỳ, tiếp theo là Từ Bân, Chu Đồng, Vương Lực và những người khác.

Tổng cộng có tới bốn năm mươi người.

“...”

Trước đó Trần Tam Thạch không để ý đến Hứa Văn Tài, xem ra hắn đã quay về gọi người rồi.

Quan binh Vệ Sở cầm trường mâu, chia ra hai bên, tạo thành thế đối đầu với các đệ tử võ quán.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài thở hổn hển nói: “Uông Bách Hộ, Hướng Thiên Hộ đều không có ở trong doanh, ta chỉ tìm được Phương Tổng Kỳ!”

“Sao lại chết nhiều người như vậy?”

Phương Tổng Kỳ nhìn những xác chết trên mặt đất, biết rằng sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

Hắn lấy hết can đảm chấp tay nói: “Tổng Lão Ngũ, có phải có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm cái đầu mẹ ngươi!” Tổng Lão Ngũ mắt kiểm soát: “Giết nhiều người của ta như vậy, ngươi còn nói là hiểu lầm?”

“Các ngươi đến đông người như vậy muốn làm gì? Là ngay cả ta cũng muốn giết hay sao!”

“Tự nhiên không dám.” Phương Tổng Kỳ hòa giải: “Hay là thế này, trước tiên để Trần Tổng Kỳ theo chúng ta về, đợi đến khi Thiên Hộ đại nhân trở lại, rồi sẽ bàn bạc cách xử lý.”

“Không cần ngươi lo!” Tổng Lão Ngũ giận dữ: “Hôm nay, ta phải đích thân bắt sống hắn, mang đến trước mặt Hướng Đình Xuân, xem hắn định cho ta một lời giải thích như thế nào!”

Tổng Lão Ngũ vừa nói vừa giật lấy một thanh kiếm từ tay đệ tử bên cạnh, định tự mình ra tay.

“Trần Tổng Kỳ!” Phương Bình hạ giọng khuyên nhủ: “Ngươi đi trước đi, chúng ta sẽ kéo dài thời gian... Khoan đã, ngươi làm gì vậy?!”

Lời còn chưa dứt, thiếu niên bên cạnh đã thúc ngựa xông ra.

“Đối phương là Luyện Cốt đấy!”

Phương Bình không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai bên lao vào nhau với tốc độ cực nhanh.

“Luyện Huyết và Luyện Cốt khác nhau một trời một vực, người lấy đâu ra cái gan chó má này?!”

Tổng Lão Ngũ khí huyết bùng nổ, gân mạch trong cơ thể đột nhiên phình to, từng tắc từng tắc bám chặt lấy xương cốt toàn thân, phát ra tiếng răng rắc, cơ bắp cuộn cuộn, tựa như một đầu mãnh thú hình người.

Khoảnh khắc hần di chuyển, hai chân đã để lại những hố sâu trên mặt đất bùn, cảnh vật hai bên lướt qua nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn cách con bạch mã khoảng mười bước, thanh bảo kiếm trong tay găm lên như sấm, tốc độ nhanh như chớp.

Bôn Lôi Kiếm Pháp!

Tổng Lão Ngũ lửa giận ngút trời.

Hắn nhìn chăm chăm vào ngọn Lô Diệp Thương trong tay thiếu niên đang giơ cao, chuẩn bị né tránh đòn tấn công này rồi nhanh chóng tiếp cận, trước tiên chém chết con chiến mã, sau đó chém đứt một cánh tay của thiếu niên, rồi bắt sống thiếu niên.

Khi còn cách khoảng bảy bước, một tia sáng lạnh lẽo đột ngột lóe lên.

Không biết từ lúc nào, mũi thương đã đâm thẳng vào mặt hắn!

Rõ ràng Tổng Lão Ngũ đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào cây trường thương, nhưng lại không phát hiện ra đối phương

ra tay từ lúc nào, làm thế nào đối phương làm được điều đó?!

Hắn vội vàng thu lại tư thế tấn công, chuyển sang dùng bảo kiếm đỡ đòn.

...

P/S: Code giảm giá 10%: 11629243 ~~~

【Lưu Ý】 : Không đẩy KP vào mục đề cử, đẩy sai mục sẽ không được nhận code!!!

Đẩy Kim Phiếu cho truyện nhận code giảm giá: ✂ 50KP
Code giảm giá 20% ✂ 100KP Code giảm giá 30% ✂ 150KP
Code giảm giá 40% ✂ 200KP Code giảm giá 50% ~~~

Hoặc đề cử và nhận xét cho truyện nhận code 25%!

Đẩy kim phiếu hoặc đề cử xong inbox hoặc nhắn zalo:
0968412279 để nhận mã giảm giá

Chương 101: im miệng

Giao đấu một chiêu, cả hai đều không dừng bước tiến, lướt qua nhau.

Thanh kiếm dài trong tay Tống Lão Ngũ rung lên không ngừng, sự tức giận trên mặt hắn giảm bớt, thay vào đó là sự kinh ngạc.

Một chiêu này.

Hắn không chiếm được bất kỳ lợi thế nào, nhiều nhất cũng chỉ là nhờ vào sự áp chế về cảnh giới, chiếm ưu thế nhỏ về sức mạnh.

Trần Tam Thạch ghì ngựa dừng lại, cũng không hề thoải mái.

Tống Lão Ngũ chỉ mới bước vào Luyện Cốt mà đã có sức mạnh đáng sợ như vậy, rõ ràng là không thể xem thường các võ giả Luyện Cốt.

May mắn là hắn có Long Tượng Chi Huyết gia trì, có thể bù đắp phần lớn sự chênh lệch, tiếp theo chỉ cần dốc toàn lực, chưa chắc đã không phải là đối thủ.

“Lại đến!”

Tống Lão Ngũ lại tấn công.

Những người còn lại nhìn họ giao chiến, nhất thời không biết phải làm sao.

“Hắn mới đột phá Luyện Huyết đại thành, đã có thể giao đấu với võ giả Luyện Cốt?!”

Phương Bình không thể tin vào mắt mình.

Nhưng tình hình cấp bách, hấn cũng không có thời gian để kinh ngạc: “Không thể để bọn họ tiếp tục đánh nhau nữa, bất kể ai bị thương, đều không thể giải quyết ổn thỏa. Phải tìm Thiên Hộ đại nhân!”

Mọi chuyện thật là trùng hợp.

Cách đây không lâu, Thiên Hộ Sở bị điều đi một lượng lớn nhân mã.

Bao gồm Uông Trực, Lưu Kim Khôi cùng với mấy vị Bách Hộ khác, áp giải một xe đồ vật đi về phía huyện thành, có vẻ như đang thực hiện nhiệm vụ gì đó.

Những người ở lại doanh trại, cũng chỉ có bọn hấn và Trần Tam Thạch có giao tình, xảy ra chuyện đương nhiên phải đến xem.

Hiện tại xem ra, hấn không thể quản được nữa.

Giết đến đỏ mắt, không thể ngăn cản.

“Huynh đệ, giết!”

“Hử?!”

Chỉ thấy Chu Đồng tròn tròn mắt, vùng chiến chùy định xông lên phía trước.

“Giết cái rắm!” Phương Bình quát lớn: “Người tưởng đang ở trên chiến trường sao? Người không có đầu óc à! Từ Bân, canh chừng bọn họ, ta đi tìm Uông Bách Hộ, nhất định phải ổn định tình hình, không để sự việc tiếp tục leo thang!”

Nói xong Phương Bình vội vàng chạy về phía huyện thành.

“Chúng ta thật sự cứ đứng nhìn như vậy sao?!” Chu Đồng chỉ vào các đệ tử võ quán: “Bọn họ nhiều người như vậy, đều để Thạch Đầu đối phó một mình?”

Tổng Lão Ngũ và thiếu niên đang kịch chiến cách đó không xa, các đệ tử võ quán ở bên cạnh ngo ngoe muốn động, chỉ cần thiếu niên biểu hiện ra bất kỳ sự không địch lại hoặc bị thương nào, bọn hắc liên sẽ xông lên đánh lén.

“Họ Từ!” Chu Đồng mắng: “Ngày thường Thạch Đầu đối xử với người như thế nào, đừng để ta coi thường người!”

“Chó má, cần người phải nói sao?!” Từ Bân rút ra Nhận Linh Dao: “Huynh đệ, bao vây người của võ quán cho ta!”

“Phương Tổng Kỳ đã nói không thể hành động thiếu suy nghĩ!”

Có Tiểu Kỳ khác lên tiếng ngăn cản.

Từ Bân không để ý tới.

Chu Đồng nói đúng.

Từ khi quen biết đến nay, Thạch Đầu đối xử với hắc liên như thế nào, hắc liên biết rõ trong lòng.

Lúc này mà không giúp đỡ, còn là người sao?

Từ Bân luôn làm việc tận tâm tận lực, những người dưới quyền cũng phục hắc liên, sẵn sàng làm theo.

Vương Lực và những người khác lại càng không cần phải nói.

Họ vừa mới nhận được lợi ích, cho dù không lên giúp đỡ, cũng không thể trơ mắt nhìn lão đại của mình bị đánh lén.

Thậm chí còn có một Tiểu Kỳ khác sẵn sàng giúp đỡ.

Trong số năm mươi quan binh đến thôn Yên Biên, có ba mươi người xông ra, bao vây các đệ tử võ quán.

“Các người muốn làm gì?!” Các đệ tử võ quán nhìn những ngọn thương dày đặc: “Các người đã giết người trước, còn dám bao vây chúng ta, có phải muốn tàn sát dân lành không?!”

“Mẹ kiếp dân lành!”

Chu Đồng đập một búa vào ngực người nói, người đó phun máu tại chỗ và ngất đi.

Các đệ tử võ quán còn lại lập tức im miệng.

“Không ai được phép động đây!” Từ Bân hét lớn: “Ai dám có ý đồ xấu, giết không tha!”

Các đệ tử võ quán chung quy là loại côn đồ lưu manh, tất cả đều ngoan ngoãn đứng nghiêm, từng người nhìn về phía Ngũ Gia của mình.

Đội Ngũ Gia thắng tên tiểu tử đó, bọn họ lại kiêu ngạo cũng không muộn.

Ngược lại, không có Ngũ Gia chống lưng, bọn họ thật sự không dám liều mạng.

...

Từ Bân lo lắng nhìn cục diện trận chiến.

Hai người này đánh nhau, hẳn thực sự không thể xen vào.

Chỉ hy vọng trước khi Phương Tổng Kỳ gọi người đến, Trần Tam Thạch có thể chống đỡ được.

Kiểm ảnh, thương mang, đan xen lóe lên.

Ngựa chiến hí vang, bóng người tung hoành.

Mỗi lần vũ khí va chạm, Trần Tam Thạch đều phải dùng hết sức mới có thể đỡ được.

Cũng không trách Tổng Lão Ngũ trước khi ra tay vô cùng tự tin.

Sự chênh lệch giữa Luyện Cốt và Luyện Huyết quả thật rất lớn.

Nhưng đối với Trần Tam Thạch mà nói, chỉ cần chống đỡ được đợt tấn công đầu tiên, có nghĩa là sẽ không thua, thậm chí có khả năng rất lớn sẽ thắng.

Bởi vì, hắn có thể tiếp tục trụ vững!

Long Tượng Chi Huyết không chỉ mạnh mẽ mà sự bền bỉ cũng vượt xa huyết khí thông thường.

Chương 102: bỏ chạy

Cùng tiêu hao một lượng huyết khí, người thường có thể tung ra một đòn, Trần Tam Thạch ít nhất có thể tung ra ba đòn. Cứ như vậy, thời gian kéo dài càng lâu, cơ hội thắng tự nhiên càng lớn.

Người hiểu rõ điều này nhất, tự nhiên chính là bản thân Tổng Lão Ngũ.

“Quái thai từ đâu đến vậy!”

Bôn Lôi Kiếm Pháp của hắn, ở một nơi như Bà Dương, tuyệt đối được coi là kiếm pháp cực tốt.

Thêm vào đó là Luyện Cốt đấu Luyện Huyết, áp chế một cảnh giới, không thể nhanh chóng hạ gục cũng đành, nhưng sau mười mấy hiệp, hắn thậm chí không cảm nhận được chút dấu hiệu nào của chiến thắng.

Thương pháp của thiếu niên đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, bề ngoài dường như luôn ở thế bị động phòng thủ, nhưng thực tế, chỉ cần hắn sơ ý một chút, ngay giây tiếp theo mũi thương sẽ đâm thẳng vào mặt.

Cộng thêm việc đối phương cười chiến mã, chiếm thế thượng phong, kết hợp với cây trường trường thương hơn một trượng, quét ngang bốn phương tám hướng, Tổng Lão Ngũ căn bản không thể tiếp cận, chỉ có thể triển đấu với mũi thương sắc bén, thậm chí không thể làm tổn thương đến con chiến mã dưới háng đối phương.

Hắn cảm thấy bức bối.

“Nói cho cùng cũng chỉ là cảnh giới Luyện Huyết!”

“Ta muốn xem ngươi còn có thể trụ được bao lâu nữa!”

Tổng Lão Ngũ gầm lên.

Hắn điên cuồng điều động huyết khí, trường kiếm trong tay chém không ngừng nghỉ, muốn ép đối phương tiêu hao một lượng lớn huyết khí, để giành chiến thắng bằng vào sự áp chế cảnh giới.

Người xem trận chiến cảm thấy rất lo lắng.

“Vương Lực.” Chu Đồng chửi thề: “Chốc nữa thấy tình hình không ổn, hai chúng ta cùng xông lên xử hắn!”

“Được!” Vương Lực gật đầu.

Triệu Tiêu và Ngô Đạt cũng lén lút lấy cung tên từ trong nhà, sẵn sàng bắn tên bất cứ lúc nào.

Chỉ có Từ Bân càng xem càng thấy quen thuộc.

Đúng, chính là cảm giác này.

“Không cần chúng ta, Thạch Đầu chín phần mười là sẽ thắng!”

“Sao ngươi nhìn ra được?”

“Không tin thì cứ xem đi.”

Quả nhiên, lại hai mươi hiệp trôi qua.

Sức bùng nổ của Tổng Lão Ngũ bắt đầu suy yếu dần theo thời gian.

Ngược lại, trạng thái của thiếu niên không khác gì lúc ban đầu, căn bản không thể nhìn ra hắn còn có thể trụ được bao lâu nữa, ngược lại Tổng Lão Ngũ bắt đầu xuất hiện sơ hở, bị thiếu niên nắm bắt cơ hội phản công.

Cách đó vài mét, Lô Diệp Thương của hắn tấn công như một cơn bão dữ dội, hoặc đâm vào mặt hoặc chém vào cổ,

chiêu nào cũng chí mạng, giống như một con rắn độc thấy máu là phong hầu.

“Choang choang choang!”

Tổng Lão Ngũ không ngừng vung kiếm chém rắn, nhưng con rắn độc này vừa bị chém chết lại xuất hiện một con khác, tốc độ ngày càng nhanh, số lượng ngày càng nhiều, cuối cùng, chúng che kín cả bầu trời, không thể nào chống đỡ được.

Hắn chỉ có thể dựa vào phản xạ, điên cuồng vạy cổ và đầu để né tránh, trông giống như một màn biểu diễn tạp kỹ đầy nguy hiểm và kích thích.

Mồ hôi lạnh túa ra từ người hắn, Tổng Lão Ngũ nhận ra một sự thật đáng sợ.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, vấn đề không còn là thắng hay thua nữa, mà là sẽ chết!

Luyện Huyết đại thành, sức mạnh không yếu đi bao nhiêu, còn có thể kéo dài lâu như vậy, tại sao chứ?!

Không thể đánh tiếp nữa!

Cơn giận trong lòng Tổng Lão Ngũ dần dần bị dập tắt, cả người hắn lại trở nên tỉnh táo.

“Choang!”

Hắn dồn hết sức, chém một kiếm vào đầu thương, liên tục nhảy lùi về phía sau, nhanh chóng kéo dài khoảng cách.

Trần Tam Thạch nhảy lên khỏi lưng ngựa, tạo thành tư thế hổ vồ mồi giữa không trung, ngay lập tức rút ngắn khoảng cách, vung Lô Diệp Thương trong tay ra, đâm thẳng vào vị trí tim đối phương.

Cú đâm này cực kỳ nhanh, Tổng Lão Ngũ không kịp đỡ, cũng không dám đỡ, liền nghiêng người né tránh, may mắn để

cây thương lướt qua, nhưng ngực vẫn bị lưỡi thương cắt một vết sâu, máu chảy ra ào ạt.

“Bịch!”

Trần Tam Thạch không thu thương lại, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể hấn chảy cuộn cuộn, cầm cán thương như một cây gậy dài, dùng sức mạnh của eo và lưng, bộc phát ra sức mạnh như gấu, thuận thế quét ngang vào ngực đối phương.

Tổng Lão Ngũ bị đánh bay ra sau vài mét rồi ngã xuống đất bùn vàng, do quán tính mà lăn thêm vài vòng mới dừng lại, mặt đầy máu, bộ trường bào bằng gấm trên người càng trở nên tả tơi.

“Dừng... dừng tay!” Tổng Lão Ngũ dùng trường kiếm chống đỡ để đứng dậy: “Ta... ta nhận thua, chuyện giết đệ tử của ta, sẽ không truy cứu nữa, chuyện này đến đây là kết thúc!”

Cả hiện trường sững sốt.

Võ sĩ Luyện Huyết, thắng Luyện Cốt?!

“Tạm biệt!”

Tổng Lão Ngũ nào còn quan tâm đến hình tượng nữa, bỏ lại một câu rồi quay người bỏ chạy.

“Ngũ Gia!”

Các đệ tử võ quán vẫn đang bị bao vây lớn tiếng gọi.

Nhưng rõ ràng, Ngũ Gia của họ không có ý định quan tâm đến họ.

“Tốt, dừng lại ở đây là vừa! Chết vài đệ tử võ quán, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Từ Bân và mấy người thở phào nhẹ nhõm.

Chương 103: tắt thở

Nhưng chẳng mấy chốc, Từ Bân lại hít một hơi thật sâu.

Bởi vì thiếu niên dường như không có ý định buông tha cho tên Ngũ Gia này.

Chỉ thấy Trần Tam Thạch thu thương, cầm lấy cây Khai Nguyên Cung, lại cúi người rút một mũi tên từ trên xác chết, kéo cung bắn tên, không chút do dự.

“Vèo ——”

Tổng Lão Ngũ đã chạy được gần trăm bước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía sau.

Hắn nhìn thấy đối phương giương cung lấp tên, liền muốn dùng kiếm chém, nhưng đã chậm một nhịp, Lang Nha Tiền gào thét lao tới, xuyên qua da thịt rồi cắm vào ngực, tuy không làm tổn thương đến tim, nhưng cũng trực tiếp làm gãy xương.

Tổng Lão Ngũ loạng choạng ngồi bệt xuống đất, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang đuổi theo, mặt mày dữ tợn: “Ngươi... ngươi giết đệ tử của ta cũng được, thật sự ngay cả ta cũng dám giết sao?!”

“Có gì không dám!”

Tiếng quát của Trần Tam Thạch vang vọng khắp thôn làng.

Bạch Hạc Mã hí vang, hắn lại một lần nữa nhảy lên ngựa, Lô Diệp Thương trong tay đâm thẳng về phía trước, điều hòa khí huyết, dồn toàn bộ sức mạnh vào trường thương, phối hợp với ngựa chiến xung phong, chỉ trong chốc lát đã đến trước mặt địch, đâm một thương xuống.

Tổng Lão Ngũ làm sao còn đỡ được, bảo kiếm trong tay vừa chạm vào đã vỡ vụn rơi xuống đất.

Lưỡi thương sắc bén, thon dài không gì cản nổi, âm âm đâm vào cơ thể hắn.

“A ——”

Tổng Lão Ngũ kêu thảm thiết nằm trên mặt đất, dùng hết sức lực cuối cùng nắm chặt cán thương, ngăn không cho mũi thương tiếp tục đâm sâu vào vết thương.

Bạch Hạc Mã không dừng lại.

Trường thương cắm vào người hắn, ma sát trên mặt đất kéo lê đi.

Tổng Lão Ngũ quần áo rách nát, lưng đầy máu thịt be bét, sức lực nắm cán thương cũng ngày càng yếu, miệng hắn vừa phun máu, vừa cố gắng làm ra cố gắng cuối cùng để giữ mạng: “Nhà ta hàng năm đều cống nạp cho tri phủ đại nhân, người... giết ta, là tự tìm đường chết...”

“Phập!”

Trần Tam Thạch lười trả lời, vặn cán thương, khiến mũi thương khuấy động trong cơ thể hắn, như mũi khoan nghiền nát xương rồi đâm vào tim.

Tổng Lão Ngũ buông hai tay, tắt thở.

Thôn Yến Biên, yên lặng như tờ!

Trần Tam Thạch giờ cao trường thương:

“Các vị huynh đệ yên tâm, Tổng Lão Ngũ là do ta giết, ta tự sẽ đi bảm báo tình hình với Thiên Hộ đại nhân, không liên quan gì đến các ngươi!”

——

Tại Bát Bảo Tửu Lâu.

Trong phòng riêng.

Rượu ngon món ngon bày đầy bàn, nhưng không ai động đũa.

Hướng Đình Xuân ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, trước mặt hẳn là bốn vị quán chủ của bốn võ quán lớn nhất Bà Dương huyện thành.

“Ta đã nói xong.” Ánh mắt hắn lướt qua từng người, nói từng chữ: “Ai tán thành, ai phản đối?”

“Ngươi đừng hòng!”

Quán chủ võ quán Thái Lô, Tống Nam Sơn, lên tiếng trước.

Râu tóc lão đã bạc trắng, hơi thở yếu ớt, rõ ràng là vừa mới khỏi bệnh nặng, nhưng lời nói lại vô cùng cứng rắn: “Hướng Thiên Hộ bức người quá đáng, ta thấy không cần thiết phải nói chuyện nữa!”

Lão chống gậy định đứng dậy.

La Đông Tuyên đứng cạnh cửa rút đao ra.

Tống Nam Sơn tức giận hỏi: “Đây là có ý gì?!”

“Rất rõ ràng.” Hướng Đình Xuân tự rót tự uống, thông thả nói: “Hôm nay mấy vị không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu không, đừng hòng ra khỏi cửa này.”

“Tống quán chủ, ở đây ngươi lớn tuổi nhất, tư cách cũng cao nhất, hy vọng ngươi có thể làm gương tốt.”

“Lão phu đã nói rất rõ ràng!” Tống Nam Sơn hừ lạnh: “Không thấy đồ, đừng hòng bắt chúng ta bỏ ra thêm một đồng nào nữa!”

“Nói hay lắm!” Quán chủ võ quán Thiên Nguyên đập mạnh bàn, phụ họa: “Hướng Đình Xuân, ta nghi ngờ ngươi căn bản

không có tiên bảo trong tay, chỉ lừa gạt chúng ta thôi!”

“Lương quán chủ, người không cần phải dò hỏi ta.” Hường Đình Xuân nheo mắt: “Ta nói lại một lần cuối, thành thật hợp tác, sau khi vào xuân, đồ sẽ dâng lên tận tay!”

Tổng Nam Sơn không hề nhượng bộ: “Chúng ta nhất định phải xem đồ trước thì sao?”

“Vậy ta có thể sẽ lục soát ra một số thứ từ phủ của các người.” Hường Đình Xuân thản nhiên nói: “Ví dụ như giáp trụ, nỏ, hoặc là một lượng lớn binh khí dài.”

“Vô lý!” Tổng Nam Sơn tức giận dẫn động thương thế, ho dữ dội, lão chỉ thẳng mặt mắng: “Hường Đình Xuân, người đừng quên chúng ta là châu chấu cùng thuyền, làm lớn chuyện sẽ không có lợi cho ai cả!”

Ánh mắt Hường Đình Xuân u ám: “Đe dọa ta?”

Tổng Nam Sơn nói với những người khác: “Đừng sợ hãi, phô trương thanh thế mà thôi, chuyện binh khí giáp trụ, lão phu sẽ nhờ quan trên giúp đỡ làm rõ. Còn chuyện tiên bảo, hẳn cũng không dám tiết lộ ra ngoài!”

Tay phải Hường Đình Xuân lặng lẽ nắm chặt chuôi đao giấu dưới thân, nhưng mãi không rút đao ra.

Đối phương nói đúng.

Chỉ bằng vào phái người nhét trang bị giáp trụ vũ khí, vẫn còn có chút chưa đủ.

Ngay cả khi dùng đến biện pháp cứng rắn, cũng không thể tiêu diệt tất cả bốn võ quán lớn, phải chọn một mục tiêu để giết gà dọa khỉ.

Trong lúc không khí căng thẳng, bên ngoài vang lên tiếng cãi vã.

“Thiên Hộ đại nhân có lệnh, không được vào!”

“Xin hãy thông báo một chút, ta có việc gấp muốn báo cáo!”

Chương 104: sụp đổ hoàn toàn

La Đông Tuyền ra ngoài xem tình hình, không lâu sau lại quay lại, báo cáo bên tai Thiên Hộ đại nhân: “Có một Tổng Kỳ tìm đến, tên là Phương Bình, hắn nói...”

Sau khi nghe xong báo cáo, sát khí trong mắt Hường Đình Xuân đột nhiên tăng vọt, giọng nói càng trở nên cứng rắn gấp nhiều lần, cuối cùng cũng có một mục tiêu thích hợp.

“Tổng Nam Sơn, người thật to gan!”

“Đệ tử võ quán Thái Lôi vây giết quan binh Đại Thịnh giữa đường, đây là việc hàng trăm người tận mắt chứng kiến, người còn nói người không muốn mưu phản?!”

“Chịu chết!”

Tổng Nam Sơn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị một đao chém qua cổ, đầu lìa khỏi xác.

“Truyền lệnh của ta!” Hường Đình Xuân tràn đầy sát khí: “Võ quán Thái Lôi mưu phản tạo phản, lập tức xuất binh vây quét, một tên cũng không tha!”

“Chó điên!” Ba vị võ quán chủ còn lại kinh hãi: “Hường Đình Xuân, người là một con chó điên!”

“Đúng vậy, ta chính là một con chó điên!” Hường Đình Xuân hai mắt đỏ ngầu: “Trước hoàng hôn ngày mai, ta muốn nhìn thấy đại kho quân doanh một lần nữa tràn đầy, nếu không, tất cả hãy cùng chết với con chó điên này!”

Tận mắt chứng kiến Ngũ Gia bị đâm chết, các đệ tử võ quán sợ hãi đến hồn bay phách lạc, bảo kiếm rơi loảng xoảng đầy đất.

Bất kể là người thôn Yến Biên, hay là quan binh Vệ Sở, tất cả đều nhìn về phía thiếu niên trên lưng ngựa, ánh mắt phức tạp xen lẫn sự kính sợ.

“Đại nhân không cần lo lắng.” Chỉ có Hứa Văn Tài tiến lại gần, vuốt râu nói: “Chúng ta cứ trực tiếp quay về là được, Thiên Hộ đại nhân chắc chắn sẽ không trách phạt ngài, nhiều nhất cũng chỉ là mang danh lập công chuộc tội mà thôi.”

“Người nhìn cũng rõ ràng đấy.” Trần Tam Thạch ngay từ đầu cũng nghĩ như vậy.

Chưa kể đến chuyện cung cấp quân nhu.

Đã gần đến lúc khai chiến, không thể vì người ngoài mà làm giảm sĩ khí của mình.

Điều hẳn thực sự lo lắng là chuyện này chưa đủ lớn, không thể nào khiến lão già Tổng gia cũng phải chết theo.

May mà Trần Tam Thạch có lòng tin trước mùa xuân sẽ Luyện Cốt, bất kể kết quả của chuyện hôm nay ra sao, hẳn đều có thể bình tĩnh đối mặt.

Hắn vốn định gọi mọi người về doanh trại rồi nói sau, bỗng nhiên nghe thấy có người phi ngựa đến gần.

“Giá ——”

“Tổng Lão Ngũ, ta muốn mạng chó của ngươi!!!”

Chỉ thấy thân hình béo tròn của Uông Trục đang đề lên một con chiến mã màu nâu, tay cầm một thanh mạt đao dài và sắc bén, phía sau có hơn trăm quan binh đi theo từ xa, đang phi nước đại về phía thôn Yến Biên.

“Thạch Đầu?” Uông Trục thấy mọi người thì ghìim ngựa dừng lại: “Người không sao chứ, Tống Lão Ngũ đâu rồi!”

“Chết rồi.” Trần Tam Thạch bình tĩnh trả lời: “Làm phiền Uông Bách hộ đưa ta đi tìm Thiên Hộ báo cáo tình hình.”

“Người giết hấn rồi à?” Uông Trục không tin, mãi đến khi nhìn thấy thi thể có một lỗ lớn trước ngực, mới lộ ra vẻ kinh hãi: “Tốt tốt tốt, uổng công ta lo lắng cho người!”

Không lâu trước đó, hấn được phái đi, phụ trách nghĩ cách đưa giáp trụ binh khí vào võ quán.

Sau khi mọi việc xong xuôi, hấn vẫn luôn chờ đợi ở huyện thành.

Sau khi sự việc ở Bát Bảo Tửu Lâu xảy ra, hấn mới biết tình hình ở thôn Yên Biên, lo lắng Trần Tam Thạch không phải là đối thủ, lập tức chạy đến đây.

‘Tên tiểu tử này này vượt cấp giết người, quả thực có chút yêu nghiệt.’

‘Tốt lắm!’

Uông Bách hộ không nói nhiều, giơ cao mặc đao, mệnh lệnh thốt ra, giống như sấm sét đánh vào tai mỗi người: “Võ quán Thái Lôi mưu phản, giết sạch toàn bộ, không chừa một ai!”

Sau một hồi do dự ngần ngừ, các quan binh bắt đầu thi hành mệnh lệnh, tiến hành một cuộc tàn sát đơn phương đối với các đệ tử võ quán.

Dân thôn Yên Biên lúc đầu kinh hãi, dần dần hiểu ra, những người chết đều là võ sư ngày xưa ức hiếp bọn họ, lại bắt đầu cảm thấy như đang nằm mơ.

“Lão tử đã sớm nói nên giết!”

Chu Đồng không quan tâm mệnh lệnh từ đâu đến, vung búa như bay.

“Muru phản, diệt môn?”

Trần Tam Thạch không ngờ tới tình huống bất ngờ trước mắt, sau khi hỏi thăm mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Hướng Đình Xuân thật là một kẻ tàn nhẫn độc ác.

Vì mưu cầu tiền đồ, quả thực mất hết lý trí, lại dùng cách này bức bách các võ quán khác quy phục, cũng không sợ bọn hán đồng quy vu tận.

Đương nhiên, điều này cũng giúp hán bớt đi rất nhiều phiền phức.

Trần Tam Thạch xách thương, lặng lẽ nhìn thôn Yên Biên máu chảy thành sông.

Hán biết, sau hôm nay, ở Bà Dương huyện thành sẽ không còn ai dám đối đầu với Hướng Đình Xuân nữa.

Đây mới là ý ‘thế’ hiếp người!

Bản thân có thực lực, dưới trướng có binh mã.

Bị dồn vào đường cùng cũng chẳng sợ ai, có thể lật bàn bất cứ lúc nào.

...

Chỉ sau một đêm, võ quán Thái Lôi với truyền thống gần trăm năm đã sụp đổ hoàn toàn.

Từ người Tổng gia đến các đệ tử, cả nhà bị tru di không chừa một ai, tất cả tài sản, tiền bạc đều bị tịch thu.

Chương 105: mười lăm thạch

Nhưng Bà Dương huyện thành không những không vì thế mà rối loạn, ngược lại còn rất yên bình, hài hòa.

Đặc biệt là doanh trại quân đội.

Liên tục mấy ngày, mỗi ngày bắt đầu từ giờ Mão, sẽ có các đệ tử võ quán xếp hàng đến quyên góp vật tư quân nhu, xe nổi xe, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, có thể nói là nhiệt tình chủ động, hào phóng vô cùng.

Khiến Trần Tam Thạch lắc đầu liên tục.

Võ quán và Hương Đình Xuân đã khôi phục hợp tác, chuyện của Dược Cốc lại không tiện nói ra nữa.

Thời thế đã thay đổi.

Lúc này mà nói ra, Hương Đình Xuân rất có thể sẽ bao che, dù sao cũng còn cần đến võ quán, không thể nào tàn sát hết được.

May mà Trần Tam Thạch đã đạt được mục đích, võ quán Thái Lôi đã xong đời.

Chuyện của Dược Cốc, hẳn tự mình đi điều tra là được.

Hắn bắt đầu bế quan, liều mạng nâng cao tu vi, muốn nhanh chóng bước vào cảnh giới Luyện Cốt.

So với 《Thương Pháp Cơ Sở Bình Tốt》, 《Bất Diệt Kim Xà Thương》 có số lượng bài tập đứng tấn tăng gấp đôi, chiêu thức cũng tăng lên bốn mươi chín đường, hơn nữa còn có rất nhiều động tác cực kỳ phức tạp, luyện tập vô cùng khó khăn.

Luyện Cốt từ nhập môn đến đại thành, tương ứng với bốn giai đoạn.

Đó là Luyện Gân, Tráng Cốt, Luyện Bì, Luyện Tủy.

Luyện Gân, đúng như tên gọi.

Chính là dùng khí huyết nuôi dưỡng gân cốt, ngoài ra còn có thể nâng cao độ cứng của xương cốt.

Vì vậy cảnh giới Luyện Huyết mới là nền tảng quan trọng nhất của võ đạo.

Chỉ có khí huyết luyện ra đủ chất lượng cao, mới có thể nuôi dưỡng ra thân thể cường tráng, nếu không một bước sai, bước bước sai, cho đến khi tạo ra khoảng cách quá lớn, cắt đứt con đường phía trước.

Long Tượng Chi Huyết, hiển nhiên là một nền tảng không tồi.

Thương pháp kết hợp với các bài tập đứng tấn phức tạp, dưới sự điều động của phương pháp hô hấp, Long Tượng Chi Huyết vận chuyển theo quy luật trong cơ thể, không ngừng nghỉ nuôi dưỡng gân cốt của Trần Tam Thạch.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hắn đã có thể cảm nhận được gân cốt trở nên cứng cáp hơn, nhiều động tác vốn rất khó khăn, dần dần có thể thực hiện được, và từ đó biến thành những chiêu thức tinh xảo.

Tập luyện mệt mỏi.

Trần Tam Thạch liền ăn sống một miếng nhân sâm đỏ.

Huyết Sâm!

Trước đó Hường Đình Xuân đưa cho hắn.

Thứ này có thể giảm bớt đau đớn khi tu luyện, nâng cao chất lượng khí huyết, khiến hắn được lợi rất nhiều.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 15/100】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết】

Cảnh giới Luyện Cốt và cảnh giới Luyện Huyết giống nhau, từ nhập môn đến đại thành có bốn giai đoạn, độ khó sẽ tăng dần, nhập môn là đơn giản nhất, đại thành viên mãn mới là cửa ải khó khăn thực sự.

Tất nhiên, muốn nhập môn Luyện Cốt, độ khó vẫn cao hơn nhiều so với Luyện Huyết.

Ngoài ra, công pháp không đầy đủ.

Bất Diệt Kim Xà Thương, chia làm thượng hạ hai quyển, có thể tu luyện đến tận Luyện Tạng.

Nhưng công pháp Luyện Tạng thì huyện Bà Dương không có.

Võ quan sau khi Luyện Cốt đại thành, cần phải trình báo phê duyệt lên trên, sẽ có người chuyên môn đến truyền thụ công pháp Luyện Tạng, và không được phép tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị coi là tội mưu phản nghiêm trọng.

Đây cũng là thủ đoạn của triều đình để kiểm soát địa phương.

Thế lực giang hồ địa phương, không cho phép xuất hiện sự tồn tại có tu vi cao hơn người đứng đầu quân đội.

Tập luyện đến khi kiệt sức, Trần Tam Thạch dừng lại nghỉ ngơi.

Hắn cầm bạc, đi đến xưởng rèn.

Từ cuộc giao đấu với Tổng Lão Ngũ, có thể thấy rằng cung hai thạch trong trường hợp võ giả Luyện Cốt có phòng bị, rất

khó để một phát giết chết, đây mới chỉ là giai đoạn Luyện Gân, nếu là giai đoạn Tráng Cốt hoặc cao hơn, sức sát thương sẽ chỉ càng thấp hơn.

Kiểm được một cây cung tên nặng hơn, là điều cấp bách.

“Hai ngày trước đã làm xong rồi, ta còn đang nghĩ người quên mất, định đi tìm người đây.” Nguu Cái nhanh chóng lấy ra món đồ: “Cây cung này, lực kéo mười lăm thạch, có thể bắn xuyên đá cứng.”

Trần Tam Thạch nhận lấy cây cung mới, cầm trong tay quan sát.

Cây cung này, dùng Trúc Tử Kim biến chủng năm mươi năm làm thân, Tang Mộc cao cấp làm đầu cung, xương sọ cứng rắn của mãnh hổ làm đầu, dây cung làm từ gân dị thú trị giá hàng trăm lượng bạc, dựng thẳng lên, cao bằng một người, nhìn từ xa đã thấy lạnh người.

“Ta còn làm cho người mũi tên phù hợp.”

Nguu Cái xách tới một ống tên, bên trong chứa đầy các loại mũi tên mới tinh.

Mũi tên xuyên giáp ba cạnh, dài và nhọn, mũi tên có đầu bẹt rộng hình xẻng, mũi tên huyết gió làm bằng kim loại, hoá tiễn sắt rồng ở giữa, v.v. ...

“Hỏa tiễn?”

Trần Tam Thạch bị thu hút, đặc biệt rút một chiếc ra để xem.

Các bộ phận khác không khác gì mũi tên thông thường, điểm khác biệt nằm ở chỗ đầu mũi tên có một lòng sắt rồng, bên trong có thể nhét vải dầu, sau khi đốt cháy sẽ bắn ra ngoài, thường được sử dụng khi tấn công doanh trại của địch, để đốt

cháy kho lương, doanh trại và các công trình khác, sức sát thương đơn lẻ không lớn.

Chương 106: Dưỡng Cốt Thang

Trần Tam Thạch cầm Hồ Cốt Cung ra cửa, đặt một mũi tên ba cạnh lên, nhắm vào một tảng đá trên khoảng đất trống cách đó trăm bước, từ từ kéo dây cung nặng hơn hai nghìn cân.

Trong khoảnh khắc buông tay, lực bật lại của dây cung có thể dễ dàng cắt đứt da thịt của người thường, mũi tên ba cạnh càng hóa thành một ngôi sao băng bay đi, va vào tảng đá phát ra tiếng “ầm” vang dội.

Mũi tên dễ dàng cắm vào tảng đá cứng.

Các vết nứt lan ra xung quanh từ đầu mũi tên, tảng đá cao hơn nửa mét vỡ tan tành sau một lúc, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

[Kỹ năng: Bắn cung (Tiểu thành)]

[Tiến độ: (150/1000)]

Bắn ra một mũi tên này, độ thuần thục tăng lên đáng kể.

Trần Tam Thạch hài lòng.

Nếu gặp lại đối thủ như Tổng Lão Ngũ, đâu cần phải chơi chiến tranh tiêu hao, một mũi tên là bắn chết rồi.

Đúng là đáng giá năm mươi lượng bạc.

Hắn cáo từ rời đi, đến hiệu thuốc mua thuốc.

Theo cảnh giới tăng lên, nhu cầu về thuốc bổ cũng ngày càng cao.

Mỗi giai đoạn luyện võ đều có các loại dược liệu tương ứng.

Vì vậy, Bỏ Huyết Thang không có tác dụng gì đối với việc Luyện Cốt, hiệu quả của Bỏ Nguyên Thang cũng giảm đi rất nhiều, có Dưỡng Cốt Thang chuyên dụng để uống, mỗi thang thuốc có giá gốc 98 lượng, gấp đôi Bỏ Nguyên Thang.

Ngay cả khi mua trong doanh trại cũng phải tốn năm mươi lượng bạc.

Còn có cả thuốc tắm đắt hơn, tắm hai lần hết một trăm lượng bạc.

Trần Tam Thạch vốn tưởng mình có hơn hai trăm lượng bạc, đã coi như là người có tiền, bây giờ xem ra, vẫn là một tên nghèo kiệt xác.

Những loại dược liệu này đắt như vậy, một phương diện thực sự khan hiếm, thường cần thời gian nuôi trồng hàng chục năm.

Một phương diện khác.

Luyện võ là con đường vượt qua giai cấp.

Nếu người nghèo dễ dàng lật mình, thì các lão gia sẽ ra sao? Tài nguyên có thể hưởng thụ trên thế giới chỉ có bấy nhiêu, làm sao họ có thể dễ dàng nhường cho người bên dưới?

Người nghèo muốn vươn lên, không phải là không có khả năng, nhưng thường phải trả giá gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Đến võ quán làm đệ tử, vào quân đội bán mạng, con đường nào cũng đều đầy rẫy gian khổ.

“Nếu không có tiền, có thể dùng công trạng để đổi, nhưng còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc đánh trận, không thể cứ ngồi không như vậy được.”

“Vẫn phải nghĩ cách kiếm tiền.”

“Hổ đen và gấu xám không phải chỗ nào cũng có, muốn dựa vào số lượng để gom góp thì không đáng tin cậy, tốt nhất vẫn là sẵn được dị thú.”

Theo ghi chép trong “Sơn Hà Du Ký”, Hổ Đầu Sơn Mạch vốn có mười bảy, mười tám loại dị thú, hiện nay chỉ còn lại lác đác hai, ba loại, Bạch Lộc tính là một loại, còn có một loại Lão Viên biết bắt chước con người sử dụng binh khí, nhưng đã hai mươi mấy năm không xuất hiện.

Nhưng dù sao cũng là một ý tưởng.

Đặc biệt là Trần Tam Thạch có [Theo dấu], người khác không tìm được, hẳn chưa chắc đã không tìm được.

Nói cho cùng, Hổ Đầu Sơn Mạch tuy lớn, nhưng vẫn còn hơi cần cỗi.

Trần Tam Thạch nghe nói, vùng Lương Châu nơi Bát Đại Doanh đóng quân, có dãy núi rộng lớn vô biên, dị thú xuất hiện rất nhiều, mãnh thú càng là nhiều không đếm xuể.

Xem ra lý do để đến Bát Đại Doanh, lại thêm một cái nữa.

Ở lại nơi quỷ quái như Bà Dương này, Luyện Tạng coi như là đến đỉnh, căn bản không có tài nguyên tu luyện cao cấp hơn.

“Uông Trục nói với ta, Tuyển Phong Quan sắp đến rồi.”

“Phải tăng tốc độ nâng cao thực lực mới được.”

Trần Tam Thạch cắn răng một cái, tiêu tốn một trăm lượng bạc, đặt hai phần Dưỡng Cốt Thang.

“Đại nhân!” Đang chuẩn bị về ăn cơm, Vương Lực tìm thấy hắn: “Đại nhân, bên ngoài doanh trại có rất nhiều bà con huyện Bà Dương đến, đều ầm ĩ đòi gặp ngài.”

“Gặp ta?” Trần Tam Thạch nghi hoặc: “Có chuyện gì sao?”

“Thiên Hộ Sở chúng ta đang dư dả, muốn chiêu binh mãi mã để bổ sung chỗ trống, người đến không ít, nhưng đều ầm ỹ đòi gặp ngài.”

Vương Lực giải thích: “Họ nói, sống bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy có người làm quan rồi, còn bằng lòng quan tâm đến sống chết của những người đồng hương trước đây, càng chưa từng thấy có người dám giết súc sinh của võ quán ngay trên đường phố.”

“Đến bao nhiêu người?”

“Hơn một trăm người!”

“Nhiều vậy sao?”

Trần Tam Thạch vội vàng đi theo.

Chỉ thấy ở lối vào doanh trại, có một quầy hàng phụ trách chiêu binh, lúc này bị vây kín nước chảy không lọt.

Triệu Tiêu, Ngô Đạt, Trang Nghị đều ở trong đó.

Không chỉ có người đến từ thôn Yên Biên, mà dường như tỷ lệ người đến từ các thôn xung quanh còn nhiều hơn.

“Đại nhân, hai ngày nay uy danh của đại nhân đã vang khắp Bà Dương!” Hứa Văn Tài rất phấn khích: “Ta còn chưa kịp động bút mà đã có nhiều người đến thế này, thật là một cơ hội tuyệt vời.”

“Yên lặng!” La Đông Tuyên đeo đao, đứng trước quầy, quát lớn về phía đám đông: “Ta đã nói rồi, những ai muốn tham gia quân đội hãy đăng ký từng người một, sau đó ta sẽ có sắp xếp!”

Chương 107: Thống binh

“Chúng ta tham gia quân đội không sai, nhưng chỉ theo Thạch ca!” Ngô Đạt đứng ở hàng đầu, giọng nói rất to: “Cho chúng ta vào gặp hắn.”

“Chuyện này không thuộc quyền quản lý của hắn!”

Dù La Đông Tuyên nói thế nào cũng không có tác dụng, những tiếng ồn ào gần như nhấn chìm hắn.

“Thạch ca!”

Trang Nghị rất tinh mắt, là người đầu tiên nhìn thấy người đến.

“Các người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Sau khi trao đổi ngắn gọn, Trần Tam Thạch nghiêm túc hỏi: “Sắp phải ra trận rồi, đi theo ta là sẽ chết đấy.”

“Thạch ca, không đánh trận, chúng ta cũng sẽ chết!” Trên mặt Trang Nghị vẫn còn vết bầm tím: “Nếu không có Thạch ca, chúng ta đã bị đám người võ quán đánh chết rồi.”

“Đúng vậy.” Triệu Tiêu cũng nói: “Ta đã bàn bạc với cả nhà rồi, thấy mùa đông sắp đến, không tham gia quân đội thì thật sự không sống nổi, tham gia quân đội ít nhất còn có lương bổng. Hơn nữa, chúng ta đã đến đây, chắc chắn đều muốn đi theo người.”

“Ta cũng muốn học võ!” Ngô Đạt nắm chặt nắm đấm: “Tương lai sẽ giết chết bọn chúng.”

“Các người nghĩ rõ ràng là được.” Trần Tam Thạch dừng lại một chút: “Nhưng hiện tại ta là Tổng Kỳ, dưới trướng chỉ

có thể nhận bốn mươi người. Trước tiên hãy để mọi người xếp hàng đăng ký đi, ồn ào như vậy là sao?”

Hắn vừa nói như vậy.

Những người dân vừa rời dù La Đông Tuyền có mắng mỏ thế nào cũng không có tác dụng, bây giờ lại không ồn ào, im lặng xếp hàng.

Thấy vậy.

La Đông Tuyền nhú mày.

Không chỉ vậy.

Sau khi đủ số lượng, lại có người ồn ào.

“Nói rõ ràng, chúng ta chỉ theo Trần Tổng Kỳ của thôn Yên Biên!”

“Hỗn xược!” La Đông Tuyền tức giận nói: “Hắn chỉ là một Tổng Kỳ, dưới trướng cùng lắm chỉ có năm mươi người.”

“Nhiều hơn vài người thì đã sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Nếu không được, các người hãy quan cho hắn đi!”

“Chức quan là thứ người nói thăng là thăng được sao?” La Đông Tuyền tỏ vẻ khinh bỉ: “Trong quân có quy củ, các người là hạng quê mùa, đừng có ở đây làm loạn!”

“Cút mẹ người đi!” Có người nóng tính thẳng thắn chửi ngay: “Khinh bọn ta là người nhà quê, có bản lĩnh thì đừng có dấn cáo thị khắp nơi, cầu bọn ta đến tòng quân!”

“Người lại là quan gì, có phải ghen tị bọn ta đến đầu quân cho Trần Tổng Kỳ, không đầu cho người không?”

“Người tránh ra đi!”

“Lũ hồn đản!” La Đông Tuyền quát lớn, rút đao ra, giọng nói tăng lên gấp bội: “Các người muốn tòng quân thì cứ theo quy củ mà làm, không thì rút đi cho ta!”

“Người làm gì vậy?!”

Thấy đao thật, dân chúng mới sợ hãi, lùi lại, không dám lên tiếng nữa.

“Ta... chúng ta biết mà, đám cầu quan các người không coi chúng ta là người!”

“Đúng vậy, tám thành lương bổng cũng là lừa đảo, quân doanh nợ lương là chuyện ai cũng biết.”

“Đi mau, đi mau!”

Họ thật sự không định tiếp tục đăng ký, quay người bỏ đi.

Trần Tam Thạch liếc nhìn La Đông Tuyền.

Không có cách nào.

Ai bảo hấn chỉ là một Tổng Kỳ chứ?

Hấn đối với việc quản bao nhiêu người, cũng không có chấp niệm.

Chỉ là với thái độ này, e rằng Thiên Hộ Sở khó mà góp đủ quân số.

“Bà con, đợi một chút!”

Hương Đình Xuân đột ngột xuất hiện, chắn trước mặt dân chúng sắp giải tán.

Hắn nở một nụ cười thân thiện, có phần không phù hợp với khí chất của mình: “Bản quan đảm bảo, lương bổng không những sẽ không bị nợ, mà còn sẽ ngày càng tăng cao!”

Không ai trả lời.

Dường như không có nhiều người tin tưởng.

Dù sao thì Bà Dương Thiên Hộ Sở cũng đã tồn tại mấy trăm năm, thanh danh đã sớm thối.

Hướng Đình Xuân lại nói: “Ta cũng có thể đồng ý, tất cả các người đều sẽ do Trần Tổng Kỳ thống lĩnh, như thế nào?”

Nghe được câu này.

Những người định đi mới dừng bước.

“Thiên Hộ đại nhân?” La Đông Tuyên ngăn cản: “Một Tổng Kỳ, làm sao có thể quản hơn một trăm người, không phù hợp quy củ?”

“Quy củ có thể thay đổi mà, lúc dùng người, sao có thể cứng nhắc như vậy?”

Hướng Đình Xuân gọi: “Trần Tổng Kỳ, nơi này giao cho người toàn quyền phụ trách.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Trần Tam Thạch chấp tay.

Hắn đứng bên cạnh, trông coi từng người dân quê lần lượt ấn dấu vân tay.

Đợi đến khi tất cả đều đăng ký xong, hắn tập hợp mọi người lại trên diễn võ trường, xếp thành hàng, điểm danh đối chiếu số lượng.

Cũng ngay lúc này, cảm giác quen thuộc dâng lên.

Một bảng thông tin hiện ra trước mắt.

【Kỹ năng: Thống binh (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 0/100】

【Hiệu quả: Chưa có】

Thống binh?

Trần Tam Thạch không quá ngạc nhiên.

Ngay cả cưỡi ngựa cũng có độ thuần thực, thống binh có cũng không lạ.

Trước đây có lẽ bởi vì hắn chỉ là Tiểu Kỳ, người dưới trướng quá ít, không đủ điều kiện kích hoạt kỹ năng này.

Xem ra những ngày sau, lại có thêm một việc cần phải bận rộn.

Bắn tên, cưỡi ngựa, luyện võ, đọc sách, thống binh...

Hắn hơi bận rộn quá.

Nhưng kỹ năng nhiều không thừa.

Đã chọn con đường tông quân, hắn tất nhiên phải học cách cầm quân đánh trận, không thể chỉ làm một tên lính cầm tử xông pha chiến trường.

Chương 108: Tôn Ly

Trần Tam Thạch kiểm tra xong số người trên sân tập.

Tổng cộng một trăm mười lăm người.

So với số lượng mà một Bách Hộ quản lý, còn nhiều hơn vài người.

Hơn nữa, phần lớn đều là người trẻ tuổi.

Ví dụ như Ngô Đạt, mới mười sáu tuổi.

Những người trung niên như Triệu Tiều cũng có, nhưng không nhiều.

Trần Tam Thạch có trí nhớ siêu phàm, hẳn ghi nhớ từng khuôn mặt và tên tương ứng trong đầu.

Hắn chấp tay, mở miệng nói: “Cảm ơn sự tin tưởng của bà con, sẵn lòng đi theo ta, từ nay về sau, chúng ta là huynh đệ một nhà. Mọi người có thể làm quen với nhau trước, sau đó về nhà thu dọn đồ đạc, từ ngày mai, ta sẽ đích thân dạy các người võ nghệ.”

.....

Trong doanh trướng trung quân.

“Đại nhân, không thể làm như vậy!” La Đông Tuyền nhìn cảnh tượng trên sân tập từ xa: “Nhóm người này vốn đã đến vì hắn, lại đều thuộc dưới trướng hắn, chẳng phải tương đương với việc lập một phe phái riêng trong đội nghìn người sao?”

“Lão La, ngươi có cảm thấy ta quá dung túng cho Trần Tam Thạch không?” Hướng Đình Xuân cầm ấm trà tử sa rót

trà cho mình, giọng điệu không chút gợn sóng: “Người hãy suy nghĩ kỹ, tại sao ta lại làm như vậy?”

“Đại nhân là vì tiếc tài.” La Đông Tuyên không thể không thừa nhận: “Người này quả thật có tư chất hơn người, tương lai tiền đồ vô lượng.”

“Tiếc tài? Ha ha ha.” Hường Đình Xuân không nhịn được cười: “Ta tiếc tài thì có ích gì, mùa xuân qua đi, người ta bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng, còn có quan hệ gì với ta nữa?”

La Đông Tuyên cúi đầu: “Xin đại nhân chỉ giáo!”

“Vừa rồi người nói, lo lắng hấn tự lập một phe phái?” Hường Đình Xuân nhìn về phía sân tập, ngay cả việc xếp hàng cũng còn chưa làm tốt: “Người cảm thấy mấy tháng sau, trong nhóm người này còn có mấy người đứng ở đây?”

“Thuộc hạ hiểu rồi.” La Đông Tuyên chợt hiểu ra: “Đại nhân đang thu phục lòng người.”

“Như vậy họ mới có thể cam tâm tình nguyện đi chịu chết.”

“Ngay cả khi tên tiểu tử đó có tư cách tuyển phong, với phong cách làm việc của Phủ Đốc Sự, họ cũng sẽ không cho phép hấn thoát thân trước trận chiến, vì vậy nói không chừng hấn sẽ chết trên chiến trường.”

Hường Đình Xuân trầm giọng nói: “Người có thể hiểu được là tốt.”

“Vì vậy, người không cần phải tiếp tục thù hận hấn vì chuyện tuyển phong.”

“Nếu như năm sau khi cuộc chinh phạt kết thúc mà hấn còn sống, chỉ cần người đủ can đảm, muốn làm gì ta cũng không quản.”

“Nhưng trước mắt, chúng ta còn có rất nhiều tình huống cần phải đối phó.” Hường Đình Xuân trầm giọng nói: “Ta nhận được tin tức, tân nhiệm tri huyện là do Nghiêm Các Lão tiến cử, Hoàng thượng đích thân khâm điềm.”

“Đích thân khâm điềm?”

La Đông Tuyên hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

Một tri huyện thất phẩm nhỏ bé, làm gì cần phải đích thân khâm điềm.

Trừ khi nơi hấn sắp nhậm chức, có đại sự sắp xảy ra.

Hường Đình Xuân cười lạnh nói: “Cùng đi với tri huyện, còn có tri phủ.”

“Đến vì Tống gia?” La Đông Tuyên hỏi: “Liệu có gặp rắc rối không?”

“Mọi người đều là người của điện hạ, hấn có thể làm gì ta, cùng lắm chỉ là nổi giận một chút thôi.”

La Đông Tuyên thở dài: “Bệ hạ, điện hạ, Phủ Đốc Sư, ba thế lực hội tụ tại huyện Bà Dương nhỏ bé của chúng ta, ngay cả bản quan cũng không rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Lão La, ngươi phải giúp đỡ ta nhiều hơn.”

“Đại nhân yên tâm, hạ quan luôn sẵn sàng đợi lệnh.”

...

Cổ đạo, gió tây, tuần mã, hoàng hôn, ráng chiều.

Trên quan đạo mênh mông vô tận, hai thớt ngựa bờm đỏ phi nhanh trước sau, dẫn đầu là một thiếu nữ, bám sát phía sau là một thiếu niên mặt trắng, cả hai đều ở độ tuổi mười tám, mười chín.

Thiếu nữ mặc y phục màu đỏ, đôi tay ngọc ngà nắm dây cương, eo thon đeo đơn đao, lông mày tự nhiên phản chiếu

mây trời, dung mạo như ngọc không tì vết, như đóa hoa nở trong sương mù, nhưng lại toát lên khí chất anh hùng.

“Tỷ.” Thiếu niên đi phía sau cũng có dung mạo đường hoàng, sau lưng đeo một cây trường thương và một bộ cung tên, ngáp dài nói: “Chuyện tuyển phong chúng ta xen vào làm gì, một huyện Bà Dương nhỏ bé, cần gì phải lặn lội đường xa đến đây?”

“Đệ tử quan môn, sao có thể không thận trọng?” Thiếu nữ nghiêm nghị, giọng nói lạnh lùng: “Hơn nữa chúng ta còn có nhiệm vụ khác.”

“Chuyện xuất binh?” Thiếu niên thở dài: “Chuyện này rõ ràng là thái tử giở trò quỷ, không ngăn được~”

“Phụ thân rõ ràng đã hứa, sau khi chiến sự với man di kết thúc sẽ giải giáp quy điền, họ vẫn không chịu đợi.”

“Những năm qua, thái tử không chỉ bồi dưỡng tướng lĩnh khắp nơi, mà còn phái một tuần phủ đến Lương Châu, lại còn nhét không ít người của mình vào Bát Đại Doanh.

“Đáng ghét nhất, vẫn là đại sư huynh...”

“Tỷ, Tôn gia chúng ta vì giang sơn của Tào gia, những năm qua đã chết bao nhiêu người? Đại ca, nhị ca, còn có...”

“Không chỉ vì tuyển phong.” Tôn Ly ánh mắt sâu thẳm: “Còn có chuyện cần điều tra.”

Chương 109: Tôn Bất Khí

“Điều tra gì, phụ thân sao không nói với ta?”

“Nói với ngươi có ích sao?”

“...”

Tôn Ly nhận thấy phía sau đột nhiên yên tĩnh, liền chậm lại, quay đầu xem tình hình.

Thiếu niên không biết từ lúc nào đã dừng ngựa, lặng lẽ giương một cây cung nặng ba thạch, nhắm vào một khu rừng dương bên đường.

Thấy cách đó khoảng bảy mươi bước, có một con thỏ rừng đang gặm cỏ.

Hắn kéo dây cung tròn như trăng rằm, ánh mắt kiên nghị, tư thế chuẩn mực, ngắm đi ngắm lại, cuối cùng tìm được thời cơ thích hợp, đột nhiên buông tay.

Mũi tên lao vun vút, uy thế kinh người!

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, mũi tên lệch, bắn vào thân cây dương cách con thỏ rừng nửa mét.

Thỏ rừng nhìn mũi tên, lại nhìn hắn, tiếp tục vui đầu ăn cỏ.

“?”

Thiếu niên tức giận, giương cung bắn thêm một mũi tên.

Lần này, mũi tên hoàn toàn biến mất, không thấy bay đi đâu, rõ ràng là bắn trượt nghiêm trọng.

“Khi dễ ta quá đáng!”

Thiếu niên thu cung cầm thương, thúc ngựa lao vào rừng dương.

Lúc này thỏ rừng mới nhận ra nguy hiểm, muốn chạy trốn nhưng đã quá muộn.

“Phập—”

Thiếu niên một thương đâm xuyên qua nó, giơ xác thỏ lên, đắc ý nói: “Trúng rồi!”

“Tôn Bất Khí!”

Thiếu nữ áo đỏ nhắm mắt, nghiêng răng: “Ngươi nếu thật sự không muốn đi, thì tự mình cắt về Lương Châu.”

“Tỷ, tỷ đừng giận nha, đây không phải tình cờ gặp con mèo nên tay ngựa ngáy sao, đi ngay đây đi ngay đây.”

Tôn Bất Khí cười hì hì cắt con thỏ đi, trở lại quan đạo.

“Cả ngày chỉ biết săn bắn chim chóc, còn ra thể thống gì nữa.” Tôn Ly trách mắng, giọng đầy thất vọng: “Cứ cái đà này, sau này Bát Đại Doanh biết tính sao đây?”

“Tỷ à, ta có bao giờ nghĩ đến chuyện tiếp quản Bát Đại Doanh đâu!” Tôn Bất Khí vội vàng nói: “Chúng ta chờ cha giải giáp quy điền xong, cùng trở về quê nhà không tốt sao, tỷ còn thực sự định tiếp tục bán mạng cho lão hoàng đế sao?”

Tôn Ly không nói gì nữa, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Giải giáp về quê?

Ai cũng có thể giải giáp về quê, chỉ riêng nhà bọn họ thì không.

Nếu không còn ai nắm giữ binh quyền trong quân đội, thật sự cho rằng lão hoàng đế sẽ để Tôn gia bình yên vô sự sao?

Thật là ngây thơ...

Hai tỷ đệ tiếp tục lên đường.

Cuối cùng, trước khi trời tối, họ nhìn thấy một tòa thành nhỏ xuất hiện ở phía xa.

Bà Dương huyện thành, đã đến.

Trong sân nhỏ.

Trần Tam Thạch nhân lúc thuốc còn tác dụng, luyện tập thương pháp.

Dược hiệu của Dưỡng Cốt Thang, cùng với sự vận hành của phương pháp hô hấp, hòa quyện với khí huyết rèn luyện gân cốt, mang lại cảm giác tê tê đại đại, giảm bớt phần nào sự đau đớn cho cơ thể.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 65/100】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết】

“Thêm vài ngày nữa là có thể luyện gân.”

“Sau khi luyện gân, ta sẽ đến Dược Cốc xem sao.”

Gần đây, số vụ người sống mất tích đã giảm đáng kể, có lẽ là võ quán đã kiểm chế hơn, nhưng không phải là hoàn toàn không có.

Trần Tam Thạch cũng thử các cách sử dụng khác của dầu thấp.

Ví dụ như lấy một chút cho chuột ăn.

Kết quả là con chuột chết...

Rõ ràng, thứ này không phải để ăn.

Nhiều khả năng vẫn là dùng để nhóm lửa.

“Phù!”

Trần Tam Thạch lau mồ hôi, ngồi xuống chiếc bàn đá dưới cây mai trong sân, lật xem mấy cuốn binh thư.

Hai ngày nay hẳn sau khi tổng kết, muốn nâng cao độ thuần thực thống lĩnh binh lính, có hai phương pháp.

Một, đọc binh thư, học tập tri thức lý luận.

Hai, luyện tập, tốt nhất là luyện tập quân trận.

Thực chiến chắc chắn cũng có thể nâng cao, nhưng tạm thời không có cơ hội.

“Lãnh binh đánh trận quả thực là một việc cần kỹ thuật, tuyệt đối không phải chỉ là dẫn một đám người đi làm là xong.”

Trần Tam Thạch thu được rất nhiều lợi ích.

Từ trước khi xuất binh nửa năm thậm chí lâu hơn, đã phải bắt đầu lên kế hoạch.

Cần bao nhiêu binh mã bao nhiêu vũ khí, cần bao nhiêu lương thảo, vận chuyển như thế nào, hao tổn bao nhiêu.

Nếu là xuất chinh, còn phải cân nhắc thời tiết khí hậu, độ khó khăn của đường đi, liệu binh lính có bị lạt đất lạt nước hay không, có bị phục kích không, nếu có thì khả năng cao sẽ ở chỗ nào...

Khi số lượng binh mã đông đảo, ngay cả việc đi vệ sinh cũng cần phải sắp xếp riêng, không phải chỉ cần cởi quần ra là xong.

Đánh trận là một việc cực kỳ rườm rà, tuyệt đối không phải một người có thể ôm đồm, cần một tổ chức cùng với vận hành.

Điều này thể hiện tầm quan trọng của việc có người tài dưới trướng.

Còn có quân trận.

Theo ghi chép trong binh thư, quân trận đặc biệt có thể nâng cao sức chiến đấu của binh sĩ ở một mức độ nhất định.

Ví dụ như vây giết một võ giả Luyện Huyết đại thành tu luyện công pháp hạ thừa, thông thường cần khoảng hai mươi mạng người, dưới sự hỗ trợ của quân trận đặc biệt, số lượng có thể giảm xuống còn mười lăm mạng.

Chương 110: Tri phủ

Nhìn từ con số thì không nhiều.

Nhưng mỗi con số, đều là một mạng sống.

Tích tiểu thành đại, một trận chiến cũng sẽ tiết kiệm được rất nhiều binh lực.

Tuy nhiên đã gọi là quân trận đặc biệt, tự nhiên không phải ai cũng có thể luyện được.

Trước tiên, cần người chỉ huy tự mình hiểu được.

Trong binh thư có sơ đồ diễn tập quân trận, rất nhiều đều được xây dựng dựa trên cơ sở kỳ môn bát quái, người bình thường căn bản không hiểu thấu, cần tốn thời gian chuyên tâm nghiên cứu.

Thứ hai.

Cho dù đã nghiên cứu minh bạch, cũng phải vận dụng được.

Luyện tập là luyện tập, thực chiến là thực chiến.

Trận pháp dù có tinh diệu đến đâu, một khi xung phong là tan vỡ, một khi giao chiến là hỗn loạn, cũng bằng thừa.

Vì vậy, những đơn vị quân sự đóng quân ở vùng hẻo lánh thường chỉ được huấn luyện những trận pháp cơ bản nhất.

Chỉ có những đội quân tinh nhuệ thực sự mới ứng dụng những trận pháp đặc biệt trong thực chiến.

Những đội quân hàng đầu thậm chí còn có những trận pháp được tạo thành từ những chiến binh võ nghệ cao cường.

“Vẫn còn quá sớm để học trận pháp.”

Trần Tam Thạch mới chỉ truyền dạy cho họ về công phu đứng tấn, thậm chí còn chưa phân biệt giữa võ tốt và trận tốt, may mà việc truyền dạy võ nghệ cũng được tính là tiến bộ.

【Kỹ năng: Thống binh (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 48/100】

【Hiệu quả: Chưa có】

Đợi đến khi thời gian đánh giá tân binh kết thúc, hắn cũng gần như nhập môn rồi.

“Trần Tổng Kỳ, tập hợp!”

Giọng của Phương Tổng Kỳ vang lên từ bên ngoài cửa.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Tam Thạch mở cửa, lúc này vẫn còn là thời gian nghỉ trưa.

Phương Tổng Kỳ giải thích: “Tri phủ đại nhân và tân nhiệm huyện lệnh đã đến cùng nhau, muốn duyệt binh của Thiên Hộ Sở chúng ta.”

“Tri phủ nào, tri phủ An Định?”

Trần Tam Thạch hỏi.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hắn không khỏi liên tưởng đến lời đe dọa của Tổng Lão Ngũ trước khi chết.

Hắn cũng không lo lắng, định bụng sẽ xem tình hình trước rồi tính sau.

Đi theo Phương Tổng Kỳ đến sân tập, phần lớn binh sĩ đã xếp hàng chỉnh tề, chờ đợi cấp trên duyệt binh.

Về lý thuyết, quan văn và quan võ của Đại Thịnh vương triều là hai hệ thống độc lập, kiểm soát lẫn nhau, không có

chuyện cấp trên cấp dưới, việc duyệt binh cũng không đến lượt tri phủ.

Trừ phi, đôi phương đại diện cho thế lực của thái tử, người ủng hộ cuộc xuất binh lần này.

Mọi người không phải đợi lâu, khoảng mười phút sau.

Hướng Đình Xuân cùng với hai vị quan văn, xuất hiện dưới sự hộ tống của nhiều võ giả.

Người đi đầu mặc một chiếc áo choàng đỏ sang trọng, thêu hình mây và chim nhạn trước ngực, chứng tỏ thân phận tri phủ tứ phẩm của mình.

Một người khác mặc áo choàng xanh, thêu hình chim hạc, chứng tỏ thân phận huyện lệnh thất phẩm.

Bọn họ cũng không có phát biểu, chỉ trò chuyện với nhau khi đi qua trước mặt mọi người, rồi tiến vào doanh trướng trung quân.

Trần Tam Thạch chú ý đến một chi tiết.

Viên huyện lệnh thất phẩm đứng trước mặt cấp trên của mình, tri phủ tứ phẩm, không hề tỏ ra bất kỳ thái độ nịnh bợ nào trong lời nói và cử chỉ, ngược lại còn có chút kiêu ngạo.

Ước chừng, đây là một người có bối cảnh.

Huyện huyện không ở lại quá lâu, sau một chén trà đã rời đi, còn tri phủ thì chậm chạp không thấy đi ra.

Không nằm ngoài dự đoán.

“Trần Tổng Kỳ, tri phủ đại nhân muốn gặp người.”

Lưu Bách Hộ đến truyền lời, nhỏ giọng nhắc nhở: “Người này là chỗ dựa của Tổng gia, bọn họ không dám động đến Thiên Hộ đại nhân, nhưng nếu điều tra ra người tham gia vào

chuyện này, e rằng sẽ tìm người gây phiền toái, người phải cẩn thận.”

“Cảm ơn Lưu Bách Hộ nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch nhíu mày, cũng không sợ hãi, đi thẳng về phía doanh trưởng.

Tội danh mưu phản đã được xác định, dù thế nào đi nữa, trên danh nghĩa cũng không có lý do để động đến hắn.

Trốn tránh không phải là cách, gặp mặt ngược lại có thể làm rõ mục đích của đối phương, sau này cũng dễ dàng tìm cách đối phó.

Vén rèm doanh trưởng lên.

Không khí không căng thẳng như tưởng tượng, trong không gian rộng lớn chỉ có hai người.

Tri phủ mặc áo đỏ ngồi ở vị trí chủ tọa, phía sau có một hộ vệ trung niên đứng.

Tri phủ mỉm cười nói: “Người chính là Tổng Kỳ Trần Tam Thạch?”

“Đúng vậy.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Tri phủ đại nhân gọi ta đến đây, có gì phân phó?”

“Bản quan là người thẳng thắn, có chuyện liền nói thẳng.” Tri phủ đi thẳng vào vấn đề: “Trần Tổng Kỳ, tư chất võ đạo của người thật đáng kinh ngạc, bị kìm hãm ở một huyện nhỏ như Bà Dương, thật là uổng phí.

“Chi bằng rời khỏi nơi này, đến phủ của bản quan làm một hộ vệ, ta sẽ cung cấp đầy đủ tài nguyên tu luyện, đảm bảo người đạt đến Hóa Kinh, thế nào?”

Hộ vệ?

Trần Tam Thạch đầu tiên là sững sờ, sau đó nhanh chóng hiểu ra.

Lời này nghe thì như là chiêu mộ.

Thực tế, là một cách trừ khử tinh vi!

Chương 111: Uy hiếp

Chuyện Tổng gia bị diệt môn, tri phủ là chỗ dựa nếu không quản, sau này làm sao để các võ quán ngoan ngoãn cống nạp?

Nhưng người diệt môn là Hưởng Đình Xuân, hắn lại không dám đắc tội Thiên Hộ, chỉ có thể tìm đến mình, một Tổng Kỳ nhỏ bé.

Võ quán Thái Lôi đã bị định tội mưu phản, trên danh nghĩa không có cách nào kết tội hắn.

Thêm vào đó, đối phương quả thực có thành phần quý tài, muốn chiêu mộ hắn vào dưới trướng, biến mất khỏi huyện Bà Dương, cũng coi như là một lời giải thích cho võ quán.

Nhưng mà...

Trần Tam Thạch vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, sắp sửa tham gia tuyển chọn ở Bát Đại Doanh, làm sao lại đi làm chó cho một tên tri phủ nho nhỏ chứ?!

Hắn thậm chí có thể đoán được, tiếp theo đối phương sẽ nói gì.

Quả nhiên.

Tri phủ đại nhân cười như không cười mà nói: “Trần Tổng Kỳ, bản quan là vì tốt cho ngươi, đầu xuân chinh chiến sắp tới, ngươi tu vi còn nông cạn, trên sa trường đao kiếm không có mất, vạn nhất có chút bất trắc gì, chẳng phải là uổng phí thiên tư sao?”

Ý ngoài lời.

Hoặc là nhận làm chó, hoặc là chết vì ngoài ý muốn.

Trong lòng Trần Tam Thạch đột nhiên dâng lên sát ý nồng đậm.

Bắt đầu từ Tần Hùng, từng chuyện phiền phức nối tiếp nhau ập đến.

Hắn không thích chém giết.

Nhưng mà, mỗi lần nếu hắn không ra tay trước, thì sẽ bị người khác ra tay.

‘Ta chỉ muốn yên lặng tập võ.’

‘Tại sao tất cả mọi người đều ép ta!’

Không dám chọc Hướng Đình Xuân, thì đến bắt nạt hắn.

Tri phủ gì chứ, có đỡ nổi cung mười lăm thạch không?

Trần Tam Thạch hạ quyết tâm trong lòng, trước tiên cứ hồ lộng cái đã.

Đúng lúc này.

Một giọng nữ thanh lãnh vang lên.

“Quý tri phủ, Trần Tổng Kỳ là võ quan tuyển phong mà Đốc Sư Phủ chúng ta đã chỉ định, người cướp người như thế, không thích hợp lắm đâu nhỉ?”

Một nữ tử áo đỏ bước vào doanh trại.

“Xin thứ lỗi cho bản quan mất vụng về.” Quý tri phủ không khỏi đánh giá đôi phương, nghi ngờ hỏi: “Cô nương là?”

“Tiểu nữ họ Tôn, tên Ly.”

Nữ tử tháo xuống một tấm thẻ đồng từ bên hông giơ cao lên: “Phụng mệnh Đốc Sư Phủ, đến Bà Dương tuyển phong.”

“Tôn Ly?” Nghe được cái tên này, Quý tri phủ bỗng nhiên tỉnh ngộ, đứng dậy chấp tay: “Ha ha, thật không ngờ, thiên

kim của Đốc Sư đại nhân đích thân giá lâm, bản quan thất lễ, thất lễ!”

“Thiên kim?”

Trần Tam Thạch không khỏi nhìn nữ tử thêm vài lần.

Người này là con gái mà Đốc Sư Đại Nhân phái đến Bà Dương sao?

Đến tuyển phong?

Không chỉ vậy.

Chắc chắn còn có việc khác cần làm.

Nhưng có vẻ như tạm thời có người giúp hấn nói chuyện, hấn có thể bớt được nhiều lời.

“Tôn thiên kim đừng hiểu lầm.” Quý tri phủ nói với giọng điệu hòa nhã hơn nhiều: “Bản quan cũng là quý tài, chỉ nghĩ muốn cho Trần Tổng Kỳ thêm một lựa chọn.”

“Quý tài?” Tôn Ly không khách khí nói: “Sao ta từ trong lời nói của tri phủ đại nhân, không nghe ra ý tốt, mà lại nghe ra vài phần đe dọa?”

Quý tri phủ biện minh: “Bản quan tuyệt đối không có ý đó, Tôn thiên kim không thể nói bừa.”

“Chỉ là nói đùa thôi, tri phủ đừng để tâm.” Tôn Ly nói nhỏ với thiếu niên bên cạnh: “Trần Tổng Kỳ, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, mượn một bước nói chuyện.”

Quý Quảng Hiền nhìn hai người rời đi, lại ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Ngay sau đó, Hường Đình Xuân bước vào.

“Quý tri phủ.” Hường Đình Xuân tỏ vẻ không vui: “Ngươi đánh chủ ý lên người của ta?”

“Hương Thiên Hộ người chém một đao xuống, có biết đã gây ra bao nhiêu phiền toái cho ta không?” Quý Quảng Hiền tức giận nói: “Mười hai huyện của An Định Phủ, nước bọt của mấy chục võ quán sắp nhấn chìm bản quan rồi, thậm chí có người còn dựa vào quan hệ, đưa tấu chương lên tận Nội Các, người bảo ta làm sao bây giờ?”

“Quý tri phủ bớt giận.” Hương Đình Xuân dang hai tay ra, tỏ vẻ không quan tâm: “Ta cũng là vì đại kế mùa xuân, không có bạc, ta làm sao xuất binh?”

“Đại kế? Người, một Thiên Hộ nho nhỏ, cũng xứng nói về đại kế, nực cười!” Quý Quảng Hiền hừ lạnh một tiếng: “Coi như người may mắn, nếu không phải đúng lúc thái tử điện hạ tuyên chọn võ tướng Luyện Tạng trở lên trên toàn thiên hạ, đầu người đã rơi xuống đất từ lâu rồi!”

“Thái tử điện hạ?” Đồng tử của Hương Đình Xuân run lên: “Quý tri phủ, thái tử điện hạ đã nghe nói về ta sao?!”

“Người xứng sao!” Quý Quảng Hiền lời lẽ cay nghiệt không nể nang: “Cũng chỉ có Cao đại nhân ở Binh Bộ là tương đối thưởng thức người, nếu người thật sự có thể lập công, tự nhiên sẽ tiến cử lên trên bồi dưỡng. Bản quan lần này đến Bà Dương, cũng là mang theo nhiệm vụ Cao đại nhân giao phó mà đến.”

Bị người ta sỉ nhục, Hương Đình Xuân bất động thanh sắc, chỉ là trầm giọng hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

“Điều tra án.” Quý Quảng Hiền nói: “Bà Dương các người, có phải có dư đảng Vu Thần Giáo ẩn náu, trong tay chúng hình như cất giấu thứ gì đó, người có rõ không?”

Chương 112: Chẳng lẽ là hấn?

“Việc này hệ trọng, ngay cả bộ hạ cũng khâm điển tri huyện đến điều tra, ngươi đừng có bất kỳ giấu diếm nào.”

Hương Đình Xuân thêm bớt, kể về sự việc liên quan đến Vu Thần Giáo một cách nửa thật nửa giả.

“Tiếp tục điều tra.” Quý Quảng Hiền nghiêm nghị nói: “Công lao của việc này, không kém gì tiêu diệt một bộ lạc nhỏ Man tộc, hiểu không?”

“Bản quan tự sẽ điều tra rõ, không cần tri phủ phí tâm.” Hương Đình Xuân bình tĩnh đáp lại.

“Được rồi, việc công đã xong, tiếp theo chúng ta nên nói chuyện riêng.” Quý Quảng Hiền vẫn còn tức giận, chỉ vào mũi Hương Đình Xuân nói: “Chuyện Tống gia, ngươi dù sao cũng phải cho ta một lời giải thích, Trần Tam Thạch không biến mất khỏi Bà Dương, ta sau này còn mặt mũi nào ở An Định Phủ?”

“Không được, ta còn cần dùng đến hấn.” Hương Đình Xuân cười lạnh: “Hơn nữa chuyện này ngươi nói với ta cũng vô dụng, ngươi nên đi tìm Tôn tiểu thư mà nói.”

“Ai cũng không cản được!” Quý Quảng Hiền ngữ khí kiên định: “Tên tiểu tử đó càng có thiên tư kinh người, càng không thể để lại cho Đốc Sự, tốt nhất là có thể về tay ta sử dụng!”

“Ngươi cũng xứng?” Hương Đình Xuân tìm được cơ hội phản kích, cười nhạo: “Người ta tập võ hai tháng đã sắp đạt đến Luyện Cốt, coi trọng một tên tri phủ như ngươi sao?”

“Hơn nữa, người muốn gây khó dễ cho hần, ta có thể không quản, nhưng là đồng liêu, ta cần nhắc nhở người một câu.”

“Tính cách của tên tiểu tử này, nói là thật thà cũng thật thà, nhưng nói về tàn nhẫn, so với ta chỉ có hơn chứ không kém.”

“Người không có cách nào định tội hần, còn muốn uy hiếp hần, hãy nghĩ đến kết cục của Tổng lão ngũ đi.”

“À đúng rồi, hần mới đặt làm một cây cung nặng mười lăm thạch ở xưởng rèn, chắc chắc...”

“Tri phủ đại nhân, dạo này ban đêm bớt ra ngoài đi.”

“Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tám phân mười ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, bản quan muốn giúp người báo thù, cũng không có chứng cứ!”

“Hần dám!” Quý Quảng Hiền khá tự tin: “Nếu như vậy, vừa hay có lý do tru sát!”

Hướng Đình Xuân không nói thêm gì nữa, dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Quý Quảng Hiền một cái, lắc đầu rồi xoay người rời đi.

...

Ngoài quân điền, giữa cánh đồng.

Một nam một nữ, một đỏ một lam, hai bóng người sóng vai bước đi.

Tôn Ly theo thói quen đặt một tay lên chuôi đao: “Theo hồ sơ của Đốc Sur Phủ, người bắt đầu tập võ sau mùa thu hoạch, giờ đã hai tháng trôi qua, người đã đạt cảnh giới gì rồi?”

Nàng rõ ràng là nữ tử, tuổi cũng không lớn, nhưng giọng nói lại toát ra uy nghiêm đặc trưng của bậc tiền bối.

“Bẩm báo Tuyển Phong Quan.” Trần Tam Thạch thành thật trả lời: “Đang Luyện Cốt.”

“Luyện Cốt?” Trong mắt Tôn Ly đầu tiên là sự ngạc nhiên, sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Ai bảo người vội vàng Luyện Cốt? Không có ai nói với người rằng, tu luyện phương pháp hô hấp hạ thừa, sau khi Luyện Cốt, khí huyết sẽ định hình, khóa kín tiềm năng sau này sao?”

Thông thường mà nói.

Một võ quan tuyển phong, sau khi vào Bát Đại Doanh, sẽ nhận được phương pháp hô hấp mới dựa theo tư chất khác nhau.

Tu luyện lại một phương pháp hô hấp loại trung hoặc thượng thừa, để thay thế phương pháp hô hấp hạ thừa trước đó.

Nhưng sau khi Luyện Cốt, chất lượng khí huyết sẽ bị khóa chặt, không thể thay đổi được nữa.

Theo quy định, người phụ trách truyền dạy cho võ quan tuyển phong sẽ giải thích rõ ràng mới đúng.

“Ừm?” Trần Tam Thạch giật mình, hắn còn tưởng là chuyện gì, giải thích: “Tuyển Phong Quan lo lắng nhiều rồi, tại hạ luyện là Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp.”

“Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp?” Tôn Ly kinh ngạc: “Ai dạy người?”

Phương pháp hô hấp này, đích thực là phương pháp hô hấp thượng thừa.

Nhưng cũng là loại khó học nhất, Bát Đại Doanh sau khi chọn lọc kỹ lưỡng, chỉ truyền thụ cho những người có tư chất thực sự cao.

“Uông Trục, Uông Bách Hộ.” Trần Tam Thạch nói: “Tuyên Phong Quan có lẽ quen biết.”

“Uông Trục?” Tôn Ly truy vấn: “Ta không quen biết người này, hắn trông như thế nào, từ đâu có Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp?”

Trần Tam Thạch mô tả đơn giản đặc điểm ngoại hình.

‘Chẳng lẽ là hắn?’

Trong mắt Tôn Ly dâng lên một tia sát ý khó nhận ra: “Hắn đang ở đâu, dẫn ta đi gặp hắn.”

Trần Tam Thạch đáp: “Đến phủ thành thăm người thân rồi.”

Vài ngày trước, Uông Trục cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi, đến nay vẫn chưa thấy bóng dáng.

Lúc đó, hắn đã cảm thấy không giống như đi thăm người thân, mà giống như đang chạy trốn.

Nhìn thái độ của Tôn Thiên Kim, có vẻ như hắn đã đoán đúng.

Uông Trục tham ô quá nhiều, hay là có tội gì khác?

Nếu hắn phạm tội quá lớn, chưa chắc mình đã giúp được.

“Thôi được, đợi hắn quay lại rồi nói sau.” Tôn Ly hít sâu một hơi: “Chúng ta đi thôi.”

Trần Tam Thạch không hiểu: “Đi đâu?”

“Đến nhà ngươi.” Tôn Ly mỉm cười: “Ta mệt rồi, muốn đến nhà Trần Tổng Kỳ xin bát trà uống, không hoan nghênh sao?”

“Đương nhiên là hoan nghênh, đi theo ta.”

Chương 113: Đối luyện

Trần Tam Thạch dẫn đường phía trước, suy đoán ý của đối phương.

Đây là có ý gì, thăm nhà?

Độc Sư Phủ chọn người quả nhiên nghiêm khắc, mọi mặt đều phải tìm hiểu rõ ràng.

Trên đường đi, Tôn Ly không ngừng hỏi về thân thế của hắn.

Trần Tam Thạch lần lượt trả lời.

“Ngươi cũng không dễ dàng gì.”

Giọng Tôn Ly lạnh như băng: “Tương lai nếu có thành tựu, hy vọng ngươi đừng quên đi ý nguyện ban đầu.”

“Không dám quên dù chỉ một khắc.” Trần Tam Thạch thành thật nói.

“Đến rồi.”

Gõ cửa.

Một nữ tử trẻ đẹp, dáng người yếu điệu, gương mặt như hoa sen xuất hiện trước mắt.

Đương nhiên là Lan tỷ.

“Thạch ca nhi?” Cố Tâm Lan chú ý đến nữ tử bên cạnh: “Vị này là khách phải không, mời vào.”

Nàng bận rộn trong ngoài, pha trà rót nước, lại nhờ hàng xóm đi mua ít bánh ngọt về, từ đầu đến cuối, không hỏi thêm một câu nữ tử kia là ai.

“Trần Tổng Kỳ có một phu nhân thật là xinh đẹp.” Tôn Ly nhấp ngụm trà xanh, đôi chủ đề: “Trước khi đến đây, ta nghe nói huyện Bà Dương gần đây không được yên ổn, trước là Vu Thần Giáo nổi loạn, sau lại có người mất tích, người có biết gì về chuyện này không?”

Vu Thần Giáo!

Trần Tam Thạch hiểu ra.

Xem ra Đốc Sư phái con gái rượt đến đây, cũng có liên quan đến tiên bảo.

“Bẩm Tuyên Phong Quan, gần đây có người tuần tra tìm kiếm trong thành, nhưng không phát hiện ra gì.”

Tối đa ba đến năm ngày nữa, sau khi hấn đột phá đến cảnh giới Luyện Cốt, sẽ đi thăm dò một phen, làm rõ tình hình bên trong Dược Cốc.

“Không cần gọi Tuyên Phong Quan nữa.”

Tôn Ly tuy nghiêm khắc, nhưng tính tình cũng thẳng thắn: “Tư chất, tu vi của ngươi đều không có vấn đề, đợi đến mùa xuân năm sau theo ta về Lương Châu, tệ nhất cũng có thể ở lại Đốc Sư Phủ làm đệ tử nội môn. Sớm muộn gì cũng là người một nhà, ngươi cứ gọi ta là sư tỷ là được.”

“Cho nên tiểu sư đệ, sư tỷ không có chỗ để đi, định tạm trú ở đây, ngươi sẽ không đuổi ta đi chứ?”

Tiểu sư đệ.

Đã gọi như vậy rồi, xem ra cửa ải khảo hạch sơ bộ coi như là đã qua.

Trần Tam Thạch không có lý do gì để từ chối, bảo Cố Tâm Lan đi dọn dẹp phòng khách.

Cũng tốt, đây chính là thiên kim của Đốc Sư đại nhân.

Kiến thức và tu vi chắc chắn phi phạm, huấn luyện viên miễn phí này, sao có thể lãng phí?

Lúc ăn tối, Trần Tam Thạch ăn hết nửa viên tim gấu, lại uống một bát Dưỡng Cốt Thang.

Hắn thừa lúc khí huyết toàn thân sôi sục, xách theo trường thương ra sân, chấp tay nói: “Tôn sư tử, xin chỉ giáo!”

“Người đúng là người không chịu thiệt, được, sư tử cũng không ăn không uống không.”

Tôn Ly làm sao không nhìn ra tâm tư của hắn, thân nhiên nói: “Ta là Luyện Cốt viên mãn, người cứ ra tay đi.”

Luyện Cốt viên mãn!

Tức là gần đến Luyện Tạng.

Tôn sư tử nhìn bề ngoài, nhiều nhất cũng chỉ mười tám mười chín tuổi, tập võ ba năm năm đã có cảnh giới này, tuyệt đối được coi là kiệt xuất.

Cơ hội tốt hiếm có!

Hơi thở của Trần Tam Thạch dần dần trở nên phức tạp hơn, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể bắt đầu sôi sục, lực lượng toàn thân tập trung vào hai cánh tay, Lô Diệp Thương trong tay dưới ánh trăng tỏa ra hàn quang, giống như một con rắn độc đang chờ thời cơ tấn công.

“Người cứ việc đến.”

Chỉ thấy Tôn Ly một thân áo đỏ, đứng dưới cây mai trong sân, búi tóc đuôi ngựa cao cao tung bay trong gió đêm, váy dài tung bay phấp phật.

Nàng nhắm hai mắt, một tay đặt lên chuôi đao bên hông, chậm chạp không rút ra khỏi vỏ.

Cho đến khi tiếng gió rít của trường thương chỉ còn cách nàng một bước chân, nàng mới bất ngờ rút đao, chém xuống một nhát!

“Choang ——”

Đao và thương va chạm, tiếng va đập như sấm rền vang lên, ngay cả Bạch Hạc Mã đang ngủ ở góc sân cũng bị đánh thức.

Dưới sức mạnh như núi lở, Trần Tam Thạch liên tiếp lùi lại vài bước, cây trường thương trong tay rung lên không ngừng, hồ khẩu ầm ầm đau, cánh tay càng tê dại, phải vận khí huyết mới ổn định lại được.

Dù sao hãn cũng là võ giả Luyện Huyết.

Mà người đứng đối diện sắp Luyện Tạng, thực lực chỉ kém Hưởng Đình Xuân.

Có chênh lệch là rất bình thường.

“Lại đến!”

Trần Tam Thạch một thương lại một thương đâm về phía đối diện.

Mỗi lần cây thương đều bị chém bay một cách chính xác, lực phản chấn rất lớn, sau vài hiệp, cánh tay cùng với hai bên vai hãn đều đau nhức vô cùng, mấy lần suýt nữa không nắm được cán thương.

Nhưng trong quá trình này, độ thuần thục của thương pháp cũng nhanh chóng tăng lên.

“Bất Diệt Kim Xà?”

Tôn Ly nhận ra thương pháp: “Sư đệ thật không tệ, luyện chính là Bất Diệt Kim Xà, tốc độ và lực lượng đều không hề kém, hửm?”

“Choang choang choang choang choang ——”

Thiếu niên không nói gì, càng không có ý định dừng lại, chuyên tâm luyện thương pháp, hoàn toàn coi nàng như một cái bìa tập sống.

“...”

Tôn Ly bất đắc dĩ, chỉ đành tiếp tục vung đao, ứng phó với cây thương ngày càng nhanh.

Chương 114: Chủ tâm cốt

Đao của nàng, bề ngoài là kiểu Hòa Miêu Đao, giữa lưỡi đao có một vết màu đỏ như máu, khi vung lên đao quang lấp lánh, tựa như một đóa hồng liên nở rộ giữa không trung.

Dưới ánh trăng, một con rắn bạc, một đóa sen đỏ.

Một buổi luyện tập hăng say, kéo dài đến tận đêm khuya.

“Ngươi không mệt sao?”

Tôn Ly bắt đầu hỏi hận vì đã đồng ý bồi luyện.

Đã một canh giờ rồi.

Võ giả Luyện Huyết đại thành bình thường, làm sao có thể có sức bền như vậy?

“Còn có thể luyện thêm một chút nữa.”

Chiêu thức của Trần Tam Thạch vẫn sắc bén như cũ.

Lại qua nửa canh giờ, hẳn cuối cùng mới dừng lại.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 88/100】

【Hiệu dụng: Long Tượng Chi Huyết】

Càng ngày càng gần rồi.

“Vất vả cho Tôn sư tử rồi!”

Buổi tối hôm đó, Trần Tam Thạch ăn hơi nhiều thịt gấu, vẫn còn chút chưa thỏa mãn, nhưng thấy Tôn sư tử có vẻ muốn nghỉ ngơi nên hẳn không tiếp tục nữa, trở về phòng nghỉ.

“Phù!”

Tôn Ly không đến mức kiệt sức, dù sao chênh lệch cảnh giới cũng quá lớn.

Chỉ là mấy ngày nay nàng phải chạy đêm liên tục, tinh thần rất mệt mỏi.

Cất đao vào vỏ, Tôn Ly đến phòng khách nằm xuống giường, trong lòng suy nghĩ về tình hình hiện tại của huyện Bà Dương.

“Cha nói không sai, bệ hạ thật sự cũng phái người đến.”

“Có tin tức từ triều đình, gần đây bệ hạ đã bí mật gặp sứ giả của man di.”

“Vào thời điểm nhạy cảm này, gặp sứ giả cũng không có gì lạ, nhưng lại lén lút như vậy, rõ ràng có vấn đề.”

“Có liên quan gì đến Vu Thần Giáo không?”

“Cũng không biết Tôn Bất Khí điều tra thế nào rồi.”

“Thôi, cứ từ từ, dù sao cũng phải đợi đến mùa xuân.”

Đi lại mệt mỏi mấy ngày, nàng đã kiệt sức cả về tinh thần lẫn thể xác.

Vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, thì nghe thấy từ hướng phòng ngủ chính trong sân truyền đến âm thanh khó tả.

“...”

“Hắn thật sự không thấy mệt sao?”

Hai ngày sau.

Trần Tam Thạch theo thói quen dậy sớm luyện thương.

Những ngày này, Tôn Ly đều ở nhà hắn.

Nhưng mỗi ngày nàng đều đi sớm về muộn, rất ít khi gặp mặt, hẳn không còn tìm được cơ hội luyện tập cùng một lần nữa.

Ăn sáng xong, Trần Tam Thạch đến doanh trại điểm danh làm việc.

Trên đường đi không ít người chào hỏi hắn.

Dưới trướng hắn quản hơn một trăm người, tuy không phải Bách Hộ nhưng còn hơn cả Bách Hộ, trong cả Thiên Hộ Sở, ngoài Hướng Đình Xuân ra, cũng chẳng có ai có thể quản được hắn.

“Đợi đến khi thời gian kiểm tra tân binh kết thúc, không biết sẽ có bao nhiêu võ tốt, bao nhiêu trận tốt.”

Trần Tam Thạch tìm đến lão thư sinh: “Hứa Văn Tài, người tập hợp mọi người lại đây.”

“Vâng!”

Khoảng mười phút sau, binh sĩ mới lục tục đến đông đủ, nhiều người còn ngáp ngáp ngáp dài.

‘Phải tranh thủ thời gian quản lý cho tốt, không thể để bọn họ tiếp tục lười biếng như vậy.’

Trần Tam Thạch hơi nhíu mày: “Chu Đồng, người dẫn bọn họ luyện tập một canh giờ công phu đứng tấn trước đi.”

“Vâng!” Chu Đồng làm theo.

Trần Tam Thạch ở bên cạnh luyện thương cùng, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi, tiến lên chỉ bảo những người có động tác sai lệch, gần đây hắn đều luyện tập như vậy.

Cuối cùng, bảng điều khiển rung động.

【Kỹ năng: Thông binh (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu quả: Chủ tâm cốt】

【 Chủ tâm cốt: Bất cứ nơi nào chủ soái hiện diện, tất cả tướng sĩ đều gặp nguy không loạn! 】

Trần Tam Thạch nhìn vào giải thích về “Chủ tâm cốt” trên bảng điều khiển, nhanh chóng hiểu được hiệu quả của từ khóa này.

Gặp nguy không loạn.

Bốn chữ đơn giản, nhìn có vẻ bình thường.

Trên thực tế.

Tất cả quân đội trên thế giới muốn trở thành hổ lang chi sư, tố chất đầu tiên cần có, chính là bốn chữ này!

Trần Tam Thạch khi đọc binh thư đã hiểu rõ điểm này.

Một đội quân trang bị dù có xa hoa đến đâu, gặp địch đã run rẩy thì có ích gì?

Còn có quân trận.

Quân trận dù có luyện tập tinh diệu đến đâu, nếu không thể gặp nguy không loạn, tuyệt đối không thể phát huy hết uy lực vốn có.

Đa số quân đội cổ đại, tỷ lệ thương vong vượt quá hai thành sẽ tan vỡ.

Trần Tam Thạch nghe Hứa Văn Tài nói, Bát Đại Doanh sở dĩ có thể bách chiến bách thắng, chính là vì họ có thể làm được, một nửa thương vong mà không tan vỡ, trong tình thế tuyệt vọng trận hình không loạn.

Một nửa thương vong mà không tan vỡ, đây là một con số kinh hoàng đến mức nào?

Năm Long Khánh thứ 57, Huyền Vũ Doanh đại chiến ở phương Nam, nghe nói vốn có cơ hội rút lui, nhưng họ lại

chọn cách đối mặt với khó khăn, chiến đấu đến người lính cuối cùng.

Chắc chắn sẽ có người sống sót, nhưng nếu đã ghi chép như vậy, thì có nghĩa là ít nhất chín phần mười số người đã thực sự tử trận.

Trong lòng họ, chắc chắn có niềm tin của riêng mình.

Trần Tam Thạch có thể trở thành chỗ dựa tinh thần cho binh lính, có nghĩa là sớm muộn gì cũng sẽ tạo ra một đội quân tinh nhuệ.

Chương 115: Công tử nhà ai đây?

Quý tri phủ gây phiền phức cho hấn.

Chẳng phải vì hấn dễ bắt nạt sao?

Thực lực bản thân là một mặt, không có quyền lực trong tay cũng là một mặt.

Không cần quá nhiều, dù chỉ có một ngàn người trung thành dưới trướng, ai dám dễ dàng trêu chọc hấn?

Buổi sáng sau khi luyện tập xong, Trần Tam Thạch đến trường bắn luyện bắn tên.

Với tiền đề lấy luyện võ làm chủ, hấn cố gắng làm cho mỗi kỹ năng đều không bị bỏ lại phía sau.

“Àm âm âm âm âm ——”

Cung lớn mười lăm thạch, mỗi mũi tên bắn trúng mục tiêu đều phát ra tiếng vang lớn, những tấm bia làm bằng dây cỏ lần lượt đổ xuống.

【Kỹ năng: Bắn tên (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (205/1000)】

Điều đáng chú ý là, mặc dù độ thành thạo không được tăng lên, nhưng tiến thuật của hấn không phải là dừng bước không tiến.

Hiện tại, Trần Tam Thạch đã có thể bắn trúng hồng tâm trong phạm vi một trăm năm mươi bước.

Một trăm năm mươi bước, gần hai trăm mét, tầm bắn chính xác này hơn súng lục thông thường không biết bao nhiêu lần.

“Cắt ——”

Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng kêu vang, hai con chim ưng bay qua phía trên trường bắn.

Trần Tam Thạch vừa hay dùng chúng để luyện tập, tiện thể bán lấy chút bạc.

Hai con chim ưng cũng có thể bán được vài lạng bạc.

Muỗi dù nhỏ cũng là thịt!

Luyện võ càng về sau tiêu hao càng lớn, hắn sẽ không chê đâu.

Trần Tam Thạch nhìn chăm chăm lên bầu trời, chờ đợi hai con chim ưng bay đến độ cao và góc độ thích hợp, một mũi tên ba cạnh xuyên giáp phá không bay ra, không chút do dự bắn trúng cả hai con chim ưng!

“Cắt ——”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, hai con chim ưng từ trên không rơi xuống, đập xuống đất.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Trần Tam Thạch đang định đi nhặt con mồi thì thấy một thiếu niên trạc tuổi hắn, lộ vẻ mặt khó tin chạy về phía này.

Hắn có trí nhớ siêu phàm, chắc chắn trong quân doanh không có người này, là một gương mặt xa lạ.

“Vị huynh đài này, ngươi đã làm điều đó bằng cách nào?”

Trong tay thiếu niên cũng cầm một cây cung tên, hắn bắt chước động tác kéo cung: “Vừa rồi hai con chim ưng này cách mặt đất ít nhất bốn mươi trượng, ngươi đã làm điều đó bằng cách nào!”

Trần Tam Thạch cảm thấy khó hiểu: “Làm điều gì?”

“Ý ta là, người làm thế nào để bắn chính xác như vậy?”

Thiếu niên rất kích động: “Cây cung lớn này của huynh nặng bao nhiêu, mười thạch hay mười lăm thạch? Có thể cho ta bắn một mũi tên không?”

“Xin lỗi, ta hơi bận.” Trần Tam Thạch nói thật.

Hắn có vô số thứ phải làm, cũng có rất nhiều việc phải giải quyết.

Nếu rảnh rồi, hắn sẽ không ngại trò chuyện thêm vài câu.

“Một trăm lượng!”

Thiếu niên đột nhiên ra giá, giọng điệu chân thành: “Vị huynh đài này, chỉ cần người đồng ý làm sư phụ dạy bắn tên cho tại hạ, tại hạ nguyện ý mỗi tháng nộp một trăm lượng bạc!”

“ Bao nhiêu?” Trần Tam Thạch nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Huynh đài chê ít ư? Hai trăm lượng! Không thể nhiều hơn nữa, lần này đi gấp, tại hạ thật sự đang kẹt tiền.”

Hai trăm lượng, mà còn kẹt tiền?

Trần Tam Thạch đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới.

Trên người đối phương có không ít trang sức giá trị, đai lưng, ngọc bội, cây cung tên trong tay cũng được chạm khắc tinh xảo, đều dùng vật liệu thượng hạng.

Công tử nhà ai đây?

Mặc kệ hắn là công tử nhà ai, dù là con trai của Quý tri phủ, tiền đưa tận cửa cũng không nên bỏ qua!

“Được.” Trần Tam Thạch đồng ý: “Ngày mai người đến diễn võ trường, ta sẽ dạy người.”

Thiếu niên rất vui mừng: “Vâng sư phụ!”

“Không cần gọi ta là sư phụ.”

Trần Tam Thạch không nói nên lời, gọi như vậy cũng quá tùy tiện rồi.

Hắn phẩy tay, cáo từ rời đi.

“Một Thiên Hộ Sở nhỏ xíu như Bà Dương mà lại có một vị tướng tài giỏi như thế!”

Tôn Bất Khí không ngừng tua lại cảnh tượng vừa rồi trong đầu.

Cung lớn hơn mười thạch, bắn chim từ khoảng cách một trăm năm mươi bước.

Võ giả Luyện Cốt, chẳng phải là một mũi tên một mạng sao?

Hai trăm lạng bạc, có thể học được bản lĩnh này, quả là quá hời!

Còn luyện thương làm cái rắm gì nữa.

“Một trăm năm mươi bước.”

Tôn Bất Khí giờ cung tên lên bắt chước.

Trên trường bắn, căn bản không có bia ở khoảng cách một trăm năm mươi bước, xa nhất là một trăm hai mươi bước, hắn đã gần như không thể nhìn rõ hồng tâm.

“Kỳ nhân, thật sự là kỳ nhân!”

Hắn đang cảm thán, sau gáy bỗng nhiên bị đánh mạnh.

“Tôn Bất Khí!” Tôn Ly cầm võ đao: “Người đang làm gì ở đây, những thứ ta bảo người điều tra đã làm xong chưa?”

“Tỷ, tỷ có thể đừng lúc nào cũng đánh vào đầu ta không?”
Tôn Bất Khí nghiêm mặt nói: “Tỷ yên tâm đi, đều đã điều tra

xong rồi.”

“Thứ nhất, là Trần Tam Thạch.”

“Gia cảnh người này trong sạch, thời gian nhập ngũ cũng không giả mạo, quả thật là hơn hai tháng đã sắp Luyện Cốt.”

“Vụ án diệt môn Tống gia, hắn góp công lao không nhỏ.”

“Hình như là vì người của võ quán Thái Lôi bắt nạt đồng hương cũ của hắn, hắn nhìn không được, giữa đường giết một đám đệ tử võ quán.”

Chương 116: Cữu Long Hoạt Gân

“Dừng cảm kinh người, làm người lại không quên gốc, sau khi làm quan còn nguyện ý giúp đồng hương, người như vậy, cha nhất định sẽ thích.”

“Ừm.” Tôn Ly tỏ vẻ tán thành điều này.

Mấy ngày sống chung, tiểu sư đệ rất tốt.

Luyện võ chăm chỉ, làm người phúc hậu.

Duy nhất có một điểm không hoàn hảo...

Chính là tinh lực thật sự có chút quá dồi dào, mỗi đêm đều muốn giày vò.

Nhưng còn trẻ, cũng có thể hiểu được.

Đến đây, cuộc điều tra về Trần Tam Thạch mới hoàn toàn kết thúc.

Tôn Ly lại hỏi: “Vụ của Vu Thần Giáo thế nào rồi?”

“Trong thành ngoài thành đều không tìm thấy.” Tôn Bất Khí vuốt cằm: “Có khi nào bọn hắc đã trốn về thảo nguyên rồi không?”

“Nếu không tìm thấy trong thành ngoài thành thì lên núi mà tìm.” Tôn Ly lập tức đưa ra phán đoán: “Nếu trên núi cũng không có, thì đến nhà quan lại, võ quán tìm, bao gồm cả Hương Đình Xuân.”

“Không đến mức vậy chứ?” Tôn Bất Khí có chút lo lắng: “Sao càng điều tra ta càng thấy kỳ lạ, cha phái hai người

Luyện Cốt chúng ta đến, có phải là không đủ sức không?”

“Bây giờ chê cảnh giới thấp, sao lúc trước không tu luyện?” Tôn Ly nghiêm nghị: “Cha sắp xếp như vậy, tự nhiên có lý do của ông ấy, chúng ta cứ làm theo. Chiều nay tử lên núi cùng với đệ.”

“Tử, đệ không cần tu luyện nữa!” Tôn Bất Khí mắt sáng rực, đầy tự tin nói: “Vừa rồi đệ bái một vị kỳ nhân làm sư phụ, nếu có thể học thành công, chỉ cần ngoắc tay một cái, là có thể lấy mạng một võ giả Luyện Cốt!”

“Ê ê ê, tử đừng đi, đệ nói thật mà! Mỗi tháng chỉ cần hai trăm lượng!”

...

“Tuồng y quan, chuẩn bị cho ta hai phần Dưỡng Cốt Thang.”

Ngoài phòng thuốc, Trần Tam Thạch nói: “Đúng rồi, cả một phần thuốc tám nữa.”

“Thuốc tám, thứ đó tốn trăm lượng bạc đấy.”

Tuồng y quan trêu: “Người xa hoa như vậy, lại sẵn được đi thú nữa sao?”

“Không có, gặp một thiếu gia giàu có thôi.”

Trần Tam Thạch vừa trò chuyện vừa lấy ra năm mươi lượng bạc.

Uống chén Dưỡng Cốt Thang này, hẳn sẽ đột phá.

Cảnh giới Luyện Cốt.

Từ nhập môn đến đại thành, được gọi là cân cốt bì tử.

Nhưng thực tế mỗi lần đột phá, cường độ xương cốt đều sẽ tăng lên, thay đổi xương cốt là một quá trình dài, không thể một sớm một chiều.

Giống như sau khi Luyện Huyết đại thành, khí huyết định hình vậy.

Sau khi Luyện Cốt đại thành, xương cốt cũng sẽ định hình.

Luyện gân, chính là bước đầu tiên.

Dưỡng Cốt Thang vào bụng.

Dược lực theo Long Tượng Chi Huyết truyền khắp toàn thân, xương cốt gân mạch ngứa ngáy khó chịu, cộng thêm sự đau đớn của phương pháp hô hấp, hai thứ cộng lại với nhau, hình thành cảm giác dày vò không nói nên lời.

Trần Tam Thạch cởi áo, để lộ ra cơ bắp rắn chắc khắp người, nhắm mắt lại trong làn gió thu mát mẻ, luyện tập những chiêu thức khó nhất của Bất Diệt Kim Xà Thương.

Tư thế toàn thân hẩn thoát nhìn có vẻ kỳ quái méo mó, nhưng thực tế mỗi động tác đều vững vàng.

Cũng chính là chiêu thức cực khó phối hợp với trụ công phức tạp, lại thêm phương pháp hô hấp, mới có thể rèn luyện xương cốt, gân mạch đến mức tận cùng.

Trần Tam Thạch rất có kinh nghiệm, trong lòng không hề nóng vội, giao phó tất cả cho thời gian.

Tôn Ly vừa lúc trở về nhìn thấy cảnh này, liền đứng bên tường chỉ điểm: “Tiểu sư đệ, thả chậm tốc độ lưu chuyển khí huyết của người, chuyên tâm cảm thụ sự tương tác của gân cốt, gân mạch luyện ra càng cứng cỏi, chỗ tốt đối với tráng cốt cũng càng nhiều... thôi được rồi, sư tỷ đến giúp người.”

Trần Tam Thạch chuyên chú múa Lô Diệt Thương, không kịp trả lời lời của Tôn Ly.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần mình.

Ngay sau đó, Trần Tam Thạch cảm thấy có một đôi ngọc thủ lạnh lẽo không ngừng gõ vào khớp xương, gân mạch trên người hắn, hiển nhiên là đang dẫn dắt thứ tự luyện gân.

Hắn dụng tâm thể hội.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó.

Gân mạch trong cơ thể Trần Tam Thạch, sống dậy!

Gân mạch của người luyện võ, bao gồm đại gân, tiểu gân, và màng xương bao phủ trên bề mặt xương.

Lúc này đây.

Toàn thân gân mạch của hắn như có sinh mệnh, đại gân như rồng, tiểu gân như giao long, quấn quanh nối liền khớp xương, cơ bắp, và màng xương trên bề mặt xương của hắn, không ngừng hấp thu Long Tượng Chi Huyết để tôi luyện xương cốt.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【 Hiệu dụng: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân】

【 Cửu Long Hoạt Gân: Gân như giao long, tráng kiện cứng cỏi, chỉ có gân mạch cực phẩm mới có thể nuôi dưỡng xương cốt cực phẩm.】

Cửu Long Hoạt Gân?

Trần Tam Thạch điều động khí huyết, toàn thân đều nổi lên gân xanh, đặc biệt là cánh tay, cổ và thái dương những nơi này càng rõ ràng, giống như từng con thanh long quấn quanh trên đó, nhìn từ xa cực kỳ đáng sợ.

Những gân mạch này không chỉ mang lại sức mạnh cường hãn, mà còn khiến cường độ xương cốt đột nhiên tăng vọt.

Chương 117: làm phiên

Trừ phi là người luyện võ, nếu không người bình thường cầm dao phay, cũng không thể chém đứt xương của hân.

“Gân mạch của ngươi...”

Tôn Ly có vẻ không chắc chắn, nàng dùng hai tay nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của hân, cẩn thận cảm nhận gân cốt đang nhảy lên: “Cửu long quán xương, tiểu sư đệ lại là Cửu Long Thể? Khó trách, khó trách tốc độ luyện võ lại nhanh như vậy.”

“Cửu Long Thể?”

Trần Tam Thạch không có né tránh.

Hân biết rõ báii sư, sớm muộn gì cũng phải bị sờ xương kiểm tra tư chất.

Đặc biệt là gân cốt, căn bản không có cách nào giấu.

May mắn thay, theo quy luật hiện tại mà xem, theo cảnh giới tăng lên, bảng điều khiển sẽ không ngừng cải thiện thể chất, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một loại võ thể đặc thù thật sự, cũng không sợ bị người ta nhìn ra.

Hân nhân cơ hội bổ sung kiến thức liên quan: “Còn xin sư tỷ chỉ giáo, Cửu Long Thể có gì khác biệt?”

“Rất nhiều.”

Tôn Ly giải đáp: “Tương tự như Hổ Sát Thể, Kim Mãng Thể, vân vân, lúc còn nhỏ đã có thể nhìn ra, còn Cửu Long Thể là theo cảnh giới tăng lên, từng bước thể hiện ra.

“Ví dụ như võ giả bình thường, sau khi Luyện Cốt viên mãn, da như da trâu, xương chắc chắn, có thể ngăn chặn vết

thương chí mạng một cách hữu hiệu.”

“Nhưng võ giả có thể chất đặc thù, sau khi Luyện Cốt viên mãn là Huyền Bì Dị Cốt.

“Cái gọi là Huyền Bì trong Huyền Bì Dị Cốt, là chỉ da sau khi được khí huyết tràn đầy, trở nên giống như mai rùa đen; Dị Cốt, là chỉ xương cốt biến dị, còn cứng hơn cả đá. Trong thực chiến, bọn họ rất khó bị giết trong thời gian ngắn.

“Cửu Long Thể sau khi Luyện Cốt viên mãn, cũng sẽ là cấp độ Huyền Bì Dị Cốt.

“Mỗi loại thể chất đều có điểm đặc biệt riêng.”

“Ví dụ như Cửu Long Thể, đặc điểm lớn nhất là không ngừng trưởng thành, mỗi cảnh giới đều có thể nhận được một ưu thế.”

“Cảnh giới Luyện Huyết, có thể luyện ra Cửu Long Khí Huyết, Luyện Cốt có thể luyện ra Cửu Long Hoạt Gân...”

“Cửu Long Chi Huyết?” Trần Tam Thạch chú ý đến trọng điểm trong lời nói.

“Cửu Long Thể luyện ra, tự nhiên là Cửu Long Khí Huyết.”

Tôn Ly nói như điều đương nhiên: “Khó trách tiểu sư đệ khí huyết dồi dào, kéo dài không suy.”

Không đúng...

Khí huyết của Trần Tam Thạch không phải là Cửu Long Chi Huyết, mà là Long Tượng Chi Huyết!

Chẳng lẽ thay đổi do bảng điều khiển đột phá mang lại, không phải là cùng một loại thể chất?

Điểm này, lại không có cách nào hỏi thêm nữa.

“Chúc mừng tiểu sư đệ.”

Tôn Ly chúc mừng: “Đột phá cảnh giới Luyện Cốt, cứ như vậy, e rằng trước khi ngươi cùng ta trở về Lương Châu, đã có thể Luyện Cốt tiêu thành.”

“Đa tạ sự chỉ điểm của Tôn sư tỷ.” Trần Tam Thạch cảm ơn.

Cảnh giới Luyện Cốt đã có thể thăng chức lên Bách Hộ, quang minh chính đại quản lý hơn một trăm người.

Hơn nữa Bách Hộ còn có phẩm cấp.

Võ quan lục phẩm.

Chỉ xét về phẩm cấp, còn cao hơn cả tri huyện thất phẩm.

Có thân phận mệnh quan triều đình, sẽ càng không có ai dám động đến hắn một cách vô căn cứ.

Trần Tam Thạch lập tức đến doanh trại, báo cáo về việc đột phá.

Hương Đình Xuân rất thoải mái, lập tức viết tấu chương gửi lên cơ cấu tương quan của triều đình, đề bạt hắn lên Bách Hộ.

Khi ra ngoài, lại nhìn thấy bóng dáng của Quý tri phủ Quảng Hiền.

Tên này ngồi lên một chiếc xe ngựa ở cổng doanh trại, đi về hướng huyện thành.

Người phụ trách đánh xe là đệ tử của võ quán Thiên Nguyên.

Quý Quảng Hiền sau khi đến Bà Dương, đã sống trong một đại trạch mà võ quán chuẩn bị cho hắn.

Chắc chắn trong khoảng thời gian này, mấy võ quán đã không ít lần thêm dầu vào lửa, xúi giục họ Quý ra tay với hắn.

“Bắt đầu từ Dược Cốc trước!”

Trần Tam Thạch đã Luyện Cốt, lại có đại cung mười lăm thạch, thăm dò Dược Cốc tuyệt đối không thành vấn đề.

Tối nay, nhất định phải làm rõ tình hình.

Lý do hắn không vạch trần sự việc là vì biết Hương Đình Xuân bây giờ rất có thể sẽ bao che.

Còn về Tôn Ly...

Mới quen không lâu, sự tin tưởng lẫn nhau chưa đủ.

Nếu vội vàng tiết lộ tin tức, biết đâu đối phương không tìm được tiên bảo ở Dược Cốc, sẽ nghi ngờ hắn.

Đi xem thử trước đã.

Nếu một mình thật sự không xử lý được, sẽ nghĩ cách khác.

Còn có một rắc rối nữa.

“Ban ngày ra ngoài, trên đường khó tránh khỏi bị người khác phát hiện ra tung tích.”

“Buổi tối thì Tôn Ly lại ở nhà ta.”

“Phải để nàng nghĩ rằng ta chưa từng rời đi mới được.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ, rất nhanh đã có cách.

Đêm đó, tại phòng ngủ.

“Lan tỷ, hôm nay đành làm phiền nàng một chút.”

“Phiền kiểu gì?”

“Nàng sẽ biết ngay thôi.”

“...”

...

Tại phòng khách.

Tôn Ly ôm trường đao nằm trên giường, tai lắng nghe động tĩnh truyền đến từ phòng ngủ chính.

“ ... ”

“Càng ngày càng quá đáng.”

“Dù còn trẻ, cũng không nên phóng túng như vậy.”

“Ta chung quy là nữ nhi, chuyện này cũng không thể nói ra.”

Chương 118: Mục đích là gì?

“Nếu biết trước, đã không nghỉ lại nơi này.”

Mãi đến nửa đêm, cuối cùng mới yên tĩnh lại.

Tôn Ly lại đợi thêm hơn nửa canh giờ.

Xác nhận vợ chồng sư đệ đã ngủ say, nàng mới lặng lẽ đứng dậy, vượt tường rời khỏi nhà.

Trần Tam Thạch bịt mắt, sau lưng đeo trường thương và cung tên, một đường như bay, dùng tốc độ nhanh nhất đến Nhị Trọng Sơn.

Đêm tối gió lớn, trăng sáng không còn.

Hắn ẩn mình trong thung lũng sâu thẳm, bên cạnh ngoài tiếng động sột soạt do động vật ban đêm phát ra, không còn động tĩnh nào khác.

Chỉ có ở phương hướng Dược Cốc, sáng lên ánh lửa màu cam nhạt yếu ớt.

Ở lối vào, còn có không ít đệ tử võ quán canh gác.

“Bên trong không có quỷ mới là lạ!”

Trần Tam Thạch chui vào rừng rậm bên cạnh.

Có [Theo dấu] bên người, dù là trong môi trường tối đen như mực, hắn cũng có thể dễ dàng nhìn thấu mọi động tĩnh xung quanh, nhanh chóng tìm được một con đường nhỏ gập ghềnh khó đi, có thể tiếp cận Dược Cốc mà không bị phát hiện.

Đến một cây đại thụ bên cạnh Dược Cốc.

Trần Tam Thạch lặng lẽ quan sát bố cục bên trong Dược Cốc.

Đây thực sự là một vườn thuốc, không phải ngục trang, bên trong và bên ngoài trồng không ít dược liệu.

“Đợi lát nữa sẽ đóng gói mang đi.”

“Biết trước liền mang theo một cái bao tải rồi!”

“Đều là bạc đấy!”

Hắn nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Mặc dù gần đây không ít lần bị Hương Đình Xuân rút máu, võ quán vẫn giàu chảy mỡ.

“Làm việc chính trước đã.”

Trần Tam Thạch cẩn thận kiểm tra.

Khoảng bảy tám đệ tử, đang canh giữ ở các lối vào của Dược Cốc.

May mắn là họ khá phân tán, không khó xử lý.

Hắn thuận tay sờ soạng, từ trong số nhiều loại mũi tên ở thất lung, chuẩn xác lấy ra Mai Châm Tiễn.

Loại mũi tên này đúng như tên gọi, đầu phẳng, mũi tên hẹp và dài, lực xuyên thấu mạnh, động tĩnh không lớn, giết người một cách im lặng.

“Nửa đêm còn thức tăng ca, cũng là những người khổ mệnh, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Xiu!”

“Xiu!”

Không đến nửa phút, tám tên đệ tử võ quán đều gục đầu ngủ, không phát ra tiếng động nào.

Trần Tam Thạch có thể thuận lợi tiến vào Dược Cốc.

Hắn tìm thấy nguồn ánh lửa ở sâu trong thung lũng.

Trong rừng sâu núi thẳm này, lại có một tòa trạch viện.

Từ chi tiết bên ngoài, có vẻ như nó mới được xây dựng không lâu.

“A...”

Trần Tam Thạch còn chưa đến gần, đã nghe thấy bên trong có người phát ra tiếng kêu rên yếu ớt.

...

Bên trong trạch viện.

Trong căn phòng vốn là đại sảnh, không có bất kỳ đồ đạc nào, chỉ có một cây nến, ánh sáng mờ ảo lay động.

Ở góc phòng, có một dược sư tóc hoa râm đang đẩy cối xay thuốc, thỉnh thoảng thêm một số nguyên liệu vào, phát ra tiếng ma sát nhịp nhàng.

Bên cạnh chân ông ta, ngoài thảo dược, còn có một bó linh lúa tươi mới.

Lương Triễn đang ở ngay bên cạnh, tay cầm trường kiếm, miệt mài tu luyện.

Kiểm ảnh lấp lánh, hoa mắt chóng mặt.

“Phù!”

Hắn chỉ dừng lại sau khi mồ hôi nhễ nhại, kiệt sức.

Cùng lúc đó, một người sống bị trói chặt, bị lão nô kéo ra từ căn phòng bên cạnh.

Người bị trói là một tráng hán mặc vải thô, trông khá cường tráng, nhưng lúc này không chỉ cực kỳ yếu ớt mà còn mặt mày tái mét, mạch máu trên cổ cũng đen tím, như thể có những con giun đất bò trên đó.

Cơ thể trắng hán co giật không kiểm soát, miệng phát ra tiếng “ư ư” đau đớn giãy giụa, đồng thời không ngừng nôn ra máu đen.

“Bọn hán đang làm gì?”

Trên mái nhà.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng lên đến được, nhấc tấm ngói lên, liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Người này dường như bị trúng độc.

Võ quán bắt người hạ độc để làm gì, thử thuốc?

Ánh mắt hán quét qua căn phòng.

Bên cạnh cối xay thuốc để...

Linh lúa?!

Đồng tử Trần Tam Thạch đột nhiên mở to.

Bên ngoài doanh trại là những cánh đồng rộng lớn, làm sao hán có thể không nhận ra thứ này.

Năm Long Khánh thứ hai mươi một.

Lão hoàng đế tự xưng nằm mơ thấy tiên nhân ban bảo vật.

Sau khi tỉnh dậy, liền hạ lệnh chiếm dụng một phần mười đất canh tác trên toàn quốc để trồng loại cây này.

Nhưng thứ này tên là tiên thảo, thực chất là độc thảo.

Bất cứ ai ăn vào, sẽ nổ chết ngay lập tức, không thể cứu chữa.

Triệu chứng giống như người trước mắt, mạch máu đen lại, thất khiếu chảy máu.

Võ quán bắt người sống, cho họ ăn linh lúa?

Mục đích là gì?

Trần Tam Thạch nín thở, tiếp tục bí mật theo dõi.

Lại qua vài phút, trán hán kia quả nhiên bắt đầu thất khiếu chảy máu, cuối cùng tắt thở.

Lão nô Lương gia đã chờ đợi từ lâu, lấy ra một con dao găm, tiến lên mổ bụng thi thể.

Bàn tay lão như cành cây khô héo xé toạc da thịt, lấy ra một viên dược hoàn màu đen, đưa cho vị lão giả đang nghiền thuốc ở góc phòng.

“Độc đã được loại bỏ, thiếu gia có thể dùng rồi.”

Lý Dược Sư kiểm tra xong, hai tay dâng lên.

Lương Triễn nhận lấy viên dược hoàn còn dính máu tươi, vẫn còn ấm, không chút do dự nuốt chửng.

Chương 119: Tra hỏi

“Xi!”

Ngay khi nuốt được hoàn, hắn hít một hơi lạnh, vẻ mặt đau đớn, vội vàng vận công phối hợp với phương pháp hô hấp, cuối cùng mới đè nén được dị thường trong cơ thể.

“Thiên tài!” Lương Triền cảm nhận được dược hiệu mạnh mẽ, không ngừng khen ngợi: “Phan Quyền thật sự là một thiên tài! Các ngươi nói xem, hắn ta làm sao nghĩ ra cách dùng người sống để lọc độc tố chứ?”

“Chỉ cần mười người, là có thể loại bỏ hơn chín phần độc tố.”

“Dược hiệu của một viên dược hoàn, đáng giá dược liệu trăm lượng bạc! “

“Đây vẫn chỉ là phương pháp thô sơ. “

“Muốn thực sự để linh lúa phát huy tác dụng, còn phải sử dụng tiên bảo mới được. “

“Đáng tiếc Hưởng Đình Xuân quá bá đạo, đến bây giờ, chúng ta còn không biết tiên bảo là gì!”

“Đúng vậy.” Lão nô thở dài: “Gần đây Bà Dương lại là nơi lắm chuyện, ngay cả cốt nhục thân sinh của Tôn Đốc Sư cũng đến, hình như cũng đang điều tra chuyện này. Các võ quán đều không dám tiếp tục bắt người với số lượng lớn nữa. Người vừa rồi, cũng là người cuối cùng trong tay chúng ta, sau này sẽ không còn nữa.”

“Tư chất của ta vẫn quá kém.” Lương Triền cảm khái: “Ngay cả có linh lúa, hiện tại cũng chỉ luyện thành công pháp

Luyện Cốt tinh thông, còn cách tiểu thành xa lắm.

“Thật ghen tị với tên tiểu tử họ Trần kia, tập võ hai tháng đã Luyện Huyết đại thành.

“Nói đến, Tổng Lão Ngũ chỉ vì đệ tử dưới trướng đắc tội với hắn, mà lại rơi vào kết cục như vậy...

“Lúc trước tên Tần Phong kia, rõ ràng muốn lấy mạng hắn, tương lai hắn sao có thể bỏ qua cho ta?”

Lương Triển càng nghĩ càng thấy đáng sợ: “Chúng ta phải thúc giục Quý tri phủ, nhất định phải trừ khử hắn trước khi hắn Luyện Cốt, ít nhất, cũng phải đuổi hắn ra khỏi huyện Bà Dương.”

“Àm—”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bên tai vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

Chỉ thấy một tia sét đen kịt đột nhiên giáng xuống, đánh vào đầu lão nô Luyện Cốt Cảnh, trực tiếp đánh vỡ xương sọ lão, xuyên thủng!

“Ngô bá?!”

Chưa kịp để Lương Triển phản ứng, lại một tia sét đen giáng xuống.

Lần này, nó nhắm vào hắn.

“Bùm!”

Xương cốt của Lương Triển không thể chống đỡ nổi, bị tia sét đáng sợ này xuyên thủng vai, cả người bị đóng đinh vào bức tường phía sau.

Vị được sư kia cũng không may mắn thoát khỏi, bị tia sét đen đánh xuyên qua đùi, ngã xuống đất phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, chỉ trong vòng hai ba giây.

Mãi đến lúc này, Lương Triển mới kịp phản ứng.

Làm gì có tia sét đen nào.

Đâm vào người hắn, rõ ràng là một mũi tên xuyên giáp!

Là cung tên gì, lại có thể có uy lực đáng sợ như vậy?!

Hắn thế nhưng là một võ giả Luyện Cốt!

“Ầm ầm ——”

Phía trên lại truyền đến tiếng vang lớn, ngôi vụn trên mái nhà vỡ thành từng mảnh “ào ào” rơi xuống một mảng lớn, mái nhà sụp đổ tạo thành một lỗ thủng lớn trong suốt.

Một bóng người giáng xuống từ trên trời, tay cầm cung tên, sau lưng đeo trường thương.

“Tốt tốt tốt, ngươi quả nhiên muốn hại ta!”

Trần Tam Thạch lạnh lùng quát.

“Là ngươi?!”

Lương Triển nhận ra người đến, trong lòng chấn động.

Xung quanh Dược Cốc, có tám vị đệ tử thân truyền canh giữ!

Hắn không thể tưởng tượng nổi, người này làm thế nào có thể âm thầm lên vào mà không gây ra tiếng động.

“Có người tới ——”

Lương Triển vừa hét lớn, vừa giơ trường kiếm trên tay phải lên định phản kích.

“Vút ——”

Hắn vừa mới giơ tay lên, lại có một đạo hắc lôi bổ tới, trực tiếp bắn xuyên cổ tay hắn, đóng đinh vào tường, trường kiếm

“loảng xoảng” rơi xuống đất, hoàn toàn mất khả năng phản kháng.

“Trần huynh!”

Lương Triễn cố gắng nặn ra một nụ cười với người bịt mắt trước mặt, nhưng vì quá đau đớn nên có vẻ hơi méo mó: “Trần huynh, huynh không cần phải làm lớn chuyện như vậy chứ?”

“Bớt nói nhảm!”

Trần Tam Thạch kéo mặt nạ xuống.

Thực tế, vũ khí của hắn quá nổi bật, che mặt hay không cũng chẳng khác biệt gì.

Cách duy nhất để giữ an toàn, chính là làm mọi việc thật sạch sẽ.

Hắn lại bắn thêm một mũi tên vào tay trái của Lương Triễn, mở miệng nói: “Tiếp theo, ta hỏi gì, người đáp vậy!”

Sự việc quá phức tạp.

Chỉ dựa vào vài lời nghe lén, cũng không thể nắm rõ toàn bộ câu chuyện.

Vẫn là phải giữ lại một mạng, hỏi cho rõ ràng đã.

“A!”

Lương Triễn đau đến mức toàn thân run rẩy, hắn liên tục cầu xin: “Trần huynh! Người muốn hỏi gì cứ hỏi, tại hạ nhất định biết gì nói vậy, không giấu diếm!”

“Tốt!”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tiên bảo có phải đang ở trong tay Hướng Đình Xuân, hắn dùng nó để uy hiếp các người quyền góp quân nhu cho Thiên Hộ Sở.”

“Người làm sao biết?” Lương Triền bị thương quá nặng, đầy đầu mồ hôi lạnh: “Người nói không sai.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tiên bảo là thứ gì?”

Lương Triền nói đứt quãng: “Ta... ta không biết...”

“Vút!”

Trong nháy mắt, lại một mũi tên, ghim chặt chân phải của hắn xuống.

“A!!!”

Lương Triền gần như ngất đi: “Trần huynh tha mạng, ta không nói dối, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm, chỉ biết thứ này chắc chắn có thể chiết xuất tinh hoa linh lúa...”

Chương 120: Chân tướng

“Nói lại từ đầu!”

Trần Tam Thạch đưa ra tối hậu thư.

“Là Thác Bạt Bộ Man tộc!” Lương Triễn nghiên răng, chịu đựng đau đớn nói đứt quãng: “Hai tháng trước...”

Theo lời kể chi tiết của Lương Triễn.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng đã nắm rõ đại khái sự tình.

Hai tháng trước!

Lúc đó, hắn vừa mới xuyên không đến, còn đang lo lắng về chuyện của Tần Hùng.

Cùng lúc đó, trên thảo nguyên xa xôi, bộ tộc du mục Thác Bạt xảy ra một cuộc tranh giành ngôi vị thái tử.

Hoàng tử thứ ba của Thác Bạt sau khi thất bại trong việc đoạt quyền, đã giả chết để trốn thoát và chạy trốn đến biên giới của Đại Thịnh vương triều.

Trước khi rời đi, hắn còn trộm bảo vật của Thác Bạt, chính là tiên bảo, muốn dựa vào vật này để dâng lên hoàng đế Đại Thịnh, khiến Đại Thịnh xuất binh giúp hắn đoạt lại ngôi vị.

Sau khi đến Bà Dương.

Hoàng tử Thác Bạt lo lắng bị truy sát, liền tìm đến tri huyện địa phương, hy vọng tri huyện có thể thông báo cho phủ thành, tìm cao thủ phủ thành hộ tống, một đường thẳng đến kinh đô.

Lão Trương, tri huyện đương nhiệm, đã lăn lộn trên quan trường hơn nửa đời người.

Ông ta hiểu rõ hơn ai hết một điều.

Nếu quan trên ở phủ thành nhúng tay vào, công lao nào còn có phần của ông ta?

Vì vậy, ông ta tìm đến bốn võ quán lớn để nhờ giúp đỡ, chuẩn bị độc chiếm công lao này.

Kết quả, chuyện máu chó đã xảy ra.

Quán chủ Vân Hạc sau khi nghe được cuộc đối thoại giữa tri huyện và hoàng tử, đã nảy sinh ý đồ xấu xa.

Nếu không ai biết hoàng tử đang ở Bà Dương, chẳng phải bọn họ có thể giết người cướp của sao?

Sau này, dựa vào tiên bảo để làm lớn mạnh, bước ra khỏi Bà Dương nhỏ bé, trở thành tông môn võ lâm hàng đầu.

Vì vậy, dưới viễn cảnh tươi đẹp đó, bốn võ quán lớn liên thủ ra tay, trước hạ độc sau đó tập kích, chuẩn bị giết chết cả tri huyện và hoàng tử Thác Bạt.

Nhưng hoàng tử cũng không phải tay vừa, trong tình huống đó, hắn vẫn cố gắng cầm chìa khóa chạy thoát.

Bốn võ quán lớn chỉ có được một chiếc hộp không thể mở ra.

Và không lâu sau, hoàng tử lại lên quay trở lại, giết chết quán chủ Vân Hạc và cướp lại hộp ngọc.

Sự việc trở nên âm ỉ.

Bốn võ quán lớn thấy không thể che giấu được nữa, liền cầu cứu Hướng Đình Xuân, hy vọng Hướng Đình Xuân có thể ra tay, hứa hẹn sau khi có được tiên bảo mọi người sẽ cùng chia sẻ.

Những chuyện sau đó.

Trần Tam Thạch đã tham gia vào.

Trong quá trình vây bắt hoàng tử Thác Bạt, Vu Thần Giáo đã xen ngang vào.

Khiến hoàng tử bị thương nặng và bỏ trốn, chết ở ngoài thành.

Từ đó, món đồ bị hấn nhất được.

Một cuộc tranh đoạt bảo vật thật sôi động.

“Linh lúa thì sao!” Trần Tam Thạch truy hỏi đến cùng: “Linh lúa dùng để làm gì?”

“Khụ khụ khụ...” Miệng Lương Triễn đầy máu, hấn cố gắng nói: “Hoàng tử không tiết lộ nhiều thứ.”

“Chúng ta chỉ biết rằng, thông qua tiên bảo có thể tinh luyện ra bảo dược giúp ích cho việc tu luyện. “

“Trong đó, linh lúa là một trong những nguyên liệu quan trọng nhất. “

“Cách sử dụng cụ thể thì chúng ta không rõ. “

“Vì vậy...”

“Mới bắt người để thí nghiệm. “

“Phan Quyền nghiên cứu ra một loại đan dược đặc biệt, nghiền nát linh lúa rồi thêm vào, sau khi ăn vào bụng người sẽ bắt đầu hấp thụ linh lúa. “

“Khoảng mười người, thì có thể loại bỏ sạch độc tố của linh lúa. “

“Đáng tiếc quá trình này cũng làm lãng phí phần lớn tinh hoa của linh lúa, cuối cùng đan dược tinh luyện ra hiệu quả hạn chế, chỉ có ích đối với võ giả Luyện Cốt.”

Trần Tam Thạch nhìn trắng hán thôn quê chết trong đau đớn, hấn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hắn không để lộ biểu cảm gì trên mặt: “Các người dùng người sống làm bộ lọc?”

“Chỉ là bọn dân đen thôi, có gì to tát đâu.”

Giọng điệu Lương Triển thản nhiên: “Thuốc dùng đám dân đen chế ra mà đã có thể có hiệu quả tốt như vậy, nếu có được tiên bảo rồi thì không chỉ là Luyện Tạng, Hóa Kinh cũng không khó!

“Không thì tại sao chúng ta lại cam tâm làm bộ phóng cho Hường Đình Xuân để hắn thăng quan? Không phải là vì tiên bảo sao!”

“Trần huynh, hợp tác với chúng ta đi!

“Chỉ cần huynh không giết ta, chuyện hôm nay xem như chưa từng xảy ra.”

“Không chỉ vậy, họ Lương ta sẽ dốc hết sức lực cung cấp tài nguyên cho huynh, với tư chất của huynh, Luyện Tạng chỉ là vấn đề thời gian. “

“Đợi khi huynh Luyện Tạng, chúng ta cùng nhau giết Hường Đình Xuân, đoạt lấy tiên bảo, đứng trên đỉnh cao võ đạo!”

“Người còn muốn giết cả Hường Thiên Hộ?” Trần Tam Thạch cố tình đe dọa: “Người đoán xem ai phải ta đến?”

Lương Triển có chút bối rối, vội vàng đổi giọng: “Không không không, Trần huynh hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, huynh không thể giết ta!

“Chỉ cần huynh không giết ta, ta có thể cho huynh mọi thứ, tiền, dược liệu...”

Lương Triển nhìn ra ngoài: “Dược viên! Huynh thấy dược viên này không? Tha cho ta một con đường sống, mọi thứ đều là của huynh!”

Chương 121: suy đoán đủ điều

“Người thật ngu ngốc! Người chết thì mọi thứ cũng đều là của ta!”

Một câu của Trần Tam Thạch khiến Lương Triền hoàn toàn im lặng, một hồi lâu không nói nên lời.

Trần Tam Thạch chỉ vào xác chết dùng để thử thuốc trên mặt đất: “Người vừa mới nói hấn là cái gì?”

“Dân, dân quê hèn hạ...” Lương Triền đáp lại một cách thản nhiên.

Hắn hạ giọng, cố gắng đưa ra nỗ lực cuối cùng để sống sót: “Trần huynh, chúng ta thật sự không thể hợp tác sao, Hướng Đình Xuân sẽ không coi người là người mình đâu, đối với hấn mà nói, chỉ cần có thể thăng quan, ai cũng có thể vứt bỏ! Chúng ta tiếp tục bắt người luyện thuốc, tăng tu vi, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Lương Triền, người có phải đã quên một chuyện rồi không?” Trần Tam Thạch nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của đối phương, trầm giọng nói: “Ta cũng là người từ quê lên.”

“Vút—”

Một cây Mai Châm Tiễn đâm thẳng vào giữa trán Lương Triền, kết liễu tính mạng hấn.

Trần Tam Thạch nhìn về phía dược sư hấp hối máu chảy đầy đất ở góc phòng.

“Ở đây có bao tải không?”

“Ầm ầm ——”

Trong đêm tối, một ánh lửa bốc lên trời.

Trần Tam Thạch vác bao tải nhanh chóng rời đi.

Lần này, thật sự phát tài rồi!

Trước khi đi, hắn không chỉ đóng gói tất cả những thứ có thể mang đi, còn lấy được vài cuốn sách y học từ người dược sư, cuối cùng mới giết người diệt khẩu.

Cộng lại, cũng không biết giá trị bao nhiêu tiền!

Ngoài ra, vì có quá nhiều thi thể nên khó xử lý.

Trần Tam Thạch lại lo lắng bị người khác nhìn ra vết thương do tên bán, liền gom lại tất cả thi thể vào sân, rồi châm lửa thiêu sạch.

Hắn làm âm ỉ như vậy.

Võ quán chắc chắn không dám bắt người sống để thử thuốc nữa, cũng coi như là một công đức.

Trần Tam Thạch nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Linh lúa lại có thể tăng tu vi?

Chẳng lẽ lão hoàng đế thật sự đã gặp tiên nhân.

Lão hoàng đế thật sự đang tu tiên?

Tiên bảo sử dụng như thế nào, dùng lửa đặc biệt, sau đó nấu linh lúa?

Trần Tam Thạch suy đoán đủ điều.

Tóm lại, dầu thấp cộng với linh lúa đồng nghĩa với bảo dược tăng tu vi.

Đi theo hướng này chuẩn không sai.

Chuyện này coi như tạm xong.

Lại có Hường Đình Xuân chủ động nhận tội thay, sẽ không ai nghi ngờ đến hắn.

Tiếp theo, có nhiều thời gian để hắn từ từ nghiên cứu.

Trần Tam Thạch vác trên người ba bốn bao tải, hăm hở rời khỏi Hồ Đầu Sơn.

Nhiều đồ như vậy không tiện mang về hết, hắn tạm thời cất giấu trong căn nhà cũ ở thôn Yến Biên, sau đó mới vòng đường trở về quân đồn ở Thiên Hộ Sở.

“Tôn sư tử không có ở đây sao?”

Trần Tam Thạch nhanh nhạy nhận ra điều bất thường.

Phòng khách trống không!

Hắn vội vàng trở về phòng ngủ của mình, cho đến khi nhất được một sợi tóc từ khe cửa và cửa sổ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi khởi hành.

Hắn đã cẩn thận nhổ vài sợi tóc của Lan tử để làm dấu hiệu.

Xem ra là hắn đã lo lắng thái quá.

Tôn Ly không có ý định giám sát hắn.

Nhưng nàng đi đâu vào lúc nửa đêm thế này?

Tám chín phần mười là đã điều tra được manh mối liên quan đến Dược Cốc.

“May mà ta đã đi trước một bước.”

.....

“Tỷ, nơi này hình như đã có người đến rồi!”

Tôn Bất Khí đứng trên tường rào, nhìn đám cháy lớn trong sân, bình tĩnh phân tích.

“Còn cần phải nói sao?”

Tôn Ly nhìn hồ chôn xác mà hung thủ đào lên: “Tên này còn lo lắng sẽ gây ra cháy rừng...”

“Thật là một người tốt!”

Tôn Bất Khí cảm thán.

Hai người Tôn Ly và Tôn Bất Khí, gần đây một người công khai một người bí mật hành động.

Sau một khoảng thời gian dài quan sát, hai người cuối cùng cũng nhận ra các đệ tử võ quán thường xuyên ra khỏi thành để lên núi, nên quyết định đêm nay sẽ đến xem thử.

Hai người phát hiện ánh lửa gần đó, chạy đến và chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

“Cứu hỏa, cứu hỏa!”

Những người canh gác các vườn thuốc gần đó cũng phát hiện ra điều bất thường, họ hô hoán và dẫn người chạy về phía này.

“Quay về trước đã.”

Tôn Ly thở dài: “Ngày khác sẽ kiểm tra các vườn thuốc khác.”

.....

Ngày hôm sau.

Ngay khi Trần Tam Thạch đến doanh trại, hắn đã nghe thấy nhiều người đang bàn tán về chuyện này.

“Các người đã nghe nói chưa?”

“Đêm qua Nhị Trọng Sơn bị cháy.”

“Sáng nay khi tuần tra thành, ta tận mắt nhìn thấy người ta khiêng từ trên núi xuống mấy thi thể cháy đen!”

“Hình như cả thiếu gia của võ quán Thiên Nguyên cũng bị thiêu chết!”

“Sao tự nhiên lại xảy ra cháy rừng?”

“Rõ ràng là có người cố ý gây ra.”

“Ai lại có gan lớn như vậy?”

Trần Tam Thạch nghe một lúc rồi đi đến sân tập, tập hợp người của mình để luyện tập hàng ngày.

Có vài người, vẫn như trước, lười biếng và qua loa khi luyện tập.

“Người là Triệu Tấn ở Lý Trang?”

Trần Tam Thạch bước đến, bình tĩnh lên tiếng.

“Đúng! Tổng Kỳ đại nhân biết ta sao?” Nam tử ngạc nhiên.

“Biết.” Trần Tam Thạch hỏi: “Công phu luyện thể nào rồi?”

Chương 122: đau buồn vô hạn

“Cũng tạm, chỉ là quá mệt.” Nam tử cười nói: “Còn mệt hơn cả làm ruộng.”

“Vậy ngươi về quê làm ruộng đi.” Trần Tam Thạch đột nhiên nói: “Hứa Văn Tài, ngươi dẫn hắn đi nhận lương bổng mấy ngày nay.”

“Đại nhân?!”

Sự trục xuất đột ngột này, không chỉ có nam tử kia, mà tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

“Vừa hay, ta có chuyện muốn nói với các ngươi.”

Trần Tam Thạch biết rõ, không thể tiếp tục nuông chiều bọn họ nữa.

Hắn hít một hơi thật sâu, lất hơi, giọng nói vang vọng: “Ta biết, các ngươi đến tìm ta nhập ngũ, là vì ta và các ngươi đều xuất thân từ nông thôn ngoài huyện, cho rằng ta sẽ chiếu cố các ngươi. “

“Không sai, ta đương nhiên sẽ chiếu cố các ngươi! “

“Ở đây, những thứ khác không dám đảm bảo. “

“Ta, Trần Tam Thạch, tuyệt đối sẽ không bớt xén của các ngươi một hạt lương thực hay một đồng tiền, ai có thiên phú, ta cũng sẽ cố gắng hết sức truyền dạy võ nghệ! “

“Nhưng mà! “

“Hy vọng các người có thể hiểu, đây là quân đội, không phải gánh hát, không lâu sau, sẽ có người trong số các người phải chết! Thật sự sẽ chết! “

“Bây giờ không chịu khó luyện tập, sau này ra chiến trường, các người không chỉ hại chết bản thân mình, mà còn hại chết những huynh đệ khác! “

“Cho nên, ta nói lời xấu xí trước. “

“Từ hôm nay trở đi, sau này ai dám lười biếng trốn tránh, đều giống như Triệu Tấn, trực tiếp nhận lương bổng về quê làm ruộng. “

“Dưới trướng của ta, không cho phép có loại người gây hại tập thể này tồn tại! “

“Các người, nghe rõ chưa?”

Nói xong một tràng, trên diễn võ trường im phăng phắc.

Mấy người lười biếng trước đó đều lộ vẻ xấu hổ.

“Nghe rõ rồi!”

Một lúc lâu sau, bọn họ đồng thanh đáp lại.

Đối với thiếu niên trước mắt, mọi người kỳ thực vẫn rất khâm phục, chỉ là vẫn chưa quen với việc luyện võ.

Nhập ngũ là do mọi người trong thôn cùng nhau bàn bạc rồi mới đến.

Ai bị đuổi đi, sẽ mất mặt lắm.

Trần Tam Thạch thở dài trong lòng.

Hắn biết rõ nhất định phải làm gương cho kẻ khác.

Nếu không, sẽ luôn có người ỷ vào việc hắn đối xử thân thiện với mọi người, mà tỏ ra phóng túng, phá hoại quy củ.

Giống như Triệu Tấn vừa nãy, từ ngày đầu tiên nhập ngũ đã không chịu khó tu luyện, còn thường xuyên xúi giục người khác cùng nhau tự ý rời doanh trại về nhà.

Một người như vậy, giữ lại còn có ích gì?

“Tiếp tục đi!”

Trần Tam Thạch ra lệnh một tiếng.

Binh lính vội vàng đứng tản trở lại, ai nấy nghiêng răng kiên trì, không ai dám lười biếng nữa.

Đúng lúc này, vị công tử nhà giàu hôm qua đi về phía này.

Thật đúng giờ.

.....

Tại võ quán Thiên Nguyên.

Giữa sân trồng đầy cây xanh, có rất nhiều thi thể bị thiêu cháy, tất cả đều đen thui cứng ngắc, giống như những que diêm, gần như không thể nhìn ra hình người.

“Ai ... Ai là Triển nhi!”

Quán chủ Lương Thăng Chi hai mắt đỏ ngầu, sắp suy sụp tinh thần: “Ai! Là ai to gan như vậy!”

Hắn có bốn người con, nhưng con trai chỉ có một!

Lại còn chết không toàn thân.

Hai vị quán chủ khác cũng có mặt.

“Xem ra, chuyện của chúng ta đã bị bại lộ.” Phan Quyền kinh hãi không yên: “Nhưng kỳ lạ là, tại sao không có ai đến tìm chúng ta?”

Bất kể là ai phát hiện ra chuyện trên núi, cũng không nên bình tĩnh như vậy.

Gần đây có không ít người đang điều tra.

“Con trai của ta!!!”

Lương Thăng Chi đau buồn vô hạn, cẩn thận nhận dạng từng thi thể, muốn tìm ra đâu là con trai mình, căn bản không có tâm trạng nghe Phan Quyền nói.

Phan Quyền nhìn sang bên cạnh: “Triệu bá phụ, ngài cảm thấy chuyện này là do ai làm?”

“Nếu ta nhớ không lầm, Lương huynh lệnh lang và lão nô kia, đều là Luyện Cốt cảnh phải không?”

Vị quán chủ họ Triệu vẫn luôn im lặng, chậm rãi mở miệng: “Cộng thêm bảy tám vị đệ tử chân truyền canh giữ được viên, vậy mà không một ai sống sót trở về. “

“Chúng tỏ hung thủ cảnh giới phi phạm, đối phó với võ giả Luyện Cốt như giết gà làm thịt chó. “

“Nhìn khắp huyện thành Bà Dương, các người cảm thấy ai có thể làm được đến mức này?”

“Hương Đình Xuân!” Phan Quyền bỗng nhiên hiểu ra: “Hắn chắc chắn đã phát hiện ra manh mối, tiến vào Dược Cốc dò xét bí mật, muốn độc chiếm bí mật tiên bảo!”

“Không sai, chính là như vậy.” Triệu thị quán chủ quả quyết nói: “Nếu không, sự việc bại lộ, sao lại không có ai đến hỏi chúng ta? Nếu là Hương Đình Xuân thì lại hợp lý. Tiên bảo ở trong tay hắn, hắn làm sao lại muốn để chuyện này bị phanh phui ra?”

“Họ Hương thật độc ác!” Phan Quyền tức giận mắng: “Diệt Tông gia còn chưa đủ, lại dựa vào bản thân là Luyện Tạng cảnh, lại có nhược điểm của chúng ta, chuẩn bị từng bước thôn tính, ăn sạch sẽ mấy nhà chúng ta!”

“Hương Đình Xuân!” Lương Thăng Chi gầm lên: “Ta và người thê không đội trời chung! Cho dù làm quỷ, cũng phải

đồng quy vu tận cùng với người!!!”

“Giữ thân thể thẳng đứng.”

“Đúng, chính là như vậy.”

Trên trường bắn.

Trần Tam Thạch tỉ mỉ dạy dỗ Tôn Bất Khí.

Chương 123: Làm thế nào mà làm được?

Vị thiếu gia này không chỉ hào phóng, còn trả tiền trước.

Hai trăm lượng ngân phiếu, hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Vèo—”

Tôn Bất Khí nhắm vào bia cách trăm bước bắn ra một mũi tên.

Đại khái đạt được thành tích khoảng bốn vòng.

Hắn không phục, lại bắn thêm một mũi tên, thành hai vòng...

“...”

Trần Tam Thạch những gì nên dạy đều đã dạy.

Nhưng vị thiếu gia này sau hai tiếng đồng hồ liên tục, không có chút tiến bộ nào.

Trăm bước bắn trúng lá liễu, nói dễ hơn làm?

Ấy vậy mà người trước mắt này, đâu chỉ trăm bước bắn trúng lá liễu? Điều đáng sợ nhất là trăm phát trăm trúng, không một lần nào xuất hiện sai lệch.

“Làm thế nào mà làm được?” Trần Tam Thạch suy nghĩ một chút, tổng kết: “Phần lớn vẫn là dựa vào nỗ lực, ông trời không phụ lòng người chăm chỉ!”

“Ông trời không phụ lòng người chăm chỉ, nói hay lắm!”

Tôn Bất Khí dường như đã nắm bắt được chân lý trong đó, tràn đầy tự tin về tương lai.

So với võ nghệ, hắn càng say mê tiên thuật hơn.

Cảnh giới võ đạo dù cao đến đâu, cũng vẫn phải cận chiến liều mạng.

Nhưng tiên thuật, lại có thể lấy mạng người từ khoảng cách trăm bước.

Hắn tập võ, chỉ là để kéo căng dây cung nặng.

Tôn Bất Khí tràn đầy động lực, không ngừng kéo cung bắn tên.

“Quý tính của ngươi là?” Trần Tam Thạch hỏi.

Đối phương nóng lòng cầu học, mãi đến lúc này mới cho hắn cơ hội hỏi.

Tôn Bất Khí chuyên tâm luyện tên, không quay đầu lại: “Tôn Bất Khí.”

“Tôn?”

Trần Tam Thạch chưa từng nghe nói huyện Bà Dương còn có một vị công tử họ Tôn nào.

Hắn không khỏi liên tưởng đến nữ tử áo đỏ: “Ngươi có quen Tôn Ly không?”

“Quen chứ.” Tôn Bất Khí trả lời một cách tự nhiên: “Tỷ tỷ của ta.”

Trần Tam Thạch còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên.

“Tôn Bất Khí.”

Tôn Ly một thân áo đỏ xuất hiện, giọng nói mang theo tức giận.

“Tỷ, đệ đang làm chính sự!” Tôn Bất Khí vội vàng né tránh: “Vị này, vị này chính là sư phụ tiền thuật mà đệ bá sư, là kỳ nhân có thể một trăm năm mươi bước bắn trúng lá liễu!”

“?”

Tôn Ly ngần ra: “Người gọi hấn là gì?”

“Sư phụ!” Tôn Bất Khí giang hai tay ra: “Có vấn đề gì sao?”

“Tiểu sư đệ...” Tôn Ly dùng tay nhẹ nhàng đỡ trán: “Các người đây là chuyện gì vậy?”

“Sư tỷ đừng trách, ta cũng không biết hấn là sư huynh.” Trần Tam Thạch có chút ngượng ngùng: “Nhưng mà sư phụ cũng chỉ là gọi cho vui, không thể coi là thật.”

“Người chính là Trần Tam Thạch?!” Tôn Bất Khí đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó kích động nói: “Kỳ nhân! Không chỉ là Cửu Long Thể, còn có một thân tiền thuật tuyệt hảo! Sau này ta gọi người là sư phụ, người gọi ta là sư huynh, chúng ta mỗi người tự xưng hô theo cách của mình!”

“Đệ đệ của ta đầu óc có chút vấn đề.” Tôn Ly vốn định nổi giận, cuối cùng lại thôi: “Phụ thân đặt tên cho hấn là Bất Khí, vốn là có ý ‘Quân tử bất khí’, kết quả lại thành đồ vô dụng...”

“Sư tỷ nói quá lời.” Trần Tam Thạch nói: “Bất Khí huynh tuổi tác và ta tương đương, cảnh giới lại cao hơn ta, nhất định có chỗ hơn người.”

“Tập võ hai tháng và tập võ ba năm có thể so sánh sao?” Tôn Ly dẫn Tôn Bất Khí rời đi: “Sư đệ, chúng ta còn có việc phải làm, xin cáo từ trước.”

...

“Bọn họ vẫn còn đang điều tra?”

Trần Tam Thạch thật sự không thể ngờ, ngay cả thiếu gia nhà họ Tôn cũng đến.

Hắn gần đây đã cố ý tìm hiểu.

Tôn Độc Sư vốn có năm người con, nhưng ba người đầu đều đã tử trận.

Trong đó, người con thứ ba có thiên phú tập võ tốt nhất, đã chết trong trận chiến Huyền Vũ Doanh.

Hiện nay, chỉ còn lại một trai một gái.

Chính là Tôn Bất Khí và Tôn Ly.

Độc Sư chỉ còn lại hai người con mà cũng phải đến đây, thật là không thương tiếc.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là Luyện Cốt cảnh, chưa chắc đã không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Âm âm ——”

Trên trời vang lên một tiếng sấm, mưa như trút nước.

Trần Tam Thạch bắt chấp mưa đi đến hiệu thuốc, ôm lấy hai lọ sành.

Bên trong chứa thuốc tắm mà hắn đã đặt trước.

Hai lọ sành này đủ cho một lần tắm, giá trị năm mươi lượng bạc. Nếu không nhờ Tôn Bất Khí rộng rãi, hắn thật sự không đủ tiền mà tắm. Hắn đổ hết thang thuốc trong lọ sành vào thùng gỗ, rồi thêm nước lạnh, pha thành một bồn tắm thuốc màu đen kịt. Trần Tam Thạch cởi hết quần áo rồi nhảy vào.

“Xi——”

Rõ ràng là thang thuốc và nước đều lạnh, nhưng khi chạm vào da, nó giống như nước sôi sùng sục, lại giống như nước ớt, cảm giác đau rất tấn công từng tấc da thịt của hắn. Được

lực mạnh mẽ xuyên qua lỗ chân lông, đi vào máu thịt, tôi luyện xương cốt của hắn.

“A!”

Trần Tam Thạch làm theo lời dặn của thầy thuốc, ngồi xếp bằng trong thùng gỗ, sử dụng Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp. Ngay cả như vậy, hắn vẫn không thể chịu đựng được đến năm phút, liền nhảy ra ngoài.

Da hắn đỏ bừng, từ đầu đến chân đều sưng lên một vòng, hắn cầm lấy Lô Diệp Thương, chạy ra sân luyện thương pháp, lợi dụng khí huyết để hấp thụ được lực, cảm giác đau đớn mới bắt đầu giảm bớt.

Chương 124: thí nghiệm

Đợi đến khi cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất, hấn lại nhảy vào thùng gỗ. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cho đến khi hiệu quả của bồn tắm thuốc cạn kiệt.

Đau đớn thì thật sự là đau đớn. Nhưng sự giúp ích cho việc tu luyện cũng là rất lớn. Cứ ba ngày lại tắm thuốc một lần. Số bạc trong nhà Trần Tam Thạch nhanh chóng tiêu hao gần hết. May mà việc tu luyện cũng có tiến triển không nhỏ.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (nhập môn)】

【Tiến độ: 58/500】

【 Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân】

“Tốc độ chậm lại rồi!”

Mặc dù Trần Tam Thạch biết rằng tốc độ tiến bộ này đã vượt xa người thường, hấn vẫn có chút không hài lòng. Xét cho cùng, sắp phải ra trận rồi, ai lại chê tu vi thấp chứ.

“Không sai biệt lắm!”

Theo thời gian trôi qua, sự kiện ở Dược Cốc dần lắng xuống. Trần Tam Thạch quan sát mấy ngày, xác nhận không có ai chú ý đến hấn.

Vừa hay trong nhà cũng hết bạc rồi, đúng là lúc nên nhân cơ hội làm rõ cách sử dụng tiên bảo, tiện thể tận dụng luôn những chiến lợi phẩm còn lại.

Ăn cơm trưa xong.

Trần Tam Thạch lặng lẽ đi đến thôn Yên Biên, đi đường vòng qua rừng cây nhỏ, trèo tường vào sân, lấy ra những thứ đã giấu kín.

Thảo dược, linh lúa, cối xay thuốc, bình thuốc, sách y học...

Về cơ bản.

Những gì có thể mang đi lúc đó, Trần Tam Thạch đều nhét vào bao tải.

“Tiên bảo...”

“Linh lúa.”

Theo suy đoán của hấn, ngọn lửa tiên bảo rất có thể có thể loại bỏ độc tố của linh lúa, giữ lại tinh hoa.

Nhưng ngọn lửa do tiên bảo đốt ra có nhiệt độ cực cao, liệu bình thuốc hoặc nồi sắt có chịu được không?

Trần Tam Thạch cho linh lúa vào nồi, đổ thêm nước vào.

Tiếp theo, hấn nhét đầy củi vào đáy bếp, sau đó bôi một ít “dầu thấp” lên củi.

Dùng giấy châm lửa.

“Ầm—”

Ngọn lửa đỏ rực bốc lên, nhiệt độ trong phòng tăng vọt, dường như ngay lập tức từ cuối thu chuyển sang mùa hè nóng bức.

Nước lạnh trong nồi sắt ngay lập tức sôi lên.

“Xèo xèo—”

Nhưng ngay sau đó, nồi sắt bị đốt thủng, chất lỏng trực tiếp bốc hơi.

Trong phòng ngay lập tức tràn ngập hơi nước, cho đến khi củi nhanh chóng cháy hết, ngọn lửa mới tan đi.

Giống như Trần Tam Thạch đoán.

Nồi sắt thông thường, căn bản không chịu nổi nhiệt độ của dị hỏa do dầu thấp tạo ra.

Nồi đất dùng để sắc thuốc cũng không cần thử, không chịu được bao lâu.

“Hay là ta trực tiếp dùng lửa đốt linh lúa?”

“Dùng dị hỏa thiêu đốt, chẳng phải cũng là một loại tôi luyện sao!”

Trần Tam Thạch nghĩ vậy.

Bởi vì hắn cho rằng nếu thuốc còn sót lại sau khi nuốt vào bụng mà đào ra vẫn có dược tính mạnh mẽ, vậy thì cỏ cây bị đốt thành tro cũng sẽ có chút tác dụng. Nghĩ vậy, hắn lấy một ít linh lúa, rồi xếp cùng với lá thông để dẫn lửa, rồi bôi lên trên một ít dầu thấp. Không dám đến gần, Trần Tam Thạch cầm một cây gậy gỗ đang cháy từ xa, cẩn thận tiến lại gần dầu thấp.

“Àm—”

Ngọn lửa đỏ rực bùng lên dữ dội. Trong chớp mắt, linh lúa và lá thông đều bị đốt thành tro. Trần Tam Thạch đợi ngọn lửa tắt, cẩn thận thu thập tro tàn.

“Phải tìm vật sống để thử nghiệm mới được.”

Hắn dọn dẹp sạch sẽ căn nhà, rồi lặng lẽ treo tường ra ngoài, đi thẳng đến Nhị Trọng Sơn. Để không làm bị thương con môi, hắn phải mất rất nhiều công sức mới bắt được một con thỏ.

“Nào, ăn đi!”

Trần Tam Thạch cạy miệng thỏ ra, đổ một ít tro vào. Giây tiếp theo, con thỏ vùng vẫy điên cuồng như bị tiêm máu gà, sức lực cũng tăng lên đáng kể. Nhưng không kéo dài được bao lâu, nó xẹp xuống như quả bóng hết hơi, tắt thở. Trần Tam Thạch cẩn thận kiểm tra xác thỏ, nhìn bề ngoài không có triệu chứng mạch máu đen lại. Nhưng da dưới lớp lông nóng đỏ, như thể máu sắp trào ra từ, có vẻ như được lực quá mạnh, làm tổn thương nội tạng dẫn đến xuất huyết.

“Nó quá yếu, không chịu nổi được tính sao? Phải tìm thứ gì đó lớn hơn để thử!”

Hắn tìm kiếm trong rừng. Không mất nhiều công sức, hắn tìm thấy một khu rừng là nơi cư ngụ của báo săn. Con báo lao thẳng về phía hắn, bị cán Lô Diệp Thương đập vào đầu, choáng váng tại chỗ, mắt nổ đom đóm. Sức mạnh Luyện Cốt của Trần Tam Thạch có thể dễ dàng chế ngự mãnh thú. Hắn dùng mũi thương cạy miệng báo, đổ tro vào: “Ăn đi!”

“Rống ! ! ! ”

Con báo gầm lên!

Phản ứng giống như thỏ vậy.

Sau khi ăn linh lúa, con báo lập tức trở nên vô cùng hưng phấn. Khoảng chừng năm phút sau, triệu chứng mới dịu xuống. Mặc dù không chết ngay lập tức, nhưng nó nằm bẹp trên mặt đất, miệng đầy máu, nhìn qua cũng không sống được lâu nữa.

“Quả thực là nó chống chịu được lâu hơn thỏ.”

“Nhưng cũng có dấu hiệu xuất huyết trong.”

“Kết hợp với công pháp tu luyện, liệu có thể kiểm soát được được lực hay không?”

“Xem ra động vật không được, cần phải dùng người sống
để thí nghiệm.”

Chương 125: Kinh mạch?

Trong mắt hắn lóe lên tia sáng hung tàn.

“Bọn ngươi có thể bắt dân làng để làm thí nghiệm, ta lại không thể bắt bọn ngươi?!”

Dựa vào cuộc đối thoại mà hắn đã nghe lén được từ Lương Triễn, trong bốn đại võ quán, không có võ quán nào vô tội.

Dựa vào phản ứng của con báo và con thỏ, dường như không xảy ra tình huống mất kiểm soát ngay tức khắc như ta đã lo sợ, nên bắt một đệ tử có cảnh giới thấp đến thử nghiệm cũng chẳng có vấn đề gì.

Vừa hay, dược viên ở Nhị Trọng Sơn không thiếu người.

Cho dù bọn hắn không dám bắt người sống nữa, chắc chắn vẫn phải để lại đệ tử canh giữ dược viên.

Hắn như quỷ mị lẩn khuất trong rừng núi.

Sau hai giờ mai phục, hắn dễ dàng bắt được một đệ tử thuộc võ quán Triệu Thị, kẻ này tinh thông công pháp Luyện Huyết, và đưa đối phương đến một hang động kín đáo.

Không cần phải dùng hình phạt nghiêm khắc, đệ tử võ quán lập tức khai báo toàn bộ.

“Ăn!”

Trần Tam Thạch ép buộc đối phương ăn một ít tro thảo dược, sau đó luyện công pháp của mình.

Trần Tam Thạch đứng không xa, tay cầm cung tên quan sát.

Quả nhiên.

Tên đệ tử võ quán không những không chết, ngược lại, còn luyện một bộ quyền pháp như hổ mạnh mẽ, hiệu quả của dược lực rất rõ ràng.

“Xem ra suy đoán của ta là đúng!”

Mục đích đã đạt được, hắn bắn một mũi tên kết liễu đối phương, chấm dứt cuộc thí nghiệm này.

“Luyện Huyết ăn cũng không sao, ta ăn chắc chắn cũng không có vấn đề gì.”

Hắn cẩn thận, lấy tay nhón một lượng nhỏ tro thảo dược và rắc vào miệng.

Ngay lập tức, một cảm giác khó tả bắt đầu lan tỏa từ khoang miệng và nhanh chóng bao trùm toàn bộ cơ thể.

Cảm giác này, không giống với tim thú hay bất kỳ loại dược vật nào.

Sau khi hắn ăn vào, nó không được tiêu hóa và hấp thụ qua các cơ quan nội tạng, mà tự động biến thành một loại “khí” kỳ lạ hòa vào cơ thể. “Khí” này không chỉ chảy trong máu mà còn được lưu trữ phần lớn trong một “hệ thống” khác.

Đây là...

Kinh mạch?

Gân và kinh mạch là hai khái niệm khác nhau.

Gân là một cơ quan, một cơ quan của cơ thể người có thể nhìn thấy khi cắt qua da thịt.

Nhưng kinh mạch là một sự tồn tại huyền bí.

Nó không phải là mạch máu cũng không phải là gân, mà là một “hệ thống” khác trong cơ thể con người.

Trần Tam Thạch không biết nhiều về điều này.

Chỉ biết rằng trung y có nghiên cứu về nó.

Những người tập võ cũng không cần sử dụng đến khái niệm này trước khi luyện nội tạng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sau khi linh lúa này được ăn vào, nó có thể trực tiếp tác động đến kinh mạch.

Nếu không phải là người tập võ, cơ thể căn bản không chịu nổi, thảo nào những con vật nhỏ lại chết bất đắc kỳ tử.

Ngay cả đối với những người tập võ, khả năng chịu đựng cũng có giới hạn, cần phải tiêu hao kịp thời.

Trần Tam Thạch vội vàng luyện tập thương pháp trong hang động.

Sau đó, hắn phát hiện ra rằng linh lúa có tác dụng to lớn đến kinh ngạc đối với việc tu luyện.

Về cơ bản, mỗi lần luyện tập thương pháp, độ thuần thực sẽ được cải thiện đáng kể, tốt hơn nhiều so với hiệu quả của thuốc tắm.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (nhập môn)】

【Tiến độ: 88/500】

【 Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân】

Sự tiến bộ trong một buổi chiều tương đương với nhiều ngày trước đây!

Hơn nữa, linh lúa còn có tác dụng chữa thương.

Luồng “khí” đó, khi di chuyển trong cơ thể, sẽ chữa lành vết thương.

Thảo nào lúc trước lão quán chủ của võ quán Thái Lôi không chết.

Tuy nhiên, nó vẫn còn chứa độc tố.

Độc tố hòa lẫn và quán lấy luồng “khí” đó, lưu lại trong kinh mạch, chỉ có thể loại bỏ độc tố cùng lúc với việc tiêu hao hết “khí”.

Tuy nhiên, tốc độ trao đổi chất của độc tố trong kinh mạch rất chậm.

Không giống như những loại thuốc bổ thông thường, chỉ cần tu luyện chăm chỉ là có thể nhanh chóng tiêu hao hết.

Trần Tam Thạch cũng không biết, liệu có phải vì cảnh giới của hắn còn thấp, công pháp tu luyện không liên quan đến kinh mạch hay không.

Tóm lại, hắn chỉ dựa vào việc luyện tập trong không khí, hiệu quả hấp thụ linh lúa cực kỳ thấp.

Nếu như dùng quá nhiều, dẫn đến “khí” lưu lại trong cơ thể quá lâu, độc tố trong kinh mạch nhất định sẽ gây ra tổn thương không thể phục hồi cho cơ thể.

“Nếu có người luyện tập cùng có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.”

“Thực chiến chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Trần Tam Thạch nhớ lại lúc đối chiến với Tống Lão Ngũ, toàn lực ứng phó, máu huyết sôi trào!

Nếu có thể ở trong trạng thái đó, chắc chắn có thể tăng tốc độ hấp thụ linh lúa.

“Đáng tiếc, làm gì có nhiều cơ hội thực chiến như vậy?”

“Cứ từ từ.”

“Hiệu quả hiện tại đã đủ kinh người rồi!”

Trần Tam Thạch sau khi nắm vững phương pháp sử dụng linh lúa, tự tin tràn đầy.

Theo tốc độ ban đầu, hẳn sau khi mùa xuân đến nhanh nhất cũng chỉ luyện công pháp Luyện Cốt đến mức tinh thông, nhưng bây giờ, rất có khả năng có thể Luyện Tạng!

Chương 126: cày cấp tự động

Khoảng bốn tháng Luyện Tạng.

Ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy có chút khoa trương.

Cảnh giới mà Hường Đình Xuân mất nửa đời người mới đạt được, hắn chỉ cần bốn tháng, hơn nữa còn tu luyện công pháp hô hấp thượng thừa.

Tiên bảo, quả nhiên là tiên bảo!

“Nhưng trên thực tế, ta cũng chỉ là tự mò mẫm.”

Trần Tam Thạch đoán rằng, tiên bảo hoàn chỉnh, hắn là một bộ thiết bị luyện được.

Bao gồm phương thuốc, dụng cụ đựng chịu được nhiệt độ cao, và quan trọng nhất là, dầu thấp có thể đốt cháy ra ngọn lửa màu đỏ!

Lại liên hệ đến việc hoàng đế đương triều tu tiên...

Những thứ này tập hợp lại, chẳng phải là có thể luyện ra tiên đan trong truyền thuyết sao?!

Chẳng trách lão hoàng đế cũng phái người đến.

Tám phần là nghe được tin tức gì đó!

Trần Tam Thạch chợt cảm thấy sự việc vô cùng quan trọng.

Nếu chuyện này bị người khác biết, hắn có bao nhiêu mạng cũng không đủ để chết.

Không đúng.

Việc này thì có liên quan gì đến ta?

Tiên bảo đang ở trong tay Hường Đình Xuân!

Tên này lúc trước còn gào lên sợ bốn đại võ quán không tin.

Tốt tốt tốt.

Xem ra, chỉ cần cẩn thận một chút, làm thế nào cũng không điều tra được lên trên người hắn.

Trần Tam Thạch xử lý xong thi thể của đệ tử võ quán, xuống núi về nhà.

Trong khoảng thời gian này, hắn không ít lần lên xuống núi, vẫn luôn rèn luyện kỹ nghệ.

【Theo dấu (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 405/1000】

Buổi tối ăn cơm xong.

Trần Tam Thạch bắt đầu xem sách y học lấy được từ Dược Cốc.

Sách y học có vài quyển.

Từ lý thuyết cơ bản, đến chữa trị các bệnh tạp, rồi đến các loại dược phương, bao gồm cả thuốc bổ cần thiết cho việc luyện võ, đều được ghi chép trên đó.

Chỉ là đọc sách đơn thuần, đề thăng chính là độ thành thạo đọc sách.

【Kỹ nghệ: Đọc sách (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (395/800)】

“Xem ra, ta lại phải học thêm một môn kỹ nghệ nữa rồi.”

Linh lúa tuy hiệu quả tốt, nhưng độc tố trong kinh mạch bài tiết chậm, các loại thuốc bổ và thuốc tắm cũng không thể ngừng sử dụng.

May mắn là trong quân doanh có y quan, chỉ là sẽ tốn thêm thời gian để học hỏi.

Nói đến thời gian.

Ngày mai thời gian khảo sát tân binh sẽ kết thúc.

Cũng không biết, trong một trăm người, có thể có bao nhiêu người có thể sử dụng được.

Quân doanh điếm danh.

Trên diễn võ trường.

Trần Tam Thạch bắt đầu kiểm tra thành quả.

“Những người luyện ra được khí huyết, ra khỏi hàng!”

Im lặng.

“.....”

Trần Tam Thạch đổi lời: “Những ai đã luyện thành cả thương pháp và trụ công, bước ra!”

Lần này.

Có mười tám người bước ra.

Nhiều hơn Trần Tam Thạch tưởng tượng.

Những người còn lại, đương nhiên đều là trận tốt.

Do đa số mọi người đều còn trẻ, nên không có trường hợp nào ngay cả trụ công cũng chưa học được.

Trong nhóm người này, người có thiên phú tốt nhất, lại là Ngô Đạt.

Trần Tam Thạch dự đoán, hẳn sẽ là người đầu tiên luyện ra khí huyết.

Tiếp theo là Trang Nghị.

Còn về Triệu Tiều, bình thường, nhưng kỹ thuật bắn tên không tồi, hơn nữa là người trung hậu thật thà, sau này có thể dùng vào việc khác.

Ngoài ra.

Hai người Chu Đồng, Vương Lực, do được liệu trong doanh trại cung cấp đầy đủ, cũng đã bước qua ngưỡng Luyện Huyết tinh thông.

Theo lẽ thường, cần phải đợi đến khi bọn họ đạt tới tiêu thành mới có thể thăng lên Tiểu Kỳ.

Nhưng Trần Tam Thạch thật sự thiếu nhân thủ, nên đã chọn ra một số người trên lý thuyết sẽ đạt tới cảnh giới này nhanh nhất, tạm thời đảm nhiệm trách nhiệm của Tiểu Kỳ, nhưng không có chức vị thực sự.

“Đại nhân, còn ta thì sao?”

Thấy mọi người đều được phong “quan”, Hứa Văn Tài ngồi không yên, mặt dày tiến lại gần.

“Lão Hứa.” Trần Tam Thạch nhìn hắn: “Tạm thời ta hình như không có chức vị nào cho ngươi.”

“Ta không cần chức vị.” Hứa Văn Tài cười nói: “Chỉ cần tìm chút việc cho ta làm là được, ta có thể giúp đại nhân thao luyện quân trện, giám sát bọn họ tu luyện cho tốt, tiện thể mưu tính xem năm sau làm thế nào để giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.”

“Được.”

Trần Tam Thạch cũng không ngăn cản.

【Kỹ nghệ: Thông binh (nhập môn)】

【Tiến độ: 85/500】

【Hiệu dụng: Chủ tâm cốt】

Hắn thông qua thực nghiệm phát hiện, đôi khi để Chu Đồng và những người khác giúp truyền dạy võ nghệ, độ thuần thục cũng tăng lên, có lẽ là do bọn họ nằm dưới trướng của hắn.

Nhưng mà tăng không nhiều bằng tự mình dạy.

Thế cũng coi như cày cấy tự động, tội gì không làm?

“Đại nhân cứ xem đi!” Hứa Văn Tài nói: “Ta nhất định sẽ rèn luyện đội hình chiến đấu cơ bản của họ lên trình độ thượng thừa!”

Thời gian khảo sát tân binh kết thúc.

Tiếp theo, Trần Tam Thạch hắn là cũng có nhiệm vụ, không biết là phụ trách phòng thủ hay là khai khẩn đất hoang.

Nếu là khai khẩn đất hoang thì cần làm rất nhiều việc linh tinh.

Tốt nhất là có thể tuần tra thành hay gì đó, sẽ có nhiều thời gian luyện tập hơn.

“Oong!”

Tiếng kèn vang lên.

Gần đây Hường Đình Xuân thường xuyên huấn thị, mọi người đều đã quen.

Chương 127: thắng quan

Gần một ngàn binh sĩ nhanh chóng tập hợp trên sân tập.

Quý Quảng Hiền cũng dẫn theo đội hộ vệ thân tín của mình bước lên đài cao, lớn tiếng nói:

“Các vị tướng sĩ đã vất vả rồi.”

“Bản quan chỉ là một quan văn, không có quyền can thiệp vào việc quân, cho nên các vị không cần căng thẳng, bản quan chỉ đến thăm hỏi mọi người một chút, tiện thể, mang đến một phần hậu lễ. “

“Mang lên đi!”

Chỉ thấy mấy chục vò rượu được khiêng lên đài cao.

“Biết đây là gì không?” Quý Quảng Hiền giới thiệu: “Đây là rượu thuốc được ủ từ máu của dị thú Xi Hồ. “

“Thứ này chuyên dành cho võ giả Luyện Cốt, uống trong bôi ngoài, tu vi tăng lên có thể nói là một ngàn dặm. “

“Chớ nói là An Định Phủ, dù là toàn bộ Vân Châu cũng không có dị thú này để săn, cho nên cực kỳ trân quý, có thể nói là có giá mà không có hàng. “

“Những thứ này đều là do Cao đại nhân ở Binh Bộ vượt ngàn dặm đưa tới từ kinh thành. “

“Cao đại nhân nói, triều đình binh lực căng thẳng, không có cách nào phái thêm nhiều người đến đây, nhưng tuyệt đối sẽ không để các tướng sĩ có công mà không được thưởng, cho nên đã vượt ngàn dặm đưa những rượu thuốc này đến.”

“Tương lai toàn thể tướng sĩ đều có thể dùng quân công để đổi!”

Trần Tam Thạch chưa từng nghe nói đến tên rượu thuốc này.

Tuy nhiên, hẳn thấy sắc mặt của mấy vị Bách Hộ khác đều rất kích động.

Xem ra quả thật giá trị phi phàm.

Không có gì lạ khi nó là hàng không bán.

Mà quân công, trong lúc nhất thời là khó có thể kiếm được.

May mà Trần Tam Thạch có linh lúa để dùng, không đến nỗi vội vàng.

Nói đi cũng phải nói lại.

Tên Quý Quảng Hiền Quý tri phủ này, chắc hẳn là giàu nứt đổ đổ vách!

Từ sau vụ cướp bóc Dược Cốc hôm trước, Trần Tam Thạch bỗng thấy việc săn bắn có phần nhạt nhẽo.

Cực khổ chui ra chui vào trong rừng sâu núi thẳm, mới kiếm được bao nhiêu bạc?

Nào kiếm được nhiều tiền bằng các lão gia?

Chỉ là Quý Quảng Hiền mang theo không ít hộ vệ, hơn nữa không rõ cảnh giới cao nhất là gì.

Dù sao cũng là tri phủ, bên cạnh rất có khả năng có võ giả Luyện Tạng.

“Lão Trần!” Hùng Bách Hộ tìm đến: “Hương Thiên Hộ gọi người qua một chuyến.”

Xung hô đã biến thành lão Trần, cũng chẳng màng đến việc tuổi thật của Trần Tam Thạch nhỏ hơn bọn họ rất nhiều.

Đến đại tướng trung quân.

Ngoài Hưởng Đình Xuân và La Đông Tuyền ra, còn có hai vị quan văn xa lạ.

“Tam Thạch à, quy trình thăng người lên Bách Hộ đã xong xuôi.” Hưởng Đình Xuân mở lời: “Hai vị này đều là đại nhân của Võ Tuyền Ti.”

“Bái kiến hai vị đại nhân.”

Trần Tam Thạch phối hợp với quan viên, xác minh thân phận.

Ngoài giấy ủy nhiệm ra, còn có quan phục và giáp y mới toanh.

Bách Hộ là võ quan lục phẩm, quan bào màu xanh, trên có hình cọp.

Trần Tam Thạch cảm khái: “Ta đây cũng coi như là y quan cầm thú rồi.” (y quan cầm thú: Cụm từ này thường dùng để chỉ những người có vẻ ngoài đạo mạo, tử tế nhưng thực chất lại có hành vi dê hèn, độc ác, không bằng cầm thú)

Nhưng người trong quân ngũ, cơ hội mặc quan phục không nhiều, chủ yếu vẫn là giáp y.

Giáp y vẫn là giáp vải, nhưng tinh xảo hơn nhiều, thêm một cái mũ sắt, bên trong những chỗ hiểm yếu còn khảm thêm miếng sắt dày, năng lực phòng ngự tăng lên không ít.

Không chỉ Trần Tam Thạch thăng quan.

La Đông Tuyền cũng được thăng quan, trở thành Phó Thiên Hộ tòng ngũ phẩm.

Từ lời nói của quan lại Lại Bộ, có thể phán đoán rằng người này đã Luyện Tạng.

Nói một cách khác, trong Thiên Hộ Sở đã có hai võ giả Luyện Tạng.

“Tam Thạch, người dưới tay ngươi hẳn là đã kết thúc thời gian khảo hạch rồi chứ?”

Hướng Đình Xuân nói: “Hai ngày nữa, ngươi thay thế Triệu Khang, dẫn người tiếp nhận nhiệm vụ canh gác Trường Thành.”

Nhiệm vụ của quan binh Vệ Sở là canh tác và phòng thủ.

Trong đó phòng thủ lại chia làm tuần thành và trấn biên.

Trấn biên tự nhiên là đi canh gác Trường Thành, tương đối vất vả hơn.

Bởi vì thường xuyên phải trực đêm.

Tuy nhiên biên giới Bà Dương mười mấy năm nay không xảy ra chuyện kỵ binh Man tộc quấy nhiễu cướp bóc, cũng sẽ tương đối nhàn hạ.

Đối với Trần Tam Thạch mà nói, chỉ là đổi một chỗ luyện võ mà thôi.

Hắn ôm quyền nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Tam Thạch, đi theo ta.” Hướng Đình Xuân dẫn hắn đến một bãi đất trống không người: “Cầm lấy cây cung mười lăm thạch của ngươi, bắn ta một mũi tên.”

Yêu cầu đột ngột khiến Trần Tam Thạch có chút bất ngờ.

“Không sao.” Hướng Đình Xuân cười sảng khoái: “Bảo ngươi bắn thì bắn đi.”

“Được.”

Trần Tam Thạch cũng tò mò, cung tên của hắn đối phó với võ giả Luyện Tạng sẽ như thế nào.

Hắn không do dự, trong nháy mắt đã giương cung bắn tên.

Một mũi tên xuyên giáp phá không bay đi!

“Choang ——”

Một đạo đao quang chợt lóe lên.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, thanh Hòa Miêu Đao bên hông Hướng Đình Xuân đã nằm trong tay, còn mũi tên kia thì bị chém thành hai đoạn.

Chương 128: Phàm?

Trần Tam Thạch đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng sắc mặt vẫn có chút ngưng trọng.

Đối phương dám đề hấn bắn, chứng tỏ nhất định không sao.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ né tránh, không ngờ...

Từ khi tu luyện tiên thuật đến nay, đây là lần đầu tiên Trần Tam Thạch không thể bắn trúng mục tiêu.

“Ta đã luyện đến cảnh giới Luyện Tạng Tiểu Thành.”
Hương Đình Xuân từ từ tra lưỡi dao vào vỏ, trầm giọng giải thích: “Võ giả Luyện Tạng có ngũ cảm, phản ứng và sức bộc phát đề thăng cực lớn, mũi tên của người rất khó trúng đích. Trừ phi người bắn đủ nhanh, nhanh đến mức đối phương không kịp trở tay!”

Trần Tam Thạch chấp tay: “Cảm ơn Thiên Hộ đại nhân chỉ điểm.”

“Ừm, không cần khách sáo với ta.” Hương Đình Xuân chấp hai tay sau lưng: “Ta gọi người đến, chủ yếu là có chuyện muốn nói. “

“Vị tri phủ họ Quý mới đến có quan hệ rất thân thiết với Tổng gia, có thể có chút bất mãn với người. “

“Nói đến, chuyện này cũng coi như là ta liên lụy người. “

“Ta đã nói giúp người rồi, nhưng tốt nhất vẫn là người tự mình đến cửa báỉ phỏng, tạ lỗi, dĩ hoà vi quý. “

“Hiện tại hắn đang sống ở đường Ninh Phong trong huyện thành, tòa nhà lớn nhất, rất dễ tìm. “

“À đúng rồi, hộ vệ bên cạnh hắn cũng là Luyện Tạng, chẳng qua mới chỉ là mới vào Luyện Tạng.”

Nói xong mấy câu, Hường Đình Xuân thông thả rời đi.

Trần Tam Thạch nhanh chóng nghiền ngẫm ý vị trong lời nói.

Đây nào phải là để hắn tạ lỗi, rõ ràng là nói cho hắn biết làm thế nào để giết Quý Quảng Hiền!

Trước tiên nhắc nhở hắn võ giả Luyện Tạng khó có thể dùng tên bắn chết trực tiếp, sau đó báo địa chỉ nhà, cuối cùng còn ân cần nhắc nhở hộ vệ chính là Luyện Tạng, để hắn cố gắng chọn lúc tri phủ ở một mình mà ra tay.

Đúng là một bộ tình báo ám sát hoàn chỉnh.

Xem ra, Hường Đình Xuân và họ Quý không ưa nhau.

‘Cũng thú vị đây.’

Xem tình hình rồi tính vậy.

Trần Tam Thạch cho dù có giết, cũng là giết cả hộ vệ, tuyệt đối không cho phép để lại hậu hoạn.

Hơn nữa Hường Đình Xuân, cũng tuyệt đối không phải là người có thể tin tưởng!

Vẫn là đợi thực lực đạt tới một mức độ nhất định, mới ra tay thì hơn.

Xem ra, không chỉ phải nâng cao tu vi, mà còn phải dành nhiều thời gian hơn cho việc luyện tập bắn tên!

Còn có y thuật nữa.

Hắn đã kiếm được một đồng dược liệu, nhưng lại không biết cách sử dụng.

Nghĩ vậy, Trần Tam Thạch đi đến dược phòng, tìm Tể y quan.

“Người muốn học y thuật?”

“Đúng vậy.” Trần Tam Thạch nói: “Mua dược liệu quá đắt, ta lại thường xuyên lên núi săn bắn, nếu học được chút ít, tự mình hái thuốc nấu thuốc, cũng đỡ phải lãng phí tiền bạc.”

“Người nghĩ hay thật.” Tể y quan trêu chọc: “Chín phần chín dược liệu đều nằm trong tay võ quán, nào có nhiều thảo dược hoang dã cho người? Nhưng nếu người đã muốn học, ta không có ý kiến, coi như thêm một người học việc làm việc.”

“Lục Tử, người trước tiên dạy Trần đại nhân phân biệt dược liệu, giảng giải kỹ càng cách dùng.”

“Không thành vấn đề.”

Lục Tử là con trai của Tể y quan, nối nghiệp cha, cũng là đại phu.

Trong Vệ Sở, các chức vụ đều có không ít là cha truyền con nối.

“Trần đại nhân, loại dược này tên Mã Huyết Thảo, có tác dụng bổ máu, nhưng mà...”

Lục Tử kiên nhẫn giải thích.

Thảo dược trước mắt, rất nhanh liền được đối chiếu với sách y học mà Trần Tam Thạch đã xem qua.

Bảng điều khiển hiện lên.

【Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 0/100】

【Hiệu quả: Chưa có】

Phàm?

Còn có “Tiên” hay sao?

Trần Tam Thạch có chút khó hiểu.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy.

Thế giới này tuyệt đối không chỉ đơn thuần là thế giới võ đạo, rất có thể còn có sự tồn tại của tiên nhân.

Nếu vậy.

Đại Thịnh Thái Tổ Tào Tiếp một mình đối đầu với quân trận hơn hai ngàn quân, cũng hợp lý.

Nhưng vấn đề lại đến.

Sau đó tại sao không còn xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy nữa?

Còn nữa.

Lão hoàng đế nói mơ thấy tiên nhân, còn cho hấn hạt giống linh lúa, chẳng lẽ không cho hấn cách sử dụng sao? Cần phải phái người đến huyện thành Bà Dương điều tra.

Tiên bảo trong tay bộ lạc Man tộc, có liên quan gì đến tiên nhân mà lão hoàng đế mơ thấy hay không?

Hóa ra đám Man tộc gần đây đột nhiên trở nên táo tợn là bởi vì trong tay có bảo bối!

Có tiên bảo, quả thật có thể tạo ra một nhóm lớn cao thủ võ lâm.

Xét cho cùng, loại đồ vật linh lúa này, chỗ nào cũng có.

Còn về dầu thấp.

Chỉ cần một chút là có thể đốt cháy.

Sau đó thêm nhiều củi là có thể duy trì ngọn lửa, không cần tiếp tục hao phí dầu thắp.

Một hộp trong tay hắn, đủ dùng rất lâu.

“Về sau, ta có thể chọn một số thuộc hạ có thiên phú tốt, có thể trọng dụng, âm thầm cho ăn linh lúa.”

“Thêm vào kỹ năng thông binh, không cần mấy năm, ta có thể tạo ra một đội quân tinh nhuệ thuộc về mình!”

Chương 129: Hết tiền

“Đáng tiếc! Đồ vật không đầy đủ.”

“Nếu có tiên phương và vật chứa chịu được nhiệt độ, kết hợp với kỹ năng y thuật của ta.”

“Trường sinh mà hoàng đế cầu, ta có phải cũng có thể cầu một chút không?”

Đường còn xa và lắm chông gai!

Trần Tam Thạch thở dài một hơi.

Đây đều là những chuyện rất xa vời, trước mắt, vẫn là nhanh chóng nâng cao tu vi, chuẩn bị đánh trận.

Nói trắng ra.

Mục đích hàng đầu, vẫn là sống sót qua cuộc chiến này.

Nếu không, tiên bảo gì đó, tuyền phong gì đó, tất cả đều là bọt nước!

Giúp việc ở hiệu thuốc đến tối, độ thuần thực tăng lên đáng kể.

【Kỹ năng: Y thuật. Phàm (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 35/100】

Thời gian gần đủ rồi, Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc về nhà.

“Hết tiền rồi!”

Hắn nghèo rớt mồng tơi.

Độc tố kinh mạch của linh lúa và độc tố còn lại của thuốc bổ là hai chuyện khác nhau, hoàn toàn có thể giải quyết song

song.

Đáng tiếc, thật sự là hết tiền rồi.

Hắn ở công doanh trại, vừa lúc gặp hai tử đệ Tôn Ly, bọn họ dường như vừa mới gặp Hướng Đình Xuân, sắc mặt đều không tốt lắm.

“Su tử!” Trần Tam Thạch chào hỏi: “Vừa hay cùng nhau về nhà ta ăn cơm.”

Trên bàn cơm.

Tôn Ly hầu như không có tâm trạng động đũa: “Tiểu sư đệ, chuyện Thiên Hộ Sở xuất binh, người nghĩ thế nào?”

“Không có ý kiến gì.” Trần Tam Thạch cho dù có ý kiến cũng chẳng có ý nghĩa gì: “Mệnh lệnh là do binh bộ hạ xuống, ta chỉ có thể tuân theo.”

“Tiểu sư đệ thái độ đoan chính, chỉ là...” Tôn Ly không vui nói: “Trận chiến này đánh, hoàn toàn không có ý nghĩa. Chiến trường chính rõ ràng là ở tam châu biên cảnh Tây Bắc, những nơi khác chỉ cần thủ vững thành trì là được, hà tất làm rắc rối thêm?”

“Thái tử điện hạ nói một câu, bên dưới há chẳng phải chen lẫn giành giật cơ hội?” Tôn Bất Khí bới cơm, giọng nói không rõ ràng: “Muốn đánh thì đánh thôi, cũng không phải là chưa từng đánh trận.”

Tôn Ly không để ý đến Tôn Bất Khí nữa, mà nhìn về phía bếp: “Tâm Lan tử, đừng bận rộn nữa, lại đây cùng ăn đi.”

Những ngày này.

Nàng và Cố Tâm Lan ở chung rất hòa hợp.

Đừng nhìn Tôn Ly luyện thành thạo đao pháp, lại hành sự nhanh nhẹn anh khí mười phần, bề ngoài nhìn như một nữ

cường nhân.

Nhưng trên thực tế, nàng lại rất quan tâm đến những việc nữ công như khâu thùa.

Lúc rảnh rỗi, thường cùng với Lan tỷ làm chút việc may vá, trò chuyện về chuyện nhà.

Chỉ là tay nghề hơi kém.

Trần Tam Thạch có lần nhìn thấy, Tôn Ly cầm con vẹt thêu ra, cứ nhất quyết nói là uyên ương...

Chỉ có Cô Tâm Lan khéo tay, Tôn Ly càng thêm chăm chú học hỏi.

Thêm vào đó Tôn Ly lớn hơn Cô Tâm Lan vài tuổi, còn chủ động gọi một tiếng tỷ tỷ, hoàn toàn không có vẻ tiểu thư của Đốc Sư Phủ.

Còn có Tôn Bất Khí, cũng không bao giờ cho người ta cảm giác cao hơn người khác.

Từ đó có thể thấy, gia giáo và gia phong của Tôn gia đều rất tốt.

“Tâm Lan tỷ.” Tôn Ly quan tâm hỏi: “Nhà tỷ trước đây ở kinh thành phạm phải án gì, bị đày đến biên cương, còn rơi vào tay bọn buôn người?”

Kinh thành?

Trần Tam Thạch vẫn luôn biết, Cô Tâm Lan không phải là nữ tử quê mùa.

Nhưng thân thế cụ thể thì không rõ.

Ban đầu, cha hắn để mắt đến nàng, chính là vì dung mạo xinh xắn, làn da trắng trẻo.

Con gái nhà quê từ nhỏ đã phải làm việc đồng áng, làm sao có thể nuôi dưỡng được làn da trắng.

Hắn không ngờ nàng lại đến từ kinh thành.

Vì tôn trọng, Cố Tâm Lan không đề cập, hắn cũng chưa từng hỏi.

Có lẽ Tôn Ly đã điều tra lai lịch của hắn, tiện thể điều tra cả Lan tử.

“Ly muối muối, lúc đó ta còn nhỏ, không nhớ rõ.” Cố Tâm Lan mím môi: “Chuyện quá khứ, không cần nhắc lại nữa. Ta là con cháu của tội nhân, may mắn được phụ thân cứu sống và nuôi dưỡng trong nhà, mới giữ được một phần tôn nghiêm để sống...”

“Là ta đường đột.” Tôn Ly xin lỗi: “Tâm Lan tử không muốn nhắc đến, ta nhất định sẽ không hỏi nữa.”

“Tỷ, vậy ta về khách điểm trước.” Tôn Bất Khí ăn uống no say, buông bát đĩa xuống.

Hắn và tỷ tỷ phân công rõ ràng, một người phụ trách theo dõi võ quán trong thành, một người phụ trách chú ý đến động tĩnh của quan viên trong quân doanh.

Sau bữa tối.

Trần Tam Thạch không dám lơ là, uống một bát Bỏ Nguyên Thang, chuẩn bị luyện thương.

“Tiêu sư đệ vẫn còn đang uống Bỏ Nguyên Thang?”

Tôn Ly nhìn ra hắn đang kẹt tiền, liền lấy ra một tờ ngân phiếu: “Ra ngoài không mang theo nhiều tiền, ba trăm lượng, ngươi cứ dùng trước, hắn là có thể cầm cự một thời gian.”

“Điều này không ổn đâu?” Trần Tam Thạch vừa nói vừa nhận lấy ngân phiếu.

Tu vi cao thấp, liên quan đến tính mạng.

Hắn không dám làm màu.

Có ba trăm lượng này, hắ có thể nhanh chóng nâng cao tu vi mà không bị gián đoạn.

“Ngươi cứ luyện đi.”

Tôn Ly đứng dậy, chuẩn bị cùng với Lan tỷ đi vào phòng ngủ nghiên cứu nữ công.

Chương 130: Trường Thành

“Sur tỷ đợi đã.”

“Tôi nay, vẫn muốn làm phiền người một chút.”

“Đang đang đang đang ——”

Trong sân, vang lên tiếng kim loại va chạm lạnh lạnh.

Giống như hấn suy đoán.

Việc luyện tập cùng người khác quả thật có ích cho việc hấp thụ linh lúa trong kinh mạch, nhưng vẫn chưa đủ.

Cần phải thực chiến mới được.

Nói trắng ra, chính là giết người, hơn nữa tốt nhất là giết thật nhiều.

Đáng tiếc, lấy đâu ra nhiều người để giết như vậy?

Chẳng mấy chốc, đã đến ngày chính thức thi hành nhiệm vụ.

Trần Tam Thạch đến doanh trại điểm danh từ sớm, sau đó dưới sự dẫn đường của Triệu Khang, dẫn theo hơn một trăm người rời đi.

Từ hôm nay trở đi, hấn sẽ phụ trách phòng thủ biên giới Trường Thành ở huyện Bà Dương.

Tại Trường Thành.

Là trọng điểm hàng đầu của bất kỳ một chính quyền cổ đại nào.

Khu vực Trung Nguyên với tư cách là một nền văn minh nông nghiệp, kẻ thù lớn nhất chính là các bộ tộc thảo nguyên

hung hãn.

Trước khi Trường Thành xuất hiện, hàng năm đều thường xuyên xảy ra tình trạng kỵ binh Man tộc tiến về phía nam cướp bóc.

Hơn nữa, do đều là kỵ binh quy mô nhỏ, tính cơ động cực mạnh, về cơ bản là cướp xong giết xong rồi đi, không có cách nào đối phó.

Cho đến khi Trường Thành xuất hiện, ngăn chặn bước tiến của vó ngựa.

Các bộ tộc du mục muốn cướp bóc một lần nữa, cần phải trả một cái giá rất lớn.

Họ hoặc là phải công thành, hoặc là phải đi bộ vượt qua núi non hiểm trở.

Cách thứ nhất cần phải hy sinh rất nhiều mạng người, cách thứ hai, dù có cướp được đồ vật, không có ngựa chiến hỗ trợ cũng chỉ bị truy sát đến chết.

Vì vậy, dưới áp lực của tình thế, các bộ lạc thảo nguyên vốn rời rạc cũng bắt đầu dần dần thống nhất, cuối cùng hình thành một vài liên minh hùng mạnh, tập trung lực lượng chống lại các quốc gia Trung Nguyên.

Hơn nữa.

Khác với ấn tượng của nhiều người.

Trường Thành tuyệt đối không phải là công trình tốn công tốn của, ngược lại, nó còn giúp tiết kiệm rất nhiều chi phí quốc phòng.

Khi Trần Tam Thạch xem qua “Đại Thịnh Thu”, bên trên đã từng ghi lại rằng vào những năm Khai Nguyên, có một vị quan đã tính toán cho hoàng đế lúc bấy giờ một khoản chi tiêu.

Số liệu chi tiết quá phức tạp, tóm lại cuối cùng tính ra, so với việc để lại một lượng lớn tướng sĩ trần thủ cần tiêu hao bao nhiêu tiền bạc và lương thực, việc xây dựng Trường Thành tiết kiệm được gấp mười lần.

Xung quanh địa giới Bà Dương nhiều núi, địa thế hiểm trở.

Phạm vi mà kỵ binh và đại quân có thể tiến vào không lớn, khoảng hai trăm dặm, Trường Thành vừa vặn bao phủ phạm vi này.

Rời khỏi Thiên Hộ Sở đi về phía bắc, chưa đi được bao xa, đã có thể nhìn thấy một công trình kiến trúc giống như một con mãng xà khổng lồ.

“Trần Bách Hộ vất vả rồi.” Triệu Khang giới thiệu về nội dung công việc: “Mười ngày sau, người của Phùng Bách Hộ sẽ đến thay ca, các người mới có thể trở về nghỉ ngơi.”

Từ nay về sau, ba vị Bách Hộ sẽ thay phiên nhau chịu trách nhiệm quan sát Trường Thành. Hơn một trăm người bắt đầu tiến hành công việc thay ca.

Trần Tam Thạch cưới Bạch Hạc Mã, tuần tra dọc theo Trường Thành. Đợi đến khi việc thay ca kết thúc, hắn cũng leo lên tường thành theo cầu thang.

Trường thành cao khoảng bảy mét, chân rộng sáu mét, đỉnh rộng năm đến sáu mét.

Cứ mười dặm lại có một đài phong hỏa, mỗi đài phong hỏa sẽ có năm binh sĩ canh giữ.

Hai trăm dặm Trường Thành, vừa đủ cho nhân thủ của một Bách Hộ.

Nghe có vẻ như một khoảng cách dài như vậy mà chỉ có một trăm người đóng quân thì có vẻ quá ít, nhưng thực tế thì hoàn toàn đủ.

Vai trò chính của Trường Thành là ngăn chặn kỵ binh, trì hoãn tấn công và truyền tin.

Một khi phát hiện địch, lập tức đốt lửa báo hiệu. Khói lửa bốc lên, toàn bộ tướng sĩ của Bà Dương Thiên Hộ Sở sẽ phản ứng với tốc độ nhanh nhất, toàn bộ quá trình sẽ không quá nửa nén hương.

Thêm vào đó, nơi đây không phải là chiến trường chính, các bộ lạc Man tộc bên ngoài thành không đông dân, về cơ bản vẫn an toàn.

Vì là ngày đầu tiên, Triệu Khang còn để lại các lão binh ở mỗi đài phong hỏa để truyền lại kinh nghiệm, giải thích các lưu ý khi quan sát, và các công dụng khác nhau của phong hỏa.

Phong hỏa không chỉ đơn giản là đốt lửa. Mà là một hệ thống tình báo hoàn chỉnh.

Bốn loại dụng cụ phong hỏa là phong, biểu, củi, tân, thông qua bốn loại tín hiệu là lửa, ánh sáng, khói, và tín hiệu cờ hiệu, cùng với các tổ hợp phức tạp, có thể truyền tải thông tin chi tiết.

Ví dụ như có bao nhiêu quân địch đang tấn công, từ vị trí nào, v.v.

Những gì thấy trong sách và những gì thấy trong thực tế hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

“Mười ngày.”

“Tiếp theo phải ở đây liên tục mười ngày.”

Trần Tam Thạch là tướng lĩnh phải làm gương, không thể lười biếng. Nhưng hắn cũng sẽ không lãng phí thời gian một cách vô ích.

Chương 131: Phá giải phối phương

Trong một đài quan sát, các binh sĩ sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi. Vì vậy, Trần Tam Thạch trực đêm suốt đêm, ban ngày tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cưỡi ngựa về doanh trại giúp việc ở phòng thuốc, còn việc ngủ, mỗi ngày chỉ ngủ ba đến bốn tiếng, may mà có tinh thần minh mẫn do việc đọc sách mang lại, cũng coi như chịu đựng được.

Mười ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch gần như đã tiêu hết ba trăm lượng bạc mà sư tỷ cho, cộng thêm được hiệu mạnh mẽ của linh lúa, mức độ thuần thực của hắn gần như đạt tới cảnh giới công pháp Luyện Cốt tinh thông!

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Nhập môn)】

【Tiến độ: 410/500】

“Đây vẫn là trong tình huống không thể nhanh chóng giải quyết độc tố của linh lúa.”

“Nếu có thể thực chiến, còn có thể nhanh hơn nữa!”

Cũng không cần lo lắng tiến độ quá nhanh bị người khác nhìn ra.

Trần Tam Thạch đã cố ý tìm hiểu.

Ít nhất trong Bát Đại Doanh, có người đã làm được tốc độ tu luyện như vậy, hơn nữa còn là hai người.

Người thứ nhất, là Tôn Độc Sư.

Người thứ hai, là con trai thứ ba đã chết của Tôn Độc Sư.

Kinh thành chắc chắn cũng có.

Cho nên nói.

Tốc độ tăng tiến tu vi quả thực có chút kinh người, nhưng vẫn nằm trong phạm vi của thiên tài, cộng thêm lại bị làm tưởng là Cửu Long Chi Thể, hoàn toàn có thể giải thích được.

Tạm thời còn chưa cần phải tốn nhiều tâm tư che giấu cảnh giới.

“Keng!”

Trần Tam Thạch thở dài một hơi, buông cây trường thương trong tay.

Lại một đêm canh gác, phía đông đã hừng sáng.

Hắn đứng trên tường thành, nhìn về phía xa.

Mười ngày này trôi qua rất bình yên.

Trên thảo nguyên không xuất hiện bóng dáng nửa người.

Hắn ngược lại hy vọng có một nhóm nhỏ kỵ binh đến tấn công, cũng tiện để tôi luyện thương pháp trong thực chiến, hỗ trợ hấp thu năng lượng của linh lúa.

Nhưng loại chuyện này, không thể cưỡng cầu.

May mắn thay, sau bao ngày vất vả, y thuật sắp nhập môn, ăn nhiều một chút thuốc bổ cũng là đồng dạng.

Giờ Mão.

Phùng Bách Hộ đúng giờ đến thay ca.

Trần Tam Thạch cười Bạch Hạc Mã cùng với các tướng sĩ trở về doanh trại.

Gần đây cười ngựa chạy tới chạy lui, cộng thêm tự mình cho ngựa ăn cũng có thể tăng độ thuần thực, kỹ năng cười

ngựa cũng sắp tăng lên giai đoạn tiếp theo.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Nhập môn)】

【Tiến độ: (150/200)】

Hắn có chút tò mò, ngựa dù sao cũng chỉ là phương tiện đi lại, còn có thể nâng cao đến mức nào nữa?

Trở về doanh trại, Trần Tam Thạch đi thẳng đến hiệu thuốc, kết quả lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở lối vào đại doanh.

Uông Trục đã trở về từ chuyến thăm người thân ở phủ thành.

“Thạch Đầu.” Uông Trục cười toe toét, vui vẻ tiến lại gần: “Đạo này thế nào? Ý ta là, vị nào được bổ nhiệm làm Tuyền Phong Quan?”

“Thiếu gia và tiểu thư của Độc Sư đại nhân.” Trần Tam Thạch nhảy xuống lưng ngựa: “Đúng rồi, Tôn tiểu thư còn tìm người đây.”

“Họ...” Uông Trục thăm dò: “Họ nói gì?”

“Tôn tiểu thư nói không quen biết người. Uông Bách Hộ, người đã đổi tên phải không?” Trần Tam Thạch nói: “Người bảo ta giúp người cầu xin, nhưng ít nhất cũng phải nói cho ta biết người đã phạm tội gì chứ?”

“Ta...” Uông Trục lộ vẻ khó xử, cười khổ: “Thạch Đầu, ta đột nhiên đổi ý rồi, người không cần nói giúp ta nữa, sau này gặp Tôn Độc Sư cũng không cần nhắc đến ta, cứ nói công pháp là người nhặt được trên đường lớn.”

Nói xong, hắn liền chạy như bỏ trốn.

“?”

Trần Tam Thạch cảm thấy khó hiểu.

Sợ tử đệ Tôn Ly đến vậy sao?

Nếu Uông Trục thực sự phạm trọng tội, làm sao có thể sống đến bây giờ.

Không hợp lý.

Không nghĩ ra, hắn cũng không nghĩ nữa, đi thẳng đến hiệu thuốc.

“Trần Bách Hộ thật sự là một chút cũng không nghĩ ngợi.”

Tưởng y quan cảm thấy sợ hãi.

Người trẻ tuổi này cũng không sợ làm việc đến chết.

“Không dám nghĩ ngợi.”

Trần Tam Thạch đã thành thạo, bắt tay vào giúp phân loại dược liệu, rồi thêm nước sắc thuốc cho các võ quan.

Thêm vào đó, hắn có khả năng ghi nhớ siêu phàm.

Bất kỳ loại dược liệu nào từng xuất hiện trong hiệu thuốc, công dụng và dược lý của nó đều được ghi nhớ trong lòng. Bất kỳ loại thuốc bổ nào được bào chế trong hiệu thuốc, phối phương bí mật của nó đều được hắn ghi nhớ rõ ràng.

Cuối cùng.

Bảng điều khiển rung động.

[Kỹ năng: Y thuật. Phàm (Nhập môn)]

[Tiến độ: 0/500]

[Công dụng: Tinh thông y lý, thấy thuốc biết phương]

[Thấy thuốc biết phương: Đối với thuốc tầm thường, chỉ cần nhìn thấy là có thể phá giải phối phương]

Phá giải phối phương?

Quả là một khả năng tốt.

Chỉ là đường như tạm thời không cần dùng đến.

Ít nhất là trên địa giới huyện Bà Dương, không có cái gọi là phối phương đặc biệt.

Hầu hết các hiệu thuốc đều đã điều phối sẵn liều lượng, mang về nhà chỉ cần thêm nước đun là được.

Nhưng nếu các bí tịch võ công đều giấu giếm kỹ càng, thì phương thuốc cao cấp thật sự, chắc chắn cũng có người coi như bảo vật gia truyền mà cất giữ.

Chương 132: pha chế dược liệu

Vì vậy, hiện tại không cần dùng đến, không có nghĩa là sau này không có ích.

Dù sao cũng là chuyện tốt.

Lúc này, Trần Tam Thạch nhìn những chiếc nồi đất trên lò lửa, không chỉ còn là chất lỏng đen kịt, mà là những phối phương chi tiết.

Mỗi loại dược liệu cần bao nhiêu tiền bao nhiêu lượng, cần bao nhiêu năm tuổi, tươi hay phơi khô, hắt đều rõ như lòng bàn tay.

Vừa đúng lúc, số bạc sư tử cho cũng đã tiêu gần hết.

Luyện võ hoàn toàn là cái động không đáy.

Tiếp theo, tự mình kiểm dược liệu, tự mình bào chế, mới là kế hoạch lâu dài.

“Phù...”

Liên tục đi đi về về mười ngày, không thể nói là không mệt.

Cuối cùng cũng đạt được mục tiêu từng giai đoạn, Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm, cười Bạch Hạc Mã về nhà.

Đẩy cửa vào nhà, không thấy bóng người.

Hắn đoán là Cố Tâm lang đang ở trong phòng ngủ làm đồ thêu.

Quả nhiên.

Hơn nữa, trong phòng ngủ, Tôn Ly cũng ở đó.

Nàng nghe thấy tiếng động trước, đã thu dọn mọi thứ: “Tiểu sư đệ, sao ngươi vào mà không nói một tiếng?”

Trần Tam Thạch nói: “Tôn sư tỷ thứ lỗi, ta không biết ngươi cũng ở đây.”

“Ừm.”

Tôn Ly chợt nhận ra đây là nhà người khác: “Tiểu sư đệ gần đây tận tâm tận lực, khá vất vả, ta không làm phiền ngươi nghỉ ngơi nữa.”

Nàng cầm lấy con dao đặt bên bàn, chấp tay rời đi.

“Thạch ca nhi, nhìn chàng đầu bù tóc rối kìa.”

Cổ Tâm Lan thu dọn dụng cụ thêu thùa: “Đề thiếp đi lấy chút đồ ăn cho chàng.”

“Được.”

Trần Tam Thạch tò mò: “Hai người thêu gì vậy?”

Hắn mở hộp đựng đồ, thấy bên trong có khăn tay, giày thêu, túi thơm các loại.

Còn có mấy cái chỉ rối rõ ràng, hoa văn méo mó.

“Lệ muội muội thật ra cũng là một người đáng thương.”

Cổ Tâm Lan chậm rãi nói: “Ta nghe nàng nói, kỳ thực nàng vốn không thích tập võ, nhưng trong nhà không có ca ca, nàng lại muốn chia sẻ gánh nặng cho cha, mới bắt buộc phải cầm đao.”

“Thế sao.”

Trần Tam Thạch thì khác.

Tập võ tuy mệt, nhưng hắn thật sự thích cảm giác nâng cao bản thân này.

Hắn dang rộng hai tay, đề Lan tỷ giúp cởi giáp.

Sau đó ngay cả áo lót cũng không kịp cởi, liền nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Giấc này, ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Buổi sáng xử lý xong việc quân doanh, Trần Tam Thạch liền đến căn nhà cũ ở thôn Yến Biên, gom tất cả chiến lợi phẩm lại một chỗ, rồi cõng trên lưng tiếp tục lên núi.

Sắc thuốc ở nhà, dù che kín ống khói, mùi thuốc cũng sẽ bay xa, chắc chắn không được.

Vẫn phải tìm một nơi kín đáo mới được.

May thay, Hồ Đầu Sơn rộng lớn vô biên, nơi hẻo lánh hoang vu cũng rất nhiều.

Trần Tam Thạch nhanh chóng tìm thấy một hang động sâu thẳm trên vách đá của một ngọn núi hoang.

Xung quanh toàn đá hoang vu, cơ bản không có thú săn mồi cũng không có thực vật, bình thường sẽ không có ai đến, huống hồ hang động còn ở lưng chừng vách đá, tương đối kín đáo.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, hắn bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

“Những dược liệu này cộng lại, ít nhất cũng phải có đến mấy nghìn lượng bạc!”

“Trừ bỏ phần lớn nguyên liệu của Bồ Huyết Thang, Bồ Nguyên Thang ra, nguyên liệu của Dương Cốt Thang, thuốc tẩm cũng rất nhiều.”

“Đủ cho ta dùng một tháng!”

“Dùng hết cũng không sao, đến lúc đó lại lạng lẽ đến nhà các lão gia mượn thêm chút là được!”

“Dù sao cũng không cần tự mình vất vả kiếm tiền nữa.”

“Đáng tiếc, Bồ Huyết Thang, Bồ Nguyên Thang hiện tại đối với ta mà nói hiệu quả đã thấp, đợi tìm được thời cơ thích hợp rồi lại tận dụng vậy.”

Trần Tam Thạch trải tấm vải ra, bắt đầu pha chế dược liệu.

Dưỡng Cốt Thang và thuốc tắm mỗi loại trước tiên pha chế ra mười phần, sau đó liền ở trong sơn động tu luyện.

Mãi cho đến khi trời tối mới xuống núi về nhà, còn tiện tay săn một con dê núi, chim bồ câu mang về làm bữa tối.

“Tiếng gì vậy?”

Trần Tam Thạch còn cách một khoảng xa, đã nghe thấy trong quân đồn có tiếng ồn ào, đánh nhau.

Hơn nữa còn khá quen tai.

“Uông Trục, Tôn Bất Khí?!”

Hắn vội vàng ném con mèo trước cửa nhà, chạy đến xem tình hình.

Chỉ thấy trước một tòa nhà, Tôn Bất Khí tay cầm trường thương chặn cửa lớn, không cho tên võ quan mặc áo giáp béo ú trước mặt vào cửa.

Hắn ngày thường đều là bộ dạng lười biếng, hiện giờ ánh mắt hung dữ, lửa giận ngút trời, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy: “Người giỏi lắm, Thang Nhược Sơn! Ta còn tưởng người đã chết rồi chứ! Thì ra là trốn ở đây kéo dài hơi tàn!”

“Vị thiếu gia này...” Uông Trục cũng thay đổi bộ mặt gian xảo thường ngày, run rẩy nói: “Ngài có phải nhận nhầm người rồi không? Ta họ Uông tên Trục, không phải Thang Nhược Sơn gì đó.”

“Đánh rắm!” Tôn Bất Khí nghiêng răng nghiêng lợi nói:
“Đừng nói người chỉ là béo lên một chút, cho dù có bị thiêu
thành tro, ta cũng nhận ra người, trả lại mạng tam ca cho ta!”

Lời còn chưa dứt, trường thương trong tay hắn đã đâm tới.

Thế thương nhanh như chớp, phi phàm.

Chương 133: Chân tướng

Uông Trục không dám nhìn thẳng đối phương, chỉ rút ra thanh trường đao chắn ngang trước người, dễ dàng đỡ được một đòn của võ giả Luyện Cốt: “Thiếu gia, ngài... ngài thật sự nhận nhầm người rồi!”

“Chết đi!”

Thương pháp của Tôn Bất Khí nhanh như gió, nhanh như sấm, hóa thành cơn mưa bão đâm về phía đối phương.

Nhưng đều bị Uông Trục dễ dàng đỡ được.

Rõ ràng, dù cùng là cảnh giới Luyện Cốt, nhưng thực lực của hai người không ở cùng một đẳng cấp.

Cho dù Uông Trục không phản công mà chỉ phòng thủ, Tôn Bất Khí vẫn dần dần kiệt sức, tốc độ rõ ràng chậm lại.

Lúc này hắn mới hồi hận vì đã không chăm chỉ tu luyện, không có cách nào giết chết kẻ đáng ghét trước mặt.

“Thang Nhược Sơn! Ngươi... ngươi đồ hèn nhát!”

“Mười lăm năm trôi qua, ngươi còn không dám nhận cả tên mình sao?”

“Rúc ở nơi như thế này, ngươi sống còn có ý nghĩa gì?!”

Nghe những lời này.

Uông Trục sững người, sau đó “choang” một tiếng ném thanh đao trong tay xuống.

Hắn cuối cùng cũng thừa nhận: “Su đề, giết ta đi.”

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, thật sự không phòng thủ nữa.

“Được, ta sẽ giết ngươi!”

Tôn Bất Khí giờ thương định đâm vào cổ họng Uông Trục.

Trần Tam Thạch vừa định ra tay ngăn cản, thì lại có một bóng người màu đỏ nghe tiếng chạy tới.

“Dừng tay!”

“Tỷ?”

Tôn Bất Khí cứng rắn dừng lại cây thương đã đâm ra: “Tỷ, tỷ xem, người này là ai?!”

“Ta biết.”

Tôn Ly đã sớm đoán được.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn về phía Uông Trục: “Thang Nhược Sơn, đã lâu không gặp.”

“Sur muội...”

Uông Trục nhìn thấy nàng, bịch một tiếng quỳ xuống: “Sur muội và sư đệ, cứ lấy mạng chó của ta đi.”

Tôn Ly không biểu cảm: “Giữ lại mạng của ngươi, hãy chết trên chiến trường vào mùa xuân tới. Bất Khí, đi theo ta.”

“Tỷ?”

“Ta bảo ngươi đi!”

“Hừ!”

Tôn Bất Khí lúc này mới thu thương, đi theo tỷ tỷ rời đi.

Còn Uông Trục, quỳ trên mặt đất, thật lâu không đứng dậy.

Không cần phải hỏi.

Trần Tam Thạch đã đại khái biết nguyên nhân của màn kịch này.

Tôn Bất Khí nhắc đến mười lăm năm trước, còn có cái chết của tam ca hấn.

Mười lăm năm trước, là năm Long Khánh thứ 57.

Năm đó, Bát Đại Doanh ở Khang Ninh Phủ Và Nam Từ Quốc triển khai kịch chiến.

Huyền Vũ Doanh, ở trong trận chiến này bị diệt toàn quân.

Khi ấy, chủ tướng Huyền Vũ Doanh, là Thang Nhược Sơn.

Phó tướng, là Tôn Bất Hối.

“Ngươi không sao chứ?” Trần Tam Thạch chờ một lúc sau, tiến lên đỡ Uông bàn tử dậy.

“Ngươi đều nghe thấy rồi?” Uông Trục ánh mắt dờ dẫm: “Không sai, là ta hại chết sư đệ và các tướng sĩ...”

“Vậy sao ngươi không mất đầu?”

Trần Tam Thạch hỏi.

Nếu là chỉ huy xuất hiện sai lầm lớn, dẫn đến tình thế một doanh bị diệt toàn quân thì chủ tướng tuyệt đối là tội chết.

“...”

Uông Trục trầm mặc thật lâu, mới dùng giọng khàn khàn nói: “Ta lúc đó không có lựa chọn, không có lựa chọn người hiểu không?”

Hắn lại quỳ xuống đất, ngời bệt xuống.

“Năm Long Khánh thứ 57.”

“Dưới sự xúi giục của thủ phụ Nghiêm Lương cùng những người khác, triều đình lấy tội danh vu cáo, triệu hồi Độc Sư đại nhân về kinh thành, đánh vào ngục. “

“Cùng năm. “

“Nam Từ Quốc, tấn công ô ạt. “

“Bát Đại Doanh bị phá đi trần thủ, phản công. “

“Ta vốn tên Thang Nhược Sơn, lúc ấy giữ chức chủ tướng Huyền Vũ Doanh. “

“Nhưng trận chiến đó, không phải ta chỉ huy sai lầm. “

“Lúc đó, Nam Từ Quốc đã chiếm lĩnh Lăng Xuyên Phủ cùng với nhiều yếu địa chiến lược khác.”

“Nếu không tìm cách nhanh chóng chiếm lấy Lăng Xuyên Phủ, một khi để Nam Từ Quốc ổn định gót chân, phương Nam liền sẽ mất hết đại thế. “

“Nhưng Lăng Xuyên Phủ địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. “

“Muốn công hạ, cách tốt nhất là tấn công Khang Ninh Phủ từ phía đông trước để xé mở một đường. “

“Nhưng đường này, đâu có dễ xé mở như vậy. “

“Cách tốt nhất là đợi quân đội còn lại của triều đình đến hỗ trợ, dùng số lượng quân gấp mấy lần để tấn công mạnh mẽ. “

“Nhưng bọn họ cứ chần chừ không động!”

Uông Trục kích động: “Kinh Quân của hoàng đế đã tập trung xong từ lâu, lại không tiến về hướng Khang Ninh Phủ, người nghĩ vì sao?”

“Đợi các người chết.”

Trần Tam Thạch trả lời.

“Đúng vậy!”

Uông Trục phẫn hận: “Triều đình muốn nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực của Bát Đại Doanh, tốt nhất là thêm mấy vị tướng quân chết nữa, để sau này bọn họ tiện sắp xếp người tiếp quản! “

“Tôn Đốc Sư bị giam trong ngục, chính là con tin để uy hiếp chúng ta! “

“Nếu chúng ta không nghe lời, nhất định trì hoãn đến khi Kinh Quân buộc phải đến, càng chứng minh Bát Đại Doanh bất trung, sư phụ sẽ có kết cục gì? Bát Đại Doanh sau này cũng chắc chắn sẽ bị dần dần thanh trừng. “

“Ngược lại, nếu Bát Đại Doanh lúc này đứng ra bày tỏ trung thành, nguyện làm tiên phong cho Kinh Quân đánh trận đầu, chứng minh chúng ta vẫn nằm trong sự kiểm soát của triều đình, sư phụ và những người khác có lẽ còn có đường sống. “

Chương 134: Tôn Bất Hối

“Điều này, ta nhìn rất rõ. “

“Hơn nữa chỉ dùng máu thịt để công thành thay Kinh Quân thôi thì còn chưa đủ, còn phải thêm một người nữa!”

Trần Tam Thạch nhú mày: “Tam thiếu gia?”

Uông Trục không trả lời trực tiếp, mà giọng điệu trở nên trầm thấp: “Người biết Bát Đại Doanh được thành lập từ khi nào không?”

“57 năm trước, từ năm Long Khánh nguyên niên, năm đầu tiên hoàng đế đương triều lên ngôi! “

“Su phụ từ nhỏ đã quen biết hoàng đế, là tâm phúc trong số tâm phúc của hoàng đế, nếu không, làm sao có thể có được quyền độc lập chiêu mộ binh lính? “

“Thậm chí ngay cả việc dân gian gọi Bát Đại Doanh là ‘Tôn gia quân’, hoàng đế cũng dung túng. “

“Người đoán xem vì sao, lại đến năm Long Khánh thứ 57, lại không thể dung túng được nữa? “

“Bởi vì Tôn gia có một thiên tài. “

“Su phụ có tổng cộng năm người con. “

“Lão đại, lão nhị, đã sớm chết trận, cho dù còn sống cũng tư chất bình thường, trên con đường võ đạo sẽ không đi được quá xa. “

“Nhưng lão tam Tôn Bất Hối, là một thiên tài. “

“Tập võ chưa được bốn năm, đã trải qua trăm trận chiến, trăm trận trăm thắng, uy vọng trong quân đội cực cao. “

“Trước đây, hoàng đế dung túng cho giang sơn Tào gia có một ‘Tôn gia quân’, là bởi vì hắn biết rõ, tình trạng này sớm muộn cũng sẽ kết thúc. “

“Đợi đến khi sư phụ từ chức hoặc qua đời, triều đình không công có được một đội quân tinh nhuệ, quả là chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ, sao có thể có người không vui? “

“Nhưng sự xuất hiện của Tôn Bất Hối, đã thay đổi tất cả. “

“Bất Hối sư đệ, thiên tư kinh người, đã tâm lại lớn, vậy mà dám nói sau này sẽ tiếp quản Bát Đại Doanh. “

“Điều này... đã chạm đến vảy ngược của hoàng đế. “

“Đại Thịnh triều đình, có một Tôn Độc Sư, là trụ cột của quốc gia, là tấm gương cho quan hệ quân thần hòa thuận. “

“Nhưng nếu Tôn gia lại có thêm một Độc Sư thứ hai, tính chất đã thay đổi. “

“Đến lúc đó, Bát Đại Doanh thật sự đã thành ‘Tôn gia quân’, Tôn gia cũng không còn chỉ là đại tướng nơi biên cương, mà tương đương với phiên vương khác họ. “

“Triều đình, làm sao có thể cho phép chuyện này xảy ra? “

“Ấy vậy mà các tướng quân trong Bát Đại Doanh, đều rất ủng hộ Tôn Bất Hối. “

“Hoàng đế làm sao có thể cho phép tình huống này xảy ra? “

“Vì vậy, mới mượn cơ vụ án lớn của triều đình, đánh Tôn Độc Sư vào ngục giam.”

Thì ra là vậy.

Từ góc nhìn của Trần Tam Thạch, trong tình huống này, chỉ có hai giải pháp.

Thứ nhất, Tôn Độc Sư chết, Tôn gia bị tước bỏ quân quyền, ít nhất cũng bị giam lỏng.

Thứ hai, Tôn Bất Hối chết.

Bên tai lại vang lên giọng nói của Uông Trục.

“Nhưng dù sao ta cũng là người nhìn sư đệ lớn lên, làm sao nỡ để hắn chết? “

“Ta đã nghĩ ra rất nhiều cách, thậm chí còn cân nhắc đến việc tạo phản. “

“Nhưng sư phụ bị giam trong ngục, vừa ra tay, người chết trước tiên chính là sư phụ. “

“Hơn nữa Bát Đại Doanh, lúc đó không có Võ Thánh thứ hai, căn bản không thể thắng. “

“Cuối cùng, ta chỉ có thể dẫn Bất Hối sư đệ đi công thành, chuẩn bị chết cùng với hắn, dùng huynh đệ một doanh, đổi lấy đường lui cho Bát Đại Doanh. “

“Nhưng... ta không chết, ta không chết! “

“Ta cũng không biết làm sao ta có thể không chết.”

Uông Trục hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt đau khổ: “Ta là người đầu tiên leo lên tường thành, không lùi một bước, cứ thế chém giết cho đến khi mất đi ý thức, nhưng ta lại không chết! “

“Khi ta tỉnh lại là ở trên giường, Nam Từ Quốc đã bị đánh lui.”

“Lúc đó, Bất Khí và Tôn Ly còn là những đứa trẻ vài tuổi, đứng bên giường ta, hỏi ta tam ca của họ đâu...”

“Sư phụ cũng đã trở về. “

“Ông ấy nói từ nay duyên phận sư đồ đã hết, bảo ta tự lo liệu.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vì cái chết của con trai thứ ba của Đốc Sư?”

“Không.” Toàn thân Uông Trục run rẩy: “Ông ấy không trách ta vì chuyện này. “

“Ông ấy nói rằng ông ấy bất lực, không bảo vệ được con trai mình, cũng trách sư đệ trẻ tuổi bông bột, đáng lẽ phải chịu hậu quả tương ứng. “

“Lý do đuổi ta đi là vì lúc đó chỉ cần sư đệ chết, không nên dẫn đến toàn quân Huyền Vũ Doanh bị tiêu diệt, quá mức lỗ mãng, không xứng làm tướng nữa...”

“Sau đó thì sao?” Trần Tam Thạch hỏi: “Cứ thế mà bỏ qua?”

“Không, không bỏ qua!” Uông Trục ngẩng đầu lên: “Không lâu sau, sư phụ đã báo thù cho chúng ta! “

“Một mình ông ấy đơn thương độc mã trở về kinh thành, ở bên ngoài hoàng cung một thương đâm chết thượng thư Bình Bộ lúc đó chần chừ không chịu xuất binh, sau đó lại quang minh chính đại rời khỏi kinh thành.”

Giết người trong hoàng cung?

Chẳng phải gần như tương đương với việc giết người trước mặt hoàng đế sao?

Vậy tại sao trước đó không ra tay?

Trần Tam Thạch nghi hoặc.

Chẳng lẽ, sau khi sự việc xảy ra, Tôn Đốc Sư lại có đột phá về võ đạo?

Chương 135: Hỏa Liên Vũ Thể

“Người ngoài đồn đại.” Uông Trục giải thích: “Sur phụ đã đột phá đến cảnh giới trên Võ Thánh.”

Trên Võ Thánh...

Tiên đạo sao?

Trần Tam Thạch cảm thấy xa vời.

Hắn hiện tại, ngay cả cảnh giới trên Luyện Tạng cũng còn rất mơ hồ, chỉ biết gọi là Hóa Kinh.

Hơn nữa đã âm ỉ đến mức này, Tôn Độc Sư vẫn chưa tạo phản, hoàng đế còn có thể dung ông ta?

Trừ phi...

Hai người ai cũng không giết được ai!

Trần Tam Thạch lại nhớ đến chuyện hoàng đế tu đạo nhiều năm. Nhìn chung, mâu thuẫn giữa Bát Đại Doanh và hoàng thất có vẻ khá lớn.

Nhưng, Trần Tam Thạch hẳn vẫn phải đến Độc Sư Phủ. Bởi vì theo cái kiểu tính cách của triều đình này, nếu hắn thật sự đạt đến một trình độ nhất định trong võ đạo, không biết họ sẽ nghĩ ra cách nào để kiểm soát hắn đâu.

So ra, Độc Sư Phủ vẫn là nơi tốt nhất để đi.

Không ngờ, Uông bàn tử lại có một đoạn quá khứ như vậy. Mà nói đi cũng phải nói lại, hẳn chỉ là cảnh giới Luyện Cốt,

dựa vào cái gì mà làm tướng quân thống lĩnh vạn người Trần Doanh?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của hắn, Uông Trục tự giễu nói: “Cái mạng chó của ta tuy còn, nhưng người cũng coi như phế rồi. Kinh mạch, nội tạng của ta đều bị tổn thương, trừ phi có thần tiên chữa khỏi cho ta, nếu không cả đời này sẽ bị kẹt ở cảnh giới Luyện Cốt viên mãn, không thể tiến thêm chút nào nữa, đừng nói đến chuyện trở lại như xưa.”

Quả nhiên là tụt cảnh giới.

Cho nên mới tự cam sa đọa?

Cũng không đúng.

Nói thật, đừng nhìn Uông Trục vợ vệt không ít. Nhưng Trần Tam Thạch chưa từng thấy hắn tiêu tiền, tên này ngay cả ăn cơm cũng thích ăn chùa của người khác, lừa tiền võ quán nhiều nhất, bây giờ các công tử trong huyện đều tránh hắn mà đi.

Có khả năng, là để dành tiền mua thuốc trị thương.

Hai người trò chuyện đến đây, Uông Trục dần dần khôi phục lại bình thường. Hắn cười khổ nói: “Ta dạy người công pháp, tư tâm là muốn làm chút việc cho sư phụ. Nhưng bây giờ xem ra, không thể gặp lại sư phụ nữa rồi. Chẳng qua chỉ cần người còn ở Bà Dương, có chuyện gì cứ gọi ta bất cứ lúc nào.”

Trần Tam Thạch không cần phải an ủi, đều là nam nhân cả, hắn võ vai đối phương, cáo từ rồi đi.

Sau khi biết được bí mật năm Long Khánh thứ 57. Điều đó khiến hắn càng thêm bức thiết muốn nâng cao thực lực. Ngay cả Tôn Độc Sư, cũng từng vì thực lực không đủ, không bảo vệ được con trai mình. Nhưng sau khi đạt tới trên Võ Thánh, dù

có đâm chết mệnh quan triều đình trước mặt hoàng đế, cũng không ai dám làm gì ông ta.

Tất cả đều dựa vào thực lực.

“Cố lên.”

Trần Tam Thạch nhiều nhất mười ngày nửa tháng nữa là có thể đột phá Tráng Cốt.

Hắn trở về nhà.

Tỷ đệ Tôn gia đều đang ngồi trong sân.

“Tỷ, tại sao tỷ lại không để ta giết tên họ Thang đó!”

Tôn Bất Khí vẫn còn đang cắn nhần.

“Chuyện năm xưa, hắn tuy đáng hận, nhưng nếu đổi lại là tỷ đệ chúng ta, thì nên quyết định như thế nào?”

Tôn Ly lộ ra ánh mắt phức tạp: “Thay vì cố chấp với quá khứ, chi bằng hãy chăm chỉ tu luyện.”

“Ngươi hãy học hỏi tiểu sư đệ, phụ trách phòng thủ Trường Thành cũng không hề lười biếng, tu vi nhất định lại tiến bộ không ít.”

“Tam Thạch là Cửu Long Chi Thể, ta làm sao so được.”

Tôn Bất Khí giang hai tay ra: “Còn tỷ, bản thân tỷ dù sao cũng là Hỏa Liên Vũ Thể, tỷ cố gắng một chút, tương lai nói không chừng còn có hy vọng.”

“Hỏa Liên Vũ Thể?” Trần Tam Thạch nhân cơ hội dò hỏi: “Ta đôi với Vũ Thể hiểu biết rất ít, sư tỷ có thể giải thích chi tiết một chút không?”

Bát Đại Doanh oai phong lẫm liệt, trong đó những người có tư chất phi phạm, tuyệt đối không thể chỉ có Đốc Sư và Tam Thiếu.

Kênh thông tin của hắn bị hạn chế, tin tức nhận được chưa chắc đã chính xác.

Tôn Bất Khí ra vẻ bí ẩn: “Người đoán xem tỷ tỷ của ta, tập võ bao lâu rồi?”

Thông thường, người tập võ, thường bắt đầu từ mười hai tuổi để xây dựng nền tảng.

Chính thức tập võ, phải đến khoảng mười lăm tuổi.

Võ đạo của thế giới này đối với cơ thể có sức ép rất lớn, nếu tuổi còn quá nhỏ sẽ phản tác dụng.

Hắn thấy Tôn Ly khoảng mười chín tuổi.

Nhưng Lan tỷ nói nàng không thích tập võ, hơn nữa đã hỏi như vậy, chắc chắn thời gian không lâu.

“Một năm.”

Tôn Bất Khí không nhìn được nữa, giành nói trước: “Hỏa Liên Vũ Thể, còn được gọi là Tiên Thiên Đao Thể, tốc độ tu luyện đao pháp kinh người. “

“Một năm trước, tỷ tỷ ta mới cầm đao tập võ, một năm sau đã là Luyện Cốt đại viên mãn, sắp đạt tới Luyện Tạng. “

“Nhưng vẫn không bằng người. “

“Hiện tại ở Bát Đại Doanh, vẫn có người giỏi hơn người, nhưng không nhiều. “

“Ví dụ như đại sư huynh, Hồn Nguyên Bá Thể, năm đó nửa năm Luyện Tạng, một năm Hóa Kinh. “

“Hơn nữa, tốc độ tu luyện cũng chưa chắc hoàn toàn phụ thuộc vào thể chất, mà còn liên quan rất lớn đến ngộ tính. “

Chương 136: Thương hay

“Có một vị sư huynh căn cốt cực tốt, nhưng đầu óc không được nhanh nhạy lắm, trên lý thuyết bảy tháng có thể Luyện Tạng, nhưng không hiểu được công pháp bí tịch, cứ thế mà kéo dài đến một năm rưỡi mới Luyện Tạng. “

“Cũng có sư huynh thể chất hơi kém, trên lý thuyết một năm Luyện Tạng, nhưng ngộ tính rất tốt, tám tháng đã đạt được.”

“Trí tuệ là trí tuệ, thể chất là thể chất, hai thứ không phải là một.”

Trần Tam Thạch gật đầu như có điều suy nghĩ.

Cũng gần giống như hần nghĩ, tốc độ tu luyện của hần không tệ, được coi là cái gọi là thiên tài, nhưng còn cách xa cụm từ “hiếm thấy trên đời”, cũng chỉ được coi là đỉnh cao ở huyện Bà Dương.

Có lẽ, có liên quan đến việc thể chất của hần không hoàn thiện.

Người khác đều có một loại thể chất hoàn chỉnh.

Nhưng hần thì không.

Huyết Long Tượng, Cửu Long Hoạt Cân, rõ ràng là kết hợp rời rạc.

Chắc chắn có sự cải thiện đối với việc tu luyện, nhưng trước khi có được một bộ hoàn chỉnh, chưa chắc đã vượt qua được thể chất hoàn chỉnh.

Hơn nữa đừng quên, hắn còn có 【Thất Khiếu Linh Lung Tâm】 do đọc sách mang lại, cộng thêm sự giúp đỡ của linh lúa, mới có tốc độ tu luyện như ngày hôm nay.

Nói cho cùng, vẫn là ếch ngồi đáy giếng, tầm nhìn hạn hẹp.

Rời khỏi huyện Bà Dương, mới là thế giới thực sự.

“Bất Khí sư huynh.” Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Vừa rồi thấy thương pháp của huynh phi phạm, không biết có thể chỉ điểm một chút không?”

Tìm người luyện cùng, chênh lệch cảnh giới thực ra nên giữ trong một phạm vi nhất định thì tốt hơn.

So với Tôn Ly, có chút quá lớn.

Tôn Bất Khí luyện công pháp Luyện Cốt đã tinh thông, vừa đúng cao hơn hắn một cảnh giới.

“Ngươi chắc chứ?” Tôn Bất Khí tự tin nói: “Tiền thuật ta không bằng ngươi, nhưng thương pháp ngươi chắc chắn không bằng ta!”

Đến diễn võ trường, tìm một vị trí trống trải.

Tôn Bất Khí chấp tay nói: “Ngươi luyện là Bất Diệt Kim Xà, ta luyện là Phi Xà Lược Phong, đặc điểm là tương đối nhanh, ngươi phải cẩn thận đấy.”

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cây trường thương trong tay hắn, thật sự như một con rắn đen bay trên trời, trong nháy mắt đã đến.

“Thương hay!”

Trần Tam Thạch trước đó đã từng thấy Tôn Bất Khí giao đấu với Uông Trục, đã sớm đề phòng, nhưng vẫn nhanh hơn hắn tưởng tượng.

Dù sao đây cũng là thiếu gia của Tôn gia.

Cho dù ngày thường có lười biếng thế nào, cũng không thể kém đến đâu.

May mà hắn có Huyết Long Tượng và Cửu Long Hoạt Gân.

Về lực lượng, hắn không hề kém cạnh.

Về tốc độ, hắn cũng có thể miễn cưỡng theo kịp.

Nhưng vẫn là câu nói đó.

Chỉ cần không thua ngay từ đầu, đối với hắn, điều đó đồng nghĩa với việc có xác suất rất cao sẽ thắng.

Trên diễn võ trường, tiếng xé gió không ngừng vang lên, khiến cho không ai dám đến gần trong vòng vài chục mét.

“Đây là Kim Xà Bất Diệt?”

Sự tự tin của Tôn Bất Khí nhanh chóng tan biến không còn một dấu vết.

Hắn vốn nghĩ rằng dựa vào ưu thế công pháp, cộng thêm sự áp chế về cảnh giới, tệ nhất cũng có thể giải quyết trong vòng mười lăm hiệp.

Kết quả sau hai mươi hiệp, vẫn không thể giành chiến thắng.

Đối phương chỉ trông có vẻ hơi chậm, nhưng trên thực tế luôn có thể vừa đúng lúc vừa hóa giải các chiêu thức, không có sơ hở nào.

“Ta không tin!”

Tôn Bất Khí dốc hết sức lực, chiêu thức thương pháp càng thêm hoa mắt.

Thông thường đến lúc này, Trần Tam Thạch đã bắt đầu tìm cơ hội phản công.

Nhưng hôm nay, hắn không nhằm mục đích chiến thắng, chỉ muốn cố gắng duy trì trạng thái khí huyết sôi trào, để rèn luyện thương pháp, tăng tốc độ thành thạo.

Trong quá trình này.

Hắn có thể cảm nhận được.

Cửu Long Hoạt Gân hấp thụ máu Long Tượng, sau đó thông qua màng xương, gân cốt để tôi luyện căn cốt, hai loại thể chất đặc trưng khác nhau tương tác lẫn nhau, không biết cuối cùng sẽ luyện ra cái gì.

“Su đệ, ngươi quả nhiên không thắng được ta!”

Tôn Bất Khí vốn đã hơi hoảng sợ, còn tưởng rằng mình sẽ bị vượt cấp đánh bại, kết quả sau đó dần dần ổn định lại, càng đánh càng hăng.

“Tên ngốc này...”

Chỉ có Tôn Ly nhìn ra, đệ đệ mình đang bị Trần Tam Thạch dắt mũi.

...

“Hắn mới tập võ bao lâu, mà đã có thể đánh ngang ngửa với tiểu thiếu gia nhà họ Tôn?”

Cách đó không xa.

Quý Quảng Hiền đi ngang qua nơi này dừng chân quan sát, thân là văn nhân, hắn không nhìn ra được manh mối, không khỏi nhìn sang hộ vệ thân cận bên cạnh: “Tên tiểu tử này rốt cuộc thế nào, có phải bản quan đã đánh giá thấp hắn rồi không?”

“Nghe nói là Cửu Long Chi Thể.” Đan hộ vệ giải thích đơn giản và thẳng thắn: “Nếu không có gì bất ngờ, ngày sau ít nhất cũng là một vị tướng quân Trần Doanh.”

Tinh Nhuệ Doanh Chủ Tướng, thống lĩnh một vạn quân.

“Ồ? Nếu người nói vậy, đi theo ta dường như có chút uổng phí tài năng.”

Quý Quảng Hiền vuốt râu, suy nghĩ: “Nhưng nếu có thể dâng lên cho Cao đại nhân, dâng lên cho thái tử điện hạ, cũng coi như là một công lao của bản quan.”

Chương 137: Khách sáo cái gì

“E rằng rất khó.” Đan hộ vệ nói: “Xem ra, hấn một lòng muốn vào Bát Đại Doanh.”

“Tiểu tử này vẫn còn trẻ, quá non nớt.” Quý Quảng Hiền kéo dài giọng: “Tượng Tông đã già, bệ hạ cũng đã cao tuổi. thiên hạ này, cuối cùng sẽ là thiên hạ của thái tử điện hạ! “

“Người nói rõ lợi hại trong đó, chỉ cần là người thông minh, làm sao có thể không lôi kéo được?”

“Ngoài ra, chỉ cần nguyện ý đi theo bản quan, bí được gia truyền của Quý gia chúng ta sẽ có đủ, cần gì phải liều mạng lập công trong quân đội để đổi lấy?”

“Vâng!” Đan hộ vệ lĩnh mệnh: “Đại nhân, để ta đi thử xem.”

Thời gian trôi như nước chảy, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Mười ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch mỗi buổi sáng, giả vờ vào núi săn bắn, thực chất là để nấu thuốc.

Sau khi trở về, hấn lại tìm Tôn Bất Khí để luyện thương với mình.

Cộng thêm có linh lúa trợ giúp.

Khoảng cách đến đột phá, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Đây vẫn là vì lo lắng độc tố trong kinh mạch, cố ý làm chậm tốc độ hai ngày, nếu không sẽ còn nhanh hơn.

Trên diễn võ trường.

Trần Tam Thạch và Tôn Bất Khí, không biết đã luyện thương cùng nhau bao nhiêu lần.

Nhưng hôm nay.

Sắc mặt của Tôn Bất Khí có chút khó coi.

Hắn nhận ra có điều không ổn.

Cứ cách một ngày, thương pháp của Trần Tam Thạch lại mạnh hơn một chút so với trước đó.

Lúc đầu, hắn còn có thể miễn cưỡng giữ vững.

Dần dần, biến thành miễn cưỡng chống đỡ.

Rồi đến mức khó có thể chống lại.

Không chỉ là sức mạnh, ngay cả thể nhanh nhẹn đặc trưng của Phi Xà Thương Pháp cũng không còn chiếm được chút lợi thế nào, thậm chí còn mơ hồ bắt đầu bị tụt lại phía sau.

“Làm thế nào người có thể luyện Bất Diệt Kim Xà tới trình độ này?”

Tôn Bất Khí cảm thấy kinh ngạc: “Có nguyên nhân từ Cửu Long Chi Thể, nhưng ngộ tính của sư đệ người chắc chắn cũng cực tốt!”

Lại thêm mười hiệp nữa.

Tôn Bất Khí đầu choáng mắt hoa, khí huyết suy yếu, sắp không chống đỡ nổi.

“Bất Khí, cố gắng thêm chút nữa.”

Tôn Ly vẫn luôn luyện đao bên cạnh, ngừng động tác trên tay, nói với hắn: “Tiểu sư đệ sắp đột phá rồi.”

“Đột phá?!”

Tôn Bất Khí sửng sốt một chút, sau đó cắn chặt răng, dốc hết sức lực cuối cùng.

Trên diễn võ trường, hai cây trường thương giống như hai con rắn lớn đang đánh nhau, rít lên không ngừng, tạo ra những tiếng động vang dội, khiến cho trong phạm vi trăm mét không một ai dám lại gần.

Trần Tam Thạch không còn duy trì cân bằng, thi triển toàn bộ kỹ năng, cây Lô Diệp Thương của hắn tấn công càng lúc càng nặng, tốc độ càng lúc càng nhanh, chiêu thức biến hóa cũng càng lúc càng linh hoạt, thậm chí có thể nói là quỷ dị.

Về sau, trường thương như có sinh mệnh riêng, căn bản không cần hắn suy nghĩ, tự động phát ra những đòn tấn công sắc bén về phía đối thủ, cho đến khi tìm đúng thời cơ, đánh ngã con rắn kia.

Cùng lúc đó.

Xương cốt đã được nuôi dưỡng bằng Long Tượng Chi Huyết và Cửu Long Hoạt Gân từ lâu, xảy ra biến đổi về chất.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tình thông)】

【Tiến độ: 0/100】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, Tiên Thiên Kim Cương】

【 Tiên Thiên Kim Cương: Luyện xương thành sắt, luyện da thành đồng, vào lúc đại thành, Kim Cương Bất Hoại.】

Luyện Cốt thông thường, đều là Dị Cốt Huyền Bì.

Da đồng xương sắt, e rằng chỉ có người có Tiên Thiên Kim Cương Thể mới có thể sở hữu.

‘Ta thật sự trở thành một mớ hỗn độn rồi sao?’

Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, bây giờ lại thêm Kim Cương Thể.

Trần Tam Thạch cảm nhận được cường độ của xương cốt.

Hiện tại còn chưa đạt tới xương sắt, nhưng tuyệt đối là đao chém không đứt, búa bổ không vỡ, cho dù bị tấn công trước sau, cũng sẽ có khả năng chịu đựng cực cao.

“Ba tháng Luyện Cốt tinh thông.”

Tôn Bất Khí bị sức mạnh đáng sợ đột nhiên tăng lên đánh ngã xuống đất, tự nhiên biết, đối phương đã đột phá thành công.

Hắn đứng dậy: “Chỉ cần năng lực lãnh binh của người chấp nhận được, sau này nhất định có thể trở thành chủ tướng của một doanh!”

“Đa tạ Bất Khí sư huynh đã luyện tập cùng với ta nhiều ngày như vậy.”

Trần Tam Thạch biết, đây không phải là một công việc dễ dàng.

“Khách sáo cái gì?”

Tôn Bất Khí phẩy tay: “Nhưng về sau, ta không thể tiếp tục luyện tập cùng với người nữa.”

“Vậy thì phải làm phiền Tôn sư tỷ rồi.” Trần Tam Thạch mặt dày nói.

“Hừ, người đúng là không biết khách sáo chút nào.” Tôn Ly ôm đao: “Khi nào có thời gian thì nói sau, ta cũng có việc bận.”

Trần Tam Thạch biết, bọn họ hình như vẫn đang điều tra về chuyện tiên bảo.

Còn có cả tri huyện, tri phủ, Hướng Đình Xuân đều đang điều tra.

Gần đây, huyện Bà Dương nhìn bề ngoài thì sóng yên biển lặng, nhưng thực chất ẩn chứa nguy hiểm, không biết khi nào sẽ bùng nổ.

Các thế lực đều sẽ không dễ dàng từ bỏ việc tìm kiếm tiên bảo.

Chương 138: thay đổi thái độ

Trước tiên không nói đến việc có thật sự luyện ra được tiên đan hay không.

Chỉ riêng việc dị hỏa đốt linh lúa có thể nhanh chóng tăng lên tu vi đã đủ khiến người ta phát điên rồi.

Lấy Man tộc làm ví dụ.

Hơn một ngàn năm qua, tại sao bọn họ khó có thể xâm nhập vào Trung Nguyên?

Không phải là vì thiếu thôn tài nguyên, dẫn đến số lượng cao thủ không bằng Đại Thịnh sao.

Nhưng sự xuất hiện của linh lúa hoàn toàn bù đắp điều này.

Linh lúa một năm hai vụ, khắp nơi đều có.

Về cơ bản tương đương với không có chi phí.

Người Man tộc muốn có được, quá dễ dàng.

Sau khi có tiên bảo, bọn họ có thể sản xuất hàng loạt cao thủ, chỉ cần có đủ thời gian, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ vượt qua Trung Nguyên về mặt vũ lực.

Nói một cách khác.

Ai có tiên bảo, người đó có thể tạo ra một đội quân hổ lang.

Bao gồm cả chính Trần Tam Thạch.

Đương nhiên, hiện tại hắn không có tư cách lấy ra sử dụng.

Bất kể là Đại Thịnh hoàng đế hay là Man tộc, đều sở hữu lực chiến mạnh nhất đương thời.

Người thường không có tội, nhưng nếu có ngọc quý trong người thì sẽ mang họa.

Muốn quang minh chính đại có được bảo vật, điều cần thiết nhất là phải có thực lực tương xứng với nó.

Nếu không, chỉ là tự tìm đường chết.

“Tỷ, ta thật sự không biết nên điều tra từ đâu.” Tôn Bất Khí buồn bực nói: “Gần đây võ quán có qua lại với tri huyện khá thường xuyên, nhưng quan mới nhậm chức, việc bọ đỡ là chuyện rất bình thường.”

Võ quán, tri huyện?

Hai nhà này cấu kết với nhau?

Cũng có thể là tri huyện đang điều tra võ quán.

‘Không liên quan đến ta.’

Dù nói chuyện không tránh mặt Trần Tam Thạch, hắn cũng không xen vào.

Đợi đến khi hai tỷ đệ rời đi.

Một nam tử áo đen đã quan sát từ xa một hồi lâu cuối cùng cũng tìm được cơ hội, mỉm cười đi tới: “Chúc mừng Trần Bách Hộ cảnh giới võ đạo lại đột phá! Thiên tư như vậy, tiền đồ trong tương lai nhất định bất khả hạn lượng.”

Hộ vệ của Quý Quảng Hiền?

Trần Tam Thạch nhận ra.

Nam tử áo đen tự giới thiệu: “Tại hạ Đan Nguyên Trục, chúng ta hẳn đã gặp qua.”

“Đan hộ vệ tìm ta có việc?” Trần Tam Thạch ngữ khí bình tĩnh.

“Lần trước Quý tri phủ, có vài lời chưa nói rõ.”

Đan Nguyên Trục ngụ ý: “Ý của tri phủ đại nhân, không phải để người đi theo hần cả đời, mà là nguyện ý làm quý nhân của người, đợi đến khi người Luyện Tạng, sẽ trực tiếp tiến cử người đến dưới trướng thái tử điện hạ.”

“Thái tử?” Không đợi Trần Tam Thạch trả lời.

“Trần Bách Hộ tại sao cứ phải treo cổ trên một cái cây Đốc Sư Phủ?” Đan Nguyên Trục nói thẳng: “Chúng ta tập võ, chẳng phải là vì cầu một tương lai xán lạn? “

“Nhưng người có biết, Tôn Đốc Sư đã già rồi. “

“Vạn nhất Đốc Sư đại nhân có mệnh hệ gì, ông ta ở triều đình có nhiều kẻ thù, đến lúc đó người và Đốc Sư quan hệ ràng buộc quá sâu, lại nên tự xử như thế nào? “

“Không bằng sớm đổi môn đình, tìm một chỗ dựa đáng tin cậy.”

Rõ ràng.

Đây là Quý Quảng Hiền đã thay đổi thái độ đối với hần.

Trước dùng cứng không được, liền chuẩn bị dùng mềm.

“Đan hộ vệ lời ấy sai rồi.” Trần Tam Thạch tùy tiện nghĩ ra một câu quan thoại đường hoàng, qua loa nói: “Ta đến Đốc Sư Phủ không phải là để tìm chỗ dựa, chỉ là vì báo đáp triều đình.”

“Báo đáp triều đình, nói hay lắm!” Đan Nguyên Trục hỏi: “Ở trên triều đình, ngồi là ai?”

“Đương nhiên là thánh thượng.” Trần Tam Thạch nói.

“Đúng vậy, là thánh thượng.” Đan Nguyên Trục hạ thấp giọng: “Nhưng thánh thượng đã cao tuổi, nếu chẳng may băng hà, ngồi ở trên triều đình, lại sẽ là ai? “

“Cho nên, chỉ có sớm đầu nhập dưới trướng điện hạ, mới là con đường thẳng tiến nhanh chóng.”

“Băng hà?” Trần Tam Thạch cố ý cao giọng: “Đan hộ vệ sao có thể nói vậy? Bệ hạ là vạn thọ đế quân, thân thể thành tiên, há lại có chuyện băng hà?”

Vạn thọ đế quân, thân thể thành tiên.

Đều là lão hoàng đế tự xưng cho mình.

Hắn nói lời này.

Một mặt là để dọa Đan Nguyên Trực.

Mặt khác, là thật sự khó mà nói.

Tiên bảo chứng minh thật sự có tiên tích tồn tại.

Lão hoàng đế lại giày vò nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng phải có chút thu hoạch chứ?

Vị thái tử giám quốc bốn mươi năm này, e rằng còn phải đợi thêm vài năm nữa.

“Người...” Đan Nguyên Trực sợ đến mức tim đập thành thịch, may mà gần đó không có ai.

Hắn có chút tức giận: “Nếu đã như vậy, thì không cần nói nhiều nữa! Vốn dĩ tri phủ đại nhân còn chuẩn bị tặng người bí dược, xem ra, là không cần thiết rồi.”

“Bí dược?” Trần Tam Thạch mắt sáng lên: “Bí dược gì?”

‘Quả nhiên, thứ có thể nâng cao tu vi mới có thể thật sự hấp dẫn võ giả.’

Đan Nguyên Trực cảm thấy có hy vọng, vội vàng nói: “Tổ tiên của Quý tri phủ vốn làm nghề buôn thuốc, trong tay có một phương thuốc bí truyền không truyền ra ngoài. Ngài ấy chính là nhờ dâng lên phương thuốc này mới được các vị đại nhân trong nội các coi trọng, hai năm nữa sẽ được điều về kinh

thành, có thể thấy phương thuốc này quý giá nhường nào. Nhưng ngài ấy đã nói, chỉ cần người gặt đầu, sẽ cung cấp đầy đủ!”

Chương 139: Như vậy không được

“Không có bằng chứng thì khó tin.”

Trần Tam Thạch nói: “Hay là thế này, ngươi cứ sắc trước một thang, mang đến cho ta thử. “

“Nếu thuốc này thật sự lợi hại như Đan hộ vệ nói, ta sẽ cân nhắc lại chuyện thay đổi môn hộ cũng không muộn.”

“Được!”

Đan Nguyên Trục lập tức đồng ý.

Trần Tam Thạch nhìn bóng lưng Đan Nguyên Trục rồi đi một cách hài lòng, trong lòng có chút vui mừng thầm.

Đúng là buồn ngủ thì có người mang gối đến.

Trong sách y học có nói.

Mỗi cảnh giới võ đạo đều có những loại thuốc bổ tương ứng, có hiệu quả tốt nhất.

Thuốc bổ dành cho Luyện Cốt tinh thông, Thiên Hộ Sở cũng có.

Nhưng nếu phương thuốc trong tay Quý Quảng Hiền ngay cả các vị đại nhân ở kinh thành cũng coi trọng, chứng tỏ chắc chắn không tầm thường.

Dù sao cũng là đồ chùa, tại sao lại không lấy?

Cho dù không lấy, Quý Quảng Hiền cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Vừa có thể nhận đồ chùa, vừa có thể kéo dài thời gian để nâng cao tu vi.

Đúng là đôi bên cùng có lợi!

“Đan Nguyên Trục này, là Luyện Tạng nhập môn.”

“Để đối phó với hắn, ít nhất cũng phải Luyện Cốt viên mãn, cộng thêm tiên thuật đại thành mới có khả năng thắng được.”

Trần Tam Thạch cảm thấy áp lực.

Hắn vừa mới đột phá, định đi xem tình hình luyện tập của thuộc hạ trước, rồi tiếp tục tu luyện.

Gần đây, Ngô Đạt Luyện Huyết nhập môn, thiên phú tạm được, nhưng tính tình cực kỳ bốc đồng.

Trang Nghị cũng sắp Luyện Huyết.

Nhìn chung, tốc độ vẫn còn quá chậm.

Ít nhất phải đợi có vài người đạt cảnh giới Luyện Cốt mới có thể thực sự phát huy tác dụng.

Đi ngang qua mã trường, bên trong đặc biệt náo nhiệt.

Trên một khoảng đất trống rộng lớn, có khoảng hai trăm người đang huấn luyện chiến đấu trên lưng ngựa.

Nếu muốn tấn công các bộ lạc trên thảo nguyên, không có ngựa thì không thể làm gì được.

Vì vậy, gần đây Hương Đình Xuân đã tốn không ít công sức.

Hắn tổng tiền các võ quán để mua ngựa, rồi đến Phủ Vệ Chỉ Huy Sứ Ty để xin, thêm vào đó là sự hỗ trợ của Binh Bộ, hắn thực sự đã kiếm được gần ba trăm con ngựa chiến.

Tuy nhiên, tất cả ngựa chiến đều được phân phát cho những lão binh và những người thân tín trong Thiên Hộ Sở.

La Đông Tuyền, Phùng Dung, Triệu Khang.

Tất cả thuộc hạ của ba người bọn họ đều được chuyển đổi thành kỵ binh.

...

Đi qua mã trường, Trần Tam Thạch đến một bãi tập lớn khác dành cho huấn luyện tập thể.

【Kỹ năng: Thông binh (Nhập môn)】

【Tiến độ: 133/500】

【Hiệu quả: Chủ tâm cốt】

Treo máy hơn nửa tháng, tiến độ mới tăng được một chút như vậy.

Trần Tam Thạch cố ý không đến gần, đứng từ xa quan sát buổi huấn luyện của họ.

Hắn thấy Hứa Văn Tài tức giận đến đỏ mặt.

Không ít người vây quanh hắn la ó.

“Lão già, ngươi còn không biết cả đứng tấn, còn muốn chỉ huy chúng ta, cút đi.”

Ngô Đạt dẫn đầu, một đám người cười phá lên.

“Ta đã nghe nói về ngươi từ lâu rồi, học cả đời cũng không đỗ tú tài!”

“Còn là một kẻ bất hiếu, có tay có chân, tại sao lại để mẹ già nuôi?”

“Thực sự không biết, Trần Bách Hộ giữ ngươi lại để làm gì!”

“...”

“Người... các người...”

Hứa Văn Tài không biện giải, chỉ cầm một cuốn sách, chỉ vào tên mặt sẹo: “Đây là quân lệnh! Trần đại nhân đã nói rõ ràng, ta đến huấn luyện trận pháp cho các người, người dám kháng lệnh?!”

“Ngô Đạt, đừng làm loạn nữa.”

Triệu Tiều tiếp lời: “Trần đại nhân bảo làm gì, chúng ta phải làm theo.”

Sau một thời gian dài ở trong doanh trại, họ dần dần trở nên quy củ hơn, đều chủ động thay đổi cách gọi Trần Tam Thạch thành đại nhân hoặc Trần Bách Hộ, không ai gọi thẳng tên hắn nữa.

“Đừng hù dọa ta!”

Ngô Đạt nhẹ nhàng đẩy một cái, đã đẩy ngã lão thư sinh xuống đất: “Tên nịnh hót, ngươi chắc chắn đã lừa gạt Trần đại nhân!”

“Ầm ——”

Một cây gậy dài quét ngang tới, ầm ầm đập vào chân hắn.

Ngô Đạt đau nhói hai chân, bịch một tiếng quỳ sụp xuống đất.

“Ai?!”

Hắn tức giận ngẩng đầu lên, kết quả nhìn thấy Lô Diệp Thương, lập tức ử rữ: “Thạch... đại nhân, sao ngài lại đến đây?”

“Ngô Đạt!”

Trần Tam Thạch mặt không biểu cảm: “Người có phải cảm thấy, ngươi là người đầu tiên Luyện Huyết trong nhóm này, rất lợi hại?”

“Đại nhân, sao lại nói vậy?”

Ngô Đạt lộ vẻ sợ hãi: “Ta không có ý nghĩ đó.”

Trần Tam Thạch nheo mắt: “Không có ý nghĩ đó, vậy người vừa rồi đang làm gì?”

Hắn tự hỏi tại sao độ thành thạo lại tăng chậm như vậy.

Hóa ra là chỉ cần hắn không có mặt.

Nhóm người này sẽ tự luyện tự tập.

Nghe lời hắn là thật, nhưng người hắn chỉ định quản lý, thì chưa chắc đã chịu nghe.

Như vậy không được.

Quân đội là một tổ chức.

Không có ai giúp quản lý, hắn làm sao làm hết mọi việc được?

Lần trước chuyện của Triệu Tấn, đã dạy cho bọn họ về kỷ luật quân đội.

Hôm nay, sẽ cho bọn họ biết quân lệnh như núi.

“Đại nhân.”

Ngô Đạt nuốt nước bọt, chỉ vào lão thư sinh: “Hắn cái gì cũng không biết, sao ngài có thể để hắn dạy chúng ta quân trận chứ?”

Chương 140: Dạ Bất Thu

“Hắn có hiểu quân trận hay không, ta nói mới tính, hay ngươi nói mới tính?!” Trần Tam Thạch gần từng chữ một: “Ngô Đạt, ta cho ngươi hai lựa chọn, một, xin lỗi chịu phạt, hai, về nhà săn bắn.”

“Đại nhân, đừng đuổi ta đi!” Ngô Đạt thật sự hoảng sợ, vội vàng nhận lỗi: “Ta xin lỗi chịu phạt, xin lỗi chịu phạt!”

“Chu Đồng! Lôi hắn xuống, hai mươi roi quân trượng!” Trần Tam Thạch hạ lệnh.

Trong tất cả mọi người, người nghe lời hắn nhất chính là Chu Đồng.

Chu Đồng cũng không phục Hứa Văn Tài.

Nhưng nếu hắn nói để Hứa Văn Tài huấn luyện quân trận, Chu Đồng sẽ làm theo.

“Được!”

Chu Đồng không nói hai lời, liền gọi hai người, lôi Ngô Đạt đi chịu phạt.

“Vừa rồi những kẻ hùa theo cũng vậy, hoặc là chịu phạt, hoặc là cắt đi!”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Tất cả nghe rõ, sau này ta bổ nhiệm ai làm gì, không phục, có ý kiến, có thể đến tìm ta khiếu nại, nhưng kẻ nào lén lút gây rối, hết thầy xử phạt nặng!”

“Vâng!” Mọi người liên tục gật đầu.

Trong lòng đều có cùng một suy nghĩ.

Họ đều biết, Ngô Đạt là người trước đây lên núi săn bắn cùng với Trần Bách Hộ, quen biết từ rất sớm, vậy mà Ngô Đạt làm sai cũng phải chịu phạt, trong lòng càng thêm kính phục.

“Hứa Văn Tài, Triệu Tiều, hai người các người theo ta.”

Trần Tam Thạch dẫn họ đến nơi không người, lấy ra một thỏi bạc vụn đưa cho Triệu Tiều: “Triệu thúc, người quay về mua ít thuốc trị thương cho Ngô Đạt, đừng nói là ta đưa tiền, hấn nhất định phải nhớ lâu.”

“Được.” Triệu Tiều cầm bạc rời đi: “Hấn quả thật đáng bị đánh, mấy ngày nay kiêu ngạo quá mức.”

“Đại nhân.” Hứa Văn Tài cảm kích rơi lệ: “Đa tạ đại nhân.”

“Sau này lại xảy ra tình huống này, người cứ tìm ta.” Trần Tam Thạch vỗ vai Hứa Văn Tài: “Nhưng ta cũng nói rõ với người, nếu họ đều nghe lời làm theo, mà người lại không huấn luyện rõ ràng, sau này người cũng chỉ có thể làm tạp dịch mà thôi.”

“Đại nhân yên tâm!” Hứa Văn Tài thề thốt: “Chỉ cần họ nghe lời ta, nhất định không có vấn đề.”

“Ừ, đi đi.” Trần Tam Thạch để Hứa Văn Tài rời đi.

Hấn ngày thường không phải là người hà khắc, nhưng hiểu rõ đạo lý ‘nhân từ không nắm binh quyền, nghĩa khí không nắm tài chính’.

Một đội quân không có kỷ luật sắt thép, cuối cùng sẽ không thành khí hậu.

Ban đầu, Tiêu Hà dưới ánh trăng đuổi theo Hàn Tín.

Lưu Bang đột nhiên giao phó trọng trách cho Hàn Tín, người còn chưa có danh tiếng, thực sự là rất khó làm được.

Vì vậy, Trần Tam Thạch phải chuẩn bị tốt trước, để những người dưới quyền tôn trọng và tuân theo sự bổ nhiệm nhân sự của hắn.

Tất nhiên, hắn cũng phải phán đoán chính xác mới được.

Hứa Văn Tài là lừa hay là ngựa, thử một lần là biết ngay.

“Lão Trần.” Hùng Bách Hộ tìm đến: “Đi thôi, Thiên Hộ đại nhân có nhiệm vụ muốn giao cho chúng ta.”

Tại đại doanh trung quân.

Trên bàn ở giữa, có một sa bàn mới được chế tạo, phía sau chủ toạ còn treo một tấm bản đồ.

Thiên Hộ Sở trừ Phùng Dung đang tuần tra Trường Thành, tám vị Bách Hộ còn lại đều được triệu tập đến.

“Đều đến đủ rồi.”

Hướng Đình Xuân tâm trạng rất tốt, mở miệng nói với mọi người: “Bản quan và Binh Bộ dự định, sau bốn tháng nữa, cuối tháng ba sẽ xuất binh. “

“Đến lúc đó, An Định Phủ Vệ sẽ phái đến một ngàn người củng cố biên phòng, còn hứa sẽ tăng thêm năm trăm người hỗ trợ! “

“Cộng thêm hai trăm đệ tử võ quán. “

“Người có thể sử dụng của Thiên Hộ Sở chúng ta, khi đó sẽ có hơn một ngàn sáu trăm người. “

“Tất Hà Bộ có hai ngàn người, nhưng võ giả Luyện Cốt của bọn họ kém xa chúng ta, các bộ lạc nhỏ lẻ không hiểu quân trận, thêm vào đó sáu năm không xâm phạm biên giới, nhất định lơ là chiến đấu. “

“Vì vậy, chúng ta có cơ hội chiến thắng rất lớn. “

“Nhưng đánh trận không phải trò đùa, tình báo trên là của hai năm trước. “

“Trước khi chính thức định ra chiến lược chinh phạt, ta còn cần ba tiểu đội tạo thành Dạ Bất Thu, đi trinh sát địch tình, xác minh tình báo.”

Dạ Bất Thu.

Có thể hiểu là thám báo.

Nhưng do đơn độc tiến vào lãnh thổ địch, thường sẽ nguy hiểm hơn thám báo thông thường.

Về cơ bản có thể nói, một khi bị bại lộ, rất có thể sẽ hy sinh.

“Chuyện này, giao cho La Thiên Hộ sắp xếp.”

Hương Đình Xuân chỉ vào vị trí Tất Hà trên sa bàn: “Một tháng sau, ta muốn tình báo.”

“Đã có lệnh của đại nhân, ta sẽ điếm tướng.”

Ánh mắt của La Đông Tuyền lần lượt lướt qua mấy vị Bách Hộ trong trướng.

Hùng, Lưu và những người khác đều không dám ngẩng đầu lên.

Ai muốn làm cái việc khổ cực này chứ.

Đoán xem tại sao gọi là “Dạ Bất Thu”?

Rất nhanh, La Đông Tuyền lên tiếng: “Lưu Kim Khôi, Trần Tam Thạch, ba chúng ta mỗi người chọn mười người từ dưới tay, một tháng sau tiến về thảo nguyên, nhất định phải điều tra rõ ràng tình hình của Tất Hà Bộ.”

Hương Đình Xuân vừa ngồi xuống, cầm lấy chén trà, khi nghe thấy sự sắp xếp này, hắn không khỏi nhú mày, nhưng cũng không ngăn cản.

Chương 141: rèn da

“Thuộc hạ... nhận lệnh!”

Lưu Kim Khôi miễn cưỡng nhận lệnh.

Trần Tam Thạch không phải là người hai mặt.

Quân lệnh như núi, hần tự nhiên sẽ tuân theo.

Chỉ là họ La kia cũng đi cùng, sợ rằng không có ý tốt.

“Đề ta đi thay!” Uông Trục bất ngờ đứng dậy: “Ta đã đạt đến Luyện Cốt viên mãn, chẳng phải hơn hẳn sao?”

“Uông Bách Hộ.” La Đông Tuyên lạnh lùng nói: “Tới phiên ngươi nói chuyện à?”

“Lão tử cũng đâu có hỏi ngươi!” Uông Trục hét lên về phía chủ tọa: “Hương Thiên Hộ, họ La kia không có ý tốt!”

“Uông Mập, ngươi có ý gì?!” La Đông Tuyên trừng mắt: “Ngươi chẳng lẽ nghĩ rằng ta sẽ ngầm hại Trần Bách Hộ?”

“Ngươi nghĩ sao trong lòng, chỉ mình ngươi biết rõ!” Uông Trục kiên quyết nói: “Hương Thiên Hộ, ta tuyệt đối không phải bảo vệ người nhà, Trần Tam Thạch có thể đi, nhưng La Đông Tuyên không thể đi, hai người họ, chỉ được đi một người!”

“Uông Trục, ngươi dám cãi lệnh quân sao?!”

“Cút mẹ ngươi đi, làm một Phó Thiên Hộ thì hay lắm hả?”

“Ngươi có tin ta sẽ báo cáo ngươi với Binh Bộ không?!”

“Ngươi cứ báo, lão tử sợ ngươi chắc?”

“Đủ rồi!!!” Hường Đình Xuân đập mạnh nắm đấm lên bàn: “Ông Trục! Lúc đó người đi cùng với Trần Tam Thạch!”

“Đại nhân anh minh!” Ông Trục lập tức thay đổi thành bộ dạng cười cợt: “Thuộc hạ đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Sau khi nhiệm vụ được giao xong, mọi người lần lượt rời đi.

“Lão La.” Hường Đình Xuân nhắm mắt lại, chắt vắn: “Đã nói là Phùng Dung, Triệu Khang và Lưu Kim Khôi, tại sao người tự ý thay đổi! Ta đã nói, sau mùa xuân, người muốn làm gì hắn ta cũng mặc kệ, nhưng bây giờ, ta cần người này!”

“Thuộc hạ đáng chết.” La Đông Tuyên quỳ một chân: “Nhưng đại nhân, hai tỷ đệ nhà họ Tôn còn đó, Quý tri phủ cũng đang lôi kéo hắn, thật sự đợi đến lúc đó, ta làm sao còn có cơ hội ra tay?”

“Chờ thêm một chút nữa.” Nếp nhăn ở khóe mắt của Hường Đình Xuân hiện lên rồi lại biến mất, cuối cùng hắn nói: “Ít nhất, hắn phải chết trên chiến trường chính.”

“Đại nhân, ta hiểu rồi.” La Đông Tuyên cúi đầu.

.....

“Thằng chó La Đông Tuyên!” Vừa bước ra khỏi trường, Lưu Kim Khôi liền mắng lớn: “Lão tử trước kia không ít lần mời hắn ăn cơm, giờ lên chức rồi, liền giao cho ta cái việc mất mạng này!”

“Chỉ mới Luyện Tạng nhập môn mà đã dám vênh váo!” Ông Trục nhổ một ngụm nước bọt: “Nếu là trước đây, lão tử chém chết hắn ngay tại chỗ.”

Triệu Khang và những người khác giả vờ như không nghe thấy, lập tức rời đi.

Hùng Thu An cũng mắng theo: “Ta đã sớm nhận ra hấn không phải loại người tốt đẹp gì.”

“Thạch, người đừng lo lắng.” Uông Trục cười lạnh: “Ta đi cùng với người, họ La kia cũng không dám làm gì đâu.”

“Cảm ơn, Uông Mật.” Trần Tam Thạch cảm ơn.

Có Uông Trục đi cùng, ít nhất không phải lo đối phương sẽ trực tiếp ra tay hạ sát.

“Vẫn là ta quá yếu, bằng không ai dám có ý đồ xấu.”

Than thở cũng vô ích.

Hấn chỉ có thể dốc hết sức mà tu luyện.

Cuộc hành trình tới thảo nguyên, cũng phải chuẩn bị kỹ càng.

Trần Tam Thạch quay lại diễn võ trường, chọn người cho đội quân Dạ Bất Thu.

“Chu Đồng, Trang Nghị, Triệu Tiêu, Lý Đại Chí, Hạ Nhị Ngưu.”

Hấn chọn ra năm người, Uông Trục cũng chọn ra năm người.

“Đại nhân, còn ta thì sao?” Vương Lực có chút ngoài ý muốn: “Hãy để ta đi cùng.”

“Người ở lại, khi ta không có ở đây, người phụ trách giúp Hứa Văn Tài huấn luyện quân đội.” Trần Tam Thạch nói.

Vương Lực này ngày thường không nói nhiều, nhưng tốc độ tu luyện lại không hề chậm, bám sát Chu Đồng, quan trọng nhất là tính cách ổn định, tuân theo sự sắp xếp, sẽ không gây ra rắc rối gì.

“Vâng!” Vương Lực nhận lệnh.

“Năm người các ngươi, lát nữa đến mã trường, sẽ có người chuyên huấn luyện các ngươi kỹ năng cưỡi ngựa.”

Đi trên thảo nguyên mà không có ngựa thì không được.

Mọi việc đã được quyết định.

Vài ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch vẫn tiếp tục tu luyện và sắc thuốc như thường lệ.

Sau khi rèn xương, đến lượt rèn da.

Muốn rèn da, không thể chỉ dựa vào luyện công, còn cần phải chịu đựng sự đau đớn của quá trình mài giũa.

Có hai loại dụng cụ mài giũa.

Một là cát đá muối thô, cái còn lại là cát sắt.

Dụng cụ sử dụng khác nhau, hiệu quả mài giũa cũng khác nhau.

Trần Tam Thạch đương nhiên chọn cát sắt.

Trong thùng gỗ, đổ đầy cát sắt đặc chế.

Hắn trần truồng bước vào, lập tức như rơi vào núi đao biển lửa.

Dù Trần Tam Thạch đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị hành hạ đến mức ngũ quan méo mó, cố gắng chịu đựng trong đó mười phút rồi nhảy ra ngoài, toàn thân đầm máu, không có một miếng thịt lành lặn.

Hắn vội vàng lấy dược cao ra.

Loại Hắc Ngọc Hộ Thể Cao này giá cả cực kỳ khủng bố, mỗi hộp năm trăm lượng, chỉ đủ dùng trong hai mươi ngày.

Mới ở cảnh giới Luyện Cốt, tiêu hao đối với tài nguyên đã là một con số trên trời.

Không có gì lạ khi nhiều võ giả thiên phú coi như không tệ sẵn sàng làm “chó” cho các gia tộc lớn hoặc võ quán. Quân đội liều mạng còn có hy vọng đổi lấy công trạng, còn những giang hồ tán nhân thì làm sao gánh nổi chi phí.

Chương 142: Địch tập

Dược cao màu đen như bùn trét khắp người, cảm giác lạnh lẽo ập đến, từng luồng dược lực không ngừng chữa lành vết thương trên bề mặt cơ thể. Luyện da bằng cách này không những không làm tổn thương da mà còn khiến da ngày càng mịn màng.

Cũng không lạ khi nó có giá trên trời. Xét cho cùng, các loại dược liệu dùng trong đó đều rất đắt.

Sau khi Trần Tam Thạch giải mã phối phương, hắn đã pha chế được khoảng một hộp.

Nhiều hơn nữa thì cũng không có.

Xét cho cùng, dược liệu lấy từ Dược Cốc chỉ là một trong nhiều dược điền, phần lớn trong số đó là nguyên liệu cho Bồ Nguyên Thang và thuốc tắm.

Đợi đến khi dùng hết, lại đến nhà Lương huynh mượn thêm vậy.

Trần Tam Thạch hạ quyết tâm.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tinh thông)】

【Tiến độ: 105/1000】

Quá chậm!

Đối với tốc độ tu luyện của hắn, thứ tăng tiến lớn nhất vẫn là linh lúa. Nhưng hiệu suất hấp thụ thực sự quá chậm!

Kế hoạch ban đầu là thêm bốn tháng nữa để Luyện Tạng, dựa trên việc liên tục dùng linh lúa. Nhưng càng luyện, Trần

Tam Thạch càng không dám ăn nhiều. Độc trong kinh mạch không phải chuyện đùa.

“Thôi vậy...”

“Vội cũng vô ích.”

Trần Tam Thạch chỉ có thể không ngừng tự an ủi mình, thu dọn đồ đạc rời khỏi hang động, xuống núi về nhà.

Lúc này hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà phản chiếu lên mây chiều, quân trại yên bình, nhà nhà đều đốt lửa nấu cơm, làn khói bếp len lỏi qua ống khói bay lên trời, tựa như những con rồng trắng bay lượn trên không trung.

“Thạch ca nhi đã về.”

Cổ Tâm Lan ra đón, nàng dâu bụng lớn của Từ Bân là Đồng thị cũng ở đó, khẽ cúi người chào: “Chào Trần Bách Hộ.”

“Thạch ca, tối nay Đồng tử tử nói gọi chàng đến nhà nàng ăn cơm, rượu và thức ăn đều đã chuẩn bị xong.”

“Thạch ca nhi, chàng đang nhìn gì vậy?”

“Trần đại nhân... Ống khói thì có gì mà nhìn?”

“...”

Lời của hai người, Trần Tam Thạch căn bản không nghe.

Hắn nhìn lên bầu trời, thần tình nghiêm túc.

Chỉ thấy giữa những con rồng trắng, lẫn vào một con rồng đen.

Đó không phải là khói bếp.

Là khói báo hiệu!

Nhiều năm không trải qua chiến sự, Bà Dương Thiên Hộ Sở đốt lên khói báo hiệu, đến nỗi ngay cả những gia quyến

sống trong quân đồn cũng không kịp nhận ra điều bất thường.

“Ông!”

“Địch tập, địch tập!”

“Toàn thể tướng sĩ tập hợp, tập hợp!”

Giọng truyền lệnh quan vang vọng cùng với tiếng vó ngựa vang khắp quân đồn.

“Tập hợp!”

“Ông ông ông!”

Hơn chín trăm quan binh, với tốc độ nhanh nhất tập hợp tại đại diễn võ trường, trong quân doanh hỗn loạn nhưng không mất đi trật tự cơ bản nhất.

“Báo!”

“Biên quan đốt hai đồng lửa, trên đài quan sát có một cờ hiệu, một đồng củi bị đốt, ước tính có trên mười, không quá trăm kỵ binh đến xâm phạm!”

Hướng Đình Xuân nhanh chóng đưa ra quyết định: “Triệu Khang nghe lệnh, người lập tức dẫn một trăm khinh kỵ, tốc hành đến Trường Thành chi viện, nếu số lượng đến xâm phạm là trăm kỵ binh, thì cố thủ không ra, nếu khoảng năm mươi kỵ binh, thì xuất thành truy kích ba mươi dặm, bất kể truy kích thành công hay không, không được vượt quá ba mươi dặm.

“Lưu Kim Khôi, Hùng Thu An, Uông Trục, ba người các người dẫn theo bộ hạ, cũng đến Trường Thành củng cố phòng ngự, có tình huống kịp thời báo cáo.”

“Ti chúc lĩnh mệnh!”

Vài vị Bách Hộ lập tức làm theo.

Đặc biệt là khi một trăm khinh kỵ dưới trướng Triệu Khang xông ra khỏi quân doanh, làm bụi bay mù mịt, không thể

không nói là hùng tráng.

“Thiên Hộ đại nhân.” Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Cho ta đi theo Triệu Bách Hộ đi.”

“Ngươi?” Hương Đình Xuân do dự một lúc: “Đi đi, nhưng phải nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được tự ý hành động.”

“Tuân lệnh!” Trần Tam Thạch xoay người lên Bạch Hạc Mã.

Không đến hai phút, hắn đã đuổi kịp đại quân, đến bên cạnh Triệu Khang.

“Ngựa tốt!” Triệu Khang ghen tị nói: “Bạch Hạc Mã của ngươi, e là còn nhanh hơn cả ngựa của Thiên Hộ đại nhân!”

Trần Tam Thạch cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng tốc độ của Bạch Hạc Mã ngày càng nhanh hơn khi kỹ năng cưỡi ngựa của hắn tăng lên.

Nhưng hắn không phải là chỉ huy của trận chiến này, cũng không dám vượt quá đại quân, nên hắn chỉ bám sát bên cạnh Triệu Khang.

“Thật là kỳ quái!” Triệu Khang kéo dây cương: “Vùng đất Bà Dương của chúng ta đã bao nhiêu năm rồi không có kỵ binh đến xâm phạm!”

“Triệu Bách Hộ, ngươi đã từng đánh trận chưa?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Đã đánh ba bốn lần rồi.” Triệu Khang trầm giọng nói: “Lần đầu tiên, là chín năm trước, có tám mươi kỵ binh Man tộc tập kích, đục thủng tường thành rồi tàn sát cả một ngôi làng. “

“Lúc đó, Hương Thiên Hộ vẫn còn là Phó Thiên Hộ, quân kỵ của Thiên Hộ Sở còn tệ hơn cả khi ngươi đến, cơ bản

không có sức chiến đấu, chúng giết người cướp của xong rồi bỏ đi, không thể giữ lại được. “

“Chiều hôm đó, mẹ già và các em của Hương Thiên Hộ, cả nhà vừa đi mua đồ từ huyện thành về, giữa đường gặp Man tộc, không một ai sống sót. “

Chương 143: Đuổi theo

“Năm sau, Thiên Hộ đại nhân lúc đó được thăng chức điều đi, sau khi Hường đại nhân nhậm chức Thiên Hộ, quân kỷ mới được cải thiện. “

“Sau đó, kỵ binh Man tộc lại đến, phần lớn đều tổn thất nặng nề, dần dần mới yên ổn. “

“Hôm nay cũng thật sự là ngoài ý muốn.”

Trần Tam Thạch hiểu ra.

Thì ra Hường Đình Xuân nhất định phải chinh phạt Tất Hà Bộ, không riêng là vì thăng quan, mà e rằng còn có cả mối thù riêng trong đó.

“Xuy—”

Thiên Hộ Sở vốn là nơi trấn thủ Trường Thành, khoảng cách giữa hai nơi đương nhiên không xa.

Trong lúc họ trò chuyện đã đến nơi.

Vì mỗi khi sau khi đàm phán, Trung Nguyên và Man tộc sẽ có giao thương buôn bán.

Vì vậy, Trường Thành không phải là nơi hoàn toàn chết chóc, thường sẽ có cổng thành.

Vị trí đột lên tín hiệu khói, ngay bên cạnh cổng thành.

Ngẩng đầu lên, là có thể nhìn thấy trên tường thành, treo hai thi thể quan binh trúng tên.

“Lão Triệu, các người đến rồi?!”

Phùng Dung thò đầu ra, hô lớn: “Địch quân số lượng không nhiều, chỉ có một Bách Hộ Luyện Cốt, dẫn theo hơn năm mươi kỵ binh tinh nhuệ!”

Bộ lạc Man tộc noi theo Đại Thịnh, cũng thực thi chế độ quân hộ.

Hơn nữa tất cả nam giới trưởng thành trên thảo nguyên, đều có nghĩa vụ xuất quân, toàn bộ nam nhi lên ngựa chuẩn bị chiến đấu, xuống ngựa tụ tập chăn nuôi, thực hiện chế độ binh mục hợp nhất.

“Mở cổng thành!” Triệu Khang không nói nhảm: “Phụng mệnh Thiên Hộ đại nhân, xuất thành giết địch, mau mở cổng thành!”

“Két!”

Cánh cổng nặng nề mở ra.

Một trăm khinh kỵ ào ra.

“Đuổi theo!”

Triệu Khang vung đao.

Trong lúc bọn họ mở cổng thành, kỵ binh Man tộc đã bắt đầu rút lui, đợi đến khi quan binh Thịnh triều đuổi ra, đã chạy được một khoảng cách khá xa, lúc này, so đấu chính là ngựa của ai nhanh hơn.

Những con chiến mã mà Hường Đình Xuân dốc sức tìm kiếm đều không tệ, nhưng cũng không đến mức tốt hơn ngựa thảo nguyên.

Càng đuổi theo lâu, khoảng cách giữa họ và Man tộc càng xa.

Thấy rõ cứ đuổi theo như vậy chỉ là công cốc.

Một thốt tuần mã trắng như tuyết phi nước đại, vượt qua tất cả quan binh Đại Thịnh, chỉ trong vài nhịp thở đã chỉ còn cách kỵ binh Man tộc khoảng một trăm hai mươi bước.

Hổ Cốt đại cung lạng lẽ kéo căng, Liễu Diệp Tiễn xé gió bay ra, một tên khinh kỵ Man tộc bị đâm xuyên sau lưng, ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống.

Triệu Khang chấn động không thôi.

Phải biết rằng, đứng trên mặt đất bắn tên, và trên lưng ngựa hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Đáng tiếc một mũi tên này, cũng không thể kéo gần khoảng cách giữa song phương, quan binh Đại Thịnh vẫn bị bỏ xa phía sau.

“Giá!”

Trần Tam Thạch cất Hổ Cốt đại cung, đổi vũ khí trong tay thành Lô Diệp Thương, thúc một cái vào bụng ngựa, Bạch Hạc Mã dưới háng lại tăng tốc, lao thẳng về phía kỵ binh Man tộc.

“Nguy hiểm!”

Phía trước là một con dốc, Triệu Khang không kịp ngăn cản, Bạch Hạc Mã đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Triệu Khang không khỏi chùng lòng.

Dù chỉ có một vị Bách Hộ Man tộc, nhưng nhân số cũng có hơn năm mươi kỵ binh. Nếu đơn độc xông lên như vậy, chắc chắn sẽ bị vây công!

“Tiểu tử này tuy có thiên phú, nhưng hành sự quá lỗ mãng.”

“Hắn không thể chết! Nếu hắn chết, họ Uông tám phần sẽ cho rằng ta thông đồng với La Đông Tuyền cố ý hại chết hắn!”

“Đuổi theo, đuổi theo cho ta!”

.....

Vị Bách Hộ Man tộc khoác giáp trụ phi ngựa điên cuồng ở phía trước đội ngũ.

Hắn quay đầu hỏi: “Đã bỏ xa bọn hắn chưa?”

“Bách Hộ đại nhân, có một người cưỡi bạch mã rất lợi hại, vậy mà đuổi kịp rồi!”

“Mấy tên?”

“Một!”

“Lớn gan như vậy, chẳng lẽ Hưởng Đình Xuân đích thân đến sao?”

“Không phải, nhìn giáp trụ hình như là một Bách Hộ!”

“Một vị Bách Hộ, dám đuổi theo năm mươi người chúng ta? Tìm chết!”

Vị Bách Hộ Man tộc ước lượng tốc độ những truy binh còn lại đuổi theo, cảm thấy thời gian đủ dùng, liền hạ lệnh: “Tất cả tránh ra, ta đích thân lấy đầu hắn!”

“Hí ——”

Hắn ghìim ngựa dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một vị tướng quân cưỡi bạch mã, tay cầm trường thương đuổi theo, giờ tay một thương liền đâm chết một vị võ quan Luyện Huyết.

“Thương pháp thật ngoan độc!” Bách Hộ Man tộc lập tức thay đổi chủ ý: “Vây giết, các ngươi vây chết hắn cho ta!”

Kỵ binh khác với bộ binh.

Được chiến mã hỗ trợ, sức mạnh, tốc độ đều mạnh hơn bộ binh rất nhiều.

Nếu muốn giết một võ giả Luyện Huyết đại thành, cần hai mươi khinh bộ binh, nhưng nếu đổi thành kỵ binh, chỉ cần hơn mười kỵ binh là đủ. Một đợt rồi lại một đợt xung phong, võ giả bình thường căn bản không chống đỡ nổi mấy hiệp.

Hơn nữa, trong hơn năm mươi kỵ binh, không chỉ có trận tốt, còn có võ giả Luyện Huyết đại thành và võ tốt. Cho dù là võ giả Luyện Cốt, e rằng cũng sẽ bị vây giết đến chết.

Sau khi Bách Hộ Man tộc hạ lệnh, kỵ binh Man tộc lập tức đổi hướng, tản ra một khoảng cách thích hợp, từ bốn phương tám hướng bao vây bạch mã, sau đó cùng nhau xông lên.

Chương 144: vây công

“Phập ——”

Trần Tam Thạch một thương đâm chết kẻ địch đang lao đến, hắn vừa mới rút trường thương ra, phía sau đã truyền đến tiếng vũ khí sắc bén xé gió, lập tức cúi người nằm trên lưng ngựa né một đao, sau đó cả người như rắn nước vặn mình ba trăm sáu mươi độ, trường thương trong tay quét ngang, tạm thời đẩy lui những kẻ địch muốn đánh lên từ các hướng khác. Bạch Hạc Mã hí vang tiếp tục xông về phía trước, hắn nắm bắt thời cơ ngắn ngủi, lại một thương đâm xuyên qua kỵ binh chắn đường phía trước, thuận lợi xông ra khỏi vòng vây.

Dù võ giả có mạnh đến đâu, cuối cùng cũng chỉ có hai tay hai chân.

Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của quân đội, chỉ cần đủ người, đủ thời gian, kết hợp với các kỹ năng chiến đấu đặc biệt, luôn có thể tìm được cơ hội để giết chết tướng địch.

Sự phấn khích của cuộc chiến sinh tử, ngàn cân treo sợi tóc này khiến máu của Trần Tam Thạch sôi lên, khí huyết, gân cốt và thậm chí cả kinh mạch, dưới bản năng sinh tồn, hoạt động quá tải, chất độc kinh mạch khó loại bỏ trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng tiêu hao, kỹ năng sử dụng thương được cải thiện đáng kể.

Đồng thời, kỵ binh Man tộc điều chỉnh đội hình, triển khai vòng vây công thứ hai.

“Tới thật tốt!”

Lần này, có ba ngọn trường mâu đồng thời đâm tới.

Trần Tam Thạch xê dịch thân hình như quỷ mị, trong nháy mắt đã không còn trên lưng ngựa, mà là một tay nắm lấy yên ngựa, cơ thể hoàn toàn treo lơ lửng bên sườn ngựa, hiểm hóc tránh được đòn tấn công này.

Hắn nhân lúc đối phương thu mâu về, dùng lực ở eo, bật người như lò xo trở lại lưng ngựa, trực tiếp kẹp tất cả cán giáo gỗ đâm tới dưới nách, cơ bắp trên cánh tay nổi lên cuộn cuộn, Long Tượng Chi Huyết kết hợp với Cửu Long Hoạt Gân, bộc phát ra sức mạnh kinh người, dễ dàng bẻ gãy cán mâu gỗ.

“Vù!”

Phía sau lại truyền đến âm thanh của vũ khí sắc bén đang đến gần.

Trần Tam Thạch dựa vào thính giác, phán đoán người này thông minh, biết thân hình hắn linh hoạt khó đánh trúng, cho nên dứt khoát tấn công Bạch Hạc Mã.

“Đi!”

Hắn tung người nhảy lên không trung, đưa thương ra, đâm xuyên qua một kỵ binh đã mất vũ khí, chiếm lấy ngựa của hắn, dùng thi thể của hắn làm vũ khí đập về phía sau.

Trong quá trình này, Bạch Hạc Mã không còn mang trọng lượng, tốc độ lao về phía trước đột nhiên tăng lên, né tránh thành công một nhát đao phía sau.

Tâm ý tương thông!

Cho đến lúc này, khi thực sự ra chiến trường, Trần Tam Thạch mới hiểu được điều này quan trọng như thế nào.

Hắn nhảy trở lại lưng Bạch Hạc Mã, liên tiếp đâm chết ba kỵ binh, một lần nữa lao ra khỏi vòng vây.

Chỉ trong hơn mười giây.

Đã có sáu bảy kỵ binh chết.

“Đại nhân!”

Kỵ binh Man tộc trong giây lát có chút do dự, không lập tức phát động cuộc tấn công thứ ba, mà đồng loạt nhìn về phía vị đại nhân Bách Hộ của họ.

Nhưng không đợi họ nhận được chỉ thị.

Ngược lại, vị tướng quân cười bạch mã chủ động xông tới.

Trong hỗn loạn.

Tầm nhìn của Trần Tam Thạch bị đao thương kiếm kích lấp đầy, sát khí ngập trời, bốn phương tám hướng đều là kẻ địch, hắn cũng không có thời gian phân biệt ai là võ quan, ai là binh lính, không ngừng vung cây trường thương, đâm chết hết tên Man tộc này đến tên Man tộc khác, đồng thời còn phải đối phó với các cuộc tấn công từ mọi hướng, máu tươi bắn tung tóe như một trận mưa máu. Trong trạng thái bùng nổ hết sức như vậy, đối với bất kỳ võ giả nào, khí huyết đều bị tiêu hao với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Võ giả, ngoài thân thể cường tráng, còn dựa vào khí huyết để tăng cường sức mạnh tấn công.

Giống như liên tục sử dụng kỹ năng, sẽ tiêu hao thanh mana vậy.

Một khi thanh mana cạn kiệt, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thuần túy của cơ thể.

May mắn thay, thanh mana của hắn dài hơn người thường một chút.

Long Tượng Chi Huyết tuôn trào cuộn cuộn, Trần Tam Thạch toàn thân nóng ran, nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi, thương thương trong tay càng thêm ổn định, chính xác và tàn

nhẫn. Trước mặt hắn, từng kỵ binh ngã xuống, tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp vang lên.

“Tiếp tục cho ta!”

Bách Hộ Man tộc nắm chặt loan đao, tập trung quan sát tình hình, chuẩn bị tiêu hao thêm khí huyết của đối phương rồi mới tự mình ra tay.

Sau khi võ giả đột phá đến cảnh giới Luyện Cốt, chủ yếu là tăng cường khả năng phòng ngự, sức mạnh cơ thể và tốc độ, khí huyết không được tăng cường nhiều.

Vì vậy, về lý thuyết.

Muốn chỉ dựa vào kỵ binh để giết chết một võ giả Luyện Cốt, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Nhưng bằng vào mạng sống của hơn hai mươi kỵ binh, gần như có thể tiêu hao một nửa khí huyết của đối phương, lúc này hắn ra tay sẽ chiếm thế thượng phong, lại có người hỗ trợ tập kích, hoàn toàn có thể dễ dàng chém đầu đối phương!

Đổi mạng sống của hơn hai mươi người lấy mạng của một tướng lĩnh Luyện Cốt, thật sự rất hời.

Chương 145: Chuyện gì thể này?

Tuy nhiên chẳng mấy chốc...

Bách Hộ Man tộc phát hiện tình hình có chút không ổn.

Bởi vì vị võ quan trẻ tuổi của Đại Thịnh này dường như không khác gì trạng thái ban đầu, liên tiếp giết chết hơn hai mươi kỵ binh, khí huyết vẫn không hề có dấu hiệu suy giảm, thậm chí còn không sử dụng khả năng phòng ngự đặc thù của võ giả Luyện Cốt.

Nói thẳng ra, thậm chí còn không bị sứt mẻ da!

Thậm chí không thể nhìn ra hắn đang ở giai đoạn nào của cảnh giới Luyện Cốt.

“Không thể nào, tin tình báo mà thám tử gửi về hai tháng trước chỉ nói có một Bách Hộ trẻ tuổi mới Luyện Cốt nhập môn, sao lại có sức chiến đấu như vậy? Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã đột phá? Hơn nữa, nhìn vào thực lực đây rõ ràng là tiểu thành, thậm chí là đại thành!”

Đầu óc Bách Hộ Man tộc như ngừng hoạt động.

Chính vì tin tình báo này mà hắn mới quyết định nhanh chóng bao vây tiêu diệt đối phương.

Nhưng bây giờ xem ra, tin tình báo đã sai.

“Không còn thời gian nữa!”

Trong lúc chần chừ, kỵ binh Đại Thịnh sắp đuổi tới.

“Rút lui!”

Bách Hộ Man tộc hét lớn, sau đó rút lui.

Ba mươi kỵ binh Man tộc còn lại đã sớm không muốn tiếp tục, từng người một quay đầu ngựa chạy trốn về phía bắc.

“Đại nhân!”

“Hắn vẫn còn đuổi theo!”

“Cái gì?!”

Bách Hộ Man tộc hơi nghiêng người quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Bạch Hạc Mã đang phi nước đại đến, những kỵ binh dám ngăn cản, đều kêu thảm thiết ngã xuống đồng cỏ, không gì cản nổi, trong nháy mắt đã cách hắn không đến mười trượng.

“Người nhất định muốn chết?!”

Bách Hộ Man tộc nổi giận đùng đùng, nói cho cùng hắn cũng là võ giả Luyện Cốt tiểu thành, vẫn không ra tay, chỉ là vì cầu ổn.

Không thể lui, không cần phải lui nữa!

Hắn thừa dịp Trần Tam Thạch đâm chết một kỵ binh còn chưa kịp thu thương, thúc ngựa xông tới, loan đao trong tay hóa thành một vầng trăng đen, chém xuống giữa không trung, thẳng vào cổ họng.

“Vù!”

Lô Diệp Thương đâm ra với một góc độ cực kỳ không hợp lý, sau mà đến trước, trong nháy mắt đã đến vị trí tim của tướng địch.

Bách Hộ Man tộc sợ hãi đến biến sắc.

Hắn muốn né cũng không kịp, chỉ có thể dùng cánh tay quần giáp bảo vệ để đỡ.

“Xoẹt!”

Giáp bảo vệ như giấy dán bị xé rách, cánh tay cứng như xương bị đâm xuyên qua một cách dễ dàng.

Bách Hộ Man tộc chịu đựng đau đớn, muốn dùng tay nắm lấy cán thương để hạn chế hành động của Trần Tam Thạch, rồi lấy thương đổi thương.

Đáng tiếc, hắn không có cơ hội này.

Vũ khí dài hơn ba mét, lẽ ra phải rất nặng nề, nhưng trong tay Trần Tam Thạch, lại linh hoạt hơn cả một con dao găm, thậm chí còn không nhìn rõ, lưỡi thương đã biến mất khỏi xương thịt cánh tay, khi xuất hiện lại, đã đâm vào ngực hắn.

“Rắc!”

Trần Tam Thạch bùng nổ toàn bộ khí huyết trong cơ thể, sức mạnh hội tụ vào cơ bắp cánh tay, rồi truyền đến Lô Diệp Thương, mũi thương như mũi khoan khuấy động, nghiền nát xương cốt rồi đâm vào tim.

Hắn nhắc cao thi thể Bách Hộ Man tộc đã tắt thở, như một lá cờ vung lên trên không trung một vòng, rồi ném ra xa, đập một kỵ binh đang nhân cơ hội bỏ chạy ngã nhào xuống đất, cả người lẫn ngựa.

Một hiệp!

Đám kỵ binh Man tộc há hốc mồm kinh ngạc.

Bách Hộ của bọn họ, vậy mà không phải là đối thủ một hiệp của người này!

“Rút lui!”

“Nhanh rút lui!”

Chủ tướng vừa chết, sĩ khí sụp đổ.

Đám kỵ binh Man tộc hoảng loạn, đội hình hỗn loạn, thúc ngựa bỏ chạy.

Bạch Hạc Mã chắn ngang trước mặt, ai dám đến gần là bị hấn đâm chết ngay lập tức.

Thêm vào đó, phía sau còn có hơn trăm kỵ binh Đại Thịnh đang đuổi theo.

Trước không có đường lui, sau có quân truy đuổi.

Rõ ràng là đường cùng.

“Đầu hàng!”

“Xin đại nhân tha mạng, chúng ta nguyện ý đầu hàng!!”

Một tên Man tộc cầm cờ dẫn đầu, những người còn lại đi theo, lần lượt xuống ngựa.

“Đầu hàng?” Trần Tam Thạch nhíu mày: “Ai cho phép các ngươi đầu hàng?!”

“Ngươi có ý gì?”

Kỵ binh Man tộc còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Bạch Hạc Mã lại xông về phía họ, không thể không chồm rút gươm.

.....

“Chuyện gì thế này?”

Cuối cùng cũng đến chiến trường, Triệu Khang nhìn Bạch Hạc Mã liên tục xung phong và xác chết đầy đất, một hồi lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Một người một ngựa.

Giết hơn năm mươi kỵ binh phải bỏ chạy tán loạn.

Hơn năm mươi kỵ binh!

Cho dù là cảnh giới Luyện Cốt, cũng sẽ bị hao hết khí huyết, chỉ có thể dựa vào thể phách để chống đỡ và chém giết!

Điều này cũng tạm chấp nhận được.

Mẫu chốt là đôi phương cũng có một vị Bách Hộ Luyện Cốt!

Chỉ cần Trần Tam Thạch lộ ra một chút sơ hở, sẽ vạn kiếp bất phục!

Tình huống khẩn cấp, không phải lúc để kinh ngạc.

Triệu Khang dẫn đầu thuộc hạ gia nhập chiến trường: “Huynh đệ giết cho ta, không được để một tên nào chạy thoát!”

.....

Một cuộc rượt đuổi, kết thúc trong vòng nửa nén hương.

Năm mươi kỵ binh Man tộc có đi không về, đại đa số bị chém chết tại chỗ, chỉ để lại hai tên sống sót để tra khảo thông tin.

Chương 146: ban thưởng

Càng là thu được hơn hai mươi thớt ngựa chiến, cùng với một số lượng lớn giáo mác và đao kiếm.

“Trần Bách Hộ, người cũng quá khoa trương rồi.” Triệu Khang cảm thấy xấu hổ: “Nếu đổi lại thành ta, chắc chắn sẽ bị kỵ binh tiêu hao một phần khí huyết, sau đó bị tướng địch thừa cơ xông vào, cuối cùng bị loạn đao chém chết.”

“Người một mình chém giết hơn ba mươi kỵ binh, lại còn vượt cấp chém giết tướng địch...”

“Sau khi trở về, ngoài phần thưởng thông thường, chắc chắn người sẽ được thăng quan tiến chức.”

“Triệu Bách Hộ quá khen.”

Trần Tam Thạch mình đầy máu, tâm trạng sảng khoái.

Hắn sảng khoái không phải vì lập công, mà là vì chém giết một trận đã mang lại hiệu quả rõ rệt!

Độc tố trong kinh mạch gần như đã được loại bỏ hoàn toàn, độ thuần thực thương pháp cũng tăng vọt.

Xem ra, chém giết đẫm máu, đặc biệt là tiềm năng được kích phát khi bị vây công, hiệu quả so với luyện võ thông thường hơn không biết bao nhiêu lần!

Nói một cách đơn giản, chính là chiến đấu, thật sảng khoái!

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (tinh thông)】

【Tiến độ: 205/1000】

Linh mạch trong cơ thể đã được hấp thu triệt để, độ thuần thực trực tiếp tăng lên một mảng lớn, tương đương với khổ luyện nhiều ngày.

Triệu Khang chỉ huy mọi người dọn dẹp chiến trường, sau đó nhanh chóng trở về, khảo hoàn.

Nhưng chào đón bọn họ không phải là không khí vui mừng chúc tụng, mà là một bầu không khí Trang Nghiêm và căng thẳng.

“Chiến báo khẩn cấp tám trăm dặm!”

“Bốn bộ tộc thảo nguyên bí mật đạt thành đồng minh, năm ngày trước, đột nhiên phát động chiến tranh toàn diện với ba châu biên giới Tây Bắc!”

“Ngoài ra, vương gia Thác Bạt Tứ, dẫn đầu năm vạn thiết kỵ, đang tấn công thẳng vào An Định Phủ!”

“Vân Châu, nguy cấp!”

Tại doanh trường trung quân.

“Đây là chiến báo khẩn cấp tám trăm dặm từ An Định Phủ.”

Hướng Đình Xuân ném phong thư xuống: “Không ngờ, bốn bộ tộc thảo nguyên tranh đấu nhiều năm, lại có thể đạt thành đồng minh chỉ sau một đêm.”

“Chuyện này cũng tạm bỏ qua, bọn hấn lại không đánh Lương Châu, mà điều động năm vạn quân đến đánh Vân Châu. Trong thư nói, bọn hấn đã hạ trại ngoài Trường Thành, có thể bắt đầu tấn công bất cứ lúc nào. Đô Chỉ Huy Sứ Ti Vân Châu ra lệnh cho chúng ta củng cố biên phòng, kiên quyết không ra ngoài, có tình huống gì lập tức báo cáo lên trên.”

“Các người có ý kiến gì không?”

Tất cả Bách Hộ đều đứng ở trong trướng.

Một vị Bách Hộ họ Tiền mở lời: “Hôm nay kỵ binh tập kích, không biết có liên quan đến chuyện này hay không?”

“Có khả năng.”

Phùng Dung tiếp lời: “Đám kỵ binh đó, không giống như đến cướp bóc, càng giống như đang thăm dò thực hư phòng ngự của Trường Thành.”

“Ồ?” Hường Đình Xuân nghiêm mặt nói: “Ý các người là, Tất Hà Bộ chuẩn bị chủ động tấn công Bà Dương?”

“Thuộc hạ không dám nói bừa.” Phùng Dung nói: “Với binh lực của Tất Hà Bộ, hẳn là không có lá gan này, nhưng cũng không loại trừ bọn hắn âm thầm tăng quân.”

Độ khó của việc công thành và thủ thành, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Muốn công thành, thường cần binh lực gấp mấy lần để bao vây.

“Khả năng này không lớn.”

La Đông Tuyền trầm giọng nói: “Ba châu Tây Bắc cộng thêm An Định Phủ đều là hiểm quan, ít nhất cũng phải có hơn ba mươi vạn đại quân mới có tư cách độ sức, cho dù bốn bộ tộc Man tộc liên hợp lại, binh lực, vật lực vẫn có hạn, làm gì còn tâm trí mà tăng quân cho Tất Hà Bộ.”

“Nói thì nói vậy, vẫn phải cẩn thận là trên hết.” Hường Đình Xuân hạ lệnh: “Đội Dạ Bất Thu hãy đi do thám trước, mười lăm ngày sau xuất phát, nhất định phải làm rõ tình hình gần đây của Tất Hà Bộ.”

“Rõ!”

Nói xong chuyện chiến sự, tiếp theo mới là ban thưởng cho việc giết địch.

“Trần Bách Hộ một mình phá ba mươi khinh kỵ binh, trực tiếp lấy mạng địch tướng, quả là dũng mãnh vô địch!”

Hướng Đình Xuân chân thành cảm thán: “Ngay cả bản quan lúc trước, cũng còn kém xa ngươi!”

“Ta sẽ tấu lên triều đình, gia phong cho ngươi làm Thừa Tín Giáo Úy.”

“Được liệu trong quân doanh, từ nay về sau, ngươi có thể tùy ý sử dụng thuốc tắm, tất cả tính vào bản quan!”

“Tuy nhiên từ Hắc Ngọc Hộ Thê Cao trở đi, số lượng trong quân doanh có hạn, các vị Bách Hộ đều phải dùng, không thể chỉ lo cho một mình ngươi.”

Bách Hộ lục phẩm, ban đầu được phong là Chiêu Tín Giáo Úy.

Lập công hoặc mãn nhiệm kỳ, sẽ được gia phong làm Thừa Tín Giáo Úy.

Có thể hiểu là thăng quân hàm.

Quân hàm đạt đến rồi, mới có thể tiếp tục thăng quan.

Nếu không có quân công, cảnh giới lại không có đột phá lớn, thì quá trình này sẽ rất chậm.

Lúc trước ngay cả Hướng Đình Xuân sau khi Luyện Tạng, cũng ở vị trí Phó Thiên Hộ mấy năm, mới lên được Chính Thiên Hộ.

“Ngoài ra, ngươi còn muốn ban thưởng gì nữa, cứ nói ra.”

“Bẩm đại nhân, ta muốn ngựa.” Trần Tam Thạch cũng không khách khí: “Hai mươi thốt ngựa thu được, có thể cho ta không?”

Chương 147: Không có độc

“Được!” Hướng Đình Xuân rất sáng khoái đồng ý: “Không chỉ hai mươi thớt ngựa thu được sẽ cho người, ta còn sẽ nghĩ cách gom thêm ba mươi thớt ngựa cho người!”

“Cảm ơn Thiên Hộ đại nhân!” Trần Tam Thạch chấp tay.

Hắn muốn ngựa, một mặt là thực sự có ích.

Mặt khác, là Thiên Hộ Sở quá nghèo, rõ ràng không thể thưởng gì khác.

Địa giới Bà Dương, thật sự không thể ở lại nữa.

Tài nguyên quá khan hiếm.

Rời khỏi doanh trại.

Đan Nguyên Trục đã đợi từ lâu: “Chúc mừng Trần Bách Hộ lập chiến công! Một người một ngựa gần như toàn diệt kỵ binh địch, chiến tích như vậy, dù là Thái tử điện hạ nhìn thấy, e rằng cũng phải nhìn thêm vài lần!”

Lời nói đều ám chỉ đi theo bọn họ tiền đồ vô lượng.

“Được đâu?” Trần Tam Thạch cũng không nói nhảm: “Đan hộ vệ, trước đó không phải nói Tri phủ đại nhân muốn tặng ta bí dược sao?”

“Quý tri phủ biết người có ý định quy hàng thì rất vui mừng, muốn mời người đến phủ làm khách, sau yến tiệc, sẽ đích thân sắc thuốc cho người.”

Đan Nguyên Trục làm động tác mời: “Trần Bách Hộ, mời đi lối này.”

“Chu đáo vậy sao? Uông Trục, có người mời com!”

Trần Tam Thạch hét lớn một tiếng.

“Ai?!” Uông mập cách trăm mét như một cơn lốc, chớp mắt đã đến trước mặt: “Ngươi là hộ vệ bên cạnh tri phủ? Thì ra là Quý tri phủ muốn mời cơm, tốt tốt tốt!”

“?”

Đan Nguyên Trục không ngờ tới chuyện này.

“Đan hộ vệ.” Trần Tam Thạch mỉm cười: “Thêm một đôi đũa, Quý tri phủ hẳn là sẽ không ngại chứ?”

Chuyện này, Quý Quảng Hiền chín phần mười là muốn tỏ thiện chí, không phải có ý đồ khác.

Tuy nhiên, cần phải có nhiều sự chuẩn bị hơn, đề phòng trường hợp bất trắc.

“Khụ khụ, tất nhiên là ta không phiền.”

Đan hộ vệ dẫn đường phía trước.

Bên ngoài doanh trại, đã có một chiếc xe ngựa sẵn sàng.

Đây là lần đầu tiên Trần Tam Thạch được ngồi xe ngựa.

Phải nói rằng, những người có tiền và có địa vị thật biết hưởng thụ.

“Chậc, Thạch Đầu ngươi đúng là giỏi thật.” Uông Trục kích động xoa tay: “Quý Quảng Hiền là một đại gia, lần này coi như là vợ bỏ rồi!”

Xe ngựa lắc lư đến huyện thành, trời cũng đã tối, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà rộng lớn.

Quý Quảng Hiền mặc thường phục, đích thân ra đón.

“Trần Bách Hộ, sự dũng mãnh của ngươi chưa đầy hai canh giờ đã truyền khắp Bà Dương.” Quý Quảng Hiền khen

ngợi: “Bản quan thật sự không nhìn lầm người, hửm? Vị này là...”

Uông Trục chấp tay, cười nói: “Ta họ Uông, Bách Hộ trong quân, đến xin đại nhân một chén cơm.”

“Khách đến thì là khách, mời vào mời vào!” Quý Quảng Hiền khá thân thiện và hào phóng.

Hắn thậm chí còn mời tất cả các đầu bếp của Bát Bảo Lâu đến nhà, thức ăn cũng đều là những nguyên liệu thượng hạng, trong đó không thiếu thịt thú rừng, thậm chí còn có một con bảo ngư, cùng với rượu huyết lộc thượng hạng.

Một bàn thức ăn như vậy, phải hơn trăm lượng bạc.

‘Không có độc.’

Sau khi có được [gặp thuốc biết phương], Trần Tam Thạch có thể nhìn ra bất kỳ nguyên liệu nào liên quan đến “thuốc”, đương nhiên độc dược cũng được coi là thuốc.

Chỉ cần có người dám bỏ độc vào thức ăn, hắn liếc mắt là có thể nhìn ra.

Hắn cũng không khách khí, dùng đũa gắp bảo ngư lên ăn.

Uông Trục cũng không chịu thua kém, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Hai người ăn uống khá tập trung, đến nỗi Quý Quảng Hiền mấy lần muốn nói chuyện cũng không tìm được cơ hội thích hợp.

Hắn đợi cho đến khi hai người ăn no uống đủ, mới lên tiếng: “Trần Bách Hộ, không biết chuyện rời khỏi Bà Dương cùng với ta, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?”

“Quý tri phủ, không phải là muốn cho ta bí dược sao?” Trần Tam Thạch nói thẳng.

“Mang đồ lên đây!”

Quý Quảng Hiền vỗ tay.

Hai nha hoàn xinh đẹp mang đến hai thùng gỗ, một thùng đựng cát sắt, thùng kia đựng thuốc tắm đã được pha chế sẵn.

“Thực không dám giấu, tổ tiên của ta làm nghề buôn bán dược liệu, vì vậy ta cũng có chút hiểu biết về y thuật.”

Quý Quảng Hiền nói với giọng tự hào: “Nghe nói Trần Bách Hộ đã đột phá Tráng Cốt, đang Luyện Bì, đây là bí dược tuyệt vời để hỗ trợ Luyện Bì, tên là ‘Ngưng Lộ Đoán Thể Thang’, đặc điểm lớn nhất là vừa có hiệu quả bảo vệ cơ thể của ‘Hắc Ngọc Hộ Thể Cao’, vừa có hiệu quả tăng cường sức khỏe vượt xa thuốc tắm thông thường, có thể sử dụng cho đến khi Luyện Cốt đại thành đều có hiệu quả phi thường, người thử một lần sẽ biết!”

Đan Nguyên Trục bổ sung: “Đây là do tri phủ đại nhân nhà ta tự tay nấu, tốn cả một buổi chiều đây!”

“Tốt.” Trần Tam Thạch lập tức cởi quần áo, trước tiên dùng cát sắt luyện da, sau đó nhảy vào bồn thuốc tắm.

Khác với cảm giác nóng rát của thuốc tắm thông thường.

Sau khi ngâm mình trong thuốc tắm này, nó có hiệu quả tương tự như “Hắc Ngọc Hộ Thể Cao”, thuốc nước thấm vào máu thịt qua các vết thương do cát sắt mài ra, không chỉ có thể phục hồi da mà còn có tác dụng nuôi dưỡng gân cốt.

Chương 148: cao minh

Không có gì lạ khi dựa vào thứ này, Quý Quảng Hiền có thể ôm được đùi của các quan lớn trong triều đình!

“Trần Bách Hộ.” Quý Quảng Hiền tự tin nói: “Hiệu quả thế nào?”

“Bình thường!”

Trần Tam Thạch thản nhiên đáp.

“Bình thường?” Quý Quảng Hiền sửng sốt.

“Trần Bách Hộ, người đừng có đùa.” Đan Nguyên Trực nói: “Một thùng thuốc tắm này trị giá ba trăm lượng bạc, sao có thể bình thường được?”

“Thật sự bình thường, cũng chỉ có vậy thôi.”

Trần Tam Thạch không chút lưu luyến nhảy ra khỏi thùng gỗ.

Khiến Quý Quảng Hiền cũng có chút không tự tin.

Hắn chạy đến bên thùng gỗ, đưa tay sờ thuốc nước, xác nhận không có vấn đề.

Hắn lập tức hiểu ý đối phương, cười nói: “Có lẽ là một lần tắm thuốc, hiệu quả quả thật không rõ ràng, không bằng như vậy đi. “

“Để bày tỏ thành ý, Trần Bách Hộ có thể đến đây ngâm mình thêm ba lần thuốc tắm nữa! “

“Sau ba lần, hãy quyết định.”

“Chỉ cần người gạt đầu, thuốc tắm sẽ đầy đủ! “

“Hơn nữa, Xích Hồ Huyết Tửu chuyên dành cho võ giả Luyện Cốt đại thành, bản quan còn một vò, cũng là của người!”

“Được, vậy thì đa tạ Quý tri phủ!”

Trần Tam Thạch ôm quyền.

Hắn lại nhảy trở lại thùng gỗ, không lãng phí chút nào.

Trong khi ngồi xe ngựa, trường thương của hắn luôn để ở bên ngoài, nơi mà chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, hắn bắt đầu luyện võ ngay tại nhà Quý tri phủ.

Uông Trục thì ăn uống no say: “Quý tri phủ, tiểu nhân lại kính ngài một chén!”

Hai người ở lại đến tận canh ba mới rời khỏi Quý phủ.

Quý tri phủ lại phái xe ngựa đưa họ về, đưa đón tận tình, rất chu đáo.

“Đại nhân.” Đan Nguyên Trục nhìn xe ngựa biến mất ở cuối đường: “Tên tiểu tử này cũng không đáp ứng yêu cầu của đại nhân, tại sao đại nhân còn cho hắn thuốc tắm?”

“Nguyên Trục, người không hiểu rồi!” Quý Quảng Hiền vuốt râu, nói một cách lão luyện: “Tục ngữ nói ‘Từ tiết kiệm đến xa hoa dễ, từ xa hoa đến tiết kiệm khó’, hắn đã hưởng thụ qua ‘Ngưng Lộ Đoán Thê Thang’, làm sao còn dùng được thuốc ở Thiên Hộ Sở? Đến lúc đó, tự nhiên sẽ đến cầu ta.”

“Đại nhân cao minh!” Đan Nguyên Trục chợt hiểu ra.

...

“Bạch Tật Lê, Huyết Lan Thảo, Hồ Đầu Quả...”

Trên xe ngựa, Trần Tam Thạch âm thầm tính toán các loại dược liệu cần thiết để pha chế “Ngưng Lộ Đoán Thê Thang”, phần lớn hắn đều có, chỉ thiếu một loại “Bách Niên Hắc Sâm”.

Loại dược liệu quý giá này, thường được cất giấu trong các dược khố, coi như bảo vật trấn khố.

Cũng không trách Ngưng Lộ Đoán Thẻ Thang có hiệu quả xuất chúng như vậy.

Đợi đến khi có thời gian rảnh rỗi sẽ đi tìm kiếm, luôn có thẻ kiếm được một ít.

Mấy ngày nữa, sẽ phải đi thảo nguyên làm Dạ Bất Thu.

Dạ Bất Thu, đúng như tên gọi.

Là thám tử được phái đi do thám quân tình vào ban đêm.

Ở những nơi như Lương Châu, An Định Phủ và các cửa ải quan trọng khác, sẽ có Dạ Bất Thu được huấn luyện chuyên nghiệp, chứ không phải tập hợp tạm thời.

Ngày hôm sau.

Tin tức về việc chiến tranh biên giới nổ ra lan truyền khắp nơi.

Cả trong lẫn ngoài quân đồn đều lòng người hoang mang, lo lắng chiến hỏa có thể lan đến huyện Bà Dương hay không.

“Cha gửi thư về rồi.”

Tôn Ly lấy ra bức thư vừa nhận được từ dịch trạm, nhẹ giọng nói: “Thư nói, Bà Dương e rằng có biến cố, bảo chúng ta ở lại trợ giúp.”

“Biến cố?” Trần Tam Thạch hỏi: “Là chỉ Tất Hà Bộ, hay là...”

“Không biết.” Tôn Ly lắc đầu: “Không nói rõ.”

Tôn Bất Khí rất sốt ruột, giật lấy bức thư, miệng cũng không ngừng hỏi: “Cha thế nào rồi? Tình hình cụ thể của ba châu Tây Bắc thì sao?”

“Bát Đại Doanh cộng thêm hai mươi chín vệ của ba châu Tây Bắc, cộng lại gần hai mươi vạn binh lực, thêm cả cha đích thân ra trận, hẳn là sẽ không có bất ngờ gì xảy ra.”

Tôn Ly vẫn còn khá bình tĩnh.

Không chỉ riêng hai tỷ đệ.

Cả Thiên Hộ Sở, thậm chí cả huyện Bà Dương, đều trở nên lòng người hoang mang.

Một khi chiến sự biên giới thất bại, kỵ binh Man tộc tràn vào Trung Nguyên, đối với bách tính có ý nghĩa gì, sách sử đã nói rất rõ.

Đến nỗi các binh sĩ luyện tập, cũng trở nên siêng năng hơn nhiều.

Giờ Mão.

Trần Tam Thạch vừa mới đến doanh trại, những người bên dưới đã bắt đầu luyện tập.

【Kỹ năng: Thống binh (Nhập môn)】

【Tiến độ: 233/500】

【Hiệu quả: Chủ tâm cốt】

Sau lần giáo huấn trước.

Mọi người đều ngoan ngoãn tuân theo sự chỉ huy của Hứa Văn Tài, độ thuần thục trên bảng nhanh chóng tăng lên, trận pháp cơ bản cũng được luyện tập có mô có dạng, có thể so với lão binh đã huấn luyện nhiều năm.

“Hứa Văn Tài.” Trần Tam Thạch gọi lão thư sinh đến: “Người gọi tất cả những người đi trinh sát đêm cùng ta lần này đến, huấn luyện Xa Huyền Trận mà chúng ta đã nói chuyện lần trước, để phòng khi gặp bất trắc trên thảo nguyên sẽ không phải ngồi chờ chết.”

Xa Huyền Trận.

Thuộc về trận pháp kỵ binh.

So với đột kích đơn giản và thô bạo, càng chú trọng đến khoảng cách giữa các kỵ binh và sự phối hợp vũ khí, trong mắt kẻ địch giống như bánh xe đang quay.

Chương 149: Bảo mã tìm chủ

Trước đó trên thảo nguyên, nhóm người mà Trần Tam Thạch gặp phải chỉ biết vây quanh và tấn công đơn giản, không tận dụng tối đa lợi thế về số lượng. Nếu không, chúng sẽ còn khó đối phó hơn nữa.

Trần Tam Thạch cũng đích thân tham gia huấn luyện, hòa mình vào trận pháp. Trong số năm người mà Uông Trục mang đến, Từ Bân và Phương Bất Bình cũng có mặt.

Điều đáng nói là Từ Bân đã Luyện Huyết tiểu thành nhiều năm, cuối cùng đã đột phá đại thành, đáng tiếc không có vị trí Tổng Kỳ cho hắn. Trần Tam Thạch lại vừa đúng lúc thiếu người, liền tiện tay lấy hắn về dưới trướng của mình.

“Người tên tiểu tử này, đã bắt đầu lợi dụng ta rồi à?”

Uông Trục nhớ khi mới quen hắn, hắn còn là một thiếu niên rất thật thà, bây giờ không chỉ dám ăn uống chùa của tri phủ đại nhân, mà ngay cả hắn cũng không tha.

“Lời này khách sáo quá.” Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Ta lấy hai võ tốt đổi cho ngươi, ngươi cũng không thiệt.”

“Thôi đi, ta cho ngươi là được.” Uông Trục cười toe toét: “Lần sau đến nhà Quý tri phủ, nhớ gọi ta nhé.”

“Đó là điều tự nhiên.”

Sau vài ngày huấn luyện trận pháp Xa Huyền Trận, lại đến lượt Trần Tam Thạch canh giữ Trường Thành.

Hắn lại bắt đầu cưỡi ngựa chạy đi chạy lại.

Luyện trận, tập võ, sắc thuốc.

Trong thời gian đó, hắn lại đến nhà Quý tri phủ ngâm thuốc tắm một lần nữa, kết hợp với linh lúa, tốc độ tu luyện không ngừng tăng lên.

Đến khi đổi ca sau mười ngày, tiến độ công pháp đã vượt qua hơn một nửa.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tinh thông)】

【Tiến độ: 655/1000】

【Kỹ năng: Y thuật. Phàm (Nhập môn)】

【Tiến độ: 204/500】

Y thuật cũng không bị bỏ bê.

Cuối cùng, là Bạch Hạc Mã.

“Dừng!” Trần Tam Thạch trở về Trường Thành, ghim ngựa dừng lại, lấy cỏ khô đã chuẩn bị sẵn ra.

Đó là thức ăn thô, nhưng thực chất là thức ăn tinh, ngoài cam thảo và cỏ linh lăng, phần lớn thành phần là ngô, đậu và các loại ngũ cốc hỗn hợp.

Thức ăn này còn tốt hơn nhiều so với những gì hắn ăn khi gặp khó khăn.

Chỉ có điều...

Ngựa có sức ăn rất lớn, về cơ bản chúng ăn cả ngày lẫn đêm.

Một thớt ngựa chiến có sức ăn tương đương với sáu binh sĩ khỏe mạnh.

Nuôi một đội kỵ binh, mỗi ngày không biết tiêu tốn bao nhiêu lương thực.

Chính vì lý do này.

Ngựa chiến đối với các triều đại Trung Nguyên là một nguồn tài nguyên chiến lược cực kỳ quý giá.

“Đã theo ta một thời gian rồi, liền đặt cho ngươi một cái tên, nên gọi là gì nhỉ...”

Trần Tam Thạch có chút khó khăn trong việc đặt tên.

Trong lúc hắn đang đau đầu.

Bảng điều khiển hiện lên.

【Kỹ năng: Ngự mã (Tinh thông)】

【Tiến độ: (0/500)】

【Hiệu quả: Một ngày đi hai ngàn dặm, bảo mã tìm chủ】

Một ngày đi hai ngàn dặm?

Một ngày đi ngàn dặm đã là một thót ngựa chiến hạng nhất.

Hai ngàn dặm, đã vượt quá giới hạn của những con ngựa bình thường rồi sao?

Nhưng ở thế giới này, người có thể tu hành, thú có dị loại, thì ngựa chắc chắn cũng có những con khác thường.

Chỉ là ở Bà Dương không có mà thôi.

“Hèn chi ngươi ăn nhiều như vậy!”

Điều Trần Tam Thạch càng quan tâm hơn là khả năng “tìm chủ”.

【Bảo mã tìm chủ: Trong vòng ngàn dặm, bảo mã có thể tự tìm chủ, gọi đến thì đến, phát tay thì đi.】

Có 【Bảo mã tìm chủ】 , việc sử dụng ngựa sẽ trở nên thuận tiện hơn rất nhiều lần.

“Được, tạm thời gọi ngươi là Tiểu Tầm!” Trần Tam Thạch đặt đại một cái tên.

Nhiều tiếng vó ngựa khác vang lên.

La Đông Tuyền, Lưu Kim Khôi, Uông Trục, ba người dẫn đầu các đội Dạ Bất Thu riêng của họ đến dưới chân tường thành.

“Đã đến giờ.” La Đông Tuyền ngồi cao trên lưng ngựa: “Trần Bách Hộ, nhanh chóng tập hợp người của ngươi, đi theo ta ra khỏi thành trinh sát!”

“Tuân lệnh.” Trần Tam Thạch chấp tay.

Đầu đông, gió lạnh thổi xào xạc.

Nửa đêm, cổng thành mở ra.

Ba đội trinh sát đêm lặng lẽ ra khỏi thành, biến mất vào thảo nguyên rộng lớn vô tận.

Tất Hà Bộ.

Là một nhánh của Vũ Văn nhất mạch, đóng quân tại khu vực Tất Hà, cách đó khoảng bốn trăm dặm, địa thế khá phân tán.

“Uông Trục, ngươi không cần phải nhìn ta chăm chăm như vậy.” La Đông Tuyền cười lạnh: “Ta đã nói rồi, ta không có ân oán gì với Trần Bách Hộ, là ngươi bụng dạ hẹp hòi!”

“Giả bộ cái con khỉ gì chứ!” Uông Trục mắng: “Bảy năm trước, có một tân binh nhập ngũ có thiên phú không tồi, ngươi và Triệu Khang tranh giành không lại, sau đó người đó chết một cách khó hiểu, không phải là bốc hơi khỏi nhân gian sao? Lão tử đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt!”

“Họ Uông, nói chuyện phải có chứng cứ!” La Đông Tuyền nheo mắt: “Còn nữa, hãy xác định vị trí của ngươi, bản quan không biết trước đây ngươi ở Bát Đại Doanh có thân phận địa vị gì, nhưng bây giờ, ngươi chỉ là một Bách Hộ Luyện Cốt,

còn bản quan là Phó Thiên Hộ, là Võ Lược Tướng Quân tòng
ngũ phẩm do triều đình sắc phong!”

Chương 150: đi vòng

“Đừng cãi nhau nữa đừng cãi nhau nữa!” Lưu Kim Khôi ra mặt giảng hòa: “Mọi người đều là huynh đệ sống chết có nhau, có gì mà phải cãi nhau, có mâu thuẫn gì thì về sau uống rượu một bữa là giải quyết được. La Thiên Hộ, ngươi vẫn nên nhanh chóng phân công nhiệm vụ đi, đừng làm chậm trễ thời gian.”

“Đông Bắc, Tây Bắc, chính Bắc.” La Đông Tuyền chỉ vào ba hướng: “Ba đội do thám của chúng ta, mỗi đội phụ trách một hướng trinh sát, hai ngày sau, trước giờ Tý, trở về đây tập hợp, trễ giờ không đợi! Chúng ta thực hiện nhiệm vụ ở các vị trí khác nhau, họ Uông, lần này ngươi có thể yên tâm rồi chứ?”

“Hừ, ai biết ngươi đang giở trò gì.”

Ba đội, tản ra.

Khoảng cách bốn trăm dặm, không xa cũng không gần.

Theo tốc độ của Bạch Hạc Mã, chưa đến nửa ngày đã có thể đến nơi.

Nhưng họ là trinh sát, tốc độ không phải là yếu tố đầu tiên.

Quan trọng nhất là có được thông tin, sống sót trở về.

Tiến lên một cách liêu lĩnh, rất có thể sẽ bị kỵ binh Man tộc phát hiện.

Một khi bị phát hiện và bị một lượng lớn kỵ binh bao vây, thậm chí không thể tìm thấy xác.

Bất Thu trong Dạ Bất Thu, không chỉ có nghĩa là ở bên ngoài cả đêm không về, mà còn bao gồm cả ý nghĩa không còn xương cốt.

Vì vậy, sau khi biết được mình bị phái đi trinh sát, Lưu Kim Khôi mới chửi rửa.

Nhưng nhiệm vụ kiểu này, nhất định phải có tinh nhuệ mới hoàn thành được.

“Tiếp theo đi đâu?”

Rất nhanh, họ gặp phải nhiệm vụ đầu tiên.

Phân biệt đường đi.

Vừa phải đảm bảo có thể tìm thấy địa điểm cư trú cụ thể của bộ lạc Man tộc, vừa không bị phát hiện, tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

Trần Tam Thạch vẫn còn nhớ.

Kiếp trước khi nhàm chán đọc những câu chuyện lịch sử, nhà Hán có một câu nói, gọi là “Lý Quảng khó phong hầu”.

Vị tướng này dũng mãnh thiện chiến, công lao hiển hách, chỉ cần thêm một chút chiến công nữa là có cơ hội phong hầu, nhưng mỗi lần ông ta xuất chinh, hoặc là gặp phải chủ lực, hoặc là trở về tay không.

Một trong những lý do quan trọng.

Chính là trong sa mạc rất khó phân biệt phương hướng, phần lớn phải dựa vào may mắn.

Nhưng điều này.

Không làm khó được hắn.

Thợ săn cả ngày đi lại trong rừng, cảm giác phương hướng là cực kỳ quan trọng.

Chưa kể Trần Tam Thạch có đôi mắt sáng như đuốc, ngay cả trong đêm tối không nhìn thấy năm ngón tay, hắn cũng có thể nhìn rõ các chi tiết xung quanh, ví dụ như hiện tại, hắn có thể nhìn thấy dấu vết mặt đất bị móng ngựa giẫm đạp lên.

“Phải đi vòng, tiếp tục đi thẳng, không cẩn thận có thể đụng độ ngay với bọn Man tộc.”

“Thật sao?” Uông Trục nửa tin nửa ngờ, cũng chỉ có thể dẫn người theo sau.

Một đêm tiến về phía trước hai trăm dặm.

Trong thời gian đó, Trần Tam Thạch nhiều lần phát hiện dấu vết con người đi qua, hơn nữa càng ngày càng dày đặc.

Trời sáng, bọn họ tìm một nơi hẻo lánh, nghỉ ngơi tại chỗ.

Rèn luyện như vậy.

Độ thuần thục của kỹ năng theo dấu cũng đang tăng lên nhanh chóng.

【Theo dấu (Tiểu Thành)】

【Tiến Độ: 605/1000】

Trần Tam Thạch cũng không ngờ, kỹ năng săn bắn còn có thể dùng trong chiến tranh.

Hắn ăn thịt khô mang theo bên mình: “Hướng chúng ta đi, tám chín phần mười sẽ là nơi tập trung lớn nhất của bộ lạc Man tộc. Lão Uông, người cảm thấy khả năng Túc Hà Bộ tăng quân là bao nhiêu?”

“Rất nhỏ.” Uông Trục dựa vào tảng đá uống rượu: “Bởi vì không cần thiết. Cho dù bốn bộ tộc thảo nguyên liên hợp, binh lực vẫn có hạn, tập trung lại tấn công ba châu Tây Bắc địa thế bằng phẳng cũng chưa chắc đủ dùng.”

“Chia quân đánh Vân Châu đã rất kỳ lạ rồi, đánh huyện Bà Dương càng không có lý, ta nói những điều này, ngươi hẳn là hiểu chứ?”

“Hiểu.” Trần Tam Thạch đã nghiên cứu bản đồ và sa bàn.

Cứ điểm chân chính của Vân Châu là An Định Phủ.

Cho dù đánh hạ Bà Dương, không chiếm được An Định Phủ, cũng không chiếm được con đường chiến lược, việc vận chuyển binh lực, lương thảo sau này đều là vấn đề lớn.

Trên thực tế, đúng như Uông Trục nói, đánh An Định Phủ đã đủ kỳ lạ rồi.

Trình độ khó dễ khi tấn công ba châu Tây Bắc và Vân Châu hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hiệu quả chi phí cực thấp.

Cho nên Trần Tam Thạch cũng cảm thấy không đúng, vì vậy mới hỏi.

Tiên bảo.

Là do Thác Bạt Bộ để lộ ra!

Rất có thể động tĩnh lớn như vậy, sẽ có liên quan đến tiên bảo.

Đương nhiên.

Hiện tại vẫn chỉ là suy đoán.

Nếu Túc Hà Bộ cũng tăng quân, mới có thể chứng thực suy đoán này.

Dù có hay không.

Đại chiến đều sắp đến.

Cảnh giới hiện tại của Trần Tam Thạch vẫn còn quá yếu.

Hắn không dám trì hoãn một khắc, ăn chút lương khô rồi tranh thủ thời gian nghỉ ngơi tiếp tục tu luyện, linh lúa trong cơ thể cùng với dược lực còn sót cũng không trì hoãn tốc độ.

Gần trưa.

Một nhóm người tiếp tục tiến lên.

...

P/S: Code giảm giá 10%: 11629243 ~~~

【Lưu Ý】 : Không đẩy KP vào mục đề cử, đẩy sai mục sẽ không được nhận code!!!

Đẩy Kim Phiếu cho truyện nhận code giảm giá: ✂ 50KP
Code giảm giá 20% ✂ 100KP Code giảm giá 30% ✂ 150KP
Code giảm giá 40% ✂ 200KP Code giảm giá 50% ~~~

Hoặc đề cử và nhận xét cho truyện nhận code 25%!

Đẩy kim phiếu hoặc đề cử xong inbox hoặc nhắn zalo: 0968412279 để nhận mã giảm giá

Chương 151: CỬU HOÀNG TỬ

Hai trăm dặm đường tiếp theo, ngay cả bọn người Uông Trục cũng có thể nhìn ra dấu vết sinh hoạt của con người, còn thường xuyên có thể nhìn thấy từ xa những đàn bò dê và người chăn nuôi, cuối cùng, khi trời tối.

Những chiếc lều vải xuất hiện ở cuối tầm mắt.

Nhìn từ xa, có thể thấy nơi quần cư này, ngoài người chăn nuôi, còn có nhiều binh lính mặc giáp cầm binh khí, cùng với những ngọn đuốc sáng rực, canh phòng nghiêm ngặt.

“Không thể cười ngạo đến gần hơn nữa.”

Trần Tam Thạch nhận thấy đi thêm trăm mét nữa sẽ bắt đầu có kỵ binh tuần tra, một khi bị phát hiện, sẽ là vạn kiếp bất phục.

Hắn quan sát quy luật tuần tra của kỵ binh và địa hình xung quanh, nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Các người cứ ở xung quanh quan sát, ta thử vào xem.”

Không hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ không có cách nào báo cáo.

“Giá!” Trần Tam Thạch nhỏ giọng thúc ngựa, đi đường vòng, một mạch đến tận vòng ngoài cùng của khu định cư, treo Lô Diệp Thương lên lưng ngựa: “Tiểu Tâm, ta cần thì sẽ gọi người!”

Bạch Hạc Mã như có thể hiểu được gật đầu.

“Tốt!”

Trần Tam Thạch đeo cung tên, thân hình hoàn toàn hòa vào bóng tối, hoàn mỹ tránh né kỵ binh tuần tra, ẩn nấp ở bên rìa, tìm cơ hội bắn chết một binh sĩ Man tộc ra ngoài đi tiểu, thay quần áo Man tộc, đeo đao cong.

Đây chỉ là một sự nguy trang.

Hắn không có ý định giả làm người Man tộc thật.

Trên thực tế, hắn một đường lén vào lều vải, căn bản không có ai phát hiện ra.

“Cho dù là vậy, trong tay không có trường thương, vẫn rất không có cảm giác an toàn!”

Lô Diệp Thương quá lớn, quá dễ thấy, thật sự không có cách nào mang vào.

Trần Tam Thạch nắm đao cong tiêu chuẩn của người Man tộc.

Tuy rằng đạt đến cảnh giới này, cho dù không phải binh khí thuận tay, cũng sẽ không đến mức quá kém, nhưng sức chiến đấu cuối cùng vẫn sẽ bị giảm sút đáng kể.

Xem ra sau này, để đối phó với những hoàn cảnh đặc thù, tốt nhất nên luyện thêm một loại binh khí ngắn.

Trên chiến trường, cũng có thể dập tắt ý định muốn áp sát của địch nhân!

Tập võ là để nâng cao cảnh giới.

Nhưng hắn đã có cảnh giới, nếu luyện thêm công pháp khác, tốc độ chắc sẽ nhanh hơn chứ?

Đó đều là chuyện sau này.

Trần Tam Thạch tập trung vào nhiệm vụ hiện tại, như một bóng ma lang thang trong doanh trại của người Man, thu thập mọi thông tin hữu ích.

Vũ khí đầy đủ.

Kho lương dồi dào.

Quân số...

Không chỉ hai ngàn!

Chỉ riêng trong một doanh trại, ước tính sơ bộ đã có ba ngàn người.

Hơn nữa, Tất Hà Bộ cũng không tập trung toàn bộ ở một chỗ, hướng mà La Đông Tuyền, Lưu Kim Khôi đi, rất có thể cũng sẽ gặp doanh trại, chỉ là có thể không có nhiều người như chủ doanh.

“Tham kiến hoàng tử!”

Hoàng tử?

Trần Tam Thạch ẩn mình trong bóng tối, tiến về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên khoảng đất trống trước đại trướng trung quân.

Tất cả binh sĩ người Man quỳ thành một mảng.

Một thiếu niên người Man ăn mặc xa hoa, toàn thân trang sức bằng vàng, bên hông đeo một thanh bảo kiếm nạm ngọc, sải bước đi tới.

“Bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ!” Nam tử vừa là thủ lĩnh vừa là Thiên Hộ, đặt một tay trước ngực, quỳ trên mặt đất hành lễ: “Điện hạ, sao ngài lại đến đây? Thần chưa nhận được thông báo nào cả!”

“Điều đó không quan trọng!” Cửu hoàng tử chấp tay sau lưng, ngẩng cằm nói: “Nghe nói các người nửa tháng nữa sẽ đi đánh Bà Dương, bản vương đặc biệt đến đây để trợ giúp.”

“Trợ giúp?” Thủ lĩnh lộ vẻ kinh hoàng: “Điện hạ thân thể ngàn vàng, sao dám để điện hạ trợ giúp?”

“Bản vương nói muốn trợ giúp, người không hiểu sao!”
Cửu hoàng tử biến sắc, quát lớn: “Lương Châu không cho ta đi thì thôi, chẳng lẽ một huyện thành Bà Dương nhỏ bé, bản vương cũng không thể dùng để luyện tập sao!”

“Điện hạ đương nhiên có thể...” Thủ lĩnh cẩn thận nói: “Chỉ là thần chỉ là một võ tướng Luyện Tạng, e rằng khó có thể bảo vệ điện hạ chu toàn, điện hạ xin hãy quay về đi!”

“Người thật to gan!!!” Cửu hoàng tử tức giận nói: “Bản vương luyện kiếm đã ba năm, đến nay chưa từng giết người Đại Thịnh, chẳng lẽ võ công này luyện là vô ích?! Người một tên Thiên Hộ mà cũng dám ngăn cản ta, bản vương sẽ chém đầu người.”

“...”

Thủ lĩnh bộ lạc im bật, một lúc lâu sau, thở dài nói: “Nếu điện hạ nhất quyết muốn ở lại, thần tự nhiên không dám có ý kiến.”

“Như vậy còn tạm được.” Cửu hoàng tử lập tức tâm trạng tốt lên.

“Keng ——” Hắn đột nhiên rút ra bảo kiếm bên hông, lưỡi kiếm dưới ánh lửa chiếu rọi tỏa ra ánh vàng kim, trưng ra cho mọi người: “Thanh ‘Trần Nhạc kiếm’ này, các người có nhận ra không? Đây là năm trăm năm trước, Vũ Văn nhất tộc chúng ta đoạt được từ tay hoàng đế tiền triều Trung Nguyên!”

“Bản vương khi đến tuổi trưởng thành, phụ hân đã ban nó cho bản vương!”

“Bản vương sẽ dùng nó chém giết tướng lĩnh Đại Thịnh, tái lập sự huy hoàng của những người con thảo nguyên!”

Chương 152: tiết lộ thông tin

“Từ hôm nay, bản vương sẽ tiếp quản Tất Hà Bộ, tấn công Bà Dương, ta sẽ đích thân chỉ huy!”

“Tuân lệnh!” Thủ lĩnh bộ lạc nhìn lưỡi kiếm trong lòng sợ hãi, nào còn dám nhiều lời, vội vàng cung kính đưa hoàng tử vào trướng trung quân nghỉ ngơi, đồng thời thấp giọng dẫn dò thuộc hạ: “Mau chóng phi ngựa báo tin cho Đại Hãn, nói rằng hoàng tử điện hạ đã đến chỗ chúng ta!”

“Vâng!”

Một Man tộc lĩnh mệnh rời đi.

Ở cách đó không xa.

Trần Tam Thạch nghe rõ ràng tất cả những điều này.

‘Vị hoàng tử này...’

Hắn cảm thấy, trên người đối phương có bóng dáng của một cô nhân nào đó, có vẻ không mấy thông minh.

Còn có thanh kiếm kia.

Mặc dù ánh sáng mờ ảo, nhưng hắn nhìn rõ.

Thực sự là một thanh kiếm tuyệt thế!

Ngay cả Trần Tam Thạch luyện thương, cũng không khỏi cảm thấy động lòng.

“Thôi vậy, có võ giả Luyện Tạng canh giữ bên cạnh, không lấy được.”

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, Tất Hà Bộ quả nhiên tăng quân!”

Hắn lặng lẽ lui lại, đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, bên tai đột nhiên vang lên tiếng vù vù.

“Ông ——”

Tiếng kèn, tiếng tên, tiếng la hét hòa lẫn vào nhau.

Trại quân Man tộc vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo động.

“Địch tập kích!”

“Phát hiện thám tử của Thịnh triều cách đại doanh năm dặm!”

“Truy kích, truy kích!”

“Không được để một tên nào chạy thoát!”

Tiếng hét lớn phá vỡ sự yên tĩnh của thảo nguyên, trong và ngoài trại quân Man tộc, vô số ngọn đuốc bỗng nhiên sáng lên, tạo thành một biển lửa, mấy dặm xung quanh sáng như ban ngày.

Trần Tam Thạch giật mình.

Hắn còn đang thắc mắc, rõ ràng mình không bị chú ý tới.

Cho đến khi nhìn thấy những binh sĩ Man tộc đang tập trung về một hướng khác, cộng thêm việc nghe rõ nội dung tiếng la hét, hắn mới nhận ra người bị lộ không phải là mình.

Là bọn người Uông Trục!

“Bọn họ cách xa như vậy, làm sao có thể!”

Trần Tam Thạch cũng không dám dừng lại nữa, nhân lúc hỗn loạn rời khỏi doanh trại.

Nhưng 【Theo dấu】 không phải là thuật ẩn thân.

Trong doanh trại cũng không phải là rừng rậm có nhiều cây cối, có chỗ ẩn nấp khắp nơi, trước đó là do người Man tộc lo

là cảnh giác cộng thêm ánh sáng mờ ảo, hấn đi ngược dòng người, cuối cùng vẫn có người chú ý tới hấn.

“Tên kia, mọi người đều đang ra khỏi thành truy kích kẻ địch, ngươi đang làm gì?!”

“Vèo ——”

Trần Tam Thạch không nói nhảm, một mũi tên bắn chết đôi phương.

“Có người Thịnh! Ở nơi này!”

“Vèo ——”

Trần Tam Thạch liên tục bắn chết những người Man tộc đang lao về phía hấn, đồng thời huyết sát, Bạch Hạc Mã đã đợi sẵn từ lâu, hí vang lên và lao tới.

“Ngựa tốt!”

Hấn nhảy lên ngựa, không đến vài giây, đã bỏ xa những kẻ truy đuổi phía sau.

Chạy khoảng ba dặm.

Trần Tam Thạch gặp Uông Trục và những người khác.

Họ đang rút lui về phía bên phải, phía sau có hàng chục kỵ binh Man tộc đang đuổi theo.

“Làm thế nào mà các ngươi bị phát hiện, tại sao không quay trở lại mà lại đi về phía này?!”

Trần Tam Thạch ngồi trên ngựa hét lớn.

“Chó chết, không biết nữa!” Uông Trục chửi rủa: “Chúng ta thậm chí không dám thở mạnh, tuyệt đối không bị lộ!”

Từ Bân tiếp lời: “Không lâu sau khi ngươi đi, có một đội kỵ binh Man tộc, giống như biết có người ẩn nấp gần đó, đã chặn đường rút lui từ trước, sau đó lục soát từng góc ngách!”

“Biết trước?” Trần Tam Thạch liên tưởng đến điều gì đó.

“La Đông Tuyên, ta nguyên rửa tổ tiên nhà ngươi!” Uông Trục giảnh nói trước: “Chắc chắn là tên khôn này, đã dùng cách nào đó để tiết lộ thông tin!”

Hắn vốn tưởng rằng, mình đi theo Thạch ra ngoài, sẽ không có bất ngờ gì.

Không ngờ, họ La lại dám chơi trò này!

“Trên đời thật sự có kẻ nhỏ nhen như vậy sao?” Trần Tam Thạch cảm thấy không thể lý giải được.

Rõ ràng lúc đầu đối phương là kẻ áp bức, thế mà giờ lại xử sự như thể bản thân bị cướp mất thứ gì đó.

Thật sự là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, hoàn toàn không nói logic!

“Cộc cộc cộc ——”

Từ phía trước bên cạnh, một đội kỵ binh Man tộc đang tuần tra gần đó nghe tiếng liền chạy đến, chặn đường đi.

“Phập ——”

Trần Tam Thạch xông lên trước, đâm chết tên cầm cờ dẫn đầu, hét lớn: “Kết trận, kết trận!”

Nửa tháng qua.

Ngày ngày bọn họ luyện tập.

Đã thuộc lòng cách sắp xếp trận hình.

Mười một thớt chiến mã, ăn ý đến mức tạo thành trận hình tròn, xông vào đội hình kỵ binh đang chặn đường.

Xa Huyền Trận.

Nói nó giống bánh xe.

Chi bằng nói, giống máy cắt hình tròn!

Mỗi thốt chiến mã, mỗi người, đều là lưỡi dao sắc bén trên bánh răng.

Trong số đó, Trần Tam Thạch và Uông Trục là hai người sắc bén nhất.

Từ Bên, Phương Bất Bình đứng sau, những người còn lại lần lượt theo sau.

Họ bao quát bốn phương tám hướng, không cần lo lắng bị đánh lén.

Hơn nữa vị trí của mười hai người luân phiên thay đổi.

Những người có cảnh giới tu vi thấp hơn, chủ yếu đóng vai trò là người canh chừng phía sau để ngăn ngừa bị tập kích bất ngờ.

Chương 153: điên rồi sao

Trần Tam Thạch có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào kẻ địch phía trước, mỗi lần ra tay với cây trường thương trong tay, hần đều lấy đi một mạng địch.

Đội kỵ binh Man tộc gồm hai mươi người tập trung lại.

Không quá vài hiệp, đều bị chém giết hầu như không còn.

Trang Nghị, Triệu Tiêu và những người khác, đây là lần đầu tiên họ thấy máu và giết người.

Nhưng khi họ nhìn thấy bóng lưng của Trần Tam Thạch, trong lòng họ dường như có chỗ dựa, không hề hoảng loạn, đội hình Xa Huyền Trận được duy trì một cách hoàn hảo.

Chủ tâm cốt!

Chủ tướng ở đâu, toàn quân gặp nguy không loạn!

Tuy nhiên.

Sức chiến đấu kinh người không giả.

Nhưng thời gian trì hoãn này cũng đủ để những truy binh khác bao vây lại.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ——”

Bốn phương tám hướng, tất cả đều là một màu đen kịt.

Không biết có bao nhiêu người, bao nhiêu vũ khí, chỉ thấy dày đặc, vô biên vô tận.

“Giữ vững đội hình, đừng loạn!”

Trần Tam Thạch dựa vào năng lực [Đêm như ban ngày], tìm kiếm những điểm yếu trong vòng vây, dẫn dắt họ phá vòng

vây.

Đáng tiếc.

Đây là lãnh thổ của địch!

Hơn nữa còn là đại bản doanh của địch!

Làm sao có thể dễ dàng trốn thoát?

Hàng trăm kỵ binh Man tộc đã bao vây tấn công họ.

Đội hình Xa Huyền Trận xoay tròn để phá vây tiến lên.

Nhưng tốc độ thu hoạch cuối cùng cũng ngày càng chậm lại.

Xác chết ngổn ngang trước mặt hãn, suýt nữa làm ngựa chiến vấp ngã!

“Giá ——”

Tướng địch nối đuôi nhau kéo đến, từ trăm trượng bên ngoài thúc ngựa đuổi theo.

“Thiên Hộ! Võ giả Luyện Tạng!”

Trần Tam Thạch liếc mắt liền nhận ra.

Phía sau thủ lĩnh bộ lạc.

Lại có thêm hàng trăm truy binh!

Khí huyết Trần Tam Thạch dù có dồi dào đến đâu, chiến lực Xa Huyền Trận dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể nào là đối thủ của võ giả Luyện Tạng, cộng thêm hàng trăm kỵ binh phía trước.

“Xem ra, hôm nay thật sự phải bỏ mạng rồi!”

Uông Trục một đao chém bay đầu tên Tiểu Kỳ địch, giọng nói mang theo sự điên cuồng: “Ta chết không đáng tiếc! Thạch Đầu ngươi không thể chết! Ngựa ngươi nhanh, chúng ta sẽ xé ra một đường cho ngươi, biết đâu ngươi còn có cơ hội chạy

thoát, sau khi trở về hãy chuyên tâm tu luyện, báo thù cho chúng ta!”

“Trần đại nhân, Thạch ca! Người đi đi!”

Trang Nghị và Triệu Tiêu gần như đồng thanh nói.

“Sén súa cái mẹ gì, không ai phải chết cả!” Trần Tam Thạch vừa chém giết, vừa hỏi: “Ông mập, trước kia người cảnh giới gì?”

“Người hỏi chuyện này làm gì?!” Ông Trục khó hiểu nói: “Trước kia ta có lợi hại đến đâu, bây giờ cũng vô dụng thôi!”

“Ý ta là...” Trần Tam Thạch dùng cán thương đâm chết một tên địch: “Tên Luyện Tạng kia, người có thể kéo dài bao lâu, dù sao người cũng là tụt cảnh giới, hẳn là mạnh hơn nhiều so với Luyện Cốt viên mãn bình thường chứ?”

“Đó là điều đương nhiên, cảnh giới ta tuy tụt, nhưng đao pháp vẫn còn, Luyện Cốt viên mãn bình thường, không phải là đối thủ năm chiêu của ta! Tên thủ lĩnh Man tộc này, không bằng Hướng Đình Xuân! Ta có thể kéo dài một chút!”

Ông Trục nghi hoặc hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Kéo dài! Các người tiếp tục giữ trận hình, nhất định phải chống đỡ! Ta có biện pháp đưa các người về nhà!”

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng.

Liền thấy Trần Tam Thạch không hề báo trước quay đầu ngựa, phóng về hướng ngược lại.

Nơi đó là, đại bản doanh của Man tộc!

“Người điên rồi sao?!” Ông Trục muốn ngăn cũng không kịp.

“Hừm? Đứng lại!” Thủ lĩnh bộ lạc Man tộc, sau khi thấy vị tướng quân áo trắng đổi hướng, lập tức hiểu ra, vội vàng thúc

ngựa đuổi theo: “Nạp mạng ——”

“Đang ——”

Tiếng va chạm kim loại vang lên, tóe ra tia lửa trong bóng tối.

Dưới sức mạnh khủng khiếp của một võ giả Luyện Tạng, Ưng Trục cùng với ngựa bị hất ngã ra sau, cánh tay run không ngừng, nhưng may mắn là vẫn chặn được đối phương: “Tên Man tộc kia, ngươi chạy đi đâu?!”

“Luyện Cốt dám cản ta? Ngươi muốn chết!”

.....

“Cản hẵn lại, cản hẵn lại!”

“...”

Trần Tam Thạch đột phá vòng vây theo hướng ngược lại, cộng thêm tốc độ thần kỳ của Bạch Hạc Mã, sau khi giết hai võ quan Luyện Huyết thì không còn ai đuổi kịp hẵn nữa. Càng lúc càng gần đại bản doanh của địch, hẵn không xông thẳng vào cổng chính được phòng thủ nghiêm ngặt, mà đi đến vị trí yếu nhất ở phía tây.

Bạch Hạc Mã nhảy lên, vượt qua hàng rào gỗ cao hai mét, xông vào doanh trại toàn lều trại.

Cách đây không lâu, hẵn đã nắm rõ bố cục của doanh trại,

Vị trí này, chịu trách nhiệm trấn thủ đều là bộ binh.

Bộ binh, có nghĩa là không đuổi kịp, không cản được hẵn!

Kỵ binh chạy đến.

Cần khoảng một phút.

Một khi bị bao vây, Trần Tam Thạch chắc chắn sẽ chết.

Nhưng trong vòng một phút, trước khi bị bao vây mà đến được đích, chính là cơ hội sống!

“Giá ——”

Trần Tam Thạch liên tiếp đâm chết bảy tám tên bộ binh, chỉ trong hơn năm mươi giây đã xông vào trường trung quân.

Trên đường đi, đại đa số binh lính chỉ thấy một bóng trắng lướt qua trước mặt, mang theo cơn gió lạnh buốt, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 154: Tất cả lui xuống

“Ai?!”

Trong trường.

Cửu hoàng tử Man tộc vừa rút kiếm ra, vừa nghe thấy động tĩnh, đã thấy một thớt chiến mã trắng, hất văng những binh lính canh giữ lều trại, xông vào.

“Keng ——” Hãn rút kiếm đứng dậy: “Người tới là ai!”

“Bảo vệ điện hạ!”

Một vị Bách Hộ Luyện Cốt tiểu thành được thủ lĩnh bộ lạc lưu lại bảo vệ hoàng tử, lập tức chộp lấy vũ khí trong tay.

“Ầm——”

Nhưng hãn còn chưa kịp ra tay.

Một mũi tên đã bắn tới.

Bách Hộ Luyện Cốt tiểu thành không kịp né tránh, định dùng cánh tay đỡ, nhưng không nghĩ ngờ gì bị bắn xuyên qua tim, chết ngay tại chỗ, thậm chí còn không có cơ hội giao đấu.

“Chết cho ta——”

Cửu hoàng tử Man tộc cũng không phải kẻ tầm thường, trong tình huống bất ngờ phản ứng nhanh chóng, nắm lấy thời cơ bước lên, thanh Trấn Nhạc Kiếm trong tay tỏa ra hàn quang, chém về phía vị tướng Đại Thịnh trên lưng ngựa.

Lô Diệp Thương và Trấn Nhạc Kiếm giao nhau, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Cửu hoàng tử lui lại vài bước, bảo kiếm trong tay rung lên, suýt nữa bị tuột khỏi tay dưới sức mạnh khủng khiếp.

“Kiếm thật lợi hại!”

Đối phương có lẽ là Luyện Cốt tiểu thành, sức mạnh không bằng Trần Tam Thạch, nhưng một kiếm này lại chém ra một vết mẻ trên lưỡi Lô Diệp Thương của hắn!

“Bảo vệ điện hạ——”

Cùng lúc đó.

Trại trung quân bị bao vây hoàn toàn.

Vô số cung thủ, nỏ thủ bao vây ba lớp trong ba lớp ngoài, nhưng hai người bên trong cách nhau quá gần, căn bản không dám bắn.

Một vị tướng lĩnh Luyện Cốt viên mãn lưu thủ cầm đao cán dài xông vào, định đánh lén từ phía sau, kết quả vừa mới đến gần trong vòng bảy bước, trong đồng tử đã xuất hiện một con rắn bạc.

Hắn nổi da gà, theo bản năng vung đao chém, mới miễn cưỡng chém đứt con rắn bạc trước khi nó cắn vào má mình.

“Thương thật nhanh!”

Chỉ một lần giao đấu, vị tướng lĩnh Luyện Cốt đã toát mồ hôi lạnh.

Hắn chuẩn bị sẵn sàng để đón chiêu tiếp theo.

Kết quả đối phương căn bản không để ý đến hắn, mục tiêu vẫn là Cửu hoàng tử.

“Leng keng leng keng leng keng leng keng!”

Trường thương trong tay Trần Tam Thạch như mưa rào trút xuống đối diện, âm thanh tiếp xúc với Trần Nhạc Kiếm như

đánh sắt, hấn có thể nghe thấy càng ngày càng nhiều người tiến vào trại, áp sát phía sau mình, sát khí như biển, ngập trời!

Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể hấn cuộn trào mãnh liệt, trường thương trong tay hóa thành bóng mờ bạc, mạch máu trong cánh tay như máy móc quá tải, nóng rực như sắp bốc cháy.

Cửu hoàng tử không chịu nổi sự tấn công dữ dội như vậy, hở khẩu tay phải đầy máu, cả cánh tay gần như mất cảm giác, không còn nắm được chuôi kiếm, để mặc Trần Nhạc Kiếm bị hất văng lên không trung.

Cùng lúc đó, trường Lô Diệp Thương xé rách cơ bắp, đục xương, xuyên qua vai Cửu hoàng tử.

Trần Nhạc Kiếm trên không trung được một bàn tay khác vững vàng đón lấy.

Trần Tam Thạch đến ngay sau lưng Cửu hoàng tử trước khi các tướng lĩnh Man tộc kịp vây công, đặt lưỡi kiếm sắc bén của Trần Nhạc Kiếm lên cổ Cửu hoàng tử, một tia máu chảy ra, hấn nhìn chằm chằm vào đám lính Man tộc đông nghịt với đôi mắt đỏ ngầu: “Tất cả lui xuống!”

...

“Xoẹt—”

Thiên Hộ Man tộc tìm thấy cơ hội, chém một đao vào người viên tướng Thịnh triều béo mập trước mặt, lưỡi đao xé toạc áo giáp, cắt qua da thịt, cuối cùng bị xương cứng chặn lại, để lại một vết thương sâu.

Đối phương chớp thời cơ, cũng chém một đao tới.

Đao pháp biến hóa linh hoạt, dù Thiên Hộ Man tộc là võ giả Luyện Tạng, cũng chỉ vừa kịp né tránh, để lại một vết đao nông trên mặt.

“Cút!”

Thiên Hộ Man tộc lại vung đao, bức đối phương lui lại, sau đó thúc ngựa bỏ đi, không hề ham chiến.

Tên béo này khá lợi hại.

Luyện Cốt viên mãn, có thể so nhiều chiêu với hãn Luyện Tạng tinh thông, đao pháp của đối phương lộ hỏa thuần thanh, hoàn toàn không giống võ giả cảnh giới Luyện Cốt.

Muốn giết đối phương, e rằng phải tốn không ít công sức.

Hắn không còn thời gian nữa.

Tên tiểu tướng cười bạch mã kia đang xông về đại bản doanh.

Tuy không biết một tên Luyện Cốt nào lại có gan chó, có khả năng cao sẽ bị vây giết đến chết, nhưng hắn vẫn phải quay về.

Cửu hoàng tử là tiểu nhi tử được Đại Hãn yêu thương nhất.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì.

Cả Tất Hà Bộ cũng không đủ đền tội.

“Vù—”

Vừa mới quay người, lại vang lên tiếng đao kiếm.

“Ngươi muốn chết đến vậy sao?!”

Thiên Hộ Man tộc nổi trận lôi đình, sau khi đỡ được một đao liền biến bỏ thành hất, lại xé thêm một vết thương trên người đối phương, nắm đầm trái như cự chùy công thành, âm âm nện vào ngực.

Uông Trục bay ngược ngã xuống ngựa, chiến mã hoảng sợ bỏ chạy.

“Khụ khụ...”

Uông Trục phun ra một ngụm máu, dường như không biết đau đớn liền lập tức bò dậy, trực tiếp vứt bỏ trường đao trong tay, chém đứt chân ngựa của Thiên Hộ đang muốn quay về doanh trại.

“Hí—”

Ngựa hí lên thảm thiết.

Chương 155: cứu ta

Bách Hộ Man tộc đạp lên lưng ngựa nhảy lên, tiếp đất vững vàng.

Hắn cực kỳ phấn nộ, biết rằng nhất định phải giết người này.

Ở đại bản doanh, ít nhất cũng có mấy võ giả Luyện Cốt viên mãn, cộng thêm hai ngàn quân lính ở lại, đối phó với một Bách Hộ trẻ tuổi, hẳn là không thành vấn đề, cho dù không thể đối đơn, cùng lắm cũng chỉ cần một chén trà là có thể vây giết đến chết.

Trước đó, có lẽ hắn đã lo lắng quá nhiều.

“Ta thật sự vô dụng rồi...”

Uông Trục dùng mu bàn tay lau đi máu ở khóe miệng, nhặt lên một thanh đao cong từ dưới đất, chém chết kỵ binh Man tộc đang lên tấn công từ phía sau, sau đó lại đối mặt với một võ tướng Luyện Tạng cầm trường đao, ước chừng chỉ có thể chống đỡ thêm mười hiệp nữa là sẽ chết.

Ở phía bên kia.

Xa Huyền Trận trận sau khi mất đi hai lưỡi đao sắc bén nhất thì sức chiến đấu giảm xuống mức thấp nhất.

Mười người, đã chỉ còn lại sáu người.

Trang Nghị đã bị trúng ba đao, dù không bị thương vào chỗ hiểm, cũng chỉ còn là nỗ lực hết đà.

Phương Bất Bình, Triệu Tiều cũng bị thương nặng.

Từ Bân, Chu Đồng tuy không bị thương nặng, nhưng khí huyết đã cạn kiệt, lập tức sẽ trở thành cá nằm trên thớt.

“Triệu thúc, chết như vậy cũng đáng giá!”

Trang Nghị dốc hết sức lực duy trì trận hình không tan vỡ: “Dù sao cũng mạnh hơn là bị người ta ức hiếp đến chết.”

“Chỉ đáng tiếc cho Thạch Đầu...”

Triệu Tiều tu vi yếu nhất, nhờ được chăm sóc mới sống sót đến bây giờ.

Trên chiến trường đao quang kiếm ảnh, bọn họ thậm chí không có thời gian để nói lời trấn trối.

Cơ bản đều là thế cục phải chết.

Đúng lúc này.

Một tiếng hét đầy sát khí vang lên: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Chỉ thấy ở phía sau.

Một thớt bạch mã từ từ tiến lên.

Trên lưng ngựa.

Trần Tam Thạch một tay xách thương, một tay cầm kiếm, trong ngực kẹp chặt vị Cửu hoàng tử Vũ Văn đã gần chết, đi đến đâu, kỵ binh Man tộc đông nghịt tự động tách ra một con đường cho hắn đi qua, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Người...”

Đồng tử của Bách Hộ Man tộc không ngừng run rẩy, dường như nghi ngờ mình đang nhìn nhầm.

Trong doanh trại còn có mấy võ giả Luyện Cốt ở lại.

Tất cả... đều là phế vật sao?!

Điều này cũng không thể coi là sơ suất của hắn, chỉ là một tên Luyện Cốt thôi, làm sao có thể chứ!

“Tất cả dừng tay!” Bách Hộ Man tộc không thể không hét lên: “Tất cả đều dừng tay!”

Chiến trường hỗn loạn không thể tả, lại nhanh chóng trở nên yên tĩnh như tờ.

“Đây là người nào?”

Uông Trực chống đao xuống đất, có chút không hiểu rõ tình hình.

Trần Tam Thạch xông về đại bản doanh, chính là vì bắt sống người này sao?

“Điện hạ!”

Nghe thấy cách người Man gọi người bị bắt làm con tin.

Uông Trực làm sao còn không hiểu.

Tên này.

Hình như là một vị hoàng tử!

Thật là gặp quý!

Tất Hà Bộ tương đương với Bà Dương, cũng thuộc vùng đất chó ăn đá gà ăn sỏi của người Man, làm sao lại có hoàng tử chứ?!

“Tốt quá, đã bắt được chó con của Đại Hãn Man tộc!!” Chu Đồng cười lớn.

Tất cả mọi người, chỉ có hắn từ đầu đến cuối không cảm thấy một chút căng thẳng nào, chỉ lo vung chuỳ, đánh tới đánh lui còn mơ hồ chạm đến ngưỡng đột phá.

Về phần cái chết, đợi đến khi hắn kịp phản ứng hình như sắp chết, Trần Tam Thạch đã dẫn Cửu hoàng tử trở về cứu bọn

họ.

Đối với hắn, mọi thứ đều rất bình tĩnh.

“Thật là một trái tim lớn...”

Từ Bản hăm mộ không thôi, tim vẫn còn treo ở cổ họng.

Chỉ còn một bước nữa thôi!

Bọn họ, sẽ chết toàn bộ dưới loạn đao!

“Thả chúng ta đi!”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói.

Bọn họ chỉ là hai đội Dạ Bất Thu nhỏ bé do hai Bách Hộ tạo thành.

So với mạng sống của hoàng tử, thực sự quá không đáng tiền.

“Cứu ta... cứu ta!” Vẻ mặt của Cửu hoàng tử Vũ Văn tái nhợt, run rẩy nói: “Thiên Hộ cứu ta!”

“Được, người có thể đi!” Thiên Hộ Man tộc kiềm chế nói: “Nhưng những người còn lại phải ở lại!”

“Đừng thương lượng với ta!” Trần Tam Thạch liếc mắt nhìn: “Bảy người chúng ta, một người cũng không thể thiếu! Thiếu một người, ta sẽ chặt một ngón tay của hắn!”

“Đừng... đừng chặt ngón tay của ta, ta còn phải luyện kiếm!”

Cửu hoàng tử rung rung nước mắt, hối hận vì đã nhất quyết ra trận.

Sao Đại Thịnh toàn là những kẻ mạnh mẽ như vậy.

Võ tướng cùng tuổi với hắn có thể xông vào doanh địch, bắt sống chủ tướng, thật quá đáng sợ!

Tên Tôn Trọng Tông đó, chẳng phải là quái vật ba đầu sáu tay sao!

“Vậy ngươi còn không mau ra lệnh cho bọn họ?!” Trần Tam Thạch nắm chặt kiếm.

“A!” Cửu hoàng tử hét lên vì sợ hãi: “Tên Thiên Hộ kia, ta không biết ngươi tên gì, dù sao cũng nghe lời hăn, thả bọn họ đi, nếu ta thiếu một ngón tay, phụ hăn sẽ tàn sát toàn bộ Tất Hà Bộ các ngươi!”

“Tất cả lui ra!”

Thiên Hộ Man tộc ra lệnh.

Trần Tam Thạch và mọi người tập hợp: “Mang theo thi thể của các huynh đệ đã chết!”

Chương 156: nhỗ cỏ tận gốc

Từ lúc hắn quyết định đến lúc hoàn thành mục tiêu bắt sống hoàng tử, thực tế chỉ mất vài phút.

Vài phút đồng hồ.

Những người được mang ra đã chết bốn người.

Trong đó có cả Lý Đại Chí và Hạ Nhị Ngưu dưới trướng hắn.

Trên sa trường, ắt sẽ có hy sinh.

Không có gì phải ủy mị.

Nếu thật sự không có cơ hội thì thôi, đã có cơ hội, vẫn nên cố gắng mang thi thể về.

“Được!”

Chu Đồng và Phương Bất Bình lập tức làm theo, dẫn đến hai con ngựa, đặt cả hai thi thể lên lưng ngựa.

“Còn có tâm trạng để di chuyển thi thể sao?”

Bách Hộ người Man nắm chặt tay đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch.

“Lui lại!” Không cần Trần Tam Thạch dạy, Cửu hoàng tử đã chủ động ra lệnh: “Tất cả mọi người không được đi theo, lui lại hai dặm, hai dặm!!!”

Mẹ kiếp...

Trần Tam Thạch thậm chí rửa tên hèn nhát này, nghi ngờ rằng nếu hắn đưa tên này đến kinh đô của nhà Vũ Văn, liệu hắn có giúp đỡ kêu gọi mở cổng thành hay không.

Đương nhiên rồi.

Đối thủ là loại người này, thật là quá nhàn hạ.

“Lui lại!”

Bách Hộ người Man chỉ huy.

Sáu người Trần Tam Thạch cưỡi ngựa, quay trở lại theo đường cũ.

Bốn trăm dặm đường, không thể tiếp tục phi nước đại như lúc đến.

Từ đêm khuya đi đến sáng, lại từ sáng đến tối, bỏ lỡ thời gian tập hợp đã hẹn trước với Dạ Bất Thu.

...

Tại Bà Dương.

Trường Thành.

“Đại nhân, Dạ Bất Thu đã trở về!”

“Ồ?”

Triệu Khang leo lên đài quan sát, mất rất nhiều thời gian để xác nhận thân phận, cho phép đối phương đến dưới chân tường thành để tiếp tục kiểm tra.

Hắn nhanh chóng nhận ra có điều không ổn: “Sao lại thiếu người, Trần Bách Hộ, bọn người Uông Bách Hộ không trở về sao?”

“Không rõ.”

Trong bóng tối, không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của La Đông Tuyên: “Đã hẹn giờ Tý tập hợp, mãi không thấy bóng người, không thể cứ đợi mãi được? Triệu Khang, người nhanh chóng mở cửa, chúng ta có tình báo quan trọng cần báo cáo với Bách Hộ đại nhân!”

“Đã biết.”

Triệu Khang ra lệnh: “Mở cổng thành!”

“Ầm ầm ——”

Cánh cổng thành nặng nề mở ra.

Hơn hai mươi kỵ binh trở về lãnh thổ, thẳng tiến về phía doanh trại.

Chỉ có Lưu Kim Khôi ở lại, hét lên về phía tường thành: “Triệu Bách Hộ, làm phiền người để ý một chút, biết đâu lão Uông lão Trần bọn họ lát nữa sẽ trở lại!”

“Được, người yên tâm.”

Triệu Khang ngoài mặt đồng ý, thầm thở dài.

Việc tập hợp, trừ phi có chuyện bất ngờ lớn, nếu không cơ bản là không thể trì hoãn.

Mà chuyện bất ngờ này, có nghĩa là bị kỵ binh Man tộc phát hiện...

Khả năng trở về, rất nhỏ.

...

“Nhị cữu!”

Tổng Ngạn thúc ngựa đến gần Phó Thiên Hộ, thấp giọng nói: “Trần đại nhân bọn họ có phải gặp chuyện gì không?”

“Sao ta biết được?” La Đông Tuyên cười lạnh: “Gặp chuyện chẳng phải tốt sao, vừa hay người thay thế danh ngạch tuyển phong!”

“Nhị cữu, ta không được đâu...”

Tổng Ngạn hoàn toàn không có ý chí chiến đấu: “Ta và Trần đại nhân chênh lệch quá xa, hắn đã Luyện Cốt tinh thông, ta mới chỉ Luyện Huyết tiểu thành.”

“Bốn tháng Luyện Huyết tiểu thành, tốc độ chậm sao?!”
Giọng La Đông Tuyền mang theo oán niệm: “Người không kém hơn phần lớn mọi người, chỉ là gặp phải một tên yêu nghiệt! Hắn chết rồi, người gia nhập Bát Đại Doanh là cái chắc.”

Người càng thiếu thiên phú, càng phải tranh đấu.

Lấy cháu trai của hắn làm ví dụ.

Nếu ở lại huyện Bà Dương, giới hạn có thể là Luyện Tạng.

Nhưng nếu đến Đốc Sư Phủ, dù là đệ tử ngoại môn, cũng có thể Hóa Kinh, ít nhất là Hóa Kinh, giới hạn có lẽ còn cao hơn!

Sao có thể không tranh?

Còn về những lời Hưởng Đình Xuân nói...

Hắn nhiều nhất tin một nửa!

Cái gì mà bệ hạ nhắm vào Đốc Sư Phủ.

Có ý nghĩa gì?

Cho dù không phải vì tuyển phong.

Cũng vì nhỏ cỏ tận gốc! Làm việc gì cũng phải làm cho triệt để.

“Người có phải cảm thấy ta làm quá đáng không? Cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải làm tới người chết ta sống?”

La Đông Tuyền cười khô: “Đề ta kể cho người nghe một câu chuyện. “

“Nhiều năm trước, khi Nghiêm các lão còn trẻ tuổi lên kinh ứng thí, đã vô tình đắc tội với một vị đại quan tam phẩm đương triều. “

“Vị đại quan kia kỳ thực cũng không làm gì hắn, chỉ mắng một câu Nghiêm các lão là đồ nhà quê. “

“Mười lăm năm sau, Nghiêm các lão nắm quyền, tìm một cái cớ liên lụy vị đại quan kia vào một vụ án lớn, tịch thu gia sản đầy đi xa, mấy đứa con gái đều bị hắn cô ý bán vào kỹ viện rẻ nhất... “

“Có thể Trần Tam Thạch sau này sẽ quên đi chuyện không vui lúc trước, cũng có thể sẽ không quên, nhưng ta không thể đánh cược, không thể phó mặc cho số mệnh. “

“Nói như vậy, ngươi có thể hiểu không?”

Tống Ngạn như suy nghĩ điều gì: “Ta đã rõ.”

“Ừm.” La Đông Tuyên hài lòng gật đầu.

Mấy tháng trước, từ khi hắn thử lừa gạt Trần Tam Thạch nhường lại tư cách tuyển phong, ân oán coi như đã kết, dù chỉ có một phần vạn khả năng sẽ trả thù hắn, cũng phải bóp chết từ trong trứng nước!

Chương 157: chỉ có thể chấp nhận sự thật

Dù sao cũng tốt hơn một ngày nào đó, nghe nói Bát Đại Doanh xuất ra một vị đại tướng quân, rồi cả ngày lo lắng đề phòng.

May mắn thay, tất cả đã kết thúc!

“Bà Dương sắp có đại quân đến xâm phạm, đến lúc đó người nhất định phải thể hiện thật tốt!”

La Đông Tuyên dặn dò.

.....

Tại quân đồn, trạch viện.

Trong sân tối đen lạnh lẽo, treo hai chiếc đèn lồng, đốt một chậu than.

Cố Tâm Lan, bà bầu Đồng thị vây quanh chậu than, yên lặng chờ đợi tin tức.

Tôn Ly thì đang luyện đao trong sân.

“Sao mấy ngày liền cũng không có tin tức gì, trước kia dù làm gì, ít nhất cũng sẽ để lại một lời nhắn chứ.”

Đồng thị lo lắng nói: “Trượng phu ta, kỳ thực cũng chưa từng đánh trận... nhưng may mà đi theo Thạch ca nhà người, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, phải không?”

“Ừm.” Cố Tâm Lan mười ngón tay đan chặt vào nhau: “Nhất định không sao.”

Nhiệm vụ Dạ Bất Thu vốn là nhiệm vụ bí mật, tự nhiên sẽ không thông báo cho người nhà.

Tôn Ly kỳ thực biết, nhưng nàng cũng không thể nói, chỉ an ủi: “Yên tâm đi, cảnh giới của tiểu sư đệ, ở Bà Dương này không có mấy người có thể làm gì được hắn.”

“Àm!”

Vừa dứt lời.

Cánh cổng lớn của sân bị tông ra.

Tôn Bất Khí hốt hoảng nói: “Tỷ, xảy ra chuyện rồi! Ta canh giữ trong doanh trại, tận mắt thấy hai đội người trở về từ ngoài thành, duy chỉ có không thấy Trần Tam Thạch!”

“Cái gì?” Tôn Ly thu đao: “Không trở về?”

“Đúng vậy!”

Tôn Bất Khí gạt đầu lia lịa: “Ta hỏi tên Bách Hộ họ Lưu kia, hắn nói đợi ở điểm tập kết nửa nén nhang không thấy ai, cho nên mới về trước.”

“Đồng tử tỷ!”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Đồng thị trong sân lập tức ngã quỵ, suýt nữa ngất đi.

Cổ Tâm Lan đỡ nàng, hỏi: “Ly muội muội, có... có chuyện gì xảy ra sao?”

“Mọi người đừng hoảng.” Tôn Ly trấn an: “Có thể là lạc đường, hoặc có việc gì đó trì hoãn, đợi thêm chút nữa là có thể sẽ trở về.”

“Lạc đường?” Cổ Tâm Lan nắm bắt trọng điểm: “Thạch ca nhi bọn họ ra khỏi Trường Thành?”

Nàng nào không hiểu rõ chồng mình.

Cả ngày chạy ra chạy tới Hồ Đầu Sơn, làm sao có thể lạc đường.

Nếu nói lạc đường, cũng chỉ có thể là trên thảo nguyên xa lạ.

“Ừm.” Tôn Ly ngầm thừa nhận: “Đợi thêm chút nữa.”

Bầu không khí trong nhà, bỗng chốc như đóng băng.

Cho đến khi trời sáng, cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Đến nửa đêm sau, ngay cả Hứa Văn Tài cũng dẫn bọn người Vương Lực đến dò la tình hình.

Trong nhà có nữ quyến, không tiện đến gần, chỉ đứng xa xa ngoài cửa.

“Trần đại nhân có thể gặp chuyện gì không?”

Vương Lực sắc mặt ngưng trọng, tay đặt lên chuôi đao bên hông: “Lão Hứa, ngươi nói gì đi, La Phó Thiên Hộ và Lưu Bách Hộ đều đã trở về, chỉ có đại nhân là chưa thấy đâu.”

Hứa Văn Tài đi qua đi lại: “Đừng hoảng, đừng hoảng! Đại nhân cát nhân tự có thiên tương, chắc chắn không sao!”

Lời nói tuy vậy.

Trọn một đêm trôi qua.

Mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, quân đồn vẫn im ắng đến đáng sợ.

“Ta đã sớm biết, Thang Nhược Sơn là một tên vô dụng!”

Tôn Bất Khí chửi ầm lên: “Năm xưa hấn hại chết tam ca, bây giờ ngay cả Tam Thạch cũng không bảo vệ được! Cái Tắt Hà Bộ đó, chỉ có một tên võ giả Luyện Tạng!”

“Tức Hà...” Cổ Tâm Lan trong lòng lạnh toát.

Bách tính Bà Dương ai ai cũng biết.

Mấy năm trước Man tộc đến tàn sát thôn làng, chính là người của Tất Hà Bộ.

Đây là, bị phái đến đại bản doanh của địch?

Lại chậm chạp không trở về.

Chẳng phải là...

Tôn Bất Khí sốt ruột nói: “Tỷ, làm sao bây giờ, hay là chúng ta mượn ít nhân mã ra ngoài xem thử?”

“Hỗn xược!” Tôn Ly quát mắng: “Người có thể địch nổi ngàn quân vạn mã sao? Tiếp tục đợi, nếu hôm nay còn không trở về...”

Nàng ngừng một chút: “Vậy thì chỉ có thể nói rõ, chúng ta với tiêu sư đệ này hữu duyên vô phận.”

Lời nói tàn nhẫn.

Nhưng sự thật là vậy.

Quân nhân.

Làm gì có ai không chết?

Chớ nói chi là Trần Tam Thạch.

Ngay cả Bát Đại Doanh trước đây, những thiên tài chưa kịp trưởng thành đã chết, hai bàn tay cũng đếm không xuể.

“Ài!”

Tôn Bất Khí dậm chân.

Nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật.

“Hu hu hu...” Đồng thị khóc như mưa: “Cứ nhất quyết phải ra trận, ngày ngày ở nhà la hét lập công lập công, cũng không xem mình có bản lĩnh đó không, con còn chưa ra đời...”

“...”

Cố Tâm Lan mắt đỏ hoe, nhưng cũng không khóc lóc om sòm.

Chỉ là trở về phòng lấy đồ may vá, ngồi trên bệ đá khâu vá từng mũi từng mũi.

Phương đông lóe lên ánh sáng le lói.

Hy vọng trong lòng mọi người lụi tắt.

“Đi thôi.” Tôn Ly cuối cùng vẫn không đành lòng: “Bất Khí, ngươi và ta ra khỏi thành một chuyến, thử tìm xem.”

“Được!” Tôn Bất Khí đã sớm không nhịn được.

Hai tỷ đệ rời khỏi nhà, chuẩn bị đi dắt ngựa.

“Ừ ừ ừ...”

Cũng ngay lúc đó.

Tiếng tù và đình tai nhức óc vang lên, khói đen cuộn cuộn bốc lên, che khuất cả bầu trời.

Chương 158: kỳ tích

“Giương ba đồng lửa, trên ụ cắm hai lá cờ, đốt ba đồng củi, hẳn là có hơn hai ngàn quân địch đến tấn công!”

Tôn Bất Khí nhận ra tín hiệu.

...

Tại Trường Thành.

Triệu Khang phụ trách tuần phòng đã thức trắng đêm, cũng không đợi được đội trinh sát đêm khác trở về.

“Chết chắc rồi.” Hắn khẽ lắc đầu, tự nhủ: “Thiên phú tốt thì có ích gì, còn tương lai xán lạn nữa chứ, còn chưa ra khỏi huyện Bà Dương đã chết, Uông mập cũng chết theo, lần này trong thành không ít kẻ phải vui mừng lắm đây.”

Triệu Khang trở về trong ụ, dựa vào tường ngồi xuống, chuẩn bị chợp mắt một lát.

Kết quả vừa nhắm mắt lại, binh sĩ trên đài quan sát đã lớn tiếng hô hoán.

“Địch tập kích!”

“Đại quân đến! Đại quân đến!”

“...”

“Đại quân, đại quân gì cơ?!”

Triệu Khang giật mình tỉnh giấc, vội vàng leo lên đài quan sát theo thang dây.

Chỉ thấy cách đó mười dặm, trên vùng đất rộng lớn vô biên, xuất hiện một đám kỵ binh đen kịt, ước tính số lượng, ít

nhất cũng phải hai ngàn!

Tất Hà Bộ có hai ngàn người không sai, nhưng không phải toàn bộ đều là kỵ binh.

Thật sự tăng quân rồi sao?

Triệu Khang càng thêm hoang mang.

Đánh trận kiểu gì thế này?

Công thành không phải chuyện một ngày có thể thành công.

Cho dù Tất Hà Bộ muốn đánh Bà Dương, cũng nên tìm chỗ đóng quân trước, rồi từ từ tính kế, sao lại có thể cưỡi ngựa xông thẳng về phía này, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Chờ đã!

Bọn chúng đang đuổi theo người khác!

Triệu Khang cố gắng nheo mắt, muốn nhìn rõ hơn.

Hắn nhìn thấy trước đại quân của người Man.

Còn có tám kỵ sĩ.

Kỵ binh người Man đang đuổi theo tám kỵ sĩ này, hơn nữa dường như không dám tới gần, chỉ đi theo từ xa, hình như có điều kiêng dè.

“Giá!”

Thiên Hộ Sở phản ứng nhanh nhất, toàn quân xuất kích.

Kỵ binh dẫn đầu đến Trường Thành.

Hướng Đình Xuân phi ngựa lên trước, lao lên lầu thành như bay, La Đông Tuyền theo sát phía sau, tiếp theo là Tôn Bất Khí, Tôn Ly, cuối cùng là Vương Lực, Ngô Đạt và những người khác cũng cưỡi chiến mã đến.

“Chuyện gì vậy!”

Hướng Đình Xuân leo lên đài quan sát.

Quá đột ngột.

Hắn biết Tất Hà Bộ tăng quân qua lời của La Đông Tuyền.

Nhưng nhanh quá!

Tuyệt đối không thể lập tức tấn công tới đây.

“Đại nhân, là... là Trần Bách Hộ bọn họ!”

Triệu Khang cuối cùng cũng nhìn rõ tám kỵ sĩ phía trước.

“Tiểu sư đệ?”

Tôn Ly cùng với mọi người cũng theo nhau lên đài quan sát.

Chỉ thấy trong tám kỵ sĩ đi đầu, có một con bạch mã đặc biệt nổi bật.

Người ngồi trên ngựa, không phải Trần Tam Thạch thì còn có thể là ai.

Trước mặt hắn, còn đang khống chế một thiếu niên quý tộc ăn mặc kiểu người Man tộc.

“Con tin?”

Mọi người sao có thể không nhìn ra điểm này.

Rõ ràng.

Nhóm người của Trần Tam Thạch bị người Man tộc bao vây, nhưng lại bắt được con tin, dùng điều này để uy hiếp đối phương nhằm giành lấy sự sống.

Con tin có thể khiến hai ngàn kỵ binh Man tộc không dám hành động thiếu suy nghĩ, sẽ cao quý đến mức nào?

Người cao quý như vậy, lại sao có thể xuất hiện ở Tất Hà Bộ?!

“Sao có thể...”

La Đông Tuyền theo bản năng nghiêng người về phía trước, cánh tay đặt lên tường thành, cổ vươn ra nhìn về phía trước.

...

“Lui lại!”

Mấy ngày đêm vất vả, mọi người đã sớm kiệt sức.

Ngay cả Trần Tam Thạch, hai mắt cũng đỏ ngầu, giọng nói trở nên khàn đặc: “Lui lại năm dặm!”

“Vị tiểu huynh đệ này.” Thiên Hộ Man tộc cười ngửa đi theo từ xa: “Các ngươi đã đến biên giới, có phải nên trả điện hạ lại cho chúng ta rồi không?”

“Bớt nói nhảm, đợi chúng ta vào thành rồi hãy nói!”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho Cửu hoàng tử nói.

Cửu hoàng tử hiểu ý: “Làm theo lời hấn nói, lui lại năm dặm, cho bọn họ đủ khoảng cách an toàn để vào thành!”

Dưới sự chú ý của hàng ngàn ánh mắt.

Kỵ binh Man tộc liên tục rút lui, không dám tiến lên nửa bước.

Trần Tam Thạch dẫn mọi người, thuận lợi đến dưới chân tường thành.

“Tiểu sư đệ!” Tôn Ly hướng xuống dưới tường hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại dẫn dụ nhiều kỵ binh như vậy!”

Trần Tam Thạch đáp: “Chúng ta trong lúc trình sát, gặp phải kỵ binh Tất Hà Bộ bao vây, may nhờ có người này, mới may mắn thoát thân!”

Quả nhiên là gặp phải kỵ binh.

Trong tình huống này.

Vậy mà vẫn còn sống sót!

Thật là một kỳ tích hiếm có!

Không chỉ vậy.

Mọi người còn thấy, có hai con ngựa riêng biệt, trên lưng chở thi thể, thậm chí cả thi thể của chiến hữu đã chết cũng mang về!

Công lao hiển hách!

Hướng Đình Xuân vội vàng hỏi thêm: “Đây là người nào?!”

“Có lẽ là một hoàng tử!”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Người hãy tự giới thiệu với mọi người.”

“Được... được! Các người nghe đây!”

Hoàng tử nói: “Bản vương là Cửu hoàng tử của Vũ Văn Đại Hãn nhất tộc! Nếu các người dám giết ta, phụ hãn nhất định sẽ tắm máu huyện Bà Dương.”

Hoàng tử!

“Cửu hoàng tử?”

Tôn Bất Khí lẩm bẩm: “Ta có nghe nói, Vũ Văn Đại Hãn có mười người con trai, duy chỉ yêu thương Cửu hoàng tử, nghe nói coi như Đại Hãn đời tiếp theo mà nuôi dưỡng. Hắn không ở Đại Đô, sao lại chạy đến Tất Hà Bộ, còn bị Tam Thạch bắt sống.”

Chương 159: hạ chiến thư

Bắt sống hoàng tử...

Thần sắc của Hường Đình Xuân trở nên kích động.

Chiến công hiển hách!

Ai có thể ngờ được.

Phái đi mấy đội Dạ Bất Thu.

Vậy mà có thể bắt sống Đại Hãn tương lai của Vũ Văn nhất tộc!

Đây là chiến công lớn đến mức nào!

Thuộc hạ lập công, thượng quan cũng sẽ được hưởng theo!

“Tốt, tốt, tốt!” Hường Đình Xuân liên tục nói ba chữ tốt: “Mở cửa thành, nhanh, nhanh đưa Trần Bách Hộ bọn họ vào!”

Hơn trăm kỵ binh xuất thành tiếp ứng.

Trở về biên giới, sáu người có đến năm người mệt mỏi ngã vật xuống đất.

Chỉ còn một mình Trần Tam Thạch có thể trụ vững.

Hắn tiện tay ném hoàng tử xuống ngựa, đôi phương lập tức bị quan binh khống chế.

“La Đông Tuyền! Ta muốn mạng chó của ngươi!”

“Keng ——”

Uông Trục sau khi thở hồn hển, liền bò dậy từ mặt đất, rút đao bên hông một tên sĩ tốt, trực tiếp chém về phía La Đông Tuyền, nhưng hắn vốn chỉ là Luyện Cốt, lại còn bị thương không nhẹ, làm sao có thể là đối thủ.

La Đông Tuyên giờ đao đỡ, dễ dàng đẩy lui đối phương:
“Ngươi điên rồi sao?!”

“Hương Thiên Hộ!”

Uông Trục gào lên: “Chúng ta trên thảo nguyên, không hiểu sao bị kỵ binh Man tộc phát hiện bao vây, ta hoài nghi có người cố ý kích động Man tộc, muốn đưa chúng ta vào chỗ chết! Người này chính là La Đông Tuyên!”

“Vu không! Ta vì sao phải hãm hại người mình?!” La Đông Tuyên giận dữ: “Các ngươi tự mình bắt cản lộ tẩy, liên quan gì đến ta! Ba mươi đôi mắt tận mắt chứng kiến, ta và các ngươi đi khác hướng! Người vu oan ta, cũng phải có chứng cứ chứ!”

“Lưu Kim Khôi!” Hương Đình Xuân chất vấn: “Ngươi nói đi, nói thật!”

“La Thiên Hộ nói là sự thật.” Lưu Kim Khôi thành thật trình bày: “Hắn ở phía tây bắc nhất, ở giữa còn cách ta, khoảng cách với Trần Bách Hộ bọn họ rất xa.”

“Ừm.” Hương Đình Xuân gật đầu: “Uông Trục, hắn là hiểu lầm, tiết lộ tin tức hãm hại đồng đội là tội chết. Hơn nữa, các ngươi không phải sống sót trở về sao, chỉ là nguy hiểm suýt soát, còn lập kỳ công!”

“Ta...” Uông Trục nghẹn lời.

Quả thực chỉ là suy đoán, không có chứng cứ xác thực.

Sống sót trở về?

Trần Tam Thạch cười lạnh trong lòng.

Hắn thì sống sót trở về, vậy mấy người Lý Đại Chí, Hạ Nhị Ngưu thì sao?

Chứng cứ.

Đã khó tìm, vậy thì mẹ nó đừng tìm nữa!

Luyện Tạng rất xa vời sao?

Tên Hường Đình Xuân này, rõ ràng cũng không muốn làm lớn chuyện.

Bởi vì La Đông Tuyền là tâm phúc trong số những tâm phúc của hắn.

Không thể thực thi công lý theo thủ tục.

Chỉ có thể thực thi công lý theo kết quả.

Trần Tam Thạch mặt không đổi sắc, chỉ nói: “Còn xin Thiên Hộ đại nhân, hãy ban ân huệ cho gia quyến của những huynh đệ đã chết!”

“Không chỉ vậy!” Hường Đình Xuân tâm trạng vui vẻ: “Sau khi việc này được tấu lên triều đình, chắc chắn sẽ chấn động triều dã! Các ngươi lần này, mỗi người đều sẽ có thưởng!”

“Quan binh Đại Thịnh nghe đây!”

Bên ngoài tường thành.

Có một kỵ binh truyền tin riêng lẻ đến dưới tường thành, cao giọng hô: “Các ngươi còn không mau đưa điện hạ ra, chúng ta nhất định sẽ huyết tẩy Bà Dương!”

“Vậy các ngươi cứ thử xem!” Hường Đình Xuân từng chữ từng chữ nói: “Bản quan ở ngay tại đây chờ các ngươi đến!”

“Được! Các ngươi chờ đây!”

Kỵ binh Man tộc dần dần rút lui, biến mất ở cuối tầm mắt.

Công thành, cũng không phải nói công là công, cần nhiều sự chuẩn bị.

Hôm nay, coi như đã hạ chiến thư.

...

Bảy ngày sau, có một phong chiến báo từ một huyện nhỏ hẻo lánh biên giới, được Binh Bộ đệ trình lên Nội Các, chuyển đến Ty Lễ Giám, cuối cùng đệ trình đến Vạn Thọ Cung, do chương ấn thái giám Ty Lễ Giám đích thân đọc to:

“Ngày mừng hai tháng mười một, Thừa Tín Giáo Ủy lục phẩm huyện Bà Dương - Trần Tam Thạch, dẫn đầu mười người tạo thành tiểu đội Dạ Bất Thu, thâm nhập vào đất địch, trong vòng vây của hai ngàn kỵ binh đã bắt sống Vũ Văn Cử hoàng tử, toàn thân trở về.”

“Có chút ý tứ.”

Phía sau màn trướng, truyền ra thanh âm bình thản.

“Đáng tiếc, sinh sai chỗ.”

“Thôi vậy, ta có ba bảo, thứ nhất gọi là từ.”

“Cho vị Giáo Ủy trẻ tuổi này một cơ hội đi.”

...

Ngày hôm sau khi trở về thành.

Chuyện Trần Tam Thạch bắt sống hoàng tử, truyền khắp Bà Dương.

Tiếng tăm của hắn gần như lấn át cả Hương Đình Xuân.

Lại có thêm hai trăm người ở huyện Bà Dương đến xin gia nhập quân đội.

Hương Đình Xuân không từ chối ai, trình lên Đô Chỉ Huy Sứ Ti, xin tạm thời mở rộng Thiên Hộ Sở.

Vì chiến sự sắp đến gần.

Cấp trên chắc chắn sẽ không từ chối.

Ngoài ra, Hương Đình Xuân còn xin điều động binh lực đến củng cố phòng ngự Bà Dương.

Đại chiến sắp đến rồi!

Tình hình do Trần Tam Thạch và những người khác trình sát được, tóm lại là Tất Hà Bộ đã tăng quân lên đến năm ngàn người một cách kín đáo.

Không thể loại trừ khả năng.

Thực sự có liên quan đến tiên bảo.

Tiếp theo, có lẽ sẽ có thêm giáo đồ Vu Thần Giáo lén lút xâm nhập vào Bà Dương.

Chương 160: Thu hoạch lớn nhất.

Rời đi, chắc chắn là không thể rời đi được.

Ngay từ đầu Trần Tam Thạch đã không có lựa chọn.

Nếu gia nhập võ quán, nói không chừng bây giờ vẫn còn đang nịnh bợ Lương huynh ở võ quán Thiên Nguyên, thậm chí còn chưa có được một môn công pháp Luyện Cốt.

Gia nhập quân doanh, công pháp thì có rồi, nhưng cần phải liều mạng.

Bất kỳ sự lựa chọn nào cũng đều có cái giá tương ứng.

Điều duy nhất Trần Tam Thạch có thể làm là không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn!

Chuyến đi thảo nguyên lần này, thu hoạch cũng không nhỏ.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tinh thông)】

【Tiến độ: 885/1000】

Trong sinh tử chiến, huyết mạch sôi trào.

Linh lúa ăn trước khi lên đường cơ bản đã được tiêu hóa hết, độ thuần thực công pháp tăng lên đột ngột, tốc độ nhanh đến mức khó tin.

Mấy ngày nữa là có thể đột phá đến Luyện Bì.

Không cần phải công khai ra ngoài nữa, lặng lẽ đột phá là được.

Trước đây là để thể hiện thiên phú.

Giờ đã đủ rồi.

Tiếp theo còn phải đối phó với những võ giả Luyện Tạng như Đan Nguyên Trục, La Đông Tuyên, không cần thiết để bọn hăn nảy sinh cảnh giác.

Quan trọng nhất là:

Trước khi Luyện Tạng, không có cách nào thắng quan tiền chức.

Tại sao phải phí công vô ích?

[Theo dấu (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 705/1000]

.....

[Kỹ năng: Thống binh (Nhập môn)]

[Tiến độ: 233/500]

[Hiệu quả: Chủ tâm cốt]

.....

[Kỹ năng: Ngự mã (Tinh thông)]

[Tiến độ: (109/500)]

Phải nói rằng,

Lần này có thể sống sót, công lao của Tiểu Tầm ít nhất cũng phải chiếm một nửa!

Nếu không có thần tốc của Bạch Hạc Mã, Trần Tam Thạch tuyệt đối không thể nào bắt sống Cửu hoàng tử trong thời gian ngắn như vậy.

Ngoài việc nâng cao các kỹ năng khác nhau.

Thu hoạch lớn nhất.

Có lẽ chính là thanh kiếm này!

“Keng ——”

Trần Tam Thạch rút kiếm ra, khiến Lan tử nhi trong lòng hấn giật mình.

Hai người cũng coi như đã trải qua sinh tử cùng nhau.

Sau khi gặp lại, đã trân trọng nhau suốt một đêm.

Thanh kiếm này, vỏ kiếm chủ yếu được làm bằng gỗ mun đen, sau đó dùng vàng để vẽ lên bề mặt những hoa văn như dây leo, ở giữa còn được khảm một viên hồng ngọc, lấp lánh dưới ánh nến.

Lưỡi kiếm dài ba thước sáu tấc, ám chỉ ba trăm sáu mươi chu thiên, rộng một tấc tám phân, ứng với nửa số Thiên Cương, toàn thân không có một chút tì vết, lấp lánh hàn quang, lưỡi kiếm sắc bén, cảm giác cầm trên tay không nặng không nhẹ, vừa vặn.

“Trần Nhạc Kiếm!”

Trần Tam Thạch đã đọc được trong sách.

Triều đại thống nhất trước Đại Thịnh có tên là Đại Yên.

Thanh Trần Nhạc Kiếm này, là do hoàng đế trung hưng của Đại Yên đúc nên, ai ngờ trăm năm sau lại rơi vào tay Vũ Văn nhất tộc.

Sau khi Đại Yên sụp đổ.

Khu vực Trung Nguyên bước vào thời kỳ chia cắt kéo dài hơn một trăm năm.

Người ngoại tộc thi nhau “Trung Nguyên hóa”, đọc sách của người Trung Nguyên, mặc quần áo của người Trung Nguyên, nói ngôn ngữ của người Trung Nguyên.

Sau đó bị Đại Thịnh Thái Tổ Tào Tiếp đuổi về thảo nguyên, hơn ba trăm năm qua, quá trình “Trung Nguyên hóa”

của người Man tộc đã thụt lùi rất nhiều, nhưng ngôn ngữ vẫn giữ nguyên.

“Kiếm tốt!”

Trần Tam Thạch yêu thích không rời tay.

Thanh kiếm này, đã gần như chém hỏng Lô Diệp Thương của hắn, mà Lô Diệp Thương đã được gửi đến lò rèn để sửa chữa.

Sau khi trở về Bà Dương, cũng không có ai nhắc đến chuyện thanh kiếm với hắn, đương nhiên thuộc về sở hữu của hắn.

Sau khi Luyện Bỉ, cũng phải dành thời gian luyện kiếm!

Còn về Vũ Văn Cửu hoàng tử.

Hình như hắn đã bị áp giải đến phủ thành ngay trong đêm, sau đó sẽ bị đưa đến kinh thành.

Thân phận hoàng tử tôn quý.

Bọn họ không có tư cách quyết định hắn đi hay ở.

“Đây cũng coi như là một đại công, không biết lão hoàng đế có thể cho ta chút gì tốt không.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ trong lòng.

Nhưng đang lúc chiến loạn, từ bắc cảnh đến kinh thành cách nhau rất xa, đi tới đi lui không biết phải mất bao lâu.

Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là nâng cao thực lực.

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch đến doanh trại.

Chu Đồng, Từ Bân đều có mặt, không có gì đáng ngại.

Việc sáu người bọn họ có thể sống sót, công lao không thể không kể đến sự phối hợp của Xa Huyền Trận cùng với kỹ

năng thống binh mang lại sự bình tĩnh trong lúc nguy cấp.

Nếu không, đừng nói vài phút, ngay lập tức sẽ bị nghiền nát.

“Vương Lực, người hửn là quen biết bọn người Lý Đại Chí đúng không.”

Trần Tam Thạch lấy ra hai mươi lượng bạc: “Tìm thời gian đưa số bạc này đến nhà bọn họ, tiện thể xem thử tiền phúng viếng, tiền bồi thường mà Thiên Hộ hứa hẹn đã đưa đủ chưa, có vấn đề gì thì quay lại báo cho ta biết.”

Mặc dù chỉ là một binh lính, nhưng đó cũng là mạng người.

Hửn không giống như Hướng Đình Xuân, coi thương vong chỉ là những con số, trong khả năng có thể, hửn sẽ luôn giúp đỡ.

Đối với các quan lại làm việc, hửn cũng không yên tâm.

Ai biết được tiền trợ cấp đã hứa có bị bớt xén hay không.

Chương 161: phần cuối cùng

“Chu Đồng, các người ở chỗ trị thương sẽ được cung cấp tiền, không cần phải nói, tiếp theo là tu luyện, những tài nguyên cần thiết cho cảnh giới Luyện Huyết ta sẽ lo hết, Bồ Huyết Thang, Bồ Nguyên Thang cứ uống thoải mái.”

Trần Tam Thạch hào phóng nói.

Hương Đình Xuân không thưởng cho được những thứ tốt.

Bồ Huyết Thang, Bồ Nguyên Thang vẫn phải thưởng.

Nếu không, ma quỷ nào còn đi theo hắn làm việc.

“Cảm ơn đại nhân!”

Chu Đồng và những người khác chấp tay.

Những người nghèo như bọn họ, thiếu nhất chính là thuốc bổ, nếu không tốc độ tu luyện sẽ không chỉ dừng lại ở mức hiện tại.

“Uông mập, vết thương của người thế nào?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Dù sao cũng là Luyện Cốt viên mãn, bị chém hai đao cũng không chết được.”

Thuộc hạ của Uông Trục hy sinh, cũng coi như là do hắn đích thân dạy dỗ: “Chỉ là đáng hận, không giết được La Đông Tuyền! Người có biết, hắn là cảnh giới gì không?”

“Mới lên Phó Thiên Hộ, không phải là mới bước vào Luyện Tạng sao?” Trần Tam Thạch hơi ngạc nhiên nói: “Không phải vậy sao?”

“Không phải vậy!” Ông Trục đi cùng với hấn đến một nơi không người, hạ giọng: “Mặc dù ta đã bị tụt cảnh giới, nhưng ta rất rõ ràng về thực lực của mỗi cảnh giới, huống chi ta đã ở Bà Dương hơn mười năm, ngay cả hấn luyện công pháp gì ta cũng biết.”

“Hấn tuyệt đối không phải là Luyện Tạng nhập môn, ít nhất cũng là Luyện Tạng tinh thông! Hấn đang che giấu cảnh giới!”

“Ừm.” Trần Tam Thạch gật đầu, ghi nhớ trong lòng.

Hấn vừa mới có ý định che giấu cảnh giới.

Không ngờ La Đông Tuyên đã làm như vậy từ lâu.

Bản thân mình chuẩn bị che giấu cảnh giới là để đối phó với võ giả Luyện Tạng, hấn là để đối phó với ai?

“Người cũng đừng lo lắng.” Ông Trục nói: “Từ này về sau, có hai người Bất Khí sư đệ bọn họ ở đó, La Đông Tuyên là tuyệt đối không dám xuống tay đối với người, tu luyện cho tốt là được, người không cần quá lâu là có thể đuổi kịp hấn.”

“Đan Nguyên Trục thì sao?” Trần Tam Thạch bổ sung: “Kẻ này có che giấu cảnh giới không?”

“Không có.” Ông Trục trả lời: “Lần trước ở Quý phủ, lúc người luyện võ, ta mượn men rượu thử thăm dò, xác thực là mới vào Luyện Tạng, nhưng vẫn được tính là vững chắc, không tệ.”

Trần Tam Thạch hiểu rõ.

Thứ cảnh giới này.

Đa số trường hợp chỉ có thể cao nhìn thấp, thấp nhìn cao rất khó nhìn thấu.

Cũng chỉ có trường hợp của Uông mạp là tương đối đặc thù.

Nói chuyện xong, Trần Tam Thạch một ngày cũng không nghỉ ngơi, lập tức đầu tư vào tu luyện, chuẩn bị một hơi đột phá Luyện Bì.

.....

Tại nhà ở.

Hương Đình Xuân luyện đao ở trong sân.

La Đông Tuyền được nha hoàn dẫn vào: “Thiên Hộ đại nhân, ngài tìm ta có gì phân phó?”

Hương Đình Xuân không nói chuyện, tiếp tục luyện đao, để mặc La Đông Tuyền đứng đó.

Cho đến một canh giờ sau.

Hắn mới thu đao dừng lại, nhận lấy khăn lông nóng nha hoàn đưa tới lau mồ hôi, vẫn không vội mở miệng, lại ngồi trên ghế mây thông thả uống trà.

La Đông Tuyền cũng cứ thế im lặng đứng đó, không nói một tiếng, như khúc gỗ.

“Nói đi lão La.” Hương Đình Xuân buông chén trà: “Tại sao nhất định phải làm như vậy?”

“Bỉ chức không hiểu ngài nói gì!” La Đông Tuyền cúi đầu.

“Tiết lộ hành tung đồng đội, có gì khác thông đồng với địch phản quốc!” Hương Đình Xuân đứng dậy, đi đến trước mặt La Đông Tuyền, đè nén cơn giận: “Ngươi, nhất định phải gấp rút muốn Trần Tam Thạch chết đến vậy, đến nỗi không nề mặt ta chút nào sao?”

“Đại nhân, ta cũng là để tự bảo vệ mình.” La Đông Tuyền không diễn nữa: “Hắn sau này ở bắc cảnh có quyền có thế, chỉ

cần một câu nói, dù không lấy mạng ta, cũng có thể đoạn tiền đồ của ta, đoạn tiền đồ của toàn bộ La gia ta.”

“Bốp!” Hường Đình Xuân vung tay như quạt sắt, tát mạnh vào mặt La Đông Tuyền, phát ra tiếng vang giòn giã: “La Đông Tuyền! Ngươi đừng quên, năm đó là ai thấy ngươi đáng thương, mang ngươi đến doanh trại, tận tay truyền thụ võ nghệ, lại là ai, nhường ngươi tài nguyên, để ngươi có tu vi ngày hôm nay!”

“Thuộc hạ không dám quên!” Trên mặt La Đông Tuyền hiện rõ dấu bàn tay đỏ tím, không dám phản kháng chút nào: “Ân tình của Thiên Hộ đại nhân, thuộc hạ nhất định sẽ dùng tính mạng báo đáp!”

“May mà không có bằng chứng, chuyện này, bản quan sẽ giúp ngươi đè xuống!” Hường Đình Xuân thở ra một hơi trọc khí: “Nhưng nếu còn có lần sau, ngươi hãy tự cầu phúc đi! Cút!”

La Đông Tuyền cung kính ôm quyền, lui vài bước mới quay người rời đi.

Ra khỏi cửa lớn, hắn nhổ một bãi nước bọt lẫn máu về phía cửa, mặt không chút biểu cảm.

...

“Ào ào ào!”

Trong hang động.

Trần Tam Thạch đổ “Ngưng Lộ Đoán Thể Thang” vào thùng gỗ.

Mấy ngày gần đây, hắn không đến Quý phủ nữa.

Mà sai người mang thuốc đã sắc đến nhà.

Hôm nay là phần cuối cùng.

Dùng xong cũng vừa lúc đột phá, sau đó cũng không còn
Ngưng Lộ Đoán Thể Thang để dùng.

Đầu tiên là mài luyện da thịt trong cát sắt.

Chương 162: mượn thuốc

Chờ đến khi cả người đầy máu, lại nhảy vào thùng thuốc.

Dược dịch lạnh lẽo thấm vào cơ thể, không ngừng chữa lành vết thương, nuôi dưỡng thân thể.

Ngâm một lúc, Trần Tam Thạch nhảy ra, nhắc Lô Diệp Thương đã được sửa chữa lên múa.

Công pháp thi triển ra.

Dược dịch trước đó thông qua vết thương thấm vào máu thịt, sau khi hấp thụ hết dược lực lại thông qua lỗ chân lông tràn ra, đọng trên người như những hạt sương trong suốt, vì vậy mới có tên là Ngưng Lộ Đoán Thể Thang.

Các loại thuốc bổ, thịt thú, cộng thêm linh lúa quan trọng nhất.

Trần Tam Thạch một lần nữa đi đến thời khắc đột phá.

Hắn có thể cảm nhận được.

Khí huyết không chỉ ảnh hưởng đến kinh mạch và xương cốt, khi dùng khí huyết cường hóa thương pháp, ngay cả da thịt cũng được cường hóa, như thể toàn thân từ đầu đến chân, có thêm một lớp giáp dày.

“Àm!”

Một thương đâm ra, khoét vào vách hang một lỗ thủng to tướng.

Tổ chất tổng hợp của Trần Tam Thạch lại được nâng cao một bậc, da thịt càng thêm dày dặn cứng cáp, vượt xa da trâu, so với Huyền Bì cũng mạnh hơn nhiều!

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Cân, Tiên Thiên Kim Cương, Da Cứng Như Xương】

【 Da Cứng Như Xương: Khi khí huyết dồi dào, da thịt cứng cáp vô song, năng lực phòng ngự tương đương với Dị Cốt, đao kiếm khó xuyên.】

“Àm âm âm!”

Trần Tam Thạch nắm chặt nắm đấm, đấm mạnh vào tường hơn mười phát, tạo ra từng lỗ thủng.

Hắn không cảm thấy đau đớn chút nào, mức độ phòng ngự của da thịt đã biến thành một lớp giáp cốt không gì phá nổi, hơn nữa còn không phải là xương cốt bình thường, mà là Dị Cốt chỉ có thể rèn luyện được nhờ công pháp thượng thừa!

Trần Tam Thạch rút bảo kiếm, nhẹ nhàng vạch một đường trên cánh tay.

Một cơn đau nhói, để lại vết trắng, nhưng không gây ra tổn thương thực sự.

Đây còn là Trần Nhạc Kiếm.

Nếu đổi thành đao kiếm bình thường, càng khó phá vỡ phòng ngự.

“Cũng không phải lúc nào cũng cứng như vậy, cần phải có đủ khí huyết mới được.”

Trần Tam Thạch không ngừng thử nghiệm.

Ở trạng thái bình thường, da cũng sẽ cứng cáp hơn người thường, nhưng không đến mức phi nhân loại.

“Đợi đến khi đại thành, chính là Kim Cương Chi Thân!”

“Không còn thuốc nữa!”

Trần Tam Thạch cảm thán.

Xi Hồ Huyết Tửu do Binh Bộ đưa đến để khen thưởng, Hướng Đình Xuân đã thưởng cho hắn hai vò, nhưng đó là loại chuyên dành cho Luyện Cốt đại thành, trong sách y nói, uống trước không những vô dụng mà còn có hại, tạm thời không dùng được.

“Đến võ quán mượn một ít vậy!”

Nhân sâm đen trăm năm.

Ở huyện Bà Dương, cơ bản đều được thu hoạch rồi cất ở nhà làm bảo bối giữ gìn.

Trần Tam Thạch xuống núi, đã là đêm khuya.

Hắn đi thẳng đến bên ngoài đại trạch Lương gia của võ quán Thiên Nguyên.

Bắt đầu từ đây trước.

Nếu không tìm được, hắn sẽ đến Vân Hạc Phan gia và Triệu gia Triệu thị.

Tiệm thuốc của võ quán Thiên Nguyên không lớn, nhưng không có nghĩa là trong nhà không có bảo vật.

Tránh hai gia nô và đệ tử tuần tra ban đêm, Trần Tam Thạch nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà, di chuyển trên ngói mà không gây ra tiếng động nhờ vào kỹ năng “Thân nhẹ như yến”.

Thậm chí, hắn còn không giấu trường thương, cứ thế đeo trên lưng.

Trường thương, cung tên, Trấn Nhạc Kiếm, không thiếu thứ gì.

Không phải là hắn hoàn toàn không lo lắng bị phát hiện.

Chỉ là...

Lương gia tốt nhất nên cầu nguyện đừng ai phát hiện ra hấn.

Nếu không, huyện Bà Dương sẽ có thêm một vụ thảm sát cả nhà.

Bây giờ đã khác xưa rồi.

Lúc mới bắt đầu tập võ, gặp người của võ quán, hấn còn phải nhẫn nhịn.

Bây giờ, người của võ quán không cần phải ra tay, hấn chỉ cần cong ngón tay kéo dây cung là có thể giải quyết.

Chỉ là mượn một ít dược liệu.

Hy vọng bọn hấn đừng có không biết điều.

Trần Tam Thạch nhanh chóng tìm thấy nhà kho chuyên để dược liệu.

Người phụ trách canh gác đang nằm gục trên bàn ngủ gật, coi như đã cứu sống mấy chục mạng người của Lương gia.

Hấn trèo qua cửa sổ vào kho thuốc, cầm bao tải lên bắt đầu nhét.

Không lâu sau, đã nhét đầy.

“Quả nhiên có nhân sâm đen, số lượng còn không ít, đủ cho ta dùng một thời gian.”

Trần Tam Thạch ở góc phòng, tìm thấy một số hộp tinh xảo được cất riêng, mở ra, không phải nhân sâm thì là linh chi, còn có không ít bảo dược quý hiếm có thể dùng để hóa giải các loại kỳ độc.

Dù có dùng được hay không, hấn đều gói ghém mang đi.

Trong ngôi nhà lớn yên tĩnh của Lương gia.

Chỉ có một phòng sách sáng đèn.

Trần Tam Thạch suy nghĩ một chút, vẫn dẫm lên mái hiên đến gần, hé mở một khe hở nhìn vào.

Trong phòng, trước bàn.

Một nam tử trung niên tóc hoa râm đang ngồi đó, trước mặt sách vở bày bừa bộn, trong tay cầm một chiếc quạt xếp, ánh mắt dờ dẩn xoa qua xoa lại.

‘Đây là quạt của Lương Triển?’

Chương 163: Điểm Thương Kiếm Pháp

“Hừ, lão già, nhớ con trai rồi à?!”

Trần Tam Thạch có chút do dự không biết có nên để họ đoàn tụ hay không.

“Đồ vô dụng!”

Một tiếng chửi rửa the thé vang lên.

Một nữ nhân trông cũng tiêu tụy xông ra từ phòng ngủ, chạy thẳng đến thư phòng, thô bạo đá tung cửa: “Lão già, người ngày nào cũng ở đây giả vờ giả vịt có ích gì? Nếu người thật lòng thương Triển nhi, tại sao không đi báo thù!”

“Ta cũng muốn báo thù lắm chứ!” Lương Thăng Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng Hường Đình Xuân là Luyện Tạng tiểu thành, ta há có thể là đối thủ của hắn? Hơn nữa lại không có chứng cứ, hắn nhất định sẽ không thừa nhận!”

Hường Đình Xuân?

Trần Tam Thạch ngạc nhiên.

Hóa ra cái nòi này, Thiên Hộ đại nhân vẫn luôn gánh thay hắn.

“Vậy thì sao!” Nữ nhân gào lên: “Người có thể nhờ người khác giúp đỡ, Hường Đình Xuân kia, chẳng lẽ là vô địch thiên hạ sao? Bên người huyện lệnh, bên người tri phủ, chẳng phải đều có Luyện Tạng sao, người đi cầu xin họ giúp đỡ đi!”

“Không ai có thể giúp ta.” Giọng Lương Thăng Chi nghẹn ngào: “Quý Quảng Hiền và Hường Đình Xuân là cùng một giuộc, sao có thể giúp ta giết Hường Đình Xuân? Dù bán hết gia sản cũng không đủ tiền trả!”

“Vậy còn tri huyện thì sao?!” Nữ nhân hạ thấp giọng: “Tri huyện gần đây không phải cứ gọi các người qua đó sao, không thể nhờ hãn giúp đỡ sao?”

“Càng không thể!” Lương Thăng Chi nói: “Tân Tri huyện họ Tiết nghe nói là do Các phái tới, ngay cả lễ vật của chúng ta cũng ít nhận, tâm cao khí ngạo, sao có thể làm sát thủ cho nhà ta?”

“Hơn nữa gần đây hãn cứ gọi chúng ta qua đó, là để điều tra chuyện tiên bảo!”

“Muốn hãn giúp, trừ phi...” Lương Thăng Chi chợt hiểu ý của nữ nhân: “Người điên rồi, cất giấu tiên bảo, là tội diệt môn, không, tru di cửu tộc... Làm như vậy, đúng là có thể báo thù cho Triển nhi... Nhưng cơ nghiệp trăm năm của Lương gia ta, cũng sẽ bị huỷ hoại!”

“Cơ nghiệp?” Nữ nhân cười điên dại: “Lương Thăng Chi, con trai người đã chết, cơ nghiệp của người định để lại cho ai? Hơn nữa Man tộc sắp công thành, người nghĩ người có thể trốn ở trong nhà sao? Họ Hường sẽ không bắt người đi lính sao?”

Lương Thăng Chi vội vàng đứng dậy: “Người đang làm gì vậy?!”

Chỉ thấy nữ nhân lấy trâm cài dí vào cổ mình: “Nếu người thật sự là đồ vô dụng, ta sẽ tự mình đi tìm Triển nhi!”

“A!” Lương Thăng Chi gầm lên lật đổ bàn: “Các người đều ép ta, vậy thì cùng chết đi! Hường Đình Xuân, ta muốn đồng quy vu tận với người!”

Thật là một cảnh tượng cha mẹ tóc bạc tiễn con tóc xanh đầy cảm động, tình cha con sâu đậm biết bao!

Cảm động sao?

Trần Tam Thạch cười lạnh.

Lũ súc sinh này khi bắt người dân quê để thử thuốc, sao không nghĩ đến người khác cũng có gia đình.

Cho dù giết cả nhà bọn hấn, không tha cho già trẻ gái trai, cũng không đáng nửa điếm thương hại, ngược lại là trừ hại cho dân.

Chỉ là vì bọn hấn đổ tội lên đầu Hường Đình Xuân, lại có liên quan đến tiên bảo, nên không thể giết bừa bãi, nếu không dễ sinh ra rắc rối.

“Tri huyện quả nhiên là đến tìm tiên bảo, bên cạnh cũng có võ giả Luyện Tạng!”

“Xem ra nhà Lương gia muốn báo tin cho tri huyện.”

“Hường đại nhân, tự cầu phúc đi.”

Trần Tam Thạch không ở lại nữa, tung người nhảy lên, rời khỏi Lương gia rồi chìm vào màn đêm, biến mất không dấu vết.

.....

“Ngươi muốn luyện kiếm?”

Ngồi trên ghế đá uống rượu, Uông Trục ngẩng đầu, có chút khó hiểu trước yêu cầu đột ngột của thiếu niên: “Chắc chưa?”

“Chắc.” Trần Tam Thạch gật đầu mạnh mẽ.

Hắn đã tìm qua hai tỷ đệ Tôn Ly, bọn họ đều không biết, nên chỉ đành đến tìm Thang Nhược Sơn.

Uông Trục cẩn thận nhớ lại: “Ta thật sự có, đi theo ta.”

Lần đầu tiên vào nhà Ưng mập, quả thật là đơn sơ ngoài dự kiến.

Sân không ai chăm sóc, các phòng cũng không có đồ đạc, chỉ có phòng ngủ có một chiếc giường và một cái rương khóa.

Ưng Trục mở rương, từ bên trong lấy ra một đồng công pháp bí tịch, lại chọn ra vài quyển kiếm pháp, ném qua như không đáng tiền: “Người muốn luyện cái nào cũng được. Ta không có gì khác, chỉ có nhiều công pháp.”

“Lúc trước khi cuốn gói chạy trốn, bọn hắc chỉ lấy đi công pháp Luyện Tạng trở lên, Luyện Tạng trở xuống đều bị ta giữ lại.”

“Trong mấy quyển này, tốt nhất hẳn là 《Điểm Thương Kiếm Pháp》, cùng loại với sư phụ.”

“Tôn Đốc Sư?” Trần Tam Thạch hỏi: “Ông ấy không phải luyện thương sao?”

“Cũng luyện kiếm, theo ấn tượng trước khi sư phụ đột phá Võ Thánh, còn luyện đủ loại công pháp linh tinh.”

Ưng Trục sờ cằm: “《Điểm Thương Kiếm Pháp》 này, là tuyệt học của Điểm Thương Phái, một trong tám đại tông môn trăm năm trước, sau đó Điểm Thương Phái mưu phản bị diệt, công pháp rơi vào tay triều đình. Ngay cả sư phụ cũng luyện nó, chắc chắn rất tốt, nhưng chắc chắn cũng khó học, người không lo ảnh hưởng đến việc luyện thương sao?”

Chương 164: kiểm tốt

“So với chuyện này...” Trần Tam Thạch nói ra nỗi băn khoăn trong lòng: “Ta càng tò mò, tu luyện nhiều loại binh khí có thể nhận được lợi ích gì?”

Một tác dụng lớn của công pháp là giúp thân thể vượt qua giới hạn.

Nhưng thân thể theo cảnh giới tăng lên, tu luyện lại một môn binh khí có thể mang lại gì?

Chắc chắn thân thể sẽ không có sự cải thiện lớn.

Nếu không, thì đã sớm ai cũng biết rồi.

“Trước khi đạt đến Hóa Kinh, luyện thêm một loại công pháp binh khí, sẽ khiến khí huyết của người trở nên hùng hậu hơn, sau khi đạt đến Hóa Kinh, sẽ khiến chân lực của người sâu hơn, ngoài ra, không có lợi ích nào khác.”

Uông Trục vừa thay thuốc cho vết thương của mình, vừa kiên nhẫn giải thích: “Vì vậy, thường là những người có cảnh giới cao nhưng không còn hy vọng đột phá, mới đi sưu tầm các loại công pháp để luyện, nhằm nâng cao sức chiến đấu, bởi vì những người cùng cảnh giới đến cuối cùng, thường là so xem chân khí và khí huyết của ai mạnh hơn.”

“Cảnh giới của người còn thấp, luyện tập vào lúc này không có ý nghĩa lớn. “

“Cho dù luyện thành, trong thực chiến, hai loại công pháp cũng không thể đồng thời thi triển, người chỉ có một bộ não, làm sao có thể nhất tâm nhị dụng. “

“Cùng lắm, cũng chỉ là một trường binh một đoàn binh, đề phòng khi kẻ địch áp sát thì không bị động, người cũng đang nghĩ đến điều này phải không?”

“Coi như vậy.” Trần Tam Thạch không phủ nhận.

Chỉ là trong lòng nhanh chóng liên kết một số thông tin.

Những người có cảnh giới cao nhưng không còn hy vọng đột phá.

Câu nói này, cũng bao gồm cả Tôn Độc Sư trước đây.

Mãi cho đến sau năm Long Khánh thứ 15, Tôn Độc Sư mới đột nhiên đột phá đến cảnh giới trên Võ Thánh trong truyền thuyết.

Điều này có liên quan gì đến việc ông ta luyện kiếm không?

Tất nhiên, hiện tại chỉ là phỏng đoán.

Cái gọi là trên Võ Thánh còn quá xa vời.

Trước tiên hãy thử luyện kiếm đã.

“Liên chọn nó!”

Trần Tam Thạch nhận lấy 《Điểm Thương Kiếm Pháp》.

“Tùy người.” Ưông Trục bổ sung: “Có cảnh giới làm nền tảng, tốc độ tu luyện các công pháp khác sẽ nhanh hơn, nhưng có thể nhanh đến mức nào, còn phải xem tư chất và ngộ tính của người.”

“Cảm ơn!” Trần Tam Thạch không lãng phí thời gian.

Ngay hôm đó bắt đầu tu luyện kiếm pháp.

Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, là thông dụng.

Cái cần học chỉ có trụ công và kiếm chiêu.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên tập võ, chỉ cần luyện được trụ công, đánh ra chiêu thức một cách trôi chảy, đã tốn gần mười ngày.

Bây giờ học kiếm.

Hắn chỉ dùng nửa ngày!

【 Công Pháp: Điểm Thương Kiếm Pháp (chưa nhập môn)】

【Tiến Độ: 0/50】

【Hiệu Dụng: Chưa có】

Độ thuần thực nhập môn, chỉ cần năm mươi?

Trần Tam Thạch thử chính thức tu luyện.

Kết quả còn nhanh hơn hắn tưởng tượng.

Về cơ bản mỗi lần đánh một bộ kiếm pháp hoàn chỉnh, độ thuần thực đều tăng lên đáng kể.

Theo tốc độ này.

Chỉ cần một ngày.

Một ngày sau, kiếm pháp có thể nhập môn.

“Thật là một thanh kiếm tốt!”

Trần Tam Thạch nắm chặt Trần Nhạc Kiếm, có chút yêu thích không buông tay.

Loại bảo kiếm truyền thế này, đã không thể dùng tiền bạc để đo lường, hoàn toàn là bảo vật vô giá.

“Thật đúng là phá gia chi tử!”

“Nghe nói tên Cửu hoàng tử kia bị trực tiếp áp giải về kinh thành rồi.”

Đây là chuyện tốt.

Nếu Cửu hoàng tử ở lại Bà Dương.

Man tộc trăm phần trăm sẽ tiếp tục tăng binh, tướng lĩnh cấp cao hơn được phái đến cũng là điều tất yếu, chỉ dựa vào Hường Đình Xuân là không thể chống đỡ nổi.

Bây giờ Cửu hoàng tử bị áp giải đi.

Vũ Văn nhất tộc nếu còn muốn người, thì chỉ có thể tìm Hoàng Đế lão nhi.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Bà Dương an toàn, tương phản, vẫn là sinh tử chưa biết.

Tất Hà Bộ có ít nhất năm ngàn binh mã, thực tế có khả năng còn nhiều hơn.

Đối với một ngàn người của Thiên Hộ Sở.

Ngay cả khi là bên phòng thủ, cũng có không ít áp lực.

Trong ngoài Trường Thành bắt đầu củng cố công sự phòng ngự.

Đại chiến, sắp sửa bắt đầu rồi.

Trong ngoài Bà Dương, đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Không chỉ binh lính bận rộn không thể tả.

Thường dân cũng không thể tránh khỏi lao dịch.

Trường Thành biên giới xây dựng đã gần hai trăm năm, mỗi năm đều cần bảo trì.

Nay đại chiến sắp đến, càng phải gia cố lại những chỗ yếu kém.

Hai trăm dặm Trường Thành.

Chỉ dựa vào nhân lực của Thiên Hộ Sở căn bản không đủ, chỉ có thể dựa vào dân chúng.

“Lại Tử Thúc, ăn một chút đi.”

Trần Tam Thạch được phái đi giám công, dẫn Vương Lực đi đưa cơm cho bà con.

Loại lao dịch tạm thời này, thậm chí còn không lo cơm nước.

Dân chúng không làm cũng phải làm.

Nếu không, Man tộc phá thành, ai cũng không thể sống sót.

“Bánh bao thật thơm, Thạch Đầu, người làm quan lớn rồi, chắc gần đây tham ô không ít nhỉ!”

Lại Tử Đầu vừa nhận lấy liền gặm, cũng không nói một câu tử tế.

Chương 165: Kiểm đạo tộc thông

“Vô lễ!” Vương Lực tức giận nói: “Tên nhà ngươi, đại nhân tốt bụng xin Thiên Hộ lương thực cho các ngươi ăn, ngươi sao không biết điều?!”

“Miệng chó không nhả được ngà voi!”

Những người dân khác lập tức mắng chửi.

“Lại Tử Đầu, ngươi đi chết đi!”

“Đúng, ra khỏi thành chết dưới tay Man tộc, cũng coi như ngươi chết đúng chỗ!”

“...”

Trần Tam Thạch không để ý, để Vương Lực trông coi rồi đi lo việc của mình.

Lương thực là thứ mà hắn đã yêu cầu Hưởng Đình Xuân điều từ kho ra.

Trong loại trận chiến phòng thủ này, nếu không có sự hợp tác của dân chúng, độ khó sẽ tăng vọt.

Làm gì có chuyện vừa muốn ngựa chạy, lại không cho ăn cỏ?

Lương thực dự trữ của Thiên Hộ Sở đủ cho sáu tháng, chia cho dân chúng một phần nhỏ cũng không ảnh hưởng gì.

Trong kho lương của các đại hộ, võ quán, còn tích trữ vô số, chỉ chờ đến mùa đông để tăng giá bán mà thôi.

Nếu thật sự không đủ, thì đi cướp võ quán.

Trở lại doanh trại.

Trần Tam Thạch nhờ vào dược lực của linh lúa, luyện tập thương pháp hai canh giờ, sau đó bắt đầu luyện kiếm.

《Điểm Thương Kiếm Pháp》 tổng cộng được chia làm ba phần.

Phần trong tay hấn có thể trực tiếp tu luyện đến Luyện Tạng, tổng cộng mười ba kiếm, mỗi kiếm có tới bảy mươi hai đường biến hóa, không có đặc điểm rõ ràng nào, nếu phải nói thì đặc điểm chính là chú trọng sát phạt, mỗi chiêu mỗi thức đều dùng để giết người.

Trần Nhạc kiếm trong tay Trần Tam Thạch ngân nga rung động, lúc thì nhanh như gió táp mưa rào, lúc thì chậm như mây bay phiêu dật, mỗi kiếm đều ẩn chứa khí thể vạn biến, hùng vĩ, chém gió xé mây.

【Công pháp: Điểm Thương Kiếm Pháp (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/50】

【Hiệu quả: Tả hữu hồ bác, Kiếm đạo tốc thông】

【Tả hữu hồ bác: Nhất tâm nhị dụng, song trì binh khí, phát huy ưu điểm, bù đắp khuyết điểm.】

【Kiếm đạo tốc thông: Dưới cảnh giới nhục thân, kiếm pháp thần tốc, thông suốt không trở ngại.】

Kiếm đạo tốc thông!

Sau khi nhập môn, độ thuần thục vẫn chỉ có năm mươi.

Có nghĩa là, chỉ cần không vượt quá cảnh giới bản thân, đột phá đơn giản giống như ăn cơm uống nước vậy.

Như vậy.

Mối lo ngại của Uông Trục về việc trì hoãn tu luyện thương pháp hoàn toàn không tồn tại.

Quan trọng hơn.

Là tả hữu hổ báo!

Người bình thường không thể nào nhất tâm nhị dụng.

Trần Tam Thạch luyện thêm một loại đoản binh khí cũng chỉ là muốn đối phó với hoàn cảnh đặc biệt, thỉnh thoảng đối phó với kẻ địch có thể tiếp cận, không đến mức hoàn toàn không có cách nào, dù sao cũng tốt hơn tay không.

Nhưng nếu hai bộ công pháp có thể đồng thời thi triển, sẽ tạo ra sự biến đổi về chất!

Đôi khi, hiệu quả của một cộng một lớn hơn hai rất nhiều!

Thương được coi là vua của trăm loại binh khí, nhược điểm duy nhất là quá dài. Dù hắn đã luyện thương pháp đến mức thượng thừa, chưa từng bị ai tiếp cận thành công, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không.

Có thể đồng thời sử dụng kiếm pháp và thương pháp sẽ hoàn toàn bù đắp được điểm này.

Trần Tam Thạch lập tức thử ngay.

Trần Nhạc kiếm và Lô Diệp Thương trong tay hắn, giống như có hai người đang điều khiển, hơn nữa là hai người ăn ý đến mức tận cùng.

Đặc biệt là Trần Nhạc kiếm.

Dùng tay trái cầm kiếm cũng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn rất thuận tay!

“Tốc thông!”

Trần Tam Thạch tay phải cầm thương, tay trái cầm kiếm.

Chỉ trong hai ngày đêm.

Hắn đã đẩy Trần Nhạc kiểm lên đến cảnh giới đại thành của công pháp Luyện Huyết, khí huyết trong cơ thể trở nên hùng hậu hơn, tiến độ thương pháp cũng không bị ảnh hưởng.

“Trần đại nhân.” Triệu Khang tìm đến hắn: “Đến đại trưởng, Hường Thiên Hộ có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người.”

Trong trường trung quân.

Các vị Bách Hộ đều đã có mặt.

Ngoài ra, Tiết tri huyện, Quý tri phủ, thậm chí Tôn Ly, Tôn Bất Khí cũng đều có mặt.

Hường Đình Xuân nhìn thoáng qua Phùng Dung, ra hiệu cho hắn có thể bắt đầu.

“Rõ!” Phùng Dung chỉ vào vị trí cách Trường Thành hai mươi dặm trên sa bàn, mở miệng nói: “Hai ngày trước, ta phụng mệnh xuất thành tiến hành trinh sát một vòng, phát hiện ra Man tộc bắt đầu lần lượt hạ trại tại đây, và nhận được tin tức chính xác, chậm nhất là năm ngày sau, bọn hắn sẽ tấn công Bà Dương. “

“Trong đó, tổng binh lực khoảng sáu ngàn, kỵ binh nhẹ hai ngàn, kỵ binh nặng năm trăm. “

“Luận về cảnh giới, Luyện Tạng tăng lên hai người, Luyện Cốt tăng lên mười người, Luyện Huyết đại thành không rõ số lượng. “

“Ngoài ra, các loại khí giới hạng nặng như xe ném đá, xe công thành đều đầy đủ cả. “

“Nhìn lại phía ta. “

“Binh sĩ có thể chiến đấu 1056 người, cộng thêm 200 đệ tử võ quán, Luyện Tạng tham gia chiến đấu có ba người, Luyện Cốt mười hai người.

“Thiên Hộ đại nhân, thuộc hạ đã báo cáo xong.”

“Ừm.” Hương Đình Xuân khẽ gật đầu: “Nhìn chung, cao thủ của chúng ta nhiều hơn, nhưng binh lực của Túc Hà Bộ gấp mấy lần chúng ta, cho dù chỉ là phòng thủ, cũng sẽ rất khó chống đỡ lâu dài. “

Chương 166: Kéo dài

“Cho nên, Tri Phủ Quý, người có thể giúp một tay hay không, để Đô Chỉ Huy Sứ Ty An Định Phủ tăng thêm 1500 quân không?”

“Việc này không thuộc thẩm quyền của ta.” Quý Quảng Hiền cười gượng nói: “Hơn nữa, An Định Phủ phải đối mặt với năm vạn thiết kỵ, làm gì còn dư binh lực để điều động, nhiều nhất, cũng chỉ có thể phái thêm một võ giả Luyện Tạng từ gia tộc ta đến trợ trận.”

Nhiệm vụ của Quý Quảng Hiền hẳn vẫn chưa hoàn thành.

Hắn không thể trở về.

Ở lại Bà Dương, cũng đồng nghĩa với việc phải sống chết có nhau cùng với Bà Dương.

“Tôn Thiên Kim.” Hường Đình Xuân chuyển ánh mắt: “Độc Sư Phủ không thể điều thêm người đến sao?”

“Ta đã viết thư cho dịch trạm hỏa tốc đưa đến Lương Châu, gia phụ hẳn là sẽ có sắp xếp.” Tôn Ly giọng lạnh lùng nói: “Trước đó, ta và xá đệ sẽ ở lại Bà Dương trợ trận, tuyệt đối sẽ không lâm trận đào thoát.”

“Tốt! Thiên hạ đều biết Bát Đại Doanh thiết huyết, xem ra danh bất hư truyền!” Hường Đình Xuân nhìn mọi người, cổ vũ nói: “Chư vị, ngay cả thiên kim và thiếu gia của Độc Sư đại nhân cũng đều muốn tử chiến, chúng ta há có thể lùi bước?”

“Truyền lệnh của ta, từ ngày mai, toàn thể tướng sĩ Bà Dương Thiên Hộ Sở tiến vào Trường Thành, mười hai canh

giờ toàn ngày đợi lệnh, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nghênh địch!”

“Tuân lệnh!” Mọi người lĩnh mệnh.

“Trần đại nhân!”

Trần Tam Thạch vốn định về nhà trước bị gọi lại, hấn dừng bước: “Quý tri phủ, có gì sai bảo?”

“Hắc hắc.” Quý Quảng Hiền cười nói: “Trần đại nhân một mình xâm nhập vào đất địch hàng trăm dặm, trong vòng vây của trọng binh bất sống hoàng tử, lập nên kỳ công kinh thế, chắc hẳn không lâu nữa ngay cả kinh sư cũng sẽ nghe đến đại danh của ngươi.”

“Cao các lão rất giỏi nhìn người, nhất định sẽ giao trọng trách cho ngươi.”

“Quý tri phủ quá khen.” Trần Tam Thạch qua loa nói: “Đáng tiếc, dù ta muốn rời khỏi Bà Dương, hiện tại cũng không thể rời đi, dù có chuyện lớn đến đâu, cũng phải đợi đến khi chiến sự kết thúc mới có thể tính tiếp.”

Hai chữ.

Kéo dài!

Chỉ cần kéo dài, đợi đến khi cảnh giới của hắn tăng lên, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

“Trần đại nhân nói phải.” Quý Quảng Hiền vuốt râu: “Ta cũng sẽ không đi, sẽ ở lại cùng với tướng sĩ Bà Dương sống chết có nhau, việc này, quả thật nên đợi đến khi chiến sự kết thúc rồi bàn lại.”

“Quý tri phủ đại nghĩa!” Trần Tam Thạch đột nhiên chuyển giọng: “Chỉ là không biết...”

“Không có!” Quý Quảng Hiền ngắt lời: “Trần Bách Hộ, ta đi xa, sao có thể mang theo nhiều dược liệu như vậy?”

“Đương nhiên, nếu Trần Bách Hộ có thể cho ta một sự đảm bảo, ta cũng không phải là không thể, phái người từ An Định Phủ, nhanh chóng đưa thêm dược liệu đến.”

“Quý tri phủ hiểu lầm rồi.” Trần Tam Thạch nói: “Đạo lý không công không hưởng lộc, tại hạ vẫn hiểu.”

“‘Ngưng Lộ Đoán Thê Thang’ giá trị phi phàm, dù Quý tri phủ hào phóng, ta cũng không tiện mặt dày tiếp tục nhận không.”

“Tại hạ muốn hỏi, Quý tri phủ còn có bí dược nào khác không? Ví dụ như thuốc dùng để chữa thương, hồi phục khí huyết, ta cũng không dám đòi nhiều, chỉ cần dùng một lần là được.”

“Chuyện này sao~” Quý tri phủ trầm ngâm một lát: “Đương nhiên là có! Quý gia chúng ta buôn bán dược liệu mà phát triển, làm sao có thể chỉ có một bí phương? Dù là thuốc trị thương ngoài da hay thuốc bổ huyết giúp hồi phục khí huyết nhanh chóng, thuốc của Quý gia chúng ta đều tốt hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần.”

“Trần Bách Hộ đã mở lời, ta sao có thể từ chối, lát nữa sẽ cho người mang đến cho người một ít.”

“Đa tạ Quý tri phủ!” Trần Tam Thạch chấp tay, cáo từ rời đi.

“Đại nhân.” Đan Nguyên Trục cười nói: “Hắn bắt đầu xin thuốc rồi.”

“Đó là điều đương nhiên, phương thuốc giai đoạn Luyện Cốt của Quý gia chúng ta đã bị điện hạ lấy đi để bồi dưỡng tâm phúc, bất cứ ai dùng qua đều không nở đòi thuốc!”

Quý Quảng Hiền tự tin nói: “Lát nữa người đưa thuốc cho hấn, nhớ kỹ, mỗi loại chỉ đưa đủ dùng một lần. Hấn cầu ta lần đầu, sẽ còn cầu lần hai, hà tất lo không nắm được hấn?”

.....

“Xong rồi!”

Trần Tam Thạch thành công điều chế ra “Ngưng Lộ Đoán Thể Thang”, “Lục Nguyên Bổ Huyết Hoàn”, và thuốc trị thương ngoài da bí chế.

Ngưng Lộ Đoán Thể Thang, dù là Luyện Cốt tiểu thành, vẫn còn hữu dụng.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (tiểu thành)】

【Tiến độ: 108/2000】

Hai loại bí dược khác, tác dụng không lớn, nhưng không dùng thì phí.

Còn có thể khiến tri phủ cảm thấy bí dược nhà mình rất hấp dẫn hấn, ít nhất trước khi chiến sự kết thúc sẽ không đến gây phiền phức cho mình.

【Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (nhập môn)】

【Tiến độ: 403/500】

“Y thuật cũng sắp đột phá rồi!”

Trần Tam Thạch trở về nhà.

Cổ Tâm Lan như thường lệ đã làm xong cơm tối.

Đêm xuống.

Nàng lấy ra bộ trường bào màu xanh đậm mà nàng đã dành hai tháng để may xong, tự tay mặc cho hấn, kiểm tra xem có

chỗ nào không vừa vặn không, để có thể sửa lại ngay trong đêm.

Chương 167: Đại quân áp sát

“Vừa vặn rồi, Thạch ca mặc lên trông thật đẹp trai.”

Dưới ánh nến, trước gương đồng.

Cổ Tâm Lan cứ lặng lẽ ngắm nhìn nam tử của mình, đôi mắt hạnh từ ngây ngất dần dần trở nên đỏ hoe, nàng không tự chủ được ôm lấy hắn, siết chặt eo hắn, thì thầm: “Đứa bé của Đồng tử tử sắp chào đời rồi.”

“Ta biết.”

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Trần Tam Thạch mặc một bộ quần áo vừa vặn và thoải mái như vậy.

Hắn chỉnh lại tay áo, đáp: “Từ Bản sẽ đi thủ thành cùng với ta, ta sẽ để ý hắn một chút.”

“Không phải ý ta là...”

Cổ Tâm Lan ôm chặt hơn, giọng nói trở nên rất nhỏ: “Ý ta là, khi chàng trở về, chúng ta, chúng ta cũng nên có một đứa.”

Nói đến cuối.

Giọng nói không còn là sự xấu hổ, mà là ghen ngào.

Trọng tâm của câu nói này là “trở về”.

“Nàng yên tâm, ta rất mạnh.” Trần Tam Thạch đột ngột bế nàng lên: “Hơn nữa chuyện này cũng không cần đợi đến khi trở về, bây giờ cũng được.”

“Ừm~”

...

Đêm nay.

Còn có vô số cảnh tượng tương tự sẽ diễn ra trong quân đội.

Cha già im lặng, mẹ già dằn dò, vợ con khóc thút thít.

Bởi vì không ai biết, đêm nay có phải là đêm cuối cùng của sự đoàn tụ hay không.

Từ ngày mai trở đi.

Tất cả binh lính sẽ phải đến Trường Thành đóng quân, chống lại sự xâm lược của Man tộc.

Trước khi chiến tranh kết thúc, không ai được phép về nhà.

Giờ Mão.

Tiếng kèn vang vọng khắp doanh trại quân đội.

Những binh sĩ dưới sự tiễn đưa của người thân, lên đường đến doanh trại.

Hai tử đệ Tôn Ly cũng khoác lên mình áo giáp, cầm vũ khí lên đường.

“Tam Thạch.” Tôn Bất Khí bước nhanh theo kịp: “Chuyện thảo nguyên ta đã giúp người điều tra, tên Thiên Hộ họ La kia, người dưới tay hắn nói rằng hắn chưa từng rời đi một mình, có khả năng nào, là do Thang Nhược Sơn quá vô dụng, dẫn đến việc bị lộ không?”

“Có lẽ vậy.” Trần Tam Thạch không phản bác, cũng lười phản bác.

Đối với người của Đốc Sư Phủ, làm việc phải có bằng chứng.

Hắn không cần phải giải thích.

Tôn Ly nói: “Tiểu sư đệ người yên tâm, chúng ta sẽ để mắt đến hắn.”

Đến doanh trại.

Sau khi Hường Đình Xuân thực hiện một bài phát biểu dài, toàn bộ tướng sĩ đều tiến vào Trường Thành.

Những ngày tiếp theo, ăn uống ngủ nghỉ đều phải ở trong Trường Thành, nếu có việc phải rời đi thì phải được sự đồng ý.

Mỗi Bách hộ phụ trách hai vọng lâu, tương đương với cự ly hai mươi dặm.

Hai trăm đệ tử võ quán còn lại, và hơn hai trăm tân binh mới nhập ngũ, được phân bổ rải rác giữa các đội.

Những người dân thường, thì phụ trách nấu dầu sôi, chuyển đá lăn, gỗ lớn và các công cụ khác.

Hường Đình Xuân, La Đông Tuyền, cùng với Đan Nguyên Trục, ba người Luyện Tạng, đích thân tuần tra ngày đêm.

Ngoài ra, mỗi đêm đều có một đội Dạ Bất Thu ra khỏi thành để do thám.

Nhiệm vụ này, không còn đến lượt Trần Tam Thạch nữa.

Còn lại chỉ là chờ đợi.

Ba ngày trôi qua.

Kiểm pháp của Trần Tam Thạch đã nhanh chóng đạt đến trình độ Luyện Cốt nhập môn, sử dụng không hề trở ngại.

“Đại nhân, xong rồi!”

Hứa Văn Tài bận rộn mấy ngày, tự tay làm một mô hình sa bàn đơn giản, độ chính xác so với mô hình trong trại trung quân không hề kém cạnh.

Hắn cầm gậy gỗ, nét mặt hiện rõ sự chán nản: “Xong đời rồi!”

Đúng lúc giờ ăn.

Mọi người đều đang tụ tập trong vọng lâu, ăn thịt thú do Trần Tam Thạch mang đến, vì vậy đều nghe rõ mồn một.

“Xong đời con mẹ nhà ngươi!” Chu Đồng tiến lên liền đập một cú: “Đợi bọn Man tộc đến, ta sẽ đẩy ngươi xuống khỏi tường thành trước, để ngươi xong đời trước.”

“Thật sự xong đời rồi!” Hứa Văn Tài nghiêm túc nói.

Từ Bản tiến lại gần, vươn cổ nhìn: “Lão Hứa, binh thư ta cũng đã đọc qua, chúng ta nhân số không nhiều, nhưng dù sao cũng là bên phòng thủ, không thiếu lương thực lại có cả dân chúng trong thành giúp đỡ, vẫn có khả năng giữ được.”

“Ta không nói về chuyện đó.” Hứa Văn Tài hướng về Trần Tam Thạch nói: “Các ngươi không hiểu, đại nhân chắc chắn nhìn ra được, việc tăng quân của Tất Hà Bộ rất kỳ lạ, An Định Phủ cũng không có động tĩnh, quá kỳ lạ... Đáng tiếc, tình báo không đủ, ta không thể nhìn thấy tình hình cụ thể ở những nơi khác, không thể phân tích ra bọn Man tộc rốt cuộc muốn làm gì.”

“Nhưng nhìn vào hiện tại, thế trận mà chúng bày ra, là quyết tâm chiếm lấy Bà Dương, quả thật là nghịch thiên mà đi!”

“Ừm.” Trần Tam Thạch gật đầu, ra hiệu với mọi người rằng hân đồng ý với quan điểm này.

Quả thật kỳ lạ.

Dù có liên quan đến tiên bảo, cũng không thể giải thích được.

Loại chuyện này, chẳng phải nên âm thầm làm sao?

Ví dụ như phái thêm vài cao thủ Vu Thần Giáo, nhiều võ giả Luyện Tạng, Hóa Kinh hơn nữa.

Đại quân áp sát là chuyện gì chứ?

Tìm kiếm kiểu trải thảm, cũng không phải là tìm như vậy.

Tất nhiên, nếu chỉ có sáu ngàn người, vấn đề cũng không quá lớn, cùng lắm là bỏ trống thành trì, tất cả mọi người rút về huyện thành, tập trung lực lượng thủ vững bức tường thành cao hơn và kiên cố hơn.

Chương 168: sĩ khí

Nhưng sau đó sẽ thế nào.

Ai cũng không thể nói chắc.

Hắn giống như Hứa Văn Tài, có dự cảm rất không tốt.

Mọi người không phải thần tiên, chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước.

“Đại nhân, không thì chúng ta lên núi đi!” Trang Nghị lần thứ hai đưa ra đề nghị này: “Dẫn theo một trăm người, chạy thẳng vào rừng sâu, đại nhân chính là vua, lập sơn trại, chiêu mộ binh mã, dần dần lớn mạnh.”

Chu Đồng giơ hai tay tán thành: “Đúng đúng đúng, chúng ta cũng lập một triều đình nhỏ!”

“Hai người không có đầu óc sao, loại lời đùa cợt này cũng có thể nói bừa bãi?!” Từ Bân vội vàng ngăn bọn họ lại.

Hứa Văn Tài còn thật sự nghiêm túc phân tích với bọn họ.

Cuối cùng đưa ra kết luận, thiếu công pháp cao cấp và tài nguyên, một khi lớn mạnh sẽ đi vào ngõ cụt.

Đương nhiên, kỳ thật mọi người đều đang trêu đùa.

Bởi vì canh giữ thành quá nhàm chán.

Trần Tam Thạch không tham gia đùa giỡn, bổ sung xong thể lực, liền tiếp tục luyện thương và kiếm.

Lại hai ngày nữa trôi qua.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 308/2000】

Kiểm pháp cũng đuổi kịp cảnh giới bản thân.

【Công pháp: Điểm Thương Kiểm Pháp. Luyện Cốt (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

Độ thuần thực cần thiết tăng lên mấy chục lần.

Quả nhiên đạt tới cảnh giới nhục thân thì không thể nào tăng tốc nữa.

Về sau vẫn phải lấy thương pháp làm chủ.

“Nói đến.”

“Hành trình thảo nguyên kết thúc cũng đã mười mấy ngày rồi.”

“Tin tức ta bắt sống Vũ Văn Cửu hoàng tử, kinh thành hắc là đã nhận được rồi, không biết có thể cho ta chút gì không.”

Quan giai tước vị hắc đều không cầu.

Chỉ cầu một tài nguyên tu luyện.

Ngưng Lộ Đoán Thể Thang đối với Luyện Cốt tiểu thành vẫn còn hữu dụng, nhưng vẫn chưa đủ, hắc muốn nhanh chóng Luyện Cốt viên mãn, khi đối mặt với võ giả Luyện Tạng, không đến mức thúc thủ vô sách.

“Địch tập ——”

“Địch tập!”

Trên Trường Thành, lửa hiệu được đốt lên.

Trường Thành hai trăm dặm, những binh sĩ căng thẳng mấy ngày nay đều cầm vũ khí, đến vị trí đã được phân công trước.

Trần Tam Thạch cũng xách thương đeo kiếm, đi tới tường thành.

“Đùng đùng đùng đùng!”

“Ừ ừ ừ!”

Cùng với tiếng trống trận vang như sấm và tiếng kèn hùng tráng, trên sườn dốc cách đó mười dặm, dần dần hiện ra một mảng đen ngòm, đó chính là đại quân Man tộc.

Bọn hăn xếp thành đội hình chiến đấu, dựng tháp canh, đối đầu với quan binh Đại Thịnh từ xa,

“Giá!” Một kỵ binh đen đi trước đến bên ngoài Trường Thành, dừng lại ở khoảng cách hai trăm bước, bắt đầu chạy đi hô to.

“Quan binh Thịnh triều trong thành nghe đây!”

“Đầu hàng sớm, miễn chết!”

“Cho các người một canh giờ!”

“Một canh giờ, một canh giờ sau nếu không tự động mở cổng thành, thiết kỵ Thiên tộc chúng ta nhất định san bằng Bà Dương!”

Binh pháp thượng sách là lấy mưu lược làm đầu, công tâm là thượng sách, công thành là hạ sách.

Dù là hai dân tộc khác nhau, chiến tranh là điều không thể tránh khỏi, nhưng cũng có thể tạo ra khí thế, nâng cao sĩ khí của chính mình.

Hai chữ sĩ khí, chính là chìa khóa quyết định thắng bại.

“Quan binh trấn thủ Thịnh triều nghe đây!”

“Cho các người...”

“Vút!”

Bịch!

Một mũi tên đột nhiên bắn xuyên qua mặt tên kỵ binh đang phi ngựa với tốc độ cao, khiến cả người lẫn ngựa ngã lăn ra đất, bụi bay mù mịt.

Trần Tam Thạch từ từ thu cung.

Hai trăm bước, một mũi tên bắn chết!

“Hảo tiễn!”

“Trần đại nhân uy vũ!”

“Uy vũ!”

“...”

Hàng trăm quan binh đồng thanh hô to.

“Tốt!”

Hướng Đình Xuân ngồi trên thành lũy phía trên cổng thành lớn tiếng hoan hô: “Hảo tiễn pháp, dương oai quân Đại Thịnh ta!”

Rõ ràng là kỵ binh Man tộc chỉ có một người chết.

Nhưng mọi người lại cảm thấy như đã giành được lợi thế lớn, ngay cả nhìn đám đông đen kịt cũng trở nên nhỏ bé đi, ai nấy đều phấn chấn, hăm hở.

Đây, chính là sĩ khí!

...

Mười dặm bên ngoài.

Trên tháp canh, sắc mặt của Ô Mộc Nhĩ, Thiên Hộ Man tộc, trông rất khó coi.

Ban đầu gã định đe dọa người Thịnh trước rồi mới công thành, kết quả lại phản tác dụng.

“Con dân Thiên tộc chúng ta, dựa vào cung ngựa để đặt chân, làm sao có thể thua người Thịnh?!”

Gã trầm giọng hỏi: “Ai có tài bắn cung xuất chúng?”

“Ta có thượng tướng Mộc Cách!” Bên cạnh, một Thiên Hộ khác là Cát Nhân Đài lên tiếng: “Người này dùng cung năm thạch, trong ba mũi tên, nhất định có một mũi trăm bước trúng lá liễu!”

“Tốt!” Ô Mộc Nhĩ ra lệnh: “Cho Mộc Cách lên, nói với hắn, bắn chết tên cung thủ vừa rồi, thưởng hai mươi lạng vàng, năm trăm lạng bạc, ba trăm con bò và cừu!”

...

“Lại đến nữa rồi!”

Hứa Văn Tài nằm rạp trên mặt đất, cẩn thận nhìn về phía trước, một tên Man tộc hung hãn khác đang tiến lại gần.

“Người Thịnh, nếu các ngươi có gan, thì đừng lấy nhiều hiệp ít, dùng loạn tiễn bắn ta!”

Mộc Cách không mang theo vũ khí khác, chỉ nắm trong tay một cây trường cung, giọng nói vang dội: “Gọi tên cung thủ vừa rồi ra đây, ta sẽ so tài bắn cung với hắn, dùng tính mạng để định thắng thua!”

Chương 169: Công thành chiến

“Ta ở đây!”

Trần Tam Thạch đứng trên tường thành, mặc cho đôi phương tiếp cận đến khoảng trăm bước.

“Ngạo mạn như vậy?!”

Mộc Cách nghiêng răng nghiêng lợi, gương cung bắn một mũi tên.

Trước mắt mọi người, Trần Tam Thạch không né tránh, mà cũng kéo cung tên, bắn ra một tiễn như lôi đình.

“Đinh!”

Một tiếng leng keng vang lên.

Hai mũi tên, vậy mà lại va chạm chính xác vào nhau, từng mũi tên lệch hướng, rơi xuống đất.

“Cái gì?!” Kỳ Mộc Cách kinh hãi tột độ.

Trên tường thành, Trần Tam Thạch đứng trên cao nhìn xuống: “Lại tới!”

“Lại thì lại!”

Kỳ Mộc Cách điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh gương cung, bắn liên tiếp ba mũi tên.

“Đinh đinh đinh!”

Tuy nhiên, từng mũi tên đều bị dễ dàng bắn rơi không chút sai lệch.

“Ba Đồ Lỗ!” Kỳ Mộc Cách trợn mắt há hốc mồm, đứng sững tại chỗ, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, hoảng sợ hô to: “Đệ nhất Ba Đồ Lỗ, đệ nhất Ba Đồ Lỗ!”

Dùng tên chặn tên.

Thần kỹ như vậy, chỉ có đệ nhất Ba Đồ Lỗ trên thảo nguyên mới có thể làm được!

Một huyện nhỏ như Bà Dương, sao lại có nhân vật lợi hại như vậy?

Kỳ Mộc Cách nào còn dám so tài tiếp, quay người bỏ chạy.

Đáng tiếc, đã quá muộn.

“Vèo—”

Một mũi tên hình lưỡi rìu đâm vào thân ngựa.

Kỳ Mộc Cách ngã xuống đất.

Chưa kịp bò dậy, hắn đã bị một mũi Liễu Diệp Tiễn bắn xuyên qua đùi.

Tiếp theo là chân còn lại, tay phải, tay trái.

“A!”

Kỳ Mộc Cách sống không được chết không xong, cứ thế nằm dưới chân tường giã giụa kêu gào.

“Thần tiễn!”

“Trần đại nhân, đặt trong thiên hạ e rằng cũng là thần tiễn thủ ít có!”

“Các huynh đệ, có Trần đại nhân ở đây, Man tộc sao có thể phá được Trường Thành của chúng ta?!”

...

Trường Thành dài hai trăm dặm.

Những gì thấy được, nghe được đều truyền tai nhau, qua sự thổi phồng có chủ đích, sĩ khí của binh sĩ tại các doanh trại đạt đến đỉnh điểm.

...

“Phế vật!” Ô Mộc Nhĩ chửi âm lên: “Cát Nhân Đài, đây là thân tiền thủ mà ngươi nói sao?!”

Cát Nhân Đài im lặng.

Kỳ Mộc Cách, dù sao cũng là Luyện Cốt tiểu thành.

Vậy mà lại... không chịu nổi một kích?

“Chinh đồn đi!” Ô Mộc Nhĩ trầm giọng nói: “Hai ngày sau, lại bàn chuyện công thành.”

Liên tiếp thua hai trận.

Lúc này mà công thành, sẽ chỉ gia tăng khó khăn một cách vô ích.

Cũng chỉ có thể kéo dài, kéo qua thời gian sĩ khí đôi phương dâng cao.

Nếu không thì còn làm gì được nữa?

Cũng luôn không thể để hai bọn hấn, hai vị chủ tướng đích thân đi khiêu chiến.

Khi đó sẽ phải đối mặt với loạn tiền.

Có cơ hội giết chết chủ tướng, thì chẳng còn cái gì gọi là “võ đức” nữa.

...

“Đại nhân, hảo thủ đoạn!”

Hứa Văn Tài kinh ngạc không thôi: “Cứ như vậy, sĩ khí Man tộc rơi xuống đáy cốc, trong thời gian ngắn, chắc chắn không dám xâm phạm!”

Trong ngoài Trường Thành bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Mãi đến ngày thứ ba trời sáng, tiếng trống trận mới lại vang lên.

Những chাম đen dày đặc tiến về phía Trường Thành, Man tộc chính thức bắt đầu công thành.

“Giữ vững tinh thần!”

Các vị Bách Hộ phụ trách phòng thủ các đoạn Trường Thành, bắt đầu khích lệ thuộc hạ dốc toàn lực.

Tiền thuật giương oai đã là ba ngày trước, tuy còn dư âm, nhưng sự phấn khích đã sớm qua đi.

Cũng chính là nguyên nhân Man tộc rút cuộc cũng công thành.

Trong thành lũy trên cổng thành.

Hướng Đình Xuân hạ lệnh: “Bắn tên!”

Lập tức có truyền lệnh quan tiếp sức truyền lệnh.

Mỗi một phong hỏa đài đều được trang bị sẵn cung thủ, nỏ thủ, đợi đến khi quân Man tộc đến gần khoảng hai trăm bước, tất cả đều hướng lên phía trước, đồng loạt bắn tên, những mũi tên bắn ra tạo thành những đường vòng cung, trông như một trận mưa lớn đổ xuống.

Công thành chiến.

Khác xa so với những gì diễn trong phim ảnh.

Tuyệt đối không phải chỉ cần cầm khiên, thêm một thanh đao, rồi hô hào mà xông lên. Nếu làm vậy thì chắc chắn chết hết.

Công thành cần rất nhiều khí giới.

Ngay trước mắt, vài hàng đầu tiên của quân Man tộc, toàn là Mộc Mạn Xa và Thiết Ôn Xa.

Mộc Mạn Xa.

Là một loại xe công thành được che chắn bằng ván gỗ.

Phía trước xe có ván gỗ dày để che mưa tên, binh lính núp phía sau đẩy xe tiến lên, hoàn toàn không lộ diện.

Thiết Ôn Xa.

Cũng là một loại khí giới tương tự, được làm hoàn toàn bằng sắt, giống như một nhóm binh lính khiêng một tấm sắt lớn lao về phía trước.

Thêm vào đó, Man tộc cũng bày ra tiễn trận, bắn loạn xạ về phía tường thành.

Muốn chỉ dựa vào mưa tên để ngăn bọn hấn lại là không thể, cùng lắm chỉ bắn chết được một số ít binh lính, cuối cùng, vẫn phải đợi đến khi đối phương định trèo lên tường thành mới có thể tiêu diệt một lượng lớn địch quân.

Cung mười lăm thạch của Trần Tam Thạch có thể dễ dàng bắn xuyên qua đẳng giáp thuẫn, da trâu thuẫn và khiên sắt mỏng, cơ bản chỉ cần cong ngón tay là có thể lấy một mạng người.

【Kỹ năng: Tiễn thuật (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (508/1000)】

Cứ tiếp tục rèn luyện như vậy, không lâu nữa, tiễn thuật sẽ đạt đến đạt thành.

Chương 170: Chiến thuật mặt mới

Nhưng hấn chung quy cũng chỉ là một người, làm sao có thể chống lại hàng ngàn quân địch.

Rất nhanh.

Quân Man tộc đã tiến tới chân tường thành, thuận lợi dựng lên những chiếc thang mây.

Thang mây.

Không chỉ đơn thuần là một cái thang, mà là một loại thang xe nặng tới ngàn cân, thậm chí mấy ngàn cân, có thể điều chỉnh góc độ linh hoạt, còn có móc sắt để cố định vào tường thành, phần đế còn tạo thành hình tam giác với tường thành, cực kỳ vững chắc.

Từng tên Man tộc bắt đầu leo lên thang mây.

Đòn gỗ, đá lớn được sử dụng, như núi lở đập xuống phía dưới, đợi đến khi có kẻ dừng mãnh trèo lên được một nửa, ngay lập tức một thùng dầu sôi được đổ xuống.

“Đã dành dụm cho các người mấy ngày rồi, ném thử đi, tất cả đều ném thử cho ta!”

Chu Đồng hét lớn, liên tục đổ từng thùng xuống.

Nhiệt độ nóng bỏng một khi làm tổn thương da, sẽ có vi khuẩn, virus xâm nhập, nếu không được chữa trị kịp thời thì cũng coi như tuyên án tử hình.

Trần Tam Thạch đứng ngay bên cạnh canh giữ, ai dám lơ đãu, cây trường thương hơn ba mét sẽ đâm xuống ngay lập

tức.

Phía phòng thủ, quả thật là một người giữ cửa, vạn người không mở được.

Không mất bao lâu, hắn đã đâm chết hơn hai mươi người, không để một tên địch nào trèo lên tường thành.

Dần dần, khu vực hắn phụ trách trở nên yên tĩnh.

Trường Thành dài hơn hai trăm dặm.

Người Man không thể tấn công toàn tuyến, chủ yếu vẫn là chọn những nơi yếu nhất để tấn công.

Ngay cả như vậy, đợt công thành đầu tiên cũng không kéo dài quá lâu.

Hai canh giờ sau, người Man thôi tù và rút quân.

Công thành, vốn là chuyện lâu dài.

Đợt tấn công hôm nay e rằng cũng chỉ là thăm dò.

Quân sĩ bắt đầu dọn dẹp chiến trường, tổng kết tình hình chiến đấu.

Lần này, người Man tổn thất hơn bốn trăm người, Bà Dương Thiên Hộ Sở thì tổn thất hơn năm mươi người, phần lớn đều là bị loạn tiễn bắn chết khi phòng thủ, tỉ lệ tổn thất trông có vẻ rất ổn.

Nhưng người Man hôm nay đưa đến đều là “già yếu bệnh tật”.

Điều này, có thể nhìn ra từ bộ giáp da rách nát trên người họ, hơn nữa cho đến hiện tại, thậm chí còn chưa xuất hiện một võ giả Luyện Cốt nào, rõ ràng là muốn dùng bốn trăm già yếu bệnh tật, thăm dò thực lực chân chính của Trường Thành.

【Kỹ nghệ: Thống Binh (Nhập Môn)】

【Tiến độ: 388/500】

Trong thực chiến.

Kỹ nghệ thống binh tăng trưởng nhanh chóng.

Dưới tác dụng của Chủ Tâm Cốt.

Quân lính dưới trướng Trần Tam Thạch, dù tinh thần căng thẳng, cũng không hoảng loạn, luôn phối hợp nhịp nhàng, cộng thêm có hấn ở phía trước nhất chống đỡ, chỉ có hai người chết trận, ba người bị thương.

“Tên lười biếng!”

Chu Đồng bốc mùi hôi hám, lời Hứa Văn Tài vẫn luôn cuộn tròn trong góc ra: “Người không phải nói sẽ xong đời sao? Ta thấy người Man đều chỉ là đám vô dụng!”

“Chuyện này còn chưa bắt đầu đâu!” Hứa Văn Tài giải thích: “Bọn hấn còn chưa dùng đến Luyện Cốt, những thủ đoạn như đào hầm, lấp đất cũng còn chưa sử dụng!”

...

Trần Tam Thạch để mặc lão thư sinh phổ cập kiến thức cho thuộc hạ, bản thân thì không lãng phí một khắc nào để luyện võ, tiện thể xin Hương Đình Xuân nghỉ phép lên núi, nói là muốn đi săn để thưởng cho huynh đệ dưới trướng.

Hấn vừa mới lập đại công, không thể phong thưởng hậu hĩnh được, ít nhất cũng phải cho chút đặc quyền.

Cười Bạch Hạc Mã, lên núi ngâm thuốc tắm luyện võ, đồng thời cũng nâng cao y thuật. Lúc về tiện thể săn vài con thú mang đến Trường Thành, chia cho mọi người cùng ăn, cứ như vậy mười ngày liền, đám Man tộc cũng không còn vội vàng công thành nữa, mà là mỗi đêm nửa đêm lại đánh trống, ban ngày phái một toán nhỏ bắn tên quấy rối.

“Chiến thuật mệt mỏi à...”

Trần Tam Thạch hiểu rõ.

Trong trường hợp không thiếu lương thảo, việc giằng co như thế này mang lại lợi thế cho Man tộc, một mặt vì quân số của bọn hãn đông hơn, binh sĩ Trường Thành sẽ ngày càng chịu áp lực tâm lý lớn, thêm vào đó thời tiết lạnh giá, ngày nào cũng co ro trên mặt đất quả thực là chuyện thống khổ.

Nói đến, sắp đến tháng Chạp rồi mà phương Bắc vẫn chưa có tuyết rơi.

Nếu có bão tuyết, cũng có thể ép bọn người Man tộc rút lui.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 899/2000】

Tốc độ tu luyện chậm lại.

Hiệu quả của Ngưng Lộ Đoán Thể Thang không còn như trước nữa.

Cứ như vậy, ít nhất cũng phải thêm hai mươi ngày nữa mới có thể Luyện Cốt viên mãn.

Ngược lại, y thuật sắp đột phá.

Tương y quan cũng theo quân đến Trường Thành, Trần Tam Thạch lấy cớ giúp đỡ, thực chất là để nâng cao độ thuần thực, sau khi đẩy xe thuốc, lại bắt đầu luyện tập châm cứu trên hình nhân gỗ vẽ đầy huyết vị.

Phạm vi y thuật bao gồm không chỉ có thuốc thang, châm cứu cũng là một trong số đó.

Các huyết vị và yếu quyết châm cứu, hãn 【 xem qua không quên】 , đã sớm ghi nhớ, còn lại chỉ là quen thuộc xúc

cắm trên tay mà thôi, chỉ một buổi chiều, hắ cơ bản đã học hết toàn bộ.

Chương 171: Chiến xa xung phong

Cuối cùng, bảng điều khiển hiện lên.

【Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Tinh thông)】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu dụng: Thấy thuốc biết phương, phá giải vạn độc】

【Phá giải vạn độc: Y thuật siêu tuyệt, không gì không biết, đến mức có thể phá giải mọi loại độc chôn nhân gian khi nhìn thấy.】

Giải độc?

Trần Tam Thạch có bản lĩnh thấy thuốc biết phương, có thể phòng ngừa người khác hạ độc vào thức ăn của mình, nhưng không có bản lĩnh giải độc, bất kể là trên giang hồ hay chiến trường, luôn có những kẻ âm hiểm thích dùng độc.

Có kỹ nghệ này bên mình, cơ bản là miễn nhiễm với “độc” rồi.

“Đùng đùng đùng!”

Sau nhiều ngày, bên tai lại vang lên tiếng trống trận quen thuộc.

“Tuồng y quan, ta đi trước đây.”

Trần Tam Thạch cảm thấy trong lòng căng thẳng, ném cây châm bạc xuống rồi bỏ đi.

Khi đến tường thành, hắn nhìn thấy bọn Man tộc như thủy triều đang dâng lên. Xét về số lượng, lần này không còn là

những người già yếu bệnh tật, mà là toàn quân xuất kích!

Số lượng và chất lượng của các khí giới công thành được đặt ở hàng đầu đều vượt xa lần trước. Sau đó là các thuẫn xạ thủ và nỏ thủ, cuối cùng là hai ngàn kỵ binh đều tắm tấp.

Ngoài ra, còn có năm trăm kỵ binh hạng nặng.

Những kỵ binh hạng nặng này không chỉ có binh lính mặc áo giáp nặng mà ngay cả những bộ phận quan trọng của ngựa cũng được bọc giáp, chắc chắn là những chiến binh tinh nhuệ nhất.

Lần trước trên thảo nguyên.

Nếu gặp phải những người này.

Chu Đồng và những người khác, e rằng không ai có thể sống sót trở về!

Kỵ binh dừng lại ở vị trí hai dặm để hỗ trợ, bốn ngàn bộ binh còn lại tản ra, một số đánh nghi binh, một số chủ công, thật giả khó phân biệt, khiến tuyến phòng thủ Trường Thành không thể kịp thời điều chỉnh.

“Nơi này của chúng ta là đánh nghi binh!”

Ở vị trí mà Trần Tam Thạch phụ trách, ban đầu có người xông tới dựng thang mây, nhưng số người trèo lên lại rất ít, không lâu sau tất cả đều rút lui, chỉ còn lại những chiếc thang trống.

“Trần Bách Hộ! Nhanh chóng dẫn ba mươi người đến phong hỏa đài chữ Giáp phía đông cổng thành để hỗ trợ, Triệu Bách Hộ đã sắp không chống đỡ nổi!”

Mệnh lệnh của người truyền tin đến chậm.

Khi Trần Tam Thạch dẫn theo thuộc hạ đến địa điểm chỉ định, hắn chỉ thấy trên tường thành đã có bốn chiếc thang mây,

Triệu Khang đang giao đấu với một Bách Hộ người Man tộc, thuộc hạ của Triệu Khang cũng đang bảo vệ xung quanh thang mây, không còn quan tâm đến tình hình khác.

Cách thang mây không xa còn có một số cỗ chiến xa khổng lồ đang nhân cơ hội tiến lên.

Chiến xa xung phong!

Đây là loại chiến xa lớn nhất đương thời, chiếc trước mặt tuy không phải là lớn nhất nhưng cũng cao hai trượng, rộng vài trượng, bên trong xe chia làm ba tầng, có thể chứa gần trăm binh sĩ, còn được trang bị trọng nỏ mũi tên độc và trọng trùy.

Binh lính ở tầng trên cùng của chiến xa có thể trực tiếp nhảy vào tường thành, binh lính ở tầng dưới cùng thì đục tường đào đất, phá hủy thành trì.

Một khi để chúng thuận lợi tiến đến trước mặt, rồi một nhóm người Man tộc tràn vào, Trường Thành sẽ triệt để hỗn loạn, thậm chí có thể thất thủ!

“Phóng hỏa!” Trần Tam Thạch bình tĩnh ra lệnh.

Đuốc đã được chuẩn bị sẵn.

Bao gồm cả Trần Tam Thạch, các cung thủ bắt đầu sử dụng tên lửa có bọc vải dầu, trước tiên dùng đuốc đốt cháy vải dầu, sau đó kéo cung bắn tên, tấn công chiến xa xung phong.

Nhưng nếu đối phương dám đưa chiến xa đến, chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị, Thuỷ Long Xa đi theo phía sau chiến xa, mũi tên bắn lên chưa kịp cháy đã bị dập tắt bởi một lượng lớn nước.

May thay, Thuỷ Long Xa có dung tích hạn chế.

Dưới làn mưa tên lửa như biển lửa, cuối cùng cũng đốt cháy được hai chiếc chiến xa.

Đồng thời.

Ở đằng xa, những chiếc máy bắn đá bắt đầu ném đá với số lượng lớn. Từng tảng đá khổng lồ như những thiên thạch rơi xuống từ bầu trời, ầm ầm đập vào tường thành. Chỉ sau vài lượt ném, bức tường thành trăm năm tuổi đã bị đập ra một lỗ hổng lớn.

Trừ khi là võ giả đã đạt đến cảnh giới Luyện Huyết tiểu thành trở lên, nếu không, bất cứ ai không kịp né tránh, sẽ bị đập thành thịt vụn ngay tại chỗ.

Dưới đủ loại quấy nhiễu, cuối cùng có một chiếc chiến xa đã dừng lại thành công trước tường thành.

Từng binh sĩ Man tộc ào ra như ong vỡ tổ, nhưng phần lớn chưa kịp nhảy ra đã chết dưới một cây trường thương.

“Xông lên, tất cả xông lên cho ta!”

“Hắn chỉ có một người!”

“Người đầu tiên lên sẽ lập công đầu!”

Chỉ thấy trên tường thành, những người theo Trần Tam Thạch đến tiếp viện đều buộc phải bỏ cung tên xuống để hỗ trợ phòng thủ thang mây sắp thất thủ.

Trước chiến xa, chỉ còn lại một mình Trần Tam Thạch!

Đám Man tộc bùng phát ra sức mạnh kinh người, muốn lập công đầu, lao về phía trước như những con thú dữ thoát khỏi lồng.

Chương 172: Rút lui

Trần Tam Thạch không hề sợ hãi, một mình đứng trước chiến xa, trường thương trong tay hấn như rắn bay đầy trời, kín kẽ không chút khe hở. Bất kỳ người Man tộc nào dám thò đầu ra cũng sẽ có thêm một lỗ thủng trong suốt trên người.

Liên tục trong năm phút xung phong, thi thể chất đầy của chiến xa, không một ai có thể trụ được trên tường thành quá hai giây.

“Tất cả tránh ra cho ta!”

Từ trong chiến xa vang lên tiếng gầm rung trời. Một nam tử lực lưỡng dùng chính binh lính của mình làm lá chắn sống, nhân cơ hội lao ra khỏi chiến xa, tiến đến trước mặt Trần Tam Thạch, vung cây Lang Nha Bổng trong tay bổ xuống.

“Keng ——”

Thanh Trấn Nhạc Kiếm bên hông Trần Tam Thạch đột nhiên tuốt ra khỏi vỏ.

Mọi người chỉ thấy một tia hàn quang lóe lên, đầu của nam tử lực lưỡng cảnh giới Luyện Cốt tiêu thành rơi xuống đất. Gã không phải là đối thủ của Trần Tam Thạch trong một chiêu!

“A...”

Những người Man tộc trong chiến xa như bị dội một gáo nước lạnh, ý nghĩ lập công hoàn toàn bị dập tắt, mong muốn sống sót trôi dạt trong lòng. Hơn một trăm đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào đối phương, giậm chân tại chỗ, không còn ai dám xông lên phía trước.

Ngược lại, Trần Tam Thạch chủ động xông vào giữa đám đông, tay phải cầm Lô Diệp Thương quét ngang tám hướng, tay trái cầm Trấn Nhạc Kiếm thu hoạch những kẻ lọt lưới.

Trong chốc lát, đầu người lẫn đầy đất.

Không biết ai là người đầu tiên hét lên “rút lui”, mọi người liền tranh nhau nhảy xuống chiến xa.

Ai nhảy chậm một chút sẽ có thêm một lỗ máu trên người.

Bên trong chiến xa, mọi người giẫm đạp lên nhau, thương vong vô số, máu tươi văng tung tóe, nhuộm đỏ cả chiến xa.

Đúng lúc này.

Ngoài Trường Thành vang lên tiếng kèn hiệu, quân Man tộc thổi tù và rút lui.

Sau khi tiếng tù và vang lên.

Những binh sĩ Man tộc dưới chân tường thành bắt đầu rút lui trong hỗn loạn.

“Rút lui rồi sao?”

Trần Tam Thạch cầm trường thương xuống đất, đưa tay lau máu dính trên mặt, đứng trên cao nhìn toàn cảnh chiến trường.

Thực ra lúc này, chính là lúc nguy hiểm nhất.

Sao tự nhiên lại rút lui?

Chắc hẳn đã có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Quả nhiên.

Không lâu sau đã có tin tức truyền đến.

Vừa rồi, khi quân Man tộc tấn công mạnh vào cổng thành, một trong những chủ tướng của chúng đã dẫn theo ba trăm tinh binh tấn công mạnh vào điểm yếu ở phía tây, thành công

phá vỡ tường thành và xông vào trong thành, một vị Bách Hộ họ Tiền đã tử trận ngay tại chỗ.

May mắn là HướnĐinh Xuân và Đan Nguyên Trưc đã kịp thời đến nơi, giết chết tên chủ tướng đó.

Mất đi một chủ tướng, đồng nghĩa với việc quân Man tộc chỉ còn lại một võ giả Luyện Tạng, buộc phải tạm thời rút lui để nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Thực tế lúc này, thường là thời cơ tốt nhất để xuất thành truy kích.

Nhưng đáng tiếc, binh lực của Bà Dương không đủ, quân Man tộc cũng cố ý để lại kỵ binh ở phía sau để tiếp ứng.

Quân sĩ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Trần Tam Thạch ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, mới kiểm kê xong.

Lần này, giết địch một ngàn, tổn thất hai trăm quân sĩ, phần lớn là lính mới tuyển mộ, ngoài ra còn chết một trăm đệ tử võ quán, nghe nói những đệ tử võ quán còn lại đã chạy tán loạn, đã cử người đi truy bắt.

Điều đó có nghĩa là, lực lượng còn lại của Bà Dương, chỉ còn khoảng chín trăm.

“Trần đại nhân, Hướn Thiên Hộ gọi mọi người qua đó.”

Trong doanh trại.

Mọi người sau nửa ngày giao tranh, đều rất mệt mỏi, phần lớn còn bị thương nhẹ.

Trên gương mặt trắng nõn của Tôn Ly, cũng dính đầy máu.

Tôn Bất Khí còn bị trúng một nhát đao vào cánh tay.

“Tam Thạch!” Hường Đình Xuân hỏi: “Người thấy tiếp theo nên làm gì?”

“Rút lui.” Trần Tam Thạch đưa ra câu trả lời: “Chiến tuyến quá dài, binh lực của Bà Dương quá ít, tiếp tục cố thủ như vậy, tình huống nguy hiểm hôm nay sẽ tái diễn một lần nữa, chỉ bằng nên bỏ trống thành trì, rút về huyện thành, tập trung binh lực cố thủ tường cao, vẫn còn cơ hội chiến thắng.”

“Ừm, người và ta có cùng suy nghĩ.”

Hường Đình Xuân thậm chí không hỏi ý kiến của những người khác, trực tiếp ra lệnh: “Phùng Dung, Triệu Khang, hai người các người chịu trách nhiệm trước bình minh ngày mai, đưa tất cả dân chúng ngoài thành vào trong thành, nhất định phải bỏ trống thành trì, không được để lại một hạt lương thực. Những người còn lại, đêm nay tiếp tục trấn thủ Trường Thành, bất cứ ai cũng không được tự ý rời khỏi vị trí!”

“Tuân lệnh!”

Hai người Phùng Dung lĩnh mệnh rời đi.

“Quý tri phủ.” Hường Đình Xuân tiếp tục nói: “An Định Phủ tình huống như thế nào?”

Quý Quảng Hiền thở dài: “Đang đánh hung ác, không thể điều người tới, Hường Thiên Hộ chết tâm tư này đi, bất quá đêm nay, lão nô Luyện Tạng tiểu thành tộc ta sẽ có thể đuổi tới, ít nhiều gì cũng có thể giúp đỡ đôi chút.”

“Lần này, thật sự phải đa tạ Quý tri phủ rồi.”

Chương 173: thánh chỉ

Hướng Đình Xuân hơi thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, sẽ biến thành bốn Luyện Tạng, đối phó một Luyện Tạng Man tộc.

Cộng thêm ưu thế giữ tường cao, có xác suất cực lớn có thể trì hoãn đến khi An Định Phủ rảnh tay, điều viện binh đến.

Với binh lực ngàn người thủ vững Bà Dương, cũng coi như là một kiện đại công.

“Hướng đại nhân không cần đa tạ ta.” Quý Quảng Hiền nhân nhật nói: “Đương kim điện hạ xưa nay lo nước lo dân, hấn là tuyệt đối không hy vọng Đại Thịnh ta triều mất đi bất cứ một tòa thành trì nào, bản quan giúp ngươi, cũng là đang đền đáp triều đình.”

Hai người ở lại nói chuyện.

Những người còn lại lần lượt tản đi.

“Đại nhân!” Từ Bân ở bên ngoài đợi đã lâu: “Có thể hay không...”

“Ngươi không về được, ta cũng không về được.”

Trần Tam Thạch biết đôi phương muốn nói gì.

Con của Từ Bân vừa mới chào đời, nhưng lúc này lại phải thực hiện kế vườn không nhà trống, đồng nghĩa với việc tất cả dân chúng bên ngoài thành sẽ phải tạm trú trong thành một thời gian dài, hấn khẳng định không yên tâm.

Trần Tam Thạch cũng không yên tâm về Lan tử nhi.

Hắn tìm gặp Tôn Ly, Tôn Ly hiểu ý ngay lập tức: “Ta không thuộc sự quản hạt của bất kỳ ai, tạm thời rời đi không tính tự tiện rời chức, ngươi yên tâm, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Lan tử còn có... gia quyến của thuộc hạ ngươi.”

“Đa tạ!” Trần Tam Thạch ôm quyền.

Hắn trở lại cương vị trên tường thành của mình, kiểm tra số lượng thuộc hạ.

Hy sinh hai mươi người.

Phần lớn đều là những người đã theo hắn đi chi viện cho Triệu Khang, chết khi bảo vệ thang mây.

Nhìn qua không quên có đôi khi cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.

Trải qua một trận huyết chiến chân chính, không khí trở nên càng thêm trang nghiêm, ngay cả Chu Đồng cũng không còn không tim không phổi la hét khắp nơi như ngày xưa, mà là ngồi trên đầu tường yên lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Tam Thạch nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục luyện võ.

Vạn hạnh trong bất hạnh chính là, Tất Hà Bộ không tấn công vào ban đêm nữa, sau khi trời sáng, tất cả bọn họ đều có thể rút lui an toàn vào thành.

Tường thành Bà Dương cao ba trượng, dày hai trượng, rất kiên cố, thêm vào đó, bốn mặt thành đông, tây, nam, bắc đều có một Luyện Tạng tọa trấn, Man tộc hầu như không thể dễ dàng công phá một lần nữa.

Chỉ tiếc, nhiều thôn làng bên ngoài thành sẽ bị thiêu rụi, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Trần đại nhân.”

Một nam tử trung niên vạm vỡ, râu ngắn treo lên tường thành.

“Ngươi là?” Trần Tam Thạch đề phòng.

Người trước mắt hô hấp kéo dài, bộ pháp ổn trọng, rất giống Hưởng Đình Xuân, rất có thể cũng là một võ giả Luyện Tạng.

“Trần đại nhân đừng căng thẳng.” Nam tử trung niên tự giới thiệu: “Ta họ Hàn tên Thừa, là hộ vệ bên cạnh Tiết Huyện Lệnh, ngươi có thể gọi ta là Hàn hộ vệ.”

“Hân hạnh.” Trần Tam Thạch chấp tay.

Hắn trước đây ở nhà Lương gia đã nghe lén rằng một huyện lệnh nhỏ như Tiết Huyện Lệnh lại có Luyện Tạng bên cạnh, quả nhiên là thật.

Hơn nữa, trước đó trong trận ác chiến Trường Thành, cũng không thấy người này ra tay.

Hắn hỏi: “Hàn hộ vệ, có việc gì?”

“Có thánh chỉ.” Hàn Thừa làm một động tác mời.

“Thánh chỉ?”

Trần Tam Thạch đoán, là chuyện của Cửu hoàng tử Vũ Văn, triều đình có hồi đáp.

Hắn liền đi theo đối phương, một đường đến trước phủ đệ của huyện lệnh.

“Trần đại nhân.” Hàn Thừa đột nhiên dừng bước: “Lát nữa Tiết Huyện Lệnh sẽ đọc thánh chỉ, bảo ngươi làm gì thì ngươi cứ đồng ý, có chuyện gì xảy ra... Tôn Đốc Sư sẽ lo liệu cho ngươi, nhớ kỹ, dù là gì cũng phải đồng ý!”

“?”

Trần Tam Thạch sững sờ.

Nhanh chóng hiểu ra, Hàn Thừa trước mắt, hình như... lại là người của Tôn Đốc Sư.

Tỷ đệ Tôn Ly đã nói riêng với hần, Tiết Huyện Lệnh là người của hoàng đế, bên cạnh lại có người của Tôn Đốc Sư, còn bảo hần làm theo thánh chỉ.

Phức tạp vậy sao?

Có lẽ chỉ khi vào trong, hần mới có thể biết tình hình thực sự như thế nào.

“Được, ta nhớ rồi.” Trần Tam Thạch gật đầu đồng ý.

Hàn Thừa mới tiếp tục dẫn đường.

Trong đại sảnh, Tiết Huyện Lệnh mặc quan phục ngồi trang nghiêm trên ghế thái sư.

Bên cạnh hần, còn có một hộ vệ đứng.

Lẽ nào lại là một Luyện Tạng?

Một Huyện lệnh lại có hai Luyện Tạng bên cạnh?

“Trần đại nhân.”

Tiết Huyện Lệnh thấy họ đến, chậm rãi đứng dậy: “Bản huyện có lỗi không đón tiếp từ xa, mong thứ lỗi.”

“Tiết Huyện Lệnh khách sáo rồi.” Trần Tam Thạch chấp tay.

Chỉ xét về phẩm cấp, hần còn cao hơn huyện lệnh thất phẩm một bậc.

“Vậy bản huyện, xin vào thẳng vấn đề.”

Tiết Huyện Lệnh hắng giọng, lấy ra thánh chỉ màu vàng kim đã chuẩn bị sẵn, từ từ mở ra, đọc lớn:

“Phụng Thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết, Thừa Tín Giáo Úy Trần Tam Thạch với cảnh giới Luyện Cốt, tuổi còn

trẻ, xâm nhập sâu vào đất địch bốn trăm dặm, bắt sống Cửu hoàng tử Văn Vũ, trung dũng khả gia, đặc phong làm Ngũ Phẩm Phi Kỵ Úy, ban thưởng một hộp bảo dược Luyện Cốt, một vò ngự tửu, khâm thử.”

Chương 174: Bích Huyết Độc Lộ

“Thần, lĩnh chỉ tạ ơn.”

Trần Tam Thạch dùng hai tay tiếp nhận thánh chỉ.

Ngũ Phẩm Phi Kỵ Úy, là võ quan huân cấp, thuộc về danh dự, không có chức vụ thực tế.

Ở thế giới này, võ huân gắn liền với cảnh giới tu luyện, hãn quan lục phẩm được phong huân ngũ phẩm, đã coi như là phá cách.

Điều này không quan trọng, hãn cũng không để tâm.

Trần Tam Thạch quan tâm, là bảo dược Luyện Cốt.

Đồ vật hoàng đế ban cho, chắc chắn sẽ không kém đến mức nào.

Phải nhanh chóng đột phá đến Luyện Cốt viên mãn, để còn đối phó với chiến sự sắp tới.

Ngoài ra, trên thánh chỉ hình như cũng không có nội dung đặc biệt gì?

Còn cần Tôn Độc Sư phái người dặn dò hãn sẽ lo liệu ổn thỏa, lo liệu ổn thỏa cái gì?

“Trần đại nhân.” Tiết Huyện Lệnh cười nói: “Tuổi còn trẻ, đã được bệ hạ thưởng thức, tương lai tiền đồ vô lượng!”

“Tiết Huyện Lệnh quá khen.” Trần Tam Thạch khách sáo, chỉ muốn nhanh chóng nhận được bảo dược.

Tiết Huyện Lệnh lại không vội vàng, từ khay mà người hầu đang nâng, cầm lấy bình ngọc, rót một chén rượu đưa tới: “Trần đại nhân, đây là rượu ngon do bệ hạ ban tặng, theo quy củ, cần phải uống ngay tại chỗ, mong người đừng phụ lòng thánh ý.”

【Bích Huyết Độc Lộ: Không màu không vị, sau khi uống sẽ hòa vào máu thịt, trong vòng ba tháng sẽ không phát tác, ba tháng sau nếu không có thuốc giải, ruột thủng bụng lòi, thất khiếu chảy máu mà chết.】

Rượu độc?!!

Lão tử lập công, hoàng đế lão nhi ban cho ta rượu độc?

Hàn Thừa bảo cái gì cũng đáp ứng, là cái này?

Trần Tam Thạch nhanh chóng suy nghĩ trong lòng, trên mặt không lộ vẻ gì.

‘Rượu độc ba tháng mới phát tác.’

‘Chứng tỏ hoàng đế không muốn giết ta.’

‘Mà là... muốn không chế ta!’

Trần Tam Thạch chợt hiểu ra.

Hoàng đế căn bản không có lý do gì để giết hắn.

Thật sự muốn giết một Luyện Cốt nho nhỏ như hắn, đâu cần phải lén lút hạ độc, còn ba tháng mới phát tác.

Nếu là muốn âm thầm không chế hắn, thì có thể giải thích được.

Nhưng không chế hắn để làm gì?

Trong vòng ba tháng, làm tốt thì sẽ âm thầm cho thuốc giải, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Làm không tốt, thì độc phát thân vong?

Uống hay không uống?

Xem ra, cái gọi là “lo liệu”, là Tôn Đốc Sư sẽ cho hấn thuốc giải, để hấn cứ giả vờ ứng phó trước.

Đương nhiên.

Trần Tam Thạch sẽ không hoàn toàn tin tưởng bất kỳ ai.

Dù sao hấn tạm thời, cũng chỉ là một Tuyển Phong trên danh nghĩa, cùng với Tôn Đốc Sư không có giao tình thực sự.

Nhưng, sự tình đã đến nước này.

Không thể không uống.

Dù sao, hấn cũng có thể tự giải độc!

Nghĩ vậy, Trần Tam Thạch nâng ly rượu lên, uống cạn một hơi.

Tiết Huyện Lệnh nhìn hấn uống cạn rượu, khóe miệng nhếch lên một cách khó nhận thấy.

“Rượu ngon!” Trần Tam Thạch úp ngược ly rượu, ra hiệu đã uống hết: “Tiết Huyện Lệnh, rượu ngon như vậy, ngài không uống một ly thử sao?”

“Không dám.” Tiết Huyện Lệnh lùi lại nửa bước: “Đây là vật do Hoàng thượng ban thưởng, người ngoài không được dùng.”

“Thật đáng tiếc, rượu ngon như vậy chỉ có mình ta thưởng thức.” Trần Tam Thạch lại uống thêm một ly, hỏi: “Tại hạ thô lỗ, theo quy củ, có cần phải uống hết bình không?”

“Không cần.” Tiết Huyện Lệnh lắc đầu: “Số còn lại Trần đại nhân có thể mang về cất giữ.”

“Nếu không còn gì nữa, tại hạ xin phép cáo từ?” Trần Tam Thạch định đi.

“Trần đại nhân xin dừng bước.” Tiết Huyện Lệnh nói: “Bản quan còn có chuyện muốn nói.”

Trước đó không nói, phải đợi hần uống rượu độc rồi mới nói.

Xem ra hần đoán không sai.

Uống rượu độc rồi, nếu nghe lời, vẫn có thể sử dụng.

Không uống chính là kháng chỉ, dù không bị giết ngay tại chỗ, ngày sau cũng khó mà sống yên ổn.

Trần Tam Thạch thật muốn xem, lão hoàng đế kia có bí mật gì mà không thể để người khác biết.

“Trần đại nhân.” Tiết Dụ Bình hạ giọng nói: “Ngài có biết, chúng ta vì sao lại đến đây không?”

Trần Tam Thạch giả vờ không hiểu: “Đương nhiên là đến để làm huyện lệnh.”

“Đó là điều hiển nhiên, nhưng ngoài ra, bản quan còn mang theo một thánh chỉ khác.” Tiết Dụ Bình buồn rầu nói: “Trong thời gian Trần đại nhân ở Thiên Hộ Sở, có từng nghe nói về chuyện ‘tiên bảo’ không?”

Trần Tam Thạch lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Trần đại nhân mới tập võ chưa lâu, không biết cũng là chuyện bình thường.” Tiết Dụ Bình nói: “Nhiệm vụ của bản quan, chính là trước khi chiến sự kết thúc, tìm được một món bảo vật do tiên nhân để lại.”

“Tiết Huyện Lệnh đang nói đùa?” Trần Tam Thạch kinh ngạc nói: “Trên đời này làm gì có tiên nhân?”

“Tự nhiên là có, đương kim bệ hạ chẳng phải là Vạn Thọ Đế Quân sao?” Tiết Dụ Bình nhìn về phía một vị hộ vệ khác,

trầm giọng nói: “Đường Minh, chuyện điều tra thế nào rồi? Không sao, Trần Bách Hộ là người mình, người cứ nói thẳng.”

“Được.” Đường Minh gật đầu: “Võ quán rõ ràng có vấn đề, đặc biệt là Lương gia kia, mấy ngày gần đây cứ quanh quẩn bên ngoài huyện nha, có lời muốn nói lại không nói, lén lén lút lút.”

Chương 175: điều chế thuốc giải

Lương Thăng Chi?

Trần Tam Thạch biết lão muốn làm gì.

Xem ra, lửa của tiên bảo sắp lan đến người Hường Đình Xuân, chung quy là giấy không gói được lửa, không giấu được bao lâu nữa.

“Ân uy cùng dùng, dùng chỉ dùng ép buộc, mau chóng hỏi cho rõ ràng, có tội gì thì để sau hãy bàn.” Tiết Dụ Bình chuyển chủ đề: “Vu Thần Giáo có động tĩnh gì không?”

“Tình báo nói...” Đường Minh sắc mặt nghiêm trọng: “Sẽ có một lượng lớn cao thủ Hóa Kinh trở lên đến.”

Hóa Kinh trở lên?

Quả nhiên bị Trần Tam Thạch đoán trúng.

Hắn trước đó đã cảm thấy, nếu thật sự muốn tìm tiên bảo, sao không phái cao thủ...

Một Bà Dương nhỏ bé, có tài đức gì?

Lại vừa có đại quân áp cảnh, vừa có cao thủ trà trộn.

Nhưng dù vậy, vẫn không giải thích được việc đại quân áp cảnh.

Vu Thần Giáo đến tìm tiên bảo thì có thể hiểu, nhưng đại quân áp cảnh, thật sự không nghĩ ra.

“Chúng ta thật sự không còn nhiều thời gian, phải lấy được đồ vật trước khi Vu Thần Giáo đến.”

Tiết Dụ Bình đứng dậy nói: “Trần đại nhân, chuyện hôm nay, nhất định phải giữ kín, không được để lộ ra ngoài. Người cũng phải để ý đến tiên bảo, xem có liên quan gì đến quân đội không, một khi có phát hiện, chính là công lao lớn bằng trời.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Tại hạ ghi nhớ.”

Không còn nhiều thời gian?

Tiết Huyện Lệnh e là biết rõ nội tình, nhưng cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Chén rượu độc này, quả thật đã uống đúng rồi.

Có thể trong ly rượu độc kia, lại ẩn chứa một tia sinh cơ.

Bởi vì uống rượu độc, có nghĩa là hắn là người của lão hoàng đế.

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Tiếp đó, Tiết Dụ Bình bảo Hàn Thừa tiễn khách.

Đến bên ngoài phủ, Hàn Thừa hạ giọng nói: “Trần đại nhân, Tiết Huyện Lệnh bảo người làm gì thì cứ làm theo, ngàn vạn lần đừng giấu giếm, cũng đừng kháng chỉ, mệnh lệnh của bề hạ chính là thiên mệnh.”

Trần Tam Thạch hiểu ý đối phương.

Hắn chỉ là một tiểu quan lục phẩm, cảnh giới Luyện Cốt, dám kháng chỉ thì chỉ có một con đường chết.

Không nói đến hắn, ngay cả con trai thứ ba của Tôn Độc Sư năm xưa, chẳng phải cũng vì trẻ tuổi khinh cuồng mà phải trả giá đắt sao?

Nói cho cùng, vẫn là do thực lực bản thân không đủ.

“Cảm ơn Hàn hộ vệ nhắc nhở.” Trần Tam Thạch chấp tay.

Rõ ràng, vừa rồi Hàn Thừa đang nhắc nhở hắn.

Bất kể là vì lý do gì, những lời khách sáo vẫn nên nói.

Hắn dò hỏi: “Hàn hộ vệ, tiếp theo có phải sẽ có đại sự gì xảy ra không?”

“Ta không biết.” Hàn Thừa lắc đầu: “Ta chỉ phụng mệnh Đốc Sư, chiếu cố người một chút, còn những chuyện khác ta không rõ.”

“Tạm biệt.” Trần Tam Thạch không hỏi thêm nữa.

Hắn cười Bạch Hạc Mã, cùng với Uông Trục ra khỏi thành làm nhiệm vụ trinh sát, không giống như khi đi thảo nguyên, lần này bọn họ cơ bản đều hành động riêng lẻ để giảm bớt mục tiêu, hắn nửa đường rẽ hướng, đi thẳng đến Hồ Đầu Sơn.

Trong hang động.

Dưới sự trợ giúp của [Phá Giải Vạn Độc], Trần Tam Thạch nhanh chóng điều chế ra thuốc giải.

Nguyên liệu hắn cũng không thiếu.

Trước đó khi lấy thuốc từ Lương gia, hắn đã mang đi tất cả những dược liệu có thể mang đi trong kho, trong đó có vài vị thuốc quý chuyên dùng để giải độc.

“Phụt ——”

Nương theo cơn đau quặn bụng, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, coi như đã giải được độc này.

Bích Huyết Độc Lộ cũng không tính là thiên hạ kỳ độc gì, ưu điểm của nó là không màu không vị, khó phát hiện.

Nếu không nhờ Trần Tam Thạch có khả năng “nhìn thuốc biết phương”, e rằng hắn thực sự nghĩ rằng đây là hoàng đế có hảo ý ban thưởng rượu ngon cho công thần, dù sao sau khi uống vào, cơ thể cũng không xuất hiện bất kỳ điều gì bất thường trong thời gian ngắn.

Ba tháng sau, nếu hấn thực sự trở thành tâm phúc của hoàng đế, hoàng đế sẽ phái người bí mật đưa thuốc giải.

Như vậy, thần không biết quý không hay, giữa quân thần cũng sẽ không có bất kỳ trở ngại nào vì chuyện này.

Ngược lại, nếu không thể trở thành tâm phúc của hoàng đế, tự nhiên sẽ chết vì trúng độc một cách khó hiểu, thậm chí không biết mình chết như thế nào.

Thủ đoạn thật nham hiểm!

“Được được được, lão tử sẽ làm tâm phúc cho ngươi!”

Trần Tam Thạch lấy ra hộp gỗ được ban thưởng, mở ra, bên trong có năm viên thuốc màu đỏ, có lẽ là thứ gọi là bảo dược Luyện Cốt, lần này, không có độc.

Thuốc này tên là “Huyền Nguyên Đoán Cốt Hoàn”, mỗi viên trị giá hơn 500 lượng, một hộp như vậy cộng lại, chính là mấy ngàn lượng bạc.

Cho dù Trần Tam Thạch có thể giải ra cách chế tạo thuốc này, cũng rất khó gom đủ nguyên liệu.

Có chúng, hấn sẽ nhanh chóng Luyện Cốt viên mãn.

Không lãng phí thời gian, hấn thu dọn đồ đạc rồi xuống núi, cưới Tiểu Tầm đi dạo một vòng ngoài thành, phát hiện ra bọn Man tộc quả nhiên đã phá tường vào thành.

Chiều hôm đó.

Bọn Man tộc lại triển khai một đợt tấn công mới.

Chương 176: tìm hiểu

Vẫn là xe ném đá, mưa tên, các loại khí giới như không cần tiền mà ném tới, may mà có bốn Luyện Tạng, mỗi người trấn giữ một mặt thành, tuy tổn thất không nhỏ, nhưng tạm thời miễn cưỡng duy trì được cục diện.

Nhưng tiếp theo đó, tình hình càng thêm tồi tệ.

Ba ngày sau, Dạ Bất Thu mang về tình báo.

Bọn Man tộc sẽ hoàn thành lần tăng quân thứ hai sau bảy ngày nữa.

Lúc đó, binh lực sẽ tăng lên một vạn, Luyện Tạng tăng lên ba người!

“Vũ Văn nhất tộc, điên rồi sao?!”

Một ngôi nhà dân gần cổng thành Bắc bị trưng dụng, trở thành bộ chỉ huy trung quân, Hường Đình Xuân nôn nóng bắt an đi qua đi lại trong đại sảnh, trên người trên mặt đều là vết máu, hắn cũng không về nhà một lần nào kể từ khi chiến sự bắt đầu, cơ bản là túc trực trên tường thành suốt ngày đêm.

“Các người nói xem, rốt cuộc bọn hấn đang có ý đồ gì? Cho dù chiếm được Bà Dương thì có thể làm gì? Chẳng lẽ, bọn hấn định vượt qua Hồ Đầu Sơn để vây công An Định Phủ?!”

Điều này là tuyệt đối không có khả năng.

Nhìn từ sa bàn.

An Định Phủ nằm ở phía đông nam sau lưng Bà Dương huyện, ở giữa có Hồ Đầu Sơn ngăn cách, cho dù chiếm được

Bà Dương huyện thành, cũng không thể vượt núi băng rừng trực tiếp đến An Định Phủ, lương thảo, ngựa hoàn toàn không thể đi qua.

Muốn đến An Định Phủ, còn cần phải đi đường vòng đến Hằng Khang Phủ ở phía tây nam sau lưng Bà Dương, sau đó đánh hạ Hằng Khang Phủ, rồi mới có thể thông hướng An Định Phủ, căn bản chính là vẽ vờ thêm chuyện, không có chút ý nghĩa nào.

Trừ phi...

Trường thành An Định Phủ bị phá huỷ trước!

Đại Man tộc tộc vượt thành mà đi, đến phía sau Hằng Khang Phủ, cùng với Túc Hà Bộ ở Bà Dương trước sau giáp kích, nhất cử đánh hạ Hằng Khang Phủ, sau đó chia cắt các phủ trấn, biến An Định Phủ thành một tòa cô thành, rồi lại vây công, phong hiểm rất lớn, nhưng lại là logic duy nhất có thể lý giải được.

Mà hết thấy những điều này, đều có một điều kiện tiên quyết.

Công phá tường thành An Định Phủ!

Lại liên hệ với việc Tiết Huyện Lệnh nói thời gian không còn nhiều...

“Hương Thiên Hộ!” Trần Tam Thạch phân tích xong, nhanh chóng lên tiếng: “Xin ngài lập tức phái người đến An Định Phủ, tìm hiểu rõ tình hình chiến sự!”

“Ý của ngài, là An Định Phủ đang gặp nguy sao?!”

“Nếu thật sự như vậy, thì chẳng phải Bà Dương chúng ta sẽ trở thành cá nằm trong rọ ư?” Hương Đình Xuân thần tình nghiêm túc, lập tức hạ lệnh nói: “Triệu Khang, làm theo lời Trần đại nhân phân phó, phải nhanh!”

“Rõ!”

.....

Lại ba ngày trôi qua.

Tất Hà Bộ không tấn công nữa, án binh bất động, hiển nhiên là đang chờ đợi tăng viện.

Do đó, mấy ngày liên tiếp, Bà Dương huyện thành yên tĩnh đến đáng sợ.

Trần Tam Thạch ăn viên Huyền Nguyên Đoán Cốt Hoàn thứ ba, phối hợp với hiệu lực linh lúa tu luyện.

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (tiểu thành)】

【Tiến độ: 1559/2000】

Chỉ cần vài ngày nữa.

Đợi khi hấn ăn hết mấy viên thuốc này, sẽ có thể Luyện Cốt viên mãn.

Ngoài ra, thuật bắn cung cũng đang ngày đêm tu luyện.

【Kỹ nghệ: Bắn cung (tiểu thành)】

【Tiến độ: (808/1000)】

Nếu lại có một trận công thành chiến, cũng có thể đột phá đại thành!

Ngày thứ tư.

Triệu Khang được phái đi dò la tin tức cuối cùng cũng trở về.

“Đại nhân!!”

Triệu Khang đầu đầy bụi đất xông vào, do quá hoảng hốt, mặt mũi, trực tiếp ngã xuống đất, loạng choạng bò dậy nói: “Đại nhân! Phán đoán của Trần Bách Hộ là thật!

“Trạm dịch từ sáu ngày trước đã mất liên lạc với An Định Phủ. “

“Ta ngày đêm không ngừng nghỉ chạy, đến giữa đường gặp dân chạy loạn, hỏi ra mới biết, bảy ngày trước tường thành An Định Phủ bị công phá, năm vạn thiết kỵ Man tộc tràn vào cảnh nội. “

“Hiện nay, An Định Phủ lui về giữ thành trì phủ thành, cố thủ không ra. “

“Man tộc bao vây bốn mặt thành mà vẫn chưa công phá được, rất có thể sẽ chia quân đi đường vòng, tập kích hậu phương Hằng Khang Phủ, một khi chiếm được Hằng Khang Phủ, là có thể cắt đứt đường vận lương của An Định Phủ, toàn bộ Vân Châu đều có khả năng thất thủ!”

Ầm ầm!

Tin tức này.

Như sấm sét, đánh vào lòng mỗi người.

Điều này có nghĩa là.

Bà Dương huyện gần như không thể có thêm viện binh và tiếp tế, cần phải dùng chín trăm người, đối mặt với sự vây công của hơn vạn quân địch!

“Người xác định?!” Quý Quảng Hiền có chút không dám tin: “An Định Phủ dễ thủ khó công, sao có thể bị công phá ở trong thời gian ngắn như vậy!”

“Trần đại nhân, người nói đi!” Hương Đình Xuân theo thói quen đưa mắt nhìn sang.

“Nhanh chóng truyền tin tức cho Hằng Khang Phủ.” Trần Tam Thạch nhìn sa bàn, trầm giọng nói: “Theo tình huống hiện giờ, An Định Phủ, nơi tập trung phần lớn binh lực của

Vân Châu bị bao vây. Có lẽ chỉ có Hằng Khang Phủ mới có thể phá viện binh.”

“Không có ích lợi gì.”

Chương 177: củng cố phòng thủ

Hương Đình Xuân lắc đầu: “Ngay từ khi Tát Hà Bộ phát binh đánh Bà Dương, ta đã viết thư cho Hằng Khang Phủ, Hằng Khang Phủ nói bọn họ là cửa ải cuối cùng của Vân Châu, trừ phi có điều lệnh, nếu không sẽ không phái một binh một tốt đi nơi khác.”

“Theo tình huống hiện giờ, đưa chiến báo đến Binh Bộ Kinh Thành, lại từ Binh Bộ truyền đạt xuống, không biết phải mất bao lâu, sao có thể kịp?”

“Lúc này khác lúc trước.” Trần Tam Thạch nói: “Hiện nay An Định Phủ bị vây khốn, một khi Bà Dương huyện lại thất thủ, Hằng Khang Phủ liền sẽ hai mặt thụ địch, cân nhắc lợi hại trong đó, bọn họ làm sao có thể một chút cũng không giúp?”

“Cũng chỉ có thể thử xem.” Hương Đình Xuân gật đầu: “Các người ai đi?”

“Ta đi!” Ưông Trực đứng dậy: “Ta quen biết Đô Chỉ Huy Sứ của Hằng Khang Phủ Vệ, ta đi nói với hắn, ít nhất có thể điều tới ngàn người, không, hai ngàn người!”

Trần Tam Thạch nhớ chuyện này.

Vương mập đã từng hai lần đến phủ thành thăm người thân, một lần ở lại mười ngày nửa tháng, không ngờ đi không phải An Định Phủ, mà là Hằng Khang Phủ.

“Được!” Hương Đình Xuân vỗ mạnh vào vai Ưông Trực: “Ưông Bách Hộ, an nguy của mấy vạn người Bà Dương đều trông cậy vào người!”

“Ừm.” Uông Trục không nói thêm gì, cầm lấy mạch đao xoay người bước đi.

“Tôn sư tử.” Trần Tam Thạch nhìn Tôn Ly: “Độc Sư Phủ có tin tức gì chưa?”

Tôn Ly lắc đầu.

‘Không thể nào.’

Trần Tam Thạch trầm nghĩ.

Sự tồn tại của vị Hàn Thừa kia.

Chúng tôi Tôn Độc Sư ít nhất nắm được phần lớn tình hình ở Bà Dương.

Tại sao lại không có động tĩnh gì?

Xem ra, tình hình ở ba châu Tây Bắc còn nguy cấp hơn!

“Huynh đệ, đừng nản lòng!” Hướng Đình Xuân nói lớn: “Năm xưa khi Thái Tổ lập quốc, đại tướng Doãn Duy trấn thủ Bộc Thành, khi đó trong tay ông chỉ có bảy nghìn người, trong khi quân địch có tới mười ba vạn!”

“Các người nghĩ ông ấy đã giữ được bao lâu? Bảy ngày hay bảy mươi ngày? Điều không phải, ông ấy đã giữ được tới bảy tháng, tiêu diệt mười hai vạn quân địch, giành đủ thời gian cho Thái Tổ, từ đó thống nhất Trung Nguyên, mới có Đại Thịnh ngày nay! “

“Chúng ta lương thảo đầy đủ, tính cả tân binh còn hơn nghìn người, lại thêm có dân chúng giúp đỡ, hà có gì phải sợ một vạn quân địch!”

Trần Tam Thạch đã từng đọc qua trận chiến này.

Trận Bộc Thành, là một trong ba trận chiến quan trọng nhất để Thịnh triều lập quốc.

Trong ấn tượng của hắn, trong lịch sử kiếp trước cũng có trận chiến tương tự, gọi là Trương Tuần giữ Toại Dương.

Bà Dương tuy là một huyện, nhưng do là biên giới, tường thành được xây rất kiên cố, nếu huy động bách tính toàn thành, chưa chắc đã không giữ được hai ba tháng, cộng thêm viện quân của Uông Trục, vẫn còn có rất nhiều hy vọng.

Điều Trần Tam Thạch thực sự lo lắng, là không biết Tiết Huyện Lệnh, hay nói đúng hơn là lão hoàng đế muốn làm gì.

Vu Thần Giáo cũng sẽ phái cao thủ Hóa Kinh trở lên đến.

Loạn, e rằng sẽ loạn từ bên trong!

An bài xong xuôi, đám người giải tán, trở lại cương vị thủ vững của mình.

“Tiểu sư đệ.” Tôn Ly bước lên tường thành, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Người không muốn đi thăm Lan tỷ tỷ sao?”

“Có sư tỷ chăm sóc, không cần thiết.”

Dưới tay Trần Tam Thạch còn có bảy tám chục người, ai cũng không về nhà, hắn không làm gương tốt, còn mặt mũi nào mà dẫn bọn họ liều mạng.

“Ừm, ngươi yên tâm, ta đã thuê riêng một gian nhà, Lan tỷ tỷ rất an toàn.” Tôn Ly liếc mắt nhìn Từ Bân cách đó không xa, cáo tri: “Còn có gia quyến dưới tay ngươi, mẹ con bình an.”

“Đa tạ Tôn tiểu thư!”

Từ Bân nghe xong, thần sắc vui mừng, đứng gác càng thêm hăng hái.

Ngày hôm sau.

Phùng Dung và những người khác chạy đôn chạy đáo khắp nơi, phát động bách tính toàn thành giúp đỡ củng cố phòng thủ

thành.

Những người tị nạn từ nông thôn vào trước đó thì không cần phải nói, đều rất cố gắng.

Bách tính trong thành bình thường tự lực cánh sinh, cũng không ai trốn tránh, bảo làm gì đều ngoan ngoãn làm theo.

Cuối cùng chỉ riêng bách tính tập trung lại đã có hơn năm ngàn người.

Các vị hương thân lão gia, thì sống chết không muốn bỏ ra một chút sức lực, nhiều nhất chỉ quyên góp chút tiền bạc lương thực, còn nói gì mà giữ thành là việc bọn họ nên làm, chết trên tường thành cũng là lẽ đương nhiên.

Còn có đệ tử võ quán, càng là có thể trốn thì trốn, thật sự không trốn được, mới cắn răng làm việc.

Thậm chí có kẻ cho rằng thành bị phá là chuyện sớm muộn, vì muốn ra khỏi thành chạy trốn, đêm khuya lại còn muốn tập kích giết lính canh cổng, bị giết chết tại chỗ toàn bộ.

Nhóm người này, tập võ nhiều năm.

Ngày thường ức hiếp bách tính thì giỏi, kêu bọn họ liều mạng, là vạ lần không thể.

Sau mấy ngày người toàn thành căng thẳng tinh thần, Tất Hà Bộ tăng quân xong, lại một lần nữa phát động tấn công mãnh liệt.

Trên tường thành.

Lại Tử Đầu bám sát phía sau Trần Tam Thạch, hỗ trợ nâng ống tên: “Tiểu Thạch Đầu à, không đủ dùng thì nói với thúc, thúc đi lấy cho ngươi, ngươi nhất định phải bảo vệ thúc...”

Chương 178: tổn thất nặng nề

Trần Tam Thạch nào có thời gian để ý đến ông ta, chỉ là tay không ngừng kéo dây cung, giết chết từng người một leo lên theo thang mây, thật sự giết không xuể, thì tay phải cảm thương tay trái cầm kiếm.

Một buổi sáng trôi qua.

Bắn không biết bao nhiêu mũi tên, giết không biết bao nhiêu người.

Cuối cùng.

Bảng kỹ năng bắn tên im lặng đã lâu nổi lên.

【Kỹ nghệ: Bắn tên (Đại thành)】

【Tiến độ: (0/2000)】

【Hiệu dụng: Tiễn Phát Thuần Tức, trong vòng ba trăm bước, không chệch một tên】

Từ “Tam Thuần Nhất Xạ “, biến thành “Tiễn Phát Thuần Tức”!

Một cái chớp mắt, là 0.36 giây.

Nói một cách khác, hần hiện tại mỗi giây, có thể bắn ra ba mũi tên!

Đã vượt qua giới hạn của người thường!

Hơn nữa sau khi đại thành, kỹ năng bắn tên lại còn có thể tăng lên.

Nhưng đây không phải là điều nên suy nghĩ trên chiến trường.

Trần Tam Thạch giơ cây cung lớn mười lăm thạch, chặn trên thang mây, cánh tay kéo dây cung biến thành tàn ảnh, mũi tên gần như nối thành một đường đen không đứt, chỉ cần không cảm khiên sắt dày, cơ bản đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

“Sao ngươi dùng nhanh vậy!”

Lại Tử Đầu bò sát trên mặt đất, chống đỡ mưa tên và đá bay, không ngừng bò qua bò lại lấy túi tên.

“Lại Tử thúc, nhanh lên!”

Trần Tam Thạch một thương đâm xuyên hai người, mãi đến khi túi tên được đưa tới mới có thể tiếp tục.

“Dùng!”

Một chiếc chiến xa xung kích lớn hơn trước, dưới chiến thuật biến người đã thuận lợi đến được chân tường thành, trong đó có một gã tướng lĩnh Man tộc cầm cự phủ, vung tay chém ngã năm sĩ tốt thủ thành.

Từ bộ giáp toàn thân tinh xảo mà gã mặc, có thể thấy gã là một tướng lĩnh, cộng thêm ra chiêu nhanh nhẹn khác thường, e rằng là một trong ba võ giả Luyện Tạng!

“Keng!”

Không đợi Trần Tam Thạch kéo cung bắn tên, ánh đao lóe lên, va chạm với cự phủ giăng co.

“Trần Bách Hộ!” Hướng Đình Xuân gầm lên: “Gã giao cho ta, ngươi trông chừng sau lưng ta!”

Hai võ giả Luyện Tạng liều mạng, đều cần dốc toàn lực, trong hỗn loạn, có khả năng bị võ giả Luyện Cốt trở lên đánh lén thành công.

Trần Tam Thạch chuyển hướng cung tên, nhắm vào chiến xa xung kích, một người giữ cửa ải vạn người không mở được.

Mấy chục hiệp sau, Hướng Đình Xuân với cái giá bị thương nhẹ, đã chém được đầu gã tướng lĩnh Luyện Tạng Man tộc.

Sau đó cùng với Trần Tam Thạch giữ vững nơi này, hai người giết địch vô số.

Lần công thành này.

Từ sáng kéo dài đến chiều, Man tộc thấy không thể nào hạ được, mới bắt đầu dĩ phải thu quân.

Hai bên, đều tổn thất nặng nề.

Sau khi kiểm tra sơ bộ.

Man tộc tổn thất ít nhất hai ngàn binh sĩ, trong đó có một võ giả Luyện Tạng.

Bà Dương chết hơn sáu trăm người, trong đó năm trăm là dân chúng đến giúp đỡ.

Dân chúng thật sự yếu đuối, nhưng lại không thể không liều mạng xông lên phía trước.

Bởi vì họ hiểu rõ đạo lý thành mất thì người cũng chết.

“Ôi trời ơi...”

Lại Tử Đầu nằm trong đống xác chết: “Ngày thường khổ là chúng ta chịu, nay đánh trận, còn phải dùng chúng ta làm bia đỡ đạn, kiếp sau đầu thai, ta thà làm chó nhà quan, cũng không muốn làm người nghèo nữa...”

Ban đêm.

Trần Tam rời khỏi bức tường thành nhuộm máu, tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh gần đó, ăn viên Huyền Nguyên Đao. Thẻ cuối cùng, chuẩn bị đột phá.

Luyện Cốt bốn giai đoạn, gân cốt da tủy.

Luyện Cốt viên mãn, là luyện tủy.

Tủy là cốt lõi của máu, tất cả máu đều từ tủy mà ra.

Chỉ có Luyện Huyết vào tủy, rồi lấy tủy tạo máu mới, cải tạo triệt để máu, tiếp theo mới có thể Luyện Tạng.

Viên thuốc lão hoàng đế ban không phải chuyên luyện tủy, mà là dùng chung cho toàn bộ cảnh giới Luyện Cốt, hơn nữa được lực lại dồi dào, nhưng không làm tổn thương cơ thể, tốc độ tăng tu vi chỉ đứng sau linh lúa, quả không hổ là bảo được hàng đầu!

Theo động tác múa thương, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể Trần Tam Thạch vậy mà từ lúc đầu nóng hừng hực, dần dần trở nên yên tĩnh, nhiệt độ càng ngày càng thấp, cho đến khi không khác gì người thường.

Còn tinh hoa trong đó, lại xuyên qua gân cốt, màng xương, tầng tầng truyền vào xương cốt, cuối cùng thấm vào tủy xương, giống như lửa mạnh gặp vật dễ cháy.

“Xi!”

Nhiệt độ nóng bỏng đáng sợ bốc lên từ tủy xương, Trần Tam Thạch đau đến nổi gân xanh nổi lên khắp người, ngay cả cây thương trong tay cũng suýt nữa rơi mấy lần, đồng tử hấn đỏ ngầu, răng cắn đến mức gần như vỡ vụn, diễn luyện thương pháp với tốc độ cực kỳ chậm chạp.

Tinh hoa khí huyết bị hấp thụ sạch sẽ.

Lúc này khí huyết của hấn hoàn toàn trở thành khí huyết của người thường, diễn luyện công pháp là một loại đau đớn cực kỳ khủng khiếp.

Luyện đến nửa đoạn sau, Trần Tam Thạch tối sầm mặt mày, đã không biết mình đang ở đâu, là thời gian nào, hoàn

toàn dựa vào ký ức cơ bắp để luyện tập, cũng không biết qua bao lâu, cơn đau tủy xương cuối cùng cũng ngừng lại, máu cũ trong cơ thể nhanh chóng bị máu mới dung hợp bao phủ, cuối cùng lan khắp toàn thân.

Chương 179: Mở kho lương

【 Công pháp: Bất Diệt Kim Xà Thương. Thượng (đại thành)】

【Tiến độ: 0/0】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Cân, Kim Cương Chi Thể】

【 Kim Cương Chi Thể: Da đồng cốt sắt, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.】

Da đồng cốt sắt!

Trần Tam Thạch lúc này nhất thời cũng có chút kiệt sức, cả người lẫn thương đột nhiên ngồi phịch xuống đất, nhưng theo dòng chảy của Long Tượng Chi Huyết mới, mấy hơi thở sau đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, ngay cả sự mệt mỏi do chiến đấu trên chiến trường cũng biến mất.

Hắn điều động khí huyết, toàn thân từ trên xuống dưới, từng tấc da thịt đều cứng một cách đáng sợ!

Lấy ra Trần Nhạc Kiếm nhẹ nhàng lướt qua, vậy mà lại phát ra tiếng kim loại ma sát chói tai!

Trong tình huống như vậy, hắn vẫn có thể di chuyển bình thường, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hắn tự tin rằng, ngay cả khi đứng ở đây để một võ giả Luyện Huyết đại thành chém loạn xạ, trong thời gian ngắn hắn cũng sẽ không bị thương.

Chỉ cần khí huyết dồi dào, trên chiến trường, hắn hoàn toàn là một cỗ máy giết người đáng sợ!

Sau hai ngày chiến đấu phòng thủ khốc liệt, cuối cùng, nhờ sự đồng lòng của quân sĩ và dân chúng toàn thành, bọn họ đã kiên cường giữ vững được thành.

Ngược lại, Man tộc lại một lần nữa tổn hao thêm hai nghìn binh sĩ và một tướng lĩnh Luyện Tạng.

Cộng thêm việc mất vô số công cụ công thành, bọn hắn buộc phải rút lui và không dám tấn công trong vài ngày.

Nhìn toàn cục chiến sự, Man tộc hiện còn lại sáu nghìn quân, còn Bà Dương chỉ còn sáu trăm binh sĩ và ba nghìn người dân sẵn sàng chiến đấu.

Những người dân này đều là người bình thường.

Nếu hai quân đối đầu trên chiến trường, họ chắc chắn sẽ là bia đỡ đạn.

Nhưng trong cuộc chiến công thành, họ chỉ cần lo hậu cần, sửa chữa tường thành, thậm chí làm lá chắn sống, miễn là có thể làm chậm tốc độ leo thành của Man tộc, cho binh lính thời gian phản ứng là đủ.

Man tộc tạm thời không dám tấn công nữa.

Trong số sáu nghìn người còn lại, một nửa là kỵ binh.

Chỉ cần tường thành không bị phá vỡ, kỵ binh chỉ là đồ trang trí.

Tiếp theo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần chờ Uông Trục trở về, Bà Dương sẽ được giải vây một cách dễ dàng.

Trần Tam Thạch có chút không thể tưởng tượng được.

Người có công lớn nhất lần này lại là dân thường.

“Mở kho lương!”

Lương thực trong quân đội dồi dào.

Sau khi chứng kiến tác dụng của dân phu, Hường Đình Xuân thích thú với cảm giác dùng mạng sống rẻ mạt nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất, bắt đầu tiếp tục cưỡng ép, tất cả những nam tử trong thành đều bị lôi lên tường thành.

Tâm trạng của Hường Đình Xuân vô cùng tốt, tập hợp các võ quan còn sống trên tường thành, đích thân rót rượu cho từng người: “Các huynh đệ, lần này Bà Dương được giải vây, ai nấy đều có công lớn, sau khi chiến sự kết thúc, chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều phần thưởng, thăng quan tiến chức càng không cần phải nói!”

“Ha ha, đúng vậy!” Quý Quảng Hiền mặc áo quan đỏ: “Thái tử điện hạ nếu nghe nói, ở một huyện nhỏ biên giới Đại Thịnh của chúng ta, còn có một nhóm dũng sĩ như vậy, chắc chắn sẽ đánh giá cao! Công đầu này, đương nhiên là của Hường Thiên Hộ, chúc mừng chúc mừng!”

“Ha ha ha, Quý Tri Phủ thân là văn quan, lại cùng sống chết với thành trì, chẳng phải cũng là công lớn sao?”

Hường Đình Xuân cũng rót đầy rượu cho Quý Quảng Hiền.

Rõ ràng, sau trận chiến này, khoảng cách giữa hai người đã biến mất.

Trên tường thành.

Trong khi các quan chức cười nói, uống rượu, chúc mừng nhau trước về việc thăng quan, thì những người dân quần áo rách rưới có người đang đi đi lại lại vận chuyển xác chết, sửa chữa tường thành, có người thì ngồi thẩn thờ trên mặt đất, ăn cơm trắng mà họ khó khăn lắm mới có được.

Trận chiến còn chưa kết thúc, đã mở tiệc ăn mừng giữa chừng?!

Trần Tam Thạch không có tâm trạng tham gia vào bữa tiệc ăn mừng này.

Hắn uống một bát rượu qua loa rồi quay người đi giúp đỡ vận chuyển xác chết.

...

Đêm đó.

Kể từ khi chiến tranh bắt đầu, Hương Đình Xuân hiếm khi có thời gian về nhà gặp vợ.

Hắn cởi bỏ bộ giáp nặng nề, ôm đứa con trai nhỏ: “Các con không cần phải sợ nữa, chiến tranh sắp kết thúc rồi.”

“Thật sao?”

Phụ nhân Lưu thị lo lắng nói: “Sao tim ta cứ đập thành thịch mãi, bọn Man tộc bên ngoài sẽ không phái người đến nữa chứ?”

“Nàng nghĩ quân đội của bọn Man tộc được nặn từ đất sét sao?” Hương Đình Xuân hừ lạnh: “Một vạn quân đã là kỳ lạ lắm rồi, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể tăng thêm quân, dù có cưỡng ép tăng thêm hai ngàn người cũng vô dụng, trừ khi từ bỏ chiến trường chính ở Lương Châu, nếu làm vậy sẽ ngay lập tức bị phản công, đồng nghĩa với việc tìm chết.”

“Ta là một phụ nhân, làm sao hiểu được những điều này?” Lưu thị vỗ ngực: “Lão gia nói không sao là tốt rồi.”

Chương 180: Trúng kế

“Ừm, đợi đến khi chiến sự kết thúc, có lẽ ta có thể được điều đi.” Hường Đình Xuân từ từ nói: “Lần công lao này đủ lớn, biết đâu ta có thể được điều thăng đến Giang Nam phủ thành phồn hoa.”

“Thế thì thật là tốt quá.” Lưu thị vui mừng nói: “Chúng ta cuối cùng cũng không cần phải ở lại nơi khỉ ho cò gáy này nữa, ngày nào cũng lo lắng bất an, con cái thậm chí không có một lão sư tư thực tốt, làm sao có thể thi đỗ công danh được.”

“Ừm.” Hường Đình Xuân cầm bát đĩa lên, chuẩn bị ăn cơm rồi đi.

Đúng lúc này, nha hoàn vào báo.

“Lão gia, La đại nhân muốn gặp ngài.”

“Hắn đến làm gì?” Hường Đình Xuân ôm đứa con trai còn nhỏ, không ngần ngại lên nói: “Có chuyện gì, chẳng lẽ lại tấn công thành sao?”

“Đại nhân, là võ quán.” La Đông Tuyền hốt hoảng nói: “Lương Thăng Chi lão già đó, vốn phụ trách canh giữ cửa Nam nhỏ, kết quả nhân lúc bọn Man tộc tạm thời bị đánh lui, tự mình mở cổng thành dẫn gia quyến chạy trốn, hình như là muốn đi Hằng Khang Phủ.”

“Chạy?!” Hường Đình Xuân đập mạnh đôi đũa xuống: “Lão già, chán sống rồi!”

Một khi có người đầu tiên dẫn đầu chạy, sẽ có người thứ hai.

Tình huống này là tuyệt đối không cho phép xảy ra!

Hương Đình Xuân ngay lập tức mặc lại áo giáp, cầm đao cưỡi ngựa chiến, cùng với La Đông Tuyền chạy thẳng đến cổng thành.

“Bọn hấn có bao nhiêu người?!”

“Chỉ có bảy tám người, cùng một xe vàng bạc châu báu, còn kéo theo xe ngựa, hấn là chạy không xa, ta đã phái người đi đuổi theo, có thể đã chặn lại rồi.”

“Tốt! Treo đầu chó của bọn hấn lên tường thành, ta xem ai còn dám chạy!”

Hương Đình Xuân sát khí dâng trào.

Sự việc âm ỉ đến nước này, đâu còn cần phải bận tâm đến lai lịch gì nữa, bỏ trốn giữa trận, ngay cả Quý Quảng Hiền cũng sẽ ủng hộ hấn làm như vậy.

Hai người một trước một sau, mở cổng thành sau đó đuổi theo năm dặm.

Quả nhiên nhìn thấy phía trước có một chiếc xe ngựa.

“Lương Thăng Chi! Bỏ trốn giữa trận, ngươi là tội chết!”

Hương Đình Xuân nhanh chóng vượt qua xe ngựa, chặn đường phía trước.

“Hương đại nhân.” Lương Thăng Chi vén rèm xe, lạnh lùng nói: “Tur tàng tiên bảo, mới là tội chết!”

“Ngươi nói cái gì?!” Hương Đình Xuân sắc mặt nghiêm lại.

Xung quanh vang lên tiếng vó ngựa.

Có ba kỵ sĩ xuất hiện từ trong bóng tối, chặn đường lui.

“Tiết Huyện Lệnh?” Hương Đình Xuân nheo mắt: “Ngươi đây là có ý gì?”

“Hương Đình Xuân!” Tiết Dụ Bình lạnh giọng quát: “Giao ra tiên bảo, tha cho người toàn thân!”

“Tiên bảo?!” Hương Đình Xuân hít sâu một hơi, nhìn về phía xe ngựa: “Lương Thăng Chi, người điên rồi, muốn đồng quy vu tận cùng với ta?”

Lương Thăng Chi gào lên: “Bớt nói nhảm, người dùng tiên bảo tống tiền bọn ta cũng thôi đi, vậy mà lại giết con trai ta, độc chiếm bí mật tiên bảo, ta và người không đội trời chung!”

“Con trai người?” Hương Đình Xuân không buồn giải thích, chỉ cười khò: “Ta nói tiên bảo không ở trong tay ta, Tiết Huyện Lệnh có tin không?”

“Người nghĩ sao?” Tiết Dụ Bình nhìn Hàn Thừa và Đường Minh bên cạnh: “Hương đại nhân không biết điều, vậy thì giúp hắn biết điều.”

Hương Đình Xuân từ từ rút Hoà Miêu trường đao bên hông.

“Hương Thiên Hộ!” La Đông Tuyên vội vàng nói: “Chỉ bằng giao đồ vật ra đi, bọn họ là do triều đình phái tới, dù có giết bọn họ, chuyện tiên bảo e rằng cũng không giấu được! Giao đồ vật ra, người nhà chúng ta có lẽ còn có đường sống.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Hương Đình Xuân cười quái dị: “La Đông Tuyên, thật không ngờ, ta bồi dưỡng người hai mươi năm, cuối cùng là người bán đứng ta.”

“Hương đại nhân?” La Đông Tuyên ngơ ngác: “Lời này của ngài là có ý gì?”

“Được rồi lão La.” Giọng nói của Hương Đình Xuân lạnh như băng, dùng cổ tay áo chậm rãi lau Hoà Miêu trường đao: “Đừng giả vờ nữa, ra tay đi.”

Trước khi ra khỏi thành, La Đông Tuyền đã nói rằng hắn đã phải người chặn đường.

Người đâu?

Ở đây không có một binh một tốt.

Điều đó có nghĩa là gì, còn cần phải nói nữa không?

“Bồi dưỡng?” La Đông Tuyền cũng không che giấu nữa, cười nhạt: “Hướng đại nhân từng hỏi ta một câu, sau khi vào xuân, còn mấy người có thể sống? Trong đó cũng bao gồm cả ta phải không?”

“Trong mắt đại nhân, tất cả mọi người đều là bàn đạp để thăng tiến, ta cũng không ngoại lệ. “

“Nếu đã như vậy, hà tất phải giả nhân giả nghĩa!”

“Ra tay thôi!”

Ngày hôm sau.

Tất Hà Bộ ở bên ngoài thành tiếp tục công thành.

Mà là phân tán binh lực, đóng quân ở bốn hướng đông tây nam bắc của Bà Dương huyện, tạo thành thế bao vây.

Không thể công hạ được thành, bao vây cũng vô dụng.

Bao vây phải để hở, cho địch một con đường sống, ép chúng phải bỏ thành mà chạy, mới là thủ đoạn kinh điển trong chiến tranh công thành.

Bọn Man tộc cứ ép sát như vậy, chỉ càng khiến quân trong thành liều chết chống trả.

Nhưng vào thời khắc quan trọng này, chủ tướng Bà Dương thành, Hướng Đình Xuân lại mất tích.

“Trần đại nhân, người... người nói đây là có chuyện gì?!”

Chương 181: Đâm sau lưng?

Quý Quảng Hiền chấp tay sau lưng, đi tới đi lui: “Đang yên đang lành, một người sống sờ sờ, làm sao lại mất tích được?”

Bên cạnh Quý Quảng Hiền, còn có một lão nô Luyện Tạng im lặng đứng hầu.

“Tại hạ không biết.” Trần Tam Thạch thăm đoán.

Tám chín phần mười, là chuyện tiên bảo bị bại lộ.

Hướng Đình Xuân, lành ít dữ nhiều.

Nhưng kẻ như Hướng Đình Xuân, vốn không quan tâm đến tính mạng người khác, cũng không cần phải tiếc thương hấn làm gì.

“Đại nhân, tra ra rồi!” Đan Nguyên Trục vội vã leo lên tường thành: “Đêm qua giờ Tý, có kẻ thừa lúc trời tối mở cửa Nam trôn ra ngoài, Hướng Đình Xuân một mình đuổi theo, ở ngoài thành gặp phải mai phục của Man tộc, Hướng Đình Xuân tử trận, chỉ có La Thiên Hộ dẫn theo vài tàn binh, mới chạy thoát về không lâu trước đó.”

La Đông Tuyền?

Tên này cũng tham gia, còn sống trở về?

Đâm sau lưng?

Tốt lắm, kẻ này không chỉ âm hiểm, mà còn là kẻ phản bội.

Trần Tam Thạch cười lạnh trong lòng.

Hắn nắm chặt nắm đấm, bắt đầu tính toán xem nên xử lý đối phương thế nào.

Hướng Đình Xuân vừa chết.

La Đông Tuyền tự động lên làm chủ tướng.

Hắn không chết, mình còn ngủ được sao?

Tiền thuật đại thành, lại có Kim Cương Chi Thê, nếu thật sự đánh nhau, chưa chắc đã không có cơ hội thắng.

Cho dù thật sự có chuyện gì bất trắc...

Trần Tam Thạch cúi đầu, nhìn hỏa tiễn trong ống tên bên hông.

Còn có Dị Hỏa làm sát chiêu nữa.

Tuy nhiên, chiêu này tuyệt đối không thể dễ dàng sử dụng.

Đặc biệt là không thể dùng trong thành đông người.

Tìm cơ hội thôi.

Trần Tam Thạch tạm thời đè nén sát ý, đến dưới chân tường thành, kiểm tra số lượng thuộc hạ như thường lệ.

Hai trăm tám mươi người.

Uông Trục không có ở đây, trước khi đi đã giao hết người của mình cho hắn.

Thêm vào đó, mỗi lần có Bách Hộ tử trận, Hướng Đình Xuân sẽ phân phối quân số đều cho các Bách Hộ còn lại, số người dưới trướng hắn không giảm mà còn tăng.

Hơn nữa, những binh sĩ này đã trải qua huyết chiến, mắt đỏ ngầu vì giết chóc, ai cũng có dũng khí như hổ như sói, dù có vài người cảnh giới thấp, cũng không có ai là kẻ hèn nhát.

Ngoài ra.

Còn có hơn năm trăm dân phu khỏe mạnh, cũng muốn tòng quân nhập ngũ.

Dù thành có bị phá hay không, họ đều phải ra chiến trường, vậy tại sao không trực tiếp tập võ, còn có thể nhận được một phần lương bổng, có một danh phận.

Không chỉ vậy.

Nhóm người này, còn đều muốn đi theo Trần Tam Thạch.

“Các vị, ta chỉ là một quan lục phẩm, không thể nhận nhiều người như vậy.”

“Đại nhân, chúng ta có ích, không ăn không ngồi rồi, ngài nhận chúng ta đi!”

Mọi người đồng thanh hô to: “Trần đại nhân, đi theo ngài, chúng ta cảm thấy yên tâm!”

“Đúng vậy!” Bách tính nói: “Đi theo Trần đại nhân, ít nhất có người có thể nhớ tên chúng ta, sau này dù có chết cũng không uổng phí.”

Quân địch đã đến chân thành, không thể câu nệ quy củ.

Trần Tam Thạch hạ lệnh: “Vương Lực, người phụ trách truyền công pháp cho họ, chỉ cần ai có thiên phú tốt, được liệu Luyện Huyết cảnh không thiếu.”

“Vâng!” Vương Lực lĩnh mệnh.

Thực tế, từ lúc bắt đầu công thành.

Vào thời gian rảnh, đã có người bắt đầu truyền dạy cho dân chúng võ công, trong đó có một số thậm chí đã miễn cưỡng được coi là võ giả, không cần quá nhiều thời gian, là có thể huấn luyện ra một nhóm trận tốt.

Vào thời bình, Thiên Hộ Sở còn giấu nghề, không có tiền, ít nhất phải làm khổ sai hai ba năm mới được truyền thụ hô hấp pháp.

Nhưng một khi khai chiến, lại hoàn toàn khác.

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Hứa Văn Tài, Từ Bân, các người nhất định phải huấn luyện tốt trận pháp kỵ binh, để phòng khi cần thiết!”

Đạo gần đây.

Kỵ binh ban đầu của trạm gác cũng phải bảo vệ tường thành, thương vong nặng nề, những con ngựa chiến không chủ mà họ để lại, tất cả đều bị Trần Tam Thạch thu thập để huấn luyện cho thuộc hạ, huấn luyện thống nhất và giống như chuyển đi thảo nguyên, mười người làm một đội “Tiểu Xa Huyền Trận”.

Tiểu Xa Huyền Trận là phiên bản đơn giản nhất của Xa Huyền Trận.

Xa Huyền Trận chân chính có thể điều khiển hàng ngàn kỵ binh cùng một lúc, ngay cả khi thu nhỏ theo tỷ lệ, ít nhất cũng phải có hai trăm người mới có thể thành hình, số lượng người và ngựa này hiện tại miễn cưỡng có thể tập hợp đủ.

Nhưng bất kỳ trận pháp nào cũng cần thời gian để luyện tập.

Đặc biệt là Xa Huyền Trận, tương đối phức tạp, bao gồm nhiều binh chủng như trường mâu binh, đao binh, cung binh, không chỉ cần điều động linh hoạt mà còn cần sự phối hợp ăn ý giữa mọi người.

Tình hình hiện tại cấp bách, luyện tập trận pháp đương nhiên càng đơn giản càng tốt, sớm đưa vào sử dụng.

Sắp xếp xong, Hứa Văn Tài lập tức làm theo.

Không lâu sau, trước mắt Trần Tam Thạch hiện ra bảng điều khiển.

Gần đây thực chiến thường xuyên, độ thành thạo thống binh tăng lên nhanh chóng.

Hắn bận rộn đột phá cảnh giới, thủ thành giết địch, suýt nữa quên mất kỹ năng thống binh cũng sắp đột phá.

Chương 182: Tinh thần quyết tử

【Kỹ năng: Thống binh (Tinh thông)】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu quả: Chủ tâm cốt, luyện binh có phương pháp】

【Luyện binh có phương pháp: Phàm là luyện tập quân trận, đều có thể nhanh chóng thành công】

Nhanh chóng thành công!

Để huấn luyện một đội quân tinh nhuệ, không chỉ cần tiền bạc, lương thực, dược liệu mà còn cần thời gian dài và rất nhiều công sức.

Đặc biệt là các đại trận hoặc trận pháp phức tạp, nếu không luyện tập ngày đêm, điều chỉnh từng khâu thì không thể nào áp dụng vào thực chiến.

Nhưng nếu có thể nhanh chóng thành công, tính chất sẽ thay đổi!

“Không cần luyện tập tiểu trận nữa.”

Trần Tam Thạch lập tức đến dưới chân thành, nơi tạm thời được sử dụng làm diễn võ trường: “Thay đổi luyện tập ‘Đại Xa Huyền Trận’, không đủ người thì thu nhỏ theo tỷ lệ!”

“Đại trận?” Hứa Văn Tài hơi khó hiểu: “Đại nhân chắc chắn chứ?”

“Ta đích thân đến!” Trần Tam Thạch cười Bạch Hạc Mã, đích thân luyện tập.

Dưới sự chỉ huy của hắn.

Chỉ sáu ngày, Xa Huyền Trận đã được huấn luyện đến mức có thể vận hành trôi chảy, thêm khoảng năm ngày nữa, lên chiến trường hoàn toàn không có vấn đề.

Trong số mấy trăm dân phu, hắn lại chọn ra hai trăm trận tốt, mười võ tốt, những người còn lại tuy không luyện thành công pháp nhưng cũng coi như rèn luyện thân thể, có sức khỏe tốt.

Như vậy.

Trong vòng vây của Man tộc, lực lượng phòng thủ trong Bà Dương thành ngược lại trở nên dồi dào, đối mặt với sáu ngàn Man tộc, kiên trì hoàn toàn không thành vấn đề.

“Bái kiến Trần đại nhân!”

Đến bãi đất trống tạm thời làm diễn võ trường, hàng trăm người đồng thanh hô lớn.

“Ừm.”

Trần Tam Thạch gật đầu, nhìn đội ngũ chỉnh tề, hắn đích thân cảm nhận được cái gì gọi là “đồng tâm hiệp lực”.

Đúng lúc này.

Kỹ năng thống binh lại hiện ra.

【Tinh thần quyết tử: Huyết chiến hơn một tháng, mỗi lần đều xông pha phía trước, mỗi lần đối diện kẻ địch đều tắm trong máu, điều này lây nhiễm đến những người dưới trướng, hiện tại tất cả đều nguyện ý đi theo đến chết.】

Đi theo đến chết?!

Trần Tam Thạch không khỏi sửng sò.

Hắn lại nhìn về phía ánh mắt kiên định của mấy trăm người, trong lúc nhất thời, lại không biết nên hình dung cảm

giác này như thế nào.

Những người này...

Nguyện ý đi theo hấn đến chết?

Hơn nữa, 【Tinh thần quyết tử】 rõ ràng không chỉ dựa vào độ thuần thực trên bảng điều khiển mà có được, mà là dựa vào việc hấn tự mình làm gương, lại thêm đồng sinh cộng tử, lâu dần tạo nên hiệu ứng.

Chỉ có hiệu lực với những người này.

Nói một cách khác.

Từ giờ phút này.

Trần Tam Thạch đã có nhóm thuộc hạ trung thành đến chết đầu tiên của riêng mình.

Nhưng trong lòng hấn, không có quá nhiều hưng phấn, càng nhiều hơn là cảm giác trách nhiệm.

Đây đều là từng mạng người.

Người ta nguyện ý đi theo hấn đến chết, vậy hấn làm tướng lĩnh mỗi lần chỉ huy, đều phải làm tốt nhất trong khả năng của mình, mới không phụ lòng thuộc hạ, từ đó không thẹn với lòng.

“Hứa Văn Tài, ngươi tiếp tục dẫn họ luyện tập đi.”

Trần Tam Thạch sau khi đặt nền móng cho bọn họ, liền tiếp tục giao cho Hứa Văn Tài chỉ huy, không làm chậm tiến độ trận pháp chút nào, chứng tỏ lão thư sinh quả thật có bản lĩnh.

Hấn đến gặp Tôn Ly: “Tôn sư tử, có thể cho ta mượn xem Hồng Liên Dao Pháp không?”

Hiện tại.

Hắn đã Luyện Cốt viên mãn, nhưng không có công pháp Luyện Tạng.

Tôn Bất Khí còn cách Luyện Tạng rất xa, thậm chí còn không biết nội dung tiếp theo của Phi Xà Lược Phong Thương Pháp của mình, chứ đừng nói đến Bất Diệt Kim Xà thương.

Hiện giờ bị mắc kẹt trong thành, còn không biết khi nào mới có thể rời đi để lấy công pháp mới.

Chi bằng cứ luyện đao pháp trước đã.

Dù sao cũng hơn là ngồi không.

“Đao pháp? Công pháp ta không mang theo người, nhưng có thể dạy người, chẳng qua...”

Tôn Ly không từ chối, nàng nhìn cây cung trên lưng, cây thương trong tay và thanh kiếm bên hông của Trần Tam Thạch, trêu chọc: “Người xác định người có thời gian?”

“Dù sao cũng không có gì để luyện?” Trần Tam Thạch tỏ ra bất lực.

Tôn Ly hỏi ngược: “Có một thời gian phụ thân ta cũng giống như người, ngày nào cũng luyện lung tung các loại công pháp.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tôn Độc Sư có nói qua, luyện tập nhiều công pháp khác nhau có tác dụng gì không?”

“Không.” Tôn Bất Khí tiếp lời: “Lúc đó, ta và tỷ tỷ còn rất nhỏ, chỉ là ngày nào cũng bám theo sau ông phụ thân, xem nhiều nên có ấn tượng sâu sắc.”

“Nếu ta nhớ không lầm...” Tôn Ly suy nghĩ: “Lúc đó hình như là trước khi phụ thân bị nhốt vào Chiếu Ngục.”

Trước khi bị nhốt vào Chiếu Ngục.

Cũng chính là trước khi đột phá Võ Thánh!

Trần Tam Thạch hứng thú: “Sau đó, các người không hỏi ông ấy luyện nhiều công pháp như vậy có tác dụng gì sao?”

“Đã hỏi.” Tôn Bất Khí giang tay nói: “Nói là nhàn rồi quá.”

“...”

Trần Tam Thạch biết hỏi thêm cũng chỉ phí thời gian, nhưng càng thêm cảm thấy việc luyện nhiều công pháp có liên quan đến đẳng cấp Võ Thánh, liền hăng hái, lập tức thỉnh giáo Tôn Ly, ghi nhớ tất cả các động tác và chiêu thức, sau đó bắt đầu luyện tập.

Chương 183: đi một mình

Lại một lần nữa, hắn luyện một cách nhanh chóng và sáng khoái.

Năm ngày sau.

Đao pháp cũng đã đuổi kịp, đạt đến Luyện Cốt viên mãn.

Vẫn là khí huyết hùng hậu thêm một chút.

Ngoài ra, nếu phải nói, chính là hiểu thêm về một loại binh khí, sau này gặp phải kẻ địch dùng đao, có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cũng chính vào ngày này, Uông Trục đã trở về.

Hắn toàn thân đầy máu, tám người hắn dẫn đi, chỉ còn lại hai người. Rõ ràng là trên đường vào thành, hắn đã gặp phải sự ngăn cản của một toán kỵ binh Man tộc.

“Thế nào rồi?”

Tại cổng thành.

Mọi người vây quanh Uông Trục.

“Bọn Man tộc đã vòng ra Hằng Khang Phủ, bắt đầu công thành rồi.”

Uông Trục gầy đi trông thấy, hắn nhận lấy túi nước được đưa tới bên cạnh, uống một ngụm lớn: “Tuy nhiên, Mã Chỉ Huy Sứ vẫn phái một ngàn quân đến, ta đi đường tắt về, họ còn cần năm ngày nữa mới đến được, năm ngày sau, Bà Dương sẽ được giải vây!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Năm ngày.

Trần Tam Thạch nhìn bốn người Man tộc bốn phương tám hướng bên ngoài thành.

Càng lúc càng cảm thấy không thích hợp.

Vậy mà không công.

Cho người ta cảm giác, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

“Trần đại nhân.” Hàn Thừa đến tìm: “Tiết Huyện Lệnh cho mời.”

Khác hẳn với sự hỗn loạn và đồ nát ở những nơi khác trong thành.

Bên trong phủ tri huyện, một mảnh yên bình và thanh thản.

Trong phòng khách, không chỉ có một bàn đầy rượu và thức ăn, mà còn mời đến hai ca nữ từ Xuân Mãn Lâu, một người chơi nhạc, một người nhảy múa.

Tiết Dụ Bình đứng trước cửa chờ đợi: “Trần đại nhân, mời vào!”

“Tiết Huyện Lệnh thật là có nhã hứng.” Trần Tam Thạch ngồi xuống: “Có gì căn dặn?”

“Hãy ném thử thức ăn trước.” Tiết Dụ Bình thông thả nói: “Chờ đến khi Đường Bách Hộ trở về rồi nói cũng không muộn.”

Trần Tam Thạch cố tình dùng đôi tay đầy bụi bẩn của mình để bốc thức ăn, cơ bản là mỗi đĩa đều bốc một lần.

“...”

Tiết Dụ Bình đặt đôi đũa trong tay xuống, không còn cảm giác thèm ăn nữa.

“Ồ trong quân ngũ lâu ngày, càng ngày càng thô lỗ, đại nhân sẽ không để ý chứ?” Trần Tam Thạch ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Tiết Dụ Bình thản nhiên nói: “Tự nhiên không để ý, Trần đại nhân canh giữ thành trì vất vả, cứ tự nhiên.”

Khoảng nửa canh giờ sau.

Đường Minh hồi hải xông vào: “Tiết Huyện Lệnh, cả nhà già trẻ của Hướng Đình Xuân đều bị tra tấn đến chết, vẫn không hỏi ra được tung tích của tiên bảo.”

“Hướng đại nhân?” Trần Tam Thạch giả bộ như không biết: “Tiết Huyện Lệnh, các người đây là...”

“Trần đại nhân đừng hoảng hốt, lần trước chúng ta đã đề cập đến chuyện tiên bảo.” Tiết Dụ Bình bình tĩnh nói: “Cuối cùng điều tra ra, là Hướng Đình Xuân cất giấu tung tích tiên bảo, vốn là trọng tội tru di cửu tộc, chết cũng đáng. Đường Bách Hộ, người tiếp tục nói đi.”

Bách Hộ?

Người này là người trong quân ngũ?

Không đúng.

Trần Tam Thạch liên tưởng đến một nơi khác cũng có cách gọi như vậy.

Cầm Y Vệ.

Ồ Cầm Y Vệ, Luyện Tạng chỉ có thể làm một Bách Hộ sao...

Đường Minh nhíu mày nói: “Còn có Kim Chung Tự, cũng đã đào sâu ba thước, cũng không có thu hoạch gì. Chúng ta nên đi thôi, người của Vu Thần Giáo hai ngày nữa sẽ đến, tàn sát cả thành để hiến tế, đến lúc đó sẽ không chừa một ai...”

Tàn sát cả thành để hiến tế?

Xem ra không chỉ có thần tiên, còn có tà ma!

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng hiểu tại sao mấy ngày gần đây Tất Hà Bộ chỉ vây mà không tấn công, bọn hắn đang đợi Vu Thần Giáo, có lẽ theo sau đó, còn có càng nhiều đại quân!

“Đại nhân.”

Hắn đứng trên lập trường của võ tướng trấn thủ thành, nói ra những lời mà thân phận này nên nói: “Vu Thần Giáo muốn tàn sát cả thành, triều đình không điều binh đến cứu viện sao?”

“Triều đình tự nhiên muốn cứu viện.” Tiết Dụ Bình làm ra vẻ tiếc nuối nói: “Nhưng yếu hại của Vân Châu, là ba phủ An Định, Thái Ninh, Lăng Phong, chỉ cần ba phủ này không bị phá, sớm muộn gì cũng có thể thắng lại, nếu cần thiết, ngay cả Hằng Khang Phủ cũng có thể từ bỏ. “

“Trần đại nhân, người thu dọn đồ đạc, đêm nay giờ Sửu, liền cùng chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Trần Tam Thạch hỏi: “Tiết Huyện Lệnh là chỉ bỏ thành?”

“Không, không, không...”

Tiết Dụ Bình liên tục nói năm chữ “không”: “Bọn họ vẫn phải tiếp tục cố thủ, Trần đại nhân, người đi cùng chúng ta rời đi trong im lặng, ý của ta là, người đi một mình.”

“Một mình?” Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Tiết Huyện Lệnh, ta còn có vợ con, thuộc hạ trong thành, làm sao có thể đi một mình?”

“Trần đại nhân.” Tiết Dụ Bình nghiêm nghị nói: “Bệ hạ chỉ điều người đi, không có điều người khác đi, còn về vợ con, câu nói nữ nhân như quần áo người hắn đã nghe qua rồi chứ?”

“Mẹ ngươi là quần áo sao?”

Trần Tam Thạch nổi giận, nhưng không nói ra.

Đến lúc này, hắn làm sao còn không nhìn ra, triều đình đây là dự định vứt bỏ toàn bộ Bà Dương!

Chương 184: thế bí

“Trần đại nhân, nói đến thế thôi.” Tiết Dụ Bình tiếp tục nói: “Đêm mai giờ Tý, chúng ta sẽ ra roi thúc ngựa ly khai nơi đây, người nếu nhất định phải mang theo vương vếu, vậy liền hãy ở lại tiếp tục thủ thành đi, nhớ kỹ, một người!”

“Hàn Bách Hộ, tiễn khách.”

Ra khỏi phủ đệ.

Trần Tam Thạch tâm tư nặng nề, không ngừng hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi trong đầu, nắm bắt những thông tin quan trọng trong đó.

Triều đình là dự định chỉ giữ ba phủ An Định, Thái Ninh, Lăng Phong, còn lại từ bỏ toàn bộ?

Ba phủ này, nhìn từ trên bản đồ, tạo thành thế chân vạc.

Chỉ cần ba phủ không mất, căn cơ Vân Châu vẫn còn, đợi đến khi ba châu Tây Bắc rảnh tay, sẽ có thể thu lại đất đai đã mất.

Nhưng trong khoảng thời gian này.

Cả Vân Châu, còn có mười hai phủ, đều không cần nữa?

Để mặc cho Man tộc tàn sát, hoàn thành cái gọi là huyết tề?

Hơn nữa, bọn họ làm sao lại chắc chắn như vậy, ba châu Tây Bắc sẽ rảnh tay, mà ba châu sẽ không bị công phá?

Làm sao có cảm giác.

Man tộc cùng với triều đình phối hợp ăn ý như vậy?

“...”

Trong lòng Trần Tam Thạch, đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ.

Hắn nhìn về phía Hàn Thừa cùng đi theo ra: “Hàn hộ vệ, ngươi là người của Tôn Đốc Sư?”

Hàn Thừa ngậm thừa nhận.

“Vậy ta hỏi ngươi.” Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Rất cuộc bọn họ muốn làm gì?”

“Ta cũng không hoàn toàn hiểu rõ.” Hàn Thừa nhíu mày nói: “Chỉ biết đã mưu tính từ lâu, và để không gây sự chú ý của Tôn Đốc Sư, thậm chí cố ý không phái võ giả cảnh giới cao đến Bà Dương, bao gồm cả bộ hạ cũng vậy, tìm kiếm tiên bảo, chỉ phái hai vị Bách Hộ Cẩm Y Vệ đi cùng với Tiết Huyện Lệnh đến đây, điều tra bí mật.”

“Bọn họ cũng rất sợ Tôn Đốc Sư.” Trần Tam Thạch gật đầu.

Như vậy, mới có thể giải thích được, tại sao tiên bảo lại quan trọng như vậy, nhưng lại không dám phái cao thủ chân chính đến, mà là dựa theo sức chiến đấu cao nhất mà một huyện nên có, chính là sợ Tôn Đốc Sư xen vào, làm hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Bây giờ xem ra...

Hình như, đã thành công.

“Hàn hộ vệ.” Trần Tam Thạch hỏi: “Tiếp theo nên làm gì, Tôn Đốc Sư có dặn dò gì không?”

“Không có.” Hàn Thừa khẽ lắc đầu: “Ta liên hệ với Đốc Sư Phủ có độ trễ, lần trước vẫn là lúc ngươi lập công trên thảo nguyên. Theo nguyên văn của Đốc Sư, bảo ngươi tự bảo vệ mình là được, những chuyện khác không liên quan đến ngươi.”

“Tự bảo vệ mình?” Trần Tam Thạch dừng lại một chút: “Ý của ngươi, là để ta ngoan ngoãn nghe lời, rồi đi một mình? Ngươi có nghĩ tới không, Tôn Ly Tôn Bất Khí cũng ở trong thành này, nếu những gì Tiết Huyện Lệnh vừa nói là thật, chẳng phải bọn họ cũng phải chết ở đây sao?”

“Độc Sư không có dặn dò.” Hàn Thừa gãi gãi sau đầu, nói chuyện trở nên cà lăm: “Ta... ta cũng không biết nên làm gì, dù sao, ngươi muốn mạng sống thì cứ làm theo.”

“Mạng sống...”

Trần Tam Thạch hoàn toàn hiểu được công dụng của rượu độc.

Nếu hắn ngoan ngoãn nghe lời, một mình rời khỏi theo, liền xem như tham dự một kiện bí mật, về sau có cơ hội được bồi dưỡng thành tâm phúc.

Ngược lại, chỉ có hai kết quả.

Một, chết dưới cái gọi là “huyết tể” của Man tộc.

Hai, ba tháng sau trúng độc mà chết.

Không đúng, không cần lâu như vậy.

Hắn nghe được nhiều bí mật như vậy, đêm mai nếu không ngoan ngoãn làm theo, tám chín phần mười sẽ bị giết ngay tại chỗ!

Rượu độc, chỉ là sự đảm bảo cuối cùng!

“Giết!” Trần Tam Thạch đưa ra đề nghị dứt khoát: “Không thể giết bọn hắn sao?!”

Hàn Thừa vẫn lắc đầu: “Đường Minh là Luyện Tạng đại thành, ta hoàn toàn không phải đối thủ, hơn nữa trong tay Tiết Huyện Lệnh còn có một Luyện Tạng khác.”

“Người là chỉ La Đông Tuyền phải không?” Trần Tam Thạch đoán được: “Kẻ này ta có thể đối phó, người thật sự không đánh thắng được Đường Minh?”

“Hắn có thể đánh hai ta.” Hàn Thừa giơ ngón tay ra: “Người đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, bọn họ lần này chọn người điều kiện cực kỳ hà khắc, có kẻ trà trộn vào được đã là tốt rồi, còn đòi hỏi cảnh giới cao gì nữa?”

Nói như vậy, thật sự là thế bí.

Còn chưa nói đến đánh không lại.

Cho dù có thể đánh thắng được, hắn giết tri huyện, sau này hoàng đế nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giết hắn.

Tôn Độc Sư thật sự có thể bảo vệ hắn sao?

Trần Tam Thạch không muốn đem vận mệnh ký thác vào tay người khác.

Trừ phi, có một thế lực khác ra tay giết tri huyện.

Như vậy, hắn có thể triệt để thoát thân.

Vừa có thể mang người rời đi, vừa không bị hoàng đế ghi hận.

“Nếu người không nở rời xa thê tử, ta có thể giúp người nói vài lời.” Hàn Thừa nói: “Chỉ cần người có thể bảo đảm với Tiết Huyện Lệnh sẽ không kéo chân sau, có lẽ hắn sẽ đồng ý cho người mang người đi.”

“Được rồi.”

“Ta không thể ở lại với người quá lâu, nếu không bọn họ sẽ sinh nghi, nếu người còn có gì muốn nói, thì tối nay sau giờ Tý, hãy gặp ta ở chuồng ngựa phía đông thành.”

Chương 185: diệt khẩu

Nói xong, Hàn Thừa biến mất.

Trần Tam Thạch mang theo tâm tư nặng nề, trở lại vị trí trên tường thành.

Canh ba đêm nay.

Hắn phải ở trong thời gian ngắn như vậy, quyết định đi hay ở.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài cười hì hì tiến lại gần: “Ta đã nghiên cứu mười mấy loại kế sách, đối mặt với những thay đổi khác nhau của Bà Dương sắp tới, ngài có muốn xem qua không?”

“Đại nhân!”

“Đại nhân khỏe chứ!”

“Đại nhân, đây là bùa hộ thân mẹ ta bảo ta đưa cho ngài, bà nói có ngài ở đây, chúng ta chắc chắn sẽ có đường sống!”

Vừa lên tường thành.

Một binh sĩ rời lại một binh sĩ khác mở miệng, giọng nói tràn đầy sự kính trọng.

“Đại nhân!” Từ Bân cầm một tờ giấy: “Đây là những cái tên mà Hứa Văn Tài đã chọn cho con gái ta, ngài xem cái nào hay?”

“Tiểu sư đệ.” Tôn Ly ôm trường đao đi tới: “Đao pháp của ngươi luyện thế nào rồi, cần ta giúp gì cứ nói.”

“Tam Thạch, ngươi rảnh thì dạy ta bắn tên nữa nhé!” Tôn Bất Khí cười hì hì nói: “Đợi ta học xong, về nhà để cha ta

cũng nói một câu ‘kẻ sĩ sau ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác’, đỡ để ông ấy suốt ngày mắng ta vô dụng!’”

Vô số lời nói tràn vào đầu.

Trần Tam Thạch làm ngơ, đi qua trước mặt từng người, đến trước mặt những người dân tị nạn đang ngồi xúm dưới chân tường thành.

Họ đã rất nỗ lực khi bảo vệ thành.

Ngay cả cha già què chân của Thuận Tử cũng gắng gượng khuôn đá.

Cuối cùng, là những tân binh trên diễn võ trường, vừa mới gia nhập đội ngũ sau trận huyết chiến, vẫn đang trao đổi võ công với nhau.

“Chúng ta bái kiến đại nhân!”

Trần Tam Thạch nhìn qua từng khuôn mặt, tên của từng người hiện lên.

【Tinh thần quyết tử】

Ngay cả những người này cũng sẵn sàng chết theo hấn!

Vậy, ngay cả khi Tiết Huyện Lệnh đồng ý để hấn đưa Lan Nhi đi, hấn thật sự có thể cứ thế mà bỏ trốn sao?

Cũng được!

Sau khi đi, biết đâu lại được hoàng đế trọng dụng, thăng quan phát tài, đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

Chỉ là nửa đời sau, khi ngủ có lẽ sẽ không được yên ổn, thường xuyên mơ thấy những khuôn mặt quen thuộc mà thôi.

Đôi khi có trí nhớ quá tốt thật sự không phải là một chuyện tốt!

“Ta ghét mất ngủ.”

“Tập võ lâu như vậy, chẳng phải là để có một giấc ngủ ngon sao!”

Tay trái của Trần Tam Thạch vô thức nắm chặt thanh Trần Nhạc Kiếm: “Một khi đi rồi, sẽ thật sự không ngủ được nữa!!!”

Hơn nữa, ngay cả khi thật sự đầu quân cho cầu hoàng đế kia, liệu có an toàn không?

Hắn ban rượu độc một lần, chẳng lẽ sẽ không ban lần thứ hai?

Cả đời chịu đựng khuất nhục, phải sống dưới kẻ khác sao?!

Nhất định phải ép ta sao!

Nhưng còn có thể làm gì được?

Hắn quá yếu, cùng lắm chỉ xử lý được La Đông Tuyên, còn có một Đường Minh Luyện Tạng đại thành, ai sẽ giết?

Cho dù có giết được, làm sao để rũ sạch quan hệ, để lão hoàng đế sau này không tính sổ?

“Hừm?”

Ánh mắt của Trần Tam Thạch rơi vào chiếc áo quan màu đỏ thẫm, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Hứa Văn Tài!” Trần Tam Thạch túm lấy lão thư sinh: “Ta có một nhiệm vụ liên quan đến tính mạng của cả thành giao cho ngươi, ngươi có đảm đương nổi không?”

“Ta?” Hứa Văn Tài giật mình, nhưng nhanh chóng gạt đầu: “Đại nhân yên tâm, ta là Ngọa Long, đảm đương nổi!”

“Tốt!” Trần Tam Thạch ghé tai nói nhỏ.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài nước mắt lưng tròng: “Tại hạ nhất định không phụ sự ủy thác, dù có phải liều mạng cũng tuyệt đối không để xảy ra sai sót!”

Việc không kín thì sẽ lộ.

Trần Tam Thạch không nói cho người thứ hai biết, nhân lúc đêm tối, trước giờ Tý, đến bãi ngựa phía đông thành gặp Hàn Thừa.

.....

Giờ Sửu.

Cửa nhỏ phía nam tường thành lặng lẽ mở ra.

Ba người cưỡi ngựa đến con đường nhỏ trong rừng ngoài thành chờ đợi.

Man tộc bao vây cũng không phải là bao vây dưới chân tường thành, mà là chọn những nơi địa thế rộng mở, do số lượng có hạn, cũng không thể thật sự làm đến mức nước chảy không lọt, dù sao cũng có vài con đường nhỏ để một số ít người có thể đột phá rời đi.

Huống chi, trong ba người, có hai người Luyện Tạng.

“Còn bao lâu nữa đến giờ Sửu?”

Tiết Huyện Lệnh ngồi trên lưng ngựa.

Đường Minh đáp: “Nửa nén hương.”

“Tốt lắm, từng người từng người đều có tình có nghĩa.”

Tiếng cười lạnh của Tiết Dự Bình vang lên: “Một kẻ muốn mang theo vợ, một kẻ muốn mang theo cháu, cứ kéo cả nhà đi như thế, làm được đại sự gì chứ! “

“Trần đại nhân thì không nói làm gì, hắn là người được thánh chỉ phong thưởng! La Đông Tuyền là cái thá gì chứ?”

Lúc trước.

Lương Thăng Chi chủ động mật báo.

Sau đó, Tiết Dụ Bình phái người âm thầm tìm La Đông Tuyền, ra lệnh hắt lừa Hường Đình Xuân ra khỏi thành, hứa sẽ tha cho hắn khỏi chết.

Còn về Lương gia...

Trên dưới đều bị diệt khẩu.

Những võ quán khác tham gia vào chuyện này, tạm thời chưa có thời gian xử lý.

Chương 186: Là người?

Nhưng hai ngày nữa, Man tộc sẽ điều ba vạn binh lực từ chiến trường chính ở Lương Châu, lại còn có cao thủ Vu Thần Giáo âm thầm đến tiếp ứng, đến lúc đó cả Bà Dương thành sẽ không còn một ai sống sót.

“Hàn Bách Hộ!” Tiết Dụ Bình lạnh lùng nói: “Chờ chúng ta an toàn rồi, xử lý luôn tên họ La đó đi. Thật đáng tiếc, vẫn không tìm được tiên bảo, nếu không, bản quan trong vòng ba năm có thể vào Nội Các! Lần này, phải làm Nghiêm Các Lão thất vọng rồi!”

“Tốt, quả nhiên là Nghiêm Lương làm!”

Trong bóng tối, tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Lại có ba kỵ binh, lặng lẽ xuất hiện.

Người dẫn đầu mặc quan bào đỏ thẫm, hai bên trái phải, mỗi bên có một người.

Đương nhiên là Đan Nguyên Trực, cùng với lão nô Quý gia.

Tất cả đều mặc giáp trụ, tay cầm binh khí.

“Quý Quảng Hiền?!” Tiết Dụ Bình kinh ngạc, nghiến răng nói: “Người làm sao lại ở đây?!”

“Đến tìm người tính sổ!” Quý Quảng Hiền chỉ vào mũi Tiết Dụ Bình, giọng run run: “Quân địch sắp vào thành, các người lại dám giết Hường Thiên Hộ, tự làm tổn hại chủ tướng của quân ta, quả thực là tương đương với phản quốc thông địch, thật quá mức!”

“Người đừng có ngậm máu phun người!” Tiết Dụ Bình biện minh: “Hương Đình Xuân tự mình ra khỏi thành gặp mai phục, có liên quan gì đến chúng ta!”

“Đánh rắm!” Quý Quảng Hiền tức giận: “Vừa rồi ta mới đi xem, cả nhà tám người của Hương Thiên Hộ đều chết ở trong nhà, trong đó có cả đứa trẻ năm tuổi! Sao, Man tộc đã lên vào trong thành rồi sao, còn chuyên môn chỉ giết gia quyến của chủ tướng! Nghiêm Đảng các người, quả thực là táng tận lương tâm!”

“Các người cho rằng các người là thứ tốt đẹp gì?!” Tiết Dụ Bình không giả vờ nữa, mắng: “Tự cho mình là thanh lưu, thực tế thì sao? Chẳng phải là muốn nắm quyền, muốn thao túng triều chính hay sao!”

“Bớt nói nhảm!” Quý Quảng Hiền nói: “Hôm nay chúng cứ rành rành, bắt các người, chính là ngày gian thần Nghiêm Lương rơi đài!”

“Các người dám!” Tiết Dụ Bình không hề sợ hãi, chấp tay về hướng kinh thành nói: “Hương Đình Xuân tư tàng tiên bảo, tội đáng tru di, chúng ta làm sai chỗ nào?!”

“Tiên bảo?!” Quý Quảng Hiền nheo mắt: “Nói như vậy, Tiết Huyện Lệnh đã lấy được tiên bảo rồi?”

“Thế thì chưa có!”

”Đánh rắm! Nghiêm Đảng các người rút cuộc muốn làm gì?” Quý Quảng Hiền cao giọng nói: “Bồ cục chiến sự quý dị như vậy, ta đã sớm cảm thấy có vấn đề rồi! Tường thành An Định Phủ đang tốt như vậy, làm sao có thể nói vỡ là vỡ! Có phải Nghiêm Đảng các người giở trò quỷ, các người muốn hủy hoại Đại Thịnh triều sao!”

Tiết Dụ Bình mắt kiên nhẫn: “Ra tay đi! Xử lý bọn chúng luôn một thể.”

“Người có hai người Luyện Tạng, ta cũng có!”

Quý Quảng Hiền ghì ngựa lui xuống, hai vị hộ vệ nghênh đón.

Hai người?

Tiết Dụ Bình cười lạnh, nhìn về phía tường thành.

Chưa kể, Đường Minh là Luyện Tạng đại thành, ở đây không ai là đối thủ.

Hắn còn có một tên thuộc hạ, sắp sửa đuổi tới.

.....

“Giá!” La Đông Tuyên thúc ngựa phi nước đại, Tống Ngạn bám sát phía sau.

“Nhị cữu, chúng ta đi đâu?”

“Chạy trốn!”

La Đông Tuyên thở dài u uất, thấp giọng mắng: “Hương Đình Xuân là một tên ngu ngốc! Lúc trước bị ma xui quỷ khiến, cứ nhất quyết hợp tác với võ quán, giấu diếm chuyện tiên bảo không báo cáo, bây giờ liên lụy cả ta vào! Cầm lấy ngọc bội ta đưa cho ngươi, ngươi và ta chia tay từ đây.”

Tống Ngạn bối rối hỏi: “Nhị cữu? Ta không đi cùng với ngài sao?”

“Không, ta đổi ý rồi.” La Đông Tuyên nói: “Ta cảm thấy sự việc rất kỳ lạ, bọn họ lén lút như vậy, trong đó nói không chừng có bí mật khác, hai người còn lại đều là Cẩm Y Vệ, ta một người ngoài xen vào, rất có thể bị diệt khẩu. “

“Ra khỏi thành, ta sẽ đi cùng với bọn họ, nói là từ bỏ ngươi. Ngươi trong đêm lập tức đi về phía tây, nương nhờ người họ hàng xa ở Lâm Giang, nếu trong vòng nửa năm, ta không gửi thư cho ngươi, thì có nghĩa là ta đã chết, từ nay về

sau người hãy thay tên đổi họ, đừng nghĩ đến chuyện báo thù cho ta!”

“Nhị cữu, để ta đi cùng ngài...”

“Cút!”

La Đông Tuyền đuổi hắn đi.

Ra khỏi thành, La Đông Tuyền đang định đến điểm hẹn thì bỗng nhiên bên tai vang lên thanh âm vật nhọn xé gió.

Phản ứng của một võ giả Luyện Tạng khiến hắn lập tức tỉnh táo, trực tiếp đạp lên lưng ngựa nhảy lên.

“Hí ——”

Một mũi tên xuyên giáp bắn vào con chiến mã, chiến mã lăn lộn ngã xuống đất.

La Đông Tuyền đang định xem là ai đánh lên thì bên tai lại vang lên tiếng mũi tên.

Không phải một mũi...

Mà là cả một loạt!

La Đông Tuyền vung chiến đao tạo ra tàn ảnh, liên tục chém đứt những mũi tên bay tới.

Kẻ nào, bắn tên nhanh như vậy!

Nếu không biết, còn tưởng là gặp phải cả một đội cung nỏ thủ!

“Là người?!”

Nhìn theo hướng mũi tên bắn tới, rõ ràng có một bóng người ẩn trên cây ở đằng xa.

“Vừa hay giết người!”

Đôi mắt La Đông Tuyền đảo ngầu, vừa dùng đao chém đứt mũi tên vừa nhanh chóng tiếp cận, cho đến khi trước mắt càng

lúc cànɡ hoa mắ, cảm giác như cả đấ trời đều là mũi tên.

Chương 187: Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc

Hắn hét lớn một tiếng, bộc phát tốc độ kinh người, gần như hóa thành tàn ảnh trong nháy mắt đã xông ra mấy chục trượng, cuối cùng cũng sắp tiếp cận, đột nhiên dùi lạnh toát, cả người mất thăng bằng, suýt nữa ngã xuống đất, phải cố gắng bộc phát một lần nữa mới ổn định lại được thân hình.

“Keng keng keng ——”

Trong lúc dừng lại một chút, đã có thêm ba mũi tên bắn vào người hắn.

May mà hắn vung đao đỡ được, mới không bị thương ở chỗ trí mạng.

Hai mũi tên xuyên qua vai để lại lỗ thủng, còn một mũi tên găm vào cánh tay.

Trả giá bằng vết thương nặng, hắn cuối cùng cũng tiếp cận được đối phương, trường đao trong tay chém xuống như điên, nhắm thẳng vào mặt đối phương.

“Coong!”

Trường thương và đao va chạm, tóe ra tia lửa chói mắt trong bóng tối.

Hai bên đều lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách.

Chưa kịp để La Đông Tuyên đứng vững, tiếng dây cung lại như cơn ác mộng ập đến.

Hắn lại phải vung đao đỡ.

Tốc độ bắn tên kinh khủng này, dù hẳn là một võ giả Luyện Tạng, lại khó lòng tiếp cận!

Trên đời này, chẳng lẽ có một môn công pháp chuyên tu luyện tiễn thuật sao?!

Trong nháy mắt có thể bắn ra ba mũi tên bằng cung mười lăm thạch, mũi tên nào cũng chính xác và hiểm hóc, thật không thể tin nổi!

Dưới kỹ thuật bắn tên như vậy, cái giá phải trả cho việc cố gắng tiếp cận chính là để lộ sơ hở, trúng vài mũi tên!

“Ta xem ngươi còn bao nhiêu mũi tên!”

La Đông Tuyên không dám liều lĩnh xông lên nữa, vung Hoà Miêu trường đao, hy vọng chờ đối phương bắn hết tên rồi tính tiếp.

Tuy nhiên...

Chờ đến khi máu từ vết thương của hắn thấm đẫm quần áo, mưa tên vẫn không ngừng, mũi tên hình cái xẻng cắm trong cơ thể, theo từng cử động mạnh, gần như cắt nát cơ bắp cánh tay hắn, dù là thân thể võ giả cường tráng, tốc độ cũng chắc chắn sẽ chậm lại.

Một khi chậm lại, sẽ mất đi ưu thế của một võ giả Luyện Tạng bình thường, trên người càng lúc càng nhiều tên, cho đến khi hoàn toàn không chống đỡ nổi, ầm một tiếng ngã xuống.

‘Mẹ kiếp, bắn hết ba túi tên rồi!’

Trần Tam Thạch mang theo năm túi tên, đã dùng hết ba túi.

May mà.

La Đông Tuyên cũng sắp thành con nhím, nằm trên mặt đất, trợn mắt, khoe miệng rỉ máu, chỉ thở ra không hít vào, xem chừng sắp không xong rồi.

Trần Tam Thạch nhắm vào đầu và tim, mỗi chỗ bắn thêm hai mũi tên, cho đến khi chết hẳn, lại tiến lên một kiếm chặt đầu đối phương xuống.

‘Nếu hẳn không nóng vội xông lên, còn có thể giằng co với ta thêm một lúc lâu nữa.’

‘Đương nhiên, cuối cùng khả năng cao vẫn bị ta làm cho kiệt sức mà chết.’

‘Quả không hổ là võ giả Luyện Tạng!’

‘May mà không phải Luyện Tạng viên mãn, nếu không thật sự khó đối phó.’

Nghe nói võ giả Luyện Tạng viên mãn, có thể trong thời gian ngắn tiến vào trạng thái tương tự như cuồng bạo, cơ thể vận chuyển siêu phụ tải không nói, ngay cả đau đớn cũng có thể tạm thời quên đi, hoàn toàn có thể chịu đựng vết thương tên mà liều mạng.

“Lý Đại Chí, Hạ Nhị Ngưu.”

Trần Tam Thạch xách đầu La Đông Tuyền: “Ta cũng coi như đã báo thù cho các người, và cho chính ta.”

Hắn có thể nói là đã chuẩn bị đầy đủ.

Kim Cương Chi Thể không có đất dụng võ.

Lá bài tẩy cuối cùng tiên bảo Dị Hỏa, cũng luôn sẵn sàng.

Đương nhiên, có thể không dùng là tốt nhất, dù sao dùng một lần, sẽ có nguy cơ bị phát hiện.

“Nhị cữu!”

Cách đó vài trượng, Tống Ngạn lo lắng cho La Đông Tuyền nên đã quay lại, tận mắt chứng kiến cảnh này.

Trần Tam Thạch cũng nghe thấy tiếng hắn đến gần.

Thực tế là, dù Tống Ngạn không quay lại cũng không thể trốn thoát.

Cưỡi Bạch Hạc Mã, không quá hai mươi phút là có thể đuổi kịp và giết hắn.

Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc.

“Người có biết nhị cữu của người đã làm gì không?”

“Ta biết, hắn đáng chết!” Tống Ngạn khóc không thành tiếng: “Nhưng hắn là nhị cữu của ta, ta vẫn phải báo thù cho hắn! Đến đây đi!”

“Phập!”

Một Luyện Huyết.

Làm sao có thể là đối thủ của Trần Tam Thạch.

Đối phương cầm đao xông lên, lập tức bị đâm xuyên tim, ngã xuống vũng máu, tắt thở.

“Lại khiến ta giống như kẻ xấu!”

Tiểu tử họ Tống này, tính tình cũng không tệ, đáng tiếc đi theo nhầm người.

“Không biết tình hình của Hàn Thừa bên đó thế nào.” Trần Tam Thạch sau khi xử lý thi thể, liền ở trong trạng thái 【Theo dấu】 , hướng về nơi bọn họ đã hẹn tập hợp mà chạy tới.

...

Trong rừng cây.

Đan Nguyên Trục, lão nô đều nằm trên mặt đất với tứ chi không còn nguyên vẹn, dùng hơi thở cuối cùng để hoàn thành hồi tưởng lại cuộc đời, sau đó liền tắt thở.

“Hàn Thừa, người, người!”

Đường Minh cúi đầu, nhìn thấy thanh đao đột nhiên đâm xuyên qua ngực, thần sắc phần nộ xen lẫn không hiểu: “Phản đồ, ngươi đi chết đi ——”

Mặc dù tim bị đâm trúng, hấn lại cũng không có lập tức chết đi, không biết từ đâu bộc phát một cỗ sức mạnh đáng sợ, một chưởng đánh vào ngực đối phương khiến đối phương lùi lại, sau đó lại rút ra Tú Xuân Đao đã được tra vào vỏ, cùng chém giết với đối phương.

Chương 188: Đến thì đến

Ở xa xa.

Quý Quảng Hiền và Tiết Dụ Bình ngồi trên lưng ngựa nhìn từ xa cảnh tượng này, đều vô cùng kinh ngạc.

“Họ Quý, Hàn Thừa là người của người?”

“Hắn không phải người của người sao?” Quý Quảng Hiền cau mày: “Chẳng lẽ, tin tức là do hắn đưa cho ta?”

Không lâu trước đó.

Có người nhét một phong thư mật vào chỗ ở của hắn.

Bây giờ xem ra, chắc chắn là Hàn Thừa.

“Không phải người của người?” Tiết Dụ Bình nhanh chóng hiểu ra: “Vậy chính là người của Tôn Tượng Tông.”

“Hắn cũng nhúng tay vào sao?” Quý Quảng Hiền thúc giục: “Tiết Huyện Lệnh, còn không mau khai thật, các người rốt cuộc đang làm trò quỷ gì ở Vân Châu?!”

“Người đừng nói nhảm nữa, ta chỉ đến tìm tiên bảo, những chuyện khác hoàn toàn không biết!”

Tiết Dụ Bình nói xong, liền cưỡi ngựa muốn đi trước.

“Giá!”

“Đứng lại!” Quý Quảng Hiền chắn trước mặt hắn: “Họ Tiết, giao tiên bảo ra, sau đó nói rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, tha cho người khỏi chết!”

“Quý Quảng Hiền, ngươi là cái thá gì!”

“Thô bỉ!”

“Được, quân tử động thủ không động khẩu, ngươi và ta cũng so tài một phen, thế nào?!”

“Đến thì đến!”

Một viên quan áo đỏ, một viên quan áo xanh, lần lượt xuống ngựa, cởi mũ ô sa, tháo đai lưng, cởi áo quan, chỉ còn mặc áo lót, xắn tay áo lên đánh nhau.

Ngươi đâm ta một cái, ta đâm ngươi một cái.

Ngươi túm tóc ta, ta giật râu ngươi.

“Hèn hạ!”

“Thô lỗ!”

“Ngu xuẩn!”

“Gian thần tiểu nhân!”

Không lâu sau, hai vị mệnh quan triều đình đã đánh nhau đến mặt mũi bầm dập.

“Hai vị đại nhân, thân thủ không tồi.”

Trần Tam Thạch lặng lẽ xuất hiện.

“Trần đại nhân?!” Tiết Dụ Bình mừng rỡ khôn xiết: “Ngươi đến thật đúng lúc! Mau mau ra tay, tru sát kẻ này, sau đó theo ta rời khỏi đây, thẳng đến kinh thành!”

“Trần đại nhân, giết hắn!” Quý Quảng Hiền chiếm thế thượng phong, cuống lên người Tiết Dụ Bình, nắm chặt tóc đối phương: “Sau đó đi theo ta, Cao đại nhân ở Nội Các sẽ bảo vệ ngươi!”

“Xoẹt!”

Trần Nhạc Kiếm ra khỏi vỏ.

Đầu Quý Quảng Hiền rơi xuống đất.

“Tốt!” Tiết Dụ Bình còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã thấy lưỡi kiếm sáng loáng đang tiến về phía mình: “Trần đại nhân, ngươi làm gì vậy, ngươi điên rồi!”

“Xoẹt!”

Tay nâng kiếm hạ, lấy mạng.

Đều đáng chết!

Đều muốn dùng đủ mọi thủ đoạn để thao túng hắn.

Trần Tam Thạch thu kiếm.

“Đường Minh cũng đã chết.” Hàn Thừa kết thúc trận chiến, toàn thân đầy máu, sắc mặt tái nhợt, nói: “Trần đại nhân kẻ sách thật hay, hay cho một chiêu mượn đao giết người! Nếu không như vậy, Tiết Dụ Bình nhìn thấy ngươi không đi, chắc chắn sẽ ra lệnh cho Đường Minh quay lại, giết ngươi trước tiên.”

“Ngươi không sao chứ?” Trần Tam Thạch nhìn ra đối phương bị thương.

“Chết không được, nhưng e rằng cũng không còn sức chiến đấu.” Hàn Thừa ho ra một ngụm máu, yếu ớt nói: “Thi thể xử lý đơn giản rồi để lại ở đây, thám tử của Man tộc sẽ sớm phát hiện ra. Sau này khi triều đình điều tra, sẽ cho rằng là hai đảng Nghiêm, Cao tàn sát lẫn nhau mà chết, còn ta, cũng gặp chuyện không may trên đường trở về. “

“Tóm lại, dù có nghi ngờ, cũng chỉ nghi ngờ đến ta, rồi mới nghi ngờ đến Đốc Sư Phủ. “

“Không cần lo lắng, nếu ngươi thật sự có thể cứu tiểu thư và thiếu gia, thì mang tiếng xấu cũng chẳng là gì, Đốc Sư Phủ đã sớm là lợn chết không sợ nước sôi. “

“Chuyện tiếp theo, ngươi đã sắp xếp xong chưa? “

“Dẫn tiểu thư và thiếu gia cùng đi theo đường nhỏ?”

“Tình báo nói rằng, hai ngày sau, Man tộc sẽ rút hai vạn binh mã từ chiến trường chính đến Bà Dương, trong đó rất có khả năng, còn ẩn giấu cao thủ Hóa Kinh của Vu Thần Giáo.”

“Cho nên nếu đi, chúng ta tốt nhất nên đi ngay đêm nay.”

“Người mang theo thê tử của người, cộng thêm tiểu thư và thiếu gia, hành trang nhẹ nhàng, đột phá từ Tiểu Nam Môn, hẳn là không thành vấn đề.”

“Hàn Bách Hộ.” Trần Tam Thạch nhìn chăm chú về phía thành trì: “Ta đã bao giờ nói, chỉ mang bọn họ đi?”

Hàn Thừa sững sờ: “Trần đại nhân có ý gì?”

“Tất cả cùng đi!” Trần Tam Thạch nói với giọng kiên quyết: “Bà Dương huyện thành, bất cứ ai sẵn lòng ra sức khi giữ thành, bất kể là tướng sĩ hay bách tính, cùng đi!”

“Làm sao có thể.” Hàn Thừa kinh ngạc: “Trần đại nhân, Man tộc bao vây bốn phía, nhiều người như vậy, làm sao có thể cùng nhau rời đi?”

“Ta có cách, để Tất Hà Bộ tạm lui, trong vòng hai ngày, không dám đuổi theo nửa bước, từ đó tranh thủ hai đến ba ngày thời gian rút lui, sau đó có thể nhận được tiếp ứng của hai ngàn binh mã từ Hằng Khang Phủ, chưa chắc không có đường sống.”

Trần Tam Thạch biết, mang theo dân chúng chạy trốn, là gánh nặng.

Nhưng những tướng sĩ sẵn lòng đi theo hẳn chết, ai mà không có gia quyến?!

Ở lại, trăm phần trăm một người cũng không sống nổi.

Nếu đi, trên đường chắc chắn cũng sẽ chết rất nhiều, nhưng dù chỉ sống thêm một người cũng là tốt.

Vẫn là câu nói đó.

Trong khả năng có hạn, hấn phải làm đến mức không thẹn với lòng.

Chương 189: Nộp tiền

Còn có một điểm trọng yếu không kém.

Bất kể huyết tể để làm gì, hay cầu hoàng đế cầu kết Man tộc muốn làm gì, hấn nhất quyết phải phá đám!

.....

“Nộp tiền nộp tiền!”

Phía tây thành.

Trong đại trạch võ quán Triệu thị, nơi tọa lạc của võ quán Triệu thị, gần như tập trung toàn bộ các hương thân, các lão gia trong thành. Họ đều mặc lụa là, thân hình béo tốt, chỉ có vẻ mặt hoảng sợ trên khuôn mặt chứng tỏ những ngày gần đây không được yên ổn.

Uông Trục đứng ở vị trí cao nhất, giọng nói sang sảng: “Nộp tiền, chỉ nhận ngân phiếu thôi, không lấy bạc!”

“Vương đại nhân!”

Quán chủ võ quán Triệu thị, Triệu Thiện Minh, sắc mặt hơi tái: “Một ngàn lượng bạc cho một hộ gia đình, có phải quá đắt không?”

“Đúng vậy, Uông Trục, ngươi đây là thừa cơ cướp bóc!”

Một hương thân từng là quan viên, nay đã về hưu, lên tiếng chỉ trích: “Ta quen biết thượng quan ở Đô Chỉ Huy Sứ Ti An Định Phủ, ngươi cần thận ta sẽ đi cáo trạng ngươi!”

“Mẹ kiếp, đi đi!” Uông Trục chửi rửa: “An Định còn đang bị bao vây, các ngươi cứ đi đi! Một lũ không biết điều, chê đắt ư? Chê đắt thì đừng hòng ai đi!”

“Nếu không phải lão tử ngày thường có quan hệ tốt với các người, vào thời khắc quan trọng như thế này còn nghĩ đến các người sao?! “

“Nói lại lần cuối, nộp một ngàn lượng ngân phiếu, lão tử sẽ đưa các người đi, đến Hằng Khang Phủ an toàn, nếu không thì cứ ở lại đây đi!”

“Một ngàn lượng...” Mọi người xì xào bàn tán: “Không giới hạn số người mỗi hộ, coi như cũng có lợi.”

“Đúng vậy, đi thôi! Không thể ở lại Bà Dương được nữa.”

“Vương đại nhân, người cũng đừng có lừa gạt chúng ta!”

“Yên tâm!” Uông Trục lập tức nở nụ cười: “Uông mỗ ta nhận tiền làm việc, luôn đáng tin cậy! “

“Chỉ cần nộp tiền, ta đảm bảo các người có thể rời khỏi Bà Dương! “

“Nhanh lên, ai muốn sống thì một canh giờ sau xuất phát từ cổng thành phía tây, quá giờ không đợi!”

“Tiền này chúng ta nộp!”

Một đám người bắt đầu xếp hàng nộp tiền.

Sau đó, trong thời gian quy định, họ vội vàng thu dọn đồ đạc, tập hợp người của mình.

Trong Bà Dương thành.

Hiện giờ chỉ còn lại hai võ quán lớn, tám võ quán nhỏ, cộng thêm mấy chục hộ nhà giàu.

Cuối cùng tập hợp được tới hai nghìn người!

Trong đó, có một nghìn hai trăm người là nam giới trưởng thành, trong đó lại có hơn ba trăm người đã từng luyện võ, võ giả Luyện Huyết cũng có mấy chục người.

Nhưng đã thủ thành hơn một tháng.

Trừ những người bị bắt đi lính ngay từ đầu, những người này không có một ai lên chiến trường!

“Phan Quyền, người mẹ nó còn lè mè gì nữa!” Ông Trục thúc giục.

Chỉ thấy Phan Quyền, Triệu Thiện Minh, không chỉ mang theo gia quyến, còn kéo theo xe ngựa chất đầy vàng bạc châu báu, dược liệu quý giá, thứ gì cũng không nỡ vứt bỏ.

Hơn trăm năm qua bọn họ truyền thừa từ đời này sang đời khác, cũng không biết tích lũy được bao nhiêu gia sản.

“Được rồi, nhanh lên!” Ông Trục ra lệnh.

Cùng đi với bọn họ còn có Triệu Khang, Hùng Thu An và hai trăm sĩ tốt, bắt đầu phát vũ khí cho những người không có vũ khí.

Từ khi thủ thành, đã thu được rất nhiều vũ khí, số lượng đủ dùng.

Một hương thân họ Lưu, đã ngoài sáu mươi tuổi, nhìn thanh đao chế thức được đưa đến tay mình: “Ông đại nhân, người làm gì vậy, không phải đưa chúng ta ra khỏi thành chạy trốn sao, tại sao còn phát vũ khí?”

“Phá vây, chứ còn có thể làm gì?” Ông Trục giải thích: “Bốn mặt vây thành, tuy rằng lực lượng phòng thủ bên ngoài thành Tây tương đối mỏng yếu, nhưng cũng phải phá vây, chẳng qua các người yên tâm, phía trước do ta đi đầu, các người cầm vũ khí chỉ cần tự bảo vệ mình là được. “

“Xuất phát thôi, không đợi nữa!”

“Ầm ầm ——”

Cửa thành phía Tây, mở rộng trong màn đêm.

Uông Trục dẫn người đi phía trước, Triệu Khang, Hùng Thu An chia nhau ở hai bên.

Đi ra ngoài khoảng năm dặm.

Từng doanh trại, lọt vào tầm mắt.

Trong ngoài doanh trại canh phòng nghiêm ngặt, còn có từng đội kỵ binh tuần tra qua lại, nhìn vào bố trí binh lực, ít nhất cũng có hơn hai nghìn người, đây là nơi mỏng yếu nhất sao, rõ ràng là đại bản doanh của chủ tướng.

“Uông Trục, ngươi có phải nhầm lẫn rồi không?” Triệu Thiện Minh đuổi theo, căng thẳng nói: “Nhanh chóng lui về trước khi bị phát hiện, tìm đường khác!”

“Đi nhầm?” Uông Trục nhìn hắn, nhếch mép cười: “Lão tử muốn xông thẳng vào đại bản doanh của bọn chúng!”

“Có ý tứ gì?”

Chưa kịp để Triệu Thiện Minh hiểu ra, bên tai bỗng vang lên tiếng hô vang trời dậy đất.

“Giết ——”

“Giết ——”

“Ầm ầm ầm ——”

Hơn hai trăm người, bao gồm Triệu Khang, Hùng Thu An, không một chút báo trước mà hét lên, còn không quên giơ cao những ngọn đuốc.

“Giết!”

“Xông thẳng vào chủ doanh, bắt sống Ô Mộc Nhĩ!”

“Hả?”

Các vị lão gia vốn tưởng rằng sẽ phá vây chạy trốn, bị biến cố bất ngờ này làm cho sợ hãi không biết làm sao.

“Ông Trục, người... người rớt cuộc muốn làm gì?!”

Chương 190: kỳ quái

Triệu Thiện Minh nói năng cũng trở nên lắp bắp.

“Làm gì, người không nghe thấy sao?” Uông Trục hét lớn: “Giết vào trại địch, bắt sống Ô Mộc Nhĩ!”

“Muốn đi chết, người tự đi đi!”

Triệu Thiện Minh quay người bỏ đi.

“Chạy mau!”

Hơn một ngàn người quay đầu, muốn quay trở lại thành.

Lúc này.

Phùng Dung dẫn một đội nhân mã xông ra, chặn đường lui của bọn họ, một thương đâm chết kẻ chạy đầu tiên: “Kẻ nào lui thêm một bước, sẽ chết!”

“Địch tập kích, địch tập kích!”

Động tĩnh lớn như vậy, đại bản doanh của Man tộc làm sao có thể không phát hiện.

Bọn hãn phái ra một lượng lớn binh mã, kết trận giết tới.

“Triệu Thiện Minh, Phan Quyền!”

Uông Trục dùng Mịch đao chỉ vào đại quân Man tộc đang nhanh chóng áp sát: “Chạy các người là chạy không thoát, hoặc là đi theo ta giết địch, hoặc là chờ bị loạn đao chém chết!”

Cùng lúc đó.

Trên tường thành.

“Đại nhân thật sự là mưu lược hơn người, ngay cả ta cũng phải bội phục!”

Hứa Văn Tài không biết từ đâu nhặt được một chiếc quạt lông vũ, vung tay nói: “Châm lửa!”

“Rõ.”

Từ Bân lĩnh mệnh.

Châm lửa ngọn đuốc không lò đã được chuẩn bị sẵn trên tường thành.

Một ánh lửa ngút trời mà lên.

Làm xong việc, Từ Bân nghi ngờ hỏi: “Lão Hứa, người chắc chắn đây là do Trần đại nhân dặn dò?!”

“Đương nhiên là đại nhân dặn dò.”

Hứa Văn Tài phe phẩy quạt lông, nói với giọng điệu trịnh trọng: “Các người nhất định phải làm theo, có bất kỳ sai sót nào, sẽ bị xử theo quân pháp.”

“Lên mặt ta đây, người lấy đâu ra cái quạt vậy!” Chu Đồng một tay giật lấy chiếc quạt: “Nói, Thạch Đầu đã nói gì với người?”

Hiện tại, trong toàn quân chỉ có một mình hắn vẫn gọi là Thạch Đầu, dù có sửa thể nào cũng vô dụng, trở thành một trường hợp đặc biệt nhất.

“Nhà giàu có ra khỏi thành, ta nhặt được dưới đất, trả lại cho ta!” Hứa Văn Tài đưa tay ra với lấy, nhưng không thể nào với tới: “Lão Chu, người muốn bị xử theo quân pháp à?!”

“Hừ!” Chu Đồng lúc này mới trả lại chiếc quạt: “Thạch Đầu sao lại cho người quyền lực lớn như vậy?!”

“Hứa lão tiên sinh.” Giọng nói lạnh lùng của Tôn Ly vang lên: “Người xác định bọn người xá đệ phô trương thanh thế sẽ

có tác dụng sao? Ta còn phải dẫn năm mươi kỵ binh ra ngoài, bên ngoài có tới sáu ngàn Man tộc, binh lực của chúng ta thủ thành thì được, nhưng chủ động xuất kích, có phải là quá mạo hiểm không?”

Mấy ngày hôm nay, mọi chuyện diễn ra rất kỳ quái.

Đầu tiên là Hương Đình Xuân chết một cách khó hiểu ở ngoài thành.

Tiếp theo là tri phủ, tri huyện, thậm chí cả Trần Tam Thạch cũng đều biến mất, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại, khiến người ta có cảm giác như sắp có chuyện lớn xảy ra, nhưng tất cả bọn họ đều bị che mắt.

Chỉ có Hứa Văn Tài xuất hiện, lấy danh nghĩa của tiểu sư đệ, sắp xếp nhiệm vụ đâu ra đấy cho bọn họ thực hiện.

Hắn điểm danh điểm tướng, trôi chảy đến đáng sợ, cứ như đã diễn tập trong đầu vô số lần, giờ cuối cùng cũng có cơ hội áp dụng vậy.

“Tôn thiên kim, ta tin tưởng đại nhân, cũng mong người tin tưởng đại nhân.” Hứa Văn Tài vô cùng bình tĩnh: “Các người cứ làm theo lời ta nói, có đại nhân lo liệu, đêm nay sẽ là trận thắng lớn nhất, cũng là duy nhất kể từ khi bắt đầu khai chiến ở Bà Dương. “

“Mấy vạn bách tính toàn thành, tính mạng đều trông cậy ở nơi này!”

...

Tại đại doanh Man tộc.

Ô Mộc Nhĩ đọc mật tín đưa tới tay, vẻ mặt nghiêm nghị.

Phó tướng hỏi: “Đại nhân, có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra sao?”

“Vu Thần Giáo bị tập kích, chết rất nhiều người, nhưng không sao, vẫn sẽ có cao thủ Hóa Kinh ước chừng hai ba ngày nữa theo đại quân đến Bà Dương.”

Ô Mộc Nhĩ buông thư xuống: “Bà Dương thành bị phá, chỉ là vấn đề thời gian.”

“Đại nhân có biết Vu Thần Giáo muốn làm gì không?”

Phó tướng tò mò hỏi: “Ta nghe nói, phàm là nơi nào thành bị phá, Vu Thần Giáo đều vào thu thập tâm đầu huyết (máu trong tim) của người sống, hành động thần thần bí bí, tâm đầu huyết thì có tác dụng gì?”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi.” Ô Mộc Nhĩ trầm giọng nói: “Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là đánh hạ Bà Dương.”

Nói đến.

Ý chí của người Thịnh thật đáng sợ.

Đánh hơn một tháng, số người thủ thành ngược lại càng ngày càng nhiều, bọn hắc tửn thất nặng nề, đến nỗi không dám tiếp tục cường công, buộc phải chờ đại quân chi viện.

Buồn cười là.

Trong thành còn nội đấu!

Ô Mộc Nhĩ nhìn mấy cái xác trong doanh trường, ánh mắt đầy vẻ châm chọc.

Những cái xác này, là phát hiện ở cửa thành không lâu trước đây.

Từ thân phận phán đoán, đều là Luyện Tạng.

Thêm vào đó thám tử truyền tin chủ tướng Hướng Đình Xuân mất tích, trong Bà Dương thành, e rằng ngay cả Luyện Tạng cũng không còn.

“Mọi người đều nói người Thịnh nội đấu nghiêm trọng, trên triều đình mấy đảng tranh chấp, thường đấu đến người chết ta sống, trước đây ta còn không tin, bây giờ xem ra chỉ sợ còn hơn thế nữa!”

Chương 191: tái hiện lại kỳ tích

Phó tướng tán đồng: “Đại nhân nói đúng, ta thấy khí số của Thịnh triều sắp hết, con dân Thiên tộc chúng ta, sớm muộn cũng có thể chiếm cứ vùng đất phì nhiêu Trung Nguyên!”

Trong lúc hai người nói chuyện.

Bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

“Báo!” Một tên sĩ tốt xông vào doanh trướng: “Quân phòng thủ Bà Dương thành đến tập kích!”

“Tập kích? Bọn chúng chết nhiều Luyện Tạng như vậy, lấy gì mà tập kích!”

Ô Mộc Nhĩ cầm lấy loan đao, vội vã ra khỏi doanh, nhìn tràng cảnh hỗn loạn phía cửa thành phía tây, nhanh chóng phán đoán thật giả: “Đây không phải là binh sĩ, là đám ô hợp trong thành, bọn hăn lấy đầu ra gan chó, chán sống rồi sao! “

“Truyền lệnh của ta, điều toàn bộ kỵ binh phía đông thành lại đây, nghiền nát bọn chúng!”

Sau khi mệnh lệnh được truyền đạt, kỵ binh nhanh chóng đến.

Ô Mộc Nhĩ vốn định đích thân tham chiến, kết quả lúc này, phía đông bốc cháy, tiếng la hét rung trời!

“Bầm!”

Lại có một kỵ binh phi tới: “Đại nhân, đại sự không ổn! Viện binh của Hằng Khang Phủ đến rồi!”

“Cái gì?” Ô Mộc Nhĩ nhíu mày: “Người nhìn rõ chứ?!”

Vài ngày trước, đã từng có người phá vây rời đi, hướng về phía Hằng Khang Phủ.

Hắn lúc đó đã đoán, là đi cầu viện binh.

Nhưng theo suy đoán về lộ trình, binh mã của Hằng Khang Phủ hẳn là còn phải bốn ngày nữa mới có thể tới, cũng chính là muộn hơn đại quân Man tộc một bước, sao nhanh như vậy đã đến rồi? Toàn bộ đều là kỵ binh?

“Nhìn rõ rồi.” Sĩ tốt căng thẳng nói: “Bụi bặm đầy trời, tiếng la hét chấn động lòng người, còn có cờ xí và đuốc khắp núi đồi, ước tính sơ bộ, cũng có hơn hai ngàn người!”

“Ừm, Hằng Khang Phủ quả thực có khả năng phái tới số lượng nhân mã này...”

Ô Mộc Nhĩ nói với phó tướng: “Người ở đây canh giữ, ngàn vạn lần đừng tự loạn trận cước, đợi ta đích thân đi xem sao!”

Trong tình huống này, nhất định phải làm rõ.

Quân tâm một khi loạn, dễ dàng sụp đổ.

...

“Giết!”

“Giết!”

Phía đông thành.

Tôn Bất Khí và những người khác, theo mệnh lệnh của Hứa Văn Tài, chia thành từng đợt lạng lẽ ra khỏi thành, tập hợp hai trăm tân binh ở phía đông thành, dùng vài rách nguy trang thành cờ xí, lại đốt sáng đuốc khắp núi đồi, cuối cùng là đánh trống trận và hô hào giết địch.

Hắn khó hiểu nói: “Lão sư sinh này, cầm Tam Thạch đè ép chúng ta, làm mấy thứ hư trương thanh thế này có ý nghĩa gì?!”

“Đã là mệnh lệnh của đại nhân, chúng ta cứ làm theo là được.” Vương Lực vừa nói, vừa ra sức tung bụi mù lên trời, miệng hét lớn: “Giết giết giết!”

“Đến rồi đến rồi!”

Tôn Bất Khí ôm chặt trường thương: “Có người đến, đến toàn là kỵ binh, người ở giữa kia, hình như là Ô Mộc Nhĩ? Hứa Văn Tài bảo chúng ta tiếp theo làm gì?!”

“Chạy lên núi, trốn đi, đợi đến khi nghe thấy tiếng kèn hiệu, đồng thời đốt lửa, sau đó giết trở về!”

Vương Lực cầm đồ vật co căng liền chạy.

“Đi!”

Tôn Bất Khí tranh thủ thời gian đuổi theo.

“Cái gì đây?!”

Cuối cùng cũng đuổi kịp, Ô Mộc Nhĩ nhìn thấy trước mắt trống rỗng, ghìm ngựa dừng lại: “Đây là viện binh của Hằng Khang Phủ mà các người nói sao?!”

“Đại nhân, trời quá tối, chúng ta cũng không nhìn rõ.”

Tên lính báo tin trước đó sợ bị trách phạt: “Có cần lên núi xem không?”

“Kỵ binh lên núi, chỉ cần có chút đầu óc, có thể nói ra lời như vậy sao?!”

Ô Mộc Nhĩ suy nghĩ một lát: “Rút lui! Tám phần là hư trương thanh thế, không cần để ý!”

“Vèo—”

Một nhóm người đang định quay về doanh trại, tiếng tên đột ngột vang lên bên tai khiến Ô Mộc Nhĩ giật mình, hấn vung loan đao trong tay như dải lụa chém về phía phát ra âm thanh, chém đứt một mũi tên, tiếp theo là mũi thứ hai, thứ ba...

“Là người?!”

Trong bóng tối xa xa, có một bóng người quen thuộc cười ngửa trắng.

Làm sao Ô Mộc Nhĩ có thể không nhận ra!

Hơn một tháng trước.

Chính là tên này trước mặt hấn, bắt đi Cửu hoàng tử điện hạ!

Nếu không phải chiến sự mới bắt đầu, đang là lúc cần người, hấn e rằng đã sớm mất đầu.

Cho dù là hiện tại, e rằng cũng không tránh khỏi sau này bị tính sổ.

“Tên nhanh thật!”

Ô Mộc Nhĩ tập trung chú ý phòng thủ những mũi tên bay tới như mưa, bình tĩnh ra lệnh: “Bao vây đối phương!”

Người này dù bắn tên nhanh đến đâu, cũng chỉ là một người.

Chỉ cần dùng những người khác phân tán sự chú ý, hấn sẽ có thể nhanh chóng tiếp cận.

“Tôn sư tử!”

Trần Tam Thạch hét lớn một tiếng.

Tôn Ly kịp thời đến, năm mươi kỵ binh chia thành mười tiểu Xa Huyền Trận, xông vào đội ngũ kỵ binh của Man tộc, chém giết, cố gắng hết sức không để họ bao vây Trần Tam

Thạch, mỗi người đều lấy một địch nhiều, nàng càng là một mình đối mặt với hai tên Bách Hộ Luyện Cốt.

Nhìn mục tiêu mà cung tên của tiểu sư đệ đang nhắm đến, nàng cuối cùng cũng đoán ra được kế hoạch liên hoàn của hắn là muốn làm gì.

Trần Tam Thạch muốn dụ Ô Mộc Nhĩ ra khỏi đại doanh trung quân đang được canh gác nghiêm ngặt, tái hiện lại kỳ tích trên thảo nguyên.

Chương 192: Chém Ô Mộc Nhĩ

Nhưng lần này không phải là bắt sống tên hoàng tử vô dụng, mà là chém đầu tên tướng lĩnh Luyện Tạng, khiến cho quân địch trở thành năm bè bảy mảng.

“Tiểu sư đệ, cẩn thận!” Tôn Ly đã bị bao vây bởi rất nhiều kỵ binh: “Ta sẽ tranh thủ thời gian cho ngươi!”

Không chỉ nàng hiểu.

Ô Mộc Nhĩ cũng đã hiểu.

Tên tiểu tử này muốn giết hắn, vị tướng lĩnh duy nhất còn lại của Tát Hà Bộ.

Thông qua cách này, khiến cho quân đội của hắn sụp đổ.

Nhưng hắn là chủ tướng, làm sao không biết tầm quan trọng của bản thân?

Lý do hắn dám dẫn theo năm trăm kỵ binh đến đây xem xét tình hình là vì những võ giả Luyện Tạng đã biết trong Bà Dương thành đều đã chết trong cuộc nội đấu!

Còn tiểu tử này, chỉ là một Bách Hộ!

Nếu thật sự có khả năng giết hắn, lúc trước trên thảo nguyên cũng không đến mức để lại một tên mập mạp chịu đao, còn bản thân thì đi tìm Cửu hoàng tử điện hạ!

“Đang đang đang!”

“Người ở cửa thành tây cũng là do ngươi phái đến sao?” Ô Mộc Nhĩ cười gằn, vừa đỡ tên vừa nói: “Ta sẽ không đuổi theo

ngươi, ngươi chỉ bằng vào cung tên cũng không thể giết ta, ta cứ kéo dài như vậy, không đến một nén nhang, đám ô hợp ở cửa thành tây sẽ bị nghiền nát giết sạch!”

“Còn cả tiểu nương môn dẫn theo hơn năm mươi kỵ binh phía sau ta cũng sẽ bị bắt sống, xinh đẹp như vậy, đến lúc đó phế bỏ tu vi, làm nô lệ cho ta cũng không tệ!”

“Cuối cùng, đợi khi ngươi bắn hết tên, ta sẽ giết ngươi!”

Hiện tại, thứ duy nhất tên tiểu tử này có thể gây ra mối đe dọa cho hắn chính là cây đại cung trong tay!

Chỉ cần cẩn thận một chút, kéo dài thời gian, hắn sẽ thắng!

‘Thông minh hơn so với La Đông Tuyên.’

‘Biết kiêng dè cung thuật, không chủ động đuổi theo ta.’

‘Nếu là đơn đấu, cứ kéo dài như vậy là không thành vấn đề, nhưng phía sau hắn còn có năm trăm kỵ binh.’

‘Uông Trục, Tôn Ly bọn họ đều không thể chống đỡ quá lâu.’

‘Cho nên...’

Trần Tam Thạch không hề báo trước, cất cung, cảm thương: “Ta cũng không định kéo dài với ngươi!”

“Dám chủ động xông lên?”

Ô Mộc Nhĩ nắm chặt loan đao: “Ta muốn xem thử, mới hơn một tháng trôi qua, ngươi đã có tiến bộ gì!”

“Đang!”

Hai con chiến mã lướt qua nhau, loan đao và trường thương lần đầu va chạm.

Trần Tam Thạch cảm nhận được sự rung động của trường thương, khí huyết trong cơ thể cuộn trào, hắn ổn định lại thân

hình.

Nếu là ngày thường, hắn hoàn toàn có thể kéo dài trận chiến.

Nhưng hôm nay, hắn phải tốc chiến tốc thắng!

Hắn thay đổi phong cách chiến đấu thường ngày, không dùng Bất Diệt Kim Xà Thương Pháp, mà mạnh mẽ đánh ra khí thế của Phá Trận Thương, tấn công nhanh như chớp, dù lực lượng thuần túy so với Luyện Tạng có chút chênh lệch, hắn vẫn không lùi về phòng thủ.

Nhưng nóng vội, chỉ biết tấn công, sẽ dẫn đến sơ hở.

“Sơ hở khắp nơi!”

Ô Mộc Nhĩ tìm đúng thời cơ, loan đao như hắc nguyệt rơi xuống, xé toạc không khí, trực tiếp chém về phía mặt Trần Tam Thạch.

Ô Mộc Nhĩ vốn nghĩ, đối mặt với một đòn chí mạng như vậy, đối phương dù thế nào cũng phải phòng thủ, kết quả lại hoàn toàn ngược lại, không hề có ý định né tránh, nhất quyết đâm ra một thương đầy sơ hở.

‘Tên này nghĩ đầu mình còn cứng hơn đao của ta sao?!’

‘Chết đi!’

Loan đao thuận lợi chém vỡ mũ sắt của Trần Tam Thạch, không lệch không nghiêng mà chém vào đầu hắn.

“Xoẹt!”

Tuy nhiên, cảnh tượng máu me mà Ô Mộc Nhĩ tưởng tượng không xuất hiện, loan đao tiếp xúc với thân thể bằng xương bằng thịt, nhưng lại phát ra âm thanh chói tai như kim loại ma sát, thậm chí còn có những tia lửa nhỏ lóe lên!

“Kim Cương Chi Thể?”

Ô Mộc Nhĩ kinh hãi.

Sau chuyện của Cửu hoàng tử, hắn đã điều tra Trần Tam Thạch, một thiếu niên thiên tài với Cửu Long Chi Thể, một võ quan tuyển phong của Đốc Sư Phủ, làm sao lại có Kim Cương Chi Thể!

Khí huyết trong cơ thể Ô Mộc Nhĩ chảy nhanh hơn, loan đao bị thu về một cách miễn cưỡng, vào giây phút cuối cùng, may mắn chặn được trường thương đâm tới của Trần Tam Thạch.

“Keng!”

Ngay khi tiếp cận, bên hông Trần Tam Thạch lại lóe lên một tia sáng lạnh, kiếm quang xé mây chém biến, chợt lóe rồi biến mất!

“Kiếm của Cửu điện hạ...”

Ô Mộc Nhĩ nhận ra thanh binh khí này, sau đó cảm thấy mặt đất ngày càng gần mình, nhưng thân thể rõ ràng vẫn ngồi trên lưng ngựa, chưa kịp hiểu ra, thế giới đã lâm vào một mảnh hắc ám.

Mẹ kiếp...

Mũi sắt của Trần Tam Thạch bị chém làm đôi, trán hắn đau nhói, chảy ra một chút máu.

Da đồng cốt thiết.

Dù là đồng hay thiết, cuối cùng cũng có thể bị phá hủy.

Nếu chỉ là Luyện Cốt, chắc chắn không thể làm tổn thương hắn.

Nhưng dù sao cũng là Luyện Tạng, vượt qua một đại cảnh giới.

May mắn thay, cuối cùng đã chặn được.

Trần Tam Thạch cũng không lỗ mǎng, trước đó khi giết La Đông Tuyên, hắn cố ý dôi chiêu một lần, biết đại khái lực lượng của võ giả Luyện Tạng tinh thông ra sao, Kim Cương Chi Thể của mình tuyệt đối có thể đỡ được, sau đó lợi dụng sự bất ngờ mà chém giết kẻ thù.

Chương 193: Xuất thành

Kim Cương Chi Thể, kiếm pháp viên mãn.

Thiếu một thứ cũng không được!

.....

Tôn Ly đơn thương độc mã giết chết hai võ giả Luyện Cốt cùng cảnh giới, nhưng cũng bị đánh lén trúng vài đao, nàng thậm chí khó mà phân tâm chú ý đến tình hình cách đó mấy chục bước, lại phải đối mặt với sự bao vây của tướng lĩnh Luyện Cốt và hàng chục kỵ binh.

Cứ thế này, chẳng mấy chốc sẽ cạn kiệt khí huyết mà bị loạn đao phân thân.

Năm mươi kỵ binh mang đến, trong thời gian ngắn ngủi như vậy chỉ còn lại một nửa...

Đúng lúc này, một tiếng địch vang vọng khắp bầu trời đêm, sau đó là tiếng hô to vang dội: “Ô Mộc Nhĩ đã chết! Đại quân Hằng Khang Phủ đã đến, lũ Man tộc các ngươi còn không mau mau đầu hàng!”

Trần Tam Thạch dùng trường thương treo đầu người lên, giơ ra cho bọn chúng thấy.

“Thiên Hộ đại nhân chết rồi?!”

Kỵ binh Man tộc đều kinh hãi.

“Giết giết giết ——”

“Giết ——”

Sau khi tín hiệu địch được phát ra, Tôn Bất Khí và những người khác ẩn nấp trên núi trước đó lại giơ đuốc lên, hét lớn,

tiếng trống trận càng vang động đến mức rung trời chuyển đất, trong rừng cây bóng người thấp thoáng, cũng không phân biệt được có bao nhiêu người.

“Viện binh! Hằng Khang Phủ thật sự có người đến!”

“Có mai phục, mau rút lui!”

“Rút, rút!!”

Năm trăm kỵ binh run rẩy không thôi.

“Chạy đi đâu ——”

Trần Tam Thạch một tay cầm thương treo đầu người, một tay cầm Trấn Nhạc Kiếm, xông vào giữa đám đông.

Lúc này đây, kỵ binh Man tộc càng thêm tin chắc có mai phục, chiến ý tiêu tan, chỉ còn nghĩ đến việc chạy thoát thân.

“Kết thúc rồi!”

Trần Tam Thạch biết.

Đoàn kỵ binh này sau khi trở về đại bản doanh, chính là lúc bọn chúng tan rã!

...

Trên tường thành.

“Lười biếng, còn chưa lên? Bọn người Uông Trục sắp chết rồi!”

Chu Đồng lo lắng đi tới đi lui.

“Đại nhân, đại nhân sao vẫn chưa trở về?”

Từ Bân cũng bắt đầu bồn chồn không yên.

“Đại nhân nhất định không sao!” Giữa cơn hỗn loạn cực điểm, Hứa Văn Tài ngược lại là người bình tĩnh nhất trong tất cả mọi người, hắn nắm chặt cây quạt lông vũ: “Chờ thêm một

tuần trà nữa, một tuần trà nữa, sáu ngàn đại quân Man tộc, có thể đánh tan trong nháy mắt!”

Cuối cùng.

Trên núi phía đông, lần thứ hai sáng lên ánh lửa.

“Tốt tốt tốt! Đại quân Man tộc đã bị đánh bại!”

Hứa Văn Tài không chút do dự vung cây quạt lông vũ: “Lưu Kim Khôi, Chu Đồng, Ngô Đạt, Từ Bân, truyền lệnh của ta, mở toang cửa thành Tây toàn quân xuất kích, kỵ binh tổ thành Xa Huyền Trận, tiến lên phía trước nhất, những người còn lại đi theo phía sau, chỉ cần thấy người là giết, nhớ kỹ, tiếng hô phải lớn, đuốc phải nhiều!”

“Hứa Văn Tài.” Lưu Kim Khôi bán tín bán nghi: “Chúng ta thế nhưng là giao mạng cho người và Trần Bách Hộ rồi đó!”

Tối hôm qua, theo sự sắp xếp của Hứa Văn Tài, do tỷ đệ Tôn Ly và Uông Trục dẫn đầu, đột nhiên bắt đầu tiếp quản chỉ huy quân vụ trong thành, nói là muốn chuẩn bị phá vây ngay trong đêm.

Lúc đầu bọn họ không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không phải là lệnh của ai họ cũng nghe theo.

Nhưng hiện nay một nửa người trong thành đều là thuộc hạ của Trần Tam Thạch, trong đó tỷ đệ Tôn Ly lại càng có thân phận cao quý, bọn họ thế yếu không dám trêu chọc.

Quan trọng nhất là, chỉ trong mấy ngày, bọn người Hưởng Đình Xuân, La Đông Tuyền, tất cả đều mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác, rõ ràng là thật sự có đại sự sắp xảy ra, hơn nữa là đại sự liên quan đến sự sống còn, không thể không tuân theo.

Kết quả sau một loạt thao tác này...

Sao lại có cảm giác sắp tiêu đời rồi?

“Xuất thành!”

Cửa thành mở toang.

Tất cả lực lượng chiến đấu còn lại trong thành, toàn bộ xuất động, với số lượng chưa đến ngàn người, chủ động tấn công sáu ngàn quân Man tộc!

...

Tại cửa thành tây.

Phan Quyền đã chết giữa đám loạn quân.

Triệu Thiện Minh càng là bị chặt đứt một cánh tay, thoi thóp.

Đệ tử võ quán, hương thân, cơ bản chết bảy tám phần, không còn mấy ai.

Uông Trục cùng với những người khác huyết chiến đến đây, cũng thương vong thảm trọng.

“Hứa Văn Tài chẳng lẽ đang lừa ta, Thạch Đầu thật sự an bài như vậy sao?!”

Uông Trục nhìn đám Man tộc dường như vô cùng vô tận: “Mẹ kiếp, cùng lắm là chết!”

Mười lăm năm trước.

Hắn leo lên tường thành không chết.

Hôm nay chết trên sa trường, cũng coi như chết đúng chỗ!

“Tốt lắm, lão tử kiếp sau lại làm người trong đồng đạo với ngươi!”

Hùng Thu An xương cốt đều lộ ra ngoài, hiển nhiên cũng chuẩn bị liêu chết.

“Giết!”

Phía sau bọn họ, cửa thành mở toang.

Lửa cháy ngút trời, tiếng hô giết như sấm sét!

Sĩ tốt Man tộc bị khí thể chấn nhiếp, nhưng còn chưa đến mức hỗn loạn, dù sao bọn hắc đông người, chỉ là kinh ngạc không hiểu tại sao Bà Dương thành đêm nay lại điên cuồng như vậy, bọn họ lấy đâu ra dũng khí, thật sự là muốn liều chết sao?

Cho đến khi một đội kỵ binh rời đi trước đó trở về báo tin, giải thích cho bọn hắc nghi vấn này.

Chương 194: Bỏ thành!

“Ô Mộc Nhĩ đại nhân đã chết!”

“Hằng Khang Phủ ba ngàn kỵ binh đến cứu viện!”

“Không, năm ngàn kỵ binh!”

“...”

“Cái gì?!”

Phó tướng đứng sững tại chỗ, nhưng vẫn còn một tia lý trí cuối cùng: “Đừng hoảng! Đâu ra nhiều viện binh như vậy!”

“Đầu Ô Mộc Nhĩ ở đây!”

Một con ngựa trắng xông vào chiến trường, một cái đầu quen thuộc bị giơ cao dưới ánh trăng lạnh lẽo: “Các người mau mau đầu hàng!”

“Đại nhân...”

“Vèo!”

Một mũi tên xuyên giáp bay tới, trực tiếp bắn phó tướng Luyện Cốt viên mãn ngã ngựa, trở thành cọng rơm cuối cùng dè sập phòng tuyến tâm lý.

Tin tức về việc cả chủ tướng và phó tướng đều tử trận lan truyền với tốc độ khó mà tin nổi, và nó ngày càng trở nên cường điệu hơn, cuối cùng, tin đồn biến thành rằng Bát Đại Doanh đã chiến thắng trên chiến trường chính ở Lương Châu, Tôn Tượng Tông đích thân đến bao vây và tiêu diệt bọn hãn.

Khoảnh khắc này.

Sáu nghìn Man tộc.

Binh bại như núi đổ!

Bà Dương huyện mặc sức đuổi giết, Man tộc thậm chí không chống trả, vứt bỏ cả mũ giáp, tan tác không còn trận hình!

Cũng cho đến lúc này.

Lưu Kim Khôi, Hùng Thu An, Triệu Khang và những người khác, nhìn Trần Tam Thạch đi vào giữa đám quân tan tác như chốn không người, nhìn thấy đầu lâu của chủ tướng Luyện Tạng trên Lô Diệp Thương trong tay hắn, như thể đang nhìn thấy thần nhân!

Chỉ sau một đêm, Bà Dương thành từ tình thế hãm sâu trùng vây.

Cho tới bây giờ đại hoạch toàn thắng!

Cho đến khi trời sáng, sáu nghìn binh lính Man tộc, bỏ lại vô số lương thảo, quân nhu, không một ai dám ngoảnh đầu nhìn lại, tháo chạy về phía bên kia Trường Thành.

Binh pháp, thiên thời địa lợi nhân hòa!

Nhân số bao nhiêu, cũng không thể quyết định mười thành thắng bại.

Chỉ cần tận dụng tốt “đại thế”, lấy ít thắng nhiều, cũng không phải là không có khả năng!

Quân Man tộc công thành đã lâu, không thể hạ được, hơn nữa từ đầu đến cuối, tổng cộng đã mất liên tiếp ba tướng lĩnh Luyện Tạng, sĩ khí vốn đã sa sút, đến khi vị tướng lĩnh Luyện Tạng cuối cùng cũng ngã xuống, nhất định sẽ trở thành năm bè bảy mảng.

Nhìn lại Bà Dương.

Giữ thành đã lâu, ngoài các lão gia giàu có, binh lính và bách tính có ý chí chiến đấu chưa từng có, đồng lòng hợp sức.

Trong số đó, hàng trăm người đã sinh ra 【Tinh thần quyết tử】.

Trong tình huống này, sự chênh lệch quá lớn.

Thêm vào đó, tình cờ có người biết rằng, Hằng Khang Phủ rất có thể sẽ cử viện binh đến trong thời gian gần đây.

Như vậy, thiên thời địa lợi nhân hòa đều có đủ, làm sao Quân Man tộc có thể không thua?

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đều phấn khích vì kỳ tích này, Trần Tam Thạch đột nhiên tuyên bố một mệnh lệnh khác.

Bỏ thành!

“Bỏ thành?”

“Vì sao?”

Triệu Khang cùng với những người khác không hiểu: “Man tộc một đêm chết và bị thương hơn một nửa, chỉ riêng số người chết do giẫm đạp lẫn nhau đã lên tới mấy trăm, hiện giờ đã rút lui ra ngoài Trường Thành, có khi còn quay thẳng về đại thảo nguyên. Trong Bà Dương thành lương thực còn nhiều, chúng ta nên nhân cơ hội này củng cố phòng thủ, tiếp tục kiên trì mới phải!”

“Man tộc vây mà không đánh đã lâu, các ngươi cho rằng chúng đang làm gì? Chúng đang đợi lần tăng quân tiếp theo! Hơn nữa lần sau, nói không chừng còn có tướng lĩnh cảnh giới cao hơn!”

Trần Tam Thạch ở dưới sự chú ý của mọi người, nói ra sự thật tàn khốc: “Chúng ta thì trái lại, thi thể của mấy vị đại nhân đã được tìm thấy trong doanh trại Man tộc, chúng ta ngay cả Luyện Tạng cũng không có, làm sao tiếp tục giữ thành được?”

“Đại nhân nói đúng!” Hứa Văn Tài bổ sung: “Đêm qua bắt sống được một gã tâm phúc Bách Hộ của Man tộc, gã khai rằng tiếp theo sẽ có ít nhất ba vạn quân mã đến Bà Dương! Bọn Man tộc trước đó bị đánh lui, cũng sẽ nhanh chóng tỉnh ngộ, quay lại trả thù! Giải pháp hiện tại, chỉ có bỏ thành mà chạy, mới có đường sống!”

“Đại... đại nhân, vậy còn chúng ta thì sao?”

Nhiều người dân đang sửa chữa tường thành, nghe tin quân đội sẽ bỏ thành, nhao nhao ném dụng cụ trong tay, lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Bỏ thành.

Bỏ không phải là bỏ họ sao?!

Chuyện như thế này, trước đây cũng không phải chưa từng nghe nói.

Quân lính rút đi, để lại dân chúng bị tàn sát không còn một ai.

Vậy thì một tháng nay họ liều mạng bảo vệ, còn có ý nghĩa gì nữa?

Điều bất ngờ là, dân chúng lại không làm loạn.

Họ tản ra, tiếp tục nhặt dụng cụ lên để củng cố công sự, chỉ là thần sắc đờ đẫn, động tác cứng nhắc, tựa như những cái xác không hồn.

Phần lớn binh lính, tân binh và dân phu cũng như vậy.

Bỏ thành thì phải nhanh chóng rút lui.

Những người không biết cưỡi ngựa như họ, phần lớn sẽ bị bỏ lại.

Chưa kể, đại đa số người trong số họ còn có người thân tại đây, sao có thể đành lòng bỏ đi.

Vợ, con, cha, mẹ đều để lại đây chờ chết sao?

“Chờ đã, ta còn chưa nói xong!”

Chương 195: Luyện Tạng Thương Pháp

Trần Tam Thạch điều động khí huyết, mở miệng hô lớn, âm thanh vang vọng như tiếng chuông lớn, đảm bảo phần lớn mọi người trong thành đều có thể nghe thấy: “Bỏ thành là thật, nhưng ta không có nói sẽ bỏ rơi bách tính!”

“Truyền lệnh của ta! “

“Bách tính trong Bà Dương thành, phạm là những người muốn rời đi, đều có thể theo quân mà đi! “

“Những người quân ngũ chúng ta, sẽ chịu trách nhiệm đoạn hậu!”

Lời vừa dứt.

Không chỉ có bách tính.

Ngay cả Hứa Văn Tài và nhiều thuộc hạ khác cũng kinh ngạc.

Mang theo bách tính đi? Lại còn chịu trách nhiệm đoạn hậu?

Mấy ngàn năm qua, khi nào từng có loại chuyện này?

Không lo bị vướng chân?

“Đương nhiên, ta không ép buộc bất cứ ai!” Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Trước giờ Ngọ hôm nay, phải xuất phát từ cửa Tây, đi về phía Tây, mục tiêu tạm thời là Hằng Khang Phủ, đi hay ở, hoàn toàn tự nguyện! Các người phải suy nghĩ cho kỹ, một khi đã đi, chưa chắc đã có thể trở về, chết ở trên đường cũng rất có khả năng!”

“Đại nhân!”

“Chúng ta nguyện đi!”

“Chúng ta sống chết có nhau!”

Sau một khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, bách tính trong thành quỳ rạp xuống đất.

“Ở lại đây cũng bị bọn người Man tộc đồ thành!”

Bọn Man tộc gian dân cướp bóc, tuyệt đối không thể để lại người sống.

So sánh với nhau, đi mới là con đường sống duy nhất.

“Cảm tạ đại nhân!”

“Đại nhân!”

“Hứa Văn Tài, người đi sắp xếp đi.”

Trần Tam Thạch để lại một câu nói, đi về phía mã trường phía đông thành, tìm được Hàn Thừa đang bị thương nặng và suy yếu: “Hàn Bách Hộ, Đốc Sư Phủ có tin tức gì không?”

“Còn phải mất vài ngày.” Hàn Thừa đáp: “Chắc là sắp có tin rồi.”

“Tốt!”

Trần Tam Thạch nhớ lại lời nói của Tiết Huyện Lệnh, trong lòng luôn cảm thấy đi Hằng Khang Phủ cũng chưa chắc đã an toàn.

Tiết Huyện Lệnh đã nói.

Nếu cần thiết, Hằng Khang Phủ cũng có thể bỏ!

Nhưng mà đi về phía Tây, ra khỏi Vân Châu chính là U Châu, thuộc một trong ba châu Tây Bắc.

Vạn nhất toàn bộ Vân Châu thất thủ, cũng chỉ có thể đi đầu quân U Châu, nơi đó có Bát Đại Doanh và Đốc Sư Phủ, có lẽ

sẽ nhận được nhiều tiếp ứng hơn, cũng là hy vọng cuối cùng.

Bọn Man tộc càng sợ hãi Đốc Sư Phủ, thì càng phải đến đó mới an toàn.

“Trần đại nhân, việc người làm ngày hôm nay, quả thật là ngàn năm chưa từng thấy.” Hàn Bách Hộ cảm khái nói: “Tiếp theo người thật sự muốn mang theo vạn dân mà đi?”

“Lời đã nói ra, há có thể nuốt lời.” Trần Tam Thạch tính toán: “Tất Hà Bộ mới trốn khỏi Trường Thành, đợi đến lúc bọn chúng kịp phản ứng cũng phải mất một ngày, sau đó còn cần đợi đại quân tiếp viện tới, lúc đó, chúng ta đã đi được ba ngày ba đêm rồi.”

“Không đủ.” Hàn Thừa lắc đầu: “Kỵ binh truy kích, một ngày mấy trăm dặm, một đám người già yếu bệnh tật, một ngày có thể đi được bao nhiêu dặm? Chẳng mấy chốc sẽ bị đuổi kịp.”

“Cho nên ta mới hy vọng Hàn huynh nhanh chóng liên lạc với Đốc Sư Phủ, tốt nhất là có thể điều động binh mã tới đây.”

Trần Tam Thạch thậm chí có chút nghi ngờ, hai ngàn binh mã của Hằng Khang Phủ rốt cuộc còn có thể tới hay không, nếu tới thì có thể tới được bao nhiêu?

“Ta vẫn là đề nghị...” Hàn Thừa có chút chột dạ nói: “Tiểu thư thiếu gia và gia quyến của người đi trước.”

“Được, ta sẽ giúp người hỏi Tôn Ly, nếu nàng ấy nguyện ý, cưỡi ngựa nhanh đi trước là được.” Trần Tam Thạch cũng không bác bỏ.

“Tốt! Đại nhân, vậy ta xin cáo từ trước.” Hàn Thừa ho khan nói: “Bề ngoài, ta đã là người chết, nếu đi chung một chỗ với người bị người khác nhìn thấy, sẽ gây thêm phiền phức, nếu ta có tin tức, sẽ dùng tiếng chim cu gáy báo hiệu, người cứ lần theo tiếng kêu mà tìm ta là được.”

“Ngoài ra, thứ này cho ngươi.” Hắc vừa nói, vừa lấy ra một quyển công pháp.

“Luyện Tạng Thương Pháp?!”

Trần Tam Thạch cầm quyển sách có tên là “Hợp Nhất Thương Pháp”: “Lấy từ đâu ra, ta có thể luyện sao?”

“Trước khi tới Bà Dương, Độc Sư phái người đưa cho ta, hình như là căn cứ vào ba loại thương pháp trong quân, dung hợp tự sáng tạo ra công pháp, vốn không phải là cho ngươi.”

Hàn Thừa nhìn về hướng trong thành: “Vốn là chuẩn bị đợi đến thời cơ thích hợp sẽ giao cho thiếu gia, bây giờ xem ra, ta thấy vẫn là đưa cho ngươi thì tốt hơn.”

“Tôn Bất Khí?” Trần Tam Thạch hiểu rõ thâm ý trong đó.

Tôn Độc Sư phái hai người tử đệ Tôn Ly tới đây, chẳng phải cũng là một loại rèn luyện, chuẩn bị mài giũa tính tình của Bất Khí huynh, sau đó lại đưa cho một quyển công pháp thượng thừa, bây giờ xem ra...

Dù sao cho đến hiện tại, hắc chưa từng thấy Tôn Bất Khí luyện thương một lần nào, ngay cả Luyện Cốt tiểu thành cũng chưa tới.

Cung tiễn ngược lại là luyện tập không ít, chỉ là không có tiến bộ gì đáng kể.

“Công pháp cho ngươi, ngươi mau chóng Luyện Tạng đi.” Giọng Hàn Thừa mệt mỏi: “Con đường tiếp theo, dựa vào chính ngươi đi. Nhớ kỹ, nghe thấy tiếng chim cu gáy, hãy tới tìm ta!”

Chương 196: Hợp Nhất Thương Pháp

Hắn nói xong, ôm quyền cáo từ rời đi.

“Cuối cùng cũng có thứ để luyện rồi.”

Trần Tam Thạch quen luyện võ mỗi ngày, giờ đột nhiên dừng lại, cả người không thích ứng.

Hắn trở về trong thành, tại một căn nhà dân đã vô chủ, tìm được Tôn Ly cùng với Lan tỷ đã lâu không gặp.

Hắn đứng ở ngoài phòng ngủ không vào trong.

Tôn Ly vì giúp hắn kéo dài thời gian, bị thương không nhẹ, thương đến xương cốt, Cố Tâm Lan đang giúp nàng đắp thuốc băng bó.

Cho đến khi bên trong kết thúc, hắn mới mở cửa.

“Thạch ca nhi!”

Cố Tâm Lan nhào tới.

Nàng sờ chỗ này sờ chỗ kia, cuối cùng chú ý tới vết thương trên trán nam nhân của mình, đây rõ ràng là suýt chút nữa, đã bị đao chém thành hai nửa!

“Chỉ là suột qua thôi, trên người vẫn ổn.”

Trần Tam Thạch an ủi hai câu, rồi nhìn về phía nữ tử áo đỏ: “Tôn sư tỷ, nhờ có người giúp ta ngăn cản kỵ binh, ta mới có thể đơn đấu với Luyện Tạng tinh thông, nếu không có người, Bà Dương e rằng nguy rồi.”

“Tiêu sư đệ thật biết nói lời hay, rõ ràng là người đại phá Man tộc, nói cứ như ta là công đầu.”

Khuôn mặt vốn đã trắng nõn của Tôn Ly, do bị thương càng trở nên tái nhợt: “Nói đi cũng phải nói lại, người ít nhất cũng phải Luyện Cốt viên mãn rồi chứ? Chẳng trách vừa luyện đao vừa luyện kiếm, đây là không có gì để luyện nữa rồi.”

Mới bao lâu chứ.

Nhớ lại, lúc nàng mới đến Bà Dương, đôi phương mới chỉ bước vào Luyện Cốt...

Giờ đây, vậy mà một mình chém giết Luyện Tạng, suất lĩnh bọn họ đại phá địch quân.

Tốc độ trưởng thành, không thể không nói là kinh người.

“Tôn sư tỷ.” Trần Tam Thạch hỏi: “Người và Bất Khí sư huynh có muốn đi trước không?”

“Đi trước?” Tôn Ly dựa vào giường, nghiêng đầu nhìn: “Tiêu sư đệ, người xem thường ta?”

“Sư tỷ sao lại nói vậy?”

Tôn Ly có chút không vui, nhưng do suy yếu, giọng nói có chút yếu ớt: “Các người đều ở lại bảo vệ bách tính, lại để ta đi trước, cho rằng ta là nữ nhân, hay là con gái Độc Sư thì quý giá hơn?”

“Không có ý đó.”

Trần Tam Thạch chỉ là đáp ứng Hàn Thừa hỏi một chút, biết nàng sẽ không đi trước, nhưng giờ xem ra, nàng bị thương thành cái dạng này, thật sự là không thể ở lại đoạn hậu rồi.

Hắn nghĩ nghĩ, mở miệng: “Tôn sư tỷ, người thân bị trọng thương, ở lại chẳng khác nào cản trở.”

“Người ghét bỏ ta?!” Tôn Ly tức giận, vừa động đã khiến động vết thương, trong cơn đau dữ dội lại nằm xuống.

“Sư tử nói gì vậy.” Trần Tam Thạch giải thích: “Hay là thế này, người cũng không cần đi trước, cứ đi cùng với dân chúng là được, như vậy vừa có thể giúp ta chăm sóc Lan tử, vừa có thể bảo vệ dân chúng, tránh xảy ra chuyện gì bất trắc. “

“Nếu người không đồng ý, ta làm sao yên tâm để Lan tử một mình giữa đám đông hỗn loạn? “

“Không chỉ Lan tử, còn có tẩu tẩu Đồng thị Từ gia, còn có lão nương của Chu Đồng, còn có nhiều nữ quyến khác, dù sao cũng phải có người chăm sóc chứ? Ta không yên tâm giao cho người khác.”

Nói ra một tràng dài.

Cuối cùng Tôn Ly cũng đồng ý.

“Đa tạ Tôn sư tử.” Trần Tam Thạch chấp tay.

“Thạch ca ca, chàng theo thiếp ra đây một chút.” Cố Tâm Lan kéo hắn ra ngoài, đi thật xa mới cẩn thận hỏi: “Có thuốc trị sẹo không?”

“Trị sẹo?”

“Không phải thiếp, là Ly muội muội, nàng ấy khóc...”

Cố Tâm Lan đau lòng nói: “Nàng ấy bị mấy nhát đao, vết thương rất sâu, có thể nhìn thấy cả xương, thuốc trị thương không thiếu, nhưng nàng ấy cứ khóc mãi, thiếp đoán là không mang theo thuốc trị sẹo, dù sao cũng là nữ nhi, nếu thân thể có sẹo, sau này biết làm sao...”

“Ta biết rồi.” Trần Tam Thạch gật đầu: “Trước khi xuất phát ta sẽ đưa cho nàng.”

Hắn tinh thông y thuật, không chỉ biết điều chế thuốc tăng tu vi, các loại bệnh nan y trần gian cũng đều chữa được, trị sẹo không thành vấn đề, Hắc Ngọc Hộ Thể Cao và Ngưng Lộ Đoán Thể Thang, bên trong đều có dược liệu tương tự có thể phối hợp.

Không trì hoãn thời gian, Trần Tam Thạch đến Vân Hạc dược phủ, lấy một loạt dược liệu miễn phí, điều chế thuốc trị sẹo ngay tại chỗ, còn có một lượng lớn Kim Sang Dược bí chế của Quý gia cùng với các loại thuốc cầm máu tạm thời khác, phân phát cho thuộc hạ.

Cuối cùng, là Xi Hồ huyết tửu.

Trước đây Quý Quảng Hiền vận chuyển tới từ kinh thành để làm phần thưởng, nhưng vẫn chưa ban thưởng hết, Trần Tam Thạch có quá nhiều việc vướng bận, chỉ treo trên thân ngựa Tiểu Tầm sáu vò, tạm thời đủ dùng là được.

Đề không lãng phí.

Trần Tam Thạch nhân lúc còn thời gian, một hơi uống cạn nửa vò rượu, sau đó dựa theo công pháp đã ghi nhớ trong [Xem qua không quên] bắt đầu tu luyện.

Hợp Nhất Thương Pháp!

Phi Xà Lược Phong, Thiên Mãng Phá Trận, Bất Diệt Kim Xà.

Thế tấn, chiêu thức của ba loại thương pháp được cải biên dung hợp vừa vặn, ngay cả Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp cũng có chút thay đổi.

Tương hỗ lẫn nhau, lấy dài bổ ngắn, công thủ vẹn toàn, không có sơ hở!

Chương 197: Thông Mạch cảnh

Hơn nữa, cái tên này rõ ràng là được chọn một cách tùy tiện, nghe có vẻ giống như một loại thương pháp ôn hòa và điềm tĩnh, nhưng trên thực tế, Trần Tam Thạch có thể cảm nhận được một chút “điên cuồng” từ trong chữ viết và hình minh họa.

Thay vì gọi nó là “Hợp Nhất Thương Pháp”, tốt hơn hết nên gọi nó là “Cuồng huyết Thương Pháp”.

Chỉ là tương ứng, độ khó tu luyện cũng sẽ tăng gấp đôi.

Thế tấn và chiêu thức phức tạp hơn gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần.

Nếu đổi lại là người thường, e rằng chỉ cần học thuộc lòng cũng khó.

Thảo nào phải đợi đến khi Tôn Bất Khí thay đổi tính nết mới đưa cho hắn, nếu không, cho cũng lãng phí.

Luyện Tạng, từ nhập môn đến đại thành, tương ứng với bốn giai đoạn Bàn huyết, Tội Tạng, Nhiên Tâm, Bạo huyết.

Bàn huyết khác với Luyện huyết.

Luyện huyết là thay đổi máu, Bàn huyết là sử dụng khí huyết thêm một bước nữa.

Luyện Tạng đại thành mới có thể Hóa Kinh.

Hơn nữa, Trần Tam Thạch coi như đã tự mình trải nghiệm, chữ “luyện” trong Luyện Tạng, tại sao lại dùng “luyện” mà không dùng “tôi”, cưỡng ép thay đổi tốc độ dòng chảy của

máu trong cơ thể, đồng thời gia tăng lực bộc phát cũng tôi luyện ngũ tạng lục phủ, quả là một chuyện vô cùng đau đớn, có thể so với hoả luyện.

Xỉ Hổ huyết tửu hiệu quả mãnh liệt kết hợp với thể tấn thương pháp phức tạp, cả người hắn như nhảy vào lò lửa, trong nháy mắt đã toát mồ hôi như mưa, nội tạng, mạch máu, xương cốt, gân mạch, đều như muốn tan chảy.

May mắn thay, dựa vào sự kết hợp của nhiều thể chất, chỉ trong một buổi sáng, hắn đã có thể đánh ra được các chiêu thức một cách trôi chảy.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 5/100】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, Kim Cương Chi Thể】

.....

“Người luyện thương pháp kỳ lạ gì thể này, sao ta chưa từng thấy qua?!” Tôn Bất Khí đã lên nhìn từ lâu, trợn to mắt: “Ta cũng muốn học!”

“Học đi.”

Trần Tam Thạch đã sớm chú ý tới hắn, hơn nữa đây vốn là đồ của hắn.

“Công pháp Luyện Tạng? Thôi, không học nữa!” Tôn Bất Khí lật vài trang rồi bỏ cuộc, sau đó nhận ra có gì đó không ổn: “Từ đâu ra vậy? Chẳng lẽ là do người tự sáng tạo! Không đúng, là cha ta, cha ta tới rồi sao?”

“Không có.” Trần Tam Thạch không tiếp tục nói chuyện với hắn, mà quay sang phía cửa thành tây.

“Đại nhân.”

Lưu Kim Khôi, Triệu Khang và những người khác rõ ràng là cùng cấp bậc với hắn, nhưng lại không khỏi gọi hắn như vậy, thậm chí ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

“Có thể cầm vũ khí, sẵn lòng ở lại đoạn hậu, có một ngàn năm trăm người, trong đó một ngàn hai trăm là trận tốt bộ binh, ba trăm là kỵ binh, có thể kết thành Xa Huyền Trận do đại nhân đích thân thao luyện. “

“Ngoài ra, còn có năm trăm dân phu trẻ khỏe. “

“Tổng cộng hai ngàn. “

“Về phía bách tính, thống kê sơ bộ, có hơn bốn vạn người, đều nguyện đi theo. “

“Ngoài ra trong trận chiến đêm qua, thu được vô số binh khí, lương thảo, gần ngàn ngựa, có phải nên mang theo bao nhiêu thì mang theo bấy nhiêu không?”

“Cố gắng mang hết, đặc biệt là ngựa.” Trần Tam Thạch phân phó: “Thao luyện chiến trận chắc chắn là không kịp, nhưng nếu bọn họ đều có thể học cưỡi ngựa, chung quy sẽ có ích. Truyền lệnh của ta, nửa canh giờ sau xuất phát.”

“Rõ!”

Mọi người lần lượt lĩnh mệnh rồi đi.

Bên ngoài cửa thành phía tây, do binh sĩ chuyên trách dẫn đường đi đầu mở đường, theo sau phía sau là vô số bách tính, rầm rộ tiến vào trong thiên địa vô biên vô tận.

Đoạn đường này, nguy hiểm nhất là bị truy sát.

Lương thực ngược lại không cần quá lo lắng.

Trong Bà Dương thành cộng thêm trong doanh trại Man tộc, chỉ riêng lương khô mang theo cũng đủ để ăn rất lâu.

Thật mỉa mai.

Mùa đông này vốn rất nhiều bách tính sẽ chết đói chết rét, vào ngày bỏ thành này, lại được mặc quần áo ấm, ăn no bụng.

“Xuất phát!”

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, cao giọng hạ lệnh.

Đội quân đoạn hậu hai ngàn người lên đường tiến về phía trước.

Hắn quay đầu nhìn lại Bà Dương huyện thành lần cuối cùng, thúc ngựa một cái, đuổi theo đội ngũ.

Hai ngày sau.

Bên ngoài Trường Thành.

Binh sĩ Man tộc tán loạn, cuối cùng tập hợp lại được khoảng hơn ngàn người, nhưng không ai dám tới gần Trường Thành thêm một bước, trực tiếp trở về đóng quân ở thảo nguyên cách đó mấy chục dặm, trong thời gian đó hai thám tử phái đi cũng đều biệt vô âm tín, càng không ai dám đi nữa.

“Ầm ầm ầm ——”

Tiếng vó ngựa rung trời chuyển đất.

Cũng vào ngày này.

Đại quân cường ép rút từ chiến trường chính Lương Châu cuối cùng cũng đến, số lượng còn nhiều hơn tình báo, chừng bốn vạn!

“Khôn kiếp!”

Võ tướng Thông Mạch cảnh, Ngột Lương Cáp, quát một roi vào sĩ tốt: “Các người không phải đang vây thành sao, sao lại ở đây!”

Dưới một roi này, thân thể sĩ tốt vậy mà bị chẻ làm đôi!

Chương 198: Đồ Vinh

Nếu có người tinh mắt sẽ thấy.

Thực ra roi không chạm vào thân thể sĩ tốt, mà có một cỗ lực lượng vô hình bám vào roi, chính cỗ lực lượng vô hình này đã xé toạc thân thể sĩ tốt.

“Xin đại nhân tha mạng!”

Sĩ tốt Man tộc nhao nhao quỳ rạp xuống đất, kể lại chuyện xảy ra hai ngày trước.

“Nói nhăng nói cuội!”

“Tôn Tượng Tông còn đang ở chiến trường chính ở Lương Châu, chạy đến Vân Châu ít nhất cũng phải nửa tháng sau! Sao có thể chạy đến Bà Dương, giết một tên tiểu tướng Luyện Tạng!”

Ngột Lương Cáp nổi giận: “Đại quân theo ta xuất phát, tấn công thẳng vào Bà Dương! Ta muốn xem thử, là ai đã dọa các ngươi đến mức này!”

Hơn bốn vạn đại quân kéo đến dưới thành.

Hiện ra trước mặt, lại là một tòa thành trống.

Không chỉ không có quân trấn thủ, ngay cả bách tính cũng không có!

“Ngu xuẩn, ngu xuẩn!”

Ngột Lương Cáp giận dữ: “Một thành mấy vạn người, cứ thế bị các ngươi thả chạy? Không để các ngươi công thành, các ngươi ngay cả vây thành cũng không làm được sao! Vào thành, lục soát cho ta!”

Đại quân Man tộc tràn vào thành.

Ngột Lương Cáp thì một thân một mình đến nơi không người, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau.

Từng thành viên Vu Thần Giáo mặc áo choàng đen lần lượt đến.

Người dẫn đầu, rõ ràng cũng là cao thủ Thông Mạch.

Trong tay đối phương, cầm một cây trường chuỳ: “Ngột Lương Cáp tướng quân, sao ngươi lại đưa cho ta một tòa thành trống?”

“Ô Mộc Nhĩ là một tên vô dụng! Luyện Tạng lần lượt phái đến, không ít hơn quân Thịnh Triều, kết quả bị đánh đến chỉ còn hai ngàn người!” Ngột Lương Cáp đè nén cơn giận: “Tiếp theo làm thế nào, có nên từ bỏ Bà Dương không?”

“Không!” Phân đường chủ Vu Thần Giáo, A Mộc Cổ, thần tình nghiêm túc nói: “Lúc đầu tính toán Vân Châu sáu mươi vạn, một huyện thành ít nhất cũng có ba vạn người, nếu thả bọn họ chạy, vạn nhất không đủ số lượng thì sao?”

“Vậy thì đuổi theo.” Ngột Lương Cáp trầm giọng nói: “Quân trấn thủ trong thành này đầu óc không bình thường, mang theo cả bách tính đi cùng, tốc độ nhất định cực kỳ chậm, ta dẫn quân đi đường lớn, kỵ binh không cần mấy ngày là có thể đuổi kịp.”

“Phân ra ba ngàn kỵ binh nhẹ đi truy đuổi, vài tên Luyện Tạng dẫn đầu là đủ, ta sẽ mang theo một đội quân khác, trước tiên đi đến Hằng Khang Phủ, nơi đó có nhiều người hơn, sau khi giải quyết xong, ta sẽ đích thân đi truy đuổi bọn chúng.”

A Mộc Cổ sắp xếp đầu ra đây: “Về phần những người còn lại, ngươi hãy mang tất cả đi đánh An Định Phủ.”

Trên Luyện Tạng, là Hóa Kinh.

Trên Hóa Kinh, mới là Thông Mạch!

“An Định Phủ?” Ngột Lương Cáp không trả lời ngay: “Người chắc chứ? Không phải đã nói là, đối với An Định Phủ sẽ bao vây mà không tấn công, sau khi đại sự kết thúc sẽ lập tức rút lui sao?”

“Đây là mệnh lệnh của giáo chủ.” A Mộc Cổ nói: “Hằng Khang Phủ sắp bị đánh hạ, nếu có thể lấy được cả An Định Phủ, cho dù không thể chiếm được Vân Châu, cũng có thể đòi hỏi thêm nhiều lợi ích.”

“Được!” Ngột Lương Cáp đáp ứng: “Cũng đủ rồi, quân phòng thủ trong thành này, cảnh giới cao nhất cùng lắm cũng chỉ là Luyện Tạng, biết đâu còn không có Luyện Tạng, giao cho người.”

Mệnh lệnh được ban ra.

Kỵ binh Man tộc nhanh chóng đuổi theo dấu vết mà quân phòng thủ bỏ thành để lại.

...

“Phù!”

Cuối cùng cũng tiêu hóa hết được lực của Xỉ Hồ huyết tửu, Trần Tam Thạch cầm ngược cây trường thương xuống đất, từ từ thở ra một hơi trọc khí.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 45/100】

【Hiệu quả: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, Kim Cương Chi Thể】

Sau khi bắt đầu Luyện Tạng, hiệu suất sử dụng linh lúa của hắn đã được nâng cao, cộng thêm có Xỉ Hồ huyết tửu giá trị

không tầm thường, tốc độ tu luyện không chậm.

Rời khỏi Bà Dương đến nay, đã hai ngày rưỡi.

Thêm hai ngày nữa, gần như có thể nhập môn Luyện Tạng.

Đến lúc đó, gặp phải tướng lĩnh Luyện Tạng, chỉ cần không phải cấp độ viên mãn, sẽ không còn phải đối mặt với tình huống sinh tử như trước nữa.

Nhưng mà.

Quân truy đuổi của Man tộc, có lẽ cũng sắp đuổi kịp rồi.

“Đại nhân!” Vương Lực cười ngựa chạy đến: “Viện binh của Uông đại nhân đến tiếp ứng, có tới hai ngàn người!”

Trần Tam Thạch thu thương lên ngựa, cười Thiên Tầm, chạy đến ngã ba phía trước.

Trước đó, hắn chỉ cảm thấy tên “Tiểu Tầm” có chút thiếu sót, giờ đây, vì nó có thể tìm chủ nhân từ xa ngàn dặm, nên gọi là “Thiên Tầm”, cũng coi như là một cái tên hoàn chỉnh.

Đến địa điểm đã định.

Hắn thấy một đội quân có kỷ luật khá tốt.

Người đi đầu là một phó tướng Luyện Tạng cười Hồng Tông Mã, tay cầm trường mâu: “Vị này chính là Trần Bách Hộ sao, chỉ huy ngàn tàn binh đánh bại sáu ngàn Man tộc, quả là thiếu niên anh hùng, Đồ mỗ bội phục.”

Uông Trục giới thiệu: “Vị này là Đồ Vinh, Đồ Phó Thiên Hộ, do Mã Chỉ Huy Sứ đặc biệt phái đến tiếp ứng chúng ta.”

Chương 199: tin dữ

“Trần đại nhân.” Đỗ Vinh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa: “Hằng Khang Phủ báo nguy, còn xin người mau chóng cùng ta về tiếp viện.”

“Không thể trực tiếp quay về, Hứa Văn Tài, lấy bản đồ ra.” Trần Tam Thạch dùng trường thương chỉ vào bản đồ: “Đỗ đại nhân, xin phiền ngài dẫn quân theo ta đi đường nhỏ này, đồng thời phái một ít người đi đường lớn về Hằng Khang Phủ xem xét tình hình, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, chúng ta sẽ trở về từ giao giới của ngọn núi này.”

“Sao phải làm vậy? Đi tới đi lui thế này, ít nhất cũng mất một ngày rưỡi.” Đỗ Vinh suy nghĩ một chút rồi giật mình: “Trần đại nhân, chẳng lẽ người nghi ngờ Hằng Khang Phủ trong mấy ngày nay đã bị công phá rồi sao?”

Trần Tam Thạch ngầm thừa nhận.

“Không thể nào!” Đỗ Vinh quả quyết nói: “Hằng Khang Phủ dựa núi mà xây, dễ thủ khó công, cho dù đối mặt với đại quân cũng có thể kiên trì ít nhất năm tháng, sao có thể chỉ trong vài ngày đã bị công phá.”

“Thỉnh cầu Đỗ đại nhân cho phép đề nghị của ta!” Trần Tam Thạch chấp tay: “Phía trước có mấy vạn dân chúng, ta không dám lấy tính mạng của họ ra đánh cược, làm như vậy là ổn thỏa nhất.”

Dễ thủ khó công?

Bà Dương chẳng phải cũng chỉ là một thành nhỏ mà vẫn giữ được hay sao, nhưng nội bộ xảy ra vấn đề, ai có thể ngờ

được?

Thành lũy kiên cố nhất, thường bị công phá từ.

Lời nói trước đó của Tiết Dục Bình, hẳn thực sự không yên tâm.

Đỗ Vinh cau mày trầm tư, nửa tin nửa ngờ: “Nếu là thật, vậy ta càng không thể lãng phí thời gian với các người, phải lập tức quay về mới được!”

“Đỗ đại nhân, cẩn thận vẫn hơn.” Trần Tam Thạch khuyên nhủ lần cuối: “Đại quân đi đường nhỏ trước, nhiều nhất hai ngày sẽ có tin tức, đến lúc đó quyết định cũng không muộn.”

“Không được!” Đỗ Vinh quyết định: “Uông Trục, mấy đứa cháu của người kia, ta để lại cho người đi theo lộ tuyến của Trần đại nhân, còn lại phải lập tức theo ta về phủ thành!”

Đỗ Vinh nói xong, liền vội vã dẫn quân quay về đường cũ.

Đội ngũ vừa rồi còn hùng dũng, chỉ trong chốc lát, chỉ còn lại hơn hai trăm người.

Trần Tam Thạch khẽ thở dài.

Hắn không thể thuyết phục, cũng đành chịu.

Dù sao quê nhà người ta đang gặp nguy hiểm, sốt ruột cũng là chuyện bình thường.

Hắn cũng hy vọng Hằng Khang Phủ không có chuyện gì, nhưng vạn nhất có chuyện, Đỗ Vinh chín phần mười là không về được nữa.

Nhưng may mắn thay, lại có thêm hai trăm người có thể sử dụng.

“Thang bá phụ!”

“Bái kiến Thang tướng quân!”

Ba võ quan cảnh giới Luyện Cốt dẫn đầu, hướng về phía Ôn mậ thi lễ.

“Được rồi, đều đứng dậy đi.” Ôn Trục tiến lên, từng người đỡ họ dậy.

“Người ở Hằng Khang Phủ có nhiều cháu trai như vậy?” Trần Tam Thạch có chút tò mò, đoán: “Là bạn cũ của người trước đây?”

“Bẩm Trần đại nhân.” Một thiếu niên giành nói trước: “Phụ thân của chúng ta đều là tướng lĩnh của Huyền Vũ Doanh năm xưa, năm đó sau khi xảy ra chuyện, Thang tướng quân đã an bài chúng ta đến Hằng Khang Phủ, tài nguyên luyện võ của chúng ta, đều là do Thang tướng quân cung cấp, nếu không có Thang tướng quân, cảnh giới của chúng ta nhất định sẽ sụt giảm rất nhiều.”

“Đừng nghe bọn họ nói bậy, là ta nợ bọn họ.” Ôn Trục xấu hổ nói: “Năm đó là ta tự ý công thành, không báo cáo cho Thiên Sách Doanh, thuộc về tự ý điều binh, lại khiến toàn quân bị diệt, không chỉ là ta, ngay cả các tướng lĩnh cảnh giới Luyện Cốt trở lên đều bị xóa tên, để răn đe.”

Trần Tam Thạch coi như đã biết, tiền của tên mậ này đều đi đâu rồi.

“Báo!”

Ngô Đạt phụ trách trinh sát ở phía sau cùng cưỡi ngựa phi nước đại đến: “Đại nhân, đại sự không ổn rồi, năm mươi dặm phía trước, phát hiện ra ba ngàn kỵ binh Man tộc! Thoạt nhìn đều là tinh nhuệ!”

“Ngô Đạt, người cùng với mấy người Trang Nghị ở lại, đợi chúng ta sau khi đi ra mười dặm, phóng lửa thiêu núi!”

Trần Tam Thạch quả quyết nói.

Hai bên đường nhỏ, đều là rừng núi.

Mùa thu đông rừng núi khô hanh, một mối lửa là có thể cháy, hoàn toàn có thể làm chậm tốc độ của kỵ binh.

Âm âm——

Một ngọn lửa bốc lên trời, lửa nhanh chóng lan rộng, không lâu sau liền nổi thành một mảnh, biến thành biển lửa mênh mông, khói đen bốc lên trời, phương viên trăm dặm biến thành một vùng đất cháy đen.

Kỵ binh Man tộc truy đuổi phía sau buộc phải đi đường vòng để tiếp tục bám theo.

“Chỉ là kẻ tạm thời.”

Trần Tam Thạch thở dài, đoạn đường này gian nan và xa xôi, chỉ hi vọng những lo lắng của hắn là thừa, sau khi vượt qua con đường nhỏ này, có thể đi đường vòng đến Hằng Khang Phủ để an định.

Đáng tiếc, tin dữ vẫn truyền đến.

“Hằng Khang Phủ thất thủ!”

Một ngày sau.

Hai ngàn phủ binh Hằng Khang mà mới gặp không lâu trước đây, chỉ còn lại mười mấy kỵ binh đến điểm tập kết.

“Ba ngày trước, Phó Đô Chỉ Huy Tiền Vệ Hằng Khang Phủ phản quốc thông địch, đánh lén giết chết Mã Chỉ Huy Ti sau đó mở toang cổng thành, hiện tại trong ngoài Hằng Khang Phủ, đang bị Man tộc đồ thành!”

Chương 200: chim cắt

“Những huynh đệ may mắn sống sót, cũng đều chạy trốn tứ tán, không biết tung tích...”

Làm phản?!

“Sao có thể như vậy?!” Uông Trục một tay kéo đôi phượng xuống khỏi lưng ngựa: “Mã Chỉ Huy Ti chết rồi?!”

“Chết rồi, đầu bị treo trên cổng thành...”

“Uông đại nhân, Vân Châu xong rồi!”

Nội tâm Trần Tam Thạch chùng xuống.

Hằng Khang Phủ thất thủ, An Định Phủ cùng với ba phủ khác đóng cửa không ra, đồng nghĩa với việc toàn bộ những nơi còn lại của Vân Châu, đều sẽ bị vó ngựa san bằng, tính mạng của mấy chục vạn thậm chí trên trăm vạn bách tính, e rằng đều sẽ bị đem ra làm cái gọi là huyết tể!

Điều đáng sợ hơn, là tình hình của đám người bọn họ càng thêm không thể lạc quan.

U Châu cách vị trí hiện tại của bọn họ không xa, nhưng ít nhất cũng phải mất nửa tháng lộ trình, khoảng thời gian này, tuyệt đối đủ để truy binh Man tộc đuổi kịp.

“Cúc cu cúc cu!”

Trong rừng núi gần đó, bỗng vang lên tiếng chim cu gáy.

Độc Sư Phủ có tin tức rồi sao?

Trần Tam Thạch lập tức xuống ngựa, chui vào rừng cây nơi phát ra âm thanh.

Vừa đúng lúc nhìn thấy phía sau một đồng đá lộn xộn, Hàn Thừa thả một con chim cắt có vẻ ngoài kỳ lạ, dường như vượt ra khỏi phạm trù của loài chim bình thường, có thể coi là dị thú.

“Trần đại nhân, Đốc sư gửi thư, chúng ta được cứu rồi...”
Hàn Thừa dựa vào tảng đá: “Đốc Sư nói, chiến trường chính ở ba châu Tây Bắc đang là thời điểm quyết định thắng bại, trong thời gian ngắn không thể điều động Bát Đại Doanh hoặc tinh nhuệ Vệ Sở, nhưng vẫn gom góp được năm vạn binh Vệ Sở, trong đó các tướng lĩnh dự bị tuyển phong của ba châu Tây Bắc cũng đến tham chiến, ngày đêm chạy đến Vân Châu.”

“Tuyển phong?” Trần Tam Thạch chú ý đến điểm quan trọng: “Người đang nói đến ta sao?”

“Đúng vậy.” Hàn Thừa gật đầu: “Hàng năm, vào tháng hai sau khi xuân về sẽ bắt đầu tuyển phong, nhưng nhiều người sẽ đến Lương Châu trước, chỉ là phải đợi đến khi đủ người mới chính thức bắt đầu tuyển phong.”

“Khoảng bảy ngày nữa, họ sẽ đến Hoán Ôn huyện ở biên giới phía tây bắc Vân Châu, lấy huyện này làm căn cứ, sau đó sẽ phân chia binh lực đến các nơi ở Vân Châu để giải vây dựa trên tình hình chiến sự thực tế. “

“Chúng ta cách Hoán Ôn huyện không xa, vừa vặn mất khoảng bảy ngày mới đến được. “

“Nhưng...”

“Nếu tiếp tục đi theo con đường này, muốn đến Hoán Ôn huyện, cần phải vượt sông. “

“Sông Hồng Trạch là con sông lớn nhất ở phía bắc. “

“Muốn dẫn bốn vạn dân vượt sông, không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian. “

“Trần đại nhân, ta vẫn là giữ nguyên đề nghị, đừng quan tâm đến những bách tính và bộ hạ bình thường này nữa, hãy dẫn kỵ binh đi nhanh, chỉ cần qua sông, chính là an toàn. “

“Hơn nữa lần này, tập hợp các tướng lĩnh tuyển phong lại với nhau, e rằng Đốc Sư cũng có ý định dùng trận chiến này để thử thách mọi người. “

“Thực chiến! Từ trước đến nay luôn là một khâu quan trọng của tuyển phong. “

“Tuyển phong là tuyển chọn võ tướng, nếu một tướng lĩnh không thể dẫn quân đánh trận, cảnh giới cao thì có ích gì?”

“Lần này tham chiến ở Vân Châu chắc chắn là cực kỳ quan trọng. “

“Vì vậy, Trần đại nhân, tốt nhất ngươi nên nhanh chóng đến Hoán Ôn huyện, đến lúc đó sẽ phân phối binh mã cho ngươi tham chiến dựa trên cảnh giới tu vi, nếu bỏ lỡ, coi như mất đi một cơ hội để lại ấn tượng tốt với Đốc Sư đại nhân. “

“Ngươi nên suy nghĩ kỹ.”

“Đến nước này rồi, Hàn huynh không cần nói nhiều nữa.”
Trần Tam Thạch không hề cảm thấy tiếc nuối.

Nếu hắn ngay từ đầu đã bỏ thành chạy trốn thì chỉ là hèn nhát, còn nửa đường bỏ chạy thì đúng là không thể an lòng mà ngủ.

Về chuyện tuyển phong, hắn cũng không lo lắng.

Tốc độ tu luyện của hắn không chậm, lại có kỹ năng [Thống binh] bên mình, dù ban đầu không giành được vị trí đầu bảng, sau này ra chiến trường cũng sẽ dần dần nổi bật.

Trừ khi...

Phủ Đốc Sư giống như Vệ Sở, chỉ là bề ngoài hào nhoáng bên trong mục nát.

Nhưng khả năng này không lớn.

Một đội quân nếu thật sự mục nát đến cùng cực, tuyệt đối không thể có sức mạnh chiến đấu uy chấn thiên hạ.

Cho dù thực sự là vậy, nhìn khắp Đại Thịnh triều, còn có nơi nào hẳn có thể đi sao?

“Được!” Hàn Thừa không khuyên thêm: “Trần đại nhân nghĩ kỹ là được, ngoài ra, phiền người tìm một cái cối, đưa thiếu gia đến phía trước đội ngũ, đừng để thiếu gia ở lại phía sau.”

“Ừm, ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch từ biệt Hàn Thừa.

Hắn tìm vị trí trên bản đồ, vạch lại lộ trình, nói với mọi người, đích đến thay đổi từ Hằng Khang Phủ thành Hoán Ôn huyện, từng lớp từng lớp truyền đạt đến đội ngũ phía trước.

“Bây giờ!”

“Cho dù là mang theo dân, cũng gần như có thể đến!”

Vẫn tốt hơn nửa tháng trước nhiều.

Nhưng tiếp theo chắc chắn không thể tránh khỏi bị truy đuổi.

Ba ngàn kỵ binh, chỉ cần không có tướng lĩnh vượt qua Luyện Tạng, chưa chắc đã không thể đối phó.

...

P/S: Code giảm giá 10%: 11629243 ~~~

【Lưu Ý】 : Không đẩy KP vào mục đề cử, đẩy sai mục sẽ không được nhận code!!!

Đẩy Kim Phiếu cho truyện nhận code giảm giá: ✂ 50KP
Code giảm giá 20% ✂ 100KP Code giảm giá 30% ✂ 150KP
Code giảm giá 40% ✂ 200KP Code giảm giá 50% ~~~

Hoặc đề cử và nhận xét cho truyện nhận code 25%!

Đẩy kim phiếu hoặc đề cử xong inbox hoặc nhắn zalo:
0968412279 để nhận mã giảm giá

Chương 201: Địch tập kích

Nhanh chóng Luyện Tạng, làm rõ hư thực của địch, sau đó lại quyết định.

Trần Tam Thạch quyết định chủ ý.

Ba ngày tiếp theo.

Hắn cố ý chậm lại, một mình rơi ở phía sau đội ngũ lớn, dùng thời gian tiết kiệm được để tu luyện, sau đó lại dựa vào tốc độ thần tốc của Thiên Tâm để đuổi kịp đội ngũ, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Phải thừa nhận rằng, Bạch Hạc Mã thực sự là vô cùng hữu ích.

Đêm khuya.

Trần Tam Thạch uống hết vò Xỉ Hổ huyết tửu cuối cùng, nhét một nắm linh lúa vào miệng, bắt đầu múa cây trường thương trong tay.

Dưới ánh trăng.

Lô Diệp Thương trong tay hắn khuấy động gió lạnh, vừa có sự vững vàng của Kim Xà, lại có sự nhanh nhẹn của Phi Xà, càng có sự hung hãn của Phá Trận Thương Pháp, tất cả dung hợp lại với nhau.

Bạch Xà thổ tín, Thiết Ngưu canh điền, Yến Tử đoạt ổ, Hoàng Long ngoạ đạo...

Từng chiêu từng thức, tất cả dung hợp lại với nhau, cây trường thương trong tay đã không còn có thể dùng rắn để hình dung,

mà là mãng, một con mãng xà cuồng bạo, một con mãng xà ngày sau có thể hóa rồng!

Dưới sự thúc đẩy của Hợp Nhất Thương Pháp.

Máu trong cơ thể Trần Tam Thạch như mắt kiểm soát, cuồng bạo với tốc độ cực nhanh, sự hỗn loạn bên trong cơ thể mang đến đau đớn khó tả, hần suýt ngất đi mấy lần, mãi đến khi dần dần nắm bắt được quy luật trong đó, khiến thương pháp trong tay hoàn mỹ kết hợp với nó, mới cuối cùng kiểm soát được Long Tượng Chi Huyết đang náo động trong cơ thể, có thể thu phát tùy ý.

Khoảnh khắc này, dưới sự gia trì của máu, tốc độ phản ứng, sức bộc phát, ngũ cảm của hần đều được nâng cao rất nhiều, ở trạng thái Bàn Huyết, có thể dễ dàng nhận ra nguy cơ từ bốn phương tám hướng, đưa ra phản ứng nhanh chóng, cộng thêm sức bộc phát tức thời cực kỳ đáng sợ.

Không có gì ngạc nhiên, khi Hương Đình Xuân, La Đông Tuyên, hay Ô Mộc Nhĩ, đều có thể dễ dàng đỡ được mũi tên hần bắn ra.

Về phần Ô Mộc Nhĩ giao đấu với hần gần nhất.

Tên này còn có thể nhanh chóng nhìn ra sơ hở trong thương pháp của hần.

Tóm lại, ưu thế của võ giả Luyện Tạng tiền kỳ, chính là dựa vào sự nâng cao toàn diện về tố chất do “Bàn Huyết” mang lại, hóa giải phần lớn nguy cơ, sau đó phản kích bằng sức bùng nổ kinh người.

Phòng thủ, phản kích!

Mà Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân các loại thể chất dung hợp, tốc độ Bàn Huyết hơn hần võ giả cùng cảnh giới bình thường, không chỉ một chút!

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, Kim Cương Chi Thể, Cuồng Huyết Chi Vũ】

【Cuồng Huyết Chi Vũ: Bàn Huyết đến cực hạn, không gì cản nổi!】

Không gì cản nổi!

Có lẽ vì Hợp Nhất Thương Pháp dung hợp nhiều đặc điểm của các loại thương pháp, lại có thêm một chữ cuồng!

Nhanh nhẹn, hung hãn, bền bỉ dung hợp lại, chẳng phải là cuồng, cuồng không sợ chết sao?

Sau khi Luyện Tạng, ưu thế về sức bền của Trần Tam Thạch vẫn còn, hơn nữa càng ngày càng tốt hơn theo sự tăng lên của cảnh giới, nhưng bây giờ, muốn cảm nhận được sức bền của hắn, e rằng phải chống đỡ được đợt tấn công mãnh liệt ban đầu!

Đối thủ ở dưới Luyện Tạng đại thành, hầu hết đều không thể chịu nổi ba chiêu của hắn!

“Cuối cùng cũng Luyện Tạng rồi!”

Trần Tam Thạch khẽ thở phào.

Hắn không đi theo đội ngũ, mà tạm thời tách khỏi Bạch Hạc Mã, bảo nó tự lẩn trốn trong rừng, lặng lẽ chờ đợi quân truy đuổi đến, sau đó âm thầm bám theo.

Dù là rút lui hay truy kích, cũng đều cần phải nghỉ ngơi.

Cũng không phải con ngựa nào cũng giống như Bạch Hạc Mã có thể chạy hai ngàn dặm một ngày, chạy quá nhanh sẽ bị chết mệt, cần phải thường xuyên dừng lại để nghỉ ngơi và ăn cỏ.

Mỗi lần quân truy đuổi dừng lại nghỉ ngơi.

Trần Tam Thạch đều nhân lúc đêm tối, tìm cơ hội bắt những kẻ đi lẻ để tra hỏi tình báo.

Cuối cùng đưa ra kết luận.

Tướng lĩnh dẫn binh đến truy kích, cao nhất chỉ là Luyện Tạng tiêu thành.

Trần Tam Thạch không còn kiêng dè gì nữa.

Đối với hắn, điều duy nhất cần lo lắng, chính là võ giả cảnh giới cao đè bẹp mình, nếu không, dựa vào thương pháp, tiền thuật của hắn, cộng thêm tốc độ thần tốc của Bạch Hạc Mã, căn bản chính là thần chiến tranh du kích, chỉ cần không chủ động xông vào vòng vây của địch, sẽ chẳng có ai có thể giữ hắn lại được.

“Địch tập kích!”

Kỵ binh Man tộc vừa mới dừng lại nghỉ ngơi, đã có mưa tên từ đâu ào ạt bắn tới, liên tục bắn chết mấy sĩ tốt.

Mọi người nhìn kỹ, phía trước chỉ có một vị tướng cười bạch mã!

“Thám tử của Thịnh quốc!”

“Đuổi theo, giết hắn!”

Kỵ binh Man tộc hiển nhiên coi Trần Tam Thạch là thám tử.

Thế nhưng bọn hắn vừa mới đuổi theo, bạch mã đã biến mất không thấy.

“Coi như người chạy nhanh!”

“Vào!”

Kỵ binh Man tộc vừa nghĩ đối phương đã chạy thoát, lại có
mấy mũi tên bắn tới.

Chương 202: Đuổi không kịp, trốn không thoát!

“Đuổi theo!”

Bạch mã lại một lần nữa biến mất không thấy.

Lập đi lập lại mười mấy lần, đều như vậy!

“Khinh người quá đáng!”

Tướng lĩnh kỵ binh cuối cùng không nhịn được nữa, đợi đến khi vị tướng cưỡi bạch mã lại xuất hiện, lập tức dẫn đầu đuổi theo, phía sau có mười mấy kỵ binh bám sát.

Thế nhưng lần này, tốc độ của bạch mã không hiểu sao lại chậm lại.

Cho đến khi bọn hấn đến gần trong vòng ba trăm bước.

Trần Tam Thạch đột nhiên quay đầu ngựa, vừa lao về phía bọn hấn vừa kéo dây cung, mười mấy kỵ binh phía sau tướng lĩnh lần lượt ngã xuống, cho đến khi còn mười bước, cây đại cung trong tay không biết từ lúc nào đã đổi thành trường thương.

Trong tay tướng lĩnh Man tộc cũng cầm trường binh khí, rõ ràng là một cây trường đao cán dài, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, không ngờ ngay lúc giao đấu, gã nhất thời lại không biết nên tiếp chiêu này như thế nào, trong lòng lại sinh ra sợ hãi, thậm chí còn muốn quay đầu bỏ chạy.

“Phập!”

Cũng chính trong khoảnh khắc do dự, Lô Diệp Thương đã xuyên qua tim gã.

Ba ngàn kỵ binh phía sau lúc này mới đuổi tới.

Bạch mã tướng quân đã sớm biến mất không thấy, tựa như quỷ mị, ác quỷ cuồng bạo lấy mạng người!

Giữa ngàn quân vạn mã lấy thủ cấp tướng địch.

Chém đầu xong liền không thấy tung tích!

“Còn... còn đuổi theo không?”

Viên phó tướng nuốt nước bọt, một hồi lâu không động đây.

“Thương pháp này, không ngờ còn có tác dụng chấn nhiếp kẻ địch!”

Trần Tam Thạch nhìn ra, tên địch tướng vừa rồi trước khi chết, rõ ràng đã bị dọa sợ đến nỗi không biết làm gì.

Thật không ngờ, thương pháp do Tôn Độc Sư dung hợp tự sáng tạo, lại có hiệu quả như vậy.

Võ Thánh, sẽ là cảnh giới gì.

Trong đầu hắn, không khỏi lại nhớ tới kỷ lục phá giáp hai ngàn ba của Thịnh Triều Thái Tổ Tào Tiếp.

Tào Tiếp là cảnh giới gì?

Hai ngàn ba này là quân đội cấp bậc gì?

Là du kích hay bị bao vây?

Đổi lại thành Tôn Độc Sư, lại có thể giết bao nhiêu.

Hiện giờ cũng không phải lúc nghĩ những thứ này.

Trần Tam Thạch sau khi xông về phía trước mấy dặm, ghìm ngựa dừng lại, một mực đợi đến khi đối phương đuổi theo, liền điên cuồng kéo cung bắn tên, trong chớp mắt chính là một mũi tên, không bao lâu đã bắn chết mười mấy kỵ binh.

Kỵ binh Man tộc uất ức đến cực điểm.

Đuổi không kịp, trốn không thoát!

Cuối cùng, bọn hắc nào còn dám tiến lên nửa bước, dứt khoát kết thành trận tiền tại chỗ, ngoài ra phái người âm thầm đi đường vòng, chuẩn bị phái người đánh úp lại từ cánh sườn bao vây hắc.

Trần Tam Thạch vốn đã 【nhìn rõ kinh người】 , sau khi Luyện Tạng ngũ cảm lại một lần nữa tăng lên, tiếng vó ngựa của đối phương còn cách mình hai trăm bước thì cười Thiên Tầm rời đi, chỉ lưu cho đối diện hai mũi tiễn.

Ba ngàn kỵ binh, không thể chỉ có một Luyện Tạng.

Hơn nữa hắc dù có bền bỉ đến đâu, cũng không thể đối phó nhiều người như vậy mà vẫn duy trì khí huyết không suy kiệt, nhưng cũng xác thực, không biết cực hạn của mình là bao nhiêu.

Loại đồ vật liệu mạng này, tự nhiên cũng không có ai dễ dàng nguyện ý ném thử.

Một người một ngựa, ngăn cản ba ngàn kỵ binh.

Cho đến khi trời sáng rõ, vẫn cứ như vậy.

Khiến cho tốc độ tiến quân của kỵ binh, chậm đến mức thậm chí còn không bằng mấy vạn bách tính.

Trần Tam Thạch cũng không dám quá mức phách lối.

Cản trở một hồi, liền phi ngựa chạy về đội ngũ, lưu ý tình hình phía trước, đặc biệt là hướng Tây Nam, động thái của Hằng Khang Phủ.

Lần này, có cao thủ Hóa Kinh.

Tiết Dục Bình đã từng nói, hắc không có quên.

Thông qua việc thăm vấn những kỵ binh Man tộc bị bắt trước đó, hắc phân tích rằng rất có thể chúng đã đến Hằng

Khang Phủ và có thể quay lại truy sát mình bất cứ lúc nào, đây mới là phiền phức thực sự.

Chiến thuật du kích của hãn cũng chỉ giới hạn khi đối phương không có nhiều võ giả cảnh giới cao và không có ai có thể áp đảo hãn, một khi có người trên cảnh giới Hóa Kinh, tình hình sẽ trở thành chín phần chết một phần sống.

Để phòng ngừa, hãn đã chuẩn bị sẵn những ngọn đuốc để đốt lửa trên lưng ngựa.

Tốt nhất vẫn là đừng dùng đến.

...

“Ngựa nhanh như vậy đến từ đâu! Có thể nào đó là dị thú, có hình dáng giống ngựa!”

Ba nghìn kỵ binh, đương nhiên không chỉ có một tướng lĩnh Luyện Tạng.

Tiền, trung, hậu ba quân, mỗi quân có một Luyện Tạng.

Tướng lĩnh của trung và hậu quân đều bị thu hút về phía trước: “Làm sao bây giờ? Ba nghìn người chúng ta, cứ như vậy bị một mình hãn ngăn chặn không dám tiến lên?!”

“Đừng vội.” Một tướng lĩnh khác nói: “Tin tức đã hoả tốc truyền đến Hằng Khang Phủ, đường chủ của Vu Thần Giáo, A Mộc Cổ, có lẽ đã đích thân điều binh xuất phát vây bắt, tốc độ của người Thịnh quá chậm, sau khi vượt qua dãy núi phía trước sẽ bị ngăn chặn đường đi, đến lúc đó sẽ là trước sau giáp công, bất kể là quân sĩ hay bách tính, một người cũng chạy không thoát!”

Chương 203: điểm tướng

“Vì vậy, chúng ta chỉ cần chậm rãi đi theo phía sau là được, tuyệt đối đừng làm ra chuyện ngu ngốc như Ô Mộc Nhĩ.”

...

“Trần đại nhân mấy ngày nay đang làm gì??”

“Đúng vậy, vô cùng xuất quỷ nhập thần.”

Triệu Khang, Phùng Dung mấy người bàn tán: “Kỳ lạ hơn nữa là, theo tốc độ thì kỵ binh Man tộc sớm đã đuổi kịp, tại sao đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng?”

“Chẳng lẽ một mình đại nhân đã chặn lại ba nghìn kỵ binh?!”

Nghĩ đến đây, bọn họ nhìn nhau, gần như đồng thời hít một hơi lạnh.

Điều này nghe có vẻ như là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng ngoài điều này ra, căn bản không có cách nào giải thích tại sao truy binh vẫn chưa đến.

Đáng sợ!

Hồi tưởng lại trận chiến Bà Dương, quỷ mới biết phía sau đang xảy ra chuyện gì.

Vô hình trung, vị võ tướng trẻ tuổi nhất của Thiên Hộ Sở này, đã trở thành thống soái của họ, dù chưa chính thức thăng quan tiến chức, những người này cũng cam tâm tình nguyện phục tùng.

Theo một nghĩa nào đó, họ có thể sống đến bây giờ, đều là do Trần Tam Thạch ban cho, nếu không thì đã chết từ lâu rồi.

“Mẹ kiếp, may mà trước đây ta chưa từng đắc tội Trần đại nhân.” Triệu Khang cảm thấy sợ hãi.

“Mấy người các ngươi chết chắc rồi!” Phùng Dung chỉ vào mấy người Lưu Kim Khôi, hồi tưởng nói: “Nếu không nhờ nhầm, lúc trước khi tuyển người, các ngươi có phải nhận lợi ích từ võ quán Thiên Nguyên, không dạy cho hắn hô hấp pháp?”

“Đúng, chính là các ngươi!” Triệu Khang hả hê nói: “Các ngươi cứ chờ bị tính sổ vào mùa thu đi.”

“Chuyện đó cũng không phải nhằm vào một mình hắn, là quy củ do vị Lý Thiên Hộ tiền nhiệm lưu lại, mấy chục năm qua, đã thành truyền thống rồi, trước kia, ai dám không nhận tiền mà tự ý truyền dạy, sẽ bị Lý Thiên Hộ trách phạt!”

Lưu Kim Khôi trong lòng hoảng sợ.

“Đúng, nếu phải chết cũng là Uông Trục chết!” Hùng Thu An mắng: “Chúng ta chỉ là không dạy thôi, tên mập đó nhận tám lạng bạc cũng không dạy, sau lại thấy người ta có thiên phú tốt, lại như chó ngửi thấy mùi liền bám theo, thứ gì chứ, đáng giết!”

“Cút mẹ ngươi đi! Các ngươi đang mắng cái gì?!” Uông Trục vừa lúc dẫn theo một đội thám tử trở về: “Ai muốn giết ta!”

“Trần đại nhân muốn giết ngươi.”

Mấy người gần như đồng thanh.

“Ta chính là chó! Chó ghê, thì sao?” Uông Trục mặt dày mày dạn: “Giết hay không, đến lượt các ngươi nói sao, lão tử trước tiên gửi mạng ở chỗ hắn vậy!”

“Mẹ kiếp, Đỗ Phó Thiên Hộ bọn họ gọi ngươi là Thang tướng quân, ngươi chẳng lẽ là kẻ chết đi sống lại từ năm Long

Khánh thứ 57?!”

“Chủ tướng Huyền Vũ Doanh, phải là cảnh giới gì?”

“Chủ soái thống lĩnh vạn người trở lên, kém nhất kém nhất cũng phải là Thông Mạch, đổi thành tinh nhuệ của Bát Đại Doanh, tám chín phần mười còn ở trên Thông Mạch, dưới Võ Thánh.”

“Vậy chẳng phải là cảnh giới Huyền Tượng sao?”

“Có ích gì, hấn hiện tại chẳng phải cũng là Luyện Cốt giống như chúng ta sao.”

“Cút cút cút, các ngươi biết cái rắm.”

Uông Trục im lặng.

Nội tạng, kinh mạch đều bị hủy hoại, nếu có thể chữa khỏi, chẳng cần mấy năm là hấn có thể trở về đỉnh phong.

Đáng tiếc, chỉ có thần tiên mới chữa được!

“Trần đại nhân đã trở về.”

Một đám người ghìm ngựa dừng lại, chờ đợi bạch mã nhanh chóng đến gần.

“Giá ——”

“Tình hình thế nào rồi?” Trần Tam Thạch mở miệng hỏi.

Hấn mỗi ngày đều phái ra nhiều nhóm người làm thám tử, thu thập động tĩnh từ các hướng, để đảm bảo trong trường hợp có bất ngờ xảy ra, có thể kịp thời ứng phó. Muốn chỉ huy tốt mấy vạn người, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Triệu Khang và những người khác tụ tập ở đây, chính là để báo cáo tình hình.

“Ta đã tìm thấy thi thể của Đỗ Vinh, Hằng Khang Phủ đã điều động gần hai vạn người, từ con đường phía trước bao vây

chúng ta.” Ông Trục sắc mặt nghiêm trọng: “Xem ra, là một người cũng không định thả đi!”

“Bản đồ!” Trần Tam Thạch nhìn bản đồ, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Chỗ này có hẻm núi, có thể thực hiện lần kháng cự cuối cùng, kéo dài thêm khoảng hai ngày nữa, hai ngày sau, thì nghe theo ý trời. Các người, có ai muốn rút lui trước không?”

“Trần đại nhân.”

“Sự việc đã đến nước này, còn nói những điều này làm gì, không chỉ là những người khác, chúng ta cũng nguyện ý đi đến cuối cùng với ngài.”

“Đúng vậy, vợ con chúng ta cũng ở phía trước.”

“Tham gia quân đội tập võ, chẳng phải là vì vợ con của mình sao?”

“Tốt!” Trần Tam Thạch bắt đầu điểm tướng: “Ông Trục, người dẫn bốn trăm người đi chạm trán với quân truy đuổi của Hằng Khang Phủ, chỉ được phép thua chạy chứ không được phép giết địch, dù bọn chúng đến vị trí hẻm núi này. “

“Phùng Dung Triệu Khang, các người dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến hẻm núi, đợi đến khi địch đuổi tới, trước bắn tên sau đó lăn đá gỗ, cuối cùng phóng hỏa đốt núi, không được ham chiến, làm xong tất cả những điều này thì rút lui.”

Những sắp xếp này của hắn, kỳ thực hoàn toàn là dựa vào địa thế, đi thêm tám mươi dặm nữa, sẽ chẳng còn hiểm địa nào để dựa vào, không còn núi để đốt, tiến vào vùng thảo nguyên bằng phẳng kéo dài mấy ngàn dặm.

Chương 204: truy sát

Đến lúc đó, vó ngựa của kỵ binh Man tộc sẽ không thể ngăn cản được nữa.

Hắn cũng chỉ có thể làm hết sức mình, phó mặc cho số phận.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Một nhóm người, lần lượt điều binh rời đi.

Trần Tam Thạch thì quay trở lại, lại bắn chết hơn hai mươi kỵ binh truy đuổi phía sau, khiến bọn chúng trong thời gian ngắn không dám tiến lên, sau đó mới đuổi về hướng hẻm núi để hỗ trợ.

...

“Có mai phục, mau rút lui!”

Kỵ binh Man tộc đuổi đến một hẻm núi, trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện tiếng hô vang trời, mũi tên như mưa, tiếp theo đá lăn gổ rơi từ độ cao mười mấy trượng xuống, như núi lở đất nứt, không thể tránh khỏi.

Kỵ binh Man tộc cảnh giới thấp hơn trong nháy mắt đã bị đập thành thịt vụn, đám chiến mã cũng gặp tai ương, nhất thời tiếng kêu thảm thiết không ngừng, tiếng kêu rên nổi lên bốn phía.

“Một lũ vô dụng!”

Vừa mới đến nơi, đường chủ Vu Thần Giáo A Mộc Cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhiều kỵ binh tinh nhuệ như vậy, truy kích một nhóm tàn quân người Thịnh mang theo bách tính, kéo dài lâu như vậy mà vẫn không đuổi kịp, tổn thất lại vô cùng nặng nề, điều khó tin nhất là ba nghìn kỵ binh ở phía sau truyền tin đến.

Ba nghìn người bọn hắn, vậy mà bị một tên tiểu tướng Luyện Tạng dọa đến không dám truy kích!

Thật là một sự sỉ nhục lớn!

“Các người đều là A Kỳ Na, Tái Tư Hắc!”

“Địa hình như thế này, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra có mai phục, tại sao còn đuổi theo!”

“Còn không mau rút đi, đuổi theo từ đường lớn!”

A Mộc Cổ vừa hạ lệnh, bản thân gã lại một mình dẫn theo hơn hai mươi tên giáo đồ Vu Thần Giáo, cười chiến mã tinh nhuệ nhất, ngang nhiên xông vào hẻm núi, cười ngựa đi đầu mở đường, hoàn toàn không sợ mũi tên và đá lớn đầy trời.

“Ầm ầm!”

Gã giơ tay lên, tảng đá lớn trên đỉnh đầu thậm chí còn không kịp đập trúng gã, khi còn cách khoảng một tấc thì ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số đá vụn rơi xuống đất.

“Thông Mạch...” Cuối hẻm núi, Ưông Trục nhìn thấy rõ ràng, hắn hét lớn: “Rút lui, mau rút lui!”

Đáng tiếc, đã không còn kịp nữa.

Có Thông Mạch mở đường, hơn hai mươi tên giáo đồ Vu Thần Giáo cười chiến mã nhanh chóng đuổi tới.

A Mộc Cổ tay cầm Kim Cương Xử đặc chế, những người gặp phải đều không ai địch nổi một chiêu, bị Kim Cương Xử đâm xuyên tim, từ đó để lại một dòng máu nóng trong tim được lưu trữ ở bên trong cơ quan.

Chỉ trong vài hơi thở, đã có bảy tám người ngã ngựa.

“Thông Mạch...”

Phùng Dung, Triệu Khang và những người khác, đều là quân hộ cha truyền con nối, sinh ra và lớn lên ở Bà Dương huyện, chưa từng rời khỏi, cảnh giới võ giả cao nhất mà họ từng thấy, cũng chỉ là Luyện Tạng, gặp phải Thông Mạch ở trong truyền thuyết, nhất thời không biết phải làm sao.

“Cút, mau cút đi!”

Uông Trục gầm thét xông tới.

A Mộc Cổ lộ ra ánh mắt khinh miệt, giơ tay lên chính là một xử, khiến gã hơi ngạc nhiên là, đao pháp của đối phương vượt xa cảnh giới vốn có, vậy mà lại phản ứng kịp để đỡ được đòn này, đương nhiên, cũng chỉ có vậy thôi.

Kình lực đáng sợ ập đến, Mạch đao trong tay Uông Trục trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

A Mộc Cổ không cho đối phương một chút cơ hội thở dốc nào, tay trái gần như cùng lúc đánh vào ngực đối phương, người sau giơ cánh tay lên đỡ, nhưng làm sao có thể đỡ được, cả người phun ra một ngụm huyết vụ, bay ngược ra mấy trượng rồi nặng nề đập xuống đất, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Vèo—”

A Mộc Cổ đang định kết liễu đối phương, thì chú ý đến động tĩnh từ bên sườn ập tới.

Gã giơ tay lên chộp lấy, chính xác bắt được một mũi Liễu Diệp Tiễn, dễ dàng bóp nát nó, nhìn kỹ lại, thì thấy cách đó không xa, có một tướng quân thiếu niên cười bạch mã, tay cầm đại cung.

“Là người sao?”

Đại kỵ binh ở hậu phương nói, một người Thịnh trẻ tuổi ngăn cản ba ngàn kỵ binh, nhất định chính là người này.

“Đến hay lắm, ngược lại cũng đỡ cho ta phải đích thân đi tìm người.”

“Mang Uông Trục đi, người này để ta dẫn đi!”

“Trần đại nhân?!” Triệu Khang cùng với mọi người nhìn về phía bạch mã, đều lo lắng: “Là Thông Mạch!”

“Bớt nói nhảm, đại nhân bảo làm gì thì làm đó!”

Phùng Dung thừa dịp đường chủ Vu Thần Giáo đuổi theo bạch mã, vác Uông Trục lên rồi suất quân nhanh chóng rút lui.

“Cũng đúng, con bạch mã kia tốc độ nhanh phi thường, hẳn là có thể bỏ xa.”

Triệu Khang vội vàng đuổi theo.

.....

“Luyện Tạng nho nhỏ, một người ngăn cản ba ngàn thiết kỵ của ta, ta ngược lại muốn xem xem, người có bao nhiêu bản lĩnh!”

A Mộc Cổ lập tức mất đi hứng thú với những người còn lại, hạ lệnh cho thuộc hạ đi xử lý, còn gã thì toàn lực truy sát vị võ tướng trẻ tuổi.

“Con ngựa này?”

Gã rất nhanh nhận ra bạch mã kỳ dị dưới háng đối phương, tốc độ, sức bền đều vượt xa chiến mã bình thường, đã bước vào hàng ngũ dị thú, e rằng giá trị liên thành: “Là của ta!”

Chương 205: tro tàn

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

A Mộc Cổ hừ lạnh phi thân lên, lấy chiến mã của mình làm bàn đạp, một bước nhảy ra xa hơn mười trượng, chui vào bên trong rừng rậm.

Đi đường tắt!

Bạch Hạc Mã thể hình không nhỏ, không có cách nào duy trì tốc độ như vậy giữa núi rừng.

Nhưng nếu Trần Tam Thạch xuống ngựa, cho dù có 【thân nhẹ như yến】 bên người, cũng không thể nào chạy nhanh hơn Thông Mạch.

“Xoạt xoạt ——”

Từ sườn núi bên phải vang lên tiếng bước chân nhanh chóng.

Chỉ thấy đường chủ Vu Thần Giáo, với tốc độ bùng nổ trong thời gian ngắn, khiến cả người gần như hóa thành tàn ảnh, mỗi lần chớp mắt đều kéo gần một đoạn lớn, trước khi vào vùng đất trống, nhất định sẽ đuổi kịp.

“Thiên Tâm, người đi trước đi.”

Trần Tam Thạch dứt khoát nhảy xuống lưng ngựa, dùng hỏa chiết châm lửa cho bó đuốc mang theo ngựa, sau đó dùng nó để châm lửa cho hỏa tiễn bọc vải dầu, hướng về phía tàn ảnh liên tục kéo dây cung, tốc độ kéo cung, cũng nhanh như sấm sét.

“Hỏa tiễn thuật!”

A Mộc Cổ nhìn những mũi tiễn bay tới liên tục, thán phục từ tận đáy lòng: “Kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung đều là thiên tài hàng đầu, tiếc là người không phải người thảo nguyên của chúng ta! Đừng phí sức nữa, dù là cung trên mười thạch cũng không thể làm ta bị thương!”

Gã vung Kim Cương Xử trong tay, dễ dàng đẩy lùi mưa tên, như một con hổ hung dữ lao lên không trung.

“Đang!”

Lô Diệp Thương và Kim Cương Xử va vào nhau.

Trong nháy mắt, Trần Tam Thạch cảm nhận được một luồng sức mạnh khủng khiếp không thể diễn tả truyền đến từ mũi thương, ào ạt truyền đến cánh tay, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể cuồng loạn, hấn từ đầu đến chân biến thành Kim Cương Chi Thể, hai cánh tay cầm thương, thậm chí còn phát ra tiếng kim loại rung động.

Mặc dù vậy, hấn vẫn cảm thấy cơn đau dữ dội ập đến, cán thương làm từ gỗ cứng bị bẻ cong giống như cao su, hấn không thể không buông tay để nó rơi xuống.

“Chết đi!”

A Mộc Cổ trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt, Kim Cương Xử đâm thẳng vào tim.

“Đang!”

Lại một tiếng kim loại vang lên, như tiếng chuông lớn.

Trần Tam Thạch đặt Trấn Nhạc Kiếm trước người, miễn cưỡng đỡ được một đòn này, cảm thấy như có một ngọn núi đâm vào hấn, cơ thể mất trọng tâm bay ra sau vài trượng rồi nặng nề đập vào một thân cây, nội tạng đau đớn, hấn cố gắng ổn định thân hình, sau khi hạ xuống, Trấn Nhạc Kiếm cắm vào

mặt đất làm điểm tựa, tay phải vẫn giơ cao ngọn đuốc, khoe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Từ khi học võ đến nay, đây là lần đầu tiên hắn bị thương.

Không phải vì hấn yếu.

Mà vì đối thủ là Thông Mạch!

Thông Mạch, Huyền Tượng, Võ Thánh.

Nói một cách khác, tên Vu Thần Giáo trước mặt này chỉ còn cách Võ Thánh một đại cảnh giới.

“Không tệ, đỡ được hai chiêu của ta mà không chết, thật là không tầm thường!”

A Mộc Cổ vừa nói, cũng không cho Trần Tam Thạch bất kỳ cơ hội nào, lại bùng nổ tốc độ kinh người lao tới.

“Vút vút vút!”

Chỉ thấy Trần Tam Thạch cầm ngọn đuốc xuống đất, vũ khí trong tay lại đổi thành cung tên, châm lửa kéo cung bắn tên liên hoàn.

A Mộc Cổ bắt được một mũi hoả tiễn, trên lòng bàn tay gã, thúc giục ra kinh lực đáng sợ vô hình, vậy mà trực tiếp dập tắt ngọn lửa, sau đó bẻ gãy thân tên.

“Vút!”

Lại một mũi hoả tiễn bắn tới.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

A Mộc Cổ lại dùng cách cũ, dễ dàng bắt được mũi tên, định trực tiếp bẻ gãy, kết quả cảm thấy mũi hoả tiễn này có chút không đúng, hơi nóng tay.

“Hửm?”

“Ầm ầm ——”

Một ngọn lửa đỏ rực bùng lên, trong nháy mắt biến thành một con rồng lửa cao vài trượng. đường chủ Vu Thần Giáo thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng đã bị ngọn lửa đỏ này nuốt chửng, hóa thành một đồng tro tàn.

Trần Tam Thạch thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất, vận dụng phương pháp hô hấp để kiềm chế vết thương trong cơ thể.

Cuối cùng, vẫn phải dùng đến thủ đoạn bất đắc dĩ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Cho dù mũi tên không có tác dụng.

Trên Trần Nhạc Kiếm cũng đã được bôi dầu đèn, chỉ cần châm lửa là có thể chém đứt tất cả.

Chỉ là hắn không nỡ, định để dành đến cuối cùng mới dùng.

Kiếm phàm trần cũng không chịu nổi lửa của tiên bảo.

Một thanh kiếm tốt như vậy, nếu bị đốt hỏng thì rất đáng tiếc.

Về việc bị bại lộ.

Hắn vẫn luôn để ý đến những giáo đồ Vu Thần Giáo khác, biết rằng bọn chúng không đi theo.

Cho dù có đi theo.

Số lượng cũng không nhiều, chỉ khoảng mười mấy người, sau khi giết chết cao thủ Thông Mạch cũng chỉ là giết gà mổ chó mà thôi.

Không đi theo, coi như bọn chúng mạng lớn.

“Thông Mạch sao...”

Trần Tam Thạch nhìn thấy đối phương có thể sử dụng một loại lực lượng khác biệt, hẳn là kinh lực, còn có thể bám vào bề mặt cơ thể hoặc binh khí.

“Không biết có thể bám vào mũi tên hay không?”

Chương 206: suy nghĩ đối sách

“Nếu không thì, uy lực sát thương của cung tên đối với võ giả cảnh giới cao có chút không đủ.”

“Ngay cả là Luyện Tạng, cũng cần tốn rất nhiều thời gian.”

Hắn vẫn thích cảm giác một tiễn một mạng.

“Đây không phải lúc nghĩ ngợi chuyện này.”

Trần Tam Thạch ăn bừa vài viên thuốc trị thương đã chuẩn bị sẵn, sau đó đứng dậy rải tro cốt của A Mộc Cổ, đảm bảo không để lại bất kỳ dấu vết nào, tiếp theo lại châm một ngọn lửa, đốt khu rừng gần đó.

Trên mặt cảm nhận được thứ gì đó mềm mại.

Thiên Tâm sau khi thấy chiến đấu kết thúc, tự động quay lại cộ vào hắn, như thể đang bày tỏ sự quan tâm.

“Vết thương không nặng, không sao, đi thôi.”

Trần Tam Thạch nhặt lên Lô Diệp Thương, lật người lên ngựa phóng đi.

Ngày hôm sau, đại quân tập trung.

“Cái gì?”

“Thông Mạch?!”

Tôn Bất Khí nhìn Thang Nhược Sơn nằm như một con lợn chết, mắt mở to: “Tam Thạch đâu, các người để hắn đối phó với Thông Mạch một mình?!”

“Hắn ra lệnh cho chúng ta cứu đi Uông Trục, còn bản thân thì đơn thân độc mã dẫn cao thủ Thông Mạch của Vu Thần Giáo đi...”

Triệu Khang và những người khác cũng lộ vẻ lo lắng.

Nhưng trong quân đội, điều quan trọng nhất là tuân lệnh.

Một khi đã quyết định nhận Trần Tam Thạch làm thống lĩnh, thì phải nghe theo chỉ huy, bảo họ đi chết cũng phải đi, bảo họ rút lui cũng phải nghe.

“Ta đi xem thử.” Tôn Bất Khí vừa nói vừa muốn cầm thương lên ngựa.

“Không được đâu Tôn thiếu gia!” Một nhóm người vội vàng kéo hắn lại: “Con bạch mã dưới háng Trần đại nhân tốc độ vô song, có thể đã bỏ xa rồi, nếu người cứ thế đi qua, không chừng còn trở thành gánh nặng.”

Tôn Bất Khí do dự.

“Ta không sao!”

Giọng nói quen thuộc và bạch mã xuất hiện.

Mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Uông Trục thế nào rồi?” Trần Tam Thạch hỏi: “Chết chưa?”

“Chưa.” Triệu Khang đặt tay lên cổ Uông Trục: “Còn một hơi thở, nhưng e là cũng không sống được bao lâu.”

Trần Tam Thạch tìm hết thuốc trị thương trên người mình, giao cho cháu trai của Uông mập chăm sóc.

Còn có thể chống đỡ được hay không, chỉ có thể trông vào số mệnh của Uông Trục.

Vẫn là câu nói đó.

Trên chiến trường, làm gì có chuyện không có người chết.

“Chết rất tốt!”

Tôn Bất Khí mở miệng mắng, nhưng trong mắt không hề có chút hưng phấn nào.

Ấn tượng của hắn về tên béo này đều dừng lại ở thời thơ ấu, bản thân thường xuyên đi theo sau môn Thang Nhược Sơn, đối phương cũng không ghét bỏ hắn nghịch ngợm phá phách, đôi khi không luyện võ, cũng sẽ dẫn hắn đi leo cây, họ Thang có thể trèo rất cao, lần nào cũng dọa hắn sợ đến mức tè ra quần.

Cho đến sau này, tam ca rời đi theo người đó, rồi không bao giờ trở về...

Thực ra, đại tỷ nói không sai.

Có vài lúc cũng không thể chỉ trách Thang Nhược Sơn, hắn cũng là vì cứu phụ thân, muốn trách, vẫn là phải trách hoàng đế.

“Bản đồ!” Trần Tam Thạch hỏi: “Truy binh thế nào rồi?”

“Bẩm đại nhân.” Triệu Khang trả lời: “Phục kích trong hẻm núi, có thể cầm chân một lúc, bách tính phía trước cũng đang tăng tốc, tầm hai ngày nữa là có thể đến sông Hồng Trạch, qua sông, chính là Hoán Ôn huyện.

“Chỉ là...”

“Không còn kịp rồi.”

“Chúng ta sắp tiến vào dải đất bình nguyên, kỵ binh Man tộc chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp, số lượng chừng hơn hai vạn, hơn nữa có khả năng cao sẽ vòng qua núi non, trực tiếp xuất hiện ở vị trí này, cũng chính là phía trước nhất của bách tính.”

“Bọn chúng thật sự là một người cũng không định buông tha.”

“Hai vạn...”

Một đường tiêu hao, người có thể dùng trong tay Trần Tam Thạch hiện tại, cộng thêm con cháu của Uông Trục, cũng chỉ còn lại hơn một ngàn người, trong đó còn có một phần tương đối là lính mới.

“Đại nhân!”

Đang suy nghĩ đối sách.

Giọng của Hứa Văn Tài vang lên, hắn không biết cười ngửa, liền gọi Chu Đồng cười, hắn ngồi phía sau, bộ dáng như sắp bị hất bay ra ngoài.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài mặt lộ vẻ mừng rỡ: “Được cứu rồi, được cứu rồi!”

“Cái gì được cứu rồi?” Trần Tam Thạch hỏi: “Chẳng lẽ có viện binh?”

“Năm vạn quân!” Hứa Văn Tài duỗi ra một bàn tay: “Phía trước đội ngũ, có một lượng lớn binh mã từ Hoán Ôn huyện đến, bọn họ đánh cờ hiệu của vệ binh U Châu, nói là đến cứu viện Vân Châu, đang hỏi thăm bách tính tình hình cụ thể trong Vân Châu kia!”

Những người mà Hàn Thừa nhắc đến, bao gồm cả các tướng lĩnh tuyển phong của U Châu Vệ Sở Binh, đã đến sớm!

“Tốt, ta đi xem!”

Trần Tam Thạch lập tức thúc ngựa đi tới.

Một đường đi tới.

Những mưu kế có thể dùng đã dùng hết rồi.

Kế tiếp, dù là Hàn Tín hay Gia Cát Lượng sống lại cũng phải giao chiến trực diện, tuyệt đối không còn biện pháp thứ hai nào để kéo dài thời gian.

Nhưng nếu thật sự có năm vạn quân đến ứng cứu.

Như vậy tất cả mọi người đều có đường sống!

...

Trên thảo nguyên bát ngát.

Mấy vạn bách tính cũng hành lý, diu dắt nhau đi về phía trước.

Chương 207: im lặng bao trùm

“Cộc cộc cộc ——”

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển.

Phía trước bốc lên những đám bụi mù mịt.

Không lâu sau, vô số kỵ binh tràn vào tầm mắt.

Bách tính trong lòng run sợ, còn tưởng là bọn Man tộc đuổi tới nhanh như vậy.

Nhưng họ nhanh chóng nhận ra.

Đây không phải kỵ binh của Man tộc, mà là, kỵ binh của Đại Thịnh triều!

Lá cờ quân đội bay cao, rõ ràng vẽ một chữ “Thịnh” to lớn, thịnh trong Thịnh triều.

Các tướng quân đi đầu, ai nấy đều oai phong凛冽, từng người đều là những anh tài trẻ tuổi!

“Dừng!”

Sau khi gặp bách tính, đại quân giảm tốc độ, cử kỵ binh lẻ tẻ đến gần đám đông.

“Quân gia!”

Bách tính nhìn thấy cứu tinh, sự phấn khích hiện rõ trên mặt.

Họ vội vàng lấy ra chút lương khô ít ỏi còn lại: “Quân gia đường xa mệt mỏi, ăn chút lót dạ đi!”

“Trong cái bánh này còn có mè, đời này ta chưa từng ăn bánh ngon như thế, các vị nếm thử đi.”

Một viên tướng khoảng hai mươi tuổi, oai phong lẫm liệt ngồi trên lưng ngựa, hấn nhìn xuống những bách tính mặc vải thô, giọng nói không chút cảm xúc: “Các người từ đâu đến?”

“Thưa lão gia, chúng ta đều là do Trần đại nhân dẫn dắt, chạy nạn từ Bà Dương, Vân Châu đến!”

“Bà Dương? Nơi nào?”

“An Định Phủ, hình như là do An Định Phủ quản lý!”

“Phủ? Ta không hỏi cái đó, ta hỏi tình hình cụ thể ở Vân Châu ra sao?”

“Tình hình cụ thể gì, ý của quân gia ngài là sao?”

“Có phải là chuyện đánh trận không, chuyện này bọn ta cũng không rõ.”

“Chỉ nghe nói hình như khắp nơi đều có Man tộc.”

“Phía sau còn có một đám đuổi theo bọn ta!”

“Nhưng mà quân gia các ngài đến rồi, bọn ta yên tâm rồi!”

Viên tướng trẻ tuổi thấy hỏi gì cũng không được, dần mất kiên nhẫn, cưỡi ngựa đi tìm người khác để hỏi.

“Khoan đã quân gia, ngài thử miếng thịt khô này đi, là do bọn Man tộc để lại, ngon lắm.”

“Tránh ra.” Viên tướng trẻ tuổi như thể không nghe thấy.

“Cầm theo mà ăn trên đường cũng được mà.”

“Cút!”

Viên tướng trẻ tuổi nhú mày, trực tiếp dùng cán binh khí trong tay quét ngang, hất ngã người dân xuống đất.

“Phụt...”

Nam tử gãy như que củi lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Sao ngươi lại đánh người?”

“Ngươi... tại sao chứ?”

“Chẳng lẽ các ngươi là Man tộc giả mạo?!”

Lại Tử Đầu đứng gần đó, từ xa mắng lớn: “Thái độ gì vậy! Ngươi thật là to gan!”

“Bốp——”

“Ông đây đánh chính là lũ ti tiện nghèo khổ các ngươi!”

Viên tướng trẻ tuổi giơ tay quất một roi, ngay lập tức đánh chết một lão già, sau đó điều động khí huyết, giọng nói vang dội:

“Đám dân đen các ngươi, có biết rằng mình đang cản đường đại quân ta tiến quân không! “

“Còn không mau rút đi! “

“Chết dưới vó ngựa thì cũng thôi! Nhưng nếu làm ngã một con chiến mã, các ngươi có đền nổi không!”

Sự im lặng bao trùm.

Mấy vạn người dân đồng loạt dừng bước, gần mười vạn đôi mắt nhìn về phía viên tướng trên lưng ngựa, niềm vui và sự phấn khích trên khuôn mặt biến mất không dấu vết, thay vào đó là sự sợ hãi mà họ vốn đã quen thuộc từ lâu.

Lúc này họ mới nhớ ra.

Họ là những kẻ hạ đẳng nhất.

Cảnh tượng quân dân hòa hợp chỉ xuất hiện khi cần họ liều mạng!

Trên thế giới này, có lẽ chỉ có vị đại nhân họ Trần kia mới nói với họ: “Tất cả những ai nguyện ý đều có thể đi theo quân đội, chúng ta, những người trong quân ngũ, sẽ đoạn hậu cho các ngươi!”

“Xin quân gia tha mạng!”

Lúc này đây, tất cả mọi người đều nhớ lại nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào xương tủy từ bao đời nay.

Không một ai dám tiến thêm nửa bước, như những con thú hoảng loạn, họ tản ra xung quanh, nhường lại con đường bằng phẳng nhất cho đội kỵ binh phía trước đang giương cao cờ xí “Đại Thịnh” đi qua.

“Giá!” Trần Tam Thạch cười Thiên Tầm đi về phía trước.

Khi đến giữa đoàn người, hắn phát hiện ra có điều bất thường phía trước.

Bách tính dường như đã gặp phải mãnh thú, đội ngũ vốn còn tương đối trật tự bỗng trở nên hỗn loạn, gần như mất kiểm soát.

“Chuyện gì vậy, bọn Man tộc không thể nào nhanh như vậy đã vòng lên trước được!”

Trần Tam Thạch thúc ngựa nhanh hơn, rõ ràng thấy được mấy lá cờ đang phát lên đều là cờ của triều Đại Thịnh, trên cờ còn có thể thấy rõ chữ của U Châu Tổng Binh Kinh Phục Hộ.

“Ngươi là đào binh từ đâu ra?!”

Viên tướng trẻ trước đó quát roi giết chết mấy người dân ngênh đón Trần Tam Thạch: “Ta thấy giáp trụ ngươi mặc còn là tướng lĩnh! Vân Châu nguy cấp, ngươi sao có thể làm đào binh!”

“???”

Trần Tam Thạch thậm chí còn chưa kịp mở miệng.

“Không giết bọn đào binh các ngươi, khó mà lập được quân uy Đại Thịnh ta!”

Viên tướng trẻ vừa nói vừa giơ cao cây thương trong tay, định ra tay thì bị người khác gọi lại.

“Dừng tay!”

Lại có một viên tướng cưỡi ngựa đen từ từ tiến đến, hấn cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao, hai bên có rất nhiều tướng lĩnh mặc giáp toàn thân đi theo, tất cả đều còn trẻ, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Chương 208: Tào Phiền

“Thế tử!” Doãn Hàn Văn có thái độ cực kỳ cung kính với người đến: “Người này là đào binh, không nên chém sao?”

“Trước tiên hãy hỏi rõ tình hình Vân Châu rồi hãy nói.” Tào Phiền híp mắt lại, hỏi: “Người từ đâu đến?”

“An Định Phủ, thuộc Tiền Vệ Bà Dương Thiên Hộ Sở trấn thủ biên cương, Thừa Tín Giáo Ủy Trần Tam Thạch.”

Trần Tam Thạch tự báo tên họ.

“Người chính là Trần Tam Thạch đó?” Tào Phiền có chút ngạc nhiên.

Đám người phía sau hắn cũng nhìn nhau, hiển nhiên đều đã nghe qua cái tên này.

“Chính là người, người đã bắt sống tên phế vật Vũ Văn gia kia?”

Doãn Hàn Văn có chút hứng thú nói: “Trên chiến báo nói, người bị hơn ngàn kỵ binh vây quanh, người một Luyện Cốt cảnh, làm sao làm được?”

“Chỉ là may mắn thôi.”

Trần Tam Thạch có thể cảm nhận được sự khinh miệt trong lời nói, hắn ghi nhớ trong lòng, lúc này cũng không phải lúc để so đo, điều quan trọng nhất là phải giải quyết sự tình truy binh trước.

Nhưng đối phương căn bản không cho hắn cơ hội.

“Ta đã biết, hỏi người cũng thừa.” Doãn Hàn Văn cười lạnh: “Chắc chắn là bắt được lúc hắn đơn độc chứ gì? Chiến

báo là do quan địa phương cố ý phóng đại giúp người. Lão cửu Vũ Văn gia kia, nổi tiếng là kẻ vô dụng, bất hủ có gì đáng ngạc nhiên, bệ hạ vậy mà còn đích thân khen người.”

“Vì sao người phải chạy trốn?” Tào Phiền trầm giọng chất vấn: “Theo ta được biết, Vân Châu báo nguy toàn diện, người mới nhận thánh chỉ phong thưởng không lâu, chẳng lẽ không nên tử thủ thành trì, tại sao lại bỏ thành chạy đến đây? Qua Hoán Ôn huyện, đều sắp đến địa giới U Châu rồi.”

“Ta...” Trần Tam Thạch trong lòng phiền muộn.

Hắn nhận ra đám người này có lẽ đều là con cháu quan lớn, cao ngạo cũng là bình thường, sao ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn?

“Hắn không phải tàn quân, càng không phải đào binh!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Tôn tiểu thư?” Tào Phiền thân mật chào hỏi: “Sao ta không gặp người ở Lương Châu, bọn họ chỉ nói người và Bất Khí huynh cùng đi Vân Châu làm Tuyển Phong Quan, không ngờ lại đi đến một huyện thành nhỏ, gọi là huyện gì nhỉ?”

“Thế tử.” Tôn Ly sắc mặt tái nhợt cười ngượng đến bên cạnh sư đệ: “Sao người có thể không phân biệt phải trái, vừa lên đã nói Tam Thạch là đào binh? Người có biết, nếu không có hắn, ta và xá đệ, cùng với mấy vạn quân dân bách tính, đã sớm chết dưới đồ đao của bọn Man tộc rồi.”

“Đúng vậy!”

Tôn Bất Khí cũng chạy đến, hắn hơi kể lại chuyện trận Bà Dương, hơn ngàn tàn binh đại phá sáu ngàn Man tộc.

“Tôn Bất Khí, người khoác lác à?”

Doãn Hàn Văn không tin: “Hắn một tên Luyện Cốt, giết được Luyện Tạng Man tộc?”

“Hắn là Cửu Long Chi Thủ, không kém bất kỳ ai trong các người!” Tôn Bất Khí không vui nói: “Nói chuyện khách khí một chút.”

“Cho dù người nói là thật.” Doãn Hàn Văn nói: “Cuối cùng chẳng phải vẫn bỏ thành sao?”

“Đó là có nguyên nhân đặc biệt!”

“Bất Khí huynh, người che chở hắn như vậy làm gì? Người đây là thiên vị! Tự ý bỏ thành chạy trốn là trọng tội!”

“Họ Doãn, người muốn ăn đòn?”

“Bất Khí huynh, người đánh thắng được ai?”

“...”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa.”

Tào Phiền ôm quyền về phía Trần Tam Thạch: “Có thể mời người cho biết một chút, tình hình cụ thể ở phía trước trong địa phận Vân Châu không?”

Trần Tam Thạch bắt đầu dĩ phải lấy đại cục làm trọng: “Phía sau năm mươi dặm có ba ngàn kỵ binh Man tộc, phương hướng Tây Nam cũng có hai vạn Man tộc, theo tin tình báo thám tử của ta truyền đến, có vẻ như cao nhất là thống lĩnh Luyện Tạng, còn có một cao thủ Thông Mạch của Vu Thần Giáo.”

“Ta không hỏi chuyện này.” Tào Phiền khẽ lắc đầu: “Không cần lo lắng về truy binh nơi đây, phía trước không xa, Hoán Ôn huyện đã điều động hơn ba vạn quân trấn thủ, lại có sông Hồng Trạch làm nơi hiểm yếu cách trở, bọn chúng không thể nào đánh qua được.”

“Ta muốn hỏi Trần huynh, là về sự phân bố lực lượng và tình hình chiến sự cụ thể của Man tộc trong địa phận Vân Châu, đặc biệt là ba phủ An Định, Thái Ninh, Lăng Phong.”

“Để ta!”

Tôn Bất Khí tiếp lời, đem hết những tình huống bọn họ biết nói ra.

“Ồ?” Tào Phiền vẫy tay, lập tức có hai người trái bản đồ trước mặt hắn: “Như vậy, tình hình hiện tại là ba phủ vẫn còn, vậy thì dễ rồi! Tiếp theo, binh mã của chúng ta chỉ cần chia ba vạn quân đi An Định Phủ, hai vạn đi Thái Ninh Phủ, chỉ cần hai phủ này được giải vây, Lăng Phong Phủ tự nhiên được cứu, tiếp theo có thể phối hợp với chủ lực của ba châu Tây Bắc thu phục toàn bộ Vân Châu.”

“Quá tốt rồi.” Doãn Hàn Văn lộ vẻ vui mừng: “Thế tử, chúng ta nhanh chóng đi báo cáo với Kinh Tổng Binh, bảo hắn phân cho chúng ta một ít binh mã để chỉ huy, tuyển phong còn chưa chính thức bắt đầu, chúng ta đã lập công lớn rồi.”

“Ừm.” Tào Phiền gật đầu, ra hiệu thu bản đồ lại: “Trần huynh, đã gặp nhau rồi thì đi cùng chúng ta đi. Kinh Tổng Binh sẽ phân phối binh mã cho người chỉ huy dựa theo cảnh giới khác nhau, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cơ hội lập công lớn này.”

Chương 209: Người vội cái gì

“Vị thế tử này.” Trần Tam Thạch dùng trường thương chỉ về phía sau: “Việc cấp bách hiện tại, nên chinh đồn binh mã, giải quyết truy binh phía sau mới đúng.”

“Hừm, Trần huynh không hiểu ý ta sao?” Tào Phiền nhướn mày: “Vừa rồi ta không phải đã nói rồi sao, đằng sau chính là Hoán Ôn huyện, chúng ta đi từ quan đạo phương bắc nhất, cũng không cần phải gặp phải Man tộc, thẳng tiến đến An Định Phủ, tốc độ nhanh hơn nhiều so với con đường bọn họ đang đi. “

“Đợi đến khi chúng ta sớm đến khu vực An Định Phủ, lại tìm nơi hiểm yếu, chỉ cần bọn hắc dám quay về cứu viện, đó chính là một con đường chết. “

“Đây gọi là vây điểm đánh viện. “

“Nếu bọn hắc không quay về cứu viện, vậy thì càng tốt, vòng vây An Định Phủ trong nháy mắt liền có thể phá, những người này cuối cùng cũng chỉ có thể thôi lui về An Định Phủ chờ chết.”

“Thế tử, không cần phải nói nhảm với hắc.” Doãn Hàn Văn khinh thường nói: “Hắc xuất thân từ một huyện nhỏ, làm sao hiểu được ‘đại cục’.”

“Những gì các người nói, ta đều biết rõ.” Trần Tam Thạch cố gắng lần cuối: “Nhưng nếu không đánh lui truy binh phía sau trước, vậy mấy vạn bách tính chạy nạn từ Bà Dương huyện đến đây sẽ ra sao? Chẳng phải sẽ bị tàn sát sao?”

“Bách tính?” Tào Phiền cực kỳ ngạc nhiên: “Bách tính nào?”

“Thế tử, hẳn có lẽ là chỉ những tiện dân này.” Doãn Hàn Văn đầy vẻ ghê tởm nói: “Chẳng phải bọn chúng nên ở lại quê nhà, tử thủ thành trì của mình sao, chạy ra làm gì? Đến nơi khác, chẳng phải là phí phạm lương thực của nơi đó sao? Nên giết, đều nên giết!”

“Ồ, là chỉ những người này à.” Tào Phiền nhìn những người nghèo khổ gần đó, chợt hiểu ra: “Đúng đúng, bọn họ cũng là bách tính, mau phái người, bảo Hoán Ôn huyện phái thêm thuyền qua sông, về phần họ có thể qua sông được bao nhiêu, đại cục quan trọng, thật sự không thể lo được!”

“Nói thêm một câu, có thể sẽ làm lỡ thời cơ chiến đấu.”

“Tôn thiên kim, Bất Khí huynh, còn có vị này... Trần huynh phải không, chúng ta phải nhanh chóng đi báo cáo với Kinh Tổng Binh rồi xuất phát, nếu các người không đi cùng mà nói, vậy liền tự mình nhanh chóng qua sông đi, vẫn còn kịp.”

“Cáo từ!”

Nói xong mấy câu, Tào Phiền dẫn mấy người bên cạnh vội vã chạy về phía trung quân.

“Thế tử!” Tôn Ly muốn ngăn cũng không ngăn được.

Năm vạn đại quân nhanh chóng hành động.

Dưới sự chứng kiến của mấy vạn người, hoàn toàn phớt lờ bọn họ, trực tiếp đi đường vòng quan đạo phương bắc nhất, chưa đầy một canh giờ, đã biến mất khỏi tầm mắt, chỉ để lại bụi mù mịt.

Đợi đến khi bụi lắng xuống, như thể họ chưa từng xuất hiện.

Bách tính mặt như tro tàn!

“Đại nhân, vậy... vậy phải làm sao!”

Hứa Văn Tài chứng kiến toàn bộ quá trình, lo lắng đến mức dậm chân: “Sao bọn họ có thể không để lại một binh một tốt nào! Thế này thì phải làm sao?”

Trần Tam Thạch lặng lẽ nhìn về hướng đại quân biến mất, lắng nghe thanh âm bách tính hoảng sợ bất an.

Hắn mặt không biểu cảm: “Nhanh nhất phải bao lâu mới qua được sông?”

Hứa Văn Tài buột miệng: “Một ngày.”

“Vậy thì chúng ta sẽ kéo dài thêm một ngày nữa.”

“Không kéo dài được.” Hứa Văn Tài khẳng định: “Nơi này là bình nguyên, đợi đến khi kỵ binh xông ra khỏi núi, chúng ta không còn kế nào khác, chỉ có thể đối đầu trực diện, kết cục là bị nghiền nát trong khoảnh khắc, thậm chí không kéo dài được ba canh giờ.”

“Ai nói ta đợi bọn chúng đuổi tới?” Trần Tam Thạch giọng trường thương lên, nói từng chữ một: “Truyền lệnh của ta! Toàn quân, phản công!”

...

Bên bờ đông sông Hồng Trạch, có vài thôn làng nhỏ.

Nghe tin giặc Man xâm nhập, bọn họ sớm đã bỏ làng chạy sang Hoán Ôn huyện bên kia sông để lánh nạn.

Dưới một gốc liễu già, có một bàn cờ bằng đá do dân làng để lại.

Trong thôn làng trống rỗng, vậy mà vẫn có hai người đang chơi cờ.

Một người trông khoảng năm mươi tuổi, mặt trắng không râu, mặc áo dài màu xanh, phong thái thư sinh nho nhã.

Chỉ có điều đôi chân của người này bị tàn tật, phải ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ.

Đối diện.

Có một ông lão mặc áo vải thô ngồi trên tảng đá, tóc bạc xen lẫn tóc đen, để râu dê, tay cầm quân đen, do dự không quyết, mãi không đánh cờ, khiến nam tử trung niên bất mãn.

“Sur phụ, người mau lên đi.”

“Người vội cái gì!” Ông lão giận dữ: “Người còn chơi nữa không?”

Nam tử trung niên lập tức im miệng.

Một lúc sau, hắn mới cẩn thận hỏi: “Sur phụ, người thật sự không quản Bà Dương sao? Sur đệ sư muội đều ở đó.”

“Lấy đâu ra binh mã dư thừa để điều qua đó?” Ông lão cau mày, lặng lẽ di chuyển một quân trắng, rồi dùng quân đen chiếm lấy, cuối cùng hài lòng nói: “Được rồi, đến lượt người.”

Nam tử trung niên gần như không suy nghĩ, liền đánh một quân, miệng tiếp tục nói: “Sur phụ, ý của ta là người đi một mình, đưa sư đệ sư muội trở về, nhất định không có vấn đề gì.”

Chương 210: có thể nhìn được sao

“Ta đi? Được thôi, người đi đánh giáo chủ Vu Thần Giáo?” Ông lão lại rơi vào khổ não, do dự không quyết: “Còn về tên vô dụng và nha đầu kia, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, vừa vặn tính sổ với kẻ về những chuyện tích tụ bao năm qua, cũng không cần phải sống uất ức như vậy nữa.”

“Su phụ.” Ánh mắt của vị nho sinh trung niên thoáng qua một tia không đành lòng: “Su đệ sư muội dù sao cũng...”

“Con cháu tự có phúc của con cháu.” Ông lão đặt một quân cờ xuống, ngắt lời: “Yên tâm đi, nếu chúng thật sự có phúc mà sống sót trở về, ta vẫn sẽ làm theo lời đã nói trước đó, chuẩn bị sẵn đường lui cho chúng. Uất ức thì uất ức vậy.”

“Su phụ, những năm này... người có chút điên cuồng.”

“Sao lại nói chuyện với su phụ như vậy?”

“Su phụ...”

“Hửm?”

“Người thua rồi.”

Vị nho sinh trung niên đặt mạnh một quân cờ xuống, quân trắng khóa chặt thế trận.

“Người không biết nhường ta một chút sao?” Ông lão hậm hực đứng dậy: “Ta thấy người là muốn chọc ta tức chết!”

“Su phụ, không phải ta, là bộ hạ thắng...” Vị nho sinh trung niên nhắm mắt lại, thở dài một hơi: “Chúng ta đều bị lừa rồi, ba châu Tây Bắc là giả, mục tiêu thực sự của chúng là Vân

Châu, bây giờ dù điều binh từ U Châu đến giải vây, ít nhất cũng phải mất bảy ngày.”

“Mà trong thời gian mười ngày, đã đủ để chúng hoàn thành huyết tể.”

“Ha ha~” Ông lão đột nhiên cười tự giễu, bên trong giọng nói già nua mang theo sự bi thương: “Xem ra, ta là không sống lâu hơn hẳn rồi.”

“Toàn bộ Vân Châu, gần trăm vạn bách tính!” Vị nho sinh trung niên mắt đỏ lên, gõ lên bàn cờ, giọng nói run rẩy: “Trong mắt hãn, bách tính là gì? Chúng ta là gì!”

“Còn có một nhóm các tướng lĩnh tuyển phong cuối cùng, hoặc là vì công danh lợi lộc, hoặc là vì tiên pháp trong tay sư phụ, nào có một ai là vì thiên hạ thương sinh, là vì bách tính mà vào Bát Đại Doanh?”

“Đại Thịnh triều này, còn có thể cứu sao! Bách tính Vân Châu, thật đáng thương!!!”

“Lão Tứ à.” Ông lão chấp tay sau lưng, nhìn về phương xa: “Nếu trong vòng ba ngày, đuổi chúng khỏi chiến trường chính ở Tây Bắc, ta lại chạy qua đó, còn có thể cứu được bao nhiêu người?”

Vị nho sinh trung niên lắc đầu thở dài: “Ngoại trừ ba phủ, nhất định sẽ không còn một ai sống sót...”

“Bái kiến Đốc Su!” Một thân ảnh xuất hiện trước mặt hai người, quỳ một gối xuống.

“Hàn Thừa.” Nho sinh trung niên vội vàng hỏi: “Su đệ sư muội thế nào?”

“Bình an vô sự!” Hàn Thừa chấp tay nói: “Dưới sự bảo vệ của Trần đại nhân ở Bà Dương huyện, đã sắp đến bờ sông Hồng Trạch rồi!”

“Tốt.” Trên mặt người nho sinh trung niên lộ ra một chút an ủi: “Nhanh, phái người đi đón bọn họ về, vị Trần sư đệ này, cứu sư đệ sư muội, là công lao hạng nhất.”

“Trần đại nhân chỉ sợ, không về được nữa...” Hàn Thừa cúi đầu: “Có một chuyện, Độc Sư đại nhân còn chưa biết, Trần đại nhân khi rời đi, không chỉ đơn giản là mang theo thiếu gia tiểu thư, hần... hần còn mang theo hơn ba vạn bách tính!

“Vì để cho bách tính an toàn vượt sông.”

“Hần vừa mới dẫn theo ngàn người, hướng về phía hai vạn Quân Man tộc, phản, phản công rồi!”

“Cái gì?!”

...

“Tam Thạch, bọn họ không phải người của cha ta, người của cha ta không thể nào như thế.”

Tôn Bất Khí sợ thiếu niên trước mắt hiểu lầm điều gì: “Tên họ Tào kia, là thế tử của Thái tử điện hạ, tên chó săn bên cạnh là con trai của Thượng Thư Công Bộ, U Châu quân, cũng không phải Bát Đại Doanh, thuộc về Tả Quân Đô Đốc Phủ, dưới quyền Binh Bộ.”

“Ba châu Tây Bắc, U Châu, Lương Châu thêm cả Nhạn Châu, đều có tổng binh riêng. “

“Tuy rằng thời chiến, cha ta có thể điều phối hết thủy nhân thủ phân bố, nhưng cũng chỉ là nghe điều không nghe tuyên. “

“Chỉ có Bát Đại Doanh, mới là người một nhà thật sự. “

“Ngay cả như vậy, những năm gần đây còn nghĩ trăm phương ngàn kế phân quyền, lại là phái tuần phủ, lại là muốn điều người đi, đại sư huynh cũng...”

“Hắn nói đúng.” Tôn Ly uể oải nói: “Bát Đại Doanh không phải binh lính của một nơi, tuy rằng ban đầu là vì chống lại Man tộc, chiêu mộ thành lập ở Lương Châu, nhưng sau đó nơi nào cần thì điều động đến đó, đã từng ở phương Nam, sau đó đi phía Đông đánh Khánh quốc.”

“Lại về sau, cũng chính là ba năm trước.”

“Man tộc mạnh động, mới lại điều Bát Đại Doanh đến Bắc Cảnh.”

Trần Tam Thạch ngược lại là hiểu được cách làm này.

Phòng ngựa ở một châu quá lâu, thật sự trở thành thổ hoàng đế nơi đó.

Làm không tốt mỗi lần rời đi, các thế gia đại tộc, quan lại tông môn địa phương dám ủng hộ Bát Đại Doanh, đều còn phải chịu một lần thanh tẩy...

Tất cả đều phải nằm trong sự nắm giữ của triều đình.

Đúng là phù hợp với tác phong của hoàng đế dùng thủ đoạn hạ lưu như hạ độc để giết người diệt khẩu.

Nhưng nếu thật sự là như vậy.

Hắn có thể nhìn được sao?

Chương 211: Hoàng Thổ Lĩnh

Trần Tam Thạch tự vấn lòng mình, nếu là hắn, hắn chắc chắn không nhịn nổi.

Vì sao Tôn Độc Sư lại nhịn được?

Trừ phi...

Ông ta sắp chết rồi.

Chỉ có một người sắp chết, lại còn có điều vương bận, mới bắt đắ dĩ chọn cách nhịn nhịn.

Dù chỉ là phỏng đoán.

Nhưng Trần Tam Thạch cảm thấy, chỉ có như vậy, mọi logic mới có thể giải thích được.

Nếu không thì.

Bản thân là một trong những chiến lược tối cao của nhân gian, dưới trướng lại có tám vạn tinh binh, nhịn nhịn? Vì sao phải nhịn nhịn?

Ngoài ra.

Còn có thân phận của những người tham gia tuyển phong lần này.

Thân phận lại cao quý đến vậy.

Thế tử của thái tử.

Cũng chính là hoàng đế đời sau nữa trên danh nghĩa.

Người như vậy sẽ thiếu thốn tài nguyên, thiếu thốn công pháp sao?

Vì sao phải chạy đến tham gia tuyển phong, làm đệ tử cho Tôn Đốc Sư, thứ gì có sức hấp dẫn lớn đến vậy?

Những điều này, đều không phải là chuyện hần cần phải cân nhắc vào lúc này.

“Phản công?”

Rất nhanh, mọi người võ quán được tập hợp lại, sau khi nghe “thống lĩnh” hạ đạt chỉ lệnh, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Hiển nhiên, là có chút không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Phản công, tự nhiên là giết địch.

Nhưng bọn họ chỉ có hơn ngàn người, đi giết hai vạn người?

Trong đó không biết có bao nhiêu Luyện Tạng.

Phản công bằng cách nào?

“Một ngày.” Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Chỉ còn một ngày nữa, bách tính phía trước mới có thể bắt đầu vượt sông, chúng ta muốn kéo dài một ngày, trên là bình nguyên không thể được, cho nên chúng ta phải vào núi, phản công!”

“Hứa Văn Tài, ta cho ngươi nửa canh giờ, ít nhất phải vạch ra được ba điểm phục kích, không tìm ra được, ta chém đầu chó của ngươi!”

“Những người còn lại...”

“Đi từ biệt gia quyến đi.”

“Đây có thể là lời trần trời, vậy nên các ngươi có thể chọn không quay lại, nửa canh giờ sau, nếu chọn quay lại, thì hãy chuẩn bị sẵn sàng để chết.”

Nói đến đây.

Những người khác mới hiểu ra.

“Tuân lệnh!”

Thế mà không một ai đưa ra dị nghị.

Mọi người lần lượt giải tán.

“Sur đệ...” Tôn Ly nhìn hấn, hỏi: “Người không đi nói chuyện với Lan tử tử sao, nàng ấy ở trong xe ngựa phía trước.”

“Không đi.” Trần Tam Thạch lấy bút mực mà lão thư sinh luôn mang theo bên mình, viết nguệch ngoạc vài chữ, niêm phong lại rồi đưa qua: “Tôn sư tử, làm phiền người giúp ta đưa thứ này cho Lan tử, sau đó nhất định phải đích thân an trí nàng ấy thật tốt.”

“Người thật sự không đi?” Tôn Ly giọng điệu nhấn mạnh.

Trần Tam Thạch vẫn lắc đầu.

Hấn không nói cho Tôn Ly biết, hấn là sợ hãi.

Sợ gặp người thân duy nhất ở thế giới này, rồi sẽ không dám đi ngăn cản quân địch nữa.

Nói ra thì, chính hấn cũng không biết, sao lại mơ mơ hồ hồ đi đến một bước này.

Có lẽ, là vì phía trước là gia quyến của hấn.

Có lẽ, là vì huynh đệ dưới trướng nguyện ý vì hấn mà liều chết, xuất phát từ trách nhiệm hay gì khác, hấn thật sự không thể bỏ mặc họ được.

Cũng có lẽ...

Là vì hấn đến từ một thế giới khác.

Lời này nghe rất sến súa, cực kỳ sến súa, nhưng sự thật là vậy.

Nếu nhất định phải có động cơ logic nào đó, thì chính là cái này.

Trong mắt Trần Tam Thạch, không có người thượng đẳng và người hạ đẳng, chỉ có kẻ đáng chết và kẻ không đáng chết.

Kẻ đáng chết, thì giết.

Kẻ không đáng chết, thì tận lực giúp đỡ.

Hắn cũng biết, trận chiến này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ có người nói hắn giả nhân giả nghĩa.

Nhưng Trần Tam Thạch hắn không quan tâm.

Cùng lắm thì hắn sẽ “giả nhân giả nghĩa” cả đời.

“Các người...” Trần Tam Thạch nhìn về phía những người cháu trai mà Uông Trục để lại, cộng thêm thuộc hạ của họ, cũng có khoảng hai trăm người: “Các người cũng muốn ở lại sao, phía trước không có người nhà của các người.”

“Chúng ta không thể làm mất mặt Thang tướng quân!”

Mọi người đồng thanh nói.

“Tốt!”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Cuối cùng, là Tôn Bất Khí, không có ý định rời đi chút nào.

Trong tình huống này, đuổi hắn đi chẳng khác nào là một sự sỉ nhục.

Còn về phần Hứa Văn Tài, đã sớm không còn người thân, đang nằm bẹp dưới đất nghiên cứu địa hình bản đồ.

...

Nửa ngày sau.

Tại Hoàng Thổ Lĩnh.

“Tăng tốc độ!”

“Nhất định phải chặn bọn chúng lại trước khi người Thịnh vượt sông!”

Vài giáo đồ Vu Thần Giáo Giáo trà trộn trong quân đội, trong tay bọn họ đều cầm Kim Cương Xử dùng để thu thập máu.

Trong đó đà chủ Luyện Tạng đóng vai trò chỉ huy: “Đến lúc đó không chừa một ai, sau khi giết người, nhớ thu thập máu tim kịp thời!”

“A Mộc Cô đường chủ đâu?” Thống lĩnh kỵ binh Tất Lặc Cách hỏi: “Sao không thấy đường chủ?”

Hơn hai vạn quân truy kích, tất cả những người trên Hóa Kinh đều đã được điều đi tấn công An Định Phủ.

Chỉ còn lại mấy người Luyện Tạng bọn họ, thật sự không dám chỉ huy nhiều quân đội như vậy.

Cao thủ Thông Mạch duy nhất của Vu Thần Giáo lại biến mất không thấy.

Chương 212: Tất Lặc Cách

“A Mộc Cổ đường chủ đuổi theo một tiểu tướng Luyện Tạng, tạm thời vẫn chưa biết tung tích, có thể đang đợi chúng ta ở phía trước.” Đà chủ thúc giục: “Tăng thêm tốc độ đi!”

“Luyện Tạng?” Tất Lặc Cách thấy thú vị: “Dùng lời của người Thịnh mà nói, đây gọi là ‘giết gà dùng dao mổ trâu’. A Mộc Cổ đường chủ làm việc thật sự là tàn nhẫn, tự mình xuất thủ, không cho người Thịnh một con đường sống.”

“Ta nhận được báo cáo đưa tin, ra lệnh cho chúng ta trong vòng hai ngày, tiếp tục thu thập máu tim của khoảng một vạn người để dự phòng, sau đó nhanh chóng rút lui, trực tiếp rời khỏi Vân Châu, không được ham chiến.”

Đà chủ lạnh lùng nói: “Sau khi tên Luyện Tạng cười bạch mã kia chết, phía trước không còn thống lĩnh Luyện Tạng nào, không tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào, chỉ còn lại cảnh giới Luyện Cốt, vì vậy chúng ta cứ việc truy kích.”

“Nhanh chóng rút lui?” Tất Lặc Cách suy nghĩ: “Tây Bắc muốn rút quân, nhanh như vậy?”

Một trận chiến tranh, đặc biệt là một trận chiến quyết định sống còn, ít nhất cũng phải kéo dài một năm rưỡi.

Mới hơn hai tháng đã rút quân, chứng tỏ ngay từ đầu đã không quyết tâm đánh đến cùng.

“Chúng ta chỉ cần tuân theo mệnh lệnh.” Đà chủ Vu Thần Giáo nhắc nhở: “Người Thịnh phía trước sắp vượt sông rồi, nếu không tăng tốc, rất có thể sẽ để họ trốn thoát thành công,

không hoàn thành nhiệm vụ thì người và ta đều phạm trọng tội.”

“Yên tâm đi, xông ra khỏi dãy núi, trong vòng nửa ngày sẽ đuổi kịp!”

“Hí!”

Trong lúc hai người trò chuyện, cùng với tiếng người ngã ngựa đổ, đội quân tiên phong đột nhiên dừng lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Đại nhân, phía trước có mai phục!”

“Khắp nơi đều là cạm bẫy!”

“Tránh ra!”

Tất Lặc Cách đích thân đi kiểm tra.

Chỉ thấy giữa dãy núi, trên con đường không rộng lắm bị đào đầy hố sâu, bên trong tràn đầy bẫy đơn sơ, ngoài ra, những vị trí có thể đi qua khác cũng bị loạn thạch lấp đầy.

Phiền phức nhất là có rất nhiều xe đẩy vận chuyển lương thảo ngăn ở giữa, trên đó chất đầy củi khô cỏ khô, từng đám lửa cháy rừng rực, khiến đội kỵ binh tiên phong căn bản không thể đi qua.

Tất Lặc Cách cũng không vội, cao giọng hạ lệnh: “Dọn dẹp chướng ngại vật trên đường!”

“Vèo vèo vèo—”

Vừa có một nhóm sĩ tốt đi xử lý, phía trước liền xuất hiện một nhóm cung nỏ thủ của quân địch, bắn tên đầy trời.

“Điều trùng tiêu kỹ!”

Tất Lặc Cách bình tĩnh nói: “Gọi thiết thuẫn binh ở phía sau lên trước để đỡ!”

Hơn hai vạn người, đương nhiên không thể toàn bộ là kỵ binh.

Trong đó, đội quân tiên phong có năm nghìn kỵ binh.

Phía sau đều là bộ binh.

Bộ binh giờ khiên lên, yểm hộ cho những người khác dọn dẹp.

Nửa canh giờ sau, đường thông lại.

Tuy nhiên, bọn hắn vừa đi được một đoạn không xa thì lại gặp tình huống tương tự, liên tiếp hai ba lần, mỗi lần đều mất hơn nửa canh giờ, chẳng mấy chốc đã mất nửa ngày.

“Tất Lặc Cách tướng quân!” Đà chủ Vu Thần Giáo sốt ruột nói: “Không thể tiếp tục như vậy nữa, bọn chúng đang cố tình kéo dài thời gian.”

“Ta chẳng lẽ không nhìn ra sao?” Tất Lặc Cách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bọn chúng rõ ràng đang ép ta dẫn quân đi đường nhỏ bên cạnh, nhưng ta không hiểu, nơi này không giống như hẻm núi trước đó, sườn núi hai bên đều thấp nhỏ, căn bản không thích hợp để phục kích, cho dù đi theo ý chúng, cuối cùng cũng phải giao tranh trực diện.”

“Bọn chúng nhiều nhất cũng chỉ có hơn một nghìn người, ba trăm con ngựa, cho dù kỵ binh của ta không thể dàn trận bao vây quy mô lớn, cũng chỉ cần hy sinh một số binh mã là có thể nghiền nát bọn chúng, bọn chúng muốn làm gì...”

“Tướng quân, tình hình cấp bách, nếu ngài cảm thấy đường nhỏ không có mai phục, thì hãy nhanh chóng đi qua đó đi.” Đà chủ Vu Thần Giáo bồn chồn nói: “Chỉ cần có thể nhanh chóng rời khỏi Hoàng Thổ Lĩnh, hy sinh một số binh mã cũng không sao.”

“Được rồi.” Tất Lặc Cách nhanh chóng đưa ra quyết định: “Ky binh đi theo ta đi đường nhỏ, bộ binh vòng qua chướng ngại vật, tiếp tục đi đường lớn, ta muốn xem xem, bọn chúng rốt cuộc muốn giở trò gì!”

Man tộc chia quân làm hai đường.

Năm nghìn kỵ binh vì muốn tiết kiệm thời gian, tất cả đều đi đường nhỏ, cộng thêm Tất Lặc Cách, tổng cộng có năm Luyện Tạng.

Tất Lặc Cách đi đầu, thận trọng tiến lên từng bước, trong đầu cố gắng nghĩ xem địa hình này có thể có mai phục gì, khi gã đến ngã ba sắp ra khỏi núi, cuối cùng ở cuối đường nhỏ, nơi có bãi đất bằng phẳng rộng lớn, hắn gặp quân đội của người Thịnh.

Ở đây, làm gì có mai phục.

Chỉ có ba trăm kỵ binh và vài trăm bộ binh, một phần lớn trong số họ thậm chí không có áo giáp của riêng mình, mặc đồ cướp được từ Tất Hà Bộ, vũ khí trong tay cũng là kiểu dáng của thảo nguyên, trông rất chói mắt, cứ như vậy chặn ở lối ra của núi, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Lúc này.

Tất Lặc Cách cuối cùng cũng hiểu tại sao đối phương lại muốn tìm mọi cách ép bọn hắn đi vào con đường này.

Chương 213: công tâm

Đối phương định dùng mạng sống của mình để kéo dài thời gian vượt sông cho người dân phía trước càng lâu càng tốt!

Trong mắt Tất Lặc Cách lóe lên một tia kính phục, nhưng nhanh chóng bị sự khinh miệt thay thế.

“Xa Huyền Trận!”

“Xung phong ——”

Sau khi Uông Trục rời đi.

Triệu Khang trở thành người duy nhất Luyện Cốt đại thành, hấn đứng ở hàng đầu, tay cầm Hòa Miêu trường đao, hét lớn: “Xung phong!”

Dưới ánh mắt không thể tin được của năm ngàn kỵ binh, ba trăm kỵ binh phía đối diện gần như không chút do dự lao lên. Dù trang bị của họ có thô sơ, nhưng đội hình kỵ binh triển khai lại rất trật tự.

Trong lúc phi nước đại, họ trông như một bánh xe khổng lồ với lưỡi dao sắc bén.

“Tất Lặc Cách, để ta!”

Một viên tướng Luyện Tạng khác của Man tộc đứng dậy, cũng dẫn theo kỵ binh thiết kỵ của mình tách đội hình, tạo thành đội hình xung phong hình chữ “nhân”, số lượng cũng vào khoảng ba trăm người.

Đây chính là lý do buộc bọn hấn phải đi đường nhỏ.

Gặp nhau trên đường hẹp, triệt tiêu ưu thế về số lượng.

Viên tướng Luyện Tạng của Man tộc dẫn đầu, tay cầm Lưu Tinh Chùy, định đập chết người Thịnh đang hét lớn “xung phong” trước mặt.

Tuy nhiên, ngay khi hai quân sắp tiếp xúc, Triệu Khang đột nhiên ghìm ngựa dừng lại. Sau lưng hắn, một con ngựa trắng lao ra, một cây trường thương mang theo khí thế đáng sợ, gần như ngay lập tức đã đến trước mặt.

Sau khi kinh ngạc, viên tướng Man tộc lập tức vung Lưu Tinh Chùy. Gã rõ ràng cảm thấy mình hắn là đỡ được đòn này, nhưng kết quả vẫn là lạnh toát cả người, bị đâm thủng một lỗ trong suốt.

Tướng lĩnh vừa chết.

Kỵ binh Man tộc đều mất tinh thần, lùi lại trong hỗn loạn, bị liên tiếp chém giết ba mươi mấy kỵ binh. May mắn là phía sau chính là đại quân tiếp ứng, mới không đến nỗi tan rã, nhanh chóng chỉnh đốn lại đội hình.

“Bạch Mã Luyện Tạng, một thương giết tướng? Chẳng lẽ đây là người mà đường chủ A Mộc Cổ đi đuổi theo, hắn còn sống trở về sao?!”

Đồng tử Tất Lặc Cách co rút lại, gã không nhịn được hỏi: “Đường chủ A Mộc Cổ đâu?!”

“Bị Tôn Độc Sư giết rồi!” Trần Tam Thạch nói lớn: “Tôn Độc Sư trong vòng nửa canh giờ sẽ dẫn U Châu quân đến đây, các ngươi còn không chịu hàng, chỉ có đường chết!”

“Tôn Tượng Tông, U Châu quân?!” Tất Lặc Cách cố gắng giữ bình tĩnh: “Người nói nhăng nói cuội, U Châu làm sao có thể phái người đến đây?”

“Bởi vì các ngươi ở ba châu Tây Bắc, đã bại rồi!” Trần Tam Thạch nói từng chữ rõ ràng: “Nếu không, người nghĩ tại sao chúng ta chỉ có ít người này, lại dám chặn ở đây?”

“Bại rồi?”

Tất Lặc Cách nhìn đáng vẻ tự tin của đối phương, trong lòng nghi ngờ không thôi.

Về lý thuyết, khả năng Tôn Tượng Tông xuất hiện ở đây là rất nhỏ.

Nhưng cũng không loại trừ, ba châu Tây Bắc rút quân trước thời hạn, dù sao bất kỳ tin tức nào truyền đi đều có độ trễ, tất cả mọi người nhận được đều không phải là tình báo thời gian thực, thường là tin tức của mấy ngày trước.

Hoặc là, họ Tôn phát hiện ra manh mối của huyết tể, cố ý đến đây xem xét.

Dù sao nếu không có cao thủ Thông Mạch trở lên đến đây, A Mộc Cổ làm sao có thể đến bây giờ vẫn không rõ tung tích?!

“Tôn Tượng Tông...”

“Hắn đến Vân Châu rồi sao?”

“Hắn làm sao lại đến đây?!”

Nghe được cái tên này, đội ngũ Man tộc lập tức náo loạn, từng người một tâm thần bất an, hoảng sợ không yên.

Thượng binh phạt mưu, công tâm là thượng sách.

Cũng giống như lúc ở Bà Dương, tin tức nửa thật nửa giả, là thứ có thể hù dọa đối phương nhất.

Trần Tam Thạch biết, tình hình hiện tại chỉ bằng vài câu nói không thể hù dọa đối phương, nhưng dù chỉ kéo dài được một phút cũng là tốt rồi.

Hắn dẫn mọi người đến đây, cũng không phải là thật sự đến chịu chết.

Chủ yếu vẫn là kéo dài thời gian.

Đợi đến khi kéo dài đủ thời gian rồi, sẽ nghĩ cách đột phá vòng vây.

“Các người hoảng cái gì?!” Tất Lặc Cách dù sao vẫn còn lý trí, tức giận quát lớn: “Hắn nói cái gì, các người liền tin cái đó? Nếu thật sự là như vậy, còn cần đến bọn tàn binh bại tướng này đến chịu chết sao?”

“Nói đúng lắm!” Những tướng lĩnh Luyện Tạng khác nói: “Hur trương thanh thế, nỏ mạnh hết đà!”

“Tất cả mọi người nghe lệnh!”

“Không được lui về nửa bước, thay phiên nhau xông trận, kẻ nào giết được tướng lĩnh bạch mã, thưởng bò dê vạn con, nô lệ trăm người.”

“Giết cho ta!”

Gặp nhau ngõ hẹp, không còn kế sách nào khác.

“Xa Huyền Trận, xung phong!”

Trần Tam Thạch giơ cao Lô Diệp Thương trong tay, nói từng chữ một, hắn nhìn vào mấy tên tướng lĩnh trong đám người đối phương, đột nhiên cảm thấy, tiếp theo dường như cũng không phải là nhất định không có đường sống.

Rất đơn giản.

Hắn giết sạch tướng lĩnh không phải là được rồi?

...

Tại sông Hồng Trạch .

Vài vạn bách tính cuối cùng đã đến đích.

Trước mặt bọn họ, là một con sông rộng lớn, nước đục ngầu, nhìn xa xa, những ngọn núi bên kia bờ như những hàng lông mày xanh, dưới hàng lông mày xanh có một tòa thành nhỏ, chính là Hoán Ôn huyện.

Chương 214: Lữ Tịch

Muốn đến Hoán Ôn huyện, bọn họ còn cần vượt qua con sông rộng ba trăm trượng này.

May mắn thay, ở bên bờ ven sông, có sẵn thuyền bè và phu khuân vác đã được chuẩn bị trước.

Bách tính từ Bà Dương xếp hàng dài, bắt đầu lên thuyền từng người một.

“Sao không thấy Trần đại nhân và những người khác?”

Chẳng mấy chốc đã có người nhận ra có điều không ổn.

Những binh sĩ Bà Dương đã hộ tống họ đến đây, cho đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu.

“Qua sông, qua sông!” Hứa Văn Tài cuối cùng cũng học được cách cưỡi ngựa, tay cầm quạt lông, hét lên khản cả giọng: “Các người còn không mau qua sông? Phải đợi đến khi các người qua được một nửa, đại nhân và những người khác mới có thể rút lui!”

“Cái gì?”

“Chúng ta qua được một nửa thì Trần đại nhân mới đi được, tại sao?”

“Còn tại sao nữa?” Hứa Văn Tài nóng ruột đến đỏ cả mặt tía cả tai: “Phía sau các người có hai vạn Man tặc, Trần đại nhân vì để các người có thêm thời gian, đã dẫn theo ngàn người đi phản công rồi!”

“Hai vạn người?”

“Chẳng phải gần bằng cả một huyện của chúng ta sao?”

Mãi đến lúc này, họ mới chợt hiểu ra, lời mà trượng phu hay con trai mình đột ngột trở về nói cách đây không lâu, e rằng đều là những lời cuối cùng.

Ngày mười sáu tháng chạp.

Ngày này, Vân Châu cuối cùng cũng có tuyết rơi.

Gió lạnh gào thét, tuyết lớn bay tán loạn, nhuộm trắng cả đất trời.

Bên bờ sông Hồng Trạch.

Hơn ba vạn bách tính kéo theo cả gia đình, dìu già dắt trẻ, vừa đi vừa khóc, tiếng khóc vang vọng cả hai bờ sông.

“Nhanh lên, nhanh hơn nữa!”

Trên một chiếc thuyền nhỏ, Tôn Ly ra sức chèo thuyền, dù mỗi lần cử động đều khiến vết thương đau nhức nhưng nàng cũng không dám dừng lại dù chỉ một khắc: “Lan tử tử, tử đừng lo, sau khi lên bờ còn có quân tiếp ứng, muội sẽ thử xem có thể gọi họ điều quân đi tiếp viện không.”

Thực tế, nàng biết đây chỉ là một lời an ủi tinh thần.

Chưa nói đến việc nàng không có quyền điều binh, cho dù có thể thuyết phục họ, thì phần lớn binh mã của Hoán Ôn huyện e rằng cũng đã bị Tổng Binh U Châu mang đi, số còn lại nhiều nhất cũng chỉ vài ngàn người, lại còn phải vượt qua mấy chục dặm đường và qua sông một lần nữa, về phương diện thời gian căn bản không kịp.

Tôn Ly thật sự muốn lập tức quay đầu trở về hỗ trợ.

Nhưng nàng bị thương, sức lực yếu ớt, hơn nữa đã hứa sẽ lo liệu cho Lan tử tử trước, thì nhất định phải giữ lời.

Cô Tâm Lan ngồi trên mép thuyền, tay cầm tờ giấy mà trượng phu để lại.

Trên đó chỉ có năm chữ - Mau chóng qua sông đi.

“Thạch ca nhất định sẽ trở lại ...” Cô Tâm Lan vẫn không khóc không làm âm ỉ, lặng lẽ lau nước mắt: “Nếu chàng không trở lại, thiếp sẽ xuống đó tìm chàng.”

“Các người từ đâu đến?!”

“Thưa quan quân, chúng ta đến từ Bà Dương huyện, Vân Châu ...”

Khi gần đến bờ, một giọng nói hùng hồn không ngừng vang lên.

Chỉ thấy một vị tướng quân cao bảy thước, thân hình cường tráng như núi, mặc trọng giáp màu đỏ đen đứng trên bờ, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, hể gặp ai liền hỏi: “Các người có thấy một nữ tử mặc áo đỏ không?!”

“Không ...”

“Phía sau các người còn bao nhiêu người đang chờ qua sông?”

“Còn có mấy vạn người.”

“Đại sư huynh! Không được, sư phụ trước khi đi đã nói, chúng ta nhất định phải kiên trì ở Lương Châu, không được rời đi một bước!”

“Đừng nói nữa, Vân Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, lại đúng lúc Ly sư muội đang ở đó, sao ta có thể không đi tìm nàng?”

“Đại sư huynh!”

“Tránh ra.”

Chỉ thấy vị tướng quân cầm Phương Thiên Họa Kích kia, nhảy lên một cái, cả người vậy mà trực tiếp nhảy ra năm mươi trượng, rơi xuống mặt nước sông Hồng Trạch như một thiên

thạch từ thiên ngoại rơi xuống, làm bắn lên những cột sóng cao mấy trượng, sau đó lại nhảy một cái nữa, tái hiện cảnh tượng vừa rồi.

“Ầm ầm -”

Mỗi lần hấn đặt chân xuống, đều khiến cho mười mấy chiếc thuyền nhỏ xung quanh bị lật úp dưới lực va chạm mạnh, hàng chục người dân rơi xuống nước.

“Xin lỗi mọi người! Ta có việc gấp!”

“Tam sư đệ, người mau cứu người, đừng để chết đuối, chết đuối một người ta sẽ tính sổ với người!”

“...”

“Đại sư huynh!”

Chứng kiến cảnh này, Tôn Ly lộ ra ánh mắt không thể tin được: “Người đang làm gì vậy?”

“Ly sư muội?”

“Thật tốt quá, xem ra muội không sao, ta còn định đến Vân Châu tìm muội!”

Lữ Tịch vội vàng đạp sóng mà đến, giẫm lên một chiếc thuyền nhỏ bên cạnh, hấn nhìn những người dân rơi xuống nước xung quanh, có chút xấu hổ nói: “Sư muội, ta không biết khinh công, không phải là cố ý, ta sẽ giúp họ qua sông! Chờ đã, sư muội muội bị thương? Có sao không, bị thương ở đâu?”

“Ta không sao.” Tôn Ly ôm quyền hành lễ, giọng nói mang theo sự xa cách rõ ràng: “Xin đại sư huynh giúp ta cứu một người.”

Lữ Tịch nhìn dáng vẻ cung kính của nữ tử, thần sắc hơi không vui, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại: “Sư muội muốn cứu ai, cứ nói.”

Chương 215: chém tướng

“Một sư đệ chưa chính thức nhập môn.” Tôn Ly dùng vỏ dao chỉ về phía bờ bên kia: “Hắn vì hộ tống chúng ta qua sông, dẫn theo hơn một nghìn người đi phản công hơn hai vạn Man tặc, chắc chắn không chống đỡ được bao lâu, hy vọng đại sư huynh có thể điều binh đi cứu.”

“Sư đệ?” Lữ Tịch sững người: “Hoán Ôn huyện không có nhiều binh, dù có điều cũng không kịp rồi, ta tự mình đi vậy, cứu một mình hắn hắn là không thành vấn đề. Đúng rồi, sư muội có nhìn thấy sư phụ không?”

“Phụ thân?” Tôn Ly lắc đầu, trong mắt lóe lên hy vọng: “Phụ thân đến rồi?”

“Không biết, dù sao cũng không ở Lương Châu, ta đi đây.”

“Àm—”

Lữ Tịch chỉ vài bước nhảy, đã vượt qua sông Hồng Trạch ba trăm trượng, trong nháy mắt biến mất khỏi bờ bên kia.

Tại Hoàng Thổ Lĩnh.

“Phụt—”

“Cản hắn lại, cản hắn lại!”

Tất Lặc Cách tận mắt nhìn thấy đối phương lại giết chết một viên tướng lĩnh Luyện Tạng, trong lòng kinh hãi: “Nhanh, bắn tên sáng, thông báo bộ binh và ba nghìn kỵ binh còn lại, trước tiên đến đây vây giết người này, sau đó hãy đuổi theo giết những người Thịnh còn lại!”

Gã không thể tưởng tượng nổi, mọi người đều là Luyện Tạng, tại sao không có ai là đối thủ của người này quá ba hiệp!

Giữa đám đông.

Trần Tam Thạch lấy Xa Huyền Trận làm vỏ bọc, ngăn không cho bản thân bị trọng binh vây khốn, trường thương và Trấn Nhạc Kiếm trong tay, không biết đã nhuốm máu bao nhiêu địch nhân, mục tiêu của hắn chỉ có một.

Tướng lĩnh!

Ngay từ khi bắt đầu giao đấu, hắn đã phát hiện ra.

Năm nghìn kỵ binh, dường như không có cao thủ Hóa Kinh hay Thông Mạch.

Điều này có nghĩa là.

Hắn có cơ hội chém tướng!

Chém tướng xong, địch quân tán loạn, bọn họ sẽ có cơ hội sống sót.

Một mình chắc chắn không được.

Nhưng sau lưng hắn có hai trăm kỵ binh và hơn bảy trăm trận tốt, có thể giúp hắn phân tán phần lớn sự vây khốn, vậy là đủ rồi!

“Chặn hắn lại!”

Bất kể Tất Lạc Cách có hết thế nào, viên tướng cười bạch mã vẫn như chẻ tre, một mình một ngựa xông thẳng về phía này.

Gã như lâm đại địch: “Ô Lục Hãn, Na Nhật Tùng, chúng ta cùng nhau liên thủ, không thể để hắn chém tướng nữa!”

Một ngàn người chống lại năm ngàn người, vậy mà đã chém liên tiếp hai đại tướng.

Kinh khủng hơn là, không chỉ có tướng lĩnh như vậy, mà những tàn binh phía sau hấn, từng người giống như đều không sợ chết!

Đặc biệt là chiến trận xoay tròn như bánh xe này, từ lúc bắt đầu vận hành đến giờ, bất kể giảm quân số thế nào, đều không hề rối loạn đội hình, nhiều nhất cũng chỉ thu nhỏ phạm vi trận pháp, cho đến sau này chết quá nhiều người, vậy mà từ một đại trận, biến thành hai mươi mấy tiểu trận.

Bao gồm cả những binh lính trong trận, cũng phối hợp hoàn mỹ, công thủ đủ cả, dù trước mắt có chết thêm bao nhiêu người, đều không chớp mắt mà lập tức thay thế, căn bản là lao vào chỗ chết!

【Tinh thần quyết tử】 !

Sức chiến đấu và ý chí đáng sợ như vậy, chỉ có những tinh nhuệ trong tinh nhuệ mới có thể xuất hiện.

Thế nhưng bọn họ rõ ràng là tàn binh chạy trốn từ một huyện thành nhỏ bị từ bỏ!

Nếu không phải tu vi quá yếu, Tất Lặc Cách e rằng đã cho là hùng sư của Bát Đại Doanh rồi.

Đến nỗi tinh thần của các sĩ tốt Man tộc rõ ràng xuất hiện biến hoá, thêm vào đó địa hình nơi đây không thể hình thành thế bao vây, cứ tiếp tục như vậy, nếu lại chết thêm tướng lĩnh, rất có thể sẽ bị bọn họ đánh cho tan tác.

“Giết tên cười bạch mã! Hấn vừa chết, những người này chỉ là ô hợp!”

Ba viên tướng Luyện Tạng Man tộc cùng nhau ra tay.

Loan đao, lang nha bổng, cự phủ.

Ba loại binh khí hung hấn, từ những hướng khác nhau gần như đồng thời đập tới.

Bọn hần đều là Luyện Tạng, hơn nữa đều là Luyện Tạng tiểu thành, khoảng cách đến Luyện Tạng đại thành đều không xa!

Một người mới bước vào Luyện Tạng, đối phó với ba Luyện Tạng tiểu thành!

Thương pháp của tướng lĩnh cưỡi bạch mã quý dị cuồng dã, mấy người dù đơn đấu cũng không phải đối thủ, phối hợp với nhau dựa vào lực bộc phát cũng tuyệt đối khó chống đỡ, đặc biệt là bị tấn công từ bốn phương tám hướng cùng lúc.

Trần Tam Thạch dùng trường thương đỡ cự phủ, lại dùng trường kiếm bên hông chặn lang nha bổng, sau đó càng dùng tư thế quái dị né tránh loan đao trước mặt, rồi cứng rắn đánh bật hai món binh khí nặng ra, trong khe hở trường thương hóa thành một đầu Thôn Thiên Cự Mãng, trực tiếp thôn phệ về phía người sử dụng loan đao.

“Đang!”

Tất Lặc Cách luồng cuống tay chân đỡ đòn, trong lòng biết rõ trong vòng ba hiệp mình nhất định sẽ bị giết, nhưng may mắn gã không phải một mình, hai người huynh đệ khác bị đánh lui tạm thời đã quay lại, cự phủ, lang nha bổng trong nháy mắt đã đến phía sau đối phương, nếu không né tránh, gần như chắc chắn phải chết, nếu né tránh thì có nghĩa là phải liên tục né tránh.

Chương 216: Không đuổi theo nữa

Chỉ cần bọn hắc có thể kéo dài thời gian cũng là tốt rồi.

Bộ hạ của tướng lĩnh cười bạch mã là không sợ chết, nhưng không phải là vô địch, cũng đang không ngừng chết đi.

Trong chốc lát, từ hơn một ngàn người ban đầu, đã chỉ còn lại khoảng bảy trăm người, con số này vẫn đang không ngừng giảm mạnh, chưa kể sau khi phát tín hiệu, những toán truy binh khác cũng sẽ tập trung về phía này, đến lúc đó sẽ là hai vạn người vây giết, rất nhanh sẽ bị diệt toàn quân, sau đó tướng lĩnh cười bạch mã cũng sẽ rơi vào vòng vây của đông đảo quân địch, từ đó bị tiêu hao đến chết.

Một chữ, kéo!

Tuy nhiên, điều khiến bọn hắc không thể ngờ tới.

Là Trần Tam Thạch căn bản không có ý định né tránh, mặc cho lang nha bổng và cự phủ mang theo sức mạnh vạn cân nện vào sau lưng, phát ra một tiếng “ầm” trầm đục, như thể tiếng chuông lớn vang lên, nội tạng bị chấn động đến đau đớn, máu phun ra từ miệng, nhưng tốc độ tiến lên của cây trường thương trong tay không hề giảm đi chút nào, cuối cùng ở hiệp thứ ba đã đâm xuyên qua cổ họng của Tất Lặc Cách.

Tốc chiến tốc thắng!

Trần Tam Thạch không có tư cách kéo dài!

Chỉ có tốc chiến tốc thắng, mới là đường sống!

“Kim Cương Chi Thể?!”

Ô Lực Hãn, Na Nhật Tùng kinh hãi.

Thiếu đi một Tất Lặc Cách, áp lực phòng thủ cần thiết đột ngột giảm xuống, Trần Tam Thạch tay phải cầm thương, tay trái cầm kiếm, cứng rắn chống đỡ phía sau, đuổi theo hàng chục tên sĩ tốt đang vây công, vô số đao thương rìu búa, kiếm kích câu xoa, ở trước mặt bọn hắn, cứng rắn trong vòng mười hiệp, giết chết hai viên tướng lĩnh cuối cùng, toàn thân tắm máu, như sát thần giáng xuống từ trên trời.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ——”

Sau khi giết chết chủ tướng của địch, hắn giống như một con thú dữ thoát khỏi lồng, không còn ai có thể ngăn cản, chém giết như chém dưa thái rau, liên tiếp chém gần hai trăm kỵ binh, cuối cùng giết cho bọn hắn sợ hãi, giết cho bọn hắn kinh hồn, giết cho bọn hắn tan tác!

Hơn bốn nghìn kỵ binh còn lại, như thủy triều rút đi xa, trong sự hoảng loạn, vô số chiến mã va chạm vào nhau, hí vang cùng với kỵ binh trên lưng ngựa lẫn lộn ngã chết.

Trần Tam Thạch nhìn sáu trăm người còn lại, một người một ngựa đi đầu mở đường phía trước, nơi đi qua, quân địch đông đúc tự động tách ra một con đường, vậy mà lại không có một ai dám chủ động đuổi theo.

“Phá vây!”

Hắn khản giọng hét lên.

Tính toán sơ qua, thời gian cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Tối thiểu cũng có hơn một nửa số người đã vượt sông xong.

Chỉ cần họ kịp thời rời khỏi nơi này trước khi bị bao vây, thì có hy vọng rất lớn vượt sông thành công.

Tuy nhiên...

Hình như không kịp rồi.

Bởi vì hắn có thể nghe thấy, ngay phía sau gò đất, ít nhất cũng có hàng vạn bộ binh đi đường tắt đang đến, sẽ chặn đường họ ở ngã ba phía trước.

Vết thương của Trần Tam Thạch vẫn còn có thể chịu đựng được, đồng thời còn lại khoảng một nửa khí huyết có thể tiêu hao, chỉ cần không có tướng lĩnh cảnh giới Luyện Tạng trở lên, dựa vào tốc độ thần tốc của Thiên Tầm, vẫn có thể xông ra ngoài, chỉ là không biết lúc đó, phía sau sẽ còn lại bao nhiêu người.

Một trăm, mười người, hay chỉ còn một mình hắn?

Ngay khi hắn nắm chặt cán thương, chuẩn bị liều chết chiến đấu, tiếng bước chân của quân truy đuổi, gần như đồng thời dừng lại, dường như phía trước đột nhiên không còn đường, hoặc là bị thứ gì đó chặn lại.

Khiến bọn người Trần Tam Thạch thuận lợi đến bờ sông Hồng Trạch, bắt đầu vượt sông.

“Không đuổi theo nữa à?”

Mọi thứ đột ngột dừng lại, Trần Tam Thạch có chút không dám tin, mơ hồ như vừa trải qua một giấc mơ.

...

“Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử!”

“Sur phụ, người bay chậm một chút!”

Trung niên nho sinh bám chặt lấy tay cầm của chiếc xe lăn, khuôn mặt bị gió thổi vắn vẹo: “Chậm lại một chút!”

“Vừa rồi ngươi có thấy không?” Ông lão mặc áo vải thô vè mặt hài lòng: “Tiểu tử này thật gan dạ, một Luyện Tạng dám

chặn năm ngàn người, lại còn thật sự chặn được, rất có phong phạm của lão phu lúc tuổi còn trẻ.”

“Đó không phải là điều quan trọng.” Nam tử trung niên suýt ngã khỏi không trung mấy lần: “Điều quan trọng là, hãn hoàn toàn có thể đi một mình, nhưng vì giúp bách tính qua sông mới chọn cách ngăn cản đại quân, trên đời này, còn có ai có thể làm như vậy?”

“Lão Tứ.” Ông lão ánh mắt sâu thẳm: “Hãn có thể thành công sao?”

“Có hy vọng.”

“Tốt, có hy vọng là được.”

“Sur phụ, người có định xuất thủ không, thọ nguyên của người...”

“Cản một chút thôi, không sao đâu.”

“Người có thể giúp thương sinh qua sông, cũng nên có người giúp hãn qua sông.”

Ngay phía trước hơn vạn đại quân Man tộc đang tiến lên.

Đột nhiên xuất hiện hai bóng người, chắn giữa đường.

Một ông lão mặc áo vải thô, đẩy một nam tử tàn tật ngồi trên xe lăn.

“Không đuổi theo sao?”

Trần Tam Thạch nghi ngờ mình có phải đang gặp ảo giác không.

Chương 217: Qua sông

Hơn vạn bộ binh, sau đó e rằng còn có ba nghìn kỵ binh nữa.

Cứ thế mà...

Để bọn họ qua sông sao?

“Àm!”

Một tiếng nổ vang lên.

Trần Tam Thạch từ xa trông thấy, cách chừng hai mươi dặm, dường như có một đám người bị hất tung lên trời, rồi từ trên trời rơi xuống, như rải đậu vậy!

“Bịch!”

“Ai là Trần Tam Thạch?!”

Lại thêm một tiếng nổ lớn.

Như thể địa long trở mình, toàn bộ bờ sông rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy một ngọn núi âm âm rơi xuống, sau khi đáp xuống, nhìn kỹ mới nhận ra đó là một vị tướng mặc giáp cầm vũ khí sắc bén, mà theo kiểu dáng áo giáp, đó là áo giáp của người Thịnh.

“Là tại hạ.”

Trần Tam Thạch xuống ngựa ôm quyền, hơi thở có phần không ổn định.

“Ngươi đã trở lại rồi? Ly sư muội đúng là lo lắng quá mức, mau qua sông đi.”

Lữ Tịch dò xét hẩn xong, chú ý tới Tôn Bất Khí bên cạnh:
“Sư đệ, ngươi cũng ở đây à, thương thế thế nào?”

Quần áo trên người Tôn Bất Khí đã sớm rách nát, từ đầu đến chân đều là vết máu, hẩn dùng trường thương làm gậy chống, khó khăn chống đỡ, thậm chí không thềm nhìn:
“Không cần ngại quần.”

“Ừm, ngươi không sao là tốt rồi.”

Lữ Tịch dường như đã quen, hẩn quay người nhìn về phía những hạt đậu đen trên trời xa xa, sắc mặt nghiêm lại: “Nguy rồi, sư phụ!”

“Àm!”

Lại một cú nhảy, trời đất rung chuyển.

Mỗi lần hẩn nhảy lên gần trăm trượng, chỉ trong vài hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt.

Ly sư muội?

Người này là sư huynh của Tôn Ly, vậy người đối phương gọi là sư phụ...

Tôn Đốc Sư?

Trần Tam Thạch nhìn về hướng đáng lẽ có hơn vạn truy binh đuổi tới, ánh mắt không khỏi phức tạp thêm vài phần.

Một người, ngăn cản hơn vạn Man tặc?

Đây còn là người sao?

Còn có sư huynh của Tôn Ly nữa.

Một cú nhảy đã là trăm trượng, đây là cảnh giới gì?

Cảnh giới Thông Mạch tuyệt đối không thể có sức biểu hiện như vậy, đó là Huyền Tượng, càng giống như Võ Thánh trong truyền thuyết.

Bà Dương huyện quả nhiên là một cái giếng cạn, chỉ có thể nhìn thấy một góc nhỏ của thiên địa rộng lớn.

Đối thủ sau này, đều sẽ là người ở cảnh giới này sao?

Trần Tam Thạch lại nghĩ về bản thân mình.

Quả nhiên, vẫn còn quá yếu.

Nhưng cũng không thể quá trèo cao nhìn xa, trước tiên hãy đặt một mục tiêu nhỏ, nhanh chóng Luyện Tạng viên mãn, sau đó Hóa Kinh.

“Hong học ——”

“Lão Hùng, Lão Hùng!”

“Cẩu Thặng!”

“Soả Xuân!”

“Ngô Đạt, Ngô Đạt!”

Cuối cùng cũng đến bờ sông, phía sau không còn truy binh.

Các huynh đệ cũng không thể chống đỡ được nữa, âm âm ngã xuống đất.

Ban đầu có hơn một nghìn người, giờ đã...

Chỉ còn lại bốn trăm người!

Bốn trăm người này, đại đa số đều kiệt sức, không ít người ngất xỉu ngay tại chỗ.

Triệu Khang máu me khắp người: “Đại nhân, huynh đệ đều ngã xuống rồi, làm sao qua sông...”

“Đại nhân!”

“Trần đại nhân!”

Trên mặt sông Hồng Trạch mênh mông, đột nhiên, có vài chiếc thuyền nhỏ tiến đến, tiếp theo là hàng chục chiếc, hàng

trăm chiếc, vô số người mặc vải thô đứng trên thuyền vẫy tay với họ.

“Qua sông thôi.”

Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Với sự giúp đỡ của mấy trăm người dân.

Bốn trăm người cuối cùng của họ, cuối cùng cũng có thể nằm yên qua sông.

“Thạch ca!”

Cố Tâm Lan và Tôn Ly chèo thuyền đuổi theo.

“Sao chàng chảy nhiều máu thế này...”

Cố Tâm Lan vừa cắn vừa xé, xé toạc một mảnh vải từ tay áo, chuẩn bị dùng để băng bó tạm thời.

“Chỉ là vết thương nhỏ.”

Bộ giáp vải trên người Trần Tam Thạch đã rách nát từ lâu, lúc này trông hắn còn thảm hại hơn cả một người ăn xin. Máu và bụi bẩn lẫn lộn trên bề mặt, không thể phân biệt được là của kẻ thù hay của hắn.

“Phu nhân, một mình Trần đại nhân đã giết liên tiếp năm tên Luyện Tạng!” Triệu Khang vẫn còn nhớ rõ, nói: “Nếu không phải như vậy, tất cả chúng ta đều đã chết ở Hoàng Thổ Lĩnh!”

Điều này thật quá đáng sợ.

Mới tập võ được bao lâu.

Những tướng lĩnh Man tộc đó, ít nhất cũng có hai tên là Luyện Tạng tiểu thành, vậy mà đều không phải là đối thủ của hắn trong ba hiệp.

Phải biết rằng, đây là trong tình huống bị vây quanh bởi quân địch.

Nếu không, e rằng bọn hán còn không thể trụ nổi ba hiệp!

Nghĩa là, Trần Tam Thạch hiện tại có thể đánh bại năm Hưởng Đình Xuân!

“Mấy tên?”

“Năm!”

Tôn Ly cũng nghe mà tái mặt, vội vàng lấy ra một lọ sứ từ trong ngực, bên trong là thuốc mỡ trị sẹo mà Trần Tam Thạch đã tự tay điều chế cho nàng trước đó, cũng có tác dụng rất tốt trong việc điều trị vết thương ngoài da. Nàng định tự tay bôi thuốc cho hán.

“Tỷ, còn đề...”

Tôn Bất Khí cũng đi theo từ đầu đến cuối, toàn thân cũng đầy vết thương, nhưng dường như không ai quan tâm đến hán.

“Su tử, ta thật sự không sao.”

Trần Tam Thạch chỉ bị thương ngoài da, chỉ là trầy xước và chảy máu một chút, vài ngày là có thể lành, chỉ là trông có vẻ đáng sợ.

May mắn là nhờ có thân thể cứng cáp, nếu là người có thể chất bình thường, e là đã bị chặt thành thịt vụn rồi.

Chương 218: thư cầu hòa

Vết thương nghiêm trọng nhất của hắn là nội thương.

Cứng đối cứng với Thông Mạch không phải là chuyện đùa, sau đó lại bị đánh bằng vũ khí nặng, làm tổn thương nhẹ đến nội tạng.

Nhưng đều không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

“Ừm...”

Tôn Ly chạm vào vết thương, rồi lại như bị điện giật mà rút tay lại, sau đó đưa thuốc mỡ cho Cố Tâm Lan: “Vẫn là để tỷ bôi thuốc cho hắn đi.”

“Thật sự không cần, về rồi nói sau.”

Trần Tam Thạch nằm trên thuyền, nhìn bờ sông ngày càng xa, cùng với những chuyển động dần dần lắng xuống ở phía xa.

“Thật sự đã chặn được rồi sao?”

“Đây không phải là chuyện ta nên lo lắng.”

Tóm lại, hắn đã thắng.

Chỉ là e rằng các phủ thành, quận huyện, làng quê khác ở Vân Châu, hàng ngàn hàng vạn bách tính và binh sĩ canh giữ biên cương khác, sẽ không may mắn như vậy.

Còn rất nhiều việc phải làm.

Trần Tam Thạch đã không còn sức lực để suy nghĩ thêm nữa.

“Mệt quá, Lan tỷ, ta ngủ một lát.”

Hai tháng qua, hần hầu như không có một giấc ngủ ngon.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Tại kinh thành.

Hoàng cung.

“Tuyệt rồi!”

“Trời cao giáng tuyết lành!”

“Hoàng thượng thật có đức!”

“Đi báo tin vui, đi báo tin vui!”

Tường đỏ son, ngói lưu ly vàng.

Tuyết rơi xuống từ trên trời, phủ lên một lớp bạc trắng.

Cùng với trận tuyết lớn đến muộn trong năm nay, cả trong và ngoài hoàng cung đều trở nên tràn ngập niềm vui.

“Chủ tử!”

“Tuyệt rồi!”

Mười mấy đại thái giám của Ti Lễ Giám khoác áo choàng đỏ dày và ấm, đồng loạt quỳ xuống trước cửa cung điện, ở trên đỉnh đầu họ, tấm biển lớn khắc ba chữ “Vạn Thọ Cung” mạ vàng.

Mặc dù ở trong hoàng cung, nhưng nơi này hầu như không có bất kỳ trang trí xa hoa nào, từ kiến trúc đến trang trí đều rất kín đáo, cách bố trí tổng thể, nhìn lại giống như một đạo quán.

Chỉ những người sành sỏi mới có thể nhận ra, mỗi một cây gỗ ở đây đều ngàn vàng khó mua, mỗi một viên gạch ngói đều có giá trị liên thành. Xây dựng một cung điện như thế này,

không biết phải mất bao nhiêu thời gian, tiêu tốn bao nhiêu nhân lực và tiền của.

Các đại thái giám cứ như vậy quỳ trước cửa, mặc cho cơ thể nhanh chóng bị tuyết phủ kín cũng không hề nhúc nhích, tựa như những bức tượng băng.

Bên trong đại điện.

Ở đây cũng không có ngai vàng, chỉ có những đạo đài cao cao tại thượng, được che chắn bởi lớp lớp màn che màu xám xanh, chỉ có thể nhìn thấy bên trong có một bóng người ngồi xếp bằng, khó mà nhìn rõ chân dung, chỉ có một mảng tĩnh lặng đến chết chóc, như thể bên trong điện cũng đang ở giữa trời băng tuyết.

“Bệ hạ, thần biết ngài lòng mang thiên hạ, nhưng cũng ngàn vạn lần đừng làm tổn hại long thể.”

Một vị đại thần mặc áo bào đỏ quỳ trên mặt đất, ngôn từ khẩn thiết.

Bên cạnh hắn, có một vị lão nhân, nhưng không có quỳ, mà ngồi trên một băng ghế nhỏ, chậm chậm mở miệng: “Bệ hạ, tính theo thời gian, Hoàng công công hắn là sắp trở về rồi.”

Vẫn là sự im lặng.

“Đại thắng!”

“Tây Bắc đại thắng!”

“Vân Châu đại thắng!”

Cho đến khi tiếng báo tin vui dồn dập vang vọng vào trong điện, trong nháy mắt, toàn bộ Vạn Thọ Cung trở nên ấm áp như mùa xuân.

“Nô tài tham kiến bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một lão thái giám hạc phát đồng nhan, mặc áo vải đen, phong trần mệt mỏi bước vào điện, quỳ rạp xuống đất hành đại lễ, sau đó không nói thêm nửa lời, lấy ra một tờ tấu từ trong người, lớn tiếng đọc:

“Ngày hai mươi tháng chạp, Bát Đại Doanh Lương Châu tại Mạc Khâu đại phá quân của Thác Bạt thị, tiêu diệt hơn ba vạn quân địch, chém mười tướng giặc, thu được vô số lương thảo và quân nhu, ba bộ tộc còn lại trên thảo nguyên không đánh mà tan, rút lui ba trăm dặm trong đêm, trở về sâu trong thảo nguyên.”

“Ngày hai mươi hai tháng chạp, U Châu quân đến Vân Châu, nguy cơ An Định Phủ được giải quyết, sau đó, Huyền Vũ Doanh, Chu Tước Doanh suất lĩnh Lương Châu quân gia nhập chiến cuộc, trong vòng bảy ngày thu phục toàn bộ lãnh thổ!”

Phía sau màn che, giọng nói uy nghiêm mang theo vài phần sốt ruột.

“Còn gì nữa không?”

“Đây là thư cầu hòa do chính Thác Bạt Đại Hãn viết, xin bệ hạ xem qua!”

Hoàng công công quỳ trên mặt đất, lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, cẩn thận đưa đến bên ngoài màn che.

Một bàn tay lớn duỗi ra từ trong màn che, nhanh chóng chộp lấy chiếc hộp.

“Cạch.”

Tiếng hộp mở ra vang lên.

Một lát sau, tất cả mọi người có mặt, hai mươi năm qua lần đầu tiên nghe thấy hoàng đế phát ra tiếng cười vui vẻ.

Long Khánh Đế cao giọng nói: “Chuyện này, Nghiêm Lương công đầu, những người còn lại, cũng đều là đại công, đều có thưởng, đều có thưởng!”

“Chủ tử.”

Hoàng công công được ân chuẩn đứng dậy, khom lưng nói: “Nô tài còn một chuyện nhỏ, chưa hồi báo xong.”

“Nói.” Hoàng công công thông thả nói: “Trần Tam Thạch, Thừa Tín Giáo Úy ở Vân Châu kia vẫn còn sống, hẳn không chỉ sống sót mà còn cứu được mấy vạn bách tính từ Bà Dương huyện.”

Chương 219: nịnh hót

“Cuối cùng còn dẫn hơn một nghìn người chặn năm nghìn thiết kỵ để yểm hộ bách tính vượt sông, thậm chí chém chết vài tên tướng địch cùng cảnh giới, có thể nói là dũng mãnh vô địch.”

“Vào thời khắc quan trọng cuối cùng, Tôn Tượng Tông đã đích thân ra tay.”

“Tôn Tượng Tông một thương phá giáp một ngàn tám, đánh tan gần hai vạn Man tặc.”

“Phá giáp một ngàn tám?”

Một vị đại thần trẻ tuổi mặc áo đỏ cười lạnh: “Nhắc đến hấn là ta lại tức giận! Bệ hạ, ta nghi ngờ Tiết Huyện Lệnh, Quý Tri phủ bọn họ chết ở Bà Dương là do Tôn Tượng Tông làm!

“Họ Tôn kia đã là ngọn đèn trước gió, vậy mà còn sính chơi trò anh hùng, ta thấy hấn thật sự là chán sống rồi.”

“Bệ hạ.” Hoàng công công hạ thấp giọng: “Lúc trước ngài hạ thánh chỉ, là dự định đề bạt Trần Tam Thạch đến kinh thành nhậm chức, bây giờ ở phía dưới trời xui đất khiến, hấn vẫn đến được Đốc Sư Phủ, ngài xem có nên thưởng, hay là lại hạ một đạo thánh chỉ điều lệnh.”

“Thưởng thì nhất định phải thưởng, nhưng điều về thì không cần thiết.” Giọng nói sau màn trướng lại trở nên bình thản: “Trẫm, rất thương thức người trẻ tuổi vũ dũng này.”

“Nhưng Tôn Tượng Tông chịu ra tay, chúng tở Tôn Tượng Tông cũng rất thích, chưa biết chừng có thể được chân truyền,

nếu thật sự điều về, chẳng phải là hủy hoại cơ hội của người ta sao?”

“Nghiêm Lương, người thấy thế nào?”

“Bẩm bề hạ.” Nghiêm Các Lão trầm giọng nói: “Từ bức thư Tiết Dụ Bình gửi về lần trước, Trần Tam Thạch rất tôn kính bề hạ, thánh chỉ ban xuống đều tiếp nhận ngay tại chỗ, rền giũa thêm chút nữa, tương lai có lẽ sẽ là một nhân tài có thể dùng được.”

“Thêm vào đó, thế tử của thái tử, Tào Phiền, chưa chắc đã lọt vào mắt Tôn Tượng Tông.”

“Chi bằng cứ để Trần Tam Thạch ở lại Đốc Su Phủ trước, xem hắn có thể đi đến một bước nào.”

“Ừm, cứ làm theo lời Nghiêm Lương nói!”

“Ngoài ra, việc mang bách tính vượt sông, không chỉ phải ban thưởng, mà còn phải cáo thiên hạ, để thiên hạ đều thấy, thần tử của trẫm, đều là những người nhân nghĩa như vậy!”

“Các người vừa nói, tuyết rơi rồi?”

Màn trướng được vén lên, để lộ ra dung nhan của chân long thiên tử.

Long Khánh hoàng đế đã là một ông lão tóc bạc, nhưng trên đầu vẫn còn rất nhiều tóc đen, bước đi vững vàng, nếu không phải khí tức mang theo một chút già nua, thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy lão có thể trẻ lại.

Lão đến trước cửa Vạn Thọ Cung, nhìn tuyết bay đầy trời, cảm khái nói: “Thật là một trận tuyết lành, tuyết vừa rơi, tin tốt đã liên tiếp truyền đến. Được rồi, chiến sự kết thúc, trẫm cuối cùng cũng có thể yên tâm bế quan rồi, các người đều lui xuống đi.”

Nghe vậy, tất cả mọi người gần như đồng thời quỳ xuống.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!”

“Sau trận chiến này, giang sơn Đại Thịnh chúng ta, nhất định sẽ thiên thu vạn đại, vĩnh thế hưng thịnh!”

“Bệ hạ cũng nhất định sẽ đắc đạo thành tiên!”

“Sau này chúng ta gặp lại bệ hạ, có khi phải hô là thượng tiên rồi.”

“Vạn Thọ Đế Quân, Vạn Thọ Đế Quân nha!”

“Các người chỉ giỏi nịnh hót Trẫm, lui xuống hết đi, đừng làm ảnh hưởng đến việc thanh tu của Trẫm.”

Long Khánh Đế phát tay áo hồi cung.

Tại Hoán Ôn huyện.

Trong một trạch viện.

Một thiếu niên dáng người cường tráng, cưỡi trần, đang múa thương trong sân. Theo từng đường thương, một vòi rồng bông tuyết hình thành xung quanh hắn, khiến ngày đông vốn đã lạnh lẽo càng thêm buốt giá.

Hắn không mặc quần áo, không hề cảm thấy lạnh, ngược lại toàn thân bốc lên hơi nóng khủng khiếp. Tuyết vừa chạm vào da đã tan thành nước, cả người hắn như vừa nhảy ra khỏi lò luyện đan, nóng rực.

Từng dòng máu nóng, từ tủy tuôn ra, vừa cuộn cuộn trong cơ thể, vừa tôi luyện các cơ quan nội tạng.

Công pháp Luyện Tạng giai đoạn tinh thông, tôi tạng!

Con người là một chỉnh thể.

Tập võ đến trình độ này, gân cốt da tủy huyết đều đã luyện xong, tự nhiên phải tôi luyện nội tạng, nếu không sức mạnh bề ngoài có lớn đến đâu, nội tạng không chịu nổi cũng là vô ích.

Giống như lần trước.

Trần Tam Thạch ngạnh kháng hai võ giả Luyện Tạng cùng tấn công, tuy đỡ được nhưng cũng bị thương nội tạng.

Tôi tạng, chính là tôi luyện ngũ tạng lục phủ, tiếp tục nâng cao sức mạnh thân thể.

“Àm—”

Trần Tam Thạch đâm một thương, trực tiếp làm bể chum nước giữa sân, khối băng dày bên trong cũng vỡ ra, hóa thành từng mũi băng đâm tứ phía.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Tinh thông)】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu quả: ..., ..., Huyền Nguyên Ngũ Tạng Thê】

【Huyền Nguyên Ngũ Tạng: Sau khi công pháp đại thành, tôi luyện ra Huyền Nguyên Ngũ Tạng Thê】

“Được, lại thêm một thứ!”

“Ta thật sự thành nòi lâu thập cảm rồi.”

“May là cuối cùng cũng đột phá!”

Trần Tam Thạch thu hồi trường thương, phun ra một ngụm nhiệt khí.

Từ lúc vượt sông đến giờ, đã mười ngày trôi qua.

Vết thương của hắn đã lành, nhân tiện còn đột phá một cảnh giới.

Ngoài ra.

Sau một thời gian dài như vậy, các kỹ năng của hắn cũng đã được cải thiện không ít.

Chương 220: sơ sài

[Theo dấu (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 888/1000]

.....

[Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Tinh thông)]

[Tiến độ: (309/500)]

.....

[Kỹ năng: Thống binh (Tinh thông)]

[Tiến độ: 890/1000]

.....

[Kỹ năng: Bắn cung (Đại thành)]

[Tiến độ: (550/2000)]

.....

[Kỹ năng: Y thuật. Phàm (Tinh thông)]

[Tiến độ: 210/1000]

.....

Trong số nhiều kỹ năng, đặc biệt là cưỡi ngựa và thống binh, về cơ bản hắn luôn thực hành, vì vậy tốc độ cải thiện rất nhanh, khi cần dùng đến, không cần mấy ngày là có thể đột phá.

Trận chiến này cũng đã có kết quả cuối cùng.

Vài ngày trước, ba châu Tây Bắc đã phân thắng bại, bốn tộc thảo nguyên đều rút lui.

Về phía Vân Châu.

Sau khi Tào Phiền và những người khác dẫn quân đến đã giải vây thành công, thêm vào đó Bát Đại Doanh sau đó cũng tham gia, không còn nghi ngờ gì nữa đã thu phục toàn bộ lãnh thổ.

Chỉ là trước sau.

Cuộc tàn sát của Man tộc ở Vân Châu kéo dài suốt mười ngày!

Mười ngày ở Vân Châu!

Gần một triệu dân thường.

Xác chết la liệt, quỷ khóc sói gào.

Đây là một thất bại thảm hại, hoàn toàn thảm hại.

Mặc dù không mất đất, nhưng cũng là tổn thất to lớn.

Chỉ riêng việc phục hồi, có lẽ cũng phải mất hơn mười năm.

Nghe nói triều đình hạ lệnh, bắt đầu di dân từ các châu và những tá điền không có đất.

Những người nghèo này cuối cùng cũng có thể có đất của riêng mình, thật mỉa mai.

Ngoài ra, Man tộc sẽ sớm quay trở lại.

Đơn giản thôi.

Nếu bọn hãn không thể thu được lợi ích to lớn từ trận Vân Châu mười ngày này, làm sao bọn hãn có thể bằng lòng hợp tác với hoàng đế để bày ra một ván cờ lớn như vậy, bọn hãn cũng đã hy sinh ba vạn binh mã.

Sau khi có được lợi ích và trở nên mạnh mẽ hơn, Man tộc sẽ làm gì?

Tất nhiên là tấn công Đại Thịnh!

Nói một cách khác, bất kể hoàng đế đang làm gì, huyết tể để làm gì, xét về kết quả.

Hoàng đế đều đang thông đồng với kẻ địch, phản quốc!

Đây còn là ở trong trường hợp tiên bảo chưa được tìm thấy.

Nếu không, Man tộc chỉ cần dưỡng sức mười, hai mươi năm, tạo ra một lượng lớn lực lượng trung kiên trên Hóa Kinh, cuộc chiến này còn đánh thế nào, thật sự định dựa vào lợi thế nhân khẩu để đổi mạng sao?

Nói đến.

Thứ bộn hăn huyết tể, có lẽ cũng có liên quan đến tiên bảo!

Đơn thuốc hoàn chỉnh, vật chứa có thể chịu được nhiệt độ của dị hỏa, cộng thêm dầu đèn.

Ba thứ này cộng lại, mới thực sự được gọi là “tiên”.

Trần Tam Thạch ước tính, Man tộc phái người tấn công Bà Dương, một phần nguyên nhân cũng là để tìm kiếm tiên bảo, chỉ là không tìm thấy mà thôi, sau này chắc chắn cũng sẽ không từ bỏ.

Nói như vậy.

Nếu có một ngày, hăn có thể giết đến đại đô của Man tộc, có phải sẽ có thể thu thập đủ một bộ hoàn chỉnh không?

Thật sự có hy vọng.

Nghe đồn, một trong những tâm nguyện lớn nhất đời Tôn Đốc Sư là có thể giết vào sâu trong thảo nguyên, giết Man tộc đến mức không dám ngóc đầu lên nữa, trả lại cho bách tính phương Bắc một cuộc sống yên ổn.

Nói đi cũng phải nói lại, đến bây giờ ông ta vẫn chưa làm như vậy, là vì cái gì?

Bát Đại Doanh cộng thêm hai mươi vạn Tây Bắc quân, về mặt binh lực chắc chắn là đủ, vậy thì chỉ có thể là, chiến lực cao nhất không đủ!

Cảnh giới phía trên Võ Thánh, vẫn chưa đủ sao?

Trần Tam Thạch kiến thức nông cạn, đối với bốn tộc Man tộc, Vũ Văn, Thác Bạt, Hiên Viên, Đoạn Thị, hắn không hiểu rõ lắm về chiến lực tối cao của bọn hắn, chỉ biết Vũ Văn nhất tộc là do Vu Thần Giáo nâng đỡ trong những năm gần đây.

Về ba nhà còn lại, cơ bản có thể nói hắn hoàn toàn không biết gì.

Hứa Văn Tài cũng như vậy.

Cho dù hắn có bản lĩnh đến đâu, cũng không thể hiểu được những tình huống vượt quá tầng lớp của mình quá nhiều.

Nhưng Bát Đại Doanh nhất định rõ ràng.

Thậm chí Tôn Ly và Tôn Bất Khí cũng có thể biết.

Chỉ là hắn chưa bao giờ hỏi.

Cũng không phải là không quan tâm, mà là trước đây thật sự không cần thiết.

Lúc đó hắn chỉ là một Luyện Cốt, chạy đi hỏi người khác về chiến lực tối cao trên thảo nguyên, chẳng phải là rảnh rỗi sinh nông nổi sao?

Nhưng tiếp theo đây, hắn phải tranh thủ thời gian tìm hiểu kỹ càng.

Vì tiên bảo!

Trước đây, là Vu Thần Giáo lén lút vào Trung Nguyên tìm kiếm tiên bảo.

Tiếp theo, tình thế sẽ đảo ngược.

Dầu đèn bị đánh cắp từ tay Thác Bạt nhất tộc, huyết tể do Vu Thần Giáo thực hiện, Vu Thần Giáo đại diện cho Vũ Văn gia tộc.

Thác Bạt, Vũ Văn.

Hai gia tộc này, chắc chắn không thể thoát được!

Trần Tam Thạch hiện tại đang vẽ ra một chiếc bánh lớn trong lòng.

Chỉ có dầu đèn, quả thật có chút sơ sài.

Tương đương với một bộ thiết bị, hẳn chỉ có thiết bị đánh lửa, ngoài ra không có gì khác.

Mặc dù hiệu quả của linh lúa hiện tại vẫn còn rất mạnh.

Càng như vậy hẳn càng tò mò, không biết sau khi có được vật chứa và đơn thuốc thì có thể luyện ra thứ gì.

Chương 221: Phòng Thanh Vân

Tiên nhân.

Nếu thật sự có tiên nhân, bọn họ sống ở nơi nào?

Những thứ này tại sao lại đến “phàm gian”?

“Từng bước một thôi.”

Trần Tam Thạch biết không thể nóng vội.

Trải qua hai tháng sinh tử cận kề, cuối cùng mọi chuyện cũng tạm thời lắng xuống.

Người dân Bà Dương huyện cũng bắt đầu lần lượt trở về.

Họ ở lại Hoán Ôn huyện chỉ có thể làm dân tị nạn.

Số phận của dân tị nạn chỉ có hai loại, một là chết đói, hai là ẩn danh đổi họ, làm nô lệ cho các gia đình quyền quý, từ đó mất đi tự do cá nhân.

Tương đối mà nói, tất nhiên là trở về Bà Dương vẫn tốt hơn.

Về phần Trần Tam Thạch, hẳn đương nhiên không trở về.

Hắn hai ngày nữa sẽ lên đường đi Lương Châu, tham gia tuyển phong của Bát Đại Doanh, cho dù không phải là thủ tịch chân truyền, cũng có lòng tin có thể lọt vào nội môn, sau này rất có thể sẽ ở lại Lương Châu, gia nhập Bát Đại Doanh.

“Sao chàng lại lên luyện công nữa?”

Cổ Tâm Lan ra ngoài mua đồ về, nhìn thấy cây thương trong tay trượng phu, lập tức lo lắng chạy đến: “Ly muội muội

đã nói chàng bị thương nội tạng, phải nghỉ ngơi cho tốt!”

“Ta thật sự không sao.” Trần Tam Thạch buông cây thương xuống, đột nhiên bế Lan tử lên: “Không tin thì nàng thử xem!”

“Đừng, chàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng vì chuyện này mà làm tổn thương thân thể.”

“Rất khỏe mạnh.”

“Ta có Kim Cương Chi Thể, da đồng xương sắt, đâu dễ hỏng như vậy?”

Trần Tam Thạch cũng chỉ là nghĩ trong lòng, không có nói ra, hẳn thật đúng là không dám thi triển.

“Đã nói sẽ sinh con, làm sao đánh trận xong, nàng lại muốn chống chế?”

Ba ngày sau.

Ngoài thành Hoán Ôn huyện, tập trung một đám người ngựa.

Ba chiếc xe ngựa, cộng thêm hàng trăm binh sĩ hộ tống, tạo thành một đội ngũ hùng hậu.

“Dừng lại! Các người làm gì?”

“Chúng ta là thuộc hạ của Trần đại nhân.”

“Ta biết, vậy các người đi theo chúng ta làm gì?”

“Chúng ta có thể đi cùng không?”

“Không được.”

Tại cổng thành.

Hàng trăm binh sĩ lúng túng nhìn đoàn xe.

Đối với những người như Triệu Khang, Vương Lực, Chu Đồng, sau bao phen chém giết đẫm máu, họ đã coi Trần Tam

Thạch là trụ cột tinh thần, nếu thật sự bị bỏ lại, e rằng sau này họ còn chẳng biết ngày mai nên làm gì.

Lý Thiên Tổng phụ trách hộ tống không chút do dự từ chối: “Không được là không được.”

“Lý Thiên Tổng, nể tình một chút được không?” Trần Tam Thạch đích thân đến cầu xin: “Tại hạ chuẩn bị tham gia tuyển phong Bát Đại Doanh, cho dù kết quả không tốt, cũng sẽ là một võ tướng cấp thấp, ít nhiều cũng cần người dưới trướng. Đến lúc đó, tại hạ sẽ không chiếm dụng binh lực của Lương Châu, mà sẽ tiếp tục sử dụng họ.”

“Trần đại nhân.” Lý Thiên Tổng bất đắc dĩ nói: “Không phải ta không nể tình, mà là quy củ như vậy. Bọn họ đều là binh sĩ dưới trướng Đô Chỉ Huy Sứ Ti An Định Phủ, hiện tại chiến sự đã kết thúc, lẽ ra nên trở về đợi lệnh, sao có thể nói đi là đi, như vậy chẳng phải loạn hết cả lên sao?”

“Lý Thiên Tổng, ta nhớ là Vệ Sở Binh Lương Châu còn thiếu người đứng không?” Tôn Ly nghe thấy liền chạy đến: “Hay là điều bọn họ đến Vệ Sở Binh Lương Châu đi.”

“Đại tiểu thư của ta ời.” Lý Thiên Tổng cười khò: “Sao người cũng đến ép ta thế này, cho dù muốn điều đi, cũng phải làm theo quy trình chứ?”

Trần Tam Thạch cảm thấy đau đầu.

Hắn biết, đôi phương không phải cố tình gây khó dễ.

Thật sự là không phù hợp quy củ.

Nhưng hắn thật sự không nỡ bỏ những người dưới trướng này.

Đây là nhóm binh sĩ đầu tiên hắn dẫn dắt, hiện tại tất cả đều mang trong mình ý chí “tinh thần quyết tử”, nếu thật sự bỏ lại, hắn thật sự không nỡ.

“Hay là...” Trần Tam Thạch nhìn mọi người: “Các người về Bà Dương trước chờ ta? Ta sẽ cố gắng đạt thành tích tốt trong tuyển phong, sau đó nghĩ cách điều các người qua đó, nhiều nhất là nửa năm, ta đảm bảo nhất định sẽ điều các người qua đó.”

Mọi người đều nhìn nhau.

“Đề bọn họ đi cùng đi.”

Ngay khi mọi người thậm chí đã chuẩn bị tạm biệt, một tên người hầu đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ xuất hiện, trên đó có một vị nho sinh trung niên mặc áo dài xanh, tay cầm một cuốn sách.

“Phòng tướng quân!”

“Tham kiến Phòng tướng quân!”

Rõ ràng là một văn nhân tàn tật, nhưng khi nhìn thấy hắn, Lý Thiên Tổng và những người khác đều cung kính hành lễ.

“Tứ sư huynh!” Tôn Bất Khí sáng mắt lên, chạy tới: “Người, sao người lại ở đây?”

Phòng Thanh Vân mỉm cười: “Đương nhiên là đến đón người và Ly sư muội về nhà.”

“Phụ thân ta đâu?” Tôn Bất Khí nhìn quanh: “Đến chưa?”

“Đã đến, rồi lại đi.” Phòng Thanh Vân bình tĩnh nói: “Lão nhân gia bận lắm, nhưng lần này xem ra có cái nhìn khác về người.”

“Phụ thân ta thấy ta giết địch rồi sao?” Tôn Bất Khí rất phần khích, hỏi dồn: “Phụ thân nói gì về ta?”

Phòng Thanh Vân cười nói: “Sư phụ nói, tuy người không nên thân, nhưng vẫn còn chút nhiệt huyết.”

Chương 222: mặt dày

“Chỉ vậy thôi?” Tôn Bất Khí cảm thấy đây cũng không tính là khen hẳn.

Không phải vẫn là không nên thân sao?

“Phòng tướng quân.” Lý Thiên Tổng có chút khó hiểu: “Ngài vừa nói muốn dẫn bọn họ đi? E là không hợp quy củ?”

“Tấu chương ta đã viết từ bảy ngày trước, hôm nay mới nhận được hồi âm, Lý Thiên Tổng xem thử.” Phòng Thanh Vân lấy ra một tờ điều lệnh: “Nhóm người này từ nay về sau là người của Bát Đại Doanh, tạm thời trước tiên an trí ở Thanh Long Doanh của ta làm việc vặt, sau đó sẽ có an bài khác.”

Bát Đại Doanh, Thanh Long Doanh?

Phùng Dung, Triệu Khang và những người khác nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Bọn họ nghĩ chỉ cần có thể vào Vệ Sở Lương Châu, tiếp tục đi theo Trần Tam Thạch là được, sao đột nhiên lại vào được Bát Đại Doanh?

Mọi người đều nghe nói.

Ở Bát Đại Doanh, dù chỉ là làm hậu cần tạp vụ, thuốc bổ thông thường cũng được cung cấp đầy đủ!

Điều này chẳng phải có nghĩa là bọn họ đã cùng nhau bay lên cành cây biến thành phượng hoàng sao?

“Đa tạ tướng quân!” Trần Tam Thạch thành khẩn ôm quyền hành lễ: “Trần Tam Thạch ghi nhớ ân tình này!”

Người này nói đã viết tấu chương từ bảy ngày trước, chúng tôi đã chuẩn bị từ ngày bọn họ vượt sông.

“Sư đệ khách sáo rồi.” Phòng Thanh Vân cũng ôm quyền đáp lễ, nụ cười ôn hòa: “Tại hạ họ Phòng tên Thanh Vân, nếu không chê, sau này cứ gọi thẳng một tiếng sư huynh là được.”

Trần Tam Thạch đôi giọng: “Đa tạ Phòng sư huynh!”

“Ngài chính là Phượng Sồ?” Cách đó không xa, Hứa Văn Tài kích động lao tới, cúi người chào: “Tại hạ họ Hứa tên Văn Tài, tự là Ngọa Long, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“???”

Trên đầu mọi người đều hiện lên một dấu chấm hỏi.

“Tên này mặt dày thật!” Từ Ân trợn to mắt: “Tự mình phong ngoại hiệu, sao có thể giống với danh hiệu được người khác gọi theo thanh danh chứ?”

Lưu Kim Khôi vội vàng hét lên: “Lão tiểu tử mau quay lại, đừng làm trò cười cho thiên hạ!”

Họ khó khăn lắm mới có được cơ hội cùng nhau đi Lương Châu, sợ rằng lão thư sinh vạn nhất đắc tội với Phòng tướng quân, người ta chỉ cần một câu là họ phải cuốn gói lẩn đi.

“Ồ?” Phòng Thanh Vân nhìn lão thư sinh nghèo túng lớn hơn mình mười tuổi trước mắt, không những không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn cười đầy hứng thú: “Người là Ngọa Long, ta là Phụng Sồ, nói như vậy, hai ta gặp nhau ở đây, đúng là duyên phận lớn lao.”

“Phòng tiên sinh!” Hứa Văn Tài hiềm khi nghiêm túc nói: “Thật không giấu gì, tuy kẻ hèn tự xưng là Ngọa Long, nhưng biết rõ mình tài hèn đức mỏng, có rất nhiều chỗ muốn thỉnh giáo Phòng tiên sinh.”

“Được thôi.” Phòng Thanh Vân sáng khoái nói: “Đợi lát nữa xuất phát, người lên xe ngựa của ta, biết đâu, lại là tại hạ thỉnh giáo Hứa tiên sinh đây! Trần sư đệ, mọi người đã đến đủ chưa?”

“Còn thiếu một người.” Trần Tam Thạch quay đầu nhìn về phía cuối đoàn người.

“Lão Lục à lão Lục, đừng trốn nữa.” Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Ra đây đi.”

Chỉ thấy Uông Trục vừa mới khỏi vết thương nặng, cúi đầu bước ra, ánh mắt lảng tránh, vẻ mặt ngượng ngùng: “Ta, ta cũng có thể đi sao?”

“Tại sao không thể?” Phòng Thanh Vân hỏi ngược lại: “Người cho rằng, người bị thương nặng như vậy, là làm sao sống sót?”

“Là sư phụ?” Uông Trục thân thể run lên, suýt nữa quỵ xuống đất: “Người không giận ta nữa sao?”

“Giận thì chắc chắn vẫn còn giận, ai bảo năm đó người chỉ vì ‘nghĩa khí’, đã dẫn cả Huyền Vũ Doanh đi công thành, gây ra bao nhiêu thương vong không cần thiết?”

Phòng Thanh Vân thở dài: “Nhưng cũng không đến mức đoạn tuyệt quan hệ với người, người cứ đi theo Tam Thạch sư đệ trước đã, đợi sau này lão nhân gia nguôi giận, ta sẽ giúp người cầu xin.”

“Tứ sư huynh, cái chân này của huynh...” Uông Trục nhìn nửa thân dưới của vị thư sinh áo xanh, quan tâm hỏi: “Năm Long Khánh thứ 57, huynh đi đâu vậy, cả năm ta không gặp huynh, lúc đó đều nói huynh sắp đột phá Võ Thánh, sao sau lại thành ra thế này, còn bỏ võ theo văn, bị gọi là cái gì mà ‘Phụng Sồ’.”

“Chuyện quá khứ không cần nhắc lại nữa.” Phòng Thanh Vân nở một nụ cười cay đắng: “Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, chúng ta lên đường thôi.”

“Xuất phát—”

Lý Thiên Tổng vung tay lên.

Đoàn người hơn một nghìn người hùng dũng lên đường.

Hơn nữa Lý Thiên Tổng và những người khác đều thuộc Bát Đại Doanh, mang danh nghĩa Bát Đại Doanh, ở ba châu Tây Bắc tuyệt đối không ai dám trêu chọc, có thể nói là một đường thông suốt.

Trần Tam Thạch không ngồi xe ngựa.

Hắn nhường xe ngựa cho vợ của Từ Ân và Lan tử nhi ngồi, dù sao mới sinh con, lại liên tục奔波 hơn một tháng quả thực rất yếu, hơn nữa còn cần cho con bú, đi theo đoàn người cũng không tiện.

Nói đến, đứa con gái mà Từ Ân sinh ra thật sự rất đáng yêu.

Hứa Văn Tài đặt tên cho nó là “Từ Ngọc Hoàn”, thật sự là có chút quen tai...

Chương 223: đỏ mắt

Ngoài ra.

Từ Bân vì cảm kích trong khoảng thời gian này, còn nhất định muốn Trần Tam Thạch làm cha nuôi cho con gái mình.

“Từ Bân, ngươi cũng không biết xấu hổ giống như Uông mập!” Triệu Khang trực tiếp mắng: “Ngươi cho rằng đây là cảm kích, ngươi đây là muốn chiếm tiện nghi lớn! Tương lai nếu Trần đại nhân làm đến Đại tướng quân, ngươi sẽ trèo cao bao nhiêu?!”

“Đúng vậy.” Hùng Thu An cả người băng bó cũng nói: “Thật sự là không biết xấu hổ, không hổ là do Uông Trục mang ra.”

Uông Trục tức giận nói: “Chó má, các ngươi mắng người thì mắng người, lôi ta vào làm gì?!”

Từ Bân bị mọi người nói đến mặt đỏ tai hồng, xấu hổ không thôi.

“Được rồi Bân ca.” Trần Tam Thạch một lời đáp ứng: “Ta sẽ làm cha nuôi của Ngọc Hoàn.”

“Chuyện này...” Từ Bân cũng nhận ra không thích hợp: “Đại nhân, thôi bỏ đi.”

“Ta đã đáp ứng ngươi, ngươi lại nói thôi bỏ đi, đây là đùa giỡn ta sao?” Trần Tam Thạch cười nói: “Cứ quyết định như vậy đi, ta cũng coi như có một đứa con gái.”

“Tốt, tốt.” Từ Bân cười không ngậm được miệng: “Khi Ngọc Hoàn học nói, ta sẽ dạy nó gọi cha nuôi trước, nếu

không có cha nuôi, nó và mẹ nó đã sớm chết trong đám người rồi!”

Một mối quan hệ cha nuôi con nuôi, cứ như vậy được nhận.

Khiến cho những người khác đều cực kì đỏ mặt.

Phùng Dung vội vàng kêu lớn: “Trần đại nhân, ta cũng có một đứa con gái!”

“Cút mẹ ngươi đi Phùng Dung, con gái ngươi bao nhiêu tuổi rồi, làm thiếp cho Trần đại nhân còn tạm được.”

“Cút cút...”

“Ha ha ha ha ha ——”

Một đám người vừa nói vừa cười, cũng không tính toán đã đi bao nhiêu ngày đường.

Những ngày này, Hứa Văn Tài mỗi ngày đều vào xe ngựa của Phòng Thanh Vân vào một thời gian cố định, dường như thu hoạch được rất nhiều.

Chuyện tốt.

Lão thư sinh có hai ba ngón nghề không giả, thời khắc quan trọng cũng không như xe tuột xích, nhưng bị hạn chế bởi xuất thân, rất nhiều thứ chung quy vẫn kém xa, nếu có tướng quân Bát Đại Doanh dẫn dắt một chút, năng lực chắc chắn còn có thể tăng lên rất nhiều.

Nói đến.

Vị Phòng sư huynh này thật sự là không có chút kiêu ngạo nào.

Giống như Tôn Ly, Tôn Bất Khí vậy.

Người do Tôn Độc Sư đích thân mang ra, thường sẽ không làm cho người ta chán ghét.

“Ông Trực.” Trần Tam Thạch đến gần: “Người vừa nói, Phòng sư huynh suýt nữa thì đột phá Võ Thánh?”

“Đúng vậy.” Ông Trực gật đầu: “Lúc đó trong số sư huynh đệ chúng ta, hẳn là người đầu tiên chạm đến ngưỡng cửa Võ Thánh, nhưng năm Long Khánh thứ 57, khi Nam Từ Quốc xâm lược hẳn biến mất không thấy. Sau đó khi trở về, nghe nói đã trở thành bộ dạng này, thật đáng tiếc.”

“Hiện nay trong Bát Đại Doanh, hình như chỉ có đại sư huynh là Võ Thánh, còn có một sư đệ những năm gần đây cũng sờ đến ngưỡng cửa...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Thiên hạ này, có bao nhiêu Võ Thánh?”

“Mười lăm năm trước không nhiều, chỉ lác đác ba đến năm người.”

Ông Trực cẩn thận tính toán, đáp: “Nhưng từ khi ta rời khỏi Bát Đại Doanh, bắt đầu bùng nổ, hiện nay nghe nói, thiên hạ có đến mười mấy vị Võ Thánh, không chỉ có triều đình, trong đó bao gồm cả mấy đại tông môn của thiên hạ cũng có.”

“Đương nhiên, Võ Thánh trở lên vẫn là đếm trên đầu ngón tay.”

“Sư phụ ta, tuyệt đối là mạnh nhất.”

“Tăng nhiều như vậy?”

Trần Tam Thạch tạm thời chưa thể chạm đến cảnh giới cao như vậy.

Nhưng cũng biết sự bất thường tất có nguyên do.

Năm Long Khánh thứ 57.

Phòng Thanh Vân tàn phế trở về.

Cùng năm đó, Tôn Đốc Sư đột phá phía trên cảnh giới Võ Thánh. Võ Thánh trên khắp thiên hạ bùng nổ như nấm sau mưa. Năm đó, ngoài việc Huyền Vũ Doanh bị diệt toàn quân, chắc chắn còn có những đại sự khác phát sinh.

“Sắp đến Lương Châu rồi!” Lý Thiên Tổng cười ngựa chạy tới báo tin vui: “Chỉ còn một đoạn đường cuối cùng nữa thôi, mọi người có thể nghỉ ngơi rồi!”

“Cuối cùng cũng sắp đến.” Trần Tam Thạch nằm dài trên bờm ngựa của Thiên Tâm, lật xem sách một cách buồn chán. Hắn không hề mệt mỏi. Chủ yếu là do phải di chuyển liên tục, không có nhiều thời gian luyện võ, thật sự khiến hắn sốt ruột.

[Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 168/1000]

Trong khoảng thời gian dài như vậy, ngay cả khi tận dụng tốc độ của Bạch Hạc Mã để đuổi theo cũng chỉ tăng được một chút. Hơn nữa còn có linh lúa, nếu không thì tốc độ còn chậm hơn.

Cuốn sách trong tay Trần Tam Thạch là một cuốn cẩm thư trong dân gian, lấy được từ Phòng Thanh Vân, tên là “Thiên Hạ Tông Môn Lục”, ghi chép về một số tông môn lớn trên khắp thiên hạ.

Một huyện nhỏ như Bà Dương cũng có bốn võ quán lớn hoành hành. Ở địa phương lớn hơn, tự nhiên cũng có những tổ chức tương tự tồn tại. Chỉ là không còn gọi là “võ quán” nữa, mà được gọi là “tông môn”.

Trần Tam Thạch tổng kết lại. Tông môn ở thế giới này, ở một mức độ rất lớn thay thế cho danh gia vọng tộc ở thế giới không thể tu luyện, là một thế lực có ảnh hưởng lớn.

Chương 224: Dịch Hình Huyền Thể

Hơn nữa, lịch sử trong “Thiên Hạ Tông Môn Lục” khác với “Đại Thịnh Thư”. “Đại Thịnh Thư” chủ yếu ghi chép về việc Thái Tổ Tào Tiếp anh dũng như thế nào, công lao của các khai quốc công thần lớn đến mức nào, còn về tông môn thì chỉ nhắc đến một cách qua loa.

Nhưng trong “Thiên Hạ Tông Môn Lục” thì lại khác. Trong sách nói rằng, ban đầu Tào Tiếp nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của ba mươi sáu đại tông môn trên thiên hạ, mới có cơ hội thống nhất thiên hạ. Ba trăm năm trước, một số tông môn thậm chí còn có lãnh địa riêng, gần như tương đương với phiên vương.

Nhưng Tào Tiếp là kẻ vong ân bội nghĩa. Chưa đầy năm năm sau khi lên ngôi, hắn đã tiến hành một cuộc đàn áp giang hồ, quét sạch thế lực của một số tông môn lớn nhất, sau đó còn tiếp tục đàn áp tông môn, hạn chế số lượng đệ tử và cảnh giới tu luyện.

Tình trạng này mãi đến thời Nguyên An trung hưng mới dần cải thiện.

Đến nay, mỗi lần chiến tranh đều cần phải điều động đệ tử tông môn tham chiến, coi như lại có được một chút địa vị, nhưng rất hạn chế, vẫn còn nằm trong phạm trù danh gia vọng tộc, bất kỳ một tông một môn đơn lẻ nào cũng đều không thể thành khí hậu.

Điều đáng chú ý là.

Lương Châu có hai đại tông môn có Võ Thánh.

Một là Thiên Thông Kiếm Tông, một là Phách Nguyệt Sơn Trang.

Trừ những tông môn thông thường, trên thế gian có một tông môn thần bí, khiến Trần Tam Thạch rất hứng thú.

Tâm Tiên Lâu.

Lâu này thần bí khó lường, truyền thừa đã có mấy ngàn năm, nhưng rất ít khi lộ diện, ngay cả khi đôi triều đại cũng không xuất hiện.

Tôn chỉ duy nhất của họ, chính là tìm tiên, xem như là một tổ chức siêu thoát khỏi dục vọng thế tục.

Ngoài ra, còn có Vu Thần Giáo.

Tương truyền vài ngàn năm trước, Vu Thần của Vu Thần Giáo đã phi thăng rời đi, tôn chỉ của các tín đồ bọn hắn, cũng là có thể tìm được con đường thông hướng tiên giới, sau đó tiếp tục đi theo Vu Thần.

Nâng đỡ Vũ Văn nhất tộc, cũng chỉ là vì muốn tạo dựng thế lực thuộc về riêng mình, để phục vụ cho việc tìm kiếm tiên tích, ngấp nghé vùng đất màu mỡ Trung Nguyên, cũng là vì Trung Nguyên nhân kiệt địa linh, càng dễ dàng tìm thấy tiên tích.

Xem ra, những người ở tầng lớp cao nhất thực sự đều đang tu tiên.

Còn Trần Tam Thạch vẫn đang tập võ.

Sự chênh lệch này, có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Đến Đốc Sư Phủ thật sự là đến đúng chỗ rồi.

Hiện nay Võ Thánh trong thiên hạ không ít, nhưng Võ Thánh trở lên vẫn còn hiếm hoi như lông phượng sừng lân.

Bái nhập Đốc Sư Phủ, nếu như mình sờ đến ngưỡng cửa, vẫn rất có khả năng được chỉ điểm.

Đi theo hoàng đế...

Thì không cần nghĩ nữa.

Chỉ riêng việc hấn không mang họ “Tào”, đã khóa chặt giới hạn trên.

Hoàng đế sợ Tôn Tượng Tông thành bộ dạng gì, làm sao có thể bồi dưỡng thêm một Trần Tam Thạch nữa?

Cuối cùng.

Trong Tông Môn Lục còn ghi lại một loại thể chất tập võ đặc thù, Dịch Hình Huyền Thể.

Người có loại thể chất này, trước khi tập võ không có gì khác biệt so với người thường, nhưng một khi bắt đầu tập võ, bất kể tu luyện công pháp gì, đều sẽ dần dần cải tạo cơ thể thành thể chất phù hợp nhất với công pháp đó, người có Dịch Hình Huyền Thể, chỉ cần có đủ tài nguyên, nhất định có thể đạt đến cảnh giới Võ Thánh!

Vì vậy, Dịch Hình Huyền Thể cùng với Hỗn Nguyên Bá Thể và một vài thể chất hiếm có khác, được gọi chung là Tiên Thiên Võ Thánh Thể.

“Ta là Tiên Thiên Võ Thánh Thể?”

Trần Tam Thạch đọc đến đây, trong lòng không khỏi có chút cảm xúc dao động.

Hắn cũng không hoài nghi mình có thể trở thành Võ Thánh, xét cho cùng, với sự hỗ trợ của bảng kỹ năng và linh lúa, đó chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là hắn không ngờ rằng những thay đổi mà bảng kỹ năng mang lại cho hắn không phải là không có logic.

Thì ra là Dịch Hình Huyền Thê!

Trên đường đi, Trần Tam Thạch vẫn còn lo lắng rằng nếu những thẻ chất hỗn tạp của mình bị phát hiện tại thời điểm sờ xương thì phải làm thế nào, có vẻ như hắn đã quá lo lắng rồi.

【Kỹ năng: Đọc sách (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (496/800)】

Hắn gấp sách lại, ngẩng đầu lên.

Ở cuối con đường phía trước, một thành trì dần dần hiện ra trên đường chân trời, thành trì rất nhỏ, thậm chí còn không bằng Bà Dương huyện, phía trên cổng thành có viết ba chữ lớn “Đông Di Thành”.

Nơi này chỉ cách Lương Châu thành hơn mười dặm, nhưng kỳ lạ thay lại bị quân đội bao vây nghiêm ngặt.

Trên quân kỳ, có dòng chữ “Huyền Vũ Doanh” nổi bật.

Uông Trục nhìn thấy, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ.

Trần Tam Thạch hỏi: “Bao vây nơi đây làm gì?”

“Trần đại nhân không biết rồi.” Lý Thiên Tổng nói với giọng điệu thoải mái: “Một thời gian trước không phải là đang đối phó với bọn Man tộc sao, nhân lực không đủ, nên tạm thời điều động đệ tử tông môn hỗ trợ thủ thành, kết quả là ‘Thất Tuyệt Môn’ này lại dám cầu kết với bọn Man tộc phản quốc, mưu toan trong ứng ngoài hợp, phối hợp với bọn Man tộc chiếm lấy Lương Châu.”

Chương 225: Giải được

“Đương nhiên đây chỉ là mộng tưởng hảo huyền, vừa ra tay đã bị Lữ tướng quân trấn áp, sau đó dẫn theo một nghìn năm trăm đệ tử chạy trốn đến Đông Di Thành. “

“Đông Di Thành, Tây Di Thành, là hai tòa vệ thành của Lương Châu thành, là nơi chuyên dùng để đóng quân, bên trong không có bách tính, lương thảo dự trữ cũng không nhiều, hơn nữa hiện tại chiến sự đã kết thúc, nên không vội vàng xử lý bọn hắn, cứ bao vây lại trước đã. “

“Chiến lược dụng binh của Độc Sư đại nhân chúng ta, từ trước đến nay đều là giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Điều này đúng là không sai.

Cho dù chỉ có hơn một nghìn người, nếu tấn công thành một cách cưỡng ép cũng sẽ có rất nhiều thương vong.

Lương thực trong thành lại không nhiều, kéo dài thêm chỉ có hai lựa chọn: Một, mở cửa đầu hàng. Hai, chết đói.

“Nói trước cho sư đệ một chút thông tin.” Phòng Thanh Vân được Tôn Ly đẩy đi tới, chậm rãi nói: “‘Thất Tuyệt Môn’ này chỉ là một tông môn nhị lưu trong Lương Châu, lý do để bọn họ sống đến bây giờ, sư phụ lão nhân gia cũng có ý định dùng bọn họ làm bài kiểm tra tuyển phong, cụ thể thì như thế nào, đến lúc đó sẽ biết.”

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm.” Trần Tam Thạch cảm ơn.

“Thực ra cũng không hẳn là tiết lộ thông tin, rất nhiều người đã biết từ lâu rồi, nói cho người cũng chỉ là để công bằng hơn.” Phòng Thanh Vân làm một động tác mời: “Không biết có thể mời sư đệ mượn một bước nói chuyện không?”

“Có gì không thể?” Trần Tam Thạch xoay người xuống ngựa, từ tay Tôn Ly nhận lấy xe lăn, đẩy đi vào rừng cây ven đường: “Sư huynh có gì chỉ giáo?”

“Thứ này cho người.” Phòng Thanh Vân từ trong tay áo lấy ra một bình sứ: “Trong vòng hai tháng, người nếu như cảm thấy thân thể không khỏe, liền pha thứ này với nước uống, nếu như không sao, vứt đi là được, coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Trần Tam Thạch mở bình sứ ra, bên trong là bột thuốc màu đen như mực.

【Giải dược Bích Huyết Độc Lộ】

Giải dược.

Đúng rồi.

Tôn Độc Sư đại khái là biết hoàng đế hạ độc hắn.

Lúc đầu còn nói bảo hắn cứ làm theo, rõ ràng đã sớm chuẩn bị sẵn giải dược.

Chỉ là không nói rõ.

Hơn nữa còn nói hai tháng sau mới uống, đây là đang đợi xem hoàng đế có cho hắn giải dược không? Nếu có thì coi như không có chuyện gì xảy ra.

Làm như vậy, là không muốn để hắn và hoàng đế kết thù?

“Tại hạ đã biết.”

Trần Tam Thạch không hỏi thêm gì.

“Ừm, không còn chuyện gì khác nữa.” Phòng Thanh Vân nhẹ giọng nói: “Làm phiên sư đệ đây ta trở về, chúng ta sắp đến Lương Châu rồi.”

...

Mười dặm sau.

Một tòa thành lớn hiện ra trước mắt.

Thành này cao sáu trượng, ước chừng tường thành cũng dày năm trượng trở lên, nhìn một cái, gần như không nhìn thấy điểm cuối, giống như một đầu cự thú bằng đá nằm phục trên hoang nguyên.

Chính là hùng quan đệ nhất Bắc Cảnh, Lương Châu Thành.

“Mở cửa thành ——”

Sau khi xác minh thân phận, đoàn người hơn ngàn người thuận lợi vào thành.

Rõ ràng là nơi gần Man tộc nhất, quanh năm chiến loạn không ngừng, nhưng sự phồn hoa trong thành lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Bước qua cổng thành, là từng dãy lâu các cửa hàng, tiếng rao hàng của tiểu thương, tiếng trả giá của người dân, cùng tiếng cãi cọ, các loại âm thanh hội tụ lại, hóa thành khí tức nhân gian, một mảnh xe ngựa tấp nập, an cư lạc nghiệp.

“Trần đại nhân, xin mời đi theo ta.” Lý Thiên Tổng nói: “Chỗ ở của ngài và phu nhân, Phòng tướng quân đã sắp xếp ổn thỏa, còn về phần thuộc hạ của ngài, cũng sẽ được an trí chu đáo trong khu vực đồn trú của quân sĩ, xin ngài yên tâm.”

“Làm phiên rồi.” Trần Tam Thạch và những người còn lại từ biệt.

“Ôi chao, chuyến đi này làm ta mệt mỏi quá, cuối cùng cũng về đến nhà rồi.” Phòng Thanh Vân ho khan hai tiếng: “Làm phiền Ly sư muội đẩy ta về nhà.”

“Tứ sư huynh.” Tôn Ly lên tiếng, giọng nói mang theo sự lo lắng: “Trước đó ta gặp mấy người Tào Phiền, Doãn Hàn Văn, sao bọn họ đều từ kinh thành chạy đến Lương Châu tham gia tuyển phong, có cần thiết vậy không?”

“Những đệ tử nhập môn cuối cùng của sư phụ, đều là vì tuyệt học trong tay lão nhân gia người, đương nhiên là cần thiết.” Phòng Thanh Vân giơ tay ra hiệu dừng lại, mua mấy xiên kẹo hồ lô bên đường, hắt và Tôn Ly mỗi người một xiên: “Không chỉ có bọn họ, còn có người của thái tử, bệ hạ cũng phái người đến tham gia tuyển phong.”

“Thế chất bọn họ tốt, tài nguyên tốt, có vài người sắp Hóa Kinh rồi, lần tuyển phong này, e rằng sẽ là lần đặc sắc nhất từ trước đến nay.”

“Sắp Hóa Kinh rồi?” Tôn Ly cắn một nửa, lại lấy kẹo hồ lô ra khỏi miệng: “Tiểu sư đệ mới Luyện Tạng không lâu, có thể là đối thủ của bọn họ sao?”

“Muội dừng lại một chút.”

“Ừm?”

Xe lăn dừng lại, Phòng Thanh Vân quay người lại, cứ như vậy nhìn sư muội của mình, cũng không nói gì.

Chương 226: nhà mới

“Tứ sư huynh, huynh nhìn ta làm gì?” Tôn Ly khó hiểu.

“Không có gì.” Phòng Thanh Vân nhìn thấu không nói toạc, trên mặt mang theo ý cười khó hiểu: “Chỉ là cảm thấy, muội và vị Trần sư đệ này quan hệ khá tốt, sớm như vậy đã lo lắng cho hần.”

“Tứ sư huynh.” Tôn Bất Khí vừa vào thành, đã mua một đồng đồ ăn đồ chơi, vội vàng hấp tấp đuổi theo: “Bọn người Tào Phiền hình như rất lợi hại, không thì lúc đó huynh giúp Tam Thạch một chút đi.”

“Trình độ của hần, đổi lại những năm trước chắc chắn là thủ tịch chân truyền, năm nay vạn nhất không được chọn, chẳng phải quá thiệt thòi sao?”

“Sao, ngươi nghĩ sư huynh ta làm việc thiên tư?” Phòng Thanh Vân lấy sách cuộn đập mạnh vào đầu Tôn Bất Khí: “Cho dù ta có muốn, ngươi cho rằng đây là đang giúp Trần sư đệ? Đây là đang hại hần!”

“Lấy ngươi làm ví dụ, thể chất tuy bình thường, nhưng ngộ tính cực tốt, vốn dĩ cố gắng một chút, cũng sẽ không kém bọn người Tào Phiền quá nhiều, biết vì sao đến bây giờ vẫn còn đậm chân ở cảnh giới Luyện Cốt không? “

“Chẳng phải là vì dựa dẫm vào sư phụ sao? “

“Cho đến tận bây giờ, ta vẫn còn nhớ, lúc còn nhỏ ngươi đi học tư thực đánh nhau với người ta không lại, mở miệng ra là ‘Cha ta là Võ Thánh, sư huynh ta là Huyền Tượng, ta sẽ gọi bọn họ đến đánh nổ nhà ngươi’.”

“Đặc biệt là tên Thang Nhược Sơn đó, mỗi lần thật sự còn đi hù dọa người khác, không phải là ở trước mặt người ta một chường đập nát sư tử đá, thì là nhổ bọt liều rử, không dọa người ta khóc thì không thôi, triệt để làm hư người!”

“Người làm sao có thể khắc khổ tu luyện?”

“Chẳng có ý nghĩa gì, chuyện gì cũng có thể kéo lên người ta.” Tôn Bất Khí chuồn mắt.

“Ồ~” Phòng Thanh Vân bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nhíu mày: “Sư muội, nếu ta không nhớ lầm thì, Trần sư đệ đã thành thân, có vợ cả rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Tôn Ly hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, ánh mắt trong veo: “Lan tỷ tỷ nữ công rất giỏi, người cũng hiền lành, tâm địa cũng tốt.”

“Hồng rồi hồng rồi hồng rồi!” Phòng Thanh Vân nghe những lời khen không ngớt, đầu tiên là hô to không ổn, cuối cùng thở dài một tiếng: “Sư phụ lão nhân gia, phỏng chừng lại có thêm con giận rồi~”

“Sư huynh, huynh nói câu nào cũng đều không ăn nhập gì, rốt cuộc là đang nói gì vậy?”

Tôn Ly tự nhận mình không ngốc.

Làm sao hôm nay nàng nghe sư huynh mình nói chuyện, lại cứ như nghe đánh đổ, khó hiểu vô cùng.

“Trần đại nhân, chính là chỗ này.” Lý Thiên Tông dừng lại trước một trạch viện rộng rãi, mở miệng nói: “Phòng tướng quân đã sớm dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, còn chuẩn bị hai nha hoàn, nếu không đủ dùng thì ngài tự đi mua thêm hai người nữa.”

“Tốt nhất, là đi mua những đứa trẻ nhà nghèo từ tay bọn buôn người, dù sao cũng tốt hơn là bị bán vào thanh lâu đúng

không?”

“Còn có một câu phải nói rõ trước, người của Đốc Su Phủ chúng ta, không thể tùy tiện đánh chết hạ nhân để mua vui.”

“Đương nhiên, đây là trong trường hợp không phạm lỗi, nếu làm sai việc, nên phạt vẫn phải phạt.”

“Được rồi.”

“Những gì cần dặn dò ta đều đã dặn dò xong, tiếp theo Trần đại nhân cứ yên tâm ở đây, chờ thông báo tuyển phong. “

“Ừm, cũng có thể sẽ có người đến bái phỏng, dù sao những người có thể tham gia tuyển phong đều là những nhân tài trẻ tuổi ưu tú của một phương, sau này nói không chừng sẽ là một viên đại tướng, Trần đại nhân cứ tùy ý xử lý.”

“Làm phiền Lý Thiên Tổng, ngày khác mời ngài uống rượu.” Trần Tam Thạch chấp tay từ biệt.

Vị Lý Thiên Tổng này dặn dò quả thật có thể nói là tỉ mỉ, cũng là một công việc vất vả.

“Đến nhà mới rồi.”

Lúc này Trần Tam Thạch mới có thời gian nhìn kỹ trạch viện.

Tốt cho một đại trạch viện ba gian ba dãy.

Nếu đổi lại là ở Bà Dương huyện, cũng chỉ có quan huyện và một vài gia đình giàu có mới ở được một căn nhà như vậy.

Và hẳn thật ra cũng không cần một chỗ ở lớn như vậy, may mà còn có hai nha hoàn, nếu không thì chỉ riêng việc quét dọn cũng đủ làm cho Lan tử nhi mệt chết.

“Gặp qua lão gia, gặp qua phu nhân.”

Hai nha đầu còn đang tuổi xuân thì đi ra chào đón, cúi người hành lễ.

Trần Tam Thạch phát phát tay: “Ừm, các người lui xuống trước đi, có việc sẽ gọi các người.”

“Lão gia...” Hai nha hoàn nhìn nhau, rụt rè nói: “Ngài vẫn chưa thưởng tên cho chúng ta.”

“Tên?”

Trần Tam Thạch lúc này mới nhớ ra, sau khi bán mình làm nô lệ, họ không có tên của riêng mình.

Hắn thật sự không biết đặt tên: “Lan tử nhi, giao cho nàng.”

“Được, để ta.”

Cổ Tâm Lan nắm lấy tay hai nha hoàn, dịu dàng hỏi về gia cảnh, tuổi tác và tài nghệ của họ, cuối cùng một người được đặt tên Ti Cầm, một người được đặt tên Mặc Họa.

Hai người này đều bị phụ mẫu bán từ nhỏ, chuyên môn được bồi dưỡng bán cho đại hộ nhân gia làm nha hoàn, giá cả phi thường đắt đỏ.

Chương 227: Hậu công công

“Hình như ta không có tiền nuôi gia đình!”

Trần Tam Thạch đột nhiên nhận ra.

Hắn đánh trận hai tháng, trên người làm gì có tiền.

May mà trên người còn có chức quan lục phẩm Thừa Tín Giáo Ủy cộng thêm tước ngũ phẩm Phi Kỵ Ủy, đều có bổng lộc, chỉ là không biết đi đâu lĩnh, lát nữa còn phải đi hỏi thăm.

“Lão gia!” Mặc Họa chạy đến, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Bên ngoài có một vị công công đến, nói là gọi ngài ra tiếp thánh chỉ, có rất nhiều người.”

“Thánh chỉ?”

Trong lòng Trần Tam Thạch hiện lên những hồi ức không tốt.

Nhưng hắn và hoàng đế không có thù oán, cũng không có gì đáng sợ, hơn nữa tám phần là có ban thưởng gì đó.

Cho dù có chuyện gì không tốt, hắn cũng phải tiếp chỉ, ai bảo hiện tại thực lực còn quá yếu?

“Đi.” Trần Tam Thạch bước ra khỏi cổng lớn.

Chỉ thấy trước cổng trạch viện, có mười mấy chiếc xe ngựa kéo dài, đội hình như vậy, thu hút hàng trăm hàng ngàn người đến vây xem.

Người dẫn đầu là một đại thái giám mặc măng bào tôn quý, thắt lưng đeo ngọc bội, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khuôn mặt âm trầm và khí tức kéo dài, từ dáng vẻ, hắn cũng là người luyện võ.

Gã kéo giọng the thé đến chói tai mà nói: “Thánh chỉ đến, Thừa Tín Giáo Úy Trần Tam Thạch tiếp chỉ!”

“Thần, tiếp chỉ!” Trần Tam Thạch dẫn theo gia quyến quỳ xuống.

Vẫn là câu nói đó, thực lực yếu kém, thì chỉ có thể cúi đầu trước, nếu không chính là tự tìm đường chết.

“Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế, chiếu viết: Thừa Tín Giáo Úy Trần Tam Thạch, tại bờ sông Hồng Trạch dẫn bách tính vượt sông, cảm động thiên địa, Trẫm nghe mà muốn khóc, có thể có tướng lĩnh nhân dũng như vậy, thật là đại hạnh của Trẫm, đại hạnh của Đại Thịnh Triều. Đặc biệt thăng chức lên ngũ phẩm Võ Đức Tướng Quân, thêm vào đó đặc cách phong làm chính tam phẩm Thượng Khinh Xa Đô Úy, ban thưởng ngàn lượng vàng, năm vạn lượng bạc, ngàn tấm lụa, ba mươi viên bảo ngọc Luyện Tạng, một bình ngọc tử, khâm thử!”

“Thần lĩnh chỉ, khấu tạ thiên ân, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Trần Tam Thạch không thể không chu toàn cấp bậc lễ nghi, dập đầu tạ ơn.

“Đây là ai vậy?”

“Mới chuyển đến.”

“Dẫn bách tính vượt sông?”

“Ta có nghe nói chuyện này, hình như là vào lúc mười ngày Vân Châu, có một vị tướng lĩnh đi ra từ một huyện nhỏ, dẫn theo mấy vạn bách tính chạy trốn, để giúp bách tính vượt sông, hấn và bộ hạ đều suýt chết.”

“Còn có quan lại nguyện ý vì bách tính làm đến mức này sao?”

“Hoàng thượng cũng là thánh quân minh chủ!”

“Đúng đúng đúng, nếu không thì cũng không thể phong thưởng nhiều như vậy, ngàn vàng vạn bạc, ngàn tấm lụa, đây đủ cho bao nhiêu người cộng lại ăn uống cả đời rồi.”

“Còn trẻ như vậy đã được phong tam phẩm huân, đều có tư cách vào triều diện thánh rồi.”

“Người này tương lai nhất định là một phương đại quan!”

Người vây xem nghị luận sôi nổi.

‘Đồ chó hoang, hoàng đế lão nhi lại chiếm tiện nghi của lão tử!’

Trần Tam Thạch thầm chửi rửa trong lòng.

Hoàng đế lão nhi thông đồng với địch phản quốc, mười ngày Vân Châu tàn sát gần một triệu bách tính, bây giờ lại mượn việc ban thưởng hấn, đổi lấy tiếng thơm, thật sự là vô liêm sỉ đến cực điểm.

Đồ ban thưởng cho ít quá!

Phải ban thật nhiều vào!

Nếu không thì thật có lỗi với lần quỳ lạy này.

“Trần đại nhân, không mời ta vào trong ngôi một chút sao?” Lão thái giám nói với vẻ bề trên.

Trần Tam Thạch đứng dậy: “Công công mau mời vào, Mặc Họa mau đi pha trà.”

“Lão gia, trong nhà không có trà...” Mặc Họa chưa từng gặp cảnh tượng này, ngày đầu tiên “đi làm” đã gặp thánh chỉ, lại còn ngàn vàng vạn bạc, thật đáng sợ, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

“Công công, ta vừa mới chuyển đến đây, trong nhà thực sự trống rỗng.” Trần Tam Thạch nói: “Có lẽ phải làm phiên công công uống nước lã rồi.”

“Lão gia, nước lã cũng không có...” Ti Cầm rụt rè nói:
“Trong nhà còn chưa mua củ và bộ trà...”

“Thôi thôi, ta không vào nữa, cứ nói chuyện ở đây vậy.”
Đại thái giám dừng bước trước cửa, thở dài nói: “Nhà ta họ
Hậu, là giám quân của ba châu Tây Bắc, giám sát tất cả quân
đội, người có thể trực tiếp gọi ta là Hậu công công.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Hậu công công có gì phân phó?”

Giám quân.

Giám sát đương nhiên là Tôn Tượng Tông, hẳn là địa vị
của người này trong cung cũng rất cao.

“Người mới được phong ngũ phẩm Phi Kỵ Úy, nhanh như
vậy đã được gia phong tam phẩm Thượng Khinh Xa Đô Úy,
vượt xa so với huân giai mà tu vi Luyện Tạng nên có.”

Hậu công công kéo dài giọng nhấn mạnh: “Trần đại nhân,
hiểu rõ ý nghĩa trong đó không?”

“Thiên ân của bệ hạ, mặt tướng nhất định ghi khắc trong
lòng, một khắc cũng không quên!” Trần Tam Thạch nói từng
chữ từng chữ: “Một khắc cũng không quên!”

“Tốt, người quả nhiên cơ linh!”

Hậu công công vẫy tay, ra hiệu cho thái giám dưới trướng
bưng rượu ngon do vua ban thưởng lên: “Trần đại nhân, đừng
có cô phụ thánh ý.”

Chương 228: hạn chế

【Giải dược Bích Huyết Độc Lộ】

Trần Tam Thạch nâng lên ngực tửu, uống cạn một hơi.

Cứ hạ độc mãi, cũng không phải biện pháp.

Bởi vì thời gian lâu dài kiểu gì cũng sẽ độc phát, không thể cứ cho một loại độc dược mãi tính, mỗi một thời gian lại ban thưởng chút đồ ăn thức uống, làm như vậy kẻ ngốc cũng sẽ phát hiện ra điều không ổn, chỉ sẽ làm tăng thêm hiềm khích giữa quân thần.

Chỉ bằng giải độc, sau đó ban thưởng thật lớn, ngược lại có thể lung lạc lòng người.

Nếu không phải Trần Tam Thạch thông qua 【thấy thuốc biết phương】 đã sớm biết có độc, lại thêm dưới cơ duyên xảo hợp biết rõ nội tình của Vân Châu, e rằng thật sự sẽ cho rằng đây là một minh quân nhân nghĩa, từ đó mang ơn.

Thủ đoạn dùng người của bậc đế vương!

“Tốt.” Hậu công công nhìn hấn uống cạn rượu, lộ ra ý cười: “Trần đại nhân tiếp theo phải ở lại Đốc Sư Phủ tuyên phong, cho nên...”

“Công công yên tâm.” Trần Tam Thạch nhanh nhẩu đáp: “Thần dù ở đâu, cũng mãi mãi nhớ mình là thần tử của Đại Thịnh triều, là thần tử của bệ hạ.”

“Ngươi đúng là người hiểu chuyện, ta thích! Được rồi, ngay cả trà cũng không có, rượu và thức ăn chắc chắn cũng không có, nhà ta liền đi trước.”

Hậu công công hài lòng rời đi.

Những người còn lại giúp Trần Tam Thạch chuyển đồ vào Trần phủ, sau đó mới dám cáo lui.

Đóng cửa nhà lại.

Trần Tam Thạch lập tức lấy ra bảo dược Luyện Tạng, bắt đầu tu luyện.

Ngàn vàng vạn bạc cộng thêm ngàn tấm lụa, quả thật đủ cho hắn dùng một thời gian.

Nhưng thứ thật sự đáng giá, vẫn là bảo dược!

Cảnh giới tu vi đến Luyện Tạng trở lên, dược vật cần thiết cơ bản không thể dùng tiền bạc để đo lường.

Dược liệu thật sự trân quý, đều là có giá mà không mua được, bởi vì yêu cầu về năm tuổi và hoàn cảnh sinh trưởng quá hà khắc, đây cũng là lý do tại sao Luyện Tạng ở Bà Dương huyện coi như là đã đến giới hạn về tài nguyên.

Ngay cả ở Bát Đại Doanh, bảo dược cũng không phải ai muốn ăn cũng có.

Bởi vì Bát Đại Doanh luân chuyển điều động, bản thân không có tài sản cố định, mọi vật tư quân nhu, đều phải do triều đình cấp phát cung cấp, cộng thêm sự hỗ trợ của địa phương để duy trì.

“May mà, ta tạm thời sẽ không thiếu.”

Trần Tam Thạch kiểm tra bảo dược không có vấn đề, liền ăn vào bụng, dưới dược lực mạnh mẽ phối hợp với luyện thương.

Ba mươi viên bảo dược, đủ để chống đỡ đến khi hắn đạt đến Hóa Kinh!

Giá trị cộng lại, đâu chỉ ngàn vàng?

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (tinh thông)】

【Tiến độ: 288/1000】

Cộng thêm linh lúa, độ thuần thực tăng lên với hiệu suất kinh người!

Theo lẽ thường, sau khi bước vào Luyện Tạng, tốc độ tăng tiến tu vi chắc chắn sẽ càng ngày càng chậm.

Nhưng hắn có lòng tin, trong vòng một tháng, sẽ đột phá đến Luyện Tạng tiểu thành.

Trần Tam Thạch vốn định bế quan.

Nhưng ngày hôm sau, nhà hắn lại trở nên náo nhiệt.

Thiếp mời, từ sĩ thân, thế gia, tông môn, cho đến quan viên to to nhỏ nhỏ, một lượng lớn thiếp mời được gửi đến Trần phủ, trong lúc nhất thời, đông như trẩy hội, người đến người đi không ngớt.

Được thánh chỉ phong thưởng, phô trương lớn như vậy, dù không phải quan ở kinh thành, cũng cho thấy tiền đồ tương lai không tệ, có người muốn kết giao cũng là chuyện bình thường.

Trần Tam Thạch cũng không cự tuyệt.

Sau này tài nguyên dùng để tu luyện sẽ càng ngày càng nhiều, không thể đảm bảo sẽ không cần đến nhà nào.

Chỉ là tạm thời, thật sự không thể đi qua.

“Tam Thạch!”

Buổi trưa hôm nay, Trần Tam Thạch ăn cơm xong đang luyện thương trong sân.

Tôn Bất Khí tìm đến cửa: “Đi thôi, ta thay bọn hắn đến mời người đi tham gia yến hội, yến hội tuyển phong, nhất định phải đi.”

“Yến hội tuyển phong?” Trần Tam Thạch nhân cơ hội hỏi: “Vừa vặn, người nói cho ta biết, quy trình cụ thể của tuyển phong có những gì?”

Rất nhanh, dưới sự giảng thuật của Tôn Bất Khí, hần cơ bản đã làm rõ quy trình.

Tuyển phong tổng cộng chia làm hai loại lớn, võ quan dự bị và tướng lĩnh dự bị.

Có thể đến tham gia tuyển phong, đối với tuổi tác đều có hạn chế.

Trong hạn chế tuổi tác, đạt đến Luyện Tạng trở lên, là có thể tham gia tuyển phong tướng lĩnh dự bị.

Ngoài ra, mỗi lần tuyển phong sẽ nhận tám đệ tử nội môn, nhưng thủ tịch chân truyền, chỉ nhận một người!

Khảo hạch tổng cộng có năm đạo.

Một, bày trận.

Hai, xông trận.

Ba, ra trận, cũng chính là thực chiến.

Bốn, tỷ võ.

Năm, căn cốt, để phán đoán hạn mức cao nhất, sau đó căn cứ vào hạn mức cao nhất quyết định đầu tư bao nhiêu tài nguyên.

Tầng tầng khảo hạch, cơ bản là tương đương với một loại khảo thí võ cử khác.

Khác biệt ở chỗ sau khi thông qua khảo hạch, sẽ trực tiếp ở lại Bát Đại Doanh nhậm chức, tiếp nhận Tôn Tượng Tông truyền thụ võ nghệ.

“Tam Thạch, năm nay là khó khăn nhất.” Tôn Bất Khí thở dài nói: “Doãn Hàn Văn, Tào Phiền mà người gặp lần trước,

ngay cả cháu trai của Nghiêm Các Lão cũng đến, còn có Thiếu
tông chủ Thông Thiên Kiếm Tông ở Lương Châu, đệ tử Phách
Nguyệt Sơn Trang, vân vân...”

Chương 229: đi xem trước

“Đa số bọn họ đều là Luyện Tạng viên mãn! “

“Hơn nữa do năm nay người đến đông đủ đặc biệt sớm, tuyển phong mười ngày sau sẽ chính thức bắt đầu! “

“Tam Thạch, người có phải là mới Luyện Tạng tinh thông không?”

“Những người này, khác với đối thủ trước đây, từng người đều là thể chất đặc thù, đặt ở bất kỳ nơi nào trên giang hồ, cũng đều là tồn tại vô địch cùng cảnh giới, người e rằng rất khó lại vượt cảnh giới thắng bọn họ.”

Đối với Trần Tam Thạch, những điều này có thể tạm thời gác qua một bên.

Điều hấn quan tâm là, chỉ có một vị trí chân truyền duy nhất!

Không chỉ là đệ tử cuối cùng của nhóm tuyển phong, mà còn là chân truyền cuối cùng, ý nghĩa của điều này không cần phải nói nhiều.

Tiên pháp.

Có lẽ chỉ khi trở thành chân truyền duy nhất, hấn mới có thể tiếp xúc với phương pháp đột phá cảnh giới trên Võ Thánh!

“Nếu nói như vậy.”

“Ta thật sự phải cảm hạo nhất mới được.”

Trần Tam Thạch cũng biết, những người đến từ danh môn thiên hạ, khẳng định sẽ khác với những nơi thâm sơn cùng cốc

như Bà Dương huyện.

Lấy cảnh giới Luyện Huyết làm ví dụ.

Phần lớn mọi người ở Bà Dương huyện, đều chỉ là một chữ “Đại”.

Còn hãn thì khí huyết lưu chuyển toàn thân, có thể giống nhau sao?

Bất kể là hoàng gia hay các danh môn khác, dù có kém đến đâu, cũng sẽ không kém đến mức nào, ít nhất tài nguyên tuyệt đối là đủ, chưa kể, thiên phú cũng không tệ.

Phụ mẫu danh môn ít nhất có một người là võ giả cảnh giới cao, cộng thêm việc kẻ có tiền nhiều con cái, mỗi thế hệ cơ bản đều có thể sinh ra một người có thiên phú coi như không tệ, vận khí tốt thì có thể sinh ra thiên tài.

Vượt cấp khiêu chiến chắc chắn có độ khó.

Hơn nữa, đối với cảnh giới Luyện Tạng, võ giả có thể có thêm một trạng thái đặc biệt là “bạo huyết”, gia tăng sức mạnh đáng sợ đến cực điểm, vượt qua một cảnh giới cũng chưa chắc đã thắng được, chưa kể hãn mới chỉ công pháp tinh thông, ít nhất cũng phải đạt đến mức tiểu thành mới được.

Chỉ là thời gian tương đối gấp.

Một khi chiến tranh nổ ra, các quan tuyển phong trên toàn quốc sẽ được triệu tập trước thời hạn, dẫn đến việc tuyển phong diễn ra sớm hơn nhiều.

Hãn muốn đạt đến Luyện Tạng Tiểu thành, nhanh nhất cũng phải mất hai mươi ngày.

Trừ khi có thể có thêm một ít thịt thú, hơn nữa còn là thịt dị thú, cộng thêm việc tìm một người ngày ngày luyện tập cùng mình, không ngừng nghỉ ngày đêm, có lẽ có thể nhanh hơn một chút.

“Thôi, đi xem trước đã.”

Trần Tam Thạch cùng với Tôn Bất Khí ngồi xe ngựa lên đường.

Người ở huyện lần đầu tiên vào thành, trên đường đi hắn cũng không nhìn được vén rèm xe ngắm cảnh phố phường, khi đi qua ngã tư đường náo nhiệt, nhờ vào thị lực tốt, hắn nhìn thấy mấy tờ cáo thị trên đó.

Trong đó, có hai tờ khiến hắn đặc biệt chú ý.

Lệnh truy nã Vu Thần Giáo, và lời ca tụng hắn đưa bách tính vượt sông.

Trần Tam Thạch hỏi: “Lương Châu Thành cũng có Vu Thần Giáo?”

“Đương nhiên là có.” Tôn Bất Khí dựa vào ghế, ăn một loại quả không rõ tên, nói: “Vu Thần Giáo làm loạn khắp nơi, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, toàn thiên hạ, cơ bản đều có bóng dáng của bọn chúng, hơn nữa cũng không hoàn toàn là Man tộc, bọn chúng ở Trung Nguyên cũng có không ít tín đồ, rất khó phân biệt từ ngoại hình, cả ngày trốn trong bóng tối quấy nhiễu thiên hạ, khuấy động phong vân.”

“Ví dụ như Thất Tuyệt Môn ở Đông Di Thành, theo ta thấy, tám chín phần mười là do bọn chúng châm ngòi thổi gió.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch kỳ thật rất sớm đã nghe nói Vu Thần Giáo làm loạn khắp nơi, Bà Dương huyện trước sự kiện tiên báo không có, là bởi vì không xứng.

Địa phương quá nhỏ, giá trị chiến lược không đủ lớn, đến mức Vu Thần Giáo cũng lười đến.

“Còn có.” Tôn Bất Khí ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: “Tín đồ trong Lương Châu Thành, chuyên môn giết võ giả, lúc

đầu giết cảnh giới thấp, về sau giết cảnh giới càng ngày càng cao, nghe nói lúc trước đánh trận, ngay cả đại đệ tử có thiên phú tốt nhất của Phách Nguyệt Sơn Trang cũng chết.”

“Giết võ giả?”

Trần Tam Thạch âm thầm suy nghĩ.

Vu Thần Giáo dùng trăm vạn bách tính huyết tể, vậy mà còn dám giết người tập võ, thứ trong tay bọn chúng không giống tiên bảo, ngược lại giống tà ma chi vật, đều cần dùng mạng người làm nhiên liệu.

“Chẳng qua ngươi đừng lo lắng.” Tôn Bất Khí bổ sung: “Chết phần lớn đều là đệ tử tông môn và giang hồ nhân sĩ, rất ít dám ra tay với người của Bát Đại Doanh, hơn nữa sau khi đánh xong trận, cha ta đều sẽ ra tay điều tra thật kỹ.”

Lúc trước ở Bà Dương huyện, mấy võ quán ngày ngày bắt bách tính thử thuốc.

Hiện nay đến Lương Châu, tông môn cũng trở thành đối tượng bị Vu Thần Giáo bức hại.

“Chuyện A Mộc Cổ mất tích...”

Nhắc tới Vu Thần Giáo, Trần Tam Thạch liền không nhịn được nhớ tới vị cao thủ cảnh giới Thông Mạch này.

Chương 230: Tiên Hạc Lâu

Trong lòng hắn có chút lo lắng, tuy rằng lúc đó trước mặt năm ngàn kỵ binh, nói A Mộc Cổ bị Tôn Tượng Tông giết, dưới trời xui đất khiến, về sau Đốc Sư còn thật sự lộ diện, nhưng ở giữa vẫn có lỗ hổng.

Nếu Tôn Tượng Tông đã sớm đến nơi, cũng không cần bọn họ chặn đường, dẫn đến tử thương thảm trọng.

May mà, cho dù Vu Thần Giáo hoài nghi đến trên người hắn, cũng sẽ không chia sẻ tình báo này với Thịnh Triều.

Nếu hoàng đế lão nhi có được tiên bảo, sẽ trả lại cho Man tộc sao, bọn chúng chỉ có thể âm thầm điều tra.

Tiếp theo, không gì khác hơn là phải cẩn thận một chút.

Hơn nữa, nếu thật sự có người đến nữa, Trần Tam Thạch dưới tình huống bảo đảm an toàn của bản thân, sẽ thử bắt sống một người, hỏi kỹ về chuyện tiên bảo, xem có giống với phỏng đoán của hắn không.

“Tam Thạch.” Tôn Bất Khí cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn: “Bệ hạ đã công bố công lao của ngươi cho toàn thiên hạ, hôm nay e rằng có không ít người muốn kết giao với ngươi.”

“Ừm.” Trần Tam Thạch gật đầu.

Địa điểm dự tiệc, được gọi là “Tiên Hạc Lâu”, có thể coi là Bát Bảo Lâu của Lương Châu Thành, nhưng bởi vì là châu thành, mức độ xa hoa tự nhiên không phải là một huyện thành nhỏ nhỏ có thể so sánh.

Mặc dù vậy, hôm nay Tiên Hạc Lâu vẫn bị bao trọn.

Cả con đường đậu đủ loại xe ngựa sang trọng, có thể thấy thân phận của những người tham gia bữa tiệc này tôn quý như thế nào.

“Khụ khụ!” Tôn Bất Khí hắng giọng: “Tam Thạch, trước tiên ta sẽ giảng giải cho ngươi một chút, những người ở đây hôm nay, đại khái có thể chia thành ba nhóm thế lực.”

“Thứ nhất, là người của bộ hạ. “

“Thứ hai, là người của thái tử điện hạ. “

“Thứ ba, là người của các danh môn. Bên trong danh môn, lại có sự phân hóa, có người thân cận với phe này phe kia.”

Đây đâu phải là một bữa tiệc bình thường, rõ ràng là một cuộc giao tiếp phức tạp trên triều đình.

“Ngươi còn có thể phân biệt rõ ràng điều này.”

Trần Tam Thạch cảm thán, xuất thân khác nhau, tầm nhìn tự nhiên cũng khác nhau.

Hắn thật sự cần Tôn Bất Khí đi cùng, nếu không đi vào sẽ mù tịt, không biết ai ra ai, không biết nên ứng phó như thế nào.

“Người của tông môn cũng có thể tham dự tuyển phong?”
Trần Tam Thạch hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Tôn Bất Khí trả lời: “Các địa phương, vườn thuốc, thậm chí cả núi, đều bị các tông môn và gia tộc lớn chiếm phần lớn, bất kỳ nhu yếu phẩm quân sự nào cũng cần họ giúp đỡ chia sẻ, tương ứng, tự nhiên cũng phải cho họ cơ hội.”

Hiện tượng thôn tính đất đai, phân hóa giai cấp, tự nhiên không thể chỉ tồn tại ở Bà Dương huyện.

Toàn bộ Đại Thịnh triều, đều như vậy.

Muốn các tông môn ngoan ngoãn hợp tác, cần phải cho cơ hội, sau này làm quan, địa vị càng thêm vững chắc, cứ như vậy tuần hoàn, nếu không có hạn chế, tông môn chính là thô hoàng đế.

Trần Tam Thạch không khỏi nhớ lại, kiếp trước đọc những câu chuyện lịch sử nhỏ, hoàng đế khai quốc Đông Hán: “vị diện chi tử” Lưu Tú chính là nhận được sự ủng hộ của danh gia vọng tộc Trung Nguyên, mới có thể thành tựu đại sự, giống như Tào Tiếp lúc ban đầu.

Trong lúc trò chuyện, hai người bước vào Tiên Hạc Lâu.

Sau khi vào cửa, không có bất kỳ tiếng ồn ào nào, chỉ có thanh âm nhỏ giọng trò chuyện cùng với thanh âm tấu nhạc du dương, những người lui tới đều là quan to hiển quý, không có ai là người bình thường.

Ngay cả những người được chọn làm tuyển phong, cũng chỉ có vài người cảnh giới Luyện Tạng trở lên mới được tham gia bữa tiệc này.

Có người quen.

Tào Phiền, Doãn Hàn Văn.

“Chúc mừng thế tử, Doãn công tử, lập đại công ở Vân Châu!”

...

“Bất Khí huynh đến rồi?”

“Bất Khí huynh, đã lâu không gặp!”

Không ít người tiến lên bắt chuyện với Tôn Bất Khí: “Vị bên cạnh huynh, chính là Trần đại nhân phải không?”

“Ôi chao, chuyện giúp bách tính vượt sông, thiên hạ đều biết!”

“Trần đại nhân còn trẻ như vậy, đã được bề hạ thưởng thức, tương lai nhất định thăng tiến nhanh chóng!”

...

Rất nhanh, bên cạnh Trần Tam Thạch đã vây quanh một đám đông.

Phần lớn đều là con cháu thế gia trẻ tuổi.

Tôn Bất Khí giới thiệu: “Vị này là thiếu tông chủ Thông Thiên Kiếm Tông - Lộ Thư Hoa. Vị này là Linh Hư Môn - Sở Thiên Thư, Tiên Hạc Lâu này là sản nghiệp của Sở huynh.”

“Lộ huynh, Sở huynh.”

Trần Tam Thạch lần lượt đáp lại, xem như không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, không cần phải lấy lòng ai, cũng sẽ không đắc tội ai.

“Lộ Thư Hoa là một trong những đối thủ cạnh tranh nặng ký của ngươi, trời sinh Kiếm Tâm Thể, đã Luyện Tạng viên mãn, kiếm pháp siêu quần, thực lực không tầm thường.”

Tôn Bất Khí chỉ về phía xa, các đệ tử tông môn đứng cùng một chỗ với Tào Phiền, hạ thấp giọng nói: “Kia là thiếu trang chủ Phách Nguyệt Sơn Trang Ôn Thu Thực, gần đây vẫn luôn nịnh bợ thế tử, còn có những người bên cạnh, đều như vậy.”

Chương 231: Tử lượng tốt

Trên thực tế.

Nhìn khắp trong ngoài Tiên Hạc Lâu, quả thật người bên cạnh Tào Phiền là nhiều nhất, mọi người đều cung kính với hắn.

Việc đầu tiên của mọi người khi vào cửa, chính là đi kính rượu hắn, sau đó mới trò chuyện kết giao cùng với những người khác.

“Ài~” Tôn Bất Khí thở dài nói: “Hiện nay vừa là Tuần Phủ vừa là thái giám Giám Quân, trong Bát Đại Doanh có hai Tọa Doanh Tướng Quân đại doanh là người của thái tử, bọn họ nhìn ra cha ta sắp giải giáp quy điền, sớm như vậy đã bắt đầu làm trò người đi trà lạnh!”

Giải giáp quy điền?

Trần Tam Thạch thầm nghĩ e rằng không đơn giản như vậy.

Cảnh tượng trước mắt, càng nhìn càng giống với suy đoán trước đó của hắn, Tôn Độc Sư, không còn sống được bao lâu nữa.

Nhóm người này, chính là đến chia cắt thế lực Bát Đại Doanh.

Tôn Độc Sư sờ dĩ mặc kệ như vậy, rất có thể cũng đang nghĩ trăm phương ngàn kế, tìm kiếm đường lui cho hai đứa con còn lại của mình.

Bởi vì...

Giống như không nghe nói có đệ tử chân truyền nào khác đột phá đến phía trên Võ Thánh, có thể tiếp nhận vị trí của Tôn Độc Sư bảo vệ người nhà.

.....

“Giả nhân giả nghĩa!” Doãn Hàn Văn nổi giận đùng đùng mắng: “Thế tử, người này giả tạo đến cùng cực! Ta nói làm sao lúc đó bỏ qua chiến công không muốn, nhất định phải ở lại yểm hộ bách tính qua sông, chẳng qua là muốn dùng trò này, kiếm chút thanh danh cho mình, hết lần này tới lần khác đương kim thánh thượng nhân hậu, thật sự bị hắn lừa gạt.”

“Đúng vậy thế tử.” Ôn Thu Thực phụ họa nói: “Hắn vậy mà cũng không chủ động tới kính rượu ngài, được phong một cái tam phẩm huân, thật sự cho rằng mình quý giá lắm sao?”

Tào Phiền nâng chén rượu, chậm rãi nói: “Không chỉ Hoàng gia gia, ngay cả phụ thân ta cũng rất thương thức hắn, còn hy vọng bản thế tử kết giao thật tốt cùng với hắn, ta cũng rất đau đầu, không biết một tên Luyện Tạng đến từ nông thôn, dù là Cửu Long Chi Thể, thì có thể làm được gì.”

“Đúng vậy, thế tử ngài chính là Long Tâm Hồ Cốt, Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể.” Doãn Hàn Văn kính phục nói: “Lần tuyển phong này, không ai có thể tạo thành uy hiếp cho ngài.”

“Ừm, đây là tự nhiên.” Tào Phiền ngữ khí bình tĩnh: “Phụ thân cũng không phải là lo lắng chuyện này, có lẽ là muốn thu hắn làm thuộc hạ.”

“Ta đi bảo hắn tới kính rượu thế tử!”

Ôn Thu Thực nói xong liền muốn đi qua, không ngờ đối phương chủ động đi tới.

“Tham kiến thế tử.”

Trần Tam Thạch trước tiên hành lễ, sau đó kính rượu.

Hắn không quên sự ngạo mạn khinh miệt của đối phương ở bờ sông Hồng Trạch, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho, liền một mực khẳng định hắn là đào binh.

Nhưng hiện tại tốt nhất vẫn là đừng xé rách da mặt, dạng vậy dù sau này thật sự có mâu thuẫn mà xử lý đối phương, cũng sẽ không dễ dàng bị người khác hoài nghi.

Tào Phiền cười như không cười: “Rượu này của Trần huynh, kính có phải hơi muộn rồi không?”

“Thế tử đừng trách, tại hạ lần đầu tiên nhìn thấy tràng diện lớn, khó tránh khỏi có chút thất lễ, ta tự phạt ba chén.”

Trần Tam Thạch nói xong, liên tục uống ba chén.

“Tửu lượng tốt.”

Tào Phiền lúc này mới hài lòng.

Ở đây, cũng không phải toàn là đệ tử phú quý, cũng có một số người đến từ địa phương nhỏ, xuất thân nghèo khó.

Nếu là tuyển phong trước đây, bữa tiệc này kỳ thật thật sự chỉ là để kết giao lẫn nhau.

Nhưng vì là lần cuối cùng của Tôn Tượng Tông, lại thêm ngay cả thế tử của thái tử cũng tới, cục diện liền trở nên phức tạp, trở thành một buổi giao tế triều đình, bên đổ để lựa chọn.

Độc Sư Phủ, thái tử, còn có Nghiêm Đăng.

Cháu trai của Nghiêm Các Lão cũng có mặt.

Ba bên đổ, xem mỗi người lựa chọn như thế nào.

Bởi vì Tôn Độc Sư uy vọng quá lớn, vẫn như cũ có một nửa đều là chọn bên đổ Độc Sư Phủ.

Phần còn lại nhận thấy tình thế tế nhị, hoặc là lựa chọn Tào Phiền, hoặc là lựa chọn cháu trai của Nghiêm Các Lão.

Sau khi biết được đại khái những người tham gia tuyển phong là ai, Trần Tam Thạch cũng không còn hứng thú ở lại nữa, dù thế nào hắn cũng phải nghĩ cách tranh giành hạng nhất, bái kiến các đại thế lực cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hắn đặt chén rượu xuống, đang định rời đi cùng với Tôn Bất Khí thì bỗng nhiên có người bưng chén rượu đi tới trước mặt, giọng nói hùng hồn vang vọng khắp nơi.

“Tại hạ Bạch Đình Chi đến từ Quảng Lăng Huyện, nghe đại danh Trần tướng quân đã lâu!”

“Trần tướng quân mang bách tính vượt sông, cảm động trời đất, thật là tấm gương cho những người luyện võ, những người tòng quân như chúng ta!”

“Cạn chén!”

Giọng nói của người này cực kỳ vang dội.

Khiến cho hầu như tất cả mọi người đều phải ngoái đầu nhìn lại.

Bạch Đình Chi không liếc mắt nhìn ai, cứ đứng thẳng tắp ở đó, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

“Người này từ đâu tới vậy, sao lại không hiểu quy củ như thế?”

Chương 232: Bạch Đình Chi

“Nhìn cách ăn mặc, cũng là một người từ nông thôn lên...”

“Sau khi vào cửa, hẳn đáng lẽ phải kính rượu thể tử trước mới đúng, muốn kết giao với Trần đại nhân thì cũng nên âm thầm kín đáo, lớn tiếng như vậy chẳng khác nào đang...”

Bái kiến, nịnh bợ!

Nhưng vấn đề là, Trần Tam Thạch vẫn chỉ là một ngôi sao mới nổi, tu vi cảnh giới cũng không tính là cao, lại càng không có bối cảnh thâm hậu, căn bản không có tư cách mở “bến đò” của riêng mình.

“Chờ một chút.” Ôn Thu Thực nheo mắt lại, trách mắng: “Thế tử đứng trước mặt người, người không kính rượu thế tử trước?!”

“Thế tử?” Bạch Đình Chi thẳng thắn nói: “Ta không quen biết thế tử, chỉ quen biết Trần tướng quân!”

Hiện tại Trần Tam Thạch được sắc phong làm chính ngũ phẩm Võ Đức Tướng Quân, đích xác là một vị tướng quân chân chính.

“Tên ngốc từ đâu tới vậy!” Doãn Hàn Văn tức giận nói: “Ngay cả Trần đại nhân nhà người còn phải kính rượu thế tử trước, người có hiểu quy củ không?!”

“Bạch huynh đệ, mau kính rượu thế tử đi.” Trần Tam Thạch cũng bị tình huống bất ngờ này làm cho suýt chút nữa không kịp phản ứng: “Đừng ngây ra đó nữa.”

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra, thanh niên này là một kẻ ngốc nghếch, hoàn toàn không hiểu quy củ.

Lần này, coi như đã đắc tội với vị thế tử vốn đã kiêu ngạo kia.

“Người là thế tử? Trần tướng quân bảo ta kính rượu người!” Bạch Đình Chi lại một lần nữa khiến mọi người ngạc nhiên: “Cạn chén!”

“Người này sao lại đàn độn như Chu Đồng vậy?” Trần Tam Thạch không đành lòng nhìn thẳng.

Tào Phiền bị chọc tức đến khóe miệng giật giật, híp mắt lại: “Chó hoang từ đâu ra, cũng xứng uống rượu với bản thế tử?”

“Không uống thì thôi, người mắng người làm gì?” Bạch Đình Chi trợn mắt nhìn thẳng: “Người muốn đánh nhau?!”

“Cút ra ngoài!” Lại có một công tử ca mặc áo gấm đi tới, chính là cháu trai của đương kim thủ phụ nội các Nghiêm Lương - Nghiêm Trường Khanh, hất chắp tay thi lễ nói: “Thế tử, người này vừa nhìn là biết là kẻ nhà quê không hiểu quy củ, người hà tất phải so đo với hắn?”

Dưới ánh mắt ra hiệu của Trần Tam Thạch, Bạch Đình Chi mới chắp tay rời đi.

“Nghiêm Trường Khanh, đến lượt người nói chuyện sao?” Tào Phiền không hề che giấu sự thù địch trong giọng nói: “Người lấy đâu ra gan chó, chạy đến Lương Châu tranh giành vị trí tuyển phong với ta?”

“Tuyển phong vốn là cạnh tranh công bằng, hơn nữa tại hạ cũng là phụng thánh chỉ mà đến.” Nghiêm Trường Khanh cúi đầu, lời nói cung kính, nhưng giọng điệu rất bình thản: “Mong thế tử đừng trách.”

“Được, vậy cứ chờ xem.” Tào Phiền cười lạnh, nhìn về phía Trần Tam Thạch: “Trần huynh, ta nhắc nhở người, cha con Nghiêm gia là châu châu cuối thu, không nhảy nhót được

mấy ngày nữa đâu, đừng đứng nhằm đội, hối hận cũng không kịp.”

Rõ ràng, đây là xem hấn như người của Nghiêm Đảng.

Trên thực tế, dù Nghiêm Trường Khanh không đứng ra nói đỡ, cũng không thoát khỏi tầng quan hệ này.

Trên triều đình đảng phái phức tạp.

Rõ ràng nhất là Nghiêm Đảng, cùng với Cao đảng.

Trên mặt bàn không thể nói.

Nhưng trên thực tế, người trên triều đình cơ bản đều biết rõ sau lưng hai đảng, chính là hoàng đế và thái tử.

Trần Tam Thạch vừa tiếp thánh chỉ, tự nhiên dễ bị coi là người của hoàng đế, cũng coi như thân cận với Nghiêm Đảng.

Dù hấn có không nguyện ý một ngàn lần, cũng không thể không bị cuốn vào đấu tranh đảng phái.

Đây là điều khó tránh khỏi khi làm quan trên triều đình.

May mà hấn không ở kinh thành, ít nhất không cần ngày ngày đấu đá, nếu không, lúc lên triều ngay cả việc bước chân nào vào hoàng cung trước cũng phải suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định.

E rằng.

Đây cũng là hoàng đế cố ý làm vậy.

Chia người dưới tay thành mấy nhóm, để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, tiện cho hoàng đế lão nhi nắm quyền.

“Trần đại nhân, vừa rồi vẫn chưa kịp chào hỏi, thứ lỗi.” Nghiêm Trường Khanh tiến thế tử ra về, rồi thông thả lên tiếng: “Tuy nhiên, sau này người cần phải quản lý tốt thuộc hạ của mình. May mà đây chỉ là yến hội riêng tư, nếu là ở triều đình...”

“Người này không phải thuộc hạ của ta.” Trần Tam Thạch đáp: “Nhưng dù sao, vẫn đa tạ Nghiêm thiếu gia.”

“Trần đại nhân khách khí rồi.” Nghiêm Trường Khanh tiến đến gần, mỉm cười nói: “Ngươi và ta đều là bề tôi của bệ hạ, tiếp theo trong cuộc tuyển phong, chúng ta còn phải giúp đỡ lẫn nhau. Nếu ta giành được vị trí đứng đầu và nhận được chân truyền, tương lai Trần đại nhân nhất định sẽ là một vị tướng trấn giữ một phương dưới trướng ta.”

“Nghiêm huynh.” Tôn Bất Khí ngắt lời: “Có khả năng nào, Tam Thạch có thể tự mình giành được vị trí đứng đầu và nhận chân truyền không?”

“Ồ?” Nghiêm Trường Khanh nhếch mép: “Không phải ta coi thường, chỉ là Trần đại nhân dường như mới bước vào Luyện Tạng không lâu đúng không? Máy người chúng ta kém nhất cũng đã Luyện Tạng tiểu thành, ví như ta, chỉ còn một bước nữa là có thể Hóa Kinh. Không nói đến những vòng trước, chỉ riêng vòng cuối cùng là tử võ, e rằng dù thế nào cũng không qua được.”

Chương 233: La Thiên sơn mạch

“Còn về phần ta, trên giấy tờ tuy có kém thế tử một chút, nhưng chỉ cần trong thời gian tới đột phá đến Luyện Tạng đại thành, thì chưa chắc đã không có cơ hội thắng thế tử.”

Vị này cũng sắp Luyện Tạng đại thành rồi.

Trần Tam Thạch không khỏi cảm thán.

Xem ra dù thế nào, hắn cũng phải ở trong thời gian tới đột phá đến Luyện Tạng tiểu thành, nếu không thì thật sự không có nhiều cơ hội thắng trong cuộc tuyển phong.

Một trận yến hội, kéo dài đến tận đêm khuya.

Trần Tam Thạch đương nhiên là rời đi trước.

Hắn lên tiếng hỏi: “Bất Khí, trước đây ta từng đọc ghi chép, trong La Thiên sơn mạch phụ cận Lương Châu có rất nhiều dị thú xuất hiện đúng không?”

“Đúng vậy, ta biết ở chỗ nào.” Nghe đến việc săn bắn, vẻ mặt Tôn Bất Khí trở nên phấn khích: “Người định săn một con dị thú để nâng cao tu vi?”

Trần Tam Thạch ngầm thừa nhận.

Dược vật đã được sử dụng đến mức tối đa.

Tiếp theo muốn tăng tốc, chỉ có thể ra tay từ phương diện thức ăn.

Dị thú cũng giống như bảo dược, là tài nguyên quý hiếm mà có tiền cũng khó mua được.

Về cơ bản chỉ có người luyện võ mới đi săn, nếu có được thì chắc chắn sẽ tự mình ăn trước, phần còn lại không dùng đến mới mang ra ngoài bán.

Hơn nữa, rất nhiều dị thú cần phải tươi mới mới có hiệu quả tốt, một khi để lâu, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

“Quanh đi quẩn lại, ta lại phải làm nghề cũ rồi.”

Trần Tam Thạch hỏi thăm về tình hình cụ thể bên trong La Thiên sơn mạch.

“Có không ít, ví dụ như Kiếm Xỉ Hồ, máu của nó ủ thành rượu có thể thúc đẩy Luyện Tạng, những bộ phận khác trên cơ thể càng là đại bổ, nhưng nó rất hung dữ, một con Kiếm Xỉ Hồ cơ bản tương đương với sức chiến đấu của một võ giả Luyện Tạng.”

Tôn Bất Khí bẻ ngón tay: “Còn có Cự Viên, Liệt Hùng, Ảnh Báo các loại, chủng loại khá nhiều, con nào cũng đại bổ hơn con kia, nhưng cũng nguy hiểm hơn con kia. Hơn nữa còn khó tìm.”

“Hơn nữa, khi đi săn, cần phải chú ý, không được đi vào sâu trong núi.”

“Bên trong có rất nhiều độc thú.”

“Độc thú?” Trần Tam Thạch nghi hoặc: “Nói rõ hơn một chút.”

“Độc thú này, là những năm gần đây mới xuất hiện.” Tôn Bất Khí vuốt cằm nói: “Độc thú không giống dị thú, chúng có sức chiến đấu của dị thú, nhưng thịt không thể ăn, ăn vào sẽ làm tổn thương nội tạng và kinh mạch, hơn nữa trong núi sâu, đôi khi thậm chí còn xuất hiện tình huống chúng đi thành đàn, một khi bị vây công, sẽ gặp nguy hiểm không nói, cho dù giết hết chúng cũng không được bất kỳ lợi ích gì, ai còn muốn phí công vô ích.”

“Hơn nữa độc thú giống như có thể lây lan vậy, càng ngày càng nhiều, có một khu vực, vốn có một loài vượn già có thể bắt chước con người sử dụng binh khí, trên người xuất hiện đủ loại độc tố.”

“Nghe nói, ở nơi trung tâm nhất của La Thiên sơn mạch, còn có một con cự mãng trứ ngụ, mấy chục năm trước có người nhìn thấy, nghe nói dài đến năm mươi mấy trượng, chiều ngang cỡ một trượng!”

Đây mẹ nó còn là rắn sao?

Trần Tam Thạch càng thêm hiếu kỳ: “Độc thú xuất hiện đột ngột như vậy, không có ai đi điều tra sao?”

“Đương nhiên có, nhưng không điều tra ra được nguyên nhân.” Tôn Bất Khí nhún vai: “Cuối cùng cũng đành thôi, rất ít người đi nữa.”

Sự việc bất thường ắt có quái.

Trần Tam Thạch âm thầm ghi nhớ trong lòng, có cơ hội nhất định phải chú ý nhiều hơn.

Từ khi hắn biết luyện võ đến đỉnh phong, rất có thể có thể bước vào tiên đồ, hắn liền đặc biệt quan tâm đối với những chuyện này.

“Còn có một chuyện, người cũng không biết.”

Tôn Bất Khí rất hưởng thụ cảm giác “làm thầy” này, thao thao bất tuyệt: “Sau khi đạt đến Hóa Kinh, binh khí sử dụng, cũng không thể là binh khí bình thường nữa, mà phải dùng Huyền Binh.”

“Cái gọi là Hóa Kinh, chính là hóa khí huyết thành một cỗ kinh lực. “

“Lúc này, cần phải vận dụng lên bên trên binh khí. “

“Có một số binh khí, có thể truyền dẫn kinh lực rất tốt, gần như không có tiêu hao, mà binh khí bình thường, sẽ làm suy yếu rất nhiều sự truyền dẫn kinh lực, dẫn đến thực lực không thể hoàn toàn phát huy ra. “

“Trần Nhạc Kiếm của ngươi, chính là Huyền Binh, nhưng Lô Diệp Thương thì không được, sau này cần phải đổi. “

“Trên núi có một số tài liệu từ dị thú, có thể dùng để rèn Huyền Binh. “

“Nhưng đó cũng là chuyện sau khi ngươi đạt đến Hóa Kinh, còn sớm, ta chỉ nói trước cho ngươi biết.”

“Kinh lực, Huyền Binh?” Trần Tam Thạch như có điều suy nghĩ: “Kinh lực có thể dùng trên cung tên không?”

Hắn sớm đã cảm thấy cung tên càng ngày càng vô dụng.

Giết một tên Luyện Tạng một muốn chết, cần phải tiêu hao kéo dài thời gian, cho đến khi đối phương hoa mắt chóng mặt không thể đỡ được nữa.

Dẫn đến sau đó, hắn không thể không luôn cầm trường thương liều mạng.

Nhưng nếu có thể vận dụng kinh lực lên cung tên...

Chương 234: đi một bước xem một bước

Trần Tam Thạch vẫn nhớ như in về thủ đoạn công kích của A Mộc Cổ, cao thủ Thông Mạch của Vu Thần Giáo. Rất nhiều đòn tấn công căn bản không cần tiếp xúc da thịt, mà là có một cỗ lực lượng vô hình, hẳn là kinh lực.

Nếu có thể đem loại kinh lực này, phụ thêm vào mũi tên, chẳng phải tương đương với đòn đánh kinh lực tầm xa sao?

Lại phối hợp với cung càng nặng hơn, có lẽ lại có thể làm được như khi còn là Luyện Cốt cảnh, giết võ giả cùng cảnh giới cũng dễ như giết gà mổ chó.

Nhưng tiếp theo, câu trả lời của Tôn Bất Khí khiến hắn thất vọng tràn trề.

“Không được.” Tôn Bất Khí đáp: “Kinh lực là dựa vào thân thể người hoặc binh khí mà phát ra tức thời, sau Huyền Tượng mới có thể hóa kinh thành cương, rời khỏi cơ thể. Nhưng cũng không chắc chắn, đợi người nhập môn rồi, hỏi cha ta xem, có lẽ ông ấy biết.”

Trần Tam Thạch gật đầu, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Vẫn là đừng nên quá háo thắng, trước tiên tìm một đầu dị thú, mau chóng trước khi tỷ võ tuyển phong chính thức bắt đầu, Luyện Tạng tiểu thành mới được.

Lương Châu Thành, lần này thật sự là long tranh hổ đấu!

Thế lực đỉnh cấp nhất thiên hạ đều đến, tất cả đều nhắm vào biện pháp trên Võ Thánh.

Trần Tam Thạch thăm dò hỏi: “Bất Khí, mấy vị đệ tử thân truyền của cha ngươi, không một ai đột phá đến trên Võ Thánh, là do thiên tư không đủ, hay là...”

“Phần lớn là do thiên tư không đủ.” Tôn Bất Khí cảm xúc trở nên sa sút: “Đại sư huynh hình như đã sờ đến ngưỡng cửa, nhưng cha ta vẫn không truyền cho hắn, không biết vì nguyên nhân gì. Tên này đáng đời, mấy năm gần đây, đi rất gần với người trong triều đình, giúp bọn họ chia sẻ quyền lực của cha ta.”

Đại sư huynh.

Trần Tam Thạch nhớ lại người cầm Phương Thiên Họa Kích bên bờ sông Hồng Trạch.

“Trần tướng quân!” Bạch Đình Chi, người vừa rồi kết giao bừa bãi ở Tiên Hạc Lâu, chặn xe ngựa lại, sau lưng hắn đeo một thanh đao lớn: “Ta đến để xin lỗi ngươi! Bọn họ nói, vừa rồi ta làm như vậy, sẽ mang đến phiền phức cho ngươi, thật xin lỗi.”

Trần Tam Thạch ra hiệu không sao, cũng không nói thêm gì, liền bảo phu xe đánh xe rời đi.

“Trần đại nhân, để ta đi theo ngươi đi!” Bạch Đình Chi chạy đuổi theo xe ngựa: “Ta chính là ngưỡng mộ phong thái của ngươi, cả đời này đi theo ngươi!”

“Bạch huynh.” Trần Tam Thạch nói: “Ngươi đừng hồ đồ, ta hiện tại ở Lương Châu ngay cả một chức vị cũng không có, ngươi đi theo ta làm gì?”

“Làm gì cũng được!” Bạch Đình Chi dứt khoát đi theo: “Đại nhân, ta xuất thân nhà nghèo khổ, từ nhỏ tập võ, chính là

để tìm người đáng để trung thành, dám cầu quan trong triều đều không được, ta chỉ thích đi theo ngươi!”

“Trước tuyển phong đã.” Trần Tam Thạch nói: “Hãy cố gắng tuyển phong, biết đâu ngươi lại có thứ hạng cao hơn ta.”

Những người có thể tham gia yến hội đều không phải là hạng tầm thường.

“Vậy ta cũng đi theo tướng quân! Dù ngươi có xếp hạng thấp, vậy cũng chỉ là nhất thời, hơn nữa ta tin chắc ngươi nhất định sẽ đoạt hạng nhất!”

Bạch Đình Chi quả quyết nói: “Tướng quân, hôm nay thật xin lỗi! Ta ngoảnh lại bắt một con dị thú để tạ lỗi với ngươi.”

Trần Tam Thạch hơi ngạc nhiên hỏi: “Ngươi biết chỗ nào có dị thú sao?”

“Biết.” Bạch Đình Chi nói: “Ta đến Lương Châu đã ba tháng rồi, trên người lại không có tiền, muốn tăng tu vi chỉ có thể dựa vào núi rừng, mò mẫm hai tháng, mấy ngày trước rốt cục cũng tìm thấy dấu vết dị thú xuất hiện.”

“Tốt lắm.” Trần Tam Thạch đáp: “Ngày mai ngươi đến phủ ta tìm ta, ta lên núi cùng với ngươi.”

“Vâng, tướng quân!” Bạch Đình Chi lúc này mới không đi theo nữa.

“Đây coi là cái gì, ta có người hâm mộ rồi sao?”

Trần Tam Thạch nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của đối phương, có chút không quen.

Sau vụ náo loạn ở sông Hồng Trạch, cộng thêm việc hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, hắn hiện tại dường như đã trở thành người nổi tiếng.

Chỉ là tu vi cảnh giới quá thấp.

Nếu là bình thường thì không sao, năm nay thiên tài khắp thiên hạ đều đổ xô đến Lương Châu, khiến tiêu chuẩn tuyển phong tăng lên gấp đôi, hẳn liền có vẻ hơi không đủ dùng.

Trở về phủ, Ti Cầm, Mặc Họa đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Trần Tam Thạch chỉ cần ăn cơm, luyện võ.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Tinh thông)】

【Tiến độ: 423/1000】

Buổi tối, đương nhiên là làm sự tình vợ chồng.

Sáng sớm hôm sau.

Bạch Đình Chi đã đợi trước cửa.

Nhưng chưa kịp lên núi săn bắn, hai người bọn hắn đã bị Lý Thiên Tổng tìm đến: “Hai vị, làm phiền đi theo ta đến Bát Đại Doanh, Phòng tướng quân sẽ công bố cho các người đạo đề lớn đầu tiên của lần khảo hạch này.”

“Tuyển phong không phải mười ngày sau mới bắt đầu sao?”

“Trần đại nhân đến đó sẽ biết.”

Bát Đại Doanh không giống như Vệ Sở Binh, thuộc về tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nơi ở đương nhiên cũng không phải là doanh trại, mà có khu vực chuyên biệt, có thể nói là thành trong thành.

Chương 235: trận đồ

Trên đường gặp các đội tuần tra, không ai mà không phải mặc giáp tinh xảo, cầm binh khí tinh lương, hơn nữa ai nấy đều tràn đầy tinh thần, chỉ cần nhìn qua là biết có sức chiến đấu không tầm thường.

Diễn võ trường, càng là to to nhỏ nhỏ có mười mấy cái.

Giữa diễn võ trường của trung quân, Phòng Thanh Vân ngồi trên đài cao, phía dưới tập trung những tướng lĩnh dự bị tuyển phong lần này.

Mỗi người trong tay đều được phát một tấm trận đồ.

Trần Tam Thạch cầm trận đồ, dễ dàng nhận ra đây là Tứ Môn Đâu Đế Trận.

Trận này được sắp xếp theo Cửu Cung, sau khi trận pháp được triển khai, mỗi ô binh tướng xen kẽ, dần dần như một thể thống nhất, đan xen lẫn nhau, bất kể kẻ địch ở phương vị nào cũng sẽ cảm thấy mình bị bao vây.

Đây là một trận pháp có độ khó cao, đối với sự phối hợp, ăn ý của binh sĩ, cũng như có thể duy trì hay không, đều là một thử thách cực lớn.

“Chư vị!”

Phòng Thanh Vân từ từ mở miệng, giọng nói trong trẻo: “Tuyển phong, tuyển là tướng quân thống binh lĩnh quân, nếu một võ tướng ngay cả bày binh bố trận cũng không biết, vậy hắn vĩnh viễn chỉ có thể phụ trách xung trận, làm một kẻ thất phu.”

“Cho nên, khảo hạch đầu tiên của tuyển phong, chính là bày trận! “

“Trong số các người, những người tinh thông binh pháp hẳn đã nhận ra, trận này tên là ‘Tứ Môn Đâu Để’, là một trận pháp có độ khó cao. “

“Tiếp theo, Triệu Tổng Binh của Lương Châu chúng ta, sẽ từ dưới tay hắn điều một nhóm binh mã đến đây, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Vệ Sở Binh Lương Châu, mỗi người các người đều có thể đích thân lựa chọn người từ trong đó. “

“Sau đó, các người có chín ngày thời gian để sắp xếp trận pháp và luyện tập, chín ngày sau, sẽ tiến hành khảo hạch ngay tại đây. “

“Đến lúc đó, Đốc Sư đại nhân, Tuần Phủ, Giám Quân, còn có mấy vị tướng quân nữa đều sẽ đến quan trận, ai luyện tập ra trận pháp trôi chảy nhất, vững chắc nhất, không bị tan vỡ trong hỗn loạn, người đó sẽ thắng! “

“Được rồi, các người có thể đi tìm Triệu Tổng Binh nhận binh mã, hôm nay bắt đầu luyện tập!”

Một loạt quy tắc được công bố xong.

Các vị tướng lĩnh tuyển phong, đi thẳng về phía Triệu Tổng Binh, chuẩn bị đến một diễn võ trường khác để lựa chọn binh mã của mình.

Bày trận!

Trần Tam Thạch có [Luyện binh có phương pháp] bên người, cho dù cho hắn một nhóm tân binh, chỉ cần đã học qua trụ công, hắn cũng có lòng tin trong vòng chín ngày có thể thao luyện ra trận pháp, cam đoan trôi chảy.

Nhưng không biết khảo hạch tiếp theo về độ vững chắc của trận pháp, sẽ dùng phương pháp gì để khảo nghiệm.

So sánh với nhau, hẳn vẫn tin tưởng những người dưới tay mình hơn.

Nhóm người đó, đều có [Tinh thần quyết tử].

Nghĩ đến đây, Trần Tam Thạch tiến lên hỏi: “Phòng tướng quân, ta có thể dùng những người ta mang đến từ Bà Dương không?”

“Ồ? Đương nhiên có thể.” Phòng Thanh Vân gật đầu nói: “Nhưng người phải suy nghĩ kỹ, những người khác dùng đều là tinh nhuệ của Vệ Sở Lương Châu, cách đây không lâu còn giao chiến cùng với Man tặc bên ngoài Trường Thành. Những người người mang đến từ Bà Dương...”

“Ta xác định!” Trần Tam Thạch kiên định nói.

“Người thật sự xác định, là toàn bộ?”

Phòng Thanh Vân hỏi lại.

Hắn và vị Hứa tiên sinh kia, gần đây có vài lần trò chuyện, cũng coi như tâm đầu ý hợp, đôi phương quả thật là người có tài lớn, chỉ đáng tiếc xuất thân quyết định tầm nhìn, rất nhiều thứ cần phải học lại từ đầu, nhưng nếu cho thời gian, nhất định có thể thành đại khí.

Thêm vào đó là một Thang Nhược Sơn, cho dù kinh mạch bị phế, cũng có thể lôi ra dùng, còn những người khác thì hẳn không hiểu rõ lắm.

“Ta xác định!” Trần Tam Thạch nói lớn.

Cách đó không xa, tổng binh Lương Châu Triệu Vô Cực liếc mắt nhìn qua, thiện ý nhắc nhở: “Tiểu tử, Lương Châu binh của ta dù không bằng Bát Đại Doanh, cũng đều là thân kinh bách chiến.”

“Triệu Tổng Binh đừng trách.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Tại hạ chỉ là quen dùng huynh đệ trước đây thôi.”

“Có gì mà trách.” Triệu Vô Cực thản nhiên nói: “Bản tổng binh chỉ là không hiểu, người khác đều liều mạng đi chọn tình nhuệ, người lại tự tìm bất lợi cho mình. Tứ Môn Đầu Để Trận đơn giản nhất, cũng cần năm trăm người, người có đủ người không?”

“Vừa đủ.”

Trần Tam Thạch lúc qua sông, còn khoảng hơn bốn trăm người, còn có một nhóm người phụ trách hỗ trợ bách tính qua sông, cộng lại cũng khoảng năm trăm người, hiện tại đều được an trí ở Bát Đại Doanh làm lính tạp dịch tạm thời.

Đây cũng là phù hợp quy củ.

Thử hỏi vị tướng nào không có thân binh tâm phúc của mình?

Bất kỳ một tướng lĩnh dự bị tuyển phong nào, nếu có thuộc hạ của mình, đều có thể mang tới tham chiến.

Ngược lại có thể càng tốt hơn thể hiện ra trình độ thực sự của việc dẫn binh.

Chỉ là tướng lĩnh dự bị tuyển phong đến từ một kinh ba mươi sáu châu Đại Thịnh triều, phần lớn còn chưa từng đánh trận, không có thuộc hạ của mình, một số thì đường xá xa xôi, không thể điều tới.

Chương 236: Đi không đổi tên ngồi không đổi họ

Vì vậy khảo hạch vì công bằng, những người không có binh mã, đều có thể tự mình chọn lựa từ Lương Châu Vệ Sở.

“Phòng tướng quân.” Trần Tam Thạch lại nói: “Lần tuyển phong này, ta chuẩn bị vẫn dùng thuộc hạ cũ, nếu bọn họ có biểu hiện tốt, có phải hay không có thể ở lại Bát Đại Doanh, đề bạt làm chiến tốt không?”

“Đương nhiên.” Phòng Thanh Vân khẳng định nói: “Trước đó để bọn họ làm tạp dịch, cũng là vì không biết rõ tố chất cụ thể của bọn họ, nếu thật sự có thể đi từ đầu đến cuối, chứng minh tố chất không có vấn đề, tự nhiên có thể đề bạt làm chiến tốt.”

“Trần huynh, người hồ đồ rồi!” Nghiêm Trường Khanh chạy tới ngăn cản nói: “Vạn vạn lần không thể! Tàn binh bại tướng người mang tới từ Bà Dương, làm sao có thể dùng để tham gia khảo hạch tuyển phong, một khi trận pháp sụp đổ, vòng đầu tiên sẽ bị loại, chuyển sang tham gia tuyển phong phó tướng, rất khó có thể có được vị trí chỉ huy!”

Bà Dương.

Một huyện nhỏ ở nông thôn.

Binh lính Vệ Sở ở nông thôn Đại Thịnh triều như thế nào, mọi người không thể nói ra miệng, nhưng trong lòng đều rõ ràng.

Rất nhiều địa phương, khai không quân số tới một nửa, thậm chí cả tiền, binh khí đều mang ra ngoài bán lấy tiền.

Cũng chỉ là mấy năm gần đây, Tôn Tượng Tông sau khi dời tới Lương Châu, tiến hành chinh đồn đối với phương Bắc, tình trạng khai không quân số mới dần dần giảm bớt, nhưng sức chiến đấu vẫn thấp đến đáng sợ.

“Trần huynh!” Nghiêm Trường Khanh ghé tai thì thầm: “Ta biết ngươi là người trọng nghĩa khí, nhưng dù có nhớ đến tình xưa, cũng nên hiểu một đạo lý, chỉ cần ngươi thi đậu, đứng vững trong Bát Đại Doanh, sớm muộn gì cũng có thể kéo họ lên theo.”

“Nghiêm huynh không cần phải lo lắng cho ta.” Trần Tam Thạch thành thật nói: “Ta dùng người cũ, chủ yếu là để khỏi mất thời gian làm quen, hơn nữa ta cũng có lòng tin vào họ.”

Thực tế, Bà Dương huyện đã là tốt lắm rồi, Hướng Đình Xuân có chí lớn, sau khi nhậm chức Thiên Hộ, đã dốc toàn lực huấn luyện binh mã, nhưng mục nát bên trong vẫn tồn tại.

Mãi cho đến sau một trận đại chiến, lửa thử vàng, những người sống sót đến giờ đều có chút bản lĩnh thật sự.

“Ồ, đây là đang ném trái được chỗ tốt của thanh danh tốt rồi.” Ở phía bên kia, Doãn Hàn Văn cố ý nói lớn: “Muốn giả nhân giả nghĩa đến cùng, cũng không sợ làm hỏng tiền đồ của mình sao?”

“Không còn cách nào khác, kẻ đạo đức giả, là người giỏi nhất trong việc lấy lòng người khác!” Ôn Thu Thực phụ họa theo, cố ý để những người xung quanh nghe thấy.

“Thực ra ta cảm thấy, hẳn là không phải giả nhân giả nghĩa.” Trong số các vị tướng lĩnh tuyển phong, cũng có không ít người sáng suốt.

Trong đó có một thanh niên có thân hình tương đối gầy nhỏ, lẩm bẩm nói: “Vị Trần đại nhân kia, vì đưa bách tính

vượt sông suýt nữa mất mạng, sao có thể là giả nhân giả nghĩa được?”

“Đường Doanh Khoa, người tốt cuộc là người của phe nào?” Doãn Hàn Văn trừng mắt nhìn hắn: “Nói chuyện giúp bọn họ, người điên rồi sao?”

Đường Doanh Khoa lập tức ngậm miệng.

Bắt đầu từ Tiên Hạc Lâu, hắn đã đi theo mấy người Tào Phiền, hiển nhiên cũng là công tử đến từ kinh thành.

“Hắn không dám nói, ta nói!” Bạch Đình Chi lớn tiếng mắng: “Các người tự mình giả dối, lại không nhìn được người khác là quân tử? Thứ gì không biết! Còn có tên thế tử này, tôi qua ta nghe nói, binh lính trong tay hắn đều là được điều từ kinh sư đến, còn cần phải so tài sao? Cho hắn thắng luôn đi.”

“Hừ, lại bắt đầu rồi...” Trần Tam Thạch thật sự có chút bất lực, miệng mọc trên người người khác, hắn có thể làm gì được.

Người của Tào Phiền, đều là được điều từ kinh sư đến? Hiển nhiên dù ở bất cứ nơi nào cũng không thể làm được công bằng tuyệt đối.

Bất kỳ một vị tướng lĩnh xuất thân nghèo khó nào, có thể được chỉ huy tinh nhuệ Lương Châu, đã là không tồi rồi.

Hơn nữa, bày trận chỉ là vòng khảo hạch đầu tiên, tiếp theo còn có rất nhiều nội dung khác.

Thành tích tổng hợp tốt nhất, mới là thủ tịch chân truyền đứng đầu.

“Đồ hỗn xược, người còn dám xúc phạm thế tử?!” Doãn Hàn Văn nổi giận, ngay lập tức muốn rút binh khí.

Thế tử Tào Phiền chặn hắn lại, cũng không tức giận, chỉ là giọng điệu lạnh băng: “Người tên là Bạch Đình Chi?”

“Đi không đổi tên ngồi không đổi họ!”

Bạch Đình Chi ưỡn ngực.

“Hay cho câu ‘Đi không đổi tên ngồi không đổi họ’.”

Tào Phiền quay đầu nhìn về phía hai người Trần, Nghiêm, âm trầm nói: “Bạch Đình Chi, người thật là một con chó ngoan biết cắn người giúp chủ, đáng tiếc chủ của người không phải ta, người cũng đã chọn sai chủ. Người nghĩ, bọn họ che chở được cho người sao?”

“Người không cần uy hiếp ta!” Bạch Đình Chi không chút sợ hãi nói: “Điện hạ nếu muốn ra tay, bây giờ có thể ra tay!”

“Đủ rồi.” Phòng Thanh Vân chậm chậm mở miệng ngăn cản cuộc tranh cãi của bọn họ, giọng nói rõ ràng vẫn rất nhẹ, nhưng lại có thể khiến người ta cảm nhận được uy nghiêm khó tả: “Có mâu thuẫn gì thì đến tròng khảo hạch gặp, ai dám tư đấu, sẽ bị hủy bỏ tư cách tuyển phong.”

Chương 237: thiên tài hàng thật giá thật

Hai người lúc này mới thôi.

Các tướng lĩnh tuyển phong giải tán.

Trần Tam Thạch cũng ở diễn võ trường tạm thời phân chia cho hãn sử dụng, gặp lại những thuộc hạ mấy ngày không gặp.

Thời gian trôi qua nhanh như vậy, những người này tự nhiên cũng có sự tăng tiến về cảnh giới.

Chu Đồng, Vương Lực, Luyện Cốt là chuyện gần đây.

Những người khác cũng đều có sự tăng tiến.

“Đại nhân yên tâm!” Mọi người đều tràn đầy tự tin: “Về cảnh giới tu vi chúng ta có thể không bằng, nhưng về bố trận phối hợp, ai sánh bằng chúng ta? Hiện tại đứng ở đây, đều là những người bò ra từ đồng người chết!”

“Không sai, bất kể trận pháp gì, chúng ta đều có thể học rất nhanh.”

Vương Trục đảm bảo: “Tam Thạch, ngươi cứ yên tâm giao cho ta và Hứa Văn Tài, không cần chín ngày, năm ngày thời gian, có thể huấn luyện Tứ Môn Đâu Để Trận có thể lên chiến trường cho ngươi.”

Lời tuy nói như vậy.

Trần Tam Thạch đương nhiên vẫn phải tự mình ở lại xem, mãi đến chiều, xác nhận không có vấn đề mới cảm trường thương cung tên lên núi.

Trong thời gian đó, hắn còn tìm hiểu về lai lịch của Bạch Đình Chi.

Xuất thân từ Quảng Lăng huyện U Châu, cha là một tú tài, hắn thì chỉ thích tập võ, sau khi chủ động tòng quân bị phát hiện ra là Kim Cương Chi Thể hàng thật giá thật, trong thời gian đó còn bị áp bức, có người muốn cướp lấy danh ngạch tuyển phong của hắn, bị hắn trực tiếp giết chết, đặc tội không ít người ở địa phương.

May mắn là Tuyên Phong Quan đến Quảng Lăng, đón hắn đi, mới có thể bình an vô sự.

Đến hôm nay, Bạch Đình Chi đã nhập môn Luyện Tạng.

Tuyệt đối là một thiên tài hàng thật giá thật.

Tốc độ tu luyện so với Trần Tam Thạch cũng không chậm hơn bao nhiêu, chỉ là cách đối nhân xử thế thật sự có chút lỗ mãng, vừa đến đã đặc tội nhiều người như vậy, dù hắn không muốn nhận thuộc hạ này, người khác e rằng cũng đã nhận định.

Lần này lên núi săn bắn, cả Tôn Bất Khí và Bạch Đình Chi đều tham gia. Tôn Bất Khí tay cầm cung, lưng đeo một chiếc hộp lớn, không biết bên trong chứa gì.

Nhân cơ hội này, Trần Tam Thạch vừa hay có thể đột phá kỹ năng 【theo dấu】 , xem sau khi đạt đến cảnh giới đại thành sẽ có hiệu quả gì. Ai có thể ngờ rằng kỹ năng vốn dùng để săn bắn cũng có thể được sử dụng trong lúc hành quân tác chiến?

“Thiên Tầm, ngươi cũng muốn đi, ta đi săn ngươi đi làm gì?” Hắn nhìn Bạch Hạc Mã đang đi theo, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nó: “Ngươi chẳng qua chỉ muốn tự mình ra ngoài chơi mà thôi. Ngươi đi đi, trước khi trời tối hãy đến chân núi La Thiên tìm ta.”

Thiên Tầm gật đầu, vui vẻ chạy đi mất hút.

“Tam Thạch.” Tôn Bất Khí nhìn con bạch mã chạy như bay: “Con ngựa của người không bình thường đâu, tuyệt đối có thể coi là dị thú.”

Trần Tam Thạch nhân cơ hội hỏi: “Có dị thú ngựa sao?”

“Đương nhiên là có.” Tôn Bất Khí gật đầu: “Nhưng rất hiếm, hơn nữa ngoại hình cũng khác với ngựa bình thường. Ví dụ như con Hỏa Liệt Mã của đại sư huynh ta, khi chạy hai mắt đỏ như máu, toàn thân bốc hơi nóng, thêm vào bộ lông đỏ rực, giống như đang bốc cháy, nên mới có tên như vậy.”

“Con bạch mã của người, nhìn bề ngoài không có gì khác thường, sao có thể chạy nhanh như vậy? Rất có thể là một loại biến dị nào đó, người đã gặp may rồi.”

Trần Tam Thạch kỳ thực cũng luôn rất tò mò.

Dù là tuần mã lợi hại đến đâu, một ngày đi ngàn dặm cũng là giới hạn, cần nghỉ ngơi không biết bao lâu mới có thể hồi phục, thậm chí có thể bị mệt chết.

Nhưng Thiên Tầm thì không.

Từ khi rời khỏi Bà Dương cho đến U Châu, nó chưa từng dừng vó ngựa, luôn chạy hết tốc lực, dù có mệt mỏi đến đâu, chỉ cần ăn một ít cỏ khô là có thể hồi phục.

Hơn nữa, theo sự tăng tiến của kỹ năng 【cưỡi ngựa】, tốc độ của Thiên Tầm còn đang tăng lên.

Cứ theo đà này, chẳng phải sau này nó sẽ bay lên sao?

Hồi đó, Hương Đình Xuân đã tặng cho hắn một con ngựa tốt.

Bây giờ mới thấy, Bạch Hạc Mã lúc đó không dễ thuần hóa nên không ai muốn, đều có nguyên do cả. Huyết mạch của nó

vốn khác biệt, phương pháp thuần ngựa thông thường đương nhiên không có tác dụng. Lúc đó hẳn đã tốn không ít thời gian mới chế ngự được Thiên Tâm, còn tốn thời gian hơn cả luyện võ.

“Đến rồi.”

“Chui qua khu rừng phía trước là đến núi thứ nhất của La Thiên sơn mạch.”

“La Thiên sơn mạch trải dài mấy vạn dặm, tổng cộng có 36 ngọn núi. Muốn tìm dị thú, ít nhất cũng phải đến núi thứ bảy trở đi. Cho dù chúng ta có võ công, đi đến đó cũng mất hơn một ngày, chắc chắn phải nghỉ đêm trên núi.”

Tôn Bất Khí mong đợi nói: “Lúc ra khỏi nhà, cha ta biết là đi săn dị thú cùng người, không chỉ không mắng ta không lo làm việc đàn ông, còn bảo ta mang thứ này đến cho người.”

“Ta vui quá, suýt nữa quên mất thứ này!”

Chương 238: độc thú

Hắn vừa nói vừa tháo chiếc hộp gỗ trên lưng xuống, đặt xuống đất từ từ mở ra. Bên trong là một cây đại cung chưa được lắp ráp, thoạt nhìn đã có chút năm tháng.

Nhưng Trần Tam Thạch liếc mắt đã nhận ra vật liệu không tầm thường, thuộc loại giống như dị thú, là thứ tốt không thể mua được trên thị trường. Hơn nữa, sức kéo của nó có lẽ rất đáng sợ.

“Đây là cây cung cha ta từng chơi lúc còn trẻ.” Tôn Bất Khí giới thiệu: “Năm mươi thạch, người trước tiên lắp dây cung thử xem.”

“Thân cung của cây cung này được làm từ Huyết Mộc dị chủng ngàn năm, dây cung là gân của dị thú năm trăm năm kết hợp với các vật liệu khác, đều là những thứ rất khó mua trên thị trường.”

Năm mươi thạch.

Lực kéo đôi ra cũng không đến vạn cân.

Đối với võ giả Luyện Tạng, tự nhiên là có thể kéo ra được.

Trần Tam Thạch ngồi xổm xuống, dùng dụng cụ lắp ráp cung tên, ngay cả da ở chỗ cầm cũng có lẽ là da dị thú, cảm giác cầm trong tay rất thoải mái.

Đợi đến khi gần xong, hắn phối hợp với khí huyết từ từ kéo dây cung, nhắm vào thân cây thông cách đó khoảng hai trăm bước, đường kính khoảng hai mươi cm, bắn ra một mũi tên.

“Ông!”

“Phanh!”

Âm thanh xé rách không khí gào thét bên tai, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng thân cây thông thứ nhất, tiếp theo là cây thứ hai, cho đến cây thứ ba mũi tên cuối cùng mới kẹt lại, trên hai cây thông trước đều để lại một lỗ thủng trong suốt chói mắt.

“Hảo tiền!”

Lực kéo của cung tên càng cao, uy lực càng lớn, tốc độ bắn của mũi tên cũng càng nhanh.

Cây cung năm mươi thạch này, dù là võ giả Luyện Tạng, cũng tuyệt đối không thể giống như lúc đối phó với La Đông Tuyền và những người khác, cần tiêu tốn nhiều thời gian như vậy, nếu đối phương không nhanh chóng tiếp cận, trong vòng mười lăm mũi tên, nhất định sẽ lộ ra sơ hở!

Mười lăm mũi tên, đối với hắn mà nói, cũng chỉ là năm giây mà thôi!

Trần Tam Thạch giống như một kiếm khách có được tuyệt thế hảo kiếm, vui mừng hơn nhiều so với có được vàng bạc châu báu.

Hắn chấp tay nói: “Bất Khí huynh, thay ta cảm ơn Độc Sư đại nhân.”

“Khách khí gì chứ, ngươi dù sao cũng coi như đã cứu con trai và con gái ruột của ông ấy.” Tôn Bất Khí nói: “Chút đồ này tính là gì, theo ta thấy, ông ấy nên trực tiếp thu ngươi làm chân truyền, còn tuyển phong gì nữa, cũng chỉ là ông ấy quá cứng nhắc, không muốn phá vỡ quy củ.”

“Bất Khí.” Trần Tam Thạch hỏi: “Cây cung này, có thể phóng thích kinh lực không?”

“Không thể.” Tôn Bất Khí nói: “Cây cung này hình như là nhiều năm trước, cha ta lúc còn trẻ đã từng sử dụng, sau đó ông ấy cũng không dùng cung nữa, cho nên tuy quý giá, nhưng cũng chỉ có vậy thôi, ngươi cứ nhận lấy đi.”

“Còn về chuyện kinh lực, ta ở nhà đã hỏi giúp ngươi.”

“Cha ta nói, có một số vật liệu đặc biệt có thể tạm thời trữ kinh, nhưng không mua được, cần phải tự mình thu thập.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Được, ta ghi nhớ rồi.”

Nói như vậy, vẫn còn hy vọng.

Đương nhiên, cây cung năm mươi thạch này tạm thời cũng đủ dùng.

Chuyện về Hóa Kinh, đợi đến lúc Hóa Kinh rồi hãy nói.

Việc cấp bách hiện tại, vẫn là phải nhanh chóng bắt được dị thú, mau chóng đề cao tu vi mới được.

Trần Tam Thạch sẽ không cho rằng, mình đã cứu con cái của Độc Sư, coi như có ân tình, là có thể thanh thoi mà hưởng lợi.

Thật vậy.

Có tầng quan hệ này, tương lai hẳn nhất định ít nhiều gì cũng sẽ được một chút chiếu cố.

Nhưng có thể được chân truyền hay không, tốt nhất vẫn là phải xem bản lĩnh.

Dù sao nếu không có năng lực đó, cho dù truyền cho ngươi, ngươi cũng chưa chắc đã học được, ít nhất phải chứng minh mình có tư cách, mới có cơ hội tiếp xúc.

“Lên núi!”

Trần Tam Thạch cầm cây cung lớn năm mươi thạch, tâm trạng rất tốt.

La Thiên sơn mạch trải dài mấy vạn dặm, chỉ có đi vào trong mới có thể chân chính cảm nhận được, nhìn ra xa, một ngọn núi chồng lên một ngọn núi, dường như vô cùng vô tận không có biên giới.

Lương Châu cũng đã có tuyết rơi, nhưng chỉ là tuyết nhỏ, giữa rừng núi được phủ một lớp mỏng, sẽ không ảnh hưởng đến việc lên núi săn bắn, chỉ là hoạt động ra ngoài của động vật vào mùa đông sẽ giảm đi.

Mặc dù Trần Tam Thạch có thể từ từ tìm kiếm, nhưng La Thiên sơn mạch rộng lớn vô biên, phải tìm đến khi nào mới thấy.

“Tướng quân, xin đi theo con đường nhỏ này!”

Bạch Đình Chi ở phía trước dẫn đường.

Trần Tam Thạch và Tôn Bất Khí đi theo phía sau.

Trên đường đi, hắn vẫn luôn mài giũa bản lĩnh tìm kiếm dấu vết và ẩn nấp.

Phải nói rằng, La Thiên sơn mạch quả thật là nơi có nhiều con mồi.

Cơ bản cứ đi hai dặm, ít nhất sẽ có một con thú lớn.

“Có độc thú!”

Tôn Bất Khí chỉ vào một đồng đá lộn xộn cách trăm bước hét lên.

Nhìn theo hướng ngón tay, liền thấy một con sói hoang.

Chương 239: vượt núi băng rừng

Kích thước của con sói này lớn hơn gấp đôi so với loài sói bình thường, hơn nữa đồng tử đỏ ngầu, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rỉ máu, đang nằm trên mặt đất ăn một con hoẵng chết chưa lâu.

“Đừng động đây, đừng động đây, tất cả đều đừng động!”

Tôn Bất Khí cầm lấy dây cung mười lăm thạch bị Trần Tam Thạch bỏ đi, chỉ riêng việc ngắm bắn đã mất đến cả chục nhịp thở, đợi đến khi hoàn toàn tự tin mới thả dây cung, nhưng vẫn lệch một cách đáng sợ, khoảng cách lệch khỏi mục tiêu gần mười mấy bước.

Bạch Đình Chi thẳng thắn nói: “Tôn thiếu gia, ngươi cũng quá tệ rồi!”

“Gào!”

“Cẩn thận, súc sinh này đến rồi!”

Thông thường mà nói, trừ phi là hổ, gấu hoặc những loài động vật lớn khác, nếu không thì khi gặp con người, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là bỏ chạy.

Nhưng con sói trước mắt không chạy, mà còn chủ động lao về phía họ.

“Đề ta!”

Tôn Bất Khí liên tục giương cung bắn tên.

Mãi cho đến khi con sói hoang chỉ còn cách hấn hơn hai mươi bước, hấn vẫn không bắn trúng một mũi tên nào. Bạch

Đình Chi bên cạnh đã rút đại đao sau lưng ra, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Phải trúng!”

Tôn Bất Khí then quá hóa giận, giờ trường thương thi triển Phi Xà Lược Trận, một thương đâm xuyên tim con sói hoang, cuối cùng cũng hài lòng.

Hắn khiêng xác con sói đến trước mặt: “Tam Thạch, người xem, đây chính là độc thú.”

Trần Tam Thạch cúi người kiểm tra.

Con sói hoang này ngoài kích thước ra, điểm khác biệt lớn nhất chính là đôi mắt đỏ ngầu. Ngoài ra, hắn không tìm thấy gì đặc biệt khác.

“Chỉ cần nhìn mắt là được.” Bạch Đình Chi tiếp lời: “Sự khác biệt giữa độc thú và dị thú nằm ở đôi mắt. Đôi mắt của những độc thú này đều đỏ ngầu, ban đêm còn phát sáng. Thịt của chúng không thể ăn, ăn vào sẽ bị trúng độc.”

“Nguyên nhân là gì?” Trần Tam Thạch xuất thân là thợ săn, thật sự rất tò mò.

“Không biết.” Bạch Đình Chi lắc đầu.

“Tiếp tục đi thôi.”

Một nhóm người tiếp tục vượt núi băng rừng.

Độ thuần thục của kỹ năng 【Theo dấu】 của Trần Tam Thạch không ngừng tăng lên. Hắn nhìn cảnh vật xung quanh càng ngày càng rõ ràng, không chỉ là lông thú, đến mức hắn cảm thấy mình có thể nhìn xuyên qua cơ thể sinh vật, thấy rõ.

Một thoáng ngẩn ngơ.

Bảng thông tin hiện lên.

【Theo dấu (Đại thành)】

【Tiến độ: Không thể tăng thêm】

【Hiệu quả: Quan Khí Thuật】

【Quan Khí Thuật: Nhìn thấu khí thiên địa vạn vật, không gì có thể ẩn nấp】

Mơ hồ, Trần Tam Thạch cảm thấy có một luồng sức mạnh huyền diệu chảy vào cơ thể, cuối cùng hội tụ ở hai mắt.

Hắn lại nhìn thiên địa vạn vật, đều có một luồng khí!

Thỏ xám trong đồng tuyết, chim ưng bay ngang trời, gấu đen ngủ đông trong hốc cây, sóc trốn trong hang động, vân vân!

Kể cả người!

Luồng khí này, trên người Tôn Bất Khí có vẻ rất mờ ảo, trên người Bạch Đình Chi lại có vẻ rất thịnh vượng, còn của mình, là mạnh mẽ nhất.

Có lẽ, có liên quan đến cảnh giới tu vi.

Trần Tam Thạch lại nhìn con sói hoang đã chết, thấy khí trên người nó, vậy mà khác với tất cả sinh vật hoặc là người, là màu đỏ như máu, tuy màu sắc rất nhạt, cũng có thể cảm nhận được sự quý dị từ đó.

Còn dị thú thì sao?

Khí của dị thú là như thế nào?

Quan Khí Thuật này là nguyên lý gì, tại sao trên người mỗi người đều có một luồng khí?

Ngay cả đại địa cũng có!

Trần Tam Thạch nhìn đại địa, rõ ràng hiện ra một mảnh khí hỗn tạp.

Con người sở dĩ có thể tu luyện võ đạo, phá vỡ cực hạn của nhục thân, chẳng lẽ là có liên quan đến những khí này?

Hắn lập tức vận chuyển hô hấp pháp.

Quả nhiên!

Trụ công gia trì hô hấp pháp, là có thể hấp thu khí hỗn tạp giữa thiên địa vào trong cơ thể, lại thông qua cổ khí này để cải tạo thân thể.

Thì ra là thế!

Tác dụng của 【Quan Khí Thuật】 không chỉ giới hạn ở đây.

Trong một phạm vi nhất định, Trần Tam Thạch có thể phát hiện ra khí của tất cả sinh vật, tự nhiên cũng có thể phòng ngừa bất cứ kẻ nào ẩn nấp tập kích, cũng có thể tìm ra tung tích của bọn chúng.

Thực sự là phát huy 【Theo dấu】 đến mức tận cùng!

Đáng tiếc, tiếp theo không thể tăng lên nữa.

“Tam Thạch, ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Tôn Bất Khí vẫy vẫy tay ở trước mặt hắn: “Đi thôi, còn xa lắm.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch lấy lại tinh thần, đi theo hai người tiếp tục lên đường.

Trên đường, hắn chú ý tới phía bên phải có khí chợt lóe rồi biến mất.

La Thiên sơn mạch lớn như vậy, không biết nuôi sống bao nhiêu người, tự nhiên không chỉ có bọn họ lên núi săn bắn.

“Ngay phía trước!”

Ước chừng lúc chạng vạng tối, Bạch Đình Chi dừng bước.

“Lần trước, ta ở gần đây nhìn thấy từ xa Kiếm Xỉ Hồ sương trắng, nhưng hang ổ cụ thể ở chỗ nào, ta cũng không biết, còn phải vất vả đại nhân cùng với ta đi tìm một chút.”

Chương 240: Kiếm Xỉ Hổ

“Đủ rồi.”

Trần Tam Thạch hai mắt như điện, tất cả “khí” xung quanh đều bị hấp thu vào đáy mắt, trong vòng hai trăm bước, cơ bản miễn dịch với bất kỳ sự tập kích nào!

Ngoài ra, những hiệu ứng trước đây như 【nhìn rõ kinh người】 , 【thân nhẹ như yến】 cũng không hề biến mất, ngược lại còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn nhanh chóng lần theo những dấu vết do động vật hoang dã bỏ chạy khi hoảng sợ để lại, xác định phạm vi săn mồi thường ngày của Kiếm Xỉ Hổ, từ đó tìm thấy một hang động không quá kín đáo.

“Chờ một chút!”

Trần Tam Thạch ngồi xổm xuống trong bụi rậm gần đó.

Kiếm Xỉ Hổ khác với hổ bình thường, là một dị thú cực kỳ hung dữ, sức chiến đấu của nó có thể sánh ngang với võ giả Luyện Tạng.

Với tư cách là một thợ săn chuyên nghiệp, hắn chuẩn bị tìm một con mồi khác để dụ Kiếm Xỉ Hổ ra ngoài.

“Đại nhân, để ta làm tiên phong cho ngài!”

Không ngờ, Bạch Đình Chi tháo thanh đoản đao sau lưng xuống rồi xông thẳng vào hang hổ, muốn ngăn cản cũng không được.

“Gầm—”

Ngay sau đó.

Là một tiếng gầm rú và tiếng đánh nhau khiến người ta sởn gai ốc.

“Súc sinh này thật lợi hại!”

Chỉ thấy Bạch Đình Chi hốt hoảng chạy ra từ sâu trong hang động, quần áo trên người bị xé thành mấy mảnh, rõ ràng là đã giao đấu với Kiếm Xi Hồ, còn dựa vào Kim Cương Chi Thể để chống đỡ vài đòn.

“Gầm!”

Lại một tiếng hô gầm, một bóng đen khổng lồ lao ra từ sâu trong hang động.

Quả thực là thú dữ!

Con dị thú Kiếm Xi Hồ này, chỉ riêng chiều cao ước tính đã có tám thước, chiều dài cơ thể thậm chí còn dài hơn một trượng rưỡi, trong cái miệng rộng như chậu máu, hai chiếc răng nanh sắc nhọn nhô ra, giống như trong miệng mọc ra hai thanh trường kiếm, móng vuốt trên hai chân trước của nó cũng giống như lưỡi đao làm bằng thép, thậm chí còn có thể lóe lên ánh đỏ dưới ánh tà dương.

Không chỉ có thân hình to lớn, tốc độ bộc phát của nó còn nhanh đến đáng sợ, thậm chí đạt đến trình độ Luyện Tạng tiểu thành, một bước nhảy vọt hơn mười trượng, vung móng vuốt sắc bén như đao chém vào lưng Bạch Đình Chi.

“Xoẹt—”

Kim Cương Chi Thể thi triển, vang lên tiếng ma sát kim loại chói tai.

Cả người Bạch Đình Chi bay về phía trước mấy trượng rồi ngã vào trong bụi rậm.

“Vèo vèo vèo—”

Tôn Bất Khí bắn tên loạn xạ, cuối cùng cũng trúng hai mũi tên, nhưng đều không phải chỗ hiểm, ngược lại càng khiến Kiếm Xỉ Hồ thêm tức giận.

“Hồng hồng hồng!”

Kiếm Xỉ Hồ nổi giận đuổi theo mục tiêu, từ trên dốc cao nhảy vồ xuống, giống như một vị sát thần giáng trần, thế không thể cản!

“Phanh—”

Cho đến khi một mũi tên nặng như trọng pháo xuyên thủng trái tim nó một cách tinh chuẩn.

Sát thần đột nhiên ngã xuống, rơi thẳng từ trên không trung, lăn mấy vòng mới dừng lại.

Cung năm mươi thạch!

Sức sinh không giống như con người.

Chỉ cần không có linh trí, không biết né tránh, trúng một mũi tên cơ bản là đồng nghĩa với tử vong không xa.

“Quả thực lợi hại.”

Trần Tam Thạch cảm thán.

Con Kiếm Xỉ Hồ này sau khi trúng tên vào tim, vậy mà vẫn chưa chết hẳn, nằm bẹp tại chỗ gãy giữa muồn đứng dậy, sức sống ngoan cường đáng sợ.

“Phanh phanh phanh ——”

Hắn không chút do dự lại bắn thêm hai mũi tên, cuối cùng mới triệt để kết liễu tính mạng Kiếm Xỉ Hồ.

“Tiền pháp hay lắm!”

Bạch Đình Chi lồm cồm bò dậy, vẻ mặt sùng bái không thôi.

Tốc độ của Kiếm Xỉ Hồ nhanh như vậy, mà vẫn có thể một mũi tên bắn trúng tim, phải là tiễn thuật gì đây!

“Trong vòng ba trăm bước, Tam Thạch đều có thể bắn trúng lá liễu, vô cùng lợi hại!” Tôn Bất Khí thấy cũng bình thường: “Tiễn thuật của ta, cũng là do hấn đích thân dạy.”

Bạch Đình Chi không nhịn được bật cười.

Trần Tam Thạch không để ý đến hai người, mà đi về phía xác Kiếm Xỉ Hồ không lồ, như có điều suy nghĩ.

Hắn vừa rồi nhìn rất rõ.

Khí trên người con Kiếm Xỉ Hồ, là màu lam nhạt.

Làm sao nó có thể hấp thụ được khí màu lam nhạt?

Các loại khí trên thế gian này, nhất định có liên quan đến tiên tích.

Đáng tiếc, hấn tạm thời chưa thể hiểu rõ.

E rằng trên đời cũng không có mấy người có thể biết.

Tôn Độc Sư có cảnh giới trên Võ Thánh, có khả năng có nghiên cứu về khí, thậm chí đột phá trên Võ Thánh, cần phải hiểu và vận dụng các loại khí khác nhau.

Khí trên người Tôn Độc Sư là loại gì?

Trần Tam Thạch cho đến nay, vẫn chưa được gặp mặt ông ấy.

Nhưng cũng sắp rồi.

Lúc khảo hạch tuyển phong, không chỉ có Độc Sư, còn có Tuần Phủ, Giám Quân, cùng với không ít nhân vật có uy vọng trong Lương Châu quân sẽ đến quan sát, nghe nói còn có người sẽ vì thế mà trở thành con rể nhà tướng.

Cũng giống như các quan to hiền quý trong kinh thành, thích chọn con rể từ trong số các trạng nguyên lang.

“Trần đại nhân, còn có độ thú!”

Trần Tam Thạch vốn định đi khiêng xác Kiếm Xỉ Hồ, thì bên tai lại vang lên tiếng nói của Bạch Đình Chi.

Chương 241: Binh Viên

Hắn cũng để ý thấy động tĩnh trong rừng phía Đông.

Đó là một con khỉ nhỏ, toàn thân màu nâu, chỉ có trên đỉnh đầu có một chòm lông trắng, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân đầy máu, bị thương rất nặng.

Đến trước mặt bọn họ, nó lao đảo ngã xuống đất, chết đi.

“Súc sinh nào đây.” Bạch Đình Chi bước tới kiểm tra: “Sao lại bị thương?”

“Không ổn, đi mau!” Tôn Bất Khí lớn tiếng nhắc nhở: “Là ‘Binh Viên’ ấu thú, những con khỉ này sẽ bắt chước con người sử dụng binh khí, trong La Thiên sơn mạch số lượng rất nhiều, thực lực không đồng đều, điểm máu chốt là tâm lý trả thù cực mạnh!”

“Bất kể ai giết con của chúng, chúng đều sẽ kéo nhau đi trả thù, không biết có bao nhiêu võ giả lên núi săn bắn đã bị vây công đến chết.”

“Sau đó, những Binh Viên này bị nhiễm độc, trở thành độc thú, liền hoàn toàn không còn ai muốn chọc giận chúng nữa!”

“Ngao ngao ngao ngao ngao ——”

Lời còn chưa dứt, bốn phương tám hướng đã bị tiếng kêu của vượn bao phủ.

Từng con vượn hoặc chạy nhảy, hoặc lượn trên ngọn cây, chỉ trong vài nhịp thở, đã lít nha lít nhít chặn đường đi, trong tay chúng cầm đủ loại binh khí, có cũ có mới, có hư hỏng cũng có tinh xảo, không biết có bao nhiêu võ giả lên núi săn bắn đã chết trong tay chúng.

Dẫn đầu là một con vượn già lông trắng, trong tay cầm một thanh mạch đao.

Tất cả chúng đều có khí huyết đỏ như máu chảy trong cơ thể.

Khí của con vượn già lông trắng là mạnh nhất, thực lực có lẽ còn cao hơn một bậc so với Kiếm Xi Hổ, quan trọng nhất là, nó dường như có phán đoán và tư duy, lúc này nhìn xác con vượn trên mặt đất, lại nhìn mấy người, nghe răng trợn mắt, phần nộ không thôi vung đao.

“Mgao!”

Vượn từ khắp nơi ập đến tấn công mọi người.

“Chết tiệt, con khỉ con này chết ở đâu không chết, lại chết ngay trước mặt chúng ta?”

Sắc mặt Tôn Bất Khí khó coi: “Hơn nữa gần đây không phải là nơi ở của Binh Viên, chúng làm sao lại chạy đến đây?”

Còn có thể vì cái gì...

Bởi vì có người cố ý làm vậy!

Trần Tam Thạch lại một lần nữa chú ý tới có khí chợt lóe lên rồi biến mất, đồng thời cũng nghe thấy động tĩnh trong rừng rậm, chỉ là tầm nhìn bị che khuất, không thể nhìn thấy rõ là người nào.

Khí mạnh hơn ta.

Đại khái là Luyện Tạng đại thành.

“Là bọn hần...”

.....

“Thế tử!”

Doãn Hàn Văn trốn ở phía sau cây, lặng lẽ quan sát mấy người đang bị vây khốn, hả hê nói: “Bọn họ ba phen bảy bận bất kính với người, nhất là tên họ Bạch kia, liền cho chúng một bài học nhớ đời!”

Bọn hắn thông qua phương hướng mấy người rời đi, phán đoán là đến trên núi đi săn, thế là nảy sinh ý đồ xấu xa.

Nếu trong Bát Đại Doanh không được phép tư đấu, vậy thì bọn hắn sẽ ra tay bên ngoài.

Hơn nữa cũng không ra tay trực tiếp, lợi dụng tập tính của độc thú, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không ai liên hệ được đến trên người bọn hắn.

“Ừm. Dù sao họ Trần kia cũng là người của phe Nghiêm Đảng, không cần thiết phải lôi kéo nữa.” Tào Phiền trầm giọng nói: “Mấy người khác chết cũng không sao, Tôn Bất Khí cũng ở đây, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Thế tử yên tâm.” Doãn Hàn Văn nói: “Chúng ta ở đây canh chừng, nếu thật sự có chuyện thì đi cứu Tôn Bất Khí cũng không muộn.”

“Doãn huynh, các người có phải hơi quá đáng rồi không?” Đường Doanh Kha cau mày, cẩn thận khuyên can: “Bọn họ đúng là có bất kính với thế tử, nhưng tội cũng không đáng chết...”

“Họ Đường!” Doãn Hàn Văn đè thấp giọng mắng: “Chúng ta mới là người một phe!”

“Ta ngược lại là lo lắng.” Ôn Thu Thực tiếp lời nói: “Những con Binh Viên này có đủ để vây giết bọn họ không?”

Doãn Hàn Văn nằm rạp xuống nói: “Ai biết được, vừa hay nhân cơ hội này thử xem bọn họ có bản lĩnh gì.”

Thấy mấy người bắt đầu giao chiến với Binh Viên.

Đường Doanh Kha không thể nhìn tiếp nữa, xách kiếm chạy ra: “Bất Khí huynh, ta đến giúp các ngươi!”

“Họ Đường, ngươi muốn chết à?!”

Ôn Thu Thực muốn đi bắt lại, nhưng đã không kịp.

“Để hấn đi! Ta không tin hấn dám nói ra là chúng ta bày mưu.” Doãn Hàn Văn chửi rửa: “Cha hấn trong triều là kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, hấn cũng là cái đức hạnh đó, lát nữa phải hung hăng thu thập hấn! Tốt nhất là chết luôn ở đây! Hừm?”

Cả ba người bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy đối mặt với sự vây công của Binh Viên, dây cung trong tay Trần Tam Thạch vang lên như sấm sét không ngừng, mỗi mũi tên bắn ra, đều có một con Binh Viên ngã xuống, chưa đầy một chén trà, đã bắn chết hơn ba mươi con Binh Viên.

Ngay cả lão Viên làm thống lĩnh, cũng chỉ chống đỡ được năm mũi tên, rồi bị một mũi tên xuyên qua đầu.

“Cây cung này, hơn ba mươi thạch!” Tào Phiền nhìn ra được: “Tiền thuật của người này sao lại lợi hại như vậy!”

“Thế tử không cần lo lắng, tuyển phong cũng không thi tiền thuật, dù sao tiền thuật đối với võ giả cảnh giới cao mà nói, tác dụng không lớn.”

Chương 242: cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Doãn Hàn Văn nắm chặt tay: “Chỉ là đáng hận, không thể trông cậy vào đám súc sinh này nữa.”

“Vậy thì đi mau!” Ôn Thu Thực có chút khản trương: “Nếu bị bọn họ phát hiện ra báo lên Đốc Sư Phủ, Tôn Tượng Tông sẽ không nể mặt thân phận của chúng ta đâu.”

“Đi!”

“Cẩn thận!”

Ngay khi bọn hắn đứng dậy.

Trần Tam Thạch lại bắn ra một mũi tên.

Bề ngoài là bắn vào một con Binh Viên, nhưng thực tế là nhắm vào bọn hắn.

“Phanh—”

Mũi tên lại xuyên thẳng qua thân cây, sau đó ầm ầm xuyên qua vai Doãn Hàn Văn, chỉ cần lệch đi một tấc, chính là vị trí tim!

“A!”

“Câm miệng!”

Tào Phiên bịt miệng Doãn Hàn Văn lại không cho gã kêu lên, sau đó công gã lên vai bỏ chạy.

“Hắn tuyệt đối là cố ý!”

Chạy được hai dặm, Doãn Hàn Văn rốt cục không nhịn được, bắt đầu kêu gào: “Thế tử, hắn... hắn dám bắn giết ta!”

Nếu gã không trốn sau cây, đối phương không có tầm nhìn, chẳng phải sẽ chết ngay tại chỗ sao?

“Vậy thì có thể làm gì?” Tào Phiền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai bảo người bày mưu, chúng ta không thể để người khác nhìn thấy? Đợi đến khi tuyển phong bắt đầu, hãy giáo huấn hắn trên diễn võ trường!”

“Ta... ta e là không thể tham dự tuyển phong nữa rồi...”

Doãn Hàn Văn kêu thảm không ngừng.

Tuyển phong còn chưa bắt đầu, bọn hắn liền bị ép rời khỏi một người, lại còn không thể lộ ra, cục tức này thực sự là không thể không nuốt.

“Kết thúc rồi?”

Đường Doanh Khoa vừa mới giết chết một con độc thú, liền nhìn thấy con vượn già làm thủ lĩnh, đã trúng mấy mũi tên rơi xuống từ trên cây, những con Binh Viên bình thường khác càng là chết sạch sẽ, ngay cả một con cũng không chạy thoát.

‘Coi như các người mạng lớn.’

Trần Tam Thạch nhìn về hướng bọn người thế tử rời đi, ánh mắt lạnh lùng.

Từ khi đến Lương Châu, hắn đã cố gắng không đắc tội người khác, nên xưng hô tôn kính thì xưng hô tôn kính, nên mời rượu thì mời rượu, tuyệt đối có thể coi là quy củ đảng hoàng.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắn chỉ muốn yên lặng hoàn thành khảo hạch, cố gắng đạt thành tích tốt trong cuộc tuyển phong, vậy mà đám người này lại cố tình tìm tới tận cửa gây khó dễ cho hắn.

Thậm chí còn có ý định lấy mạng hắn.

Thật không thể nhịn được nữa!

Điều này không chỉ vì Bạch Đình Chi.

Còn có cả ảnh hưởng của Nghiêm Trường Khanh nữa.

Làm quan trong triều, quan trọng nhất là chọn phe phái, dù hấn không muốn, cũng ít nhiều bị coi là có liên quan đến phe cánh của Nghiêm Trường Khanh, tự nhiên sẽ bị phe khác nhắm vào.

Càng làm quan to, càng phải nộp “giấy thông hành”.

Làm quan thế này, quả thật chẳng có gì thú vị.

Mũi tên vừa rời, Trần Tam Thạch bắn bừa, nghe tiếng động thì biết là đã trúng mục tiêu, nhưng đáng tiếc không trúng chỗ hiểm, lưu lại mạng chó cho đối phương.

Việc đã đến nước này, cũng không cần phải nhượng bộ nữa.

Dù sao trong cuộc tuyển phong tiếp theo, vẫn sẽ đắc tội người khác, hấn không thể vì sợ đắc tội mà từ bỏ cơ hội trở thành thủ tịch chân truyền.

Hơn nữa lần này, là bọn hấn ám toán trước, có quy định của Đốc Sur Phủ, bề ngoài chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, dù sao mũi tên này cũng đã lãnh không, không bắn thì uổng phí.

“Đường huynh?” Tôn Bất Khí đâm chết một con Bình Viên, nhìn sang vị công tử ca vừa gia nhập chiến trường: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Không có gì...” Đường Doanh Khoa thu kiếm lại: “Ta lên núi săn bắn, nghe thấy động tĩnh liền đến xem, thấy các ngươi bị vây công bởi độc thú, định đến giúp, nhưng hình như không cần ta ra tay.”

Hắn có chút hồi hận.

Vị Trần đại nhân trẻ tuổi này có tài bắn cung thật sự quá khoa trương.

Nhiều Binh Viên như vậy, trong nháy mắt đã bị giải quyết hết.

Sớm biết thế này, hắn đã không ra mặt xen vào.

“Người đi săn một mình à?” Ngay cả Bạch Đình Chi cũng nhận ra có gì đó không đúng: “Tên thế tử kia có đi cùng không, Binh Viên con non chết trước mặt chúng ta có phải là hắn cố ý làm ra không?!”

Hắn vừa nói vừa cầm đao đi xung quanh tìm kiếm, nhưng không thấy bóng người nào.

“Không không không!” Đường Doanh Khoa vội vàng giải thích: “Không liên quan gì đến bọn người thế tử, ta là thật sự lên núi một mình.”

“Đường huynh, người sợ gì chứ?” Tôn Bất Khí nghiêng răng nói: “Ta sẽ về nói với cha ta, hủy bỏ tư cách tuyển phong của bọn họ!”

“Bất Khí, người đừng có ngậm máu phun người.” Sắc mặt của Đường Doanh Khoa trở nên nghiêm nghị, cao giọng nói: “Bọn người thế tử thật sự không có ở đây, ta thật sự chỉ là đi ngang qua mà thôi, nếu các người đã không có việc gì, vậy ta xin cáo từ trước!”

Hắn nói xong xoay người bỏ đi, khi đi ngang qua bên người Trần Tam Thạch, dừng lại ôm quyền, sau đó nhanh chóng biến mất trong rừng núi.

“Hắn là con trai của Lại Bộ Thượng Thư.” Tôn Bất Khí giới thiệu: “Đường huynh cùng với bọn người thế tử không giống nhau, làm người không tính là xấu, chỉ là sinh ra ở kinh

thành, không thể không bị bọn họ lôi kéo, nếu không, ngay cả phụ thân của Đường huynh cũng sẽ bị liên lụy.”

Chương 243: Xuống núi

Trần Tam Thạch tự nhiên là sẽ không để ý chuyện này.

Người ta dù thế nào, cũng coi như là đứng ra giúp bọn họ.

Đều là con cháu quan lại, cũng không phải tất cả đều là cùng một giuộc.

Đây đều là những khúc nhạc đậm.

Trọng điểm là mục đích săn dị thú đã đạt thành.

La Thiên sơn mạch quả thực tài nguyên phong phú, mới lên núi một ngày, đã dễ dàng săn được một con dị thú, đâu có giống như Hồ Đầu Sơn tài nguyên khan hiếm, vì tìm một con Bạch Lộc mà làm cho cả thành náo loạn, mấy trăm người suýt nữa không tìm được.

Xem ra tiếp theo, vẫn là không thể tránh khỏi phải thường xuyên lên núi.

Coi như là tu luyện tiên thuật.

【Kỹ nghệ: Bắn tên (Đại thành)】

【Tiến độ: (750/2000)】

Theo dấu sau khi đại thành, mang đến Quan Khí Thuật tuyệt không phải là nhân gian chi thuật.

Bắn tên sau khi đại thành đó còn có thể đề thăng, lần đột phá tiếp theo sẽ có hiệu quả gì?

Trần Tam Thạch đứng ở chỗ cao, đánh giá địa thế, quan sát xem ngọn núi nào có vẻ càng có khả năng có dị thú xuất hiện, để thu hẹp phạm vi tìm kiếm lần sau lên núi.

Đột nhiên.

Hắn nhìn thấy một luồng hắc khí nồng đậm cuộn cuộn dâng trào ở nơi sâu nhất của dãy núi, như thể có một vùng biển đen ẩn giấu trong núi sâu.

Chưa kịp để Trần Tam Thạch nhìn kỹ, hắc khí đã tiêu tán không thấy, cũng không biết là thật sự biến mất hay là khoảng cách quá xa dẫn đến.

Dù sao Quan Khí Thuật của hắn đại khái chỉ có phạm vi quan sát hai trăm bước, phương hướng hắc khí bốc lên, e rằng là vị trí sâu nhất, hắc tâm nhất của La Thiên sơn mạch.

“Tam Thạch, bên đó không thể đi.” Tôn Bất Khí nhấn mạnh: “Sau ba mươi ngọn núi, là nơi nguy hiểm nhất của toàn bộ La Thiên sơn mạch, bên trong hiện nay cơ bản toàn bộ đều là độc thú, có một số còn đáng sợ hơn cả võ giả Huyền Tượng, gần như là yêu vật trong truyền thuyết!”

Trần Tam Thạch nhớ tới con cự mãng trăm trượng mà đối phương đã nhắc đến.

Hắc khí có phải là do cự mãng phát ra hay không?

Không giống.

Hắc khí đó rõ ràng là phát ra từ trong lòng đất.

Hắc khí kia có phần tương tự với huyết khí trên người độc thú, nhưng rõ ràng là mạnh hơn nhiều, nói một cách tương đối, huyết khí giống như là phiên bản yếu hơn của hắc khí.

Hai mươi năm gần đây, tại La Thiên sơn mạch xuất hiện rất nhiều độc thú, chẳng lẽ là do ảnh hưởng của hắc khí?

“Còn có độc thú lợi hại như vậy sao?”

Bạch Đình Chi khó tin.

Phải biết rằng cảnh giới Huyền Tượng, chỉ cách Võ Thánh một bước, cơ bản có thể coi là chiến lược nhất lưu nhân gian.

“Nói không chừng còn có kẻ lợi hại hơn.” Tôn Bất Khí trịnh trọng nói: “Trước cảnh giới Huyền Tượng, tốt nhất đừng nên mạo hiểm tiến vào, hơn nữa bên trong cũng không có nhiều dị thú, phần lớn đều là độc thú, không thu được bất kỳ lợi ích gì.”

Thật sự là quá quý dị.

Trần Tam Thạch chìm vào suy tư.

Hình như việc Long Khánh Hoàng Đế hạ lệnh toàn quốc trồng linh lúa, cũng là chuyện của hai mươi năm gần đây.

Chẳng lẽ có liên quan gì sao?

Nếu không, tại sao trước đây chưa từng nghe nói đến chuyện “cống nạp”?

Kết hợp với việc Võ Thánh gia tăng, xuất hiện cả tồn tại trên Võ Thánh.

Nghe có vẻ như cả thế giới đang thay đổi, chỉ là bọn họ, những kẻ tu vi thấp kém, vì tầng thứ không đủ nên không hề bị ảnh hưởng, hoàn toàn không thể cảm nhận được điều đó.

Nói một ngàn nói một vạn, vẫn là quá yếu!

Giá như hắn cũng là tồn tại trên Võ Thánh, mới có tư cách đi truy tìm loại tiên tích này, trước mắt vẫn là nên tu luyện thật tốt, trước tiên giải quyết chuyện tuyển phong đã, tuyệt đối không thể tham vọng viễn vông.

“Xuống núi thôi.”

Trần Tam Thạch từ trên đỉnh núi bước xuống, vác theo Kiếm Xi Hổ dẫn theo hai người suốt đêm trở về, hỏi bọn họ có

muốn chia một ít thịt không, kết quả hai người nói gì cũng không chịu nhận.

“Tướng quân, ta nào có mặt mũi nhận?” Bạch Đình Chi hồ thẹn nói: “Mặc dù ta là người dẫn đường, nhưng cuối cùng vẫn là đại nhân tự mình tìm ra hang động, chính tay đại nhân giết chết nó. Chưa kể, chuyện Bình Viên, cũng là ta liên lụy đại nhân, nếu đại nhân nhất định phải chia cho ta thịt hổ, ta thà đập đầu chết còn hơn!”

“Ta thì càng không cần phải nói.” Tôn Bất Khí nói: “Kiếm Xỉ Hổ là bổ phẩm cho võ giả Luyện Tạng, ta mới Luyện Cốt tinh thông, cầm cũng vô dụng.”

“Được rồi.” Trần Tam Thạch cũng không quá mức khách khí.

Hắn đích xác cần thịt hổ để tăng tiến tu vi.

Một đoàn người tăng tốc độ lên đường, sau khi trời sáng, đi ra khỏi La Thiên sơn mạch.

Thiên Tâm đã chờ đợi từ lâu.

Trần Tam Thạch vác Kiếm Xỉ Hổ lên ngựa, sớm trở về phủ.

Ti Cầm và Mặc Họa đã dậy làm việc từ sớm, ra mở cửa thì thấy một con quái vật to lớn, răng nanh như kiếm, toàn thân đầy máu, sợ đến run rẩy, lùi lại thật xa.

Chương 244: không hiểu

Trần Tam Thạch liền ở trong sân, dùng Trấn Nhạc Kiếm mổ xẻ Kiếm Xỉ Hồ, chỉ riêng quả tim cũng đủ ăn hai ba bữa, những phần đại bổ khác thì khỏi phải nói, nửa tháng sau không cần phải lo lắng.

Ăn xong quả tim hồ lục còn tái, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ sát phạt chi khí, kết hợp với bảo dược Luyện Tạng và linh lúa, ba hiệu quả mạnh mẽ đan xen trong cơ thể, khiến hắn như muốn nổ tung, mãi đến khi cảm Lô Diệp Thương luyện thương pháp mới dần cảm thấy dễ chịu.

Một khi đã luyện, thì ngày đêm không phân biệt, không biết mệt mỏi.

Liên tục tám ngày.

Trần Tam Thạch mỗi sáng đến doanh trại luyện tập chiến trận, buổi chiều đến tận đêm khuya đều luyện võ, mỗi ngày ngủ tối đa hai canh giờ, ăn uống cũng chỉ là vài miếng thịt Kiếm Xỉ Hồ qua loa, chỉ cần không luyện chết thì cứ luyện tới cùng.

Có được Quan Khí Thuật.

Hắn có thể nhìn thấy khi mình tu luyện, sẽ không ngừng hấp thụ khí tạp của trời đất, đủ loại khí hỗn tạp, duy chỉ không có khí màu xanh da trời trong cơ thể dị thú.

Hơn nữa, hắn cũng không có cách nào khống chế hấp thụ loại khí nào, cơ bản là nhận hết.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Tinh Thông)】

【Tiến độ: 910/1000】

“Vẫn còn thiếu một chút!”

“Trời vừa sáng, khảo hạch tuyển phong sẽ chính thức bắt đầu.”

“May mà ngày đầu tiên không cần tỷ võ, đợi đến ngày mai, ngày kia, dù thế nào ta cũng đột phá tiểu thành.”

【Kỹ năng: Thông Binh (Tiểu Thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu dụng: Chủ Tâm Cốt, Luyện binh có phương pháp, Khải Nhật Vô Y】

【 Khải Nhật Vô Y: Trên chiến trường, binh mã dưới trướng sinh tử đồng lòng, sĩ khí tăng gấp bội, thi triển trận pháp đều phát huy đến cực hạn, chiến lực chính thể tăng lên ba thành】

Sinh tử đồng lòng!

Chiến lực tăng ba thành.

Đừng xem thường ba thành, đây là có thể bù đắp phần nào chênh lệch cảnh giới, thật sự đến chiến trường, hiệu quả phát huy ra e rằng sẽ lớn đến kinh người, hướng chi nhóm bộ hạ này, còn có thể làm được chiến đến chết không vỡ trận.

Cửa khảo hạch bày trận đầu tiên này, Trần Tam Thạch tràn đầy tự tin.

Dù có so thế nào đi nữa, hắn cũng tuyệt đối không thể bị đào thải, cho dù không giành được vị trí đứng đầu, ít nhất cũng sẽ là hạng giáp nhất lưu!

“Lão Hứa lại tiến bộ rồi!”

Trần Tam Thạch cảm thán.

Gần đây dù treo máy, độ thuần thục tăng lên cũng rất nhanh.

Đều là dựa vào Hứa Văn Tài.

Hắn nghe nói vì bận rộn sự tình khảo hạch, lão thư sinh gần đây mất ăn mất ngủ.

Thật sự là không nghĩ ra, hắn từ Bà Dương huyện lại đào được người tài giỏi như thế.

Trước không nói đến những tác dụng khác, chỉ riêng việc treo máy cũng có thể tăng độ thuần thực cho kỹ năng thống binh của hắn, thì những người khác căn bản không thể so sánh được.

“Thạch ca nhi.” Cổ Tâm Lan tự tay mặc quần áo cho hắn, rồi cùng với Ti Cầm, Mặc Họa tiễn hắn ra cửa, có cảm giác như người nhà đưa người đi thi đại học.

Thực tế, tuyển phong cũng tương đương với võ cử.

Sau khi kết thúc năm ngày khảo hạch liên tục, sẽ quyết định mỗi người sau này có thể nhận được bao nhiêu tài nguyên, tốc độ thăng tiến nhanh hay chậm, và quan trọng nhất là có thể có được vị trí quán quân hay không, trở thành thủ tịch chân truyền cuối cùng của Tôn Tượng Tông trong đời này.

Đến bên ngoài đại trạch Trần gia.

Trần Tam Thạch huyết sáo một tiếng, Thiên Tâm lập tức chạy đến, hắn lật người lên ngựa, thẳng tiến đến Bát Đại Doanh.

Mấy ngày gần đây, trong thành giới nghiêm, lệnh truy nã dán khắp nơi.

Nghe nói rất nhiều cao thủ của các tông môn đã chết.

Thông Huyền Tông và Lạc Hà Sơn Trang của bảy đại tông môn ở Lương Châu, chỉ sau một đêm, mỗi nơi bị giết năm, sáu đệ tử chân truyền, cộng thêm mấy chục đệ tử nội môn, trong

đó còn có một vị là thiên tài Hùng Cương Bá Thể, gây ra động tĩnh lớn như vậy, thế mà lại không có một nhân chứng nào.

Nhưng sau khi chết, bọn họ đều bị lấy đi máu tim, tự nhiên cũng bị cho là do Vu Thần Giáo làm.

“Không nên chứ.”

Trần Tam Thạch không hiểu.

Có thể đồng thời xông vào nội địa của hai tông môn, hơn nữa còn giết nhiều người như vậy, chứng tỏ Vu Thần Giáo nhất định không phải một người, mà là một nhóm người, nhưng nơi này là Lương Châu, có Bát Đại Doanh, có Tôn Tượng Tông.

Nếu thật sự có một lượng lớn giáo đồ Vu Thần Giáo Giáo ẩn náu, dù sao cũng phải có chỗ ẩn thân, sao có thể tìm mãi mà không thấy.

Ngay cả Hưởng Đình Xuân, lúc trước cũng có thể tìm được manh mối từ Kim Chung Tự.

Không có lý nào.

Trừ phi Vu Thần Giáo còn có thủ đoạn đặc biệt nào khác.

Trần Tam Thạch cũng không phải là suy nghĩ lung tung.

Đợi đến khi hấn nhậm chức ở Bát Đại Doanh, tám chín phần mười cũng sẽ tham gia truy bắt Vu Thần Giáo.

Mà hấn cũng rất muốn thông qua miệng của những giáo đồ Vu Thần Giáo Giáo cấp cao, hỏi ra tung tích thiết bị nguyên bộ của “tiên bảo”, cũng như trước đây huyết tể rốt cuộc là muốn làm gì, giết võ giả lại có tác dụng gì?

Chương 245: Chưa chắc

Hắc khí trên núi...

Liệu có liên quan đến Vu Thần Giáo hay không?

“Dừng!”

Trong đầu suy nghĩ lung tung, Trần Tam Thạch liền đến cửa vào binh lính đóng quân nội thành, lật người xuống ngựa.

Thiên Tâm thì tự mình chạy ra ngoài chơi.

Cứ như thể là một con chó nhà được thả rông, đến giờ ăn thì tự về, khác biệt duy nhất là có thể gọi về bất cứ lúc nào, không sợ lúc cần thì không có ngựa để cưỡi.

Trong quân thành, trên diễn võ trường.

Các tướng lĩnh đã đến gần đủ.

Bao gồm cả Tào Phiền, Doãn Hàn Văn và những người khác.

Chỉ là Phòng Thanh Vân tuyên bố, Doãn Hàn Văn từ bỏ lần khảo hạch tuyển phong này, tự động bỏ quyền.

“Doãn huynh!” Trần Tam Thạch vỗ một cái vào vai Doãn Hàn Văn: “Sao ngươi lại bỏ thi?”

“Á ——”

Doãn Hàn Văn ngũ quan vận vẹo kêu lên thảm thiết, suýt ngã lăn ra đất.

“Trần đại nhân, ngươi làm gì vậy?!”

Ôn Thu Thực nổi giận, vội vàng tiến lên đỡ lấy gã.

“Ách?” Trần Tam Thạch tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thật xin lỗi, tại hạ không biết Doãn huynh bị thương. Trách không được lại từ bỏ tham dự tuyển phong, sao lại thế này, chẳng lẽ là do đám người Vu Thần Giáo làm sao?”

Doãn Hàn Văn đau đến toát mồ hôi lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là chúng, mấy hôm trước trên đường từ tửu lâu về phủ, gặp phải một đám người của Vu Thần Giáo, trúng một kiếm, đáng tiếc không chặn được chúng.”

“Nói như vậy, Doãn huynh là nhân chứng duy nhất à!” Trần Tam Thạch hỏi: “Người có thấy chúng trốn đi đâu không? Bây giờ cả thành đang truy bắt Vu Thần Giáo, nếu có thể tìm ra chúng, tuyệt đối là một công lớn.”

“Hừ hừ, cái này thì không.” Doãn Hàn Văn cười gằn: “Chúng khinh công rất giỏi, một cái chớp mắt đã biến mất, không đuổi kịp chúng.”

“Ra là vậy, Doãn huynh cứ yên tâm dưỡng thương đi.”

Trần Tam Thạch chấp tay, xoay người rời đi.

Xem ra, người hấn bắn trúng chính là Doãn Hàn Văn này.

Trên vai có một lỗ thủng, ngay cả xương cũng thiếu một đoạn, cho dù là có bảo dược trị thương, e rằng cũng phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài.

.....

“Thế tử!” Doãn Hàn Văn đau đến mức giọng nói cũng có chút biến dạng: “Người có thấy không, hấn thật là phách lối!”

“Chủ ý là do người đưa ra, bị thương thì người tự chịu đi!”

Tào Phiền mặt không cảm xúc: “Nhưng Hàn Văn người yên tâm, ta sẽ báo thù cho người, hấn bắn người một mũi tên, ta ít nhất cũng phải chặt một cánh tay của hấn, phé hấn đi.”

“Đa tạ thể tử.” Doãn Hàn Văn oán hận nói: “Tên này Luyện Tạng tinh thông, cũng không biết gan chớ từ đâu ra mà dám ra tay với ta, chờ đến lúc tử võ, trong vòng năm hiệp, thể tử sẽ bắt được hắn.”

“Cần gì thể tử phải ra tay? Ta đụng phải hắn cũng có thể phế hắn.” Ôn Thu Thực khinh thường nói: “Không đúng, hình như không cần chúng ta phải ra tay, nói không chừng vòng đầu tiên hắn cũng không vượt qua được.”

“Cũng phải.” Doãn Hàn Văn cười nhạo nói: “Dẫn theo một đám tàn binh từ quê lên, luyện thể nào cũng vẫn là tàn binh, mặc cho trận pháp có tinh diệu cỡ nào, coi như thi triển được, cũng là vừa xông liền tan, vừa giết liền nát!”

“Ta nghe nói Đốc Sư cũng yêu binh như con, chiêu này của hắn, chẳng lẽ là cố ý biểu diễn cho Đốc Sư đại nhân xem?”

“Tên này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, biết mình xuất thân hèn kém, thiên phú không tồi nhưng cũng không phải tuyệt đỉnh, muốn có tiền đồ tốt, nhất định phải thu hút sự chú ý của cấp trên, trước là mang bách tính vượt sông được bệ hạ thưởng thức, nay lại muốn chứng minh bản thân lòng mang bộ hạ cũ có tình có nghĩa, lấy lòng Đốc Sư, thật là nước cờ hay.”

“Người nghĩ nhiều rồi, Đốc Sư thưởng thức người có tình có nghĩa không sai, nhưng hắn dẫn một đám phế vật vô dụng lên sân, Tôn Đốc Sư chẳng lẽ không nhìn ra hắn đang diễn trò? Chỉ sẽ phản tác dụng thôi.”

“Đúng vậy, nói cho cùng khảo nghiệm vẫn là năng lực mang binh.”

“Để hắn giả nhân giả nghĩa, chúng ta cứ chờ xem trò cười đi.”

Đám người ủng hộ thể tử thi nhau nói.

Chỉ có Tào Phiền trầm giọng nói: “Chưa chắc.”

Ôn Thu Thực nghi hoặc: “Thế tử nói vậy là có ý gì?”

“Ta đã phái người xem qua binh lính dưới tay hấn luyện tập như thế nào.” Tào Phiên chậm rãi nói: “Những binh sĩ chạy ra từ huyện nhỏ Vân Châu này, dưới sự chỉ huy của một lão đầu, luyện trận pháp rất vững chắc và trôi chảy, đừng xem thường họ là người đến từ địa phương nhỏ, dù sao cũng đã trải qua sinh tử chém giết, không tệ như các người nói, vòng khảo hạch đầu tiên này, theo ta thấy, hấn hấn là không có vấn đề.”

Kinh thành cố ý gửi thư đến, bảo hấn nếu có cơ hội, có thể kết giao với Trần Tam Thạch, thử xem có thể lôi kéo được không.

Ban đầu hấn còn cảm thấy hơi kỳ lạ, chỉ là Cửu Long Chi Thể, coi như không nhiều, cũng tuyệt đối không phải không có, hà tất phải hạ mình lấy lòng một tên nhà quê.

Chương 246: trực tiếp không để ý tới

Cho đến mấy ngày trước, Tào Phiền ở trên núi chứng kiến tiền thuật của Trần Tam Thạch, coi như có chút thay đổi cách nhìn, sau đó lại đích thân đi xem Trần Tam Thạch luyện binh, phát hiện ra quả thật là luyện binh có phương pháp, chứng tỏ người này quả thật có chỗ hơn người, tu vi yếu kém sau này cũng có thể là một viên đại tướng có thể trọng dụng.

Nhưng vẫn là hai chữ, đáng tiếc.

Đối phương rõ ràng không có ý định quy hàng.

Nghiêm Trường Khanh tạm thời không nói đến.

Tên tiểu tử này...

Thực sự có ý định tranh đoạt vị trí quán quân tuyển phong với hắn!

Tào Phiền có thể nhìn ra từ ánh mắt của đối phương, có một loại kiên định nhất định phải đạt được, quả thực là bá khí ngút trời, muốn chết!

Tôn Tượng Tông tác oai tác quái nhiều năm như vậy.

Nay khó khăn lắm mới chờ được đến lúc ông ta sắp dầu hết đèn tắt, làm sao có thể để tiên pháp đột phá phía trên Võ Thánh lại rơi vào tay người ngoài họ “Tào”, chỉ bằng vào điểm này, họ Trần kia đáng chết.

May mà tên này tuy có vài phần bản lĩnh, nhưng cảnh giới quá thấp, đến giờ vẫn còn đang mài giũa công pháp Luyện Tạng tinh thông, coi như mấy ngày nữa có thể đột phá tới tiểu

thành, cũng không thể nào là đối thủ của Luyện Tạng viên mãn.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là có thể phế bỏ hãn trước vòng tỷ võ, dù sao đã tiếp nhận thánh chỉ, nếu hãn tự mình động thủ, biết đâu lại chọc cho Hoàng gia gia không cao hứng.

Tào Phiền đã an bài thoả đáng.

Cho dù họ Trần có qua được cửa ải bày trận này, cũng sẽ gục ngã ở cửa thứ hai là xông trận.

“Thế tử thật có phong thái đại tướng!” Ôn Thu Thực vội vàng phụ họa: “Đây gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!”

“Đúng đúng đúng!”

Một đám người lại bắt đầu nịnh hót.

“Doãn huynh.” Đường Doanh Khoa tiến lại gần: “Vết thương của ngươi không sao chứ?”

“Cút!” Doãn Hàn Văn cười lạnh: “Nếu không phải ngươi chủ động lộ diện, ta làm sao lại chịu một tiễn này? Đợi đến khi tuyển phong kết thúc, về kinh thành rồi, ngươi sẽ biết tay!”

“Doãn huynh, hôm qua ta...”

“Diêu huynh...”

Đường Doanh Khoa bất kể nói chuyện với ai, đều là bị khịt mũi coi thường, hoặc là trực tiếp bị không để ý tới.

...

Một màn này, Trần Tam Thạch thu vào đáy mắt.

Chỉ vì đã từng nói giúp hãn một câu mà bị cô lập, e rằng cuộc tuyển phong tiếp theo cũng sẽ không dễ dàng.

“Này!”

Bạch Đình Chi đến tìm Đường Doanh Khoa đang đứng một mình trong góc, không ai để ý: “Bọn họ khi dễ người đến vậy, người hà tất còn phải tiếp tục lấy lòng bọn họ? Chi bằng đi theo ta, cùng đi theo Trần tướng quân, sau này nhất định có thể gây dựng sự nghiệp.”

“Đình Chi, người đừng có mà xúi giục người ta.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Đa tạ Đường huynh đã ra tay tương trợ.”

“Trần đại nhân khách khí rồi, ta cũng chẳng giúp được gì nhiều.” Đường Doanh Khoa thở dài: “Đại nhân cũng không cần phải lo lắng cho ta, lần này đến tuyển phong, ta vốn chỉ là đến để rèn luyện, không có ý tranh đoạt ngôi vị quán quân, đến vòng tỷ võ nếu thật sự gặp phải thế tử bọn họ, ta sẽ bỏ cuộc nhận thua. Còn Trần đại nhân mới phải cẩn thận, sáng nay ta thấy có người đến gặp người phụ trách cửa ải thứ hai... Ài, tóm lại đại nhân hãy cẩn thận!”

Nói xong hắn đứng dậy cáo từ.

“Cửa ải thứ hai, xông trận?”

Chưa kịp để Trần Tam Thạch suy đoán, trên diễn võ trường đã vang lên tiếng tù và, tiếng trống trận, tuyên bố cuộc khảo hạch tuyển phong chính thức bắt đầu.

“Các vị tướng lĩnh!” Phòng Thanh Vân ngồi trên cao đài, thông thả mở lời, âm thanh trong trẻo vang vọng khắp diễn võ trường: “Tuyển Phong bắt đầu, đề mục đầu tiên, bày trận! “

“Tiếp theo, sẽ có người lần lượt đọc tên các người. “

“Tướng lĩnh nào được gọi tên, xin hãy dẫn thuộc hạ đến một diễn võ trường kín khác cách đây năm dặm, tiến hành khảo hạch chính thức bên trong đó, tiêu chuẩn là xem trận pháp của ai chịu được thực chiến nhất. “

“Tôn Độc Sư, Lưu Tuần Phủ, Hậu Giám Quân làm chủ khảo, đích thân đánh giá thành tích khảo hạch, chia làm bốn

cấp bậc Giáp, Ất, Bính, Đinh, sau khi toàn bộ khảo hạch kết thúc sẽ căn cứ vào thành tích tổng hợp để xếp hạng, xác định quân quân tuyển phong lần này. “

“Ngoài ra...”

Vị thư sinh áo xanh mặt mày tươi cười, dí dỏm nói tiếp: “U Châu, Lương Châu, Nhạn Châu, không ít đại nhân của ba châu sẽ đến quan sát tuyển phong lần này, trong số họ có không ít người có con gái đến tuổi cập kê, cho nên các vị, hãy thể hiện thật tốt, đừng bỏ lỡ cơ hội làm rể quý!”

Nghe đến đây, không khí trên diễn võ trường trở nên thoải mái hơn không ít.

Trong đó cũng có vài vị tướng lĩnh xuất thân hàn môn, hoặc là con nhà bình dân, trong lòng đều căng thẳng, hiển nhiên đều chuẩn bị nắm chặt cơ hội đổi đời lần này.

Chỉ biết đánh đấm thì có ích lợi gì.

Ra ngoài lăn lộn, quan trọng là thế lực, là bối cảnh.

Chương 247: diễn võ trường kín

Làm quan trong triều, càng là như vậy.

“Được rồi, bắt đầu đi.”

Phòng Thanh Vân chủ trì xong màn mở đầu, liền được một tên sĩ tốt đẩy đi.

Đề lại Lý Thiên Tổng cầm quyền sổ, hô lớn: “Thôi Vĩnh Bình!”

“Có!”

“Xuất phát!”

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn theo năm trăm thuộc hạ, thẳng tiến về phía bắc, đội ngũ hành quân chỉnh tề trật tự.

Cách đó năm dặm, có một diễn võ trường kín, bốn phía đều được tường cao ba trượng bao quanh, do đó người bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì, tự nhiên cũng không thể nào biết rõ phương thức kiểm nghiệm trận pháp cụ thể.

Thậm chí sau khi khảo hạch kết thúc, bọn họ cũng không quay trở lại theo đường cũ, mà rời đi từ một hướng khác, biện pháp bảo mật được thực hiện rất tốt, trước khi công bố kết quả cuối cùng, mọi người tuyệt đối sẽ không biết trước nội tình.

...

Trong diễn võ trường kín.

Trên tường thành cao mấy trượng, dựng lên rất nhiều đình, hai bên đình nhỏ đều được màn che phủ, ngồi bên trong đều là người nhà của các quan viên đến xem náo nhiệt, đình lớn nhất ở giữa, thì là chỗ ngồi của ba vị chủ khảo tuyển phong lần này.

Tôn Tượng Tông, Lưu Tuần Phủ cùng với Hậu công công.

Phía sau bọn họ, là các Tuần Phủ, Tổng Binh các châu, vân vân, chức quan thấp nhất cũng là tri phủ, có thể nói toàn trường đều là quan lớn, cũng coi như là giám khảo.

Đã là một loại khoa cử võ khác, tự nhiên không thể hoàn toàn nghe theo một mình Tôn Tượng Tông quyết định, cần có nhiều người đến chứng kiến, để đảm bảo tính công bằng tương đối, đồng thời để các tướng lĩnh tham gia tuyển phong biết rằng, bọn họ là binh của triều đình, chứ không phải binh của Tôn gia.

Quy củ này, cũng mới bắt đầu có từ gần mười năm nay.

Mười năm trước, mọi chuyện đều do Tôn Tượng Tông một tay định đoạt.

“Tôn Đốc Sư.” Lưu Tuần Phủ đặt chén trà xuống, mỉm cười nói: “Lần này có không ít thanh niên tuấn kiệt, có vài người chỉ cần được bồi dưỡng thêm một chút, tương lai nhất định sẽ là một viên đại tướng.”

“Đúng vậy.” Tôn Tượng Tông mặc áo vải thô, mắt lim dim, dựa vào ghế thái sư: “Đây cũng là lần cuối cùng lão phu thu nhận đồ đệ, hy vọng bọn hắn sẽ mang lại cho lão phu chút bất ngờ.”

“Lưu Tuần Phủ.” Hậu công công phát ra giọng the thé, tay cầm ấm trà vênh lên như hoa lan: “Lần này ngài nhìn trúng ai?”

“Đương nhiên là thế tử điện hạ!” Lưu Tuần Phủ tin tưởng vững chắc: “Thái tử thế tử có Long Tâm Hồ Cốt, một cây

Thanh Long Yên Nguyệt Dao do bộ hạ ngự ban, sử dụng đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, hiện nay đã là Luyện Tạng đại viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đến Hóa Kinh, lần này vị trí quán quân chắc chắn thuộc về hắn! Nếu Tôn Độc Sư có thể thu nhận thể tử làm đệ tử quan môn, không chừng tương lai sẽ là Long Sư!”

“Lưu đại nhân có phần quá võ đoán.” Hậu công công bày tỏ ý kiến khác biệt, chậm rãi nói ra vài cái tên: “Ta cảm thấy cháu trai của Nghiêm Các Lão, Nghiêm Trường Khanh cũng không tệ, ngay ngày hôm qua, hắn cũng đã đột phá đến Luyện Tạng đại viên mãn.”

“Về mặt căn cốt, cũng là Kỳ Lân Chi Thể nhất định sẽ trở thành Võ Thánh, ở kinh thành, không ít người đều gọi hắn là Kỳ Lân Tử. “

“Ngoài ra, còn có thiếu tông chủ Thông Thiên Kiếm Tông Lộ Thư Hoa của Lương Châu, trời sinh Kiếm Tâm, tương lai nhất định sẽ trở thành một đời Kiếm Thánh. “

“Thêm nữa là Ôn Thu Thực của Phách Nguyệt Sơn Trang, thiếu môn chủ Lạc Vân Môn Văn Thiếu Dương của kinh thành, Phí Ngọc Lương của U Châu, Giải Tư Thuật của Nhạn Châu, đều là những đối thủ cạnh tranh cực kỳ mạnh. “

“Nhiều tuần kiệt như vậy, Lưu đại nhân đều không nhìn thấy sao?”

“Ha ha~” Lưu Tuần Phủ cười: “Tuần kiệt tuy nhiều, nhưng nhất định có thể tu thành Võ Thánh cũng chỉ có hai ba người, Hậu công công đừng quên, vòng cuối cùng sờ cốt cũng phải tính vào tổng điểm khảo hạch, hơn nữa còn có phân lượng rất lớn. “

“Một cái giáp đẳng trong khảo hạch sờ cốt, tương đương với hai cái giáp đẳng của các khảo hạch khác. “

“Dù sao chọn ra quán quân, có thể nhận được đãi ngộ bồi dưỡng tốt nhất của triều đình, chỉ riêng bảo dục thôi cũng không biết phải tiêu hao bao nhiêu được liệu quý giá, đương nhiên là phải chọn ra tướng lĩnh có tiềm năng cao nhất.”

Có một số thể chất, ở giai đoạn đầu sẽ thể hiện tốc độ tu luyện kinh người, nhưng sau khi trở thành Thông Mạch, cảnh giới Huyền Tượng thì tốc độ sẽ giảm mạnh, thậm chí còn bị kẹt lại, vĩnh viễn không thể đột phá.

Ví dụ như Thiên Cương Chi Thể của Phí Ngọc Lương ở U Châu, sẽ nhanh chóng tiến vào cảnh giới Huyền Tượng hơn so với những người cùng tuổi, nhưng cả đời cũng không có hy vọng đạt đến cảnh giới Võ Thánh, càng không nói đến cảnh giới cao hơn.

Loại người này, bồi dưỡng làm một viên đại tướng thì không có vấn đề gì.

Nhưng nếu thực sự giành được vị trí quán quân, lại không đáng để dốc toàn lực bồi dưỡng.

Chương 248: bắt bẻ

Vì vậy, phân lượng của sờ cốt chiếm rất cao.

Đương nhiên, Võ Thánh Chi Thể cũng không phải năm nào cũng có.

Nếu là những năm trước, có Thiên Cương Chi Thể thì tuyệt đối được coi là căn cốt hạng nhất.

Ai bảo năm nay là lần tuyển phong cuối cùng, Tôn Tượng Tông lại thu đệ tử quan môn cuối cùng, thu hút đến toàn bộ thiên tài chân chính trên toàn thiên hạ, tiêu chuẩn của cuộc tuyển phong cũng được nâng cao gấp mấy lần?

E rằng ngay cả võ cử thực sự, cũng không thể so sánh được với độ khó của cuộc tuyển phong này.

“Dù vậy~” Hậu công công vẫn cứ nói: “Nghiem Trường Khanh, Lộ Thu Hoa, thêm cả Giải Tư Thuật, đều có thể trở thành Võ Thánh.”

“Hết rồi sao?” Giọng nói của Tôn Tượng Tông vang lên, già nua nhưng đầy uy lực: “Các người xem trọng, chỉ có mấy người này thôi?”

“Tôn Đốc Sư thấy còn có ai khác nữa?” Lưu Tuân Phủ vuốt râu: “Luận về Luyện Tạng đại viên mãn thì chỉ có mấy vị này, những người còn lại cũng không tồi, nhưng e rằng còn kém xa mới có thể đoạt giải quán quân.”

Tôn Tượng Tông gõ ngón tay lên tay vịn của ghế, thân nhiên nói: “Theo lão phu thấy, quy củ này phải thay đổi, cái gọi là Võ Thánh Chi Thể cũng chẳng có tác dụng gì, lão phu có ba đồ đệ đều là cái gọi là ‘Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể’,

kết quả cũng chỉ có một người thành Võ Thánh, hai người còn lại không biết còn phải kẹt ở cảnh giới Huyền Tượng bao nhiêu năm nữa, ngoài căn cốt ra, còn phải dựa vào ngộ tính.”

“Tôn Đốc Sư nói chí phải.”

“Đốc Sư đại nhân vẫn như xưa, thật là bất bẻ.”

“Chỉ là quy củ này e rằng không phải nói dối là dối được.”

Ở hàng phía sau, Phòng Thanh Vân vừa mới lên tường thành, hỏi: “Bất Khí, nếu ta nhớ không lầm, Trần sư đệ hẳn là Cửu Long Chi Thể đúng không?”

“Đúng vậy, năm đó tỷ tỷ tận mắt nhìn thấy hắn luyện ra Cửu Long Hoạt Gân, còn có thể giả được sao?”

Tôn Bất Khí vỗ trán đầy phiền não, thở dài nói: “Tam Thạch sẽ chịu thiệt lớn, Cửu Long Chi Thể chỉ cần có tài nguyên, hạn mức cuối cùng cũng là cảnh giới Huyền Tượng, cũng chính là đại tướng một phương, nhưng cực hạn cũng chỉ là Huyền Tượng...”

“Cửu Long Chi Thể, nếu là những năm trước, sờ cốt đạt được Giáp đẳng không thành vấn đề, chỉ tiếc năm nay Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể nhiều như vậy, cả đám đều đến tham gia tuyển phong, Cửu Long Chi Thể liền trở nên không đáng giá, e rằng cũng giống như bọn người Ôn Thu Thực chỉ đạt được Ất đẳng, chẳng phải lộ ra quá không đáng tiền sao, Tứ sư huynh, huynh xem có thể hỗ trợ nghĩ chút biện pháp không.”

“Quả là chuyện phiền phức.” Phòng Thanh Vân phân phó thuộc hạ phía sau: “Đi đem tất cả sách về ‘võ thể’ trong phòng ta đến đây.”

“Hả?” Tôn Bất Khí dường như không ngờ sư huynh mình lại có phản ứng như vậy: “Tứ sư huynh, xem ra, huynh cũng rất muốn Tam Thạch đoạt giải quán quân.”

“Muốn hấn đoạt giải quán quân, không phải ta.” Phòng Thanh Vân nhìn về phía ông lão mặc vải thô áo gai phía trước nhất, nói: “Là lão nhân gia ông ấy.”

“Cha ta?” Tôn Bất Khí càng thêm vui mừng.

Hấn không ngờ cha mình lại thích Tam Thạch đến mức này.

“Ài~” Phòng Thanh Vân thở dài một hơi: “Đáng tiếc quy củ chính là quy củ, Lưu Tuần Phủ, Hậu công công đều ở đây, thêm vào đó các quan viên lớn nhỏ của tam châu đang nhìn, sư phụ lão nhân gia cũng không tiện thiên vị bất cứ ai.”

“Ta sẽ tra thử xem, chỉ cần ngàn năm qua có một trường hợp Cửu Long Chi Thể đột phá đến Võ Thánh, cũng miễn cưỡng có thể coi là căn cốt Giáp đẳng.”

Chỉ có hấn mới biết.

Việc lần này sư đệ Trần sư đệ có thể đoạt giải quán quân hay không, tuyệt đối không chỉ đơn giản là đệ tử quan môn cuối cùng, mà là liên quan đến một ván cờ, có thể ảnh hưởng đến Bát Đại Doanh, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện quan trọng của thiên hạ.

Ván cờ này, tám chết, một tàn, một sống.

Là sống hay chết hay tàn, tất cả đều phụ thuộc vào vị sư đệ đến từ Bà Dương huyện này, cuối cùng có thể đi đến bước nào.

“Bồi dưỡng tốt đợt đệ tử cuối cùng, Tôn Đốc Sư có thể cáo lão hồi hương, an hưởng tuổi già rồi.” Hậu công công kéo dài giọng: “Ta thật sự rất ngưỡng mộ.”

“Đúng vậy.” Lưu Tuần Phủ tiếp lời: “Tôn đại nhân vì triều đình cống hiến cả đời, cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, tiếp theo

trọng trách biên phòng Bắc Cảnh và Bát Đại Doanh, sẽ do bọn ta những kẻ hậu bối thay triều đình gánh vác!”

Tôn Tượng Tông nâng chén trà, đánh tan bọt trà, không nói gì.

“Tôn Đốc Sư.”

Lưu Tuần Phủ nghiêng người về phía trước: “Gần đây Nam Từ Quốc và sứ giả Man tộc có nhiều vãng lai, ngo ngoe muốn động, Thanh Long Bạch Hồ còn có Chu Tước, chủ tướng Phó Tướng ba doanh này, đợi đến khi tuyển phong xong, cũng gần đến lúc đi hiệp trợ Trấn Nam Vương rồi, biên giới phía Nam cần những tướng tài như bọn họ.”

“Gấp cái gì.” Tôn Tượng Tông chậm rãi uống trà: “Đến lúc đó rồi nói.”

Chương 249: Người kế tiếp

“Tôn Đốc Sư, người, người đây là ý gì?” Lưu Tuần Phủ rõ ràng không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy, hắn nghiêm túc nói: “Chúng ta trước đó đã nói rõ rồi.”

“Lúc này khác lúc trước.” Tôn Tượng Tông lấy ra bã trà trên miệng chén: “Vân Châu mười ngày trước, cho dù là người như Lưu Tuần Phủ ở lại, có Bát Đại Doanh, cũng có thể miễn cưỡng giữ được Bắc Cảnh, nhưng Vân Châu mười ngày sau, chỉ sợ cũng quá sức.”

Cho dù, miễn cưỡng...

Nghe từ ngữ hình dung chính mình như thế, Lưu Tuần Phủ vẫn duy trì nụ cười: “Vậy Tôn Đốc Sư, là có ý gì?”

“Vân Châu mười ngày, bọn chúng ở Vân Châu tiến hành một cuộc huyết tể không rõ mục đích, điểm này hai vị hẳn là đều rất rõ ràng, tiếp tục trì hoãn, Man tộc e rằng sẽ càng ngày càng mạnh, cho đến khi hoàn toàn không thể khống chế được.”

Tôn Tượng Tông thân nhiên nói: “Lão phu trước khi giải giáp quy điền, ít nhất phải đánh tan hai bộ tộc Man tộc, để đảm bảo năm mươi năm không có ai dám đến xâm phạm biên giới quy mô lớn.”

“Mấy đệ tử của ta, còn phải ở lại giúp ta, trong thời gian ngắn e rằng không thể điều đi được.”

“Ngoài ra, lão phu muốn mở rộng quân đội.”

“Bát doanh mở rộng thành mười hai doanh, tổng binh lực mở rộng đến hơn mười lăm vạn.”

“Tiền lương được tài cần thiết, lão phu đều đã tính toán kỹ càng, hy vọng triều đình có thể phối hợp.”

“Mở rộng doanh?”

Lưu Tuấn Phủ và Hậu công công đều sửng sốt, sau đó gần như đồng thanh nói: “Tôn Đốc Sur, việc này hệ trọng, không phải một câu nói của ngài là có thể quyết định được.”

Tôn Tượng Tông đưa tay vào trong ngực, chậm rãi lấy ra một phong thư đã viết sẵn: “Tấu chương ta đã viết xong, xin nhờ Hậu công công thay ta chuyển giao cho bộ hạ, bộ hạ xem qua rồi, hẳn sẽ ân chuẩn.”

“Hai vị tại sao phải kích động như thế?”

“Lão phu là người sắp chết, chẳng qua là hy vọng trước khi lâm chung, lại vì bách tính làm chút việc, đợi ta chết rồi, đừng nói là mười hai doanh, dù là hai mươi doanh, chẳng phải cũng đều là của bộ hạ, của triều đình sao, còn lo lão phu tạo phản hay sao?”

“Tôn Đốc Sur nói quá lời, thiên hạ này há có ai lại hoài nghi lòng trung thành của ngài đối với triều đình?” Hậu công công cất kỹ phong thư: “Phong mật tín này, ta sẽ nhanh chóng giao đến tay bộ hạ.”

“Được rồi.” Tôn Tượng Tông lại tựa lưng vào ghế thái sư, nhắm mắt lại: “Xem tuyền phong đi.”

“Ừm.” Lưu Tuấn Phủ gật đầu thật mạnh: “Nếu bộ hạ thật sự phê chuẩn tấu chương của Tôn Đốc Sur, nhóm người trẻ tuổi này, chính là lực lượng nòng cốt trong bốn doanh mới mở tiếp theo.”

“Đừng ——” Lý Thiên Tổng đánh trống trận: “Vào sân!”

“Két ——”

Cánh cửa gỗ diễn võ trường kín mở ra.

Vị tướng lĩnh tuyển phong đầu tiên, Thôi Vĩnh Bình, bắt đầu khảo hạch.

Không lâu sau, ba vị quan chủ khảo thương nghị rồi đưa ra đánh giá, Ất đẳng.

“Trận pháp coi như trôi chảy, nhưng lúc đầu gặp phải tập kích bất ngờ, thời gian rơi vào hỗn loạn quá dài, dù cuối cùng ổn định được trận hình không bị tan vỡ, cũng chỉ là Ất đẳng mà thôi.”

“Người kế tiếp!”

“Giải Tư Thuật!”

.....

“Người tiếp theo, Trần Tam Thạch!”

“Trần Tam Thạch?” Lưu Tuần Phủ tấm tắc: “Chẳng phải là vị tướng quân trẻ tuổi dẫn bách tính vượt sông đó sao?”

“Chính là hắn.” Hậu công công nói: “Trần đại nhân được bệ hạ thưởng thức, được phá lệ phong thưởng làm tam phẩm huân, ngày sau nếu lại lập chiến công, phong Hầu là điều có thể trông đợi.”

“Bản quan lẫn lộn chốn quan trường hơn nửa đời người, đến nay cũng chỉ là nhị phẩm Tuần Phủ, huân nhị phẩm Chính Trị Thượng Khanh, hắn còn trẻ như vậy đã có huân vị tam phẩm, quả thật là tiền đồ vô lượng.”

Lưu Tuần Phủ cảm khái: “Chỉ tiếc không biết giữ mình trong sạch, đã sớm xen lẫn cùng một chỗ với thiếu gia Nghiêm gia, tương lai tránh không được thông đồng làm bậy, rơi vào kết cục thân bại danh liệt.”

“Lưu đại nhân, nói chuyện cần phải cẩn thận.” Hậu công công phản bác: “Nghiêm Các Lão đức cao vọng trọng, sao đến miệng của ngươi, lại thành gian thần tội ác tày trời?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Lưu Tuần Phủ hừ lạnh nói: “Ba mươi năm trước vụ án tịch thu gia sản ở kinh thành, hai mươi năm trước đập vỡ đê làm ngập ruộng, mười lăm năm trước... Tóm lại, từng vụ từng vụ một, Nghiêm Đăng hại chết bao nhiêu trung thần? Cậy vào việc từng thi hành tân chính, được sự tín nhiệm của bệ hạ, liền tùy ý làm càn, chẳng lẽ không phải gian thần? Còn có Trường Thành An Định Phủ thất thủ, đại tướng phụ trách Trường Thành Lý Nguyên, chẳng phải cũng là môn sinh cũ của Nghiêm Lương sao? Nói không chừng, chính là hấn thông địch phản quốc!”

“Không có chứng cứ mà Lưu đại nhân cũng dám nói linh tinh bừa bãi, nô tài như ta trong cung mà dám nói linh tinh bừa bãi, thì không sống nổi ba ngày.”

Hậu công công cười lạnh: “Nghiêm Các Lão là trung hay gian, tự có thánh quân phân minh, còn về phần Lưu đại nhân ngươi, nhà ta thật sự muốn nhắc nhở một câu, đương kim bệ hạ tu đạo có phương pháp, nói không chừng tương lai có thể phi thăng thành tiên.”

Chương 250: Bày trận

“Các người đi theo Cao đại nhân, thường xuyên liên hệ với thái tử đông cung, cũng không biết là có ý gì. Đừng quên, bất kể là Nghiêm Các Lão, Cao đại nhân hay thái tử điện hạ, đều là thân tử của bệ hạ!”

“Không cần Hậu công công nhắc nhở.” Lưu Tuần Phủ hừ lạnh nói: “Chúng ta đối với bệ hạ một lòng son sắt, nhật nguyệt có thể soi tỏ!”

“Cho hai người bọn họ mỗi người một thanh đao.” Tôn Tượng Tông bỗng nhiên lên tiếng.

“Rõ, sư phụ!”

Một vị tướng lĩnh lưng hùm vai gấu, rõ ràng mặc giáp trụ, lại cạo trọc đầu mang giới đao, trên cổ còn đeo chuỗi tràng hạt lớn tuân lệnh, trực tiếp rút ra từ bên hông hai tên lính phía sau hai thanh đao sáng loáng, ném tới trước mặt hai người đang cãi nhau không ngừng.

“Tôn đại nhân.” Lưu Tuần Phủ giật mình nói: “Người đây là có ý gì?”

“Ểo ểo lả lả!” Vị tướng cạo trọc đầu chửi ầm lên: “Các người làm ồn đến nỗi sư phụ của ta sắp ngủ gục rồi, thật sự nếu nhìn nhau không vừa mắt, thì lăn xuống dưới dùng sinh tử định cao thấp! À, ta quên mất, Hậu công công vốn không có thứ đó!”

“Người...” Hậu công công tức đến mặt mày tái mét, dùng ngón tay thon dài chỉ vào đối phương: “Mông tướng quân, người dám sỉ nhục nhà ta?!”

Mông Quảng Tín không hề sợ hãi.

Bọn hắn chú ý tới Tôn Tượng Tông mặt không chút thay đổi, cuối cùng không dám cãi nhau nữa, từng người đều im lặng, chờ đợi xem cuộc tuyển phong tiếp theo.

...

“Trần huynh, lấy được Át đẳng cũng được.” Nghiêm Trường Khanh an ủi nói: “Chờ ta đoạt quán quân tuyển phong, sau khi đứng vững gót chân, sẽ đề bạt ngươi nhiều hơn.”

“Vậy thì phải cảm ơn Nghiêm huynh trước.”

Trần Tam Thạch không nói nhảm, dẫn theo thuộc hạ xuất phát.

Không gian bên trong diễn võ trường rất lớn, đủ để chứa hơn vạn người, phía trên tường thành, càng là có mấy trăm người ngồi xem tuyển phong, hơn nữa khí thế ẩn chứa trong cơ thể, một người còn mạnh hơn một người.

Trần Tam Thạch dựa vào thị lực, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hậu công công và hai người bên cạnh hắn.

Một người mặc quan bào đỏ thẫm thêu hình chim trĩ, người kia là một ông lão mặc áo vải thô. Từ vị trí ngồi của họ, có thể thấy cả hai đều là chủ khảo.

Quan bào đỏ thẫm đương nhiên là Lưu Tuần Phủ, còn ông lão áo vải thô, rất có thể là Tôn Tượng Tông, Tôn Đốc Sư. Không ngờ, vị Đốc Sư lưng lầy lại có vẻ ngoài bình thường như vậy.

Không chỉ vậy, khí chất trong cơ thể ông ta cũng khác biệt. Tất cả những người luyện võ có mặt, trong cơ thể đều có khí trong suốt, chỉ khác nhau ở chỗ đậm đặc hay loãng.

Ví dụ như khí trong cơ thể Hậu công công cực kỳ đậm đặc, gần như hóa thành thực chất, Lưu Tuần Phủ cũng không kém,

còn có vị tướng quân đầu trọc giống hòa thượng kia, cùng với các vị tướng quân khác.

Nhưng mà, khí chảy xuôi trong cơ thể Tôn Tượng Tông lại có màu xanh!

Hoàn toàn khác với mọi người. Có chút gần giống với khí màu xanh nhạt trong cơ thể dị thú, nhưng đậm hơn, dùng màu xanh đậm để miêu tả thì chính xác hơn.

Phía trên Võ Thánh quả nhiên khác biệt.

Thậm chí phương pháp tu luyện cũng hoàn toàn khác với người luyện võ bình thường.

Nhưng mà... Trần Tam Thạch nhìn khắp thiên địa, căn bản không có loại “thanh huyền chi khí” này, chẳng lẽ không phải dựa vào hấp thụ, mà là dựa vào tự mình ngưng tụ ra?

Hay là chỉ khi cảnh giới đạt đến một mức độ nhất định mới có thể phát hiện ra.

“Đừng!” Lý Thiên Tông đứng trên đài cao, mở miệng nói: “Xin mời tướng lĩnh tuyển phong lên đài cao, chỉ huy thuộc hạ từ trên đài cao, không được đích thân tham gia, sau hai khắc nữa sẽ bắt đầu khảo hạch.”

Bày trận, tự nhiên so là khả năng chỉ huy, thống binh, nếu như mọi việc đều tự mình làm, thì không thể gọi là tướng quân, mà là kẻ thất phu.

Trần Tam Thạch bước lên đài cao, chú ý đến trên mặt đất có những vết tích đã được dọn dẹp, trong đó có cả vết máu, xem ra diễn tập thật sự có người sẽ chết, cũng có thể hiểu được, nếu không có nguy cơ sinh tử thực sự, thì không thể nào khảo nghiệm được sức chiến đấu chân chính của binh sĩ, chỉ là không biết sẽ dùng cách gì.

“Rống...”

Hắn khẽ động tai, nghe thấy tiếng gầm gừ truyền ra từ trong tường thành: “Thì ra là vậy.”

Trần Tam Thạch gật đầu với Hứa Văn Tài trong đám đông, ra hiệu có thể bắt đầu.

“Bày trận!” Hứa Văn Tài vung quạt lông vũ.

Hơn năm trăm người nhanh chóng xếp thành Tứ Môn Đâu Để Trận đơn giản.

“Sau khi khảo hạch chính thức bắt đầu, sẽ có một đội kỵ binh của chúng ta xông ra phá trận, bọn họ có thể sẽ làm bị thương người, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy mạng các người, điểm này các người có thể yên tâm.”

Lý Thiên Tổng nói lớn: “Nhiệm vụ của các người rất đơn giản, chỉ có một, đó là duy trì được trận hình.”

Sẽ không lấy mạng? Chưa chắc. Đây rõ ràng là muốn thông qua cách tập kích bất ngờ, để khảo nghiệm khả năng ứng biến tại chỗ, xem khi đối mặt với tình huống bất ngờ trên chiến trường sẽ có phản ứng và hiệu quả như thế nào.

Chương 251: Chỉ vậy thôi sao?

Tuy nhiên, Trần Tam Thạch rất tin tưởng vào các thuộc hạ của mình, không cần thiết phải phá hư quy củ tiến hành nhắc nhở.

“Đây không phải là Lương Châu Vệ Sở Binh?”

Lưu Trọng Hiên thân là Tuần Phủ, phụ tá Đốc Sur tiết chế binh mã ba châu, tự nhiên là có thể nhìn ra được.

“Quả thật là vậy.” Hậu công công cũng có chút ngạc nhiên: “Là binh lính ở đâu?”

Triệu Tổng Binh cũng đang ở trên khán đài, trả lời: “Là tàn binh bỏ thành chạy trốn từ Bà Dương huyện.”

“Tàn binh?” Lưu Trọng Hiên không nhịn được bật cười: “Trần đại nhân đây là có ý gì vậy?”

“Sao có thể để Trần đại nhân dùng tàn binh chứ?” Hậu công công liếc mắt nhìn về phía sau, giọng nói the thé lạnh lẽo thấu xương: “Triệu Tổng Binh, Trần đại nhân là tướng quân được bệ hạ phong thưởng, chẳng lẽ có kẻ nào dám nhắm vào hắn, không cho hắn binh mã?”

“Hậu công công, Triệu mỗ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này.” Triệu Tổng Binh trả lời: “Là Trần đại nhân kiên trì muốn dùng bộ hạ cũ của mình, rất nhiều người có thể chứng minh, hơn nữa hai vị đại nhân không cần quá coi thường, nghe nói đám tàn binh quê mùa này được huấn luyện rất khá.”

“Ồ?” Hậu công công tỏ ra thích thú: “Trần đại nhân đây là chuẩn bị cho mọi người xem tài năng dẫn binh của hần à.”

“Đừng có tự dời đá đập vào chân mình.” Lưu Trọng Hiền chờ xem.

Tôn Tượng Tông vẫn không nói gì, lặng lẽ quan sát.

“Đùng đùng đùng ——”

Tiếng trống trận vang lên bốn phía.

Diễn võ trường kín cổng cao tường, quả thực giống như một đại đấu trường, theo tiếng trống trận, tám cửa của đấu trường đồng thời mở ra, mỗi cửa có hai mươi kỵ binh tiến vào, đi thẳng về phía Tứ Môn Đâu Đê Trận.

Lấy Uông Trục làm hạch tâm, trận pháp vận chuyển, ở dưới tình huống không có bất kỳ chướng ngại vật nào, ngăn trở từng đợt xung phong của kỵ binh, trận hình không hề có dấu hiệu rối loạn.

Sau bốn đợt xung phong, kỵ binh lần lượt rời khỏi sân.

“Chỉ vậy thôi sao?” Triệu Khang có chút không dám tin nói: “Kết thúc rồi?”

“Đừng ai buông lỏng cảnh giác, duy trì trận hình không được phép tản ra!” Hứa Văn Tài ở trung tâm trận pháp nhất lớn tiếng hô: “Trước khi khảo quan tuyên bố kết thúc, ai mà phạm nửa điểm sai lầm, trở về sẽ bị xử theo quân pháp!”

“Đúng vậy, tuyệt đối không đơn giản như vậy.” Uông Trục thầm nói trong lòng.

Hần ở Bát Đại Doanh gần ấy năm, tự nhiên biết rõ trình độ khó dễ của cuộc khảo hạch nằm ở trong phạm vi nào.

Cho dù phương thức khảo hạch cụ thể mỗi năm đều khác nhau, cũng sẽ không có đề bài dễ dàng như vậy.

“Rống—”

Quả nhiên.

Ngay khi kỵ binh cuối cùng rời đi, bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên tiếng thú gầm thiên hình vạn trạng, tiếp đó, từng con dã thú xông ra từ tám cửa, có sói có hổ, có báo có chó rừng, hình thể của chúng đều vượt xa đồng loại bình thường, hai mắt đỏ ngầu như nhỏ máu, răng nanh trong miệng sắc bén tựa đao kiếm, chảy ra nước miếng dính nhớp, không biết đã bao lâu không được ăn, cuối cùng cũng nhìn thấy huyết nhục tươi mới, điên cuồng lao về phía đám người ở trung tâm diễn võ trường.

Trong mắt mọi người, đây căn bản là một trận thú triều không có chỗ tránh né.

Quan trọng nhất là, những mãnh thú này quá quý dị, hình thể dị thường, hai mắt đỏ như máu, quả thực giống như yêu thú trong truyền thuyết!

“Chẳng lẽ toàn là dị thú?”

Phần lớn mọi người mới đến Lương Châu, còn chưa từng nghe qua từ “độc thú”.

Điều đầu tiên họ nghĩ đến trong lòng, chính là dị thú, bất kỳ mãnh thú nào trở thành dị thú, sức chiến đấu đều tăng vọt, dị thú như thế, đổi thành người bình thường sẽ bị dọa đến tè ra quần.

Đặc biệt là khi kỵ binh xung trận đã cho mọi người một ấn tượng sai lầm rằng sẽ không có ai thương vong, tương phản to lớn như thế, khó tránh khỏi hoảng loạn, một khi hoảng loạn sẽ có đổ máu, cả hai cộng lại, trận hình sẽ dễ dàng tán loạn.

“Một đám súc sinh mà thôi, đừng không cần loạn, giết!”

Vương Trục gầm lên, cầm đao đứng ở vị trí trước nhất.

Những Kỳ Quan phụ trách chỉ huy, vung vẩy trận kỳ trong tay, linh hoạt điều động trận hình, phát huy đến cực điểm ưu thế của Tứ Môn Đâu Đê Trận, chia cắt hơn bốn trăm con mãnh thú, rõ ràng số người và số độc thú gần như tương đương, nhưng nhìn qua lại giống như gấp mấy lần số lượng độc thú, vậy khốn bọn chúng.

Sức mạnh của những độc thú này cực kỳ đáng sợ.

Đặc biệt là mấy con hổ bị độc hóa, sức mạnh quả thực có thể sánh ngang với võ giả Luyện Cốt cảnh, vừa xông lên đã hất văng mấy tên sĩ tốt, nhưng trận hình không những không rối loạn, ngược lại có người nhanh chóng bổ sung vào chỗ trống, kín không kẽ hở, có vài sĩ tốt vì phòng ngừa sai sót, thậm chí tình nguyện dùng thân mình để chống đỡ, nhằm kéo dài một hai giây cho trận hình khôi phục.

Ý chí chiến đấu thật đáng kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một cuộc khảo hạch, lại đánh ra khí thế của sinh tử quyết chiến, dường như mỗi người đều không sợ chết, đến chết cũng muốn lấy đại cục làm trọng duy trì trận hình.

Chương 252: đối thủ cạnh tranh hữu lực

【Ý chí quyết tử】 cộng thêm 【Khải nhật vô y】 , trận thú triều này, thậm chí còn chưa kích phát ra toàn bộ sức mạnh của các sĩ tốt.

Sức sinh chung quy vẫn là sức sinh, rất nhanh đã bị từng tấm thuẫn làm cho không biết làm sao, tiếp đó là vô số trường mâu và mũi tên, diễn võ trường tựa như biến thành lò sát sinh.

Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa đám độc thú sẽ bị giết sạch.

“Dừng lại!” Lý Thiên Tổng vội vàng gõ vang chiêng đồng: “Trận hình tản ra, những độc thú này còn phải để dành cho vòng khảo hạch tiếp theo, đừng có giết sạch!”

“Àm—”

Mấy vị Phó Tướng Thông Mạch cảnh xông ra, đuổi hết độc thú ra khỏi sân.

Thực tế, trước đó bọn họ cũng luôn âm thầm quan sát, sẽ không để bất kỳ sĩ tốt nào chết trong miệng độc thú, nhiều nhất chỉ là bị thương nặng, đến thời khắc quan trọng sẽ ra tay cứu giúp.

Đương nhiên, một khi bọn họ ra tay cứu giúp, sẽ dễ dàng làm rối loạn trận hình.

Nhưng nhóm người trước mắt này căn bản không cần bọn họ, chỉ là lúc mới bắt đầu sự việc xảy ra đột ngột, có mấy

người bị thương, sau đó rất nhanh đã ổn định cục diện, vượt qua một cách xuất sắc.

“Thật không hổ là những hán tử mang theo bách tính vượt sông!” Hậu công công tán thưởng nói: “Tôn Đốc Sur, người có thấy không, những người này vền vẹn chỉ đối mặt một trận khảo hạch, đã có thể coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng, nếu thật sự ra sa trường, nhất định sẽ anh dũng vô địch, còn mạnh hơn mấy tướng lĩnh thống lĩnh đám lính Lương Châu kia nhiều.”

Hiện tại cuộc khảo hạch đã đi được hơn nửa chặng đường.

Gần bốn phần mười số người đạt được Giáp đẳng.

Thực ra độ khó của thú triều không lớn, sẽ không thật sự tàn sát binh lính, chỉ cần có thể giữ vững Tứ Môn Đâu Đê Trận, hoàn toàn có thể dễ dàng vượt qua.

Chỉ là trong lòng rất nhiều binh sĩ, cảm thấy đây chỉ là một cuộc khảo hạch, chứ không phải chiến trường thật sự, ngay cả bị thương cũng không đáng nói gì đến liều mạng, tự nhiên sẽ dễ dàng hoảng loạn.

Có thể làm được quân lệnh như núi hay không, cũng là một khảo hạch lớn đối với các tướng lĩnh thống binh.

Ba vị quan chủ khảo đều chú ý tới.

Người chỉ huy trận pháp này, lại là một lão thư sinh ở ngay chính giữa.

Nhờ sinh chỉ huy chiến trận.

Trong Bát Đại Doanh, hiện tại chỉ có một mình Phòng Thanh Vân.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh, Trần Tam Thạch có năng lực thống ngự binh pháp cực kỳ xuất sắc.

“Vị Trần đại nhân này, thật sự là có bản lĩnh.” Triệu Tổng Binh không thể không bội phục: “Chỉ tiếc là thiên tư không đủ, nếu không cũng sẽ là một đối thủ cạnh tranh hữu lực đối với vị trí thủ tịch chân truyền.”

“Tương lai làm một vị chủ tướng, cũng coi như là không tệ.”

Ba vị quan chủ khảo không có tranh luận mà đưa ra đánh giá “Giáp” đẳng.

Binh sĩ bị thương, được khiêng xuống để tiếp nhận điều trị tốt nhất.

Những người còn lại dưới sự chỉ huy rời đi.

“Sur phụ.” Phòng Thanh Vân tự mình đẩy xe lăn đến bên cạnh lão nhân: “Người có thấy lão Lục không, những năm nay hấn ta quả thật trở nên trầm ổn hơn không ít, rơi xuống cảnh giới Luyện Cốt ở huyện thành làm một Bách Hộ nho nhỏ, còn có thể kiên định như vậy, quả thật không dễ dàng.”

Đạo đề mục tuyên phong thứ nhất nhanh chóng kết thúc, kết quả cũng theo đó được công bố.

Trần Tam Thạch không nghi ngờ gì là Giáp đẳng.

Ngoài ra, Tào Phiền có quân kinh thành tự nhiên cũng là Giáp đẳng, Lộ Thư Hoa cũng là Giáp đẳng, còn có.....

Cũng có một số ít người tu vi tự thân không tệ, nhưng năng lực thống binh quá kém, ví dụ như Giải Tư Thuật ở Nhạn Châu, có Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể, ở cửa này, chỉ đạt được Bính đẳng, trên cơ bản đã bị loại một nửa.

“Thật sự bị thể tử nói trúng rồi.” Ôn Thu Thực nghe công bố kết quả, cảm thấy kinh ngạc: “Tên họ Trần kia thật sự có thể đạt được Giáp đẳng ở cửa này!”

“Có tác dụng gì.” Doãn Hàn Văn vết thương rách toác, mặt tái mét nói: “Đâu phải chỉ có một cửa ải này.”

Tào Phiền nhìn về phía diễn võ trường đã bắt đầu bày bố cửa ải thứ hai, ánh mắt âm trầm.

Sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Tiếp theo là cửa ải thứ hai của tuyến phong, xông trận.

Lý Thiên Tông gân cổ lên, tuyên bố quy tắc: “Tiếp theo, Bát Đại Doanh sẽ điều động bốn vạn người, bày bố ra một Cửu Cung Bát Quái Trận giản dị trên diễn võ trường, mục tiêu của các người, là trong thời gian ngắn nhất có thể vào trận rồi xông trận ra!”

“Có phải bị con số này dọa sợ rồi không. “

“Đừng sợ, cửa ải này, chủ yếu khảo nghiệm các người khi đối mặt với vòng vây của quân đội đông đảo sẽ có ứng đối như thế nào, có biết bày trận, lại có thể phá giải trận pháp tìm được đường sống hay không. Các tướng sĩ trong trận pháp sẽ chủ yếu nhắm đến việc bắt sống, sẽ không thật sự lấy mạng các người.”

Chương 253: Cửu Cung Bát Quái Trận

“Hơn nữa vì số lượng đông đảo, trong trận pháp cao nhất cũng chỉ là võ giả Luyện Cốt viên mãn, không có Luyện Tạng cùng cảnh giới với các người, các người chỉ cần tìm được đường sống ẩn giấu trong trận pháp để phá vây là được. “

“Trong vòng một nén nhang mà xông ra khỏi Cửu Cung Bát Quái Trận, coi như là Giáp đẳng, sau đó cứ thêm nửa nén nhang, sẽ hạ một bậc, nếu bị bắt sống, sẽ trực tiếp bị loại khỏi khảo hạch chủ tướng, có thể đi tham gia khảo hạch Phó Tướng bên cạnh, đương nhiên cũng không cần nản chí, ngày sau nếu như đồn ngộ hoặc lập công, vẫn có cơ hội trở thành chủ tướng một phương. “

“Trận pháp đã bày bố xong xuôi, giống như vừa rồi, ta điểm đến tên ai thì chuẩn bị xông trận! “

“Thôi Vĩnh Bình!”

“Ầm ầm ầm——”

Một trận pháp với thanh thế to lớn, bày ra trước mắt mọi người.

Cờ xí tung bay, tiếng trống vang trời.

Nếu đứng trên đài cao nhìn xuống, sẽ có thể thấy trận này giống như một bức Bát Quái Đồ biến thành vật sống, binh sĩ chạy trong đó, không bàn mà hợp thiên địa chi tượng, ẩn ẩn có thể nâng cao sức chiến đấu của binh sĩ!

Kỳ trận!

Chỉ có kỳ trận, mới có hiệu quả như vậy.

Lần này, không còn tiến hành khảo hạch kín nữa, tất cả mọi người đều có thể quan sát quá trình khảo hạch của tướng lĩnh tuyển phong trước đó.

Bởi vì Cửu Cung Bát Quái Trận là sống, không ngừng biến hóa, hướng chỉ mọi người không được phép đứng ở chỗ cao, ở trạng thái nhìn ngang chỉ có thể nhìn thấy mấy hàng đầu tiên, phía sau thậm chí còn có trọng thuẫn bằng huyền thiết cao tám thước chắn đến kín mít, căn bản không thể nhìn rõ tình huống, nhìn lâu ngược lại sẽ sinh ra cảm giác áp bức.

Thôi Vĩnh Bình một lần nữa đánh trận đầu tiên, thúc ngựa lên trận.

Khoảng nửa nén nhang sau truyền đến kết quả.

“Thôi Vĩnh Bình, bị bắt sống, đào thải!”

Tiếp theo lần lượt có tám người vào trận, riêng bị đào thải đã có một nửa, những người còn lại cao nhất cũng chỉ là Ất đẳng, ngay cả một Giáp đẳng cũng không xuất hiện, khiến lòng người hoang mang.

“Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể Giải Tư Thuật của Nhạn Châu, cũng chỉ lấy được một Ất đẳng!”

“Trận pháp này giống như sẽ ăn người, vào rồi liền không ra được!”

“Khảo hạch tuyển phong năm ngoái không phải là trận pháp này.”

“Năm nay sao lại khó như vậy...”

Thậm chí những thiên tài được đánh giá cao cho ngôi vị quán quân như Lộ Thư Hoa, Tào Phiền, Nghiêm Trường Khanh, cũng đều vô cùng căng thẳng. Đây chính là đại trận

bốn vạn người, mặc dù chỉ là vây khốn không cần chém giết, nhưng cũng là một độ khó tuyệt đối đáng sợ.

“Trần Tam Thạch!”

Trần Tam Thạch đã chuẩn bị sẵn sàng bước lên phía trước.

“Đây là ngựa, đây là binh khí!”

Cửa ải xông trận này, tranh thủ chính là thời gian.

Ngựa càng tốt, đương nhiên ưu thế càng lớn.

Một số người xuất thân từ gia đình vương hầu tướng lĩnh, nói không chừng sẽ có một nhóm chiến mã dị thú.

Để công bằng, tất cả mọi người đều không được phép cưỡi chiến mã của mình, mà do Bát Đại Doanh thống nhất phân phát.

Ngựa Trần Tam Thạch được phát cho là một con ngựa ô, kém xa Thiên Tâm không chỉ một bậc, nhưng cũng có thể coi là chiến mã ưu tú. Sau khi kiểm tra không có vấn đề, hắn lại được nhận một cây Lô Diệp Thương không có lưỡi.

Tư liệu của tất cả mọi người đã được ghi lại từ lâu, sử dụng loại binh khí nào đương nhiên cũng được công khai.

Lý do phát binh khí không có lưỡi, một là tăng độ khó, hai là để ngăn chặn các tướng lĩnh tuyển phong giết đỏ mắt, những thiên tài này giết hai ba trăm người vẫn là có khả năng.

Xét cho cùng chỉ là khảo hạch, khó tránh khỏi thương vong, nhưng cũng không thể thật sự không quan tâm đến tính mạng của người mình. Ngay cả cửa ải bày trận trước đó, cũng đều có cao thủ Thông Mạch canh chừng, đề phòng thật sự có quá nhiều người mất mạng.

Do đó, cửa ải này sử dụng binh khí không có lưỡi để giảm bớt thương vong, nhắc nhở các tướng lĩnh thủ hạ lưu tình.

Trần Nhạc Kiếm cũng không thể mang vào.

Bởi vì loại thần binh lợi khí này, thuộc về loại huyền binh mà võ giả Hóa Kinh mới có thể sử dụng, cũng có chút không công bằng.

Trần Tam Thạch ngược lại không sao cả, sau khi đột phá Luyện Tạng, kiếm pháp và đao pháp hắn đều còn chưa kịp luyện, cho dù mang vào cũng sẽ không có tác dụng quá lớn.

Hắn xác nhận ngựa không có vấn đề, binh khí nhìn bề ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng rốt cuộc bên trong có ẩn giấu vấn đề hay không, không trải qua thực chiến thì không thể phán đoán được, hắn cũng không có thời gian để kiểm tra, bởi vì trên bàn, đàn hương dùng để tính thời gian đã được đốt lên, từng phút từng giây tiếp theo đều vô cùng quý giá, thời gian không đợi người!

“Bắt đầu!”

“Giá!”

Trần Tam Thạch thúc ngựa xông vào trận, một người một ngựa, giống như chui vào trong miệng máu của một con cự thú, biến mất không thấy.

Chương 254: Hưu Môn

Cửu Cung Bát Quái Trận còn gọi là Bát Môn Kim Tỏa Trận, là trận pháp được phát minh từ ngàn năm trước, thất truyền chín trăm năm, cho đến mười mấy năm trước được Phòng Thanh Vân phục hồi thành công, và đem ra thực chiến.

Thanh danh Phượng Sồ của hắn, cũng là vang danh vào lúc đó.

Trận này huyền diệu khó lường, phức tạp vô cùng, cho dù hiểu rõ bố cục của Cửu Cung Bát Quái, cũng còn phải phán đoán được thật giả hư thực mới được. Mấy tướng lĩnh phía trước liên tiếp bị bắt sống, cũng coi như bình thường.

May mắn là Trần Tam Thạch từ rất lâu trước đó, đã nắm vững trận này một cách thuần thục.

Nếu thật sự chỉ là diễn tập, hắn tin rằng rất nhanh sẽ có thể thoát khỏi vòng vây, tuyệt đối không cần đến thời gian một nén nhang.

Chỉ là...

Ngũ cảm của hắn siêu phàm, làm sao có thể không nhận ra, thế tử Tào Phiền vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt âm trầm.

Cộng thêm Đường Doanh Khoa trước đó còn nhắc nhở hắn, tự nhiên rõ ràng cửa ải này có thể sẽ gặp phải phiền toái.

Nhưng loại chuyện này, nếu xảy ra, dù nói ra cũng không thể kiểm chứng, chẳng lẽ lại mong đối phương tự nhận tội?

“Thôi vậy, con đường của ta vốn dĩ đã khúc chiết rồi.” Trần Tam Thạch nắm chặt Lô Diệp Thương trong tay, không hề sợ

hãi: “Nếu thật sự có kẻ cố tình gây khó dễ, cho dù là binh khí không có lưỡi, cũng vẫn có thể giết người!”

...

Sau khi Cửu Cung Bát Quái Trận được phục hồi, dần dần truyền đến dân gian.

Những lúc nhàn rỗi, Trần Tam Thạch đã cùng với Hứa Văn Tài cùng nhau nghiên cứu, đã sớm thuộc lòng như cháo chảy, chỉ là trong tay không có đủ binh mã, không thể bố trí ra mà thôi.

Nếu là trong thực chiến, sẽ không có cái gọi là “sinh môn”, sinh môn sẽ được trọng binh bảo vệ, ngược lại trở thành tử môn thực sự, toàn bộ đại trận căn bản không thể phá giải, trừ phi dựa vào man lực đánh sập trận pháp, đánh đến khi nó tự động tan rã.

Nhưng vì đây là diễn tập, hơn nữa còn yêu cầu tốc độ, chắc chắn sẽ có sinh môn, khảo nghiệm chính là sự hiểu biết của chủ tướng về quân trận cũng như khả năng ứng biến linh hoạt của cá nhân.

Vừa vào trận, từ bốn phương tám hướng có vô số rìu, búa, câu liêm tấn công tới, cơ bản đều nhắm vào chiến mã dưới háng.

Trong tình huống trước mắt, mất chiến mã, không khác gì bị gãy hai chân, rất nhanh sẽ bị trọng binh vây khốn không thể thoát thân.

Tuy nhiên, quân sĩ trong bát quái trận không có sát ý, có thể bắt sống là tốt nhất, nếu không thì cứ kéo dài thời gian.

Một nén nhang, tức là khoảng nửa canh giờ, muốn vượt qua đại trận bốn vạn người, chỉ đi bộ không biết phải mất bao lâu, huống chi những trận tốt này đều là tình nhuệ của Bát Đại Doanh, cho dù tướng lĩnh Luyện Tạng trở lên đều bị loại bỏ,

những người còn lại cao nhất cũng chỉ có Luyện Cốt, cứng rắn xông vào cũng là nhiệm vụ bất khả thi, chỉ có tìm được sinh lộ mới được.

“Tây Bắc Càn Cung, ngũ hành thuộc tính kim, mở cửa.”

Trần Tam Thạch vừa không ngừng đỡ đòn từ các loại binh khí tấn công từ mọi hướng, vừa nhanh chóng phán đoán vị trí của mình trong biển người, rất nhanh đã tìm ra con đường sống duy nhất.

Bên trái hấn, chính là Thương Môn, một trong ba hung môn, nhìn như binh lực mỏng yếu, nhưng xông vào sẽ lập tức bị giữ chặt không thể rời đi, bên phải là Kinh Môn, hư thực kết hợp, phía sau e rằng còn cất giấu Tử Môn.

Chỉ có phía trước, Hưu Môn, là “Cát Môn” duy nhất trong tầm mắt, nhưng lại bị trọng thuẫn huyền thiết cao tám thước chắn ngang, nhìn như kiên cố bất khả xâm phạm.

Giả tạo!

“Giá!”

Trần Tam Thạch hét lớn một tiếng, cây trường thương không có lưỡi trong tay như cự chùy công thành ầm ầm đập xuống, vậy mà trực tiếp hất văng cả tám thuẫn lẫn trọng giáp binh đang cầm thuẫn, mở ra một cánh cửa trong vòng vây dày đặc, cả người lẫn ngựa tựa như cá vào hải dương, không còn bất kỳ trở ngại nào, một đường thông suốt lao về phía trước.

“Hay!”

Trên tường thành.

Các quan viên đang quan sát Cửu Cung Bát Quái Trận dưới mặt đất từ góc nhìn của thượng đế, đều vỗ tay khen ngợi.

“Trần đại nhân thật là giỏi!” Triệu Tổng Binh tán thưởng từ tận đáy lòng: “Cho đến hiện tại, hấn là người nhanh nhất tìm

ra phương hướng của Sinh Môn, ngay cả Giải Tư Thuật với Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể cũng phải chịu không ít tổn thất mới tìm đúng đường, cuối cùng chỉ đạt được Ất đẳng.”

Hậu công công cũng không khỏi thán phục: “Cửu Cung Bát Quái Trận năm đó sau khi được Phòng tướng quân phá giải, ngay cả ta cũng phải nghiên cứu mất ba năm mới hiểu rõ, Trần đại nhân nhập ngũ mới được bao lâu, tạo nghệ võ đạo đã sánh ngang với thiên tài kinh thành, ở phía trên binh pháp lại còn có thực lực hùng hậu như vậy.”

“Ừm, cũng tạm được.” Tôn Tượng Tông khẽ nhếch mép, trở lại ghế ngồi vừa uống trà vừa xem.

Chương 255: động tay chân

“Cũng được đấy.” Mông Quảng Tín nghe cổ ra: “Lão Tứ, trận mà ngươi lấy ra này, trong mắt lão tử, chẳng khác nào mấy cái vòng tròn cứ xoay tới xoay lui, tiểu tử này thật tài, một phát đã phá được.”

“Nếu không thì ngươi nghĩ làm sao mà hơn ngàn tàn binh lại phá được sáu ngàn Man tặc?” Phòng Thanh Vân không hề tỏ ra bất ngờ: “Rồi lại dẫn hơn ngàn tàn binh hộ tống mấy vạn bách tính qua sông, chỉ dựa vào man lực thì tuyệt đối không thể, còn cần phải có sự linh ngộ và vận dụng linh hoạt đối với binh pháp.”

“Binh pháp, ta cũng biết.” Mông Quảng Tín sờ cái đầu trọc: “Không có phức tạp như ngươi nói, đánh được thì đánh, đánh không được thì chạy!”

“Người đầu tiên đạt Giáp đẳng trong vòng khảo hạch xông trận này, không cần xem nữa.”

Tôn Bất Khí càng trực tiếp tuyên bố chiến thắng.

Trừ bỏ quan chủ khảo, quan giám khảo và các quan viên, những nữ quyến đến xem náo nhiệt không hiểu lắm về trận pháp, nhưng cũng có thể nhìn ra chỉ có vị tướng quân trẻ tuổi này sau khi vào trận mới không bị khốn trụ.

“Tôn Ly, đây chính là Trần Tam Thạch mà ngươi nói sao?”

Vài vị thiên kim tiểu thư ngồi sau màn trướng, xem say sưa ngon lành.

Tôn Ly cũng ở trong đó.

Hôm nay nàng không mặc trang phục chiến đấu, mà là áo lụa trắng cổ cao, lộ ra lớp áo lót màu hồng nhạt, phần dưới là Khổng Phủ Hoa Điều Váy, kết hợp với búi tóc cao, ngay cả khí khái hào hùng ở giữa hai hàng lông mày cũng giảm đi không ít.

“Ừm.” Tôn Ly đáp nhẹ: “Là hấn.”

“Cũng khá lợi hại đấy, chỉ là nghe nói tư chất không đủ.”

Khuê mật nói: “Lần này, người có thể đoạt giải chỉ có thể là một trong ba người Tào Phiền, Nghiêm Trường Khanh, Lộ Thu Hoa, ây, nói đến chuyện này, Tôn Ly, cha ngươi có từng cân nhắc việc ngươi thông gia với hoàng thất không?”

Mặc dù các nàng là nữ nhi, nhưng dù sao cũng là gia đình quan lớn, ngày thường nghe nhiều thấy nhiều, ít nhiều cũng biết một chút về tình hình triều đình.

Trong mắt những người này, Tôn gia quyền thế quá lớn, muốn hạ cánh an toàn thì cách tốt nhất chính là trở thành người nhà của hoàng thất.

“Không có.” Tôn Ly bình tĩnh đáp.

Thật sự là không có.

Không chỉ nàng không có, cha nàng cũng chưa từng có ý nghĩ tương tự, sẽ không giống như những gia đình quan lớn khác mà thông gia qua nhiều thế hệ.

Hơn nữa tình hình của Tôn gia đặc biệt, chỉ dựa vào thông gia là không thể giải quyết vấn đề.

Đây cũng không phải là chuyện nàng nên lo lắng.

Điều duy nhất nàng có thể làm là luyện đao thật tốt, cố gắng trở nên mạnh hơn một chút.

“Ta về đây.”

Nghĩ đến đây, Tôn Ly cũng ngồi không yên, đứng dậy muốn rời đi.

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng kinh hô.

“Sao binh khí của vị tướng quân này lại gãy rồi?”

Trên tường thành, những người đang quan sát trận chiến rõ ràng đều không ngờ tới tình huống bất ngờ trước mắt này.

Chỉ thấy vị tướng lĩnh trẻ tuổi giữa trận, sau khi liên tục đánh văng mấy tấm khiên, cây trường thương trong tay đã gãy, chỉ còn lại một cán gỗ, không còn mũi thương.

...

“Thương của hấn đã gãy, đừng cho hấn cơ hội cướp đoạt binh khí!”

Giữa chiến trận, binh sĩ của Bát Đại Doanh truyền tín hiệu cho nhau.

“Là Tào Phiền động tay chân?”

Trần Tam Thạch nhìn vết đứt gãy, ngược lại là đã có chuẩn bị tâm lý, cảm thấy có thể còn chưa kết thúc, có lẽ còn có những cạm bẫy khác, bằng không mà nói ảnh hưởng căn bản cũng không lớn.

Bất kỳ thương pháp nào, bỏ đi mũi thương chính là côn pháp, nếu như ngay cả côn cũng không có, chính là quyền pháp.

Đây cũng là lý do thương được gọi là vua của trăm binh khí, khó học khó tinh thông.

Hấn vốn định thử đi đoạt một cây trường mâu để dùng, nhưng binh sĩ của Bát Đại Doanh đã sớm có chuẩn bị, nhao nhao lui về phía sau không cho hấn bất kỳ cơ hội nào để đạt được mục đích trong thời gian ngắn, nếu như cố tình dừng lại

để đoạt binh khí, dù chỉ trì hoãn ba đến năm giây, cũng sẽ bị truy binh đuổi kịp.

Cửu Cung Bát Quái Trận không phải là trận chết, nó sẽ biến hóa, đây mới là điểm lợi hại thực sự của trận này.

Con đường sống vừa đi qua giây trước, giây sau sẽ biến thành đường chết.

Đi đến đây, chỉ cần vượt qua “Đỗ Môn” phía trước là có thể thông suốt tiến tới Sinh Môn, hoàn toàn vượt qua cửa ải này, hiện tại đàn hương đã cháy quá nửa, hắn không thể lãng phí thời gian ở đây.

Xét cho cùng, toàn bộ đại trận không có võ giả Luyện Tạng trở lên, cộng thêm việc binh sĩ chỉ tấn công ngựa không tấn công người, không có bất kỳ sát ý nào, gần như có nghĩa là không có ai có thể ngăn cản hắn, đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một mê cung tạo thành từ người, hơn nữa còn là một mê cung không có độ khó.

“Giá!”

Trần Tam Thạch không để ý, lao thẳng vào trận địa của “Đỗ Môn” phía trước được tạo thành từ kỵ binh trường đao.

Chương 256: đại khai sát giới

“Àm—”

Trường côn trong tay hắn như hòa làm một với bản thân, rõ ràng là làm bằng gỗ, nhưng lại giống như sắt thép, bất kể quét đến đâu đều khiến cả người lẫn ngựa ngã xuống một mảng, từng thanh chuôi đao thậm chí không có cơ hội giao đấu.

Một đợt cuối cùng!

“Vù—”

Ngay khi Trần Tam Thạch mang theo lòng cảnh giác xông về phía một đợt người cuối cùng, không ngoài dự đoán lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

Vài kỵ binh cầm trường đao xông ra từ hai bên trái phải, bắt đầu dốc toàn lực ngăn cản hắn vượt qua phòng tuyến cuối cùng.

Cửa Đổ vốn là tiểu hung, cũng là trung bình.

Có chút khó khăn cũng bình thường.

Điều khiến Trần Tam Thạch cảm thấy không ổn, là bên trong này lại có Luyện Tạng!

Đã nói rõ, trong Cửu Cung Bát Quái Trận cao nhất cũng chỉ có Luyện Cốt, nhưng tại sao lại có Luyện Tạng, hơn nữa những người này còn mang sát ý, không phải là chạy đến bắt sống!

Không chỉ tấn công chiến mã dưới háng hắn, còn đánh lên vào yết hầu, tim và những bộ phận trí mạng khác.

“Àm!”

Trần Tam Thạch lại bổ một côn xuống, trực tiếp đập nát cả người lẫn mũ giáp của một tên kỵ binh, cảnh cáo: “Luyện Tạng, các người phá hư quy củ à?”

“Đánh rầm! Lão tử là Luyện Cốt!”

Một viên tướng lĩnh độc nhãn vừa nói, vừa vung trường đao trong tay thành tàn ảnh.

Ít nhất có bốn vị Luyện Tạng tiểu thành!

Hơn nữa bọn hắn rất xảo quyết, không sử dụng tốc độ bộc phát đặc trưng của Luyện Tạng, mà chỉ dùng khí huyết cường thịnh, như vậy, giám khảo trên tường thành nhất thời không thể nhìn ra sơ hở.

Chỉ có người chân chính giao thủ, mới có thể lập tức cảm nhận được sự khác thường.

Hơn nữa Bát Đại Doanh có rất nhiều cao thủ, Luyện Tạng tiểu thành cũng chưa chắc có thể làm Thiên Tổng, giám khảo trên tường thành địa vị quá cao, không phải ai cũng có trí nhớ siêu phàm, e rằng căn bản không nhận ra bọn hắn, đây thật là một thủ đoạn hiểm độc, cho dù không thể giết chết hắn, cũng có thể kéo dài thời gian, khiến kỵ binh phía sau đuổi kịp vây quanh hắn, kém cỏi nhất cũng là rơi vào kết cục bị đào thải.

Rõ ràng xem thường hắn là Luyện Tạng tinh thông, vậy mà lại bày mưu cản trở, thật đúng là chiến lược coi thường địch, chiến thuật coi trọng địch, cũng coi như là một tướng tài.

Đáng tiếc...

Luyện Tạng tiểu thành không cản được hắn!

Hơn nữa, hắn cũng không định đi.

“Cửa ải xông trận, vốn dĩ là không giết người một nhà, nhưng các người đã phá hư quy củ, tự nhiên cũng không còn tính là người một nhà.”

Trên mặt Trần Tam Thạch không có chút tâm tình chấp chờn nào, ngữ khí bình tĩnh giống như một đầm nước đọng: “Ta cho các người hai lựa chọn, hoặc là chủ động đi nhận tội, hoặc là chết ở đây.”

“Người có bằng chứng gì chứng minh chúng ta phá hư quy củ?”

Viên tướng lĩnh độc nhãn cười gằn.

Bọn hắn sẽ vào trước khi vòng khảo hạch tiếp theo bắt đầu tiến hành thay người ban đầu, thần không biết quỷ không hay.

“Về phần chết.” Viên tướng lĩnh độc nhãn khinh miệt nói: “Mọi người cảnh giới tương đương, người ngay cả mũi thương cũng không có, lại giết được ai?”

“Ai nói không có mũi thương thì không thể giết người?”

“Phập!”

Ngay khi lời nói vừa dứt, một cây thương chỉ còn trơ lại cán gỗ, hung hãn đâm xuyên qua cổ họng của viên tướng lĩnh độc nhãn. Tốc độ quá nhanh, đến nỗi không ai nhìn rõ cây thương, không, phải nói là cây gậy gỗ đó được đâm ra từ lúc nào.

“Còn không tranh thủ thời gian sử ra thực lực Luyện Tạng tiểu thành của các người, có lẽ còn có thể thở thêm hai hơi nữa.”

“Phập!”

Lại một viên tướng Luyện Tạng bị đâm xuyên qua cổ họng.

Hai viên tướng Luyện Tạng còn lại kinh hãi tột độ, nào còn dám giữ lại thực lực, vội vàng bộc phát tốc độ vốn có của Luyện Tạng, chém về phía Trần Tam Thạch, tả hữu giáp công. Tuy nhiên, rất nhanh bọn hắn phát hiện ra, dù dốc toàn lực, bọn hắn cũng không phải là đối thủ.

Cây thương trong tay Trần Tam Thạch không có mũi thương, chỉ có máu đỏ sền sệt. Trong mắt hai viên tướng Luyện Tạng, nó giống như một đầu Cự Mãng màu đỏ máu đang nổi điên, khiến lòng người kinh hãi.

Hợp Nhất Thương Pháp, cuồng bất khả chống!

Hai người lại muốn chạy trốn, nhưng nào còn có cơ hội, cổ họng lần lượt bị Cự Mãng màu đỏ máu cắn xuyên, ngã xuống ngựa, tim ngừng đập trong vũng máu.

Chủ tướng chết rồi, những bộ hạ còn lại hoảng loạn bỏ chạy, kết quả bị những binh sĩ của Bát Đại Doanh khác đã chứng kiến toàn bộ sự việc bao vây, không còn đường thoát, mặc cho Trần Tam Thạch mở ra một cuộc tàn sát!

“Vị tướng quân này, bọn chúng thật sự đã phá hư quy củ, đáng chết!”

“Chỉ cần để lại một tên sống, quay đầu lại hỏi rõ mọi chuyện là được.”

...

“Hắn sao lại đại khai sát giới?!”

Trên tường thành.

Lưu Tuần Phủ nhìn cảnh tượng đầm máu trước mắt, mở miệng nói: “Những người đó rõ ràng không thể ngăn cản hắn, tại sao không trực tiếp xông ra chiến trận, kết thúc khảo hạch của hắn, mà cứ phải ở lại giết người?”

Chương 257: Người đầu tiên đạt Giáp đẳng

“Ngươi là giả vờ hồ đồ hay thật sự hồ đồ?” Hậu công công lạnh lùng nói: “Ngươi không nhìn ra thực lực mà mấy người đó thể hiện trước khi chết, đều là Luyện Tạng sao? Kẻ nào to gan lớn mật như vậy, dám giở trò trong cuộc tuyển phong, thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Thật sự là Luyện Tạng!” Ngay cả Tôn Bất Khí cũng nhìn ra, có Luyện Tạng trà trộn vào trong: “Tứ sư huynh, chuyện gì vậy?”

“Thương pháp luyện cũng không tệ.”

Tôn Tượng Tông mặt không biến sắc, nhưng giọng nói vang lên khiến tất cả mọi người có mặt đều không thở nổi, như bị ai đó bóp cổ.

“Lão phu thật sự không còn dùng được nữa rồi, bọn chúng bắt đầu ức hiếp lão phu tai điếc mắt mờ rồi.”

“Lão Ngũ, xuống dưới tra xem là ai làm, rồi mang tất cả bọn chúng lại đây.”

Bên ngoài Cửu Cung Bát Quái Trận.

Mặc kệ ở chỗ sâu trận pháp phát sinh chuyện gì, các tướng lĩnh tuyển phong đứng ở phía trước cũng không thể nhìn thấy hay nghe thấy, chỉ biết đàn hương vẫn đang cháy và sắp tàn.

“Át đẳng?”

Triệu Khang và những người khác nhìn từ xa xa, còn khẩn trương hơn cả khi họ tham gia khảo hạch.

“Sự tình bất thường chắc chắn có trá.” Hứa Văn Tài phe phẩy cây quạt lông vũ: “Ta và đại nhân đã nghiên cứu kỹ lưỡng Cửu Cung Bát Quái Trận, tính toán thời gian thì cũng nên kết thúc rồi, đến bây giờ vẫn chưa ra, chắc chắn là có chuyện ngoài ý muốn, cứ xem tiếp.”

“Trần tướng quân sao vẫn chưa ra?”

Bạch Đình Chi muốn leo lên cao để xem tình hình, nhưng lại bị binh khí cản lại.

“Vị tướng quân này xin hãy giữ quy củ, nếu không sẽ bị hủy bỏ tư cách.”

Đường Doanh Khoa ngồi trên tảng đá, dùng kiếm vạch lên trên mặt đất.

“Huynh đệ!” Bạch Đình Chi tiến lại gần: “Lần trước ta thấy người lắm bầm nói với Trần tướng quân một đồng, có phải biết gì không, nói cho ta biết với.”

“Không có gì.” Đường Doanh Khoa lảng tránh: “Trần đại nhân có bản lĩnh, không chết được.”

“Không chết được?”

Bạch Đình Chi dù có ngốc đến đâu cũng nghe ra có vấn đề.

Xông trận vốn sẽ không chết người.

Nói như vậy, chính là có vấn đề!

...

“Chỉ vậy thôi?”

Doãn Hàn Văn nhìn nén hương đầu tiên sắp cháy hết: “Cửu Cung Bát Quái Trận ta cũng có thể phá, ta còn tưởng tên tiểu tử này có bản lĩnh lớn đến đâu, hóa ra đã gục ngã ở cửa thứ hai.”

Ôn Thu Thực tiếp lời: “Vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của thế tử.”

Tào Phiền không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi kết quả được công bố.

Át đẳng còn chưa đủ!

Hắn hy vọng coi như không chết, thì cũng phải phế đi, miễn cho sau này cứ lượn lờ trước mặt cảm thấy chướng mắt.

Hơn nữa, an bài hôm nay tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, kẻ giúp hắn làm việc là một vị Võ Thánh, phía sau còn có mưu đồ lớn hơn, liên quan đến bố cục của Bát Đại Doanh.

“Vù!”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng binh khí nặng xé gió.

Tào Phiền nhú mày, cầm lấy Thanh Long Yển Nguyệt Dao.

Chỉ thấy Bạch Đình Chi giờ đại đao chém về phía này: “Thế tử cái gì, ta chém ngươi!”

“Quả nhiên là chó ngoan biết cắn người!”

Tào Phiền trước đây từng nghe cha nói.

Trên đời có một loại trung thần, nếu thật sự nhận chủ tử, sẽ trung thành đến mức khó tưởng tượng, nếu có thể có được loại tướng tài này, tuyệt đối là một chuyện may mắn lớn.

Xem ra, thật sự có loại người này.

Đáng tiếc, không phải của hắn.

“Ngươi làm cái gì?” Tào Phiền trầm giọng nói: “Vô cớ tập kích thế tử, ngươi muốn tru di cử tộc?”

Bạch Đình Chi thẳng thừng nói: “Ngươi nói xem, có phải ngươi đã động tay động chân trong trận pháp không?”

“Hoang đường!” Tào Phiền cười nhạo: “Họ Trần kia tự mình vô dụng không phá được trận pháp, có liên quan gì đến ta, sao ngươi lại cần bừa?”

Không cần hấn tự mình ra tay, phía trước đã bị tầng tầng lớp lớp chặn lại.

Bạch Đình Chi biết không thể đến gần, liền hét lớn về phía Lý Thiên Tông bên cạnh: “Vị đại nhân này, trận pháp tuyệt đối có vấn đề!”

Hắn cũng không phải là suy đoán lung tung.

Đường Doanh Khoa kia rõ ràng biết nội tình, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Không có chứng cứ, ngươi cũng dám hồ nháo?” Lý Thiên Tông nhíu mày: “Nếu thật sự có vấn đề, các vị chủ khảo tự nhiên sẽ xử lý công bằng, không cần ngươi ở đây la lối om sòm! Bắt hắn lại, đợi đến khi cuộc khảo hạch này kết thúc, sẽ quyết định có hủy bỏ tư cách tuyển phong của ngươi hay không!”

“Xoạt!”

Vài Luyện Tạng viên mãi, phụ trách duy trì trật tự khảo trường tiến lên, đè Bạch Đình Chi xuống đất. Lý Thiên Tông quay đầu nhìn về phía cây đàn hương trên bàn, trong lòng thở dài, ước chừng cũng chỉ là Ất đẳng. Xem ra Cửu Cung Bát Quái Trận mà Phòng tướng quân bày ra quả thực không dễ phá.

“Khảo hạch kết thúc!”

“Trần Tam Thạch, Giáp đẳng!”

Một giọng nói vang dội cùng với tiếng chiêng đồng vang lên.

Cùng lúc đó, cây đàn hương trên bàn vừa đúng lúc tắt ngúm.

“Người đầu tiên đạt Giáp đẳng!”

“Giáp đẳng!”

Vài vị tướng lĩnh vừa bị loại hoặc chỉ đạt Ất đẳng trước đó đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Chương 258: bại hoại

Ví dụ như Thôi Vĩnh Bình và Giải Tư Thuật, bọn họ thậm chí còn cho rằng Ất đẳng chính là thành tích cao nhất của cuộc khảo hạch này.

Bởi vì Cửu Cung Bát Quái Trận, quá khó!

Đàm binh trên giấy rất dễ dàng, mỗi người bọn họ đều biết nguyên lý vận hành của trận pháp, nhưng khi thật sự xông vào đại trận bốn vạn người, lập tức biến thành ruồi không đầu, cái gì Cửu Cung Lục Môn, Lục Nghi Tam Kỳ, đầu óc thì hiểu, người thì ngu, căn bản không nhìn ra đâu là đâu.

Vị tướng lĩnh nông thôn cảnh giới còn thấp hơn bọn họ một chút này, vậy mà lại có thể đạt Giáp đẳng, có thể thấy tạo nghệ về binh pháp sâu đến mức nào, năng lực ứng biến lâm thời càng là xuất chúng.

“Giáp đẳng?”

Bọn người Doãn Hàn Văn một khắc trước còn đang cười trên nỗi đau của người khác, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Đặc biệt là Tào Phiền, hắn cũng không có nắm chắc mười phần có thể đạt Giáp đẳng, huống chi hắn còn sắp xếp người gây trở ngại, ngay cả binh khí cũng đã động tay động chân.

“Quả thật có bản lĩnh.....”

Trong lòng hắn cũng có vài phần bội phục, nếu người này không nhất quyết tranh đoạt vị trí quán quân, lại không muốn đầu quân cho mình, thì thật sự là một nhân tài có thể dùng được.

“Chẳng qua.”

“Người qua được ải, chó của người không qua được ải!”

Tào Phiền đi tới trước mặt đám binh sĩ đang duy trì trật tự: “Lý Thiên Tổng, người cũng đã thấy, Trần đại nhân thuận lợi qua ải, cuộc khảo hạch này nào có gì không công bằng, rõ ràng là người này cố ý phá hoại trật tự khảo trường, còn không mau hủy bỏ tư cách tuyển phong của hắn, rồi giải xuống trị tội?”

“Àm——”

Một cái đầu người đầm máu rơi xuống từ trên trời, đập ngay trước mặt mọi người.

Trần Tam Thạch tay không xuất hiện: “Lý Thiên Tổng, Bạch Đình Chi không nói sai, quả thực có người đã động tay động chân trong đại trận, xin đừng trách phạt hắn.”

“Thiên Tổng đại nhân, chúng ta làm chứng, Trần tướng quân nói là sự thật.”

Những binh sĩ đã chứng kiến toàn bộ quá trình cũng đi theo, đồng thanh nói: “Vị trí Đỗ Môn đã bị thay người, trong đó có mấy Luyện Tạng, hơn nữa còn là chạy đến giết người, đều giải lên đây!”

Vài Luyện Tạng cầm đầu bị giết, đám binh lính dưới trướng bọn hắn cũng không thoát khỏi kiếp nạn, tất cả đều bị đánh cho thừa sống thiếu chết rồi bị lôi đến trước mặt các tướng sĩ Thanh Long Doanh và Chu Tước Doanh.

“Bọn bại hoại này, thật sự là làm ô uế thanh danh của Bát Đại Doanh chúng ta!”

Các tướng sĩ phản nộ: “Lý Thiên Tổng, xin hãy bẩm báo với các vị chủ khảo, việc này nhất định phải điều tra nghiêm minh, trừng trị thích đáng!”

Chưa kịp để bọn họ đi báo cáo, đã có một vị Phó Tướng Thông Mạch đi tới, tuyên bố: “Khảo hạch tuyển phong tạm

dừng!”

“Trước khi điều tra rõ là người phương nào làm việc thiên tư, tất cả mọi người không được rời khỏi đây.”

Khảo hạch tạm dừng, tra án!

Chỉ vồn vện hai câu nói, như một tiếng sấm rền giáng xuống lòng mọi người.

“Làm việc thiên tư?”

“Thật sự có kẻ dám động tay chân trong kỳ tuyển phong này!”

“Ai mà to gan lớn mật như vậy?”

.....

“Thế tử!”

Nhìn thấy trận thế trên đài cao, Doãn Hàn Văn bắt đầu lo lắng: “Hong rồi, Đốc Sư hình như thật sự muốn tra, làm không tốt e rằng sẽ xảy ra chuyện.”

Ôn Thu Thực cũng khẩn trương nói: “Thế tử, việc này sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta chứ?”

“Bản thế tử khi nào nói qua, từng động tay chân trong kỳ tuyển phong này, hai người hoảng loạn cái gì, chỉ với chút can đảm này sau này còn đánh trận được sao?” Tào Phiền đặc biệt bình tĩnh: “Các người yên tâm đi, không điều tra được đến bản thế tử đâu, hơn nữa điều tra đến cuối cùng, kẻ xui xẻo sẽ là Tôn Tượng Tông.”

Mấy chữ cuối cùng, hấn nhấn mạnh ngữ khí một cách đặc biệt.

“Hừm?”

Doãn Hàn Văn và Ôn Thu Thực nhìn nhau, cảm thấy câu nói này có chút khó hiểu.

Tôn Tượng Tông xui xẻo.

Ai có thể khiến vị lão nhân gia danh chấn thiên hạ này gặp xui xẻo?

“Ông ta già rồi.”

Tào Phiền tuy tuổi mới ngoài hai mươi, nhưng lại toát lên vẻ đa mưu túc trí : “Xử lý Trần Tam Thạch là mục đích, nhưng không phải là toàn bộ mục đích.”

“Các người tưởng bản thể tử ngu ngốc sao, làm sao có thể làm chuyện tự rước họa vào thân, trong lúc tuyển phong lại tự chuốc lấy phiền phức?”

“Kế này lúc đầu, cũng là chuẩn bị cho Tôn Tượng Tông.”

“Chỉ cần ông ta dám điều tra thì chẳng khác nào nhảy vào trong hổ, tự hủy hoại thanh danh, uy tín không còn, các người cứ chờ xem.”

Thân phận Tào Phiền tôn quý, sao có thể thật sự chỉ là một công tử bột, phí hết tâm sức, mạo hiểm chỉ để đối phó với một kẻ mà áp lực cạnh tranh thực tế không lớn như vậy.

Trận tuyển phong này, hẳn có hai mục tiêu chính.

Thứ nhất, sau khi đoạt giải quán quân sẽ lấy được từ tay Tôn Tượng Tông phương pháp đột phá phía trên Võ Thánh.

Thứ hai, tiến thêm một bước thâm nhập vào Bát Đại Doanh, pha loãng quyền lực của Tôn gia.

Chương 259: thế cục vi diệu

“Tự hủy hoại thanh danh?”

Doãn Hàn Văn cũng xuất thân từ nhà quan lớn, lập tức hiểu ra, hần bưng tỉnh: “Thế tử đại nhân, kế này thật là diệu kế! Không ngờ hôm nay lại có một màn kịch hay để xem.”

Những người còn lại vẫn tiếp tục xì xào bàn tán.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Chuyện như thế này, từ khi có tuyển phong đến nay, chưa từng xảy ra.”

“Tuyển phong mà động tay chân, tương đương với gian lận khoa cử, đều là tội chết, không một ai chạy thoát!”

“Nói thì nói vậy, nhưng nào có đơn giản như vậy?”

“Kẻ dám động tay chân trong tuyển phong, e rằng địa vị sẽ cao đến đáng sợ.”

“Nếu thật sự là như vậy, cuối cùng sẽ giải quyết thế nào?”

Mọi người bàn tán xôn xao, không có tiền lệ, bọn họ cũng không biết kết quả sau này sẽ ra sao.

Nếu kẻ phạm tội có địa vị quá cao, thật sự sẽ bị chém đầu sao?

Nếu không chém, thì sau này uy tín của tuyển phong chẳng phải sẽ tụt dốc thảm hại sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Lần tuyển phong này, dường như vốn dĩ cũng là lần cuối cùng do Đốc Sư đích thân tuyển phong.

Thêm vào đó, hầu như tất cả mọi người đều ít nhiều nghe nói về tin đồn Độc Sư cáo lão hồi hương, cộng thêm việc nhường quyền trong những năm gần đây, trong dân gian thậm chí còn có câu nói, gọi là “Tượng Tông đã già, còn ăn được cơm không?”

Cho nên chuyện hôm nay, liệu có cứ thế mà bỏ qua không?

Ai lại đi đắc tội với nhân vật không tầm thường trước khi lui về ở ẩn?

“Bất kể là ai, điều tra ra nhất định phải giết!” Bạch Đình Chi vẫn như trước thẳng thắn nói: “Nếu không, loại tuyển phong này ta không tham gia cũng được.”

Hắn không đi tham gia võ cử hai năm, mà chạy đến tuyển phong, chẳng phải là vì nghe nói công bằng sao?

Trước đó cũng quả thực như vậy.

Ngay cả tọa kỵ, binh khí của mọi người đều phải tận lực bảo đảm gần như nhau, vậy mà tại thời khắc mấu chốt lại xảy ra chuyện này.

Không chỉ là hắn.

Thiên hạ võ nhân đổ xô đến, cơ bản đều là hướng về danh tiếng của Tôn Tượng Tông.

Lần này, nếu không thể cho một kết quả xử lý thỏa đáng, e rằng sẽ làm lạnh lòng võ nhân thiên hạ.

“Náo lớn rồi...”

Đường Doanh Khoa vừa thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng lại bị nhắc lên.

Theo hắn thấy, chuyện này đến đây là dừng lại, kỳ thực là tốt nhất.

Dù sao đều đã thuận lợi qua cửa, còn là Giáp đẳng, cũng không tính là tạo thành ảnh hưởng thực chất, nhìn một chút sóng yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Cứ tiếp tục làm âm ỉ, e rằng không những sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại sẽ làm âm ỉ đến mức rất khó coi.

Dù sao người động tay chân chính là thái tử thế tử, vị trữ quân tương lai, người giúp hấn làm việc, không chừng có địa vị cực kỳ cao trong Bát Đại Doanh.

Nói không chừng ngay cả Đốc Sư đại nhân cũng phải thân bại danh liệt.

Đáng làm vậy sao?

“Ài...”

“Vị Trần huynh này, không biết nhẫn nhịn.”

Thực tế, Trần Tam Thạch đâu chỉ nhẫn nhịn, quả thực chỉ thiếu cúi đầu, đối phương nhất định buộc hấn làm chó mới hài lòng, bản thân hấn lại có thể làm gì? Thật sự đi làm chó sao?

Lại tiếp tục nhẫn nhịn, đối phương sẽ buông tha cho hấn sao? Không, chỉ sẽ được đăng chân lên đẳng đầu!

Hơn nữa mấy tên Luyện Tạng kia, trước khi chết đều đã ra tay, bại lộ thực lực chân chính, các vị chủ khảo hấn là đều đã nhìn thấy, cho dù không tố cáo tiếp theo cũng sẽ xử lý.

Thêm vào đó dù hấn có thể nhịn, các tướng sĩ Thanh Long Doanh hình như cũng nhịn không được, không cần nói, liền chủ động giúp bắt giết, đi ra ngoài tố cáo.

Có chút không đúng.

Trần Tam Thạch chú ý tới, sau khi các vị khảo quan tuyên bố tạm dừng tuyển phong, trên mặt Tào Phiền không có bất kỳ

sự hoảng loạn nào, cứ như thể tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hắn lại nhìn về phía hai người bên cạnh Đốc Sư, phát giác được thế cục vi diệu.

Cục trong cục, hơn nữa còn là một âm mưu trắng trợn nhằm vào Đốc Sư?

...

Dưới con mắt của mọi người.

Ba vị quan chủ khảo dưới sự hộ tống của các binh sĩ đến ngồi trên đài cao của diễn võ trường, bắt đầu sắp xếp người đi điều tra, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, ba vị chủ tướng cùng nhau đi điều tra.

“Hai vị.”

Tôn Tượng Tông nhìn thẳng về phía trước, trên mặt mang theo biểu cảm không có cách nào miêu tả: “Hai vị cũng cho rằng, nên công khai điều tra, hơn nữa còn là điều tra ở trước mặt mọi người?”

“Điều tra, nhất định phải nghiêm tra!” Hậu công công tức giận nói: “Thật to gan, Trần đại nhân là tướng quân do bộ hạ khâm phong, dám trắng trợn ra tay như vậy, quả thật là coi trời bằng vung.”

“Ừm.” Lưu Tuần Phủ cũng nói theo: “Hậu công công nói không sai, phải điều tra cho rõ ràng.”

“Tốt lắm.” Tôn Đốc Sư thở dài: “Lão phu đã nói, tranh thủ thời gian tra xong tranh thủ thời gian kết thúc, đừng làm chậm trễ thời gian tuyển phong, không ngờ hai vị còn có một mặt chính trực như vậy, nhất định phải để lão phu điều tra trước mặt mười mấy vạn người.”

Chương 260: Vân Trung Doanh

“Đây là lẽ tự nhiên.” Lưu Tuần Phủ bày ra tư thế thanh thiên đại lão gia: “Không điều tra rõ, khó mà yên lòng người.”

“Đúng vậy Tôn Độc Sư.” Hậu công công tiếp tục nói: “Hai năm sau, sau khi tuyển phong lại, sẽ do chúng ta chủ trì, lúc này nếu truyền ra bê bối tuyển phong, đối với hai người chúng ta cũng không phải là chuyện gì tốt, hy vọng Độc Sư có thể giúp hai người chúng ta làm ra gương mẫu sau cùng.”

“Các người có thể nghĩ như vậy, lão phu rất vui mừng.” Tôn Tượng Tông giống như một ông già phơi nắng chờ chết ở đầu làng, uể oải nói: “Tốt lắm, vậy thì theo ý của hai vị, công khai điều tra giải quyết ngay tại hiện trường.”

“Như vậy rất tốt.”

“Ta đồng ý.”

Rõ ràng không lâu trước đó, Lưu Tuần Phủ và Hậu công công còn sỉ nhục chửi bới lẫn nhau, suýt nữa thì trực tiếp đánh nhau, vậy mà lúc này lại biến thành chiến tuyến thống nhất.

Bầu không khí, có chút vi diệu.

“Tứ sư huynh.” Tôn Bất Khí cảm thấy kỳ quái: “Chuyện này không phải nên nhanh chóng giải quyết, nhanh chóng tóm kẻ ra tay tiếp tục tuyển phong sao, tại sao phải làm lớn chuyện như vậy?”

“Bởi vì...” Phòng Thanh Vân khẽ nói: “Bọn chúng muốn khiến sư phụ lão nhân gia khó xử.”

Từ khi bọn họ đến Lương Châu, triều đình phái cả Tuần Phủ lẫn Giám Quân, còn thay đổi ba vị chủ tướng của ba trong số Bát Đại Doanh bằng người của triều đình.

Là vì cái gì?

Chẳng phải là để phân quyền, cuối cùng kiểm soát Bát Đại Doanh sao.

Nhưng muốn làm được bước này, cần có uy vọng rất lớn.

Không chỉ uy vọng của Tuần Phủ, Giám Quân phải lớn, mà còn phải làm suy yếu uy vọng của Tôn Độc Sư, dưới tình thế một mất một còn này, mới có thể tiến thêm một bước đoạt quyền.

Vô hình trung, vụ án thiên tư này có được xử lý tốt hay không, đã trở thành đại sự trọng yếu liên quan đến quyền lên tiếng tiếp theo của Bát Đại Doanh!

Rõ ràng.

Kẻ đứng sau giật dây có địa vị rất cao.

Dưới sự chú ý của mọi người, một khi Tôn Tượng Tông xử lý không tốt, uy vọng vốn đã suy giảm vì tuổi cao sức yếu sẽ càng thêm suy thoái, sau đó là sự mất mát quyền lực không thể cứu vãn.

Tiếp theo, dù có thật sự mở rộng quân đội, cũng là ba người Độc Sư, Giám Quân, Tuần Phủ, thậm chí nhiều người cùng nắm quyền, chứ không còn là bất cứ ai nói là được.

Đợi đến khi Tôn Tượng Tông cáo lão hồi hương, càng có thể chuyển giao êm thấm, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sóng gió nào, Bát Đại Doanh sẽ danh chính ngôn thuận trở thành tinh nhuệ của triều đình.

“Hà?” Tôn Bất Khí kinh ngạc nói: “Vậy phải làm sao, cha ta thật sự cứ để bọn chúng muốn làm gì thì làm, thật sự hồ đồ

rồi sao?”

Ngay cả đứa con trai như hắn, trong lòng cũng không có chút tự tin nào.

Bởi vì những năm này, lão nhân gia mặc cho bọn hắn phân quyền, một câu cũng không nói, trước đó không lâu lại đồng ý điều mấy vị sư huynh cuối cùng đi, hoàn toàn là bộ dạng chuẩn bị giải giáp về quê.

“Cứ nhìn đi Bất Khí, từ nhỏ ngươi đã được bảo vệ quá tốt, đến mức lười biếng ngây thơ, hy vọng chuyện hôm nay có thể khiến ngươi phấn chấn hơn một chút.” Phòng Thanh Vân không nói thêm gì: “Ta bị gọi tên, phải đi tra án rồi.”

Tôn Bất Khí mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Hắn muốn tìm các sư huynh khác hỏi cách giải quyết, kết quả phát hiện ra, nhị sư huynh và thất sư huynh rõ ràng vừa rồi còn ở bên cạnh, bỗng nhiên biến mất không thấy, không biết đi đâu, chỉ còn lại ngũ sư huynh Mông Quảng Tín.

...

Nửa canh giờ sau.

Hơn ba mươi tên binh sĩ bị áp giải đến dưới đài cao, quỳ rạp xuống đất.

“Sư phụ, Lưu Tuần Phủ, Hậu công công.”

Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn, chấp tay thi lễ: “Đại khái sự tình đã điều tra rõ ràng. Những người này là tạm thời được điều động đến phối hợp với Cửu Cung Bát Quái Trận.”

Bát Đại Doanh mỗi doanh có hơn một vạn người, nhưng Cửu Cung Bát Quái Trận ít nhất cũng phải bốn vạn người mới có thể bày ra, tự nhiên không thể tránh khỏi từ mỗi doanh điều một số người phụ trách một phần của trận pháp.

“Trong đó, tướng lĩnh Luyện Tạng ẩn giấu ở bên trong Đồ Môn, đều là Bách Tổng, phụ trách điều khiển, an bài bọn họ hành sự, là Thiên Tổng đương nhiệm, tên là Trâu Canh Đạo, những người này...”

Phòng Thanh Vân nói đến đây hơi dừng lại, mới tiếp tục nói: “Đều là người Vân Trung Doanh, thuộc về Ninh Trường Quân, Ninh tướng quân thống lĩnh.”

Vân Trung Doanh!

Bên trong Bát Đại Doanh.

Hiện nay có hai vị Võ Thánh, một là đại đồ đệ của Tôn Độc Sư, Lữ Tịch, một vị khác là Võ Trạng Nguyên Ninh Trường Quân bệ hạ khâm điểm trên triều đình ba mươi năm trước.

Ninh Trường Quân vốn ở bên ngoài kinh thành, nhậm chức chủ tướng bên trong thân quân hoàng đế, ba năm trước điều đến Lương Châu, tiếp quản tất cả quân vụ của hai đại doanh Vân Trung Doanh và Thiên Lang Doanh.

Nói về chiến lược đơn đả độc đấu, Ninh Trường Quân hiện tại ở toàn bộ Lương Châu có thể xếp vào trước ba!

Chương 261: Trâu Canh Đạo

Nhìn bề ngoài, Lưu Tuân Phủ và Hậu công công là triều đình phái đến giám sát Tôn Tượng Tông, nhưng trên thực tế, Ninh Trường Quân mới là người chân chính tiếp quản quân quyền!

Lời hắn nói, thậm chí còn nặng hơn hai người kia cộng lại.

Hơn nữa Ninh Trường Quân luyện binh có phương pháp, chỉ trong nửa năm sau khi nhậm chức, liền đã quét sạch hết tất cả những kẻ không phục từ Phó Tướng cho đến Bách Tổng ra ngoài.

Mấy năm qua thanh danh hắn càng thêm cao, hoàn toàn có thể so với Lữ Tịch.

Phổ phường đều đang đồn đại.

Chờ đến sau khi Tôn Độc Sư lui xuống, hoặc là Lữ Tịch tiếp nhận vị trí Độc Sư, hoặc là Ninh Trường Quân, do người sau là Võ Trạng Nguyên hoàng đế khâm điểm, khả năng thậm chí còn lớn hơn một ít.

Mười vạn người trước trước sau sau không ai nghĩ đến việc gian lận lại xuất phát từ người Vân Trung Doanh.

Theo quy củ trên giấy tờ.

Xuất hiện loại sự tình này, dù là chủ tướng Vân Trung Doanh cũng phải bị liên lụy.

Nhưng một người sắp lui xuống, thật sự dám động người kế nhiệm?

Không đúng, đây không phải là vấn đề dám hay không dám, mà là căn bản là không thể động! Bởi vì đây là người của hoàng đế, coi như là xử phạt, cũng chỉ có thể phạt tượng trưng một chút, không thể thật sự trọng phạt.

Nhưng nếu chuyện này được cầm lên cao rồi đặt xuống nhẹ nhàng, ý nghĩa của nó không cần nói cũng biết.

Tôn Tượng Tông sẽ mất hết uy vọng, coi như là hối hận không muốn thoái ẩn, cũng không thể không thoái ẩn.

“Hảo cờ.”

Trần Tam Thạch lập tức đoán được tâm tư của những người này.

Ván cờ này không phải Tào Phiền bày ra, mà là thái tử, hoàng đế nhiều bên liên hợp bày ra, Trần Tam Thạch hẳn chỉ là một quân cờ trong đó, hoặc là nói bởi vì hắn xuất hiện, đã khiến ván cờ diễn ra sớm hơn một chút.

Dù hôm nay hắn không phanh phui mọi chuyện, những người này cũng sẽ tìm cách khác để buộc Tôn Tượng Tông phải rời cuộc chơi. Nếu Đốc Sư giả điếc làm ngơ, không lên tiếng, thì sẽ càng mất quyền kiểm soát đối với Lương Châu.

...

“Ừm.”

Tôn Đốc Sư nhìn những binh sĩ đang quỳ trước mặt, từ từ cất lời: “Ninh Trường Quân đâu?”

“Mặt tướng có mặt!” Ninh Trường Quân đáp lại, đứng thẳng dậy, chấp tay nói: “Việc này, mặt tướng hoàn toàn không biết gì cả, xin Đốc Sư tùy ý tra hỏi, xử lý bọn họ.”

“Trâu Canh Đạo.” Tôn Tượng Tông bình thản hỏi: “Nói đi, ngươi vì sao lại làm vậy?”

“Không cần nói nhiều!” Trâu Canh Đạo quả quyết nói: “Chuyện là ta làm, muốn chém giết muốn róc thịt, tùy Đốc Sư xử trí!”

“Hài tử, ngươi đừng vội.” Tôn Đốc Sư mặc áo vải thô, không giống đang thâm vấn phạm nhân, mà như một lão già hiền từ đang trò chuyện: “Mọi việc đều phải có nguyên do, ngươi có hiềm khích với thanh niên họ Trần kia, hay bị ai sai khiến, hoặc bị ai ép buộc? Nói rõ ràng, ngươi cũng có thể là tội không đến mức phải chết.”

Trâu Canh Đạo dứt khoát nghiêng mặt qua một bên, coi như không nghe thấy, im lặng.

“Còn các ngươi?” Tôn Đốc Sư lại nhìn sang những người khác: “Các ngươi cũng không có gì muốn nói à?”

Im lặng.

Hơn ba mươi người, không ai lên tiếng.

“Khốn kiếp!” Hậu công công quát mắng: “Đốc Sư đại nhân nói chuyện với các ngươi, các ngươi không nghe thấy à? Nói đi, chẳng lẽ các ngươi đều muốn chết sao? Nói ra, có khi còn có đường sống đấy!”

Vẫn là im lặng.

Cả diễn võ trường yên tĩnh không một tiếng động.

Tôn Tượng Tông, vị thống soái quân sự tối cao trên danh nghĩa của Lương Châu, người sáng lập Bát Đại Doanh, lúc này lại không thể hỏi được một lời.

Hơn ba mươi người quỳ gối, tất cả đều khăng khải đợi chết, trên mặt không có chút sợ hãi, cũng không có nửa phần tôn kính.

“Lớn mật!” Mông Quảng Tín giận dữ, quơ lấy một thanh đao liền muốn lao xuống: “Các ngươi đúng là chán sống rồi,

dám bất kính với sự phụ của ta như vậy!”

“Lão Ngũ!”

Phòng Thanh Vân kéo Mông Quảng Tín lại, ra hiệu bằng ánh mắt đừng hành động thiếu suy nghĩ, Mông Quảng Tín dù do dự, nhưng cuối cùng vẫn cố nén cơn giận.

Mấy đệ tử khác cũng đều trông rất khó chịu.

Lời của chủ soái không ai thêm quan tâm, đây là điều còn nghiêm trọng hơn cả thua trận, làm tổn hại nghiêm trọng uy vọng.

“Những người này đều đã được chọn kỹ!” Tôn Bất Khí nhớ lại: “Bọn họ đều là những người Ninh Trường Quân mang từ kinh thành đến, đương nhiên không nghe lời cha ta, điều này chẳng phải rõ ràng là làm khó cha ta sao?”

Ngược lại, Tôn Tượng Tông vẫn bình thản: “Đều không nói gì?”

“Độc Sư chớ trách.” Ninh Trường Quân lên tiếng: “Bọn họ theo ta lâu rồi, trong mắt chỉ có mệnh lệnh của ta, không nghe người khác chỉ huy. Để ta hỏi thì hơn.”

“Độc Sư hỏi các người, các người phải trả lời!”

Quả nhiên, hắn vừa mở miệng đã có phản hồi ngay.

“Bẩm Ninh tướng quân!” Trâu Canh Đạo quỳ dưới đất, giọng như chuông lớn: “Chúng ta không lâu trước đây có cãi nhau với kẻ họ Trần, thấy hắn chướng mắt, vì vậy muốn ngăn hắn xông trận pháp, phá hủy tiền đồ của hắn!”

Chương 262: Ninh Trường Quân

“Chỉ vì lý do này?” Ninh Trường Quân quét mắt nhìn những người khác, giọng nghiêm khắc hỏi: “Hắn nói có đúng không?”

“Bẩm Ninh tướng quân, quả đúng như vậy!”

Ninh Trường Quân uy nghiêm nói: “Bản tướng hỏi thêm một lần nữa! Hành vi của các người đáng phải chịu hình phạt gì?”

“Tội chết!”

“Chúng ta nguyện lấy cái chết tạ tội!”

“Nói hay lắm, nên giết!”

“Rắc!”

Ninh Trường Quân giờ Khai Sơn Phủ lên, một nhát chém bay đầu Trâu Canh Đạo. Trước khi chết, Trâu Canh Đạo không hề chớp mắt, thậm chí còn chủ động đưa cổ ra, sẵn sàng chịu chết!

Ninh Trường Quân ra hiệu, lập tức có một đội binh sĩ tiến đến, đưa cho mỗi binh sĩ đang quỳ một thanh Nhạn Linh Dao do Lương Châu chế tạo.

“Các người còn đợi gì nữa, cần bản tướng phải tự tay động thủ sao!”

“Không dám phiền tướng quân!”

Binh sĩ không chút do dự nhặt lấy Nhạn Linh Dao, như đã luyện tập vô số lần, động tác đều nhịp cắt cổ họng mình, chết ngay tại chỗ!

Máu nóng phun trào, ba mươi mấy người cùng nhau ngã xuống, tụ lại thành một vũng máu trên mặt đất.

Uy vọng cỡ nào!

Giờ này khắc này.

Có đến hơn mười vạn người, tận mắt chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Một vị thống soái cần có dạng uy vọng nào, mới có thể khiến binh sĩ chỉ nghe theo mệnh lệnh, nói chết là chết, đến mắt cũng không chớp một cái, hoàn toàn chính là tử sĩ trong truyền thuyết!

Những người có mặt, không một ai không kinh ngạc biến sắc!

Thống soái như thế nào, mới có thể huấn luyện ra một đội quân có ý chí sắt đá như vậy. Một đội quân hoàn toàn do tử sĩ tạo thành, sẽ có sức chiến đấu như thế nào, ngay cả một nữ nhân yếu đuối cũng có thể nghĩ ra được.

Cũng chỉ có Tôn Tượng Tông thời trẻ, mới có thể luyện binh đến mức này!

Không sai, Tôn Tượng Tông thời trẻ!

Hiện nay, ông ta đã già rồi!

Mười vạn người tận mắt chứng kiến.

Soái lệnh của Tôn Tượng Tông vô dụng, nhưng tướng lệnh của Ninh Trường Quân lại hữu dụng!

Quả thật là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, mỗi thế hệ đều có anh hùng của thế hệ đó.

Ninh Trường Quân không hề nghi ngờ gì nữa, chính là Tôn Tượng Tông mới!

“Ài~”

Không chỉ có hàng chục vạn tướng sĩ đứng xem, mà còn có các quan to hiển quý đến từ tam châu Tây Bắc, thậm chí từ kinh thành, không một ai không lắc đầu thở dài, cảm khái anh hùng tuổi xé chiều.

Bọn họ cũng sẽ không quan tâm, lý do những người này nhằm vào Trần Tam Thạch là thật hay giả, chỉ biết Tôn Tượng Tông thật sự muốn lui về ở ẩn, đây là đại thế, không thể ngăn cản!

“Độc Sư!” Ninh Trường Quân xoay người, chấp tay nói: “Ta đã xử lý xong toàn bộ!”

Cách xưng hô của hắn khi nói chuyện, rõ ràng đã từ “mặt tướng” biến thành “ta”.

Toàn bộ quá trình xử lý sự việc, càng không hề hỏi qua nửa câu ý kiến của Độc Sư, hoàn toàn độc đoán, muốn làm gì thì làm!

“Lẽ nào lại như vậy, ta phải đi làm thịt hắn!”

Mông Quảng Tín thiếu chút nữa cắn nát cả răng hàm, lại một lần nữa bị Phòng Thanh Vân ngăn lại.

“Sư phụ, người nói gì đi chứ!” Mông Quảng Tín lo lắng đi tới đi lui.

Tôn Tượng Tông thì lại rất nhàn nhã, dựa vào ghế thái sư, ngón tay gõ nhịp nhàng vào tay vịn, cứ như vậy lặng lẽ nhìn, giống như một ông lão đang say sưa xem kịch ở rạp hát, không nói một lời.

“Ha ha~” Lưu Tuần Phủ vui vẻ vỗ tay nói: “Xem phong cách hành sự của vị Ninh tướng quân này, quả có phong thái

của Tôn Độc Sư lúc trẻ tuổi!”

“Đúng vậy.” Hậu công công phụ họa nói: “Độc Sư đại nhân có thể an tâm lui về, phương Bắc có Ninh tướng quân ở đây, hà cớ gì phải sợ lũ man di? Cho dù tiếp theo có mở rộng quân đội, khai chiến, nhà ta thấy cũng hoàn toàn có thể để Ninh tướng quân làm Phó Tướng, hảo hảo phò tá Độc Sư.”

.....

“Thế tử, tuyệt diệu!”

Doãn Hàn Văn và những người khác đã hoàn toàn nhìn ra.

Chỉ dùng tính mạng của một vài Thiên Tổng, Bách Tổng, đã chế tạo ra hiệu quả tốt như vậy!

Tào Phiền lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau hôm nay.

Nhân tâm của Bát Đại Doanh tự động sụp đổ một nửa, không biết sẽ giảm bớt cho bọn hắn bao nhiêu phiền toái!

Uy vọng sụp đổ, đợi đến khi hắn đoạt được vị trí quán quân, Tôn Tượng Tông càng phải ngoan ngoãn giao ra pháp môn đột phá phía trên Võ Thánh.

Mọi thứ trên đời, cuối cùng đều là của Tào gia bọn hắn!

“Như vậy rất tốt! Bản quan cũng cảm thấy có thể để Ninh tướng quân làm Phó Tướng, vừa ma luyện, vừa có thể chia sẻ lo lắng cho Độc Sư đại nhân.”

Lưu Tuần Phủ cố ý ra vẻ: “Độc Sư ý như thế nào?”

Tuy nhiên.

Ngay khi mọi người đều cảm thấy chuyện này trên cơ bản đã có một kết thúc.

Tôn Tượng Tông trầm mặc một hồi lâu lại lên tiếng.

“Tốt, tốt cho một thủ đoạn sấm sét.”

Tôn Tượng Tông vẫn tiếp tục gõ nhịp nhàn vào tay vịn, không nhanh không chậm nói: “Nhưng mà Ninh Trường Quân, lão phu hình như từ đầu đến cuối đều chưa có nói, muốn lấy mạng bọn họ phải không?”

Chương 263: Người còn có gì để chối cãi

“Dù sao cũng đều là tội chết không thể nghi ngờ!” Ninh Trường Quân mười phần tự tin nói ra: “Ta thay Đốc Sur đại nhân phân ưu, cũng không phải là không thể.”

“Ninh tướng quân.” Phòng Thanh Vân đẩy xe lăn về phía trước, chậm rãi nói: “Hành vi của người không giống như là phân ưu, bộ dạng gấp gáp như vậy, ngược lại giống như cực kỳ sợ hãi xuất hiện ngoài ý muốn, vội vàng giết người diệt khẩu.”

“Phòng tướng quân?” Ninh Trường Quân sững người: “Người nói vậy là có ý gì?”

“Không có ý gì cả.” Phòng Thanh Vân lạnh lùng nói: “Cho dù không phải giết người diệt khẩu, nhưng nếu chưa được chủ soái đồng ý mà tự ý giết nhiều tướng sĩ như vậy thì tội đáng xử thế nào?”

“Hơn nữa, bọn họ đều là người dưới trướng của Ninh tướng quân, nếu bọn họ đều đáng tội chết thì Ninh tướng quân thân là chủ soái, chẳng lẽ không có chút trách nhiệm nào sao?”

Ninh Trường Quân hừ lạnh: “Ta đã nói rồi, bản tướng quân hoàn toàn không biết gì cả!”

“Biết hay không, không phải người nói là được.” Phòng Thanh Vân cao giọng nói: “Lão Nhị, Lão Thất, mang người ra đây!”

Lời vừa dứt.

Lại có hai vị tướng quân, áp giải một vị Phó Tướng xuất hiện trước mắt mọi người.

Người này, là Phó Tướng của Ninh Trường Quân, Thẩm Thường.

Thẩm Thường toàn thân bê bết máu, hấn quỳ trên mặt đất: “Là Ninh Trường Quân chỉ thị, sau đó ta sắp xếp xuống dưới!”

“Cái gì?!”

Cả hội trường xôn xao.

Ninh Trường Quân quả quyết chém giết đám người như vậy, thật sự là vì giết người diệt khẩu?

Hình tượng vừa mới được nâng lên trong lòng mọi người, bỗng chốc hạ xuống không biết bao nhiêu lần.

“Thẩm Thường, ngươi...” Ninh Trường Quân hiển nhiên không ngờ tới cảnh này, nhưng hấn nhanh chóng phản ứng lại: “Phòng tướng quân, tại hạ với ngươi vô oán vô cừ, tại sao lại liên hợp với tên tiểu nhân hèn hạ này cùng nhau hãm hại ta?”

“Ta là rảnh rồi quá sao, mà phải đi nhằm vào một tướng lĩnh Luyện Tạng nho nhỏ tham gia tuyển phong?”

“Nếu thật sự là ta làm, huynh đệ dưới trướng của ta, sẽ cam tâm tình nguyện đi chết sao?”

“Đó là bởi vì hấn...” Thẩm Thường bị thương rất nặng: “Hấn giam lỏng gia quyến của những huynh đệ đó, nói nếu việc thành sẽ được vinh hoa phú quý, việc không thành thì diệt tộc, cho nên những huynh đệ đó mới cam tâm đi chết!”

“Đánh rắm!” Ninh Trường Quân nổi trận lôi đình: “Chỉ bằng một lời nói của ngươi, mọi người liền phải tin sao?”

“Nói thì hay lắm, nhưng cũng chỉ là nói suông không có chứng cứ!” Vị tướng quân được gọi là lão Thất ngoắc tay:

“Mang tất cả lên đây!”

“Xoạt xoạt!”

Một toán binh lính, dẫn theo một đám gia quyến đến.

Mọi người khi nhìn thấy thi thể nằm đầy mặt đất thì đều gào khóc thảm thiết.

Phòng Thanh Vân hí mắt lại: “Người còn có gì để chối cãi?”

“Ninh Trường Quần, người diễn trò khỉ này cũng khá đấy, lão phu đã lâu không được xem trò khỉ nào đặc sắc như vậy.” Tôn Tượng Tông nói với giọng đều đều: “Nhưng mà gây rối quân ngũ, tự ý giết tướng sĩ, đều là tội chết.”

Giọng nói và ngữ điệu của ông ta rõ ràng không khác gì trước.

Nhưng Ninh Trường Quần lại cảm thấy một loại áp lực vô hình.

“Vu khống! Đốc Sư, Phòng Thanh Vân vu khống ta!” Ninh Trường Quần hét về phía đám gia quyến: “Các người nói cho mọi người biết, ta có giam lỏng các người không? Nói đi!”

“Hu hu hu...”

“Không có, Ninh tướng quân không có uy hiếp chúng ta!”

Mọi người vừa khóc vừa phủ nhận, hiển nhiên không dám chọc giận đối phương.

“Đốc Sư, mặt tướng không có nói dối chứ?” Ninh Trường Quần nói: “Gia quyến của những huynh đệ này, tuyệt đối sẽ không nói xấu ta một lời! Ta tuyệt đối không có gây rối quân ngũ!”

“Còn về chuyện người dưới tay, đích xác là ta quản lý không nghiêm, ta cam tâm chịu phạt còn không được sao?”

Cầm túc, quân trượng, gì cũng được!”

Ninh Trường Quân nhìn cảnh tượng trước mắt.

Biết cái bẫy mà bọn hãn dày công chuẩn bị từ lâu có lẽ đã bị phát hiện.

Nếu không thì làm sao có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, đã tìm được cả gia quyến đến đây?

“Hai vị cảm thấy, nên xử lý như thế nào?”

Tôn Tượng Tông nhìn về phía hai người bên cạnh, chờ đợi câu trả lời.

“Độc Sư!” Lưu Tuần Phủ vội vàng nói: “Việc này không hề nhỏ, những gia quyến kia cũng không có chỉ điểm, đợi sau này sẽ thăm vấn kỹ càng, không cần vội vàng kết luận như vậy.”

“Đúng vậy Tôn Độc Sư.” Hậu công công đứng dậy nói: “Không cần phải vội vàng như vậy, chuyện này có thể từ từ giải quyết sau.”

Dẫu biết rằng họ Tôn đã sớm có chuẩn bị, nhưng bọn hãn vẫn có thể thắng!

Chuyện hôm nay có bại lộ cũng chẳng sao.

Cho dù tất cả đều biết Ninh Trường Quân là kẻ chủ mưu thì đã sao?

Ép chuyện này xuống.

Tối đa là điều Ninh Trường Quân đi nơi khác.

Chuyện cứ thế trôi qua, vẫn có thể làm suy giảm uy vọng của Tôn Tượng Tông, chứng tỏ ông ta không còn khả năng thưởng phạt phân minh, còn nói gì đến việc trị quân?

“Là hai vị đã nói, ở trước mặt bao nhiêu người, hôm nay nhất định phải có kết quả, sao đến lúc này lại đổi ý?”

Chương 264: trường long màu bạc

Tôn Tượng Tông thân nhiên nói hai chữ: “Chém đi.”

Không chỉ Ninh Trường Quân, mà những người khác cũng giật mình.

Sự việc còn chưa được xác minh rõ ràng!

Đã muốn giết người?

Đây không phải là người thường, mà là Võ Trạng Nguyên, là Võ Thánh!

Mệnh lệnh ban ra, Mông Quảng Tín, lão Nhị, lão Thấu, mấy vị đại tướng không kịp chờ đợi mà xúm lại, bọn họ đã sớm nhẫn nhịn hết nổi, cuối cùng cũng đợi được lúc này.

“Không thể giết!” Thái độ của Lưu Tuần Phủ trở nên cứng rắn: “Tôn Đốc Sự, giám sát không nghiêm, cùng lắm là bị cách chức, sao có thể trực tiếp lấy mạng!”

“Đúng vậy.” Sự đã đến nước này, Hậu công công cũng lên tiếng, giọng nói mang theo sự uy hiếp: “Tôn đại nhân, Ninh tướng quân há có thể nói giết là giết?”

Thế nhưng

Bất kể bọn họ nói gì.

Ba vị chủ tướng nhận được mệnh lệnh cũng không dừng bước, thậm chí đã nắm chặt binh khí trong tay.

Ở đằng xa.

Càng có một thân ảnh cầm Phương Thiên Họa Kích lặng lẽ xuất hiện.

Một vị Võ Thánh khác, Lữ Tịch!

Lưu Tuân Phủ và Hậu công công nhận ra.

Đây là làm thật...

Muốn giết!

Làm càn!

Triều đình phải mất bao nhiêu năm, bao nhiêu tài nguyên mới đào tạo ra được một vị Võ Thánh?

Huông chi là một Võ Thánh trung thành, biết nghe lời!

“Tôn Độc Sư, người điên rồi!” Lưu Tuân Phủ chỉ trích: “Người không có chứng cứ mà dám giết người bừa bãi, không sợ bị hạ bệ biết sao? Đây chính là chủ tướng do quân kinh thành điều đến!”

“Tôn Tượng Tông!” Ninh Trường Quân trực tiếp xé rách da mặt: “Chứng cứ không đủ, người thật sự dám giết ta? Người có biết ta là ai không?”

“Ta là Võ Trạng Nguyên năm Long Khánh thứ 42, do hoàng thượng đích thân khâm định!”

“Ta là một trong số ít Võ Thánh trên đời!”

“Người dựa vào cái gì mà giết ta!”

“Võ Thánh?”

Ngón tay Tôn Tượng Tông gõ lên tay vịn đột nhiên dừng lại.

Vị lão nhân này dưới sự chú ý của vạn người, lại không nhìn được bật cười, khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt, có chút không hiểu ra sao.

Cho đến khi tiếng cười đột ngột dừng lại.

“Võ Trạng Nguyên, là cái thá gì?”

Khi Tôn Tượng Tông mở miệng nói chuyện một lần nữa, không còn giống như một ông lão bình thường ở phố phường nữa, mỗi một chữ của ông, đều ẩn chứa sát khí tích lũy gần trăm năm chinh chiến, mỗi một chữ, đều lộ ra uy nghiêm thống binh vô số, bề ngỗ thiên hạ.

Mười mấy vạn người có mặt, vậy mà đồng thời cảm thấy khó thở!

“Võ Thánh, lại là cái thá gì?”

Ninh Trường Quân không ngừng nuốt nước bọt, để làm dịu áp lực trong lòng.

Tất cả bọn họ đều biết, Tôn Tượng Tông không còn sống được bao lâu nữa, nhưng chính là một người sắp chết như vậy, lại đè ép hấn một Võ Thánh trong nhân gian, khiến đầu óc hấn trống rỗng!

“Phô trương thanh thế!”

“Tôn Tượng Tông!”

Sau khi sợ hãi tột độ qua đi, là ý thức tự bảo vệ bằng mọi giá.

Ninh Trường Quân nắm chặt Khai Sơn Phủ, gằn giọng: “Nếu ta nhớ không nhầm, ngươi đã mười mấy năm nay chưa từng tự mình ra tay rồi nhỉ? Trước kia ngươi xem thường Võ Thánh cũng chẳng sao, nhưng hiện tại!”

“Ngươi, thật sự còn có thể đánh thắng Võ Thánh sao? Hay nói một cách khác, ngươi ngay cả Võ Thánh cũng không phải?!”

Đúng vậy.

Trong ký ức của tất cả mọi người.

Lần ra tay trước của Tôn Tượng Tông, đã là mười lăm năm về trước.

Mười lăm năm qua.

Ông ta chưa từng ra tay trước mặt mọi người một lần nào nữa.

Mọi người chỉ biết ông ta ngày càng già yếu, như ngọn đèn trước gió.

“Àm ầm ——”

Khí tức của Ninh Trường Quân không ngừng tăng lên, chung quanh thân thể vậy mà ngưng tụ ra một cỗ lực lượng kinh khủng gần như hóa thành thực chất, dưới chân hắn, thi thể của những binh sĩ tự sát lần lượt bị nghiền nát thành thịt vụn dưới cỗ lực lượng này!

Võ Thánh!

“Đề ta xem thử! Ngươi còn lại bao nhiêu bản lĩnh!”

Mông Quảng Tín, Llo Nhị, lão Thất đều không phải Võ Thánh, chỉ là cảnh giới Huyền Tượng, tất cả đều bị cỗ lực lượng Võ Thánh này đẩy lùi ra xa hơn mười trượng.

Còn vị đại sư huynh cầm Phương Thiên Họa Kích kia, vẫn đang ở trên đường chạy tới.

Ninh Trường Quân trong nháy mắt đã đến trước mặt Tôn Tượng Tông, Khai Sơn cự phủ trong tay hắn bổ xuống như thần linh khai thiên lập địa, đài cao xây bằng đá âm ầm vờ vụn, vô số binh sĩ bị hất văng, Lưu Tuần Phủ cùng với Hậu công công vội vàng tháo chạy khỏi nơi này, sức mạnh như muốn bổ đôi cả doanh trại, bổ đôi cả Lương Châu Thành này.

Trong phạm vi trăm mét đều bị cuồng phong cuốn lấy, tất cả mọi người ù tai không ngừng, nội tạng phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị xoắn nát, đại đa số người muốn chạy trốn cũng không kịp!

Cho đến khi lão nhân mặc vải thô, trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm một đầu trường long màu bạc.

Thế là, cây ngừng gió lặng, hết thảy trở lại yên bình.

Không ai nhìn rõ được cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết toàn bộ thân thể Võ Thánh Ninh Trường Quân đã trống rỗng.

Chương 265: Đồ bề

Chắc hẳn đã bị trường long màu bạc kia nuốt chửng, chỉ còn lại vài đoạn tàn chi lẫn với máu thịt rơi xuống như mưa, nhưng lại bị một tầng chấn vô hình trên người lão nhân ngăn lại, trên bộ đồ vải thô của ông ta không dính một chút ô uế nào, rõ ràng đang ở giữa cảnh tượng máu thịt bay tứ tung, nhưng lại giống như tiên nhân giáng xuống từ trên trời, thần uy vô nhiễm!

Khoảnh khắc này.

Mấy chục vạn người đồng thời nhớ lại cái tên Tôn Tượng Tông có ý nghĩa gì, nhớ lại Tôn Độc Sư đã từng một mình phá giáp 2200 quân, nhớ lại năm Long Khánh thứ 57, vị Thượng Thư Binh Bộ chết ngay trong hoàng cung, ở dưới mí mắt hoàng đế.

Vị Thượng Thư kia, cũng là một vị Võ Thánh!

Không sai.

Ông ta đã già rồi.

Nhưng ông ta vẫn còn sống.

Chỉ cần ông ta còn sống một khắc.

Ông ta mãi mãi là kẻ khiến cả thiên hạ khiếp sợ, khiến vô số man di nghe tên đã kinh hồn bạt vía, suốt 40 năm không dám xâm phạm biên cương, Đệ Nhất Thương Thánh nhân gian, Tôn Tượng Tông.

Một trận biến cố đột nhiên xuất hiện, chỉ kéo dài trong nháy mắt, giống như một tia sét giữa trời quang, sau khi kết thúc, vẫn không một gợn mây, nếu không phải có thêm vài

vũng máu thịt trên mặt đất chứng minh đã có chuyện gì xảy ra, mười mấy vạn người e rằng sẽ nghi ngờ đó có phải là ảo giác hay không.

Võ Thánh!

Đừng nói là ở Lương Châu, cho dù đặt ở trong toàn thiên hạ, cũng là cường giả tiếng tăm lẫy lừng.

Trước mặt lão nhân gần trăm tuổi này, vậy mà không phải là địch thủ trong một hiệp, nói chính xác hơn, ngay cả một hiệp cũng không có, thậm chí không xứng làm địch nhân, hoàn toàn giống như nghiền chết một con kiến.

Rõ ràng mười mấy năm không ra tay, rõ ràng trong mắt mọi người, đã là ngọn đèn trước gió, chỉ chờ ngày an nghỉ nơi chín suối, Tôn Tượng Tông, lúc này đây, một kích như sấm sét, giống như gõ vang một hồi chuông lớn trong lòng mỗi người, chấn động phé phủ, thật lâu không thể bình tĩnh.

“Uy vũ!”

“Độc Sư uy vũ——”

Trong quân thành.

Sau nửa nén hương chết lặng, chấn kinh, có người trong đám đông hô lên tiếng hô mười năm không xuất hiện.

“Độc Sư thần uy!”

“Oanh long long——”

Giây phút này.

Mười vạn giáp sĩ tinh nhuệ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, tiếng hô như sấm dậy, vang vọng khắp Lương Châu Thành.

Ngày này.

Tôn Tượng Tông vốn đã ở tuổi xế chiều, dùng một mạng của Võ Thánh, nhặt lên uy vọng mà ông ta từng cố ý buông

xuống, lại nhẹ nhõm cầm về!

Bố cục hôm nay, là triều đình muốn đoạt quyền.

Lại càng là Tôn Tượng Tông tương kế tựu kế!

Sau hôm nay.

Những lời đồn đại trong dân gian rằng “Tượng Tông đã già, còn ăn được nữa không?”, e rằng sẽ biến thành “Tượng Tông đã già, còn muốn làm phản nữa không”!

“Độc sư thần uy!”

Tiếng reo hò mỗi lúc một cao hơn, kéo dài suốt nửa canh giờ vẫn chưa dừng lại.

Một số tướng sĩ lớn tuổi, thậm chí còn vui mừng đến phát khóc, cuối cùng phát triển thành ôm đầu khóc rống lên.

Một số người trong số họ đã đi theo Tôn Tượng Tông từ khi còn trẻ.

Giờ đây đã bốn năm mươi tuổi, cơ bản là đã đi theo cả đời!

Cho đến những năm gần đây, khi mọi thứ lắng xuống, tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến Độc Sư ngày càng già yếu, quản lý quân vụ ngày càng ít, bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa họ.

Cũng không trách mọi người nghĩ như vậy.

Sự thật đúng là như vậy.

Nếu là trước đây, Tôn Độc Sư làm sao có thể cho phép bên cạnh mình có Tuần Phủ, Giám Quân, càng không thể nào giao ba trọng sở Bất Đại Doanh cho người khác.

Làm như vậy, chẳng phải là đang nói với mọi người, chuẩn bị cởi giáp về quê, cáo lão hồi hương sao?

Màn kịch ngày hôm nay, không ít người đều nhìn ra là đang cố ý gây khó dễ cho Đốc Sư.

Nếu Tôn Tượng Tông không phản kích, dễ dàng buông tay, bọn họ cũng sẽ triệt để thất vọng.

Nhưng bây giờ, các tướng sĩ đã hiểu, Đốc Sư vẫn là Đốc Sư đó!

Những năm qua, Đốc Sư chỉ là đang nghỉ ngơi một chút.

Bây giờ nghỉ ngơi đủ rồi, thì liền trở lại!

Trong phút chốc, dưới sự ảnh hưởng của bầu không khí này, các quan viên ở ba châu Tây Bắc và kinh thành, đều suýt chút nữa quỳ xuống theo, mãi đến giây phút cuối cùng mới kịp phản ứng, bọn họ không thuộc quyền quản lý của Tôn Tượng Tông, suýt chút nữa đã phạm tội vượt quyền.

...

“Đổ bể rồi.”

Tào Phiền cảm thấy lòng nặng trĩu.

Cục mà bọn họ dày công dựng lên, cuối cùng lại trở thành cái hố tự đào cho mình.

Vốn dĩ những năm gần đây uy vọng của Tôn Tượng Tông đã có phần giảm sút, sau vụ này, lại hoàn toàn tăng trở lại, tiếp theo triều đình muốn tiếp quản Bát Đại Doanh, sẽ gặp vô số rắc rối không nói, cuối cùng còn phải xem sắc mặt của lão già này.

“Đây còn là con người sao...”

Doãn Hàn Văn và Ôn Thu Thực, vẫn còn chìm đắm trong cuộc giao đấu vừa rồi.

Võ Thánh, đó chính là Võ Thánh!

Chương 266: Cái giá phải trả

Bọn hấn còn chưa kịp nhìn rõ đã biến thành thịt vụn rồi?

Chẳng trách thiên tài võ đạo cả thiên hạ đều tới tham gia tuyển phong, ai mà chẳng muốn học hỏi người như vậy, đây mới là võ đạo chi thánh!

Ánh mắt Tào Phiền tràn đầy khát khao.

Tuyển phong quán quân, hấn nhất định phải đoạt được!

...

“Khí màu xanh lam...”

Giữa lúc mười mấy vạn người đang chấn kinh, Trần Tam Thạch thông qua Quan Khí Thuật, nhìn ra sự khác biệt giữa Võ Thánh và phía trên Võ Thánh.

Hấn tận mắt chứng kiến.

Khi Tôn Đốc Sư xuất chiêu, trong cơ thể rõ ràng dâng trào khí màu xanh huyền khác biệt với tất cả mọi người, cũng chẳng trách Võ Thánh ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Nguồn gốc lực lượng đã khác biệt, làm sao mà đánh?

Hơn nữa, Trần Tam Thạch chú ý tới cây trường thương kia, tuy chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng chính là một thoáng nhìn thoáng qua đó, khiến hấn lần đầu tiên cảm thấy kinh diễm đối với một món binh khí, còn tốt hơn cả Trấn Nhạc Kiếm, thậm chí cảm thấy nhân gian không có cây trường thương thứ hai có phẩm chất tương tự.

Ngoài ra, binh khí đó từ đâu mà ra?

Hắn có thể khẳng định Đốc Sư không mang theo binh khí trên người, lúc xảy ra chuyện cũng không có ai đưa cho ông ta, giống như là biến ra từ không khí vậy.

Trần Tam Thạch lại cẩn thận quan sát.

Tôn Tượng Tông ngay cả quần áo trên người cũng vá vúi, chỉ có chiếc nhẫn sáng bạc đeo trên ngón tay cái là trông có vẻ giá trị, nói không chừng chính là tiên vật.

...

“Tôn Tượng Tông!” Lưu Trọng Hiền gọi thẳng tên: “Người thật to gan, Ninh tướng quân là nhất phẩm Thượng Trụ Quốc do triều đình sắc phong, người, người có quyền gì giết hắn!”

“Đốc Sư, người làm việc thật sự là quá mức không để ý hậu quả.” Hậu công công hoàn hồn lại, lòng còn sợ hãi chỉ trích: “Người không sợ triều đình trách phạt sao?”

“Tấu chương thỉnh tội đã viết trước rồi, đã giao cho Hậu công công, công công cứ việc giao cho bộ hạ, có trách phạt gì lão phu gánh chịu.”

Trong nháy mắt, Tôn Tượng Tông lại khôi phục dáng vẻ ông lão ở đầu làng.

Ông hơi gù lưng quay người lại: “Lão Tứ, không bị thương chứ?”

“Su phụ quá lo lắng.”

Phòng Thanh Vân thần sắc như thường.

“Tấu chương đã viết xong rồi?”

Hậu công công lấy từ trong lòng ra tờ tấu mà Đốc Sư đã giao cho lão trước khi cuộc tuyển phong bắt đầu, chẳng phải bên trong là về việc mở rộng quân đội sao, chẳng lẽ ngay cả

việc giết Ninh Trường Quân cũng đã được viết sẵn từ trước rồi?

Vậy nếu hôm nay không có màn kịch này thì sao?

Ninh Trường Quân cũng sẽ chết trước khi tờ tấu được đưa đến kinh thành sao?!

Lưu Tuần Phủ và Hậu công công nhìn nhau, trong lòng không biết đã soạn sẵn bao nhiêu bản thảo tấu chương đàn hặc.

Tôn Tượng Tông rốt cuộc muốn làm gì!

Những năm qua.

Lão nhân này rõ ràng vẫn luôn rất hợp tác buông quyền, hôm nay đột nhiên làm ra trò này, rốt cuộc là có ý gì?

Hối hận rồi sao?!

“Hai vị.” Tôn Tượng Tông lại nhìn về phía bọn họ, chậm rãi mở miệng nói: “Lão phu đây là đang giúp các người, Ninh Trường Quân đưa nhò này gây rối loạn tuyển phong, nếu không xử lý nghiêm khắc, sau này các người làm sao tiếp quản?”

“...”

Lưu Tuần Phủ và Hậu công công không biết nên đáp lại như thế nào.

Ý này, là không hối hận?

Giết Ninh Trường Quân, là để lập uy, là để chuẩn bị cho việc đánh Man tộc sau này?

Cái giá phải trả có phải quá lớn không?

Võ Thánh đó!

“Tôn Đốc Su!” Lưu Tuân Phủ lấy hết can đảm nói: “Cho dù Ninh Trường Quân chết, sau này kinh thành vẫn sẽ phải người đến tiếp quản Vân Trung Doanh và Thiên Lang Doanh, việc mở rộng quân đội sau này, nhân sự cũng nên giao cho triều đình và Binh Bộ an bài!”

“Được thôi, lão phu cũng chưa từng từ chối các người mà, nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy.” Tôn Tượng Tông hít vào một hơi, đột nhiên nhớ ra điều gì: “Lưu đại nhân, Hậu công công, các người nói xem, Ninh Trường Quân này có phải cũng là bị người ta sai khiến không?”

Bầu không khí vừa mới dịu xuống, lại một lần nữa giảm xuống điểm đóng băng.

Hậu công công tung người nhảy lên, như chuồn chuồn lướt nước, đi thẳng tới bên ngoài trăm trượng, sau đó mới vội vàng nói: “Nhà ta không biết! Cho dù có, cũng không liên quan gì đến nhà ta! Thánh chỉ của Trần đại nhân, vẫn là nhà ta tuyên đọc, làm sao có thể hại hấn!”

Lão quả thực không có tham gia.

Nhưng cũng có thể đoán được là người bên thái tử sắp xếp.

“Khinh công của Hậu công công quả nhiên không tệ.” Tôn Tượng Tông tán thưởng, rồi nhìn sang Lưu Tuân Phủ: “Lưu đại nhân, người thấy thế nào, sau lưng Ninh Trường Quân còn có người không?”

“Bản quan không biết!” Lưu Trọng Hiên giọng nói có chút run rẩy, cũng muốn nhanh chóng kéo dài khoảng cách, kết quả vừa quay người lại, liền thấy Mông Quảng Tín và hai vị tướng quân khác chặn đường đi của hấn.

“Đốc Su! Ta thật sự không biết, tám chín phần mười, là chủ ý của Ninh Trường Quân, hấn một Võ Thánh, đâu còn cần

người khác chỉ thị!” Lưu Trọng Hiên nói năng lộn xộn, liền thấy lão nhân chậm rãi đi về phía mình.

Chương 267: Phế rồi

“Tôn Tượng Tông! Người làm gì vậy, thật sự không liên quan đến bản quan! Sau khi đi xuống dưới, ta có thể tiếp tục giúp người điều tra, giúp người điều tra rõ ràng, người... người không được qua đây, đừng làm loạn!”

Hoảng sợ, kinh hãi, chột dạ.

Muôn vạn cảm xúc lẫn lộn, cuối cùng biến thành động lực tự bảo vệ mình.

“Àm—”

Đối mặt với bàn tay lớn của Tôn Tượng Tông vỗ tới, Lưu Trọng Hiên phảng phất như nhìn thấy một chữ “chết” thật to, cương khí trong cơ thể hần bộc phát, áo bào đỏ tươi trên người phồng lên, mũi ô sa trên đầu cũng bị hất bay, ngay cả tóc cũng dựng ngược lên, đá cẩm thạch dưới chân càng là nổ tung từng khúc, bộc phát toàn bộ công lực để đối mặt với nguy cơ sắp tới.

Nhưng cương khí của hần trước bàn tay già nua kia, lại mỏng manh giống như giấy, đừng nói là ngăn cản, ngay cả làm chậm tốc độ cũng không làm được.

“Ta... ta thật sự không biết!”

Lưu Trọng Hiên chết cũng không hé miệng, hai mắt đỏ ngầu, trong giọng nói thậm chí còn ần ần mang theo tiếng khóc nức nở, trong đầu nhanh chóng hiện lên ký ức cả đời mình, làm thế nào để học võ, làm thế nào để bước vào con đường làm quan, làm thế nào để được trọng dụng, từng bước

đi đến ngày hôm nay, trở thành đại quan nhị phẩm, cùng với vợ con già trẻ còn ở kinh thành.

Cuối cùng.

Bàn tay lớn vẫn không thể ngăn cản mà hạ xuống.

Giây phút cuối cùng, Lưu Tuần Phủ lòng như tro tàn, thu hồi cương khí hộ thể nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong phủ xuống.

Nhưng mà khi bàn tay lớn đặt lên vai hắn, không có chuyện gì xảy ra, chỉ nhẹ nhàng vỗ hai cái, bên tai vang lên giọng nói già nua bình tĩnh.

“Lưu đại nhân kích động như vậy làm gì, lão phu cũng không nói có liên quan đến ngươi.”

Nói xong một câu, Tôn Tượng Tông chấp hai tay sau lưng, bước chân chậm rãi dần dần đi xa, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Trên đài cao.

Đại quan nhị phẩm, cảnh giới Huyền Tượng, đột phá Võ Thánh chỉ trong vòng hai năm, được triều đình ký thác kỳ vọng cao, tương lai rất có thể tiếp quản chính vụ Lương Châu, Tuần Phủ Lưu Trọng Hiền, tóc tai bù xù, chật vật đứng tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, giống như ngu dại vậy.

“Đồ nhát ké!” Mông Quảng Tín cười khẩy: “Mấy năm này diễu võ giương oai, lão tử còn tưởng là anh hùng hảo hán gì.”

“Bịch!” Lưu Tuần Phủ ngã vật ra đất, thở hắt ra từng ngụm.

“Phế rồi...”

Ở nơi xa, Tào Phiền không đành lòng nhìn thẳng: “Tuần Phủ sắp đổi người rồi, chuyện này so với chết cũng không có gì khác biệt, còn tiết chế binh mã cái rắm!”

...

“Người đâu, mau đưa Lưu đại nhân xuống nghỉ ngơi cho tốt!” Phòng Thanh Vân ở lại chủ trì cục diện: “Chư vị, sự việc xảy ra đột ngột, người tuy đã giết, nhưng tiếp theo còn có một đồng việc cần xử lý, cho nên tuyên phong bắt đắc dĩ phải tạm dừng một ngày, những người chưa tiến hành khảo hạch, có thể về chuẩn bị trước, nghĩ cách phá giải trận pháp, giải tán đi thôi.”

Dưới sự xua đuổi của các giáp sĩ.

Mọi người mới dần dần hồi phục lại từ những gì vừa xảy ra, lục tục giải tán ra về.

“Bất Khí.” Đợi đến khi người đi gần hết, Phòng Thanh Vân mới nói riêng: “Người đã nhìn rõ chưa?”

“Nhìn rõ rồi!” Tôn Bất Khí gật đầu thật mạnh: “Những người này muốn đoạt binh quyền của cha ta, thua rồi, hơn nữa thua rất thảm! Nhưng tại sao không tiếp tục điều tra, Lưu Tuần Phủ này cũng không giết?”

“Còn cần điều tra sao?” Phòng Thanh Vân cười cười: “Là ai làm, ngay từ đầu đã rõ ràng, làm việc phải biết cương nhu đúng lúc, chỉ cần đạt được mục đích là thắng, đôi khi đuổi tận giết tuyệt ngược lại sẽ phản tác dụng.”

Giết một Ninh Trường Quân không thành vấn đề.

Giết tiếp...

Chính là khai chiến với triều đình.

Nói cho cùng, Bát Đại Doanh hiện tại còn chưa đủ tư cách trở mặt với triều đình, lấy lại uy phong coi như đại công cáo

thành.

Tiếp theo dù triều đình có sắp xếp người nào tới, cũng không thể dễ dàng đoạt quyền nữa, càng không có khả năng giá không.

“Ta sớm đã thấy bọn họ không vừa mắt, đặc biệt là tên Ninh Trường Quân kia, bất kể đi đâu làm gì đều phô trương thanh thế, nghe nói trận trước đánh Man tộc, hắn còn tự ý điều binh, không tuân theo sự sắp xếp chung, tuy là lập công, nhưng rõ ràng là đang đoạt quyền.”

Tôn Bất Khí vuốt cằm: “Nhưng mà sư huynh, cha ta sao không sớm làm như vậy, tại sao phải đợi đến lúc này?”

“Vạn sự vạn vật trên đời đều không phải bất biến.” Phòng Thanh Vân kiên nhẫn dạy bảo: “Làm bất cứ việc gì, đều cần căn cứ vào sự thay đổi của cục diện để quyết định, Vân Châu mười ngày sau, chuyện của Man tộc không thể kéo dài thêm nữa. Hơn nữa, cũng có nguyên nhân của Trần sư đệ.”

“Tam Thạch?” Tôn Bất Khí kinh ngạc nói: “Còn có liên quan đến hắn?”

“Ừ.” Phòng Thanh Vân không nói rõ, chuyển sang hỏi: “Được rồi, ngươi cũng đã xem, sư huynh hỏi ngươi, hôm nay từ vở kịch này, ngươi học được gì?”

Chương 268: chờ thêm

“Cha ta thật lợi hại!” Tôn Bất Khí suy nghĩ một hồi lâu, đưa ra câu trả lời.

“ ... ”

Có một khoảnh khắc, Phòng Thanh Vân suýt chút nữa hai chân lênh lặn, nhảy dựng lên đánh người.

...

“Chúc mừng đại nhân!”

“Người đầu tiên đạt Giáp đẳng!”

Lúc rời khỏi, không ít người đến chúc mừng.

Trần Tam Thạch lại là không có cao hứng bao nhiêu.

Hai cửa ải trước vốn hắn đã nắm chắc đến hơn chín phần, tiếp theo thực chiến không nói trước được, tỉ võ mới là khâu khó nhất, hắn nhất định phải nhanh chóng đột phá đến Luyện Tạng tiểu thành mới được.

May mà náo loạn thế này, tuyển phong tạm dừng hai ngày, thời gian cũng đủ.

Đến bên ngoài quân thành, Thiên Tâm đã sớm chờ đợi ở đây.

Trên đường đi, Trần Tam Thạch cũng đang hồi tưởng lại chuyện hôm nay.

Kỳ thật, bất kể là minh tranh hay ám đấu thế nào, cuối cùng đều không thoát khỏi một quy luật, đó chính là chỉ có kẻ mạnh chân chính mới có thể thắng được trò chơi.

Tôn Đốc Sur rõ ràng là muốn lấy mạng của Võ Thánh để lập uy.

Chuyện này đầu tiên, cần phải có thực lực nghiền nát Võ Thánh mới được.

Một thương kia, thật sự là kinh thế hãi tục.

Cũng khó trách người trong thiên hạ đều chen lấn nỏ đầu để tranh cái chân truyền này.

Ngoài ra.

Trần Tam Thạch còn hiểu kỳ một chuyện.

Hoàng đế lão nhi kia chẳng phải cũng đang tu đạo sao, nhất định là có chỗ thành tựu, thậm chí có thể ngang ngửa với Tôn Tượng Tông, mới có thể duy trì cục diện giằng co nhiều năm như vậy.

Nếu không, dù chỉ là một phương chiếm ưu thế rõ ràng, cũng sẽ không dẫn đến tình cảnh khó xử hiện tại.

Nhưng giả sử.

Nếu hoàng đế lão nhi cũng có cách đột phá phía trên Võ Thánh, tại sao lão không trực tiếp dạy cho con cháu mình, mà còn để chúng đến học với Tôn Tượng Tông?

Trừ phi.

Biện pháp của hoàng đế lão nhi, chỉ có mình lão dùng được.

Còn phương pháp của Tôn Tượng Tông, không nói là nhiều, ít nhất cũng có một bộ phận người nhất định có thể sử dụng.

“Đề lớn thứ ba, ra trận, cũng chính là thực chiến.”

Trần Tam Thạch nhớ lại lúc đến Lương Châu, đi ngang qua Đông Di Thành, cũng không biết cụ thể là dùng cách gì để

khảo hạch, nhưng nhanh chóng nâng cao tu vi là chắc chắn không sai.

Về đến nhà, hắn phát hiện ra có khách đến, chính là con gái nuôi của mình, Từ Ngọc Hoàn.

Đồng thị dẫn con gái đi cầu phúc ở đạo quán ngoài cửa nam Lương Châu Thành.

Vì nơi ở của quân sĩ ở phía bắc thành, đi tới đi lui thật sự quá xa, sau khi xong việc liền ở lại Trần phủ tương đối gần hơn, đại trạch ba gian vốn cũng trống, lại có quan hệ cha con kết nghĩa, ở lâu dài cũng không có vấn đề gì.

“Ngọc Hoàn, lại đây để cha nuôi ôm nào.”

Trần Tam Thạch đưa tay liền ôm lấy đứa bé mới chỉ biết ôm vào lòng.

“Thạch ca, chàng đừng dọa con bé!” Cố Tâm Lan muốn giành lấy đứa bé: “Chàng đi rửa ráy trước đã.”

Trần Tam Thạch chợt nhận ra, hắn vừa mới giết rất nhiều người, trên người trên mặt đều là máu.

Con bé lại hoàn toàn không sợ, còn “khúc khích” cười dùng tay sờ mặt hắn.

Cố Tâm Lan lúc này mới yên tâm.

Trần Tam Thạch nói: “Lan tỷ, mấy hôm nữa nàng lấy vàng, đi tìm mấy người thợ làm cho Ngọc Hoàn một cái khóa vàng, ta làm cha nuôi, còn chưa tặng quà gì cả.”

Hắn hiện giờ cũng coi như là nhà giàu mới nổi, vàng bạc có thừa.

“Đại nhân bằng lòng làm cha nuôi, đã là nhà ta trèo cao, nay lại để đại nhân tốn kém...” Đồng thị không biết nói gì:

“Thật mong cái tên nhà ta kia có thể phấn đấu một chút, giúp đại nhân chút việc.”

“Bân ca rất tốt.” Trần Tam Thạch nói: “Khảo hạch hôm nay, hấn cũng rất ổn trọng, giúp ta không ít việc.”

Loại vật tư chất này, khóa lại chính là hạn mức cao nhất.

Đối với nhóm sĩ tốt thì chẳng có ý nghĩa lớn lao gì.

Từ khi đến Bát Đại Doanh, thuốc bổ thông thường có đầy, đám thuộc hạ của hấn đều đang tăng tiến cảnh giới nhanh chóng, không bao lâu nữa, Từ Bân cũng có thể Luyện Cốt.

Chỉ tiếc là, không có nhân tài nào có thể phát triển đến một độ cao nhất định.

Trừ khi...

Sử dụng linh lúa, hoặc là kết hợp với nguyên bộ tương thích với linh lúa.

【Ý chí quyết tử】 !

Nếu Trần Tam Thạch thật sự cần bồi dưỡng võ tướng cao cấp, đương nhiên sẽ ưu tiên bồi dưỡng nhóm huynh đệ trung thành tận tâm đến từ Bà Dương.

Chỉ là thứ linh lúa này, tạm thời vẫn không dám lấy ra dùng.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy thực lực của Độc Sư.

Cứ chờ thêm đi.

Ít nhất, cũng cần phải đợi đến khi hấn không sợ người khác tìm đến cửa mới được.

Trần Tam Thạch trêu đùa con gái nuôi, hai nữ tử thì đang trò chuyện trong sân.

“Tâm Lan, các sư phụ trong Từ Vân Quan thật sự rất lợi hại, đến chỗ họ cầu phúc rất linh nghiệm!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, từ khi có Ngọc Hoàn, mỗi ngày ta đều rất mệt mỏi, hôm nay đi Từ Vân Quan một chuyến, liền cảm thấy tinh thần sảng khoái.”

Chương 269: Có gì đáng bái chứ?

“Lợi hại như vậy.”

“Từ Vân Quan là nơi hương khói thịnh vượng nhất ở Lương Châu, không chỉ có chúng ta, ngay cả các quan lớn, còn có các võ sư của đại tông môn cũng thích đến đó. Hôm nay ta còn gặp một người, nghe nói là trang chủ của Phách Nguyệt Sơn Trang, Võ Thánh, rất lợi hại.”

Đồng thị liếc nhìn Trần đại nhân ở xa, dùng giọng nói chỉ có hai người họ nghe được: “Tâm Lan, chẳng phải muội cũng chuẩn bị sinh một đứa với tướng quân sao?”

“Ừm.” Cô Tâm Lan má ửng hồng: “Đây còn không phải là còn chưa có động tĩnh sao.”

Trong lòng nàng thầm nghĩ, kết hôn cũng đã nửa năm, rõ ràng bình thường hai người cũng quẩn quýt không ít lần, sao vẫn chưa có tin vui, nàng thậm chí có chút lo lắng bản thân có phải có vấn đề gì không, vạn nhất không sinh được con thì làm sao bây giờ.

“Lần sau muội đi Từ Vân Quan cùng với ta.” Đồng thị nắm lấy tay nàng: “Trong đó cũng có không ít người cầu tự, nghe nói cũng rất linh nghiệm, vừa hay đợi muội và Trần Tướng quân có con, cũng có thể làm bạn với Ngọc Hoàn. Đúng rồi, muội dẫn Trần Tướng quân đi cùng, nghe nói hiệu quả càng tốt hơn.”

“Được.” Trần Tam Thạch tiếp lời.

Hắn cũng chẳng muốn nghe, nhưng tai thính lạ thường, ở cùng trong một cái sân, nghe rõ mồn một.

“Nhưng phải đợi vài ngày, dạo này ta bận việc tuyển phong, đợi xong việc tuyển phong ta sẽ đi dạo cùng với Lan tỷ, Đồng tẩu tẩu cũng đi cùng nhé.”

Trần Tam Thạch nghe cũng có chút hứng thú.

Cả Lương Châu Thành đều đi dạo quán, đặc biệt là ngay cả Võ Thánh cũng đi.

Tuy rằng hôm nay chứng kiến Võ Thánh bị miễu sát, nhưng hắn sẽ không vì thế mà cho rằng Võ Thánh không được, dù sao cũng là một trong những người có sức mạnh hiếm có trong nhân gian.

Chỉ có thể nói Tôn Tượng Tông quá yêu nghiệt, không thể nói Võ Thánh quá yếu.

“Đồng tẩu tẩu.” Trần Tam Thạch tò mò hỏi: “Các người đi cầu bình an, còn võ sư đi cầu gì?”

“Hình như...” Đồng thị cẩn thận hồi tưởng: “Cũng là cầu bình an.”

“Cũng cầu bình an?”

Trần Tam Thạch càng thêm tò mò, thậm chí cảm thấy có chút kỳ quái.

Người luyện võ, dựa vào chính đôi tay mình để cầu bình an, sao còn cần phải đi cầu thần bái phật?

Nếu như nói, Tự Vân Quan này là một đại tông môn có Võ Thánh thì còn có thể hiểu được.

Nhưng khi hắn đến Lương Châu đã ghi nhớ sơ qua các tông môn, đừng nói là cấp bậc Võ Thánh, ngay cả trong các

tông môn nhị lưu cũng không có tên Tụ Vân Quan, e rằng phải xếp vào hàng tam lưu trở xuống.

Có gì đáng bái chứ?

Hoặc là thật sự linh thiêng, hoặc là có quý.

Nghĩ đến đây, Trần Tam Thạch càng không thể yên tâm để Lan tử đi một mình.

...

Hậu viện đại trạch ba gian là nơi Trần Tam Thạch chuyên dùng để luyện võ, dù có khách đến cũng không bị quấy rầy.

Sau khi ăn no, hắn bắt đầu luyện võ.

Linh lúa, bảo dược cộng thêm thịt yêu thú.

Ba tầng gia trì chồng chất, tiến độ tu luyện cực nhanh.

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch một lần nữa đạt đến điểm giới hạn đột phá.

Hợp Nhất Thương Pháp dung hợp ba loại thương pháp thành một, ở trong tay hắn đã đạt đến cảnh giới đẳng phong tạo cực. Nhanh, mãnh, bền, bất cứ ai sở hữu một trong ba đặc tính này đều có thể có một chỗ đứng trong võ đạo, nhưng hắn, lại có tất cả!

Ba đặc tính kết hợp với nhau tạo ra phản ứng kỳ diệu, mơ hồ biến thành một loại “cuồng” thể, đây cũng chính là thương thể!

Bất kỳ loại binh khí nào cũng có thể, luyện ra thể mới có thể trở thành tông sư một đời, nếu không chỉ là rập khuôn công pháp, khi đối mặt với võ giả cùng thể chất, cùng cảnh giới sẽ không có bất kỳ ưu thế nào.

Khi giao đấu với kẻ địch, thương pháp cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Trường thương trong tay Trần Tam Thạch gào thét, dường như trong khoảnh khắc nào đó thật sự hóa thành mãng xà cuồng nộ. Luyện một hồi, thậm chí có chim chóc bay ngang qua bị kinh hãi đến mức rơi xuống, cây quế mới trồng trong sân cũng không ngừng đung đưa, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đổ trong cuồng phong.

“Àm!”

Đột nhiên, tim hần bắt đầu đập loạn, vượt qua giới hạn mà người thường có thể chịu đựng.

Nhưng đây không phải là vấn đề về cơ thể, mà là dấu hiệu của đột phá!

Tim, là vị trí cường đại nhất trong ngũ tạng lục phủ, cũng là nền tảng quan trọng cho nguồn sức mạnh của cơ thể con người. Tất cả máu đều được tim cung cấp cho các bộ phận của cơ thể, tim càng cường đại thì sức mạnh bộc phát ra càng lớn.

“Thình thịch thình thịch!”

Dưới sự bơm máu của tim, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể Trần Tam Thạch được tăng thêm một bước, tốc độ, phản ứng và lực lượng đều tăng gần gấp đôi.

Luyện Tạng tiểu thành, Đốt Tâm!

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (tiểu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu quả: ..., ..., Huyền Nguyên Ngũ Tạng Thể, Kỳ Lân Tâm】

Chương 270: Ra trận

【Kỳ Lân Tâm: Một trong Huyền Nguyên Ngũ Tạng, kết hợp với Thất Khiếu Linh Lung, thiên phú chiến đấu vượt xa người thường, trong vòng ba mươi hiệp, chắc chắn có thể phá giải chiêu thức của đối phương!】

Kỳ Lân Tâm!

Gần đây Trần Tam Thạch lại đọc thêm không ít sách, đối với các loại thể chất võ đạo cũng có chút hiểu biết, không còn kiến thức nông cạn, cái gì cũng không biết như trước kia.

Kỳ Lân Thể, cũng được coi là một loại Võ Thánh Chi Thể.

Hơn nữa nó là thể chất duy nhất có thể tăng cường ngộ tính võ học, không chỉ đơn thuần là sự tăng cường trên nhục thân.

Cháu trai của Nghiêm các lão, Nghiêm Trường Khanh, chính là loại thể chất này.

Trong đó, Kỳ Lân Tâm trọng yếu nhất đã bị bảng độ thuần thực gỡ ra và gắn vào người hắn, hơn nữa còn kết hợp với 【Thất Khiếu Linh Lung】 do kỹ năng đọc sách mang lại, sinh ra phản ứng.

Trong vòng ba mươi hiệp, chắc chắn phá giải được chiêu thức của đối phương!

Đây là khái niệm gì?

Có nghĩa là, bất kể cảnh giới nào, chỉ cần chống đỡ được ba mươi hiệp, là có thể tìm ra sơ hở của đối phương, sau đó đánh bại đối phương!

Cố gắng chống đỡ, đối với Trần Tam Thạch bền bỉ mà nói, xưa nay chưa bao giờ là vấn đề.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chênh lệch cảnh giới không quá lớn.

Ví dụ như để hấn bây giờ đi đánh Tôn Độc Sur, tự nhiên là vô dụng.

Nếu đánh với võ giả Luyện Tạng đại thành hoặc viên mãn thì...

Ai cũng biết, sự chênh lệch giữa Luyện Tạng tiểu thành và viên mãn là một trời một vực.

Bởi vì Đốt Tâm chẳng qua chỉ là hình thức ban đầu của Bạo Huyết sau khi Luyện Tạng viên mãn, hình thức ban đầu đánh hoàn chỉnh thể, ý nghĩa thể nào tự nhiên không cần nói nhiều.

Trước đây Trần Tam Thạch thật sự không có quá nhiều nắm chắc.

Hiện giờ có được 【Kỳ Lân Tâm】 , ngược lại có thêm vài phần cơ hội thắng, nhưng cũng không dám khinh địch chút nào, dù sao đám người kia đều là thiên tài chân chính, thể chất, công pháp cùng với dược vật sử dụng đều là cực phẩm, không giống với bất kỳ đối thủ nào trước đây.

Tóm lại, bất kể cơ hội thắng là bao nhiêu, cũng không còn thời gian nữa.

Vài ngày sau sẽ là cửa ải thứ ba, sau đó ngay lập tức là cửa ải thứ tư thực chiến, cộng thêm cửa ải thứ năm sỡ cốt, một hơi hoàn thành toàn bộ khảo hạch.

Hắn chỉ có thể làm hết sức mình nghe theo mệnh trời.

Ngoài ra.

Khảo hạch tuyển phong ngày hôm qua, buổi chiều tiếp tục, đến hôm nay, kết quả liên quan đến xông trận đã có.

Chỉ có Lộ Thư Hoa, Tào Phiền, Nghiêm Trường Khanh... một số ít người đạt được Giáp đẳng, hơn nữa đều là suýt soát đạt được, thiếu chút nữa là nén hương đầu tiên đã cháy hết.

Những người này, cũng chính là đối thủ chân chính tiếp theo.

“Lão gia luyện xong rồi?”

Ti Cầm đã sớm ngồi xổm ở ngoài cửa, nghe thấy không có động tĩnh mới dám ló đầu ló cổ nhìn vào, được sự đồng ý mới bưng một bát thuốc vào cửa: “Phu nhân tự tay sắc thuốc đại bổ, dặn dò nô tỳ nhất định phải hầu hạ lão gia uống.”

Từ khi nói muốn có con, Cố Tâm Lan liền đi ra ngoài mua thuốc bổ về ngày nào cũng uống, hai người cùng uống.

Thuốc này chủ yếu là dưỡng sinh, không có tác dụng phụ gì.

“Người nói với phu nhân, lại bổ cho ta nữa, ta sợ nàng chịu không nổi. Thôi, ta tự mình đi vậy.”

Trần Tam Thạch đổ thuốc, đi thẳng đến phòng ngủ chính ở tiền viện.

...

Tại quân thành.

Mấy ngày trôi qua, vết tích của án gian lận đã bị xóa sạch sẽ, mọi thứ trong diễn võ trường đều như bình thường, chỉ là thiếu một vị quan chủ khảo.

Lưu Tuần Phủ gần đây cáo bệnh không ra ngoài, còn viết tấu chương xin từ quan, nói gì cũng không chịu làm nữa.

Nghe nói triều đình đã tạm thời điều một vị Võ Thánh từ châu bên cạnh sang, nhậm chức tân Tuần Phủ.

Còn về cái chết của Ninh Trường Quân, căn bản không ai nhắc đến nữa.

Triều đình cũng không có bất kỳ hình phạt nào đối với Tôn Tượng Tông, xem ra chuyện này cứ thế trôi qua.

Lý Thiên Tổng đợi mọi người đến đông đủ, cao giọng tuyên bố nội dung của ải thứ ba.

“Các vị tướng lĩnh, chắc hẳn nhiều người trong số các vị khi đến đây đã chú ý đến tình hình của Đông Di Thành. “

“Đúng vậy, đó chính là đề lớn thứ ba của các vị! “

“Ra trận, giết địch! “

“Nội dung khảo hạch rất đơn giản, tối nay bọn phản tặc trong Đông Di Thành sẽ ra khỏi thành để phá vòng vây, đến lúc đó ai giết được càng nhiều địch thì thành tích càng tốt! “

“Giết được trên bốn trăm tên địch, xếp loại Giáp đẳng, ba trăm tên xếp loại Ất đẳng... “

“Một tên Luyện Cốt tương đương bốn mươi tên địch, một tên Luyện Tạng tương đương một trăm tên địch, còn cao hơn thì không cần các vị lo.”

“Đã nghe rõ chưa?”

“Tốt, cho các vị một canh giờ để chuẩn bị, một canh giờ sau, xuất phát!”

Giết địch!

Trần Tam Thạch còn tưởng sẽ khảo hạch xem ai có thể dẫn quân công hạ thành trì, không ngờ nội dung khảo hạch lại thẳng thừng như vậy, nói trắng ra là so xem ai có nhiều đầu người hơn.

Chương 271: cần phải cướp

Nghĩ kỹ lại cũng đúng.

Số lượng tướng lĩnh tuyển phong rất đông, phải cho bao nhiêu binh mã, rồi ai là người công thành trước, nếu thương vong quá lớn khi công thành thì phải làm sao, đây đều là những vấn đề nan giải, chỉ có nội dung khảo hạch trực tiếp như vậy mới có thể tương đối công bằng.

Trần Tam Thạch cầm lấy cây đại cung năm mươi thạch.

Một canh giờ sau, tất cả mọi người tập hợp xong, dưới sự dẫn dắt của mấy vị Phó Trần Doanh, xuất phát ra khỏi thành.

Lúc này, Đông Di Thành được vây quanh bởi năm vạn binh mã như thùng sắt, trong đó một vạn là Huyền Vũ Doanh, bốn vạn còn lại là Lương Châu Vệ Sở Binh.

Thống lĩnh hai đại doanh Huyền Vũ và Phi Hùng, là đệ tử duy nhất của Đốc Sư đạt đến cảnh giới Võ Thánh, người từng được coi là người kế nhiệm, tướng quân Lữ Tịch, cũng có mặt ở đây.

“Tôn Tượng Tông, ta nguyên rửa ngươi!”

Trên tường thành.

Một nam tử trung niên tay cầm trường đao, kích động chửi rửa: “Ta hận không thể ăn thịt ngươi, lột da ngươi, sớm muộn gì cũng khiến ngươi tuyệt tử tuyệt tôn, không được chết tử tế!”

“Ngươi có bản lĩnh thì ra đây, đích thân quyết đấu một trận với ta, nhốt chúng ta trong thành, bản thân lại làm rửa rứt cổ, còn ra thể thống gì nữa!”

“Hận Đốc Sư đến vậy sao?”

Đứng cách xa một khoảng, Trần Tam Thạch vẫn cảm nhận được sự căm hận ngút trời.

“Người này là môn chủ Thất Tuyệt Môn, Trương Hoài Dân, cảnh giới Thông Mạch.”

Lý Thiên Tổng giải thích: “5 năm trước, khi Bát Đại Doanh mới được điều đến Lương Châu, toàn bộ biên giới Tây Bắc rối ren vô cùng, tham quan ô lại tự nhiên không đếm xuể, chuyện giết người như cỏ rác cũng xảy ra hàng ngày, thậm chí có lúc, đám đệ tử tông môn này đi trên đường lớn, thấy nhà ai có thể thiếp, con gái xinh đẹp là trực tiếp cướp đi, thậm chí còn có kẻ ban đêm xông vào nhà dân, ở ngay trước mặt trượng phu giờ trò đòi bại...”

“Sau khi Đốc Sư chinh đồn xong quân ngũ, đã phái mấy ngàn người đi ra ngoài, mất ba năm thời gian, quét sạch toàn bộ mấy châu Bắc Cảnh, từ phủ đến huyện, tra được một tên giết một tên, mới khiến chúng có phần thu liễm.”

“Trương Hoài Dân này bản thân không làm chuyện ác gì, nhưng con cháu hắn rất kiêu ngạo, chuyện gì cũng làm, có thể nói là tội ác chồng chất, tự nhiên là khó thoát khỏi kiếp nạn.”

“Họ Trương vẫn luôn ghi hận trong lòng, lúc trước giao chiến với người Man, đã tìm cơ hội thông địch, mưu toan dùng loại phương thức này để trả thù.”

Trong ký ức của Trần Tam Thạch, đối với chuyện này có ấn tượng, trước khi Đốc Sư được điều đến, toàn bộ Bắc Cảnh thật sự là hoàn toàn không có vương pháp, ngay giữa ban ngày ban mặt cũng có kẻ giết người.

Chỉ cần quan hệ đủ cứng, huyện nha căn bản sẽ không quản nhiều, nếu đưa đủ bạc, còn có thể bị vu oan giá họa, khiến người ta nhà tan cửa nát.

“Lữ tướng quân! Có thể bắt đầu rồi!”

Đợi đến khi các tướng lĩnh tuyển phong đến đủ, Lữ Tịch gật đầu với thuộc hạ.

Phó Tướng hiểu ý, lập tức bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh.

Rất nhanh, toàn bộ binh sĩ bên ngoài cửa thành tây của Đông Di Thành rút đi, chỉ để lại ba nghìn binh sĩ Phi Hùng Doanh, dường như trở thành con đường sống duy nhất cho những phản đồ trong Đông Di Thành.

Vây quân tất khuyết.

Công thành sẽ chỉ gây ra tổn thất không cần thiết, bức bách bọn hãn ra ngoài, là phương thức khảo hạch tốt nhất.

Hơn nữa bọn hãn chắc chắn sẽ ra ngoài.

Bởi vì trong thành đã bị cắt lương nửa tháng, e rằng ngay cả đất sét cũng đã ăn sạch, nếu tiếp tục bị vây khốn thì sẽ phải ăn thịt người, chi bằng ra ngoài liều một phen, dù chỉ có một hai người trốn thoát cũng là hy vọng.

“Ta là tham tướng Huyền Vũ Doanh, họ Quan tên Kế Tăng, cũng là quan chủ khảo tiếp theo của các ngươi.”

Quan Kế Tăng dùng giọng nói vang như sấm rền, giảng giải cho mọi người quy tắc càng thêm tỉ mỉ:

“Lát nữa sau khi người trong thành ra ngoài, huynh đệ dưới trướng ta sẽ xông lên giết địch, các ngươi cần phải đi theo cùng, sẽ không có ai nhường nhịn các ngươi, vì vậy các ngươi phải dùng hết bản lĩnh của mình, có thể cướp được bao nhiêu thì cướp, sẽ có người ghi lại số lượng cho các ngươi, nhớ chưa?”

Cách bọn họ hai dặm về phía sau, đã dùng gỗ dựng lên mười tòa lầu cao tám trượng, trên mỗi tòa lầu đều có người đứng để đếm số.

“Còn cần phải cướp sao?”

Các tướng lĩnh tuyển phong nhìn nhau.

Trong thành tông cộng chỉ có một nghìn năm trăm tên đệ tử, mà binh sĩ Phi Hùng Doanh canh giữ bên ngoài lại có tới ba nghìn người, hơn nữa ai nấy đều hùng hực khí thế, hoàn toàn sẽ không cố ý nhường cơ hội cho bọn họ.

Giết được bốn trăm người mới tính là Giáp đẳng!

Tuy rằng cao thủ võ lâm một người có thể địch lại nhiều người, nhưng Phi Hùng Doanh cũng có không ít tướng quân, đều có thể chém giết được cao thủ võ lâm.

Chương 272: chờ đợi

Không khác gì cướp mồi từ trong miệng hổ, quả thật là khó khăn không nhỏ!

Mọi người dựa theo sự sắp xếp của Quan Kế Tăng, xếp thành hàng ở khoảng cách ba trăm bước bên ngoài cửa thành Tây, cố ý để lại không gian đột phá, chờ người trong thành đi ra.

Các tướng lĩnh tuyến phong đứng ở hàng đầu, tập trung cao độ nhìn chăm chăm vào cửa thành, chuẩn bị xông lên giành giết địch ngay từ đầu, sợ không đủ số người.

Lần chờ đợi này.

Là suốt ba canh giờ.

Từ chiều đến tận khi trời tối.

Người trong thành cũng không ngốc, làm sao không nhìn ra, đây là đang đợi bọn hắn đi ra chịu chết, chắc chắn vẫn còn do dự, mãi đến giờ Hợi, vẫn không có động tĩnh gì.

Không ít tướng lĩnh tuyến phong, đều đợi đến mức buông vũ khí xuống, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

“Chẳng lẽ đều chết đói cả rồi!”

Bạch Đình Chi sốt ruột muốn đi công thành.

“Rầm rầm!”

Ngay khi mọi người cho rằng có lẽ phải đợi thêm hai ba ngày nữa, vào lúc nửa đêm, cửa thành cuối cùng cũng mở ra.

Cửa thành Tây là cửa nhỏ, tổng cộng chỉ có thể chứa bốn người đi ra cùng lúc.

“Phá vây, các sư huynh đệ, phá vây!”

Đầu tiên là tiếng ồn ào kết hợp với tiếng bước chân, cuối cùng, nhóm đệ tử Thất Tuyệt Môn đầu tiên xông ra.

“Tới thật tốt!”

Các tướng lĩnh tuyển phong đều phấn chấn tinh thần, chỉ chờ đệ tử Thất Tuyệt Môn đến trước quân trận, giao chiến với họ, sau đó dũng cảm giết địch, tranh giành số lượng chém đầu.

“Huru!”

Tuy nhiên, đệ tử Thất Tuyệt Môn đầu tiên vừa xuất hiện, đón chào hắn là một mũi tên xuyên giáp, bị bắn xuyên qua mặt, chết ngay tại chỗ!

“Huru huru huru!”

Tiếp theo, là mũi tên thứ hai, thứ ba...

Cửa thành vốn không rộng, đệ tử Thất Tuyệt Môn gần như còn chưa bước ra khỏi cửa đã lần lượt ngã xuống, thi thể không lâu sau đã chất thành núi, căn bản không có một ai có thể chạy ra được.

Như thể có cả một đội cung nỏ thủ đang chặn ở trước cổng thành!

Chuyện gì vậy? Không phải bảo bọn họ đi giết địch sao, lấy cung nỏ thủ ra chặn ở đây làm gì?

Mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Nào có cung nỏ thủ nào, chỉ có một vị tướng lĩnh trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh đen đang không ngừng kéo một dây đại cung cao bằng người, tay hắn nắm vô số mũi tên, động tác kéo dây cung nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, mỗi một mũi tên bắn ra, đều có một mạng người bị lấy đi.

“Trần Tam Thạch?”

Tào Phiền nổi giận, cũng cầm lấy cung tên của mình bắn.

Cung tên, tự nhiên là ai cũng có thể sử dụng.

Trên thực tế, rất nhiều người cũng đã mang theo cung, đã sớm nghĩ đến dùng biện pháp công kích từ xa tranh đoạt số lượng.

Nhưng mà...

Để cho người trong thành có không gian chạy trốn, dù bọn hấn ra ngoài, mọi người đều đang ở cách ba trăm bước!

Trong quân ngũ.

Nói hoàn toàn không biết bắn tên là tuyệt đối không thể, tinh thông bắn tên cũng có không ít, nhưng nhiều nhất là bảy tám mươi bước có thể bắn trúng mục tiêu đã được coi là không tồi.

Ba trăm bước mà trăm phát trăm trúng là cái quỷ gì!

Hơn nữa tốc độ bắn tên, chớp mắt một cái đã là hai ba mũi tên, vừa đủ để chặn cổng thành phía Tây đến mức không một ai ra được, chỗ nào còn có phần cho người khác nữa.

“Trần tướng quân uy vũ!” Bạch Đình Chi lớn tiếng hoan hô: “Thần tiên! Thần tiên!”

“Ngươi là đồ ngốc sao, hấn cũng là đối thủ cạnh tranh của ngươi đấy!”

“Ta sớm muộn gì cũng sẽ đi theo Trần tướng quân, có gì to tát chứ?”

“Mẹ kiếp!”

Tào Phiền, Lộ Thu Hoa bắn tên cũng không tệ, cũng cầm cung tên khoảng hai mươi thạch, nhưng mà bắn không trúng!

Khoảng cách xa như vậy.

Năm sáu mũi tên bắn trúng một mũi tên đã coi như không tòi!

Nhìn thấy Trần Tam Thạch đã giết mấy chục người.

Bọn họ cũng không màng đến thể diện, rời khỏi trận địa, xông đến khoảng cách trăm bước, cho dù là như vậy, cũng vẫn căn bản không thể so sánh được.

Kéo cung, lắp tên, ngắm bắn, động tác nào mà chẳng cần thời gian?

Ấy vậy mà họ Trần lại không cần!

“Một trăm năm mươi bảy, một trăm năm mươi tám...”

Trần Tam Thạch thầm đếm trong lòng, tay cũng không ngừng nghỉ.

Phần lớn những kẻ này đều là Luyện Cốt, Luyện Huyết, thi thoảng có kẻ mới bước vào Luyện Tạng cũng vì không gian chật hẹp mà không thể né tránh hay đỡ đòn. Dù trên người có mặc giáp trụ, ba mũi tên cũng đủ đoạt mạng, không thể nào thoát ra được. Nhờ vậy mà hắn đã gom đủ một phần ba tiêu chuẩn Giáp đẳng trước cả khi cuộc chiến thực sự bắt đầu.

Nhưng hắn đoán đối phương cũng sẽ thay đổi chiến thuật, không thể cứ tiếp tục chịu chết vô ích.

Quả nhiên.

Cửa thành im ắng lại, đến khi có người xuất hiện, bọn chúng đã giương cao những tấm khiên nặng bằng huyền thiết.

Bốn mặt khiên như núi sắt chắn ngang, nhanh chóng tiến lên phía trước.

“Choang choang choang!”

Cung lớn dù lợi hại đến đâu cũng chưa đủ sức bắn xuyên qua những tấm khiên dày bằng thép.

Chương 273: Trương Hoài Dân

Khi khiên đã đứng vững trước cửa thành, vô số đệ tử tông môn như cá gặp nước, tràn ra tứ phía, tìm đường tháo chạy, nhưng lại bị binh sĩ Phi Hùng Doanh chặn lại.

Cuộc chiến chính thức bắt đầu!

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tốc độ thu hoạch của Trần Tam Thạch.

Hắn tìm một chỗ cao, cơ bản mỗi mũi tên bắn ra là một mạng người.

Những người khác thì lao vào hỗn chiến, liều mạng tranh giành giết địch với Phi Hùng Doanh, vừa tốn sức lại vừa có nguy cơ gặp phải cao thủ, quan trọng nhất là hiệu suất quá thấp!

“Ba trăm chín mươi chín!”

“Bốn trăm!”

Trần Tam Thạch cố ý chọn những võ giả Luyện Cốt, Luyện Tạng có ích lợi cao nhất để bắn hạ, nên không lâu sau, hắn đã trở thành người đầu tiên hoàn thành mục tiêu khảo hạch Giáp đẳng.

Hắn đang định tiếp tục thì đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường.

Dùng Quan Khí Thuật nhìn vào, trước mắt là vô số người với khí mạnh yếu khác nhau.

Mà trong số những “khí” đó, có một cỗ khí cực kỳ đặc biệt.

Không phải vì nó quá mạnh, mà vì nó khác biệt.

Màu đỏ đen!

Độc thú!

Cổ khí này giống với khí trong cơ thể độc thú!

Nhưng màu sắc có vẻ đậm hơn.

Khí của độc thú, sao lại xuất hiện trên người một võ giả!

Người tỏa ra hắc khí không lộ mặt, mà là trốn sau tấm khiên ở cổng thành, chờ thời cơ hành động.

Trong khoảnh khắc vừa bắt gặp.

Cổ khí tức này, không hề thua kém nhiều tướng lĩnh cảnh giới Thông Mạch.

Quan Khí Thuật không thể trực tiếp miêu tả ra cảnh giới, chỉ có thể phán đoán đại khái, Trần Tam Thạch hiện tại chỉ là Luyện Tạng, năng lực phán đoán tự nhiên cũng có hạn.

Nếu là Thông Mạch thì.....

Trương Hoài Dân!

Thất Tuyệt Môn với tư cách là nhị lưu tông môn ở Lương Châu, trên dưới chỉ có một Thông Mạch và bốn Hóa Kinh.

Cũng chỉ có thể là Trương Hoài Dân.

Tại sao trên người kẻ này lại có hắc khí?

Hơn nữa lúc thì tuôn trào, lúc thì thu liễm, không phải lúc nào cũng có.

Là do ăn độc thú đạt được.

Hay là do lực lượng đầu nguồn biến mãnh thú thành độc thú gây ra?

Trần Tam Thạch không đến gần.

Trên Luyện Tạng, không nằm trong phạm vi trách nhiệm của bọn họ, thêm nữa số người đã đủ, hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm thể hiện.

Hắn vừa tiếp tục dùng cung tên thu hoạch võ giả cảnh giới thấp, vừa dùng Quan Khí Thuật thăm dò những người còn lại, cuối cùng phát hiện ra chỉ có trên người Trương Hoài Dân có hắc khí, hoặc nói chỉ có hắn từng bộc lộ ra.

“Các sư huynh đệ, xông lên!”

“Chỉ cần có thể ra khỏi Trường Thành, chúng ta chính là thần dân của Thiên tộc thảo nguyên!”

Sự tình đã đến nước này.

Đệ tử Thất Tuyệt Môn không còn đường lui, dù đầu hàng cũng là bị chém đầu, chi bằng liều chết một phen, giành lấy một tia sinh cơ cuối cùng, đám đệ tử Thất Tuyệt Môn bộc phát chiến lực không thể tưởng tượng nổi, sánh ngang với 【Ý chí quyết tử】.

Chỉ tiếc.

Chênh lệch thực lực quá lớn.

Những tinh binh của Phi Hùng Doanh có tổ chất chiến đấu cực cao, lại có nhiều tướng lĩnh trên cảnh giới Hóa Kinh dẫn đầu xung trận, không đến thời gian hai chén trà, một ngàn năm trăm đệ tử Thất Tuyệt Môn chỉ còn lại hai ba trăm người cuối cùng.

Lúc này, những tướng lĩnh tuyến phong còn chưa đủ số càng thêm luống cuống.

Tào Phiền, Ôn Thu Thực, Lộ Thu Hoa... bất chấp nguy hiểm, xông vào giữa đám đông tìm kiếm những võ giả cảnh giới Luyện Tạng để chém giết.

“Đứng lại!”

Ôn Thu Thực tay cầm song đao, truy sát một võ giả thoát nhìn mới bước vào Luyện Tạng.

Song đao của hắn vung lên, tựa như hai vầng trăng khuyết từ trên trời giáng xuống, một đao nối tiếp một đao, một tầng chồng lên một tầng, một chiêu so với một chiêu càng thêm hung hiểm, phảng phất như vô cùng vô tận.

Phách Nguyệt Đao Pháp!

“Đao pháp không tồi.”

Trần Tam Thạch nhờ vào [Kỳ Lân Tâm] phân tích chiêu thức của đối phương, rất nhanh đã nhìn ra manh mối, biết được đặc điểm của bộ đao pháp này.

Đương nhiên, không đích thân giao đấu, chỉ dùng mắt quan sát, vẫn chưa thể tìm ra cách hóa giải.

Gã Ôn Thu Thực này.

Tuy cả ngày cứ như một con chó xù, nhưng cũng là Luyện Tạng tiểu thành giống hắn, nghe nói chỉ còn một bước nữa là có thể Luyện Tạng đại thành, đao pháp cũng luyện rất tốt.

Không có cách nào, dù sao cũng là thiếu trang chủ của Phách Nguyệt Sơn Trang, có một người cha là Võ Thánh.

“Đang đang đang đang!”

Ôn Thu Thực cả người như một bánh xe đao xoay tròn, không ngừng công kích trường kiếm của một đệ tử Thất Tuyệt Môn, cả hai đều là Luyện Tạng tiểu thành, nhưng chênh lệch rất lớn.

Không đến mười hiệp, đối phương đã không chống đỡ nổi, ngay cả kiếm trong tay cũng rơi xuống, cả người bị chém làm ba khúc, máu tươi bắn tung tóe!

“Còn thiếu một Luyện Tạng!”

Ôn Thu Thực tính toán trong lòng, hấn xông đến gần cổng thành, chú ý đến thân ảnh ẩn sau tấm khiên: “Trương Hoài Dân?!”

“Àm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Chương 274: Không ổn

Tám khiên nặng bằng huyền thiết trực tiếp bị hất lên đập về phía Ôn Thu Thực, tựa như một ngọn núi thép từ trên trời giáng xuống không thể tránh né, Ôn Thu Thực song đao tề xuất, trạng thái Bạo Huyết bật hết hỏa lực, cuối cùng cũng chém bay tám khiên ra ngoài.

Nhưng cùng lúc đó.

Trương Hoài Dân trước đó vẫn trốn sau tám khiên đã đến trước mặt hắn, trường kiếm trong tay sắp đâm thẳng vào cổ họng, trong chớp mắt, lại có một cây trường mâu đỡ lấy lưỡi kiếm.

“Người đi nơi khác!” Quan Kê Tăng cầm trường mâu: “Luyện Tạng trở lên, không cần các người tham gia.”

“Đa tạ Quan tướng quân!” Ôn Thu Thực lòng còn sợ hãi ôm quyền, vội vàng xách đao đi nơi khác.

“Trương Hoài Dân!” Quan Kê Tăng dùng trường mâu chỉ vào đối phương: “Người hãy thúc thủ chịu trời đi, cho dù có thể rời khỏi Đông Di Thành, phía trước còn có Trường Thành, dù thật sự đến thảo nguyên, người cho rằng Man tộc sẽ coi trọng người?”

“Bớt nói nhảm! Đám chó săn của Tôn Tượng Tông các người, đều đáng chết!”

Trương Hoài Dân gầm lên, trường kiếm trong tay được một cỗ khí trong suốt bao bọc, chém giết cùng một chỗ với Quan tướng quân, chừng hơn hai mươi hiệp.

Cảnh giới của hai người đều là Thông Mạch.

Nhưng có lẽ là do chinh chiến nhiều năm, hoặc là công pháp đặc thù, Quan Kế Tăng dần dần chiếm thượng phong, trong lúc binh khí song phương giằng co tìm được cơ hội, một cước đạp lên ngực đối phương.

Dưới sự bao bọc của kinh lực, lực lượng trong đó đâu chỉ vụn vụn.

Trương Hoài Dân cả người như điều đứt dây bay ra ngoài, cứ thế đâm vào tường thành tạo thành một hình người lõm xuống, máu tươi từ mắt, tai, mũi, miệng chảy ra.

Quan Kế Tăng liền muốn tiến lên kết liễu tính mạng hắn.

“Không ổn, hắc khí lại xuất hiện.”

Trần Tam Thạch vẫn luôn chú ý bên này đã nhanh chóng phát hiện ra, hắc khí đỏ đen lúc ẩn lúc hiện trong cơ thể môn chủ Thất Tuyệt Môn, đột nhiên trở nên nồng đậm, hoàn toàn bao phủ cổ khí trong suốt bình thường ban đầu.

“Vèo—”

Trần Tam Thạch giương cung bắn một mũi tên, muốn giúp Quan Kế Tăng nhanh chóng giải quyết đối phương.

Tuy hắn còn chưa rõ hắc khí trên người đối phương có tác dụng gì, nhưng cũng biết tuyệt đối sẽ không phải là chuyện tốt, có thể giết chết thì cứ nhanh chóng giết chết.

Tuy nhiên.

Trương Hoài Dân vốn nên bị trọng thương lại trực tiếp nhảy lên, dưới tác dụng của hắc khí trong cơ thể, khí tức quanh người hắn liên tục tăng lên, cuối cùng gần như hóa thành thực chất.

Lực lượng tương tự đã từng thể hiện ở trên thân Lưu Tuần Phủ.

Đây là... Cương khí!

Cảnh giới Huyền Tượng!

“Đột phá?” Trần Tam Thạch nhíu mày.

Hắc khí có thể giúp người đột phá?

“Cái gì?” Quan Kế Tăng đương nhiên cũng nhìn ra: “Trương Hoài Dân, người khi nào đột phá đến cảnh giới Huyền Tượng, với tư chất của người, ít nhất cũng phải mười năm nữa mới có cơ hội đột phá.”

“Ta thành công rồi? Ta thành công rồi!” Trương Hoài Dân nhìn cương khí quanh thân, dường như ngay cả bản thân cũng không ngờ tới: “Ông trời cũng muốn giúp ta báo thù, giết giết giết, giết chết bọn ác nhân các người, báo thù cho con ta!”

“Đương!”

Lại giao đấu một lần nữa.

Kình lực sau khi hóa cương, thực lực tăng lên đâu chỉ gấp đôi?

Quan Kế Tăng chỉ có cảnh giới Thông Mạch làm sao có thể là đối thủ, chỉ hai hiệp đã bại trận, bụng bị kiếm cương đâm thủng, ngã trên mặt đất không ngừng nôn ra máu.

“Giết!”

Trương Hoài Dân rơi vào trạng thái điên cuồng, mũi kiếm mang theo cương khí đuổi theo đoạt mạng.

Ngay lúc này.

Xa xa vang lên một tiếng nổ lớn.

Trong phút chốc, dường như tất cả đều bị đóng băng.

Trên bầu trời đêm.

Một thân hình vĩ đại đột nhiên xuất hiện, giáp trụ của hắn dưới ánh trăng trắng như ngọn lửa đen, Phương Thiên Họa Kích trong tay càng giống như thần binh từ trên trời giáng xuống.

“Ầm ầm!”

Phương Thiên Họa Kích mang theo sức mạnh như sóng to gió lớn từ trên trời giáng xuống.

“Lữ Tịch! Ngươi cũng đáng chết!”

Trương Hoài Dân hoàn toàn không sợ, chân đạp một cái, xách kiếm xông thẳng lên trời, đối đầu với Phương Thiên Họa Kích giữa không trung cao mấy trượng.

“Rắc!”

Khoảnh khắc tiếp theo.

Kiếm trong tay Trương Hoài Dân gãy, như quả tạ rơi xuống, đập xuống đất tạo thành một hố sâu khổng lồ, nằm trong đó toàn thân xương cốt vỡ vụn, không thể động dậy được nữa.

Lữ Tịch cầm Phương Thiên Họa Kích đáp xuống, tạo ra một hố sâu khác.

Hắn sải bước đi tới, như xách gà con nhấc Trương Hoài Dân lên, rồi lại ném ra ngoài, đầu đập vào tường thành nát bét, kết thúc trận chiến này.

Vừa mới bước vào cảnh giới Huyền Tượng, lại dám đối đầu với Võ Thánh!

Trần Tam Thạch nhìn chăm chú.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của Võ Thánh, quả không hổ danh là một chữ “Thánh”, căn bản không phải phạm trù của con người.

Nhưng dù vậy, vẫn bị Tôn Tượng Tông giết trong nháy mắt.

“Sur phụ!”

“Môn chủ!”

Các đệ tử Thất Tuyệt Môn hoàn toàn mất phương hướng, rất nhanh liền bị tàn sát hầu như không còn, một người sống cũng không còn.

Chương 275: năng lực đáng sợ

Cuối cùng, tính cả Trần Tam Thạch, cuộc khảo hạch này chỉ có bốn người đạt được Giáp đẳng, còn lại đều là Ất đẳng trở xuống.

“Vào thành truy bắt những kẻ bỏ trốn.”

Hàng ngàn binh sĩ tràn vào thành.

Lữ Tịch đỡ Quan tướng quân dậy, quan tâm hỏi: “Thế nào?”

“Không sao!” Quan Kế Tăng ôm quyền: “Mặt tướng vô năng, ngay cả việc Trương Hoài Dân sắp đột phá cũng không biết, suýt nữa gây ra đại họa, tạo thành tổn thất to lớn.”

“Không trách được người, ta cũng không ngờ tới.” Lữ Tịch vỗ vai: “Đi xuống chữa thương đi, để người khác tới thu dọn tàn cuộc.”

“Đa tạ tướng quân!”

.....

Trận chiến Đông Di Thành kết thúc.

Các tướng lĩnh Phi Hùng Doanh phụ trách dọn dẹp chiến trường, số binh mã còn lại đều lần lượt trở về doanh trại của mình.

Hai ngày sau, sẽ tiến hành hai cửa ải cuối cùng của khảo hạch tuyển phong, ty võ và sò cốt.

“Không ai phát hiện ra điều gì bất thường sao.”

Mọi người đều coi việc Trương Hoài Dân đột phá vào lúc lâm chung là một sự việc ngoài ý muốn, không cảm thấy có gì không ổn, dù sao việc đột phá trong chiến đấu cũng không phải là không thể, có không ít trường hợp như vậy.

E rằng chỉ có Trần Tam Thạch, người sở hữu Quan Khí Thuật, mới nhìn ra điều bất thường.

Hắn còn chú ý tới.

Không lâu sau khi Trương Hoài Dân bộc phát thực lực cảnh giới Huyền Tượng, khí trong cơ thể Trương Hoài Dân bắt đầu suy yếu nhanh chóng, không chỉ là khí màu đỏ đen, mà ngay cả khí của bản thân Trương Hoài Dân cũng suy yếu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù Lữ Tịch không ra tay, e rằng không bao lâu nữa, môn chủ Thất Tuyệt Môn cũng sẽ vì khí huyết suy kiệt mà nổ chết.

Xem ra, luồng hắc khí kia có thể mang lại sức mạnh bộc phát trong thời gian ngắn, nhưng cái giá phải trả là thiêu đốt sinh mệnh sao?

Thủ đoạn thật quỷ dị!

Từ Thông Mạch đến Huyền Tượng, nghe thì chỉ là một cảnh giới, nhưng thực chất ở giữa là một ranh giới khó có thể vượt qua, không biết đã khiến bao nhiêu người bị mắc kẹt cả đời.

Hơn nữa, cảnh giới càng cao, khoảng cách càng lớn.

Huyền Tượng chính là chủ tướng một phương.

Toàn bộ Bát Đại Doanh cũng chỉ có vài người như vậy.

Nếu đổi thành quân đội địa phương không phải là tinh nhuệ, cảnh giới Huyền Tượng hoàn toàn có thể là thống soái tối cao.

Vị Triệu Tổng Binh ở Lương Châu kia, hình như là cảnh giới Huyền Tượng.

Võ Thánh những năm gần đây dù có bùng nổ gia tăng thế nào, chung quy cũng chỉ có vài người, vẫn là phượng mao lân giác, hiếm có trên đời, nếu không thì cũng không dám xưng Thánh.

Nếu cổ hắc khí đen đỏ không rõ kia, có thể đưa một người cảnh giới Thông Mạch lên cảnh giới Huyền Tượng, vậy có khả năng đưa cảnh giới Huyền Tượng lên Võ Thánh cảnh hay không?

Đó là năng lực đáng sợ đến mức nào!

Kỳ quái hơn nữa là.

Hình như chính Trương Hoài Dân cũng không biết.

Không sai.

Dựa vào khả năng quan sát của Trần Tam Thạch, có thể nhìn rõ từng biểu cảm nhỏ nhất của bất kỳ ai.

Lúc đột phá đến cảnh giới Huyền Tượng, Trương Hoài Dân rõ ràng đang trong trạng thái vui sướng tột độ, ngay cả bản thân cũng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, đối với việc vận dụng cương khí cũng không thành thạo.

Thêm vào đó, hắc khí lúc xuất hiện lúc biến mất, căn bản không chịu sự khống chế của Trương Hoài Dân, cũng không biết ẩn giấu ở đâu trong cơ thể, khi nào sẽ được điều động ra.

Nếu thật sự là như vậy...

Chẳng lẽ có người đã “trồng” luồng khí đen đỏ vào trong cơ thể Trương Hoài Dân, mục đích là gì, làm sao làm được, là ai đã làm?

Vu Thần Giáo?

Loại chuyện quỷ dị này, cùng loại với sự tình do tà ma gây ra, thứ duy nhất Trần Tam Thạch có thể liên tưởng đến, chính là huyết tế mà Vu Thần Giáo đã từng tiến hành.

Ý nghĩa là gì?

Hắc khí, lại là lấy được từ nơi nào?

Trong núi?

“Lần đi săn tới, phải thử đi sâu vào trong xem sao.” Trần Tam Thạch nghĩ thầm.

Đây không phải là lo bò trắng răng.

Từ những gì trải qua ở Vân Châu mười ngày qua, nếu thật sự là Vu Thần Giáo giở trò, tuyệt đối không thể chỉ nhằm vào một người, có khi là nhắm vào Bát Đại Doanh, nhắm vào Tôn Tượng Tông, thậm chí là toàn bộ Lương Châu.

Tổ chim bị phá, trứng sẽ an toàn sao?

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là suy đoán, thậm chí là phỏng đoán, không có bất kỳ bằng chứng mạnh mẽ nào, cũng có thể là sai.

Nhưng dù sao cũng phải thử điều tra xem.

“Ngựa tốt!”

Không lâu sau khi rời khỏi Đông Di Thành, Thiên Tâm đã chạy đến đón, Trần Tam Thạch nhảy lên ngựa, phóng đi.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Tinh thông)】

【Tiến độ: (409/500)】

Kỹ năng cưỡi ngựa cũng sắp đột phá.

Bây giờ mỗi ngày đi hơn hai ngàn dặm, nếu đột phá nữa thì thật sự thành dị thú rồi.

Ngoài ra.

Y thuật tạm thời bị gác lại, sau khi tuyển phong xong vẫn phải nhật lên mới được, những thứ như gặp được biết phương đều giúp ích không nhỏ cho mình.

Chương 276: giới nghiêm

Kỹ năng đọc sách tăng lên càng ngày càng chậm.

Trần Tam Thạch tổng kết phát hiện ra, cần phải không ngừng đọc các loại sách khác nhau, thậm chí là sách chữ khác nhau mới có thể tăng lên, sách vở thường thấy trên phố, đối với việc tăng độ thuần thục chậm đến đáng sợ.

Đọc sách thật là một việc khó.

“Sao cổng thành lại đóng?”

Bọn họ tạm thời không thuộc sự quản lý của ai, sau khi khảo hạch kết thúc tự nhiên là mỗi người một ngả, cộng thêm tốc độ của Bạch Hạc Mã, Trần Tam Thạch là người đầu tiên trở về Lương Châu Thành.

Nhưng lúc này cổng thành lại đóng chặt.

Thiên Tổng phụ trách canh giữ cổng thành nghiêm nghị thông báo: “Đêm nay giới nghiêm, tất cả mọi người không được ra vào thành, kể cả huynh đệ phụ trách vây quét Đông Di Thành, cũng mời vất vả tìm chỗ ở bên ngoài một đêm!”

“Vị Thiên Tổng này!” Trần Tam Thạch lớn tiếng hỏi: “Trong thành xảy ra chuyện gì sao?”

“Đúng là có chuyện, hơn nữa còn rất lớn.” Sau khi kiểm tra thân phận của Trần Tam Thạch, quan võ Thiên Tổng lên tiếng: “Tuy không phải cơ mật, nói cho người cũng không sao. Nửa canh giờ trước, hơn trăm đệ tử nội môn Ngọc Nữ Các, kể cả môn chủ, gần như đồng thời tử vong. Ừm, rất có thể là do Vu Thần Giáo gây ra, nên đã phong tỏa cổng thành, lòng bất toàn thành.”

“Nhiều vậy sao?” Trần Tam Thạch kinh ngạc.

Ngọc Nữ Môn là nhị lưu tông môn cùng đẳng cấp với Thất Tuyệt Môn, môn chủ là cảnh giới Thông Mạch.

Có thể ở trong thời gian ngắn giết chết hơn trăm người còn có thể chạy thoát, ít nhất cũng phải hai mươi người trở lên đồng thời ra tay, chưa kể còn phải thêm cả môn chủ cảnh giới Thông Mạch.

Nay phong thành, nhiều người như vậy dù thế nào cũng phải tóm được một hai tên.

“Tại hạ đã biết!” Trần Tam Thạch quay đầu ngựa.

Những tướng sĩ còn lại lần lượt đến chuẩn bị vào thành cũng đều bị khuyên quay về.

.....

Phong thành kéo dài ba ngày, ngay cả cuộc tuyển phong cũng bị trì hoãn.

Trần Tam Thạch được sắp xếp tạm trú trong doanh trại quân đội Tây Di Thành, trong thời gian đó cũng không nhàn rỗi, dựa vào hiệu quả của linh lúa để tranh thủ tu luyện, tuy thời gian ngắn như vậy không thể đột phá, nhưng có thể tăng lên một chút cũng là tốt.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (tiểu thành)】

【Tiến độ: 129/2000】

Điều đáng nói là.

Theo sự tăng lên của cảnh giới, hiệu suất hấp thụ linh lúa của hắn cũng tăng lên không ít, do đó tốc độ tu luyện sẽ không bị chậm lại như đại đa số mọi người vì cảnh giới cao độ khó lớn.

Chiều hôm đó, bọn họ cuối cùng cũng nhận được thông báo, có thể vào thành rồi, cuộc tuyển phong sẽ tiếp tục sau hai ngày.

Nhưng mà, lần lũng bắt toàn thành này hình như không thu hoạch được gì.

Không sai, một người cũng không bắt được.

Vu Thần Giáo sau khi giết người, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại chút dấu vết nào.

“Chẳng lẽ không phải Vu Thần Giáo giết người, mà là quỷ sao?” Bạch Đình Chi vò đầu: “Sao có thể không bắt được ai chứ!”

“Đúng vậy...” Đường Doanh Khoa tiếp lời: “Lương Châu Thành tuy lớn, nhưng chỗ ẩn nấp cũng chỉ có bấy nhiêu, sau khi xảy ra chuyện lập tức phong thành, lẽ ra phải tìm được manh mối chứ?”

Sau khi bị cô lập, Đường Doanh Khoa trở nên thân thiết với Bạch Đình Chi.

“Sợ cái gì, ma quỷ cũng đều sẽ bị Độc Sư trấn áp!” Một vị tướng quân cảnh giới Thông Mạch tỏ vẻ khinh thường: “Cứ chờ xem, sớm muộn gì cũng có ngày.”

Có thể bắt được hay không thì chưa biết.

Nhưng có một điều là sự thật.

Vu Thần Giáo thật sự không dám ra tay với người trong quân đội, chết đều là đệ tử tông môn, thỉnh thoảng danh gia vọng tộc cũng gặp nạn.

“Trần đại nhân, cáo từ!”

“Cáo từ.”

Trần Tam Thạch gật đầu đáp lại, thái độ không lạnh không nhạt.

Một lần là trên núi, một lần là Cửu Cung Bát Quái Trận.

Hai lần vào lúc nguy cấp, Đường Doanh Khoa đều lên tiếng nhắc nhở, dù thế nào cũng coi như là một ân tình.

Còn việc lo ngại thế tử không dám thân thiết với hắn, hoàn toàn có thể hiểu được, cha của Đường Doanh Khoa làm quan ở kinh thành, dù Đường Doanh Khoa không sợ, cũng phải vì cha mình mà suy nghĩ.

Không phải ai cũng giống như Bạch Đình Chi, trời không sợ đất không sợ, ngay cả người thân cũng không có.

Trần Tam Thạch vốn định mời Đường Doanh Khoa uống rượu, nhưng Tào Phiền và những người khác đang ở bên cạnh nhìn, thật sự lo lắng liên lụy đến Đường Doanh Khoa, nên không nói nhiều.

Lương Châu Thành rất lớn.

Cho dù một đêm chết nhiều người như vậy, nhìn bề ngoài vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

Trở về Trần phủ.

Trần Tam Thạch còn chưa vào cửa đã nghe thấy rất náo nhiệt.

“Lão gia.” Ti Cầm cúi người hành lễ, tiến lên dắt ngựa.

Trần Tam Thạch xuống ngựa hỏi: “Lại có khách đến sao?”

“Vâng vâng.” Ti Cầm đáp: “Có mấy vị khách đến, đang ở trong phòng khách chuyên dùng để tiếp khách, lão gia có thể vào xem, có chuyện vui.”

“Ồ?” Trần Tam Thạch đi đến phòng khách.

Chương 277: quy tắc

Mặc Họa dẫn hấn vào trong.

Liền thấy trong nhà đều là nữ quyền.

Có Đồng thị, mấy vị phu nhân của thuộc hạ, cùng với Tôn Ly đều ở đó.

“Trần đại nhân đã về!”

“Bái kiến Trần đại nhân.”

“Đại nhân đã về, vậy chúng ta không quấy rầy nữa, xin cáo từ trước.”

Các nữ quyền nhanh chóng rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Tôn Ly.

“Thạch ca.” Cố Tâm Lan đứng dậy giải thích: “Hai ngày nay trong thành không phải xảy ra chuyện sao, Ly muội muội lo lắng cho ta, cố ý đến bảo vệ ta.”

Tôn Ly sau khi trở về chuyên tâm luyện đao, hiện nay cũng là một võ giả Luyện Tạng.

“Đa tạ sư tỷ!” Trần Tam Thạch chấp tay.

“Đã quen thân như vậy rồi, người còn khách sáo với ta.”

Tôn Ly hiếm khi cười nói: “Chúc mừng, sư đệ.”

“Chúc mừng ta?”

Trần Tam Thạch nhìn về phía Lan tỷ nhi má ửng hồng, làm sao còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Có rồi?”

“Ừm.” Cố Tâm Lan cắn môi.

“Tốt lắm.”

Cảm xúc trong lòng Trần Tam Thạch có chút phức tạp, không nói là vui, cũng không nói là lo lắng, dù sao cũng là lần đầu làm cha trong hai đời, không có chút kinh nghiệm nào.

Hắn kéo Lan tử nhi ngồi xuống bắt mạch, xác nhận quả thật là hỉ mạch.

Tôn Ly trêu ghẹo: “Tiểu sư đệ, ngươi còn biết bắt mạch?”

“Trước đây học với Tưởng y quan.”

Sau khi đến Lương Châu, Tưởng y quan bọn họ vẫn còn làm việc ở dược phòng.

Trần Tam Thạch nói: “Lan tử tử, từ nay về sau nàng đừng ra ngoài bốc thuốc nữa, bất kể là ăn hay uống, đều do ta tự mình phụ trách, hai nha hoàn không đủ dùng, ta sẽ đi thuê thêm hai người nữa.”

“Lan tử tử của chàng khó hầu hạ như vậy sao.” Cố Tâm Lan nói: “Ti Cầm và Mặc Họa đều lanh lợi siêng năng, chàng bận việc của chàng là được, thật sự không rảnh thì không cần về cũng được, trong nhà có Ly muội muội trông coi rồi.”

“Không về cũng được?”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ trước khi mang thai không phải nói như vậy, đây là gieo hạt xong thì không cần hấn nữa rồi.

“Đúng vậy tiểu sư đệ.” Tôn Ly nghiêm mặt nói: “Ngày mai là cửa ải cuối cùng của tuyển phong, ngươi vẫn nên toàn tâm toàn ý chuẩn bị đi, cha ta... đối với ngươi kỳ thác kỳ vọng rất lớn, tuy rằng ông ấy đôi khi miệng hơi cứng, nhưng ta có thể nhìn ra được.”

“Cửu Long Chi Thể của ngươi không bằng bọn họ, tốt nhất là trong lúc tỷ võ thắng nhiều trận một chút, như vậy ít nhất

cũng là đệ tử nội môn, như vậy thì qua hai năm, vẫn còn cơ hội thăng lên chân truyền.”

Tuyển phong kết thúc, sẽ căn cứ vào thành tích khác nhau mà phân chia địa vị, quyết định tiếp theo sẽ phân phối bao nhiêu tài nguyên.

Nhưng không phải là đã hình thành thì không thay đổi.

Cũng luôn không thể có người sau này lập nhiều chiến công, lại có đồn ngộ hoặc kỳ ngộ khiến cảnh giới đột nhiên tăng vọt, chỉ vì thành tích tuyển phong không tốt mà hoàn toàn không cho cơ hội.

Trong đó Thất sư huynh, đã từng là đệ tử nội môn, sau này lập chiến công đột phá Huyền Tượng rồi thăng lên chân truyền.

Đương nhiên, kém nhất cũng phải là nội môn.

“Đáng tiếc.” Tôn Ly tiếc nuối nói: “Kỳ thật vẫn là đoạt giải quán quân tốt nhất...”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Hắn hiểu ý của Tôn Ly.

Bên ngoài đều đồn, năm nay ai đoạt giải quán quân, người đó sẽ được chân truyền, trong đó rất có thể có bao gồm cả phương pháp đột phá phía trên Võ Thánh, so với trước nội môn sau thăng lên chân truyền hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Cho nên, có thể đoạt giải quán quân vẫn phải đoạt giải quán quân.

Luyện Tạng viên mãi!

Cho dù là Ôn Thu Thực, cũng là một đối thủ không tồi.

Tỷ võ đối với Trần Tam Thạch mà nói, chính là cửa ải cuối cùng!

Hắn không nghỉ ngơi chút nào mà tu luyện hai ngày một đêm, mãi cho đến ngày trước khảo hạch mới ngủ một giấc thật ngon để dưỡng đủ tinh thần, sau đó liền nhận được thông báo đi tham gia tỷ võ.

“Toàn lực ứng phó đi!”

Trần Tam Thạch tự cổ vũ mình trong lòng, cười Bạch Hạc Mã đến quân thành.

Trên võ đài.

Sàn đấu đã được dựng lên, có tổng cộng hơn mười võ đài.

Vẫn là Lý Thiên Tổng chịu trách nhiệm công bố quy tắc.

“Những thẻ tre này là giáp, át, binh, đinh, mậu, kỷ...”

“Các người đều lên đây rút thăm, ai rút trúng cùng một loại sẽ là đối thủ của nhau, lên võ đài đối đầu, ai đánh bại được đối phương, khiến đối thủ ngã khỏi võ đài thì sẽ thắng. “

“Kẻ chiến thắng sẽ đấu với những người chiến thắng khác ở võ đài tương ứng, lần lượt theo chu kỳ, các vị giám khảo sẽ dựa trên thứ hạng khác nhau để cho điểm, cho đến khi còn lại hai người cuối cùng, tranh đấu để giành vị trí đứng đầu. “

“Tất cả các trận tỷ võ sẽ kết thúc trong ngày hôm nay. “

“Còn một điều cần nhắc lại, mặc dù có thể nhận thua, sau khi nhận thua cũng sẽ có người đến cứu các người, nhưng dù sao thì đao kiếm vô tình, cũng có thể bị thương nặng, thậm chí mất mạng, nếu muốn bỏ quyền thì hãy tranh thủ thời gian.”

Chương 278: Bùi Thiên Nam

“Một khi luận võ bắt đầu, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, muốn đổi ý liền đã không kịp. “

“Còn có, bất kể lệnh tôn của các vị có mặt ở đây là người phương nào, sau đó đều không được phép trả thù, nếu không mọi thành tích sẽ bị hủy bỏ, hơn nữa sự việc sẽ bị điều tra đến cùng! “

“Được rồi, những ai muốn tiếp tục tham gia cuộc tuyển phong, hãy lên rút thăm đi!”

Trong khi các tướng lĩnh lần lượt lên rút thăm, các quan chủ khảo, quan giám khảo trên tường thành và các quan chức đến từ các nơi cũng dần dần có mặt.

Hậu công công, như thường lệ, ngồi ở hàng ghế đầu bên phải.

Bên trái là vị Tuần Phủ mới đến, Bùi Thiên Nam, một trong tám vị Võ Thánh hiện tại của triều đình, quyền lực cực kỳ lớn, không chỉ tiết chế binh mã của hai châu mà quan trọng nhất là, hắn là Hầu Tước!

Trong suốt bảy mươi mấy năm Long Khánh, chỉ phong tước Hầu cho ba người, hắn là một trong số đó.

Vĩnh Nghĩa Hầu!

“Bùi đại nhân!”

“Bùi đại nhân lâu ngày không gặp, phong độ vẫn như xưa!”

Các quan chức vào trường, không ai là không đến chào hỏi hắn trước.

“Hậu công công.” Bùi Thiên Nam chậm rãi lên tiếng, giọng nói mang theo sự chất vấn: “Ngươi và Lưu Trọng Hiên lơ là quá mức phải không? Ninh Trường Quân là đại tướng do bộ hạ khâm định, thái tử điện hạ cũng rất coi trọng hần, vậy mà nói chết... thì chết ngay, lại còn ở trước mặt bao nhiêu người? Các ngươi để thể diện của triều đình đi đâu rồi! Sao không biết ngăn lại chút?”

“Hừ hừ~” Hậu công công trợn trắng mắt: “Bùi đại nhân, ngài đừng đứng đó mà nói chuyện không đau lưng, năm xưa Tôn Tượng Tông ở trước mặt ngài đâm chết Thượng Thư Bình Bộ Trần đại nhân, đó là ân sư của ngài, cũng đâu thấy ngài ngăn cản chút nào đâu.”

“Ông ta sẽ không già đi ư!” Bùi Thiên Nam siết chặt nắm đấm: “Rõ ràng đã nói ông ta sắp chết!”

“Nhà ta làm sao biết được.” Hậu công công nói giọng the thé: “Nếu không đợi lát nữa ông ta đến, Bùi đại nhân hãy thử so chiêu, dò xét hư thực?”

“Ngươi!” Bùi Thiên Nam hừ lạnh: “Dù sao, bản hầu gia sẽ không mất mặt giống như các ngươi, ít nhất sẽ không giống như tên phế vật Lưu Trọng Hiên kia, bị dọa thành đồ đàn!”

“Xem như hầu gia có cốt khí, hôm nay nhà ta sẽ xem ngươi...”

Hậu công công còn chưa nói xong, đã thấy Bùi Thiên Nam đột nhiên đứng dậy, hướng về phía trước chấp tay thi lễ, cung kính nói: “Bái kiến Tôn Độc Sư!”

“Chậc~”

Hậu công công trợn mắt lên trời, cũng đứng dậy hành lễ.

“Là Tiểu Bùi à, không cần câu nệ, ngồi đi.”

Tôn Tượng Tông tự mình ngồi xuống.

Bùi Thiên Nam đích thân rót trà.

Tôn Tượng Tông nhìn chén trà, hỏi: “Nghe nói mấy năm trước, ngươi cũng đột phá đến Võ Thánh rồi?”

“Không dám không dám, nào dám xưng thánh ở trước mặt Đốc Sư đại nhân.” Bùi Thiên Nam cười nói: “Tính ra, ta cũng chỉ là đồ tôn của ngươi...”

Năm đó.

Binh Bộ Trần Thượng Thư, chính là được Tôn Tượng Tông chỉ điểm mới đột phá Võ Thánh.

“Đừng, lão phu không dám nhận.” Tôn Tượng Tông uống trà: “Được rồi, để bọn họ bắt đầu đi.”

...

“Người đến lại là hấn...”

Ở góc khuất, Phòng Thanh Vân cất cuốn sách trong tay.

Tuần Phủ là được điều động tạm thời, trước đó không ai biết.

“Người này ta chưa từng gặp.” Tôn Bất Khí lầm bầm: “Nhưng nhìn bộ dạng hèn hạ của hấn, chắc còn không bằng Lưu Trọng Hiên, chỉ là cái danh hão thôi.”

“Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, kẻ này nổi tiếng là tiểu diện hồ.” Phòng Thanh Vân dạy bảo: “Có đôi khi, những kẻ biết tiến biết lùi mới là kẻ khó đối phó, hiểu không?”

(* tiểu diện hồ: Trong giang hồ, “tiểu diện hồ” thường dùng để chỉ những kẻ bề ngoài tỏ ra thân thiện, hòa nhã nhưng bên trong lại đầy mưu mô, thủ đoạn, sẵn sàng hãm hại người khác để đạt được mục đích.)

“Thế nào, ngươi tra được chưa?” Tôn Bất Khí nhìn chồng sách trên mặt đất: “Có ai Cửu Long Chi Thể trở thành Võ

Thánh không?”

“Hiện tại chưa có, nhưng Hỏa Liên Võ Thể của tỷ tỷ người năm trăm năm trước đã từng có Võ Thánh.”

Phòng Thanh Vân mở sách ra một lần nữa: “Để ta xem lại đã.”

.....

Bốc thăm kết thúc.

Tỷ võ có tổng cộng năm vòng.

Vòng đầu tiên, Trần Tam Thạch đối chiến với một công tử con nhà võ tướng đến từ U Châu, tu vi Luyện Tạng tinh thông, chưa chống đỡ nổi hai hiệp đã bị hấn đánh văng khỏi đài.

Nhìn thấy cảnh này, lão cha đang quan chiến trên tường thành của vị công tử này nhú mày.

Vòng thứ hai, Trần Tam Thạch đối chiến với một đệ tử tông môn ở Nhạn Châu, cảnh giới giống hần, là Luyện Tạng tiểu thành, bảy hiệp sau hần giành chiến thắng.

Nếu đổi lại là Luyện Tạng tiểu thành ở Bà Dương.

Căn bản không thể chống đỡ nổi ba hiệp.

Nhưng những người tham gia cuộc tuyển phong lần này đều là thiên tài, tự nhiên không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, cũng không có áp lực gì.

Quan trọng nhất, vẫn là không nhằm mục đích giết người.

Tuy quy củ của tranh tài là tử vong ngoài ý muốn không cần chịu trách nhiệm, nhưng đại đa số mọi người không có thù hận sâu sắc gì với nhau, trừ phi bắt phân thắng bại, nếu không cũng sẽ có giữ lại, không dễ dàng làm tổn thương tính mạng người khác.

Chương 279: nhượng bộ còn chưa đủ sao?

Trần Tam Thạch cũng vậy,

Hắn đều nghĩ cách đánh đối phương xuống đài, bằng không toàn lực ứng phó, trong vòng năm hiệp tuyệt đối có thể giải quyết.

Kết thúc vòng hai, số người giảm đi một nửa.

Những người còn lại, đại đa số đều là Luyện Tạng tiểu thành trở lên, chỉ có Bạch Đình Chi là ngoại lệ, hắn gần hai ngày đột phá đến Luyện Tạng tinh thông, vừa rồi còn vượt cấp đánh thắng một đệ tử tông môn Luyện Tạng tiểu thành, tuy thắng rất vất vả, đánh gần một trăm hiệp, nhưng quả thật là thắng, đánh đến cuối cùng hai người đều khí huyết khô kiệt, so về sức mạnh thân thể, tự nhiên là Kim Cương Chi Thể thắng.

Nghiêm Trường Khanh rất xui xẻo, mới vòng hai đã gặp Lộ Thư Hoa, vị “Kỳ Lân Nhi” vốn được không ít người kỳ vọng này, sau một trận ác chiến đã sớm bị loại khỏi cuộc chơi.

Tiếp theo có hai canh giờ nghỉ ngơi.

Qua buổi trưa, chính là vòng thứ ba.

Trần Tam Thạch lại một lần nữa dễ dàng chiến thắng.

Đối thủ sau năm hiệp trực tiếp nhận thua, hắn tự nhiên cũng không cần thiết phải khổ sở bức bách.

Nhưng có người lại không được nhẹ nhàng như vậy.

Giải Tư Thuật đến từ Yên Châu, đối đầu với thiếu tông chủ của Thông Huyền Kiếm Tông là Lộ Thư Hoa.

Hai người này, đều là Luyện Tạng viên mãn cộng thêm Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể, đánh đến khó phân thắng bại, sau khi trao đổi một kiếm, Lộ Thư Hoa thắng thảm.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là Lộ Thư Hoa tiếp theo sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Bạch Đình Chi cũng không thể tiếp tục đi tiếp, ngã xuống trên lôi đài vòng thứ ba.

“Ôn huynh, chúng ta luận bàn hai mươi hiệp sau đó sẽ nhận thua, ta có thể cũng có thể giao nộp với phụ thân, như thế nào?”

Đường Doanh Khoa khách khí nói.

Hắn lần này vốn là bị phụ thân ép đến, nói là muốn nâng cao kinh nghiệm, hảo hảo tôi luyện, nhưng chính hắn biết rõ trình độ của mình, đi đến đây đã coi như là không tệ.

“Được thôi.” Ôn Thu Thực cầm song đao: “Vậy thì nhanh lên đi.”

Lời của hai người nói trên lôi đài, âm thanh không lớn.

Tỷ võ bắt đầu.

Hai mươi hiệp, rất nhanh kết thúc.

Đường Doanh Khoa quả thật cũng không phải là đối thủ của Ôn Thu Thực, đánh đến đây cũng gần như đến giới hạn, hắn vốn định thu kiếm, kết quả kinh ngạc phát hiện đối phương căn bản không có ý định dừng lại!

Lực đạo của Phách Nguyệt song đao một đao cao hơn một đao, đao đao đều mang theo sát ý đáng sợ, trong mắt hắn, gần như hóa thành một cơn lốc xoáy tạo thành từ lưỡi đao đáng sợ!

“Ôn huynh, ngươi đây là có ý gì?” Đường Doanh Khoa cầm kiếm, hồ khẩu tay phải máu tươi chảy ròng ròng: “Chúng

ta đã nói rõ ràng...”

“Ai nói rõ ràng với người?!” Ôn Thu Thực mặt mày dữ tợn: “Hôm nay, người không để lại một cánh tay thì không được!”

“Tại sao!” Đường Doanh Khoa không hiểu: “Chỉ vì ta không cùng các người...”

“Người còn dám nói!” Ôn Thu Thực hăm dọa, song đao trong tay càng múa may hoa mắt: “Ai bảo người giúp người không nên giúp, đứng phe không nên đứng!”

Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi trận đấu tiếp theo, Trần Tam Thạch chú ý tới động tĩnh bên này, không khỏi nhú mày, vị Đường huynh này cần phải nhanh chóng nhận thua mới được.

“Nhận thua, ta nhận thua!”

Đường Doanh Khoa hiển nhiên hiểu rõ điềm này, vừa hô lớn, vừa dốc hết sức lực cuối cùng đỡ đòn.

Vị tướng lĩnh Thông Mạch phụ trách khu vực lôi đài này, nghe tiếng liền lập tức xông lên đài.

“Keng!”

Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, Đường Doanh Khoa vẫn không chống đỡ nổi, trường kiếm trong tay bị đánh rơi xuống đất, đao hung hãn bổ vào vai hấn, xé rách da thịt, bổ gãy xương cốt, sắp sửa chặt đứt cả cánh tay!

“Dừng tay!” Vị tướng lĩnh Thông Mạch rút đao đánh bật đối phương: “Hắn đã nhận thua, vậy là đủ rồi.”

Ôn Thu Thực bị chấn lui vài bước, không thể không dừng lại: “Coi như người may mắn!”

“A!”

Đường Doanh Khoa ngã xuống đất kêu la thảm thiết.

Toàn bộ cánh tay phải của hắn bị chém đứt một nửa, chỉ còn lại một phần nhỏ còn dính liền trên người, phải dùng bảo dược thượng hạng nhất mới có thể chữa khỏi, cho dù như vậy, không có một năm rưỡi cũng không thể khôi phục, muốn tiếp tục luyện võ, cần thời gian càng lâu, tương đương với mất đi hai ba năm tiếp theo, thời gian quý giá nhất của một võ giả trẻ tuổi, hoàn toàn bị hủy hoại!

Trần Tam Thạch nhắm mắt lại, tiếng kêu thảm thiết đặc biệt rõ ràng, khơi dậy một cỗ lửa giận vô danh.

Chỉ vì Đường Doanh Khoa đã từng giúp hắn, liền nhất định phải phế đi sao?

Hắn nhượng bộ còn chưa đủ sao?

Chính là vì lo lắng chuyện như vậy xảy ra, hắn thậm chí còn không nói với Đường Doanh Khoa mấy câu, ngay cả lời nhắc nhở thiện ý trước đây, một chút cảm tạ cũng không biểu đạt.

Chẳng lẽ, như vậy vẫn chưa đủ?

Nhất định phải làm đến mức này?

Đây mới chỉ là giúp hắn nói chuyện thôi, còn những người khác thì sao?

Vị tướng lĩnh Thông Mạch khiêng Đường Doanh Khoa xuống chữa thương.

Chương 280: không tha

Trần Tam Thạch hỏi: “Vị tướng quân này, sau khi hô nhận thua, còn làm bị thương người không phải là phạm quy sao?”

“Đây tính là phạm quy gì?” Vị tướng lĩnh kia cũng không quay lại đáp: “Dốc toàn lực tử võ, nào có nói thu lại được là thu lại được, chết cũng không phạm quy.”

“Đa tạ tướng quân chỉ giáo.”

Trần Tam Thạch gật đầu, mặt không biểu cảm.

Vòng bốc thăm đầu tiên kết thúc, đã phân chia xong các khu vực tử võ, tiếp theo không cần bốc thăm nữa, sẽ dựa theo người thắng cuộc ở mỗi khu vực để so tài.

Tiếp theo.

Đối thủ của hắn, vừa hay là Ôn Thu Thực!

.....

Vòng này kết thúc, toàn trường chỉ còn lại bốn người, cũng chính là vòng bán kết.

Tào Phiền, Lộ Thu Hoa bị thương nặng, Ôn Thu Thực, cùng với Trần Tam Thạch.

“Hay!”

Trên tường thành.

Không ít quan viên đều hò reo cổ vũ cho cuộc tử võ.

“Tuyển phong năm nay, thậm chí còn đặc sắc hơn những năm trước!”

“Đúng vậy, trước đây cao nhất cũng chỉ là Luyện Tạng nhập môn, phần lớn đều là Luyện Cốt thậm chí Luyện Huyết đại thành.”

“Con trai Ôn trang chủ không tồi, đệ tử nội môn là chắc chắn rồi.”

“Đúng vậy, Ôn trang chủ bản thân đã là Võ Thánh, con trai lại có thể trở thành đệ tử của Tôn Độc Sư, Phách Nguyệt Sơn Trang nói không chừng có thể trở thành tông môn đệ nhất Lương Châu.”

“Tên Trần Tam Thạch kia, ngược lại là tất cả mọi người không nghĩ tới có thể đi đến một bước này!”

“Hắn giống như vào trước khi tuyển phong bắt đầu mới đột phá đến tiểu thành.”

“Người này cũng coi như là tướng tài, hắn đã cưới vợ chưa?”

Có người bắt đầu dò hỏi.

Tuyển phong tiến hành đến một bước này, cơ bản coi như đã ngã ngũ, rất nhiều người bắt đầu chọn lựa rể quý, ví như bọn người Giải Tư Thuật, đã bị người đề ý, chờ sau khi kết thúc sẽ bàn chuyện hôn nhân.

Bọn họ tuy bị loại, cũng đều là đệ tử nội môn, tiền đồ vô lượng.

“Đã có rồi.”

“Nghe nói đã có thê tử từ sớm, thật đáng tiếc!”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Nghe bọn họ nói chuyện, mí mắt Tôn Tượng Tông giật giật.

“Nghiêm Trường Khanh đáng tiếc.”

“Lộ Thu Hoa càng đáng tiếc hơn.”

“Hắn bị thương không nhẹ, nhưng thế tử Tào Phiền vẫn còn ở trạng thái toàn thắng, xem ra năm nay, quán quân tuyển phong, không ai khác ngoài thế tử.”

“Nói như thế thế tử chiếm tiện nghi vậy, thế tử chẳng phải cũng từng gặp đối thủ Luyện Tạng viên mãn sao, tại sao không bị thương, chẳng phải là kỹ không bằng người.”

“Nói về vận may, Trần Tam Thạch và Ôn Thu Thực vận may đều không tệ.”

“Nhưng không có ý nghĩa gì, luận võ đến cuối cùng tranh đoạt quán quân, những người còn lại dù sao cũng đều là đệ tử nội môn.”

“Các ngươi cảm thấy hai người này ai có thể thắng?”

“Hắn alf Ôn Thu Thực, Trần đại nhân mới đột phá không lâu, căn cơ nhất định không vững chắc.”

.....

“Thật không ngờ, họ Trần có thể một đường Giáp đẳng đến nơi đây.” Doãn Hàn Văn oán hận nói: “Những người đó thật là phé vật, vận may của hắn cũng thật tốt!”

“Thế tử yên tâm, ta sẽ giúp ngươi giải quyết hắn!” Ôn Thu Thực thắng liên tục mấy trận, tự tin tràn đầy: “Chỉ cần trước khi tướng quân giám khảo lên đài, dù có lấy mạng của hắn, cũng sẽ không có bất kỳ phiền phức nào!”

“Đúng vậy.” Vết thương do tên bắn của Doãn Hàn Văn vẫn còn âm ỉ đau, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ôn huynh, ngươi nhất định phải báo thù cho ta!”

“Hắn cũng đã đột phá, ngươi đừng khinh địch.” Tào Phiền nhắc nhở: “Có thể phé bỏ thì phé bỏ, thật sự đánh không lại, thì nhanh chóng hô nhận thua, đừng để bị thương.”

“Cảm ơn thế tử quan tâm!” Ôn Thu Thực cúi đầu: “Ta sẽ không tha cho hắn!”

Lại là hai canh giờ thời gian hồi phục kết thúc.

Vòng tử võ thứ tư bắt đầu.

Vũ khí của tất cả mọi người giống như trước, đều được thống nhất thay đổi thành cùng phẩm chất.

Lần này, còn có người đặc biệt giúp Trần Tam Thạch kiểm tra kỹ lưỡng, xác nhận không thể có vấn đề mới giao vào tay hắn.

Hơn nữa ở góc khán đài, lại có thêm hai thân ảnh.

Tông chủ Thông Huyền Kiếm Tông, cùng với trang chủ Phách Nguyệt Sơn Trang.

Hai vị Võ Thánh!

Bọn họ đều là đến quan sát người kế nhiệm mình tử võ.

“Thiệu huynh, vị nhi đồ này của người e là chỉ đến đây thôi.”

Ôn Thực nói: “E rằng không phải là đối thủ của thế tử.”

“Không cần người nói.” Thiệu Ngọc Kinh chấp hai tay sau lưng: “Ta ngược lại lo lắng vạn nhất đoạt giải, làm thế nào xử lý quan hệ với thế tử, như vậy cũng tốt, bớt đi nhiều phiền phức.”

“Người ngược lại là nghĩ thoáng.” Ôn Thực thở dài: “Kỳ thật ta ngược lại thật sự muốn cho khuyến tử của ta tranh một phen, phía trên Võ Thánh đây, người và ta đứng ở đỉnh cao võ đạo bao nhiêu năm rồi, vô luận như thế nào đều không sờ tới được cánh cửa cao hơn, chỉ có Tôn Tượng Tông có biện pháp làm được, nếu như có thể đạt được chân truyền của ông ta, nói

không chừng mới có cơ hội nhìn một chút, phía trên Võ Thánh là cái dạng gì.”

Chương 281: không phải là đối thủ

“Đáng tiếc, chúng ta đều là thân dân của Tào gia, nào dám đi tranh, cho dù dám, cũng không phải là đối thủ của thế tử.”

“Thiên phú của thế tử tốt, lại cần cù, nói không chừng tương lai chính là một đời minh quân.”

“Ôn huynh.” Thiệu Ngọc Kinh thản nhiên nói: “Cho dù không có thế tử, lệnh lang cũng không đi đến cuối cùng đâu.”

“Ngươi...” Ôn Thực nhìn về phía người trẻ tuổi đang xách trường thương trên lôi đài: “Ý của ngươi là, khuyên tử không phải là đối thủ của vị Trần tướng quân này? Làm sao có thể! Khuyên tử dù không nên thân, đao pháp cũng là ta tự tay dạy!”

“Đao pháp của ngươi lợi hại, hay là thương pháp của Tôn Tượng Tông lợi hại?” Thiệu Ngọc Kinh cười nói: “Ngươi đoán xem, vị Trần đại nhân tuổi còn trẻ đã có tam phẩm huân giai này, luyện lại là thương pháp của ai?”

Trong lòng Ôn Thực lộp bộp một tiếng.

...

Trên lôi đài.

“Trần đại nhân!”

Ôn Thu Thực vác song đao trên vai, cười nhạo nói: “Kết cục của Đường Doanh Khoa ngươi cũng đã thấy rồi chứ? Khuyên ngươi đợi lát nữa sớm hô nhận thua, nếu không, ta lo lắng tướng quân giám khảo không kịp cứu ngươi!”

Trần Tam Thạch cảm thương mà đứng, trầm mặc không nói.

Đôi mắt hấn sâu thăm vô cùng, không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào từ đó, khiến cho cả người đều có vẻ lạnh lùng.

“Dùng!”

Tiếng chiêng đồng vang lên.

“Giả vờ cao thâm, ta xem ngươi có bao nhiêu phần...”

Ôn Thu Thực còn chưa nói xong, đã thấy một tia hàn quang lóe lên, trong nháy mắt, trường thương đã đến trước mặt hấn, rõ ràng chỉ là một món binh khí mảnh dài, nhưng trong mắt hấn, lại nhìn thấy một con cự mãng màu máu há cái miệng lớn như chậu máu, mang theo cơn thịnh nộ điên cuồng, thôn phệ mà đến!

Hợp Nhất Thương Pháp, Cuồng Bất Khả Chống!

Đợi đến khi Ôn Thu Thực hồi phục lại tinh thần từ cơn chấn động, đã sớm mất đi cơ hội ra tay trước, chỉ có thể không ngừng dùng song đao trong tay để đỡ đòn phòng thủ, dốc hết toàn lực ngăn cản con cự mãng màu máu lao đến mình.

Đặc tính của Phách Nguyệt Đao Pháp là một tầng lực mạnh hơn một tầng lực, thẳng cho đến khi khí huyết cạn kiệt, cần một phương pháp tự lực cùng loại để đạt đến trạng thái bật hết hỏa lực!

Nhưng trong tình huống hiện tại, hấn căn bản... ngay cả chiêu thức đầu tiên của Phách Nguyệt Đao Pháp cũng không thể thi triển ra, đối phương, muốn trực tiếp giết chết hấn!

Trước đó hấn vẫn một mực luận võ, lúc này đích thân giao thủ mới hiểu được, đối phương có thể đi đến đây, đâu phải dựa vào vận may gì!

Thương pháp này...

Ôn Thu Thực sau khi mất đi tiên cơ, lại không thể tìm thấy bất kỳ cơ hội phản kích nào.

Không chỉ như vậy.

Thương pháp của người này cũng có tính chất tương tự Phách Nguyệt Dao Pháp, một thương so với một thương càng thêm hung mãnh, Ôn Thu Thực thậm chí xuất hiện ảo giác, cảm thấy con cự mãng màu máu trước mắt càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một đầu thôn thiên cự mãng!

Nhận thua!

Chỉ sau hai hiệp ngắn ngủi.

Ôn Thu Thực nhanh chóng chấp nhận một sự thật.

Hắn, vậy mà không phải là đối thủ!

Nhận thua là được, dù sao lúc đầu cũng không có ý định tranh đoạt ngôi vị quán quân.

Giao người này cho thể tử xử lý là được!

“Vù!”

Một cơn gió lạnh thổi qua trước mặt.

Lô Diệp Thương tìm được một sơ hở cực kỳ nhỏ, lóe lên trước mặt hắn.

Lúc đầu, Ôn Thu Thực không biết mình bị thương ở đâu, cho đến khi trong miệng đột nhiên trở nên nóng rát, máu ầm chảy đầy cằm, cơn đau dữ dội chậm chạp truyền đến.

“U... ư!!!”

Miệng cùng với lưỡi của hắn, vậy mà bị một thương vừa rồi đâm cho nát bét, máu chảy như suối, đã không còn cách nào mở miệng nói chuyện, kể cả hô lên hai chữ “nhận thua”.

...

“Khuyến tử ngược lại là rất có nghị lực!”

Ôn Thực cảm thán nói.

Khảo trường tuyển phong không phải chợ bán thức ăn, đương nhiên không phải ai cũng vào được, ngay cả Võ Thánh cũng không được phép tùy tiện tới gần.

Hai người Ôn Thực và Thiệu Ngọc Kinh, đều là nhất thời nảy ra ý định tới đây, không đến khu vực quan chiến chuyên dụng, bị đông đảo giáp sĩ dùng trường mâu ngăn lại, chỉ có thể nhìn từ xa.

Vừa hay, Ôn Thu Thực lại quay lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy chính diện xảy ra chuyện gì.

Chỉ nhìn ra thương pháp của Trần Tam Thạch vô cùng sắc bén, rất nhanh chiếm thượng phong trong trận tỷ thí này, hơn nữa còn xuất hiện dấu hiệu thiên về một bên.

Nhưng Ôn Thu Thực cũng không hề từ bỏ, vẫn còn đang khổ sở chống đỡ.

Ôn Thực phân tích nói: “Thương pháp này quả thật không giống mấy bộ thương pháp phổ biến trong quân ngũ, cảm giác giống như tập hợp sở trường của các nhà, dung hợp sáng tạo ra thương pháp mới, là thương pháp do Tôn Tượng Tông sáng tạo?”

“Nhưng vấn đề là, tuyển phong còn chưa kết thúc, hấn lấy đâu ra thương pháp? Chẳng lẽ Tôn Tượng Tông đã sớm để mắt tới hấn rồi?”

“Tên thanh niên họ Trần kia và công tử Tôn gia quan hệ tốt, học chút thương pháp cũng bình thường thôi, chẳng có gì to tát cả.”

Chương 282: báo thù

Những thiên tài này, ai mà học công pháp bình thường chứ.

“Ừm, tiểu tử nhà ta thua cũng không oan.”

Ôn Thực nhìn vị Đốc Sư già nua trên tường thành: “Ngay cả Võ Thánh như chúng ta, khi tuổi già sức yếu thì thực lực cũng sẽ giảm sút rất nhiều, đều nói ông ta sắp chết rồi, sao còn có thể một chiêu giết chết Ninh Trường Quân? Ninh Trường Quân đó, còn mạnh hơn cả ngươi và ta! Chúng ta còn phải tiếp tục nhìn ông ta bao lâu nữa?”

Quân nhu của Bát Đại Doanh, một phần tương đối lớn là cần bọn họ quyên góp, hơn nữa còn là con số khổng lồ.

Cộng thêm việc quản lý chặt chẽ, các khoản thu nhập của bọn họ cũng sẽ giảm xuống.

Có thể nói, Bát Đại Doanh mỗi khi đến một nơi, không ai là không hận Tôn Tượng Tông.

Nhưng hận cũng vô dụng, chỉ có thể hận trong lòng, mong đối phương mau chóng chết đi.

“Trước tiên đừng nói chuyện này nữa.” Thiệu Ngọc Kinh nói: “Lệnh lang mà tiếp tục đánh nữa thì sẽ chết đấy, còn không nhận thua?”

...

“Ư ư ư... Ta...”

Ôn Thu Thực muốn hô lên hai chữ “nhận thua”, nhưng dù thế nào cũng không làm được, miệng hấn nát bét, răng vỡ vụn

như cát lẫn với máu đặc không ngừng phun ra, dù liều mạng dùng song đao đỡ đòn, sơ hở vẫn cứ càng lúc càng nhiều.

“Phập!”

“Phập!”

Mỗi một lần sơ hở của hắn, đều sẽ bị bắt lấy một cách chính xác, trên người liền thêm một lỗ máu, dù không phải chỗ hiểm, cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Một người sống sờ sờ có thể chịu đựng được bao nhiêu nhát đâm?

Ôn Thu Thực thậm chí còn không có cơ hội chạy trốn nhảy xuống khỏi đài, một khi hắn dừng lại, chỉ có một chữ “chết”, chỉ có thể không ngừng chịu đựng đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết “ư ư a a”, hy vọng thông qua cách này để người khác nhìn ra ý định nhận thua của hắn từ đó được cứu.

...

“Nhận thua!” Ở ngoài sân, Ôn Thực lớn tiếng hét lên: “Dừng tay, nhận thua, chúng ta nhận thua!”

Không ai để ý.

Hắn muốn vào sân, kết quả lại bị một loạt trường mâu ngăn lại.

“Ôn Trang chủ, không ai có thể nhiễu loạn trật tự tuyên phong!”

“Vị tướng quân này.” Ôn Thực chỉ vào lôi đài, đường đường một vị Võ Thánh nói chuyện mà giọng điệu lại vô cùng hoảng loạn: “Con ta đang nhận thua, hắn đã nhận thua rồi, mau lên kéo bọn hắn ra!”

“Nói bậy.” Một vị tướng quân Thông Mạch lớn tuổi nói: “Con trai ngài rõ ràng đang dốc toàn lực chiến đấu, đúng là

một hảo hán kiên cường, Ôn Trang chủ là người làm cha, đừng có làm hư con trai.”

“Miệng!”

Hai người trên lôi đài thay đổi phương hướng.

Ôn Thực cuối cùng cũng nhìn thấy mặt con trai máu thịt be bét, gào lên: “Hắn không thể kêu lên nhận thua, mau cứu người, nhanh lên!”

“Ồ?” Lão tướng quân nheo mắt nhìn qua, không nhanh không chậm nói: “Hình như đúng là vậy.”

...

Lôi đài đánh đến tình trạng này, những người xem cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

“Chậc!” Hậu công công xem đến nhập tâm, tấm tắc nói: “Vị Trần đại nhân này ngược lại là có ý tứ, làm cho đôi phương bị thương ở miệng không thể kêu lên, liền có thể tiếp tục đánh, hắn đây là chuẩn bị giết người!”

“Còn trẻ tuổi mà đã tàn nhẫn như vậy.” Bùi Thiên Nam nhận xét: “Trần đại nhân quả thật là một nhân tài dẫn binh, nhưng có phải có chút quá phận không?”

“Quá phận?” Hậu công công cười lạnh nói: “Bùi đại nhân lúc này không nhìn thấy, Ôn Thu Thực đối với Đường Doanh Khoa cũng là hạ sát thủ sao?”

“Ồ?” Bùi Thiên Nam nói: “Ý của Hậu công công là, Trần đại nhân đang báo thù cho công tử của Đường đại nhân?”

“Đúng vậy!” Hậu công công gật đầu.

Đường Doanh Khoa đang ở góc diễn võ trường khăn cấp xử lý vết thương, hắn nào có thể không nhìn ra, đồng tử không ngừng run rẩy, nhất thời không nói nên lời.

“Đường huynh, người có thấy không!” Bạch Đình Chi hưng phấn nói: “Trần tướng quân đang báo thù cho người! Người phải nhớ kỷ ân tình này!”

.....

“Dừng tay!”

Vị tướng quân phụ trách giám khảo cuối cùng cũng xác nhận, vị thiếu trang chủ của Phách Nguyệt Sơn Trang này ú ớ nói muốn nhận thua kết thúc, hấn vội vàng chạy tới.

“Ú ớ ——”

Chiêu thức của Ôn Thu Thực hoàn toàn rối loạn, không nghe rõ hấn đang nói gì, nhưng có thể nghe ra rõ ràng tiếng khóc, trên người trừ những bộ vị yếu hại, có tới bảy tám cái lỗ máu!

Mà từ lúc bắt đầu tỷ võ đến giờ phút này.

Chỉ mới vẹn vẹn qua ba hiệp, cũng chính là thời gian vài lần hít thở sâu.

Những người khác tại thời điểm này có thể phản ứng lại, đã coi như là nhanh rồi.

Trần Tam Thạch nhìn thấy vị tướng quân giám khảo đang tiến về phía hấn, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể lại một lần nữa tăng tốc cuộn cuộn, dưới Bàn Huyết cực hạn gia trì, lực lượng và tốc độ của cây trường thương trong tay lại tăng lên một bậc.

Thực lực của tên Ôn Thu Thực này thật sự không tồi, từ khi hấn tập võ đến nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy giết người lại khó khăn như vậy, hai thanh đao luôn có thể bảo vệ những bộ vị yếu hại vào phút cuối cùng, nhưng tính toán ra, thời gian cũng đã gần đủ, chỉ cần nhanh thêm một chút nữa!

Chương 283: nhắc nhở

“Trần đại nhân, ngươi điên rồi!”

Gần đó cũng có không ít tướng lĩnh tuyến phong bị loại đang quan chiến, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Nhất định phải giết người?

Hắn không sợ sao?

“Cha của Ôn Thu Thực là trang chủ của Phách Nguyệt Sơn Trang, là Võ Thánh!”

“Trần đại nhân, thu tay lại đi!”

Trên lôi đài đao kiếm không có mắt, sống chết đều không cần chịu trách nhiệm.

Nói thì nói như thế.

Nhưng thực tế, có mấy ai dám thật sự liều mạng?

Kẻ có bối cảnh hùng hậu, căn cơ thâm sâu, trên cơ bản sẽ không bị thương nặng, cho dù đối thủ mạnh hơn cũng sẽ cố gắng nương tay. Còn kẻ không có chỗ dựa, lại chẳng có nhiều kiêng dè, thường phải đối mặt với đối thủ toàn lực ứng phó.

Vị Trần đại nhân này...

“Đúng là tên điên!”

Nghiêm Trường Khanh nhìn mà tim đập thành thịch.

Trên lôi đài.

Cổ tay trái phải của Ôn Thu Thực như bị rắn độc cắn, gân tay bị cắt đứt, không thể nắm chặt song đao nữa, tự nhiên mất đi chỗ dựa cuối cùng để bảo toàn tính mạng.

Hắn giơ hai tay lên, định quỳ xuống cầu xin.

Đáng tiếc.

Hắn còn chưa có cơ hội quỳ xuống.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

“Phập!”

Lô Diệp Thương đến đích trước khi đối phương kịp quỳ xuống, xuyên qua tim Ôn Thu Thực, máu nóng phun ra, bắn tung tóe trong không trung, tựa như một đóa sen máu nở rộ.

“Ầm!”

Tay vị tướng giám khảo nắm chặt cán thương.

Đáng tiếc, đã quá muộn.

Dưới sự chống đỡ của trường thương, thân thể Ôn Thu Thực cứng đờ trong tư thế muốn quỳ nhưng chỉ quỳ được một nửa, đầu rũ xuống bất lực, máu theo cằm chảy xuống, vì quá đặc nên không nhỏ xuống đất ngay mà cứ lơ lửng giữa không trung, cả người nghiêng nhiên đã là một xác chết.

“Người...” Vị tướng quân giám khảo nhìn người cầm thương, sắc mặt có chút phức tạp: “Hắn đã nhận thua rồi, người còn ra tay tàn độc.”

“Tướng quân, hắn đâu có hô lên đâu.” Trần Tam Thạch mặt mũi tràn đầy mờ mịt: “Hành động của ta, không tính là phạm quy chứ?”

“Không tính.” Vị tướng quân giám khảo ngược lại nở nụ cười: “Không hô thì chết cũng không tính phạm quy.”

Trước đó.

Khi Đường Anh Kha hô “nhận thua”, cũng là lúc hắn phụ trách ra hiệu dừng cuộc tỷ thí.

Người ta đã rõ ràng hô lên.

Tên họ Ôn kia cũng chẳng cho hắn chút mặt mũi nào.

Chết rồi, đáng đời!

Chỉ có thể nói là tự làm tự chịu, không sống nổi.

Tướng quân giám khảo buông tay, thậm chí còn lười để ý đến thi thể, quay người nhảy ra, coi như chẳng liên quan gì đến mình.

“Con ta!!!”

“Ầm ầm ——”

Từ xa.

Ôn Thực một chương đánh bay trường mâu trước mặt, định xông lên võ đài, nhưng lại bị một bức tường người mới chặn lại. Bên cạnh hắn, một thân ảnh cao lớn như núi xuất hiện.

“Lữ Tịch!!” Ôn Thực cứng đờ dừng bước, không tiến thêm, giọng run run: “Con ta, hắn giết con ta!”

“Lệnh lang không hô nhận thua.” Lữ Tịch mặt không đổi sắc: “Giám khảo cũng đã ra tay cứu, mọi việc đều đúng quy củ, chúng ta không thiên vị bất kỳ ai, mong Ôn trang chủ đừng làm loạn.”

“A! Ta phải giết hắn!” Ôn Thực gào lên: “Lữ Tịch, ngươi nhất định phải cản ta?!”

“Chỉ chết một đứa con trai thôi, ngươi kích động cái gì?” Lữ Tịch nhíu mày, giọng đầy vẻ không kiên nhẫn: “Ngươi không phải còn hai đứa con trai sao, đứa út còn là thể chất Võ Thánh, bồi dưỡng lại là được. Quy củ là quy củ, khuyên ngươi

đừng làm ra những chuyện khiến bản thân hối hận, đến lúc đó ta muốn giúp cũng không giúp được.”

“Người...”

Ôn Thực mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hấn nhìn Tôn Tượng Tông trên tường thành không có phản ứng gì, lại nhìn Lữ Tịch, cuối cùng chỉ có thể đâm ra một quyền, đánh nát một cột đá không lồ cao mấy trượng bên rìa diễn võ trường.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, bên trong thanh âm mang theo mỉa mai: “Lữ Tịch, người không cần dọa ta! Người nên lo cho bản thân mình trước đi! Người làm Võ Thánh bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc là không thể đột phá, hay là Tôn Tượng Tông không dạy cho người? Giờ đây, kỳ tuyển phong cuối cùng này lại truyền cho người khác, người còn đứng đây làm chó cho ông ta?!”

“Chuyện này, không cần Ôn trang chủ phải bận tâm.” Lữ Tịch nhắm mắt lại: “Người đâu, đem thi thể Ôn công tử đến cho Ôn trang chủ.”

“Rõ!”

“Bịch!”

Thi thể máu me đầm đìa được đặt ở trước mặt.

“Đã đến tham gia tuyển phong, chính là muốn nhập ngũ, nhập ngũ thì làm gì có chuyện không chết người, đây là điều mà mỗi người nên chuẩn bị từ sớm.”

Vị lão tướng khinh bỉ nói: “Ôn trang chủ, đừng để chúng ta coi thường người.”

“Lão Ôn.” Thiệu Ngọc Kinh vỗ vai hắn: “Bình tĩnh, nhị lang, tam lang nhà người còn đang đợi người trở về, đi thôi.”

Ôn Thực lại đâm xuống đất mười mấy quyền nữa, hung hăng nhìn Trần Tam Thạch trên đài, rồi mới ôm thi thể trưởng

tử xoay người, bước từng bước nặng nề rời đi.

Ở lối đi quân thành, hắc lại bị một chiếc xe lăn ngăn lại.

“Phòng Thanh Vân?” Ôn Thực chất vẫn: “Người lại muốn làm gì?”

“Đến nhắc nhở Ôn trang chủ một việc.” Phòng Thanh Vân từ tốn nói: “Theo quy củ, người ở trong âm thầm cũng là không thể tiến hành bất luận trả thù gì, bằng không mà nói...”

Chương 284: Đáng hận

“Ta biết, không cần người nói!” Ôn Thực nghiêng răng nghiêng lợi: “Tránh ra!”

“Nói miệng thì vô dụng.” Phòng Thanh Vân ung dung nói: “Trong khoảng thời gian tới, Trần Tam Thạch bao gồm cả gia quyến của hắn, dù chỉ là một nha hoàn trong phủ, nếu có người gặp chuyện không may, Ôn trang chủ tốt nhất nên đưa ra bằng chứng đầy đủ, chứng minh mình trong sạch, nếu không, khó tránh khỏi bị điều tra.”

“Đây là ý của Tôn Tượng Tông? Ông ta... lại bảo vệ người này như vậy?!” Ôn Thực mặt mày méo mó: “Làm sao, chẳng lẽ gần đây có người khác muốn giết hắn, ta còn phải làm hộ vệ cho hắn hay sao!”

“Điều này thì phải xem Ôn trang chủ nghĩ như thế nào.” Phòng Thanh Vân liếc nhìn diễn võ trường: “Tóm lại, quy củ là vậy, nếu như là bởi vì con trai của Võ Thánh mà liên lụy vào trả thù, sau này cũng không cần nói gì đến thưởng phạt phân minh, giải tán đi là vừa, đây là căn bản đặt chân của Bát Đại Doanh chúng ta, người nên hiểu rõ.”

“Cuối cùng nói thêm một câu, sư phụ ta hai năm nay tâm trạng có chút bất ổn, cho nên...”

“Ta, biết rồi.”

Ôn Thực khó khăn lắm mới thốt ra được mấy chữ.

Hắn có thể làm gì?

Là Võ Thánh thì đã sao?

Đặt ở nơi khác, Võ Thánh đích thật là thánh nhân!

Nhưng ở cái chôn này, nơi đóng quân của Bát Đại Doanh, quả thật... chẳng là cái thá gì!

Chỉ có thể trông chờ vào Tôn Tượng Tông sớm chết, để trả lại cho thiên hạ một khoảng trời thái bình yên ổn.

Trên võ đài, Trần Tam Thạch thở ra một ngum trọc khí.

Sự tình đã đến nước này, người này, hắn nhất định phải giết.

Cho dù không giết, ít nhất cũng phải đánh đối phương trọng thương.

Tên họ Ôn này sau khi xuống đài, chắc chắn sẽ còn không ngừng gây phiền phức cho hắn, thậm chí có thể tìm đến người nhà hắn. Chẳng lẽ cứ nhẫn nhịn mãi?

Nếu đã sớm muộn gì cũng phải giết.

Tốt nhất là giết ngay trên võ đài!

Giết một cách quang minh chính đại.

Như vậy, ít nhất lão cha Võ Thánh của đối phương sẽ không dám công khai trả thù, thế là đủ rồi.

Đã âm ỉ đến mức này, còn lo lắng gì chuyện đắc tội người khác.

Vòng thứ tư của tử võ cũng nhanh chóng kết thúc.

Không biết từ lúc nào, Trần Tam Thạch đã đi đến trận chung kết cuối cùng.

Trước trận đấu cuối cùng, còn có hai canh giờ để nghỉ ngơi.

Trần Tam Thạch tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 329/2000】

Tu luyện mấy ngày gần đây, cộng thêm trận đấu hôm nay, tất cả đều đang nhanh chóng tăng độ thuần thực, chỉ là vẫn còn rất xa mới đạt tới Luyện Tạng đại thành.

Không lâu sau khi hấn phân thắng bại, hai người còn lại ở bán kết cũng phân định thắng thua.

Do Lộ Thu Hoa bị thương trước, thể tử Tào Thiệp cơ bản không tổn quá nhiều sức lực đã chiến thắng.

“Hấn, đã giết Ôn Thu Thực?”

Khi biết được tin tức, lửa giận của Tào Thiệp không kìm nén được mà bùng nổ: “Giết người của bản thể tử, xem ra, hấn thật sự không coi ta ra gì. Nhận hai đạo thánh chỉ, liền thật sự xem mình là trọng thần triều đình, nói cho cùng cũng chỉ là tam phẩm mà thôi!”

“Thể tử, hấn quá kiêu ngạo, chúng ta giết hấn thì được, hấn dựa vào cái gì mà giết người của chúng ta!”

Doãn Hàn Văn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, càng nghĩ càng thấy căm hận: “Ngài vừa rồi không có ở đó xem tỷ võ, hấn vì để có đủ thời gian giết Ôn huynh, thậm... thậm chí còn dùng thương đâm nát miệng Ôn huynh trước... thể tử, hôm nay hấn dám giết Ôn Thu Thực, ngày mai hấn sẽ dám giết ta! Về sau nữa... hấn tạo phản cũng không phải là không có khả năng.”

“Thể tử, tên này không thể giữ lại được, sau này ắt sẽ là mối họa lớn cho Đại Thịnh triều ta!”

“Đáng hận, đáng hận!”

“Vừa rồi nếu là ta, cho dù không thể giết hấn, cũng có thể thắng được trận lôi đài này, ai ngờ ở trên núi lại trúng một mũi tên bị thương.”

Doãn Hàn Văn cũng là Luyện Tạng viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đến Hóa Kinh.

Lúc đó ở trên núi nắp sau cây, hoàn toàn không có phòng bị, cho nên mới trúng tên.

“Người nói rằng hãn không đến năm hiệp đã giết chết Ôn Thu Thực?” Tào Phiền bình tĩnh lại, càng thêm tò mò về chi tiết quá trình: “Người kể kỹ cho ta nghe, thương pháp của hãn là như thế nào?”

“Ta nhận không ra, không giống với bất kỳ thương pháp nào trong quân đội Đại Thịnh.”

Doãn Hàn Văn cẩn thận hồi tưởng, nhưng với nhãn lực của hãn rất khó kể lại toàn bộ: “Thế tử, không cần thiết đâu, với thực lực của ngài, dù thế nào cũng có thể dễ dàng nghiền nát hãn, cần gì phải tìm hiểu thương pháp của hãn?”

“Lôi đài cũng như chiến trường, ra trận giết địch, há có thể khinh địch?”

Tào Phiền dù sao cũng là con cháu hoàng tộc, trên người mang theo sự ngạo nghễ bẩm sinh, từ địa vị mà khinh thường người khác là chuyện bình thường, nhưng không có nghĩa là hãn sẽ khinh địch, hai điều này không hề mâu thuẫn.

Chương 285: không ổn lắm

Hắn trầm giọng nói: “Tên này đi đến được bây giờ, tuyệt đối không phải dựa vào vận may, thương pháp của hắn nhất định không tầm thường.”

“Mặc dù trên lý thuyết, ta có ưu thế về cảnh giới so với hắn, nhưng tốt nhất vẫn nên biết người biết ta, tránh để bị lật thuyền trong mương.”

“Thế tử quả là bậc đế vương!” Doãn Hàn Văn khổ não nói: “Chỉ là ta thật sự nhìn không ra.”

“Ừm.” Tào Phiền không trách cứ, nhìn về phía Bùi Thiên Nam trên tường thành, tự nói với mình: “Giá như Bùi Tuần Phủ có thể giải thích cho ta một chút thì tốt rồi.”

Cảnh giới Võ Thánh, nhìn xuống các võ giả cảnh giới thấp hơn, cơ bản là có thể nhìn thấu, cho dù công pháp tu luyện có tinh diệu đến đâu cũng vậy, ít nhất có thể hiểu được đại khái đường lối của đối phương, khi thực chiến sẽ không luống cuống tay chân, có thể bình tĩnh tìm kiếm sơ hở, tìm cơ hội chiến thắng.

Chỉ tiếc, hắn không dám đi tìm, sợ để lại ấn tượng xấu cho Tôn Tượng Tông, trước khi có được phương pháp đột phá phía trên Võ Thánh, luôn phải cung kính.

“Thôi vậy!” Tào Phiền chống Thanh Long Yển Nguyệt Dao: “Ta cẩn thận một chút là được, dù sao vẫn có ưu thế về cảnh giới, chiến thắng vẫn không thành vấn đề.”

Hắn vốn định tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, thì một tên giáp sĩ đi đến trước mặt, nói nhỏ: “Thế tử điện hạ, tướng quân mời

ngài qua, nói...”

“Ồ?”

Tào Phiền mắt sáng lên, lập tức đi theo giáp sĩ rời đi.

...

“Thật không ngờ.”

“Ban đầu, ta còn tưởng rằng trận tỷ thí cuối cùng sẽ là giữa thể tử và Lộ Thư Hoa.”

“Kết thúc rồi.”

Bùi Thiên Nam trầm giọng nói: “Vị Trần đại nhân này cho dù vô địch cùng cảnh giới, cũng không thể là đối thủ của thể tử. Khoảng cách giữa Luyện Tạng tiểu thành và viên mãn, không khác gì Luyện Huyết so với Luyện Cốt. Trận tỷ thí cuối cùng này, kỳ thật có tỷ thí hay không cũng như nhau, hướng chỉ cuối cùng còn có sờ cốt.”

“Xem ra không còn gì đáng xem.” Hậu công công nói.

“Lão phu cho rằng, vượt cảnh giới chiến thắng, lẽ ra nên được tính ngang với hai Giáp đẳng.” Tôn Tượng Tông đột nhiên lên tiếng: “Hai vị nghĩ sao?”

“Vốn nên như vậy.” Bùi Thiên Nam sáng khoái nói: “Trần đại nhân nếu thật sự có thể thắng thể tử, tính cho hẳn hai Giáp đẳng thì đã sao.”

“Không sai.” Hậu công công phụ họa nói: “Nhưng nếu tính như vậy, sau sờ cốt, chẳng phải cả hai đều có sáu Giáp đẳng, thành tích ngang nhau? Mà quán quân chỉ có một?”

Tôn Tượng Tông nói: “Vậy thì nhận hai người.”

“Hai người, Đốc Sư đại nhân, e rằng không ổn lắm?” Bùi Thiên Nam dùng ngữ khí hỏi ý kiến nói: “Quán quân tuyển phong, kỳ thật chủ yếu nhất là phân phối tài nguyên, quán

quân tuyển phong những năm qua, đều được cung cấp đủ loại bảo dược quý hiếm.”

“Những bảo dược này, động một tý chính là mấy trăm năm gần ngàn năm, hái một gốc liền thiếu đi một gốc, ngay cả triều đình cũng rất khan hiếm, làm sao có thể phân ra phần thứ hai?”

Quán quân tuyển phong những năm qua, đúng là đệ tử chân truyền của Độc Sư, nhưng chẳng phải cũng là nhân tài được triều đình dốc sức bồi dưỡng, hơn nữa đều hướng tới mục tiêu Võ Thánh, ít nhất cũng là đại tướng cánh giới Huyền Tượng mà bồi dưỡng sao.

Vì vậy, còn có một quy tắc bất thành văn.

Sau tuyển phong, đệ tử nội môn cũng có cơ hội tiếp tục cạnh tranh với quán quân, về mặt quân công, cánh giới, vân vân.

Logic rất đơn giản.

Đây là quân đội của triều đình, không phải đệ tử tông môn.

Trong giang hồ tông môn, chỉ cần tông chủ thích đệ tử đó, lại có thể trấn áp được các trưởng lão, thì có thể tùy ý cấp tài nguyên, cho dù sau này chứng minh là kẻ vô dụng cũng không sao.

Nhưng quân đội thì không thể, quân đội là phải đánh trận.

Nhận được tài nguyên tương ứng, thì phải có công hiến tương ứng.

Nếu cầm những tài nguyên tốt nhất, mà hoàn toàn không thể phát huy tác dụng tương ứng, thì sẽ có thể bị thay thế, bị đệ tử nội môn có tư chất tốt hơn thế chỗ.

Điều này đối với các thủ tịch chân truyền và đệ tử nội môn cũng là một loại thúc đẩy và khích lệ, người ta không thể chỉ

dựa vào công trạng đã có mà sống.

Những trường hợp thay thế thành công, trước đây không phải là không có.

Thang Nhược Sơn trước đây tuyển phong chính là đệ tử nội môn, lúc đó vị trí thủ tịch chân truyền ngạo mạn hồng hách, sau lại đánh thua trận, liền bị hấn thay thế.

Ngoài ra, tuyển phong tranh tài, chỉ có thể đánh giá võ lực, không thể đánh giá nhân phẩm, nhân phẩm về sau cũng là yếu tố then chốt người có thể trở thành chân truyền hay không.

Đã từng có một vị quán quân tuyển phong, mới nhập môn một năm, đã bắt đầu làm chuyện cướp đoạt dân nữ, vị trí đương nhiên cũng bị người khác thay thế.

Dù nói thế nào, tài nguyên có hạn, chỉ có một người có thể trở thành chân truyền.

“Ta đã già rồi, lần cuối cùng thu nhận đồ đệ, nhận thêm một người thì có sao đâu?” Tôn Tượng Tông thản nhiên nói: “Hơn nữa, ai thiếu thuốc dùng, còn có thể thiếu người của nhà họ Tào sao?”

Chương 286: Vậy phải làm sao?

“Xem ra Tôn Đốc Sư, rất thích vị Trần đại nhân này.”

Bùi Thiên Nam dù sao cũng là cảnh giới Võ Thánh, từ sớm đã nhìn ra thương pháp kia không phải là ba bộ thương pháp phổ biến trong quân đội, ngay cả trên giang hồ cũng chưa từng có, là một bộ thương pháp hoàn toàn mới.

Trên thế giới có mấy người có thể tự sáng tạo công pháp, trong đó lại có ai dùng thương?

Nghĩ một chút, liền hiểu được.

Bùi Thiên Nam cũng không phản bác, cười nói: “Cứ làm theo lời Đốc Sư đại nhân nói, hợp tình hợp lý.”

“Hợp lý, quả thật hợp lý.” Hậu công công cũng gật đầu: “Có thể vượt cấp đánh thắng đối thủ, nếu như đạt được thành tích giống như đánh đối thủ cùng cảnh giới, ngược lại sẽ có vẻ không công bằng.”

Hai người bọn họ vừa nói, thần sắc đều vô cùng thoải mái.

Đốc Sư đại nhân có thích cũng vô dụng, chênh lệch về thực lực bày ra rõ ràng ở đó.

Luyện Tạng tiểu thành năm giữ Cửu Long Chi Thể, đối phó với Luyện Tạng đại viên mãn năm giữ Long Tâm Hổ Cốt, căn bản không có khả năng thắng được.

Cho dù là Tôn Tượng Tông, cũng không thể chơi xấu.

Gần đến trận tỷ võ cuối cùng, trên diễn võ trường dần trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều rất mong chờ trận tỷ võ này.

Ngay cả mấy vị chủ tướng, chỉ cần có thời gian rảnh cũng đều đến.

Dù sao ai thắng, tiếp theo sẽ là sự đệ của bọn họ.

Về danh nghĩa, bất kể là nội môn, ngoại môn hay chân truyền, trong âm thầm đều có thể gọi nhau là sư huynh đệ, nhưng chỉ có thủ tịch chân truyền mới có thứ tự xếp hạng.

Tôn Bất Khí đi tới đi lui, lòng bàn tay đều là mồ hôi: “Có thể thắng không?”

“Khó lắm!” Mông Quảng Tín nói thẳng: “Tào Phiền tuy tự cao tự đại, nhưng luyện võ rất chăm chỉ, lại không phải kẻ khinh địch, vị Trần sư đệ kia, phần thắng rất nhỏ.”

“Vậy phải làm sao?” Tôn Bất Khí lo lắng nói: “Chẳng lẽ, thật sự để Tào Phiền làm đồ đệ của cha ta?”

Hắn ngày thường lười biếng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Ân oán giữa Tôn gia và Tào gia, hắn chẳng lẽ không biết?

Nhưng quy tắc của tuyển phong là như vậy, người đoạt giải sẽ được chân truyền.

Lần này Tào gia, có vẻ như muốn nuốt trọn Tôn gia.

“Thất sư huynh!”

Tôn Bất Khí đi đến trước mặt vị sư huynh mặt trắng gầy yếu, mặc cẩm y, ẩn ẩn có chút đặc thù nam thân nữ tướng: “Người có muốn nghĩ một chút biện pháp không?”

Thất sư huynh Diệp Phượng Tu nhắm mắt không nói.

“Nhị sư huynh!”

“Tuy ta cũng ghét Tào gia, nhưng cảnh giới bày ra ở đó, lại có thể làm gì?” Nhị sư huynh thân hình phát tướng, nhìn như chưởng quỹ tửu lâu: “Ta không có biện pháp.”

“Cửu tử!”

Cửu tử Vinh Diễm Thu, là ngoại trừ Tôn Ly con gái của Đốc Sư, dưới trướng Đốc Sư, là đệ tử nữ giới duy nhất, càng là nữ tướng hiếm thấy trên thế gian.

Nhìn bề ngoài, nàng ước chừng ba mươi, rõ ràng là người trong quân ngũ, lại trang điểm đậm, ăn mặc cũng rất lòe loẹt, nàng nghịch một đóa hoa mai trong tay: “Tiểu sư đệ này nhìn cũng tuần tú, Cửu tử cũng thích, chẳng qua tử thật sự không có bản lĩnh này, cũng luôn không thể lên đài giúp gian lận chứ?”

“Không bằng, đệ đi cầu đại ca, hẳn hiểu biết nhiều, nói không chừng có cách phá đảo pháp của Tào Phiền.”

“Đại sư huynh...” Tôn Bất Khí tìm một vòng, cũng không thấy bóng dáng vạm vỡ như núi của Lữ Tịch: “Thôi, tìm hẳn, hẳn cũng sẽ không giúp.”

“Đệ ta đi!” Cuối cùng, vẫn là lão ngũ Mông Quảng Tín đứng ra, hùng hùng hổ hổ nói: “Ta cũng không muốn xưng huynh gọi đệ với người Tào gia, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn, buồn nôn!”

Vinh Diễm Thu hô: “Tên hòa thượng chết tiệt, ngươi đừng có làm hại người ta.”

Hôm nay là trận cuối cùng tuyển phong.

Mấy người bọn họ vừa hay ở gần Lương Châu, đều là cố ý chạy về xem.

“Trần Tam Thạch!”

Trần Tam Thạch đang nhắm mắt dưỡng thần, bị người ta gọi tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy một hòa thượng đầu trọc để râu quai nón, nhưng lại mặc giáp trụ.

Hắn nghe Tôn Bất Khí nhắc tới, người này là đệ tử thứ năm của Tôn Đốc Sư, tên là Mông Quảng Tín, từ nhỏ đã xuất gia

làm hòa thượng, sau đó phát hiện ra phật pháp không cứu được người, liền đầu quân tập võ.

“Bái kiến Mông tướng quân.” Vì lễ phép, Trần Tam Thạch đứng dậy chấp tay: “Tướng quân tìm ta có chuyện gì sao?”

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.”

Mông Quảng Tín liên tục niệm hai lần phật hiệu: “Bần tăng đến dạy người cách thắng họ Tào!”

Trần Tam Thạch hỏi: “Mông tướng quân, việc này không phạm quy chứ?”

“Phạm quy gì chứ? Chỉ đạo ở ngoài sân là rất bình thường, mấy trận trước rất nhiều người đều có trưởng bối đi theo, chẳng qua người không nhìn thấy thôi!”

Mông Quảng Tín cầm Nguyệt Nha Sạn trong tay: “Người học cho tốt ba mươi sáu đường ‘Tứ Bi Siêu Độ Trượng Pháp’ của ta, đảm bảo người có thể thắng họ Tào!”

Nói xong, hắn bắt đầu biểu diễn trụ công và sát chiêu ngay tại chỗ.

Mỗi chiêu đánh ra, cương khí gần như hữu hình đều để lại một cái hố lớn trên mặt đất, không bao lâu, phạm vi trăm bước đã trở nên lổm chổm, bụi bay mù mịt.

Chương 287: trêu chọc

“Cảm ơn hảo ý của Mông tướng quân.” Trần Tam Thạch muốn ngăn cũng không ngăn được: “Nhưng mà, làm gì có chuyện học ngay tại chỗ rồi dừng ngay, không còn kịp nữa rồi?”

“Cũng đúng.” Mông Quảng Tín sờ đầu trọc của mình: “Vậy thì, quên đi thương pháp của ngươi, dùng ba chiêu này của ta...”

“Hòa thượng!”

Một giọng nói có phần âm nhu vang lên.

Thất sư huynh Diệp Phượng Tu chạy tới, âm trầm mắng: “Hòa thượng, ngươi đừng có ở đây làm hại người ta! Thứ võ công của ngươi, không tu luyện tám năm mười năm căn bản không có hiệu quả.”

“Âm Dương Nhân, vậy ngươi nói còn có thể làm gì!” Mông Quảng Tín lớn tiếng nói: “Tào Phiền Long có Long Tâm Hồ Cốt, lại còn có chênh lệch cảnh giới ở, không mạo hiểm thì làm sao thắng?”

“Ngươi không cần để ý đến hắn, không có đầu óc.” Giọng nói của Diệp Phượng Tu không có chút nhiệt độ, nhưng lời nói ra lại rất có kiên nhẫn: “Tào Phiền luyện là 《Kim Ô Thiên Long Dao Pháp》, bộ đao pháp này là do Võ Tông Hoàng Đế đích thân sáng tạo, đặc điểm chỉ có một chữ, đó là liệt, cực độ liệt, cộng thêm thể chất hắn lại tốt, cùng cảnh giới cơ bản không có đối thủ. “

“Thực ra tên Lộ Thư Hoa kia, cho dù đi đến cuối cùng, cũng rất khó chiến thắng. “

“Đối với người mà nói, muốn thua không quá khó coi, cách tốt nhất là tìm một người cũng từng luyện 《Kim Ô Thiên Long Dao Pháp》 để tỷ thí với người, đáng tiếc bộ đao pháp này là bí pháp hoàng thất không bao giờ truyền ra ngoài. “

“Thế nên, chúng ta đều không giúp gì được cho người.”

“Hừ!” Mông Quảng Tín xoay chuỗi tràng hạt: “Âm Dương Nhân, hôm nay người nói nhiều thật đấy, còn nhiều hơn cả số lời người nói trong một năm cộng lại. Xem ra, người cũng không muốn để họ Tào thắng.”

Diệp Phượng Tu hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Mông Quảng Tín, khẽ gạt đầu với Trần Tam Thạch coi như động viên rồi bỏ đi.

“Đa tạ tướng quân.” Trần Tam Thạch chấp tay vái theo bóng lưng.

“Trần đại nhân.” Nghiêm Trường Khanh cũng đến tìm, lộ vẻ mặt lo lắng nói: “Người bỏ cuộc đi. Người đã giết Ôn Thu Thực, Tào Phiền e rằng không chỉ muốn thắng người mà còn tìm cơ hội lấy mạng người. Bây giờ dù người nhận thua cũng vẫn là một đệ tử nội môn.”

“Nghiêm huynh không cần phải lo lắng cho ta.” Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Ta tự có tính toán.”

Từ lúc ở Bà Dương, mục tiêu của hắn chính là tham gia tuyển phong, đạt được thành tích tốt. Đã khó khăn lắm mới đi đến một bước này, làm sao có thể bỏ cuộc.

Hơn nữa, dù hắn có bỏ cuộc, Tào Phiền cũng sẽ không buông tha cho hắn.

Và quan trọng nhất là.

Đao của Tào Phiền tuy mạnh.

Nhưng thương của hắn cũng đâu kém!

“Nói hay lắm!” Mông Quảng Tín hoan hô: “Phật tổ không độ kẻ hèn nhát!”

“Ài.” Nghiêm Trường Khanh thở dài: “Ta nhắc nhở lần cuối, vừa rồi ta thấy Tào Phiền rời đi. Rời đi vào lúc này, nói không chừng là đi tìm người chỉ điểm. Kẻ này bề ngoài có vẻ ngạo mạn nhưng thực ra tâm tư rất tỉ mỉ, sẽ không khinh địch cho người cơ hội đâu, tự cẩn thận đấy.”

Mấy người nói chuyện xong, thời gian nghỉ ngơi vừa đúng lúc kết thúc.

Bốn phía của diễn võ trường nổi lên tiếng trống trận.

Trần Tam Thạch và Tào Phiền lần lượt bước lên lôi đài.

Trận tỷ võ cuối cùng diễn ra trên lôi đài lớn nhất ở trung tâm diễn võ trường, chỉ riêng người đến xem đã có hơn năm vạn người, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

“Muội muội nhà ta cũng đến rồi.” Vinh Diễm Thu nhìn thấy sư muội mặc bộ trang phục màu đỏ rực, đưa tay véo má: “Da của muội, càng luyện võ càng mịn màng, suýt nữa thì véo ra nước rồi. Bình thường vụng trộm không ít lần dùng được liệu dưỡng da đắt tiền chứ gì?”

Tôn Ly cũng không né tránh, mặc cho đối phương hung hăng tấn công, bên trong thanh âm thanh lãnh mang theo lo lắng: “Các sư huynh sư tỷ, Tam Thạch sư đệ có thể thắng không?”

Nàng vừa mới tiễn Lan tỷ xong liền vội vàng chạy đến đây.

Các sư huynh sư tỷ đều lắc đầu.

“Ta nghe nói hần và Tào Phiền kết thù oán không đội trời chung.” Tôn Ly nhìn về phía võ đài: “Người này từ nhỏ đã là tính cách có thù tất báo, không thắng được cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.”

“Ồ~” Nghe thấy lời này, Vinh Diễm Thu trêu chọc: “Chẳng trách Tứ sư đệ nói tiểu sư muội nhà ta sắp lập gia đình, lúc đầu ta còn không tin, xem ra là thật rồi.”

“Lập gia đình?” Lúc đầu Tôn Ly không hiểu, sau khi nhận ra ý nghĩa trong lời nói liền vội vàng giải thích: “Cửu sư tỷ, tỷ, tỷ nói bậy bạ gì đó, hần là sư đệ của chúng ta, lại là ân nhân cứu mạng của ta, lo lắng chẳng phải là chuyện nên làm sao?”

“Hai việc này đâu có mâu thuẫn.” Vinh Diễm Thu ôm lấy vòng eo thon thả của Tôn Ly, thổi hơi thơm vào tai nàng nói: “Muội muội, muội ngại ngần cái gì, con gái lấy chồng chẳng phải là chuyện rất bình thường sao, tỷ tỷ nói cho muội biết, chuyện đó rất thú vị, một khi đã học được rồi thì sẽ luôn muốn...”

Chương 288: giao thủ

“Cửu tử!” Tôn Ly vốn không phải là người dễ xấu hổ, nhưng cũng bị nói đến đỏ mặt, nàng vội vàng tránh ra: “Tỷ, tỷ có thể đừng như vậy không.”

“Được rồi được rồi, mọi yên tâm đi.” Vinh Diễm Thu cũng không trêu chọc nàng nữa: “Có sư tỷ ở đây, lát nữa ta sẽ đích thân đi xem, đảm bảo không để Tào Phiền làm hấn bị thương dù chỉ một đầu ngón tay.”

Tiếng trống trận càng lúc càng dồn dập.

Trên tường thành, Bùi Thiên Nam và Hậu công công vô cùng hứng thú chăm chú nhìn xuống phía dưới, ngay cả Tôn Tượng Tông, người từ đầu đến giờ vẫn luôn như đang đến đây để tắm nắng, cũng ngồi thẳng dậy.

...

Trên võ đài.

Trần Tam Thạch chống thương mà đứng.

Đối diện hấn, chính là thế tử Tào Phiền cao lớn cường tráng, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao.

Vũ khí của cả hai đều đã được thay đổi.

Vì vậy, Tào Phiền không thể sử dụng thanh binh khí nổi danh trong tay.

Áp lực lớn nhất của Trần Tam Thạch đến từ trạng thái Bạo Huyết của Luyện Tạng viên mãn.

Ở trạng thái Bạo Huyết, thậm chí có thể khiến người ta quên đi đau đớn trong một thời gian ngắn, tiến vào trạng thái

hoàn toàn cuồng bạo, sức chiến đấu tăng vọt.

Hắn vẫn nhớ rõ lần trước ở Bà Dương, Hàn Thừa dẫn đầu đánh lên đâm thẳng vào tim Đường Minh, cuối cùng vẫn bị trọng thương. Đây là sự thể hiện trực quan nhất về sự chênh lệch giữa Luyện Tạng viên mãn và tiểu thành.

Chỗ dựa dẫm lớn nhất của hắn chính là cuồng thế của Hợp Nhất Thương Pháp và Kỳ Lân Tâm.

“Trần Tam Thạch!” Tào Phàn hí mắt, trầm giọng nói: “Nể mặt hoàng gia gia đánh giá cao ngươi, tự chặt hai tay rồi phệ đi tu vi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Trần Tam Thạch không có thói quen nói chuyện trước khi ra tay.

“Ngươi dám coi thường ta?” Tào Phàn nắm chặt cán đao: “Được, xem ra ngươi thật sự chán sống rồi, vậy thì lấy máu của ngươi để ta lập uy ở Bát Đại Doanh vậy!”

“Đừng——”

Khoảnh khắc tiếng chiêng đồng vang lên, liền có một đầu cuồng mãnh màu máu ngang nhiên hiện lên, nhanh chóng lao đến trước tim.

“Đang!”

Tào Phàn dường như đã có sự chuẩn bị từ trước, hoàn toàn không bị đầu cuồng mãnh đột nhiên xuất hiện này chấn nhiếp, thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay xuất hiện đúng ở vị trí hoàn hảo, chém bay cuồng mãnh ra xa.

Một luồng sức mạnh kinh khủng theo cán thương truyền đến cánh tay, Trần Tam Thạch vận chuyển Long Tượng Chi Huyết, dưới sự gia trì của Cửu Long Hoạt Gân, cơ thể hắn trở nên linh hoạt đến trình độ quỷ dị, dùng tư thế gần như vận vẹo đâm ra một thương.

Đối phương một lần nữa dễ dàng đỡ được.

Hai chiêu liên tiếp không có hiệu quả, Tào Phàn bắt đầu phản công, hẳn không hề có ý định thăm dò thực lực của đối phương, không cho bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp sử dụng toàn lực, tiến vào trạng thái Bạo Huyết!

Trong lòng ngực hẳn, một viên Long Tâm bắt đầu đập dữ dội, máu trong cơ thể được thúc đẩy với tốc độ không tưởng, lan tỏa khắp kinh mạch, tứ chi, và toàn thân.

Đôi mắt Tào Phàn đỏ rực, cơ thể đột nhiên phồng lên hơn hai vòng, xé toạc bộ quần áo bó sát vốn vừa vặn, để lộ cơ bắp cường tráng, tựa như dã thú. Thân thể hẳn lúc này đã vượt qua giới hạn vốn có, sức mạnh, tốc độ, phản ứng đều tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Thanh Thanh Long Yên Nguyệt Dao trong tay hẳn giáng xuống từ trên trời, không giống như lưỡi đao, mà như một đầu Kim Ô lao xuống từ trên trời, đem mặt trời trên trời đập xuống!

“Oanh!!!”

Một kích giao thủ.

Trần Tam Thạch cuối cùng đã hiểu vì sao hầu hết mọi người đều nghĩ hẳn sẽ thua, Long Tâm Hồ Cốt, Luyện Tạng viên mãn, mỗi một thứ đều là lợi thế khổng lồ!

Khác biệt hoàn toàn với bất kỳ đối thủ nào mà hẳn từng đối mặt trước đây.

Cảm giác áp bức này chỉ đứng sau lần hẳn đối đầu với A Mộc Cổ cảnh giới Thông Mạch.

Điều khác biệt là lần này hẳn không thể dựa vào tiên bảo để mưu lợi, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân để chiến thắng.

Mỗi lần Thanh Long Yên Nguyệt Dao hạ xuống.

Lô Diệp Thương đều gào thét không ngừng, cán thương rung lắc dữ dội đến mức đáng sợ, tưởng chừng như sắp gãy đến nơi. Trần Tam Thạch vừa đỡ đòn vừa tìm cách tận dụng đặc tính tổng hợp của Hợp Nhất Thương Pháp để phản công, nhưng kỳ quái là, đối phương dường như rất hiểu về thương pháp của hắn, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Cứ như thế trước khi khai chiến, đã có người diễn thử Hợp Nhất Thương Pháp cho đối phương xem vậy.

Đổi lại thành bất kỳ ai khác ở cảnh giới Luyện Tạng tiêu thành, dưới thế công như vậy, tuyệt đối không trụ nổi một hiệp.

Cho dù là lấy thực lực của Trần Tam Thạch, có thể tiếp tục chống đỡ nữa, e rằng cũng không thể chỉ trông chờ vào việc làm cạn kiệt khí huyết của đối phương như để giành chiến thắng trước đây.

Bởi vì đây là thế tử!

Là người kế vị tương lai của hoàng tộc!

Thế chất của đối phương, tài nguyên tu luyện mà đối phương sử dụng, đều là tốt nhất thiên hạ.

Chương 289: Hảo đạo pháp

Nếu như không có gì khác biệt so với những võ giả khác, mới thực sự là kỳ quái.

Tuy nhiên ưu thế về khí huyết vẫn còn đó, đối phương không thể so với hắn, đây là không thể nghi ngờ. Hiện tại đã chống đỡ được vài hiệp đầu, chỉ cần kéo dài thêm, sớm muộn gì cũng có thể bắt đầu phản kích.

Nhưng vấn đề là bây giờ không giống như bình thường, đối phương không cần phải giết hắn, hắn chỉ cần rời khỏi lôi đài là coi như thua, nhất định phải cam đoan ở trong một phạm vi nhất định mới được, điều này rõ ràng là làm tăng thêm độ khó.

May mà Trần Tam Thạch còn có Kỳ Lân Tâm!

Mỗi lần đối phương bỏ xuống một đao, hai cánh tay hắn sẽ đau nhức kịch liệt, nhưng lý giải đối với Kim Ô Đao Pháp liên sẽ rõ ràng thêm một phần. Cứ như vậy, không nhiều không ít, khoảng ba mươi hiệp, hắn sẽ có thể nắm rõ từng chiêu thức của đối phương.

Đây là một loại cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Giống như đang giải một bài toán khó, cần thôi diễn từng loại phương thức phá giải ở trong đầu.

Lại giống như đang soạn một bản nhạc, mỗi một đao là một nốt nhạc, đợi đến khi góp đủ giai điệu hoàn chỉnh, hắn sẽ có thể thông qua bản nhạc mà hiểu rõ đối thủ, từ đó có thể phản kích toàn diện.

“Đang đang đang đang ——”

Dưới ánh tà dương.

Trên lôi đài.

Tựa như có một con rồng lửa đang không ngừng oanh kích vào một con mãng xà đỏ như máu.

Rồng đấu với rắn.

Áp đảo hoàn toàn!

Ngay cả những người không biết võ công cũng có thể nhìn ra rõ ràng.

“Hảo đao pháp!”

“Hảo thương pháp!”

Trên tường thành, Hậu công công và Bùi Thiên Nam không khỏi phát ra tán thưởng.

“Còn trẻ như vậy mà đã có trình độ như thế, hai người này về sau tiền đồ bất khả hạn lượng!”

“Nhưng mà Trần đại nhân vẫn sẽ thua, chủ yếu vẫn là do áp chế phương diện cảnh giới, Luyện Tạng tiểu thành không thể nào tiến vào trạng thái Bạo Huyết, nếu không thì trận chiến này thật đúng là khó mà nói.”

“Người nói như vậy, ngay cả ta cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.”

“Hắn là mười hiệp, hiệp thứ mười, Trần đại nhân hẳn là sẽ không chống đỡ nổi, hoặc là chọn rời khỏi lôi đài, hoặc là sẽ bị trọng thương dưới tay thế tử, thậm chí là tử vong.”

“Ừm?” Bùi Thiên Nam đặt chén trà vừa mới nâng lên xuống lại: “Hậu công công phán đoán không đúng, chính người xem, Trần đại nhân tuy rằng vẫn luôn ở trong trạng thái bị áp chế, nhưng cũng chỉ có vậy thôi, hẳn không rơi vào thế bất lợi lớn hơn.”

“Khí huyết của tên tiểu tử này, lại hùng hậu như vậy sao?”
Hậu công công kinh ngạc nói.

Võ giả cảnh giới thấp đối mặt với võ giả cảnh giới cao, thường thường cần phải điều động càng nhiều khí huyết để bù đắp chênh lệch, bởi vậy tiêu hao cũng là vô cùng to lớn.

Nhưng Trần Tam Thạch lại có thể duy trì được dưới áp lực mạnh mẽ như vậy, phải có nội lực khí huyết đáng sợ đến mức nào?

“Tốt, bản Hầu gia ngược lại muốn xem xem, hắn còn có thể chống đỡ bao lâu!”

“Àm!”

Kim Ô Liệt Nhật, Thiên Long Trụ Địa.

Trần Tam Thạch lại một lần nữa đỡ được đòn tấn công như núi lở biển gầm này, những tảng đá dưới chân hắn đều bị đập lõm xuống, lực lượng Bạo Huyết thật sự quá đáng sợ, trước khi hắn phá giải được chiêu thức của đối phương, căn bản không thể nào đối kháng trực diện, ngay cả phòng thủ cũng rất miễn cưỡng.

“Ngươi vậy mà còn có thể chống đỡ được!” Tào Phiền hai mắt đỏ ngầu lộ ra vẻ kinh ngạc: “Bản thể tử đây cũng là lần đầu tiên gặp phải Cửu Long Chi Thể, trước đây từng nghe nói thể chất này luyện ra khí huyết cực kỳ dồi dào, nhưng không ngờ lại đến mức độ này!”

Trước khi tỷ võ bắt đầu, có người đã diễn thử vài lần Hợp Nhất Thương Pháp, hắn thật sự đã làm đến mức biết người biết ta, trận này, dù thể nào cũng không thể thua!

Tiếng vũ khí va chạm vang lên liên tiếp, như sấm rền nổ vang.

Một số người có cảnh giới thấp hơn, xem mà kinh hồn bạt vía.

Trong tình huống hiện tại, chỉ cần xuất hiện một chút sai sót, căn bản không kịp hô nhận thua, sẽ bị trực tiếp một đao chém chết!

“Sát ý thật nặng.” Nhị sư huynh Trình Vị tấm tắc nói: “Xem ra, thế tử điện hạ là quyết tâm muốn giết chết vị Trần đại nhân này.”

“Còn không phải sao.” Vinh Diễm Thu đùa nghịch cảnh hoa mai: “Theo ta thấy, Trần sư đệ vẫn nên mau chóng tìm cơ hội nhảy xuống lôi đài thì tốt hơn.”

“Cửu sư tử!” Tôn Ly vội vàng nói.

“Được rồi được rồi, người hoảng cái gì chứ, ta đi xem còn không được sao, tiểu nha đầu còn biết đau lòng người khác.”

Vinh Diễm Thu nói xong, liền đi về phía lôi đài.

“Tỷ?” Tôn Bất Khí nhìn thân tử tử, phần nào nghe ra được không thích hợp: “Tỷ làm gì vậy, tỷ muốn để Tam Thạch làm tỷ phu của ta?”

Tôn Ly hung hăng trừng mắt liếc hẩn một cái: “Cút.”

Diệp Phượng Tu dựa vào cột đá, im lặng không nói.

“Thua là thua chắc rồi.”

Chương 290: Thắng trước cái đã

Mông Quảng Tín vác Nguyệt Nha Sạn: “Tào Phiền nếu thắng, tối nay ta sẽ tìm cơ hội làm thịt hắn!”

Trình Vị vội vàng nói: “Người điên rồi, người không muốn sống nữa sao?”

Mông Quảng Tín nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muốn mạng có thể làm được gì? Họ Tào nếu ngày nào cũng xưng huynh gọi đệ với ta, ta thà chết quách đi cho rồi! Tào gia, không có một ai tốt lành.”

“Lão Ngũ à, ngã phạt từ bi, người cũng đừng làm loạn.”

“Giết Tào gia, chính là đại từ bi!”

“...”

Tôn Bất Khí nhìn cảnh tượng giằng co trên lôi đài, trong lòng không hiểu sao từ lúc đầu hoang mang, lại dấy lên một chút hy vọng: “Có khả năng nào không, chúng ta đều xem thường Tam Thạch rồi, nói không chừng... hắn có thể thắng?”

“Àm!”

Kim Ô che trời, liệt đao khó đỡ.

Trần Tam Thạch dưới sức mạnh cường hoành bị đánh bật lui mười mấy bước, mãi đến khi Long Tượng Chi Huyết vận chuyển đến chân, một cước đạp xuống đất tạo thành vết lõm, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

“Hiệp thứ mười sáu!”

Trần Tam Thạch đếm thầm trong lòng.

Ngay cả thời gian thở cũng không có, Kim Ô đại đao lại giáng xuống từ trên trời, cuồng mãnh màu máu chạt vật chống đỡ né tránh, trông như con mồi gặp phải thiên địch.

Chỉ là Kim Ô và Thiên Long dù truy đuổi thế nào, cũng chỉ có thể làm bị thương cuồng mãnh, mà không có cách nào chém giết nó.

Sắc mặt của Tào Phiền càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Thua là không có khả năng thua.

Chỉ là muốn giết hoặc phế bỏ đối phương trong thời gian ngắn sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa đối phương rõ ràng biết không địch lại, cứ như vậy chống đỡ thì ý nghĩa ở đâu, chẳng lẽ có chỗ y vào nào đó?

Trong khi Tào Phiền suy nghĩ, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay cũng không ngừng lại, đao quang lấp lóe nổi thành một mảnh, thật sự như một đầu Thanh Long giáng trần.

“Không thể kéo dài thêm nữa.”

Trạng thái Bạo Huyết của hắn, có lẽ có thể duy trì đến sáu mươi hiệp, sau đó, dù là hắn cũng sẽ suy kiệt khí huyết.

Nhưng giờ đã gần hai mươi hiệp trôi qua, họ Trần kia vậy mà vẫn như lúc mới bắt đầu.

Bộ dáng như sắp không chống đỡ nổi, nhưng chính là không bị phá phòng ngự, không lộ ra sơ hở sau cùng triệt để bại hạ, tựa như đánh mãi không chết vậy.

Tào Phiền không dám chủ quan.

Mục tiêu trong lòng hắn, từ chém giết đối phương, dần dần chuyển thành đánh đuổi đối phương xuống khỏi võ đài.

Thắng trước cái đã!

Thắng trước rồi tính sau, cùng lắm thì sau này lại tìm cơ hội giết kẻ này, mục đích của chuyến này là biện pháp đột phá phía trên Võ Thánh trong tay Tôn Tượng Tông, không thể dây dưa thêm chuyện khác, không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu.

Nghĩ như vậy.

Tào Phiền thay đổi chiến lược, mỗi chiêu mỗi thức của Thanh Long Yển Nguyệt Dao, không còn là để giết người, mà là để đánh đuổi đối phương xuống khỏi võ đài, hơn nữa hiệu quả trở nên rất rõ rệt.

Bởi vì đối phương, vậy mà thà chịu thêm đòn đánh, cũng không chịu lui về phía sau vài bước!

Rõ ràng là chết cũng không muốn thua trận tỷ thí này!

Cứ như vậy, chỉ sẽ rơi vào thế bất lợi lớn hơn, cho hắn thêm nhiều cơ hội tấn công.

“Tốt, không nỡ xuống dưới, người chỉ sẽ chết càng thảm hại hơn!”

Tào Phiền cuối cùng cũng tìm ra điểm yếu lớn nhất của đối phương, hưng phấn phát ra tiếng gầm rú như dã thú, trạng thái Bạo Huyết lại càng tăng thêm, từ ban đầu có thể duy trì sáu mươi hiệp, rút ngắn xuống còn năm mươi hiệp.

Nhưng hắn có lòng tin mãnh liệt, nếu Trần Tam Thạch vẫn còn cố chấp kiên trì, trong vòng bốn mươi hiệp, chắc chắn phải chết!

“Trần đại nhân, thật đúng là đủ liều mạng.” Trên tường thành, Bùi Thiên Nam xem đến nổi quên cả uống trà trong tay: “Hắn quả thật vượt quá dự liệu của ta, tuổi còn trẻ như vậy đã có thể tu luyện khí huyết dồi dào đến thế.”

“Khí huyết của hần, có thể duy trì rất lâu, nhưng đây là trong tình huống thực chiến, không gian trên võ đài có hạn, không có nhiều chỗ cho hần kéo dài thời gian.”

“Nếu Trần đại nhân tự nhốt mình trong một phạm vi nào đó, cũng đồng nghĩa với việc mất đi ưu thế lớn nhất, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm mười hiệp nữa, đến lúc đó dù có muốn nhảy xuống võ đài cũng không còn kịp nữa.”

“Tiểu tử này ngay cả mạng cũng không cần, thật đúng là đủ điên rồi.” Hậu công công không khỏi lắc đầu.

Vinh Diễm Thu bước đến dưới võ đài.

Dù là một vị tướng lĩnh cảnh giới Huyền Tượng, nàng cũng không khỏi kinh hãi. Trần sư đệ là đang thật sự liều mạng, nàng từ trên thân Trần sư đệ, ần ần nhìn thấy một cỗ khí tràng tương tự như điên dại.

Thực tế.

Hần cũng không cần phải liều mạng như vậy.

Vinh Diễm Thu đã sớm nghe nói sư phụ đối với hần ưu ái có thừa, thậm chí còn không tiếc hao tổn thọ nguyên, ngăn chặn mấy vạn quân địch giúp hần vượt sông.

Làm được đến mức này...

E rằng ngay cả khi là đệ tử nội môn, chỉ vài năm nữa lão nhân gia cũng sẽ nâng hần lên làm chân truyền.

Chương 291: Đại Nhật Chước Thiên

Dù Trần Tam Thạch không biết chuyện hao tổn thọ nguyên, ít nhiều cũng cảm nhận được sự thương thức của sư phụ dành cho hắn chứ?

Biết đâu, sau này còn trực tiếp gọi lão nhân gia là nhạc phụ...

Cần gì phải liều mạng như vậy?

Nhưng Vinh Diễm Thu chợt nghĩ lại cũng đúng.

Nếu không có cỗ liều lĩnh này, sư phụ làm sao lại để ý hắn?

Vốn chính là bởi vì cỗ lòng dạ này đạt được sư phụ thương thức, chứ không phải vì thể hiện mới liều mạng như vậy, cả hai điều này không thể lẫn lộn đầu đuôi.

Bao nhiêu năm rồi...

Lão nhân gia cả đời có bao nhiêu đồ đệ, đây là người đầu tiên chưa nhập môn đã được xem trọng.

Mặc dù, đây chỉ là suy đoán của bọn họ, sư phụ từ đầu đến cuối đều không nói rõ, nhưng mọi người đều nhìn ra sự khác biệt.

“Không ổn rồi.”

Vinh Diễm Thu nhìn tình hình trước mắt, suýt chút nữa đã trực tiếp lên đài ngăn cản, cuối cùng vẫn cố gắng kiềm chế bản thân.

Chỉ thấy khoe miệng Trần Tam Thạch bắt đầu không ngừng chảy máu.

Nội thương!

Hai võ giả giao đấu, nói cho cùng vẫn là so về cường độ thân thể.

Luyện Tạng viên mãi không chỉ có thể Bạo Huyết, mà còn rèn luyện nội tạng ở một trình độ cao hơn, có thể chịu được lực va chạm lớn hơn.

Nhưng Luyện Tạng tiểu thành thì không được.

Nếu là một bãi đất rộng rãi, Trần Tam Thạch còn có thể dựa vào địa thế để giảm bớt áp lực, nhưng để không rời khỏi phạm vi võ đài, hắn chỉ có thể chọn cách chống đỡ một cỗ lực lượng gấp nhiều lần sức mình. Huyền Nguyên Ngũ Tạng Thể còn chưa luyện thành, nội tạng tự nhiên không thể so với đối phương, giờ phút này hắn đã bị nội thương không nhẹ.

“Tại sao, tại sao ngươi cứ nhất định phải tranh với ta, thiên hạ đều là của nhà họ Tào ta, ngươi tranh nổi với ta sao?!”

Tào Phiền huyết nhục phồng lên, một cây trường đao giống như có thể khai thiên lập địa, vừa nói vừa không hề giảm bớt sát ý đang tiếp tục khuếch trương: “Chết cho ta——”

Sau mười tám đao liên hoàn.

Hắn thừa lúc đối phương bị đánh bật ra xa, đầu tiên là cầm đao xuống đất, sau đó như một con thú dữ lao về phía trước, trong quá trình đó lại rút Thanh Long Yển Nguyệt Đao lên, giờ qua khỏi đầu, cùng với thân thể xoay tròn vài vòng trên không trung, dưới sự gia trì không ngừng của khí huyết, dùng chiêu thức “Sư Tử Khiêu Trảm” hung hăng bổ xuống.

“Đại Nhật Chúc Thiên!”

“Ầm——”

Trong khoảnh khắc.

Thiên địa ảm đạm.

Mặt trời đỏ rực trên bầu trời như bị Tào Phiền nắm trong tay, sau khi hợp nhất với trường đao biến thành thần uy của một đầu Thiên Long không thể ngăn cản, mang theo sức mạnh của thiên địa ầm ầm bổ xuống.

Một đao này.

Là sát chiêu mạnh nhất trong 《Kim Ô Thiên Long Đao Pháp》.

Trần Tam Thạch vốn là có cơ hội né tránh.

Nhưng hắn không thể lùi, bởi vì hai chân hắn đã đặt trên mép ngoài cùng của võ đài, lùi thêm nửa bước nữa là coi như công cốc!

Thế là.

Một đầu cuồng mãnh không sợ chết, chủ động nghênh đón thần uy Thiên Long!

“Oành!”

Lưỡi thương của Lô Diệp Thương xuất hiện một vết nứt lớn.

Ngay cả Thanh Long Yên Nguyệt Đao cũng run lên không ngừng, tạm thời thôi lui.

Cái giá phải trả là ngũ tạng lục phủ của Trần Tam Thạch như bị ngàn đao chém, trong cổ họng tràn ngập mùi máu tanh, một ngụm máu bị hắn nuốt ngược trở lại, ngay cả võ đài dưới chân cũng sụp đổ vài tấc, nửa người đã ở ngoài võ đài, chỉ còn thiếu một chút nữa là bị loại, không có bất luận lui lại gì, hắn cứ thế mà gánh tất cả lực lượng ở trên người, mà Thanh Long

Yên Nguyệt Dao chỉ là tạm thời nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục tấn công!

“Quên đi thôi.”

Vinh Diễm Thu thậm chí không nhận được, nói ra khỏi miệng.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ chỉ hai ba hiệp nữa thôi, trên cơ bản bại cục đã định.

Nàng không biết Trần Tam Thạch có nghe thấy không, chỉ thấy hấn vậy mà lại tiến lên hai bước!

“Muốn chết đến vậy sao! Ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Cuồng mẫn gào thét.

Thần uy Thiên Long!

“Có thể chống đỡ được đến giờ đã là một kỳ tích rồi.” Bùi Thiên Nam đặt tách trà xuống.

“Nếu không thì, dừng lại đi.” Hậu công công lo lắng nói: “Nội thương mà Trần đại nhân phải chịu e rằng không nhẹ, lại còn nhất quyết không chịu nhận thua, cứ tiếp tục thế này, sợ là sẽ tổn hại đến căn cơ. Dù sao thì thắng bại đã rõ, chi bằng cứ tuyên bố sớm thế tử đoạt giải quán quân.”

“Hậu công công, ngươi thiên vị người này sao?” Bùi Thiên Nam cười nói, nhưng lời nói lại hoàn toàn ngược lại: “Chưa chịu hô nhận thua, chết trên lôi đài cũng là đáng đời, sao có thể sớm phá hư quy củ?”

“Bùi Tuần Phủ dùng từ không thỏa đáng rồi?” Hậu công công phản bác: “Ta chỉ lo lắng sẽ làm tổn thương đến nhân tài của Đại Thịnh triều thôi.”

Bùi Thiên Nam nhướn mày: “Ý của Hậu công công là, Ôn Thu Thực không phải là nhân tài?”

“Người...” Hậu công công hừ lạnh, không đáp lại nữa, quay đầu tiếp tục nhìn về phía lô đài.

Chương 292: Làm sao có thể

“Àm!”

Sau khi tiếp được không biết là lần thứ bao nhiêu những đòn tấn công điên cuồng từ Thanh Long Yển Nguyệt Dao, Trần Tam Thạch cảm thấy trước mắt tối sầm, lý do bị thương hoàn toàn là vì hắn đang dùng điểm yếu của bản thân để đổi đầu với ưu thế của đối phương.

Hai mươi sáu...

Hai mươi bảy!

Mỗi một hiệp trôi qua.

Nội thương trong cơ thể hắn lại nặng thêm một phần, nhưng đồng thời cũng càng thêm quen thuộc với chiêu thức của đối phương.

“Keng keng keng!”

“A!”

Tào Phiền gần như điên cuồng quơ Thanh Long Yển Nguyệt Dao, mỗi lần bổ xuống đều có thể nhìn thấy một tia máu tươi tràn ra từ khoe miệng đối phương, mà tia máu này, đối với hắn, không nghi ngờ gì chính là một loại đại dược khiến người ta hưng phấn.

“Ngươi còn đang cố chấp cái gì nữa!”

Hắn vốn còn cho rằng đối phương có chiêu sát thủ nào đó tương tự như “Đại Nhật Chúc Thiên” của mình chưa dùng ra, kết quả đến bây giờ xem ra, nào có chiêu sát thủ gì, căn bản là đang liều mạng chống đỡ.

Thật sự là nghĩ không ra!

Ban đầu muốn giết đối phương nhưng không thành.

Từ bỏ ý định giết người, chỉ muốn thắng trận tỷ thí, đối phương lại chủ động tới cửa nhận lấy cái chết.

Tào Phiền và Ôn Thu Thực không có chút tình cảm nào.

Đối phương chỉ là một con chó săn đến nịnh bợ hần sau khi hần đến Lương Châu mà thôi.

Nhưng tục ngữ có một câu nói rất hay, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ.

Họ Trần đã giết chó của hần.

Hần là chủ nhân mà không báo thù, sau này còn ai dám đến đầu quân nữa?

Huống chi, từ đầu đến cuối, Trần Tam Thạch chưa từng e ngại hần!

Một tên bề tôi, vậy mà không sợ hoàng tộc, đáng chết!

Một kích cuối cùng!

“Choang!”

Tào Phiền mang theo quyết tâm tất sát, lại một lần nữa thi triển Sư Tử Khiêu Trảm, Đại Nhật Chúc Thiên.

Tuy nhiên, cảnh tượng kết liễu đối thủ như dự đoán lại không xuất hiện.

Đại Nhật Chúc Thiên không chỉ bị đỡ được, hơn nữa đối phương không biết đã dùng cách gì, nhẹ nhàng hơn lần trước rất nhiều, đó là một cỗ kinh lực không thể diễn tả, không thể tưởng tượng nổi đã hóa giải đòn đao cuồng bạo này, thậm chí không lùi nửa bước.

Tào Phiền đưa mắt theo chuyển động của binh khí, cuối cùng chạm phải một đôi đồng tử ánh lên tia máu, trong lòng chấn động.

Ba mươi!

Trần Tam Thạch lặng lẽ đếm.

Hiệp thứ ba mươi!

Bản nhạc đã thành, khúc nhạc vang lên!

Trong nháy mắt, Trần Tam Thạch cảm thấy mọi thứ trên đời đều chậm lại, đặc biệt là đối thủ đứng trước mặt hắn, nhất cử nhất động đều trở nên rõ ràng vô cùng.

Kim Ô Thiên Long Dao Pháp.

Bộ đao pháp này ở cùng cảnh giới, có thể nói là không có đối thủ.

Giây phút này, trong mắt Trần Tam Thạch nó trở nên đầy sơ hở, thanh Thanh Long Yển Nguyệt kia, động tác càng là trở nên chậm chạp vô cùng.

Cuồng mẫn sắp chết một lần nữa mở ra con ngươi, hướng về phía Thiên Long thần uy vô tận, triển khai một cuộc đi săn đảo ngược!

“Làm sao có thể!”

Tào Phiền cau mày, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Chiêu cuối cùng của hắn, cho dù không thể giết chết đối phương, cũng tuyệt đối có thể khiến đối phương hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, tại sao lại vào lúc này, tên tiểu tử này không biết từ đâu tuôn ra một cỗ kinh, vậy mà bắt đầu... phản kích?!

“Cái gì!”

Trên tường thành.

Bùi Thiên Nam và Hậu công công gần như đồng thời đứng phắt dậy, mỗi người tiến lên vài bước, đến trước tường thành, muốn nhìn rõ hơn.

Ngay cả Tôn Tượng Tông, cũng có chút ngời thẳng người.

“Tốt!”

Tôn Bất Khí liều mạng nghển cổ.

Diệp Phượng Tu càng là trực tiếp dùng khinh công, đến trên cột đá cao mấy trượng, nhìn xuống lôi đài, chỉ để nhìn cho rõ ràng.

“Làm sao vậy, có phải đã dùng Từ Bi Siêu Độ Pháp của bản tăng không?”

Mông Quảng Tín xem một nửa trận tỷ võ cảm thấy không có hi vọng, liền ngồi xuống bắt đầu uống rượu, thấy phản ứng của bọn họ, lại vội vàng đứng dậy xem náo nhiệt.

Ánh chiều tà.

Trên lôi đài, cuồng mãnh săn Thiên Long!

Kim Ô Thiên Long Dao Pháp cách đây không lâu còn mãnh liệt đến khó đỡ nổi, lúc này trong mắt Trần Tam Thạch lại trở nên sơ hở trăm chỗ, hắn không cần phải chống đỡ nữa, mà có thể dựa theo mỗi chiêu đao pháp khác biệt, dùng góc độ cụ thể, cường độ khí huyết cụ thể để hóa giải, sau đó nhân cơ hội phản kích.

Nói đến người có thể hội rõ ràng nhất, tự nhiên vẫn là bản thân Tào Phiền.

Sự tự tin trên người hắn tan vỡ từng chút một, thay vào đó là sự kinh ngạc và khó hiểu, không hiểu tại sao, bắt đầu từ một khoảnh khắc nào đó, hắn bất kể công kích như thế nào, đều sẽ bị hóa giải dễ dàng, đối phương cứ như có thể nhìn thấy trước

tương lai, dự đoán được công kích của hắn, đưa ra giải pháp tối ưu.

Không đúng.

Càng giống như đã phá giải đao pháp của hắn!

Trước khi tỷ võ bắt đầu, Tào Phiền được trợ giúp, hiểu rõ đặc điểm của “Hợp Nhất Thương Pháp”, biết trước “cuồng” thế, do đó có thể bình tĩnh đối phó.

Chương 293: đánh cược

Mà cảm giác Trần Tam Thạch mang lại cho hắn, còn hơn thế nữa, như thể đã tự mình luyện qua vô số lần đao pháp, đối với tất cả các chiêu thức đều rõ như lòng bàn tay.

Nhưng điều này càng thêm không có khả năng!

《Kim Ô Thiên Long Đao Pháp》 ngay cả hoàng thất cũng không phải ai cũng có thể học, nhất định phải trải qua khảo hạch tư chất nghiêm ngặt mới có thể tu luyện, trên thế gian tuyệt đối không có người ngoài Tào gia biết.

Vậy thì chỉ có thể là...

Ở trong ba mươi hiệp chiến đấu này.

Đối phương dần dần quen thuộc, đồng thời phá giải đao pháp.

Tào Phiền trong lòng hoảng hốt!

Đây là yêu nghiệt gì vậy?

Chỉ dùng ba mươi hiệp, đã phá giải được đao pháp đệ nhất thiên hạ truyền thừa mấy trăm năm, do cao thủ tuyệt đỉnh tự tay sáng tạo ra!

Hắn thà rằng có người nhà họ Tào đã truyền thụ công pháp cho Trần Tam Thạch, cũng không nguyện ý đối phương là một kỳ tài yêu nghiệt như vậy!

Cuồng mạng vốn luôn bị áp chế, theo thời gian tỷ võ kéo dài, triển khai phản công hung mãnh lăng lệ, dần dần trở nên cân sức cân tài, khó phân thắng bại!

“Khó trách...” Vinh Diễm Thu khó tin nói: “Ngay cả ta cũng bắt đầu có chút sùng bái hấn, huống chi là tiểu sư muội...”

“Đoạt giải quán quân, Trần Tam Thạch muốn đoạt giải quán quân?”

Khán giả tại hiện trường có đến mấy vạn người.

Bọn họ hậu tri hậu giác hoàn toàn bừng tỉnh, ý thức được chuyện động trời sắp xảy ra.

Trận tuyển phong này, cả thiên hạ đều nghĩ rằng Tào Phiền sẽ đoạt giải quán quân.

Nếu như xuất hiện loại kết quả thứ hai, chỉ có trời mới biết sẽ dấy lên sóng gió gì!

“Không thể nào?”

“Luyện Tạng tiểu thành có thể đánh ngang ngửa với viên mãn đã là hiếm thấy, còn có thể thắng, chẳng phải là chuyện hoang đường sao.”

“Người đừng nói, thật sự là có khả năng này.”

Trong lúc mấy vạn người chấn kinh, như nồi cháo sôi sùng sục, thì có một nhóm người lại tỏ ra bình tĩnh, dường như hoàn toàn không bất ngờ.

“Ta thắng rồi, mười lượng bạc đâu!”

“Đánh rắm! Còn chưa kết thúc đâu.”

“Vị thế tử kia, chắc chắn không chống nổi năm mươi hiệp, đừng mơ tưởng nữa.”

“Ai nói, vẫn còn cơ hội!”

Trong khi tất cả mọi người, ngay từ đầu đã nhận định quán quân sẽ là thế tử hoàng tộc, thì các tướng sĩ đến từ Vệ Sở huyện Bà Dương, lại mở một trận đánh cược ở góc khuất.

Bọn họ đang đánh cược, xem Tào Phiền có thể trụ được bao lâu.

Có người đặt ba mươi hiệp, có người bốn mươi, cũng có người năm mươi...

Duy chỉ có không có người đặt cược Tào Phiền thắng.

Đúng vậy, bọn họ chưa từng nghĩ đến việc vị tướng quân của mình sẽ thua, chưa từng!

Trong lòng mọi người, người đã đưa họ từ Bà Dương đến đây, một đường đối mặt với mấy vạn quân địch bao vây chặn đánh mà vẫn có thể hộ tống mấy vạn người vượt sông, đã sớm là thiên thần, thần thánh, làm sao có thể thua được?

“Phế vật!”

Có người nhỏ giọng mắng.

“Đồ chó hoang, ngươi dám mắng thế tử, ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Miệng mồm tôn trọng một chút, chớ liên lụy đến tướng quân!”

...

“Cho dù ngươi có thể phá đảo pháp của ta, cũng không thắng được ta!”

Trong lòng Tào Phiền dù có chấn động đến đâu, vẫn không hề hoảng loạn mà để lộ ra thêm sơ hở, coi như đã làm được bình tĩnh trước nguy hiểm, không kinh sợ trước biến cố.

Ưu thế đảo pháp của hắn dù có biến mất, vẫn còn sự áp chế về cảnh giới!

Về lực lượng thuần túy, đối phương không thể sánh bằng hắn.

Trạng thái Bạo Huyết của hắn, còn có thể chống đỡ thêm mười hiệp nữa, đến lúc đó, hắn là có thể hao hết khí huyết của đối phương chứ?

Cho đến khi lại qua tám hiệp nữa, thấy đối phương vẫn không có dấu hiệu khí huyết suy yếu, vẻ mặt hoảng hốt của Tào Phiền không thể kìm nén được nữa, hắn thậm chí nghi ngờ đối phương là một cao thủ Hóa Kinh, nếu không thì làm sao có được khí huyết dồi dào như vậy.

“Không thể nào, không thể nào!”

Cảm nhận được khí huyết trong cơ thể đang dần cạn kiệt, Tào Phiền không cam lòng gầm lên, Thanh Long Yển Nguyệt Dao trong tay hắn, không còn cơ hội tấn công nữa, chỉ có thể dốc toàn lực phòng thủ.

Trong mắt mọi người.

Cuồng mãnh màu máu cũng từ thể cân bằng, bắt đầu chiếm thượng phong.

“Bùi đại nhân, nhanh, người mau đi xem!” Hậu công công lên tiếng nhắc nhở: “Đánh đến đỏ mắt rồi, rất có thể không kìm chế được, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện nữa!”

Lão đương nhiên là đang lo lắng, Trần Tam Thạch sẽ giết chết Tào Phiền!

Hồi tưởng lại cái chết của Ôn Thu Thực, vẫn còn sợ hãi.

Bọn hắn tạm thời không để ý đến việc tại sao tỷ thí lại thành ra như vậy, trong lòng càng nhiều hơn là sợ hãi!

Nếu Tào Phiền chết trên võ đài, sự tình liền trở nên lớn rồi.

“Rắc!”

Bùi Thiên Nam ném chén trà, trực tiếp từ độ cao vài trượng, dọc theo tường thành đi xuống, với tốc độ nhanh nhất

đến bên cạnh võ đài, sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào.

Chương 294: cuối cùng đã thắng

Hiệp thứ bốn mươi chín.

Tào Phiền không chịu nổi, trạng thái Bạo Huyết đột nhiên dừng lại, toàn thân bắt đầu rơi vào trạng thái suy yếu cực độ, Bạo Huyết vốn là vận chuyển siêu phụ tải, một khi kết thúc, tác dụng phụ sẽ theo đó mà đến.

Tương ứng, đao pháp của hắn đột nhiên giảm xuống, ngay cả phòng thủ cũng bắt đầu trở nên miễn cưỡng.

Không cam lòng!

Đủ loại cảm xúc bị ném ra sau ót, tất cả cuối cùng đều biến thành ba chữ không cam lòng!

Hắn đúng là sinh ra trong hoàng thất, nhưng từ nhỏ luyện võ, chưa từng lười biếng một chút nào, ngược lại, trong tất cả những người cùng tuổi, tuyệt đối là người chăm chỉ nhất.

Nghe gà gáy dậy tập luyện, là chuyện thường ngày của hắn!

Cộng thêm thể chất, tài nguyên, những năm qua đừng nói là cùng cảnh giới, ngay cả cao thủ Hóa Kinh bình thường, cũng có thể giao đấu một chút, chưa bao giờ thất bại, chưa bao giờ!

Hôm nay, hắn lại sắp thua một người cùng tuổi xuất thân từ nông thôn, chỉ là Cửu Long Chi Thể, một thể chất cấp thấp ngay cả Võ Thánh cũng không thể đạt tới, đây là sỉ nhục cỡ nào? Sỉ nhục cỡ nào!

Chúng tôi, hãn nỗ lực vẫn chưa đủ!

Trần Tam Thạch này, nhất định càng thêm nỗ lực hơn hãn!

Ông trời đền bù cho người cần cù!

Hôm nay bại cục đã định!

Tay Tào Phiền cầm đao bắt đầu run rẩy, không thể không thừa nhận sự thật này.

Trần Tam Thạch!

Tên này, sẽ bị hãn khắc sâu trong lòng, nếu sau này không đánh bại người này, cả đời hãn sẽ có bóng ma khó quên, đao pháp cũng sẽ không còn có thể giống như trước kia, tựa như mặt trời ban trưa.

Hôm nay thua thì thua!

Nhưng hãn nhất định phải tìm cơ hội thắng lại!

Cho dù là tiến hành tu luyện Kim Ô đao pháp phiên bản hoàn chỉnh, giảm thọ nguyên cũng phải thắng lại, nếu không, về sau sử sách sẽ ghi chép lại thất bại nhục nhã này của hãn!

“Ông ——”

Trên võ đài, xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao bị đánh bại, bị Lô Diệp Thương hát văng lên cao!

Mãng xà nuốt rồng!

Trận chiến long tranh mãnh đấu này, cuối cùng đã hoàn toàn đảo ngược, với thắng lợi của cuồng mãnh, tuyên bố kết thúc!

“Ta... nhận thua!”

Ngay trước khi mũi thương chạm đến cổ họng, giọng nói của Tào Phiền vang lên trên diễn võ trường.

Nhận thua.

Thế tử nhận thua sao?!

Trần Tam Thạch, thật sự đã thắng.

Toàn trường mấy vạn người, không một ai mà không phải là ghen hòng nhìn trần trối.

Luyện Tạng tiểu thành, thắng Luyện Tạng viên mãn!

“Hít hà...”

“Trần Tam Thạch thật sự đi đến cuối cùng, hơn nữa trải qua tất cả khảo hạch, đều là Giáp đẳng!”

Đông đảo quan viên trên tường thành, cũng rất lâu không kịp phản ứng.

Nghiêm Trường Khanh hồ thẹn, trước khi tuyên phong bắt đầu, hắn vậy mà đã từng nói ra lời bảo đối phương phụ tá mình.

Hắn ngay từ đầu đã bị đào thải, Trần Tam Thạch lại là chân chính đi đến cuối cùng, thắng được người mạnh nhất trên lý thuyết ở trong lòng tất cả mọi người – thế tử.

“Ừ ừ!”

Cánh tay Trần Tam Thạch nổi lên gân lạc, khí huyết cuộn cuộn, cường ép thu hồi mũi thương, nện xuống mặt đất.

Không phải hắn muốn thu tay, mà là không còn kịp nữa rồi.

Bùi Thiên Nam đã sớm đi lên trên lôi đài, đâm xuống cũng là kết quả bị ngăn trở.

Còn có một điểm quan trọng hơn.

Không giống với Ôn Thu Thực.

Giết người này, không thể công khai.

Hắn tạm thời, còn chưa có thực lực dám trở mặt với Tào gia!

Thực lực, chưa đủ!

Cũng may, cuối cùng đã thắng!

Trần Tam Thạch tắm mình trong ánh trời chiều, thở ra một ngụm trọc khí thật dài.

Trong cơ thể hắn có tổn thương, nhưng khí huyết vẫn còn sung túc, ít nhất còn có thể đánh thêm sáu mươi hiệp nữa.

“Thế tử!” Bùi Thiên Nam không để ý đến những thứ khác, vội vàng tiến lên hỏi: “Ngài có bị thương không?”

“Không có.”

Tào Phiền nhắm mắt lại, chỉ là có chút tiêu hao quá lớn, suy yếu mà thôi.

Hắn không cần phải cố gắng chịu đựng, như vậy chỉ thua càng thêm khó coi, mở miệng nhận thua, dù sao cũng có thể giữ lại một chút thể diện, không thể để hoàng thất quá mất mặt.

“Thế tử, làm sao... làm sao lại...”

Bùi Thiên Nam thân là Võ Thánh, cũng có chút không thể nào tiếp thu được.

“Tài nghệ không bằng người, không có gì đáng nói.” Tào Phiền nắm chặt tay: “Hơn nữa, không phải vẫn còn một cửa ải cuối cùng sao?”

Sờ cột, Giáp đẳng cửa ải này, tương đương với Giáp đẳng hai cửa ải khác.

Tính đi tính lại, cuối cùng vẫn là hắn thắng.

“Chuyện này, thế tử, ta...”

Bùi Thiên Nam nói ra cuộc đối thoại giữa bọn hắn với Tôn Tượng Tông trước khi bắt đầu tỷ võ.

“Cái gì? Hồn trưởng!” Tào Phiền nổi giận: “Ý của ngươi, là để bản thể tử cùng với hắn đồng thời là chân truyền, ngày sau xưng huynh gọi đệ! Hơn nữa lần tuyển phong này có ý nghĩa gì, ngươi hắn là rất rõ ràng.”

Không ai biết Tôn Tượng Tông có thực sự lấy ra tiên pháp đột phá phía trên Võ Thánh hay không, nhưng mọi người có thể khẳng định, đây là cơ hội duy nhất để có thể có được, bỏ lỡ, thì thật sự không còn nữa.

Chương 295: Nói chuyện giống như đánh rắm

“Thế tử bớt giận, chuyện này quả thật là lỗi của ta.”

Bùi Thiên Nam trầm mắng trong lòng.

Ai có thể nghĩ rằng, họ Trần lại có thể thắng!

Đây vốn là chuyện không thể nào.

“Bùi Hầu gia.” Hai người Tào Phiền đi đến góc dưới lôi đài: “Trước tiên không nói đến sự tình tiên pháp, chỉ riêng bảo dược sau khi đoạt giải quán quân, người có biết cần bao nhiêu không! Người cho rằng, trong triều đình có bao nhiêu bảo dược có thể phung phí!”

“Thế tử, thần tự nhiên nhớ kỹ.” Bùi Thiên Nam nói: “May mà, chỉ là ước định miệng, không tính là gì, ta, ta sẽ giải quyết!”

“Đùng ——”

Sau một hồi im lặng kéo dài, vị tướng giám khảo gõ vang chiêng đồng, tuyên bố trận tỷ võ cuối cùng của tuyển phong kết thúc.

“Trần Tam Thạch thắng, Giáp đẳng!”

“Tiểu sư đệ.” Vinh Diễm Thu lên lôi đài đỡ hấn dậy.

Nàng từ trong ngực chấp chùng lóa lấy ra một chiếc bình sứ: “Đây là bảo dược trị liệu nội thương.”

Trần Tam Thạch nhìn thoáng qua, xác nhận không có vấn đề, ôm quyền nói: “Đa tạ...”

“Cửu sư tử.” Vinh Diễm Thu đưa tay véo má hấn: “Tiểu sư đệ thật là lợi hại.”

“...”

Trần Tam Thạch vô ý thức lùi về phía sau.

“Thật sự thắng rồi?” Mông Quảng Tín dụi mắt: “Tốt tốt tốt, trận tử võ này đánh hay lắm, cuối cùng cũng không cần xưng huynh gọi đệ với nhà họ Tào!”

“Lão Ngũ, người vui mừng quá sớm rồi.” Nhị sư huynh Trình Vị nói: “Người quên rồi sao, tiếp theo còn có sờ cốt, Cửu Long Chi Thể của tiểu sư đệ, làm sao so được với Long Tâm Hồ Cốt của tiên thiên Võ Thánh Chi Thể.”

Mông Quảng Tín cảm thấy buồn nôn.

Hấn đến bên xe lăn: “Lão Tứ, người lật sách mấy ngày nay rồi, thế nào, ngàn năm qua có Cửu Long Chi Thể nào đột phá đến Võ Thánh không? Mau đuổi họ Tào cút đi, đừng có suốt ngày ở lại chướng mắt.”

Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Không có.”

...

Tuyên phong kết thúc.

Ba vị quan chủ khảo đều đến trên đài cao.

Lý Thiên Tổng gõ vào chiêng đồng, tuyên bố bước vào vòng cuối cùng của cuộc tuyên phong.

Sờ cốt!

“Sờ cốt?”

“Ta suýt quên mất, còn có màn sờ cốt!”

Trận tử võ vừa rồi quá đỗi kịch tính, khiến phần lớn mọi người đến lúc này mới chợt nhớ ra, còn có vòng quan trọng

nhất là sờ cốt.

Để xác định hạn mức cao nhất của một võ giả, sờ cốt vẫn chiếm tỷ trọng lớn nhất.

“Hít hà ~”

“Trần đại nhân sắp chịu thua thiệt lớn rồi.”

“Không còn cách nào khác, thể chất có hạn, chung quy khó thành Võ Thánh!”

Trên đài cao, Tôn Tượng Tông vẫn im lặng cho đến lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Hai vị, những lời đã nói trước đó còn tính không?”

“Đương nhiên còn tính!” Bùi Thiên Nam cười ha hả nói: “Độc Sư, từ năm sau trở đi, người vượt cấp chiến thắng trong cuộc tỷ võ sẽ được tính là hai Giáp đẳng.”

Tôn Tượng Tông liếc xéo hắn một cái: “Ồ? Năm sau?”

“Đúng vậy, Tôn Độc Sư.” Bùi Thiên Nam liên tục lùi về sau vài bước: “Quy củ làm sao có thể nói đổi là đổi, như vậy cũng quá hồ nháo, phải đợi đến trước khi cuộc tuyển phong lần tới bắt đầu, dán cáo thị thông báo rộng rãi, mới có thể coi là công bằng. Hậu công công, ngài thấy sao?”

“Ta... tán thành quan điểm của Bùi Hầu gia.” Hậu công công cũng lùi ra xa mười mấy trượng rồi mới nói: “Tài nguyên triều đình có hạn, bệ hạ cũng rất thương thức Trần đại nhân, nhưng chung quy hắn không có cách nào thành tựu Võ Thánh.”

Lão không thuộc người của thái tử nhất mạch, nhưng trong chuyện này cũng phải giữ vững lập trường.

Tiên pháp.

Tốt nhất là phải nằm trong tay người nhà họ Tào.

“Hai vị, nói chuyện thì nói chuyện, tránh xa lão phu như vậy làm gì?” Tôn Tượng Tông chấp hai tay sau lưng, không nhanh không chậm nói: “Đây là năm cuối cùng lão phu tuyển phong, nhận thêm một người, có gì không được? Cuối cùng chẳng phải đều là vì bồi dưỡng nhân tài cho Đại Thịnh triều ta hay sao?”

“Tôn Đốc Sư!” Bùi Thiên Nam lộ vẻ mặt cầu khẩn: “Ngài vẫn là phải thận trọng cân nhắc.”

“Tiểu Bùi, người thật đúng là giống sư phụ người.” Tôn Tượng Tông lắc đầu, thậm chí còn bật cười: “Nói chuyện giống như đánh rắm.”

“...”

Bùi Thiên Nam run lên: “Đốc Sư quá khen!”

“Nếu...” Tôn Tượng Tông nhìn về phía Bùi Thiên Nam: “Lão phu nhất định phải thu hai người thì sao?”

“Đốc Sư!” Bùi Thiên Nam lại một lần nữa lùi ra xa trăm trượng: “Bảo được đều được vận chuyển đến từ kinh thành, ngài thu nhận đệ tử không ai quản được, nhưng bảo được có thể vận chuyển đến Lương Châu hay không thì khó nói.”

Tuyển phong về bản chất chính là một cuộc tranh đoạt tài nguyên.

Không có tài nguyên, danh hiệu quán quân cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Hậu công công?” Tôn Tượng Tông lại nhìn về phía đại thái giám mặc áo bào thêu hoa văn măng xà: “Người cũng đổi ý?”

“Tôn Đốc Sư, ngài đừng làm khó lão nô nữa.” Hậu công công nhún nhó: “Triều đình quả thật tài nguyên có hạn.”

“Hai người các người, đều quay lại đây.” Tôn Trọng Tông vẫy tay: “Đứng bên cạnh lão phu.”

Bùi Thiên Nam và Hậu công công nhìn nhau, đều dùng ánh mắt ra hiệu đối phương đi trước, nhưng một lúc lâu vẫn không ai nhúc nhích.

Chương 296: Sờ cốt

“Tôn Đốc Su.” Bùi Thiên Nam cười gượng: “Văn bối vẫn phải nói một câu, chuyện của Ninh Trường Quân, tuy hấn gây loạn tuyển phong tội đáng chết vạn lần, nhưng đối với việc Đốc Su ‘tiền trăm hậu tấu’, bệ hạ vẫn còn có chút tức giận, chỉ là nể tình ngài lập nhiều công lao nên mới không truy cứu, nếu như lại...”

Tôn Tượng Tông làm như không nghe thấy, gần từng chữ nói ra: “Bảo ngươi lại đây, thì lại đây.”

“...”

Bùi Thiên Nam đưa tay sờ vào thắt lưng, sau khi xác định có mang đồ vật theo người, coi như có chút tự tin.

Hấn được sắp xếp ở sát vách Lương Châu là vì cái gì, chẳng phải là để đề phòng Tôn Tượng Tông nổi điên sao, ít nhiều cũng có chút chỗ ỷ vào.

Đồ vật triều đình ban cho hấn, bảo toàn tính mạng hấn là không thành vấn đề.

Suy đi tính lại, cuối cùng hấn cắn răng, vẫn trở về bên cạnh Tôn Tượng Tông: “Đốc Su đại nhân, ngài nhất định phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động.”

Thấy Bùi Thiên Nam quay lại.

Hậu công công cũng mới đi theo trở về.

Hai người, đều là nơm nớp lo sợ.

Tuy nhiên Tôn Tượng Tông lại là hướng về phía người bên dưới phân phó nói: “Đi thông tri bọn họ lại đây, chuẩn bị bắt

đầu sờ cột đi.”

Bùi Thiên Nam thở phào nhẹ nhõm thật dài: “Xem ra Đốc Sư, vẫn là lấy đại cục làm trọng, vẫn bồi vô cùng bội phục.”

“Trước khi bắt đầu, lão phu xác định một lần cuối cùng.” Tôn Tượng Tông liếc mắt nhìn Bùi Thiên Nam, thanh âm có chút khàn khàn: “Thật sự không thể có hai vị quán quân sao, đến lúc đó cũng không thể lại đổi ý nữa.”

“Quán quân, tự nhiên chỉ có thể có một.” Bùi Thiên Nam quả quyết nói.

“Tốt, cơ hội cũng đã từng cho rồi, cũng không thể trách lão phu.”

Tôn Tượng Tông gạt đầu ra hiệu bắt đầu.

Cơ hội cũng đã từng cho rồi?

Bùi Thiên Nam bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng, nhưng nhất thời cũng nghĩ không thông là chỗ nào.

Rất nhanh.

Tào Phiền bước lên đài cao, hướng về phía lão giả khom người ôm quyền, cung cung kính kính nói: “Bái kiến Đốc Sư đại nhân!”

“Ừm.” Tôn Tượng Tông trầm giọng mở miệng nói: “Thế tử thì không cần sờ nữa, Long Tâm Hồ Cốt thiên hạ đều biết, Giáp đẳng không thể nghi ngờ.”

Lý Thiên Tông cầm lấy quyền sở, ở bên cạnh tuyên bố thành tích cuối cùng: “Thế tử Tào Phiền, tổng cộng đạt năm Giáp!”

“Đa tạ Đốc Sư đại nhân!” Tào Phiền vui mừng nói: “Một ngày làm thầy cả đời làm cha, đệ tử nhất định sẽ không quên ân truyền đạo, ngày sau nhất định báo đáp tầng tầng!”

Ngày sau trong miệng hắn nói, tự nhiên chính là sau khi phụ thân hắn đăng cơ.

Tôn Tượng Tông sau khi chết, người Tôn gia có thể hạ cánh bình an hay không, đương kim thái tử sẽ đưa đến tác dụng rất lớn, đây cũng là nguyên nhân hắn dám đến tham dự tuyển phong.

“Hôm nay không phải đại điển báỉ sư, thế tử vẫn là đi xuống trước đi.”

Tôn Tượng Tông ung dung nói: “Người kế tiếp.”

Trần Tam Thạch đáp lời bước lên đài.

“Đáng tiếc!”

Hắn vừa xuất hiện, dưới đài liền vang lên một tràng thờ dài.

“Cũng giống như ta, thua ở phía trên thể chất.” Diệp Phượng Tu lẩm bẩm.

Thể chất của hắn không phải giả, đi đến ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào ngộ tính, có chút cảm giác thở chết cáo buồn.

“Thể chất có tác dụng gì!” Mông Quảng Tín nói bằng giọng thô kệch: “Lão tử chính là Võ Thánh Chi Thể, chẳng phải cũng kẹt ở cảnh giới Huyền Tượng hai mươi năm sao!”

“Người còn rất tự hào?” Vinh Diễm Thu tiếc nuối không thôi: “Sư phụ, Ly sư muội cộng thêm Bất Khí đều thích hắn như vậy, sau này chúng ta giúp đỡ nhiều hơn, xem thử có cơ hội thông qua chiến công đoạt lại vị trí chân truyền không.”

...

“Báỉ kiến Đốc Sư.”

Trần Tam Thạch đến Lương Châu gần một tháng, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy vị Đốc Sư trong truyền thuyết ở khoảng cách gần như vậy, nếu không phải nhờ Thanh Huyền chi khí trong cơ thể luân chuyển không ngừng, trông ông ta thật sự không khác gì lão nhân đầu làng.

Hắn ôm quyền, không có tận lực gây nên người khác chú ý, thấp giọng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của Tôn đốc sư lần trước tại sông Hồng Trạch.”

Tuy không có tận mắt chứng kiến.

Nhưng cơ bản có thể khẳng định lúc đó chính là Tôn Tượng Tông ra tay, nếu không, hắn e rằng sẽ gặp phải phiền toái lớn.

“Ừm.” Tôn Tượng Tông khẽ gật đầu, giọng nói như sấm sét đánh vào tai mỗi người: “Giáp đẳng, lui xuống đi.”

Lý Thiên Tông ở bên cạnh, tiếp lời tổng kết: “Trần Tam Thạch, vượt qua năm cửa ải, tổng cộng được sáu Giáp, lần này đứng đầu tuyển phong, là quán quân, sẽ được thu làm thủ tịch chân truyền của Đốc Sư Phủ!”

Giáp đẳng!

Tào Phiền như bị sét đánh, vội vàng ngẩng đầu.

“Tôn Đốc Sư nói gì cơ?”

“Hắn không phải là Cửu Long Chi Thể sao?”

“Cửu Long Chi Thể đâu phải là Võ Thánh Chi Thể? Năm nay nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là Ất đẳng!”

“Trong Ất đẳng, cũng không thể tính là tốt nhất.”

Các tướng sĩ, các tướng lĩnh tuyển phong bị đào thải, Mông Quảng Tín cùng với các sư huynh đệ, gần như đều hoài nghi

mình có nghe nhầm hay không, cho đến khi Lý Thiên Tổng lại một lần nữa lặp lại nội dung vừa rồi.

Chương 297: tự mình chuốc lấy

“Độc Sư, ngài, ngài nhầm rồi sao?” Bùi Thiên Nam cắt ngang: “Ta không nhớ lắm thì, Trần đại nhân hẳn là Cửu Long Chi Thể, ngàn năm nay đều chưa từng xuất hiện Võ Thánh, làm sao có thể tính là Giáp đẳng chứ?”

“Đúng vậy.” Hậu công công cũng nói theo: “Hơn nữa Độc Sư đại nhân, sờ cốt sờ cốt, ngài còn chưa có động thủ sờ, sao lại cho Giáp đẳng?”

Bọn hắn cảm thấy kỳ quái.

Tôn Tượng Tông dù có thiên vị, cũng không nên dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy.

“Bùi đại nhân, Hậu công công, tại hạ không phải là Cửu Long Chi Thể!”

Trần Tam Thạch cười trường bào, lộ ra cơ bắp rắn chắc, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể cuộn cuộn, từng sợi gân như Cửu Long quấn quanh trên bề mặt cơ thể, da thịt trên bề mặt cơ thể, càng là lộ ra ánh sáng như kim loại.

Hắn từ trận đầu tuyển phong, đến một trận cuối cùng.

Lúc tỷ võ, tuy rằng lúc bắt đầu vẫn luôn bị Tào Phiền áp chế, nhưng do không có ngoại thương, cho nên chưa từng trực tiếp thể hiện năng lực phòng ngự của Kim Cương Chi Thể, hơn nữa còn mặc quần áo, trừ phi nhãn lực hơn người, nếu không căn bản không có cách nào nhìn ra, đây cũng là nguyên nhân sờ cốt cần phải tự tay sờ.

“Cửu Long Gân, Kim Cương Thể, Trần đại nhân chẳng lẽ là...”

Hậu công công bước lên trước, từ trong tay áo trượt ra một thanh chủy thủ, nhẹ nhàng lướt qua trên bề mặt da.

“Xoẹt ——”

Âm thanh kim loại ma sát, giờ này khắc này lộ ra đặc biệt chói tai!

“Kim Cương Chi Thể!” Bùi Thiên Nam cũng tiến lên sờ cốt: “Nhiều loại thể chất dung hợp, người, người là Dịch Hình Huyền Thể hiếm thấy?!”

Dịch Hình Huyền Thể!

Tuy rằng còn trẻ, nhưng những người hiểu về võ thể đều biết, đây tự nhiên cũng là một loại Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể!

Những người hiểu biết nhìn nhau.

Người này vậy mà là Dịch Hình Huyền Thể!

Thảo nào, thảo nào!

Tất cả những điều quý dị trước đó, ở trong mắt mọi người bỗng chốc lại trở nên hợp lý.

Như này mới đúng chứ.

Thiên tài đấu với thiên tài!

Nếu Trần Tam Thạch cũng là Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể...

Vậy có nghĩa là, sáu Giáp đấu với năm Giáp, hẳn thật sự đã thắng, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là quán quân trong cuộc tuyển phong lần này, sẽ trở thành thủ tịch chân truyền, hơn nữa còn có khả năng tiếp xúc với tiên pháp mà cả thiên hạ võ lâm đều mơ ước!

“Thì ra là ta tự mình đa tình, uổng công vô ích rồi.” Phòng Thanh Vân cười lớn, vút quyển sách trong tay xuống: “Các vị sư huynh đệ, chúng ta sắp có thêm một tiêu sư đệ rồi.”

“Lần tuyển phong này, quán quân Trần Tam Thạch sẽ trở thành đệ tử chân truyền, những đệ tử nội môn và ngoại môn còn lại sẽ được công bố sau dưới hình thức cáo thị!”

“Bảy ngày sau sẽ là đại điển bá sư, truyền đạo thụ nghiệp!”

“Chờ một chút!” Bùi Thiên Nam chất vấn: “Trần đại nhân, vì sao ngươi lại giấu giếm thể chất của mình, có phải ngươi có ý gian lận không?”

“Bùi hầu gia đường đường là Võ Thánh, chẳng lẽ ngay cả Dịch Hình Huyền Thể là theo cảnh giới tăng lên mới dần dần bộc lộ cũng không biết sao?” Phòng Thanh Vân giải thích: “Lúc trước khi Tuyển Phong Quan đi đón hấn, thể chất hấn thể hiện ra rõ ràng là Cửu Long Chi Thể.”

“Quan trọng nhất là, khai báo thể chất kém hơn liền chính là gian lận sao? Ví dụ như có Kiếm Tâm Thể và Thông Kiếm Thể, nếu không cẩn thận phân biệt rất có thể sẽ nhầm lẫn, tu vi và thực lực giai đoạn đầu cũng không chênh lệch quá nhiều, có thể dùng loại phương thức này để lừa gạt lấy Giáp đẳng.”

“Chứ có ai lại khai báo thể chất kém hơn, chẳng phải là tự mình chuốc lấy thiệt thòi sao?”

“Ngươi!” Bùi Thiên Nam ghen lời.

Tào Phiền sắc mặt phức tạp.

Một mặt, hấn cảm thấy an ủi phần nào vì không thua dưới tay một kẻ chỉ có Cửu Long Chi Thể.

Mặt khác, lần này hấn thực sự đã thua.

Hơn nữa còn là tự mình chuốc lấy!

Ban đầu, cả hai đều có thể trở thành chân truyền.

Giá như biết trước...

“Độc Sư đại nhân.” Bùi Thiên Nam lau mặt, cười nói: “Hay là năm nay ngài vẫn nhận hai người?”

“Tiểu Bùi, người nói chuyện như đánh rắm thì không sao.” Tôn Tượng Tông bình thân nói: “Nhưng nhiều người nhìn như vậy, lão phu cũng không thể học theo người.”

“...”

Khóe miệng Bùi Thiên Nam co giật: “Độc Sư đại nhân nói phải!”

Sự tình đã nháo đến nước này, hắn làm sao còn không hiểu.

Bọn hắn mắt kém, không thể nhìn xuyên qua lớp áo để nhận ra Dịch Hình Huyền Thử, nhưng Tôn Tượng Tông e rằng ngay từ đầu trận đấu đã biết rõ!

Thậm chí còn ngấm ngấm cho bọn hắn cơ hội, là chính bọn hắn không cần!

Như vậy, cho dù nhà họ Tào biết rõ ngọn ngành, cũng không có gì để nói.

Hơn nữa thân phận càng tôn quý, càng phải tuân thủ quy củ, ít nhất là bề ngoài phải làm được, bởi vì phải làm gương cho nhiều tướng sĩ như vậy, phải gìn giữ uy tín.

“Thật âm hiểm!”

Hậu công công sinh ra trong hoàng cung, làm sao có thể không hiểu thủ đoạn chơi người, trước đó hoàn toàn là bị võ lực của đối phương áp chế không thể suy nghĩ.

Chương 298: chẳng có gì phải sợ

Giờ mới kịp phản ứng, bọn hắc đều bị đùa giỡn, họ Tôn kia chính là nắm chắc bọn hắc sẽ không nhượng bộ.

Vạn hạnh trong bất hạnh.

Là Trần Tam Thạch, cũng coi như là người của bộ hạ, sau này vạn nhất thật sự có được tiên pháp gì đó, rất có thể vẫn sẽ nguyện ý dâng lên cho triều đình.

Người này là người trung nghĩa, tự nhiên cũng sẽ nhớ đến ân tình của bộ hạ, dù sao bộ hạ mới là người đầu tiên thương thức hắc, ban thuốc ban thuốc cho hắc.

‘Bộ hạ thật là biết nhìn người thiện dùng!’

Hậu công công cảm thán.

“Thế tử, lão phu đã cố gắng hết sức.” Tôn Tượng Tông bước tới, vỗ vai Tào Phiền, ôn tồn nói: “Nhưng mà những năm trước cũng không phải là không có trường hợp nội môn thăng lên chân truyền, ngươi phải cố gắng lên!”

“Đa tạ... Đốc Sư đại nhân đề điểm!”

Tào Phiền ôm quyền, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng trên mặt vẫn như cũ cung cung kính kính.

“Được rồi, giải tán đi.” Phòng Thanh Vân đẩy xe lăn: “Tiểu sư đệ, về dưỡng thương cho tốt, bảy ngày nữa quay lại đại điện nhập môn, ta là lão Tứ, sau này cứ gọi ta là Tứ sư huynh.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Ta biết rồi, Tứ sư huynh.”

“Còn nữa.” Phòng Thanh Vân nghiêm mặt nói: “Tiểu sư đệ, sau khi người đoạt giải quán quân, sẽ có rất nhiều người tìm đến, có người tốt cũng có kẻ xấu, người phải tự mình phán đoán.”

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở.”

Ra khỏi quân thành.

Các quan viên đã sớm chờ đợi ở đây.

“Trần đại nhân! Đến hàn xá ngồi chơi một chút?”

“Đại nhân, mời đến Tiên Hạc Lâu!”

“Trần tướng quân, lão phu có một đứa cháu gái, làm thiếp thất cho người cũng được.”

Đoạt giải quán quân tuyển phong, lại còn là Võ Thánh Chi Thể, nếu là ở kinh thành, vậy chính là Võ Trạng Nguyên.

Có nghĩa là đợi thêm một thời gian, cho dù hắn có ngộ tính kém như Mông Quảng Tín, ít nhất cũng là một chủ tướng cảnh giới Huyền Tượng.

Chủ tướng của Bát Đại Doanh, đều là quan nhị phẩm, có công lao thậm chí còn có tước vị nhất phẩm, tự nhiên không tránh khỏi việc nhiều người muốn lấy lòng nịnh bợ.

Trần Tam Thạch đều từ chối.

Hắn không thiếu tiền tài, những người này lại không có cách nào cho hắn tài nguyên, tạm thời không cần kết giao.

Hiện tại sau khi đoạt giải quán quân tuyển phong, Trần Tam Thạch bắt đầu lên kế hoạch trong lòng những mục tiêu cần từng bước thực hiện tiếp theo.

Thứ nhất, tự nhiên là báii sư học nghệ. Phương pháp đột phá trên Võ Thánh, có thể học được là tốt nhất, ai mà không

muốn nhìn thế giới rộng lớn hơn, đương nhiên hiện tại còn rất xa vời.

Thứ hai, nhanh chóng nâng cao thực lực đến Luyện Tạng viên mãn, sau đó là Hóa Kinh.

Ở Lương Châu, thực lực Luyện Tạng quả thực là không đủ.

Chưa kể hắn đã đắc tội không ít người, lại còn toàn là con cháu quan lớn thế gia, đều đang chờ muốn lấy mạng hắn, chỉ là tạm thời không dám ra tay vì e ngại quy củ.

Nhưng sau khi phong ba tuyền phong kết thúc, liệu bọn hắn còn có thể kiềm chế được hay không thì khó mà nói trước.

Hơn nữa, Bát Đại Doanh dường như cũng không hoàn toàn đồng lòng.

Nhớ lại trận tử thí cuối cùng, Trần Tam Thạch rõ ràng cảm thấy Tào Phiền có hiểu biết về Hợp Nhất Thương Pháp, nói không chừng có người đã biểu diễn cho hắn xem vài lần.

Điều này cũng rất bình thường, huynh đệ ruột thịt chia gia sản còn phải đấu đá nhau, thậm chí người sống ta chết cũng đều có, huống chi là sư huynh đệ, có tâm cơ là chuyện rất bình thường, tất cả đều đồng tâm hiệp lực mới là chuyện lạ.

Tiếp theo phải cẩn thận hơn, có lòng phòng bị.

Thứ ba, điều tra Vu Thần Giáo và hắc khí.

Vu Thần Giáo bắt võ giả để làm gì, bao gồm cả trận huyết tế kia, đến bây giờ vẫn không biết mục đích cuối cùng là gì.

Ô hắc huyền khí tại sao lại xuất hiện trên người võ giả, có liên quan gì đến độc thú trong núi không.

Từng chuyện từng chuyện một, đều cần từ từ giải quyết.

Ngoài ra còn có chuyện quan trọng hơn, hắn sắp làm cha rồi.

Sau khi tuyển phong kết thúc, cuối cùng cũng có thời gian ở bên Lan tử nhi vài ngày, tiện thể cũng có thể đến xem thử đạo quán kia.

Hắn không có hứng thú với thần phật, nhưng lại rất hứng thú với thần phật mà võ giả thờ phụng.

Trên đường cưỡi ngựa về, Trần Tam Thạch còn gặp một người quen.

Ôn Thực, cha của Ôn Thu Thực. Người này đứng ngay bên đường, dùng đôi mắt đỏ ngầu như mạng nhện nhìn hắn, cách hơn mười trượng vẫn có thể cảm nhận được sát khí.

Danh gia vọng tộc, tông môn bang phái, khinh người quá đáng. Con trai bọn hắn đến bắt nạt người, thậm chí giết người cũng không sao, nhưng người chỉ cần dám đánh trả, dám không vẫy đuôi mừng chủ, chính là tự rước họa vào thân!

Võ Thánh liên Võ Thánh đi!

Trần Tam Thạch cũng chẳng có gì phải sợ.

Tên này càng đứng ở đây một cách công khai, càng chứng tỏ không dám ra tay, chỉ là dọa dẫm thôi.

“Vẫn là phải tăng tốc tu luyện mới được.”

Chương 299: hộ vệ Võ Thánh

Cũng giống như lúc ở Bà Dương, cần phải đến cảnh giới Luyện Tạng mới có thể tung hoành.

Ở Lương Châu, ngoài Tôn Tượng Tông ra, ít nhất cũng phải là Võ Thánh mới được.

Con đường còn dài!

Còn có trước khi rời đi, Tứ sư huynh Phòng Thanh Vân nhắc nhở rằng sẽ có người tìm hấn.

“Là chỉ Ôn Thực, hay còn có người khác?”

“Lão gia trở về rồi~”

Tì Cầm ở trước cửa nghênh đón.

Trần Tam Thạch xuống ngựa, đi thẳng đến phòng thuốc.

Trong sân, hấn dành riêng một gian nhà củi làm phòng thuốc, còn bảo Tì Cầm Mặc Họa mua về không ít thuốc theo đơn thuốc hấn viết, tự tay sắc thuốc bồi bổ thân thể cho Lan tỷ nhi, đồng thời nâng cao trình độ y thuật.

【Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Tinh thông)】

【Tiến độ: 291/1000】

“Kỹ nghệ này cũng giống như đọc sách, đến một trình độ nhất định thì tiến độ cực kỳ chậm, cần phải tiếp tục học y thuật cao cấp hơn mới được.”

Đến Lương Châu, hấn không chỉ có nhận thức lớn hơn về võ đạo, mà đối với y thuật cũng có nhận thức mới.

Nghe nói y sư thực sự lợi hại, có thể lợi dụng “kình lực” hoặc “cương khí” để hỗ trợ tinh luyện dược vật, thông qua phương thức này để giảm bớt “độc tính” của dược vật, từ đó đề võ giả có thể ở trong thời gian ngắn hấp thu càng nhiều thuốc bổ.

Chế tác bảo dược, chính là quá trình như vậy.

Bất luận là đối với năm tuổi của dược liệu, hay là thủ pháp của y sư, đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Nhưng nghe nói học cách dùng kình lực để chiết xuất dược vật, cũng là một môn kỹ thuật, cần tiêu hao rất nhiều thời gian để học, thu hoạch và nhận được lại không lớn như vậy, do đó tuyệt đại đa số vẫn là y sư bình thường, giống như Tưởng y quan bọn họ, chỉ có một số ít người đột phá vô vọng, lại có hứng thú với việc này mới nguyện ý đi làm.

Mà trong quân đội Lương Châu, liền có hai vị y quan cảnh giới Thông Mạch trân quý.

“Chờ đến khi đại điển bách sư kết thúc, xem thử có thể thỉnh giáo một chút hay không.”

.....

“Thạch ca nhi, chàng thích con trai hay con gái?”

Buổi tối nằm trên giường, Cố Tâm Lan ôm cánh tay nam nhân, thì thầm.

“Ta đều muốn.” Trần Tam Thạch đáp: “Ít nhất cũng phải một trai một gái chứ?”

Cố Tâm Lan hỏi: “Vạn nhất một mực sinh con trai hoặc con gái thì sao?”

“Vậy thì sinh thêm mấy đứa.”

“Ta không phải thành mẫu... Ừm, Thạch ca nhi chàng để tay chỗ nào vậy, ta có thai rồi, không được, chàng quên rồi sao?”

“Ta biết, ta cũng không làm gì.”

“Đát ——”

“A!”

Tiền viện bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai.

Là Ti Cầm!

Trần Tam Thạch vội chộp lấy cung tên trên tường và trường thương ở góc nhà, lao ra ngoài: “Có chuyện gì vậy?”

“Lão gia, có... có người!” Ti Cầm run rẩy, chỉ tay lên mái nhà: “Vừa rồi có người đứng trên đó, ném đồ xuống sân.”

“Àm!”

Long Tượng Chi Huyết lập tức tràn khắp cơ thể, kết hợp với “Thân nhẹ như yến”, Trần Tam Thạch phóng lên mái nhà, nhìn thấy một thân ảnh đang chạy như bay trong màn đêm.

Hắn kiểm tra lại ống tên bên hông xem có mũi tên báo hiệu không, rồi mới đuổi theo.

Gần đây ở Lương Châu có nhiều người chết, đương nhiên là canh phòng nghiêm ngặt.

Bất kể người phía trước là cảnh giới gì, chỉ cần hắn bắn một mũi tên báo hiệu lên trời, lập tức sẽ có một đám lớn Thành Vệ Quân đến vây bắt.

Tốc độ của Trần Tam Thạch không hề chậm hơn đôi phương, nhưng đáng tiếc đôi phương đã đi trước quá xa, luôn giữ khoảng cách vài trăm bước, lại rất quen thuộc địa hình trong Lương Châu Thành, không lâu sau đã biến mất ở một góc khuất, không còn tăm hơi.

“Là ai?!”

Đứng trên mái nhà, hấn chìm vào suy tư.

Không giống như là Vu Thần Giáo, vậy còn có thể là ai?

Bọn người Tào Phiền?

Cũng không giống.

Người này khinh công không tệ, có lẽ là cố ý để Ti Cầm phát hiện, sau khi bị lộ cũng không làm hại ai, chứng tỏ không có ác ý, nhưng trong tình huống thân phận không rõ ràng, xâm nhập tư trạch vốn đã là một sự mạo phạm lớn!

“Người ở đây!”

Thê tử đang còn ở nhà, Trần Tam Thạch không dám đuổi theo quá xa, đang định quay về thì dưới ánh trăng lại xuất hiện một thân ảnh.

Chỉ thấy trang chủ Phách Nguyệt Sơn Trang Ôn Thực, đang kéo một người áo đen bay tới.

“Người...”

Trần Tam Thạch nhìn người áo đen, lại nhìn Ôn Thực, rất nhanh đã hiểu ra.

Vị tử địch Võ Thánh này.

Hình như đang canh cửa cho hấn, làm hộ vệ?!

“Người hiện tại không thể chết, người chết rồi, họ Tôn kia sẽ tìm ta tính sổ!”

Ôn Thực nói, hai mắt đỏ sậm, nghiền răng ken két.

Hấn mang theo thi thể con trai trở về không lâu, liền nghe được kết quả tuyển phong thủ tịch chân truyền, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng một trận, thủ tịch chân truyền, có nghĩa là càng không thể dễ dàng động đến.

Đặc biệt là vào lúc này.

Hay nói một cách khác.

Ai cũng có thể đến giết Trần Tam Thạch, nhưng chỉ có hắn là không thể!

“...”

Trần Tam Thạch trong lúc nhất thời vậy mà không biết rõ nên nói cái gì.

Chương 300: phong thư

Lực uy hiếp của Đốc Sư lớn đến vậy sao.

Cũng đúng.

Cái chết của Ninh Trường Quần, thế nhưng là mười vạn người tận mắt chứng kiến.

Luyện Huyết có lẽ không có sợ hãi như vậy, nhưng Võ Thánh nhất định là sợ hãi, hơn nữa còn phi thường sợ hãi.

Hai người từ trên mái nhà đi xuống đất.

Ôn Thực chỉ vào người áo đen, âm thanh run rẩy chất vấn: “Hắn vì sao muốn giết ngươi!”

“Không biết.” Trần Tam Thạch坦然 nói.

“Không biết? Ngươi rốt cuộc đã đắc tội bao nhiêu người!”

Ôn Thực đánh một chuông vào người người áo đen, người sau phun ra máu tươi, kêu thảm thiết.

Trong lòng hắn lúc này mới dễ chịu hơn một chút: “Tên này chỉ là Luyện Tạng viên mãn, lại bị ta đánh trọng thương, tiếp theo nên xử lý như thế nào, là giết hay là giao cho ngươi?”

Trần Tam Thạch suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Giao cho ta đi.”

“Hừ!”

Ôn Thực giống như vứt rác, ném người áo đen đang thoi thóp qua.

Hắn hướng về phía bóng lưng tướng quân trẻ tuổi hét lớn: “Trần Tam Thạch, ta nhất định phải giết ngươi!”

“Ôn Trang chủ.” Trần Tam Thạch dừng bước, đột nhiên nói: “Người cảm thấy người rất oan ức?”

Ôn Thực khựng lại.

“Con trai của người muốn giết ta, chẳng lẽ ta chỉ có thể làm cá trên thớt sao? Ta tặng người một câu nói đi.” Trần Tam Thạch mặt không biểu cảm: “Con không dạy, lỗi tại cha.”

“Người, ý của người là, chẳng lẽ là lỗi của ta?!” Ôn Thực không phục đáp: “Vậy ta cũng muốn giết người, ta muốn quyết đấu công bằng với người, phân cao thấp, quyết sinh tử! Người không phải là Dịch Hình Huyền Thử sao? Ta sẽ đợi người đột phá đến Võ Thánh!”

“Được.” Trần Tam Thạch cam kết: “Nếu Ôn trang chủ thật sự có ý này, đến lúc đó ta sẽ lên lời đài với người.”

“Con không dạy, lỗi tại cha...”

Ôn Thực đứng trong gió đêm, lặng lẽ suy ngẫm câu nói này.

Hắn làm sao lại không biết rõ, là con trai mình gây khó dễ trước.

Nhưng thù sâu như biển không trả, ý niệm khó mà thông suốt!

Quyết đấu công bằng, là đôi phương tự mình đáp ứng.

Đến lúc đó, cho dù có đánh chết đối phương trên lời đài, Tôn Tượng Tông cũng không có gì để nói!

“Ta chỉ là Luyện Tạng, lại định ra quyết chiến sinh tử với một Võ Thánh.”

Trần Tam Thạch có chút bất đắc dĩ, vác người áo đen trở về nhà.

“Lão gia...”

Ti Cầm Mặc Họa vẫn luôn canh giữ ở cửa, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt.

Trần Tam Thạch hỏi: “Các người vừa nói, có đồ vật gì ném vào trong sân à?”

“Vâng.”

Ti Cầm mang đến một bức thư, phía trên còn cột một cục đá.

“Tốt, đừng làm phu nhân hoảng sợ, nói cho nàng không có việc gì, ngủ sớm một chút đi.”

Sau khi dẫn dò, Trần Tam Thạch đi vào kho củi.

Hắn dùng dây thừng trói người áo đen đang hôn mê thật chặt, sau đó tháo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt thanh tú ẩn dưới lớp mặt nạ, nhìn tuổi tác không khác gì Ti Cầm Mặc Họa.

“Còn là nữ sao?”

Trần Tam Thạch nhìn bộ ngực phẳng lì của đối phương, thực sự có chút không ngờ tới.

Hắn nhặt mũi tên lên, dùng như dao găm, thoăn thoắt cắt gân tay, gân chân của người áo đen, đảm bảo đối phương không thể nhúc nhích được nữa. Sau đó, hắn bôi thuốc cầm máu, giữ lại mạng cho đối phương, cuối cùng mới ngồi xuống bên cạnh, im lặng chờ đợi.

Hắn mang người này về, là có lý do.

Bởi vì...

Hắn nhìn thấy trên người tên này, một luồng khí Thanh Huyền!

Không sai.

Giống hệt luồng khí trong cơ thể Tôn Tượng Tông.

Chỉ là nó quá yếu ớt, nếu không nhìn kỹ thậm chí còn không thấy, rất dễ bỏ qua.

Nếu phải hình dung, có lẽ là sự khác biệt giữa trắng rằm và đom đóm.

Vì vậy, Trần Tam Thạch mới quyết định mang đôi phương về để hỏi cho ra nhẽ.

Hơn nữa, đôi phương suýt chút nữa đã bị đánh chết, chúng tỏ chút khí Thanh Huyền nhỏ bé này không đủ để giúp đôi phương có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, nếu không thì đã dùng từ lâu rồi.

Đương nhiên, để an toàn, vẫn nên phế bỏ trước thì tốt hơn.

“Quả nhiên có cách hấp thu khí Thanh Huyền sao?”

Trần Tam Thạch tin rằng đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp.

Hắn cũng không rõ sau khi bái sư, liệu có thể hiểu được một chút hay không.

Người trước mắt này, nếu hỏi không ra, cũng có thể mang đến Độc Sư Phủ.

Hắn lấy ra một phong thư, mở ra, bên trong chỉ có vài chữ.

“Mời Trần tướng quân ba ngày sau, đến Hồng Tụ Lâu một hồi.”

“Hồng Tụ Lâu?”

Trần Tam Thạch nhớ lại cái tên này, hình như là một kỹ viện rất nổi danh ở Lương Châu.

Mời hắn đến đó làm gì?

Trước đây không mời, lại cố tình đến tìm sau khi hắn đoạt quán quân tuyển phong, rõ ràng là có mưu đồ.

...

Ước chừng hai ba canh giờ sau.

Nữ tử áo đen dần dần tỉnh lại.

Sau đó, nàng khóc.

Trần Tam Thạch quát lớn: “Ngậm miệng!”

Nữ tử càng khóc to hơn.

“Ta bảo ngươi ngậm miệng!”

“Keng ——”

Trần Tam Thạch rút Trấn Nhạc Kiếm ra, kề vào cổ đối phương.

Nữ tử áo đen lúc này mới yên tĩnh lại, nhưng vẫn như cũ không ngăn được run rẩy.

Chương 301: Người có thể đi rồi

“Người là người phương nào?” Trần Tam Thạch cảnh cáo: “Ta không có kiên nhẫn hỏi lần thứ hai.”

“Tầm, Tầm Tiên Lâu...”

Nữ tử nức nở: “Đau, đau...”

“Tầm Tiên Lâu?”

Trần Tam Thạch nhớ lại ghi chép trong 《Thiên Hạ Tông Môn Lục》.

Tông môn thần bí, truyền thừa ngàn năm, chỉ vì tìm kiếm tiên tung.

“Các người tìm ta làm gì?”

“Su phụ ta bảo ta đến...” Nữ tử áo đen ủy khuất đến cực điểm: “Ta chỉ là đưa một phong thư, người dựa vào cái gì mà đối xử với ta như vậy.”

“Nói nhảm!” Trần Tam Thạch lạnh lùng nói: “Đưa thư tại sao không đi cửa chính.”

“Bởi vì chúng ta thần bí.” Nữ tử áo đen đáp lại một cách đương nhiên.

Lý do quỷ quái gì vậy?

Trần Tam Thạch truy hỏi: “Bảo ta đến Hồng Tụ Lâu làm gì?”

“Không biết, ta cái gì cũng không biết, thật sự chỉ là đến đưa thư, không có ác ý...”

Nữ tử áo đen vừa sợ hãi vừa không thể động đậy, lúc nói chuyện răng cũng run lên: “Ta chỉ biết hình như có liên quan đến tiên pháp, người tha cho ta đi, van cầu người...”

“Tiên pháp?”

Trần Tam Thạch trầm mặc.

Đối với lời nàng ta nói, không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn.

Đúng là có thể phán đoán ra được, quả thật không có ác ý.

Nhưng hắn cũng không có gì áy náy.

Nào có người tốt tới cửa bái phỏng, lựa chọn đêm hôm khuya khoắt còn mặc y phục dạ hành?

Không bị Võ Thánh Ôn Thực đánh chết ngay tại chỗ đã là may mắn lắm rồi, bị cắt gân tay gân chân chỉ có thể coi là một sự trừng phạt nhỏ đối với kẻ mạo phạm, hơn nữa là loại nhẹ kia, bằng không thì nhà hắn sau này e rằng thật sự sẽ thành chợ bán thức ăn.

Hơn nữa, nếu tiểu nương môn này thật sự là người của Tầm Tiên Lôu, chút thương tích này khẳng định vẫn có thể chữa khỏi được.

Giết cũng không đến mức.

Tầm Tiên Lôu thần bí khó lường.

Trần Tam Thạch thực lực không đủ, không cần thiết đắc tội chết, về phần có đi phó ước hay không, đợi đến sau ljo đại điển bái sư kết thúc rồi nói sau.

Nghĩ đến đây, hắn mở miệng nói: “Người có thể đi rồi.”

“Ô ô ô...”

Nữ tử áo đen chỉ biết khóc.

Trần Tam Thạch kịp phản ứng, đối phương đã bị hấn tạm thời phế bỏ, không có bảo dược trị liệu thì trong thời gian rất dài sẽ ở trạng thái tê liệt.

Hấn suy đi nghĩ lại, một lần nữa công nữ tử lên người ra ngoài.

Nữ tử mang theo oán niệm, hậm hực nói: “Người đưa ta đến Hồng Tụ Lâu là được.”

Hôm nay thật sự là ngày xui xẻo nhất đời nàng.

Đang yên đang lành đi đưa tin, tự dung lại gặp phải Võ Thánh.

Tên này lại không hỏi han gì, trực tiếp đâm nàng nhiều nhất đao như vậy, quả thực là cùng hung cực ác, đâu có phải là đại anh hùng, đại anh hùng trong lời đồn đã từng giúp bách tính vượt sông, căn bản là kẻ xấu xa tận cùng.

May mà đối phương cuối cùng cũng không dám giết nàng, xem ra danh tiếng của Tầm Tiên Lâu vẫn còn rất hữu dụng.

“Chờ đã, ngươi muốn đưa ta đi đâu?”

“...”

Nữ tử vừa mới thở phào nhẹ nhõm bỗng nhận ra phương hướng không đúng: “Đây không phải là đường đến Hồng Tụ Lâu.”

Nam tử đang công nàng chạy rất nhanh, cảnh vật hai bên đường nhanh chóng biến hóa rút lui.

Khoảng nửa canh giờ sau, một tòa phủ đệ xuất hiện trước mắt, tám biển đen phía trên viết ba chữ lớn Đốc Sư Phủ.

Tư trạch của Tôn Tượng Tông.

Giờ Tỵ vừa điểm, phương đông mới lóe lên ánh bình minh.

Điều bất ngờ là, nơi ở của người nắm giữ quân sự và chính trị ở Bắc Cảnh lại không có một bóng lính tuần tra, trước cổng lớn thậm chí không có người gác, chỉ có hai pho tượng sư tử đá to lớn.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Nữ tử vùng vẫy dữ dội: “Buông ta ra, buông ta ra! Đồ hỗn đản nhà ngươi!”

Trần Tam Thạch vốn định ném nàng ra đường lớn.

Nhưng nghĩ lại, vẫn là đưa đến Đốc Sư Phủ vậy.

Dù không giết, nhưng dù sao cũng bị Ôn Thực đánh trọng thương, xem như đắc tội, ai biết đối phương có trở mặt hay không.

Thêm nữa, Tầm Tiên Lâu đến tìm sau khi hấn trúng tuyến, chứng tỏ nhất định có quan hệ với Tôn Tượng Tông, lại thêm luồng khí Thanh Huyền kia, hấn sợ nước bên trong quá sâu, mình chỉ là Luyện Tạng không nắm chắc được.

Huống hồ, cũng không giấu được.

Nếu chỉ có hai người biết thì còn dễ nói, ngay cả Ôn trang chủ cũng đã gặp, vốn không phải bí mật gì.

“Ầm ầm ầm!” Trần Tam Thạch gõ cửa lớn.

Một lúc lâu sau, mới có một người hầu ngáp ngáp dài ra mở cửa, mắt nhắm mắt mở nói: “Ai đấy, tìm ai?”

“Tại hạ Trần Tam Thạch.” Trần Tam Thạch tự báo danh tính: “Ta muốn gặp Đốc Sư đại nhân.”

“Là Trần đại nhân sao, xin chờ một lát.”

Người hầu hiển nhiên cũng đã nghe nói về quán quân kỳ tuyển phong năm nay.

Hắn quay người vào trong thông báo.

Khoảng một chén trà sau, người hầu đẩy xe lăn trở ra.

“Tiểu sư đệ, sư phụ người còn đang nghỉ ngơi, người có chuyện gì cứ nói với ta.”

Chương 302: canh cửa cả đêm

Phòng Thanh Vân nhìn nữ tử bê vết máu trên vai Trần Tam Thạch, nghi hoặc hỏi: “Người đây là...”

“Tứ sư huynh.” Trần Tam Thạch ném người xuống đất, kẻ vắt tắt chuyện vừa xảy ra: “Cụ thể ta cũng không biết là chuyện gì, giao cho huynh.”

“Tầm Tiên Lâu?” Phòng Thanh Vân hứng thú nói: “Đã nhiều năm không lộ diện, không ngờ nhanh như vậy đã tìm đến người.”

“Tiểu sư đệ không cần lo lắng, cứ để nàng lại đây là được, sau này bọn họ cũng không dám tìm người nữa. Sư phụ gần đây bận rộn, tạm thời không gặp người được, đợi đến đại điển bá sư rồi hãy nói.”

“Đa tạ Tứ sư huynh.” Trần Tam Thạch chấp tay cáo từ.

Đi được vài bước, hắn quay đầu nhìn lại luồng khí Thanh Huyền như đom đóm trên người nữ tử.

Xem ra, trên đời này không chỉ có Tôn Độc Sư có cách hấp thu khí Thanh Huyền, Tuần Tiên Lâu e rằng cũng mò ra được chút ít manh mối, chỉ là so ra thì có vẻ vụng về, vụng về đến mức gần như vô dụng, ít nhất là trên người nữ tử áo đen không có chút tác dụng nào.

Nội thương trên người Trần Tam Thạch vẫn còn hơi đau, hắn lười đi bộ tiếp, bèn gọi Thiên Tầm đang ngủ ở nhà ra đón.

Trên đường về, ở góc phố cuối con đường trước phủ đệ, hắn nhìn thấy Ôn Trang Chủ ngồi ở quán trà, thức trắng đêm.

‘Đây là canh cửa cho ta cả đêm sao?’

“Trần Tam Thạch!” Ôn Thực chất vấn: “Người áo đen rốt cuộc là ai, môn phái nào, vì sao muốn giết ngươi, ngươi mau nói cho ta biết!”

“Không cần Ôn Trang Chủ phải bận tâm.” Trần Tam Thạch không quay đầu lại nói.

“Ngươi cho rằng ta muốn quản sao!”

Ôn Thực đột ngột đứng dậy.

Ít nhất là trong vòng vài ngày sau khi tuyển phong vừa kết thúc, nếu tên tiểu tử này chết, hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Ta đã đưa người đến Đốc Sư Phủ rồi, Ôn Trang Chủ muốn biết thì cứ đi hỏi đi.”

Trần Tam Thạch dùng roi ngựa nhẹ nhàng quất Thiên Tầm đang ngái ngủ, thúc ngựa nhanh chóng rời đi.

“Quá đáng!” Ôn Thực gầm lên, đập tan cái bàn trước mặt.

“Ngươi, ngươi cái tên này...” Ông chủ quán trà kinh hãi chỉ trích: “Ta sẽ đến Đốc Sư Phủ cáo trạng!”

“Câm miệng, ta đền tiền cho ngươi!”

“...”

...

Trần Tam Thạch dành hai ngày, dùng bảo dược trị thương mà Cửu sư tử đưa cho để chữa khỏi nội thương, sau đó bắt đầu tiếp tục tu luyện, muốn đột phá đến Luyện Tạng viên mãn trước khi tháng này kết thúc.

Tiểu thành và viên mãn, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Giá mà hắn cũng có thể Bạo Huyết, đối phó với Tào Phiền đâu cần phải vất vả đến thế?

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (tiểu thành)】

【Tiến độ: 829/2000】

Cảnh giới võ đạo càng lên cao, tốc độ tăng tiến tự nhiên càng chậm, dù cho có là Võ Thánh Chi Thể cũng không ngoại lệ, nếu không thì đã chẳng có biết bao nhiêu người bị mắc kẹt ở một cảnh giới nào đó.

Có thể đạt được tốc độ hiện tại, linh lúa cũng góp một nửa công lao.

Nếu người ngoài biết được, chắc chắn sẽ kinh ngạc trước tốc độ tăng tiến thần tốc này.

Nhưng Trần Tam Thạch vẫn chưa hài lòng.

Không phải vì tham lam, mà là thật sự không đủ dùng.

Tào Phiền, Tầm Tiên Lô, Phách Nguyệt Sơn Trang, nhiều người như vậy đang nhắm vào hắn, hắn không thể cứ mãi dựa vào sự bảo vệ của Bát Đại Doanh và Độc Sư để sống sót, dù sao thì ngay cả thần tiên cũng có lúc không thể phân thân.

Huống chi, ngày thường họ đều rất bận rộn.

Tình trạng gần đây các doanh chủ tướng tề tụ một đường, chỉ là vì đại chiến vừa kết thúc cần chỉnh đốn lại thêm vừa đúng lúc tuyển phong.

Ước chừng không lâu nữa, họ sẽ phân tán đến các nơi ở ba châu Tây Bắc.

Suy cho cùng, vẫn là phải dựa vào chính mình.

“Trình độ khai phát tiên bảo thật sự quá thấp!”

Trần Tam Thạch ứng dụng đối với Dị Hỏa, quả thật giống như người nguyên thủy vừa mới học cách dùng lửa, linh lúa ăn vào bụng đều bị đốt thành tro, cũng không biết lãng phí bao nhiêu tinh hoa.

Giá mà có thể tìm được vật chứa chịu được nhiệt độ của Dị Hỏa thì tốt rồi.

Nồi sắt cũng đã thử qua rồi...

Huyền Binh!

Hắn bỗng nhớ tới Huyền Binh mà Tôn Bất Khí từng nhắc đến, kim loại dùng để rèn Huyền Binh có thể truyền dẫn kinh lực, chất lượng chắc chắn phi thường, điều này có thể thấy được từ trên Trần Nhạc Kiếm.

Nếu có thể dùng kim loại rèn Huyền Binh để chế tạo vật chứa, dù không thể chịu được hoàn toàn nhiệt độ của Dị Hỏa cũng không sao, cùng lắm thì coi như vật phẩm tiêu hao mà dùng.

Trong Bát Đại Doanh, có y sư cảnh giới Thông Mạch, có thể họ đang dùng vật chứa làm từ Huyền Binh.

Đương nhiên, hiện tại chỉ là phỏng đoán.

Nếu không được thì...

Chỉ còn cách đi săn thôi.

Trần Tam Thạch nghĩ tới nghĩ lui, thứ có thể tăng tốc độ tu luyện của hắn chỉ còn lại nghề cũ mà thôi.

Bảo được, linh lúa đều không thiếu, thịt Kiếm Xi Hồ cũng gần như ăn hết.

Chỉ có tiếp tục săn dị thú, mới có thể nâng cao tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Chương 303: hứng thú

Đúng lúc, cũng có thể nhân cơ hội làm rõ độc thú trong núi và hắc khí trên người Trương Hoài Dân có liên quan gì không, điều này rất có thể cũng liên quan đến một loại tiên pháp nào đó, hơn nữa nhìn từ lực biểu hiện thì còn khoa trương hơn.

Thông Mạch, trực tiếp đột phá đến Huyền Tượng!

Trần Tam Thạch suy nghĩ lung tung, lại đánh hai lần Hợp Nhất Thương Pháp, liên buông binh khí, trở về phòng ngủ thay quần áo sạch sẽ, sau đó cùng với Cố Tâm Lan ra ngoài, đi đến Từ Vân Quan.

Từ khi mang thai, Cố Tâm Lan thường xuyên nói muốn đi cầu phúc bình an cho đứa bé.

Nàng cũng là lần đầu tiên làm mẹ, lo lắng là chuyện bình thường, nếu đi dạo quan đạo một vòng có thể đạt được trấn an, tự nhiên là chuyện tốt.

Phu thê Từ Bân cũng đã sớm chờ ở trong sân.

Trên đường đi.

Từ Bân nói về Từ Vân Quan: “Tướng quân, chúng ta đến Lương Châu, ngày thường tương đối nhàn rỗi, cho nên ta không ít lần đi dạo xung quanh, trong đó còn đi dạo hai lần Từ Vân Quan, bên trong hương khói rất thịnh vượng, không chỉ có bách tính, còn có rất nhiều người luyện võ cũng thích đi.”

“Bân ca, bách tính thích bái thần bái phật là để cầu một sự bình an trong lòng, ta có thể hiểu, những người luyện võ kia thích đi thắp hương bái lạy là vì cái gì?” Trần Tam Thạch cảm

thấy chỉ có một khả năng: “Chẳng lẽ sẽ cung cấp bảo được cho người luyện võ.”

Những thứ này, một phụ nhân như Đồng thị đương nhiên là không hiểu, trước đó hỏi cũng bằng thừa.

“Đại nhân đoán đúng rồi.” Từ Bân trả lời: “Hương khách đi thấp hương, nếu như nguyện ý bỏ ra ba mươi lượng bạc tiền hương hỏa, thì có thể nhận được một bát ‘Duỡng Thần Thang’ được điều chế theo bí phương, nghe nói uống vào sẽ tâm bình khí hòa, đối với việc tu luyện võ công có trợ giúp rất lớn. Chỉ là, giá tiền thật sự đắt.”

“Khó trách.” Trần Tam Thạch có hứng thú.

Từ Vân Quan tọa lạc ở ba mươi dặm phía nam Lương Châu Thành, trong Vọng Vân Sơn, đi đến đỉnh núi, còn cần phải leo mấy chục dặm đường núi.

“Lan tỷ có mệt không, để ta cõng nàng.”

“Nào có đạo lý đương gia cõng đi, nha...”

Cổ Tâm Lan còn chưa nói xong, đã chân không chạm đất, nằm trên tấm lưng vững chãi, nàng vội vàng ôm lấy cổ trượng phu để tránh bị ngã xuống.

“Không phải cõng nàng, ta cõng con!”

Trọng lượng trăm cân, đối với Trần Tam Thạch mà nói gần như không đáng kể.

Trên đường đi, hắc quả nhiên nhìn thấy không ít người luyện võ.

Một số còn chủ động đến chào hỏi hắc.

Cổ Tâm Lan hoặc nhiều hoặc ít cũng có nghe nói: “Thạch ca, chàng nổi danh thật đấy.”

“Bân ca, người nói tiếp đi.” Trần Tam Thạch hỏi: “Kể về lai lịch của Từ Vân Quan, cùng với cảnh giới tu vi của đạo sĩ trong đó.”

“Nghe nói khi Đại Thịnh triều mới thành lập, Từ Vân Quan đã tồn tại, hương hỏa cũng luôn rất thịnh vượng, nhưng không có cao thủ cảnh giới cao nào, mấy trăm năm nay, chỉ có quan chủ hiện tại mới đạt đến Hóa Kinh viên mãn, sắp đột phá đến cảnh giới Thông Mạch.”

Từ Bân giải thích: “Những người còn lại cao nhất cũng chỉ là Hóa Kinh, vì vậy Từ Vân Quan vẫn luôn được coi là môn phái tam lưu, trừ khi là người địa phương, nếu không thì có thể chưa từng nghe nói qua.”

Tóm lại, có tuyệt kỹ, không có cao thủ.

Đương nhiên, Hóa Kinh hoặc Thông Mạch đối với Trần Tam Thạch hiện tại mà nói, cũng coi như là cao thủ.

Đến bên ngoài sơn môn, một nam tử trung niên mặc áo choàng trắng tiến lên chào hỏi: “Trần đại nhân, chúc mừng chúc mừng, đoạt được quán quân tuyển phong, không bao lâu nữa sẽ báii nhập môn hạ Tôn Độc Sư, tiền đồ vô lượng!”

Trần Tam Thạch nhớ lại, người này lúc đó đứng cùng với Ôn Thực, hần chắp tay khách khí nói: “Là Thiệu tông chủ của Thông Huyền Kiếm Tông sao? Văn bối có lẽ.”

Ngay cả đường đường Võ Thánh cũng đích thân đến, không biết loại thuốc này rốt cuộc có lợi ích lớn đến mức nào.

“Khách khí khách khí, ta chỉ là một kẻ áo vải, nào dám nhận lễ lớn của mệnh quan triều đình.”

Thiệu Ngọc Kinh cười nói: “Trần đại nhân cũng là vì Dưỡng Thần Thang mà đến sao?”

“Đúng vậy.” Trần Tam Thạch thẳng thắn nói: “Ngay cả Thiệu tông chủ cũng đích thân đến, ắt hẳn hiệu quả nhất định phi thường.”

“Ha ha, Dưỡng Thần Thang quả thật là thứ tốt, mỗi lần uống vào đều có thể tĩnh tâm an thần, là loại thuốc tốt độc nhất vô nhị trong toàn bộ Lương Châu.”

Thiệu Ngọc Kinh làm một động tác mời: “Trần đại nhân mời đi theo ta, người thử một lần sẽ biết.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía đại diện: “Không cần đi thấp hương trước sao?”

“Lúc rời đi thấp hương cũng được.” Thiệu Ngọc Kinh mỉm cười nói: “Giám viện Khâu Minh Tử Chân Nhân đang ở phòng thuốc bên cạnh luyện chế Dưỡng Thần Thang, lúc này đi qua thời gian vừa đúng, bỏ lỡ thì phải đợi thêm mấy canh giờ.”

“Như vậy, đa tạ tiên bối.”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho Từ Bân bọn họ đi theo.

Một nhóm người vượt qua sơn môn, đi về phía đông, đến một sân rộng riêng biệt, nhìn thấy khắp nơi phơi thuốc, cùng với Khâu Minh Tử đang ngồi trước lò lửa luyện thuốc.

Chương 304: Dưỡng Thần Thang

Chỉ thấy trước mặt đối phương, đặt một lô đỉnh màu bạc sẫm, dưới đáy hỏa lô là đặc chế, ngọn lửa cháy rất mạnh, cơ bản sắp nuốt chửng cả lô đỉnh.

Hai tay Khâu Minh Tử bộc phát kinh lực mà mắt thường không nhìn thấy, cứ thế mà ngăn cách ngọn lửa, sau đó có quy luật đánh vào lô đỉnh, phát ra tiếng vang trầm đục “ong ong”.

“Dùng kinh lực luyện thuốc?”

Trần Tam Thạch không ngờ tới lại gặp được ở chỗ này.

“Trần đại nhân cũng hiểu cái này à?” Thiệu Ngọc Kinh nói: “Đây có thể coi là một công việc cần kỹ thuật, cho dù là ta, muốn chân chính học được cũng phải tốn không ít thời gian, còn có cái đỉnh này, cũng là chất liệu huyền thiết để rèn Huyền Binh, một cái như vậy trị giá ba ngàn lượng.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Khâu Minh Tử quát lớn một tiếng, hai tay đột nhiên vỗ lên lô đỉnh, phát ra âm thanh như tiếng chuông.

Bên cạnh lập tức có tiểu đạo sĩ tiến lên hắt nước lạnh đã chuẩn bị sẵn, dùng tốc độ nhanh nhất dập tắt ngọn lửa.

“Xì xì ——”

Trong nháy mắt, khói trắng mịt mù.

Khâu Minh Tử bung lô đỉnh đến đình bên cạnh, sau đó mới quay lại hành lễ với mấy người: “Phúc sinh vô lượng thiên tôn, bản đạo bái kiến hai vị thí chủ.”

“Chân Nhân, người và ta đều là người quen, còn cần khách sáo như vậy sao.”

Thiệu Ngọc Kinh nói, giới thiệu Trần Tam Thạch bên cạnh, hai bên chào hỏi xã giao vài câu.

Khâu Minh Tử múc cho mỗi người một bát Dưỡng Thần Thang.

【Dưỡng Thần Thang: Sau khi uống có thể tĩnh tâm ngưng thần, có lợi cho đột phá tu vi.】

Không chỉ là dược hiệu, mà ngay cả công thức, cách chế biến, Trần Tam Thạch cũng dễ dàng nắm bắt, chỉ cần đợi sau khi đạt đến Hóa Kinh, hắn cũng có thể tự mình luyện chế loại thuốc này.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, hắn liền uống canh thuốc, sau đó cũng xin cho Từ Bàn một bát.

Ba mươi lượng bạc.

Đối với Trần Tam Thạch mà nói không tính là gì, đối với Từ Bàn bọn họ hiện tại mà nói, vẫn là cực kỳ đắt đỏ, đoán chừng trước kia đến cũng chỉ là cầu phúc, tám phần là không nở uống thuốc.

Hơn nữa thứ này, hình như đối với việc tăng lên tu vi cũng không có giúp ích gì nhiều, chủ yếu là để bình tâm tĩnh khí, còn hơn cả trạng thái hiền giả vài phần!

Ở trạng thái này, đúng là sẽ có lợi cho việc đột phá tu vi, chẳng qua đối với Trần Tam Thạch không có tác dụng gì.

Trần Tam Thạch tán thưởng nói: “Thủ đoạn tôi dược bằng kinh lực của Khâu Minh Tử Chân Nhân thật là tuyệt diệu, Trần mỗ hôm nay coi như là được mở rộng tầm mắt!”

“Thí chủ quá khen, bí pháp là do tổ tiên truyền lại, bản đạo còn kém xa.”

“Chân Nhân.” Trần Tam Thạch đặt tay lên lô đỉnh: “Thật không dám giấu, tại hạ cũng đối với y đạo có chút nghiên cứu, sau khi đạt đến Hóa Kinh cũng muốn học tập tôi được bằng kinh lực, chỉ là thiếu một cái lô đỉnh, không biết Chân Nhân có thể tặng ta một cái không? Ừm, tại hạ quay đầu sẽ dâng lên tổ sư năm ngàn lượng tiền hương hỏa.”

“Thí chủ có lòng thành như vậy, bản đạo sao có thể từ chối?” Khâu Minh Tử lập tức nói: “Lô đỉnh trong quan đúng là còn vài cái, trước khi xuống núi, sẽ sai người mang cho Trần đại nhân một cái.”

“Đa tạ Chân Nhân.”

Trần Tam Thạch vuốt ve lò đan, cảm nhận xúc cảm khác lạ, không biết có thật sự chịu được lửa di hỏa thiêu đốt hay không.

Không được thì thôi, chỉ năm ngàn lượng bạc mà thôi.

“Trần đại nhân có chút thất vọng, cảm thấy Dương Thần Thang cũng chỉ như thế?” Thiệu Ngọc Kinh dường như đoán được suy nghĩ của Trần Tam Thạch: “Thứ này tuy tốt, nhưng quả thực đối với việc tăng tiến tu vi là rất nhỏ, nhưng đều ta cần chính là tâm bình khí hòa, chỉ có tĩnh tâm lại, mới có thể có độn ngộ!”

“Ài... .. Nói đến, Thiệu mỗ đột phá cảnh giới Võ Thánh đã hơn mười năm, nhưng cho đến hôm nay, vẫn chậm chạp không sờ đến ngưỡng cửa cao hơn, cũng càng thêm khao khát thông qua cảm ngộ về tâm cảnh để đột phá.”

“Từ Vân Quan mỗi tháng, còn tổ chức một lần đại hội giảng đạo, rất nhiều võ giả Lương Châu đều đến.”

“Mấy năm nay nghe đạo, Thiệu mỗ vẫn là đạt được ích lợi không nhỏ, kiên trì tiếp, nói không chừng có một ngày có thể ngộ đạo!”

“Trần đại nhân nếu có hứng thú, lần sau có thể cùng tham gia.”

Trần Tam Thạch hiểu được tâm lý của đối phương.

Con đường bình thường không thông, khó tránh khỏi sẽ nghĩ đến những phương diện khác.

“Thật là hâm mộ Trần đại nhân~” Thiệu Ngọc Kinh cảm khái nói: “Tuổi còn trẻ, đã có thể trở thành đệ tử chân truyền của Tôn Độc Sư, lão nhân gia ông ấy, chính là mục tiêu khao khát cả đời của Võ Thánh thiên hạ, tương lai Trần đại nhân rất có khả năng, nhìn thấy được thế giới lớn hơn.”

Trần Tam Thạch nói: “Thiệu tông chủ, tại hạ còn chưa chính thức nhập môn, hiện tại vẫn là Luyện Tạng, nào dám mong cầu những điều này?”

Hai người uống xong Dưỡng Thần Thang, liền cùng nhau đến đại điện thắp hương.

Chương 305: Hương hỏa

Khách hành hương tới lui tấp nập, cả đạo quan từ trong ra ngoài đều náo nhiệt phi phàm, mùi đàn hương từ bốn phương tám hướng ập đến, muốn tránh cũng không tránh được.

Dù sao Võ Thánh cũng đến nơi đây để bái lạy, võ giả bình thường đương nhiên dễ dàng chạy theo, những người có thân phận cao quý này đến, bách tính tự nhiên cũng cảm thấy linh nghiệm, cảm thấy tốt.

Bên trong đại điện, thờ phụng là tượng Thiên Tôn, cũng là nơi mà tất cả khách hành hương đều phải tế bái.

Vô Lượng Cứu Khô Cứu Nạn Thiên Tôn.

Tên gọi tương tự với Đạo giáo kiếp trước, trên thực tế không phải là cùng một vị thần, nhưng cũng có cảm giác tương tự.

Cống phẩm Cố Tâm Lan đã sớm chuẩn bị xong, hương hỏa cũng đã được bày biện trước cửa.

Sau khi thắp ba nén nhang, nàng đến trước tượng thần cúi đầu hành lễ, sau đó theo quy củ, trước tiên là nén chính giữa, tiếp đến là nén bên trái, rồi đến nén bên phải, đảm bảo ba nén hương cao bằng nhau. Cuối cùng, nàng quỳ xuống thành tâm bái lạy.

Cũng ngay lúc đó.

Một luồng khí tím nhạt, từ đỉnh đầu Cố Tâm Lan bay ra, bay về phía một lư hương trước bàn cúng, lư hương sau khi hấp thu khí tức bùng phát ra ánh sáng tím chói mắt, sau một khắc lại trở về trạng thái bình lặng.

Đồng tử Trần Tam Thạch co rút mạnh.

Hắn lại nhìn những người khác, cũng đều như vậy.

Chỉ cần là bá tánh thành tâm đến cúng bái, trên người đều sẽ sinh ra một luồng khí tím, sau đó bay lên hòa vào trong lư hương.

Đây là cái gì?

Hương hỏa khí?

Từ khi biết có tiên pháp đột phá trên Võ Thánh, Trần Tam Thạch tiếp thu rất nhanh, nhìn thấy hương hỏa khí cũng sẽ không quá chấn kinh.

Nhưng vấn đề là...

Hương hỏa không phải là nên cúng cho thần tượng sao?

Sao lại...

Hút vào lư hương trên bàn cúng rồi!

Hương hỏa.

Lư hương!

Khí tím ngập trời!

Trần Tam Thạch nhất thời, lại có chút không biết nên phán đoán cục diện như thế nào.

Trước hết hãy gác chuyện trên đời còn có hương hỏa khí sang một bên, trọng điểm là một cái Từ Vân Quan nho nhỏ, tại sao lại có bảo vật có thể thu thập khí tím?

Dùng để làm gì?

Nếu nói là để tăng tu vi, sao lại chỉ có một võ giả Hóa Kinh viên mãn?

Cứ cho là quan chủ vân du bên ngoài, đã là cảnh giới Thông Mạch, vậy cũng vẫn là quá thấp đi?

Tiến hành phân tích, chỉ có hai khả năng.

Hoặc là, hương hỏa là từ gần đây mới bắt đầu thu thập.

Cũng giống như Trần Tam Thạch, trong tay cầm tiên bảo, nhưng do thời gian chưa lâu, ở trên cảnh giới võ đạo tạm thời vẫn chưa thể đi đến một độ cao nhất định.

Hoặc là, cái lư hương này căn bản không phải của bọn họ!

Không phải ai cũng biết Quan Khí Thuật, hoặc có biện pháp cảm nhận được khí tức khác biệt giữa thiên địa, do đó lư hương dù có bày ở đây thôn phệ hương hỏa, đạo sĩ của Từ Vân Quan cũng có thể hoàn toàn không biết.

Về phần là khả năng nào trong hai khả năng, thì không thể biết được.

Trần Tam Thạch cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy trên bề mặt lư hương bằng đồng lại có khắc hình một đầu mãnh thú không rõ tên, há cái miệng to như chậu máu, không ngừng nuốt lấy hương khói vốn nên thuộc về tượng thần, tham lam, quỷ dị, không giống vật của nhân gian.

“Thứ này, rất có khả năng chịu được dị hỏa!”

Hắn động lòng không thôi.

Nhưng chung quy không phải đồ của mình.

Nếu Từ Vân Quan biết chuyện hương khói, thì tuyệt đối không thể nào bán đi.

Nếu không biết, thì kẻ đứng sau màn là ai đang thu thập hương khói? Có thể dính dáng đến loại nhân vật huyền diệu khó lường này, nếu không có sự chắc chắn tuyệt đối không bị phát hiện, thì tốt nhất đừng nên dễ dàng thử.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, Từ Vân Quan cũng không chọc giận hắn, dựa vào cái gì mà lấy đồ của người khác.

Muôn vàn suy nghĩ đan xen, cuối cùng đều bị đè nén xuống.

Trước tiên cứ tạm dùng lò luyện đan Huyền Bình vậy, có lẽ cũng có thể.

“Thạch ca, chàng cũng đến bái lạy đi~” Cố Tâm Lan vẫy vẫy tay: “Tốt cho đứa bé.”

“Đúng vậy Trần đại nhân.” Thiệu Ngọc Kinh bái xong đứng dậy: “Tiên đạo mệnh mông, chúng ta phải thành tâm, tương lai mới có cơ hội.”

“Ừm.” Trần Tam Thạch không từ chối.

Lúc này nếu hắn không bái, ngược lại sẽ lộ vẻ kỳ quặc.

Thông qua Quan Khí Thuật, bản thân đang ở trạng thái chủ động, nếu bị kẻ có lòng chú ý đến sự khác thường, sẽ rơi vào thế bị động.

Hắn không câu nệ, xin hương bái lạy.

Chỉ là...

Không có một tia khí tím nào từ trên người hắn đi ra.

Hắn chưa từng tin thần phạt.

Điều này cũng không có gì.

Tại hiện trường cũng có rất nhiều người không thành tâm, có người đầu đập xuống kêu bốp bốp, nhưng không thấy khí tím.

Sau khi bái lạy tượng thần, Trần Tam Thạch và thê tử xuống núi, không quên mang theo lô đỉnh Huyền Bình, dặn tiểu đạo sĩ đi đến Trần phủ lấy ngân phiếu.

Năm ngàn lượng bạc, một số tiền lớn như vậy, hắn cũng sẽ không tiện mang theo người.

Chương 306: Dự Bị Doanh

Thiệu Ngọc Kinh nói: “Trần đại nhân, cuối tháng nếu ngài có hứng thú, có thể đến nghe Khâu Minh Tử Chân Nhân giảng đạo, biết đâu sau này cũng có ích cho ngài.”

“Thiệu trang chủ đã mở lời mời, tại hạ tất nhiên sẽ đến.”

Trần Tam Thạch không từ chối.

Hắn đối với sự tình hương hỏa rất có hứng thú, có một cái cơ để đến đây thêm vài lần, biết đâu còn có thể có thu hoạch mới.

Trên đường về nhà, Thiên Tầm đến đón.

Trần Tam Thạch liền ôm Lan tử nhi vào lòng.

Thiên Tầm dường như biết nữ chủ nhân có thai, ngay cả bước đi cũng trở nên đặc biệt vững vàng.

Khi đi qua một con phố phồn hoa, ba chữ Hồng Tụ Lâu đặc biệt nổi bật.

Lâu các sáu tầng, trừ tầng cuối cùng, mỗi tầng đều có những nữ tử diễm lệ liếc mắt đưa tình với hắn, quả thật là “Mãn lâu hồng tụ chiêu”.

“Ồ, mới kìm nén được mấy ngày, Thạch ca nhi đã nghĩ đến nơi này rồi?” Cố Tâm Lan chú ý đến ánh mắt của hắn.

“Không có, ta có việc chính đáng.” Trần Tam Thạch dờ mắt đi.

Tầm Tiên Lâu.

Rất có thể là có người ẩn náu bên trong Hồng Tụ Lâu, chứ không phải cả lâu xanh đều là Tầm Tiên Lâu.

Nữ tử đêm hôm đó, cũng không biết thế nào rồi.

Nhưng nếu ngay cả Đốc Sư cũng không giải quyết được, hấn lo lắng cũng vô ích.

Mấy hôm nữa là đại điển báisư, sau khi gặp Đốc Sư, hấn là có thể làm rõ mọi chuyện.

Trước đó, vẫn là tiếp tục tu luyện, lô đỉnh Huyền Binh có thể chịu được dị hỏa hay không, cũng phải từ từ tìm chỗ, động tĩnh lớn như vậy ở nhà không bị người khác chú ý mới là lạ.

Liên tục bốn ngày.

Trừ việc ở bên thê tử, Trần Tam Thạch cơ bản đều luyện võ.

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (tiểu thành)】

【Tiến độ: 1055/2000】

Cuối cùng thì tiến độ luyện tập cũng đã qua được nửa chặng.

Với tốc độ hiện tại, chắc trong vòng hai tháng nữa là có thể luyện đến cảnh giới Luyện Tạng đại thành.

Ngoài ra, mấy ngày nay tông môn vẫn tiếp tục có người chết.

Chỉ là số người chết không còn nhiều như trước.

“Thật là càng ngày càng kỳ quái.”

Trước khi có được Quan Khí Thuật, Trần Tam Thạch giống như một người mù, không thể nhìn thấu những bí mật ở tầng lớp cao hơn.

Cho đến bây giờ, hấn càng cảm thấy, tất cả mọi chuyện, có lẽ đều trông như rời rạc, nhưng lại có sự liên kết với nhau.

Có thể cả Lương Châu, thậm chí cả thiên hạ, sắp có biến động long trời lở đất.

“Lão gia, Tôn thiếu gia đến rồi.”

Tì Cẩm tới thông báo.

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch được Mặc Họa giúp thay một bộ trường bào màu xanh lam do Lan tử nhi mới may, theo thói quen cầm theo cây đại cung và Lô Diệp Thương, cộng thêm thanh Trần Nhạc Kiếm bên hông, rồi mới ra ngoài lên xe ngựa.

“Đại điển bách sự sắp bắt đầu rồi.” Tôn Bất Khí giải thích: “Nghỉ thức hôm nay, đại khái là tất cả các thủ tịch chân truyền, nội môn, ngoại môn cùng nhau nhìn các đệ tử mới nhập môn năm nay hành lễ, thống nhất xếp vào Dự Bị Doanh, sau đó sẽ phân chia chức vụ dựa theo cảnh giới và thành tích tuyển phong.”

“Dự Bị Doanh?” Trần Tam Thạch hỏi.

“Đúng vậy.” Tôn Bất Khí gật đầu: “Bát Đại Doanh không đủ chỗ trống, thêm vào đó cha ta muốn mở rộng quân đội, nên cứ tạm thời để các đệ tử, cộng thêm binh sĩ Lương Châu Thành lập một Dự Bị Doanh trước. Sau khi mở rộng quân, sẽ chọn người từ nhóm đệ tử này để bổ sung vào bốn doanh mới.”

Mở thêm bốn doanh mới.

Điều này có nghĩa là binh lực của Đốc Sư Phủ sẽ mở rộng lên mười hai doanh, khi đó sẽ có hơn mười lăm vạn binh lực.

Đương nhiên, mở rộng quân đội là một quá trình khá dài.

Chuẩn bị quân nhu, huấn luyện binh sĩ, hợp thành đội ngũ, cho dù là điều động từ các Vệ Sở Binh hiện có, ít nhất cũng cần một năm rưỡi mới có thể hoàn thành.

Đến quân thành.

Từ cổng vào, đã có các tướng sĩ mặc giáp cầm vũ khí xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, giáo mác rìu búa trong tay họ tạo thành con đường dẫn đến điện lễ.

Số người tham gia đại điển báisư rất đông, nhưng thực ra không hề xa hoa, cơ bản không có bất kỳ trang trí nào tốn công tốn của, chỉ có một lễ đài làm bằng gỗ, các đệ tử nhập môn xếp hàng theo thành tích khác nhau.

Do số lượng người tham gia đông đảo, cũng không có nghi lễ rườm rà nào, hơn trăm người cùng uống một bát rượu, coi như đã hoàn thành lễ báisư.

Tiếp theo.

Là phân công chức vụ.

Chức vụ trong chế độ doanh cũng rất khác so với chế độ Vệ Sở, so ra mà nói phức tạp hơn nhiều.

Tóm tắt đơn giản.

Dự Bị Doanh có tổng cộng một vạn hai nghìn người. Thống lĩnh tối cao là Trần Doanh Tướng Quân cùng với Phó Tướng, một vạn hai nghìn người còn lại, được chia thành bốn bộ tiền, hậu, tả, hữu, mỗi bộ thiết trí một Tham Tướng, tổng cộng bốn Tham Tướng.

Tiếp xuống là Thiên Tổng, thống lĩnh một nghìn người.

Bả Tổng, thống lĩnh năm trăm người.

Bách Tổng, thống lĩnh một trăm người.

Chương 307: Bái sư

Đội Giáp, thống lĩnh mười người.

Nếu đổi thành Bát Đại Doanh chính quy, cần phải đạt đến Hóa Kinh mới có thể làm Thiên Tổng, Thông Mạch là Tham Tướng, cảnh giới Huyền Tượng thì là Chủ Tướng, Phó Tướng có thể là Huyền Tượng hoặc cũng có thể là cảnh giới Thông Mạch đại viên mãn.

Dự Bị Doanh, bởi vì là điều động tạm thời cho đủ số, cộng thêm vốn dĩ là cơ hội để các tướng lĩnh tuyển phong thực tiễn, do đó phổ biến là thấp hơn một bậc.

Trần Tam Thạch nhận được chức vụ Thiên Tổng, vừa đúng với chức quan ngũ phẩm Võ Đức Tướng Quân của hắn.

Các đệ tử nội môn, cũng cơ bản đều là Thiên Tổng.

Tào Phiền, Lộ Thu Hoa, Nghiêm Trường Khanh, Bạch Đình Chi, Giải Tư Thuật, vân vân.

Ôn Thu Thực đã chết, vị trí của hắn do người khác thay thế.

Vết thương trên người Đường Doanh Kha nhất thời chưa lành, cũng tạm thời chưa tới.

Nguồn mộ lính dưới quyền Trần Tam Thạch khá phức tạp.

Bốn trăm người, là từ Bà Dương mang tới, sáu trăm người còn lại, có từ Vệ Sở của ba châu U Châu, Lương Châu, Nhạn Châu, đúng là một mớ hỗn độn, may mà không cần phải huấn luyện lại từ đầu, đều đã có hệ thống hoàn chỉnh, chỉ cần dần dần làm quen, tương lai cũng có thể sẽ thay đổi một bộ phận không nhỏ.

“Ban giáp!”

Phòng Thanh Vân đích thân xuống, lần lượt ban phát giáp trụ.

Mỗi Thiên Tổng, đều nhận được một bộ giáp trụ, chất liệu tốt hơn nhiều so với giáp trụ của Vệ Sở, cơ bản bao phủ toàn thân, cộng thêm khả năng phòng ngự của bản thân võ giả, có thể ứng đối hữu hiệu với sự tập kích của võ giả cảnh giới thấp.

Đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn trông cậy vào áo giáp.

Sức người là vô hạn, cảnh giới càng cao thì sức phá hoại càng lớn, áo giáp bình thường căn bản không thể đỡ nổi, trừ phi là trọng giáp được rèn từ huyền thiết, có loại thậm chí có thể chống đỡ một phần kinh lực và cương khí, nhưng giá thành quá cao, cơ bản chỉ có Tham Tướng trở lên mới có thể được trang bị.

Cũng có một số ít doanh, sở hữu một ít bộ binh hạng nặng cùng với trọng giáp kỵ binh mặc huyền giáp, nhưng đó đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, phí tổn chi phí cực cao, không đến thời khắc mấu chốt căn bản sẽ không đem ra sử dụng.

Sau khi ban thưởng áo giáp, đến lượt công pháp.

Đệ tử ngoại môn có thể đến Tàng Thư Các tùy ý chọn lựa, trong quá trình tu luyện sẽ được các chủ tướng cảnh giới Huyền Tượng chỉ điểm, điều kiện tiên quyết là họ có thời gian rảnh.

Đối với đệ tử nội môn, Tôn Tượng Tông sẽ căn cứ vào đặc điểm của từng người, đích thân chọn lựa công pháp phù hợp với thể chất của họ. Sau này, nếu có bất kỳ điều gì không hiểu trong quá trình tu luyện, họ đều có thể viết thư trình lên Đốc Sư Phủ, tất cả đều sẽ được hồi đáp.

Nếu đang trong giai đoạn đột phá, còn có thể được gọi đến phủ, đích thân chỉ điểm.

Còn về thân truyền...

Sẽ không truyền thụ tại đây, đợi đến khi lễ bái sư kết thúc, sẽ đến Đốc Sư Phủ nói chuyện riêng.

Mỗi cấp bậc đều có đải ngộ tương ứng, có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Cũng không phải là cố ý phân biệt đối xử, mà là không có phương pháp phân thân, hơn trăm người nếu đều dạy tận tay thì căn bản không thể nào bận rộn hết được, huống chi còn có một lượng lớn công việc quân chính cần xử lý.

Phòng Thanh Vân thông thả nói: “Ngoài ra, mỗi đệ tử nội môn đều có thể đến kho vũ khí chọn lựa và nhận một thanh Huyền Binh, đệ tử ngoại môn đợi đến khi đột phá cảnh giới hoặc lập chiến công, cũng có thể đổi lấy Huyền Binh.”

“Phòng tướng quân!” Một đệ tử nội môn thân hình cường tráng, trầm giọng lên tiếng, ngữ khí đầy vẻ không cam lòng: “Ngài có phải còn gì đó chưa công bố xong không, cũng không nên thiên vị Trần sư huynh.”

“Ta đang định nói, đừng vội.” Phòng Thanh Vân gật đầu: “Cuối cùng, tất cả đệ tử, bất kể là nội môn hay ngoại môn, chỉ cần trong sớ cốt đạt được căn cốt Giáp đẳng, trong vòng ba năm, đều có cơ hội thăng cấp thành thủ tịch chân truyền.”

“Điều kiện thăng cấp cũng rất đơn giản, chỉ cần có thể vượt qua thủ tịch chân truyền hai tiểu cảnh giới, đồng thời trên phương diện quân công cũng áp đảo hơn một bậc, nửa năm sau, các người có thể một lần nữa khiêu chiến hấn, tỉ thí với hấn, mà hấn không được từ chối. “

“Thành công, các người có thể thay thế vị trí của hấn, trở thành thủ tịch chân truyền. “

“Tài nguyên của hấn, cũng sẽ chuyển cho các ngươi. “

“Cho nên thất bại trong tuyển phong chỉ là nhất thời, các sư đệ đừng nản lòng, hãy cố gắng hơn nữa, nơi đây là quân đội không phải tông môn, nói cho cùng tất cả vẫn phải lấy thực lực để nói chuyện.”

Quy tắc này vẫn luôn tồn tại, coi như là một cách để khích lệ tất cả mọi người.

Lời vừa dứt.

Tào Phiền, Lộ Thư Hoa và những người khác, gần như đều dùng ánh mắt kiên định nhìn Trần Tam Thạch, rõ ràng đều trở thành những kẻ khiêu chiến quyết tuyệt.

Chương 308: Đốc Sư Phủ

Đối với đại đa số mọi người.

Phương pháp đột phá trên Võ Thánh là cực kỳ quan trọng, mà tài nguyên triều đình cung cấp là vô hạn lượng, sẽ luôn cung cấp cho đến khi trong vòng ba năm cảnh giới không thể đột phá mới dừng lại!

Ngay cả những con cháu thế hệ thứ hai như Lộ Thư Hoa, gia tộc lớn mạnh, muốn bồi dưỡng ra một Võ Thánh, cũng cần phải vắt kiệt toàn bộ gia sản, đôi khi còn không đủ, cần phải dựa vào vận khí.

Nếu là những năm trước, kỳ thực số người động tâm tư sẽ không nhiều như vậy.

Bởi vì quán quân cơ bản đều chiến thắng áp đảo trong cuộc tỷ võ.

Nhưng năm nay lại khác.

Trần Tam Thạch chỉ mới luyện đến cảnh giới Luyện Tạng tiểu thành!

Mà phần lớn bọn họ đều đã đạt đến cảnh giới Luyện Tạng viên mãn, chẳng mấy chốc sẽ có thể bước vào cảnh giới Hóa Kinh, nắm chắc phần thắng trong việc giành lấy vị trí chân truyền.

Lễ bá sư vừa kết thúc, đám đông liền giải tán.

Từ ngày mai trở đi, ngày nào bọn họ cũng phải đến quân doanh trình diện, hoặc là luyện tập, hoặc là chấp hành nhiệm vụ.

“Thế tử, ngài... ngài sắp đột phá Hóa Kinh rồi sao?”

Doãn Hàn Văn quan tâm xuất phát từ nội tâm: “Thế tử, ngài đã từng nói với ta, tu luyện 《Kim Ô Thiên Long Dao Pháp》 hoàn chỉnh sẽ giúp tăng tiến cảnh giới nhanh hơn, nhưng lại tổn hại thân thể, thế tử còn trẻ, về sau...”

“Trời không phụ người cần cù!” Tào Phiền ngắt lời: “Đè ép hần một tiểu cảnh giới mà còn không thắng được, nếu để hần đuổi kịp, chẳng phải ta càng thêm thảm hại sao? Nếu ta không cố gắng, làm sao có thể được?”

Lúc trước hần vẫn là y vào lời đài luận võ, có quy định phạm vi mới có thể áp chế đối phương, nếu không thì hần sẽ thua nhanh hơn, thảm hơn!

Điều này khiến hần vừa có áp lực, vừa có động lực.

“Hơn nữa...” Tào Phiền tiếp tục nói: “Người đừng quên, lần này ta đến Lương Châu, một mặt là vì Tôn Tượng Tông, mặt khác, là muốn lập uy trong quân. Nếu có thể nắm được binh quyền Bắc Cảnh, địa vị của ta cũng sẽ vững chắc hơn.”

Hoàng thất, dưới đại bộ phận tình huống sẽ không chỉ có một người con.

Đừng nói là vị trí thái tử có sự cạnh tranh, vị trí thế tử lại càng không ngoại lệ.

Trong nhà hần, vẫn còn mấy vị đệ đệ khác...

Đặc biệt là lần trước vào cung, nhìn thấy đệ đệ nhỏ nhất cười trên cổ Hoàng gia gia.

Nếu có thể lập được công trạng ở Bắc Cảnh, mới có thể xem như yên tâm gối cao không lo.

“Thế tử...” Doãn Hàn Văn mặt mày lo âu.

Ngày thường hấn nịnh bợ là thật, nhưng không giống như Ôn Thu Thực, hấn và Tào Phiền lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có tình cảm chân thành.

“Hàn Văn, người không hiểu.” Khóe miệng Tào Phiền nở một nụ cười gương gạo xen lẫn chút tự giễu: “Người nhà họ Tào chúng ta, sinh ra đã cao quý, nhưng cũng đồng thời sống rất mệt mỏi. Một khi thua cuộc, mất không chỉ là địa vị, mà là cả tính mạng, không liều mạng một chút thì làm sao có thể được?”

“Thế tử!” Doãn Hàn Văn nắm chặt nắm đấm: “Hàn Văn có thể làm, cũng chỉ có dùng mạng này để toàn lực phò tá thế tử.”

“Hàn Văn, mối quan hệ giữa chúng ta, lúc riêng tư không cần gọi ta là thế tử, gọi ta Phiền ca là được rồi.”

Tào Phiền vỗ vai hấn, nói với giọng điệu già dặn: “Nếu có một ngày, ta thật sự có thể ngồi lên vị trí đó, vẫn phải dựa vào người làm cánh tay đắc lực.”

“Không dám.” Doãn Hàn Văn cung kính đáp.

“Ài~”

Tào Phiền không khuyên thêm, chỉ nhìn bóng lưng Trần Tam Thạch rời đi, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao càng thêm dùng sức, đâm sâu vào đất thêm vài tấc.

Hấn nhất định phải thắng lại, dốc toàn lực!

...

“Tiểu sư đệ mời vào.” Trước cửa Đốc Sư Phủ, Phòng Thanh Vân cười nói: “Sư phụ lão nhân gia đang đợi người ở hậu viện.”

“Sư huynh, để ta đây.”

Trần Tam Thạch tiếp nhận xe lăn từ tay người hầu, nâng hẳn vào cửa.

Chính thức bước qua ngưỡng cửa, hẳn bỗng cảm thấy có chút căng thẳng.

“Thiếu gia, có phải người làm hỏng guồng nước của ta không?”

Bọn họ vừa trở về.

Đã có nha hoàn tìm đến, giọng điệu cung kính là thật, nhưng trách cứ cũng là thật.

“Ta chỉ chạm nhẹ một chút thôi!” Tôn Bất Khí cãi lại: “Thứ đó của người vốn đã hỏng rồi, đừng đổ tội cho ta.”

“Thiếu gia, người nhất định phải sửa cho ta, nô tài tự tay làm mất một tháng mới làm ra đó.”

Nha hoàn kéo Tôn Bất Khí đi về phía sân bên, trước khi đi còn không quên hành lễ với bọn họ.

“Phòng tướng quân!”

“Bái kiến Trần đại nhân!”

Những tình huống tương tự vẫn tiếp tục diễn ra.

Hạ nhân trong Đốc Sự Phủ rất biết phép tắc, nhưng từ trên người bọn họ nhìn không ra mảy may kiềm chế, cho người cảm giác giống như là bảo mẫu, mà không giống như là nô lệ.

Đi ngang qua một biệt viện, thậm chí còn nghe thấy tiếng đọc sách vang vọng.

“Phủ có trường tư thực.” Phòng Thanh Vân giải thích: “Bất kể là nha hoàn hay gia đình, đều có thể đi học.”

Chương 309: Thật sự có tiên nhân sao

“Nếu vượt qua kỳ khảo hạch của phủ, có thể thoát khỏi thân phận nô lệ, đi thi khoa cử. Học võ cũng được, trong phủ có giáo tập chuyên môn.”

“Nhưng mấy năm gần đây đã ngừng lại, vì làm như vậy, kinh thành sẽ cho rằng đang bồi dưỡng tâm phúc, thâm nhập triều đình. “

“Cho dù họ có học văn hay học võ, cũng không thể thoát khỏi thân phận nô lệ, tất cả đều dựa vào hứng thú của bản thân.

“Tiểu sư đệ sao không nói gì? “

“Có phải cảm thấy không thể tưởng tượng nổi hay không, nơi này hoàn toàn khác với những gì Thánh Nhân viết trong sách, quân quân thần thần phụ phụ tử tử, trên dưới tôn ti trật tự, đẳng cấp nghiêm ngặt.”

“Ừm.” Trần Tam Thạch khẽ gật đầu: “Rất ngạc nhiên.”

Nhưng điều hấn ngạc nhiên là cảnh tượng này không nên xuất hiện ở thế giới này.

“Người tựa hồ, cũng không có cảm thấy rất rung động?” Phòng Thanh Vân có chút không dự kiến được.

Nhưng Phòng Thanh Vân cũng không có xoắn xuýt, giải thích: “Sư phụ lão nhân gia xuất thân là nô lệ, từng vì không phục quản giáo, suýt bị đánh chết tươi. May mắn gặp được

đương kim bệ hạ chuộc thân cho sư phụ, lại cho cơ hội tập võ, mới từng bước đi đến ngày hôm nay.”

“Nhưng lão nhân gia chưa bao giờ thấy vui.”

“Đặc biệt là càng lớn tuổi, đi càng cao, nhìn càng nhiều, càng thấy không vui, nhưng lại không tìm ra vấn đề ở đâu, không biết nên giải quyết như thế nào.”

“Sau đó, sư phụ gặp được tiên nhân, tiên nhân chỉ điểm cho lão nhân gia, lão nhân gia liền cải tạo phủ thành như thế này, quả nhiên, từ đó về sau lão nhân gia cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

“Tiên nhân?” Trần Tam Thạch chú ý đến từ khóa: “Trên đời thật sự có tiên nhân, Độc Sư... Sư phụ còn từng gặp?”

“Có lẽ là tiên nhân, ít nhất sư phụ gọi ông ta như vậy.” Phòng Thanh Vân hồi tưởng, giọng điệu mang theo sự sùng bái: “Mai tiên sinh, ông ta xuất hiện ba lần trong cuộc đời sư phụ, thời niên thiếu, trung niên và cuối đời, mỗi lần đều chỉ điểm cho sư phụ.”

“Tuy không cung cấp bất kỳ sự giúp đỡ nào về mặt tu luyện.”

“Nhưng đối với sự thăng hoa về tâm cảnh, là vô cùng to lớn.”

“Sư phụ từng nói, nếu không có Mai tiên sinh, sư phụ không thể kiên trì đến ngày hôm nay.”

“Nếu có cơ hội, ta cũng muốn gặp Mai tiên sinh một lần.”

“Không giúp nâng cao tu vi...” Trần Tam Thạch tò mò hỏi: “Vậy từ đâu mà sư huynh nhận định đó là tiên nhân?”

Nghe qua, hắn cảm thấy không giống tiên nhân, mà lại giống một vị cao tăng đắc đạo có thể giải đáp những khúc mắc trong lòng người khác hơn.

“Không già.” Phòng Thanh Vân nhấn mạnh: “Sư phụ ta năm nay đã gần trăm tuổi, cả đời không biết đã tiễn đưa bao nhiêu người, duy chỉ có Mai tiên sinh, mỗi lần nhìn thấy, dung nhan vẫn y nguyên như cũ, không hề già đi.”

“Thật sự có tiên nhân sao...” Trần Tam Thạch trầm ngâm.

Xem ra, chuyện hoàng đế lão nhi gặp tiên nhân, tám phần là thật.

“Sư đệ.”

Một giọng nữ thanh lãnh vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Tam Thạch. Hắn ngẩng đầu, thấy Tôn Ly mặc váy trắng viền hồng đang chào mình, thậm chí còn khẽ khom người hành lễ, khiến hắn suýt chút nữa không nhận ra.

“Sư tỷ, ta nào dám nhận lễ của ngươi.” Trần Tam Thạch luống cuống.

Hắn không ngờ Tôn Ly còn có một mặt như vậy, đúng là một tiểu thư khuê các, khác hẳn với dáng vẻ bên ngoài.

Cũng phải.

Lúc trước Lan tử nhi từng nói, Tôn Ly lo lắng trên người để lại sẹo còn khốc.

Xương cốt vẫn là một nữ nhi mà thôi.

“Sư muội nàng, mới bắt đầu tập võ gần một năm nay, trước đây không mấy khi ra ngoài, hướng chỉ là đánh trận.” Phòng Thanh Vân nói: “Con đường võ đạo gian nan khổ cực, mọi người đều thương nàng, ban đầu không ai muốn dạy, sau đó nàng ngày nào cũng đến quán lấy ta, thật sự không còn cách nào, ta mới bắt đầu dạy nàng luyện đao.”

Phòng Thanh Vân bỗng nhiên cũng như biến thành một người khác, khác hẳn với vẻ trầm ổn thường ngày, nhấn mạnh: “Sư đệ à, ngươi đừng nhìn sư huynh bây giờ là một phế nhân,

lúc còn trẻ, sư huynh ta chính là thiên tài số một trong Bát Đại Doanh, ngay cả đại ca cũng không bằng ta.”

“Đó là điều đương nhiên, ta nhìn ra được.” Trần Tam Thạch trong lòng hiểu rõ.

Nếu không, làm sao có thể đã tàn phế, mà vẫn có thể làm chủ tướng một doanh, người dưới trướng lại phục tùng răm rắp như vậy.

“Tới rồi!”

Vượt qua một cổng vòm, men theo con đường nhỏ lát đá cuội đến tận cùng, bỗng nhiên nhìn thấy một hồ nước mênh mông không nhìn thấy bờ.

Tôn Tượng Tông ngồi trên tảng đá, tay cầm cần câu.

“Sư phụ!” Trần Tam Thạch sửa lời: “Đệ tử bái kiến sư phụ.”

“Nhỏ tiếng thôi.”

Tôn Tượng Tông nhấn mạnh, sau khi dựng cần câu xong liền ra hiệu cho mọi người đến đình nghỉ mát bên cạnh.

Trên bàn đá ở giữa, chất đầy sách vở như núi.

Trần Tam Thạch liếc nhìn sơ qua, hình như toàn là bí tịch công pháp, đủ loại.

Hắn nhanh tay nhanh mắt, giành trước Đốc Sư một bước rót trà: “Sư phụ, mời uống trà.”

Chương 310: thẳng thắn

Dù thế nào đi nữa, rót trà cũng là điều nên làm.

Không nói đến thân phận sư phụ, đôi phương còn có ơn cứu mạng lẫn.

“Ừm.” Tôn Tượng Tông nhìn ấm trà tử sa, dường như vô tình hỏi: “Nghe nói ngươi và vợ cả của ngươi rất ân ái?”

“Rất ân ái.” Trần Tam Thạch thành thật trả lời.

“Thật sao?” Tôn Tượng Tông nhướn mày: “Lão phu còn định, giúp ngươi tìm một cô nương khuê các có thể giúp ích cho tiền đồ của ngươi trong tương lai, để ngươi đưa vợ cả làm thiếp thất đây.”

“Đa tạ sư phụ có lòng tốt, đệ tử không cần.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Nàng đã theo đệ tử từ khi còn ăn không đủ no, nếu đệ tử vừa mới có chút thành tựu đã vội vàng đẩy đi, chẳng phải trở thành kẻ vong ân bội nghĩa sao.”

Trong khi nói, trong lòng hắn dần dần hiểu ra, hình như có gì đó không đúng, sao vừa mới bắt đầu đã nói chuyện này.

“Tốt, tốt lắm.” Tôn Tượng Tông cầm chén trà, trên mặt không có biểu cảm gì, đột nhiên chuyển chủ đề: “Người của Tầm Tiên Lâu tìm ngươi rồi?”

“Đúng vậy, bọn họ còn hẹn đệ tử đến Hồng Tụ Lâu gặp mặt.” Trần Tam Thạch đã sớm muốn hỏi: “Không biết sư phụ đã xử lý như thế nào.”

“Thả rồi.” Phòng Thanh Vân tiếp lời: “Sư đệ, nếu ngươi muốn đi, cứ việc đến Hồng Tụ Lâu xem thử, bọn họ sẽ không làm gì ngươi đâu, biết đâu còn cho ngươi chút lợi lộc.”

“Được.” Trần Tam Thạch ghi nhớ.

“Được rồi, vào chuyện chính thôi.” Tôn Tượng Tông uống hai ngụm trà: “Nói đi, vì sao người muốn bái ta làm sư phụ?”

“Ban đầu, là để không bị người khác khi dễ.” Trần Tam Thạch không chút do dự đáp: “Hiện tại, là muốn tiến xa hơn trên con đường võ đạo, bên ngoài đồn đại, sư phụ ngài có tiên pháp, nếu có cơ hội, đệ tử cũng muốn học.”

Tôn Tượng Tông và Phòng Thanh Vân nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười.

“Hảo tiểu tử, đủ thẳng thắn!”

“Không giống một số người, trong lòng rõ ràng muốn lợi lộc, miệng toàn là đại nghĩa, lão phu nghe mà phát chán, muốn học cái gì liền nói cái đó, quanh co lòng vòng làm gì.”

Tôn Tượng Tông hỏi: “Vậy lão phu hỏi người, nếu có một ngày, người thật sự đạt đến cảnh giới rất cao, người sẽ làm gì?”

“Không biết rõ.” Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Chưa từng nghĩ tới.”

“Chưa nghĩ tới, ừm, lão phu khi ở tuổi người, cũng chưa từng nghĩ tới, thật sự là làm khó người rồi.” Tôn Tượng Tông lại hỏi: “Người cảm thấy khuyết điểm lớn nhất của người là gì?”

“Ta...” Trần Tam Thạch suy nghĩ một hồi lâu: “Háo sắc.”

“...”

Tay Tôn Tượng Tông cầm chén trà run lên.

“Sư phụ.” Phòng Thanh Vân lên tiếng giải thích: “Người trẻ tuổi mà, huyết khí phương cương là chuyện bình thường, hơn nữa, giai nhân tuyệt sắc ai mà chẳng thích, lúc ta còn trẻ,

chẳng phải cũng phong lưu phóng khoáng, gây không ít phiền phức cho sư phụ sao.”

“Ngươi im miệng, vậy sao lúc vi sư còn trẻ chỉ biết chuyên tâm luyện võ, không gần nữ sắc?” Tôn Tượng Tông trừng mắt nhìn hai người bọn hắn: “Sửa đổi cho tốt, háo sắc đích thật là tật xấu lớn!”

“Sư phụ dạy bảo đúng lắm.” Trần Tam Thạch có chút xấu hổ.

“Được rồi, những gì ngươi muốn học, vi sư sẽ dạy.” Tôn Tượng Tông nghiêm nghị nói: “Nhưng mà, con đường tu tiên của vi sư là một quá trình dài đằng đẵng, trước tiên ngươi hãy rèn luyện võ đạo cho tốt, ta cho ngươi ba năm, luyện tới Võ Thánh, ta sẽ dẫn ngươi nhập đạo.”

“Ba năm?” Trần Tam Thạch tính toán: “Sư phụ, có phải quá gấp gáp rồi không?”

“Ngươi chỉ có từng đó thời gian, nếu không được thì đến lúc đó rồi tính sau.” Tôn Tượng Tông chỉ vào chồng sách chất cao như núi trên bàn: “Đây là những gì ngươi phải luyện tiếp theo, thương pháp Hóa Kinh cũng ở trong đó, chờ ngươi luyện xong hết, hãy đến tìm ta để lấy công pháp tiếp theo.”

“Tất cả?”

Trần Tam Thạch ước lượng có đến trên trăm cuốn, thậm chí cùng một loại binh khí lại có đến vài cuốn công pháp khác nhau.

“Sẽ có ích cho ngươi sau này.” Tôn Tượng Tông nói: “Chẳng lẽ còn cần lão phu phải cầm tay chỉ việc dạy ngươi luyện công cơ bản sao?”

“Hắn là không cần.” Trần Tam Thạch nhìn chồng công pháp, áp lực đè nặng.

“Sur phụ.” Phòng Thanh Vân đưa mắt nhìn, dường như đang hỏi thăm cái gì đó.

“Lão phu không quên.” Tôn Tượng Tông đặt tay lên trên người đệ tử quan môn.

Trần Tam Thạch cả người chấn động, rõ ràng không đau, nhưng lại không thể nhúc nhích.

Hắn tận mắt nhìn thấy, có một luồng Thanh Huyền chi khí, từ cánh tay sư phụ chui vào cơ thể mình, sau khi du tẩu một vòng liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Ồ?” Tôn Tượng Tông hơi ngạc nhiên, vui mừng nói: “Lão Tứ, hẳn thật đúng là có thể, giống ngươi.”

“Chúc mừng sư đệ.” Phòng Thanh Vân cười nói: “Như vậy, ngươi có hai con đường để đi.”

“Hai con đường?” Trần Tam Thạch nghe mà mơ hồ: “Sư phụ, hai con đường đó là gì?”

“Một con đường khác, là con đường mà bộ hạ đang đi, pháp môn nằm trong tay lão, không có khả năng lấy ra cho người khác, ngay cả thái tử cũng không được thấy, ngươi cũng không cần suy nghĩ.”

Chương 311: Kiếm Khí Thuật

Tôn Tượng Tông khoác khoác tay: “Có một tiểu tiên pháp, người có thể thử luyện.”

“Tiên pháp?” Trần Tam Thạch không giấu được sự mong đợi.

Phòng Thanh Vân từ trong ngực lấy ra một trang giấy cũ đã úa vàng, cùng với một quyển sách nhỏ.

“Tứ sư huynh của người năm đó, chính là vì tranh đoạt những thứ này mà ra nông nổi như bây giờ.” Tôn Tượng Tông bổ sung: “Người cũng đừng quá mong đợi, luyện nó một phương diện rất khó, một phương diện những thứ cần dùng đến, trong tay vì sư không còn nữa.”

Năm Long Khánh thứ 57?

Trần Tam Thạch nhớ Uông Trục đã kể.

Năm đó Phòng Thanh Vân mất tích, sau khi trở về thì hai chân tàn phế tu vi mất hết, hóa ra là đi tìm bảo vật?

Hắn cầm lấy sách nhỏ và trang giấy cũ.

Trên trang giấy cũ ghi lại văn tự cổ quái kỳ lạ, giống như là gà bới, căn bản xem không hiểu có ý tứ gì.

Còn quyển sách nhỏ kia, lại là từ điển phiên dịch văn tự thần bí, nhìn giống như do Phòng Thanh Vân tự tay viết ra.

Đối chiếu với nhau.

Trên trang giấy cũ ghi lại là...

Pháp thuật!

Đây lại là một đạo pháp thuật!

Sau khi luyện thành, có thể búng tay giết người!

“Làm sao giải thích cho người đây.” Phòng Thanh Vân xoa trán: “Luyện ‘tiên pháp’, cần dùng đến một loại tài nguyên đặc thù, người có thể hiểu là ‘bảo dược’, nếu không có nó, thì tuyệt đối không thể luyện thành.”

Là chỉ khí sao?

Trần Tam Thạch thầm nói trong lòng.

Sư phụ và sư huynh, đều không biết hẳn có Quan Khí Thuật, chính hẳn cũng không có cách nào giải thích.

Nhưng khả năng cao là chỉ Thanh Huyền chi khí trong cơ thể sư phụ!

“Ba năm.” Tôn Tượng Tông trầm giọng nói: “Trong vòng ba năm, lão phu sẽ tìm cho người tài nguyên, trước đó, người hãy cố gắng thử, luyện thành đương nhiên là chuyện tốt, không luyện thành cũng không sao. Người của Tầm Tiên Lâu, người có thể đi gặp, trong tay bọn họ biết đâu còn có một ít.”

Trong vòng ba năm, phải tìm được Thanh Huyền chi khí sao?

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Đa tạ sư phụ!”

“Tiểu sư đệ, xem ở đây thôi, không được mang đi.” Phòng Thanh Vân nghiêm nghị nói.

“Vâng.” Trần Tam Thạch ngồi ngay trong đình, chăm chú đọc.

Cuối cùng hẳn cũng hiểu ra.

Thanh Huyền chi khí là gì.

Linh khí!

Bất kể là tu luyện tiên đạo hay pháp thuật, linh khí đều là nguồn năng lượng không thể thiếu.

Nhưng không biết vì sao, giữa trời đất này, căn bản không có linh khí.

Ít nhất là Trần Tam Thạch hiện tại không tìm thấy.

Mà tên đầy đủ của đạo pháp thuật này, được gọi là “Kiếm Khí Thuật”, thông qua kinh mạch hấp thu linh khí, lại dùng phương thức đặc thù phóng ra ngoài chuyển hóa thành công kích.

Trên đó còn nói.

Đây là pháp thuật hạ đẳng nhất trên tiên đồ, do đó cho dù chưa chính thức bắt đầu tu luyện tiên pháp, chỉ cần thể chất cho phép, người phàm cũng có thể tu luyện.

Đồ vật đã đưa cho hấn, chứng tỏ thể chất của hấn có thể.

Trần Tam Thạch say sưa đọc, mãi đến chiều, rốt cuộc cũng xem hiểu nội dung, xác nhận đã ghi nhớ toàn bộ không có sai sót nào ở trong lòng, hấn ngồi xếp bằng, bắt đầu thử nghiệm tu luyện Kiếm Khí Thuật.

Trong nháy mắt, phảng phất như có công tắc nào đó trong cơ thể được mở ra, giống như có cái gì đó làm nền tảng, liên thông với kinh mạch trong cơ thể, bắt đầu hấp thu Thanh Huyền chi khí từ giữa trời đất.

Kinh mạch!

Linh lúa cũng là thông qua kinh mạch để hấp thu!

Tất cả đều liên kết lại với nhau!

Đáng tiếc.

Trong linh lúa không có chứa Thanh Huyền chi khí.

Giữa trời đất, càng không có chút linh khí nào.

Trần Tam Thạch dựa theo phương pháp ghi chép trên tàn quyền để mình tưởng tu luyện, những luồng khí hỗn tạp hỗn loạn xung quanh cơ thể tạo thành từng vòng xoáy, nhưng không thể hấp thu vào trong cơ thể, kinh mạch trong cơ thể muốn hút cũng không được, thời gian lâu dài, bắt đầu đau như thiêu đốt, hắc vệt vàng dừng lại.

Mục đích ban đầu chỉ là ghi lại phương pháp tu luyện mà thôi.

Đúng như ghi chép, không có Thanh Huyền chi khí thì không thể tu luyện thành công.

“Sur huynh, trả lại cho huynh.” Trần Tam Thạch dùng hai tay đưa tàn quyền trở lại.

“Xem xong rồi?” Phòng Thanh Vân cất đồ, nhắc nhở: “Chuyện này đến nay chỉ có ngươi, sư phụ và ta biết, những sư huynh đệ khác bao gồm cả hai tỷ đệ Bất Khí đều không biết.”

“Cho nên, ngươi không được tiết lộ nửa lời với bất kỳ ai, nếu không sẽ mang họa sát thân, dù là sư phụ cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ ngươi, hiểu không?”

“Sư huynh yên tâm, ta nhớ kỹ rồi.”

Trần Tam Thạch quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra sư phụ đã sớm trở lại hồ câu cá.

Hắn chấp tay nói lớn: “Đa tạ sư phụ truyền đạo, đệ tử về sau nhất định chăm chỉ tu luyện, cố gắng sớm ngày có thành tựu.”

“Tiểu tử khôn kiếp!” Tôn Tượng Tông giận dữ, dè thấp giọng quát: “Cá của ta chạy rồi, cút nhanh!”

“Xin lỗi sư phụ...” Trần Tam Thạch vội vàng im lặng.

“Người đi đi.” Phòng Thanh Vân nói: “Hôm nay người chính thức bái sư, các sư huynh đệ khác đều đang ở Dương Quy Viện chờ chúc mừng người, một thời gian nữa mọi người sẽ mỗi người một ngả, không biết khi nào mới gặp lại, người mau đi đi.”

Chương 312: Đương Quy Viện

“Được.”

Trần Tam Thạch bỏ hơn trăm quyển bí tịch vào bao bố đã chuẩn bị sẵn, đeo lên vai, lại một lần nữa cúi người chấp tay rồi xoay người rời đi.

Phòng Thanh Vân khó khăn đẩy xe lăn đến bên hồ: “Su phụ, lão nhân gia ngài trong một lần liền giao hết vốn liếng cho sư đệ rồi, cũng không nói quan sát thêm, không sợ xảy ra biến cố gì sao?”

“Nghĩ ngờ người thì không dùng, dùng người thì không nghĩ ngờ. Ta đánh trận như vậy, dạy đồ đệ cũng như vậy!” Tôn Tượng Tông trầm giọng nói: “Hơn nữa, nơi nào còn có nhiều thời gian như vậy, một người dù liều mạng cũng muốn bảo vệ bách tính đi qua sông trước, sau này dù có bại hoại lại có thể bại hoại đến mức nào.”

“Ừm.” Phòng Thanh Vân nhớ lại thái độ của sư đệ đối với sự an bài của phủ thượng: “Tâm tính của sư đệ quả thật không tệ, trước đây có sư đệ thấy chúng ta đối xử với hạ nhân như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên nói lễ giáo băng hoại.”

“Tốt cái rắm!” Tôn Tượng Tông đột nhiên nổi giận: “Đồ háo sắc, chính hắn cũng đều thừa nhận! Ta có thể yên tâm giao con gái cho hắn sao, hướng hồ hắn còn có vợ cả! Con gái của Tôn Tượng Tông ta, chẳng lẽ phải làm thiếp cho người khác!”

“Sư phụ nói vậy là sai rồi.” Phòng Thanh Vân phản bác: “Tiểu sư đệ muốn đẩy đi người vợ đã cùng mình trải qua hoạn

nạn, sư phụ mới thật sự phải xem xét lại, suy nghĩ về cách làm người của hấn chứ?”

“Ài...” Tôn Tượng Tông thở dài: “Cô nương Cố Tâm Lan kia, người đã điều tra chưa?”

“Đã điều tra, nhưng vẫn chưa rõ ràng.” Phòng Thanh Vân nói: “Có thể khẳng định là, tuyệt đối không phải hậu duệ của tội dân, vạn nhất thật sự có liên quan đến vụ án lớn ở kinh thành nhiều năm trước, nói không chừng xung hô từ phương diện thân phận, thật sự còn tôn quý hơn sư muội, vị trí chính thất, làm sao cũng đủ để ngồi...”

“Vậy người nói, phải làm sao bây giờ!” Tôn Tượng Tông nói: “Lão phu chỉ có một đứa con gái này, vậy mà hết lần này tới lần khác ở trong rất nhiều người, lại chỉ vừa ý tên tiểu tử kia!”

“Chuyện này, kỳ thật trọng yếu nhất, vẫn là xem ý tứ của sư muội.”

“Vậy nàng nói thế nào?”

“Ta đã thăm dò, sư muội không phản đối, hơn nữa còn thường xuyên chạy đến nhà sư đệ, ngay cả việc chăm sóc con cái cũng không ngại...”

“Bất hiếu! Con cái và đồ đệ của lão phu, không có một ai hiếu thuận, người cũng bất hiếu!”

“Ta?” Phòng Thanh Vân không vui: “Sư phụ, người đừng có mắng bừa.”

“Đừng nói nữa.”

Tôn Tượng Tông sắc mặt căng thẳng, vội vàng kéo cần câu, kết quả chỉ kéo lên một đám rong rêu, khiến ông vốn đã bức bối càng thêm khó chịu.

“Đều tại người!”

“Còn có tên tiểu tử họ Trần kia, ồn ào náo nhiệt, dọa hết cá của ta rồi!”

“Lão Tứ, hôm nay ngươi mà không tìm cho ta một chỗ tốt khác để câu được cá, ta... Lão Tứ, ngươi chạy đi đâu!”

“Két két két.”

Chỉ thấy xe lăn của Phòng Thanh Vân chạy như bay, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn.

...

“Bái kiến các vị sư huynh sư tỷ!”

Trong phòng khách của Đương Quy Viện, đã bày sẵn một bàn tiệc đầy ắp.

Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh, Thất sư huynh, và cả Cửu sư tỷ đều có mặt.

“Ôi chào, tiểu sư đệ của ta, có nhớ sư tỷ không ~”

Nói rồi, Vinh Diễm Thu nhào tới ôm lấy hấn thật thân thiết.

“Sư tỷ...” Trần Tam Thạch muốn tránh cũng không tránh được, bị nàng ấn ngồi xuống bên cạnh, rồi lần lượt làm quen với mấy vị sư huynh, lại cùng nhau cụng chén.

“Được rồi~” Vinh Diễm Thu vòng tay qua cổ Trần Tam Thạch: “Các ngươi làm sư huynh, còn không mau mau đem lễ ra mắt ra đây? Lão Nhị, ngươi trước đi!”

“Hề hề~” Nhị sư huynh dáng vẻ phúc hậu tiến lên, từ trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu: “Sư huynh nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên tặng gì cho tốt, cuối cùng vẫn thấy ngân lượng là thiết thực nhất.”

“Mới có năm trăm lượng? Lão Nhị, ngươi có thể keo kiệt hơn nữa không!” Mông Quảng Tín mắng: “Hơn nữa ngươi

tặng ngân lượng cũng quá tầm thường, vẫn là lễ ra mắt của ta có ý nghĩa hơn.”

Nói rồi hắn từ bên cạnh chỗ ngồi lấy ra một cái mõ.

“Sur đệ, đây là mõ ta tự tay làm ra, gõ một tiếng là tích được một chút công đức!”

Trần Tam Thạch không từ chối: “Đa tạ hai vị sư huynh, không dám chối từ, sư đệ xin nhận.”

“Hai người các ngươi, có thể tặng thứ gì hữu dụng một chút không!”

Vinh Diễm Thu trợn mắt nhìn bọn họ, đứng dậy đi sang phòng bên cạnh, mang tới một bộ giáp trụ, từ kiểu dáng mà xem cũng là giáp lưới, nhưng màu sắc lại càng thêm thâm trầm, tiếp cận đen như mực, chất liệu rõ ràng khác biệt.

“Giáp trụ chế tạo từ huyền thiết.” Nhị sư huynh Trình Vị tầm tắc: “Cửu sư muội, thứ này phải mất mấy ngàn lượng bạc chứ?”

“Ai mà keo kiệt bủn xỉn giống như các ngươi.” Vinh Diễm Thu nhìn sang: “Tiểu sư đệ, thích không?”

“Lão Thất, còn ngươi?” Mông Quảng Tín gào lên: “Đến giờ còn chưa đánh rắm một cái, đừng nói với ta ngươi không chuẩn bị gì đấy.”

Chương 313: Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương

Diệp Phượng Tu hơi nhú mày, cũng không để ý tới, chỉ nhìn về phía góc tường, nơi đó có một vật dài hình chữ nhật được bọc trong vải thô.

“Cái gì thế.”

Mông Quảng Tín chạy tới cầm lên, giật tấm vải ra, một cây ngân thương mới toanh ánh vào trong mắt.

Cây thương này dài hơn một trượng, đầu trường thương một thước ba tấc, lưỡi thương ba tấc, làm bằng thép tinh luyện pha lẫn vàng, chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể cảm nhận được sự sắc bén vô song.

“Thứ này cũng phải đến bảy tám ngàn lượng bạc nhỉ?”

Diệp Phượng Tu vung tay đoạt lấy, ném cho sư đệ: “Người thử xem có vừa tay không, thời gian quá gấp không kịp đặt làm riêng, ta mua từ một vị đại sư rèn khí chuyên về thương, tên là ‘Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương’.”

“Đa tạ các vị sư huynh sư tỷ tặng lễ vật, sư đệ thật sự bất an!” Trần Tam Thạch một lần nữa nói lời cảm tạ.

“Đại ca và lão Tam đâu?” Nhị sư huynh Trình Vị mở miệng nói: “Bọn họ không đến?”

Mông Quảng Tín khinh thường nói: “Không đến thì thôi, ai thèm gặp hần chứ, trông thấy hần liền phiền.”

“Lão Ngũ, ta dù sao cũng là đại sư huynh của ngươi.”

Một giọng nói hùng hồn vang lên.

Một đạo thân ảnh giống như núi xuất hiện.

Lữ Tịch bởi vì thân hình quá cao lớn, gần như là nghiêng người mới miễn cưỡng chen vào gian phòng.

Phía sau hắn, còn có một người chưa từng gặp bao giờ đi theo.

Chắc hẳn là Tam sư huynh.

“Đại sư huynh, Tam sư huynh.” Trần Tam Thạch đứng dậy chào hỏi.

“Sư đệ, buổi tụ hội vội vàng, sư huynh cũng không kịp chuẩn bị gì.”

Lữ Tịch gỡ xuống chiếc hộp sau lưng.

Chiếc hộp rất lớn, nhưng so với thân hình của hắn, lại trông vô cùng tinh xảo.

Mở ra, bên trong là một cây đại cung.

Nhưng thân cung lại không phải làm từ gỗ, mà là một cây cung sắt, nhìn chất liệu cũng là huyền thiết chế tạo, giá trị không nhỏ.

“Nghe nói sư đệ thích bắn tên, ta liền kiếm một cây cung sắt.” Lữ Tịch áy náy nói: “Nhưng do thời gian quá gấp gáp, không kiếm được dây cung, nếu tìm được dây cung phù hợp thì đây là một cây cung trăm thạch, mong sư đệ đừng chê.”

“Ta có mang theo một ít tên.” Tam sư huynh Nhiếp Viễn xuất ra ống tên: “Mũi tên làm bằng huyền thiết, có hơi sơ sài, sư đệ nếu có yêu cầu gì cứ nói ra, ta sẽ đi kiếm giúp ngươi.”

“Hai vị sư huynh quá lời rồi, đều là những thứ quý giá như vậy, sư đệ sao lại không biết điều?”

Trần Tam Thạch giữ lễ nghi chu toàn, mời bọn họ từng người an tọa.

“Thế này còn tạm được!” Mông Quảng Tín hài lòng nói: “Đại ca, những năm này người càng ngày càng không tưởng nổi.”

Lão Thất Diệp Phượng Tu trầm mặc không nói.

“Ồ, hòa thượng, người nói chuyện với đại sư huynh kiểu gì vậy?” Vinh Diễm Thu nói bằng giọng âm dương quái khí: “Đại ca người ta vào kinh thành rồi, không chừng đã ôm được cái đùi nào đó, còn là người duy nhất trong chúng ta được phong Hầu Tước, thân phận cao quý lắm~”

Những năm này triều đình phong Hầu Tước chỉ có vài người.

Một trong số đó, chính là Võ Định Hầu, Lữ Tịch.

“Hừ! Còn có thể là đùi của ai, của Tào gia chứ gì.” Mông Quảng Tín hát đệm theo nàng: “Không chừng đã bán mình cho Tào gia rồi, bằng không người ta thêm phong hầu cho hấn?”

“Lão Ngũ, Lão Cửu!” Tam sư huynh Nhiếp Viễn nghiêm giọng nói: “Đại sư huynh có nỗi khổ tâm, các người...”

“Khổ tâm?” Vinh Diễm Thu ngắt lời: “Hấn thì có thể có khổ tâm gì, tiếp nhận sớm một chút không được à?”

Mông Quảng Tín mắng: “Đúng vậy, nếu như Lão Tứ không bị phế, làm gì đến lượt người ngày ngày ở đây diễu võ giương oai!”

Mặc kệ bọn họ người một câu ta một câu, Lữ Tịch cũng không nói lại nửa lời, chỉ nâng vò rượu mang đến, rót đầy từng chén trước mặt.

“Được rồi được rồi.” Lão Nhị Trình Vị đứng ra giảng hòa: “Mọi người khó khăn lắm mới tụ họp một lần, có gì mà phải cãi nhau? Những chuyện này của đại sư huynh đâu có lên lút làm, sư phụ cũng không nói gì.”

Trần Tam Thạch trước đây qua lời nói của Tôn Bất Khí, cũng có thể nghe ra sự bất mãn của hắn với đại sư huynh.

Bây giờ xem ra, không chỉ một người.

Nghe ý của bọn họ, hình như là vì Lữ Tịch đi lại gần với người Tào gia, không chừng trước đây chuyện phân chia quyền lực gạt bỏ Đốc Sư cũng có phần của hắn, cho nên các sư huynh đệ mới sinh lòng oán giận hắn.

Trước đây Tào Phiền quen thuộc với Hợp Nhất Thương Pháp...

Không biết có phải có liên quan đến đại sư huynh hay không.

Nhưng loại chuyện này, cãi nhau ở trên mặt bàn cũng vô dụng, còn khiến mình là sư đệ mới nhập môn cảm thấy khó xử.

“Các sư huynh sư tỷ, đều là người một nhà, có chuyện gì mà không giải quyết được?” Trần Tam Thạch đứng dậy nói: “Ta xin kính các vị một chén, cạn!”

Rượu mạnh vào bụng, thiêu đốt toàn thân.

Đây không phải là rượu bình thường, được ủ bằng phương pháp đặc biệt, cho dù là võ giả uống nhiều cũng sẽ say.

Chương 314: mục đích thực sự

“Phải phải.” Trình Vị phụ họa: “Dù sao cũng là đại sư huynh của chúng ta, ta cũng cạn.”

“Sư đệ tử lượng tốt!” Lữ Tịch đứng dậy, cũng uống cạn một hơi: “Hôm nay là tiệc nhập môn của sư đệ, bất kể các ngươi những năm qua có ý kiến gì với ta, đều để sau này hãy nói.”

“Hừ, tiểu sư đệ, đừng để bị lừa, hấn nhìn thì to lớn thô kệch, nhưng thực ra bụng dạ lắm mưu mô.” Vinh Diễm Thu khinh thường nói: “Nhưng hôm nay nể mặt tiểu sư đệ, ta lười so đo với hấn.”

“A Di Đà Phật, mong Phật Tổ sớm ngày siêu độ ngươi.”

Mông Quảng Tín vừa chửi vừa uống rượu.

Cuối cùng cũng không còn cãi nhau nữa.

Nhưng không khí trên bàn rượu cũng không hòa thuận, chỉ là Trần Tam Thạch đi rót rượu, rồi mọi người im lặng uống cạn.

Mãi đến khi uống được ba tuần rượu, các sư huynh mới bắt đầu lảm bảm không ngừng.

“Khô quá khô quá...”

“Trận chiến này đánh thật vô vị!”

“Bao nhiêu năm qua chúng ta đã chết bao nhiêu huynh đệ, bao nhiêu sư huynh đệ, nhà họ Tào thật tốt, dùng xong liền muốn đá đi.”

“Không sai, lần trước suýt nữa đã điều lão tử đến phương Nam, đi theo cái gì mà Trần Nam Vương chó má, chẳng phải là rõ ràng muốn chia để trị sao?”

“May mà sư phụ lão nhân gia, lấy có chinh phạt Man tộc, coi như tạm thời ổn định cục diện.”

“Chúng ta lại phải hy sinh bao nhiêu huynh đệ, làm áo cưới cho nhà họ Tào?”

“Đợi đánh xong Man tộc thì sao, chẳng phải là chim bay hết, cung tốt giấu đi; thỏ khôn chết, chó săn bị nấu!”

“Sư phụ lão nhân gia là vì đại nghĩa, các người biết cái gì...”

Rượu này thật lợi hại, uống hết mấy vò, vậy mà lại khiến nhiều vị Sa Tướng Quây mềm.

Chỉ còn Trần Tam Thạch, Lữ Tịch và Tam sư huynh Nhiếp Viễn còn ngồi lại.

“Đề sư đệ chê cười rồi.” Lữ Tịch đặt chén rượu xuống, tự giễu nói: “Ta là đại ca, lần đầu tiên gặp mặt chính thức, đã bị các sư đệ sư muội mắng một trận, thật sự có chút xấu hổ.”

“Sư đệ có phải cũng giống bọn họ, có ý kiến với ta không?”

“Không dám bất kính với đại sư huynh.” Trần Tam Thạch bình tĩnh nói.

“Người ít nhiều cũng có ý kiến chứ. Sư đệ, người có hiểu thế nào là trách nhiệm không?” Lữ Tịch nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, buồn bã nói: “Năm ta tám tuổi, quê hương ta trải qua một cuộc chiến loạn, cả nhà ta đều chết, sư phụ đưa tay ra, hỏi ta có muốn đi theo ông ấy không, ta gật đầu, thoáng chốc đã ba mươi năm trôi qua.”

“Cho nên, ta từ nhỏ liền lớn lên bên sư phụ, ta còn đến Tôn gia sớm hơn cả đại thiếu gia. “

“Ta thật sự coi sư phụ như cha ruột. “

“Nhưng sư phụ đã già rồi... “

“Sau này, ta thân là đại đệ tử, đại sư huynh, nhất định phải gánh vác trọng trách của Tôn gia, cho nên có một số việc, ta không thể không làm.”

“Đại sư huynh nói đúng.”

Trần Tam Thạch không biết toàn bộ câu chuyện, không cần thiết phải đưa ra đánh giá, nói nhiều sai nhiều, cứ nghe là được.

Lữ Tịch tự tay rót rượu cho hắn, rồi hỏi: “Sư đệ có biết, người là đệ tử quan môn của lão nhân gia không?”

Trần Tam Thạch đáp: “Vô cùng vinh hạnh.”

“Lão nhân gia tuổi này rồi, còn kiên trì thu thêm một đệ tử, hẳn là...” Lữ Tịch gấp thức ăn, như vô tình hỏi: “Có bí pháp gì muốn truyền lại chứ?”

Lộ rõ chân tướng!

Dàn xếp thật lâu, vừa nói về nỗi khổ tâm vừa nói về tình cảm.

E rằng câu này mới là mục đích thực sự.

Trần Tam Thạch có chút rất kỳ quái.

Sư phụ và Tứ sư huynh đã dặn dò, chuyện tiên pháp tuyệt đối không được truyền ra ngoài cho người thứ tư, đương nhiên cũng bao gồm cả Lữ Tịch.

Nhưng nếu đại sư huynh là con nuôi của sư phụ, quả thật không khác gì con ruột, nhưng ba mươi năm không truyền pháp môn cho hắn, rốt cuộc là vì sao?

“Đã dạy ta rất nhiều.” Trần Tam Thạch chỉ vào bọc hành lý đặt trên ghế dựa cạnh tường: “Trăm quyển bí tịch, quyển nào cũng giá trị liên thành!”

“Ồ?”

Lữ Tịch nhìn bọc hành lý, lại nhìn hắn, mím môi không nói.

“Đại sư huynh giúp ta xem thử?” Trần Tam Thạch chủ động nói: “Đại sư huynh cảnh giới Võ Thánh, nhất định có thể chỉ điểm cho sư đệ.”

“Tốt, tốt lắm, sư đệ đã nói vậy, sư huynh tự nhiên không dám giấu diếm.”

Lữ Tịch đặt chén rượu xuống, thật sự đi mở bọc hành lý ra xem, chỉ là theo thời gian trôi qua, vẻ thất vọng trong mắt hắn càng lúc càng đậm, cuối cùng hít sâu một hơi: “Sư đệ, bộ quyền pháp này sư huynh cũng từng luyện qua, trong đó yếu quyết là...”

Hắn liên tiếp nói ra tâm đắc yếu pháp của hơn mười bộ công pháp.

Trần Tam Thạch chấp tay: “Đa tạ sư huynh chỉ giáo.”

“Ừm.” Lữ Tịch chậm rãi đặt quyển sách xuống: “Vi huynh còn có quân vụ trong người, không tiện ở lâu, mong thứ lỗi.”

Hắn nói xong, lại chen ra cửa.

“Sư đệ, tái kiến.” Tam sư huynh Nhiếp Viễn cũng vội vàng đuổi theo.

Đi được một đoạn, hắn mới mở miệng: “Đại sư huynh, thế nào?”

“Không có gì cả.” Lữ Tịch lắc đầu: “Những công pháp đó, chỉ cần là đệ tử chân truyền, đều có thể luyện.”

Chương 315: Cáo biệt

“Có phải hay không...” Nhiếp Viễn suy nghĩ: “Sự phụ thuộc tử quan môn chỉ là cái cớ, trên thực tế không có ý định truyền tiên pháp?”

“Cũng có khả năng, là hắn mới nhập môn.” Lữ Tịch hồ hồ sinh phong bước đi: “Làm gì có chuyện ngày đầu tiên nhập môn đã truyền thụ bí pháp hạch tâm, chờ xem sao.”

“Vậy đại sư huynh, có cần ta giúp huynh để ý hắn một chút không, biết đâu hắn giấu ở nơi nào đó.”

“Ừm.”

.....

“Quả nhiên là tâm phòng bị người không thể không có.”

Trần Tam Thạch một lần nữa ngồi xuống.

Xem ra, rất có thể chính đại sư huynh là người đã để lộ ra Hợp Nhất Thương Pháp.

“Tiểu sư đệ ~”

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, trước mặt bỗng nhiên ập đến một làn hương thơm: “Đưa ta về nhà.”

“Sư tỷ, để ta đi gọi một nha hoàn cho ngươi.”

Trần Tam Thạch vội vàng bỏ tay đối phương đang sờ loạn ra, rồi thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng.

“Sư đệ, đừng để bụng.”

Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn, ngắm trăng chờ đợi: “Cửu sư muội cố ý trêu chọc ngươi, muội ấy vốn là vậy.”

“Ta biết.” Trần Tam Thạch tán gẫu: “Không ngờ các sư huynh sư tỷ đều còn trẻ như vậy.”

Ước tính sơ bộ, Tôn Tượng Tông cũng đã hơn chín mươi tuổi, nhưng đệ tử lớn tuổi nhất, cũng chính là Lữ Tịch, đại khái chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

“Bởi vì sư phụ thu nhận đệ tử muộn.” Phòng Thanh Vân giải thích: “Bát Đại Doanh ban đầu, là do sư phụ và các tiền bối của sư phụ cùng nhau chiêu mộ, sau đó các tiền bối qua đời, liền biến thành huynh đệ, huynh đệ chết hết lại đổi thành văn bối, đến tuổi sáu mươi mới bắt đầu tuyển phong thu đồ.”

“Bao gồm cả bọn người Bất Khí cũng vậy.”

“Sư phụ nửa đời trước mê muội tập võ, mê muội xây dựng sự nghiệp, đến tuổi sáu mươi mới nghĩ đến việc nối dõi tông đường, trong năm người con, hiện tại chỉ còn Bất Khí và Tôn Ly.”

“Sáu mươi tuổi mới cưới vợ?” Trần Tam Thạch cảm thấy khó tin.

Người tập võ thân thể cường tráng, tuổi này không có vấn đề gì, chỉ là sáu mươi năm trước đó thật sự có thể nhận được sao?

Quả là một người tàn nhẫn, cũng khó trách có được thành tựu như ngày hôm nay.

“Ta ở đây đợi ngươi, là muốn dặn dò ngươi một chút, hai ngày nữa, ta sẽ cùng với sư phụ lên đường tiến kinh.” Phòng Thanh Vân không đợi Trần Tam Thạch hỏi, liền giải thích tiếp: “Mở rộng quân sự là chuyện quan trọng, chỉ dựa vào một tờ tấu chương thì không đủ, ta và sư phụ phải đích thân vào kinh diện kiến thánh thượng, thuyết phục bệ hạ đồng ý.”

Trần Tam Thạch hiểu được.

Binh lực mở rộng đến mười lăm vạn, là một con số cực kỳ đáng sợ, tự nhiên không phải chuyện đùa, thậm chí cũng không phải một mình bệ hạ có thể quyết định, cần nhiều bên thương thảo rồi mới quyết định.

“Lão Nhi, Lão Ngũ, Lão Thất, cũng đều phải trở về nơi đóng quân của mình.” Phòng Thanh Vân nói: “Lão đại và Lão Tam sẽ ở lại Lương Châu, chẳng qua... còn có Cửu muội cũng sẽ ở lại cùng với người một thời gian, muội ấy có thể tin tưởng, có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ đi tìm muội ấy.”

“Khi nào hai người trở về?”

“Nửa năm, một năm? Cũng có thể lâu hơn, khi nào việc xong thì khi đó trở về.” Phòng Thanh Vân ước lượng: “Trong thành còn có Vu Thần Giáo quấy rối, người nhất định phải cẩn thận mọi việc.”

“Vu Thần Giáo...” Trần Tam Thạch sớm đã muốn hỏi: “Sư huynh, thật sự không tìm được nơi ẩn náu của đám người này sao?”

“Rất quý dị.” Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Về sau Thành Vệ Quân còn sẽ tiếp tục điều tra, Dự Bị Doanh các người cũng phải tham gia vào, ai nếu có thể tìm ra tung tích của Vu Thần Giáo, cũng coi như là một đại công.”

“Vậy sư huynh, tái kiến.”

“Tái kiến.”

Trần Tam Thạch ôm quyền từ biệt, xách theo bao lớn bao nhỏ đồ vật rời khỏi Đốc Sư Phủ.

Đội hấn về đến nhà, đã là nửa đêm canh ba.

“Lão gia.”

Ti Cầm thấp đèn ở thư phòng, hầu hạ những việc lật vạt.

Trần Tam Thạch bày tất cả thu hoạch ra trên mặt đất.

Huyền thiết giáp lưới.

Tác dụng trên chiến trường trong tương lai, không cần phải nói nhiều.

Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương.

Trần Tam Thạch quan sát tỉ mỉ, chất lượng không bằng Trần Nhạc Kiếm, cũng tuyệt đối là binh khí thượng hạng, có thể truyền dẫn kinh lực cực tốt, trước cảnh giới Huyền Tượng phỏng chừng không cần phải lo lắng chuyện binh khí nữa, trừ phi gặp được thứ tốt hơn.

Về phân Thiết Thai Cung, cũng không tệ, nhưng còn thiếu một sợi dây cung.

Đề sau hãy nói.

Hắn vẫn hy vọng có thể vận dụng kinh lực lên cung tên, từ đó tạo ra sát thương đối với võ giả cảnh giới cao, nếu không thì uổng phí một thân tài thiện xạ bách phát bách trúng.

Công pháp Hóa Kinh mà sư phụ truyền cho hắn, tên là 《Trần Quốc Long Thương》, cũng là do lão nhân gia tự tay cải tạo thành thương pháp cực phẩm, đặc điểm là kinh lực luyện ra vừa bá đạo vừa không mất đi sự đi sự dẻo dai.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Chương 316: Trấn Quốc Long Thương

Việc cấp bách hiện tại, là trước tiên bế quan đột phá đến Luyện Tạng viên mãn, nếu không, thì thật sự sẽ bị các đệ tử nội môn khác bỏ xa.

“Bế quan!”

Ngày hôm sau, sau khi báo cáo, Trần Tam Thạch xin Lữ Tịch nghỉ phép dài ngày. Mọi việc huấn luyện thuộc hạ đều giao cho Hứa Văn Tài và Uông Trục phụ trách, còn hắn thì bế quan tu luyện.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã gần một tháng trôi qua.

Dưới sự hỗ trợ của bảo dược, linh lúa, các loại tăng cường, độ thuần thực không ngừng tăng lên, Hợp Nhất Thương Pháp cũng được luyện đến mức tận cùng.

Bạo Huyết!

Đúng như tên gọi, là một loại trạng thái cuồng bạo.

Trong trạng thái này, võ giả có thể thông qua nội tạng, ép ra khí huyết, để thân thể trong thời gian ngắn tiến vào trạng thái siêu tải, thậm chí có thể phốt lò thương thể ở một mức độ nhất định, từ đó nâng cao thực lực tổng hợp lên đến cực hạn.

Ai có thể duy trì trạng thái cuồng bạo này càng lâu, thì trong thực chiến đương nhiên sẽ càng mạnh hơn.

Nhưng do tiêu hao lớn, đại đa số võ giả chỉ có thể duy trì khoảng mười hiệp, thiên phú tốt hơn một chút thì khoảng ba

mười hiệp, thiên tài có thể duy trì bốn mươi hiệp, Tào Phiền đại khái ở khoảng năm mươi hiệp.

Do đó, trạng thái Bạo Huyết, cơ bản chỉ được sử dụng trong thời khắc sinh tử.

Trần Tam Thạch điên cuồng múa may Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương trong tay, hắn có thể cảm nhận được dòng Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể một lần nữa đạt đến đỉnh cao, cho đến một khoảnh khắc nào đó, tất cả đột nhiên dừng lại.

Máu trong cơ thể hắn đột nhiên ngừng chảy, không chút giãy giụa hóa thành một vũng nước đọng!

Trong nháy mắt, một cơn thống khổ không thể diễn tả ập đến.

Đây là...

Cảm giác tử vong!

Trước mắt Trần Tam Thạch một mảnh đen như mực, cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, trong đầu gần như mất đi ý thức, nhưng hai cánh tay của hắn vẫn dựa vào trí nhớ cơ bắp để luyện tập Hợp Nhất Thương Pháp, cho đến khoảnh khắc trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, máu trong cơ thể mới một lần nữa được kích hoạt, bắt đầu chậm rãi chảy ngược, sau một chu thiên yên tĩnh, đột nhiên bộc phát ra sức sống mãnh liệt hơn!

Nếu như trước đây trạng thái Bạo Huyết giống như dòng nước sông Hồng Trạch chảy xiết, thì giờ phút này, nó giống như một cơn sóng thần ngập trời, sức mạnh hủy thiên diệt địa tràn ngập toàn thân, sau đó thông qua thương pháp thi triển ra, đối với việc nâng cao sức chiến đấu, đâu chỉ một bậc!

【Công pháp: Hợp Nhất Thương Pháp (Đại thành)】

【Tiến độ: Tạm thời không có】

【Hiệu quả: ..., Huyền Nguyên Ngũ Tạng】

【Huyền Nguyên Ngũ Tạng: Kỳ Lân Tâm, Thần Thú Tứ Tạng, hợp làm một thể, sinh sôi không ngừng, chảy mãi không thôi.】

Sinh sôi không ngừng, chảy mãi không thôi!

Sự tiêu hao của Bạo Huyết là cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng lúc này Trần Tam Thạch có thể cảm nhận rõ ràng khí huyết trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu hao, đồng thời ngũ tạng lục phủ cũng không ngừng cung cấp hồi phục, có thể kéo dài trạng thái Bạo Huyết lên rất nhiều.

Còn về việc có thể duy trì bao lâu.

Tóm lại, dù hắn có luyện tập thể nào, cũng không cảm thấy có dấu hiệu khí huyết cạn kiệt.

Một trăm hiệp, hai trăm hiệp, hay còn lâu hơn nữa?

Điều này chỉ có thể biết được trong thực chiến.

Nhưng ít nhất, cũng gấp ba đến bốn lần so với thiên tài như Tào Phiền!

Lúc đó trên võ đài, Trần Tam Thạch đã thắng bằng cách làm cạn kiệt khí huyết của đối phương.

Nếu đối phương có khí huyết dồi dào như hắn, e rằng thật sự sẽ thất bại.

Điều này thể hiện tầm quan trọng của sự bền bỉ.

“Cuối cùng cũng Luyện Tạng viên mãn!”

Trần Tam Thạch không ngừng nghỉ một khắc nào, lại mất thêm hai ngày để học công pháp Trần Quốc Long Thương, mở bảng thuần thực ra.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 5/100】

【Hiệu quả: Chưa có】

Mục tiêu tiếp theo, Hóa Kinh.

Sau khi đạt đến cảnh giới Hóa Kinh, mới phù hợp với thực lực của một Thiên Tổng trong đội quân tinh nhuệ.

Chỉ là...

Sau hai ngày luyện tập, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ tăng tiến cảnh giới trở nên chậm hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy, không có hai tháng thì đừng nghĩ đến việc Hóa Kinh thành công.

Quá chậm!

Dù sao sư phụ lão nhân gia cũng đã đặt ra mục tiêu cho hắn, là ba năm đột phá đến Võ Thánh, nhưng cứ theo đà này, ít nhất cũng phải bảy tám năm sau mới có thể chạm đến ngưỡng cửa.

Tập võ mười năm đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, ai nghe cũng thấy khoa trương đến mức khó tin.

Nhưng Trần Tam Thạch vẫn không hài lòng.

Nguy cơ rình rập, bản thân không có đủ thực lực, căn bản không ngủ được.

Từ khi người Tầm Tiên Lâu đi đến một lần, Trần Tam Thạch ngay cả ban đêm ngủ cũng phải dựng một tai lên, dù chỉ có một con chuột chạy qua cũng sẽ tỉnh dậy, may mà không có ai đến quấy rầy nữa.

Chương 317: Ngư Dương Tông

“Xem ra, thí nghiệm lô đỉnh Huyền Binh phải được đưa lên lịch trình.”

“Ở nhà không được, vẫn phải lên núi tìm một chỗ.”

“Nhưng gần đây lại có thêm một rắc rối mới...”

Gần đây Trần Tam Thạch dành phần lớn thời gian để luyện võ, nhưng mỗi khi ra ngoài, đều có người theo dõi, khiến hắn không thể hành động một mình.

May thay hắn đã có chủ ý.

Sau khi nghĩ ra cách giải quyết, hắn đặt cây trường thương xuống, đến nhà ăn dùng bữa.

Mang thai hơn một tháng, bụng của Cô Tâm Lan vẫn chưa rõ ràng, nhưng thường xuyên cảm thấy rất mệt mỏi, nôn nghén cũng là chuyện thường ngày, những triệu chứng này thậm chí không thể chữa trị, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Ăn xong.

Trần Tam Thạch mặc vào huyền thiết giáp lưới, đến doanh trại trình diện.

Vừa mới nhậm chức đã xin nghỉ hơn một tháng, nếu không đi nữa thì không ổn.

Sư phụ và Tứ sư huynh của hắn đã rời khỏi Lương Châu từ rất sớm, các sư huynh còn lại của Bát Đại Doanh cũng lần lượt rời đi, hiện tại Lương Châu do ba người Bùi Thiên Nam, Hậu công công và Lữ Tịch cùng nhau quản lý quân sự và chính trị.

Trong một tháng này.

Bộ hạ của Trần Tam Thạch cũng có tiến bộ.

Chu Đồng, Vương Lực, Từ Ân, Ngô Đạt và những người khác, nhờ vào thuốc bổ của Bát Đại Doanh đã đột phá đến cảnh giới Luyện Cốt, trong đó Ngô Đạt theo sự tăng lên của cảnh giới, dần dần bộc lộ ra ngộ tính không tầm thường, tương lai có cơ hội đạt đến Thông Mạch thậm chí cao hơn.

Về phương diện Luyện Tạng, có Phùng Dung và Triệu Khang.

Hai người bọn họ vốn đã Luyện Cốt hơn mười năm, trải qua từng trận chiến đẫm máu đã có sự giác ngộ, sau khi đến Lương Châu được cung cấp thêm tài nguyên, cộng thêm việc Trần Tam Thạch thỉnh thoảng tặng và tiếp tế thuốc bổ, việc đột phá đến Luyện Tạng cũng không có gì lạ, chỉ là do căn cơ không vững, được coi là võ giả Luyện Tạng cấp thấp, không thể so sánh với các thiên tài, nhưng tạm thời làm Bá Tổng cũng đủ rồi.

Chu Đồng và những người khác, tự nhiên là Bách Tổng.

Cuối cùng là Triệu Tiêu, do tuổi tác đã cao, việc tu luyện thực sự lực bất tòng tâm, liền phụ trách hiệp trợ Hứa Văn Tài làm hậu cần, hẳn là người kiên định và chăm chỉ, cũng phù hợp với công việc hậu cần.

Lực lượng còn lại đến từ Vệ Sở, có một người tên là Ngụy Nguyên không tệ, những người còn lại đều bình thường.

Đây là về bộ hạ.

Tham Tướng quản lý Trần Tam Thạch tên là Vu Tùng, cảnh giới Thông Mạch.

Đồng liêu của hắn, lần lượt là Bạch Đình Chi, Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật, ba vị Thiên Tổng, trong đó có hai người đang

nhằm nhe hấn, chờ đợi cướp đi tài nguyên của đệ tử thủ tịch hấn này.

Hơn nữa, Tào Phiền đã Hóa Kinh, là người đột phá nhanh nhất trong tất cả mọi người.

“Trần Thiên Tổng, cuối cùng cũng đợi được người đến.” Tham Tướng Vu Tùng đội mũ giáp lên, chỉ huy: “Từ hôm nay trở đi, người cũng phải phụ trách tuần tra an ninh một khu vực trong thành, chủ yếu là tìm kiếm tung tích của Vu Thần Giáo.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vu Tham Tướng, gần đây có manh mối gì không?”

“Có một chút manh mối.” Vu Tùng thần thần bí bí nói: “Gần đây có thể tóm được cá lớn, Trần Thiên Tổng tốt nhất là luôn sẵn sàng, đừng bỏ lỡ cơ hội lập công lớn này.”

“Được.”

Trần Tam Thạch nhận nhiệm vụ xong, liền dẫn theo thủ hạ xuất phát tuần tra, mười người một đội, tổng cộng chia thành một trăm tiểu đội, trong thành ngoài thành đều phải phụ trách.

Hấn dẫn theo một đội người đi về phía nam thành, chuẩn bị hết ca trực, tiện đường ghé qua Từ Vân Quan.

Hôm nay vừa đúng là đại hội giảng đạo một tháng một lần.

Toàn bộ võ giả Lương Châu được mời đều sẽ qua đó, cơ bản đều là cấp bậc tông chủ, kém nhất cũng là cảnh giới Hóa Kinh trở lên, hấn coi như ngoại lệ, nhận được lời mời của Thiệu Ngọc Kinh.

Chỉ dựa vào Dưỡng Thần Thang là không thể giữ chân được Võ Thánh, giảng đạo mỗi tháng một lần, bên trong khẳng định cũng có huyền cơ.

Ngoài ra.

Trần Tam Thạch còn muốn nhân cơ hội nghiên cứu một chút hương hoả.

Thiên địa không có linh khí cần thiết để tu luyện pháp thuật, không biết có thể dùng hương hoả thay thế không.

Kẻ đánh cắp hương hoả, có thể hay không chính là vì cái này?

Nhưng mà cho đến nay, hắn vẫn chưa phát hiện ra đạo sĩ nào có khí tức khác thường, chẳng lẽ là vị Quan Chủ vân du bên ngoài kia?

“Thành Vệ Quân, dám phế vật các ngươi!”

Lúc đi ngang qua một sơn môn tông phái, có người chỉ vào bọn họ mắng chửi.

“Các ngươi khi nào mới có thể tra ra Vu Thần Giáo!”

“Có biết, chúng ta đã chết bao nhiêu người rồi không!”

Ngư Dương Tông.

Từng là môn phái nhị lưu của Lương Châu Thành, cũng có hai trăm năm lịch sử, do hai đời tông chủ gần đây chỉ mới bước vào Hóa Kinh, nên bị tụt xuống thành môn phái tam lưu cuối bảng, dựa vào việc có một con sông trong tay, thu thuế đánh cá của ngư dân để duy trì.

Chương 318: bỏ lỡ

Nếu Thuận Tử sinh ra ở Lương Châu Thành, đi đánh cá còn phải bị bóc lột thêm một tầng nữa.

“Nhìn xem thử có thể vớt Thuận Tử về không.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ, hẳn hiện giờ dù sao cũng là quan, ngoảnh lại tìm xem quan hệ, vớt một người đi lao dịch hẳn là không thành vấn đề, nếu có thể đưa đến Lương Châu còn có thể giúp làm việc cho hắn.

“Lão tử đang nói chuyện với các ngươi đây!”

Một tên đệ tử cầm cây đinh ba định xông lên.

“Ngươi muốn chết?!”

Chu Đồng trừng mắt giận dữ, ngay tại chỗ liền muốn giết người, những huynh đệ còn lại cũng rút đao bao vây đối phương.

“Dừng tay!” Trần Tam Thạch ra hiệu cho huynh đệ lui xuống, hắn đối với đệ tử tông môn luôn luôn phản cảm, nhưng còn chưa đến mức lăm sát: “Vu Thần Giáo chúng ta đang điều tra, có kết quả tự nhiên sẽ thông tri cho các ngươi.”

“Đánh rắm, đây đã bao lâu rồi!”

Đệ tử tông môn không chịu buông tha: “Theo ta thấy, nói không chừng chính là Bát Đại Doanh các ngươi làm!”

“Đúng đúng đúng!” Những đệ tử còn lại phụ họa theo: “Nếu không, tại sao trong quân ngũ các ngươi cơ bản không có ai chết, chết đều là đệ tử tông môn chúng ta.”

Trần Tam Thạch lười nói nhảm, dẫn thủ hạ rời đi.

Buổi tối, hắn xuất tiền cho huynh đệ đi tửu lâu ăn cơm, còn mình thì một mình đến Từ Vân Quan nghe giảng đạo.

“Trần đại nhân!”

Ở sơn môn, gặp hai người Thiệu Ngọc Kinh và Ôn Thực.

“Thiệu tông chủ.” Trần Tam Thạch chào hỏi: “Ôn trang chủ.”

“Sao ngươi cũng ở đây!” Ôn Thực nhìn sang bên cạnh: “Lão Thiệu, là người gọi đến?”

Thiệu Ngọc Kinh ngậm thừa nhận.

“Hừ!” Ôn Thực phẩy tay áo bỏ đi.

“Ha ha, Trần đại nhân đừng để ý, tuy lên đài tử võ tương đương với ký giấy sinh tử, nhưng dù sao cũng là con trai ruột chết, trong lòng Ôn trang chủ khó tránh khỏi có oán khí.”

Thiệu Ngọc Kinh dẫn đường phía trước: “Đi thôi, đại hội giảng đạo sắp bắt đầu, mỗi lần nghe xong Thiệu mỗi đều thu hoạch được rất nhiều, thêm ba năm nữa, nói không chừng thật sự có thể ngộ đạo đột phá!”

Trần Tam Thạch từ chối nói: “Thiệu tông chủ, người đi trước đi, ta định đi thấp hương trước.”

“Xem ra Trần đại nhân rất thành tâm.”

Thiệu Ngọc Kinh đi trước.

Trần Tam Thạch đến bên ngoài đại điện, lại một lần nữa nhìn thấy từng sợi khí tím theo người hương khách bay ra, cuối cùng đều nhập vào lư hương, khí tím mờ ảo, vô cùng mê người.

Hắn thật sự muốn tu luyện “Kiếm Khí Thuật” ngay tại chỗ, thử xem hương hỏa có thể thay thế linh khí hay không.

Tiếc là dù bên cạnh không có ai, hắn cũng không dám tùy tiện thử, ai biết được hương hoá trong lư hương giảm bớt, có thể bị phía sau màn người nhìn ra hay không.

Ở Lương Châu còn có một số chùa chiền, đạo quán khác.

Trần Tam Thạch dự định sẽ tranh thủ đi xem thử.

Hắn qua loa thấp vài nén hương xong, liền đi tới nơi giảng đạo, nghe xem vị đại sư này có tài ăn nói gì, mà lại khiến cả Võ Thánh cũng phải tới nghe giảng.

Địa điểm giảng đạo là một khu biệt viện ở hậu sơn của Từ Vân Quan, được tổ chức ngoài trời, trên nền đá được trải từng tấm bồ đoàn, người tới đây ít nhất cũng là Hoá Kinh, ngay cả tông chủ của Ngư Dương Tông cũng có mặt.

Mọi người đều ngồi xếp bằng trên đó, lặng lẽ lắng nghe lời dạy bảo của Khâu Minh Tử Chân Nhân.

Trần Tam Thạch tìm một góc ngồi xuống nghe một lúc, phát hiện ra toàn là những câu khó hiểu.

“Ngũ Khí Huyền Nguyên Chân, diễn pháp độ mê tân. Tượng ngoại vô pháp tượng, chân trung cầu chí chân.”

Hắn nghe mà cảm thấy khô khan vô vị, suýt nữa thì ngủ gật, bởi vì những điều giảng ra cơ bản đều là những lời sáo rỗng.

May mà thời gian giảng đạo không lâu, trước khi trời tối đã tuyên bố kết thúc.

“Trần đại nhân tới muộn rồi.” Thiệu Ngọc Kinh cười nói: “Trước khi giảng đạo bắt đầu, mọi người đều sẽ uống một bát Dưỡng Thần Thang, như vậy mới có thể tâm bình khí hoà, từ đó mới có thể lĩnh ngộ được đại đạo.”

“Thiệu tông chủ nói rất đúng.” Khâu Minh Tử cảm phát trần đi tới: “Thế nhân đều pháp phòng không yên, người luyện

võ lại càng như vậy, Trần đại nhân lần sau tới sớm một chút, đừng bỏ lỡ khâu tĩnh tâm cầu phúc.”

“Nhất định nhất định.”

Trần Tam Thạch miệng thì đáp ứng, trong lòng lại nghĩ không thông.

Nếu chỉ có vậy, thì Thiệu Ngọc Kinh bọn họ tới đây căn bản là lãng phí thời gian.

Tu tiên cần linh khí.

Chỉ ngồi đây nghe đạo sĩ lầm bầm vài câu, thì có tác dụng gì? Đối phương cũng đâu có lấy hương hoả ra cho mọi người dùng.

Nghĩ lung tung, Trần Tam Thạch nhìn thêm vài lần vào cái âm sắc thuốc đựng Dưỡng Thần Thang.

Canh thuốc trong âm cơ bản đã được chia hết, chỉ còn lại một ít cặn thuốc, chính là những cặn thuốc này, khiến hắn giật mình.

【Dưỡng Thần Thang: Sau khi uống sẽ tĩnh tâm ngưng thần, có trợ giúp đối với việc đột phá tu vi.】

【?? :】

Trong mắt hắn, bên trong âm sắc thuốc không chỉ có Dưỡng Thần Thang, mà còn có một loại thuốc khác!

Chương 319: đoán không sai

Hơn nữa, loại thuốc này hẳn thế mà không nhận ra!

Kỹ năng 【Gặp thuốc biết phương】 có thể phá giải tất cả các phương thuốc phạm tặc.

Không thể nhận ra, chỉ có thể nói rằng...

Một loại thuốc khác trong ấm không phải là thuốc phạm tặc!

Tiên dược!

Nơi này làm sao lại xuất hiện tiên dược?

Là người phạm dùng tiên dược, hay là nơi đây từng sinh ra tiên tích?!

Từ Vân Quan quả nhiên có vấn đề lớn.

“Trần đại nhân?” Giọng nói sâu kín của Khâu Minh Tử vang lên: “Bản đạo gần đây tương đối nhàn rỗi, cho nên có thể sẽ giảng đạo trong thời gian tới, đến lúc đó Trần đại nhân có thể đến sớm hơn một chút, uống Dưỡng Thần Thang rồi nghe đạo, chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

“Được.” Trần Tam Thạch phản ứng cấp tốc, trên mặt không biểu lộ ra bất kỳ điều gì khác thường, đáp: “Có thời gian nhất định sẽ đến.”

Giảng đạo kết thúc.

Các võ giả lần lượt xuống núi, trên đường thảo luận với nhau những thu hoạch về tâm cảnh lần này.

Trần Tam Thạch càng cảm thấy kỳ quái.

Khâu Minh Tử cho những người này uống cái gì?

Độc dược? Tiên dược?

Có tác dụng gì?

Trần Tam Thạch hỏi thăm Thiệu Ngọc Kinh, biết được việc giảng đạo mới bắt đầu gần nửa năm nay.

Hắn lại dò hỏi việc thường xuyên uống Dưỡng Thần Thang có tác dụng phụ gì không, câu trả lời nhận được là hoàn toàn không có, chỉ khiến người ta sảng khoái tinh thần, tâm bình khí hòa.

“Hương hỏa, tiên dược...”

“Từ Vân Quan muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ thật sự là làm việc thiện, giúp các võ giả đột phá sao?”

Không thể đến Từ Vân Quan nữa!

Ít nhất là trước khi đạt đến Hóa Kinh.

Sư phụ cùng với Tứ sư huynh đã khởi hành đi kinh thành hơn nửa tháng trước, cho dù còn ở đây, cũng không biết nên mở lời thế nào, “Quan Khí Thuật” của hắn cùng với nhiều thứ khác đều không có cách nào giải thích.

Hơn nữa cũng không biết rốt cuộc Từ Vân Quan đang làm trò quỷ gì, hiện tại xem ra đúng là không có hại người, cũng chỉ đành trước tiên âm thầm quan sát, làm rõ mục đích của đối phương rồi tính sau.

Từ biệt Thiệu Ngọc Kinh.

Trần Tam Thạch gọi Thiên Tâm đến, cố ý không trực tiếp về nhà, mà là ở trên quan đạo rộng lớn của Lương Châu Thành đi vòng vo.

Lại có người theo dõi hắn!

Cảnh giới đối phương cao hơn hẳn không ít, cho nên chỉ có thể dựa vào Quan Khí Thuật để phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, nhưng thủy chung không thể xác nhận thân phận, Tào Phiền, Phách Nguyệt Sơn Trang, thậm chí đại sư huynh, cũng đều có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân hẳn chần chừ không mang lô đỉnh lên núi, làm thí nghiệm Dị Hỏa.

Thật phiền phức!

Kẻ theo dõi đuổi theo sau môn Bạch Hạc Mã chạy vài vòng, liền ý thức được mình sớm đã bị lộ, hoàn toàn bị xem như khi mà đùa giỡn, cũng liền lựa chọn từ bỏ, không tiếp tục đuổi theo nữa.

Trần Tam Thạch chuyển hướng đi Phách Nguyệt Sơn Trang một chuyến, ném cho đệ tử canh cửa một tờ giấy rồi mới quay về nhà.

Trước cửa nhà, Ti Cầm đã chờ đợi từ lâu.

“Lão gia, Hậu công công đến rồi, đang ở khách phòng tiền viện chờ ngài.”

“Hậu công công? Dẫn ta qua đó đi.”

Trần Tam Thạch trong lòng đại khái biết đối phương đến làm gì.

“Trần đại nhân, đã lâu không gặp nha~” Hậu công công đứng dậy nói: “Từ sau khi người đoạt giải quán quân tuyển phong, ta còn chưa kịp chúc mừng người đâu!”

“Hậu công công mau ngồi.” Trần Tam Thạch phân phó: “Ti Cầm, người mau cùng với Mặc Họa đi mời mấy đầu bếp giỏi đến nhà, hôm nay ta muốn cùng với Hậu công công hảo hảo uống vài chén.”

“Không cần phiền phức, ta đến nói vài câu rồi đi ngay.”
Hậu công công dùng ánh mắt dọa lui nha hoàn, tiếp theo hạ thấp giọng: “Không biết sau khi Trần đại nhân nhập môn, Tôn Đốc Sư đã truyền thụ cho người những gì?”

“...”

Quả nhiên.

Trần Tam Thạch đoán không sai.

Mục đích của lão thái giám này cùng với Lữ Tịch là giống nhau, đều là đến dò hỏi tiên pháp.

Khác biệt ở chỗ đại sư huynh là vì chính bản thân.

Lão thái giám trước mặt, là người làm việc cho hoàng đế!

Hôm nay e rằng, lại muốn khảo nghiệm lòng trung thành của hần.

Hoàng đế lão nhi, thật sự là nhàm chán cực độ.

“Đều ở đây.”

Trần Tam Thạch đem bí tịch, cùng với những món quà mà các sư huynh tặng cho hần, bao gồm cả mỡ gỗ đều bày ra trên mặt bàn.

“Cái này...” Hậu công công cầm cái dùi gỗ mỡ gỗ, nhẹ nhàng gõ hai cái: “Không còn gì nữa?”

“Không còn.” Trần Tam Thạch nói với vẻ thành khẩn: “Tất cả mọi thứ đều ở đây, Đốc Sư lão nhân gia chỉ ném cho ta vài quyển sách, không truyền thụ phương pháp đột phá phía trên Võ Thánh.”

“Làm sao người biết ta muốn hỏi gì?” Hậu công công cười nói: “Trần đại nhân, thật sự là rất cơ linh!”

Trong tình huống này, Trần Tam Thạch càng giả ngu, đôi phương càng sẽ nghi ngờ hần có thứ gì đó trong tay, chỉ bằng

thành thật một chút, ngược lại có thể tỏ ra trong sạch, tránh bị nghi ngờ.

“Toàn thiên hạ đều nhắm đến tiên pháp, ta làm sao có thể không biết?”

Chương 320: âm thầm ghi nhớ

Hắn trầm giọng nói: “Làm phiền công công chuyển lời đến bệ hạ, nếu có một ngày, Độc Sư thật sự nguyện ý truyền thụ pháp môn cho vi thần, vi thần nhất định sẽ lập tức dâng lên triều đình, tuyệt đối không dám tư tàng.”

“Trần đại nhân thực sự là trung thần lương tướng của Đại Thịnh triều ta!” Hậu công công rất hài lòng: “Bệ hạ nghe xong, long nhan khẳng định sẽ cực kỳ vui mừng. Vậy thì, ta đi trước đây.”

“Hậu công công xin dừng bước.”

“Trần đại nhân còn có việc gì?”

“Có việc quan trọng.” Trần Tam Thạch ghé tai nói nhỏ, sau khi nói xong, lại từ trong tay áo lấy ra một tờ ngân phiếu ba ngàn lượng đưa qua: “Đây là chút hiếu kính đã sớm nên có, xin công công nhất định phải nhận lấy.”

“Ồ~” Hậu công công nhận lấy ngân phiếu, cười đến không khép được miệng: “Trần đại nhân yên tâm, ngươi và ta đều là triều thần, ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Vậy thì làm phiền công công.”

Trần Tam Thạch chấp tay.

Đêm đó.

Hắn một mình ở phòng bếp ăn chút thức ăn kèm chút rượu, chờ đợi vở kịch hay bắt đầu.

Khoảng canh hai, bên ngoài cuối cùng cũng vang lên tiếng đánh nhau.

Nhưng thời gian kéo dài rất ngắn, chưa đến một chén trà.

“Kết thúc rồi?”

Trần Tam Thạch cầm vũ khí, nhanh chóng ra ngoài.

Chỉ thấy trong một con hẻm gần phủ đệ, có hai thân ảnh đang đứng.

Ôn Thực và đại thái giám Hậu Bảo.

Hai người bọn họ dường như vừa mới liên thủ đối phó với cùng một kẻ địch, lúc này đang bàn luận về cảnh giới của người đó.

“Trần Tam Thạch!” Ôn Thực tức giận đi tới: “Người thật sự coi ta như chó giữ cửa của người sao?!”

Hôm nay.

Tên khốn này lại phải người đưa thư, nói có người muốn giết hắn, bảo mình tới giúp trông coi, tránh gây ra hiểu lầm.

Đúng lúc dư âm của cuộc tuyển phong còn chưa dứt, lúc này xảy ra chuyện, Tôn Tượng Tông trở về nhất định sẽ tìm mình hỏi chuyện, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định tới xem sao.

Mình đường đường một Võ Thánh, lại bị một tên Luyện Tạng làm nhục như vậy, thật quá đáng!

“Làm phiền Ôn trang chủ rồi.”

Trần Tam Thạch rất không thích cảm giác địch ở trong tối hắn ở ngoài sáng.

Có người theo dõi hắn, nhất định phải làm rõ là ai mới yên tâm.

Nếu đối phương cảnh giới cao, mình điều tra không ra, vậy thì gọi người!

Hơn nữa cũng không sợ đối phương chó cùng rứt giậu, đã chỉ theo dõi, thì nói rõ không dám ra tay quang minh chính đại.

Nếu Ôn Thực không tới, hẳn chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Nay dám tới, chúng tỏ là người khác.

“Trần đại nhân, người đó cũng là cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn.” Hậu công công nghiêm túc nói: “Hơn nữa thân thủ rất tốt, ta và Ôn trang chủ liên thủ cũng không giữ được hắn, chẳng qua cũng đánh trúng hắn một chiêu, chiêu pháp của ta có độc, hắn ít nhất phải dưỡng thương hai tháng!”

“Cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn?”

Trần Tam Thạch trong lòng đại khái biết là ai rồi.

Tam sư huynh!

Hiện tại, Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh, Thất sư huynh đều không có mặt ở Lương Châu.

Phòng sư huynh lại từng dặn dò rằng Cửu sư tỷ là hoàn toàn có thể tin tưởng, Đại sư huynh lại có đặc trưng quá rõ ràng, không thích hợp làm việc theo dõi.

Những tông môn khác có cảnh giới Huyền Tượng, không có thù oán với hắn, khả năng theo dõi là không lớn.

Như vậy, chỉ còn lại Tam sư huynh.

Là do đại sư huynh sai khiến sao...

Hắn âm thầm ghi nhớ trong lòng.

“Hậu công công.” Ôn Thực tức giận nói: “Người đã tận mắt chứng kiến, việc này không liên quan đến ta!”

“Nếu tên tiểu tử họ Trần chết trên tay kẻ đó, đừng đổ tội lên đầu ta, cáo tù!”

Hắn cố ý không xuất toàn lực, để người kia chạy thoát, làm sao có thể thật sự làm tay sai cho kẻ thù giết con?

“Trần đại nhân.” Hậu công công hỏi: “Có cần nhà ta ở đây giúp người canh đến sáng không?”

“Không cần.” Trần Tam Thạch từ chối hảo ý: “Tặc nhân đã bị công công dọa sợ mất mật, chắc chắn không dám quay lại nữa.”

Sau một phen náo loạn như vậy.

Bất kể kẻ theo dõi có thật sự là Tam sư huynh hay không, mấy ngày gần đây chắc chắn là không dám đến nữa.

Còn về sau...

Rồi tính tiếp.

“Công công hãy về nghỉ ngơi sớm đi.” Trần Tam Thạch cung kính tiễn khách: “Còn chuyện của huynh đệ Thuận Tử của ta, công công ngàn vạn lần đừng quên.”

“Việc nhà ta làm, người cứ yên tâm!” Hậu Bảo bấm ngón tay hoa lan, thề thốt: “Giám Quân ở Đam Châu là bạn chơi từ nhỏ của nhà ta, chỉ cần huynh đệ Trương Thuận của người còn sống, nhất định sẽ tìm được.”

“Như vậy, đa tạ!”

...

Tại Hầu phủ.

Nhiếp Viễn ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Sư đệ.” Trong sân, Lữ Tịch đêm khuya vẫn đang luyện võ, vội vàng tiến lên đỡ lấy: “Sao người lại ra nông nổi này?”

“Tiểu sư đệ của chúng ta, rất là lợi hại...” Nhiếp Viễn vội vàng nhét thuốc giải độc và thuốc chữa thương vào miệng: “Cũng không biết hẳn làm sao phát hiện ra ta đang theo dõi, sau đó lại tìm Ôn Thực và tên thái giám kia đến, âm ta một cú.”

Chương 321: dược cao

Lữ Tịch quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

“Nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

Nhiếp Viễn nói: “Còn theo dõi nữa không?”

“Người tiếp tục theo dõi dễ bị bại lộ, trước tiên nghỉ ngơi một thời gian đi, qua một thời gian nếu vẫn không phát hiện ra gì, thì coi như thôi.”

...

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 15/100】

Vài ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch không còn bị theo dõi nữa, chỉ là tiến độ công pháp Hóa Kinh thật sự chậm chạp.

“Đã đến lúc rồi!”

Hắn thừa lúc đêm tối, vác theo lô đỉnh huyền thiết ra khỏi cửa, tiến thẳng đến La Thiên sơn mạch.

Nếu như lô đỉnh thật sự chịu đựng được, cho dù chỉ dùng một lần, hiệu quả linh lúa rèn luyện ra, nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều lần!

Tại vách đá, hang động.

Trần Tam Thạch xông vào hang động của một đầu dị thú Bạch Lộc.

“Phanh phanh phanh!”

Trong khoảnh khắc chính là ba mũi tên bắn ra, bắn chết Bạch Lộc ngã xuống đất.

“Thuộc về ta.”

Trần Tam Thạch xách theo Trấn Nhạc Kiếm, từ bên ngoài chặt về một lượng lớn củi, lại dùng lô đỉnh huyền thiết mức đầy nước ở con suối gần đó, sau đó nhét linh lúa nhỏ từ ruộng đồng vào trong.

Cuối cùng, là lúc nhóm lửa.

Trong lòng của hắn có chút khản trương.

Nếu thất bại một lần nữa, ngay cả lô đỉnh bằng huyền thiết cũng không chịu nổi, e rằng thật sự chỉ còn lại cái lư hương trong Từ Vân Quan.

“Ầm ầm ——”

Ngọn lửa vừa chạm vào chỗ củi khô, lập tức hóa thành hỏa long đỏ rực, bao trùm cả lô đỉnh.

“Thành công!”

Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Lô đỉnh huyền thiết này tuy bị vặn vẹo biến dạng dưới sự thiêu đốt của dị hỏa, nhưng trong thời gian ngắn hoàn toàn có thể chịu đựng được, sẽ không bị hư hại ngay.

Hắn bắt đầu thêm vào một lượng lớn củi.

Chỉ cần dùng dầu thấp để nhóm lửa, sẽ là dị hỏa, nhưng lượng nguyên liệu đốt cần dùng rất lớn, củi to bằng cánh tay cơ bản phải nối tiếp nhau, hơi dừng lại sẽ tắt, phải lãng phí dầu thấp để nhóm lại.

Nếu thứ này thật sự đến từ tiên giới, nhất định có nguyên liệu đốt đặc biệt, không thể nào phiền phức như vậy.

Không bao lâu, Trần Tam Thạch đã chạy đi chạy lại vài lần, may mà trên núi nhiều củi, nếu không thì căn bản không đủ dùng.

“Ong!”

Lô đỉnh huyền thiết phát ra tiếng ong ong dưới sự thiêu đốt của dị hỏa, cho đến khi bốc lên khói xanh, có nghĩa là nước bên trong đã bốc hơi hết, hắn liền ngừng thêm củi, để mặc ngọn lửa tắt đi.

Toàn bộ quá trình, kỳ thật cũng chỉ khoảng một chén trà thời gian.

Đợi đến khi nhiệt độ nguội xuống, Trần Tam Thạch mở nắp lô đỉnh nhìn vào, chỉ thấy linh lúa đã biến mất, thay vào đó là một mảng đen sì, giống như nấu cơm bị cháy vậy.

Hắn lấy một cây gậy cạo ra, đưa lên mũi ngửi, có một mùi thơm thoang thoang.

“Đây coi là cái gì, dược cao?”

Trần Tam Thạch không dám tùy tiện nếm thử, lại bắt tới mười mấy con thú to to nhỏ nhỏ, trong đó còn có một con sói Độc Thú, lần lượt mang ra thử thuốc, rất nhanh đã tổng kết ra quy luật đại khái.

Bắt đầu từ thỏ, thể hình càng lớn, tác dụng phụ lại càng nhỏ.

Đến báo, đã không chết nữa!

Gấu nâu càng là bình an vô sự.

“Ăn!”

Cuối cùng hắn bẻ miếng con sói Độc Thú.

Lần này, sói Độc Thú không những không có tác dụng phụ, ngược lại còn trở nên cường tráng, hung tàn hơn!

Trần Tam Thạch lập tức cầm lấy Trấn Nhạc kiểm, chặt đầu nó xuống.

“Xem ra không có vấn đề gì.”

Hắn hít sâu một hơi, nhét vào miệng một ít dược cao.

Ngay lập tức.

Một cảm giác khác lạ lan tỏa ra từ bụng, chảy qua tứ chi bách hài, cuối cùng tràn đầy trong kinh mạch.

Trần Tam Thạch cầm lấy Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương, tu luyện công pháp Hóa Kinh.

Hóa Kinh, đúng như tên gọi.

Là cần phải chuyển hóa khí huyết trong cơ thể thành kinh lực, mà quá trình này, cần phải duy trì trạng thái “Bạo Huyết” để tiến hành, trong quá trình không ngừng thử thách cực hạn để cảm ngộ ra cách Hóa Kinh.

Cho nên đối với đại đa số võ giả mà nói, đây là một quá trình cực kỳ chậm chạp và gian nan, dù sao bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ được hai ba mươi hiệp.

Trần Tam Thạch thì khác, ít nhất cũng có thể chống đỡ được hai trăm hiệp.

Hơn nữa trong khi hắn tu luyện, dược cao linh lúa không ngừng tiếp tục cường hóa thân thể và khí huyết, có thể mang lại sự trợ giúp cực lớn, hiệu quả vượt xa tro linh lúa gấp ba lần!

Độc trong kinh mạch vẫn còn tồn tại.

Nhưng mà dược cao được chất lọc ra thông qua phương thức nấu nước, độc tính không biết rõ giảm bớt bao nhiêu, hơn nữa tinh hoa dược giữ lại càng nhiều hơn.

Từ đêm khuya luyện đến hoàng hôn hôm sau, độ thuần thực tăng lên không ít.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 20/100】

Theo kế hoạch ban đầu.

Trần Tam Thạch nhanh nhất cũng phải hai tháng mới có thể Hóa Kinh.

Nhưng hiện tại, chỉ cần chưa đến một tháng.

Chương 322: hoàn toàn không hợp lý

Tốc độ này, cho dù là trong số các thiên tài, cũng có thể vượt qua chín mươi chín phần trăm người.

Còn về việc Tào Phiền Hóa Kinh.

Đó là bởi vì hần Luyện Tạng viên mãn đã có vài tháng, lại có tài nguyên hoàng thất gia trì, nếu không Hóa Kinh mới là không bình thường, thậm chí có thể còn có một số át chủ bài giữ bí mật có thể tăng lên tu vi.

Dù sao đi nữa.

Cuối cùng cũng giải quyết được một nan đề lớn, tiếp theo có thể nhanh chóng Hóa Kinh, sau đó Thông Mạch.

Nhưng mà trong vòng ba năm đột phá Võ Thánh...

Trên thế gian này, chỉ sợ không có quá ba người có thể làm được.

Vẫn còn rất khó khăn.

Phải dốc toàn lực mới được.

“Không biết thực lực hiện tại của ta, nếu gặp phải võ giả Hóa Kinh thì sao nhỉ?”

“Chắc cũng có thể giao đấu vài chiêu!”

Trần Tam Thạch nghĩ thầm, bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Hắn lấy ra bình sứ đựng thuốc viên, cạo từng chút được cao để vào trong.

Lúc đó mang linh lúa tới, cơ bản là nhét đầy cả lô đỉnh, kết quả chỉ luyện ra được một lớp dược cao mỏng manh.

“Cái này có tính là tiên đan không? Ta có tính là đang luyện đan không?”

“Đại khái là không tính.”

Trần Tam Thạch ăn dược cao xong, cũng không phát hiện ra bất kỳ hiệu quả nào có thể hỗ trợ tu luyện pháp thuật, trước mắt của hắn cũng không hiện ra bảng độ thuần thực 【Luyện Đan】, mà tăng lên là độ thuần thực 【Y Thuật】.

【Kỹ nghệ: Y Thuật. Phàm (Tinh Thông)】

【Tiến độ: 491/1000】

Bây giờ xem ra, chữ “Phàm” phía sau là có dấu vết để lần theo, sau này không chừng có cơ hội tu luyện y thuật của tiên giới.

Nhưng nếu như vậy.

Tại sao tiên nhân lại yêu cầu hoàng đế cống nạp linh lúa?

Rõ ràng thế gian này không có chút linh khí nào, linh lúa trông ra cũng không chứa đựng điều thần dị, chẳng lẽ chỉ là một loại nguyên liệu thô?

Ngoài ra, còn có một vấn đề nữa.

Đó là lô đỉnh huyền thiết bị cháy hỏng, xem ra còn có thể dùng thêm một lần nữa, sau đó cần phải thay cái mới.

Một lô đỉnh huyền thiết, bất kể mua ở đâu, cũng cần ít nhất ba ngàn lượng bạc trở lên, hơn nữa vấn đề quan trọng là, huyền thiết thuộc về tài nguyên cực kỳ quý giá, cho dù mình có tiền, cứ cách ba ngày năm bữa lại đi mua một cái, sớm muộn gì cũng bị người ta để ý.

Chung quy vẫn là trị ngọn không trị gốc.

Vẫn cần một lô đỉnh chân chính có thể chịu được nhiệt độ của di hỏa mới được.

“Thôi vậy, trước tiên đi vào quán doanh mua hai cái, cũng đủ dùng một thời gian.”

Trần Tam Thạch rời khỏi La Thiên sơn mạch, mang theo Bạch Lộc để che mắt người khác, lại gọi Thiên Tầm đến đón.

Hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy ra bình sứ đựng đầy được cao: “Thiên Tầm, ta có thứ tốt ở đây, ngươi có muốn ăn không?”

Nếu mà sói Độc Thú ăn còn chẳng sao thì chắc chắn đầu di thú Thiên Tầm mã này cũng chẳng có việc gì.

Hơn nữa hắn cũng không ép, Bạch Hạc Mã có linh tính, để nó tự quyết.

Thiên Tầm ngửi ngửi, rồi gật đầu lia lịa.

“Ngươi thật sự muốn ăn à?”

Trần Tam Thạch cũng không tiếc rẻ, cho nó ăn hai miếng.

Điều bất ngờ là sau khi ăn xong, Bạch Hạc Mã tỏ ra vui vẻ, nhưng không có phản ứng quá mạnh mẽ, càng không rơi vào trạng thái cực kỳ hưng phấn như những loài vật thông thường, nó giống như được ăn món ăn vật yêu thích, dùng đầu cọ vào chủ nhân để xin ăn thêm.

“Ngươi là quái vật từ đâu ra vậy?”

Trần Tam Thạch ngạc nhiên.

Sức chịu đựng của Bạch Hạc Mã sao lại mạnh như vậy?

Ngay cả hắn sau khi ăn cũng cần phải tu luyện ngay để tiêu hóa hấp thụ, Thiên Tầm lại như không có chuyện gì xảy ra, thật không biết Hưởng Đình Xuân từ đâu mang về con ngựa này, hoàn toàn không hợp lý.

【Kỹ năng: Cưỡi ngựa (Tinh thông)】

【Tiến độ: (459/500)】

Gần đây ít cưỡi ngựa, độ thuần thực tự nhiên không thể tăng vọt như khi chạy trốn khỏi Vân Châu.

“Giá mà người biết nói thì tốt.” Trần Tam Thạch nhảy lên ngựa: “Đi thôi, về nhà, người còn muốn ăn? Ta còn không đủ dùng, không có phần của người đâu!”

Thiên Tâm có chút cáu kỉnh, sau khi ăn mấy roi mới ngoan ngoãn.

Trên thực tế, Bạch Hạc Mã dù đã được thuần hóa, nhưng vẫn thường xuyên giở trò, đặc biệt là ăn uống ngày càng kén chọn, nếu không vừa ý thì sẽ làm mình làm mẩy.

May mà nó biết phân biệt thời điểm, vào những lúc quan trọng, ví dụ như trên chiến trường, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót.

Điều này càng chứng tỏ linh tính của Bạch Hạc Mã.

...

Vài ngày sau.

Trần Tam Thạch như thường lệ đến quân thành điểm danh.

Lần trước Vu Tùng có nhắc đến manh mối về Vu Thần Giáo, hắn đoán chừng mấy ngày gần đây cũng sẽ có tin tức, chỉ là không biết sẽ ẩn náu ở nơi nào.

“Trần đại nhân.”

Ở lối vào, hắn gặp Đường Doanh Khoa đang ngồi trong xe ngựa.

Đường Doanh Khoa ra hiệu cho người đánh xe dừng lại, chủ động xuống xe chào hỏi: “Tướng quân, ngài không cần phải tránh mặt ta nữa.”

Chương 323: từ biệt

“Ừm.” Trần Tam Thạch đương nhiên hiểu rõ, sự việc đã đến nước này, không cần phải kiêng dè ánh mắt của người khác nữa: “Đa tạ Đường huynh hai lần ra tay tương trợ.”

“Đại nhân ngàn vạn lần đừng nói như vậy!” Đường Doanh Khoa chấp tay thật sâu, gần như chạm đất: “Tướng quân vì ta báo thù, không tiếc đắc tội với thế tử, tại hạ đều nhìn thấy, khắc ghi trong lòng. Ngược lại là tại hạ trước đây do dự không quyết, không dốc hết sức giúp đỡ đại nhân, thật sự là hổ thẹn!”

“Người nói quá lời rồi, người và ta không thân không thích, Đường huynh mạo hiểm giúp đỡ, đã là khó có được, tại hạ nào dám lấy oán báo ân?”

Trần Tam Thạch nhìn về phía xe ngựa: “Đường huynh đây là muốn đi?”

“Đúng vậy.” Đường Doanh Khoa đưa ra câu trả lời khẳng định: “Thật không giấu giếm, tại hạ vốn không thích tập võ, chỉ là gia phụ luôn ép buộc, bắt buộc dĩ phải đến đây thí luyện, nay tuyển phong kết thúc, ta lại vừa đúng lúc bị thương, phụ thân không còn lý do để giữ ta ở Lương Châu nữa.”

“Chẳng mấy chốc sẽ đến kỳ thi xuân, Đường mỗ chuẩn bị về kinh thành, tham gia khoa cử, tương lai mong muốn lấy thân phận quan văn mà lập nên sự nghiệp.”

“Ồ?” Trần Tam Thạch cổ vũ: “Vậy thì chúc mừng Đường huynh sớm đỗ đạt, trải nghiệm cảm giác ‘xuân phong đắc ý mã đề tạt, nhất nhật khán tận Trường An hoa’.”

Kinh thành của Đại Thịnh triều không ở Bắc Cảnh, mà ở vùng trung nguyên, vừa hay gọi là Trường An, trùng hợp với câu thơ này.

“Thơ hay!” Đường Doanh Khoa tán thưởng: “Sớm đã nghe nói Trần đại nhân trước đây cũng là người đọc sách, chỉ là sau này từ bỏ văn chương theo nghiệp võ, không ngờ còn có thi tài như vậy, nếu kiên trì, chắc hẳn hơn xa tại hạ.”

“Đường huynh quá khen.” Trần Tam Thạch từ biệt.

“Trước khi từ biệt, tại hạ còn có vài lời muốn nhắc nhở Trần đại nhân.” Đường Doanh Khoa hạ thấp giọng: “Đại nhân giết chết Ôn Thu Thực, lại đoạt được quán quân, có được vị trí đệ tử chân truyền, bất kể là thế tử hay Doãn Hàn Văn chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện, sau này nhất định sẽ còn tìm đại nhân gây phiền toái.”

“Đặc biệt là Tào Phiền, gần đây tu vi đột nhiên tăng mạnh, nghe nói vì thế mà phải trả giá rất lớn, không biết đã dùng cách gì.”

Trần Tam Thạch trầm ngâm.

Xem ra sự đột phá của Tào Phiền quả nhiên là có nguyên nhân, chỉ là không biết cái giá phải trả là gì.

“Ngoài ra, trong quân đội, Trần đại nhân cũng phải cẩn thận.” Đường Doanh Khoa dựa vào những hiểu biết và quan hệ tích lũy từ nhỏ của mình, nói: “Binh lực của Dự Bị Doanh, được điều từ các Vệ Sở của ba châu đến, trong đó có rất nhiều người có quan hệ trong triều.”

“Chủ tướng hiện tại vẫn chưa được chọn, Phó Tướng Sa Văn Long, không thể thoát khỏi quan hệ với Doãn gia và Cao đảng, còn có một số người khác không kịp điều tra, nhưng cũng ít nhiều có dính líu quan hệ.”

“Độc Sư đại nhân không có ở đây, Trần tướng quân, nhất định phải đề phòng bọn họ! “

“Ngày sau nếu tại hạ có thể nói chuyện ở trong triều, dù thế nào cũng sẽ vì tướng quân mà tận lực! “

“Tại đây, cáo biệt!”

Đường Doanh Khoa nói xong, lại một lần nữa chấp tay thật sâu.

Chuyến đi Lương Châu, Trần Tam Thạch cường ép giết chết Ôn Thu Thực trên lôi đài khiến hắn có chút cảm ngộ, làm người làm việc, nếu cứ mãi do dự, e rằng vĩnh viễn sẽ không thể đạt được thành tựu.

Trên đời chỉ có một con đường, đó là con đường tiến về phía trước không lùi bước.

“Hẹn gặp lại!”

Hai người từ biệt.

“Sa Phó Tướng...”

Trần Tam Thạch đến nay vẫn chưa từng gặp người này, nhưng Phó Tướng của Dự Bị Doanh tạm thời giám sát mọi việc, ít nhất cũng phải là Thông Mạch viên mãn, hoặc là cảnh giới Huyền Tượng.

Hắn không chỉ đề phòng Dự Bị Doanh, ngay cả Bát Đại Doanh, cũng có hai đến ba doanh là người của triều đình.

Cho dù Ninh Trường Quân đã chết, chắc chắn cũng sẽ phải điều người mới đến trấn giữ, huống chi sau này còn mở rộng quân đội, mở rộng bốn doanh, cần đến bốn vị tướng quân cảnh giới Huyền Tượng, sự phụ đâu có nhiều người như vậy, tự nhiên cũng là triều đình phái người đến.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn vậy!

Trần Tam Thạch có thể làm, cũng chỉ có đi từng bước nhìn từng bước.

Vu Tùng là cảnh giới Thông Mạch.

Nhớ lại A Mộc Cổ năm xưa, hắn vẫn còn sợ hãi.

Nếu đối phương thật sự có ý đồ gì, trong lúc nguy cấp Tiên Bảo Dị Hỏa đủ để giết chết đối phương, nhưng vẫn là câu nói đó, Tiên Bảo dùng một lần thì tăng thêm một phần nguy cơ bại lộ, hơn nữa còn cần phải chuẩn bị sẵn được, nếu sự việc xảy ra đột ngột, thật sự không nhất định kịp.

Kiểm Khí Thuật!

Kiểm Khí Thuật mà sư phụ truyền cho hắn, nếu có thể tu luyện thành công, mới là thủ đoạn bảo mệnh chân chính.

Đáng tiếc không có Thanh Huyền chi khí.

Hôm nay sau khi tuần thành xong, đến những chùa chiền, đạo quán khác thử xem.

Chương 324: diệu kế

Nếu vẫn không được, thì chỉ có thể đến Hồng Tụ Lâu gặp người của Tâm Tiên Lâu, sư phụ và sư huynh từng nói, bọn họ có thể còn có một ít, chỉ là không biết có nguyện ý lấy ra hay không.

“Trần đại nhân.” Tưởng y quan đến tìm nói: “Hai cái lô đỉnh huyền thiết mà người muốn đều đã chuẩn bị xong, Giang y quan còn đang đợi truyền thụ cho người thủ đoạn tôi được bằng kinh lực đây.”

Đi ngang qua diễn võ trường, Trần Tam Thạch nhìn thấy Tào Phiền đang luyện đao, quả thật đã Hóa Kinh, dốc toàn lực gia trì, lại phối hợp với Huyền Binh cực phẩm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, dễ dàng chém vỡ tảng đá lớn trước mặt, khiến mọi người reo hò không ngớt.

Bên cạnh bọn họ, còn có hai lão nô.

Lão nô đi cùng với thế tử, có lẽ đã đạt đến cảnh giới Thông Mạch đại viên mãn.

Khí của lão nô bên cạnh Doãn Hàn Văn rõ ràng yếu hơn nhiều, phỏng chừng dưới cảnh giới Thông Mạch tiểu thành.

Dù sao cũng xuất thân từ gia đình quan văn, nếu nhà nào cũng cất giấu cao thủ cảnh giới Huyền Tượng cấp bậc đại tướng thì còn đến mức nào nữa?

Không đề ý đến họ, Trần Tam Thạch đi thẳng đến được phòng.

...

“Phù...”

Tu luyện xong, Tào Phiền mặt mày tái mét, vô cùng suy yếu tìm chỗ ngồi xuống, đồng thời ném vào miệng hai viên thuốc màu đỏ, mắt một lúc lâu mới hồi phục lại.

“Thế tử, người không thể tiếp tục luyện như vậy nữa.”

Doãn Hàn Văn chỉ về hướng Trần Tam Thạch vừa đi qua, khinh thường nói: “Họ Trần kia chẳng qua chỉ là Luyện Tạng viên mãn, bình thường mà nói ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới đạt đến Hóa Kinh. thế tử, cho dù người không luyện 《Kim Ô Huyết Liệt Dao》, tiếp tục luyện công pháp trước đây, đến lúc đó cũng có thể dễ dàng nghiền nát hắn.”

“Huống chi, gần đây hắn hết lên núi săn bắn lại đến đạo quán bán kiếm, ta nghe nói tiếp theo còn muốn học luyện dược, học loạn như vậy, không cần thế tử ra tay, e rằng không bao lâu nữa, sẽ bị bọn người Lộ Thư Hoa bỏ xa!”

“Không, người này tuyệt đối không đơn giản như người nghĩ.” Tào Phiền ánh mắt thâm trầm nói: “Người có thể còn chưa hiểu, hắn từ một nơi tồi tàn như Bà Dương mà đi đến bước này có ý nghĩa gì. Ở cái huyện nhỏ đó, lúc mới bắt đầu tập võ e rằng ngay cả một chén Bỏ Huyết Thang cấp thấp nhất cũng phải tranh giành.”

“Trong hoàn cảnh như vậy, hắn có thể trong vòng một năm đạt đến Luyện Tạng viên mãn, đến Lương Châu có bảo dược trợ giúp, chỉ sẽ càng nhanh hơn.”

“Hơn nữa, người đừng thấy hắn bề ngoài ngày nào cũng lãng phí thời gian, biết đâu trong bóng tối lại liều mạng tu luyện, chỉ là người không nhìn thấy mà thôi!”

“Nếu ta không cố gắng hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn vượt qua.”

“Thế tử...”

“Người không cần nói nữa, ta đã quyết định rồi!” Tào Phiền đứng dậy một lần nữa: “Ta luôn tin vào câu nói trời không phụ người cần cù, trước khi thắng được lần tỷ thí tiếp theo, ta sẽ không dừng lại.”

“...”

Doãn Hàn Văn biết không thể khuyên can, bèn tìm đến lão nô đi cùng thế tử: “Trịnh công công, người không khuyên một chút sao? Từ trước đây rất lâu thế tử đã nói với ta rồi, Kim Ô Huyết Liệt Dao sẽ làm tổn hại thọ nguyên, hắn còn trẻ như vậy!”

“Doãn công tử, chuyện thế tử đã quyết tâm, ai cũng không ngăn cản được, hơn nữa thế tử áp lực rất lớn...” Trịnh công công nhỏ giọng nói: “Lần này không đoạt được giải quán quân, thái tử điện hạ đã có ý kiến với thế tử rồi, thêm vào đó tiểu hoàng tôn lại rất được bệ hạ yêu thích, trừ phi... tên họ Trần kia chết đi, nếu không thì, dù thế nào cũng phải liều một phen.”

“Vậy thì để tên họ Trần kia chết đi!”

“Doãn công tử, người chớ có làm loạn.” Trịnh công công thần sắc ngưng trọng: “Lén hạ sát thủ, cho dù Tôn Độc Sư không có ở đây, tương lai cũng sẽ điều tra đến cùng, vạn nhất bị điều tra ra, chỉ sẽ liên lụy đến thế tử.”

“Công công yên tâm, ta tự có diệu kế!” Doãn Hàn Văn phát ra từ nội tâm nói: “Thọ nguyên của thế tử quý giá biết bao, làm sao có thể lãng phí cho loại người hạ tiện này!”

...

Dược phòng của Bát Đại Doanh không còn là những túp lều tranh rơm, mà là những viện độc lập, cách xa đã có thể ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm. Y quan cũng không còn là lại

viên không có phẩm cấp, mà là tứ phẩm đại quan, chức quan danh xưng gọi là Đề Cử, đãi ngộ rất hậu hĩnh.

“Bái kiến Giang Đề Cử!”

“Trần Thiên Tổng ngược lại là có ý tứ.” Giang Đề Cử nói: “Những đệ tử mới nhập môn kia, đều đang nghĩ mọi cách để tăng tu vi, người lại còn muốn tranh thủ thời gian đến học kinh lực tôi được, cũng không sợ lãng phí thời gian quý báu. Chẳng qua đã người muốn học, đến lúc đó, lão phu nhất định sẽ dốc túi truyền dạy!”

Kinh lực tôi được, cần phải đợi đến khi công pháp Hóa Kinh thông thạo mới được.

Mục đích chính Trần Tam Thạch đến hôm nay, vẫn là để lấy hai cái lô đỉnh huyền thiết.

Chương 325: Keo kiệt bủn xỉn

Sau khi hấn nhập môn, có một phần Huyền Binh không nhận, liền đổi thành lô đỉnh, một cái khác, là thật sự bỏ ra ba ngàn lượng bạc mua, không thể nói là không đắt.

Cho dù nhà có tiền, cũng không thể nào tiêu pha như vậy, nhưng để tăng cao tu vi, cũng là không có cách nào khác.

Xử lý xong những việc vụn vặt.

Trần Tam Thạch rời quân thành, đi dạo khắp các chùa chiền, đạo quán trong Lương Châu Thành.

Hương hỏa vẫn tồn tại.

Chỉ là đối với Từ Vân Quan, hương hỏa ít đến đáng thương, hơn nữa đều có người trông coi, căn bản không có cách nào thử nghiệm.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, hấn mới tìm được một miếu sơn thần cũ nát, hương hỏa thừa thớt đến mức gần như không nhìn ra, trong miếu cũng không có mấy người dâng hương, sau khi trời tối càng không có thân ảnh nào.

“Lão sơn thần, mượn người chút hương hỏa dùng một chút.”

Trần Tam Thạch khoanh chân ngồi xuống, thử tu luyện Kiếm Khí Thuật.

“Hương hỏa thật sự có thể dùng!”

“Nhưng mà, ta không đoạt nổi!”

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, khi mình vận chuyển pháp thuật, “căn cơ” trong cơ thể kết nối với kinh mạch, đang cố gắng hấp thu hương hỏa khí tím từ tượng thần vào trong cơ thể.

Chỉ là thất bại.

Lão sơn thần che chở chút ít khí tím mỏng manh trên tượng đá, không nỡ chia cho hắn nửa điểm.

“Keo kiệt bủn xỉn.”

“Ta còn bảo nếu ngươi chịu chia cho ta một chút, ta sẽ bảo đảm huynh đệ dưới trướng ta đến tể bái ngươi, hơn một ngàn người đấy!”

Vẫn không có phản ứng...

“Thật là cứng nhắc, không hiểu được biến báo.”

Trần Tam Thạch bất đắc dĩ đứng dậy.

Hôm nay đi một chuyến này, cuối cùng cũng xác định được hương hỏa thật sự có thể thay thế linh khí để tu luyện, chỉ là phải có công cụ mới có thể đánh cắp được hương hỏa của thần linh, ví dụ như cái lư hương ở Từ Vân Quan.

Đáng tiếc, hắn không có lý do, cũng không có thực lực để động vào thứ đó.

“Xem ra, ngày mai thật sự phải đi một chuyến đến Tầm Tiên Lâu rồi.”

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc về nhà, kết quả từ xa đã nhìn thấy trước cửa nhà mình có rất nhiều giáp sĩ cười ngửa, trong tay còn cầm đuốc, Ti Cầm Mặc Họa đứng ở cửa giải thích gì đó.

“Chuyện gì vậy?”

“Trần đại nhân!” Người dẫn đầu là Triệu Khang, hần cung kính khom người hành lễ: “Vu Tham Tướng có lệnh, mệnh tướng quân mang theo chúng ta nhanh chóng chạy đến phía đông thành, tham gia vây quét Ngư Dương Tông!”

“Chúng ta chỉ còn lại nửa canh giờ, may mà đại nhân kịp thời trở về, nếu không sẽ bị xử theo quân pháp.”

“Ngư Dương Tông?”

Trần Tam Thạch vừa huýt sáo gọi Bạch Hạc Mã đến, vừa hỏi tình hình cụ thể trên đường đi.

Nhưng Triệu Khang chỉ là một Biệt Tổng, phụ trách truyền lời, kế hoạch cụ thể không có tư cách biết.

“Đi thôi!”

“Giá ——”

Một đám người hùng hùng hổ hổ chạy đến doanh trại, trên diễn võ trường đã tập trung hơn bốn ngàn người.

Dự Bị Doanh tổng cộng một vạn hai ngàn người, chia làm bốn bộ tiền hậu tả hữu, Trần Tam Thạch ở tả bộ toàn bộ có mặt, bọn họ phụ trách nhiệm vụ tối nay, Phó Tướng Sa Văn Long đích thân chỉ huy, Vu Tùng phụ trách hiệp trợ.

Chiến lược tác chiến cụ thể thì ở bên trong doanh trướng, chỉ có người từ Thiên Tổng trở lên mới có thể tham gia.

Bạch Đình Chi, Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật đều ở đó.

Sau đó, chính là tướng quân Dự Bị Doanh Sa Văn Long mà Trần Tam Thạch lần đầu tiên gặp mặt.

Sa Văn Long được điều từ U Châu đến, vốn là mãnh tướng dưới trướng Kinh Tổng Binh, tướng mạo thô kệch, hơn nữa từng bị bắn mù một mắt trên chiến trường, vì vậy đeo bịt mắt, binh khí trong tay là một thanh Long Lân Khoát Dao.

Khí thể trên người đối phương còn mạnh hơn cả lão nô họ Tào, xem ra đúng là đã đạt đến cảnh giới Huyền Tượng.

Chỉ là không biết vì sao lại đột nhiên muốn ra tay với Ngư Dương Tông, chẳng lẽ có liên quan đến Vu Thần Giáo?

“Vu Tham Tướng! Người đến tuyên bố đi.”

Sa Văn Long nói xong, chống đao nhắm mắt dưỡng thần.

“Rõ!” Vu Tùng thuật lại: “Gần đây Vu Thần Giáo hoành hành, nhưng vẫn không tìm ra tung tích, nghi ngờ có phải có tông môn nào cấu kết với chúng, Sa Tướng Quân liền bí mật mua chuộc đệ tử làm nội gián trong không ít tông môn, cuối cùng cũng có thu hoạch.”

“Một đệ tử nội môn của Ngư Dương Tông nói hắn từng tận mắt nhìn thấy một người áo đen dùng Kim Cương Xử giết người xong không xuống núi, mà trốn vào chỗ ở của tông chủ Ngư Dương Tông là Hoàng Thiên Vinh. “

“Cho nên, chúng ta hoài nghi Hoàng Thiên Vinh cấu kết với Vu Thần Giáo, hoặc nói, hắn chính là giáo đồ Vu Thần Giáo!”

“Nhiệm vụ tối nay, chính là bắt sống Hoàng Thiên Vinh, hơn nữa trước khi điều tra rõ ràng có bao nhiêu đệ tử Ngư Dương Tông cấu kết với Vu Thần Giáo, một tên cũng không thể chạy thoát!”

Ngư Dương Tông cấu kết với Vu Thần Giáo?

Trần Tam Thạch có chút không tin.

Chương 326: Xuất phát

Một tông môn tam lưu, căn cứ theo tình báo hiện có, tông chủ chỉ là Hóa Kinh nhập môn, ở Lương Châu thuộc thế lực hạ đẳng nhất, lại dám cấu kết với Vu Thần Giáo? Phải biết rằng, ngay cả Ngọc Nữ Môn trước đó suýt bị diệt môn, cũng là nhị lưu tông môn chân chính, tông chủ đạt đến cảnh giới Thông Mạch.

Bạn hân có mấy cái mạng để dùng?

Đương nhiên, cũng có khả năng là bị uy hiếp, giống như Kim Chung Tự lúc trước, bị Vu Thần Giáo dùng làm nơi ẩn náu.

Rốt cuộc thế nào, phải đợi đến đó mới biết được.

Bạch Đình Chi mở miệng: “Vu Tham Tướng, ta có một vấn đề.”

Vu Tùng lấy ra bản đồ, chậm rãi trải trên mặt bàn, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Nói!”

“Ngư Dương Tông gần đây, có không ít đệ tử chết một cách kỳ lạ đúng không?” Bạch Đình Chi nghiêm túc nói: “Nếu bạn hân thật sự cấu kết với Vu Thần Giáo, tại sao còn có nhiều đệ tử bị giết như vậy?”

“Rất hiển nhiên.” Lộ Thư Hoa ôm kiếm trong lòng, trầm giọng nói: “Chỉ là thủ đoạn che mắt người đời thôi.”

“Lộ huynh nói không sai.” Giải Tư Thuật tiếp lời: “Bạn hân càng hợp tác với Vu Thần Giáo, càng phải ra tay với người của mình, để chứng minh sự trong sạch, từ đó đứng vững.”

Bạch Đình Chi như có điều suy nghĩ nói: “Nếu thật sự là vậy, đúng là đáng chết.”

“Sa Tướng Quân.” Vu Tùng chỉ vào tấm bản đồ Lương Châu đã được trải ra, ôm quyền nói: “Thuộc hạ đã trình bày xong, đến lượt ngài tự mình bày binh bố trận.”

“Sa Tướng Quân!” Lộ Thư Hoa nhanh chóng nói: “Xin hãy phái thuộc hạ và bộ hạ đến nơi nguy hiểm nhất!”

“Ta cũng vậy.” Giải Tư Thuật tiếp lời: “Thuộc hạ vạn lần chết không chối từ.”

“Nói hay lắm, các người chẳng qua là muốn lập công!”

Bạch Đình Chi một câu nói toạc ra.

Tranh giành vị trí thủ tịch chân truyền không chỉ cần cảnh giới vượt qua đệ tử chân truyền hiện tại, mà còn phải có thêm một chiến công Ất đẳng mới có thể mở ra lời đài khiêu chiến.

“Tướng quân tự có an bài!” Vu Tùng quát lớn: “Các người chỉ cần nghe lệnh!”

Sa Văn Long từ từ mở mắt, đi đến trước bản đồ, trầm giọng nói: “Vì không phải tất cả đệ tử Ngư Dương Tông đều cấu kết với Vu Thần Giáo, chúng ta cũng không thể lạm sát kẻ vô tội, nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực không thể cứu vãn đối với Bát Đại Doanh.”

“Vì vậy tối nay, đại quân chủ yếu là để bao vây, chứ không phải tàn sát. “

“Hoàng Thiên Vinh cũng không cần các người bận tâm, mà do ta và Vu Phó Tướng tự mình ra tay. “

“Nhiệm vụ chính của các người là mỗi người dẫn hai mươi người lên vào Ngư Dương Tông, sau đó lần lượt chiếm lấy những nơi này.”

Vừa nói, Sa Văn Long vừa dùng tay điểm vào vài vị trí trên bản đồ.

Mọi người nhìn kỹ, phát hiện ra cấu trúc bên trong toàn bộ Ngư Dương Tông được vẽ rõ ràng, bao gồm từng biệt viện, từng con đường nhỏ, đều vô cùng tinh tế.

“Mấy biệt viện này, mỗi nơi có một đệ tử Luyện Tạng cư ngụ, là đệ tử chân truyền hạch tâm của Hoàng Thiên Vinh.”

“Nếu bọn hăn hợp tác thì bắt sống mang xuống núi, nếu không hợp tác thì giết chết không tha! “

“Chỉ cần bắt được Hoàng Thiên Vinh và mấy tên đó mang ra thị chúng, những đệ tử Ngư Dương Tông còn lại chắc chắn không dám có nửa điểm phản kháng, có thể giảm thiểu ảnh hưởng của sự việc này đến mức thấp nhất. “

“Các ngươi, đều đã hiểu chưa?”

“Tuân lệnh!”

Mọi người đồng thanh đáp.

“Vu Thần Giáo liên quan trọng đại, nếu cứ để mặc bọn chúng phát triển, không biết sẽ gây ra loạn lớn đến mức nào. Ngược lại, nếu có thể thông qua Ngư Dương Tông lần ra manh mối, điều tra rõ chân tướng đằng sau, Dự Bị Doanh chúng ta sẽ lập được đại công!”

Sa Văn Long nói: “Ngoài ra, chỉ cần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ của mình, đều sẽ được tính là một chiến công Bính đẳng.”

“Xuất phát!”

...

Toàn bộ bốn ngàn người thuộc cánh tả của Dự Bị Doanh tấn công, lặng lẽ ra khỏi thành trong màn đêm, đóng quân tại

các ngã đường xuống núi của Ngư Dương Tông, mỗi nơi một ngàn quân tinh nhuệ, đảm bảo không để lọt một ai.

“Triệu Khang, Vương Lực, Chu Đồng, Từ Bân, các người mỗi người chọn năm người đi theo ta lên núi, Phùng Dung, người dẫn những người còn lại canh giữ ở sơn môn!”

Trần Tam Thạch nhanh chóng phân công xong, dẫn họ lên vào Ngư Dương Tông.

Ngư Dương Tông được xây dựng trên một đỉnh núi bên ngoài thành, nói lớn không lớn, nhưng địa hình phức tạp, sâu nọ nối tiếp sâu kia, giống như mê cung, ở giữa còn có không ít đệ tử tuần tra, muốn nhanh chóng tìm được mục tiêu vào ban đêm, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

May mà hắn nhớ rõ bản đồ, lại có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm, mới có thể đến nơi với tốc độ nhanh nhất, một tòa trạch viện đóng kín cửa, thông với hậu sơn.

Kỳ quái là, nơi này không giống nơi có người ở, trên cửa lớn kết đầy mạng nhện, trong sân cũng im ắng.

“Không phải nói mỗi người phụ trách một đệ tử chân truyền sao, tại sao nơi này không có ai?”

Chương 327: không thích họp

Để tránh nhầm lẫn, Trần Tam Thạch còn cố ý nhảy lên mái nhà, dùng Quan Khí Thuật cẩn thận tìm kiếm một lượt, trăm phần trăm có thể xác định nơi này không có người ở, không khỏi khiến hắn cảnh giác.

Sự tình bất thường ắt có trá!

Liên tưởng đến những lời Đường Doanh Khoa nói với hắn ban ngày.

Sa Văn Long...

“Để ta vò huyệt, không thể lập công?”

“Hắn là không đơn giản như vậy.”

Một cái chiến công Bính đẳng, còn chưa đủ để lung lay vị trí thủ tịch chân truyền của hắn.

Như vậy thì là gặp nguy hiểm!

Chẳng lẽ đám giáo đồ Vu Thần Giáo ẩn nấp, không lâu sau đó sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Không rõ ràng.

Hiện tại chỉ là suy đoán, cũng có thể là hắn đa nghi.

Nhưng dù đôi phương thật sự có mưu đồ, hắn cũng không thể rời đi.

Một câu.

Quân lệnh như núi!

Tự ý rời khỏi vị trí, đặc biệt là trên chiến trường, là tội chết tuyệt đối.

Hắn càng là đệ tử chân truyền của Độc Sư, càng phải làm gương mẫu, bằng không mà nói sẽ càng thêm khó xử lý.

“Đi một bước nhìn một bước, trước tiên làm rõ ràng xem trạch viện này dùng để làm gì đã.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Tìm kiếm!”

...

Trong bóng tối.

Hoàng Thiên Vinh đi trước, phía sau có bảy tám đệ tử chân truyền và hơn mười đệ tử nội môn, bọn hắn hốt hoảng chen chúc về phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, như đang tránh né mãnh thú nào đó.

“Sư phụ!”

“Bọn... bọn họ thực sự đã bao vây chúng ta!”

“Nếu không phải sư phụ phản ứng nhanh, chúng ta có lẽ đã bị nhốt vào đại lao rồi!”

“Mã sư đệ thật là đáng chết, ngày thường nhìn thì thật thà, vậy mà lại dùng cách này hãm hại chúng ta, sư phụ còn muốn bồi dưỡng hắn thành tông chủ đời tiếp theo!”

“Cầu kết với Vu Thần Giáo? Thật nực cười! Chúng ta đã chết nhiều sư huynh đệ như vậy, làm sao có thể dính líu đến Vu Thần Giáo!”

“Họ không thể bắt được Vu Thần Giáo, áp lực quá lớn, vì vậy họ muốn chúng ta gánh tội! Bát Đại Doanh thực sự không phải thứ gì tốt!”

“Sư phụ... Bát sư đệ hắn nhìn thấy, có phải là thật không?”

Một đệ tử nói ra lời nói khác thường.

Hoàng Thiên Vinh đang đi đầu dừng lại, quay đầu nhìn tên đệ tử, giận dữ nói: “Người lại dám hoài nghi vi sư?”

“Vu Thần Giáo đã giết hàng chục đệ tử của Ngư Dương Tông chúng ta! Trong đó còn có Tam sư huynh của các người, hẳn là người có hy vọng đột phá đến cảnh giới Thông Mạch nhất, chấn hưng lại Ngư Dương Tông chúng ta! Làm sao vi sư có thể tự hủy hoại cơ nghiệp của tổ tiên!”

Mấy tên đệ tử nhìn nhau, cũng cảm thấy không hợp lý.

“Sư phụ, chúng ta tiếp theo làm gì?”

“Nếu không thì đi giải thích rõ ràng?”

“Giải thích cái rắm!” Hoàng Thiên Vinh mắng: “Người cho rằng bọn họ điều động nhiều binh mã như vậy là chuẩn bị nghe người giải thích sao! Ai trong các người muốn ở lại chờ chết, vi sư không ngăn cản! Ai muốn sống thì đi theo ta!”

“Con đường hầm này là do tổ tiên để lại năm đó, chính là để đề phòng có tai họa diệt vong như hiện tại ập đến, để không bị đứt đoạn truyền thừa hoàn toàn!”

“Điểm cuối của đường hầm là tiểu viện phía sau núi, bên trong chôn vàng bạc, cầm đồ vật đi, sư đồ chúng ta trực tiếp rời khỏi Lương Châu, đến Minh Châu đầu quân cho Mi Sơn Lương Đại Vương!”

“Lương Đại Vương?” Đệ tử kinh ngạc: “Vậy chẳng phải là lên núi làm phi...”

“Đúng vậy, chính là lên núi làm phi!”

Hoàng Thiên Vinh phần nộ nói: “Từ khi Tôn Tượng Tông đến đây, không chịu tăng thuế của dân chúng, cứ thích để tông môn bỏ tiền ra, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi, đã cướp đi của chúng ta bao nhiêu tài nguyên?”

“Giờ lại bày ra trò này, tám phần là hấn đã nhắm vào Đại Tháp Hà do tổ sư gia truyền lại, muốn chiếm làm của riêng!”

“Triều đình như vậy, không bằng tạo phản!”

Một đám đệ tử đều cảm thấy phân tích có đạo lý.

“Các người ở lại chỉ có một con đường chết, nhưng đi theo vì sư, sẽ có một tương lai tươi sáng! Sau này phong hầu bá tướng, cũng chưa chắc là không thể!”

“Nhanh, mau đi!”

.....

“Đại nhân, đã tìm ra rất nhiều binh khí và vàng bạc!” Triệu Khang chỉ vào đồng châu báu chất đống giữa sân: “Giấu rất kín đáo, phải đào sâu ba thước mới tìm được.”

“Địa phương này thật đúng là không thích hợp...”

Trần Tam Thạch âm thầm suy nghĩ.

Dạng địa phương nào sẽ được dùng để giấu tiền tài?

Nơi đây rõ ràng không phải là nơi đề phòng sâm nghiêm, vậy thì chỉ có thể là đường lui sau cùng!

Hấn đại khái cũng đoán được, hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Sa Văn Long cùng với người khác giết đến chỗ ở của Hoàng Thiên Vinh nhưng không thấy ai, đối phương đã sớm nhận được tin tức và bỏ trốn trước, còn nơi này chính là điểm cuối của bọn hấn, chỉ cần tới nơi đây là có thể tiến vào núi lớn, trốn thoát!

“Tất cả mọi người rời khỏi viện, đi theo ta ra ngoài mai phục!” Trần Tam Thạch hạ lệnh.

Một lần nữa khóa kỹ cửa chính của trạch viện, đi đến bên trong rừng cây phía ngoài ẩn nấp.

Chương 328: đáng sợ

Không đến một chén trà thời gian, liền thấy một đám người hốt hoảng chạy tới.

“Quả nhiên...”

Giống như Trần Tam Thạch dự đoán, nơi này chính là đường lui sau cùng của đám người này!

Sa Văn Long phái hấn đến đây...

Rất có thể là cố ý để hấn chạm trán với võ giả Hóa Kinh, mượn đao giết người!

Điểm này, chỉ cần bắn mũi tên báo hiệu, xem tốc độ viện trợ của bọn họ là có thể biết được!

“Không ổn!” Hoàng Thiên Vinh lấy chìa khóa ra, chưa kịp tới cửa đã nhận ra có điều bất thường: “Đi mau!”

“Bắn tên!”

Trần Tam Thạch quát lớn.

Nhưng mà đám võ giả trước mặt, thấp nhất cũng là cảnh giới Luyện Cốt, chỉ có hấn mới có thể bắn hạ một người bằng một mũi tên, còn sát thương cung tên của những người khác thì thật sự có hạn.

“Đừng hoảng, bọn hấn không đông lắm!” Hoàng Thiên Vinh dù sao cũng là sư phụ, cực kỳ lão luyện, rất nhanh đã phán đoán tình hình: “Nhanh chóng giết bọn hấn, sau đó cầm vàng bạc rời đi!”

Hoàng Thiên Vinh vừa đỡ tên, vừa xông lên phía trước giết tới, cây đinh ba trong tay như giao long xuất hải, gào thét đâm

thăng vào mặt Trần Tam Thạch.

Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương và đinh ba va chạm vào nhau.

Một cỗ lực lượng khác với khí huyết âm âm ập tới, Trần Tam Thạch dù đã tiến vào trạng thái Bạo Huyết, vẫn bị đẩy lui nửa bước, nhưng cũng chỉ có vậy.

Công pháp Hóa Kinh nhập môn, là nội kinh, trước ngoại kinh, chênh lệch với Luyện Tạng viên mãn đặt trên người thường sẽ rất to lớn, nhưng đối với hắn, dường như... không có đáng sợ như vậy!

Ở trạng thái Bạo Huyết, hắn có thể chịu đựng được!

Hơn nữa, dường như cũng không có cao thủ nào khác của Vu Thần Giáo, tình hình cũng không quá nghiêm trọng.

Đương nhiên, nếu như phụ cận có thể có viện quân tới là tốt nhất!

“Là người? Trần Tam Thạch!” Hoàng Thiên Vinh đã từng gặp hắn ở Từ Vân Quan: “Người một tên Luyện Tạng cũng dám cản ta! Chết đi!”

Đến nước này, đừng nói là đệ tử của Tôn Tượng Tông, dù Tôn Tượng Tông có đích thân tới, hắn cũng phải liều mạng!

...

“Sa Tướng Quân, sao không có ai?”

Ở đầu kia Ngư Dương Tông, nơi ở của tông chủ, chỉ còn lại một số nữ quyền co rúm trên mặt đất sợ hãi khóc thút thít.

“Còn cần hỏi sao?”

Sa Văn Long nhìn thi thể dưới chân, là đệ tử Ngư Dương Tông báo tin cho bọn họ: “Chắc chắn là tên phế vật này để lộ tin tức, khiến Hoàng Thiên Vinh phát giác, chạy trước rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Đi đâu tìm?”

“Bản tướng quân làm sao biết!”

“Chíu—”

Đang bàn luận, trên bầu trời phía đông nam, liên tiếp bắn ra mấy mũi tên báo hiệu.

“Sa Tướng Quân, có tín hiệu!” Vu Tùng nói: “Trước khi đến đã có quy định, trừ phi phát hiện ra Hoàng Thiên Vinh, nếu không thì không được kinh động đến những người khác. Hoàng Thiên Vinh là cảnh giới Hóa Kinh, các vị Thiên Tổng đều còn là Luyện Tạng, bất luận là ai gặp phải cũng sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta nhanh chóng qua đó thôi!”

“Không cần gấp.” Sa Văn Long mặt không đổi sắc: “Nói không chừng đây là kế điệu hồ ly sơn của Hoàng Thiên Vinh? Tìm thêm ở phụ cận đã.”

“Rõ... rõ, mặt tướng tuân lệnh!”

.....

Hai mươi hiệp trôi qua.

Trần Tam Thạch vẫn đang giao đấu với võ giả Hóa Kinh, hơn nữa theo thời gian trôi qua, từ lúc đầu bị áp chế, dần dần chuyển biến thành cục diện ổn định.

“Chó chết!”

Bên cạnh, các huynh đệ đang giao chiến với đệ tử Ngư Dương Tông chửi rủa: “Tín hiệu đã phát ra từ lâu, sao vẫn chưa có ai đến tiếp ứng!”

“Còn cần phải hỏi sao...”

Trần Tam Thạch ánh mắt lạnh lẽo.

Bọn họ bị thiết kế rồi!

Họ Sa tám chín phần mười là bị Doãn Hàn Văn hoặc Tào Phiền sai khiến!

May mà...

Theo thời gian giao đấu, hần phát hiện ra một điều.

Võ giả Hóa Kinh, cũng chẳng có gì ghê gớm!

Trước đây vượt cấp đối phó với Tào Phiền khó khăn, là bởi vì người này cũng là một thiên tài tuyệt thế.

Nhưng không phải ai cũng là thiên tài.

Hoàng Thiên Vinh hiển nhiên cũng không phải, nếu không thì đường đường một tông chủ sao chỉ là Hóa Kinh.

Một bước chênh lệch, bước bước chênh lệch!

Khí huyết của đôi phương, chắc chắn cũng sẽ kém xa mình!

Cứ kéo dài tình huống như thế, chênh lệch giữa hai người sẽ càng thu hẹp hơn!

“Làm sao có thể...”

Trước khi ra tay còn tràn đầy tự tin, sắc mặt của Hoàng Thiên Vinh nhanh chóng trở nên tái mét, hần không thể tưởng tượng nổi, tại sao mình đường đường một võ giả Hóa Kinh, lại chậm chạp không thể hạ gục đối phương.

Tên gia hỏa này vừa vào trạng thái Bạo Huyết đã bung hết sức mạnh, sau đó lại dùng khí huyết để chống đỡ kinh lực của hần!

Khí huyết đối kháng kinh lực!

Sao mà đáng sợ, sự tình hoang đường!

Hần dần dần hiểu ra, một người có thể nổi bật giữa vô số thiên tài từ một 136 châu có ý nghĩa gì, có nghĩa là căn bản không thể dùng cảnh giới của người thường để đánh giá!

“Trần, Trần đại nhân! Người và ta cũng coi như có quen biết, mỗi người nhường một bước, người thả ta đi, thế nào?”

Chương 329: người đến không đúng lúc

Trả lời Hoàng Thiên Vinh, chỉ có ngân thương!

Trần Tam Thạch dưới sự gia trì của Huyền Nguyên Ngũ Tạng Thể, Long Tượng Chi Huyết trong cơ thể triệt để tiến vào trạng thái cuồng bạo, lại có [Kỳ Lân Tâm] phá giải chiêu thức của đối phương, cả người như hóa thành ma thần giáng xuống từ trên trời.

Rõ ràng là vượt cảnh giới đối địch, lại đánh ra hiệu quả áp chế!

“Đang đang đang ——”

Cây đinh ba trong tay Hoàng Thiên Vinh trở nên càng lúc càng nặng, càng lúc càng khó khống chế, kinh lực trong cơ thể cũng đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh, rất nhanh sẽ cạn kiệt.

Khí huyết của võ giả Luyện Tạng có hạn, kinh lực của võ giả Hóa Kinh, cũng không phải là vô cùng vô tận!

Trước khi kinh lực hao hết mà không hạ được đối phương, ưu thế liền sẽ trở nên không còn sót lại chút gì!

“Đang!”

Lại một lần kim thiết giao kích.

Chỉ nghe “răng rắc” một tiếng giòn tan.

Cây đinh ba trong tay Hoàng Thiên Vinh, gãy mất!

.....

“Sa Tướng Quân!”

Vu Tùng tâm thần có chút không tập trung, luôn cảm thấy buổi tối hôm nay có chút là lạ.

Hắn nói: “Nếu không ngại ở lại chỗ này, để thuộc hạ đến nơi tiếng địch vang lên xem sao?”

“Ừm, xem ra không phải là điệu hồ ly sơn, bản tướng quân sẽ đi cùng với ngươi.”

Sa Văn Long nói rồi đứng dậy.

Bốn mươi hiệp thời gian!

Không sai biệt lắm.

Nhiệm vụ mà Doãn công tử giao cho hắn, đã đủ để hoàn thành!

Dù Hoàng Thiên Vinh có phế vật đến đâu, ít ra cũng là một võ giả Hóa Kinh, hắn là có thể giết được tên tiểu kia.

An bài đêm nay có thể xưng là hoàn mỹ!

Mọi thứ đều có thể dùng ngoài ý muốn để giải thích.

Chết trận sa trường, liền xem như là đệ tử của Độc Sư cũng chẳng thể gây phiền toái gì!

Trước đây, không phải là chưa từng có đệ tử chân truyền nào chết trận!

Nghĩ vậy, Sa Văn Long bước nhanh hơn.

Cho đến khi hắn đến nơi, vừa vặn nhìn thấy...

Một cây trường thương dưới ánh trăng hóa thành ngân long, xuyên thủng tim Hoàng Thiên Vinh!

“Bịch!”

Cơ hồ là cùng một thời gian.

Trần Tam Thạch rút Trấn Nhạc kiếm ra, chặt đầu Hoàng Thiên Vinh, trực tiếp nện ở trước mặt Sa Văn Long, máu tươi

bắn đầy người, đầy mặt hấn.

“Sa Tướng Quân.” Hấn nói từng chữ một: “Xem ra, người đến không đúng lúc rồi!”

Sa Văn Long nhìn đầu người dưới chân, đồng tử trong con mắt trái còn lại rung động, lông mày nhú lại.

Luyện Tạng, giết Hóa Kinh?

Đây chính là vượt một đại cảnh giới, không phải tiểu cảnh giới!

Tông chủ Ngư Dương Tông, đúng là một tên phế vật.

Vấn đề là...

Vu Thần Giáo đâu?

Giáo đồ Vu Thần Giáo ẩn náu ở đây, tại sao không ra tay?

Không chỉ Hoàng Thiên Vinh bị giết.

Các đệ tử Ngư Dương Tông khác sau khi viện binh đến, hoặc là chết ngay tại chỗ dưới loạn đao, hoặc là thúc thủ chịu trôi, không còn dám phản kháng mây may.

“Trần Thiên Tổng, người...”

Vu Tùng càng thêm khó tin.

Hấn vốn tưởng rằng Trần Tam Thạch sẽ xảy ra chuyện, ai ngờ lại là Hoàng Thiên Vinh xảy ra chuyện...

Khí huyết đối kháng kinh lực, đây là khái niệm gì chứ.

Một lúc lâu sau, Sa Văn Long mới bình tĩnh lại được: “Trần Thiên Tổng làm tốt lắm, tên đệ tử mật thám kia tự mình bại lộ thân phận, suýt chút nữa để bọn hấn chạy thoát, may mà Trần Thiên Tổng bằng vào sức một mình giết chết tông chủ Ngư Dương Tông, mới không gây ra hậu quả nghiêm trọng, lần này người là công đầu.”

“Đa tạ Sa Tướng Quân.” Trần Tam Thạch ôm quyền, mặt không chút biểu cảm.

“Chúng ta không có câu kết với Vu Thần Giáo!” Một đệ tử Ngư Dương Tông gào thét khản cả giọng: “Các người vu oan cho chúng ta, chẳng qua là muốn chiếm Đại Thập Hà, các người tự mình mang tiền đến đây!”

“Đồ hỗn láo!” Vu Tùng tiến lên đập hai cước, sau đó lấy ra một cây Kim Cương Xử: “Vậy người xem đây là cái gì? Tìm được ở trong phòng tông chủ của các người!”

“...”

Mấy tên đệ tử nhìn Kim Cương Xử, lộ vẻ mặt không dám tin.

Thứ này, chính là công cụ mà giáo đồ Vu Thần Giáo dùng để thu thập máu trong tim!

“Không thể nào!”

“Su phụ làm sao có thể câu kết với giáo đồ Vu Thần Giáo chứ.”

“Tam sư huynh đã chết, là đệ tử mà sư phụ yêu thích nhất!”

“Còn dám cãi chày cãi cối? Các người cùng với Hoàng Thiên Vinh bỏ trốn, chẳng lẽ không phải là chột dạ sao?!”

Vu Tùng hạ lệnh: “Bắt hết bọn hăn về, giam vào tử lao Lương Châu, chờ xử lý! Đem đầu Hoàng Thiên Vinh và mấy tên đệ tử chân truyền đã chết này công khai cho mọi người thấy, để tất cả bọn hăn phối hợp điều tra, kẻ nào dám phản kháng thì coi như đồng lõa với Vu Thần Giáo, giết không tha!”

Bọn họ lần lượt rời đi.

Trần Tam Thạch nhìn thi thể không đầu của Hoàng Thiên Vinh, ánh mắt ngưng trọng, thật lâu không nhúc nhích.

Không phải vì còn đang phần nộ.

Mà là...

Trước khi Hoàng Thiên Vinh chết, hắn nhìn thấy một luồng hắc khí từ trên người người này!

Giống hết hắc khí trên người chương môn Thất Tuyệt Môn Trương Hoài Dân lúc trước, chỉ là so sánh với nhau, nhạt hơn không ít.

Chương 330: Không thể không đi!

Lý do vào phút cuối Trần Tam Thạch không bắt sống mà giết chết đối phương, chính là vì lo lắng đối phương sẽ giống như Trương Hoài Dân, cảnh giới đột nhiên tăng vọt, vậy thì coi như phiền toái.

Dù sao, cũng chẳng có ai giúp hắn, vẫn phải lấy tính mạng bản thân làm trọng.

“Đến cuối cùng cũng không thấy bóng dáng tên giáo đồ Vu Thần Giáo nào.”

Hắn trăm mối vẫn không thể hiểu nổi.

Hơn nữa, Hoàng Thiên Vinh trông không giống đang nói dối, chẳng lẽ hắn thật sự không cấu kết với Vu Thần Giáo, mà bị oan uổng, vậy hắc khí trên người hắn là từ đâu ra?

Từ Vân Quan...

Trần Tam Thạch bỗng nhiên liên tưởng đến một khả năng.

Trương Hoài Dân là cảnh giới Thông Mạch.

Vậy rất có thể cũng đã tham gia đại hội giảng đạo, uống qua Dưỡng Thần Thang không rõ nguồn gốc!

Liệu có phải đó chính là nguồn gốc hắc khí trong cơ thể bọn hắn?

Cũng không đúng.

Nếu tiên dược chứa hắc khí, thì 【Quan Khí Thuật】 đáng lẽ phải nhìn ra mới phải.

Tóm lại.

Từ nay về sau phải càng thêm cẩn thận với Từ Vân Quan.

“Tướng quân!” Triệu Khang bẩm báo: “Đã thu dọn xong, chúng ta có nên xuống núi không?”

“Ừm.” Trần Tam Thạch gật đầu, dẫn bộ hạ đến chân núi chờ đợi.

Những việc tiếp theo, không phải trách nhiệm của hắn.

Dự Bị Doanh sau khi khống chế Ngư Dương Tông, đã triển khai ba ngày ba đêm lục soát toàn diện, nhưng không tìm ra thêm bằng chứng nào về việc bọn hắn cấu kết với Vu Thần Giáo, cuối cùng kết luận chỉ có Hoàng Thiên Vinh và một số ít đệ tử chân truyền có tội.

Nhưng tra khảo những đệ tử còn sống sót nhiều ngày, cho đến chết cũng không moi ra được manh mối gì.

Vì vậy, sự việc này đành khép lại, coi như xong.

Cuối cùng, là đến phần luận công hành thưởng.

Trong doanh trại, Sa Văn Long tuyên bố trước mọi người: “Trần Thiên Tổng vượt cấp giết địch, là công đầu lần này, ghi một lần chiến công Ất đẳng, thưởng ba ngàn lượng bạc!”

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật lộ vẻ mặt khó xử.

Năm chiến công Bính đẳng mới tương đương một chiến công Ất đẳng.

Sau này làm gì còn cơ hội lập công tốt như vậy nữa, chiến công Giáp đẳng cao hơn Ất đẳng, chỉ có thể đạt được khi thực sự ra trận đánh nhau.

Xem ra vị trí thủ tịch chân truyền, bọn họ đã định sẵn không có tư cách tranh giành nữa rồi.

Hơn nữa, Luyện Tạng đối đầu với Hóa Kinh, dù là Hóa Kinh của tông môn tam lưu, độ khó cũng cực lớn, e rằng chỉ có Tào Phiền mới có thể so tài với người này.

“Trần Thiên Tổng, chúc mừng!”

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật tiến lên chúc mừng.

Điều này có nghĩa là bọn họ đã hoàn toàn từ bỏ việc cạnh tranh.

“Các người lúc đầu cũng không nên có ý đồ gì!” Bạch Đình Chi thẳng thắn nói.

Sau khi rời đi, Trần Tam Thạch một lần nữa nhìn thấy Doãn Hàn Văn và Tào Phiền đang tu luyện trên diễn võ trường, trong lòng đột nhiên dâng lên sát ý nồng đậm.

Kẻ đứng sau màn lần này, nhất định là do họ Doãn xúi giục.

Sa Văn Long là cảnh giới Huyền Tượng, tạm thời không dễ giết.

Nhưng con chó Doãn Hàn Văn này!

Trần Tam Thạch không muốn hấn còn lượn lờ trước mặt mình làm mình thấy ghê tởm nữa.

Nếu không giết hấn, sau này không biết còn bắn lên sau lưng mình những gì nữa!

Chỉ là bên cạnh Doãn Hàn Văn, có một lão nô cảnh giới Thông Mạch.

Trần Tam Thạch hiện tại còn chưa Hóa Kinh, dù là Hóa Kinh cũng không thể đi giết Thông Mạch.

Nhưng nếu dùng pháp thuật thì sao?

Kiểm Khí Thuật!

Dù sao cũng là pháp thuật mà tiên nhân sử dụng, giết một tên cảnh giới Thông Mạch, hẳn là không thành vấn đề chứ?

Vấn đề duy nhất, chính là không có Thanh Huyền chi khí, hoặc nói là linh khí!

Tầm Tiên Lâu!

Không thể không đi!

Trần Tam Thạch hạ quyết tâm, cả người đầy máu trở về nhà.

Ti Cầm Mặc Họa dần dần quen, chuẩn bị nước nóng cho hắn tắm rửa thay quần áo.

Hiện nay thê tử đang mang thai, vẫn nên chú ý một chút thì hơn, kéo làm kinh động đến hài tử.

...

Sáng sớm hôm sau.

Trần Tam Thạch vừa rửa mặt xong, Mặc Họa đã tìm đến, nói bên ngoài có người muốn gặp hắn.

Trước cửa phủ đệ, có một tiểu đạo sĩ đứng, tự nhiên là đạo sĩ của Từ Vân Quan.

“Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn!” Tiểu đạo sĩ hành lễ: “Thí chủ, gia sư hôm nay muốn giảng đạo, đặc biệt sai ta đến mời ngài.”

Thực sự tìm đến tận cửa rồi...

Có ý gì đây?

Chẳng lẽ, nhất định phải để hắn uống Dưỡng Thần Thang?

Dưỡng Thần Thang này rốt cuộc là dùng để làm gì?

“Ta đã biết.” Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Làm phiền người nói với Khâu Minh Tử Chân Nhân, chỉ cần có thời gian,

tại hạ nhất định sẽ qua.”

Chắc chắn không thể trực tiếp cự tuyệt, nếu không đối phương rất có thể sẽ phát giác ra điều không ổn.

Chỉ là không biết nếu mình không đi, đối phương có còn tiếp tục mời nữa hay không, nếu cứ mãi không đi, có khi nào sẽ dùng đến biện pháp mạnh không.

Không có lợi khí bên mình, thật sự không có cảm giác an toàn!

Chương 331: quá phận

Hơn nữa gần đây...

Lại bị theo dõi rồi!

Trần Tam Thạch sau khi ra khỏi cửa liền chú ý tới luồng khí quen thuộc kia lại xuất hiện.

“Xem ra phải tìm người xử lý một chút mới được.”

Hắn vừa nghĩ như vậy, vừa ra ngoài mua rất nhiều dược liệu, lợi dụng thời gian rảnh rỗi sau khi tan làm về nhà mỗi ngày, ngoài thời gian tu luyện, làm rất nhiều dược cao dưỡng nhan và phấn trang điểm, sau đó tự mình đưa đến Đốc Sư Phủ.

“Tiểu sư đệ thật sự là hiểu được lòng nữ nhân.” Vinh Diễm Thu ngửi mùi hương của phấn trang điểm: “Những nguyên liệu này đều là không mua được trên thị trường, đệ đã tốn không ít tâm tư nha, là định nhờ ta tặng cho Ly sư muội?”

Trần Tam Thạch lắc đầu: “Không, là tặng cho sư tỷ.”

“Ta?” Vinh Diễm Thu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, liếc xéo: “Tiểu sư đệ, có việc gì cứ nói thẳng.”

“Cám ơn sư tỷ.” Trần Tam Thạch không khách sáo, nói ra điều mình muốn.

“Được, cứ để ta lo.” Vinh Diễm Thu đưa đồ cho hạ nhân, dặn dò: “Người đem những thứ này giao cho Ly sư muội, nói là Trần đại nhân tự tay làm cho nàng.”

Dặn dò xong.

Nàng lập tức trở nên nghiêm nghị, cầm lấy binh khí đi theo.

Không lâu sau.

Quả nhiên phát hiện có một thân ảnh lén lút theo sau sư đệ.

“Xoẹt ——”

Một chiếc roi sắt gai đột nhiên quét ra.

Thân ảnh giật mình, cũng từ sau lưng rút ra hai thanh đoản đao đỡ đòn, nhưng thân ảnh bị thương rõ ràng không phải đối thủ, sau một chiêu giao đấu liền loạn choạng lùì lại, miệng hô lớn: “Cửu sư muội, là ta, dừng tay!”

“Lão Tam?” Vinh Diễm Thu sắc mặt càng thêm lạnh lùng: “Tiểu sư đệ mới nhập môn bao lâu, các người đã muốn theo dõi hắn?”

“Không, không phải theo dõi!” Nhiếp Viễn vội vàng giải thích: “Ta chỉ đang âm thầm bảo vệ sư đệ!”

“Người nghĩ, ta có thể tin người sao?”

Vinh Diễm Thu không nói nhảm, roi sắt gai trong tay vung ra như mưa rền gió dữ, nhanh chóng đánh cho Nhiếp Viễn vết thương cũ tái phát, phun ra một ngụm máu.

Nhiếp Viễn quỳ một gối xuống đất: “Cửu sư muội, chẳng lẽ người vì một tên sư đệ mới nhập môn mà giết chết sư huynh của mình sao!”

“Giết người thì không đến mức, nhưng mà...” Vinh Diễm Thu hừ lạnh: “Người và lão đại, cũng đã sớm không còn là sư huynh của ta nữa, đi theo ta!”

Roi sắt gai của nàng trực tiếp quấn lấy cổ đối phương, giống như lôi kéo phạm nhân đi thẳng đến Võ Định Hầu phủ, một cước đá văng cánh cửa, kinh động đại sư huynh đang luyện võ.

Lữ Tịch nhìn Tam sư đệ toàn thân bê bết máu, chỉ cảm thấy đau đầu, không cần hỏi cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng hắn vẫn trầm giọng nói: “Cửu sư muội, quá phận rồi đây?”

“Quá phận?” Vinh Diễm Thu bật cười, một cước đá văng Nhiếp Viễn, giọng nói mang theo sự nghiêm khắc: “Đại ca, ngươi có biết xấu hổ không? Đến cả tiểu sư đệ trong nhà cũng không tha. Thảo nào lão Tứ trước khi đi, đặc biệt dặn dò ta ở Lương Châu thêm một thời gian, hóa ra là để đề phòng bạch nhãn lang nhà ngươi!”

“Ta... thật sự chỉ muốn âm thầm bảo vệ sư đệ.”

“Bảo vệ?” Vinh Diễm Thu ngồi xuống giữa sân, tự rót nước uống: “Lời này ngươi cũng nói được ra miệng sao, mấy đêm trước, sư đệ chấp hành nhiệm vụ gặp phải cao thủ Hóa Kinh, sao không thấy các ngươi bảo vệ?”

Lữ Tịch thản nhiên nói: “Chiến trường là chiến trường, bình thường là bình thường.”

“Được rồi, ta lười nói nhảm với ngươi,” Vinh Diễm Thu cảm thấy bức bối: “Từ giờ trở đi, các ngươi mà còn dám theo dõi Trần Tam Thạch, đừng trách ta trở mặt với các ngươi, loại trở mặt liều mạng kia, hiểu không?”

“Được.” Lữ Tịch bình tĩnh đáp ứng nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

“Ta ở Lương Châu không có quyền lực, nơi này là địa bàn của ngươi, có một người ngươi phải xử lý giúp ta.” Vinh Diễm Thu tiếp tục nói: “Sa Văn Long.”

“Vì sao? Bởi vì sự tình Ngư Dương Tông?” Lữ Tịch ngồi xuống đối diện nàng: “Không ổn đâu, đó chỉ là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Vinh Diễm Thu khịt mũi coi thường, nói: “Ta đã điều tra, Sa Văn Long nhà bọn hấn từ đời cha ông đã từng là môn sinh của Doãn gia, chuyện như vậy xảy ra mà người nói với ta là ngoài ý muốn? Nếu hấn ở dưới trướng ta, lúc này đã bị chặt thành mười mấy khúc rồi.”

“Sư muội, làm việc gì cũng phải có chứng cứ...”

“Lão nương lại không nói đến chứng cứ.” Vinh Diễm Thu thái độ cường ngạnh nói: “Ta chỉ cho người một tháng, người hoặc là cách chức hấn, hoặc là điều hấn sang bộ phận khác, bằng không mà nói, ta sẽ tự mình ra tay.”

“Cửu sư muội, người đừng có quá mức!” Nhiếp Viễn có chút không nhịn được nữa.

Lữ Tịch ngăn hấn lại: “Sư muội, ta thề với trời, ta tuyệt đối không có ý định làm hại tính mạng tiểu sư đệ, yêu cầu của muội, ta cũng có thể đáp ứng đi làm, nhưng mà...”

“Sư đệ mới nhập môn bao lâu, muội đã che chở như vậy, cần thiết sao?”

“Ta không phải che chở hấn.” Vinh Diễm Thu gằn từng chữ nói ra: “Ta chỉ là tín nhiệm sư phụ.”

Chương 332: Hồng Tụ Lâu

Trần Tam Thạch dừng lại trước cửa Hồng Tụ Lâu – thanh lâu lớn nhất ngõ Hoa Liễu, nhìn mấy chữ to trên bảng hiệu.

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn bước vào chốn ăn chơi như thế này.

“Vị công tử này, xin mời vào.”

Chưa kịp đứng ở cửa hai nhíp thở, Trần Tam Thạch đã được hai cô nương tiếp khách dắt vào trong.

Khác với tưởng tượng của hắn, thanh lâu cao cấp không chỉ có cảnh tượng ôm áp, say sưa, mà còn có đủ loại hình biểu diễn tài nghệ, đặc biệt là các loại nhạc cụ, chỉ cần nghe thôi đã cảm nhận được trình độ cực cao, không có tám năm mười năm khổ luyện thì không thể nào đàn được.

Thêm vào đó, còn có không ít văn nhân ngâm thơ đối đáp, đúng là sự kết hợp giữa cái tục và cái tao nhã, cũng không lạ khi kinh thành thường xuyên truyền ra những câu chuyện ân oán tình thù giữa các tài tử và gái thanh lâu.

“Công tử.” Một tú bà thanh lâu cung kính hỏi: “Ngài đến tìm người hay là lần đầu tiên đến đây?”

“Lần đầu.”

Trần Tam Thạch nhìn quanh.

Thư của Tầm Tiên Lâu chỉ nói hắn đến đây, không nói tìm ai, tìm như thế nào, khiến hắn không có manh mối.

Nhưng nếu đối phương đã sắp xếp như vậy, chắc chắn sẽ chủ động tìm đến.

“Công tử mời ngồi.”

Tú bà vội vàng tìm cho hắn một chỗ ngồi, rồi bắt đầu giới thiệu về các cô nương và quá trình, cực kỳ phức tạp.

Vừa ngồi xuống, Trần Tam Thạch đã phải tham gia “điểm hoa sơn trà”, bỏ ra mười lượng bạc tiền trà, thực chất là mức tiêu dùng tối thiểu để vào đây. Tiếp theo, nếu nhìn trúng cô nương nào muốn tiếp chuyện, thì lại là một mức giá khác.

Các cô nương cũng chia làm ba loại, đắt nhất đương nhiên là hoa khôi, chỉ có tiền thôi chưa đủ, còn cần phải ngâm thơ đối đáp, dùng thi từ để thu hút sự chú ý của đối phương mới có cơ hội qua đêm.

“Cái này ta biết.”

Chỉ riêng những bài thơ còn nhớ trong đầu, Trần Tam Thạch cũng đủ để khoe khoang ở đây.

Đáng tiếc hắn không có tâm trạng.

Hôm nay đến đây là để làm chính sự.

Lương Châu Thành bề ngoài yên bình nhưng bên trong lại đầy rẫy nguy cơ, hết thảy thời gian đều phải dùng để nâng cao thực lực, háo sắc cũng phải biết lựa thời điểm.

Chờ đợi nửa canh giờ, cũng không có động tĩnh gì.

Trần Tam Thạch ngoài tiền vào cửa không tiêu thêm một đồng nào, khiến tú bà trợn trắng mắt.

Không đợi được Tầm Tiên Lâu, cuối cùng lại đợi được người quen.

Tôn Bất Khí, Nghiêm Trường Khanh, và mấy công tử nhà quan.

“Trần đại nhân đến đây cũng không báo trước một tiếng, chúng ta cùng nhau đến thì tốt biết mấy.”

Nghiêm Trường Khanh đến mời rượu: “Tại hạ là khách quen ở đây, có thể giới thiệu cho người mấy cô nương hiếm thấy, đều là các hoa khôi ở đây, bảo đảm người hài lòng.”

“Tam Thạch, người cũng ở đây sao?” Tôn Bất Khí kinh ngạc: “Người trước đây cũng không phải là loại người này!”

“...”

Trần Tam Thạch muốn trốn cũng không trốn được, đành nói: “Gần đây tu luyện mệt mỏi, đến đây chơi cho khuây khỏa.”

Tầm Tiên Lâu là bí mật, tự nhiên không thể nào công khai.

“Tam Thạch, người như vậy không tốt đâu!” Tôn Bất Khí nói: “Tẩu tử còn đang mang thai ở nhà chờ người, đi mau, hai ta lên núi đi săn đi.”

“?”

Trần Tam Thạch nhìn Tôn Bất Khí, cảm thấy không thích hợp.

“Tam Thạch!” Tôn Bất Khí nghiêm mặt nói: “Nhiều người nhận biết người như vậy, người không sợ ngày mai truyền ra, mọi người đều biết rõ sao?”

“Ta có gì phải sợ.” Trần Tam Thạch rất thản nhiên.

Sư phụ ghét kẻ háo sắc, nhưng ta đến đây là để tìm Tầm Tiên Lâu, lão nhân gia là biết rõ.

Ở thế giới này, nam nhân đi thanh lâu là chuyện bình thường, cần gì phải sợ người khác?

“Người, người...” Tôn Bất Khí có chút nóng nảy: “Tam Thạch, tỷ tỷ ta cũng đang ở nhà người chiếu cố tẩu tử.”

Tôn Ly?

Trần Tam Thạch chợt hiểu ra.

Hắn ở trong khoảng thời gian này, luôn cảm thấy mọi người có chút kỳ lạ.

Sau đại điển báisư, sư phụ thậm chí còn nói muốn cưới vợ cho hắn, hôm nay Cửu sư tỷ cũng nhắc đến đồ vật có phải là tặng cho Tôn Ly hay không, kết hợp với thái độ của Tôn Bất Khí, chẳng lẽ là muốn gả khuê nữ cho hắn?

Tại sao?

Loại chuyện này theo Trần Tam Thạch, cần phải hai bên tình nguyện mới được.

Tôn sư tỷ người ta có bằng lòng hay không?

Ừm, sư tỷ rất xinh đẹp.

Nhưng hắn thật sự chưa từng cân nhắc đến chuyện này.

Vẫn là câu nói đó, hiện tại không có tâm tư này.

“Bất Khí, ngồi xuống đi.” Trần Tam Thạch không rời đi: “Chỉ uống rượu nghe khúc nhạc mà thôi, ban đêm hai người chúng ta liền đi.”

“Được.” Tôn Bất Khí lúc này mới ngồi xuống bên cạnh: “Đã nói là không qua đêm rồi nhé.”

“Còn người...” Trần Tam Thạch trêu chọc: “Khách quen? Không nhìn ra nha, quay về ta phải nói với sư phụ mới được.”

“Đừng mà Tam Thạch, người không được như vậy.” Tôn Bất Khí vội vàng nói: “Ta không mách tội người, người cũng coi như không thấy được không?”

Trần Tam Thạch cười cười, cụng chén với hắn.

Chương 333: Chiêu Chiêu

Mãi đến giờ Tuất, bên trong thanh lâu càng trở nên náo nhiệt.

Nhiều tài tử bắt đầu tranh nhau ra giá, cạnh tranh quyền qua đêm với các hoa khôi của Hồng Tụ Lâu.

Trong đó, một đêm với hoa khôi Ngưng Hương, vậy mà đạt tới giá cả kinh khủng năm ngàn lượng, thêm chút bạc nữa, đủ để mua hai cái lô đỉnh huyền thiết. Ngoài ra, Ngưng Hương cô nương còn yêu cầu làm thơ, chỉ có thơ hay cùng với đủ tiền, nàng mới bằng lòng cho cơ hội gặp mặt.

Chú ý, là gặp mặt, không phải qua đêm.

Sau khi gặp mặt, có thể qua đêm hay không, còn phải xem biểu hiện.

Cũng không biết là xinh đẹp đến mức nào, có thể mê hoặc đám người này đến vậy, chẳng lẽ là...

Huyền thuật!

Trần Tam Thạch đã có pháp thuật trong tay, người của Tầm Tiên Lâu có huyền thuật, cũng hợp lý thôi?

Chẳng lẽ hoa khôi này, chính là người của Tầm Tiên Lâu?

“Ngưng Hương cô nương, hãy gặp tại hạ một lần!”

Thời gian trôi qua, từng bài thơ được viết xong gửi lên lầu các, vậy mà không có một ai được gọi lên.

Không ít người sốt ruột đi tới đi lui, có kẻ say rượu thậm chí muốn trực tiếp xông lên, có võ giả chuyên duy trì trật tự ngăn họ lại.

“Trần huynh!”

Nghiêm Trường Khanh chấp tay nói: “Huynh không thử sao? ‘Xuân phong đặc ý mã đề tật, nhất nhật khán tận Trường An hoa’, loại câu từ này cũng đều viết ra được, nhất định có thể đạt được niềm vui của Ngưng Hương cô nương. Ta nghe nói, phàm là người đã lên lầu, thần hồn đều sẽ điên đảo, không có ba ngày ba đêm đều không tỉnh lại được, tư vị trong đó, chậc chậc...”

Không ngờ Đường Doanh Khoa trước khi đi, còn để lại bài thơ này.

Trần Tam Thạch thật sự không muốn làm kẻ đạo văn.

Hơn nữa vạn nhất Ngưng Hương không phải là Tầm Tiên Lâu, chẳng phải là thiết thời lớn sao?

“Mấy vị công tử.”

Ngay khi hần do dự có nên tiêu tiền, thậm chí cân nhắc rời đi, bên tai vang lên một giọng nữ thanh thúy như suối, có chút quen thuộc.

Một nữ tử trẻ tuổi mặc y phục màu vàng ảm, cúi đầu dâng rượu và điểm tâm cho bọn họ, miệng nói: “Mời chậm dùng~ mấy vị công tử cũng có thể làm thơ, biết đâu có thể được cô nương nhà ta để mắt tới~”

Trước khi rời đi, còn hướng về phía Trần Tam Thạch quăng tới ánh mắt oán trách, lại lặng lẽ làm một cái mặt quỷ biểu thị xem thường, nhìn vào một chút Thanh Huyền chi khí yếu ớt như đom đóm trong cơ thể nàng, không phải là nữ tử áo đen xông vào nhà hần hôm đó thì còn ai vào đây nữa.

“...”

Trần Tam Thạch chỗ nào không nhìn ra ám chỉ.

Ước chừng là đang đợi hấn làm thơ, cho dù hấn có viết ra thứ văn chương thôi hoắc, cũng sẽ gọi hấn lên.

‘Nhất định phải làm phức tạp như vậy sao?’

Suy đi nghĩ lại.

Cuối cùng Trần Tam Thạch vẫn gọi bút mực giấy nghiên, tùy tiện nhớ lại trong đầu hai câu thơ từ rồi viết xuống, sau đó giao cho thị nữ phụ trách truyền thơ đưa lên lầu.

Quả nhiên.

Thị nữ nhanh chóng trở lại, trước tiên khom người thi lễ, sau đó làm một động tác mời: “Công tử, Ngưng Hương cô nương muốn gặp người, công tử trước tiên giao bạc, sau đó có thể theo nô tỳ lên lầu.”

Năm ngàn lượng.

Trần Tam Thạch nào mang nhiều tiền như vậy, hấn mở miệng nói: “Nghiêm huynh, có thể cho ta mượn chút bạc không?”

“Người còn nói người không biết làm thơ!” Nghiêm Trường Khanh tò mò đến cực điểm, chẳng qua vẫn lấy ra ngân phiếu: “Trần huynh sa khi trở về, nhất định phải kể cho chúng ta nghe kỹ càng trải nghiệm như thế nào.”

Dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, Trần Tam Thạch theo thị nữ lên lầu.

“Nghiêm Trường Khanh, sao người có thể cho Tam Thạch mượn tiền!”

“Vì sao không thể cho mượn? Sao, Bất Khí huynh người còn vì chuyện này mà ăn dấm sao?”

“Không phải, hấn đã nói là sẽ không qua đêm.”

“Có qua đêm hay không thì liên quan gì đến người?”

“ ... ”

...

Hồng Tụ Lâu tổng cộng có sáu tầng, cho dù là ở Lương Châu Thành, cũng tuyệt đối là công trình kiến trúc mang tính tiêu chí.

Sáu tầng lầu càng lên cao càng đắt, từ tầng thứ tư trở lên đều là nơi ở của các hoa khôi.

Tầng cao nhất lại trống rỗng, chỉ có một mình Ngưng Hương cư ngụ.

“Hừ hừ, người thật đúng là dám đến!”

Mặc váy màu vàng âm áp, tiểu cô nương ăn mặc như thị nữ chống nạnh, tức giận nói: “Người không sợ sư phụ ta báo thù cho ta sao?”

Phí lời, muốn báo thì đã báo từ lâu rồi.

Trần Tam Thạch nhìn tiểu cô nương, thấy phần lớn vết thương của nàng đã lành, chỉ có cổ tay phải còn lưu lại một vết sẹo mờ mờ, không biết vì sao.

Thuốc mà võ giả dùng hiệu quả rất mạnh, trên lý thuyết chỉ cần có thể chữa lành, sẽ không để lại sẹo mới đúng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, bản cô nương là cố ý giữ lại đấy!” Chiêu Chiêu chủ động biểu hiện ra vết sẹo trên cổ tay, trừng đôi mắt trong veo nói: “Để lại nó, ta sẽ không quên ngươi, đợi ta đánh thắng được ngươi, sẽ tìm ngươi báo thù!”

Chương 334: Ngưng Hương

“Chiêu Chiêu, đừng quậy nữa.”

Giọng nói lười biếng mang theo vẻ mỉa mai vang lên.

Chiêu Chiêu ngoan ngoãn ngậm miệng như người câm.

Trần Tam Thạch còn chưa vào, cách cửa phòng đã thông qua Quan Khí Thuật nhìn thấy một luồng Thanh Huyền chi khí.

So với Tôn Tượng Tông, vẫn yếu hơn nhiều, nhưng so với tiểu cô nương tên Chiêu Chiêu này, lại có vẻ rất mạnh mẽ.

Đã đến rồi, hắn cũng không còn gì phải kiêng dè, đẩy cửa ra, coi như được diện kiến chân dung của hoa khôi mà bao người tranh giành.

Phòng khuê u tịch, hương thơm thoang thoảng.

Màn che nhẹ bay, bóng hình thướt tha.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu tím nhạt, nhẹ nhàng dựa vào giường, má nàng như hoa đào tháng ba, có nét phong tình khó giấu, dưới làn khói hương mờ ảo, càng thêm mê hoặc lòng người, nếu mở cửa sổ ra, chắc chắn sẽ khiến ong bướm điên cuồng.

Thật đúng là “Dung mạo yêu kiều hoa biết nói, dáng vẻ thướt tha ngọc tỏa hương”.

Trần Tam Thạch giơ tay lên, tung một quyền đánh tới.

Trên mặt nữ tử áo tím hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó nàng nhẹ nhàng nhảy lên né tránh đòn tấn công.

“Àm ầm ——”

Chỉ là chiếc giường không may mắn như vậy, trong nháy mắt bị đánh vỡ vụn.

“Công tử...” Nữ tử áo tím thân tình u oán: “Ngài làm vậy là vì có gì?”

Chiêu Chiêu ở bên cạnh chỉ trích nói: “Su phụ, ta đã nói rồi, hắn ta độc ác lắm, căn bản không phải là đại hảo nhân đại anh hùng như lời đồn bên ngoài, lần trước suýt nữa lấy mạng ta rồi.”

“Cô nương.” Trần Tam Thạch nhìn hoa khôi, trầm giọng nói: “Người không chào hỏi đã phái người xông vào phủ đệ của Trần mỗ trước, bây giờ vừa lên đã muốn dùng thủ đoạn làm loạn tâm trí ta, là có ý đồ gì?”

Hắn chú ý tới, sau khi mình vào cửa, Thanh Huyền chi khí trong cơ thể nữ tử bắt đầu điều động, tuy không biết là muốn làm gì, nhưng cũng không thể đàn độn đứng yên.

Ngung Hương cắn môi, uỷ khuất nói: “Nô gia không có ác ý, chỉ là muốn vui đùa một phen cùng với tướng quân thôi, ai ngờ tướng quân lại không biết thương hương tiếc ngọc chút nào, quả không hổ là người xuất thân quân ngũ.”

“Ngung Hương, đúng không?” Trần Tam Thạch đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Tìm ta có chuyện gì, mời nói đi.”

Nữ tử áo tím ra hiệu Chiêu Chiêu đóng cửa lại, sau đó bước chân uyển chuyển đến trước bàn rót trà.

Nàng mở miệng nói: “Tướng quân có hiểu biết gì về Tầm Tiên Lâu chúng ta không?”

“Biết sơ lược một chút.” Trần Tam Thạch không uống trà: “Còn xin cô nương vào thẳng chính đề.”

“Tướng quân thật là nóng vội.” Ngung Hương cảm thấy không thú vị, đành phải trực tiếp nói ra: “Tầm Tiên Lâu chúng

ta truyền thừa ngàn năm, thế lực trải rộng khắp nơi, nhưng chưa từng tham gia vào tranh chấp của thế tục, chỉ mong một ngày nào đó có thể tìm được cánh cửa thông hướng tiên giới.”

“Tiên giới...” Trần Tam Thạch hỏi: “Trên đời này thật sự có tiên giới sao?”

“Đương nhiên là có.” Ngung Hương không nhanh không chậm nói: “Nếu không, trong Tầm Tiên Lâu chúng ta làm sao có tiên pháp chứ? Chỉ tiếc là, hơn hai ngàn năm nay thiên địa linh khí cạn kiệt, dù có tiên pháp, cũng khó luyện thành công.”

Linh khí cạn kiệt.

Trần Tam Thạch đã sớm biết, hắn hỏi: “Các người tìm ta để làm gì?”

“Hiện nay trên toàn thiên hạ, cũng chỉ có hoàng đế bộ hạ và Tôn Đốc Sư, có khả năng tăng thêm cả giáo chủ Vu Thần Giáo, ba người này, mới có thành tựu trên tiên đạo.”

Ngung Hương nói: “Trong đó, lại lấy Tôn Đốc Sư tiếp xúc với tiên nhân nhiều nhất, mà người là đệ tử quan môn của ông ấy...”

“Nếu người đã dám đến đây, chắc hẳn đã được sự đồng ý của Đốc Sư rồi. “

“Điều này càng chứng tỏ, tướng quân là người duy nhất có thể kế thừa tiên pháp của Đốc Sư, cũng là người có cơ hội tiếp xúc với tiên pháp, tiên nhân thậm chí là cánh cửa đến tiên giới. “

“Ta mời tướng quân đến đây, chỉ có một thỉnh cầu. “

“Nếu có một ngày, tướng quân có thể bước vào tiên giới chân chính, có thể mang theo ta và đồ nhi cùng đi.”

Trần Tam Thạch bất đắc dĩ nói: “Ngung Hương cô nương, nói những điều này với một võ giả Luyện Tạng như ta, không

cảm thấy đang nói giỡn sao?”

“Võ đạo là võ đạo, tiên đạo là tiên đạo, hai thứ không thể so sánh cùng với nhau.” Nữ tử áo tím giải thích: “Nói về võ đạo, ta cũng chỉ là Luyện Tạng viên mãn, nhưng dù là Thông Mạch đứng ở trước mặt, ta cũng có thể dễ dàng giết chết đối phương. “

“Nhưng Tôn Độc Sư thì khác, ông ấy là lấy võ nhập đạo, là con đường khó nhất. “

“Còn tướng quân... “

“Có thể để ta sờ thử không?”

Luyện Tạng cũng có thể tu tiên?

Trần Tam Thạch nhớ sư huynh từng nói với hắn, bản thân có hai con đường có thể đi.

Vậy chẳng phải là hiện tại cũng có thể tu tiên sao?

Chỉ tiếc...

Không có công pháp tu luyện tiên đạo, sư phụ lấy võ nhập đạo, có lẽ cũng không có loại công pháp đó, nếu không thì hắn là đã lấy ra.

Chương 335: sát khí

Hiện tại trong tay bản thân, chỉ có một đạo pháp thuật, còn chưa có biện pháp tu luyện.

“Tướng quân đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn xem thử tướng quân có thể đi con đường khác hay không.” Ngung Hương tiến lại gần: “Nếu có thể, chỉ cần tướng quân gặt đầu gia nhập Tầm Tiên Lôu, lại phát huyết thệ, ta sẽ xin Lôu chủ truyền cho người pháp môn tu tiên.”

“Không cần.”

Trần Tam Thạch không có hứng thú gia nhập thêm một tổ chức nào nữa, hơn nữa còn phải phát cái gì mà huyết thệ, nghe đã thấy không phải là chuyện tốt rồi.

“Ngung Hương cô nương.” Hắc nói: “Người định để ta giúp người một cách vô ích sao?”

“Cái này, tự nhiên là không.” Ngung Hương từ trong ngực lấy ra một cái túi thơm: “Đừng nhìn ta như vậy, thứ quan trọng như thế, đương nhiên phải cất giữ bên người mới yên tâm chứ?”

“Sur phụ!” Chiêu Chiêu đau lòng nói: “Chúng ta chỉ còn lại một ít Linh Sa này mà thôi, thật sự muốn đưa cho tên khốn này sao?”

“Chiêu Chiêu, không được vô lễ.” Ngung Hương gắt giọng nói: “Làm ăn phải có thành ý mới được.”

“Linh Sa?”

Trần Tam Thạch đưa tay ra lấy, kết quả đối phương lại rút tay về.

“Ấy~ Tướng quân!” Ngung Hương cúi đầu nghiêng vai, làm ra vẻ đáng thương: “Ngài lấy đồ rồi, sau này phải giữ chữ tín, không được ăn ta sạch sẽ rồi lau miệng bỏ đi đấy nhé.”

“Ta đáp ứng ngươi.”

Trần Tam Thạch không do dự quá lâu.

Chuyện tiên giới, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Nhưng trước mắt, hấn tận mắt nhìn thấy trong túi thơm, lộ ra Thanh Huyền chi khí nồng đậm!

Có đồ vật, nhất định có thể tu luyện pháp thuật!

Sau khi đạt được cam đoan, Ngung Hương mới yên tâm giao túi thơm cho đối phương.

Trần Tam Thạch mở túi thơm, phát hiện ra bên trong là cát đá màu đỏ, nhìn từ trên chất liệu, giống như đá mã não bị nghiền nát.

“Đây là Linh Sa.” Nữ tử áo tím chậm rãi giải thích: “Thượng cổ thiên địa sơ khai, thiên địa linh khí sung túc, chỉ là không biết vì sao, mấy nghìn năm gần đây nhanh chóng cạn kiệt, đến nay, mọi người chỉ có thể thông qua khí tức hỗn tạp tu luyện võ đạo.”

“Nhưng muốn tu luyện tiên đạo, phải có linh khí. “

“Cho nên chỉ có thể thông qua một số đồ vật còn sót lại từ thời thượng cổ, hấp thu linh khí trong đó. “

“Linh Sa chính là một trong số đó.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch nhận lấy túi thơm.

“Đúng rồi.” Ngung Hương chuyển chủ đề, nói: “Đúng rồi, Lương Châu có thể sẽ có loạn.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Cô nương là chỉ Vu Thần Giáo?”

“Đúng, nhưng cũng không hoàn toàn.” Ngung Hương đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía La Thiên sơn mạch: “Trong sâu thẳm La Thiên sơn mạch, có sát khí.”

“Sát khí?”

Trần Tam Thạch liên tưởng đến luồng huyền khí đen ngòm mà hắn từng thấy trong rừng sâu.

Loại khí này, gọi là sát khí?

Hắn hỏi: “Sát khí mà Ngung Hương cô nương nói, có gì khác với linh khí?”

“Linh khí và sát khí, đều là khí của tiên giới, nhưng sát khí thuộc về loại khí bạo ngược, không thích hợp để tu luyện, thông thường cũng không tự nhiên sinh ra. Sát khí trong La Thiên sơn mạch, chúng ta cũng không biết là chuyện gì, hơn nữa nó ngày càng mạnh hơn, cứ như thể nó có thể trưởng thành vậy.”

Đôi mắt Ngung Hương lộ ra vẻ lo lắng: “Vu Thần Giáo gần đây tàn sát đệ tử các tông môn, không biết có liên quan đến chuyện này không, nếu có, thì trời mới biết cuối cùng sẽ gây ra náo loạn gì.”

“Nếu đã lo lắng như vậy...” Trần Tam Thạch hỏi: “Tại sao các ngươi không đi xem thử?”

“Tiện thiếp đương nhiên muốn đi, sát khí hùng hậu như vậy, bên trong không chừng có bí mật gì về tiên giới, chỉ là, tiện thiếp cũng không có bản lĩnh lớn như vậy~”

Ngung Hương đóng cửa sổ lại: “Độc Thú trong núi bị ảnh hưởng bởi sát khí rất lợi hại, một chút pháp lực của ta không chịu nổi tiêu hao như vậy, có lẽ võ giả cảnh giới cao mới được.”

Võ giả cảnh giới cao?

Trần Tam Thạch nghe vậy, sao tu tiên lại có vẻ không bằng luyện võ?

“Tiện thiếp là bước vào tiên đồ, chứ không phải đắc đạo phi thăng, còn cách tiên nhân thật sự đến mười vạn tám ngàn dặm.”

Ngung Hương dường như nhìn ra suy nghĩ của Trần Tam Thạch, giải thích: “Huống chi linh khí nơi đây thừa thót, căn bản khó nâng cao tu vi, cho nên tướng quân, người phải hiểu được sự quý giá của Linh Sa, sau này đừng quên tiện thiếp.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Xem ra, Độc Thú là do ảnh hưởng của sát khí mà sinh ra.

Nhưng cho đến nay, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến sát khí trong La Thiên sơn mạch ngày càng tăng.

Tiên tích sao...

Nhưng đó là chuyện rất xa vời, e rằng cần đến Huyền Tượng, thậm chí là Võ Thánh mới có thể đi khám phá.

Nhiệm vụ trước mắt, là trước tiên đạt đến Hóa Kinh, cộng thêm tu luyện Kiếm Khí Thuật, giải quyết mối phiền toái Doãn Hàn Văn kia.

“Đa tạ cô nương, cáo từ!” Trần Tam Thạch nói rồi định đi.

“Ấy, tướng quân, người không thể đi được.” Ngung Hương vội vàng ngăn lại: “Người đã bỏ ra năm ngàn lượng bạc lớn, cứ thế này mà đi, vạn nhất bị người bên ngoài nhìn ra manh mối, bại lộ thân phận thì sao?”

Chương 336: phải cảm ơn một phen

“Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi cũng không muộn mà, nếu muốn làm gì đó, cũng không phải là không được.”

“.....”

Trần Tam Thạch nhận đồ của người khác, dù sao cũng phải tôn trọng một chút.

Hắn cũng không từ chối: “Tâm Tiên Lâu các ngươi, nhất định phải ở chỗ này sao?”

“Tiểu nữ tử cũng phải sống mà.” Ngưng Hương giải thích: “Ngươi cho rằng tâm tiên vấn đạo không cần tiền bạc sao?”

Trần Tam Thạch không nói thêm gì, bảo nàng tìm cho mình một cây thương hoa dùng để diễn kịch, rồi luyện tập ở trong phòng.

Hắn không dám dây dưa với nữ tử lai lịch bất minh, hướng hồ là chuyện liên quan đến tiên pháp, cho dù không có nguy hiểm đến tính mạng, cũng khó tránh khỏi có bất cập khác.

Tác dụng của dược cao linh lúa trong cơ thể vẫn còn.

Gần đây, tiến độ của hắn cũng không bị tụt lại.

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 71/100】

Ở giữa bát tri bát giác liên luyện đến hừng đông, Trần Tam Thạch lại nhìn Ngưng Hương và Chiêu Chiêu, một người nằm

ngủ trên chiếc giường chỉ còn lại một nửa, một người thì gục trên bàn bất tỉnh nhân sự.

Trước khi đi, hắn đánh thức Ngưng Hương: “Này, trả lại bạc cho ta.”

Đó là năm ngàn lượng!

Mạo hiểm mạng sống giết một tên Hoàng Thiên Vinh cũng chỉ được một chút tiền thưởng như vậy, sao có thể không công để lại đây.

Chuyện Linh Sa, là một vụ giao dịch khác, không liên quan đến bạc.

“Tướng quân muốn ăn chùa sao?” Ngưng Hương tức giận: “Tướng quân chơi sập cả giường, vậy mà ngay cả một đồng cũng không muốn trả!”

“Người cái nữ nhân này, ta có đụng vào người chỗ nào đâu!” Trần Tam Thạch thúc giục: “Không có tâm trạng nói nhảm với người, ta còn phải về doanh điểm danh!”

“Hung cái gì mà hung ~”

Ngưng Hương như thể thật sự sợ hãi, luống cuống tay chân tìm mấy tờ ngân phiếu.

Trần Tam Thạch nhét ngân phiếu vào ngực, sải bước đi ra.

Sau khi hắn đi, loáng thoáng nghe phía sau vang lên tiếng khóc.

“Hầy, đúng là diễn viên.”

Trần Tam Thạch không còn sức để phàn nàn, gọi Thiên Tầm rồi thẳng tiến đến quân thành.

Sau khi điểm danh, hắn nhận được một tin tức.

Sa Văn Long bị điều chuyển đến Thiên Lang Doanh, Phó Tướng của Dự Bị Doanh được thay thế bằng một Phó Tướng

của Vân Trung Doanh, rõ ràng là có người cố ý làm vậy.

Đây là một chuyện tốt.

Cấp trên kìm nén ý đồ xấu muốn giết mình, tuyệt đối là một chuyện rất đáng sợ, đặc biệt là trong quân ngũ, rất nhiều mệnh lệnh không thể không tuân theo, thậm chí là để hấn đi chịu chết.

Chỉ là không biết, là ai làm chuyện này.

Người có khả năng nhất, chỉ có thể là Cửu sư tử.

Đúng như Phòng sư huynh đã nói, Vinh Diễm Thu sư tử quả thật đáng tin cậy, sau này thật sự phải cảm ơn nàng một phen.

.....

“Là ngươi làm?”

Trên diễn võ trường.

Tào Phiền chất vấn: “Đừng giả vờ hồ đồ, ta đang nói đến chuyện của Ngư Dương Tông, là người để Sa Văn Long sắp đặt để hấn gặp phải võ giả Hóa Kinh, muốn mượn đao giết người?”

“Thế tử, là ta...” Doãn Hàn Văn giải thích: “Ta muốn giúp thế tử điện hạ phân ưu! Thọ nguyên của thế tử gánh vác trọng trách một kinh ba mươi sáu châu của Đại Thịnh triều, sao có thể vì tranh giành thắng lợi nhất thời với loại người này mà lãng phí?”

“Thế tử đừng lo lắng, hấn không có bất kỳ chứng cứ nào, Sa Văn Long là tử trung với chúng ta, càng không khả năng nói lộ ra miệng, cùng lắm sau này lại từ từ tìm cơ hội.”

“Ngươi đi đi.” Tào Phiền không trách cứ, chỉ thản nhiên nói: “Dù sao ngươi cũng không tham gia tuyển phong, hiện tại

ở Lương Châu không có chức vị, ta lo lắng sau này Đốc Sư trở về, vạn nhất điều tra chuyện này, sẽ không nói rõ được.”

“Tôn Đốc Sư không biết khi nào mới có thể trở về, hơn nữa thể tử, người còn không tin tưởng ta sao?” Doãn Hàn Văn vội vàng nói: “Cho dù là điều tra đến ta, cũng là ta một mình làm một mình chịu!”

“Người cho rằng điều tra đến người, bản thể tử có thể thoát khỏi liên quan sao?” Tào Phiền nhíu mày: “Cho dù tương lai ta thắng Trần Tam Thạch, cũng vẫn phải có được ấn tượng tốt của Đốc Sư, nếu không cũng không có được chân truyền.”

“Thế tử, chuyện này, là lỗi của ta!” Doãn Hàn Văn cuối cùng cũng hiểu ra: “Ta đi, sẽ không ở lại liên lụy thể tử.”

“Ừm.” Tào Phiền vỗ vai Doãn Hàn Văn: “Giúp cha người làm nhiều việc hơn, tương lai cũng có thể giúp ta một tay, đợi đến khi ta có uy vọng trong quân Lương Châu, sẽ mời người trở về.”

Doãn Hàn Văn đáp: “Cuối tháng này, khi vết thương tên lành lại, ta sẽ đi.”

Tào Phiền không nói gì thêm, cầm Thanh Long Yên Nguyệt Dao tiếp tục luyện võ.

Gần đây, hấn gần như đến mức bỏ ăn bỏ ngủ.

“Chết tiệt!” Doãn Hàn Văn đi ra một khoảng cách, đâm mạnh vào cọc luyện công: “Họ Trần kia sao có thể Luyện Tạng cường sát Hóa Kinh! Tại sao chứ! Cứ tiếp tục thế này, hấn sau này thật sự sẽ gây ra phiền toái lớn cho thể tử, không được, tuyệt đối không thể giữ hấn lại!

Chương 337: bị để mất

“Vệ lão, ngươi phải giúp ta!” Hấn nhìn về phía vị võ giả Thông Mạch mà nhà mình cung phụng: “Giúp ta giết hấn!”

“Thiếu gia, không được.” Vệ lão khuyên can: “Giết người trong Lương Châu Thành, chắc chắn sẽ bị điều tra đến cùng.”

“Vậy thì đợi chúng ta rời khỏi Lương Châu rồi hãy làm, hơn nữa khi đi phải chiếu cáo thiên hạ, để mọi người đều biết chúng ta đã đi, rửa sạch hiềm nghi!”

“Sau đó, Vệ lão ngươi quay lại giết người, đổ tội cho Vu Thần Giáo!”

“Vệ lão, tất cả nhờ vào ngươi!”

“Trần huynh, Trần huynh!”

Trần Tam Thạch luyện xong một hồi, buông trường thương nghỉ ngơi, liền thấy Nghiêm Trường Khanh vẻ mặt kích động chạy tới, phía sau hấn còn có không ít người trong quân, đều có biểu cảm như vậy.

“Khó lường, khó lường!”

Nghiêm Trường Khanh vỗ tay khen ngợi: “Trần huynh thật sự là tấm gương của chúng ta!”

“Tấm gương gì?” Trần Tam Thạch ngẩn người.

“Ngươi nhìn xem, còn giả bộ nữa thì không thú vị đâu.”

Nghiêm Trường Khanh cười xấu xa: “Đều đồn âm lên rồi, bây giờ cả Lương Châu Thành đều biết, câu chuyện phong lưu của ngươi và Ngưng Hương cô nương!”

“Không phải sao.” Giải Tư Thuật tiếp lời: “Trần đại nhân thi triển Kim Cương Chi Thể, ngay cả giường cũng sập, sáng sớm hôm nay, ta chuẩn bị đi thi tận mắt nhìn thấy, thị nữ từ lâu sáu khiêng xuống một cái giường nát.”

“Hít hà~”

“Trên võ đài oai phong lắm liệt, trên giường cũng mạnh mẽ không kém...”

“...”

Trần Tam Thạch đoán được, là bởi vì giường bị nện nát không có cách nào giải thích, nên đành phải công khai khiêng ra rồi bịa thêm một câu chuyện, để cam đoan thân phận không bị bại lộ.

“Còn có nửa bài thơ Trần huynh viết, ‘Một nhánh hồng điểm lộ ngưng hương, mây mưa Ô Sơn uống đoạn trường’!”

Nghiêm Trường Khanh tấm tắc khen: “Ngươi còn nói ngươi không biết làm thơ!”

Thế gian này không có Vu Sơn, nhưng lại có Ô Sơn.

Trần Tam Thạch lúc chép lại đã sửa một chút.

“Nửa câu sau đâu!”

“Đúng vậy, Trần huynh làm thơ mà viết một nửa không phải là thói quen tốt!”

Những công tử nhà giàu này, dù có tập võ, từ nhỏ cũng phải đọc sách, có người thậm chí không thua kém gì văn nhân, chỉ là trong lòng càng tôn sùng lực lượng.

“Tài thơ của Trần huynh, nếu tham gia khoa cử, sớm muộn gì cũng đỗ trạng nguyên.”

“...”

Trần Tam Thạch cảm thấy nếu mình chuyên tâm đọc sách, nhất định cũng có thể có thành tựu, không nói đâu xa, ở kinh thành tùy tiện chép vài bài thơ từ là có thể nổi danh thiên hạ, chỉ là không có tác dụng gì, dù công thành danh toại, cũng cần thuê cao thủ võ lâm bảo vệ bên mình, huống chi thế gian này còn có thể tu tiên.

“Chỉ là Trần huynh có một thói quen không tốt.” Nghiêm Trường Khanh đột nhiên đổi giọng: “Sao ngươi có thể... không trả tiền chứ?”

“Đúng vậy.”

“Đều đồn đại cả rồi, trước khi ngươi đi, còn lấy của Ngung Hương cô nương hơn năm ngàn lượng bạc, tính ra còn kiếm lời!”

“Mẫu mực, mẫu mực quá!”

“Mẫu mực gì chứ, ta thấy Trần Thiên Tổng chuyện này làm có chút không ổn, người ta kiếm tiền vất vả, sao có thể quyt nợ?”

“...”

Trần Tam Thạch nhân lúc bọn họ đang ồn ào, tìm cơ hội thoát thân, không có thời gian lãng phí ở đây, trước khi đi, hắn còn lấy từ đại kho vài cuộn bản đồ Đại Thịnh triều.

Nghe nói gần đây khắp nơi đều không yên ổn, ngoại hoạn vừa dẹp, nội loạn lại nổi lên, tiếp theo rất có thể lại phải đánh trận, binh lính Dự Bị Doanh cũng sẽ được đưa ra thực chiến.

Hắn thân là người cầm quân, tự nhiên thường xuyên phải đặt bản đồ trước mặt, để tiện bất cứ lúc nào cũng có thể phân tích cục diện.

Gọi Bạch Hạc Mã đến, trước khi về nhà, hắn lại đến phố Lưu Hoa phồn hoa, cả con phố này đều bán đồ trang sức, phần

son của phụ nữ, tìm một cửa hàng làm ăn tốt nhất, mua một hơi mấy trăm lượng bạc trang sức, rồi mới lên đường về phủ.

Chưa về đến nhà, Trần Tam Thạch đã nhìn thấy từ xa, trước cửa phủ có một tiểu đạo sĩ mặc đạo bào đứng đó.

Từ Vân Quan lại đến nữa.

“Thí chủ.” Tiểu đạo sĩ hành lễ nói: “Buổi giảng đạo hai ngày trước, sao không thấy thí chủ đến tham dự?”

Trần Tam Thạch xuống ngựa nói: “Tiểu sư phụ, làm phiền người chuyển lời cho Khâu Minh Tử Chân Nhân một tiếng, tại hạ gần đây bận việc quân, khi nào rảnh rồi nhất định sẽ đến bái Thiên Tôn, quyên góp hương hỏa.”

“VẬY Trần đại nhân lần sau nhất định đừng quên, sư phụ nhà ta nói đại nhân là người có duyên với đạo, chỉ cần kiên trì đến, nhất định có thể lĩnh hội đạo thống, bỏ lỡ cơ hội thì thật đáng tiếc.”

Tiểu đạo sĩ lại hành lễ một lần nữa, xoay người rời đi.

“Thật sự bị để mất rồi sao.”

Trần Tam Thạch ánh mắt thâm trầm.

Hắn đã cố ý dò la.

Trong quân đội, cơ bản không có tướng lĩnh cao cấp nào đến Từ Vân Quan thăm viếng.

Một mặt là vì người trong quân ngũ giống như hắn, đều không tin những thứ này.

Mặt khác, là vì Độc Sư không thích, thuộc hạ cũng nhao nhao bắt chước, tự nhiên không có mấy người sẽ đi.

Chương 338: vất kiệt tiềm năng

‘Sư phụ lão nhân gia, có biết những điều này không?’

‘Nếu biết, tại sao không xử lý...’

Hóa Kinh tiểu thành!

Trần Tam Thạch không nhớ lắm, Khâu Minh Tử chỉ là một Hóa Kinh tiểu thành, trên người đối phương, cũng không phát hiện ra Thanh Huyền chi khí hay khí tím, nhưng có hương hỏa quý dị này, ai biết được có át chủ bài gì để bảo toàn tính mạng hay không.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu đối phương thật sự ép buộc, cũng chỉ có thể mạo hiểm đánh cược một phen.

Việc cấp bách trước mắt, vẫn là đột phá Hóa Kinh, đồng thời tu luyện Kiếm Khí Thuật.

“Lão gia đã về~”

Ti Cầm Mặc Họa cùng nhau đợi ở cửa.

Mặc Họa dắt Bạch Hạc Mã vào sân, Ti Cầm thì nhỏ giọng nói: “Lão gia, phu nhân tức giận rồi.”

“Vì Hồng Tụ Lâu?”

“Ừm ừm.” Ti Cầm gật đầu lia lịa: “Nô tỳ hôm nay ra phố, đi ngang qua quán trà, cả phố đều đồn ầm lên, họ nói đệ tử của Đốc Sư đại nhân, Võ Đức Tướng Quân nổi danh thiên hạ, đi thanh lâu mà không trả tiền, hoa khôi của thanh lâu còn phải người đi khắp phố tìm ngài đấy.”

“Không sao, ta đi giải thích là được.” Trần Tam Thạch đẩy cửa phòng ngủ ra.

Nhìn thấy Lan tỷ giống như thường ngày, ngồi trước bàn, ngón tay như ngọc cầm kim khâu linh hoạt di chuyển, nhìn bề ngoài không thấy có gì tức giận.

Càng như vậy, càng khiến hắn chột dạ, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng nói thế nào.

“Thạch ca nhi đã về.” Cuối cùng, vẫn là Cố Tâm Lan chủ động mở miệng.

“Ừ.” Trần Tam Thạch ngồi xuống đối diện, lấy ra mấy cái hộp: “Lúc về, tiện đường chọn cho nàng mấy món đồ trang sức, xem có thích không, không thích thì ta đi đổi cái mới.”

“Nương tử, nàng đừng có không nói gì.”

“Không thì ta tự tay làm cho nàng ít son phấn, dùng bảo được đắt nhất làm, không tổn hại đến hài tử mà còn dưỡng da.”

“Hoặc là, nàng...”

“Phụt~”

Nghe một lúc, Cố Tâm Lan bỗng nhiên nhẹ nhàng che mặt cười.

Trần Tam Thạch càng thêm ngơ ngác.

“Được rồi, trêu chàng đấy.” Cố Tâm Lan làm nũng nói: “Lần trước chàng không phải nói, có chuyện quan trọng phải đi làm, chàng cho rằng ta thật sự tức giận sao?”

“Ách...” Trần Tam Thạch có chút không hiểu, vậy làm sao ngay cả Ti Cẩm Mặc Họa cũng biết nàng đang tức giận.

“Chỉ là làm bộ làm tịch thôi.” Cố Tâm Lan nhìn ra suy nghĩ của hắn, giải thích: “Đi thanh lâu mà làm ầm ĩ như vậy, chắc

chấn là để che mắt người khác đúng không? Thiếp là phu nhân mà không có chút phản ứng nào mới là không bình thường. Thiếp là nữ nhân, cũng không biết võ công, ở bên ngoài không giúp được gì cho chàng, ở nhà cũng không thể kéo chân chàng được chứ?”

“Lan tỷ nhà ta thông minh như vậy sao?” Trần Tam Thạch có chút không ngờ tới, từ phía sau ôm lấy nàng.

“Đừng quậy, làm tổn thương đến con.” Cố Tâm Lan hất tay hấn ra, nghiêm mặt nói: “Thạch ca nhi, thiếp thì không sao, nhưng tâm trạng của Ly muội muội sáng nay không được tốt lắm.”

“Không đến mức đó chứ?”

“Chàng thật sự ngốc hay giả ngốc, Ly muội muội ngày nào cũng đến, chàng thật sự cho rằng chỉ là đơn thuần đến chăm sóc ta sao?”

“Nửa thật nửa giả, chủ yếu là không có tâm tư đó, hơn nữa dù Tôn sư tỷ có đồng ý thì vị trí của nàng biết đặt ở đâu?”

Con gái của sư phụ, làm sao có thể làm thiếp được.

Lão nhân gia lúc đó không nói, phỏng chừng cũng có chút tức giận về chuyện này.

“Thạch ca ca, thiếp có thể...”

“Đừng nói.” Trần Tam Thạch che miệng nàng lại: “Không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng đến nàng, sư phụ lão nhân gia rộng lượng, cũng sẽ không thật sự tức giận, nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi tu luyện.”

Hắn đến hậu viện, khóa chặt cửa sân, cầm lấy Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương, cùng với bảo dược do Độc Sư Phủ phát xuống, bắt đầu tu luyện.

Đây cũng là chỗ tốt lớn nhất của việc đoạt giải quán quân tuyển phong.

Mỗi cảnh giới đều có đủ bảo dược để dùng, không cần lo thiếu tài nguyên, lại kết hợp với dược cao linh lúa có hiệu quả càng thêm khoa trương, tiến độ tu luyện tăng vọt.

Mỗi ngày giờ Mão điểm danh, trừ thời gian tuần tra thành ra thì đều ở trong trạng thái tu luyện.

Trần Tam Thạch đối với chiêu thức của Trần Quốc Long Thương cũng càng ngày càng quen thuộc, dần dần đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

Hắn duy trì trạng thái Bạo Huyết, cả người mơ hồ có chút lâm vào trạng thái điên cuồng, khí huyết trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, khiến hắn căn bản không có thời gian để suy nghĩ, trong mắt chỉ còn lại một con mãng xà, một con mãng xà toàn thân tỏa ra khí tức huyền diệu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể lột xác, tiến hóa thành đại mãng.

Hai trăm hiệp!

Trạng thái Bạo Huyết duy trì đến hai trăm hiệp.

Dù là Huyền Nguyên Ngũ Tạng của Trần Tam Thạch, cũng bắt đầu có chút lực bất tòng tâm, giống như bị rút cạn máu rồi còn phải tiếp tục gõ xương hút tủy, vắt kiệt tiềm năng cuối cùng trong cơ thể.

Chương 339: linh căn

Nhưng cùng với đó, hắn cũng mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của “kình lực”.

“Một chút nữa!”

“Chỉ còn một chút nữa!”

“Hóa Kình!”

Ngay khi Trần Tam Thạch cảm thấy cả người bị sấy khô, trong cơ thể không còn một giọt khí huyết nào có thể dùng, một cỗ lực lượng khác biệt lại sinh ra từ trong khí huyết, dung hợp vào bắp thịt cuồn cuộn trên cánh tay, cuối cùng gia trì lên trên trường thương, cùng lúc đâm ra phía trước, phát ra một tiếng gầm rú như rồng ngâm!

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kình (nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu quả: Kình Lực Miên Trường, Khí Trần Sơn Hà, sau khi đại thành, kình hóa chân long】

Hóa Kình nhập môn!

Cảnh giới Hóa Kình, và cảnh giới Luyện Huyết rất giống nhau.

Tất cả đều bắt đầu bằng việc rèn luyện một luồng kình lực, sau đó kình lực sẽ lan tỏa khắp toàn thân, tiếp theo là ngoại kình, sau khi đạt được ngoại kình, sẽ có thể gắn kình lực vào vũ khí, lúc này, Huyền Binh mới có thể phát huy được tác dụng.

Sau khi Hóa Kinh đại thành, kinh lực có thể ly thể ở một mức độ nhất định, bao bọc xung quanh vũ khí, hình thành một cỗ lực lượng vô hình.

【Kinh Lực Miên Trường, Khí Trần Sơn Hà】

Trần Tam Thạch đặt trường thương xuống, hướng về phía một tảng đá lớn chuyên dùng để luyện võ trong sân, bắt đầu luyện quyền pháp, thông qua thực chiến để cảm nhận hiệu quả cụ thể của các từ khóa.

Kinh lực trong cơ thể hắt, sau khi được cường hóa công kích, dường như sẽ không biến mất ngay lập tức, mà sẽ kéo dài rất lâu rồi mới dần dần tiêu tán, trong thực chiến khi đối đầu trực diện, chắc chắn sẽ có hiệu quả không tồi.

Khí trần sơn hà.

Là đặc điểm của Trần Quốc Long Thương, biến “cuồng” thể ban đầu thành “trần” thể, thể thương trần áp tất cả, so với cuồng thể khiến kẻ địch khiếp sợ, trần thể mới là thứ thực sự có thể chấn nhiếp đối thủ.

Còn về 【Chân Long Kinh】 cuối cùng có hiệu quả gì thì tạm thời chưa biết được, cần phải đợi đến khi đại thành mới có thể tự mình trải nghiệm.

“Cuối cùng cũng Hóa Kinh rồi.”

Trần Tam Thạch hoàn thành một trong những mục tiêu tính giai đoạn, thở ra một hơi trọc khí.

So với kế hoạch ban đầu là hai tháng, thì đã sớm hơn một tháng, hiện tại đã là mùa xuân.

Chỉ trong vòng một tháng, đã đột phá từ Luyện Tạng đại thành đến Hóa Kinh, ngay cả những thiên tài như Lộ Thư Hoa vốn đã Luyện Tạng viên mãn, e rằng cũng phải lãng phí không ít thời gian ở cảnh giới Luyện Tạng.

Điều này còn phải nhờ đến sự trợ giúp của được cao linh lúa.

Chỉ là nó quá tiêu tốn, giữa chừng hấn lại lên núi bổ sung một lần nữa, rồi lại dùng hết sạch, tiếp theo lại phải tìm thời gian lên núi luyện thuốc, hơn nữa cái lô đỉnh huyền thiết ban đầu cũng đã bị thiêu thủng hoàn toàn, cần phải thay cái mới.

Như vậy xem ra, linh lúa bề ngoài không có chi phí, nhưng trên thực tế mỗi lần cũng tốn mấy ngàn lượng bạc tiền lô đỉnh!

Ban đầu hấn nhận được tổng cộng năm vạn lượng bạc tiền thưởng, trong khoảng thời gian này tiêu pha, cũng chỉ còn lại một nửa.

Ấy vậy mà, Thiên Tâm mỗi ngày còn nhất định phải ăn hai miếng.

“Tốt nhất là có một cái vật chứa.”

“Trong thời gian ngắn cảnh giới võ đạo sẽ không đột phá nữa, chuyên tâm tu luyện pháp thuật mấy ngày vậy.”

Trần Tam Thạch khóa chặt cửa sân, khoanh chân ngồi trên nền đất trống trải trong phòng, lấy ra túi gấm mà Tâm Tiên Lôu đưa cho, đổ Linh Sa bên trong ra nắm trong tay, bắt đầu dựa theo phương pháp ghi trên tàn quyển, điều động kinh mạch để tu luyện pháp thuật.

Nhắm mắt ngưng thần, hấn có thể cảm nhận được gân đan điền của mình, có một đạo căn cơ vừa hữu hình vừa vô hình.

Theo cách nói trên “từ điển” mà Phòng sư huynh dịch, thứ này hấn là nên gọi là linh căn.

Chỉ có người sở hữu linh căn mới có thể tu luyện pháp thuật, ngay cả sư phụ hấn dường như cũng không thể luyện pháp thuật, chỉ có thể lấy võ nhập đạo.

Hơn nữa, pháp thuật và tiên đạo là hai chuyện khác nhau.

Tiên đạo là đề tu trường sinh, còn pháp thuật là đề hộ đạo.

Tu luyện pháp thuật, so với luyện võ khó hơn nhiều, hơn nữa là gấp trăm lần!

Chỉ riêng việc hẩn học cách thông qua linh căn dẫn Thanh Huyền chi khí vào trong cơ thể, đã mất trọn ba ngày, giờ đã gần một tháng trôi qua, vẫn chưa nhập môn.

【Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 78/100】

【Hiệu quả: Chưa có】

May mắn thay, cũng sắp rồi.

Chỉ là tốc độ tiêu hao Linh Sa có chút nhanh.

Một túi thơm, tổng cộng chỉ có một nhúm nhỏ như vậy, không bao lâu đã tiêu hao gần một nửa.

Trong Tầm Tiên Lâu chắc chắn còn có, nhưng e rằng đối phương sẽ không còn tặng không cho mình nữa.

Ngoài ra, Trần Tam Thạch còn quan sát thấy một hiện tượng.

Đó là, Thanh Huyền chi khí hẩn hấp thu vào cơ thể không thể tích trữ, mà không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch, đồng thời tiêu tán với tốc độ chậm rãi, nói nôm na là không giữ được, không thể thông qua Thanh Huyền chi khí lưu lại trong cơ thể để cải tạo thân thể.

Chương 340: Náo lớn

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Ngược lại, Thanh Huyền chỉ khí trong cơ thể sư phụ rõ ràng có thể giữ được.

Phương pháp tích trữ linh khí của ông ấy, có lẽ phải đến sau khi đạt Vô Thánh mới có thể học được.

Còn một con đường khác, Trần Tam Thạch không có công pháp tương ứng.

Tầm Tiên Lâu có, chỉ tiếc đôi phương sẽ không cho, cho dù có muốn cho, cũng không có đủ linh khí để tu luyện, nếu không thì bản thân họ sẽ không yếu như vậy.

Hiện tại vẫn là an tâm tu luyện pháp thuật cho tốt đã.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại một ngày nữa trôi qua, cho đến khi Ti Cầm gõ cửa sân, cẩn thận hỏi: “Lão gia, Hậu công công đến rồi, đang ở phòng khách đợi gặp ngài.”

“Được.”

Trần Tam Thạch đoán là chuyện của Thuận Tử đã có tin tức, vừa hay hắn luyện tập ngày đêm cũng có chút mệt mỏi, liền dặn Ti Cầm đi chuẩn bị rượu và thức ăn, bản thân cũng thư giãn một chút, nghỉ ngơi một chút.

Hắn đến phòng khách, chấp tay nói: “Hậu công công khách quý đến chơi, tại hạ đón tiếp chậm trễ, mong thứ lỗi!”

“Trần đại nhân không cần câu nệ.” Đại thái giám Hậu Bảo đặt chén trà trong tay xuống: “Hôm nay đến đây, là để nói về chuyện của huynh đệ Trần đại nhân.”

“Hậu công công xin cứ nói.” Trần Tam Thạch tiến lên tự mình rót trà: “Đã có tin tức gì chưa?”

“Có, nhưng Trần đại nhân đừng vui mừng quá sớm.” Hậu Bảo không nhanh không chậm nói: “Bảy tháng trước, trong danh sách dân phu đi Đam Châu tu sửa kênh đào, quả thực có một người tên là ‘Trương Thuận’, nhưng ba tháng trước, Đam Châu xảy ra một đại sự.”

“Lưu Sa Hà vỡ đê, dân phu đào được một pho tượng đá Độc Nhân Cự Nhân dưới lòng sông, dưới sự dẫn dắt của mấy tông môn địa phương, hô to khẩu hiệu ‘Chớ nói người đá một mắt, khơi dậy Lưu Sa thiên hạ phản’, giết chết quan giám sát công trình, sau đó lên núi tụ tập làm giặc cướp, lại dựa vào lợi thế địa lý của Bát Bách Lý Thủy Bạc, xây dựng sơn trại chiêu binh mãi mã, chuẩn bị chờ thời cơ làm phản.”

“Huynh đệ của Trần đại nhân, Trương Thuận, cũng sau khi sự việc này kết thúc, liền biến mất không dấu vết.”

“Không biết là chết trong binh biến, hay là cũng...” Hậu công công dừng lại một chút, nhấn mạnh giọng điệu: “Lên núi làm phỉ!”

“Náo lớn như vậy?”

Trần Tam Thạch ở phương Bắc, gần như chưa từng nghe nói qua.

Hắn lấy bản đồ đến, nhìn vị trí địa lý của Đam Châu: “Công công, bọn chúng có bao nhiêu người?”

“Tám vạn.” Hậu công công than thở: “Bọn điều dân này, không biết cảm ân triều đình, lại từng người từng người đều muốn tạo phản, thật đúng là nên bị lăng trì xử tử! Hơn nữa

trước khi tạo phản, rất nhiều người trong bọn chúng đã âm thầm luyện võ, ngay cả giáp trụ cũng đã chuẩn bị xong.”

“Việc này, e rằng đã có mưu đồ từ trước.”

“Sau khi sự việc xảy ra, Nam Từ Quốc đã yên lặng vài chục năm một lần nữa ngo ngoe muốn động, cho nên theo ý của ta, chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến Nam Từ Quốc, cùng với các thế gia vọng tộc và tông môn bang phái ở Đàm Châu!”

“May mắn thay, bọn điều dân tạo phản chung quy vẫn là đám ô hợp.”

“Đội triều đình trước tiên đè ép Nam Từ Quốc, sẽ đi thu thập đám điều dân này!”

Trần Tam Thạch biết.

Náo loạn như vậy, Thuận Tử chắc chắn là không tìm về được nữa rồi.

Tám chín phần mười, cũng đã trở thành sơn phỉ.

“Trần đại nhân.” Hậu công công nói bằng giọng the thé: “Ta nhắc nhở ngươi một câu, hãy mau chóng cắt đứt quan hệ với huynh đệ của ngươi đi, ta sẽ giữ bí mật giúp ngươi, ngàn vạn lần đừng để liên lụy đến tiền đồ của ngươi.”

“Lời nhắc nhở của công công, tại hạ ghi nhớ trong lòng.”

Trần Tam Thạch trong lòng cảm thấy làm phản là đúng.

Từ khi hắn còn ở Bà Dương, đã biết dân chúng sống những ngày tháng như thế nào.

Vân Châu mười ngày sau đó, càng chứng minh triều đình đáng diệt vong.

Chỉ thế thôi là chưa đủ...

Cương vực của Đại Thịnh triều rất rộng lớn.

Nghe thì chỉ có ba mươi sáu châu, nhưng có những châu chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, ví dụ như một Lương Châu, liền có thể sánh bằng hai Vân Châu rưỡi, cho nên binh mã của triều đình mới có thể lộ ra khăn trương.

Hơn nữa, Đam Châu là một tiểu châu ở phía Nam, nếu Nam Tề Quốc chiến bại, thì coi như bị cô lập, kết quả tốt nhất cũng chỉ là kéo dài hơi tàn trên núi.

Nói trắng ra, bọn họ cũng chỉ là bị người ta xúi giục lợi dụng.

Nếu thật sự muốn gây rối, vẫn phải có được võ lực tối cao mới được.

Đặc biệt là sau khi Trần Tam Thạch biết còn có tiên pháp, càng thêm tin tưởng vào điều này.

“Mấy năm gần đây, thật sự là thiên hạ đại loạn~” Hậu công công cảm khái nói: “Minh Châu cũng không yên ổn, hiện nay Đốc Sư đại nhân tiến kinh, phản tặc giống như tiểu quỷ được giải phong ấn, nhảy nhót lung tung, lại còn có Tây Tề Quốc và Nam Tề Quốc thông đồng, ngo ngoe muốn động.”

“Minh Châu cũng có phản tặc?”

Trần Tam Thạch nhìn vị trí địa lý trên bản đồ.

Chương 341: hải lòng

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Minh Châu nằm sát với Nhạn Châu, cũng là một đại châu, địa thế nhiều núi nhiều sông, rất phức tạp, đi về phía Tây nữa, chính là Tây Tề Quốc.

Đại Thịnh triều có bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Lần lượt tương ứng với Bắc Man, Nam Từ, Đông Khánh, Tây Tề.

Trong đó, mạnh nhất là Man tộc liên hợp lại, sau đó là Đông Khánh, tiếp theo là Tây Tề và Nam Từ, thực lực không chênh lệch nhiều, hầu như tất cả đều đang ngấp nghé miếng thịt béo Đại Thịnh triều này.

Nguyên nhân cũng giống như Man tộc, Đại Thịnh triều có nhiều tài nguyên, võ giả cảnh giới Huyền Tượng của Đại Thịnh triều, cơ bản mỗi châu ít nhất sẽ có một người, nhưng các quốc gia còn lại đều không làm được, Võ Thánh càng là hiếm hoi.

“Không chỉ là Minh Châu, U Châu, Nhạn Châu thậm chí Lương Châu đều có phản tặc, Vân Châu mười ngày trước có bọn người muốn thông đồng với Man tộc, có sơn tặc, có tông môn, cũng có điều dân.”

Hậu công công nói với ngữ khí tương đối thoải mái: “Nhưng đều chưa kịp thành hình, đã bị Tôn Độc Sư trấn áp, hiện nay ba châu Tây Bắc coi như đã trở lại yên ổn.”

“Chỉ có Minh Châu bị tấn công từ hai phía, bị một nhóm sơn tặc tập hợp nhân mã hình thành giằng co với triều đình, hiện nay chiếm cứ sáu toà thành trì, lương thảo sung túc.”

“Nhà ta nói trước với Trần đại nhân một chút, nếu mấy ngày gần nhất vẫn không thể giải quyết được, Lương Châu sẽ phải điều binh qua chi viện, Dự Bị Doanh các người nhất định cũng nằm trong số đó.”

“Công công.” Trần Tam Thạch nghi hoặc: “Sơn tặc Minh Châu là thành phần gì, lại có thể thành hình?”

“Nói ra, cũng kỳ quái lắm.” Hậu công công hít một hơi lạnh nói: “Mi Sơn tặc khẩu tự xưng là Xích Mi Quân, thủ lĩnh của bọn chúng thậm chí không phải là người luyện võ, mà là một tú tài thi rớt.”

“Một tú tài thi rớt?” Trần Tam Thạch càng thêm tò mò.

“Đúng vậy~” Hậu công công kể tỉ mỉ: “Người này từ năm mười sáu tuổi bắt đầu tham gia khoa cử, đến nay đã trung niên mà vẫn chưa có được một công danh nào ra hồn, mỗi lần vào kinh đều rớt bảng, khiến cho bị người địa phương coi thường, ngay cả cô nương mình thích cũng phải lấy người khác.”

“Vì vậy, hai năm trước, hắn đầu quân cho một đám sơn phi ở Mi Sơn, dẫn người đi cướp dâu, giết cả nhà người mà cô nương đó sắp lấy, rồi mang cô nương lên núi làm phi. “

“Không lâu sau, hắn trở thành đại đương gia mới của Mi Sơn, sau đó nhân lúc giặc Man làm loạn đã khởi binh tạo phản, dưới sự ủng hộ của các thế gia đại tộc địa phương, hắn đã thành công. “

“Nghe nói, hắn có thể nhận được sự ủng hộ là vì có được một cuốn Thiên Thư ghi lại binh pháp, trong đó có kỳ môn trận pháp chân chính, khiến hắn trở thành một kỳ tài luyện binh, bất kỳ quân trận nào hắn đích thân huấn luyện đều có thể

thể hiện sức chiến đấu vượt xa tu vi của binh sĩ, vì vậy được tôn làm thủ lĩnh. “

“Đương nhiên, dưới trướng chúng không có Võ Thánh, lực chiến đấu cao nhất là một vị tông chủ cảnh giới Huyền Tượng, thật sự nếu phải đối phó cũng không tính quá khó chơi. “

“Nhưng mà, Đông An, tổng binh Minh Châu, cần phải chuyên trung phòng bị Tây Tề Quốc, thực sự không thể phân thân.”

“Cho nên, một thời gian nữa, cần Lương Châu điều ba vạn binh mã đi thảo phạt.”

Thiên Thư ghi lại binh pháp?

Đây là có kỳ ngộ gì sao?

Đối phương một kẻ thư sinh, không những có thể giữ được kỳ ngộ không bị cướp đoạt, còn có thể trở thành thủ lĩnh?

Trong đó, nhất định có rất nhiều kỳ quặc.

“Đa tạ Hậu công công báo tin!” Trần Tam Thạch cảm tạ.

“Trần tướng quân gần đây nhất định phải chăm chỉ thao luyện, cố gắng lập thêm kỳ công ở Minh Châu, thăng quan tiến chức.” Hậu công công bấm đốt ngón tay: “Tướng quân cũng không cần khách sáo với nhà ta, nhà ta chẳng qua là một con chó nhà của bộ hạ, người nên cảm tạ là bộ hạ, nếu có một ngày Tôn Độc Sư truyền pháp cho ngươi, nhất định phải...”

“Giao cho triều đình.” Trần Tam Thạch nhanh chóng nói: “Công công cứ yên tâm.”

“Tốt, rất tốt!” Hậu công công hài lòng gật đầu.

Trong lúc trò chuyện, rượu và thức ăn cũng đã chuẩn bị xong, tất cả đều là bỏ ra số tiền lớn mời đầu bếp của Tiên Hạc Lâu làm.

Đại thái giám Hậu Bảo ăn rất hài lòng, sau khi ăn uống no say, còn muốn kéo Trần Tam Thạch cùng đi thanh lâu, bị Trần Tam Thạch từ chối khéo, chỉ lấy ra một ngàn lượng bạc xem như hối lộ.

“Sao lại khách sáo như vậy chứ, ta cũng chưa tìm được huynh đệ của Trần đại nhân.” Hậu Bảo miệng nói, tay đã rút túi ngân phiếu: “Vậy thì nhà ta không làm phiền Trần đại nhân nữa.”

“Ti Cầm, tiễn khách!”

Tiền thái giám đi rồi, trong nhà lại yên tĩnh trở lại.

Trần Tam Thạch có thể tiếp tục tu luyện Kiếm Khí Thuật.

Lại là liên tiếp mấy ngày ba điểm trên một đường thẳng.

Từ khi đi Hồng Tụ Lâu đến nay, đã gần một tháng, Cổ Tâm Lan mang thai cũng đã hơn hai tháng, bụng còn chưa rõ ràng nhưng các triệu chứng như nôn nghén, buồn ngủ lại càng nghiêm trọng hơn.

Chương 342: khả năng xấu nhất

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Chưa đến giờ Mão, Trần Tam Thạch đã sắc xong thuốc bổ dưỡng thân thể, dặn dò Ti Cầm Mặc Họa nhất định phải hầu hạ phu nhân uống xong rồi mới đến doanh trại điểm danh. Nghe Hậu công công tiết lộ tin tức, hắn cũng bắt đầu tăng cường huấn luyện thuộc hạ.

Sau một thời gian dài như vậy, bất kể là thân tín ban đầu hay là binh sĩ đến từ các Vệ Sở, đều có thể nói là nghe lời răm rắp, kỹ năng 【Thông Binh】 cũng được nâng cao.

【Kỹ năng: Thông Binh (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 355/2000】

Binh lính dưới tay hắn, khuyết điểm duy nhất chính là cảnh giới tu vi quá thấp, võ giả Luyện Tạng đã có chút không đủ dùng.

Bát Đại Doanh cung cấp thuốc bổ thông thường đầy đủ, nhưng cũng có hạn chế, nếu thể chất không đủ, uống nhiều sẽ không thể tiêu hóa hết độc tố còn sót lại, dẫn đến tổn hại căn cơ ngũ tạng lục phủ.

Mà thuốc bổ được luyện chế ra, độc tính còn sót lại bao nhiêu, thì cần phải khảo nghiệm công lực của y sư.

Nếu dùng tiêu chuẩn định lượng dễ hiểu để biểu đạt, người bình thường, giống như thuốc do Trường y quan bọn họ luyện chế ra, mười phần sẽ còn lại khoảng bốn phần độc tính.

Còn những cao thủ cảnh giới Thông Mạch như Giang y quan, dùng kinh lực chiết xuất ra thuốc, thì chỉ còn lại khoảng hai phần độc tính.

Đừng xem thường hai phần này, mỗi một phần độc tính giảm bớt, đều đại biểu cho việc các võ giả có thể uống nhiều thêm một chút thuốc bổ để tăng cao tu vi, tích lũy qua tháng ngày, có thể mang đến sự tăng lên rất lớn cho cảnh giới tổng thể của quân đội.

“Kinh lực luyện thuốc, cần phải đạt tới ngoại kinh.”

Trần Tam Thạch đến lúc đó thật sự phải nghiên cứu kỹ càng, nếu có thể giảm bớt độc tính xuống càng nhỏ, cũng là một cách gián tiếp nâng cao thực lực của thuốc hạ.

“Hắc! Tướng quân, nói cho người một tin tốt!” Bạch Đình Chi tâm trạng khá tốt tìm đến: “Con chó săn họ Doãn kia, sáng sớm ngày mai chuẩn bị đi rồi, cuối cùng cũng không còn chạy lằng xằng ở đây chướng mắt nữa.”

“Đi?” Trần Tam Thạch vội vàng hỏi: “Người xác định?”

“Xác định!” Bạch Đình Chi quả quyết nói: “Hắn mua rượu thịt trong doanh trại, đang mời những người có quan hệ tốt với hắn uống rượu, nghe nói tối nay còn đi thanh lâu, đám người ninh bộ hắn còn nói không dỡ để hắn đi.”

Trần Tam Thạch nhìn ra được, người này đối với Tào Phiền trung thành tận tâm, còn tưởng rằng sẽ luôn ở lại Lương Châu làm trợ thủ, bây giờ tại sao đột nhiên lại muốn đi?

Đoán chừng là lần trước Sa Văn Long bị điều đi, dẫn đến bọn hắn cảm thấy mình bại lộ, không dám nán lại nữa, sợ bị tra chẳng?

Họ Doãn kia, cam tâm bỏ đi như thế ư?

Trong bọn người Tào Phiền, kẻ hận hấn nhất chắc chắn là Doãn Hàn Văn, trước còn bị hấn bắn một mũi tên.

Hơn nữa...

Tên này cũng đâu phải kẻ nghèo rớt mồng tơi, bày tiệc chia tay ở doanh trại chắc chẳng phải để tiết kiệm, giống như chiêu cáo thị thiên hạ hấn sắp đi, muốn để cho ai nhìn đây?

Trần Tam Thạch không khỏi nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Dù không phải nhắm vào mình, cũng không thể buông tha cho đối phương!

Kiểm Khí Thuật còn thiếu chút nữa là nhập môn, trước ngày mai nhất định kịp, nhưng trước đó, còn phải chuẩn bị kỹ càng.

Vừa hay, bắt đầu từ xế chiều, đến lượt bọn họ nghỉ phép.

Trần Tam Thạch lặng lẽ rời đi, quay về Đốc Sư Phủ.

Sau khi dần dần quen thuộc, hấn không cần chờ thông báo nữa, mà tự do ra vào, dưới sự dẫn đường của một nha hoàn, đi thẳng đến chỗ ở của Vinh Diễm Thu.

“Sư đệ đến cũng không báo trước một tiếng.”

Vinh Diễm Thu khoác lớp lụa mỏng, tóc và má còn ướt đầm, rõ ràng vừa tắm xong.

Nàng dùng ngón tay điểm vào ngực sư đệ: “Nói đi, tìm tỷ tỷ có việc gì?”

Trần Tam Thạch lùi nửa bước, đưa món quà đã mua lên: “Đến thăm sư tỷ.”

“Hừ, giờ còn giả bộ đứng đắn, không phải trước đó nguoi và con tiểu tiện nhân kia làm sập giường sao.” Vinh Diễm Thu

khinh bỉ mặc quần áo, liếc hộp trang sức: “Bớt giở trò đi, nói mau, lại muốn sai khiến ta làm gì?”

“Quả nhiên không giấu được sư tử.” Trần Tam Thạch chấp tay: “Ta sắp nghỉ phép hai ngày, định lên núi săn bắn, xem có tìm được dị thú nào không, nhưng thật sự không yên tâm để gia quyến ở nhà một mình, nên có thể nhờ sư tử đến hàn xá ở hai hôm không?”

Nếu đôi phương đã muốn đi, hẳn ra khỏi thành giết người là ổn thoả nhất, có Thiên Tầm cũng không sợ không đuổi kịp.

Nhưng lại lo trong nhà không người, lúc nguy hiểm không kịp quay về.

“Người lo lắng vớ vẩn cái gì.” Vinh Diễm Thu cho rằng là chuyện của Tam sư huynh Nhiếp Viễn, nàng tự tin nói: “Người cứ yên tâm lên núi đi, sẽ không còn ai theo dõi người nữa, nhà người cũng không có ai dám đến.”

“Vẫn mong sư tử đích thân trông nom.” Trần Tam Thạch khẩn cầu.

“Được thôi.” Vinh Diễm Thu gật đầu nói: “Người đã nói vậy, sư tử còn có thể không đồng ý sao? Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, Ly muội muội nhà ta lại thường xuyên đến đó, vậy thì đi chơi hai ngày vậy.”

Chương 343: kiểm ảnh

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

“Nhưng nói trước, ngươi không được phép đến Hồng Tụ Lâu tìm mấy ả lăng lơ kia nữa đâu đấy.”

“Lần trước kêu ta giúp ngươi tìm ra kẻ bám đuôi, kết quả ngươi hay lắm, quay sang đi thanh lâu làm trò lố, tức chết ta.”

“Ta sẽ không đi nữa.” Trần Tam Thạch đáp.

“Vậy còn tạm được.” Vinh Diễm Thu không nhịn được mà đảo mắt: “Thật không biết rõ sư muội nhà ta sao lại bị ngươi mê hoặc tâm hồn, nếu như nam nhân của ta dám đi lăng nhăng, đã sớm bị treo lên tường thành rồi. Ngươi đoán xem Tôn sư tỷ của ngươi nói gì?”

“Người ta nói, ‘Sư tỷ người cũng đừng xen vào chuyện bao đồng nữa, tiểu sư đệ chắc chắn là có việc quan trọng phải làm’, nghe mà phát ớn.”

“Ngươi ngày nào cũng mua quà cho ta, sao không biết mua cho Tôn sư tỷ của ngươi chứ? Nàng lớn đến chừng này, chưa từng động tâm với ai, lúc này chắc ngay cả bản thân cũng không biết mình đã động lòng, ngươi chó phụ lòng người ta.”

“Ta biết rồi, lần sau nhất định sẽ chuẩn bị quà cảm ơn.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ một chút, thấy người ta ngày nào cũng chăm sóc Lan tỷ, không tặng chút gì cũng không ổn.

Hắn chấp tay nói: “Ta lên núi đây.”

“Đi đi đi.” Vinh Diễm Thu không kiên nhẫn phẩy tay: “Thê tử ngươi và cháu trai chưa ra đời của ta cứ giao cho ta, đảm bảo không thương tổn một cọng tóc gáy, ngươi đó, thật sự là cẩn thận quá mức.”

“Cáo từ!”

Trần Tam Thạch dặn dò xong, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống, không dám trì hoãn một khắc mà cười Bạch Hạc Mã thẳng tiến về phía La Thiên sơn mạch.

Kiểm Khí Thuật của hắn còn thiếu một chút mới có thể nhập môn, phải tranh thủ thời gian.

Tuy rằng có Cửu sư tử bảo vệ, có thể nói là vạn vô nhất thất, nhưng hắn cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác.

Đến sơn động luyện đan, Trần Tam Thạch khoanh chân ngồi xuống, tập trung toàn bộ sự chú ý, hấp thu Thanh Huyền chi khí trong Linh Sa.

Cho đến ngày hôm sau, bên ngoài sơn động trời đã sáng rõ, hắn đột nhiên mở mắt.

【Thuật pháp: Kiểm Khí Thuật (nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu quả: Linh khí ngưng kiểm, búng tay giết người】

Búng tay giết người!

Người luyện võ, sau khi đạt đến cảnh giới Huyền Tượng, bề mặt cơ thể có thể bao phủ một lớp cương khí hộ thể.

Nhưng Thông Mạch là không có. Kinh lực, tuyệt đối không đủ để chống đỡ pháp thuật!

Trần Tam Thạch càng tu luyện, liền càng có thể cảm nhận được uy lực của nó.

Hắn vận chuyển linh khí qua các kinh mạch trong cơ thể, dùng cách thức đặc biệt để tụ tập linh khí vào cánh tay phải và lòng bàn tay, cuối cùng tụ tập lại ở hư không phía trên đầu ngón tay, ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh nhỏ xíu, mờ ảo, không lớn hơn kim khâu là bao.

“Thành rồi!”

Hắn liền giải tán kiếm ảnh.

Hắn có thể cảm nhận được, ngay cả là Kim Cương Chi Thể của mình, một kiếm này cũng đủ xuyên thủng cơ thể. Không cần thử nghiệm thêm, hắn biết rõ, dù là pháp thuật cấp thấp nhất cũng đủ để giết chết một võ giả cảnh giới Thông Mạch.

Nhưng linh khí trong cơ thể thì có hạn.

Hắn ước tính rằng, sau một đòn toàn lực, Thanh Huyền chi khí trong cơ thể hắn sẽ gần như bị tiêu hao hết. Sau đó, hắn sẽ cần phải một lần nữa hấp thụ Linh Sa để ngưng tụ, không có khả năng dùng phung phí bừa bãi.

Sau khi đại công cáo thành, hắn nhìn lên trời, thấy thời gian cũng đã đến, liền lập tức hạ sơn, hội hợp cùng với Thiên Tâm ở chân núi.

.....

“Thế tử, cáo từ!”

Doãn Hàn Văn cúi người thật sâu chào, rồi ngồi lên một chiếc xe ngựa, được bảy tám tên tùy tùng hộ tống, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Khoảng nửa canh giờ sau, Doãn Hàn Văn lên tiếng: “Vệ lão, gần đủ rồi, bây giờ ngươi hãy quay lại, ắt núp đến khi trời tối, rồi ra tay giết người, nhớ không để lại một ai trong nhà! Mọi thứ chuẩn bị xong chưa?”

“Ồ đây.” Vệ Cống lấy ra một cây Kim Cương Xử: “Vu Thần Giáo sau khi giết người, đều dùng thứ này để lấy máu tim, nhưng... thiếu gia, hắc dù sao cũng là đệ tử của Tôn Độc Sư, người thật sự không lo sợ việc này sẽ dẫn đến hậu quả không thể vãn hồi sao?”

“Do dự liền sẽ thất bại!” Doãn Hàn Văn ngôn từ kịch liệt nói: “Vệ lão, thể chất của hắc còn tốt hơn cả ta, lại có sự chỉ dạy của Độc Sư. Nếu thể tử không chiếm lấy tài nguyên của hắc, sau này rất có khả năng hắc sẽ trở thành Võ Thánh, thậm chí còn cao hơn!”

“Vả lại, từ việc hắc cường sát Ôn Thu Thực, người có nghĩ sau này hắc sẽ bỏ qua cho ta không?”

“Nếu bây giờ không giết hắc, còn đợi khi nào nữa!”

“Huống chi, đây không chỉ là mối thù cá nhân, giết hắc đi, thể tử ở Bắc Cảnh sẽ không còn trở ngại nào nữa, sau này nắm quyền quân đội, cũng sẽ mang lại lợi ích lớn cho triều đình.”

“Ta hiểu rồi.” Vệ Cống thở dài: “Thiếu gia, nếu trước khi trời tối ta không trở lại, người đừng ngồi xe ngựa nữa, hãy dùng ngựa mà chạy khỏi đây nhanh nhất có thể.”

Chương 344: há hốc mồm

“Vệ lão, ý người là...” Doãn Hàn Văn lo lắng hỏi: “Giết một tên Luyện Tạng đại thành mà cũng có gì nguy hiểm sao?”

“Thiếu gia yên tâm, dù có rủi ro, cũng chỉ mình ta gánh vác, tuyệt đối không liên lụy đến thiếu gia và thế tử.”

Vệ Công không nói thêm lời nào, phi ngựa quay trở lại con đường cũ, bóng lưng mang theo vẻ quyết tuyệt.

Giết người dễ, ra khỏi thành khó!

Vạn nhất thật sự kinh động đến Thành Vệ Quân không có cách nào chạy thoát, lão tất nhiên sẽ hủy đi dung mạo tự vẫn mà chết.

Lão là người giang hồ.

Được ân huệ của nhà họ Doãn nhiều năm mới có ngày hôm nay, cái mạng già này, chết vì nhà họ Doãn, cũng coi như chết đúng chỗ.

“Vệ lão...”

Doãn Hàn Văn tiến mắt nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng dáng đối phương, mới yên tâm buông rèm xe ngựa xuống.

Vệ lão từ nhỏ đã nhìn hấn lớn lên, hai người tình cảm rất sâu đậm, thậm chí võ đạo của hấn cũng là do Vệ lão truyền thụ, coi như nửa sư phụ, nếu thật sự xảy ra chuyện, thật sự có chút không nỡ.

“Nhưng dù vậy, cũng đáng giá!” Doãn Hàn Văn hạ quyết tâm, nhắm mắt chờ đợi tin tốt.

Hắn mở miệng: “Trương lão đầu, kể chuyện nghe một chút.”

Xa phu lão Trương, cũng là người lớn lên cùng hắn, để đỡ hắn vui, còn đặc biệt học kể chuyện.

“Được rồi!” Lão Trương giọng sang sảng, mở đầu bằng một bài thơ định trường.

“Nói chuyện ca hát khuyên người ta... Thiện ác đến đâu đều có báo, nhân gian chính đạo là thương tang!”

“Hồi trước nói đến...”

Xe lắc lư suốt dọc đường, Doãn Hàn Văn bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, thế giới đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, ngay cả xe ngựa cũng dừng lại không nhúc nhích, bên tai chỉ còn lại tiếng chim hót “líu lo” hai bên quan đạo.

“Lão Trương, sao không kể tiếp nữa?”

Trầm mặc.

“Chúng ta đến đâu rồi? Vệ lão đã về chưa?”

Vẫn không có ai trả lời.

“Bản thiếu gia hỏi các người đó!”

“Thiếu gia, chạy mau ——”

Tiếng la hét khàn cả giọng vang lên như một tia sét giữa trời quang, đánh thẳng vào tim Doãn Hàn Văn. Hắn phản ứng nhanh như chớp, cầm lấy thanh kiếm Huyền Binh bên cạnh rồi nhảy khỏi xe ngựa.

Nhìn ra xa, giữa núi rừng hoang vu, khắp nơi đều là xác chết!

Tám hộ vệ của hắn đã lặng yên không một tiếng động tử vong, vị trí trái tim của mỗi người đều bị một mũi tên xuyên thấu.

Trương lão đầu vốn là cảnh giới Luyện Tạng, là người chết cuối cùng. Lão ngã xuống bên cạnh xe ngựa, dùng thân mình đỡ cho hắn mấy mũi tên, tiếng hét lớn kia cũng là do lão phát ra.

“Ai!”

Doãn Hàn Văn vừa kinh hãi vừa nắm chặt bảo kiếm trong tay.

“Vù!”

Âm thanh của lợi khí sắc bén xé toạc không khí vang lên bên tai, hắn vội vàng đỡ lấy, nhưng dưới lực va chạm khủng khiếp, hắn bị đánh bật ra xa, thanh kiếm trong tay cũng rơi xuống.

Không phải là đối thủ!

“Là người!”

Trong khoảnh khắc ngã xuống, Doãn Hàn Văn cuối cùng cũng nhìn rõ người đến.

Cầm trường thương, sau lưng đeo cung, còn có thể là ai khác!

“Người... người đã Hóa Kinh?!”

Doãn Hàn Văn há hốc mồm, trong lúc nhất thời thậm chí quên cả sợ hãi.

Thế tử điện hạ không tiếc dùng thọ nguyên để tăng cường tu vi, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Hóa Kinh, tên tiểu tử này, làm thế nào mà làm được, dù là Dị Hình Huyền Thể, cũng không thể nào!

Trần Tam Thạch không nói nửa câu nói nhảm, đang định lấy mạng Doãn Hàn Văn, một tảng đá lớn bị người ta ném tới.

“Ầm!”

Một thương đánh ra, tảng đá lớn bị đánh nát vụn.

Một bóng đen vụt qua, cứu đi Doãn Hàn Văn.

“Vệ lão? Sao ngươi lại quay về!”

Doãn Hàn Văn mừng rỡ như điên.

“Tên tiểu tử này biết chúng ta muốn giết hắn, đã mời Vinh Diễm Thu đến nhà trước rồi.” Vệ Cống trầm giọng nói: “Lão phu còn đang thắc mắc sao không thấy hắn đâu, không ngờ hắn lại dám đuổi tới đây chủ động xuất kích, thật là mưu trí, thật là có胆 lượng, nhưng, ngươi cũng quá coi thường lão phu rồi!”

“Trần Tam Thạch, trên trời có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!” Doãn Hàn Văn cười gằn: “Trong thành ta còn có chút kiêng dè, nhưng ở đây, ngươi chỉ có chết không chôn thây, Vệ lão, giết hắn! Vệ lão? Vệ...”

Chỉ thấy một tia sáng bạc lóe lên.

Doãn Hàn Văn thậm chí còn không kịp nhìn rõ đó là thứ gì, Vệ Cống đã đạt cảnh giới Thông Mạch tiểu thành, liền ngã thẳng xuống đất, chỉ có một chấm đỏ xuất hiện giữa hai lông mày, máu tuôn ra từ đó như mạng nhện, chảy khắp mặt.

Hóa Kinh...

Hóa Kinh làm sao có thể giết được Thông Mạch!

Biểu cảm của Doãn Hàn Văn, như thể vừa nhìn thấy quỷ vậy.

Cái này thì cũng thôi đi.

Từ đầu đến cuối, Trần Tam Thạch căn bản không có động
đậy, hấn chỉ là, chỉ là ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái!

Sau đó, Vệ lão đã chết!

Làm sao có thể?

Tiên pháp!

Tiên pháp!!!

Doãn Hàn Văn bừng tỉnh đại ngộ.

Thiên hạ đều đồn rằng, Tôn Tượng Tông có tiên pháp trong
tay.

Bây giờ xem ra, là sự thật!

Chương 345: không có đất dụng võ

Hơn nữa, đã truyền cho Trần Tam Thạch!

Làm sao có thể!

Hắn mới nhập môn được mấy ngày?!

Doãn Hàn Văn không còn chút ý nghĩ phản kháng nào, cuống cuống muốn chạy trốn.

Trần Tam Thạch rút Trần Nhạc Kiếm đuổi theo, một kiếm đâm chết Doãn Hàn Văn, kết thúc trận chiến này, hay nói đúng hơn là một cuộc tàn sát!

Pháp thuật mà sư phụ truyền cho hắn, quả thật có chút đáng sợ.

Ngay cả bản thân hắn cũng bị chấn động.

Chẳng trách Ngưng Hương cô nương chỉ mới ở cảnh giới Luyện Tạng, lại nói rằng nàng có thể dễ dàng giết chết Thông Mạch, thì ra là thủ đoạn như vậy!

Tu tiên và tập võ.

Căn bản không thể so sánh!

Hơn nữa, đây chỉ là pháp thuật cấp thấp nhất, chỉ cần có linh khí và linh căn, thì dù chưa chính thức bước vào tiên đồ cũng có thể tu luyện được.

Chỉ là không biết, cương khí hộ thể của cảnh giới Huyền Tượng về sau, có thể chống đỡ được một đòn này hay không.

“Trước tiên xử lý hiện trường đã.”

Trần Tam Thạch rút từng mũi tên trên người từng cổ thi thể, sau đó nhặt Kim Cương Xử trên mặt đất, đâm vào vết thương trước ngực của bọn hắn.

Vết thương do Kim Cương Xử gây ra rất lớn, một xử xuống, căn bản không nhìn ra vết thương ban đầu là gì.

Ban đầu hắn còn cần phải rút từng thi thể một, có Kim Cương Xử thì đỡ mất công hơn nhiều.

Chỉ có người đánh xe kể chuyện kia, trên người có quá nhiều vết thương do tên bắn, cuối cùng vẫn phải ném bỏ.

Vết thương ở giữa trán của Vệ Công cũng bị chém nát.

Làm xong tất cả, Trần Tam Thạch mới xách trường thương, nhanh chóng trở về La Thiên sơn mạch.

Không lâu sau, sẽ có người qua đường phát hiện thi thể, sau đó giao cho quân đồn trú Lương Châu xử lý.

Trần Tam Thạch cũng không lo lắng sẽ liên lụy đến mình.

Dù sao rất nhiều người còn không biết hắn đã đột phá Hóa Kinh, cho dù biết, Hóa Kinh giết Thông Mạch cũng là chuyện hoang đường, căn bản không có ai đoán được là hắn.

Còn về pháp thuật...

Càng không có ai có thể liên tưởng đến.

Bởi vì thứ này, dường như ngay cả sư phụ cũng không biết, vẫn luôn giấu trên người Phòng sư huynh chưa lấy ra bao giờ.

“Vất kiệt rồi!”

Trần Tam Thạch cảm nhận kinh mạch trong cơ thể trống rỗng, giống như tiền dành dụm đã lâu tiêu hết trong một lần, Linh Sa còn lại, nhiều nhất cũng chỉ đủ tích lũy thêm một lần nữa.

Trên đời không có linh khí cung cấp cho tu luyện, thật là “anh hùng” không có đất dụng võ.

Hương hỏa có lẽ có thể thay thế linh khí ở một mức độ nhất định, nhưng không có cách nào lấy được, muốn lấy hương hỏa từ tay những người cung phụng trong chùa, thì nhất định phải có cái lư hương kia mới được.

Trở về hang động.

Trần Tam Thạch bắt đầu bế quan tu luyện.

Nếu Hậu công công nói là thật, bọn họ có thể sẽ sớm xuất chinh, vì vậy có thể tăng thêm một chút tu vi là một chút, ngoài ra còn phải mang đủ dược cao linh lúa và bảo dược, đề phòng trên đường không có đề dùng, giữa Lương Châu và Minh Châu, còn có một đoạn đường khá xa.

Thiên Thư binh pháp...

Nghe có vẻ rất hoang đường.

Nhưng bản thân Trần Tam Thạch vừa mới sử dụng pháp thuật, nên cũng không cảm thấy quá khó tin.

Bất tri bất giác, một ngày lại trôi qua.

Trời sáng, hắn không tiếp tục tu luyện mà đồn củi, chuẩn bị luyện chế dược cao linh lúa.

Dưới ngọn lửa đỏ rực, lô đỉnh huyền thiết dần biến dạng.

Chẳng mấy chốc, đáy lò đã xuất hiện một mảng đen sì, không rõ là vật gì.

Trần Tam Thạch cẩn thận thu thập nó, còn thử xem có thể vo tròn để ăn cho tiện không, nhưng độ đặc lại không đủ, đành phải bỏ cuộc, thành thật bỏ vào trong bình sứ.

Dọn dẹp xong, hắn mang theo cung tên rời khỏi sơn động, bước vào rừng sâu vô biên vô tận .

Tôi nay phải về nhà, ít nhất cũng phải khiêng hai con thú săn được trở về mới được.

Có dị thú thì càng tốt.

Cây Thiết Thai Cung mà Lữ Tịch tặng hần vẫn còn thiếu một sợi dây cung, phải thử xem có thể tìm được dị thú nào thích hợp làm vật liệu không, còn việc vận kinh vào cung tên, hần cũng vẫn đang lật sách tìm hiểu.

Ngũ giác của Trần Tam Thạch vẫn như cũ siêu quần, nhưng nhờ có 【Quan Khí Thuật】 , việc tìm kiếm con mồi không còn phiền phức như trước nữa, chỉ cần ở trong phạm vi quan sát, hầu như không có sinh vật nào có thể thoát khỏi mắt hần.

Mới đi được vài bước, hần đã gặp một con Độc Thú tỏa ra khí tức đen kịt.

Sát khí!

Ngưng Hương cô nương từng nói, loại Huyền Khí đen tuyền này chính là sát khí.

Những phi cầm tẩu thú này chính là do bị ảnh hưởng của sát khí mới biến thành Độc Thú.

Vu Thần Giáo, sát khí...

Thật khó mà không liên tưởng đến nhau.

Nơi sâu nhất của La Thiên sơn mạch, nhất định có tiên tích!

“Với thực lực hiện tại, ta có thể đi được bao xa?”

Trần Tam Thạch đột nhiên nảy ra ý nghĩ, săn giết Độc Thú vốn cũng là một cách tu luyện, có thể nâng cao độ thuần thực của thương pháp, chỉ cần đảm bảo an toàn cho bản thân thì hoàn toàn có thể xem như một loại thí luyện.

Chương 346: Hung Tranh

Huống chi hấn còn có 【Quan Khí Thuật】 , gặp phải Độc Thú không thích hợp có thể lập tức rút lui.

Người của Tầm Tiên Lâu nói, võ giả cảnh giới cao có cơ hội đi đến nơi sâu nhất.

Hấn làm sao chẳng muốn xem thử bên trong có gì?

Đã phải đi sẵn rồi, chi bằng cứ đi sâu vào xem sao, nghĩ vậy, Trần Tam Thạch bỏ qua con mối trước mắt, tiếp tục đi về phía sâu trong rừng.

Nếu chia La Thiên sơn mạch thành từng tầng, ước chừng có mười bốn tầng, hiện tại hấn đang ở tầng thứ tư, còn nơi sát khí bộc phát trước đây thì ở tầng cuối cùng.

Vận chuyển khí huyết, thân ảnh hấn như quỷ mị lướt qua trong rừng.

Càng đi sâu, càng gặp phải nhiều Độc Thú.

Sói, hổ, báo, tằm thú quý hiếm, muôn hình vạn trạng.

Trần Tam Thạch vừa đi vừa giết, máu nhuộm đỏ cả người, bất tri bất giác đã tới Bát Trọng Sơn, thấy một luồng sát khí u nồng đậm đen nhánh hơn cả trước kia ẩn hiện trong rừng cây phía trước.

Hấn thi triển thủ đoạn “liễm tức ẩn thân”, chậm rãi tiếp cận.

Đó là một con kỳ thú kỳ quái!

Nhìn bề ngoài, nó giống một con báo toàn thân đỏ rực, nhưng dài tới hơn một trượng, phía sau còn có năm cái đuôi,

trên đỉnh đầu mọc một cái sừng, hai mắt đỏ ngầu, đang dùng hàm răng nhỏ sắc nhọn xé xác một con hổ dữ, cả khuôn mặt thú đầy máu, râu còn dính thứ gì đó nhớt nháp không rõ là gì, trông vô cùng dữ tợn.

Con thú này tên là, Hung Tranh!

Trần Tam Thạch từng thấy ghi chép về nó trong “Sơn Hà Du Ký”, loại hình dung “mặt mũi dữ tợn” chính là từ nó mà ra.

Còn có câu kết với nhau làm việc xấu, cũng là hai loài thú.

Tranh vốn nên là dị thú.

Nhưng lúc này, hẳn có thể thấy rõ khí đen chảy trong cơ thể nó, rõ ràng cũng đã thành Độc Thú.

Trên đường đi, không ít dị thú bị sát khí ô nhiễm biến thành Độc Thú, đúng là lãng phí tài nguyên.

Dù sao có vài loại dị thú ăn vào còn tốt hơn cả bảo dược, may mà Độc Thú tuy không ăn được, nhưng một số bộ phận trên cơ thể vẫn có thể dùng làm vũ khí, giáp trụ.

“Hung Tranh này...”

Trần Tam Thạch nhìn sát khí dày đặc trong cơ thể nó, nhất thời không chắc mình có giết được nó hay không.

“Thử trước đã!”

“Không được thì chạy, thật sự chạy không thoát...”

Hắn còn có Tiên Bảo Dị Hỏa.

Trong rừng sâu núi thẳm, không cần lo lắng có người phát hiện.

Nghĩ là làm.

Trần Tam Thạch giương cung như trăng tròn, một mũi tên ba cạnh xuyên giáp mang theo tiếng xé gió bắn ra.

Đôi tai nhọn của Hung Tranh khẽ động, vậy mà chỉ dựa vào tiếng gió đã phản ứng lại, xoay người vung một trảo, móng vuốt sắc bén trực tiếp cắt mũi tên thành mấy đoạn!

“Ầm—”

Nó phát ra tiếng gầm kỳ quái như đá tảng va chạm, bốn chân hơi cong lại, sau đó thân hình to lớn vậy mà cũng hóa thành một mũi tên, lao tới với tốc độ mắt thường khó mà bắt kịp.

Một bước nhảy vọt này, xa đến trăm bước!

“Vút!”

Dù Trần Tam Thạch giữ khoảng cách ba trăm bước, vẫn bị con thú dữ này áp sát trong nháy mắt. Hắn lập tức thu cung đôi thương, Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương như một con giao long xuất hải đâm thẳng tới.

Hung Tranh dựa vào sự nhanh nhẹn của mình né tránh đòn tấn công này, sau đó móng vuốt sắc nhọn bỏ xuống.

Trần Tam Thạch tự nhiên là thay đổi đầu thương, va chạm với móng vuốt, phát ra âm thanh kim loại va chạm. Dưới sức mạnh khủng khiếp, hắn buộc phải mở trạng thái Bạo Huyết kết hợp sử dụng kinh lực, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Con thú dữ này có thực lực Hóa Kinh đại thành, thậm chí là viên mãn!

Hơn nữa còn có chút linh trí, sẽ không cứng rắn nhào tới, biết né tránh và đỡ đòn, không khác gì một võ giả, thân thể còn mạnh hơn võ giả rất nhiều.

Trần Tam Thạch vốn chỉ là thử nghiệm, phát hiện có độ khó, tự nhiên không dám chủ quan, sau một đòn liền lập tức lùi lại. Tốc độ của Hung Tranh tuy nhanh, nhưng dù sao thể hình lớn, trong rừng rậm bị hạn chế.

Nó vừa phần nộ đuôi theo, vừa liên tiếp đung đỏ mấy cây đại thụ, khiến chim chóc hoảng loạn bay tứ tán, thú rừng chạy tứ phía.

Trần Tam Thạch không quay đầu lại, vừa di chuyển quanh co vừa lấy ra mũi tên được bôi tiên bảo đã chuẩn bị sẵn. Nhưng khi hắn đi được một đoạn thì phía sau dần im ắng.

Hung Tranh không đuổi theo nữa, có lẽ đã rời khỏi lãnh địa của nó.

“Thôi vậy.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ một chút, vẫn không quay lại truy sát. Nếu dùng dị hỏa thiêu đốt, sẽ chỉ còn lại một đồng tro tàn, chẳng được gì.

Hắn thấy Hung Tranh tốc độ cực nhanh, năng lực nhảy cũng đặc biệt kinh người, nếu giết được nó và lấy gân thú, có lẽ có thể dùng trên Thiết Thai Cung, cũng là tài nguyên quý hiếm khó tìm.

Bát Trọng Sơn!

Lần đầu tiên Trần Tam Thạch thử, đã đi đến Bát Trọng Sơn. Đối với hắn, muốn đi sâu hơn nữa, cần phải có cảnh giới Hóa Kinh tiểu thành.

Chương 347: Xuống núi

【Liễm tức ẩn thân】 không phải ẩn thân thuật, đặc biệt là dưới ảnh hưởng của sát khí, ai biết Độc Thú có năng lực đặc biệt gì không, vạn nhất xảy ra bất trắc, cần phải đảm bảo toàn thân trở ra mới được.

Hắn không mạo hiểm nữa, quay trở lại đường cũ, đồng thời tìm kiếm con mồi.

Khi trở lại gần Lục Trọng Sơn, Trần Tam Thạch phát hiện một luồng khí màu lam nhạt trong bụi cây.

Dị thú!

Là dị thú chưa bị ô nhiễm.

Hắn cẩn thận tiếp cận, phát hiện ra đó là một con “Nhĩ Thử” rất đáng yêu. Tên gọi là “thử” (thử là chuột), nhưng thể hình rất lớn, bộ lông giống chuột, đầu giống thỏ, thân giống nai, tiếng kêu giống chó, có chút đáng yêu.

Trần Tam Thạch một mũi tên bắn thủng đầu nó, thuận lợi thu về.

Không phải tất cả dị thú đều có sức chiến đấu mạnh mẽ, Nhĩ Thử chính là như vậy, vô hại với người và vật, nhưng không chỉ có thể giải trăm độc, còn là đồ vật đại bổ. Một con như vậy, tương đương với nhiều bảo dược.

Như vậy, hắn có dược cao linh lúa, bảo dược, dị thú ba thứ cộng lại, trong thời gian tới, tu vi còn có thể đột phi mãnh tiến!

Khí màu lam nhạt...

Hắn có chút tò mò, khí trong cơ thể dị thú, không phải linh khí cũng không phải sát khí, rốt cuộc bắt nguồn từ đâu, có cơ hội sẽ hỏi người của Tầm Tiên Lâu, bọn họ chắc chắn sẽ biết.

“Còn có thứ khác?”

Trần Tam Thạch vác con Nhĩ Thử lên vai, vốn đã chuẩn bị rời đi, kết quả lại chú ý tới trong đám cỏ dại rậm rạp, còn mọc một đóa hoa khác lạ.

“Tử Hàn Hoa!”

Là một loại dị thảo.

Tựa như là dị thú khác biệt với tảo thú phổ thông, dị thảo là loại khác biệt trong các loại thảo dược, nguyên liệu của bảo dược đều là dị thảo, vô cùng quý giá, ví như Tử Hàn Hoa trước mắt, trước khi nở hoa không khác gì cỏ dại, hai mươi năm mới nở một lần, thời gian nở hoa chỉ có một ngày ngắn ngủi, nếu không phải may mắn thì cũng tìm không thấy, chỉ tiếc không thể dùng để tăng tiến tu vi, thuộc về loại thuốc đặc hiệu trị liệu ngoại thương, nếu không có vết thương thì dùng cũng có thể dưỡng da làm đẹp, nghe nói còn có thể làm chậm quá trình lão hóa.

Đối với Trần Tam Thạch mà nói không có tác dụng gì, nhưng của trời cho sao có thể không lấy, thuận tay hái xuống cất đi.

Sâu trong La Thiên sơn mạch, thật sự là nhiều bảo vật!

Đợi lần sau hắn quay lại, giết chết Độc Thú lấy gân thú, là có thể chế tạo ra cây cung trăm thạch hoàn chỉnh.

Nhưng chỉ dựa vào lực kéo mạnh thì không được, lực sát thương đối với võ giả Hóa Kinh đại thành trở lên vẫn chưa đủ, võ giả cảnh giới cao nào mà không có sức mạnh mấy vạn cân, mười vạn cân trở lên?

Chỉ cần có thể phản ứng kịp, là có thể dễ dàng đỡ được.

Ngay cả con súc sinh vừa rồi cũng có thể đỡ được, huống chi là võ giả.

Đây cũng là lý do tại sao rất ít người si mê cung tiễn, sau khi cảnh giới tăng lên, tác dụng thực sự không lớn.

Nếu có thiên tài địa bảo nào có thể tích trữ kinh lực thì tốt rồi, như vậy mỗi mũi tên bắn ra, đều tương đương với một lần công kích mang theo kinh lực, kinh lực càng mạnh, thì càng khó ngăn cản.

Xem ra vẫn phải tiếp tục lật sách tra cứu tư liệu.

“Xuống núi!”

Trần Tam Thạch ở trên đường trở về, lại gặp không ít Độc Thú vô dụng, đều giết sạch không chừa một con, sự chăm chỉ tu luyện trong khoảng thời gian này, khiến cho độ thuần thực công pháp Hóa Kinh của hắn cũng có không ít tiến bộ.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (nhập môn)】

【Tiến độ: 65/500】

Kỹ thuật bắn tên cũng có sự tiến bộ rõ rệt.

【Kỹ nghệ: Bắn tên (đại thành)】

【Tiến độ: (750/2000)】

Đợi đến khi hắn rời khỏi La Thiên sơn mạch, đã là sáng sớm ngày hôm sau, ở trong núi hắn đã ở lại trọn vẹn ba ngày ba đêm.

“Thiên Tâm!”

Trần Tam Thạch đứng dưới chân núi gọi to, Bạch Hạc Mã nhanh chóng xuất hiện.

Hắn vừa cõng Nhĩ Thử vào thành, liền nhìn thấy khắp nơi đều dán cáo thị truy nã. Vu Thần Giáo mấy ngày nay lại ra tay, giết chết hơn năm mươi đệ tử tông môn, việc của Doãn Hàn Văn càng là làm náo động khắp nơi.

Doãn Hàn Văn dù có không chịu nổi thế nào, dù sao cũng là Tiên Thiên Võ Thánh Chi Thể, hơn nữa cha hắn ở trong triều địa vị cao, là Lại Bộ Thượng Thư, nhị phẩm đại quan lại thêm thành viên Nội Các, tuyệt đối là trọng án.

“Hàn Văn...” Tào Phiền nhìn thi thể trắng bệch, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt qua, giúp hắn nhắm mắt lại, trầm giọng hỏi: “Ai làm?”

“Bẩm thể tử điện hạ.” Khám nghiệm tử thi cung kính nói: “Tim của bọn họ đều bị đánh nát, từ vết thương xem là Kim Cương Xử, cũng chính là binh khí Vu Thần Giáo ưa thích dùng để lấy máu tim người, hẳn là không sai.”

“Vu Thần Giáo...” Tào Phiền nắm chặt tay: “Sa Tướng Quân, ngươi thấy thế nào? Có phải là người khác giết không?”

Chương 348: Hộ Thân Phù

“Hắn là Vu Thần Giáo, không sai được.” Sa Văn Long cau mày: “Nhìn từ trên thi thể, Vệ Cống và Doãn công tử đều chết không có chút sức phản kháng nào, trong Lương Châu Thành có thực lực này, cũng chỉ có giáo đồ Vu Thần Giáo tiềm phục.”

Tào Phiền trầm mặc không nói.

Hắn từng hoài nghi là người khác.

Ví dụ như Trần Tam Thạch, đối phương có động cơ, nhưng không có thực lực.

Luyện Tạng đại thành, làm sao có thể giết chết Thông Mạch, hơn nữa còn không có chút sức phản kháng nào.

Từ tình huống trước mắt xem ra, ra tay ít nhất cũng là cảnh giới Huyền Tượng, cũng chỉ có cảnh giới Huyền Tượng, mới có thể dễ dàng đánh chết cao thủ Thông Mạch.

“Hàn Văn, ta sẽ báo thù thay ngươi.”

Tào Phiền ánh mắt thâm trầm.

“Thế tử điện hạ, cái chết của Doãn công tử, tại hạ cũng rất đau lòng.”

Gia tộc Sa của Văn Long đời đời nhận ân huệ của Doãn gia, dù không có giao tình riêng, cũng thuộc cùng một chiến tuyến, xảy ra chuyện này ít nhiều cũng cảm thấy phẫn nộ.

Hắn dừng một chút: “Nhưng tạm thời không phải lúc bi thương, mấy ngày nữa, chúng ta sẽ xuất chinh, đi Minh Châu

tiêu diệt phản quân. Lần này, một mặt là lập công, quan trọng hơn, là có thể lập uy trong quân.”

“Sa Tướng Quân yên tâm, ta sẽ không vì chuyện ngoài ý muốn mà dao động tâm cảnh của mình.” Tào Phiền nói: “Lần xuất chinh này, còn mong Sa Tướng Quân ra sức giúp đỡ.”

“Thế tử yên tâm.” Sa Văn Long bình tĩnh nói: “Sau khi vào Minh Châu, ta phụ trách trấn giữ, sau đó tìm cơ hội giao Thiên Lang Doanh cho thế tử chỉ huy bố cục, công lao đều là của thế tử.”

Ra trận lập công, không nhất định phải chém giết quân địch.

Chỉ huy chiến lược, ngược lại càng quan trọng hơn.

Chém giết quân địch chỉ là quá trình, đánh thắng trận mới là mục đích cuối cùng.

“Đa tạ Sa Tướng Quân!”

“Thế tử khách sáo với ta làm gì.”

.....

Trần Tam Thạch người đầy máu, khiêng con Nhĩ Thử về đến nhà.

“Dã thú thật đáng yêu, đây là cái gì vậy lão gia.”

Ti Cầm cảm thấy đáng thương.

“Nhĩ Thử.” Trần Tam Thạch ném con vật vào phòng bếp: “Lột da, sau đó móc tim ra nấu chín để ta ăn tối, phần thịt còn lại cũng nấu luôn.”

“Vâng lão gia.”

Ti Cầm cầm dao phay bắt đầu làm việc.

“Ta đã nói sao có tiếng động lớn thế, thì ra tiểu sư đệ đã về.”

Vinh Diễm Thu nghe tiếng bước tới.

“Cửu sư tỷ! Đa tạ sư tỷ thời gian qua chăm sóc gia quyến.”
Hắn vừa nói, vừa lấy Tử Hàn Hoa từ trong ngực ra: “Hoa này...”

“Này~” Vinh Diễm Thu trừng mắt nhìn hắn, ra hiệu bằng ánh mắt: “Ngươi định đưa cho ai?”

Hắn hiểu ra: “Ta biết rồi.”

Tử Hàn Hoa tính hàn, không thể dùng cho phụ nữ có thai, dễ dẫn đến sảy thai.

Hắn đến tìm Tôn Ly đang luyện đao ở nội viện: “Tôn sư tỷ, tặng ngươi một món lễ vật.”

“Ừm?” Tôn Ly dừng động tác trong tay.

“Tử Hàn Hoa, giã nát rồi thêm nước, đắp trực tiếp lên da, có thể dưỡng nhan, chống lão hóa.” Trần Tam Thạch nói: “Bắt đầu từ Vân Châu, sư tỷ một đường đều chăm sóc Lan tỷ nhi, ta cũng vẫn chưa bày tỏ lòng biết ơn nào.”

“Ồ.” Tôn Ly nhận lấy hoa, đưa lên mũi ngửi nhẹ, nhàn nhạt nói: “Cũng thơm đấy.”

“Sư tỷ thích là tốt rồi.”

Trần Tam Thạch không có thời gian trò chuyện thêm, phân phó Ti Cầm đi mời đầu bếp Tiên Hạc Lâu đến chiêu đãi hai vị sư tỷ tử tế, rồi ăn tim Nhĩ Thử, tiếp tục tu luyện, không dám dừng lại một khắc.

Sáng sớm hôm sau.

Cổng lớn phủ đệ nhẹ nhàng gõ vang.

Trần Tam Thạch vừa định đi “làm”, liền tự mình ra mở cửa, thấy một gương mặt quen thuộc.

Khâu Minh Tử!

Đối phương đích thân đến.

“Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn.” Khâu Minh Tử tay cầm phát trần, cười nói: “Thí chủ, đã lâu không gặp.”

“Chân Nhân đã lâu không gặp.” Trần Tam Thạch lòng dạ biết rõ: “Không biết Chân Nhân đích thân đến thăm, có việc gì cần làm?”

“Bần đạo gần đây nhiều lần phái người đến cửa mời, thí chủ cũng đều không đến tham gia đại hội giảng đạo, hẳn là quân vụ bận rộn, bần đạo không phải cố ý đến quấy rầy, chỉ là muốn dâng tặng một món lễ vật.”

Khâu Minh Tử từ trong tay áo rộng lấy ra một túi thơm: “Thí chủ lần trước quyên góp hương hỏa, bần đạo còn chưa có cơ hội đáp lễ. Nghe nói quý phu nhân đang mang thai, bần đạo liền tự tay làm một đạo Hộ Thân Phù, có thể dưỡng thần an thai, còn xin thí chủ vui lòng nhận cho.”

“Được.” Trần Tam Thạch nhận lấy túi thơm.

“Ngoài ra, sư đệ của bần đạo, đương kim quan chủ Từ Vân Quan vân du trở về có nhiều cảm ngộ, chuẩn bị truyền đạo giải hoặc cho mọi người, hy vọng Trần thí chủ có thể đến, sẽ có ích cho người. Đương nhiên, đi hay không vẫn là tùy thí chủ, bần đạo chỉ là báo cho biết.”

Nói xong, Khâu Minh Tử chấp tay chào theo lễ đạo gia, cáo từ ra về.

【Hộ Thân Phù: Thanh Thần Thảo, Lan U Tử...】

【?:??】

Hương liệu và dược liệu trong Hộ Thân Phù này quả thật có tác dụng dưỡng thần an thai, nhưng bên trong cũng giống như Dưỡng Thần Thang, nhúng vào thêm thứ khác!

Chương 349: Bàn chuyện

Trần Tam Thạch trong lòng nổi giận đùng đùng.

Hắn không đi tham gia cái đại hội giảng đạo chó má gì đó, thế mà đem chủ ý đánh tới trong nhà, hơn nữa còn muốn hại Lan tỷ nhi đang mang thai, lẽ nào lại như vậy.

“Phùng ——”

Trần Tam Thạch ném túi thơm vào đồng lửa trong bếp, thiêu rụi hoàn toàn.

Hắn biết, Hộ Thân Phù rất có thể là một phép thử, muốn xem hắn có nhận ra điều bất thường hay không, dù vậy cũng không thể giữ lại, quý mới biết thứ đó để lại sẽ gây ra hậu quả khôn lường gì.

Từ Vân Quan!

Trần Tam Thạch phải nghĩ cách dò xét lai lịch của đạo quan này.

Đôi khi, đánh rắn động cỏ không phải là chuyện xấu, mà là một loại kế sách.

Đặc biệt là trong tình huống đối phương đã để mắt đến hắn.

Nếu không, lần xuất chinh Minh Châu sắp tới, một lần đi có thể là nửa năm, làm sao yên tâm về vợ con?

Thu lại muôn vàn suy nghĩ.

Trần Tam Thạch về phòng, được Ti Cẩm hầu hạ mặc giáp trụ, rồi cưỡi Bạch Hạc Mã đến quân doanh báo danh.

Vừa đến nơi, hắn đã nhận được thông tri.

Ba ngày sau, đại quân xuất chinh, bao vây tiêu diệt phản tặc Xích Mi Quân ở Minh Châu.

Lần xuất chinh này, Lương Châu tổng cộng sẽ phái bốn vạn quân.

Theo thứ tự là, Dự Bị Doanh, Thiên Lang Doanh, và hai vạn tinh nhuệ Vệ Sở Binh của Lương Châu, bởi vì tướng quân Thiên Lang Doanh và tướng quân Dự Bị Doanh đều mới nhậm chức không lâu, nên lần xuất chinh này, do Triệu Tổng Binh làm chủ soái.

Lữ Tịch và những người khác thì cần trấn thủ Lương Châu, sẵn sàng ứng phó với Man tộc xâm phạm.

“Tập hợp!”

Tiếng tù và vang lên.

Trên diễn võ trường.

Phó Tướng Dự Bị Doanh, thực tế hiện tại là tướng lĩnh chủ tướng bắt đầu động viên trước khi ra trận.

Người này tên là Viên Đại, được điều từ U Châu đến, cảnh giới Huyền Tượng sơ kỳ, tay cầm một cây Trượng Bát Xà Mâu, nhưng vóc người trông tương đối nhỏ nhẽ, dáng vóc cao lớn nhưng cũng không quá mức.

Nhiệm vụ của Dự Bị Doanh bọn họ, chủ yếu là hỗ trợ, nhiệm vụ chủ công do Thiên Lang Doanh đảm nhận.

Sau khi nói chuyện xong.

Có người chuyên môn phát bạc, quần áo và lương thực, thậm chí cả phần thuốc bổ thêm cho mỗi binh sĩ, và dặn dò mọi người từ biệt gia quyến trước.

“Hứa Văn Tài, Vương Lực, Từ Bân, Phùng Dung... Mấy người các ngươi, theo ta vào đây.”

Trần Tam Thạch điểm danh, rồi tiến vào doanh trướng.

Hắn thân là Thiên Tổng, tự nhiên cũng có doanh trướng riêng, chỉ là không lớn lắm.

Bên trong doanh trướng, bàn đồ, sa bàn đều đầy đủ cả, đều là do lão thư sinh chuẩn bị trước.

“Nói chuyện đi, có ý kiến gì?”

Trần Tam Thạch gọi vào đều là những người có chút đầu óc dưới trướng.

Sau khi nghe Hậu công công nói, hắn lúc rảnh rỗi sẽ nghiên cứu bản đồ, phát hiện ra tình hình Minh Châu có điểm kỳ lạ.

Đại chiến lược không tới lượt hắn chỉ huy, nhưng dù sao cũng phải nắm rõ trong lòng, thật sự có tình huống gì, cũng có thể đi tìm Triệu Tổng Binh nói rõ.

“Đại nhân, kẻ hèn này khi tới Lương Châu, đã từng cùng với Phòng tiên sinh trò chuyện về tình hình Minh Châu, vì vậy, thật sự có vài phần hiểu biết, trước tiên nói về bố trí binh lực cụ thể.”

Hứa Văn Tài cảm quát lông, chỉ trên sa bàn, thao thao bất tuyệt: “Minh Châu, nằm sau Nhạn Châu, cực tây của Đại Thịnh triều, triều đình có tám vạn binh mã, quân phản loạn thì là hai vạn.”

“Tổng binh Đồng An, ở biên giới phía tây Minh Châu, đối đầu với mười mấy vạn đại quân Tây Tề Quốc.”

“Còn Xích Mi Quân, thì ở gần Mi Sơn phía nam Nhạn Châu, thừa dịp ngoại địch áp sát biên giới, binh lực nội địa trống rỗng mà khởi binh tạo phản, đến cuối tháng trước, đã chiếm cứ sáu toà thành trì, binh lực càng là mở rộng đến ba vạn người.”

“Hiện nay bị chặn ở vùng Kim Tuyên Phủ, coi như tạm thời ổn định cục diện.”

“Đồng An Đồng Tổng Binh nhiều nhất chỉ có thể điều ba vạn binh mã đến vây quét phản loạn, binh lực không đủ, cho nên Binh Bộ phê chuẩn điều bốn vạn binh mã đến chi viện, nhằm thu phục toàn bộ đất đã mất, giết chết tên phản nghịch Lương Kỷ Niên làm mục đích cuối cùng.”

Tình hình cơ bản được Hứa Văn Tài tổng kết xong.

Sau khi đến Lương Châu, Phòng Thanh Vân đã giúp hắn không ít.

Hiện giờ tầm nhìn của Hứa Văn Tài đã trở nên rộng mở hơn, đối với binh mã thiên hạ cũng hiểu rõ hơn nhiều.

Trần Tam Thạch đứng trước sa bàn, ánh mắt sâu thẳm: “Lão Hứa, đừng giấu nữa, ta biết ngươi còn chưa nói hết, tiếp tục đi.”

Hắn lắc đầu.

Lão thư sinh này, còn sợ cướp mất hào quang của mình, tâm tư cũng không ít.

“Đại nhân anh minh, chắc đại nhân đã sớm nhìn ra manh mối, vậy kẻ hèn này xin nói.”

Hứa Văn Tài trước tiên nịnh hót, sau đó nói: “Quân phản loạn với hai vạn binh mã, trong vòng hai ba tháng ngắn ngủi, liên tiếp hạ sáu tòa thành trì, cho dù nội địa Minh Châu có trống rỗng đến đâu, cũng không nên như vậy.”

Chương 350: cơ mật

“Đại nhân, tại hạ nghe nói...” Triệu Khang sau khi đạt được cho phép, nói: “Lương Kỷ Niên này có đồ vật thần tiên, gọi là gì nhỉ...”

“Thiên Thư!” Phùng Dung bổ sung: “Bên ngoài đều đồn ầm lên, nói hắn là thiên mệnh chi tử đã gặp tiên nhân, trong tay có một quyển kỳ binh Thiên Thư, lợi hại lắm. Nhờ vào Thiên Thư, cộng thêm sự trợ giúp hết mình của mấy đại tông môn, cũng có khả năng đánh đến mức này.”

“Các người nói không sai.” Hứa Văn Tài vuốt râu nói: “Hắn có Thiên Thư trong tay, nhưng nếu Thiên Thư thật sự lợi hại như vậy, tại sao bọn chúng lại bị chặn lại ở Kim Tuyền Phủ? Quân trấn thủ Kim Tuyền Phủ chỉ có năm ngàn, ba vạn viện binh của Đồng Tổng Binh còn chưa tới.”

“Địa lợi đi.” Triệu Khang nói: “Kim Tuyền Phủ dễ thủ khó công, có thể sánh với Hằng Long Phủ ở Vân Châu, chỉ cần không nội loạn, rất khó công phá.”

Sau khi bọn họ đến Lương Châu, ngoại trừ tu luyện, ngày thường không ít lần xem binh thư, chính là để không kéo chân sau của đại nhân.

“Tốt, các người nói đều đúng, như vậy tiếp theo chính là điểm nghi ngờ lớn nhất!” Hứa Văn Tài hơi nheo mắt lại: “Bên trong địa giới Vân Châu đều loạn thành như vậy, Tây Tề Quốc vì sao còn không toàn quân xuất kích, vì sao đến bây giờ vẫn còn chỉ là công kích mang tính thăm dò? Vương Lục, người nói một chút xem.”

“Cái này...” Vương Lực vuốt ve chuôi đao, chau mày nghiêm túc suy nghĩ nói: “Bọn chúng tạm thời còn chưa có nắm chắc, đang chờ một thời cơ.”

“Chờ cái gì?” Từ Bân lẩm bẩm: “Quả thật kỳ quái, đợi đến khi viện binh của chúng ta đi tới, Tây Tề Quốc chẳng phải sẽ bỏ lỡ thời cơ sao!”

Vừa phân tích như thế, mấy người mới cảm thấy không thích hợp.

“Đại nhân.” Hứa Văn Tài tò mò hỏi: “Bình mã Lương Châu chúng ta, sau khi tiến vào Minh Châu, chuẩn bị bố trí như thế nào, tiêu diệt địch như thế nào, lương thảo vận chuyển từ đâu, ăn của địa phương hay là tự vận chuyển?”

Trần Tam Thạch không có trả lời.

Những thứ này, không phải là thứ thuộc hạ nên biết.

An bài chiến lược, thuộc về cơ mật.

Ngay cả các tướng quân trên ngũ phẩm cũng không biết toàn bộ, hẳn cũng là dựa vào tước vị tam phẩm mới có thể dự thính, cho dù có tín nhiệm Hứa Văn Tài đến đâu, cũng không thể tiết lộ.

Theo kế hoạch.

Bình mã Lương Châu, sẽ toàn bộ hành quân nhẹ, thông qua Nhạn Châu trực tiếp tiến vào nội địa Minh Châu, lương thảo đồ quân nhu, đều sẽ do Minh Châu tiếp ứng, dù sao “binh quý thần tốc”, mạch suy nghĩ là không có vấn đề.

Nhưng vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn, không thể kịp thời được Minh Châu tiếp ứng, bình mã Lương Châu sẽ biến thành cô quân, ngay cả một tòa thành trì để tu chính cũng không có.

Nếu để Trần Tam Thạch chỉ huy, nhất định sẽ chọn phương pháp ôn hòa hơn.

Suy đi nghĩ lại, hẳn cuối cùng bắt đầu đến doanh trướng của Triệu Tổng Binh, chuẩn bị hiến kế.

“Ồ, Trần Thiên Tổng đến rồi.” Triệu Vô Cực cũng đang nghiên cứu sa bàn, nhiệt tình chào hỏi: “Binh mã dưới trướng Trần Thiên Tổng huấn luyện thế nào rồi, lần này chính là cơ hội tốt để lập công.”

“Triệu Tổng Binh.” Trần Tam Thạch đi thẳng vào vấn đề: “Mặt tướng về việc bố trí binh mã lần bình loạn này có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi, đương nhiên có thể.” Triệu Tổng Binh trêu chọc: “Nói về huân chương, người cũng không kém ta.”

“Đại nhân.” Trần Tam Thạch chỉ vào sa bàn Minh Châu: “Ta cảm thấy lần hành quân này của chúng ta có chút không ổn thỏa, chỉ bằng như thế này, đại quân tiến vào Minh Châu, trước tiên dừng vội vàng đi về phía nam, hãy đóng quân nghỉ ngơi ở Cốc Vũ Phủ được mệnh danh là vững như kim cương, chờ Minh Châu Quân phía tây tiến lên, sau đó chúng ta sẽ hội quân ở chỗ này, hợp binh làm một, tiến hành theo chất lượng, từng bước xâm chiếm đối phương.”

“Ngoài ra, ta đề nghị điều lương thảo từ Nhạn Châu, Lương Châu qua đó, đừng hoàn toàn trông cậy vào Minh Châu, nếu không vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn gì lương thảo bị cắt đứt, quân tâm đại loạn, hậu quả khó mà lường được.”

“Ừm, rất ổn, nhưng mà...” Triệu Vô Cực gõ vào sa bàn: “Trần Thiên Tổng chưa từng chỉ huy đại quân trên vạn người tác chiến đúng không? Người có biết, đại quân tiến lên, mỗi ngày người ăn ngựa ăn cần bao nhiêu không? Vận chuyển

lượng thảo, từ Lương Châu đưa đến Minh Châu, càn là mười phần không còn một, mười thạch lương thực vận chuyển đến tiền tuyến, nhiều nhất cũng chỉ còn lại một hai thạch, Minh Châu Quân lương thảo sung túc, cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện?”

“Còn về việc người nói hợp binh làm một, là rất ổn, nhưng cũng sẽ tổn thất lớn nhất.”

“Xích Mi Quân không phải kẻ ngốc, thời gian người chinh hợp, bọn hãn sẽ làm ra phòng bị, vạn nhất kịp phản ứng lui về trong thành trì, công thành chiến sẽ thảm liệt đến mức nào, Trần Thiên Tông hãn là biết.”

“Hay là nói, người có chỗ lo lắng khác, không ngại thì cứ nói ra.”

Chương 351: Đại sự không ổn

“Mặt tướng cũng không nói rõ được.” Trần Tam Thạch gật đầu: “Chỉ là cảm thấy Tây Tề Quốc chần chừ không động, có phải là có mưu đồ gì không.”

“Bọn hấn chỉ là không dám động mà thôi.” Triệu Vô Cực bình tĩnh nói: “Đồng Tổng Binh, năm đó thế nhưng là có thể so tài với Phòng Thanh Vân tướng quân, tuy rằng thất bại đoạt giải quán quân, nhưng cũng là bậc thầy binh pháp, có hấn ở đó, Tây Tề Quốc tự nhiên không dám khinh cử vọng động, mà là sẽ quan sát, quan sát thành quả của Xích Mi Quân lớn đến mức nào.”

“Nhưng bọn hấn chung quy là dám ô hợp ngay cả Võ Thánh cũng không có, cho dù có Thiên Thư chó má gì đó thì sao? Thiên Thư nếu thật sự lợi hại như vậy, cũng sẽ không đậm chân tại chỗ.”

“Triệu Tổng Binh nói đều đúng.”

Trần Tam Thạch nói: “Nhưng ta vẫn cảm giác...”

“Đánh trận dựa vào cảm giác là không được đâu, Trần Thiên Tổng!” Triệu Vô Cực vỗ vai hấn: “Bản quan tin tưởng, người tương lai nhất định sẽ trở thành đại tướng một phương, Võ Thánh cũng rất có khả năng, nhưng hiện tại còn trẻ, cần trưởng thành.”

“Kế hoạch bình loạn là ta cùng với Lữ tướng quân, Hậu công công cùng nhau chế định, không kịp đổi cũng không thể đổi.”

“Lần này, chính là cơ hội quý giá để người theo quân học tập đại quân tác chiến.”

“Người cũng không cần quá lo lắng.”

“Dù sao đi nữa, Minh Châu ba vạn cộng thêm Lương Châu bốn vạn, bảy vạn đối với ba vạn quân phản loạn, ưu thế thuộc về chúng ta!”

Trần Tam Thạch không thể phản bác lại đối phương.

Bởi vì hắn quả thật không biết Tây Tề Quốc đang chờ đợi điều gì.

Trận chiến lớn như vậy, cũng không thể dựa vào “cảm giác” của một Thiên Tổng như hắn để hành sự, phương án hiện tại về lý thuyết là không có vấn đề, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

“Vậy mặt tướng xin cáo từ.”

Trần Tam Thạch lui ra khỏi doanh trướng.

Hắn nhìn những binh sĩ qua lại, không khỏi có chút cảm khái, lại phải đánh trận rồi.

Thời buổi này, thật là loạn lạc.

Nhưng trước khi xuất chinh, hắn còn có một việc quan trọng phải làm.

Đạo sĩ của Từ Vân Quan!

Hắn phải nghĩ cách chinh đốn đối phương trước, tiện thể thăm dò hư thực.

...

Ngày hôm sau, tại Từ Vân Quan.

Lương đình ở thiên viện.

Một đạo sĩ trung niên mặt mày hồng hào ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần, gió xuân phất qua, bộ râu dài gần tới ngực của hắn, cùng với đạo bào rộng lớn bay theo gió.

Người này chính là quan chủ hiện tại của Từ Vân Quan, Ngọc Hư Tử.

Sự xuất hiện của Khâu Minh Tử đã làm gián đoạn sự nhập định của đạo sĩ.

Một lúc lâu sau, Ngọc Hư Tử mới từ từ mở mắt: “Su huynh đã trở lại.”

“Su đệ!” Khâu Minh Tử mở miệng nói: “Đồ vật ta đã đưa cho tên tiểu tử họ Trần kia rồi, tình hình thế nào?”

“Cổ của ta không có phản ứng.” Ngọc Hư Tử khẽ lắc đầu: “Đồ vật hoặc là bị hắn vứt đi, hoặc là trực tiếp hủy hoại.”

“Khó trách ba lần bốn lượt mời, hắn đều không muốn đến tham gia đại hội giảng đạo, xem ra tên tiểu tử này thật sự đã phát hiện ra điều gì đó bất thường.”

Khâu Minh Tử cảm thấy kỳ quái: “Nhưng... đồ vật trong Dưỡng Thần Thang không phải là đồ vật phạm trần, hắn làm sao nhìn ra được, chẳng lẽ là Tôn Tượng Tông... Su đệ, việc này hệ trọng, chúng ta tiếp theo phải làm gì?”

“Thử thăm dò thêm một lần nữa, nếu không được, thì tìm cơ hội giết hắn đi.” Ngọc Hư Tử thản nhiên nói: “Hắn dù sao cũng chỉ là Luyện Tạng, ta đã Thông Mạch, giết hắn dễ như trở bàn tay.”

“Quan chủ, giám viện! Đại sự không ổn rồi!”

Hai người đang nói chuyện, một tiểu đạo sĩ lão đạo xông vào.

“Hoảng hốt như vậy, còn ra thể thống gì!” Khâu Minh Tử quát mắng: “Có chuyện gì thì nói mau!”

“Lương Châu binh, Lương Châu binh!” Tiểu đạo sĩ chỉ về hướng dưới núi nói: “Tên Lữ Tịch kia, đột nhiên dẫn theo mấy nghìn binh mã, bao vây ngọn núi, nói có người tố cáo chúng ta chứa chấp môn đồ Vu Thần Giáo, muốn lục soát kiểm tra.”

“Cái gì?”

Ngọc Hư Tử vội vàng đứng dậy, cùng với sư huynh đến trước sơn môn.

Chỉ thấy đi đầu tiên, chính là Lữ Tịch cao lớn như núi, bên cạnh hắn, là một vị tướng trẻ tuổi cầm Thanh Long Yên Nguyệt Dao.

Tào Phiền đầy giận dữ chỉ huy thuộc hạ: “Lục soát cho ta, đào sâu ba thước, không bỏ sót một góc nào!”

“Quan chủ, người này là con trai cả của đương kim thái tử!” Khâu Minh Tử nhỏ giọng nói.

“Bản đạo bái kiến thế tử điện hạ.” Ngọc Hư Tử hành lễ: “Điện hạ đây là có gì?”

“Bản thế tử nghi ngờ các người cấu kết với Vu Thần Giáo!” Tào Phiền quát: “Đạo sĩ, người ba ngày trước ở đâu! Đội xe bên ngoài thành, có phải người giết không!”

Ngọc Hư Tử vội vàng giải thích: “Điện hạ, oan uổng!”

“Oan hay không, không phải người nói là được!” Tào Phiền ra hiệu bằng ánh mắt.

Sa Văn Long đột nhiên xuất hiện, đại đao trong tay hắn mang theo sát ý vô tận chém xuống.

“Keng!”

Ngọc Hư Tử thất kinh, lập tức rút kiếm đỡ, nhưng vẫn liên tục lùi vài bước, rồi ngã ngối trên mặt đất.

Chương 352: nhốt vào đại lao

“Người là Thông Mạch?” Lữ Tịch chất vấn: “Đạo trưởng, luật lệ Đại Thịnh chúng ta quy định rõ ràng, người trong tông môn hàng năm cần kiểm tra cảnh giới, không được giấu diếm, người đã đột phá Thông Mạch, vì sao không báo cáo?”

Ngọc Hư Tử lau vết máu nơi khóe miệng: “Lữ tướng quân, oan uổng quá! Bản đạo vân du khắp nơi, vừa mới đột phá, liền vội vã trở về bẩm báo, chỉ là còn chưa kịp...”

“Người chắc chắn chứ?” Lữ Tịch giơ bàn tay to như núi Ngũ Chỉ Sơn ra, đè xuống Ngọc Hư Tử, khiến Ngọc Hư Tử không thể nhúc nhích chút nào, mãi đến khi xác định Ngọc Hư Tử không che giấu thực lực mới buông tay: “Đem hắn xuống tra hỏi, những người còn lại, lục soát!”

Ra lệnh một tiếng, mấy trăm người tràn vào sơn môn bắt đầu lục soát.

“Lữ tướng quân.” Tào Phiền vội vàng hỏi: “Thế nào?”

Lữ Tịch nói: “Chỉ là Thông Mạch sơ kỳ.”

“Vậy không phải là hắn?”

Tào Phiền đem qua nhận được tin tức, Từ Vân Quan có liên quan đến Vu Thần Giáo, hắn lập tức liên tưởng đến cái chết của Doãn Hàn Văn, liền dẫn người giết tới, muốn báo thù.

Nhưng có thể làm được việc giết chết Vệ Cống trong nháy mắt, ít nhất cũng phải là cảnh giới Huyền Tượng.

Tên đạo sĩ trước mắt hiển nhiên không đủ tư cách.

Chỉ có thể xem còn có ai khác ẩn náu không.

“Lục soát!”

“Lục soát cẩn thận!”

Trần Tam Thạch chỉ huy thuộc hạ, còn mình thì đến đại điện lục lợi khắp nơi.

Đương nhiên là hắn âm thầm tố cáo, hơn nữa tốt nhất là gạt mình ra ngoài, tránh sau này Từ Vân Quan có chuyện gì lại liên lụy đến mình.

Tào Phiền đối với chuyện này rất là tích cực.

Xem ra hắn và Doãn Hàn Văn có vài phần tình cảm thật.

Náo động lớn như vậy.

Trần Tam Thạch một phương diện là muốn nhìn một chút, Từ Vân Quan có thật sự cấu kết với Vu Thần Giáo hay không.

Trương Hoài Dân, Hoàng Thiên Vinh, hai người đều có sát khí trong cơ thể.

Mà điểm chung của họ, chính là đều đã đến Từ Vân Quan, uống qua Dưỡng Thần Thang.

Một phương diện khác, là muốn nhìn một chút thực lực của quan chủ Từ Vân Quan như thế nào.

Trần Tam Thạch không dám mạo hiểm đến đây một mình.

Giờ thì rõ rồi, đối phương đã thật sự đột phá Thông Mạch.

Nhưng trong cơ thể lại không có Thanh Huyền chi khí, cũng chẳng có khí tím.

Có thể giết!

Tiền đề là phải đợi thêm một chút nữa.

Tuy nhiên, Trần Tam Thạch vẫn cần thời gian để tích lũy lại linh khí.

Hắn lấy cơ lực soát, cảm lấy lưu hương tỏa ra khí tím, cảm nhận một phen, quả thật thư sướng tựa như cá gặp nước vậy!

Nếu có thể mang nó về, hoàn toàn có thể tu luyện Kiếm Khí Thuật đến mức tinh thông thậm chí là tiểu thành!

Đương nhiên, bây giờ thì không được.

Trước mặt bao nhiêu người mà ôm cái lưu hương về, ai cũng nhìn ra có vấn đề.

Trần Tam Thạch chỉ có thể tạm thời gửi lưu hương của mình ở lại Từ Vân Quan.

Đợi đến khi chiến sự Minh Châu kết thúc, hắn sẽ lập tức đến lấy về nhà.

Lô đỉnh, hương hỏa tu luyện, lập tức liền có đầy đủ hết!

“Oan uổng!”

Các đạo sĩ vẫn còn kêu oan.

Cho đến không lâu sau, một tên binh sĩ từ phía sau núi tìm được một cây Kim Cương Xử còn dính máu.

Tào Phiền nổi trận lôi đình: “Lão già, ngươi còn dám nói ngươi không cấu kết với Vu Thần Giáo!”

“Thế tử điện hạ, đây là vu khống, vu khống!”

“Người đâu!” Lữ Tịch trầm giọng nói: “Đem tất cả đạo sĩ của Từ Vân Quan nhốt vào đại lao Lương Châu.”

Trần Tam Thạch tận mắt nhìn sư huynh đệ Ngọc Hư Tử bị lôi đi.

Hắn có chút thở phào nhẹ nhõm.

Vào đại lao rồi, không chết cũng phải lột da, trong thời gian ngắn không thể nào ra được.

Cuối cùng hắn cũng có thể yên tâm xuất chinh.

“Chỉ là không biết rõ có thể xử lý bọn hán luôn hay không?”

Trần Tam Thạch ước chừng là không thể.

Chỉ có vật chứng mà không có nhân chứng thì không đủ để kết tội.

Đặc biệt là vào lúc này.

Rất nhiều tông môn, đối với quân đội Lương Châu có ý kiến phi thường lớn.

Thêm vào đó, chuyện của Ngư Dương Tông đến nay vẫn chưa có lời giải thích, rất nhiều tông môn đã bắt đầu nói, quan phủ là cố ý, mục đích chính là ép máu từ trên người bọn họ, thậm chí có người còn nói căn bản không có cái gì gọi là Vu Thần Giáo, tất cả đều là do quan binh tự biên tự diễn.

Từ Vân Quan tuy là tông môn tam lưu nhưng có danh vọng, ước chừng ngay cả Phách Nguyệt Sơn Trang và Thông Huyền Kiếm Tông cũng sẽ đứng ra nói đỡ.

Nhưng giam lại cũng đã đủ rồi.

Trần Tam Thạch chủ yếu là vì sự an toàn của gia quyến mà cân nhắc.

“Tìm thấy chưa?”

“Ngoài cây Kim Cương Xử đó ra, cái gì cũng không tìm thấy.”

“Vậy thì phong sơn! Tiếp tục lục soát, đào phòng ở, nhìn xem có mật thất địa đạo gì không!”

“Để lại hai ngàn người, những người còn lại trở về đi.”

Thế tử thật là có mặt mũi.

Trần Tam Thạch cảm thán.

Một câu nói, ngay cả chứng cứ cũng không có, đã dẫn nhiều người như vậy đến lục soát núi.

Chương 353: chiến hữu thân thiết

Hắn không đi theo tiếp tục bận rộn, dẫn theo thủ hạ lần lượt rời đi.

Chỉ còn lại một ngày.

Hắn cũng không nhàn rỗi, cơ bản đều đang tu luyện.

Mãi cho đến ban đêm trước khi xuất chinh, mới tập hợp mọi người lại cùng nhau ăn cơm.

Tỷ đệ Tôn Bất Khí, Vinh Diễm Thu sư tỷ, Hậu công công, ngay cả Đại sư huynh và Tam sư huynh cũng chủ động đến.

Bất kể dưới đáy như thế nào, mặt mũi vẫn phải giữ, dù sao cũng là cùng một sư phụ.

“Cầu chúc tiểu sư đệ thắng ngay từ trận đầu!”

“Cạn ly!”

Cho đến tận canh ba, mọi người mới giải tán.

Đêm khuya.

Dưới ánh nến leo lét, Trần Tam Thạch lật giở từng trang sách.

Cuốn sách này có tên “Bách Thảo Đồ”, chuyên ghi chép về những loại thảo dược quý hiếm.

Hắn đã đọc gần như tất cả các sách về vật liệu chế tạo binh khí, nhưng vẫn không tìm được vật liệu nào có thể tích trữ kinh lực. Cách đây không lâu, khi nghiên cứu y thư, hắn tình cờ thấy một loại dược liệu có thể tăng cường kinh lực trong

thời gian ngắn, thế là hấn mở rộng suy nghĩ, tìm kiếm cả trong y thư.

Ở trang cuối cùng.

Quỷ Mạch Mộc: Loại gỗ kỳ lạ hình thành sau ngàn năm, đem nghiền nát rồi sắc lấy nước, uống vào có thể khiến người sắp chết hồi quang phản chiếu. Thân cây có thể lưu trữ kinh lực, nhưng dễ gãy, không thích hợp làm vật liệu chế tạo Huyền Binh.

Trần Tam Thạch đọc đến đây, ngồi thẳng người.

Có thể lưu trữ kinh lực trong thời gian ngắn!

Nếu nó quả thật mỏng manh, thì không thể làm vật liệu chế tạo binh khí như chuôi kiếm, cán thương, cán giáo, v.v., bởi vì chỉ cần dùng vài lần là sẽ gãy, nhưng...

Dùng làm cán tên thì lại vừa vặn.

Nếu vậy...

Chỉ còn thiếu vật liệu làm mũi tên!

Là có thể tạo ra một cây cung trăm thạch có thể bắn ra kinh lực!

“Thiết liệu...”

Trần Tam Thạch có chút đau đầu.

Thứ này thật sự là không tìm được nữa, nếu không còn cách nào khác thì dùng huyền thiết thay thế, có cán tên làm bằng Quỷ Mạch Mộc, dù sao cũng tốt hơn gỗ thường nhiều.

Ném sách xuống, hấn đi sang phòng bên cạnh, cầm lấy Linh Sa để bổ sung linh lực.

【Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Nhập môn)】

【Tiến độ: 15/500】

Một chút linh khí này, dùng để tích lực thì không vấn đề gì, nhưng muốn nâng cao độ thuần thực thì không thể nào.

Trần Tam Thạch dự định tích lũy thêm một lần Kiếm Khí Thuật để làm át chủ bài bảo mệnh, còn lại thì phải đợi sau khi xuất chinh trở về, có được hương hỏa lưu đỉnh rồi mới tính tiếp.

Luyện mãi cho đến canh ba, hắn mới rón rén trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau.

Trời tờ mờ sáng.

Cố Tâm Lan mặc cho vị tướng quân bộ chiến bào đỏ thẫm mới may, lại khoác thêm giáp trụ: “Sau này mỗi lần Thạch ca xuất chinh, thiếp đều sẽ chuẩn bị sẵn chiến bào.”

“Được, mỗi lần đều mặc y phục mới.” Trần Tam Thạch chỉnh trang y phục trước gương đồng, cuối cùng đội nón sắt: “Ta đi đây, chờ ta về, hài tử chắc cũng sắp chào đời.”

“Ừm.”

Trải qua những thăng trầm ở Vân Châu, Cố Tâm Lan vẫn còn lo lắng, nhưng cũng đã quen dần, hơn nữa nghe nói lần này là đại quân xuất chinh, khác hẳn với lần chạy trốn trước đây.

Nàng tựa vào khung cửa, tiễn nam nhân ra đi.

“Cung tiễn lão gia!”

Ti cầm Mặc Họa cũng cúi người hành lễ trước cổng lớn.

“Hai người các người.” Trần Tam Thạch từ bên hông móc ra hai thỏi vàng ném qua: “Tự đi mua hai món trang sức mình thích, ta không có ở đây, chăm sóc phu nhân cho tốt.”

“Lão gia, chúng ta không cần cái này...”

Ti cầm Mặc Họa từ khi đến Trần phủ, ngày nào cũng có thịt ăn, lại vì nơi này rộng lớn, nhiều phòng trống, thậm chí còn có phòng riêng để ở, quả thực như gả vào nhà tốt, nào còn dám đòi hỏi gì hơn.

“Đưa cho thì cầm lấy, ta về mà biết phu nhân có nửa điểm uất ức, liền bán các người vào thanh lâu.”

Trần Tam Thạch cũng coi họ như người giúp việc ở nhà, nhưng lại có chút khác biệt, bởi vì tính mạng của hai nha đầu này đều nằm trong tay hắn, hơn nữa ngày thường lại biết giữ quy củ, không hề ỷ sủng mà kiêu, cho chút thưởng cũng không sao.

“Lão gia yên tâm.”

Ti cầm Mặc Họa thân là nô tỳ, ngay cả tư cách từ chối cũng không có, chỉ đành lặng lẽ nhận lấy.

“Thiên Tâm ngoan.” Trần Tam Thạch nhẹ nhàng vuốt bờm ngựa: “Mỗi lần vẫn là người đi cùng ta.”

Chiến mã quả thật là chiến hữu thân thiết, đáng tin cậy nhất.

Hắn vốn định phi ngựa đến doanh trại, kết quả ở góc đường lại gặp một bóng dáng quen thuộc.

“Tên khốn!” Chiêu Chiêu cố ý nói lớn: “Lần trước người đi rồi, tiểu thư nhà ta ngày nào cũng khóc, cũng không thấy người đến nữa! Chuẩn bị xuất chinh, ngay cả chào hỏi cũng không có sao?!”

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại, chậm rãi đến gần, từ trên cao nhìn xuống hỏi nhỏ: “Ngung Hương muốn gặp ta, có chuyện gì?”

“Người nhỏ tiếng thôi!” Chiêu Chiêu ghé sát lại, hai tay đặt ở trước miệng: “Có tình báo trọng yếu.”

Chương 354: Tình báo

“Minh Châu sao?”

Trần Tam Thạch lập tức thúc ngựa phóng đến ngõ Yên Liễu.

Chạy được một đoạn, hắn nghe thấy tiếng Chiêu Chiêu vừa đuổi theo từ xa vừa hét lớn: “Người đợi ta với, không có ta người không gặp được tiểu thư nhà ta đâu!”

Trần Tam Thạch bèn quay ngựa lại, kéo nàng lên lưng ngựa.

“Ngựa của người... sao lại nhanh thế này!”

Chiêu Chiêu ngồi phía sau, cảm giác như đang bay lên vậy, hai tay ôm chặt lấy eo Trần Tam Thạch, nửa người sau vẫn lơ lửng giữa không trung, nàng nghiêng răng: “Người không thể đi chậm một chút được sao!”

“Xuy!”

Đến gần Hồng Tụ Lô, Trần Tam Thạch xuống ngựa.

“Đi cửa sau!”

Chiêu Chiêu vẫn còn thót tim ngồi trên lưng ngựa, trừng mắt liếc hắn một cái rồi nhảy xuống, giải thích: “Các hoa khôi chỉ tiếp khách vào buổi tối, bây giờ người đến gặp tiểu thư nhà ta là gặp riêng tư, gặp riêng tư, tất nhiên là phải đi cửa sau rồi.”

“...”

Đám người này che giấu tung tích thật sự là phiền phức.

Trần Tam Thạch đi theo nàng vòng ra phía sau.

Đến cửa sau, hấn lại gặp một người quen.

Nghiêm Trường Khanh, cũng mặc giáp trụ chỉnh tề, đang lưu luyến từ biệt một cô nương.

“Trần huynh?” Nghiêm Trường Khanh tròn tròn mắt: “Ngươi, ngươi không lẽ là đến gặp Ngung Hương cô nương...”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch tiện tay trả lại sổ ngân phiếu đã mượn lần trước, rồi theo cửa sau đi thẳng lên lầu sáu.

“Tướng quân!”

Vừa vào cửa.

Ngung Hương trong bộ xiêm y nửa kín nửa hở, đã nhào tới.

Trần Tam Thạch nghiêng người né tránh.

Ngung Hương nhào hụt, nhưng vẫn nước mắt lưng tròng nói: “Tướng quân thật nhẫn tâm, sau một đêm liền không đến nữa, thiếp nhớ tướng quân đến khổ sở...”

“...”

Trần Tam Thạch ngượng ngùng đến mức da đầu tê dại.

Hấn cũng chú ý thấy bên ngoài có thị nữ.

Những thị nữ này sau khi nghe thấy động tĩnh liền lập tức xuống lầu báo lại với tú bà.

Hoa khôi gặp riêng tư là điều đại kỵ, bằng không tất cả đều như vậy thì thanh lâu cũng không cần kiếm tiền nữa, sợ dĩ làm ngơ đối với họ là vì Trần Tam Thạch đã tiếp nhận thánh chỉ lại là đệ tử của Tôn Tượng Tông, thân phận cao quý.

“Được rồi, người đã đi rồi, đừng diễn nữa.” Trần Tam Thạch đóng cửa lại: “Nửa canh giờ nữa, ta còn phải đến doanh

trại tập hợp, nhanh lên đi.”

Ngung Hương xác nhận không có ai nghe lén, cũng ngồi ngay ngắn, nghiêm túc mở miệng: “Tướng quân lần này xuất chinh Minh Châu, đối với thủ lĩnh Xích Mi Quân Lương Kỷ Niên, có hiểu biết gì không?”

“Tú tài rớt bảng, trong tay có một quyển kỳ binh Thiên Thư.” Trần Tam Thạch hỏi: “Ngung Hương cô nương, là muốn nói chuyện Thiên Thư với ta phải không?”

Tầm Tiên Lôu tìm kiếm tiên tích, tự nhiên sẽ rất quan tâm.

“Thật sự là cái gì cũng không giấu được tướng quân.” Ngung Hương u oán nói: “VẬY tướng quân, đối với tác dụng cụ thể của Thiên Thư biết được bao nhiêu?”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

“Nô gia vẫn có chút tác dụng đúng không?” Ngung Hương dùng tay ngọc ngà chấm nước, nhẹ nhàng gảy trên mặt bàn: “Theo tin tức mà phân đà Tầm Tiên Lôu ở Minh Châu truyền về, bảo bối trong tay Lương Kỷ Niên này, có thể giúp binh sĩ mượn thiên địa chi thế khi chiến đấu, lúc mạnh nhất, chỉ cần hai ngàn người là có thể vây chết một vị đại tướng cảnh giới Huyền Tượng, tổn thất không quá bảy trăm người.”

“Minh Châu vốn còn có một vị tướng quân cảnh giới Huyền Tượng sơ kỳ, chính là chết như vậy.”

“Dựa theo loại sức chiến đấu này suy đoán, điều động năm ngàn người, tổn thất không quá một ngàn năm trăm, là có thể vây giết một vị Võ Thánh, à, là trong trường hợp bọn họ không có cảnh giới Huyền Tượng tham chiến, chỉ dựa vào các tướng sĩ Thông Mạch trở xuống.”

Hiệu quả mạnh như vậy sao?

Trần Tam Thạch cũng có chút kính sợ.

Rất lâu trước đây, hần xem ghi chép trên 《Đại Thịnh Thư》, sự tích Tào Tiếp một mình chém giết hai ngàn ba trăm quân địch, sau khi đến Lương Châu, Phòng sư huynh lại giải thích tình huống càng thêm kỹ càng.

Tào Tiếp giết hai ngàn ba trăm người này, là trong tình huống quân địch có một vị Võ Thánh, ba vị cảnh giới Huyền Tượng.

Bằng không mà nói, sẽ còn nhiều hơn.

Phòng Thanh Vân kể lại, nếu trong trường hợp quân địch không có võ giả cùng cảnh giới, một vị Võ Thánh tương đối mạnh, hoàn toàn có thể một mình chém giết hơn hai ngàn năm trăm quân địch mới kiệt sức.

Nhưng mà Xích Mi Quân, lại có thể làm được dùng hơn một ngàn người vây giết Võ Thánh, tương đương với sức chiến đấu tổng thể tăng lên gấp đôi!

Trên chiến trường, đó là một khái niệm khủng khiếp đến nhường nào.

Phải biết rằng, đây chỉ là lấy Võ Thánh ra để so sánh, tình hình thực tế trên chiến trường là, Minh Châu không có Võ Thánh, bọn hần gặp phải những đội quân khác, quả thực chính là thiên binh thiên tướng.

Khó trách chỉ vón vện ba vạn người, trong vòng vài tháng thể như chẻ tre, chiếm được tới sáu tòa thành trì.

“Nhưng mà~” Ngưng Hương đột ngột chuyển giọng: “Đây cũng là trận chiến mạnh nhất, sau trận chiến này, Xích Mi Quân không còn thể hiện ra lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy nữa, hiện nay cũng dừng lại ở vùng Kim Tuyền Phủ, không tiếp tục tiến quân.”

Chương 355: Nhật nguyệt tinh khí

“Vì vậy chúng ta suy đoán, bảo vật trong tay Lương Kỷ Niên, hay nói cách khác là Thiên Thư, cũng giống như linh khí, sẽ không ngừng tiêu hao, có lúc sẽ dùng hết, nhưng còn có thể tích lũy lại hay không, dùng cách nào để tích lũy, thì không rõ.”

Trần Tam Thạch như có điều suy nghĩ.

Nói thẳng ra, chính là Xích Mi Quân đang dần yếu đi.

Điều này đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Nhưng càng khơi dậy sự tò mò của hắn đối với “Thiên Thư”.

“Ngưng Hương cô nương.” Trần Tam Thạch hỏi: “Người của các người, có ai từng thấy Thiên Thư chưa?”

“Không, đừng nói là chúng ta.” Ngưng Hương dùng ngón tay nhẹ nhàng búng nước vẩy lên người nam nhân, sau khi bị đối phương quăng tới ánh mắt không kiên nhẫn liền “chặc” một tiếng, một lần nữa nghiêm mặt nói: “Ngay cả người của Xích Mi Quân cũng chưa từng thấy.”

“Nói một cách khác, có thật sự có Thiên Thư hay không, vẫn còn là vấn đề.” Trần Tam Thạch phân tích khả năng: “Cũng có thể là Lương Kỷ Niên bịa ra, dù sao cái tên Thiên Thư nghe êm tai, dễ dàng khiến nhiều người quy phục hơn, dùng để chiêu binh mãi mã. Nhưng dù nói thế nào, trong tay hắn nhất định có đồ vật tiên giới.”

“Cho nên, hôm nay mời tướng quân đến đây, chính là muốn nhờ tướng quân làm rõ rốt cuộc là thứ gì.” Ngung Hương không nhanh không chậm nói: “Đợi đến khi khải hoàn trở về, báo cho chúng ta biết, nếu là biện pháp thông hướng tiên giới, hy vọng tướng quân có thể chia sẻ tình báo với chúng ta.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tầm Tiên Lôu các người sao không tự đi?”

“Toàn bộ Tầm Tiên Lôu, cũng chỉ có trăm người.” Ngung Hương giải thích: “Người nghĩ ở Minh Châu có thể có bao nhiêu người, nhúng tay vào được chiến sự quy mô như thế này, tiên đồ pháp môn nếu như bạo lộ ra nửa điểm, hậu quả thì càng không cần phải nói.”

Trần Tam Thạch hiểu.

Người của Tầm Tiên Lôu một khi lộ dấu vết, người đầu tiên phát hiện có lẽ chính là lão hoàng đế, không thể tránh khỏi việc lục soát toàn quốc tìm bọn họ.

“Nếu chỉ là chia sẻ tình báo với các người, thì không có vấn đề gì.” Trần Tam Thạch đáp ứng: “Nhưng ta trong quân chỉ là một Thiên Tổng, phía trên còn có một đồng tướng quân, cuối cùng chưa chắc đã tiếp xúc được với cái gọi là Thiên Thư, người đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“Ngoài ra, ta cũng có một việc muốn nhờ.”

“Không biết Ngung Hương cô nương có thể kiếm được thiết liệu có thể tích trữ kinh lực không?”

Trần Tam Thạch vẫn muốn tìm thử xem.

Về phương diện tìm kiếm kỳ trân dị bảo, Tầm Tiên Lôu chắc chắn mạnh hơn hẳn rất nhiều.

“Thiết liệu có thể tích trữ kinh lực?” Ngung Hương nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Thật sự chưa từng nghe nói, nhưng nếu tướng quân muốn, nô gia tự nhiên sẽ cố gắng tìm kiếm, vừa hay cũng có một vụ giao dịch muốn bàn với tướng quân, đợi tướng quân trở về rồi nói sau.”

“Được.”

So với nợ ân tình, giao dịch ngược lại tốt hơn, không ai nợ ai.

Lại trò chuyện thêm vài câu.

Ngung Hương vén tay áo rót rượu: “Vậy thì chúc tướng quân mã đáo thành công.”

Trần Tam Thạch nhìn ly rượu, xác định không có vấn đề rồi cụng ly với nàng, uống cạn một hơi.

Cho dù bên trong có tiên dược, hắn cũng có thể nhìn ra, chỉ là không phân biệt được tốt xấu, thành phần cụ thể mà thôi.

“Tạm biệt.”

Trần Tam Thạch vội vàng ra cửa.

Ngung Hương vịn khung cửa, nước mắt lưng tròng nói: “Tướng quân, đã nói rồi nhé, đợi chàng trở về chuộc thân cho ta!”

“...”

Trần Tam Thạch nhanh chóng rời đi.

Tầm Tiên Lâu có ích với hắn, cũng không quan tâm đến những thứ loạn thất bát tao này nữa.

“Sur phụ.” Chiêu Chiêu đợi người đi rồi, bĩu môi nói: “Người cần gì phải lấy lòng tên khốn này vậy, lần trước hắn còn lấy dao cứa ta.”

“Đầu tư thôi.” Ngưng Hương khẽ đóng cửa, thần sắc như biến thành người khác: “Chỉ cần có một tia hy vọng tiến vào tiên giới, đều phải nắm chặt, họ Tôn không để ý đến chúng ta, cũng chỉ có thể tìm đồ đệ của ông ta.”

...

“Nhật nguyệt tinh khí.”

Trần Tam Thạch hồi tưởng lại đoạn đối thoại sau cùng.

Dị thú hấp thu khí, không phải linh khí cũng chẳng phải sát khí, mà là nhật nguyệt tinh khí, cũng không cần hiểu biết công pháp gì, theo thời gian trôi qua tự động có thể hấp thu, hiệu suất hấp thu liên quan đến huyết mạch, huyết mạch càng mạnh mẽ, hấp thu càng nhanh.

Nếu trải qua năm tháng dài lâu, dị thú cũng có thể thu được thần dị, thậm chí biến thành yêu tinh trong truyền thuyết, chỉ là do chịu ảnh hưởng của khí hỗn tạp, ngay cả nhật nguyệt tinh khí cũng trở nên rất mỏng manh.

Do đó, số lượng dị thú cũng không nhiều.

Tiên nhân, yêu tinh...

Những gì nhìn thấy hiện nay, có thể chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Trần Tam Thạch không khỏi nghi hoặc.

Sư phụ từng gặp tiên nhân, vậy tiên nhân ngày thường đều ở nơi nào.

Lương Kỷ Niên cũng tự xưng từng gặp tiên nhân.

Xem ra chuyến đi Minh Châu lần này, vẫn rất cần thiết.

Không chỉ là rèn luyện hành quân đánh trận, cũng có thể tiếp xúc đến tiên tích chân chính.

Chương 356: túi thơm

“Giá!”

Trần Tam Thạch tăng tốc độ đến quân doanh báo danh.

Xuất chinh không phải chuyện một sớm một chiều.

Rất lâu trước đó, cao tầng đã bắt đầu âm thầm chuẩn bị.

Đại quân hơn bốn vạn người, cũng cần hai đến ba ngày thời gian chỉnh đốn, sau đó theo thứ tự khác nhau xuất phát.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều không được phép rời khỏi quân doanh nữa.

Mãi cho đến hoàng hôn ngày thứ ba.

Cuối cùng cũng đến lượt Dự Bị Doanh của Trần Tam Thạch xuất phát chinh phạt.

Mặt trời lặn về tây.

Vô số tướng sĩ lần lượt ra khỏi thành, do số lượng đông đảo, đội tiên phong đã sớm biến mất vào hoang dã, đội hậu cần vẫn còn ở vị trí cửa thành.

Hai bên quan đạo, người nhà san sát xếp hàng tiễn biệt.

Lần đi này, không biết lại có bao nhiêu phụ nữ mất chồng, bao nhiêu người già mất con trai, bao nhiêu trẻ thơ mất cha, chiến tranh, chính là như vậy, tàn khốc và không thể tránh khỏi.

“Su đệ!”

“Cộc cộc cộc ——”

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa.

Trần Tam Thạch quay đầu lại, thấy ba người đến tiền đưa.

Vinh Diễm Thu, tử đệ Tôn Ly.

Cửu sư tử hôm nay cũng khoác giáp trụ, tay còn cầm roi sắt gai, rõ ràng trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng toàn thân lại toát ra sát khí ngập tràn, đây là thứ “sát khí” chỉ có thể dưỡng ra từ người trải qua núi thây biển máu, quả thực có vài phần tương tự với Độc Thú.

“Sư đệ, mượn một bước nói chuyện.”

“Cửu sư tử, làm sao vậy?”

Trần Tam Thạch đi đến khu rừng bên cạnh.

“Cho ngươi một thứ, có lẽ dùng được.”

Vinh Diễm Thu thổi một tiếng huýt sáo vang dội về phía bầu trời đỏ rực.

Không lâu sau, một con chim ưng bay đến.

Thứ này Trần Tam Thạch đã từng thấy, lúc trước ở Bà Dương, Hàn Thừa cũng có một con, là dị thú dùng để truyền tin tức, không phải chim ưng bình thường, rất quý giá và khó nuôi dưỡng.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, chỉ có chủ tướng thống lĩnh vạn người mới có tư cách sở hữu.

“Ta đã xin cho ngươi một đặc quyền.” Vinh Diễm Thu nói: “Lần bình định Minh Châu này, ngươi có tư cách tiếp nhận mọi tình báo cấp cao nhất, để ngươi nắm rõ toàn cục, rèn luyện kinh nghiệm đại cục của ngươi.”

“Đa tạ sư tử!”

Trần Tam Thạch đưa tay ra, chim ưng đậu trên cánh tay hắn.

Đây quả là thứ tốt.

Trên chiến trường nếu không có tình báo, người lợi hại đến đâu cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác kịp thời.

Tuy không đến lượt hấn chỉ huy, nhưng cảm giác làm một kẻ mù thật sự rất khó chịu.

“Con chim ưng này là của ta, chỉ có một con này thôi, người đừng có làm nó chết đấy!” Vinh Diễm Thu cảnh cáo.

“Sư tử yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Trần Tam Thạch đảm bảo: “Nhưng sư tử, tử không cần dùng sao?”

“Ta lại không tham gia bình định lần này, hơn nữa sắp phải về Nhạn Châu xử lý chút việc, ừm, đến lúc trở về thì chiến sự của các người cũng gần kết thúc rồi.”

Vinh Diễm Thu trêu chọc: “Nói thế này hơi sến súa, nhưng sư tử vẫn phải nói, cẩn thận một chút, đừng chỉ lo lập công, cuối cùng chết ở Minh Châu, ta thì không sao, chỉ tội nghiệp sư phụ lão nhân gia, đệ tử quan môn rồi.”

“Sư đệ, người bảo trọng, Lan tử tử có ta chăm sóc.” Tôn Ly hào phóng lấy ra một túi thơm: “Ừm, đây là Hộ Thân Phù ta thêu cho người, thứ khác ta cũng không có gì tốt để cho người.”

Trần Tam Thạch nhận lấy, liếc nhìn, đường kim mũi chỉ vẫn như mọi khi, cầu thả.

Hấn có chút buồn cười: “Cám ơn Tôn sư tử, có nó, ta nhất định bình an vô sự.”

Tôn sư tử nhận ra ý cười của hấn, nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ thêu không đẹp sao?”

“Đẹp, đẹp lắm.”

Trần Tam Thạch quay đầu nhìn lại đội quân đang dần đi xa, không dám trò chuyện thêm nữa: “Cửu sư tử, Tôn sư tử, Bất Khí, cáo từ!”

Nói xong, hấn thúc ngựa rời đi.

Vinh Diễm Thu khinh bỉ nói: “Muội muội tốt của ta, lão nương trước đây năm nào cũng ra trận, sao không thấy ngươi thêu cho ta một cái?”

“Ta cũng là mới học.” Tôn Ly giải thích: “Lần sau sư tử xuất chinh, ta nhất định cũng sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Thôi đi.” Vinh Diễm Thu lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ cũng nhắc nhở ngươi một câu, tình lang của ngươi trước khi đi, lại ghé qua thanh lâu, hình như còn muốn chuộc thân cho tiểu kỹ nữ kia, năm mươi vạn lượng đấy! Lão nương còn không có nhiều bạc như vậy!”

“Ngươi vẫn là vẻ mặt chẳng hề để ý, từ nhỏ đã ngốc, luyện võ xong càng ngốc, cẩn thận bị người ta ăn xong lau sạch!”

“Ta đi đây, ngươi về chăm sóc Lan tỷ tỷ của ngươi đi, nói không chừng sau này còn ngủ chung một giường.”

Nói xong, Vinh Diễm Thu thúc ngựa về thành.

Tôn Ly không nói gì.

Tôn Bất Khí nghiêm túc hỏi: “Tỷ, tỷ thật sự muốn để Tam Thạch làm tỷ phu của ta sao?”

Tôn Ly suy nghĩ một hồi lâu: “Ta, ta không biết.”

Nàng không phải là người cố chấp.

Lúc đầu bị trêu chọc còn có chút ngại ngùng, thời gian lâu dần, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Chương 357: kỳ quái

Tôn Ly cũng không rõ, vị đệ tử quan môn này của phụ thân, có phải thật sự là “tình lang” của mình hay không.

Nhưng nàng biết nữ nhi, cuối cùng cũng phải lấy chồng.

Trước đây có người đến cửa cầu hôn, nàng luôn rất phản cảm.

Nhưng đối với Trần Tam Thạch, nàng lại không có cảm giác này, ngược lại có một loại... an tâm khó hiểu?

Loại tâm lý này.

Có lẽ bắt đầu từ trận chiến ở Phàn Dương.

“Tỷ à tỷ, tỷ thật là hồ đồ!”

Tôn Bất Khí ngày thường rõ ràng có quan hệ rất tốt với Trần Tam Thạch, nhưng đối với chuyện này, hắn lại có chút không vui: “Hắn chỗ nào cũng tốt, chỉ là dính vào cái tật xấu hay lui tới thanh lâu! Những bài thơ hắn viết ở thanh lâu suýt nữa đã truyền đến tận kinh thành, ta tận mắt nhìn thấy hắn viết, cái gì mà “Một cảnh hồng diễm lộ ngưng hương”, tóm lại, sau này hắn không biết sẽ đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài như thế nào, tám phần là sẽ giống như nhị sư huynh, tam thê tứ thiếp!”

Tôn Ly đối với nửa phần đầu làm như không nghe thấy, nắm bắt trọng điểm của nửa câu sau: “Người giỏi lắm.”

“Hả?”

“Ai cho phép người đi thanh lâu?”

“Ta... ây, tở đánh ta làm gì! Sao tở không đánh Trần Tam Thạch!”

“Người ta có việc quan trọng phải làm! Còn ngươi? Ngươi không luyện võ, không đọc sách, đến bây giờ vẫn chỉ là Luyện Cốt, ngươi còn mặt mũi nói mình họ Tôn sao?”

“Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, ta sai rồi, tở muốn để hấn làm tở phu thì để đi, ta không ngăn cản nữa còn không được sao?”

Trong lúc hai người đang đùa giỡn.

Đại quân hoàn toàn biến mất, chỉ để lại bụi mù mịt trời.

Tôn Ly và đệ đệ, cùng với hơn mười vạn bách tính gần như cùng lúc yên tĩnh lại, im lặng nhìn về phía xa, thật lâu không nói nên lời.

...

Tại Minh Châu.

“Vương Lực, bánh nướng của ngươi không tệ, là Lý quả phụ đưa cho ngươi à?”

“Đưa đây ta ném thử!”

“Không phải ca ca nói ngươi, ngươi còn trẻ như vậy, sao cứ phải dây dưa với một quả phụ, đường hoàng tìm một người không tốt hơn sao?”

Vương Lực lý lẽ hùng hồn phản bác: “Quả phụ thì đã sao, dù sao cũng hơn kẻ suốt ngày thích lui tới chốn thanh lâu!”

“Ái chà chà, lời này không thể nói lung tung được đâu!”
Hùng Thu An đưa tay bịt miệng hấn: “Ngươi không muốn cái lưỡi của mình nữa à?”

Vương Lực lúc này mới kịp phản ứng, chuyện gần đây đang lan truyền ầm ĩ trong Lương Châu Thành.

Hồng Tụ Lâu, Ngưng Hương, chuộc thân...

“Các người đang nói chuyện gì vậy?” Trần Tam Thạch cười ngựa đuổi tới.

“Không có gì không có gì!” Hùng Thu An cười nói: “Đại nhân, chỉ là đùa giỡn một chút.”

“Bánh ngon đây.” Trần Tam Thạch lấy từ trong ngực Vương Lực một cái bánh nướng, cắn một miếng, sau đó đưa qua một tờ ngân phiếu năm trăm lượng: “Mua một căn nhà nhỏ đi, khi nào cưới ta sẽ đến uống rượu mừng.”

“Đa tạ đại nhân!” Vương Lực cầm ngân phiếu, tay hơi run.

“Ừm, người gọi thêm Hứa Văn Tài, Triệu Khang... cầm bản đồ theo ta đến khoảng đất trống phía trước.”

Trần Tam Thạch ra lệnh.

Chẳng mấy chốc, bản đồ đã được trải ra trước mặt.

Minh Châu.

Là một nơi cực kỳ kỳ quái.

Nó là biên giới của Đại Thịnh triều, nhưng phía đông nhất bị La Thiên sơn mạch ngăn cách, ở giữa còn có một vùng hoang vu không người ở, không tiếp giáp với Phượng Châu, chỉ có thể đi qua Lương Châu và Nhạn Châu, mà Nhạn Châu lại không có nhiều binh lực, nhiệm vụ truy quét tự nhiên rơi vào Lương Châu.

Họ cũng phải đi qua một hẻm núi không lồ, sau đó mới có thể chính thức vào lãnh thổ Minh Châu.

Tình hình hiện tại.

Quân phản loạn chủ yếu ở phía nam, đông nam và trung tâm Minh Châu, trong đó đông nam là chủ yếu.

Đại quân của họ sẽ tiến thẳng vào trung tâm, cùng với Minh Châu Quân, từ hai hướng tây và bắc, giáp công quân phản loạn bên ngoài Kim Tuyền Phủ, trong quá trình này, cần dựa vào Dương Xuân Phủ để hỗ trợ lương thảo và quân nhu.

Đến lúc đó, sẽ là bảy vạn đại quân đối đầu với ba vạn quân địch.

Xích Mi Quân chỉ có một võ giả cảnh giới Huyền Tượng.

Đại Thịnh thì có Viên Đại, Sa Văn Long, Triệu Vô Cực.

Ngoài ra còn có Tổng Binh Đông An và Phó Tướng Ngô Du của Minh Châu.

Bất kể nhìn thế nào, chênh lệch thực lực trên giấy đều phi thường to lớn, cho dù có cái gọi là “Kỳ Binh Thiên Thu”, nếu đối đầu trực tiếp, Xích Mi Quân cũng không thể nào thắng trận này.

Kết quả tốt nhất của bọn hắn là kịp thời rút lui về bờ bắc Ô Thủy Hà và bờ đông Hồng Trạch Hà, cố thủ những thành trì đã chiếm được, ngay cả như vậy, việc dần dần bị từng bước xâm chiếm cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Đại nhân, ngài hành quân thận trọng như vậy, có phải là quá lo lắng không?” Triệu Khang nói: “Thuộc hạ cho rằng, trên đường chỉ cần chú ý phục kích thì sẽ không có vấn đề gì.”

“Có lẽ vậy.” Trần Tam Thạch ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Tây Tề Quốc, rốt cuộc đang đợi điều gì?

Chương 358: Hẻm núi Kiếm Môn

Xích Mi Quân ở phương nam gây họa, đây là cơ hội trời cho hai mươi năm mới có một lần, thật sự muốn đợi đến khi bọn họ tiến vào hẻm núi, nhận được tiếp tế của Dương Xuân Phủ, Xích Mi Quân chẳng mấy chốc sẽ bị bình định, đến lúc đó lại muốn đánh vào, chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngọa Long quân sư của ta, người có manh mối gì không?”

“Đại nhân đừng vội, chỉ còn thiếu một tia sáng lóe lên!”
Hứa Văn Tài cau mày: “Sắp rồi, để tiểu nhân thay đổi một chút suy nghĩ.”

“Đúng vậy, ta cũng nên thay đổi suy nghĩ.” Trần Tam Thạch ra lệnh cho bọn họ cất bản đồ, tiếp tục lên đường.

Từ đây đến Minh Châu, chỉ riêng lộ trình đã gần một tháng. Đó cũng là lý do Triệu Vô Cực và những người khác kiên trì không vận chuyển lương thảo từ Lương Châu, bởi vì chi phí quá cao.

Hành quân, là cực kỳ khô khan. Mỗi ngày ngoài đi đường chính là đi đường, ăn ngủ đều giải quyết tại chỗ, thật sự có thể nói là ăn gió nằm sương.

May mà Trần Tam Thạch chuẩn bị chu toàn. Dược cao linh lúa, bảo dược, cộng thêm thịt Nhĩ Thử đều mang theo, không có lãng phí thời gian. Hắn giống như khi ở Vân Châu, dựa vào tốc độ thần tốc của Bạch Hạc Mã, cố ý bỏ lại nửa ngày hành

trình để luyện võ, nửa ngày còn lại dùng để đi đường đuổi theo, trong nháy mắt, đã hai mươi tám ngày trôi qua.

【Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Nhập môn)】

【Tiến độ: 395/500】

Lại thêm mười ngày nửa tháng nữa, thì gần như có thể thông thạo công pháp Hóa Kinh.

“Sắp đến rồi!”

Trần Tam Thạch ước tính, trước khi hôm nay trời tối, sẽ có thể đi qua hẻm núi Kiếm Môn, tiến vào địa phận Minh Châu.

Chim ưng vỗ cánh đến tìm hấn, mang đến tin tức mới nhất về bố trí và sắp xếp ở tiền tuyến. Thiên Lang Doanh và hai vạn Lương Châu Binh, phụ trách khu vực Ứng Chủy Sơn Sơn, cùng với Minh Châu Quân đang đến Kim Tuyền Phủ, cùng nhau vây quét chủ lực của Xích Mi Quân, tranh thủ không cho bọn hấn cơ hội rút lui về phía bờ bắc Ô Thủy Hà, tốc chiến tốc thắng.

Còn Dự Bị Doanh thì đi sau, tạm thời không cần chạm trán chủ lực địch, phụ trách dọn dẹp các nhóm quân phản loạn nhỏ lẻ ở khu vực Yên Lăng Sơn và bên ngoài các thành nhỏ, đồng thời đợi đến khi chính thức khai chiến, duy trì đường lương thảo bên ngoài Dương Xuân Phủ. Dù sao Dự Bị Doanh mới thành lập chưa đến bốn tháng, thực lực tổng thể so với chủ lực của các doanh khác đều thấp hơn một bậc, vẫn nên lấy rèn luyện là chính, thật sự không được mới cần đến bọn họ.

“Bực chết ta mất!” Bạch Đình Chi vừa chửi rủa vừa hùng hổ chạy tới.

Bên cạnh hấn còn có Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật, sắc mặt của cả ba người đều không được tốt lắm.

Trần Tam Thạch hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tên họ Tào kia thật vô liêm sỉ!” Bạch Đình Chi chẳng hề sợ có người nghe thấy: “Sa Văn Long nói Thiên Lang Doanh của bọn họ thiếu người, rồi điều ba ngàn quân cánh hữu của Tào Phiền lên tiền tuyến đối đầu với chủ lực Xích Mi Quân, đây chẳng phải là công khai tạo cơ hội cho hắn lập công hay sao!”

“Bạch Thiên Tổng, nói năng cẩn thận!” Giải Tư Thuật cảnh cáo: “Người dám mắng họ Tào, chẳng khác nào sỉ nhục đương kim thánh thượng, không truy cứu thì thôi, nếu thật sự truy cứu, là phải chém đầu đấy.”

“Ài...” Lộ Thư Hoa cảm thán: “Xem ra chuyện này của chúng ta, định sẵn chỉ có thể kiếm chút tiện nghi vụn vặt rồi.”

“Ta thì không sao, nhưng Trần Thiên Tổng thì...” Giải Tư Thuật nói với vẻ đầy ẩn ý: “Thế tử điện hạ đích thân tới Ứng Châu Sơn đối đầu với chủ lực, Sa Văn Long lại rất sẵn lòng tạo cơ hội cho hắn, rất có khả năng sẽ giành được chiến công Giáp đẳng, lại thêm hắn đã nhập môn Hóa Kinh, trước khi trở về Lương Châu e là có thể đạt tới cảnh giới Hóa Kinh tinh thông, cho nên...”

Vị trí đệ tử thủ tịch sẽ bị cướp đi!

“Đa tạ đã nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch căn bản không lo lắng.

Bởi vì khi hắn trở về Lương Châu, ít nhất cũng sẽ là Hóa Kinh tiểu thành, Tào Phiền dù có liều mạng thế nào, cũng không thể có tốc độ này.

Rất nhiều người, thậm chí còn không biết hắn đã sớm Hóa Kinh.

“Tới rồi!”

Hẻm núi Kiếm Môn!

Hẻm núi này nối liền với La Tiêu sơn mạch ở phía đông, có thể coi là điểm cuối của La Tiêu sơn mạch, cũng là con đường gần nhất từ Lương Châu vào Minh Châu.

Ở vị trí trung tâm của dãy núi vốn nên liền mạch này, xuất hiện một khe nứt khổng lồ, lại còn thẳng tắp, vách núi dựng đứng chín mươi độ, không hề nghiêng lệch chút nào, trông như thể từng có người dùng một thanh đại kiếm, bẻ đứt dãy núi này.

Vì thế mà có tên là Kiếm Môn.

Lúc này.

Đại quân chủ lực đi trước, rất có thể cũng đã vượt qua Dương Xuân Phủ, sắp giao chiến với Xích Mi Quân.

Ba bộ phận còn lại của Dự Bị Doanh là tiền, hậu, tả, cũng đang tiến về các hướng khác nhau để tiêu diệt các nhóm giặc cỏ nhỏ lẻ.

Chương 359: Tư tưởng giặc cỏ!

“Trần Tam Thạch, Bạch Đình Chi nghe lệnh!”

“Có mặt tướng!”

Vu Tùng hạ đạt chỉ lệnh: “Thám báo truyền tin, cách đây một trăm năm mươi dặm về phía tây, tại Bạch Câu Huyện, có bảy trăm tên khẩu bộ tốt đã công phá thành trì và đang tàn sát dân chúng. Bản tướng lệnh Trần Tam Thạch dẫn đầu một ngàn binh mã dưới trướng, cùng với năm trăm binh mã của Bạch Đình Chi, hỏa tốc tiến về vây quét, kết thúc chiến đấu trong vòng hai ngày, sau đó lập tức quay trở lại hội hợp với chúng ta!”

“Những người còn lại, theo ta đến Dương Xuân Phủ tiếp ứng lương thảo!”

“Tuân lệnh!”

“Các huynh đệ, vận hết tốc độ tiến về phía trước!”

Một ngàn người dưới trướng Trần Tam Thạch, toàn bộ đều là kỵ binh, tài nguyên tốt vô cùng, đây cũng là một trong những ban thưởng sau khi hấn đoạt giải quán quân.

Đội thành Bạch Đình Chi bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ có hai ba trăm con ngựa.

Khoảng cách một trăm năm mươi dặm, dù là kỵ binh bình thường, chiến mã cần phải đi đi dừng dừng nghỉ ngơi, cũng có thể đến nơi trong vòng một ngày.

Nhưng khi họ đến mục đích, đã quá muộn.

Bạch Câu Huyện là một huyện nhỏ nằm trong một châu, sẽ không có tường thành cao và hào sâu như thành trì biên giới Bà Dương Huyện. Tường thành thường rất mỏng và thấp, chỉ cần bắc một cái thang là có thể trèo lên. Quân phòng thủ bên trong thường không quá năm trăm, có nơi thậm chí chỉ có một trăm Thành Vệ Quân, cộng thêm chưa đến một trăm nhân thủ nha môn.

Triệu Khang nói: “Tướng quân, Bạch Câu Huyện hình như đã xong rồi...”

Trần Tam Thạch ghìim ngựa dừng lại.

Nhìn từ xa, chỉ thấy cổng thành Bạch Câu Huyện đã bị đốt cháy chỉ còn lại than, tường thành đã lâu không được sửa chữa càng sụp đổ hơn phân nửa. Hắn có thể nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục trần gian bên trong từ xa.

“Triệu Khang, người dẫn mười kỵ binh vào thăm dò trước, đề phòng có mai phục.”

Loại giặc cỏ quy mô nhỏ này, thông thường là giết người cướp của rồi bỏ đi, không có chuyện thủ thành, càng không có võ giả cảnh giới cao, nhiều nhất cũng không quá Luyện Tạng.

Nhưng khinh địch là điều tối kỵ trong binh pháp.

Trần Tam Thạch dùng binh là lấy cẩn thận làm chủ, tuyệt đối không liều lĩnh.

“Tuân lệnh!”

Triệu Khang không hề sợ hãi, dẫn người vào thành, nhanh chóng quay trở lại: “Đại nhân, không có một tên phản nghịch nào, chỉ có đầy đất hoang tàn.”

“Vào thành xem thử.”

Trần Tam Thạch chỉ huy.

“Phụ thân...”

“A a!”

“Ô...”

Ngay khi dẫn quân vào cổng thành, cảnh tượng trước mắt đã diễn tả hoàn hảo thế nào là tan hoang đổ nát, thế nào là quỷ khóc sói gào, thế nào là xác chết chất đầy, thế nào là địa ngục trần gian!

Nhà dân cháy rụi, đường đi máu chảy thành sông.

Thi thể nằm ngổn ngang chắn giữa đường, họ phải xuống ngựa mà đi, bước qua xác chết để tìm người sống hỏi chuyện.

“Kẹt kẹt!”

Một nữ tử quần áo xộc xệch loạng choạng bước ra từ một ngôi nhà, tóc tai rối bù, vẻ mặt tê dại, đôi mắt trống rỗng, như một xác sống đi tìm kiếm thứ gì đó giữa đồng xác chết.

“Phụ thân!”

Một bé gái chỉ năm sáu tuổi, nằm úp trên xác một người nam nhân trung niên, liên tục gọi khe khẽ, nhưng không nhận được hồi đáp, một lúc lâu sau mới nhận ra cha không bao giờ tỉnh lại nữa, òa khóc.

“Cứu ta!”

Có người chớp lấy mắt cá chân Trần Tam Thạch, hẩn theo bản năng né tránh.

Người đó chỉ chớp một cái rồi tắt thở.

“Choang!”

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng binh khí rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại, thì ra là nữ tử vừa rồi cuối cùng cũng tìm

thấy thứ nàng muốn tìm, đó là một con dao, một con dao để tự sát.

Đây, chính là loạn thế.

Một ngàn năm trăm tướng sĩ, nhất thời không một ai lên tiếng.

Đặc biệt là những huynh đệ đến từ Bà Dương Huyện, cảm xúc sâu sắc nhất.

Lúc trước, nếu không có Trần tướng quân, kết cục của bọn họ và người nhà bọn họ, nhất định cũng sẽ như thế này.

“Xích Mi Quân...”

Trần Tam Thạch nhắm mắt.

Loại quân đội vốn nên là nhân dân khởi nghĩa chống lại áp bức này, vì không có tư tưởng chỉ đạo đúng đắn, sau khi lấy được lực lượng, đã biến thành ác quỷ còn đáng sợ hơn cả những kẻ áp bức họ trước đây, tự tay tạo ra một trận lại một trận địa ngục trần gian.

Tư tưởng giặc cỏ!

Không thể thành đại sự!

“Tiểu nha đầu.” Trần Tam Thạch bước tới, nhìn xuống tiểu cô nương: “Có muốn đi theo ta không?”

“Hu hu hu...” Tiểu cô nương chỉ nức nở, không nói.

“Các người là ai, có phải là quan binh của Đại Thịnh triều không?!”

Từ cuối con đường, một người ăn mặc như gia nhân hô lớn về phía bọn họ.

Triệu Khang đáp: “Chúng ta là tướng sĩ của Bát Đại Doanh ở Lương Châu, phụng mệnh đến đây vây quét bọn phản nghịch!”

“Quan binh, là quan binh!”

Gia nhân phần khích hét lớn.

Chẳng mấy chốc, phía sau hẳn xuất hiện bảy tám người ăn mặc như đệ tử võ quán đi về phía này.

“Đại nhân!”

“Các vị cuối cùng cũng đến!”

Chương 360: Một lũ hèn nhất

Trần Tam Thạch nhìn thanh kiếm trong tay họ, căn cứ vào khí trong cơ thể để phán đoán, đều là cảnh giới Luyện Huyết, trong đó còn có cả võ giả Luyện Cốt.

Hắn mặt không biểu lộ: “Các người trốn ở đâu?”

“Đại nhân mời đi theo ta!”

Võ giả ở phía trước dẫn đường.

Ở khu vực phía đông nam của Bạch Câu Huyện, thành linh có một tòa thành to lớn, trên cửa vào có ba chữ lớn “Lý Gia Trang”, trước cửa đứng rất nhiều võ giả, trong đó còn có quan binh mặc giáp trụ, trước mặt bọn họ, chất đồng rất nhiều thi thể của bách tính.

“Tình nhuệ của Bát Đại Doanh Lương Châu đến rồi!”

Gia nhân hét lớn trước cửa.

Cổng thành mở ra.

Một người trung niên mặc áo gấm dẫn đầu đi ra, phía sau là huyện lệnh cùng với tướng lĩnh thủ thành.

Lục tục ngo ngoe tụ tập lại có hơn bảy trăm người, hơn nữa đều là những người trẻ tuổi sung sức, không phải già yếu bệnh tật.

“Tại hạ là Lý Trường Sinh, gia chủ Lý gia Bạch Câu Huyện, bái kiến đại nhân!”

Người trung niên cung kính hành lễ.

“Ai là thủ tướng?” Trần Tam Thạch mặt không biểu lộ: “Bạch Câu Huyện thành là như thế nào bị phá?”

“Đại nhân, tại hạ Hồ Văn, là tuần kiếm Bạch Câu Huyện.”

Hồ Văn giải thích: “Tường thành Bạch Câu Huyện lâu năm thiếu tu sửa, Xích Mi Quân tới thế hung hãn, thêm vào đó bọn hãn có tiên nhân ban cho Kỳ Binh Thiên Thư trợ lực, chúng ta không phải đối thủ, cho nên lui về bên trong thành bảo thủ vững, chờ đợi viện binh đến!”

Trần Tam Thạch gật đầu, trầm giọng nói: “Nói một cách khác, các người căn bản không có thủ?”

Hồ Văn trầm mặc không nói.

“Đại nhân.” Lý Trường Sinh tiếp lời, chỉ về phương Nam nói: “Xích Mi Quân sau khi cướp bóc đốt giết, thẳng về hướng cửa nam thành bỏ chạy, các người hiện tại cưỡi ngựa đuổi theo, hãn là rất nhanh có thể đuổi kịp!”

“Xác định phương hướng không sai?”

“Xác định! Ta bảo đảm!”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch suất quân tiến quân về phương hướng cửa nam thành.

Hắn dựa vào ngũ giác siêu phàm, theo làn gió, nghe được cuộc đối thoại của Lý Trường Sinh cùng với đám người kia, thứ âm thanh lẽ ra chỉ có bọn hãn mới nghe thấy.

“Thấy chưa, đã bảo không cần cố thủ rồi mà!”

“Ai thèm liều mạng chứ!”

“Cớ gì phải liều mạng vì đám dân đen này chứ!”

“Đúng vậy, giờ đại quân đã tới, lũ Xích Mi Quân kia rút lui tán loạn! Bản quan vẫn là huyện lệnh, Lý lão gia vẫn là lão

gia, Hồ tuần kiểm cũng vẫn là tuần kiểm.”

“Không tới hai năm, Bạch Câu Huyện sẽ lại đầu vào đấy!”

“Bình lính Lương Châu lợi hại thì đã sao? Chẳng phải cũng tới đây để bán mạng cho chúng ta hay sao?”

“Hừm?...”

“Các người đang làm cái trò gì vậy?!”

Lý Trường Sinh đang nói thì phát hiện ra bọn hăn bỗng nhiên bị kỵ binh Lương Châu bao vây, từng mũi tên nhọn hoắt chĩa thẳng vào bọn hăn.

“Người...”

“Các người muốn làm gì?!”

Triệu Khang mặt lạnh như băng, lớn tiếng tuyên bố: “Huyện lệnh, tuần kiểm Bạch Câu Huyện, chưa đánh đã hàng, cầu kết với địch phản quốc, xử tử toàn bộ!”

“Bắn tên!”

“Vèo vèo vèo——”

Ra lệnh một tiếng, tên như mưa rơi.

Đám người Lý Trường Sinh căn bản cũng không có phòng bị, trải qua vài đợt mưa tên, ngoại trừ các võ giả Luyện Cốt, trên cơ bản chết bảy tám phần.

“Đại nhân! Oan uổng quá đại nhân!” Hồ Văn cuống quýt giải thích: “Bạch Câu Huyện tường thành mỏng, chúng ta ít người, căn bản không thủ nổi.”

“Rầm chó!” Vương Trục trợn mắt nhìn: “Trong thành có hơn vạn dân chúng, bắt đầu phát động, không thủ nổi?!”

“Lũ tiện dân, tiện dân sẽ giúp chúng ta thủ ư?”

“Lười nói lý với người, người không xứng nghe!”

“Giết ——”

Mưa tên kết thúc, quân trận bắt đầu xung phong.

Bạch Câu Huyện chỉ có một võ giả Luyện Tạng, bị Phùng Dung và Triệu Khang liên thủ chém chết, những người còn lại không một ai sống sót.

Còn binh mã Lương Châu, thì làm được không có ai tử vong, chỉ có vài người bị thương nhẹ.

Dự Bị Doanh dù kém cỏi, cũng là so sánh với Bát Đại Doanh.

So với Vệ Sở Binh của các châu phủ khác, đều là tinh nhuệ được trang bị đầy đủ, huống chi một võ quán nho nhỏ cùng với một ít Tuần Thành Quân của một huyện nhỏ, căn bản không chịu nổi một kích.

“Bọn người này, giữ lại sớm muộn cũng phản quốc!” Triệu Khang nói xong, lại chém thêm hai nhát vào thi thể.

“Tam Thạch, xong rồi!” Vương Trục đuổi theo: “Một lũ hèn nhát!”

“Tốt, sư huynh truyền hiệu lệnh của ta, toàn quân truy kích!”

Trần Tam Thạch thật sự muốn xem thử, Kỳ Binh Thiên Thư, có phải thật sự có tác dụng lớn đến vậy hay không.

“Sư huynh...”

Uông Trục tự giễu cười cười.

Triệu Khang, Phùng Dung đều đã Luyện Tạng, hẳn vẫn chỉ là Luyện Cốt viên mãn, làm sao xứng đáng với cái xưng hô sư huynh.

“Xuất phát!”

Một ngàn năm trăm kỵ binh sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhanh chóng tập hợp ở cổng thành nam, phi nước đại đến chiến trường tiếp theo.

Trần Tam Thạch đang định thúc ngựa rời đi, phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Hắn quay đầu lại.

Nhìn thấy là tiểu cô nương lúc nãy.

Chương 361: Xích Mi Quân

Tiểu cô nương cũng không còn khóc lóc nữa, chỉ là cẩn thận tiến lại gần, bàn tay nhỏ dính máu nắm chặt đuôi Thiên Tầm, đôi mắt to ngập nước đỏ hoe, cứ như vậy nhìn vị tướng quân trên lưng ngựa.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Trần Tam Thạch từ túi hành lý lấy ra lương khô ném qua: “Tiểu nha đầu, tìm một chỗ trốn đi, đợi ta đánh trận xong sẽ quay lại đón người, nếu đến lúc đó người còn sống, vậy chúng tỏ người và ta có duyên phận.”

Tiểu cô nương cầm lương khô, mím môi không nói một lời, chỉ ngoan ngoãn buông đuôi Bạch Hạc Mã ra.

“Hi vọng người và ta có duyên.”

“Giá!”

Trần Tam Thạch nhanh chóng biến mất.

Nuôi thêm một đứa trẻ trong phủ cũng không có gì, cũng không cần hẳn chăm sóc, có Ti Cầm Mặc Họa lo liệu, cũng tiện làm bạn với đứa bé chưa chào đời, nhưng hiện tại thật sự không tiện.

Trận chiến này, còn chưa biết sẽ ra sao, mang theo một đứa trẻ, quả thật là một gánh nặng, hơn nữa đao kiếm không có mắt, còn có thể hại đến nàng.

Còn về việc có thể sống sót trong luyện ngục trần gian hay không, chỉ có thể xem mệnh số của nàng rồi.

Bạch Hạc Mã tốc độ cực nhanh, như vó không chạm đất, lẳng không mà đi.

【Kỹ nghệ: Cưỡi ngựa (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (0/2000)】

【Hiệu dụng: Một ngày đi ngàn dặm, Như Thiên Lôi sai đâu đánh đó】

Như Thiên Lôi sai đâu đánh đó: Tất cả chiến mã dưới trướng thống soái, đều nghe theo hiệu lệnh của Bạch Hạc Mã, không sợ hãi, phối hợp nhịp nhàng, đến chết mới thôi.

Cụm từ này, vốn nên dùng để hình dung thuộc hạ nghe theo mệnh lệnh của cấp trên, vậy mà cũng có thể dùng trên “ngựa”.

“?”

Trần Tam Thạch cúi đầu nhìn bờm ngựa: “Ngươi cũng muốn làm tướng quân?!”

Thiên Tầm thậm chí còn dừng lại, gật đầu.

“Ngươi là yêu tinh à!”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ, thảo nào ngày nào cũng muốn ăn được cao linh lúa, súc sinh này tuyệt đối có tư tưởng riêng, hơn nữa theo thời gian trôi qua còn không ngừng “tiến hóa”.

Hắn hỏi: “Kỵ binh nhà ta, ngươi đều có thể chỉ huy?”

Thiên Tầm lại gật đầu.

“Tốt tốt.”

Trần Tam Thạch biết chiến lược của tướng sĩ dưới trướng sẽ lại được nâng cao.

Quân trận trước kia, cần kỵ binh điều khiển chiến mã để phối hợp.

Nhưng bây giờ, dưới sự chỉ huy của Thiên Tầm, chiến mã có thể chủ động phối hợp, hiệu quả cả hai bày ra là không thể so sánh được.

Hơn nữa không kinh không sợ.

Có nghĩa là dù có phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, chiến mã cũng sẽ không chạy tán loạn.

Thậm chí tại thời điểm ban đêm nghỉ ngơi, cũng không cần phải chuyên môn buộc ngựa, trông ngựa, tất cả đều có thể giao cho Thiên Tâm xử lý, thật là một vị mã trung tướng quân, còn là nữ tướng quân.

Kỵ binh một đường đuổi theo về phía nam.

Trên đường đi, còn gặp một số ít dân chạy nạn.

Một canh giờ rưỡi sau.

Cuối cùng bọn họ cũng đuổi kịp quân phản nghịch, Xích Mi Quân!

Những người này đều mặc áo giáp, trong tay cầm binh khí chế thức, đầu quấn khăn đỏ, lông mày cũng dùng thuốc nhuộm thành màu đỏ, vì vậy được gọi là Xích Mi Quân, bọn hắc đi ở phía trước, ở giữa còn đẩy mấy chiếc xe, có vàng bạc châu báu cướp được, thậm chí còn có nữ tử trẻ đẹp, xem ra còn chưa bị đụng vào, chỉ bị trói bằng dây thừng, cũng không biết là chuẩn bị mang về dâng cho ai.

“Xa Huyền Trận!”

“Mã Cung Thủ!”

“Bắn tên!”

“Xung phong!”

Xích Mi Quân đang tiến lên phía trước, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng vó ngựa chấn động đất trời, tiếp theo là vô số mũi tên như mưa rào trút xuống.

“Địch tập kích!”

“Kết trận!”

Hơn bảy trăm Xích Mi Quân, sau khi mất hơn một trăm người, nhanh chóng phản ứng, nhao nhao cầm lấy những tấm khiên tròn bằng sắt, dàn trận sẵn sàng giao chiến với kỵ binh. Trận pháp của bọn hãn quả thật được huấn luyện rất bài bản, trong tình huống bất ngờ này không những không rối loạn, mà còn có thể triển khai hoàn toàn.

“Lũ cẩu quan binh!”

“Giết lũ chó săn của triều đình!”

“Huynh đệ, giết, giết!”

“Tru sát bọn phản nghịch!” Bạch Đình Chi cười ngựa đi đầu, xông lên phía trước.

Hai bên giao chiến với nhau.

“Khí!”

Trần Tam Thạch không vội vàng tham chiến, mà là ghìm ngựa ở bên cạnh quan sát.

Nếu trực tiếp lao vào, sẽ không thể nhìn rõ cục diện một cách rõ ràng hơn.

Cái gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, chính là như vậy.

Thông qua 【Quan Khí Thuật】 để phán đoán, bảy trăm Xích Mi Quân này, đa số đều là binh lính bình thường, có một số ít Luyện Cốt, chỉ có hai Luyện Tạng, không có Hóa Kinh hay cao hơn.

Nhưng sức chiến đấu mà chiến trận của bọn hãn thể hiện ra, căn bản không kém gì so với các tướng sĩ của Dự Bị Doanh.

Một phương diện là bởi vì trận pháp xác thực quỷ dị.

Tựa như mỗi bước chân đều đang hô ứng cùng với thiên địa, mượn nhờ thiên địa chia thể, ngay cả Trần Tam Thạch cũng không thể triệt để nhìn thấu ngay lần đầu tiên gặp phải, cần phải chuyên môn dành thời gian để nghiên cứu mới được.

Chương 362: nghiên cứu tình hình

Một phương diện khác, cũng là trọng yếu nhất.

Trần Tam Thạch ánh mắt thâm trầm.

Hắn nhìn thấy phía trên trận pháp của Xích Mi Quân, có một cỗ khí khác biệt.

Cỗ khí này nhìn từ bề ngoài, rất giống với khí trong suốt trong cơ thể của người luyện võ, nhưng căn bản không phải cùng là một thứ, hắn có thể cảm giác được, cũng không có cách nào dùng để tu luyện pháp thuật, chỉ có thể dùng để tạm thời tăng cường sức chiến đấu của quân đội.

“Đây chính là tác dụng chân chính của Kỳ Binh Thiên Thư sao?”

Trần Tam Thạch chợt hiểu ra.

Dưới sự trợ giúp của cỗ khí kỳ lạ này, kết hợp với trận pháp tinh diệu và quỷ dị, quân đội của bọn hắn đã trở nên bách chiến bách thắng, không gì cản nổi, tiến quân thần tốc cho đến ngày hôm nay.

Nhưng “khí” không phải là vô hạn.

Hơn nữa cũng có phân chia mạnh yếu.

Cỗ lực lượng thần bí mà đám giặc cỏ nhỏ nhẻ này sở hữu, đương nhiên không thể so sánh với lực lượng chủ lực của Xích Mi Quân.

Trận pháp bộ binh được tăng cường bởi “khí” cũng không kém bao nhiêu so với Dự Bị Doanh.

Nhưng mà...

Bọn họ là kỵ binh!

Đây chính là ưu thế to lớn bẩm sinh.

Trần Tam Thạch mắt sáng như đuốc, nhanh chóng xác định được nơi phát ra của “Huyền Khí”.

Một viên tướng cấp bậc Luyện Tạng đang ở vị trí hạch tâm của trận pháp, từng luồng “khí” tuôn ra từ đỉnh đầu hắn, như sương mù lan tỏa, tăng cường sức mạnh cho những người khác.

Sau khi tìm được mục tiêu, hắn không lãng phí thời gian nữa.

Trên thực tế, từ lúc bắt đầu giao chiến đến giờ, cũng chỉ mới vài nhịp thở.

“Vèo vèo vèo—”

Trong nháy mắt, ba mũi tên được bắn ra.

Viên tướng Luyện Tạng của Xích Mi Quân vung đao đỡ được hai mũi tên, mũi tên thứ ba xuyên qua cánh tay hắn.

Cùng lúc đó, Trần Tam Thạch xông tới, tất cả Xích Mi Quân dám cản đường hắn đều không sống nổi một cái chớp mắt, Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thương dưới sự gia trì của kinh lực, trực tiếp đâm xuyên qua tấm khiên sắt, rồi xuyên qua vai viên tướng Xích Mi Quân.

Hắn cố tình để lại một mạng để hỏi cung, sau khi đảm bảo đối phương bị thương nặng không thể chạy thoát, liền tiếp tục tàn sát những Xích Mi Quân còn lại.

Một trận đụng độ, kéo dài khoảng hai tuần trà.

Bảy trăm Xích Mi Quân bị tiêu diệt hoàn toàn.

Còn bên phía Trần Tam Thạch, bốn người hy sinh, bảy người bị thương, thuộc hạ của Bạch Đình Chi thì có hơn mười người hy sinh.

Cho dù trận pháp của đối phương có mạnh đến đâu, chất lượng binh lính vẫn kém, số lượng cũng không nhiều.

Hơn nữa, huynh đệ dưới trướng Trần Tam Thạch cũng được gia trì bởi nhiều loại từ khoá khác nhau, nếu Xích Mi Quân không có “Huyền Khí” gia trì, tỷ lệ thương vong sẽ còn thấp hơn nữa, thậm chí không có thương vong cũng không phải là không thể.

Trên chiến trường, chỉ còn lại viên tướng Xích Mi Quân kia đang thoi thóp.

Bạch Đình Chi xông lên, lời hấn trở về.

“Lũ cầu quan triều đình các ngươi!” Viên tướng Xích Mi Quân giận dữ nhổ nước bọt, gào lên: “Chỉ biết ức hiếp dân chúng như chúng ta, bọn ngươi đều đáng xuống địa ngục, xuống địa ngục!”

“Đồ chó hoang!”

Chu Đồng chửi rửa, lao tới vung chùy, đập cho đến khi cánh tay trúng tên kia nát như thịt vụn mới thôi.

“Ta hỏi ngươi.” Trần Tam Thạch nắm lấy cổ áo viên tướng Xích Mi Quân: “Ngươi là ai, giữ chức vụ gì trong Xích Mi Quân?”

Trực tiếp hỏi sự tình Thiên Thư, là không thể nào hỏi được.

Không phải là vấn đề đối phương có chịu nói hay không, mà là địa vị của đối phương nhiều nhất cũng không quá Thiên Tổng, không thể nào biết được cơ mật cao cấp như vậy.

“Lão tử là hảo hán lực lâm đi ra từ Mi Sơn!” Viên tướng Xích Mi Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hiện tại là Thiên

Tổng trong Xích Mi Quân, đã nhận được Thiên Thư chúc phúc của Lương Đại Vương, chuyên tới giết bọn cầu quan các người!”

“Thiên Thư chúc phúc...” Trần Tam Thạch hỏi: “Người đã từng thấy Thiên Thư?”

“Thiên Thư là tiên nhân ban cho Lương Đại Vương, làm sao đến lượt phàm nhân như ta thấy được?” Viên tướng Xích Mi Quân khinh bỉ nói: “Lương Đại Vương là người được tiên nhân chọn, sớm muộn cũng sẽ lật đổ giang sơn này, bọn chó săn triều đình các người chỉ còn nước chờ chết...”

“Phốc!”

Trần Tam Thạch một kiếm chém bay đầu đối phương, không có tiếp tục nói nhảm.

“Trở về Bạch Câu Huyện!”

Sau khi dẹp yên phản loạn, mọi người trở về Bạch Câu Huyện nghỉ ngơi.

Trần Tam Thạch không còn gặp lại tiểu cô nương đó, không biết tiểu cô nương trốn đi đâu, hay đã bị người sống sót nào đó trong thành giết hại.

Hắn trải bản đồ ra.

Lại một lần nữa nghiên cứu tình hình hiện tại.

Sau khi vượt qua hẻm núi Kiếm Môn.

Bốn vạn đại quân, tương đương với việc chui vào một cái túi khổng lồ.

Chỉ là cái túi này, phía Đông, Tây, Bắc đều là người của mình, chỉ có phía Nam, đáy túi là quân địch phản loạn.

Trần Tam Thạch bắt đầu suy luận ngược lại.

Hắn đang suy nghĩ.

Trong tình huống này, rốt cuộc phải làm thế nào, Tây Tề Quốc mới có thể thu được lợi ích lớn nhất.

Chương 363: si mê binh pháp

Bọn hấn đã kéo dài đến tận bây giờ.

Giả sử bọn hấn có nắm chắc tất thắng.

Vậy thì nội bộ Minh Châu, xuất hiện biến động gì, mới có thể để bọn hấn thắng?

Bỏ qua logic, hoàn toàn xem như phỏng đoán.

Trần Tam Thạch tự coi mình là hoàng đế Tây Tề Quốc, đối phương làm thế nào mới có thể hạ được Minh Châu, nhìn vị trí Trường Thành, một ý nghĩ đáng sợ dần dần nảy sinh trong lòng, nếu Tổng Binh Minh Châu Đồng An đầu hàng địch, chẳng phải là có thể sao?!

Ngẩng đầu lên, hấn và Hứa Văn Tài bốn mắt nhìn nhau.

“Đại nhân, ta nghĩ ra rồi!”

Ở dưới sự ăn ý.

Gần như không cần nói ra, hai người đều biết đã nghĩ đến cùng một chỗ.

Nếu thật sự là như vậy.

Vậy thì tình huống sẽ từ vây quét phản nghịch, sẽ biến thành bị phản nghịch vây quét!

Chỉ cần phong tỏa hẻm núi Kiếm Môn, chẳng khác nào dẽ vào miệng cọp, không thể thoát khỏi!

“Hồng rồi!” Hứa Văn Tài bắt đầu đi qua đi lại tại chỗ: “Nếu thật sự là như vậy, Xích Mi Quân ba vạn, Minh Châu

Quân tám vạn, chưa biết chừng còn tăng thêm một phần binh mã của Tây Tề Quốc, tính ra mười mấy vạn đại quân, ăn tươi nuốt sống bốn vạn quân ta, dễ như trở bàn tay!”

Ở dưới loại khả năng này.

Trần Tam Thạch lại một lần nữa tìm kiếm logic từ.

Hắn nói: “Lão Hứa, tư liệu về Đồng An này, ngươi còn nhớ không?”

“Nhớ, si mê binh pháp.”

Hứa Văn Tài dùng quạt lông chỉ vào thành trì đại bản doanh của Đồng An: “Nhiều năm trước, hấn cùng với Phòng tướng quân tham gia tuyển phong, nhưng năm đó hấn đứng thứ hai, dứt khoát ngay cả danh ngạch đệ tử nội môn cũng không cần, trực tiếp lại đi tham gia võ cử, trở thành Võ Trọng Nguyên năm sau, sau đó bệ hạ một đường đề bạt, hấn từng bước làm đến vị trí ngày hôm nay. Tuần Phủ kiêm nhiệm Tổng Binh Minh Châu, thống lĩnh đại quyền quân chính của một châu.”

“Có thể thấy, người này thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, trong lòng có thể cũng đối với Phòng sư huynh vừa hâm mộ vừa đố kỵ, nếu tâm địa nhỏ nhen, sẽ ghi hận, nhưng vẫn chưa đủ, lý do tạo phản vẫn chưa đủ.”

Trần Tam Thạch gõ ngón tay lên bản đồ, phân tích: “Thất bại trong tuyển phong, lại từ chối thân phận đệ tử nội môn để đi tham gia khoa cử, cơ bản là đoạn tuyệt quan hệ với Bát Đại Doanh, bệ hạ đối với người như vậy ưa thích còn không kịp, tự nhiên sẽ càng thêm coi trọng, bồi dưỡng lên sau này thành thế lực trung thành kiểm chế Độc Sư Phủ.”

“Cho nên, nhận được nhiều ân huệ như vậy từ bệ hạ, địa vị của hấn vốn đã rất cao, thêm vài năm nữa đột phá cảnh giới

Võ Thánh, phong hầu cũng không phải là không có khả năng, hoàn toàn không có lý do phản quốc.”

“Nhưng hử...”

“Còn là một kẻ si mê binh pháp!”

“Đại nhân nói không sai!” Hứa Văn Tài như được khai sáng: “Phòng tướng quân đã từng nhắc với ta, năm đó người này còn tranh với Phòng tướng quân xem ai có thể khôi phục lại Cửu Cung Bát Quái Trận trước, cuối cùng chậm một bước, nghe nói tức giận đến nỗi khi luyện võ bị tẩu hỏa nhập ma, sinh bệnh nặng một trận.”

“Theo mạch suy nghĩ này, mọi thứ đều rõ ràng!”

“Có một loại người, họ chỉ muốn thắng, những thứ khác đều không quan tâm, danh lợi, đều không màng, chỉ cần có thể thắng, cái gì cũng nguyện ý trả giá, cái gì cũng có thể làm.”

“Đối với một kẻ si mê binh pháp, còn có gì có sức cảm dỗ lớn hơn Kỳ Binh Thiên Thư? Đồ vật của thần tiên, chính là biến số lớn nhất!”

“Giả như, thống soái Xích Mi Quân là Lương Kỷ Niên, dùng bảo vật trong tay hắn làm điều kiện trao đổi, phía Tây Tề Quốc lại hứa hẹn, ví dụ như phong hầu, phong đất, thì hoàn toàn có khả năng lôi kéo hắn sang phe họ.”

“Thật hay giả?”

Bạch Đình Chi đứng bên cạnh, cùng với Triệu Khang và những người khác nghe mà mơ hồ không hiểu.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài chấp tay: “Tiếp theo phải làm sao?”

“Ta sẽ viết suy nghĩ ra, trình lên Triệu Tổng Binh bọn họ, nhưng e là khó được lắng nghe, dù sao cũng chỉ là phỏng

đoán, không có bất kỳ chứng cứ thực chất nào, hơn nữa phỏng đoán này có phần quá... hoang đường.”

Trần Tam Thạch và lão thư sinh, hoàn toàn là lấy hướng Tây Tề Quốc tất thắng, quân ta tất bại để suy luận gượng ép.

Ngay cả bản thân họ cũng không chắc chắn, tình huống này có thật sự xảy ra hay không.

Viết xong thư tín.

Hắn huyết sáo, gọi chim ưng đến, đưa tình báo về tiền tuyến.

Sau đó, mọi người nghỉ ngơi một đêm ở Bạch Câu Huyện.

Đợi đến sáng hôm sau, Vu Tùng phái người truyền lệnh đến, dẫn bọn họ đi tập kết ở nơi cách Dương Xuân Phủ hai trăm dặm, sau đó đóng quân tại chỗ, bắt đầu duy trì việc vận chuyển lương thảo.

Chiến tranh không phải chuyện một sớm một chiều, đặc biệt là liên quan đến chiến cục lớn như một châu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã mười mấy ngày.

Trần Tam Thạch ăn no xong, liền tìm một nơi vắng vẻ luyện thương, sau khi đến Minh Châu, nhờ chuẩn bị kỹ càng, việc tăng tiến độ thuần thục không hề bị chậm trễ.

Chương 364: Hết Linh Sa

Ở trạng thái Bạo Huyết, hắn không ngừng thông qua Long Tượng Chi Huyết thúc sinh kinh lực, tiêu hao hết, lại thúc đẩy sinh trưởng, cứ như vậy tuần hoàn, ngày qua ngày, không ngừng tôi luyện cường độ và độ tinh khiết của kinh lực.

Hắn có thể cảm nhận được, theo thời gian trôi qua, kinh lực có một loại lực lượng muốn thoát ra khỏi thân thể, nhưng mỗi lần chưa kịp rời khỏi da thịt, kinh lực sẽ tiêu tán, chỉ có thể nghiền răng kiên trì, tiếp tục sự lặp lại khô khan.

Cuối cùng.

Vào khoảnh khắc Trần Tam Thạch kiệt sức, một luồng kinh lực theo cánh tay chảy ra, truyền qua cán thương đến mũi thương, bộc phát ra lực lượng chưa từng có.

Đột phá Ngoại Kinh!

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 0/1000]

[Hiệu dụng: ..., Tụ Kinh]

Dựa trên những từ khoá ban đầu, một hiệu ứng mới đã được thêm vào.

[Tụ Kinh: Tích lũy kinh lực, bộc phát một lần]

Sau khi đạt đến cảnh giới Hóa Kinh tinh thông, chính là “Ngoại Kinh” của Hóa Kinh trung kỳ. Trong toàn bộ đại cảnh giới, đây được coi là một giai đoạn chuyển tiếp, đặt nền móng cho “Kinh Lực Trì Bình” của tiểu thành.

Tác dụng chủ yếu là khiến kinh lực thoát khỏi cơ thể.

Nói một cách dễ hiểu, chính là đánh vật từ xa.

Trần Tam Thạch cầm cây trường thương xuống đất, tung một cú đâm. Mặc dù nắm đấm rõ ràng không chạm vào thân cây, nhưng vẫn dễ dàng bẻ gãy ngang gốc cây to bằng miệng bát trước mặt.

Võ giả ở cảnh giới này, khi cầm vũ khí, hiệu quả thực sự không đáng kể.

Bởi vì Ngoại Kinh của họ không thể duy trì liên tục, giống như cung tên, chỉ có thể bắn từng mũi tên một, hơn nữa còn rất yếu. Nhưng nếu có thể tụ kinh, thì lại hoàn toàn khác.

Trần Tam Thạch nắm chặt nắm đấm, có thể cảm nhận được kinh lực đang dần dần tích tụ trên cánh tay, nhanh chóng vượt xa cường độ mà Ngoại Kinh nên có. Chỉ cần có đủ thời gian tích lũy, hoàn toàn có thể bộc phát ra hiệu quả bất ngờ trong một lần tấn công nào đó.

“Linh Sa đã hết.”

Pháp thuật của hắn cũng không có tụt lại, lại một lần nữa tích lũy ra một lần Kiếm Khí Thuật.

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Nhập Môn)]

[Tiến độ: 35/500]

Chỉ là độ thuần thực tiến triển thật đáng thương.

Linh Sa cũng đã hoàn toàn tiêu hao hết, biến thành một đồng cát đá bình thường không còn chút ánh sáng.

Đợi đến khi trở về, nhất định phải lấy được cái lư hương tại Từ Vân Quan mới được.

Trước khi Trần Tam Thạch lên đường, không chỉ có quan chủ và giám viện bị nhốt vào đại lao, mà toàn bộ Linh Vụ Sơn

cũng bị phong tỏa. Trước khi điều tra rõ ràng, tất cả đạo sĩ không được rời khỏi sơn môn nửa bước. Lư hương tự nhiên cũng được bảo vệ nghiêm ngặt, không cần lo lắng bị mất.

Có thể trở về hay không, khi nào mới có thể trở về, mới là vấn đề cần phải cân nhắc trước mắt.

Hắn đã gửi tin tức cho Triệu Vô Cực và những người khác, và đã nhận được hồi âm.

Nội dung rất đơn giản, bọn họ sẽ chú ý.

Sự việc đã đến nước này, tiền tuyến đã sớm dựng trại, bắt đầu đối đầu với quân chủ lực của Xích Mi Quân, muốn quay trở lại con đường cũ cũng không kịp nữa rồi.

Việc vận chuyển lương thực của Dương Xuân Phủ vẫn diễn ra khá suôn sẻ.

“Hy vọng là ta đã lo lắng quá nhiều.” Trần Tam Thạch nhìn mặt trời đang dần lặn, lẩm bẩm một mình.

Mười ngày nữa lại trôi qua.

“Năm ngày sau!” Trở lại doanh trường, Vu Tùng hạ đạt chỉ lệnh mới: “Toàn quân Dự Bị Doanh lên đường, tiến về Ứng Chủy Sơn, gia nhập chiến trường chính, tham gia trận quyết chiến!”

“Ngay cả Dự Bị Doanh cũng phải ra trận sao?” Giải Tư Thuật hỏi: “Vu Tham Tướng, tình hình phía trước như thế nào?”

“Ba thắng một thua, tiêu diệt tám ngàn quân phản loạn Xích Mi Quân, quân ta tổn thất ba ngàn.”

Vu Tùng trầm giọng nói: “Bọn phản tặc này sĩ khí rất cao, dựa vào việc chúng có Thiên Thư do thần tiên ban tặng, vậy mà có thể làm được bại mà không tan vỡ, hơn nữa hai tháng

nay, lại từ các tông môn, các ngọn núi khắp nơi, cộng thêm tân trận tốt huấn luyện ra, lại lôi kéo thêm được một vạn người.”

“Tức là đánh đến bây giờ, bọn hắc vẫn còn ba vạn người.”

“Tuy nhiên, cũng chỉ có vậy thôi!”

“Đồng Tổng Binh để lại Phó Tướng Ngô Du trấn thủ Trường Thành, đích thân dẫn ba vạn người đến tham chiến, lập tức sẽ đến Kim Tuyền Phủ, đến lúc đó hai mặt giáp công, nửa tháng có thể tiêu diệt một nửa quân địch, hai tháng có thể bình định toàn cảnh!”

“Đến lúc đó, chúng ta có thể trở về Lương Châu rồi!”

Lại lôi kéo thêm được một vạn người.

Thật đáng sợ, mới bao lâu chứ?

Tính như vậy, cơ hồ tương đương một nửa số đệ tử tông môn và võ giả giang hồ của Minh Châu đều gia nhập Xích Mi Quân.

Đây chính là mị lực của “thần thoại truyền thuyết”.

“Tiên nhân ban bảo”, hơn nữa ban cho còn là Thiên Thư chuyên dùng để đánh trận, giá trị không khác gì “thụ mệnh vu thiên”, hơn nữa còn là hàng thật giá thật được chứng thực rõ ràng.

Chương 365: Lương Kỷ Niên

Chỉ dựa vào điểm này, tiếp theo sẽ còn có thêm nhiều người đầu quân.

Nếu không có “Thiên Thư”, cuộc phản loạn này căn bản sẽ không thể làm lớn.

Nói một cách khác.

Bất kể tình hình tiếp theo có tồi tệ đến đâu, điểm mấu chốt đều nằm ở trên người Lương Kỷ Niên tại Mi Sơn, chỉ cần đánh hạ Mi Sơn Phủ, khiến phản quân mất đi “tín ngưỡng” kiên trì trong lòng, hết thảy vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng, đạt được mục đích không đánh mà thắng.

Đương nhiên.

Tiền đề là phải thắng trận đại quyết chiến tiếp theo này.

Chức vị của hắn vẫn còn quá thấp, việc có thể làm được cũng có hạn.

“Vương Lực.” Trần Tam Thạch hỏi: “Hẻm núi Kiếm Môn đã có tin tức gì chưa?”

“Sắp rồi.” Vương Lực đáp: “Thêm vài ngày nữa, bọn người Triệu Khang hẳn là có thể trở về.”

“Tốt, đi thôi.”

Trần Tam Thạch mấy ngày trước đã phái người tiến về hẻm núi Kiếm Môn thăm dò tình hình.

Nếu như suy đoán của hắn là thật, như vậy biên giới phía tây chắc chắn sẽ có một lượng lớn binh mã vòng ra phía sau,

xây dựng doanh trại lâm thời ở gần hẻm núi Kiếm Môn, phong tỏa đường lui binh của bọn họ.

.....

Tại Mi Sơn phủ thành.

Phủ đệ của tri phủ.

“Tay nắm càn khôn, quyền sát phạt, trăm yêu trừ ma, giải oan dân.

Kỳ Binh Thiên Thư, tiên ban thưởng, thi chương minh chứng, tụng công đầu.

Rồng ngũ Mi Sơn kinh động trời, tạm thời ẩn nấu chôn vục sâu.

Chờ khi phong vân hội tụ đủ, bay lên chín tầng đỉnh non sông!”

“Thơ hay, thơ hay!”

Trong đại sảnh.

Một vị thư sinh cất bút, viết một bài thơ trên bức tường trắng như tuyết, khiến nhiều vị tướng quân vỗ tay khen hay.

Bản thân thư sinh lại không có vẻ gì là hưng phấn.

Hắn chậm rãi buông bút, nhìn khắp các tướng: “Tình hình phía bắc Ô Thủy thế nào rồi?”

“Bẩm Đại Soái.” Một vị tướng ôm quyền nói: “Đại Soái thần cơ diệu toán, Giả Ngũ gia bọn họ sau khi thua mấy trận, đã thành công dụ địch vào sâu, Lương Châu Quân đã vượt qua vùng Ưng Chủy Sơn, còn kéo cả Dự Bị Doanh cuối cùng lên, chuẩn bị quyết chiến bên ngoài Kim Tuyên Phủ.”

“Đồng An thì sao?” Lương Kỷ Niên hỏi.

“Cũng đã vào vị trí!” Hạng Diên hồi đáp: “Năm vạn đại quân do Đồng Tổng Binh suất lĩnh đã tiến đến Kim Tuyền Phủ. Đến lúc đó, chúng ta sẽ lại giả vờ thua trận một phen, sau đó giả bộ hợp binh với họ. Bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ rằng viện quân đến là để lấy mạng chúng!”

“Nếu kế này thành công, bốn vạn Lương Châu Quân, tất cả sẽ bị tiêu diệt!”

“Còn hẻm Kiếm Môn thì sao?” Lương Kỷ Niên tay cầm thước, chỉ vào địa hình trên sa bàn: “Hẻm Kiếm Môn nhất định phải chặn lại, không được để lọt một tên nào, còn có Dương Xuân Phủ cũng phải làm tốt chuẩn bị.”

“Đại Soái dụng binh cẩn thận, chúng ta thật sự bội phục.”

Mọi người lại tăng bốc một phen.

Lương Kỷ Niên phát tay áo: “Được rồi, mau sắp xếp đi, ngàn vạn lần đừng để lỡ thời cơ, tài sản tính mạng của chúng ta đều phụ thuộc vào trận chiến này!”

“Đại Soái, ngài... ngài vẫn chưa ban cho chúng ta Thiên Thư thần lực!”

Đường đường là tông chủ cảnh giới Huyền Tượng, Hạng Diên quỳ một gối xuống trước mặt thư sinh: “Xin Đại Soái ban thưởng pháp!”

Hạng Diên vừa quỳ, lập tức có một đám người quỳ theo.

Lương Kỷ Niên nhú mày: “Trận chiến này sẽ là tám vạn đấu với bốn vạn, hơn nữa còn là tập kích bất ngờ, việc này cũng cần bản soái ban thưởng pháp?”

“Đại Soái!” Hạng Diên chấp tay: “Xích Mi Quân chúng ta gần một tháng nay sống quá khổ, ngày nào cũng màn trời chiếu đất, huynh đệ chỉ có được tiên pháp chúc phúc của ngài, sĩ khí mới có thể dâng cao.”

“Pháp không thể khinh truyền, càng không thể lạm dụng!” Lương Kỷ Niên ném thước xuống: “Truyền khẩu dụ của bản soái, cứ nói trên Thiên Thư có viết, trận này nhất định thắng, chỉ cần thắng trận này, sẽ chọn một tòa thành nhỏ, thưởng cho huynh đệ đồ thành ba ngày!”

Minh Châu nghèo, Xích Mi Quân bọn hắn cũng nghèo, tất cả vật tư, hoặc là dựa vào Tây Tề Quốc cung cấp, hoặc là dựa vào cướp bóc các phủ thành lân cận mà có, ngày thường căn bản không có gì để thưởng cho thuộc hạ, cũng chỉ có đồ thành mới có thể kích thích ra khát vọng nguyên thủy nhất.

“Tuân lệnh!”

Hạng Điền và những người khác lĩnh mệnh rời đi.

Trong đại sảnh trở nên trống trải.

Lương Kỷ Niên ngồi trên ghế thái sư, cảm nhận tiên vật trong cơ thể, sắc mặt khó coi: “Sao lại thế này...”

“Phu quân.” Một nữ tử bùng hộp com bước đến, nàng thuần thực bày biện bát đĩa trên bàn: “Chàng ăn chút gì đi.”

“Không có khẩu vị.” Lương Kỷ Niên nhắm mắt: “Nương tử cứ tự mình ăn đi.”

“Phu quân đã gần một ngày rồi chưa ăn gì rồi.” Cao Bội Văn kéo tay nam nhân: “Đi mà, cứ coi như là ăn chút gì đó với thiếp.”

“Được, vậy thì ăn một chút.” Lương Kỷ Niên lúc này mới đứng dậy.

“Than thở cái gì thế, có chuyện gì vậy?” Cao Bội Văn vừa múc canh cho thư sinh, vừa hỏi: “Có phải là cái thứ đó...”

Chương 366: đại sự

“Ừ.” Lương Kỷ Niên gật đầu: “Sắp hết rồi, trước đây mỗi lần thắng trận đều tăng vọt, nhưng gần đây... chắc là do tình hình đang giằng co, đợi đến khi trận chiến tiếp theo kết thúc, nhất định có thể rèn ra một đội quân bách chiến bách thắng chân chính.”

Hắn là một thư sinh tay trái gà không chặt chân chính.

Từ khi đầu quân cho sơn trại Mi Sơn, có thể được một đám người hung ác tôn làm thủ lĩnh, hoàn toàn dựa vào tiên vật trong tay, nếu không có tiên vật, người chết đầu tiên chính là hắn.

Ngược lại, chỉ cần nắm chặt thứ đó trong tay, những người này sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Phu quân, hay là thôi đi.” Cao Bội Văn lo lắng nói: “Chúng ta cao chạy xa bay, cần gì phải suốt ngày chém giết.”

“Đàn bà thì biết gì!” Lương Kỷ Niên giận dữ nói: “Đến nước này rồi, nàng còn cho rằng có thể thoát thân sao? Hơn nữa đợi đến khi trận chiến này kết thúc, Tây Tề Quốc sẽ phong ta làm Minh Châu Vương, cho ta một lượng lớn đất phong! Đến lúc đó, ta có thể chiêu binh mãi mã, nghỉ ngơi dưỡng sức!”

“Chỉ cần có đủ thời gian, cộng thêm tiên vật, thiên hạ này, ta cũng chưa chắc đã không thể tranh giành một phen!”

“Ban đầu, ta chỉ muốn thi đậu cử nhân, bây giờ, ta muốn giết sạch cử nhân thiên hạ!”

“Ta muốn để bọn hắc, không bao giờ dám ngẩng đầu nhìn ta nữa!”

...

Tại Ứng Chủy Sơn.

“Còn hai ngày cuối cùng!”

“Sắp đến rồi!”

“Tả bộ Dự Bị Doanh của chúng ta là đội cuối cùng đến, lên tinh thần một chút, đừng để mất mặt!”

Tin tức từ phía trước truyền đến.

Xích Mi Quân lại thua một trận.

Hiện nay, binh mã Lương Châu đã đuổi đến vùng ven Ô Thủy Hà.

Trần Tam Thạch nhìn vị trí trên bản đồ, chỉ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Như vậy, cơ bản là đã giao hoàn toàn phía sau cho Kim Tuyên Phủ, cục diện phát triển, càng lúc càng trùng khớp với suy đoán của hắc, Xích Mi Quân không giống như đang bại lui, mà càng giống như đang dụ địch vào sâu.

Cũng không phải binh mã Lương Châu thiếu đầu óc, chỉ có hắc và Hứa Văn Tài thông minh, chỉ là ngoài bọn họ ra, sẽ không ai tiến hành liên tưởng một cách khó hiểu đến việc Tuần Phủ Minh Châu đầu hàng địch, đây chính là một đại tướng nơi biên cương của triều đình, nhìn từ bề ngoài, cái gì cũng không thiếu, tương lai còn có cơ hội phong hầu, không lẽ ăn no rủng mỡ hay sao mà dùng tính mạng cả nhà để mạo hiểm đầu hàng địch.

Không đúng, có một người có thể liên tưởng đến.

Tứ sư huynh!

Tứ sư huynh và sư phụ đã rời Lương Châu từ rất sớm, nói là đi kinh thành, cũng không nghe thấy kinh thành truyền đến tin tức gì, ngược lại việc mở rộng doanh đã bắt đầu tiến hành có trật tự trước khi họ xuất chinh.

Sự tình bình định Minh Châu, cũng không phải do Bát Đại Doanh quy hoạch, mà là do Binh Bộ kinh thành, điều khiển chỉ huy từ xa.

Bọn người Lữ Tịch, Hậu Bảo, Triệu Vô Cực, đều chỉ là phụ trách chấp hành.

Nhưng đã lâu như vậy trôi qua.

Sư phụ và Tứ sư huynh, cũng nên biết rồi, thậm chí có khả năng, đã đưa ra biện pháp khắc phục.

Nhưng đường xá xa xôi, sự chậm trễ trong liên lạc quá lớn.

“Trần Thiên Tổng, người thật sự là một chút cũng đều không sốt ruột.”

“Thậm chí còn muốn ở lại cuối cùng để hộ tống lương thảo, cũng không sợ đến lúc đi tới thì món ăn cũng đã nguội.”

“Chúng ta đi trước đây!”

Bọn người Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật cảm thấy không thể lý giải, nếu không phải đã từng nhìn thấy người này giết chết Ôn Thu Thực ở trước mặt mọi người, thì đều cho rằng tên gia hỏa này là sợ chiến, sợ hãi.

Nhìn bọn họ dần dần đi xa, Trần Tam Thạch vẫn không tăng tốc độ chút nào, thêm vào đó còn phải phụ trách áp tải lương thảo, sẽ đến nơi muộn hơn những người khác ba đến năm ngày.

“Triệu Khang vẫn chưa trở về?”

Lại hai ngày trôi qua, Trần Tam Thạch đang định phái người đi thúc giục, thì nhìn thấy bụi đất bốc lên từ phía sau.

Chỉ thấy Triệu Khang toàn thân đầy máu trở về, mười kỵ binh mang đi chỉ còn lại hai kỵ binh cuối cùng.

Hứa Văn Tài đột nhiên dậm chân: “Hồng rồi!”

Trái tim đang treo lơ lửng của Trần Tam Thạch cuối cùng cũng đã chết.

Tiếp theo, báo cáo của Triệu Khang gần như không sai một chữ so với những gì hắn đoán.

“Đại nhân, xảy ra...xảy ra đại sự rồi!”

“Hẻm núi Kiếm Môn, không biết từ đâu xuất hiện thêm ba vạn phục binh, phía tây càng phát hiện ra một lượng lớn binh mã Tây Tề Quốc nhập cảnh, không rõ cụ thể bao nhiêu người, bốn vạn binh mã của chúng ta, lập tức bị bao vây trước sau!”

“Chuyện gì vậy đại nhân, Trường Thành phía tây chẳng lẽ đã bị công phá, người dưới tay Đồng An, Tổng Binh Minh Châu, chẳng lẽ đều là ăn không ngồi rồi sao!”

Đã sớm có chuẩn bị tâm lý, Trần Tam Thạch nhắm hai mắt lại, sau khi suy nghĩ ngắn ngủi, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Vứt bỏ tất cả lương thảo quân nhu, bố trí mai phục ở sơn cốc phía trước, chuẩn bị tiếp ứng bại quân bên ta!”

Chương 367: hỏa tốc rút lui

“Rõ!”

Mọi người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn làm theo.

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Các tướng sĩ canh giữ gần sơn cốc, đầu tiên là trông thấy tro bụi đầy trời, tiếp theo là...

Binh mã Lương Châu binh bại như núi đổ!

Bọn họ sau khi nhìn thấy có phục binh trong sơn cốc, suýt nữa sợ tới mức tán loạn lần hai, mãi đến khi phát hiện là người của mình mới dần dần ổn định trận cước.

“Ngươi...ngươi đã sớm đoán được?!”

Giáp trụ trên người Sa Văn Long đều mục nát, Tào Phiền bên cạnh cũng bị thương.

Sa Văn Long không nói nhiều, chỉ hạ lệnh: “Toàn quân lui về hai trăm dặm, nghỉ ngơi chỉnh đốn ở Long Dương Huyện cách hai trăm dặm, sau đó, sau đó lại tính toán tiếp!”

Bại quân tiếp tục triệt thoái về phía sau.

Mãi đến khi gặp được Vu Tùng cùng những người khác đang hăm hực trở về, mới biết rõ rốt cuộc phía trước đã xảy ra chuyện gì.

“Thông đồng với địch, thông đồng với địch!!!”

Vu Tùng hai mắt đỏ ngầu: “Trong thời khắc quyết chiến ở Ô Thủy Hà, Xích Mi Quân vốn đang rút lui bỗng nhiên phát

động phản công, Đồng An càng là dẫn năm vạn đại quân từ phía sau Kim Tuyền Phủ đánh tới!

“May mà...may mà Triệu Tổng Bình nghe theo ý kiến của người, có phòng bị với bọn người Đồng An, không hợp doanh một chỗ, nếu không, e rằng toàn quân đã bị diệt!”

“Trần Thiên Tông, người, người làm sao biết được!”

Giải Tư Thuật mặt mũi tràn đầy hoảng sợ: “Trách không được người một mực không chịu tiến về phía trước, người đã sớm đoán được Đồng An phản bội, tại sao người có thể đoán được, người có tình báo gì sao?!”

Lộ Thư Hoa cũng dùng ánh mắt khó tin nhìn Trần Tam Thạch, chỉ là không lên tiếng.

Bạch Đình Chi gào lên: “Sớm để Trần tướng quân làm Đại Soái, đâu đến nỗi có nhiều chuyện chó má như vậy, đồ ngu xuẩn, cái gì mà Sa Văn Long, Viên Đại, còn có Triệu Vô Cực kia nữa, toàn là đồ ngu!”

Trần Tam Thạch không có tâm trạng bàn luận chuyện này, hấn vội vàng hỏi: “Vu Tham Tướng, tình hình rốt cuộc thế nào rồi?”

“Thiên Lang Doanh tổn thất ba ngàn binh mã, chủ tướng Viên Đại cùng với Tham Tướng tả hữu tiền hậu tam bộ, toàn bộ tử trận!”

“Hai vạn Vệ Sở Lương Châu tinh nhuệ, chỉ còn lại bảy ngàn cuối cùng, trong đó bốn ngàn theo chúng ta chạy về, ba ngàn người còn lại bao gồm cả Triệu Tổng Bình bị đánh tan, không biết lưu lạc phương nào.”

“Dự Bị Doanh cũng tổn thất cực kỳ thảm trọng.”

“Tính ra, bốn vạn đại quân, tổn thất hơn phân nửa!”

Tổn thất hơn phân nửa!

“Nhanh, nhanh rời khỏi đây!”

“Lượng người mai phục ít ỏi này của các người không cản nổi đâu, phía sau có năm vạn đại quân truy sát, mau đi thôi!”

“Trước tiên đến Long Dương Huyện!”

“Giờ Viên Đại đã chết, Triệu Tổng Binh mất tích, Sa Văn Long chính là người chỉ huy tối cao!”

“Đi mau!”

“Nếu bị đuổi kịp, một người cũng đừng hòng chạy thoát!”

“Rút lui ——”

Toàn quân hỏa tốc rút lui.

Trên đường đi, vứt bỏ vô số lương thảo quân nhu.

Ba ngày sau.

Mọi người tập hợp tại Long Dương Huyện thành, thương nghị kế sách ứng phó.

Trải qua thất bại thảm hại như vậy, toàn bộ quân doanh, sĩ khí vô cùng sa sút.

Điều đáng sợ hơn là, sau khi có được tin tức tình báo đầy đủ, mọi người phát hiện ra không chỉ đơn giản là bại trận, mà là toàn quân bị diệt!

Hẻm núi Kiếm Môn bị phong tỏa, sáu vạn đại quân Tây Tề Quốc từ phía tây một đường tấn công tới, phía nam càng là có Xích Mi Quân, Minh Châu phản quân tổng cộng tám vạn, cộng lại mười bốn vạn đại quân!

Toàn bộ Minh Châu, trở thành một cái túi lớn bị bịt kín.

Tất cả bọn họ, đều bị vây khốn trong túi.

Một người cũng đừng hòng chạy thoát!

Minh Châu, chính là nơi chôn thân của bọn họ!

“Viện quân, chúng ta còn có viện quân!”

Đêm khuya.

Một con chim ưng bay về.

Mang theo tin tức mới nhất.

Mười ngày trước, Lương Châu đã điều động năm vạn binh mã từ U Châu và Đạo Châu, cộng thêm ba vạn quân từ Nhạn Châu tiếp giáp, bao gồm cả Chu Tước Doanh của Vinh Diễm Thu và Bạch Hồ Doanh của Nhị sư huynh.

Phượng Châu trông rộng, chỉ có thể gom góp chưa đến một vạn người, nhưng đã có tám vạn Hoàng Đế Thân Vệ Quân từ kinh thành xa xôi đang trên đường đến, chuẩn bị vượt qua Đại Hoang, từ phía nam Minh Châu gia nhập chiến trường.

Tất cả những điều này là sự bù đắp mà Phòng Thanh Vân và Tôn Tượng Tông đã thực hiện ngay lập tức sau khi biết được kế hoạch của Binh Bộ.

Thậm chí từ rất lâu trước đó, Tứ sư huynh đã từng đề cập với triều đình về việc này, rằng Kỳ Bình Thiên Thư rất có thể sẽ dụ dỗ Đồng An phản bội, nhưng triều đình lại nghi ngờ Bát Đại Doanh muốn loại bỏ thế lực khác, nên đã không để ý, dẫn đến tình hình hiện tại.

Hơn nữa, quyền chủ động trong chuyện này, kỳ thực nằm trong tay Tây Tề Quốc và Lương Kỷ Niên, nếu họ Lương không muốn giao ra, thì dù cuối cùng có thất bại cũng sẽ hủy nó đi, tuyệt đối không có chuyện Đồng An tự mình đi đoạt lấy.

...

Các đạo hữu đọc truyện thấy hay thì đẩy cho truyện ít kim phiếu nha, đẩy càng nhiều kim phiếu mình càng có động lực ra chương nhanh nha!

Chương 368: xác định

Cuối cùng, tổng cộng hai bên, Đại Thịnh triều mười bảy vạn đối đầu với Tây Tề Quốc mười bốn vạn.

Cuộc chiến này từ việc tiêu diệt phản nghịch Xích Mi, chỉ sau một đêm đã biến thành cuộc chiến quốc vận!

Tuy nhiên.

Dù có thêm bao nhiêu viện binh, thì một nhóm nhanh nhất cũng phải mất hơn một tháng nữa mới đến được.

Mà tình hình hiện tại của họ, căn bản không thể sống đến lúc đó.

Làm thế nào để chống đỡ qua được, đã trở thành vấn đề cấp bách trước mắt.

Trần Tam Thạch nhìn vào bản đồ Minh Châu, nhìn vào Hồng Trạch Hà và Ô Thủy Hà, cùng với lối ra Đại Hoang ở phía nam, miễn cưỡng tìm thấy một tia hy vọng sống, nhưng điều kiện tiên quyết là, tất cả mọi người phải nghe theo hắn!

“Đi Dương Xuân Phủ!”

Trong đại trường trung quân.

Tào Phiền đặt tay lên vị trí Dương Xuân Phủ: “Hiện tại thành trì gần chúng ta nhất, có thể thủ vững, chính là Dương Xuân Phủ, phản quân ở phía đông binh lực trống rỗng, trong vòng ba ngày có thể chiếm được thành này! Bên trong nói không chừng còn có lương thảo, nếu may mắn, có thể thủ vững một thời gian!”

“Không được!” Trần Tam Thạch lập tức phủ quyết: “Sa Tướng Quân! Dương Xuân Phủ không thể đi, ta dám chắc, lương thảo vận chuyển ra trước đó là để mê hoặc chúng ta, bây giờ bên trong tuyệt đối không có lương thảo! Lúc này đi vào, sẽ không ra được nữa!”

“Ồ?” Sa Văn Long đưa mắt nhìn: “Vậy theo ý Trần đại nhân, chúng ta nên đi nơi nào?”

“Qua sông!” Trần Tam Thạch nói: “Qua Hồng Trạch Hà về phía đông, tấn công thành trì bên kia sông!”

Tào Phiền phản bác: “Trần đại nhân, thành trì phía đông Hồng Trạch Hà đều là những huyện thành nhỏ, tường mỏng lại thấp, đã lâu không được tu sửa, căn bản không thể giữ được, một khi quân địch đến dưới thành, chỉ có đường chết.”

“Thế thì đừng cố thủ!” Trần Tam Thạch giải thích chiến thuật: “Dù sao vẫn còn hơn bị mắc kẹt, mục đích của chúng ta là không ngừng quanh co, sau đó tìm cơ hội tiến về phía nam, tiến vào Đại Hoang, thoát khỏi hiểm cảnh!”

“Hoang đường!” Sa Văn Long lạnh lùng nói: “Người cho rằng phản quân đều là kẻ ngốc sao? Từ đây vượt sông rồi đi về phía nam, thời gian tiêu tốn hoàn toàn đủ để địch quân bố trí trọng binh ở phía trước Đại Hoang, chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới!”

“Thế tử điện hạ nói đúng, hiện nay con đường sống duy nhất của chúng ta, chính là nhanh chóng công hạ Dương Xuân Phủ, sau đó cố thủ chờ viện binh!”

“Sa Tướng Quân!” Trần Tam Thạch tăng thêm ngữ khí: “Còn xin ngài hãy cân nhắc kỹ! Trận chiến này tổn thất nặng nề, cứ tiếp tục như vậy, sẽ toàn quân bị diệt!”

Sa Văn Long đám mạnh xuống bàn, quát lớn: “Không nghe người, liền sẽ toàn quân bị diệt sao?”

“Khó nói!”

Việc can hệ trọng đại, Trần Tam Thạch dù thế nào cũng phải kiên trì đến cùng.

“Hỗn xược! Cho dù bản tướng quân có chết, vẫn còn Tham Tướng chỉ huy, khi nào đến lượt một tên Thiên Tổng như ngươi?!”

Sa Văn Long đang định nổi giận, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tào Phiền bên cạnh bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, hần dưng lại, trầm giọng nói: “Ngươi xác định, ngươi muốn vượt sông đánh mấy huyện thành kia?”

“Trần Thiên Tổng, việc Đông An phản bội, ngươi quả thực liệu sự như thần, nhưng mà...” Vu Tùng cũng khuyên nhủ: “Ta cũng cảm thấy có thủ trong Dương Xuân Phủ, là thượng sách duy nhất hiện nay, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn tuân lệnh đi.”

Trần Tam Thạch kiên quyết nói: “Ta xác định!”

“Tốt!” Thái độ của Sa Văn Long đột ngột thay đổi: “Đừng nói bản tướng quân không nghe lời can gián, nếu Trần Thiên Tổng đã kiên trì như vậy, vậy thì theo kế của ngươi!”

“Vu Tùng nghe lệnh!”

“Ta lệnh cho ngươi dẫn ba nghìn quân tả bộ Dự Bị Doanh, theo như Trần Thiên Tổng nói, vượt Hồng Trạch Hà về phía đông tìm chỗ đặt chân, nếu xuất hiện thương vong lớn, hai ngươi tự kết liễu!”

“Ta?” Vu Tùng có chút sững sờ: “Sa Tướng Quân, mặt tướng chưa từng nói muốn vượt sông, ta cũng muốn ở lại cùng thủ Dương Xuân Phủ.”

“Cứ quyết định vậy đi!” Sa Văn Long không để ý: “Các tướng có mặt còn lại, lập tức theo ta xuất phát, đi tiên đánh

Dương Xuân Phủ!”

Từ đó, bại quân Lương Châu chia binh hai đường.

Một đường ba nghìn nhân mã vượt sông về phía đông, một đường một vạn tám nghìn nhân mã tiến đánh Dương Xuân Phủ.

“Trần Thiên Tổng, ngươi thật sự hại chết ta rồi!”

Ở ngoài đại trường trung quân.

Vu Tùng tức đến mức muốn chửi ầm lên, chỉ thiếu nước trực tiếp nói ra câu “Muốn chết thì tự mình đi, đừng có lôi kéo ta theo” .

“Vu Tham Tướng.” Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Đi theo lời ta nói, chưa chắc đã sống, nhưng đi theo bọn họ, tuyệt đối là cái chết!”

Một vạn tám ngàn người, sống đến cuối cùng sẽ không vượt quá một trăm tám mươi người.

“Ài! Việc đã đến nước này, còn có gì để nói nữa?” Vu Tùng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Trần Thiên Tổng, nếu ngươi hại chết ta, ta... ta không nói nữa, tám vị nương tử, mười hai đứa con nhà ta, nhất định sẽ liều mạng với ngươi! Đi thôi!”

...

Các đạo hữu đọc truyện thấy hay thì đẩy cho truyện ít kim phiếu nha, đẩy càng nhiều kim phiếu mình càng có động lực ra chương nhanh nha!

Chương 369: đại nghĩa

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Mệnh lệnh được truyền đạt.

Đám người Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật, cũng là lộ về mặt kinh ngạc.

“Làm cái gì vậy?”

“Trần Thiên Tổng người điên rồi!”

“Không đi theo đại quân, hành động đơn độc, chẳng phải là muốn chết nhanh hơn sao!”

“Thật hoang đường!” Lộ Thư Hoa ôm kiếm, vẻ mặt khó chịu: “Đều là Thiên Tổng, vì sao chúng ta phải vì một câu nói của hắn mà rời khỏi đại quân, muốn đi thì tự mình đi, ta đi tìm Sa Tướng Quân!”

“Lộ huynh, người chờ ta với, ta cũng đi.” Giải Tư Thuật vội vàng đuổi theo.

“Hai người các người có phải đầu óc có vấn đề không!” Bạch Đình Chi chế giễu: “Thật đúng là lời nói hay khó khuyên người muốn chết!”

Nhưng Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật rất nhanh đã bị đuổi trở lại.

Mệnh lệnh của Sa Văn Long đã ban ra, sẽ không tùy ý thay đổi.

“Những Thiên Tổng, Tham Tướng các người này, sợ cái gì chứ? Một đám vô dụng!” Chu Đồng hùng hùng hồ hồ mắng: “Nghĩ năm xưa, Thạch Đầu ở Bà Dương Huyện mang theo chúng ta dùng tàn binh đánh tan hai vạn man tặc, sau đó lại bị mấy vạn đại quân truy sát, mang theo bốn vạn bá tánh, một đường từ Vân Châu đến U Châu, cuối cùng chẳng phải vẫn còn sống sao! Một đám chó ngốc!”

“To gan!” Giải Tư Thuật giận dữ nhìn chằm chằm: “Người chỉ là một Bách Tổng, cũng dám nói chuyện hỗn láo với ta? Muốn chết sao!”

“Ta thấy vị huynh đệ này nói rất đúng!” Bạch Đình Chi vác đao lớn: “Sao, người không phục?”

“Keng ——” Tiếng rút đao vang lên, hai bên giương cung bạt kiếm.

“Đủ rồi!” Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Sống chết trước mắt, các người còn muốn nội đấu sao?! Chu Đồng, người lui xuống cho ta! Lộ huynh, Giải huynh, cũng xin hai người tin tưởng ta, nếu sau khi vượt sông, chúng ta thật sự gặp tổn thất nặng nề, hai người cứ việc đến chém đầu ta, ta tuyệt đối không chống cự!”

“Được!” Lộ Thư Hoa lúc này mới thôi: “Đây chính là Trần Thiên Tổng tự nói, mọi người đều làm chứng!”

Hắn và Giải Tư Thuật chỉ là từ bỏ tranh giành vị trí đệ tử thủ tịch chân truyền, nhưng sự kiêu ngạo của thiên tài trên người họ chưa bao giờ giảm đi một chút nào.

Đặc biệt là Lộ Thư Hoa, còn có một sư phụ Võ Thánh, tương lai tất nhiên cũng là Kiếm Thánh, sao có thể cam tâm tình nguyện bị người khác dắt mũi.

“Hứa Văn Tài!” Trần Tam Thạch lớn tiếng nói: “Dem địa đồ tới đây!”

.....

“Thế tử điện hạ thật sự là mưu lược.” Sa Văn Long tán thưởng nói: “Chuyến này sau khi tách ra ở Dương Xuân Phủ, bọn hấn chỉ cần dám vượt Hoàng Hà đi xuống phía nam, nhất định là đường chết, chúng ta dựa vào Dương Xuân Phủ, ít nhất cũng có thể chống đỡ hai mươi ngày.”

“Không phải ta mưu lược tốt, là hấn tự mình muốn chết.” Tào Phiền ngồi trên lưng ngựa, một tay kéo Thanh Long Yên Nguyệt Dao: “Có thể thành toàn cho hấn, sao lại không làm?”

“Tốt, kẻ này sớm nên chết rồi.” Sa Văn Long sao lại không biết, mình bị điều đi là vì lộ tẩy.

Hấn là người không muốn đối phương trưởng thành nhất, nếu không e rằng sẽ có tai họa ngập đầu.

“Đồng An thật sự là một con sói mắt trắng không biết ơn!” Tào Phiền khinh bỉ nói: “Năm đó, hấn thua Phòng Thanh Vân trong cuộc tuyển phong, nếu không phải Hoàng gia gia chỉ định hấn làm Võ Trạng Nguyên, lại cho đủ tài nguyên tu luyện, đến hôm nay cùng lắm cũng chỉ là một Phó Tướng của một doanh, sao có thể làm đến chức Tuần Phủ, thống lĩnh quân chính của một châu!”

“Sức hấp dẫn của Kỳ Binh Thiên Thư thật sự quá lớn.” Sa Văn Long đoán được nguyên do: “Thế tử điện hạ, nếu có người dùng phương pháp cao hơn cả phía trên Võ Thánh để dụ dỗ, bảo ngài lấy đồ ra đổi, ngài chắc chắn cũng sẽ đổi phải không? Huống chi, giang sơn cũng không phải của hấn, đổi với hấn mà nói, chẳng qua là đổi chủ mà thôi!”

“Thật đáng chết! Đại Thịnh triều ta đối đãi nhân từ, vậy mà lại nuôi ra đám lang tâm cầu phế này, Tôn Tượng Tông còn đỡ, ít ra ông ta những năm qua cũng lập được không ít công lao! Đồng An, thật sự là đáng bị lãng trì!”

Tào Phiền suy nghĩ lại thể cục hiện tại của Minh Châu: “Sa Tướng Quân, ngài còn nhớ Trần Tam Thạch vừa rồi nói gì không, hắn nói, trong Dương Xuân Phủ sẽ không có lương thảo, nếu thật sự là như vậy, chúng ta phải làm sao đây?”

“Thu thập dọc đường thôi!” Sa Văn Long đối với việc này, lộ ra thái độ thận trọng: “Trước khi đến Dương Xuân Phủ, còn sẽ đi qua không ít huyện thành, liền điều động lương thảo dự trữ của bọn họ...”

Dù sao thì việc giữ thành, vấn đề lớn nhất chính là lương thảo.

Chỉ cần lương thảo đủ nhiều, tường thành đủ cao, là có thể tiếp tục giữ vững.

“Minh Châu năm nay tình hình cũng không tốt lắm.” Tào Phiền nói: “Rất nhiều nơi gặp thiên tai, nghe nói ngay cả thuế cũng không thu đủ, chỉ dựa vào lương thảo dự trữ của quan phủ, e rằng không đủ.”

“Vậy thì trưng thu thêm một phần từ tay bách tính.” Sa Văn Long nói: “Chẳng qua là làm khổ bách tính một chút thôi, thế tử không cần lo lắng, tiếng xấu để ta gánh.”

“Sa Tướng Quân thật là đại nghĩa!”

Chương 370: tàn nhẫn

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Tại Ung Chủy Sơn.

Doanh trại chủ lực của Xích Mi Quân.

Tại đại trường trung quân.

Trước sa bàn.

Giả Tứ Gia từ nhỏ đã được cha mang lên Mi Sơn đầu quân cho sơn phủ, may mắn bái được một sư phụ tốt, học được một thân võ nghệ, sau đó càng phát dương quang đại sơn trại, thôn tính tất cả các sơn trại trong khu vực Mi Sơn, một nhà độc đại, có hơn hai ngàn binh mã.

Hắn biết, sơn tặc sau khi lớn đến một mức độ nhất định, thì phải trở nên càng cường đại hơn nữa, nếu không bước tiếp theo chính là diệt vong.

Nhưng Giả Tứ Gia chỉ dựa vào bản thân mình, căn bản không có năng lực tiếp tục mở rộng, cho đến một ngày nọ, một thư sinh đến sơn trại, nói muốn giúp bọn hắn làm lớn mạnh, tương lai làm Minh Châu Vương cũng không phải là không thể.

Lúc đầu, Giả Tứ Gia đối với điều này là khịt mũi coi thường.

Bởi vì thư sinh này tay không tác sắt, nói là muốn lên núi làm phi, kết quả ngay cả một lễ nhập môn cũng không có,

chẳng phải là chuyện cười lớn sao?

Thư sinh quỳ xuống nói, cho hấn ba tháng.

Ba tháng sau, hấn sẽ biến sơn phỉ Mi Sơn thành quân đội chính quy, nếu không làm được, sẽ lấy cái chết tạ tội.

Nhưng nếu làm được, thì giúp hấn đi đoạt hôn giết người.

Giả Tứ Gia thấy có chút thú vị, bèn cho hấn cơ hội này.

Chờ đến ba tháng sau.

Bọn đệ tử dưới tay hấn, quả thật như là được thay máu, chẳng những quân kỷ nghiêm minh, mà còn bày được trận thế, quả thực giống hệt quan binh Minh Châu, không đúng, còn mạnh hơn quan binh Minh Châu nhiều!

“Tiên sinh đại tài!”

Lúc ấy Giả Tứ Gia bèn quỳ xuống, biết rằng dù thế nào cũng phải giữ người này lại, lập tức dẫn theo đám huynh đệ xuống núi giúp hấn cướp cô dâu.

Vị thư sinh kia yêu thích cô con gái của một gia đình giàu có, hai người đã ước hẹn trăm năm.

Ban đầu, đại hộ nhân gia kia cũng không nói gì, bởi vì thư sinh là một tú tài nổi tiếng tuần tú mười dặm tám thôn, mọi người đều nói hấn sớm muộn cũng sẽ thi đậu cử nhân, thẳng đến năm này qua năm khác, năm nào cũng thi trượt.

Thư sinh trở thành trò cười cho mười dặm tám thôn.

Thái độ của đại hộ nhân gia kia cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, bảo hấn cắt đi cho khuất mắt.

Sau đó, thư sinh và tiểu thư liền hẹn nhau bỏ trốn, sau khi bị phát hiện bị đánh gãy chân, còn đem tiểu thư gả cho đứa con trai ngốc của một viên quan địa phương.

Hắc!

Tên tiểu tử này đúng là kẻ si tình, lại còn đủ tàn nhẫn!

Sau khi cướp được cô dâu, ngay trong đêm đó liền giết sạch hơn năm mươi mạng người cả nhà viên quan kia, già trẻ lớn bé không chừa một ai.

Xong việc, thư sinh vẫn trốn ở ngoài không chịu đi.

Hỏi hắn làm cái gì, thư sinh nói: “Chắc chắn còn có một đứa trẻ trốn ở đâu đó chưa ra.”

Quả nhiên bị hắn nói trúng!

Nửa canh giờ sau, một thiếu niên chưa đến mười tuổi bò lên từ dưới hầm.

Thư sinh tiến lên một đao, chém bay đầu thiếu niên.

Có bản lĩnh, lại còn tàn nhẫn!

Sau khi trở về, thư sinh liền ngồi lên ghế nhị đương gia của Mi Sơn.

Thời gian dần trôi qua.

Bọn hắn phát hiện ra, trong tay thư sinh có tiên vật, Thiên Thư!

Trên Thiên Thư, ghi lại các loại kỳ môn trận pháp mượn thể trời đất, hắn chính là dựa vào Thiên Thư để luyện binh.

Mấy người Giả Tứ Gia bắt đầu nảy sinh ý đồ xấu xa.

Nhưng sau khi cướp được Thiên Thư, bọn hắn mới phát hiện ra, nó vô dụng, căn bản không hiểu được. Về sau, bọn hắn dần dần hiểu ra, thư sinh này là người được thần tiên chọn lựa, chính là đến để lãnh đạo bọn hắn lật đổ triều đại Đại Thịnh mục nát.

Thế là, Lương nhị đương gia liền trở thành đại đương gia.

Bọn hắn chiêu binh mãi mã, khởi nghĩa tạo phản.

Lúc ban đầu, quả thực là nhất hô bách ứng.

Có mấy tòa thành trì, đều là dân chúng chủ động mở cửa nghênh đón họ vào.

Dần dần.

Lương đại đương gia, liền trở thành Lương Đại Soái.

Sau đó, còn có thể thư từ qua lại với hoàng đế Tây Tề Quốc, lại dùng Thiên Thư mua chuộc Tuần Phủ Minh Châu Đồng An, sau đó càng là cùng với mấy người bọn hắn định ra một kế sách chia ba thiên hạ, chuẩn bị dùng năm đến mười năm thời gian, thành tựu một phương bá nghiệp.

Đến lúc đó, Giả Tứ Gia hẳn với tư cách là nguyên lão khởi nghĩa, ít nhất cũng có thể phong một cái hầu gia, Giả gia coi như là tổ phần bốc khói xanh, làm được việc lớn vì dân vì nước như vậy.

“Hạng tông chủ, thế nào, năm đó ngươi gia nhập chúng ta, là lựa chọn chính xác nhất của ngươi đúng không? Ngươi là cảnh giới Huyền Tượng, tương lai nhất định sẽ còn hơn ta nhiều!”

“Ha ha ha ha!” Hạng Điền cất tiếng cười to: “Giả Tứ Gia nói không sai, thật sự là phải đa tạ Tứ Gia năm đó mật tín, nếu không, giờ này ta vẫn còn đang lăn lộn với mấy cái tông môn tép riu kia.”

Tông môn của bọn hắn vốn là siêu nhất lưu tông môn, nhưng gần trăm năm nay không người kế tục, không còn sinh ra được Võ Thánh nào nữa.

Chương 371: Đồng An

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Đến đời Hạng Diên hấn, hậu bối càng là ngay cả tư chất cảnh giới Huyền Tượng cũng không sinh ra được, cứ như vậy xuống dốc thành nhị lưu tam lưu tông môn là chuyện tất nhiên, sản nghiệp càng chỉ sẽ ngày càng ít đi, như vậy không bằng buông tay đánh cược một phen, đánh ra một mảnh thiên địa.

“Lại đây lại đây, rót rượu!”

Giả Tứ Gia cười ha hả bụng chén rượu lên.

“Hồn trưởng!”

Đang định uống rượu, đại trưởng bỗng nhiên bị vén lên, một vị tướng quân mặc huyền thiết trọng giáp sải bước xông vào, hấn lộ ra thần sắc khinh miệt nhìn mọi người, quát lớn: “Chiến sự còn chưa kết thúc, ai cho phép các ngươi tư mình uống rượu, làm chậm trễ đại sự, các ngươi gánh nổi trách nhiệm này sao!!!”

“Đồng đại nhân nặng lời rồi.” Giả Tứ Gia hoàn toàn không để ý nói: “Đại cục đã định.”

“Lương Châu binh còn chưa bị diệt toàn quân đâu!” Đồng An nổi giận quát: “Bản soái hỏi các ngươi, là ai tiết lộ phong thanh, khiến Triệu Vô Cực cự tuyệt hợp doanh với ta!”

“Đồng đại nhân bớt giận.” Hạng Diên tiếp lời, giải thích: “Tuyệt đối không phải chúng ta! Căn cứ vào lời thăm vấn của

tù binh bắt được, hẳn là tình báo truyền đến từ hậu phương Dự Bị Doanh.”

“Dự Bị Doanh? Trong bọn họ có người có thể đoán ra được kế sách này?” Đồng An nheo mắt: “Viên Đại? Không, nếu hẳn có thể đoán được, sẽ không bị ta chém chết, Dự Bị Doanh có ai, đem tất cả danh sách Tham Tướng cho ta!”

“Ồ đây!”

“Những Tham Tướng này, đều là lũ vô dụng, không thể là bọn họ! Tên thế tử Tào Phiền kia, hiểu được binh pháp, nhưng rất cứng đầu, cũng không phải hẳn!”

Đồng An hỏi: “Còn ai nữa không?”

“Hết rồi.” Giả Tứ Gia nói: “Ngoài ra, chỉ còn lại một đám Thiên Tổng, nhưng những Thiên Tổng này không tầm thường, đều là lần này tuyển phong ra, có vài người có Võ Thánh Chi Thể, à đúng rồi, đệ tử quan môn của Tôn Tượng Tông cũng ở trong đó.”

“Ta biết.” Đồng An ném danh sách đi: “Tên Trần Tam Thạch vượt sông đó, đúng không? Tám chín phần mười, là tên tàn phế Phòng Thanh Vân kia đã nói trước cho hẳn biết gì đó, lại là tên tàn phế này phá hỏng chuyện tốt của ta!”

“Đồng đại nhân, chúng ta tiếp theo...” Hạng Điền nói: “Sắp xếp thế nào?”

“Ta vừa nhận được tình báo, triều đình Đại Thịnh đã phái mười bảy vạn binh mã đến Minh Châu! Các ngươi còn có tâm trạng uống rượu!”

Đồng An chỉ vào sa bàn: “Chúng ta nhất định phải vào trước khi đại quân Thịnh triều đến, tiêu diệt toàn bộ Lương Châu Quân trong cảnh nội Minh Châu, sau đó dốc toàn lực đối phó ngoại địch, tuyệt đối không cho phép để lại dao găm trong nội bộ!”

Bốn vạn Lương Châu Quân này, dù thế nào cũng không thể để lại.

Đây chính là bốn vạn tinh binh!

Cho dù Thịnh triều đất rộng của nhiều, cũng là tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Huông chi, trong đó có năm người có Võ Thánh Chi Thể, còn bao gồm một Hoàng trưởng tôn.

Chỉ cần bọn họ chết, toàn bộ Bắc Cảnh năm mươi năm sau sẽ không có người kế tục, chiếm lấy Bắc Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

“Truyền soái lệnh của ta!”

Đồng An nghiêm nhiên trở thành chỉ huy tối cao, hất dùng trường đao chỉ vào sa bàn: “Bọn họ hiện tại chỉ có một đường lui, đó là Dương Xuân Phủ, đem tất cả binh lực ở hẻm núi Kiếm Môn, còn có bờ đông Hồng Trạch Hà điều tới đây, vây chết bọn họ cho ta, Hạng Điền, ngươi và ta đích thân đi!”

Binh mã Tây Tề Quốc còn cần phải phòng thủ ở cửa vào Minh Châu tại Nhạn Châu, không thể điều động toàn bộ, nhưng binh lực của bọn hắn cũng đủ nhiều rồi, hiện tại có thể tùy ý điều động, ước chừng có mười hai vạn người.

Chỉ cần ăn hết hai vạn người này, chính là đại cục đã định!

“Tuân lệnh!”

Hạng Điền lĩnh mệnh đi truyền đạt.

“Ngươi họ Giả?”

Đồng An nhìn về phía Giả Tứ Gia: “Lương tiên sinh nhà các ngươi có trình độ chỉ huy không tồi, là một tướng tài.”

“Đúng vậy!” Giả Tứ Gia nói: “Đại Soái nhà chúng ta, là kỳ nhân do thần tiên lựa chọn.”

“Hy vọng cũng là người biết giữ chữ tín.” Đồng An trầm giọng nói: “Đừng quên thứ các người đã hứa với ta.”

“Đồng đại nhân yên tâm! Tự nhiên không dám quên, cho dù chúng ta đổi ý, Tây Tề Quốc cũng sẽ không đồng ý.”

.....

Dương Xuân Phủ bên ngoài hai trăm dặm, trong đồng hoang, chia binh mà đi.

Trần Tam Thạch lấy bản đồ ra.

Vu Tùng cùng với những người khác, vây quanh hắn thành một vòng tròn.

Duy chỉ có một mình Hứa Văn Tài, một tên lính quen, cũng ở trong đó.

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật, càng cảm thấy không đáng tin cậy.

“Trần Thiên Tổng, người điên rồi! Tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, sao người lại lôi một lão thư sinh vào đây!”

“Hắn là bằng hữu của Phòng tướng quân!”

Trần Tam Thạch đưa ra người bảo đảm, nói: “Phòng tướng quân từng đàm đạo ba ngày ba đêm cùng với Hứa Văn Tài, các người cho rằng hắn sẽ vô dụng sao?”

Mấy người quả nhiên không còn dị nghị.

“Hứa Văn Tài, người nói trước đi!”

Trần Tam Thạch nhường cơ hội phát biểu cho Hứa Văn Tài.

Chương 372: kinh ngạc

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

“Tạ đại nhân!”

Hứa Văn Tài khom người hành lễ, sau đó cũng không hề e ngại, cầm lấy cây quạt lông mà thao thao bất tuyệt: “Sau khi chia quân ở đây, ta dự đoán trong vòng bảy ngày, Sa Tướng Quân bọn họ có thể lấy được Dương Xuân Phủ đang trống rỗng binh lực, lương thảo thu thập được dọc đường cũng đủ cho bọn họ chống đỡ một thời gian.”

“Nhưng mà! “

“Rất nhanh sẽ có ít nhất năm vạn đại quân, hai đến ba tên võ giả cảnh giới Huyền Tượng đến công thành, cho dù nhất thời không công phá được, mỗi ngày cũng sẽ tổn thất nặng nề. Cho nên, đại nhân mang theo chúng ta rời đi là con đường sống duy nhất. “

“Tiếp theo, điều chúng ta phải làm, chính là thừa dịp địch quân tập trung toàn binh lực ở Dương Xuân Phủ, vượt Hồng Trạch Hà về phía đông, một hơi chiếm lấy bốn huyện Thanh Ba, Giản Khẩu, làm nơi tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó lại tìm cơ hội tiến về phía nam! “

“Chỉ cần có thể tiến về phía nam vào Đại Hoang, Minh Châu không thể nào phái quá nhiều binh lính đuổi bắt, chúng ta tự nhiên có thể trùng hoạch tân sinh, nói không chừng còn có cơ hội gặp được đại quân kinh sư của triều đình trong Đại

Hoang, sau đó lại quay trở lại, giết phản loạn đến không còn một mảnh giáp!”

Đại khái đã nói xong mạch suy nghĩ.

Không ai phản bác, nhưng cũng không ai khen ngợi.

Trong mắt bọn họ, chẳng qua chỉ là chật vật chạy trốn, không biết lúc nào sẽ bị tóm gọn.

“Ừm, cứ làm như vậy đi.” Vu Tùng cuối cùng quyết định: “Mấy huyện này, tu vi cao nhất của tuần kiểm cũng không vượt quá Luyện Tạng, chiếm lấy chắc chắn không có vấn đề gì, còn về việc xuôi nam có thành công hay không, để sau hãy nói!”

“Xuất phát, xuất phát!”

“Nhanh lên, mau theo kịp!”

Ba ngày sau.

Mọi người một đường không gặp phải bất kỳ địch quân nào, thuận lợi đi đến bờ Hồng Trạch Hà.

Nhưng chẳng mấy chốc, một vấn đề nghiêm trọng đã đặt ra trước mắt họ.

Làm sao để qua sông!

Ở đây không có thuyền lớn, số lượng thuyền nhỏ cũng rất ít, họ chỉ có thể đi qua cầu nổi vốn có, nhưng nếu như vậy, chiến mã của họ phải làm sao?

Hiện nay, tả bộ bọn họ vụn vặt lẻ tẻ cộng lại, cũng có tới ba nghìn tám trăm người.

Trong đó, chiến mã có tới hai nghìn năm trăm con.

Những con ngựa này không thể nào qua cầu nổi được.

“Chiến mã phải làm sao?!” Giải Tư Thuật hỏi: “Cầu nổi này đều là do dân chúng làm tạm bợ, người đi trên đó còn phải cẩn thận từng li từng tí, căn bản không chịu nổi sức nặng của chiến mã, ở lại xây lại cầu nổi rắn chắc, chúng ta lại không có thời gian này! Trước đó không sao, nhưng nhiều nhất cũng chỉ còn một hai ngày nữa, địch quân sẽ phát hiện ra động tĩnh của chúng ta, sau đó sẽ đến truy kích!”

Trần Tam Thạch cho ra đáp án hai chữ: “Thả đi!”

“Thả đi? Người hồ đồ rồi!”

“Trần Thiên Tổng, người có biết những chiến mã này quý giá thế nào không!”

“Hơn nữa chúng là then chốt giúp chúng ta hành quân nhanh chóng, người đang phá hủy chỗ dựa để mọi người sống sót!”

“Chỗ ‘dựa’ này đang phá hủy đường sống! Thả đi, tất cả đều thả đi! Mọi người đi bộ qua sông!” Trần Tam Thạch dừng lại một chút: “Về sau nếu cần, cũng chưa chắc đã không có cách nào tìm lại chúng!”

“Trần Thiên Tổng, ý người là gì?” Vu Tùng không hiểu: “Những con ngựa này chẳng lẽ còn có thể đứng tại chỗ chờ mọi người.”

“Thiên Tâm!” Trần Tam Thạch hét lớn một tiếng.

“Hí ——”

Thiên Tâm ngửa mặt lên trời hí vang.

Những con chiến mã khác dưới háng mọi người, lần lượt hưởng ứng, thậm chí không cần mệnh lệnh của binh sĩ, đã tụ tập về phía bạch mã.

“Chuyện này...”

Mọi người đều kinh ngạc.

Con bạch mã này chẳng lẽ là dị thú gì đó, sao có thể điều khiển chiến mã của bọn họ!

“Tất cả xuống ngựa! Đặt lương thảo lên lưng ngựa, để chúng tự mang đi!”

Trần Tam Thạch cao giọng nói: “Bạch Hạc Mã của ta sẽ mang ngựa của các ngươi đi tìm chỗ trốn, nếu cần sẽ quay lại tiếp ứng!”

“Thần kỳ quá...” Giải Tư Thuật không nhịn được tiến lại gần, muốn nhìn kỹ hơn, kết quả suýt bị đá: “Ngươi...”

Hắn muốn nổi giận nhưng không dám.

“Thiên Tâm, lại đây.” Trần Tam Thạch vuốt ve đầu ngựa, nhẹ giọng nói: “Ta phong ngươi làm Ngự Mã Đại Tướng Quân, ngươi phải làm việc cho tốt, biết không? Nhất định phải trốn kỹ, đừng để bị người ta bắt, đợi lần sau trở về, ta thưởng cho ngươi linh lúa ăn.”

Thiên Tâm gật đầu, lại hí vang một tiếng, dẫn hơn hai ngàn con ngựa rời đi, thật sự giống như một đội quân, rất nhanh liền biến mất.

“...”

Ngay cả Trần Tam Thạch cũng có chút bị chấn động.

“Qua sông!”

Vu Tùng hạ lệnh.

Hơn ba ngàn người sau khi vượt sông bộ hành ngày đêm, rất nhanh đã đến bên ngoài mấy tòa huyện thành.

Toàn bộ quân phòng thủ phía đông đã sớm được điều đi, hoặc là đi về phía nam, hoặc là đi về phía tây để vây quét chủ

lực của Lương Châu, những thành trì này trống rỗng đến mức đáng sợ.

Chương 373: cố gắng kiên trì

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Cơ bản chỉ còn lại mấy chục bộ khoái nha dịch gì đó, thậm chí không có người canh giữ, sau khi nhìn thấy quân địch đầu tiên là chấn kinh, sau đó lập tức mở cổng thành đầu hàng.

Bọn họ tiếp tục đi về phía nam, cuối cùng dừng lại ở huyện Giản Khẩu để nghỉ ngơi.

Hành quân suốt chặng đường, trên bản đồ chỉ là một đoạn đường rất nhỏ, nhưng thực sự đi bộ thì đều tính bằng hàng trăm, hàng ngàn dặm, trong trường hợp không có ngựa, cho dù là khí huyết trong cơ thể của các võ giả cũng có hạn, sau khi hành quân gấp gấp nếu không dừng lại nghỉ ngơi, tuyệt đối là một chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Kể từ khi vượt sông.

Đã qua mười lăm ngày, bọn họ hầu như không có thương vong, chỉ là mệt mỏi mà thôi.

“Vù!”

Chim ưng đáp xuống cánh tay, mang đến tin tức mới nhất.

Ngoài Dương Xuân Phủ, bảy vạn đại quân vây chặt, ngày ngày tấn công mãnh liệt. Những ngày qua, quân số từ một vạn tám ngàn người giảm xuống còn một vạn năm ngàn người, tổn thất nặng nề. Tuy dựa vào Dương Xuân Phủ kiên cố, họ vẫn có thể cầm cự thêm một thời gian.

Nhưng viện binh nhanh nhất cũng phải mất hơn hai mươi ngày mới đến được, hơn nữa lại là Nhạn Châu Quân. Từ phía tây nhất của địa đồ Minh Châu tiến vào, cách phía đông mười vạn tám ngàn dặm, chưa kể còn phải giao chiến với Tây Tề Quốc trước.

Về phần những đội quân phòng thủ khác, thì càng không cần phải nói.

Trên tường thành, Trần Tam Thạch cầm Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương, không bỏ bê việc tu luyện hàng ngày.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tĩnh Thông)】

【Tiến độ: 256/1000】

Chỉ là không có Thiên Tâm ở bên, thời gian của hắn cũng không nhiều, may mà có được cao linh lúa và bảo dược, mới không khiến tiến độ chậm chạp.

Trong nháy mắt.

Xuất chinh gần ba tháng, đã là tháng năm năm Long Khánh thứ 73.

Lan tử mang thai cũng đã năm tháng, bụng hắn là đã đặc biệt rõ ràng.

Đám người ở Lương Châu, sau khi biết rõ tình hình Minh Châu, chắc hắn sẽ rất lo lắng, có khi còn nghĩ rằng bọn họ đã chết từ lâu, không có cách nào, tin tức không thể truyền ra ngoài.

Khói lửa chiến tranh liên ba tháng, thư nhà quý hơn vàng, chính là như vậy.

Chim ưng cũng là phải dùng để thu hoạch tình báo, không có khả năng xa xỉ đến mức dùng để đưa thư.

“Trần Thiên Tông!” Vu Tùng phong trần mệt mỏi trở về: “Hậu phương truyền tin, hẻm Kiếm Môn điều tới một vạn truy binh Tây Tề Quốc, chúng ta không thể dừng lại nữa, kế hoạch là do người định ra, tiếp theo làm thế nào, người nói đi.”

“Xuôi nam.”

Trần Tam Thạch đã sớm có tính toán, hấn chỉ vào cửa ải phía nam nhất trên bản đồ: “Đi thẳng tới La Thiên Quan! Thử xem có thể rút khỏi Minh Châu hay không!”

La Thiên Quan, là cửa ải cuối cùng phía nam.

Chỉ cần có thể vượt qua nơi này, là có thể thoát khỏi hiểm cảnh!

“Được!” Vu Tùng gật đầu: “Nghe lệnh ta! Toàn quân xuất phát, thẳng tiến La Thiên Quan!”

.....

Tại Dương Xuân Phủ.

“Giết!”

“Huynh đệ, cố gắng kiên trì!!”

Sa Văn Long một đao chém đôi tên tướng địch vừa xông lên tường thành, tạm thời đẩy lùi được đợt tấn công của địch nhân.

Ở bên cạnh, Tào Phiền đã kiệt sức, vừa nghe tiếng trống thu quân liền ngồi phịch xuống đất.

Mười lăm ngày!

Mười lăm ngày qua, họ chưa một khắc nào được chợp mắt!

Hầu như không phải đang giữ thành, thì là đang xây dựng công sự, tổn thất ngày càng lớn, lương thảo cũng không ngừng giảm bớt, cứ thế này, căn bản không thể đợi được viện binh tới.

“Đi đi.”

Sa Văn Long lấy thông tin từ chim ưng, rồi để nó bay đi.

“Khụ khụ...” Tào Phiền ho hai tiếng: “Sa Tướng Quân, là thư của Trần Tam Thạch bọn họ phải không, thế nào rồi?”

“Vẫn còn sống.” Sa Văn Long siết chặt nắm đấm, cương khí trực tiếp bóp nát tình báo: “Chuẩn bị mang theo bọn người Vu Tùng đi về phía nam đến La Thiên Quan.”

“La Thiên Quan, không bằng gọi là Thiên La Địa Vĩng Quan!” Tào Phiền cười lạnh: “Bọn họ chỉ có hơn ba nghìn người, mà đã có ba người có Võ Thánh Chi Thể, bất kể là Đông An hay Tây Tề Quốc, đều tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ, lập tức sẽ điều động trọng binh đến La Thiên Quan. Bọn họ chết chắc rồi, chúng ta tiếp theo, chỉ cần đợi tin báo tử là được.”

Sau khi chủ nhân của chim ưng chết.

Chim ưng sẽ lập tức tìm đến một vị tướng lĩnh khác có chim ưng gần đó.

Điều này cũng có nghĩa là, chủ nhân ban đầu đã chết.

“Chỉ tiếc là...” Tào Phiền nhắm mắt lại: “Chúng ta cũng chưa chắc đã sống được.”

“Thế tử đừng nản lòng.” Sa Văn Long chinh chiến đã lâu, bình tĩnh nói: “Cho dù thành có bị phá, ta cũng có cách đưa thế tử rời khỏi đây, đến lúc đó họ Trần chết rồi, thế tử trở về Lương Châu, tự nhiên có thể kế thừa vị trí chân truyền.”

...

Ở ngoài thành.

Đại tướng trung quân của phản quân.

“Báo!” Một tên lính trinh sát xông vào doanh trướng, quỳ một gối xuống đất báo: “Đồng Soái, Dự Bị Doanh có chưa đến bốn ngàn người vượt sông về phía đông rồi một mạch tiến về phía nam, xem ra là muốn chuẩn bị công phá La Thiên Quan, rồi từ Đại Hoang đào tẩu.”

Chương 374: Trước khác nay khác

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

“Ừm.” Đồng An sắc mặt thâm trầm.

Sau khi đến đây, bọn hắn đã nhận được tin tình báo, Lương Châu Quân ở ngoài Dương Xuân Phủ chia quân làm hai, một đường vượt sông về phía đông, một đường ở lại công thành rồi thủ thành. Bọn hắn còn biết được từ miệng của một tên Thiên Tổng bị bắt rằng, chiến lược này là do Trần Tam Thạch, đệ tử quan môn của Tôn Tượng Tông, người đã được bệ hạ phong thưởng, đề ra. Thậm chí còn từng xảy ra tranh cãi với Sa Văn Long, cuối cùng cố chấp dẫn theo chưa đến bốn ngàn quân rời đi, trong quá trình đó còn bỏ lại cả chiến mã.

“Thật can đảm! Biết rõ ở lại thủ thành chắc chắn phải chết, vậy mà dám kháng lệnh chủ tướng hành động một mình, tương lai nhất định cũng sẽ thành tài, đáng tiếc, bọn họ không còn tương lai nữa.”

Hầu như cùng một lúc, ở một không gian khác biệt.

Lương Kỷ Niên ở Mi Sơn, cũng hạ lệnh cùng một thời gian với Đồng An ở bên ngoài Dương Xuân Phủ.

“Báo cho tướng lĩnh Tây Tề Quốc ở hẻm núi Kiếm Môn, lập tức điều thêm hai vạn đại quân truy kích từ phía sau, đồng thời chuẩn bị sẵn ba vạn đại quân ở La Thiên Quan, phái thêm

một vị tướng quân cảnh giới Huyền Tượng trấn thủ, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ bọn chúng ở đó!”

.....

Ở phía trước La Thiên Quan.

Tiểu La Huyện.

Rời khỏi huyện thành này, phía trước chính là La Thiên Quan.

Tin tức từ Dương Xuân Phủ đã truyền về.

Đúng như Trần Tam Thạch dự đoán, tổn thất nặng nề, đang trong tình thế giãy chết.

Ngoài ra, cũng có tin tức về Triệu Vô Cực.

Lúc trước sau khi bị đánh tan, Triệu Vô Cực dẫn theo tàn quân còn lại chạy trốn về phía tây, chạy trốn qua lại giữa các huyện thành. Bọn họ muốn chiếm lấy Ngô Đồng Phủ ở phía tây, nơi có binh lực tương đối yếu, làm nơi trú chân, nhưng binh lực trong tay không đủ, nếu có thêm ba đến bốn ngàn người nữa thì không thành vấn đề. Hắn hỏi xem có thể phái thêm người qua đó hỗ trợ hoặc hội quân không, Ngô Đồng Phủ dễ thủ khó công, bên trong còn có rất nhiều lương thảo, chỉ cần có thể chiếm được, chắc chắn có thể giữ vững trong một thời gian dài, ít nhất là bốn mươi ngày.

Trần Tam Thạch cùng với đoàn người ở ngoài thành, chờ đợi tin tức cuối cùng để đưa ra quyết định cuối cùng.

“Báo!” Triệu Khang vội vã chạy về: “Đại nhân, đại sự không ổn! La Thiên Quan... La Thiên Quan ước chừng có ít nhất ba vạn quân trở lên, trong đó, hình như còn có tướng quân cảnh giới Huyền Tượng!”

“Báo!” Phía sau lại truyền đến tiếng hét hoảng, một tên trinh sát báo cáo: “Phía sau lại có thêm đại quân truy kích,

không thể phán đoán chính xác số lượng, nhưng ít nhất cũng có hơn hai vạn người.”

“Chuyện này...”

“Phải làm sao đây?!”

Giải Tư Thuật sốt ruột đi tới đi lui: “Trước có sói sau có hổ, lui là chết, tiến cũng là chết! Đã nói không thể đến La Thiên Quan không thể đến La Thiên Quan, cứ nhất định phải đến, Trần Thiên Tổng, bây giờ phải làm sao?!”

Lộ Thư Hoa cau mày, nhìn chằm chằm Trần Tam Thạch: “Biết thế, thà rằng cùng nhau thủ thành với bọn người thế tử, thêm mấy ngàn người ngựa nhất định có thể thủ thêm một thời gian, biết đâu có thể chống đỡ đến khi viện binh tới!”

“Trần Thiên Tổng, chủ ý là do người đưa ra!” Vu Tùng rút đao ra: “Người nói đi, bây giờ nên làm thế nào! Nếu không được, chúng ta liều mạng giết trở về?”

“Bản đồ!” Trần Tam Thạch vẫy tay.

Hứa Văn Tài đã chuẩn bị từ lâu, lập tức trải bản đồ ra.

“Qua Hồng Trạch Hà lần thứ hai!” Trần Tam Thạch vỗ một cái lên phía tây của bản đồ.

“Lại qua sông?” Trên mặt Giải Tư Thuật tràn đầy khó hiểu: “Theo vị trí của chúng ta hiện tại, đi về phía tây, chính là Ứng Chủy Sơn và Kim Tuyền Phủ, trước đây không lâu Sa Tướng Quân bọn họ mới quyết chiến cùng với Xích Mị Quân ở đó đại bại trở về, các người còn muốn qua đó, điên rồi sao!”

“Trước khác nay khác.”

Trần Tam Thạch không thể không mất thời gian, để giải thích cho bọn họ.

Vẫn là câu nói đó.

Chức vị của hắn quá thấp, quyền lực quá nhỏ, thậm chí chưa từng chỉ huy qua trận chiến lớn, cũng không có bất kỳ uy vọng nào.

Dùng cách giải thích để thuyết phục mọi người, là điều hắn nhất định phải làm.

“Các người chẳng lẽ quên rồi, hiện tại chủ lực của địch quân đang làm gì sao?”

“Có hơn một nửa, ở khu vực phía tây, chuẩn bị nghênh đón Nhạn Châu Quân, phần lớn còn lại, đều đang công đánh Dương Xuân Phủ, cộng thêm năm vạn binh mã truy kích chúng ta, ở phụ cận Ứng Chủy Sơn, thậm chí toàn bộ Kim Tuyền Phủ, binh lực tuyệt đối sẽ không vượt quá hai ngàn, hơn nữa còn đang ở trong trạng thái hoàn toàn không phòng bị!”

“Chúng ta bây giờ qua đó, không chỉ có thể tạm thời bỏ rơi truy binh, biết đâu còn có thể đốt kho lương của bọn chúng! Tăng thêm chi phí cho bọn chúng sau này đối đầu với đại quân triều ta!”

“Các người yên tâm, chuyện binh lực trống rỗng, Triệu Tổng Binh ở phía tây có thể làm chứng, không tin thì các người xem.”

Chương 375: mượn tạm

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Mọi người nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng vẫn là Vu Tùng sau khi nhìn thấy tình báo của Triệu Vô Cực thông qua chim ưng gửi tới, mới bằng lòng chấp nhận kết quả này: “Được, vậy thì làm theo Trần Thiên Tổng nói, chúng ta qua Hồng Trạch Hà lần thứ hai, thẳng tiến Kim Tuyên Phủ, dù sao ở lại cũng là chết, nếu thành công, chúng ta sẽ hội hợp cùng với Triệu Tổng Bình, có chủ tướng cảnh giới Huyền Tượng ở đó, dù sao cũng coi như có thêm một con đường sống!”

Triệu Vô Cực...

Trần Tam Thạch thở dài.

Đường xa vạn dặm, bọn họ e rằng không có cơ hội hội quân cùng với Triệu Vô Cực.

Nhưng hiện tại vẫn chưa thể nói ra.

Chỉ có thể trước tiên dùng phương thức mà bọn họ nguyện ý tin phục, mang bọn họ ra ngoài mới được.

“Xuất phát!”

“Chờ đã Vu Tham Tướng, còn chưa thể đi.” Trần Tam Thạch nói: “Còn phải để lại một nhóm người giả vờ tấn công, kéo dài thời gian vượt sông, sau khi lên bờ, chiến mã sẽ quay lại tìm chúng ta, bọn chúng sẽ không thể đuổi theo nữa!”

Vu Tham Tướng nhìn lướt qua những người còn lại: “Các người ai nguyện ý đi?”

“Ta đi!” Bạch Đình Chi không chút do dự bước lên trước: “Ta nguyện ý ở lại yểm trợ cho Trần tướng quân!”

“Là giả vờ tấn công, không phải thật sự ở lại yểm trợ!” Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Cứ cách một khoảng thời gian, làm ra chút động tĩnh là được, đừng thật sự chết ở đây!”

Trần Tam Thạch vẫn có chút không yên tâm.

Bạch Đình Chi, Chu Đồng đều thuộc loại “không có đầu óc”.

Lộ Thu Hoa và Giải Tư Thuật hiện tại, lại không thể nào nguyện ý ở lại.

“Đại nhân, để ta ở lại!” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ưông Trục và những người khác, Hứa Văn Tài có chút khản trương đứng ra: “Đại nhân, có ta ở đây, có cách để bọn chúng tin rằng chúng ta thật sự muốn tiến đánh La Thiên Quan, các vị cứ yên tâm đi về phía trước, không cần quay đầu lại!”

“Tên lười biếng, người... người từ khi nào lại có gan lớn như vậy?” Chu Đồng không dám tin nói.

“Lão Chu, Hứa mỗ ta chưa bao giờ là kẻ tham sống sợ chết!” Hứa Văn Tài phản bác: “Hiện nay, chính là lúc ta phát huy tác dụng!”

“Tốt!” Chu Đồng vỗ ngực: “Lão tử ở lại cùng với người, làm hộ vệ thân cận cho người, chỉ cần ta không chết, sẽ không có ai có thể động đến một cọng lông của người!”

“Bạch Đình Chi.” Trần Tam Thạch dặn dò: “Nếu người tin lời ta, từ giờ trở đi, người và người của người, nhất định phải tôn trọng ý kiến của Hứa Văn Tài, hắn không có vấn đề gì đâu.”

“Tuân lệnh!” Bạch Đình Chi chấp tay: “Có lời của tướng quân, Hứa tiên sinh chính là thống soái của ta. Toàn quân nghe lệnh, theo ta tấn công La Thiên Quan!”

“Cực khổ cho các người rồi.” Trần Tam Thạch không thể tự mình đi đoạn hậu. Nếu hấn đi, những người này qua sông rồi, mười phần thì tám chín phần sẽ đi tìm Triệu Vô Cực, rồi chết dọc đường.

Họ lập tức lên đường, lần thứ hai vượt qua Hồng Trạch Hà.

“Ngựa!”

“Là ngựa của chúng ta!”

Các binh sĩ nhìn thấy những con chiến mã đã chờ sẵn trên bờ sông, đều vô cùng kinh hãi. Sau khi kiểm đếm sơ qua, số lượng không những không giảm mà còn tăng thêm hơn một trăm con. Không biết Thiên Tầm đã “mượn tạm” chúng từ đâu, thật là thần kỳ.

“Nhanh lên, đừng có lãng phí thời gian!” Trần Tam Thạch quát lớn.

Cưỡi lên chiến mã, đội quân nhanh chóng rời đi.

Dưới sự chỉ huy của Hứa Văn Tài, họ cũng đã thu hút được phần lớn sự chú ý của quân địch, khiến chúng tin rằng họ đang cố gắng vượt qua La Thiên Quan để tiến vào Đại Hoang, tìm kiếm đường sống.

Nhưng khi quân truy đuổi thực sự đến nơi, họ đã ở gần Ứng Chủ Sơn, cách đó hàng trăm dặm. Trong mắt quân địch, ba nghìn người này rõ ràng vừa mới tiến gần đến La Thiên Quan, vậy mà lại không thấy bóng dáng một ai, cứ như thể họ đã biến mất vào không trung.

...

“Biến mất?” Đồng An nhìn tin tình báo mới nhất, đôi lông mày cau lại.

“Kỳ lạ, bọn chúng còn có thể đi đâu được chứ?” Hạng Điền nhìn bản đồ, trăm mối không thể hiểu nổi: “Chẳng lẽ chúng biết bay?”

“Bay cái con khi! Chúng ta bị lừa rồi!” Đồng An nhanh chóng nhận ra: “Bọn chúng nhất định đã vượt sông lần thứ hai, muốn nhân lúc quân lực ở trung tâm trống rỗng, vòng qua Ứng Chủy Sơn, sau đó xuyên qua Kim Tuyền Phủ, đi hội quân với Triệu Vô Cực và những người đang chạy trốn tứ phía. Chờ đã... Kim Tuyền Phủ còn bao nhiêu quân trấn thủ?”

“Hình như là hơn hai nghìn.” Hạng Điền nhớ lại: “Đa số đều ở đây với chúng ta, một phần đã đi phía tây truy kích Triệu Vô Cực và những người khác. Số còn lại chỉ là những dân phu không có sức chiến đấu.”

“Hong rồi! Lương thảo! Đủ cho đại quân của ta, cộng thêm đại quân Tây Tề Quốc dùng trong một năm!” Đồng An chỉ huy: “Nhanh, lệnh cho toàn bộ đại quân phía đông bờ Hồng Trạch Hà tập hợp lại, lập tức vượt sông về phía tây, sau đó đi theo con đường gần nhất đến Kim Tuyền Phủ!”

Chương 376: như bị sét đánh

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

“Còn nữa, thông báo cho Chung tướng quân của Tây Tề Quốc, bảo hắn điều thêm một vạn quân đến tây nam, nhất định phải chặn Trần Tam Thạch và những người khác trước khi họ hội quân với Triệu Vô Cực, ta sẽ tự mình dẫn quân đi chặn hậu cho bọn họ!”

“Nếu Ngô Đồng Phủ thất thủ, mặc dù không phải vấn đề lớn, nhưng tóm lại là chuyện phiền toái!”

“Ồ, được, ta đã biết.” Hạng Diên nghe mà như lọt vào sương mù, cũng không kịp hỏi thêm, vội vàng làm theo.

“Trần Tam Thạch, có chút thú vị!”

Đồng An lấy bút lông, theo trên bản đồ phán đoán ra lộ trình hành quân hiện tại của họ, nhìn thấy quyết định táo bạo này, trong lòng dâng lên một nỗi bất an khó tả, cảm giác này...

Gần ba mươi năm trước!

Khi cạnh tranh với Phòng Thanh Vân để giành vị trí quán quân tuyển phong đã từng xuất hiện!

Phòng Thanh Vân trước vẫn chưa chết, chẳng lẽ, lại sắp xuất hiện một Phòng Thanh Vân khác sao?!

“Hít...” Đồng An hít sâu, bình ổn lại cảm xúc: “Không, ta không thể thua hắn, nếu thua một tên tiểu tử mới ra đời, ta sống còn có ý nghĩa gì!”

Chiến tranh.

Cũng giống như bàn cờ.

Tướng lĩnh chỉ huy hai bên, giống như hai kỳ thủ, hơn nữa là kỳ thủ không thể gặp mặt.

Chỉ có thể đợi đối phương hạ cờ xong, mới biết tiếp theo nên ứng phó như thế nào.

Tình hình hiện tại, là đối phương đang ở thế bất lợi, nhưng đã tìm được tiên cơ, phải cấp tốc đè chết mới được.

“Lương thảo hủy thì hủy!”

“Một phần nhỏ nhân mã này, nhất định phải chết!”

...

“Lương thảo không thể hủy, mẹ kiếp!”

Tại Mi Sơn.

Lương Kỷ Niên nhận được tin tức chậm trễ, nắm đấm không ngừng đập lên mặt bàn: “Một năm! Lương thảo đủ cho một năm! Nếu thật sự bị hủy, ta biết ăn nói thế nào với Tây Tề quốc!”

“Đồ ngu xuẩn! Đồng An ở gần như vậy, tại sao không chặn được bọn họ, thảo nào hấn bị Phượng Sồ đè ép cả đời, mọi người nói là một kẻ si mê binh pháp, ta thấy hấn chỉ là một kẻ si ngốc!”

“Tây Tề Quốc, hiện nay đang đóng quân ở phía tây bắc, chỉ chờ lương thảo từ Kim Tuyên Phủ! Nếu lại vận chuyển từ trong nước, trận chiến này không biết còn tăng thêm bao nhiêu chi phí!”

Địa vị và tài nguyên mà hấn muốn có được từ Tây Tề Quốc trong tương lai, đều phải dựa vào chiến thắng này để giành lấy.

Chưa kể, tiên vật trên người, cũng cần chiến thắng để tăng thêm uy lực.

Nếu lương thảo bị thiêu rụi, thất bại lớn như vậy, nói không chừng lại sẽ giảm bớt!

“Đại Soái bớt giận!” Một vị tướng lĩnh vội vàng khuyên can: “Còn cách nào cứu vãn không?”

“Hiện tại, lập tức, ngay bây giờ!” Lương Kỷ Niên nói: “Từ Mi Sơn Phủ điều một vạn quân, dùng thuyền lớn, với tốc độ nhanh nhất vượt sông, thử xem có thể chặn đường chúng giữa chừng không!”

“Một vạn...” Vị tướng lĩnh lo lắng: “Đại Soái, Mi Sơn Phủ chúng ta vốn có năm vạn binh mã, điều đi ba vạn, nay còn lại hai vạn, thật sự còn muốn điều thêm một vạn nữa sao?”

“Ta có hiểm địa Ô Thủy! Sợ gì! Hơn nữa, không phải có còn một vạn người nữa sao!” Lương Kỷ Niên thúc giục: “Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!”

“Tuân lệnh!”

Tại Lương Châu.

“Hậu công công, Bùi Tuần Phủ, bản hầu xuất chinh Minh Châu, quân đội Lương Châu giao phó toàn bộ cho hai người, Trường Thành nhất định phải canh chừng chặt chẽ, một khi Man tặc có động tĩnh, có thể bỏ trống thành trì rút về cố thủ trong Lương Châu Thành.”

Uy nghi như núi, Lữ Tịch ngồi trên lưng Liệt Hỏa Mã, dẫn dò Hậu công công và những người ở lại.

“Lữ tướng quân yên tâm.” Bùi Thiên Nam cam đoan: “Bắc cảnh giao cho bản hầu, tuyệt đối sẽ không có vấn đề.”

“Đại sư huynh!”

“Bất Khí?” Lữ Tịch nhìn thiếu gia đang phi ngựa tới: “Người làm gì vậy?”

“Ta cũng đi.” Tôn Bất Khí giơ cây trường thương trong tay: “Ta đã Luyện Cốt viên mãn, có thể giúp được.”

“Không được.” Lữ Tịch từ chối: “Người và sư muội, đều ngoan ngoãn ở lại Lương Châu đi, không cần tới các người.”

“Chờ đã!” Tôn Bất Khí đuổi theo hỏi: “Đại sư huynh, người nói thật đi, tình hình ở Minh Châu thế nào rồi? Tại sao các người lại bắt đầu điều đại quân qua đó, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đồng An.” Lữ Tịch không quay đầu lại, cầm Phương Thiên Họa Kích thúc ngựa rời đi: “Phản quốc rồi.”

Đồng An phản quốc!

Loại tình báo cao tầng này, những người khác căn bản không biết.

Tôn Bất Khí như bị sét đánh: “Tỷ, tỷ phu của ta...”

Tôn Ly ở cách đó không xa, chỉ là không tiến lên nói chuyện với Lữ Tịch.

“Bản đồ!” Tôn Bất Khí nhanh chóng lấy bản đồ ra: “Nếu Đồng An phản quốc, vậy chẳng phải toàn bộ Minh Châu... tỷ, làm sao bây giờ?”

“Nhị sư huynh bọn họ gửi thư về, nói đã phái người qua đó rồi.” Tôn Ly cắn môi đến sắp chảy máu: “Đừng có nói cho Lan tỷ tỷ, biết không?”

“Tỷ còn lo lắng chuyện này, Tam Thạch xong rồi, xong rồi!” Tôn Bất Khí nói: “Không chỉ hấn xong đời, cả Minh Châu đều xong đời! Tỷ ở đây chờ đi, ta trở về xem có thể liên lạc với cha không!”

Chương 377: lá gan thật lớn

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Tôn Ly lặng lẽ cưỡi ngựa trở về Trần phủ.

“Muội muội.” Cổ Tâm Lan đang mang thai đứng trước cửa đón: “Thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Tôn Ly xuống ngựa, nặn ra một nụ cười không mấy vui vẻ: “Đánh thắng rồi, trước khi tiểu sư diệt này của ta chào đời nhất định sẽ trở về.”

“Tốt, vậy thì tốt.” Cổ Tâm Lan nắm lấy tay Tôn Ly: “Muội muội, ta dạy người may quần áo cho trẻ nhỏ.”

“A, được thôi.”

...

Tại Nhạn Châu.

“Lão Nhị!”

Vinh Diễm Thu đuổi theo Nhị sư huynh Trình Vị phía trước: “Có tin tức gì không?”

“Có rồi.” Trình Vị thả chim ưng của mình bay đi: “Sư đệ của chúng ta vẫn còn sống, nhưng tình hình không khả quan, hiện tại có mười mấy vạn đại quân đang vây quét bọn họ, chỉ sợ là không chống đỡ được bao lâu.”

Vinh Diễm Thu ánh mắt âm trầm: “Họ Đồng thật có ý tứ, Tứ sư đệ đã trở thành tâm ma cả đời hắn, vì muốn thắng Tứ sư đệ, loại chuyện này cũng dám làm, đừng để ta tóm được hắn.”

“Ày~” Trình Vị không chú ý đến điều đó, hắn cầm bàn tính trong tay: “Xong rồi, xong rồi!”

“Xong cái gì mà xong!” Vinh Diễm Thu lạnh lùng nói: “Trong vòng hai mươi ngày, đánh vào Minh Châu!”

“Hai mươi ngày không được, ít nhất cũng cần bốn mươi ngày.” Trình Vị gõ bàn tính: “Hiện nay Tây Tề Quốc đã bố trí trọng binh trên con đường tắt yếu phải đi qua khi tiến về phía nam, lại có nguồn cung cấp lương thảo không ngừng từ trong Minh Châu, trong thời gian ngắn căn bản không thể hạ được.”

“Trận chiến này, Tây Tề Quốc chiếm hết lợi thế, không chỉ đánh trên địa bàn của chúng ta, chết đều là bách tính của chúng ta, tiêu hao cũng là lương thực dự trữ của Minh Châu chúng ta, quả thực là một vụ làm ăn chỉ có lời chứ không lỗ.”

“Bốn mươi ngày quá lâu!” Vinh Diễm Thu trừng mắt nhìn hắn: “Lão Nhị, người ngày thường không phải là người tính toán giỏi nhất sao, trong vòng ba mươi ngày dù thế nào cũng phải nghĩ ra cách xông vào!”

“Ta đâu phải thần tiên, người cho Tứ sư đệ đến cũng vậy thôi!” Trình Vị cất bàn tính đi: “Trừ phi, trung tâm trống rỗng, có người có thể đi Kim Tuyền Phủ, đốt kho lương của bọn hắn, dẫn đến phải vận chuyển lương thảo trong nước của Tây Tề Quốc, cần đến hai tháng.”

“Lương thảo một khi bị cắt đứt, bọn hắn tự nhiên sẽ phải rút lui, như vậy chúng ta mới có cơ hội thừa thắng xông lên.”

“Nhưng người cảm thấy có khả năng sao? Triệu Vô Cực tự thân khó bảo toàn, Sa Văn Long cùng với đoàn người bị mắc kẹt ở Dương Xuân Phủ, tiểu sư đệ vượt Hồng Trạch Hà định đi về phía nam, ai có thể đi?”

.....

“Có địch quân!”

“Có địch quân!”

Ở bên ngoài Kim Tuyền Phủ.

Phản quân phụ trách vận chuyển lương thảo nhìn thấy bụi mù mịt trời đang nhanh chóng tiếp cận, đều hoảng loạn, bọn hần không hiểu người từ đâu đến, hơn nữa còn là một đội kỵ binh!

“Giết——”

Chưa kịp để bọn hần phán đoán, kỵ binh đã xông lên, gần như không thể ngăn cản, hai ngàn phản quân trong khoảnh khắc sụp đổ, vứt bỏ lương thảo quay đầu bỏ chạy, dân phu càng là chạy tán loạn khắp nơi.

“Đốt! Đốt hết!” Trần Tam Thạch hạ lệnh: “Sau đó đi Kim Tuyền Phủ!”

“Được, nhanh, làm theo lời Trần Thiên Tổng!”

Vu Tùng nhìn chiến thắng có được dễ dàng như vậy, nhất thời có chút ngây người.

Bao gồm cả hai người Giải Tư Thuật, Lộ Thư Hoa cũng vậy.

Họ không thể hiểu được.

Tại sao Trần Tam Thạch có thể phán đoán chính xác động thái và vị trí của địch, sau đó gần như từ vô số con đường chết, tìm ra một khe hở, từ khe hở đó chui vào.

“Phía trước còn có người!” Lộ Thư Hoa chỉ vào thân ảnh trong rừng cây phía trước: “Huynh đệ, đuổi theo!”

“Đừng ra tay, là ta, là ta!”

Nhóm người này, rõ ràng mặc quần áo của Xích Mi Quân, nhưng lại chủ động đến gần bọn họ, số lượng cũng không nhiều, ước chừng chỉ có hơn hai mươi người, hơn nữa ai nấy

đều bản thủ, gãy trơ xương, tựa như một cơn gió thổi qua cũng sẽ ngã.

“Trần huynh, là ta!”

“Nghiem Trường Khanh?” Trần Tam Thạch nhanh chóng nhận ra người này: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Trần huynh có chỗ không biết.” Nghiem Trường Khanh thở hổn hển nói: “Lúc quyết chiến, chúng ta bị đánh tan ở đây, ta liền dẫn huynh đệ chui vào rừng rậm làm người rừng mấy tháng... Cuối cùng, cuối cùng cũng đợi được các ngươi! Thế nào, bây giờ tình hình ra sao rồi? Sao các ngươi lại đánh trở về, chẳng lẽ đã chuyển bại thành thắng, bắt đầu phản công rồi sao?”

Không phải ai cũng có chim ưng để cung cấp tình báo.

Đối với họ, trên chiến trường cũng không khác gì người mù.

Giải Tư Thuật thuật lại vắn tắt tình hình hiện tại.

“Cái gì?” Nghiem Trường Khanh nghi ngờ mình nghe nhầm: “Các ngươi chỉ có khoảng ba ngàn người, Sa Tướng Quân và thế tử đều bị vây ở nơi khác? Vậy các ngươi làm sao xuất hiện ở đây, còn đốt lương thảo của bọn chúng, lá gan thật lớn!”

“Không còn thời gian nói những chuyện này nữa.” Trần Tam Thạch hỏi: “Nghiem huynh, ngươi có biết tình hình Kim Tuyên Phủ hiện nay không?”

Chương 378: Liều mạng

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

Nghiêm Trường Khanh dù sao cũng luôn đánh du kích ở vùng này, ít nhiều cũng hiểu rõ tình hình: “Rất trông rỗng! Nhưng ngoài hai ngàn người hộ tống lương thảo, trong thành chắc chắn cũng còn khoảng hai ngàn người nữa, hơn nữa theo ta được biết, tướng lĩnh thủ thành là Thông Mạch tiểu thành, Phó Tướng cũng là Hóa Kinh viên mã gần đạt Thông Mạch. Hiện tại con đường vận lương bị cướp, bọn chúng chắc chắn sẽ lập tức xuất thành truy sát!”

“Còn có hai ngàn người nữa...”

Trần Tam Thạch biết, xem ra nhất định phải đánh một trận ác liệt mới được.

Đây là chuyện không còn cách nào khác.

Chiến tranh không phải trò chơi, hấn cũng không thể nào nắm rõ hoàn toàn về lực lượng cụ thể của đối phương, chỉ có thể dự đoán đại khái, sai số hai ngàn người căn bản không tính là lớn.

“Đại nhân!” Thám báo ở phía trước đến báo: “Kim Tuyền Phủ có đại quân xuất hiện!”

“Đến nhanh thật!” Vu Tùng trầm giọng nói: “Nhanh đốt, đốt xong lương thảo, ngay tại chỗ bày trận hình đối đầu với địch, bọn chúng không đông bằng chúng ta, cứ từ từ, nhất định có thể đánh tan chúng.”

“Không được!” Trần Tam Thạch ngắt lời: “Vu Tham Tướng, chúng ta nên bày ‘Thiên Địa Tam Tài Trận’, trực tiếp xông lên liều mạng với bọn chúng!”

“Trần Thiên Tổng, người dùng binh không phải luôn thận trọng sao?” Vu Tùng cảm thấy tên tiểu tử này thay đổi xoay xoi, tò mò hỏi: “Nếu xông vào hỗn chiến, ưu thế về số lượng của chúng ta sẽ không còn, còn có nguy cơ bị đánh bại.”

“Chuyện binh đao vốn dĩ là chuyện mưu mô quỷ kế!” Trần Tam Thạch nói: “Hơn nữa Vu Tham Tướng, người đừng quên, phía sau chúng ta thế nhưng là còn có đại quân đang truy kích từ bờ đông, hơn nữa phía bắc Ô Thủy Hà chính là đại bản doanh của Xích Mi Quân, có lẽ có đại quân đang vượt sông.”

“Một khi dừng lại tại chỗ quá lâu, sẽ bị mấy vạn đại quân giáp công ba mặt!”

“Cho nên, sống chết trước mắt, chúng ta nhất định phải mạo hiểm!”

“Hơn nữa cũng không nên lấy giết địch làm mục đích, mà là đánh tan địch, sau khi khai chiến, người và ta cùng với Lộ huynh, Giải huynh và Nghiêm huynh trực tiếp vọt thẳng đến tướng lĩnh địch, chỉ cần chủ tướng và phó tướng vừa chết, địch quân tự nhiên mất hết chiến ý!”

“Chỉ là không biết, tướng thủ thành Thông Mạch tiểu thành của đối phương, Vu Tham Tướng có thể giải quyết được không?”

“Cao hơn ta một tiểu cảnh giới...” Vu Tham Tướng nắm chặt vũ khí trong tay: “Không thành vấn đề, lão tử liều mạng!”

“Tốt!” Trần Tam Thạch một tay siết chặt dây cương: “Hóa Kinh đại thành, cứ giao cho ta!”

“Người?”

“Ta đã đạt đến Hóa Kinh.”

Trần Tam Thạch không giải thích thêm, đã tới Minh Châu lâu như vậy, việc đạt đến Hóa Kinh cũng là hợp tình hợp lý.

“Các huynh đệ!”

“Nghe ta!”

Vu Tùng điều động khí huyết, bảo đảm giọng nói bao trùm phần lớn mọi người: “Theo ta xông lên phía trước, chỉ cần vượt qua cửa ải này, chúng ta có thể hội quân với Triệu Tổng Bình, rồi sau đó nhất cử đánh hạ Ngô Đồng Phủ! Trong Ngô Đồng Phủ lương thảo dồi dào, đến lúc đó lại nghĩ cách phát động bách tính cùng nhau giữ thành, chúng ta hoàn toàn có thể kiên trì đến khi viện binh tới!”

“Cho nên, cùng nhau liều mạng!”

“Liều mạng!”

“Giết phản quân, hạ Ngô Đồng!”

“Giết phản quân, hạ Ngô Đồng!”

Nghe nói chỉ cần thắng trận tiếp theo là có thể sống sót, quân sĩ dưới trướng bộc phát ra sĩ khí cực cao.

Trần Tam Thạch không nói cho họ biết kế hoạch tiếp theo.

Có đôi khi, con người cần mục tiêu ngắn hạn làm động lực, cái này gọi là “nhìn cây mơ để bớt khát”, nếu nói cho họ biết tiếp theo có thể còn phải đi một chặng đường dài đằng đẵng, không ít người sẽ nản sinh tuyệt vọng.

(Nhìn cây mơ để bớt khát: Tích này xuất phát từ một câu chuyện trong thời Tam Quốc, khi Tào Tháo dẫn quân hành quân giữa cái nắng gay gắt, quân sĩ ai nấy đều khát nước nhưng không có nguồn nước nào gần đó. Để giúp quân sĩ tạm quên cơn khát và tiếp tục tiến lên, Tào Tháo nghĩ ra kế nói

rằng phía trước có rừng mơ, nơi họ có thể dừng chân. Nghe đến quả mơ chua, quân sĩ lập tức tiết ra nước bọt và cảm thấy đỡ khát hơn để tiếp tục hành trình)

Bởi vì mọi người, đã quá mệt mỏi rồi!

Đến Minh Châu mấy tháng, không một ai ngủ ngon giấc, ăn một bữa cơm nóng hổi.

Thật sự là thân thể sắt thép cũng không chịu nổi.

Chống đỡ đến bây giờ, hoàn toàn là dựa vào một cỗ ý chí, một khi cỗ khí này xui xuống, thì xong đời, cho dù là tình nhuệ lợi hại đến đâu cũng không được.

...

“Phùng tướng quân, tàn quân của Dự Bị Doanh ở ngay phía trước!” Phó Tướng Tư Khải nói: “E rằng không kịp cứu vãn lương thảo!”

“Thật là xui xẻo!” Phùng tướng quân cũng mới nhận được thông báo, nói có thể sẽ có một toán nhân mã từ phía đông xông ra cướp bóc lương thảo, bảo bọn hắn khẩn trương xuất thành vây quét: “Sao bọn chúng lại đến nhanh như vậy!”

“Truyền lệnh của ta, sau khi phát hiện địch quân, hãy dàn trận cách đó hai mươi dặm, có thể không giao chiến thì cố gắng không giao chiến.”

Chương 379: Tư Khải

Cám ơn đạo hữu Kollr4 đã đẩy 500 Kim Phiếu, mình bạo 50 chương từ chương 340 - 390.

...

“Mục đích của chúng ta là kéo dài thời gian, chờ đến khi những toán quân truy kích khác đuổi tới, chúng tự nhiên sẽ trở thành rùa trong hũ!”

Tuy nhiên.

Sau khi bọn hãn dàn trận, kinh ngạc phát hiện ra địch quân căn bản không có ý định đổi đầu, mà bày ra trận hình xung phong, trực tiếp lao thẳng về phía quân trận của bọn hãn, tiếng hò hét rung trời chuyển đất.

“Bọn chúng đây là không cần mạng nữa sao?”

“Tiểu Xa Huyền Trận!”

Đại quân bày ra Thiên Địa Tam Tài Trận, còn tất cả các võ tướng của họ thì tập hợp lại cùng nhau, bày ra Tiểu Xa Huyền Trận, đứng ở vị trí tiên phong, cứng rắn mở ra một con đường.

“Vèo vèo vèo ——”

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, trước khi xông trận đã liên tục bắn chết gần trăm người, mãi đến khi đối phương điều đến những tám khiên nặng bằng huyền thiết mới bắt đầu đổi sang trường thương, Trần Quốc Long Thương ở dưới ánh mặt trời chói chang tỏa ra ánh vàng rực rỡ, mang theo sức mạnh như núi lở, trực tiếp đánh bay tám khiên trước mặt, sau đó một thương đâm chết tên phản quân chặn đường, rồi ném xác hãn ra ngoài, đập ngã một đám.

“Chủ tướng ở hướng tây bắc, theo ta xông lên!”

Trong đám “khí” dày đặc, Trần Tam Thạch nhanh chóng xác định được hai luồng khí mạnh nhất, sau đó lao thẳng về phía Phó Tướng, trường thương trong tay thấy người là đâm, một đâm xuyên qua, một đường xung phong cũng không biết đã giết bao nhiêu người.

Đôi khi phía sau, bên sườn có kẻ đánh lén, chỉ cần là Luyện Tạng trở xuống, Trần Tam Thạch thậm chí không thèm né tránh, mặc cho bọn chúng chém vào người, va chạm với Huyền Binh Tỏa Tử Giáp bắn ra tia lửa như rèn sắt.

Thỉnh thoảng có người chém vào cổ hấn, vào những khe hở không được giáp trụ che phủ, cũng đều bị sự cường hấn Kim Cương Chi Thể cứng rắn chống đỡ, đối với những võ giả cấp cao thì hiểu đây là thể chất đặc biệt, nhưng trong mắt đại đa số phản quân bình thường, đây căn bản là một vị sát thần từ trên trời giáng xuống, đao thương bất nhập, mang đến sự chấn động không thể diễn tả bằng lời.

Những phản quân này là thuộc hạ của Đồng An, trên người không có cổ ‘khí’ huyền diệu, tạm thời không rõ đó là gì kia, dưới sự che chở của Xa Huyền Trận, Trần Tam Thạch như vào chỗ không người, rất nhanh đã đến vị trí của chủ tướng và phó tướng của phản quân.

Chỉ là phía sau hấn không còn ai.

Dù sao cũng là xông trận.

Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật, thậm chí cả Nghiêm Trường Khanh và những người khác, đều bị địch quân chặn lại trong quá trình xung phong, rơi vào tử chiến.

Bọn họ đều là Luyện Tạng, địch quân cũng có võ giả Luyện Tạng.

Hiện tại chỉ còn lại Trần Tam Thạch và Vu Tùng.

“Phản nghịch, nhận lấy cái chết ——”

Vu Tùng gầm lên, giao chiến với chủ tướng.

Trần Tam Thạch thì giờ thương đâm về phía Phó Tướng.

Tư Khải tay cầm một thanh mạch đao nặng nề, trong lúc kinh hoảng vung đao xuống, va chạm với Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương, phát ra tiếng ngân vang kim loại thanh thúy, sự bất an của gã cũng theo đó ổn định lại.

Tướng lĩnh tuổi trẻ trước mắt, kinh lực không có cách nào duy trì lâu trên Huyền Bình, chứng tỏ chỉ là Hóa Kinh tinh thông mà thôi, nhưng gã lại là Hóa Kinh đại viên mãn chân chính, thêm hai năm nữa là có thể bước vào cảnh giới Thông Mạch.

“Ta còn tưởng ngươi là thứ gì, hóa ra chỉ là một tên võ phu lỗ mãng, chịu chết đi!” Tư Khải không còn sợ hãi nữa, tay cầm mạch đao, hét lớn: “Tất cả huynh đệ, xông lên cho ta!”

Uông Trục gào thét: “Yểm hộ cho Tam Thạch, tạo cho hắn hoàn cảnh một đối một!”

Bản thân đối phương đã vượt qua Trần Tam Thạch hai tiểu cảnh giới, nếu như có thêm vài tên Luyện Tạng hoặc Hóa Kinh sơ kỳ quấy nhiễu, sẽ càng thêm khó khăn.

“Giết!”

Huynh đệ Bà Dương huyện ai nấy đều như được tiêm máu gà.

“Ầm ầm ——”

Mạch đao của Tư Khải lại bổ xuống.

Trên lưỡi đao, có một tầng lực lượng vô hình bao bọc, đây là điều mà võ giả Hóa Kinh đại viên mãn mới làm được, không chỉ có thể gia trì kinh lực lên binh khí, còn có thể phóng

ra ngoài ở một mức độ nhất định, tương đương với việc thêm một lớp lưỡi đao trên bề mặt binh khí.

Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương đầu tiên tiếp xúc với tầng kinh lực này, đến khi phá vỡ kinh lực, thật sự tiếp xúc với mạch đao, lực lượng tự nhiên cũng bị tiêu hao đi nhiều, nếu là võ giả bình thường, Hóa Kinh tinh thông đối mặt với Hóa Kinh viên mãn, tuyệt đối không quá mười hiệp sẽ bị dễ dàng chém chết.

“Leng keng leng keng!”

Vài hiệp trôi qua.

Tư Khải kinh hỉ phát hiện ra, tên tiểu tử này thậm chí không còn gia trì kinh lực liên tục nữa, rõ ràng là kinh lực đã cạn kiệt, chứng tỏ đối phương thậm chí là mới bước vào cảnh giới Hóa Kinh tinh thông không lâu, còn yếu hơn so với gã tưởng tượng.

Điều duy nhất đáng kinh ngạc, là lực lượng thân thể của đối phương mạnh mẽ đáng sợ, không có kinh lực gia trì, cũng có thể dựa vào một cây trường thương cứng rắn chống đỡ hơn mười hiệp, nhưng cũng chỉ có vậy thôi.

Chương 380: đả kích nặng nề

Sát ý trong lòng Tư Khải càng lúc càng đậm, chiêu thức đao pháp thi triển ra cũng càng thêm sắc bén, toàn bộ đều là những sát chiêu tàn nhẫn mà gã am hiểu nhất.

Quả nhiên!

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi không chống đỡ nổi nữa.

Sau lần giao đấu thứ mười chín, đôi phương thừa dịp khoảng trống quay đầu ngựa, kéo theo trường thương muốn chạy về trận địa quân mình.

Chắc chắn là kinh lực và khí huyết đồng thời cạn kiệt, muốn bảo toàn tính mạng!

“Chạy đi đâu!” Tư Khải quát lớn một tiếng, thúc ngựa đuổi theo.

Tốc độ bạch mã của đôi phương không nhanh, gã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với đôi phương.

Ba mươi bước!

Hai mươi bước!

Mười bước!

Năm bước cuối cùng!

“A ——”

Tư Khải gầm thét như dã thú, mạch đao trong tay giơ lên cao cao, ngưng tụ ra một luồng kinh lực gia trì trên lưỡi đao, sắp sửa trực tiếp từ phía sau lưng chém đôi vị tướng lĩnh trẻ tuổi.

“Vù ——”

Cũng đúng vào lúc mạch đao chém xuống.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi trước đó rõ ràng vẫn đang tháo chạy, bỗng nhiên dùng một tư thế cực kỳ quái dị uốn cong người về phía sau, cây trường thương trong tay trong nháy mắt đâm thẳng tới, dưới ánh mặt trời chói chang, tựa như một đầu trấn quốc chi long xông ra từ trong mặt trời, khí thế trấn thiên, lực lượng khai sơn, một cỗ rung động không thể diễn tả ập đến, Tư Khải vậy mà bị chấn động đến cứng đờ trong nửa cái chớp mắt.

Hồi mã thương!

Thật sự là một chiêu hồi mã thương hiểm độc!

Hơn nữa thương pháp này, cũng không phải là thương pháp bình thường!

Dùng thương ở trong Dự Bị Doanh...

Người này là Trần Tam Thạch!

Thân là tinh nhuệ trong binh mã dưới trướng Đồng An, gã tự nhiên ít nhiều biết đến những tướng lĩnh tuyển phong của Lương Châu.

Tên tiểu tử này vẫn luôn che giấu thực lực!

Mục đích chính là dụ địch vào sâu, sau đó dùng hồi mã thương đánh lén!

Thật là một mưu kế hay!

Không hổ là kẻ có thể nghĩ ra việc dẫn quân đến đốt lương thảo!

Một đại nhân tài!

Đáng tiếc.

Sắp chết rồi!

Tư Khải cười lạnh trong lòng.

Gã thế nhưng là đã đạt đến Hóa Kinh viên mãn, chỉ cần đỡ được một thương này, lấy đầu đối phương là dễ như trở bàn tay!

Đây chính là đệ tử chân truyền của Tôn Tượng Tông, quán quân tuyển phong!

Giết đối phương, tương đương với lập đại công!

Vàng bạc không cần phải nói, tài nguyên có được sau này hoàn toàn có thể giúp gã tiến xa hơn trên con đường võ đạo.

“Chết đi!”

“Àm!”

Tư Khải bộc phát ra động lực trước nay chưa từng có, huyết dịch toàn thân sôi sục, thanh mạch đao mang theo kinh lực đáng sợ, lấy tư thế vận vẹo cứ thế mà ngoặt trở về, đập mạnh vào Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương.

Tuy nhiên...

Cảnh tượng gã tưởng tượng, dễ dàng đánh bay cây thương, đã không xảy ra. Ngược lại, gã phải đối mặt với một luồng kinh lực vô cùng cường hãn, hai cánh tay trong khoảnh khắc tê dại run rẩy. Lại thêm không kịp chuẩn bị tâm lý, mạch đao tuột khỏi tay gã, bay lên không trung.

Cỗ kinh lực này!

Rõ ràng nó không thể khuếch tán ra ngoài phạm vi vũ khí, vì sao lực lượng một kích, so với gã còn muốn cường đại hơn!

Không thể nào, điều này không thể nào!

Trong cơn hoảng loạn, Tư Khải đưa tay ra, cố gắng nắm lại thanh mạch đao đang lơ lửng giữa không trung.

“Choang!”

Một tiếng leng keng tuyệt vọng vang lên.

Mạch đao lại bị cây thương hất tung lên, xoay tròn bay ra mấy chục bước rồi mới rơi xuống, chém chết một tên lính của chính gã.

“Phập!”

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngực Tư Khải đã bị một luồng kim quang xuyên qua, xương cốt cùng với trái tim bị nghiền nát. Gã ngã ngửa ra khỏi lưng ngựa, chết không nhắm mắt.

Súc kinh!

Trần Tam Thạch từ lúc bắt đầu đã tiến hành chuẩn bị. Xem ra sau khi súc kinh, một đòn tấn công của hắn hoàn toàn có thể vượt qua một võ giả Hóa Kinh đại thành bình thường. Chỉ cần nắm bắt cơ hội, hắn có thể giết chết đối thủ chỉ bằng một đòn.

Tất nhiên, nếu không thành công trong lần đầu, hắn có thể thử lại, chỉ là sẽ mất rất nhiều thời gian.

Ở phía bên kia.

Vu Tùng đã lấy trọng thương làm đại giá, vượt cấp giết chết chủ tướng của địch.

Chủ tướng, phó tướng, cùng với những thủ cấp của các tướng lĩnh cấp trung mà Lộ Thư Hoa và những người khác liều mạng lấy được, đã khiến phản quân lập tức mất đi chủ tâm cốt. Đội hình quân địch tan vỡ, giống như chim sợ cành cong, chạy tán loạn khắp nơi.

“Hóa Kinh đại thành...”

Vu Tùng nằm nhoài trên lưng ngựa, mấy lần suýt nữa không ngồi dậy nổi, liên tục phun ra mấy ngụm máu mới dần

dần hồi phục.

Vượt cảnh giới đối địch, thật sự không phải chuyện người thường có thể làm.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy đầu tên phó tướng bị treo trên mũi trường thương, nhất thời bị đả kích nặng nề.

Hóa Kinh đại thành, cứ thế mà chết rồi?

Không chỉ động tác còn nhanh hơn hắn, trên người lại không hề có chút thương tích nào, không hề hắn gì mà vượt hai tiểu cảnh giới giết địch!

Hóa Kinh cũng giống như Luyện Tạng.

Chương 381: Thế công dừng lại

Sau khi đại thành, đừng nói là so với nhập môn hay tinh thông, cho dù là tiểu thành, cũng có sự chênh lệch như vực sâu.

Thôi.

Cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Tên tiểu tử này từ lúc ở tuyển phong đã như vậy rồi.

Lúc đó vượt cảnh giới đánh bại thiên tài như Tào Phiền, độ khó hẳn là còn gian nan hơn tình huống trước mắt.

Lộ Thu Hoa, Giải Tư Thuật cùng những người khác cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Rõ ràng lúc rời khỏi Lương Châu, mọi người đều còn là Luyện Tạng viên mãn.

Sao bây giờ, tên tiểu tử này đã có thể giết Hóa Kinh đại thành rồi? Bước tiếp theo, chẳng lẽ là giết Thông Mạch rồi sao?!

“Đừng ham chiến!” Trần Tam Thạch chạy khắp nơi báo tin: “Nhanh chóng tiến lên, trước tiên đến Kim Tuyền Phủ bổ sung tiếp tế! Nhanh!”

Bởi vì trận chiến kéo dài không lâu, địch quân tan tác quá nhanh, bọn họ chỉ tổn thất khoảng hai trăm người, hơn nữa trận hình cũng không hề rối loạn, thậm chí không cần dừng lại chỉnh đốn, trực tiếp chạy về phía Kim Tuyền Phủ.

“Đại nhân.” Triệu Khang cười ngựa lại gần: “Lão Hứa và Bạch Thiên Tổng bọn họ sao còn chưa quay về?”

“Hắn là sắp rồi, các người cứ đi trước đi.”

Trần Tam Thạch cười ngựa đi về phía đông hai mươi dặm, quả nhiên gặp được Hứa Văn Tài và Bạch Đình Chi cùng với những người khác đang quay về, ngoài dự đoán chính là, bọn họ có tổn thất, nhưng không quá nặng nề, chín trăm người giả vờ tấn công, quay về được tám trăm người.

“Tên lười biếng, người thật là lợi hại!” Chu Đồng thay đổi thái độ trước đó: “Tên ngu ngốc ở La Thiên Quan bị chúng ta đùa giỡn đến xoay vòng vòng.”

Trên mặt Hứa Văn Tài không hề có vẻ đắc ý, hắn lão đảo xuống ngựa, chấp tay nói: “Đại nhân, truy binh phía sau đại khái mười ngày nữa sẽ đuổi tới.”

“Không chỉ vậy.” Trần Tam Thạch dùng trường thương chỉ về phía nam: “Mì Sơn Phủ tám chín phần mười cũng đang phái người vượt sông, bảy ngày nữa là có thể đuổi tới rồi, đi thôi, chúng ta trước tiên đến Kim Tuyền Phủ một chuyến, các huynh đệ đã quá mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi một chút.”

...

.....

Tại Dương Xuân Phủ.

“Thành phía nam sụp rồi! Mau điều người đi tu sửa!”

“Tướng quân! Mũi tên! Mũi tên không đủ dùng nữa!”

“Nhanh lên!”

“Còn đá lăn và gỗ lớn thì sao?”

“Hết rồi!”

“Hết thì đi phá nhà dân cho ta, tất cả nhà cửa của dân chúng trong thành đều phá hết cho ta, dù chỉ là một con chó trong nhà dân chúng, cũng phải cưỡng ép lôi lên tường thành trợ giúp!”

“Nhưng tướng quân!”

“Chúng ta không có lương thực cho họ, thêm vào đó tên gian xảo Đồng An ở ngoài thành còn rải rất nhiều thư chiêu hàng, nói là đảm bảo sau khi vào thành sẽ không làm hại một ai, còn miễn thuế cho mọi người, họ... họ đều không nguyện ý đi lên hỗ trợ!!”

“Không muốn thì giết, giết đến khi nào họ chịu thì thôi!”

Thanh khoát đao của Sa Văn Long đã bị mẻ, áo giáp trên người cũng từ Huyền Binh thiết giáp đổi thành giáp trụ phổ thông, ngay cả hấn cũng mệt mỏi ngồi xuống, cầm một miếng thịt ngựa nhét vào miệng.

Lương thảo trong thành sắp hết rồi.

Đã bắt đầu giết chiến mã để duy trì.

Binh lực của họ cũng không ngừng giảm bớt.

Lúc mới vào thành còn có một vạn tám ngàn người, hiện tại chỉ còn lại khoảng một vạn người.

“Sa Tướng Quân.” Tào Phiền đi tới: “Tình hình thế nào rồi?”

Sa Văn Long đáp: “Không khả quan, Nhạn Châu Quân sắp đánh tới phía nam khai chiến với đại quân Tây Tề Quốc, nhưng đoán chừng cũng phải mất một tháng mới đánh vào Minh Châu, điều binh tới chi viện thì cần thời gian lâu hơn. Lữ tướng quân cũng đã tới, hấn muốn cường công từ hẻm núi Kiếm Môn.”

“Hẻm núi Kiếm Môn, là tuyến đường tiến công Minh Châu khó khăn nhất.” Tào Phiền cảm thán nói: “Hắn thật đúng là mãnh tướng ngàn năm có một.”

Mỗi một vị chủ tướng Bát Đại Doanh đều có điểm đặc sắc của riêng mình.

Điểm đặc sắc của Lữ Tịch chính là dũng mãnh vô địch.

Trên đời lưu truyền một câu nói, gọi là tịch chi dũng mãnh phi thường, thiên cổ không hai.

Nhưng dù có dũng mãnh phi thường đến đâu, đánh vào cũng là cần thời gian, còn về phần kinh quân triều đình tiến vào từ Đại Hoang, chắc chắn là muộn nhất, khỏi cần nghĩ cũng biết.

Đối với họ, thời gian chính là mạng sống, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng thêm một chút nữa.

“Bọn người Trần Tam Thạch sao rồi?”

“Không có tin tức.” Sa Văn Long cười nhạo: “Chắc đã chết ở bờ đông rồi.”

“Chết cũng tốt, chết rồi tất cả mọi người đều bớt lo.” Tào Phiền cười khổ.

E rằng đây là điều duy nhất có thể an ủi hắn trong hoàn cảnh khó khăn này.

Lại hai ngày trôi qua.

Ngày thứ ba.

Thế công bên ngoài thành đột nhiên dừng lại!

“Chuyện gì vậy?” Sa Văn Long vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ viện binh đã đến?”

“Bẩm—”

Trình sát trở về báo cáo.

Hai mươi trình sát ra ngoài, mỗi lần trở về nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người.

Trình sát vui mừng khôn xiết nói: “Sa Tướng Quân, lương thảo của phản quân bên ngoài thành đã bị cắt đứt từ ba ngày trước, hiện tại bọn chúng buộc phải tạm dừng tấn công, phái người đi Tây Bắc điều lương, binh lực bên ngoài thành giảm bớt một phần ba!”

Chương 382: con đường chết

Lương thảo bình thường đều đã sớm được tính toán trước.

Sau đó trước khi dùng hết thì cái mới được vận chuyển đến, bất kỳ sai sót nào xảy ra ở giữa sẽ dẫn đến việc lương thảo bị gián đoạn.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều lúc binh mã chưa tới mà lương thảo đã đi đầu.

Hiện tại phản quân bên ngoài thành đang đói bụng, quân tâm bắt đầu rối loạn, lúc này mà cưỡng ép công thành, nói không chừng sẽ dẫn đến tổn thất nặng nề.

“Tốt, tốt lắm!” Tào Phiền vội vàng hỏi: “Có phải hay không Tây Bắc đại thắng, Chu Tước Doanh và Bạch Hồ Doanh đã đánh vào, không đúng, vậy thì làm sao bọn chúng còn đi Tây Bắc điều lương... Chẳng lẽ là hẻm núi Kiếm Môn? Không có khả năng nhanh như vậy.”

“Quả thật là kỳ quái, Minh Châu tổng cộng có hai kho lương một lớn một nhỏ, lớn nhất chính là Kim Tuyền Phủ, tiếp theo là Minh Dịch Phủ nằm ở Tây Bắc, là kho lương nhỏ, lương thực không nhiều.”

Sa Văn Long nhìn bản đồ: “Theo lý mà nói, lương thảo của phản quân bên ngoài thành, hẳn là do Kim Tuyền Phủ cung cấp, chạy đến Tây Bắc làm gì? Chẳng lẽ... Con đường vận lương của Kim Tuyền Phủ bị cướp rồi?”

“Không có khả năng!”

“Quân ta không có khả năng xuất hiện ở vị trí này!”

“Triệu Tổng Binh!” Tào Phiền hai mắt sáng lên: “Sa Tướng Quân, có khả năng nào, Triệu Tổng Binh đã dùng kỳ binh ở bên ngoài Ngô Đồng Phủ, ăn sạch quân truy kích phía sau rồi giết trở lại Kim Tuyền Phủ không?”

“Đây là khả năng duy nhất!”

Sa Văn Long như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Nếu vậy, Triệu Tổng Binh coi như lập công lớn, lương thảo Kim Tuyền Phủ bị thiêu hủy, kho lương Minh Định Phủ căn bản không đủ cung cấp cho cả ba phương quân mã Xích Mi Quân, phản quân, Tây Tề Quốc, nhiều nhất cũng chỉ đủ trong thời gian ngắn để không làm lung lay quân tâm, về sau muốn đánh lâu dài, nhất định phải vận chuyển lương thảo từ ngoài Trường Thành vào, phí tổn này, thật sự là quá lớn, đối với chinh thế chiếc cuộc sau này sẽ có trợ giúp to lớn!”

“Vù—”

Hai người đang bàn luận.

Trong ánh tà dương, một con chim ưng bay tới.

“Thế tử mời xem, là con chim ưng của Trần Tam Thạch, đoán chừng là đã chết rồi, tiếp theo con chim ưng này có thể để cho thế tử dùng... Ủm? Phía trên có tình báo?”

Sa Văn Long lấy tờ giấy xuống, sau khi xem xong cả người chấn động, lùi lại hai bước.

“Sa Tướng Quân?” Tào Phiền đứng dậy: “Hắn không chết sao?”

“Không chỉ, không chỉ không chết!” Tay Sa Văn Long hơi run: “Trong quá trình vượt sông về phía nam, bọn họ đột nhiên quay đầu, khiến mấy vạn đại quân vô huyệt! Sau đó lại một đường hướng tây, con đường vận lương là do bọn họ đốt, hiện tại e rằng đã chiếm được Kim Tuyền Phủ.”

“Nhìn lộ tuyến hành quân hiện tại của họ, ước chừng không lâu sau, chuẩn bị tiếp tục tiến về phía tây hội hợp với Triệu Vô Cực, tiến đánh Ngô Đồng Phủ, nếu là như vậy, Ngô Đồng Phủ có lẽ còn trụ được lâu hơn chúng ta!”

“Tên tiểu tử này, tên tiểu tử này là làm thế nào nghĩ ra được, gan hấn thật lớn, chẳng lẽ không sợ sau khi vượt sông sẽ gặp phải đại quân sao?”

Tình báo nhất định phải được chia sẻ, hơn nữa nhất định phải chân thực.

Đây là quy định trong quân đội, hơn nữa là quy định chết.

Cho dù trước đó bọn họ có bất hòa thế nào, cũng phải thông tin cho nhau, nếu không sẽ đồng nghĩa với việc mưu sát đồng đội, nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng, còn sẽ bị coi là thông đồng với địch phản quốc, tru di cửu tộc cũng không phải là không thể.

Nghe xong những lời này.

Tào Phiền nắm chặt nắm đấm.

Hắn bắt đầu liều mạng tìm kiếm “con đường chết” trên bản đồ, sau khi vắt óc suy nghĩ rốt cuộc cũng tìm ra sơ hở: “Không kịp rồi! Tây Tề Quốc ở phía tây bắc cho dù trước đó không quan tâm, sau khi lương thảo bị đốt, cũng nhất định sẽ điều quân về phía nam để vây quét Triệu Tổng Binh, lúc này đi hội hợp, sẽ vừa đúng lúc đụng độ đại quân Tây Tề Quốc, vẫn là đường chết, Ngô Đồng Phủ, bọn họ không thể chiếm được!”

“Thế tử quả nhiên thông hiểu binh thư, ngay cả ta cũng sơ suất, người nói không sai, bọn họ vẫn phải chết.” Sa Văn Long hài lòng gật đầu: “Sự khác biệt nằm ở chỗ trước khi chết, hắn ta còn giúp chúng ta giảm bớt một chút áp lực.”

“Tên gia hỏa này...” Ngay cả Tào Phiền cũng bắt đầu có chút quý tài.

Nếu có thể quay lại trước khi cuộc tuyển phong bắt đầu, mình không phải chờ đợi đối phương lấy lòng mình, không đơn thuần coi hấn như một con “chó” cần chọn chủ nhân để đối đãi, liệu có khả năng thu phục hấn ta để sử dụng cho mình không?

Hoàng gia gia thật có bản lĩnh, đã sớm nhìn ra người này không tầm thường.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Người này tốt nhất vẫn nên chết ở vùng Ngô Đồng Phủ, nếu không thật sự để hấn sống đến cuối cùng, sẽ có đại phiền toái.

Ở ngoài thành.

Đại tướng trung quân.

“Nhanh như vậy? Quả nhiên không ngăn được sao...”

Chương 383: khó mà chấp nhận

Đồng An nhắm mắt lại, trong lòng có một loại biệt khuất khó tả.

Hắn thật sự bị một tên tiểu tử vừa mới ra đời đùa giỡn một phen.

“Đệ tử của Tôn Tượng Tông, đều đáng chết, đều đáng chết!”

Đồng An gần như muốn đập nát bản đồ: “Bao vây bọn chúng, bao vây bọn chúng ở vị trí phía sau Kim Tuyên Phủ, ta muốn đầu người, ta muốn nhìn thấy đầu người họ Trần, nghe rõ chưa!”

“Rõ!”

.....

Ở biên cảnh Nhạn Châu, doanh trại đại quân Tây Tề Quốc.

Võ Thánh Chung Vô Tâm nhìn tình báo kho lương bị thiêu hủy, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng tất cả cảm xúc chuyển thành một tiếng cười lạnh: “Sớm biết Đồng An phé vật như vậy, đã không nên nghe theo đề nghị của hắn chơi chiêu “đóng cửa đánh chó” này, bây giờ thì hay rồi, lương thảo không còn, không bằng để Lương Kỷ ra tay chỉ huy, nói không chừng còn có thể tốt hơn một chút.”

“Đại Soái, tiếp theo làm thế nào?” Phó Tướng hỏi: “Lương thảo của Đại Tề chúng ta, còn cần hai mươi ngày nữa mới có thể vận chuyển đến, khoảng trống ở giữa...”

“Rút lui đi.” Chung Vô Tâm nói: “Để lại hai thành quân phòng thủ, giữ được thì giữ, không giữ được thì rút, những người còn lại sớm rút lui hai trăm dặm, đến Cảnh An Phủ chinh đồn nghỉ ngơi, chờ đợi lương thảo khôi phục cung ứng. Nhiệm vụ này là của ngươi, bản soái muốn đích thân đến hẻm núi Kiếm Môn, gặp gỡ Lữ Tịch một lần.”

“Ngươi cũng không cần lo lắng, trận chiến này chỉ đơn giản là phí tổn tăng lên, cho dù tiếp theo chúng ta không thể ở trong thời gian ngắn thắng được Thịnh Triều, nhưng chỉ cần Lương Kỷ Niên còn, Kỳ Bình Thiên Thư còn, thiên thời địa lợi nhân hòa vẫn còn ở phía chúng ta.”

Bởi vì, đây là một tín hiệu!

Một thư sinh được thần tiên ban bảo vật, ổn định căn cơ ở Minh Châu, không khác gì tuyên cáo đối với toàn thiên hạ, Đại Thịnh khí số đã tận, những kẻ muốn tạo phản, do dự có nên tạo phản hay không và những kẻ đã tạo phản, đều hãy cùng nhau điên cuồng lên đi!

Không tới nửa năm, nội bộ Thịnh triều sẽ hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Đến lúc đó Man tộc phương bắc, Đông Khánh, Nam Từ Quốc, cùng nhau xông lên, mỗi bên đều có thể chia được một miếng thịt béo, nhà họ Tào chiếm cứ Trung Nguyên mấy trăm năm nay, cũng nên nhường vị trí rồi.

Quốc vận chi chiến!

Đây là quốc vận chi chiến chân chính!

...

Tại kinh thành.

Vạn Thọ Cung.

“Đồng An, hừ hừ~”

Trên long ý.

Long Khánh Hoàng Đế cầm chiến báo trong tay, khoe miệng nhếch lên một đường cong kỳ dị, mang theo ý cười nói: “Đồng An, Đồng An~ Các người còn ai nhớ kỹ, hần là Võ Trạng Nguyên do trẫm đích thân khâm định, hôn ước của hần cũng là do trẫm ban cho, thậm chí mấy năm trước con trai hần mắc bệnh nan y, cũng là trẫm tự mình tìm bảo dược chữa khỏi cho con trai hần, hần thì hay rồi, vì cuốn Thiên Thư chưa từng thấy qua, lại quay sang đâm trẫm một đao. Thú vị, thật sự rất thú vị!”

Nhiều đại thần áo bào đỏ quỳ thành một mảng, ngay cả thủ phụ Nội Các Nghiêm Lương cũng đều không ngoại lệ, bọn họ đều cúi đầu sát đất, không một ai dám ngẩng đầu nhìn thêm một cái.

Chỉ có một chiếc xe lăn ở góc phòng, trên đó ngồi một vị thư sinh vẻ mặt bình tĩnh.

Khi bệ hạ thực sự tức giận, sẽ không lớn tiếng la hét, lão sẽ vừa cười vừa nói, giống như bây giờ.

“Bệ hạ bớt giận!”

“Đại quân đã sớm xuất phát đi bình loạn, tin rằng trong vòng nửa năm, nhất định có thể ổn định Minh Châu!”

Bất cứ ai nuôi dưỡng tâm phúc phản bội, hơn nữa còn gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, e rằng cũng đều khó mà chấp nhận được.

“Tôn Tượng Tông đâu?!”

Long Khánh Hoàng Đế vung ống tay áo rộng long bào, đặt lên hai bên long ý, nói: “Từ khi trẫm cho phép hần mở rộng quân đội, người liền không thấy tăm hơi, xảy ra chuyện lớn như vậy, hần không nên tự mình trở về sao? Phòng Thanh Vân, đừng giả diếc làm ngơ, trẫm đang hỏi người đấy.”

“Bẩm bộ hạ.” Phòng Thanh Vân mở miệng nói: “Thần cũng không biết, thần cũng bị bỏ lại ở kinh thành.”

“Hắn đi đâu, làm gì, dù sao cũng phải có một lời giải thích đại khái chứ?” Long Khánh hơi nheo mắt lại: “Là đi tìm chỗ dưỡng thương sao? Có thể nói với trẫm mà, hắn là huynh đệ của trẫm, trẫm sẽ không giúp hắn sao? Hà tất phí công một mình.”

“Bộ hạ, thần, thật sự không biết.” Phòng Thanh Vân thở dài nói: “Lão nhân gia không phải chuyện gì cũng chịu nói với thần.”

“Hừ hừ ~ được, vậy cứ tùy hắn.” Long Khánh cũng không có tiếp tục truy hỏi: “Phòng Thanh Vân, người nói xem, tiếp theo cục diện Minh Châu sẽ phát triển thế nào? À, Trần ái khanh cũng ở trong đó, hắn là tiểu sư đệ của các người, chết ở trong đó, các người không đau lòng sao?”

“Chết trận sa trường, vốn là số mệnh của Bát Đại Doanh, có gì đáng đau lòng.” Phòng Thanh Vân thông thả nói: “Hơn nữa tình hình chiến sự tiếp theo vẫn chưa truyền về, nói không chừng cũng không tệ đến thế.”

Chương 384: không phải làm bừa

“Ồ?” Long Khánh Hoàng Đế nhếch miệng nói: “Sao, hai vạn người còn lại còn có thể tạo ra kỳ tích cho trăm hay sao?”

“Ai mà biết rõ được.” Phòng Thanh Vân che giấu sầu lo trong lòng: “Trước khi hết thấy đều kết thúc, mọi thứ đều có khả năng.”

Thực ra, đây là lời cầu nguyện của hắn.

“Được rồi, trăm chỉ cho Lữ Tịch, Khương Nguyên Bá bọn hắn ba tháng thời gian, trong vòng ba tháng nếu vẫn không giải quyết được.”

Long Khánh Hoàng Đế đột nhiên đứng dậy: “Trăm liền ngự giá thân chinh.”

.....

Tại Kim Tuyên Phủ.

Các tướng sĩ Dự Bị Doanh sau hơn hai tháng đường dài mệt mỏi cuối cùng cũng có một ngày nghỉ ngơi.

Tiếp theo đó là một vấn đề mới đặt ra trước mắt, tiếp theo nên đi đâu.

“Triệu Tổng Binh gửi thư đến rồi!” Vu Tùng nhìn tin tình báo, kích động nói: “Hắn nói chúng ta trước sau giáp công, ăn hết cổ binh mã nhỏ phía tây, nhất định có thể lấy được Ngô Đồng Phủ, lại giữ vững thêm hai tháng, kiêu gì cũng đợi được viện binh!”

“Không kịp rồi, Triệu Tổng Binh bọn họ du đãng thời gian quá lâu, cho địch quân đủ thời gian phản ứng, nhiều nhất còn mấy ngày nữa, binh mã Tây Tề Quốc nhất định sẽ xuôi nam.”

Trần Tam Thạch dội một gáo nước lạnh: “Tại thời điểm này đi qua đó nhất định sẽ đụng độ.”

“Cái gì?”

“Trần Thiên Tổng, người đang đùa chúng ta à?!” Giải Tư Thuật trừng trừng mắt nói: “Huynh đệ liều mạng mới từ Ung Chủy Sơn giết tới Kim Tuyên Phủ, bây giờ người lại nói với chúng ta không đi Ngô Đồng Phủ nữa?”

Trần Tam Thạch hỏi ngược lại: “Ta chỉ nói muốn đến Kim Tuyên Phủ, khi nào nói qua muốn đi tìm Triệu Tổng Binh?”

Mọi người á khẩu.

“Khụ khụ khụ...”

Vu Tung trọng thương lau đi vết máu nơi khóe miệng: “Mọi người im lặng! Trần Thiên Tổng, vậy theo người, tiếp theo chúng ta nên đi đâu? Nếu không thể đến được Ngô Đồng Phủ, chi bằng ở lại đây cố thủ? Kim Tuyên Phủ còn có lương thảo, nếu phát động thêm dân chúng cùng cố thủ, nói không chừng cũng có thể cầm cự được một thời gian. Chúng ta có thể làm ngược lại, để Triệu Tổng Binh tìm biện pháp đến hội quân với chúng ta, chẳng phải cũng như nhau sao?”

“Đúng vậy!” Nghiêm Trường Khanh tiếp lời: “Phát động dân chúng! Những ngày qua chúng ta mỗi lần vào thành đều không hề quấy nhiễu dân chúng, thanh danh cực tốt! Đặc biệt là thanh danh của Trần huynh, hôm qua khi tiến vào Kim Tuyên Phủ, còn có không ít dân chúng ra nhìn, nói muốn xem thử Trần Tam Thạch đưa bách tính vượt sông là người nào, Trần huynh đứng ra nói chuyện, nhất định có thể phát động được không ít dân chúng.”

Trần Tam Thạch nói: “Chúng ta không có võ giả cảnh giới cao, ngay cả Vu Tham Tướng cũng đều bị thương, nếu có một tướng lĩnh cảnh giới Huyền Tượng đến, làm sao ứng phó?”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được.” Giải Tư Thuật hỏi: “Vậy rốt cuộc Trần Thiên Tổng có ý gì, chúng ta cũng không thể ở lại đây chờ chết chứ?”

“Đương nhiên không thể, cho nên...” Trần Tam Thạch vỗ một chưởng lên phía đông bản đồ: “Lại vượt Hồng Trạch Hà!”

Ba lần vượt Hồng Trạch Hà!

“Người đang đùa giỡn à?!”

“Chúng ta đã vượt sông hai lần rồi, lại vượt nữa là ba lần, người nghiệm rồi à?”

“Tên điên, đúng là tên điên, phía sau có năm sáu vạn truy binh, người còn muốn quay đầu vượt sông, người nghĩ người vượt qua được sao?”

“Hơn nữa, lần này đi trở về, lại mất nửa tháng lộ trình, ta là đi không nổi nữa rồi, muốn đi thì các người cứ đi đi!” Giải Tư Thuật vừa nói vừa tự mình ngồi xuống.

Lộ Thư Hoa ôm kiếm: “Vu Tham Tướng, ta vẫn đề nghị đi tìm Triệu Tổng Binh, hoặc là ở lại đây cố thủ, ngài mới là tướng quân của chúng ta, không cần thiết cái gì cũng nghe theo hắn.”

“Ài...” Vu Tung tháo mũ giáp, vò đầu suy nghĩ, rõ ràng là rất do dự: “Trần Thiên Tổng, người chắc chắn chứ, chúng ta lại quay trở lại, sẽ không gặp phải đại quân sao?”

Hắn có chút không hiểu lộ tuyến này.

Nhưng hai lần vượt sông trước đã chứng minh một điều.

Trần Tam Thạch không phải làm bừa!

Trần Tam Thạch có logic và suy nghĩ của riêng mình.

Mọi người không hiểu được, chỉ có thể nói mình chứng mọi người trình độ không đủ.

Lão Vu hấn, không có đặc điểm gì khác, chính là biết nghe lời khuyên của người khác, cũng biết khi mình không được thì phải nhường vị trí cho người khác.

“Có khả năng, nhưng không lớn.” Trần Tam Thạch chỉ tay trên bản đồ, vạch ra một con đường: “Ra khỏi thành, chúng ta hướng về khu vực trung tâm, sau đó xuyên qua Long Dương Huyện, men theo Ung Chủy Sơn, một lần nữa vượt Hồng Trạch Hà. Hiện tại, toàn bộ quân truy kích phía sau đều bị chúng ta thu hút về Kim Tuyên Phủ, khu vực trung tâm cực kỳ trống trải, điều duy nhất cần chú ý chính là quân địch ở Dương Xuân Phủ, cố gắng đừng gây nên sự chú ý của bọn hấn!”

“Dương Xuân Phủ?” Nghe Trần Tam Thạch nói vậy, Lộ Thư Hoa rốt cuộc cũng dần dần hiểu ra ý đồ, hấn chợt lóe lên một ý tưởng: “Ta có một kế, nếu chúng ta thật sự có thể vượt qua Long Dương Huyện, chẳng phải có thể cùng với thế tử trong Dương Xuân Phủ tiền hậu giáp kích hay sao?”

Chương 385: xuất phát

“Không được!” Trần Tam Thạch bác bỏ nói: “Bình lực của chúng ta không đủ, hơn nữa sau khi chúng ta đến Long Dương Huyện, Dương Xuân Phủ ít nhiều cũng sẽ nhận được tin tức, có sự phòng bị, chúng ta đi qua đó, đừng nói là không thể giúp Dương Xuân Phủ giải vây, ngược lại còn tự tìm đường chết.”

“Cho nên, mục tiêu hàng đầu của chúng ta vẫn là vượt sông!”

“Các người phải hiểu rõ một điều, tại thời điểm hiện tại, cơ bản tất cả đại quân đều đang bám sát theo sau mông chúng ta, chính là thời điểm La Thiên Quan trống rỗng, chúng ta có khả năng xuất kỳ bất ý thoát khỏi vòng vây.”

“Được!” Vu Tùng cắn răng: “Ta nghe người, mẹ kiếp, lần này thật sự là giao mạng cho người, tám bà vợ, mười hai đứa con của ta còn đang ở nhà chờ ta, đã hứa sau khi về sẽ đích thân dạy mấy đứa con trai của ta luyện võ!”

“Vu Tham Tướng?”

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật không hiểu.

Họ không hiểu, tại sao trận chiến này đánh tới đánh lui, một Thiên Tổng lại trở thành người chỉ huy trên danh nghĩa, đường đường một Tham Tướng còn nguyện ý thành thành thật thật nghe lời, nói là răm rắp tuân theo cũng không quá đáng.

“Nhưng mà có chuyện phải nói trước.” Trên gương mặt tái nhợt của Vu Tùng gượng cười: “Gặp phải Thông Mạch nữa, ta không đánh nổi nữa đâu, Trần Thiên Tổng người phải tự mình xử lý đây.”

“Hy vọng là sẽ không gặp phải.” Trần Tam Thạch tính toán trong lòng thời gian cần thiết cho đoạn đường: “Lập tức xuất phát, có thể vượt sông thuận lợi trước khi phản quân bên ngoài Dương Xuân Phủ kịp phản ứng.”

“Được!” Vu Tùng đột ngột đứng dậy, do vết thương trên người mà loạng choạng suýt ngã, hấn chống binh khí làm gậy: “Truyền lệnh của ta, trước bình minh rời khỏi Kim Tuyên Phủ, tiếp tục lên đường!”

“Rõ!”

Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật, thậm chí cả Nghiêm Trường Khanh và những người khác, đương nhiên không dám kháng lệnh.

“Vu Tham Tướng, không sao chứ?”

Trần Tam Thạch lục lợi trong ngực, lấy ra một chiếc lọ sứ, bên trong là bảo dược trị thương mà Đại sư huynh đã đưa cho hấn trước khi xuất phát.

“Thuốc này quý giá lắm đấy.”

Vu Tùng cũng không khách khí, nhận lấy liền đổ vào miệng, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hấn nhìn về phương bắc, phương hướng Dương Xuân Phủ, lạnh lùng mở miệng nói: “Trước kia Sa Tướng Quân bọn họ cứ nhất quyết bắt ta theo người đi về phía đông, rõ ràng là muốn hại chết chúng ta, Trần Thiên Tổng có phải đã sớm biết ý tứ này rồi không?”

Trần Tam Thạch không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

“Hừ.” Vu Tùng cười lạnh, thay đổi vẻ trầm ổn thường ngày, mắng: “Thật mẹ nó tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi, bản thân thua trong cuộc tuyển phong, không phục coi như xong, đợi đến khi trở về quang minh chính đại đánh lòi đài không được sao? Trên chiến trường, lại dùng thủ đoạn đê tiện này hãm hại đồng đội! Vì muốn tỏ ra không phải nhằm vào người, còn đem

cả lão tử cùng với ba ngàn huynh đệ dưới tay tính kể vào trong!”

“Trong đó, có mấy người là Võ Thánh Chi Thể, là hy vọng tương lai của Bát Đại Doanh, thậm chí của toàn bộ Bắc Cảnh!”

“Tên Tào Phiền này còn là thể tử, theo thứ tự mà nói, là hoàng đế tương lai đây, loại người như vậy, cũng xứng với giang sơn Đại Thịnh sao?”

“Ta xuất thân từ Huyền Vũ Doanh, khinh thường nhất chính là loại người này!”

“Huyền Vũ Doanh?” Trần Tam Thạch tò mò hỏi: “Vu Tham Tướng là năm nào vào Huyền Vũ Doanh?”

“Long Khánh năm thứ 58.” Vu Tùng hồi tưởng nói: “Ta bội phục nhất chính là Thang Tướng Quân, xung phong đi đầu, chết ở trên tường thành cũng không lui lại nửa bước, làm sao có thể giống những người này hãm hại đồng đội? Tương lai nếu Bát Đại Doanh giao vào tay bọn họ, chưa tới mười năm chắc chắn sẽ tiêu đời.”

Long Khánh năm thứ 58...

Trần Tam Thạch trong lòng thâm nhủ.

Huyền Vũ Doanh là toàn quân bị diệt vào năm Long Khánh thứ 57.

Nói một cách khác, Vu Tùng căn bản chưa từng gặp Ôn Trục, không biết “Thang Tướng Quân” vẫn luôn đi theo bọn họ, hơn nữa bởi vì hạn chế về cảnh giới, chẳng qua cũng chỉ là một Bách Tổng mà thôi.

“Trần Thiên Tổng.” Vu Tùng nói: “Ngươi tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao, đầu óc cũng tốt, tương lai Bắc Cảnh thật sự phải dựa vào các ngươi rồi, nói như vậy, các ngươi thật sự là dù thế

nào cũng phải sống sót rời khỏi nơi khỉ ho cò gáy này mới được, ta thân là chủ tướng của các người, cũng có phần trách nhiệm này.”

“Vu Tham Tướng quá khen rồi.” Trần Tam Thạch nhìn về phía đông, nơi ánh bình minh đang dần ló rạng: “Chúng ta nên xuất phát thôi.”

“Ừm, xuất phát!”

...

Tại Nhạn Châu.

“Lão Nhị, người xem rồi chứ!” Vinh Diễm Thu xông vào đại trướng, mừng rỡ nói: “Lương thảo! Tiểu sư đệ còn sống, không chỉ còn sống, mà còn đốt sạch kho lương của Kim Tuyên Phủ cùng với cả con đường vận lương!”

Nàng xem xong tin tức, suýt thì tưởng là giả.

Ba ngàn người, sau khi chia quân không những không chết trong vòng vây, còn phá hủy cả lương thảo trọng yếu nhất của địch, bất kể cục diện Minh Châu sau này thế nào, đều tuyệt đối được coi là một phen đại công.

Chương 386: tự an ủi

“Đúng vậy.” Trình Vị gầy bàn tính: “Thế này thì tốt rồi, Tây Tề Quốc trận này phí tổn sẽ tăng gấp đôi, đoán chừng Chung Vô Tâm đã tức điên lên, tiểu sư đệ chết cũng coi như đáng giá.”

“Chết?” Vinh Diễm Thu vừa mới vui vẻ không bao lâu, giống như bị người hắt cả chậu nước lạnh: “Lão nhị, ngươi có ý gì?”

“Có ý gì, còn cần ta nói sao, Cửu sư muội cũng không phải không hiểu binh pháp.”

Trình Vị không nhanh không chậm nói ra: “Một trận chiến này qua đi, bọn họ còn có thể đi đâu?”

“...”

Vinh Diễm Thu trầm mặc: “Tới kịp không?”

“Đừng nghĩ nữa, dù là chúng ta, hay là Đại sư huynh bên kia, đều không kịp cứu bọn họ.” Trình Vị bình tĩnh nói: “Nhưng không sao, tiểu sư đệ giúp chúng ta tiết kiệm nhiều công sức như vậy, ta sẽ nhớ kỹ hắn, sau này mỗi năm đến ngày giỗ, không thể thiếu đi đốt giấy vàng mã.”

“Lão nương đốt người!” Vinh Diễm Thu trực tiếp đoạt lấy bàn tính: “Lão nhị, ngươi bớt giở trò này với ta, mau nói, tiểu sư đệ bọn họ làm thế nào mới có thể sống?”

“...”

Trình Vị bất đắc dĩ nói: “Cửu sư muội, ngươi ép ta cũng vô dụng, là thật sự không có cách nào, trừ phi bọn họ tự mình tìm

được con đường sống vốn không tồn tại kia, nếu không thì ai đến cũng vô dụng, vẫn là chuẩn bị giấy vàng mã trước đi.”

“Đánh rắm!” Vinh Diễm Thu lười hỏi lại, nàng lẩm bẩm: “Người không tìm được đường sống, tiểu sư đệ chẳng lẽ không tìm được sao? Chuyện đốt lương thảo, người cũng không nghĩ ra, ngày ngày chỉ biết gõ bàn tính, đầu óc hỏng mất rồi.”

“Cũng đúng.” Trình Vị không thể không thừa nhận: “Tiểu sư đệ có thể so với lão Tứ, phương diện này ta không bằng hắn, vậy thì hy vọng hắn cát nhân tặc có thiên tướng đi.”

...

Kim Tuyên Phủ phía tây bốn trăm dặm, tại đại doanh tàn quân của Triệu Vô Cực.

“Đi rồi? Bọn họ làm sao có thể đi!” Triệu Vô Cực nhìn tin tức chim ưng mang về, ngũ quan cứng đờ: “Không hội hợp với ta, bọn họ có thể đi nơi nào, Ngô Đồng Phủ mới là nơi dừng chân tốt nhất tiếp theo!”

“Đại Soái, Đại Soái không xong rồi!”

“Hai trăm dặm về phía tây, phát hiện hai vạn đại quân Tây Tề Quốc, còn có hai vị thống lĩnh cảnh giới Huyền Tượng!”

“Trần Tam Thạch đã sớm biết?” Triệu Vô Cực vội vàng tìm bút: “Chờ ta một chút không được sao, ta đi hội quân với bọn họ!”

Chỉ sợ là không kịp rồi.

Ngay cả chim ưng cũng có độ trễ rất lớn.

Hắn hôm nay mới nhận được tin tức, nhưng ước chừng Vu Tùng đã sớm suất quân đi được mấy ngày đường rồi, chưa nói phía sau còn có truy binh Kim Tuyên Phủ, cho dù là đánh tan

cổ truy binh này, đợi bọn họ đến Kim Tuyền Phủ, mấy vạn địch quân e rằng cũng vừa lúc đến.

“Tên tiểu tử này...” Triệu Vô Cực có chút tuyệt vọng ngồi phịch xuống tảng đá: “Đến cả người một nhà cũng đùa bỡn...”

Ngay cả hắn, nhìn lộ tuyến hành quân của Dự Bị Doanh, có lúc cũng vô cùng tin chắc là đến hội quân với mình.

Tốt lắm...

Hắn có thể sống hay không không biết, nhưng tên tiểu tử kia có thể có lá gan dùng mưu lược như vậy, Bát Đại Doanh e rằng lại sắp ra một Phòng Thanh Vân, không, nói không chừng còn mạnh hơn cả Phòng Thanh Vân.

“Hối hận không kịp rồi!”

Nếu Triệu Vô Cực sớm thay đổi sách lược, binh mã Lương Châu bọn họ làm sao đến mức như thế?

“Toàn quân nghe lệnh, phá vây!”

...

Tại Dương Xuân Phủ, đại doanh phản quân.

Đồng An nhìn bản đồ treo trên tường, thần tình ngưng trọng, trước mặt hắn, còn bày một bàn cờ, là bàn cờ giữa hắn và Trần Tam Thạch, hắn cầm quân đen đối phương cầm quân trắng, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy sau đối thủ một nước cờ, hiện tại đang đi nước cờ gì, chỉ có thể dựa vào phán đoán để ứng đối, mỗi lần phán đoán sai lầm, đều sẽ dẫn đến hậu quả khó cứu vãn, hắn đã sai một lần, không thể sai một lần nữa.

Đối với hắn mà nói, không liên quan đến thắng lợi của trận chiến này.

Mà là, tôn nghiêm của một người thống binh!

Một tướng vô năng hại chết ba quân, chính là như vậy.

Phòng Thanh Vân thì cũng thôi đi.

Nếu như, Đồng An hẳn thật sự thua một người trẻ tuổi, vậy còn mặt mũi nào tiếp tục sống, còn mặt mũi nào dám khiêu chiến Phòng Thanh Vân? Tên gia hỏa này ngay cả tập võ cũng chỉ khoảng chừng một năm.

“Lạch cạch ~”

Cuối cùng, ngón tay hắc vẫn nắm quân cờ đập mạnh xuống: “Chết!”

Quân phòng thủ ban đầu của Kim Tuyên Phủ đến giờ vẫn chưa có tin tức truyền về.

Chứng tỏ lương thảo đã hết.

Thậm chí Kim Tuyên Phủ cũng rất có thể đã thất thủ.

Nhanh thật!

Bọn họ vượt sông sau đó qua sông trở lại, tuyệt đối không thể có ngựa cưỡi, trừ phi chiến mã cũng biết hành quân đánh trận, đã sớm chờ sẵn bọn họ ở bờ sông!

“Nhất định là có một thót dị chủng bảo mã, hơn nữa còn là một trong những bảo mã trân quý nhất trên đời, hẳn chỉ là một Thiên Tổng, làm sao có được dị thú như vậy, chuyện này vốn là không hợp lý. Cho nên, thất bại này, cũng coi như là có thể tha thứ!”

Đồng An tự an ủi mình trong lòng.

Chương 387: Diệu kế

“Cũng may, dừng lại ở đây rồi!”

Tất cả tính toán về hành quân đánh trận, tổn thất thậm chí cả sĩ khí, đều lần lượt hiện lên trong đầu hắn, đây là bản lĩnh của hắn, bản lĩnh độc nhất vô nhị, đầu óc của hắn, sinh ra chính là dùng để đánh trận.

Theo tính toán của hắn.

Dự Bị Doanh tiếp theo dù là hội quân với tàn quân của Triệu Vô Cực hay là ở lại Kim Tuyền Phủ, cũng chỉ là đường chết, tối đa là trong hai ngày này, sẽ có tin tức truyền đến.

“Đại Soái, lương thảo đến rồi!”

“Đến rồi thì tiếp tục công thành, còn cần phải hỏi bản soái sao?”

“Nhưng Đại Soái, ngài đã thật lâu không để ý đến những người trong Dương Xuân Phủ rồi, xác định không cần phải chế định lại một phần sách lược công thành mới sao? Cần gì cứ phải nhìn chằm chằm vào mấy ngàn tàn binh bại tướng đó.”

“Ngươi thì biết cái gì!” Đồng An quát lớn: “Trong thành nhốt toàn là vật chết, trên chiến trường sợ nhất là xuất hiện biến số! Nếu lương thảo đã đến rồi, các ngươi cứ tiếp tục cường công là được, tàn quân của Dự Bị Doanh còn chưa chết, ta sẽ không rời khỏi đại tướng trung quân dù chỉ một khắc!”

Chớp mắt, hai ngày đã trôi qua.

“Đại Soái, ngài có muốn ăn chút gì không? Ngài đã năm ngày không ăn gì rồi.”

“Tình báo đâu! Tình báo của đại quân phụ trách truy kích đâu?”

“Bẩm—”

“Kim Tuyền Phủ báo tin!”

Nghe thấy âm thanh này, Đồng An đột nhiên đứng dậy.

Một tên binh sĩ hốt hải xông vào doanh trướng, quỳ một gối xuống đất, há miệng, cuối cùng lại không nói gì.

“Người còn chần chờ gì nữa?!” Trong mắt Đồng An tràn đầy tơ máu, hắn xông lên túm lấy vạt áo giáp của đối phương, cơ hồ nhấc lên giữa không trung: “Tại sao không nói, người đừng nói cho ta biết, bọn họ thật sự thuận lợi hội quân với Triệu Vô Cực, một đường đánh tới Ngô Đồng Phủ rồi.”

Tên binh sĩ lắp bắp nói: “Không phải vậy...”

“Ừm.”

Đồng An vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy đối phương tiếp tục nói: “Nhưng, nhưng bọn họ cũng không bị tiêu diệt, không biết đã đi đâu, đại quân đã vồ hụt.”

“Vồ hụt?” Mí mắt Đồng An không ngừng giật giật: “Người nói lại một lần nữa, nói rõ ràng!”

“Đại Soái, lúc đó binh lực đi truy kích, không chỉ có đại quân truy đuổi từ bờ đông Hồng Trạch Hà, mà ngay cả phía bắc Ô Thủy Hà, Mi Sơn Phủ cũng phái đại quân ra, cộng lại cũng có tới bốn, năm vạn người.”

“Thế nhưng...”

“Đợi đến khi bọn họ đến Kim Tuyền Phủ, thì phát hiện đó là một tòa thành trống.”

“Tàn quân của Dự Bị Doanh, đã sớm biến mất.”

“Lần thứ hai bốc hơi khỏi nhân gian?!”

Đồng An không thể tin được, hấn bỏ mặc tên binh sĩ, hai ba bước bước chạy về trước tấm bản đồ, một lần nữa xem xét tình thế, không biết từ lúc nào trên trán đã đầy mồ hôi lạnh, quả thực giống như vừa mới đại chiến cùng với người ta ba trăm hiệp.

Tình huống của tàn quân Dự Bị Doanh.

Là trước sau đều có truy binh, đi về phía nam qua Ô Thủy Hà cũng không có khả năng.

Vậy thì chỉ còn lại một con đường.

Đi về phía bắc!

Xuyên qua khu vực trung tâm.

Bọn họ muốn làm gì?

“Ầm ầm ầm ——”

Đúng lúc này.

Bầu trời vừa rồi còn trong xanh không một gợn mây, bỗng nhiên trở nên mây đen dày đặc, vài tia chớp lóe lên, rồi mưa như trút nước.

Đồng An chợt hiểu ra.

Bọn họ muốn đánh lên!

Nếu thật sự là đi về phía bắc, không hai ngày thì cũng năm ngày sẽ đến phụ cận Long Dương Huyện, sau đó cùng với đám người Sa Văn Long bị vây ở Dương Xuân Phủ tiền hậu giáp kích, đánh cho bọn hấn trở tay không kịp, thật sự có khả năng phá vây ra ngoài!

Sau đó, lại đi đến hẻm núi Kiếm Môn, đi trợ giúp bọn người Lữ Tịch sắp sửa vào trận mở ra cục diện.

Quả là một kế hay!

Kế hay lắm!

Tiếc là, hần đã đoán trước được một bước!

“Truyền lệnh của ta!” Đồng An hưng phấn nói: “Toàn quân sẵn sàng chiến đấu, ngoài ra phải thêm năm ngàn quân, tiến về phía nam năm mươi dặm hạ trại, một khi có địch tập kích, chỉ được thua chứ không được thắng, giả vờ tan tác rồi rút lui, dụ quân trong Dương Xuân Phủ ra chủ động tấn công đại doanh của chúng ta, sau đó lại mai phục ở vị trí này, rõ chưa? Chỉ cần quân thủ thành chạy ra, chính là một con đường chết!”

Hần rút cuộc đã nhìn thấu ý đồ của tên tiểu tử này.

“Thông minh bị thông minh hại!”

“Vốn dĩ Sa Văn Long bọn họ làm rùa đen rúc trong thành, trong lúc nhất thời nửa khắc thật đúng là khó mà đánh hạ, như thế ngược lại dễ làm hơn nhiều, cho dù cuối cùng bọn họ có thể phá vây ra được một phần nhỏ quân mã, cũng không có cách nào làm nên sóng gió gì ở địa giới Minh Châu nữa. Sau khi chiếm lại Dương Xuân Phủ, ta có thể từ từ chinh đồn lại một con đường vận lương mới càng thêm an toàn.

“Tên tiểu tử này coi như đã giúp ta một tay! Trẻ người non dạ! Vẫn còn quá trẻ người non dạ!”

“Diệu kế!” Mấy vị Tham Tướng cũng hiểu ra: “Nếu thật sự là như vậy, Lương Châu Quân coi như triệt để xong đời!”

Chương 388: Có khả thi không

Ở bên trong thành.

“Trần Tam Thạch không đi tìm bọn người Triệu Vô Cực, mà đi về hướng chúng ta.” Sa Văn Long nheo mắt: “Lớn gan thật! Nhưng mà thật đúng là để hấn chạy thoát rồi, hiện giờ đã đến vùng Long Dương Huyện.”

“Đến chỗ chúng ta?” Tào Phiền giật mình: “Bọn họ định làm gì, đến giúp chúng ta giải vây?”

“Không biết, nhưng bất kể bọn họ có nghĩ như vậy hay không, ta cũng sẽ yêu cầu bọn họ làm như vậy!”

Sa Văn Long lạnh lùng nói: “Hiện tại mưa to e rằng còn kéo dài mấy ngày nữa, lúc này đột nhiên xuất hiện một chi quân kỳ binh, chắc chắn sẽ làm loạn trận cước của phản quân, sau đó chính là thời cơ tốt để chúng ta phá vây!”

“Có khả thi không?” Tào Phiền trầm ngâm: “Đồng An dù sao cũng là một kẻ si mê binh pháp, hấn sẽ không nghĩ đến điểm này sao?”

“Nghĩ đến thì đã sao!” Sa Văn Long nhìn quanh bốn phía: “Thế tử điện hạ, chúng ta phá vây, cũng không phải toàn bộ tướng sĩ cùng nhau phá vây, một vạn người, chỉ cần có một ngàn người có thể đi ra ngoài, chẳng phải là được rồi sao? Dù sao so với tiếp tục bị vây khốn ở đây vẫn tốt hơn.”

“Tướng quân nói có lý.” Tào Phiền lo lắng nói: “Nhưng Trần Tam Thạch bọn họ có thật sự làm theo không? Dù sao cho dù chúng ta thuận lợi phá vòng vây, bọn họ e rằng cũng

không còn sống được bao nhiêu người, tiếp theo càng không có chỗ nào để chạy trốn.”

“Hắn không làm theo cũng phải làm theo! Quân lệnh như núi!” Sa Văn Long trầm giọng nói: “Cho dù tên họ Trần kia không muốn, Vu Tùng cũng phải làm theo, đây chính là quy củ của Bát Đại Doanh, cho dù bọn họ tự sát, cũng phải không chút do dự mà làm theo!”

...

Tại Long Dương Huyện.

Trần Tam Thạch thu hồi trường thương.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tinh Thông)】

【Tiến độ: 755/1000】

Đến Minh Châu đã mấy tháng trời.

Trần Tam Thạch mỗi ngày đều không ngủ, bất cứ khi nào có thời gian rảnh đều dùng để tăng cường thực lực, dù sao Vu Tùng bị thương nặng, vạn nhất lại gặp phải tướng lĩnh quân địch thì chỉ có thể dựa vào chính mình, may mà không thiếu tài nguyên, hơn nữa còn dùng toàn là tài nguyên tốt nhất, cách Hóa Kinh tiểu thành cũng không xa, đến lúc đó sẽ có thể dùng kinh lực gia trì binh khí, thực lực tăng lên không chỉ gấp đôi, cho dù gặp phải địch tướng cảnh giới Thông Mạch, cũng tuyệt đối không phải không có cơ hội thắng.

“Phía tây, hẻm núi Kiếm Môn đều đã khai chiến.”

Trần Tam Thạch không ngừng nghỉ một khắc nào, đi tới nơi mọi người nghỉ ngơi, thông báo tình báo trọng yếu hiện tại: “Chỉ là bọn họ nhất thời nửa khắc vẫn còn không đánh vào được, tạm thời không thể trông cậy vào viện binh, vẫn phải dựa vào chính chúng ta mới được.”

“Trần Thiên Tổng, tiếp theo đi như thế nào?” Vu Tùng hỏi: “Trực tiếp vượt sông?”

“Trước khi vượt sông, còn cần người đi đánh nghi binh, làm bộ tập kích doanh trại địch.” Trần Tam Thạch giải thích: “Nếu không, bọn hã sẽ nhanh chóng phản ứng lại, khi chúng ta vượt sông được một nửa, Dương Xuân Phủ hoàn toàn có thể điều một phần binh lực vây thành tới đây, một khi tốc độ hành quân bị chậm lại, đại quân phía sau cũng sẽ đuổi theo.”

“Được.” Vu Tùng nói: “Bạch Đình Chi, nhiệm vụ đánh nghi binh lại giao cho ngươi, thế nào?”

“Không thành vấn đề!” Bạch Đình Chi cam đoan: “Giao lão Hứa cho ta, bảo hã dẫn chúng ta đi!”

“Cẩn thận đấy.” Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Lần đánh nghi binh này, sẽ hung hiểm hơn lần trước, ta đoán tổn thất của các ngươi sẽ không nhỏ.”

“Đại nhân yên tâm.” Hứa Văn Tài chấp tay nói: “Ta sẽ nghĩ mọi cách, trong tình huống không khiến địch quân nghi ngờ mà giảm bớt thương vong, nhưng thời gian đánh nghi binh có thể sẽ muộn hơn dự kiến nửa ngày, không biết có được không? Ta muốn đợi sau khi mưa tạnh, thuận tiện dùng lửa, ở dưới tình huống không đủ người, nhất hỏa nhị cổ tam kỳ (một lửa hai trống ba cờ: Chỉ ba yếu tố cốt yếu trong chiến trận), là phương thức để đánh lừa địch quân tốt nhất.”

“Ngươi xác định mưa sắp tạnh, lão Hứa, ngươi còn hiểu cả thiên tượng?”

Trần Tam Thạch đáp: “Không thành vấn đề, ngươi có một ngày rảnh rồi, tự mình sắp xếp.”

“Vâng!” Hứa Văn Tài lui xuống sắp xếp.

“Vị lão huynh này quả là nhân tài.” Vu Tùng trêu chọc: “Trần huynh lại có thể đào được bảo bối ở một huyện nhỏ như

Bà Dương, ngay cả chức vị cũng không có, thật là uất ức cho hẳn.”

Đi dọc đường.

Năng lực của Hứa Văn Tài mọi người đều thấy rõ.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có tu vi hộ thân.

“Đúng vậy, nếu có thể sống sót trở về.” Trần Tam Thạch nói: “Ta sẽ tự tay viết tấu chương, xem có thể cầu bệ hạ ban cho lão Hứa một chức vị hay không, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách.”

Quân đội của thế giới này, đại đa số vẫn lấy võ giả làm chủ.

Ngay cả Phòng Thanh Vân, trước đây cũng là một thiên tài võ đạo.

“Được, vậy chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi.”

Chương 389: Mây đen giăng kín

Vu Tham Tướng đang định ra lệnh cho những người còn lại chuẩn bị tiếp tục lên đường, thì thấy lại có một con chim ưng bay tới, nhìn phương hướng dường như là từ phía Dương Xuân Phủ, Trần Thiên Tổng sau khi nhận được tin tức liền rơi vào trầm mặc, thật lâu không lên tiếng, Vu Tham Tướng không nhịn được hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Trần Tam Thạch trả lời: “Sa Tướng Quân ra lệnh cho chúng ta chuyển hướng, tập kích doanh trại địch từ phía sau, giúp bọn họ phá vây, cuối cùng là có thể nhất cử đánh tan phản quân bên ngoài Dương Xuân Phủ.”

“Đây chẳng phải giống với ý nghĩ trước đây của ta sao?” Lộ Thư Hoa nói: “Có muốn thử một chút hay không?”

“Thử cái rắm!” Vu Tùng mắng to: “Đến nước này, các người còn không tin vào phán đoán của Trần Thiên Tổng sao! Không có hấn, các người nghĩ chúng ta có thể sống đến đây sao?”

Lộ Thư Hoa im lặng không nói.

Nghiêm Trường Khanh tiếp lời: “Đúng vậy Lộ huynh, Giải huynh, ngay cả ta cũng nhìn ra được, đây là ra lệnh cho chúng ta đi chịu chết, dùng cái chết của chúng ta để đổi lấy đường sống cho bọn họ.”

“Đây không phải là mấu chốt của vấn đề!” Giọng nói của Vu Tùng mang theo sự tức giận: “Nếu là bình thường, Sa Văn Long là chủ soái, hấn bảo chúng ta chết, chúng ta không thể

không chết! Nhưng họ Sa không lâu trước đây đã làm gì, các người quên rồi sao!”

“Vì nhằm vào Trần Thiên Tông, đã cùng nhau đuổi chúng ta ra khỏi Dương Xuân Phủ, ép chúng ta cùng nhau vượt sông về phía đông!”

“Một kẻ như vậy, còn xứng để chúng ta bán mạng sao?”

“À phải rồi, có một chuyện nữa các người có lẽ không biết.”

“Lần ở Ngư Dương Tông đó, các người còn nhớ rõ không?”

“Lúc đó ta luôn đi cùng với Sa Văn Long, ta vừa nghe thấy tín hiệu gọi viện binh, hấn lại nói gì mà lo sợ trúng kế điệu hổ ly sơn, mãi không chịu đi cứu viện, sau này mới hiểu, hấn muốn mượn đao giết người!”

“Muốn dùng tông chủ Ngư Dương Tông là Hoàng Thiên Vinh, để giết chết Trần Thiên Tông, sau đó để Tào Phiền lên thay vị trí đệ tử chân truyền!”

“Lão tử lần này nếu còn sống trở về, nhất định sẽ dâng tấu sớ vạch tội hấn, còn đi dẫn huynh đệ đi cứu hấn, các người thấy có khả thi không?”

“Nhưng mà Vu Tham Tướng...” Giải Tư Thuật nói: “Những điều người nói đều là suy đoán, không có bất kỳ bằng chứng nào, hơn nữa quân lệnh như núi!”

Đúng vậy.

Quân lệnh như núi!

Đây cũng là nguyên nhân khiến Trần Tam Thạch lo lắng.

Chủ soái yêu cầu hỗ trợ phá vây, nếu bọn họ biết có nguy hiểm mà không đi, đây đâu chỉ là tội chết...

Hơn nữa trách nhiệm kháng mệnh, thông thường đều do tướng lĩnh cao nhất gánh chịu, tức là Vu Tùng.

“Sợ cái chim?” Vu Tùng mắng: “Ta nói không đi là không đi, còn về tội kháng mệnh, sẽ không truy cứu đến các ngươi.”

Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Vu Tham Tướng, đây là tội chết.”

“Tội chết? Lúc đầu cũng không nhất định có thể còn sống ra ngoài.” Vu Tùng trái lại cười nói: “Nếu thật sự sống sót trở ra, chẳng phải còn có công lao đốt lương thảo sao, công tội bù nhau, Trần Thiên Tổng lại có nhân mạch, đến lúc đó lại giúp ta một chút lời hữu ích, chẳng phải là được rồi sao?”

“Được.” Chuyện can hệ trọng đại, Trần Tam Thạch cũng tạm thời không để ý đến những điều này.

Nếu thật sự không được thì đợi đến khi trở về, hắn sẽ nghĩ cách cầu tình vậy.

“Xuất phát!” Vu Tùng hạ lệnh: “Tiến hành theo kế hoạch ban đầu, Bạch Đình Chi đi đánh nghi binh, những người còn lại, vượt Hồng Trạch Hà lần thứ ba!”

.....

Tại Dương Xuân Phủ.

“Không sai biệt lắm!” Sa Văn Long nói: “Theo mệnh lệnh của ta, hai canh giờ sau bọn họ sẽ phát động tấn công, đợi đến lúc dưới thành hỗn loạn, chúng ta sẽ toàn quân xuất kích, tranh thủ mở một đường máu ở phía bắc, rồi thẳng tiến đến hẻm núi Kiếm Môn.”

“Lữ tướng quân đã khai chiến ở đó, còn hồi âm cho chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể rời khỏi Dương Xuân Phủ, hắn sẽ dốc toàn lực tiếp ứng.”

“Tốt.” Tào Phiền lo lắng nói: “Chỉ là không biết bọn họ có làm theo không, dù sao điều này chẳng khác nào yêu cầu họ dùng tính mạng để yểm trợ chúng ta phá vây.”

“Vu Tùng là người xuất thân từ Huyền Vũ Doanh, sẽ không kháng mệnh.” Sa Văn Long nói: “Đương nhiên, để phòng ngừa bất trắc, chúng ta ở trong thành có thể chuẩn bị trước, đợi đến khi có động tĩnh bên ngoài rồi ra cũng không muộn.”

Giờ Tý.

Mây đen giăng kín, thành như sắp đổ.

Trong thành, các tướng sĩ may mắn sống sót đến giờ lạng lẽ chỉnh đốn trang bị xong xuôi, sẵn sàng xuất thành phá vây bất cứ lúc nào.

Hơn năm tháng rồi!

Từ khi đến Minh Châu, chẳng mấy chốc đã gần nửa năm trôi qua.

Khoảng thời gian này, đồng sinh cộng tử cùng với các tướng sĩ này, trong lòng Tào Phiền dần dần cũng nảy sinh tình cảm với họ, đây là điều trước kia hắn ở kinh thành, ở hoàng cung dù thế nào cũng không thể có được.

“Ta cũng coi như là người từng chân chính cầm quân đánh trận rồi.”

Chương 390: ra thành dễ, về thành khó

Hắn cảm khái nói: “Sa Tướng Quân, người nói đêm nay phá vây, những người này nhiều nhất còn lại hơn nghìn người, tổn thất có phải quá lớn không, hay là cố thủ thêm một thời gian xem sao?”

“Thế tử điện hạ, ngài hẳn phải biết lương thảo trong thành đã cạn kiệt, ngay cả chiến mã cũng giết gần hết rồi, kéo dài thêm nữa, bọn họ vốn cũng đều phải chết, đói bụng lâu ngày, biết đâu còn có người làm phản, theo ta được biết, đã có người manh nha bất ổn rồi, lại nói...”

Sa Văn Long dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Mạng của bọn họ, nào có đáng giá bằng mạng của thế tử? Đừng nói là một vạn người, dù là hai vạn, năm vạn, chỉ cần thế tử có thể sống sót ra ngoài, cũng đáng!”

“Báo—”

Đang bàn luận.

Một tên thám báo cười khoái mã trở về, mình đầy thương tích ngã xuống đất, gắng gượng bẩm báo: “Ngoài thành, ngoài thành khai chiến rồi.”

“Tình hình chiến đấu thế nào?” Sa Văn Long truy vấn: “Có làm theo mệnh lệnh, toàn lực tập kích doanh trại địch không?”

“Lửa cháy ngút trời, thanh thế kinh người!” Thám báo nói: “Phản quân ngoài thành đã bị đánh lui năm mươi dặm!”

“Tốt! Chúng tôi bọn họ đang thành thành thật thật thi hành mệnh lệnh.” Sa Văn Long giơ cao thanh đao lên cao cao, lớn tiếng hô to: “Huynh đệ, theo ta cùng nhau xuất thành phá vây, chạy thoát khỏi kiếp nạn, ngay đêm nay!”

“Giết ——”

Cửa Dương Xuân Phủ mở toang.

Chín ngàn tướng sĩ chen nhau ra ngoài, cuối cùng để lại một ngàn người ở phía sau.

Lúc đầu.

Mọi thứ đều suôn sẻ.

Cho đến khi đến vị trí cách thành bốn mươi dặm, bốn phương tám hướng bỗng nhiên xuất hiện vô số phục binh.

“Đừng hoảng!” Sa Văn Long đã sớm có dự liệu: “Cố gắng chống đỡ! Bọn hắn lập tức phải quay lại đối phó với tàn quân của Vu Tùng, binh lực chẳng mấy chốc sẽ giảm bớt!”

Tuy nhiên.

Cục diện rất nhanh liền vượt khỏi tầm kiểm soát.

Số lượng quân địch bao vây bọn họ không những không giảm bớt, ngược lại còn ngày càng nhiều.

“Sao có thể như vậy!” Sa Văn Long trong lúc nhất thời không thể lấy lại tinh thần: “Họ có hơn ba ngàn người, lại còn đột nhiên tập kích, làm sao cũng phải phân tán một vạn binh lực đi vây quét mới đúng! Chẳng lẽ bọn họ lại chạy rồi?!”

“Sa Văn Long, nhận lấy cái chết ——”

Trong lúc hỗn loạn, đại tướng cảnh giới Huyền Tượng của địch quân là Hạng Điền dẫn theo một đội nhân mã tinh nhuệ xông tới.

“Không ổn, không ra được, nhanh rút lui, nhanh rút lui ——” Sa Văn Long nào có tâm tư ham chiến, lập tức dẫn theo tướng sĩ quay trở lại theo đường cũ: “Thế tử theo sát ta!”

Nhưng ra thành dễ, về thành khó.

Một đêm ác chiến.

May mắn đã sớm để lại hơn ngàn người trong thành từ trước, mới không đến nỗi bị diệt toàn quân, sau khi trời sáng may mắn trở về thành, nhưng tổn thất cũng vô cùng nặng nề, một vạn người, chỉ còn lại ba ngàn người cuối cùng!

“A!!!” Sa Văn Long phần nộ gào thét, tìm được thám báo đã báo tin trước đó, suýt nữa một đao chém chết hẳn: “Tên khốn, ngươi không phải nói tận mắt nhìn thấy bọn họ khai chiến ở phía nam, đánh cho quân địch đại bại sao!”

“Tướng quân, là thật, ta thề, ta tận mắt nhìn thấy!” Thám báo mang theo tiếng khóc nức nở: “Ta cũng không biết tại sao bọn họ lại rút lui nhanh như vậy.”

“Vù!”

Cuối cùng.

Con chim ưng được phái đi trước đó đã bay trở lại.

“Khốn kiếp!” Sa Văn Long tay cầm tình báo đều đang phát run: “Kháng mệnh! Tên họ Trần dám kháng mệnh! Cuộc tấn công bên ngoài chỉ là nghi binh, nhân mã của bọn họ đã men theo Ứng Chủ Sơn hướng về phía đông, chuẩn bị vượt Hồng Trạch Hà lần thứ ba!”

Ba lần vượt sông!

“Ta liền biết rõ...” Tào Phiền không quá bất ngờ: “Trần Tam Thạch chắc chắn sẽ không chịu liều mạng vì chúng ta.”

“Hắn cũng không phải là Tham Tướng! Trước khi ta chia quân cho hắn, ta còn chuyên môn sắp xếp cho hắn một Tham Tướng!” Sa Văn Long tức giận nói: “Vu Tùng làm sao cũng dám kháng mệnh, hắn chán sống rồi sao, ta phải giết hắn, sau khi trở về, ta phải treo đầu của hắn lên cổng Lương Châu Thành để thị chúng!”

Vốn dĩ còn có thể cố thủ thêm một thời gian.

Nhưng bây giờ chỉ còn lại ba nghìn người.

Thành bị phá, cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

“Bọn họ vượt sông ba lần làm gì, còn muốn đi về phía nam?” Tào Phiền cau mày: “Muốn chạy?”

“Bọn họ chạy không thoát, nằm mơ!” Sa Văn Long nói: “Mi Sơn còn có binh lực, bên sườn cũng có đại quân truy kích.”

...

Cùng lúc đó, trong đại doanh phản quân.

“Giá!”

Đồng An tự mình thúc ngựa phi nước đại, phía sau là năm ngàn tinh nhuệ.

Lũ ngu xuẩn ở Dương Xuân Phủ trên cơ bản đã bị giải quyết xong, không bao lâu nữa sẽ thành phá người chết, mục tiêu hàng đầu của hắn là đích thân vắn đầu Trần Tam Thạch để giải mối hận trong lòng.

Liên tục đùa giỡn hắn hai lần!

Tàn quân của Dự Bị Doanh cao nhất cũng chỉ có cảnh giới Thông Mạch, hắn đích thân đến đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào.

Chương 391: không còn dĩ nghị

“Huynh đệ, ai có thể chém được đầu Trần Tam Thạch, thưởng ngàn vàng, ta trực tiếp bảo đảm cho hãn tài nguyên để đột phá đến Thông Mạch!”

“Giết chúng!”

“Dừng lại!”

“Các người, các người đang làm gì?”

Đồng An nhìn thấy thuộc hạ vốn được bố trí sẵn, vào lúc này đáng lẽ phải đang giao chiến với tàn quân Dự Bị Doanh, giờ lại đang bộ dáng nhàn nhã, trong lòng chùng xuống: “Các người đang làm gì ở đây, người đâu!”

“Đại nhân, không... không có ai!”

Tướng sĩ run rẩy đáp.

“Không có ai? Nói bậy, trước đó động tĩnh lớn như vậy, là... là nghi binh? Bọn họ không đánh Dương Xuân Phủ, còn có thể đi đâu, chẳng lẽ...”

Đồng An đột nhiên liên tưởng đến điều gì, trước mắt tối sầm, cả người ngã thẳng xuống từ trên lưng ngựa.

“Đại Soái!”

“Đại Soái ngài sao vậy?!”

Không biết qua bao lâu, Đồng An mới từ từ mở mắt, khoảnh khắc này dường như già đi mười tuổi, từ khi thể hừng hực lúc khai chiến, trở nên như người già cuối đời.

“Nhanh...”

Hắn dường như bị thương nặng, thanh âm suy yếu đến cực hạn: “Bọn họ nhất định đã vượt Hồng Trạch Hà lần ba rồi, nhanh, nhanh báo cho Giả Lão Tứ, ta nhớ không nhầm thì lần trước hắn đuổi đến bờ đông xong, có phải ở lại bờ đông không, bảo hắn, nhất định phải chặn Trần Tam Thạch lại!”

“Còn có Lương Kỷ Niên tại Mi Sơn, bảo hắn nhất định phải căn cứ vào tình hình để phán đoán bố trí binh lực ở La Thiên Quan, ngàn vạn lần đừng để bọn họ ra khỏi Đại Hoang, nếu không thì không đuổi kịp nữa.”

“Rồ!”

“Đỡ ta dậy, đỡ ta dậy...”

Tất cả mọi người ở đây đều không thể hiểu nổi, một vị Đại Soái đường đường cảnh giới Huyền Tượng, tại sao chỉ vì địch quân chạy trốn mà trở nên suy sụp như vậy, đâu phải bọn hắn đánh thua trận.

Đồng An được đỡ dậy, cười nhạo chính mình: “Ba lần! Hắn đùa giỡn ta ba lần! Mỗi lần, ta đều chậm hơn hắn nửa bước, chỉ kém nửa bước!”

Mà nửa bước này, lại là trí mạng!

Nếu có người có thể nhìn bao quát cả vùng đất Minh Châu như nhìn từ trên cao xuống.

Sẽ thấy lần này người của Trần Tam Thạch chạy trốn gần như là sát bên mép đại quân, suýt nữa đã chạm mặt! Đồng An hắn đã đánh trận cả đời, tại sao lại bị đùa giỡn như vậy?

Là Phòng Thanh Vân dạy đối phương sao?

Không!

Phòng Thanh Vân cũng không làm được!

Nếu là Phòng Thanh Vân, nhiều nhất cũng chỉ đốt được lương thảo, rồi đi đánh thành khác!

Tên tiêu tử này còn trẻ như vậy, vì sao có thể sử dụng được kế sách này? Thật sự chẳng lẽ chính là trời sinh thích hợp đánh trận, hay là học từ ai?!

Đối phương đang dắt mũi mười mấy vạn đại quân!

Ba ngàn người, trêu đùa mười mấy vạn đại quân!

Tiếp theo.

Là cơ hội sau cùng!

Nếu La Thiên đại quan thất thủ, liền giống như là thả hổ về rừng!

.....

Tại Hồng Trạch Hà.

Trần Tam Thạch suất lĩnh mọi người vượt sông một lần nữa.

Thiên Tầm mang theo bộ hạ của nó tìm chỗ trốn.

Bạch Đình Chi và Hứa Văn Tài phụ trách chặn hậu cũng đúng giờ quay lại, lần này tổn thất tương đối thảm trọng, đi chín trăm người, trở về chỉ còn lại hơn sáu trăm người.

“Đại nhân!” Hứa Văn Tài thở hồng hộc nói: “Dương Xuân Phủ không giữ được nữa, thám tử truyền tin về, tối qua Sa Văn Long bọn họ thất bại khi phá vây, lui về trong thành, nhiều nhất cũng chỉ còn ba bốn ngàn người, thêm vài đợt tấn công nữa, hoặc là thành phá người chết, hoặc là bỏ thành chạy trốn, bị truy sát đến chết.”

Nghe vậy.

Lộ Thư Hoa, Giải Tư Thuật cùng với Nghiêm Trường Khanh đều cảm thấy sợ hãi.

Xem ra Đông An thật sự đã sớm giăng thiên la địa võng, chỉ đợi bọn họ chui vào, may mà cuối cùng nghe theo kiến nghị của Trần Tam Thạch vượt Hồng Trạch Hà lần thứ ba, mới may mắn giành được một tia sinh cơ.

Lúc này, trong lòng ba người bọn họ còn dám có nửa phần kiêu ngạo sao?

Trên đường đi, cho dù là người cứng đầu nhất, cũng sẽ khuất phục dưới sự phán đoán chính xác hết lần này đến lần khác của Trần Tam Thạch, trong lúc thay đổi một cách vô tri vô giác, hắn dường như đã trở thành thống soái tối cao thực sự hiện tại.

“Trần Thiên Tổng, chúng ta lại vượt sông rồi, sau đó thì sao?”

“Đúng vậy, phía sau sẽ có đại quân đuổi theo.”

“Chúng ta đều nghe theo người, bảo đảm không còn dị nghị.”

“Nghỉ ngơi tại chỗ ba ngày!” Trần Tam Thạch nói: “Ba ngày sau, chúng ta đi về phía nam trước, giữa đường có thể còn có một trận ác chiến phải đánh, sau đó lại tính tiếp.”

Trong lòng hắn đã có kế hoạch đại khái.

Nhưng chiến cuộc thay đổi theo thời gian thực, nói ra trước cũng không có ích lợi gì.

Từ Ứng Chủy Sơn đến bây giờ, lại là không sai biệt lắm hai mươi ngày trôi qua.

Địa phương nhìn trên bản đồ tưởng không xa, thực tế đi đường lại gian nan vô cùng, đó cũng là lý do vì sao đám truy binh luôn bị bỏ lại xa xa, khó lòng đuổi kịp.

Lý do dừng chân ba ngày, một mặt là vì mọi người gần như kiệt sức, mặt khác, là vì hắn sắp đột phá.

Chương 392: không thể chịu đựng thêm

Bất kể tình hình sau này ra sao, cũng phải có một người đứng ra gánh vác.

Vu Tùng hôm đó bị đâm mấy nhát đao, chỉ cách chỗ hiểm nửa tấc, muốn hồi phục hoàn toàn còn cần hai tháng, người khiêng đại kỳ cũng chỉ có thể là hắn.

“Phù!”

Trần Tam Thạch cố chống đỡ thân thể mỗi mệt, ăn sạch sẽ chỗ được cao linh lúa còn sót lại, rồi bắt đầu luyện thương pháp.

Ba ngày sau.

Đã từng trải qua vô số lần đột phá bình cảnh, lần này lại đặc biệt thuận lợi.

Theo từng chiêu thức thi triển, hắn rõ ràng cảm nhận được Ngoại Kinh bộc phát ngày càng liên tục, từ từng đợt thủy triều lúc đầu, biến thành sóng biển dập dờn không ngừng, cuối cùng hóa thành cơn sóng thần che trời lấp đất, cuồn cuộn không dứt.

“Ông ——”

Cuối cùng, Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương trong tay Trần Tam Thạch bắt đầu phát ra tiếng ngân nga không ngừng, nghĩa là kinh lực đã lưu chuyển gia trì trong huyền thiết, có thể bộc phát ra uy lực cực lớn.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tiêu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu quả:..., Kinh súc tại binh】

Hóa Kinh tiêu thành, kinh lực tụ binh!

【 Kinh súc tại binh: Tầng tầng lớp lớp, thể mạnh lực trầm.】

Khác với trước đây chỉ đơn thuần súc kinh, giờ đây Trần Tam Thạch chỉ cần nắm binh khí trong tay, là có thể tích tụ kinh lực trong cơ thể, rồi bộc phát ra kinh lực một lần cường đại hơn so với một lần.

Có chút giống với Phách Nguyệt Dao Pháp của Phách Nguyệt Sơn Trang, chỉ cần kinh lực tự thân không suy kiệt, uy lực liền có thể càng lúc càng lớn.

Đương nhiên là có giới hạn, không thể tăng mãi được.

Trần Tam Thạch thử nghiệm sơ qua, có thể khẳng định là, nếu gặp lại hạng người như Tư Khải lần trước, trong vòng năm hiệp có thể dễ dàng hạ gục, đâu cần dùng đến mưu kế Hồi Mã Thương gì đó.

Còn về Thông Mạch...

Thực ra hẳn không tính là đã thực sự giao đấu với Thông Mạch, hai lần trước hoàn toàn là miểu sát đối phương, nên không rõ giới hạn của Thông Mạch cao đến đâu, nhưng có thể chắc chắn là, hẳn tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trôi.

Thế là đủ rồi.

Cảnh giới Huyền Tượng chỉ có vài người.

Võ Thánh ở Minh Châu càng chỉ có một mình Chung Vô Tâm của Tây Tề Quốc.

Những người này đều cách xa vạn dặm.

Chỉ cần có thể đối phó với cảnh giới Thông Mạch, bất kể tình huống gì xảy ra, đều có thể thông dong hơn nhiều.

“Xuất phát!”

“Xuôi nam!”

Ba ngàn tướng sĩ nghỉ ngơi chinh đồn xong xuôi, lại một lần nữa lên đường.

Tại Lương Châu.

Ngày hai mươi bảy tháng sáu.

“Àm!”

“Đứt rồi đứt rồi, tất cả đều đứt rồi!” Tôn Bất Khí xông vào sân, nói: “Một lần cuối cùng nhận được tin tức, là Tam Thạch đốt kho lương, sau đó thì hoàn toàn không có động tĩnh gì nữa!”

“Nhỏ tiếng thôi!” Tôn Ly liếc mắt vào trong phòng: “Lan tỷ tỷ còn hai ba tháng nữa là sinh rồi, đừng để nàng ấy nghe thấy.”

“Ài!”

Tôn Bất Khí trong tay ôm một cuộn địa đồ, hần trực tiếp trải ra trên mặt đất: “Tỷ, thời gian dài như vậy trôi qua, tình hình hiện tại, là Đại sư huynh, Cửu sư tỷ bọn họ đều đã khai chiến, ngay cả binh mã ở kinh sư cũng tiến vào Đại Hoang, nhiều nhất còn một tháng nữa, chắc chắn ít nhất sẽ có một đợt viện binh có thể tiến vào nội địa Minh Châu, nhưng vấn đề là... Tam Thạch hần đã sớm mất liên lạc rồi...”

“Tỷ, tỷ đừng khóc mà.”

“Ta cũng không phải nói Tam Thạch nhất định đã chết...”
Tôn Bất Khí ngược lại còn tốt, còn cần phải an ủi ngược lại: “Lần trước Tam Thạch mất liên lạc cũng phải hai tháng, cuối

cùng không phải cũng không có việc gì, lần này khẳng định cũng sẽ không có chuyện gì...”

Thật sự là gặp quý.

Đã lớn như vậy rồi, lần trước hẳn thấy tỷ tỷ rơi lệ vẫn là lúc mẫu thân qua đời.

“Két!”

Cánh cửa mở ra.

Cổ Tâm Lan vận một bộ váy áo rộng lớn, được dìu ra bởi một tỷ nữ: “Các người đang nói chuyện gì thế?”

Tôn Ly vội vàng lau nước mắt: “Không có gì, Lan tỷ tỷ.”

Nàng vừa nói vừa dùng sức vặn cánh tay Tôn Bất Khí, thậm chí ngay cả lực lượng khí huyết cũng đều vận dụng.

“Hít hà!”

Tôn Bất Khí đau đến méo mặt, vội vàng cất tám bản đồ đi.

“Lan tỷ tỷ, chúng ta vào phòng thôi.” Tôn Ly ngay cả cười cũng không cười nổi: “Ta cảm thấy bộ y phục lần này ta làm cho tiểu sư đệ cũng khá đẹp mà.”

“Thôi được rồi, ta nghe thấy hết rồi.”

Cổ Tâm Lan lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau khóe mắt cho Tôn Ly: “Chắc là Minh Châu có chuyện rồi đúng không? Lần trước ta đã thấy có gì đó không ổn rồi. Không sao đâu, tên hỗn đản đó vốn thích chơi trò mất tích, một thời gian nữa là sẽ quay về thôi.”

Nàng vừa nói vừa vỗ về an ủi Tôn Ly.

“Đảo ngược Thiên Cương!”

Tôn Bất Khí không thể chịu đựng thêm được nữa, cầm lấy tám bản đồ đứng dậy chạy trốn.

.....

Tại Minh Châu.

Giản Khẩu Huyện.

“Khuê nữ, khuê nữ!”

“Tứ gia, van xin ngài, tha cho khuê nữ ta đi!”

Chương 393: Mở cổng thành

“Cút mẹ ngươi đi!” Giả lão tứ không kiên nhẫn rút ra một thanh đao sáng loáng: “Lão già, ngươi muốn chết thì cứ nói thẳng ra!”

Phía sau gã, một thiếu nữ bị trói chặt và ném lên một chiếc xe ngựa.

“Tứ gia, ngài đại từ đại bi làm phúc đi, ta chỉ có một đứa con gái này thôi!”

“Phập—”

Ánh đao lóe lên.

Lão già bị chém thành hai nửa ngay tại chỗ.

“Nhà tiếp theo!” Giả lão tứ thu đao vào vỏ: “Huynh đệ mau lên, cho các ngươi thêm hai canh giờ, muốn cướp thì cướp, muốn giết thì giết, xong việc chúng ta đi thành tiếp theo.”

“Ha ha ha!”

“Tốt tốt tốt!”

Xích Mi Quân lục soát từng nhà từng nhà.

“Tứ gia!”

“Lúc trước các ngươi đánh Giản Khẩu Huyện, cửa thành là chúng ta mở cho!”

“Các ngươi trước đây còn nói, nói sẽ cho chúng ta lương thực, làm sao tất cả đều thay đổi, tất cả đều thay đổi!!!”

“Lúc mở cửa các ngươi có ích, giờ các ngươi chỉ là một đám vô dụng, sống chỉ tốn lương thực!”

Giả Tứ Gia nhìn bách tính hai bên đang kêu gào: “Đồ thành! Mẹ kiếp, gần đây ta đã đồ hai thành, vốn đã mệt mỏi, định cướp ở đây một chút rồi đi, kết quả các người không biết điều, ta đành phải vất vả thêm! Huynh đệ, thả sức mà làm!”

Dòng máu từ khe cửa những ngôi nhà dân chảy ra, dần dần tụ lại trên đường, tạo thành một dòng sông dài đỏ tươi.

“Tứ gia!”

Một viên tướng Xích Mi Quân đi ra từ con hẻm: “Gần xong rồi, chúng ta nên đi La Thiên Quan, Đồng An phái người đưa tin, nói là tàn quân Dự Bị Doanh rất có thể sẽ chạy đến vị trí của chúng ta, bảo chúng ta đề phòng.”

“Vớ vẩn! Người nghĩ ta không hiểu binh pháp?” Giả Tứ Gia thờ ơ nói: “Bọn chúng có cánh đâu mà bay, hai tháng trước chẳng phải mới từ nơi đây chạy đi sao, sau đó còn đốt Kim Tuyên Phủ, làm sao có thể nhanh như vậy chạy đến đây?”

“Tứ gia, ta thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Viên tướng khuyên nhủ: “Ngài suy nghĩ kỹ xem, sau khi đánh hạ toàn bộ Minh Châu, thậm chí một nửa giang sơn, một chút hưởng lạc trước mắt có đáng là gì?”

“Ừm, người nói có lý.” Giả Tứ Gia nhếch miệng cười: “Vậy thúc giục huynh đệ mau chóng xong việc, rồi đi thôi, hơn nữa người vội cái gì, La Thiên Quan không phải còn có ba ngàn người trấn thủ sao? Cho dù bọn chúng thật sự đến, trong thời gian ngắn cũng không xông ra được...”

“Tứ gia, tứ gia, đến rồi!” Một tên lính Xích Mi Quân hốt hoảng chạy đến, hét lớn: “Phát hiện ra khoảng hơn ba nghìn địch quân bên ngoài thành!”

“Thật sự đến rồi, làm sao làm được?” Nụ cười trên mặt Giả Tứ Gia biến mất, nghiêm mặt nói: “Còn bao xa?”

“Ngay trước cổng thành!”

“Cái gì?!” Giả Tứ Gia giận dữ đá tên lính một cước: “Các người ăn hại à?”

Tên lính quỳ xuống van xin: “Trời tối, không nhìn thấy gì cả thưa tứ gia!”

“Hừ, bọn vô dụng!” Dù tức giận, Giả Tứ Gia ngược lại là không có bối rối: “Nhanh! Tập hợp tất cả mọi người, thủ thành!”

Trên tường thành vẫn còn vài trăm quân phòng thủ.

Dù quân địch đã áp sát, bọn hãn vẫn có thể cầm cự một thời gian, đủ để tập hợp lực lượng.

Tàn quân của Dự Bị Doanh cùng lắm chỉ có ba ngàn người, lại hành quân nhanh như vậy, chắc chắn không mang theo lương thực cùng với khí giới công thành. Cho dù Xích Mi Quân chỉ có hai ngàn người, cũng đầy đủ mài chết tàn quân Dự Bị Doanh.

Hơn nữa, phía sau lưng của tàn quân Dự Bị Doanh còn có mấy vạn quân truy kích.

“Ừ ừ ừ...”

Kèn lệnh thổi lên.

Đám Xích Mi Quân còn đang ở trong trạng thái cầm thú bỗng chốc tỉnh táo, vội vàng chạy ra khỏi từng nhà dân, kẻ thì đang kéo quần, kẻ thì nhét bạc vào người.

“Bà con! Liều mạng với bọn chúng!”

“Mở cổng thành!”

“Ta nghe thấy rồi, là Trần đại nhân từng đóng quân ở Giản Khẩu Huyện chúng ta!”

Nghe thấy tình hình, dân chúng gần cổng thành ào ào chạy ra khỏi nơi ẩn nấp.

Họ không phải không dám phản kháng.

Con thỏ bị dồn vào đường cùng còn cần người, huống chi là con người!

Đao đã kề cổ, họ tất nhiên sẽ liều mạng.

Nhưng họ tay không tác sát, làm sao đấu lại Xích Mi Quân, chỉ có nước chạy trốn.

Nhưng giờ có người công thành thì khác!

Họ chỉ cần mở cổng thành, quân bên ngoài sẽ tràn vào.

Hơn nữa nghe nói là Dự Bị Doanh!

Vậy là bọn người Trần đại nhân đã trở lại rồi!

Trần Tam Thạch đã vượt sông!

Hơn nữa mấy tháng trước, Dự Bị Doanh đóng quân ở Giản Khẩu Huyện không hề quấy rầy dân chúng, bọn họ có thể đánh vào đây, vậy là mọi người sẽ không phải chết.

“Xông lên!”

Trong lúc nhất thời.

Cuốc, xẻng, liềm thậm chí là cả dao làm bếp, không biết bao nhiêu người dân hô hào đánh giết, xông về phía cổng thành.

“Các người làm cái gì!”

“Điều dân!”

“Mẹ kiếp, thảo nào ngày xưa quan lão gia coi thường các người!”

Trên tường thành, Xích Mi Quân không biết làm sao, do dự không biết nên xuống giết dân chúng hay tiếp tục cố thủ trên tường thành.

Gần cổng thành, chỉ có hơn mười tên Xích Mi Quân, hơn nữa đều là lính quèn không có cảnh giới, những kẻ có cảnh giới cao địa vị cao đã sớm vào trong thành cướp bóc rồi, làm gì có chuyện làm cái việc khổ sai canh cổng thành này.

Chương 394: Hoang đường

Hơn mười tên Xích Mi Quân sau khi giết mấy chục dân chúng thì hoàn toàn bị nhấn chìm, dưới cuốc xẻng liềm biến thành từng bãi thịt nát.

“Dừng tay!”

“Lũ dân đen, lũ dân đen!!!”

Xích Mi Quân trong thành, dù có phản ứng nhanh đến đâu cũng cần thời gian.

Đợi đến khi bọn chúng chạy tới thì đã không còn kịp nữa, tận mắt chứng kiến cổng thành mở toang, hàng ngàn binh sĩ tinh nhuệ mặc giáp trụ chỉnh tề đang tràn vào thành một cách có trật tự.

“Giết ——”

“Tru diệt phản nghịch, bình định Tây Bắc!!”

“Dừng cho chúng cơ hội bày trận!”

Trần Tam Thạch chú ý tới.

“Khí” trên người đám Xích Mi Quân này mạnh hơn nhiều so với lần trước gặp ở Bạch Câu Huyện, nếu để mặc chúng bày trận, chỉ sẽ gây ra tổn thất không cần thiết.

“Tứ gia! Làm sao bây giờ?”

“Có rút lui hay không?”

“Rút lui ấm, người cảm thấy còn kịp sao, lại nói, các người hoảng cái gì!” Giả lão tứ vừa nói vừa rút đao: “Trên tình báo có nói, Dự Bị Doanh chỉ có một tên Thông Mạch, lão tử

cũng là Thông Mạch, giết cho ta, giết bọn chúng đến mảnh giáp cũng không còn!”

...

“Có Thông Mạch!”

Vu Tùng chém ngã tên Xích Mi Quân trước mặt, lo lắng nói: “Chân dung tên này ta đã thấy qua, sớm từ trước khi xuất chinh Minh Châu, chân dung cao tằng Xích Mi Quân đã được phát cho chúng ta, gã chính là đại đương gia trước đây của sơn trại Mi Sơn, tên thật là Giả Hữu Điền, đại khái là Thông Mạch nhập môn, cảnh giới của ta cao hơn gã, nhưng bị thương nặng, đơn đả độc đấu e rằng không phải đối thủ, Trần Thiên Tổng, hai người chúng ta cùng lên? Ta chủ công, ngươi nghĩ cách tập kích.”

“Vu Tham Tướng, ngươi đi giết Hóa Kinh, Thông Mạch... để ta!”

“Phanh—”

Lời còn chưa dứt, không đợi đối phương kịp phản ứng, Trần Tam Thạch bỗng nhiên bạo phát, hai chân lưu lại một hố sâu thật lớn trên nền đá, trong nháy mắt đã ở cách đó mấy chục trượng.

“Ngươi...”

Vu Tùng ngây người tại chỗ hai nhịp thở.

‘Hắn chẳng lẽ đã có thể giết Thông Mạch rồi sao?’

Không kịp chấn kinh, Vu Tùng kéo theo thân thể trọng thương gia nhập chiến đấu.

“Xoẹt—”

Giả lão tứ một đao chém chết một sĩ tốt Đại Thịnh trước mặt, sau đó liền thấy một vị tướng quân trẻ tuổi xách trường

thương lao về phía gã, tốc độ nhanh như Tuyết ảnh Báo biến dị, trong mắt gã chỉ còn lại từng đạo tàn ảnh.

Trẻ tuổi, trường thương, vũ dũng.

Trần Tam Thạch?!

“Hừ, tìm chết!”

Giả lão tứ thần sắc âm trầm.

Tình báo truyền đến từ Dương Xuân Phủ, có đặc biệt nhấn mạnh, yêu cầu gã nếu gặp Trần Tam Thạch, nhất định phải chém giết, không ngờ đối phương lại thật sự tự mình đưa tới cửa, quả thực là bánh rơi xuống từ trên trời!

Lúc xuất chinh Lương Châu, tên này hẳn là còn chưa tới Luyện Tạng viên mãn.

Tên tiểu tử này thật to gan!

Vu Tùng không tới, hẳn dựa vào cái gì dám tới tìm mình.

Cho dù hắn hiện nay là Hóa Kinh.

Lại làm sao có thể là đối thủ của cảnh giới Thông Mạch?

Vừa vặn!

Giết hắn, rồi đi chiếm một tòa thành lớn hơn để tàn sát!

Mấy huyện lân cận nghèo rớt mồng tơi, vẫn là trong phủ thành, đám nữ nhân đại hộ nhân gia mới môn môn!

“Vút vút vút!”

Trong lúc Trần Tam Thạch đang chạy, không biết từ lúc nào đã giương cung lên, còn chưa kịp để ý thì từng mũi tên đã liên tiếp bay tới.

“Cung năm mươi thạch?” Giả lão tứ cười lạnh, nhẹ nhàng ngăn cản được mũi tên: “Chơi cũng khá đấy, nhưng thứ đồ

chơi này, đối với võ giả Hóa Kinh trở lên thì chẳng có tác dụng gì!”

Khi còn cách mấy chục bước.

Trần Tam Thạch nắm chặt trường thương trong tay, Bạo Huyết, súc kinh, Huyền Nguyên Ngũ Tạng, Long Tượng Chi Huyết, Cửu Long Hoạt Gân, tất cả những loại cường hoá đồng thời gia trì ở phía trên thân thể, bộc phát ra kinh lực đáng sợ rồi dung nhập vào Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương, trong âm thanh vù vù xé rách không khí, hóa thành một đầu giao long xuất hải.

Giả lão tứ từ một tên sơn phỉ lẫn lộn đến cảnh giới Thông Mạch, có được địa vị ngày hôm nay tự nhiên cũng không phải hạng tầm thường, gã vung Nhạn Linh Dao lên, tung ra một chiêu Bạt Vân Vọng Nhật.

Hai luồng kinh lực va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Tiếp đó, hai bên đều lùi lại mười mấy bước.

Không ai chiếm được thượng phong!

“Cái gì?!” Giả lão tứ không thể tin được.

Gã có thể cảm nhận được, đối phương là Hóa Kinh không sai, nhưng kinh lực bộc phát ra, vậy mà không hề kém gã là Thông Mạch chút nào.

“Vút!”

Chưa kịp để Giả lão tứ hiểu ra, trường thương lại một lần nữa ập tới.

Gã vung đao đỡ.

Lại một lần va chạm.

Hiệp này, gã mơ hồ rơi vào hạ phong, kinh lực của đôi phương vậy mà còn đang tăng lên!

“Hoang đường!”

Giả lão tứ thậm chí còn tưởng mình bị hoa mắt, gã quát lớn một tiếng, cuối cùng không còn giữ sức nữa, dốc toàn lực giao chiến với đối phương.

Tuy nhiên gã nhanh chóng nhận ra tình hình không ổn.

Công kích của tên tiểu tử này, một lần hung mãnh hơn so với một lần, lực lượng bộc phát ra một lần mạnh mẽ hơn so với một lần.

Chương 395: tuyệt vọng

Như thể không có điểm dừng, không chỉ vậy, đao pháp của gã theo thời gian, dường như cũng đang dần bị phá giải, đối phương luôn có thể chính xác dự đoán được động tác tiếp theo của gã.

“Ngươi là Hóa Kinh! Hơn nữa còn chưa phải Hóa Kinh đại thành, nhiều nhất cũng chỉ Hóa Kinh tiểu thành! Làm sao kinh lực có thể cường hãn đến mức này! Cút mẹ ngươi đi, không đánh nữa!”

“Lão tử không thể chết, lão tử tương lai còn muốn phong hầu, muốn làm người trên người!”

Dục vọng cầu sinh của Giả lão Tứ xông lên đầu, bộc phát ra lực lượng chưa từng có, liều mạng chém một đao tạm thời đánh lui đối phương, nhưng không đợi gã thừa cơ chạy trốn, ngân thương lại một lần nữa đến gần tim, không thể không dừng lại tiếp tục ác chiến.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Mỗi lần kéo dài khoảng cách ngắn ngủi, gã cần đổi mặt đều là công kích càng thêm cường hãn, thẳng đến khi không còn chống đỡ nổi, đao pháp sơ hở trăm chỗ, hạ bàn càng là hư phù không ổn.

“Phốc!”

Giao Long chớp lấy một khoảnh khắc, trực tiếp cắn ra một cái huyết động trên cổ tay gã.

Từ đó, thắng bại đã định!

Trong vòng năm hiệp, Giả lão Tứ toàn thân bị đâm thành cái sàng, cuối cùng Vũ Hồn Đoạn Hồn Thương càng là trực tiếp đâm vào từ miệng gã, lại chui ra từ sau ót, triệt để kết liễu tính mạng gã.

Trần Tam Thạch rút trường thương ra, trước khi thi thể ngã xuống dùng Trấn Nhạc Kiếm cắt đầu gã xuống, nhảy lên đến trên mái nhà, nhìn xuống đường phố ngõ hẻm chém giết thảm liệt, vận lực hét lớn: “Giả Hữu Điền đã chết, các người còn không mau thúc thủ chịu trời!”

“Tứ gia, Tứ gia chết rồi!”

Xích Mi Quân nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, không ai không nhận ra lão đại nhà mình, nhao nhao kinh hô chạy trốn tứ tán.

Cho dù bọn hắn có “khí” gia trì, cũng chung quy là đám ô hợp.

Huống chi là Trần Tam Thạch có bộ hạ 【Tinh thần quyết tử】, ý chí lực ngay cả tướng sĩ Dự Bị Doanh phổ thông cũng không bằng, Xích Mi Quân chỉ cần đầu lĩnh vừa chết, những người còn lại tự động hóa thành năm bè bảy mảng.

Hơn nữa cũng không thể thả bọn chúng đi, một khi chạy thoát, không biết còn bách tính bao nhiêu huyện thành gặp phải tao ương.

Quân tan tác thường thường đáng sợ hơn gấp trăm lần vạn lần so với sơn phỉ!

“Giết ——”

Tướng lĩnh địch quân bị chém đầu, Dự Bị Doanh sĩ khí tăng vọt, tràng diện trên cơ bản biến thành đơn phương đồ sát, từ sáng sớm giết đến hoàng hôn, trận chiến này mới kết thúc, thi thể chất đầy đường phố.

“Mệt chết ta rồi...”

Giải Tư Thuật ném binh khí, trực tiếp nằm giữa đồng thi thể, thở hỗn hển.

Những ngày này, quả thực không phải là người sống.

Mỗi ngày không phải phong trần mệt mỏi, chính là liều mạng giết địch, không có một khắc nghỉ ngơi.

Bách tính Giản Khẩu Huyện cũng một mực đang tham dự, chỉ là bọn họ mở xong cửa thành, cũng không giúp được gì, lúc này thấy chiến đấu kết thúc, nhao nhao ra ngoài quát xác, sau đó quỳ xuống một mảng lớn.

“Trần đại nhân!”

“Đa tạ ân cứu mạng của Trần đại nhân!”

“Già trẻ trai gái Giản Khẩu Huyện chúng ta xin bái tạ ngài!”

“Đứng lên, có gì mà phải quỳ.” Trần Tam Thạch cũng có chút mệt mỏi, hần gior tay nói: “Nếu phải nói lời cảm ơn, thì ta mới là người phải cảm ơn các người đã liều mạng mở cổng thành, bằng không muốn công phá thành này, e rằng phải chết không ít người.”

Lộ Thư Hoa nhìn cái đầu của Giả Tứ Gia trên mặt đất, dùng chân đá đá: “Trần Thiên Tông, ngươi, ngươi đã giết gã như thế nào?”

“Thật không biết phải nói sao.” Vu Tùng cầm thanh mạch đao trong tay như một cây gậy, chậm rãi đi tới: “Ngươi ngay cả cảnh giới Thông Mạch cũng có thể giết, xem ra chức Tham Tướng này của ta, thật sự nên nhường lại cho ngươi làm.”

“Vu Tham Tướng, đừng đùa ta nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Trần Tam Thạch cũng nhắm mắt dưỡng thần: “Sau khi trời sáng, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.”

【Kỹ nghệ: Thống Binh (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 1555/2000】

Trải qua mấy tháng chinh chiến.

Độ thuần thực của kỹ nghệ Thống Binh tăng vọt hơn một ngàn, nhưng để đạt tới đại thành, e rằng vẫn cần thêm một thời gian nữa.

...

Tại Dương Xuân Phủ.

“Sa Tướng Quân! Không giữ nổi nữa rồi!”

“Chúng ta chỉ còn lại hai ngàn người cuối cùng!”

“Dù có giết dân chúng trong thành, họ cũng không chịu đi lên hỗ trợ nữa!”

“Phải làm sao đây!”

“Hay là mở cổng thành đầu hàng đi!”

“Bọn người bên ngoài đã nói, chỉ cần chúng ta đầu hàng, sẽ cho chúng ta gia nhập Tây Tề Quốc, Sa Tướng Quân ngài vẫn là đại tướng quân!”

“Ngươi nói cái gì?!”

“Phập!”

Sa Văn Long vung một đao chém xuống, đầu tên sĩ tốt khuyển hàng bay ra xa, máu tươi như suối phun từ động mạch cổ, bắn tung tóe khắp nơi.

Hắn trừng mắt nhìn thuộc hạ, gầm lên: “Kẻ nào còn dám làm dao động lòng quân, sẽ có kết cục như hắn!”

“Xoảng...”

Tào Phiền ném thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, ngời phịch xuống, mặt đầy tuyệt vọng: “Sa Tướng Quân, nếu ngươi

muốn hàng thì cứ hàng, bản thể tử tuyệt đối sẽ không trách
người.”

Chương 396: sốt ruột

“Thế tử, ngài đang nói gì vậy?!” Sa Văn Long vội vàng quỳ một gối xuống: “Sa Văn Long ta biết rõ mình không phải người chính trực gì, nhưng cũng hiểu được đạo lý biết ơn báo đáp. Gia tộc ta đời đời đều được hưởng ân điển của bệ hạ, ngay cả Doãn thiếu gia cũng nguyện vì thế tử mà xông pha khói lửa, ta lại chẳng lẽ không thể?”

“Hết rồi...” Tào Phiền cười khỏ, thần sắc có chút chết lặng: “Không giữ được nữa rồi, lương thảo đã hết sạch, ngay cả ngựa cũng không còn để giết, binh sĩ không còn bất luận ý chí thủ thành nào, còn làm sao mà giữ được?”

“Vậy thì không giữ nữa!” Sa Văn Long giật phăng miếng bịt mắt, để lộ con mắt mù dử tợn: “Trước tiên hãy lừa toàn bộ dân chúng trong thành lại một chỗ, phát binh khí cho họ, sau đó chúng ta đều thay quần áo của dân chúng, để dân chúng làm bia đỡ đạn ở phía trước. Ngài và ta cũng không đi theo trong quân, cứ trà trộn vào đám dân chúng chạy loạn, chỉ cần ra khỏi thành năm mươi dặm, chui vào rừng sâu núi thẳm, thì không ai có thể tìm thấy chúng ta! Hơn nữa đừng quên, Lữ tướng quân đã khai chiến từ lâu, với sự dũng mãnh của hắn, nhất định sẽ có cơ hội đánh tan hẻm núi Kiếm Môn, đến lúc đó, chính là lúc ngài và ta được cứu!”

Nói thẳng ra, chính là bỏ rơi tất cả mọi người!

Hai người chạy trốn, xác suất sống sót là lớn nhất.

“Lâu ngày mới biết lòng người, hoạn nạn mới thấy chân tình!” Tào Phiền cảm khái: “Thật không ngờ, Tào gia ta ở Bắc Cảnh, còn có trung thần lương tướng như ngươi! Đúng rồi, thế

chất của Sa Tướng Quân có hy vọng đột phá Võ Thánh không?”

“Có, nhưng không lớn.”

“Vậy là có thể!” Tào Phiền nói: “Lần này chỉ cần ta có thể sống sót trở về, sẽ cầu xin phụ vương dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi, trung thần lương tướng, còn hơn một thiên tài nhiều!”

“Tạ thế tử điện hạ!” Sa Văn Long lập tức hành động, đi sắp xếp để dân chúng xông ra trước.

.....

Ở ngoài thành.

Đại doanh phản quân.

Đồng An thậm chí không mặc giáp trụ, trên người mặc thường phục, tóc chỉ sau một đêm đã bạc trắng, khiến các tướng sĩ nhìn thấy đều kinh hãi. Họ căn bản không thể hiểu được.

Không phải chỉ là để cho mấy ngàn người chạy thoát, có gì to tát đâu chứ?

Sao lại hành hạ bản thân đến mức này.

Đồng An vừa xem bản đồ, vừa tự mình đánh cờ.

“Báo!”

“Đại Soái!” Tướng sĩ xông vào báo tin: “Không ổn rồi, cửa thành Dương Xuân Phủ mở toang, gần mười vạn bách tính chạy trốn về tứ phía, chúng ta đoán quân phòng thủ trong thành cũng trà trộn trong đó, giờ phải làm sao?”

“Cạch~”

Đồng An im lặng không nói.

“Đồng tướng quân, ngài nói gì đi chứ?” Hạng Diên tiến lại gần: “Ta thấy hoàn toàn không cần thiết phải bám sát tàn quân Dự Bị Doanh, Giả lão Tứ còn ở đó, La Thiên Quan cũng có binh lực, bọn họ chạy không thoát, việc cấp bách là nghĩ cách giết chết Sa Văn Long trong thành, rồi bắt sống thế tử Tào Phiền!”

Đồng An vẫn không nói gì.

Thỉnh thoảng còn cầm bút lên, vẽ vẽ trên bản đồ.

Hắn đang tái hiện lại trận chiến trước, giống như đang ôn lại ván cờ, xem đối phương đã làm như thế nào.

“Báo!” Trinh sát phong trần mệt mỏi chạy về: “Đại Soái! Giản Khẩu Huyện truyền tin đến!”

“Giả lão Tứ...” Đồng An cuối cùng cũng lên tiếng, giọng hần khàn khàn: “Chắc đã chết rồi.”

“Tướng quân, ngài, ngài làm sao biết?” Trinh sát kinh ngạc, rồi nói: “Đại quân phụ trách truy kích, khi đi qua Giản Khẩu Huyện, Giả Tứ Gia và thuộc hạ của gã đã chết hết toàn bộ, không phát hiện ra tin tức của tàn quân Dự Bị Doanh, chắc hẳn là tiếp tục đi về phía nam, thẳng đến La Thiên Quan, hiện tại La Thiên Quan binh lực trống rỗng...”

“Nói cho Lương Kỷ Niên.” Đồng An trầm giọng nói: “Chặn bọn chúng lại ở La Thiên Quan, hơn nữa phải dùng binh cẩn thận, chú ý bọn chúng đánh nghi binh, hai lần trước chúng ta đều bị đánh nghi binh lừa gạt, đừng để bị lừa nữa.”

“Còn chỗ này, chỗ này, đều phải bố trí trọng binh không được di chuyển, đề phòng bọn chúng dùng lại kế cũ, giết một nhát hồi mã thương quay trở lại đường cũ, hai bên sườn cũng phải bố trí trọng binh, dù thế nào, nhất định phải vây chết bọn chúng!”

“Trước đây ta...”

“Quá coi thường bọn chúng!”

“Trần Tam Thạch có đầu óc, cái tên Vu Tùng này cũng không kém, đừng quên, hắn mới là chủ tướng của tàn quân Dự Bị Doanh.”

“Thủ tướng Kim Tuyền Phủ lúc đó là Thông Mạch tiểu thành, Giả lão Tứ cũng là Thông Mạch, liên tiếp chém giết hai tên Thông Mạch, trong cùng cảnh giới cũng tuyệt đối là người xuất chúng, cho nên tiếp theo, ngoài Trần Tam Thạch ra, động thái của Vu Tùng cũng phải đặc biệt chú ý, hắn chỉ cần không lộ diện, thì phần lớn là đánh nghi binh, nói rõ điểm này cho Lương Kỷ Niên.”

“Tuân lệnh!” Trình sát lĩnh mệnh rời đi.

Nhiệm vụ của họ là viết mệnh lệnh lên giấy, sau đó buộc vào chân chim ưng.

“Đồng đại nhân!” Hạng Điền sốt ruột nói: “Bên kia đã sắp xếp xong, còn chúng ta thì sao?”

Chương 397: Lương Kỷ Niên lo lắng

“Người cứ tự quyết định đi.” Đồng An thản nhiên nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi bản đồ.

“Tự quyết định?” Hạng Điền không nhịn được nữa: “Đồng tướng quân, hà tất phải vậy? Vài ngàn người dù có chạy thoát thì đã sao, quan tâm đến bọn chúng làm gì, chiếm được Dương Xuân Phủ mới là việc quan trọng nhất.”

“Người thì biết cái gì?!” Đồng An quắc mắt nhìn như hổ đói, ngữ khí tàn nhẫn: “Hạng Điền, người có biết tàn dư của Dự Bị Doanh có ý nghĩa gì không? Trong đó có tới bốn người sở hữu Võ Thánh Chi Thể! Chưa kể, còn có Trần Tam Thạch, kẻ còn mạnh hơn cả Phòng Thanh Vân!”

“Không chỉ giỏi đánh trận, sau này võ công của hắn cũng sẽ là đỉnh tiêm thế gian! Đừng quên lời đồn ở Lương Châu, Tôn Tượng Tông rất có thể sẽ truyền tiên pháp cho hắn! Không diệt trừ loại người này, đừng nói là đối với chúng ta, ngay cả đối với Đại Thịnh cũng chưa chắc là chuyện tốt lành gì!”

“Người còn ngây ra đó làm gì? Hai ngàn người trong Dương Xuân Phủ, người còn không giải quyết được sao?”

“Vâng, mặt tướng đã rõ.” Hạng Điền lĩnh mệnh, vội vàng rời đi.

“Chỉ cần, chỉ cần tiếp theo có thể đè chết tên họ Trần kia, thì chúng tôi Phòng Thanh Vân đã không còn là đối thủ của ta.”

Ở trong lòng Đồng An.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi mới chỉ đấu trí với hấn chưa đầy nửa năm, đã sớm vượt qua Phòng Thanh Vân, trở thành người mà hấn coi là địch thủ cả đời.

Có người sống vì tiền, có người vì quyền, cũng có kẻ ham mê sắc dục, nhưng mục tiêu cả đời của hấn, chính là trở thành đệ nhất nhân thiên hạ bình gia!

Giống như Bình Thánh ngàn năm trước.

Đợi đến khi hấn chết đi, mọi người học binh pháp, đều đọc binh thư do hấn để lại.

Cho nên chiến thắng người này, đối với hấn mà nói, còn quan trọng hơn bất cứ điều gì!

Chỉ cần thắng ván này, những lần thua trước đây đều không còn quan trọng nữa.

Bởi vì tất cả mọi thứ, đều sẽ trở thành kinh nghiệm, đều được hấn tiêu hóa, biến thành của mình, sau này sẽ vận dụng trên những chiến trường khác!

Nhất định phải thắng!

Trận chiến này, còn quan trọng hơn cả sinh mạng của hấn!

...

Tại Mi Sơn Phủ.

“Vẫn còn đang giảm bớt!”

Lương Kỷ Niên lo lắng cảm nhận sự biến đổi trong cơ thể, không ngừng đi qua đi lại trong phòng: “Nhất định là bọn chúng lại thua trận, lại thua trận! Mới dẫn đến tình trạng này!”

“Báo!”

Tình báo cuối cùng cũng được đưa tới.

Lương Kỷ Niên lập tức mở ra xem, không quên tổng hợp lại rồi sao chép lên bản đồ và sa bàn: “Hay cho một chiêu công khai tấn công Dương Xuân Phủ, âm thầm vượt Hồng Trạch Hà! Thủ đoạn này, bọn chúng đã dùng một lần khi vượt sông lần thứ hai!”

“Giả lão tứ đầu, Giả lão tứ có chặn được bọn chúng không?”

“Báo—”

“Tình báo từ bờ đông!”

“Giả Tứ Gia cùng với toàn quân đã hy sinh ở Giản Khẩu Huyện!”

“Cái gì? Gã chết rồi? Sao có thể, sao có thể!” Lương Kỷ Niên có chút tức giận: “Tàn quân Dự Bị Doanh hành quân đường dài, mệt mỏi, trước tiên là ở Kim Tuyền Phủ chém chết chủ tướng phó tướng Thông Mạch, Hóa Kinh, sau đó lại giết tứ gia ở Giản Khẩu Huyện.”

“Xem ra, trước đây chúng ta đã đánh giá thấp Vu Tùng, người này dũng mãnh vô địch, tương lai ắt sẽ thành đại nghiệp!”

“Đại Soái!” Tướng sĩ nói: “Tiếp theo phải làm gì, chúng ta chỉ có hai ngàn quân trấn thủ ở La Thiên Quan, một Thông Mạch, theo sức chiến đấu này, bọn chúng thật sự có khả năng xông ra, có cần điều thêm một phần binh lực từ Mi Sơn Phủ qua không?”

Lương Kỷ Niên không vội đưa ra quyết định, mà nhìn vào bản đồ và sa bàn, phân tích: “Vị trí hiện tại của bọn chúng, rất có thể là ở phía nam Giản Khẩu Huyện, sắp đến Tiểu La Huyện.

“Theo lẽ thường, nếu chúng ta muốn chặn bọn chúng, quả thật nên lập tức điều binh qua đó.”

“Nhưng đừng quên!”

“Lần trước, bọn chúng chính là sau khi đánh nghi binh ở La Thiên Quan rồi quay đầu vượt sông về phía tây, khiến chúng ta xoay vòng vòng, cho nên lần này, đừng vội.”

“Mi Sơn Phủ của chúng ta, nhiều nhất còn có thể tập hợp được bao nhiêu nhân mã?”

“Bẩm Đại Soái, theo danh sách gần đây nhất, là một vạn năm trăm sáu mươi hai người.”

“Tốt!”

Lương Kỷ Niên vuốt vuốt thước, nheo mắt nói: “Truyền lệnh của ta, điều tám ngàn người đóng quân bên bờ Hồng Trạch Hà, trong đó ba ngàn người vượt sông đến La Thiên Quan hỗ trợ vây quét, số còn lại tùy thời nghe lệnh điều động!”

“Nếu chúng thực sự tấn công chính diện vào La Thiên đại quan, toàn quân xuất kích!”

“Nếu chúng chỉ là nghi binh, cứ giữ nguyên vị trí, sẵn sàng phòng thủ hoặc vượt sông về phía bắc để bao vây!”

“Lần này, chúng chắc chắn phải chết!”

“Đại Soái quả là có diệu kế!” Một vị Tham Tướng cảm thán: “Sắp xếp như vậy, vừa có thể đảm bảo không để chúng chạy thoát khỏi La Thiên đại quan, vừa có thể ngăn chúng vượt qua Hồng Trạch Hà một lần nữa, tiếp tục vòng vo với ta trên đất Minh Châu.”

Chương 398: tâm phục khẩu phục

“Tên Trần Tam Thạch này chỉ có ba ngàn người, mà đã dây dưa với chúng ta lâu như vậy, cũng đủ lợi hại rồi, cho dù so với ta cũng không hề kém cạnh.” Lương Kỷ Niên tâm tình thoải mái hơn không ít, buông thớt xuống nói: “Ta nghe nói, hắn trước đây cũng là một thư sinh, hơn nữa ngay cả tú tài cũng không thi đậu, ta thật sự có chút đồng cảm với hắn.”

“Đáng tiếc, kẻ địch chính là kẻ địch, giết hắn, cũng là sự tôn trọng của ta đối với hắn.”

“Như vậy đi, sau khi hắn chết nhớ giữ lại toàn thây, rồi đưa đến Mi Sơn an táng.”

“Đại Soái nhân nghĩa!”

...

Tại Dương Xuân Phủ, đại doanh phản quân.

Đồng An nhìn tin tức truyền về, chỉ cảm thấy một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất.

“Tốt, tốt lắm! Lương Kỷ Niên quả không hổ là người có được Thiên Thư, không phải kẻ ngu ngốc, sắp xếp như vậy có thể nói là vạn vô nhất thất, kết thúc rồi!”

“Lần này, thật sự kết thúc rồi!”

“Hự...”

Hắn muốn đứng dậy, kết quả đầu óc choáng váng, suýt nữa ngã lăn ra đất.

“Đại Soái!” Người hầu tâm phúc vội vàng tiến lên đỡ lấy: “Mấy ngày nay ngài chỉ uống một bát cháo, thân thể sắt đá cũng không chịu nổi! Chúng ta là người luyện võ, càng nên bổ sung nhiều thịt mới đúng!”

“Thật sao? Ta đã lâu như vậy không ăn gì rồi à?” Đồng An cười cười: “Bản thân ta cũng không biết, đi đi, mang cho bản soái ít thịt nướng, nướng một con dê, rồi mang thêm ít rượu, thôi, rượu không uống nữa, mang ít canh thịt là được.”

“Vâng.”

Người hầu tâm phúc lập tức vui vẻ đi làm theo.

Đại Soái tâm tình tốt như vậy, chứng tỏ cục diện chiến sự sắp tới sẽ hoàn toàn nghiêng về phía có lợi.

.....

Tại Tiểu La Huyện.

“Lại trở về rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn cánh cổng thành đổ nát, cùng với Vu Tùng dẫn đầu huynh đệ xông vào.

Tiểu La Huyện nay không còn một tên lính canh nào, duy chỉ có đám nha dịch phụ trách duy trì trị an, thực ra cũng là người của Đại Thịnh triều, trước đây chẳng qua là bị áp lực của Xích Mi Quân nên mới phải quy thuận, gặp họ quả thực là nghênh đón long trọng, thậm chí cơm nước cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Ăn một bữa cơm nóng, nghỉ ngơi ngắn ngủi nửa ngày sau, bọn họ tiếp tục đi về phía nam, thẳng tiến đến La Thiên đại quan, mãi cho đến khi cách hai trăm dặm gần hoang sơn mới dừng lại, chờ đợi tin tức của trinh sát.

“Báo!” Triệu Khang chạy đến nổi giày cũng rách nát, hân hân báo: “La Thiên đại quan quả nhiên binh lực trống rỗng,

chúng ta sau khi thăm dò, nhiều nhất cũng chỉ có hơn hai ngàn người!”

“Tốt tốt tốt!” Nghiêm Trường Khanh mừng rỡ khôn xiết: “Sống rồi, chúng ta đều sống rồi!”

“Không sai!” Giải Tư Thuật cũng quét sạch vẻ mệt mỏi trên người: “Kinh quân ba ngày trước đã tiến vào Đại Hoang rồi, chúng ta chỉ cần giết ra ngoài, một tháng sau là có thể hội hợp với Kinh quân, đến lúc đó lại cùng đại quân giết trở lại, báo thù rửa hận!”

“Chúng ta...” Lộ Thư Hoa không vội vàng bày tỏ thái độ: “Vẫn là trước tiên xem ý kiến của Trần Thiên Tổng đi?”

“Các người biết là tốt rồi.” Vu Tùng đưa mắt nhìn: “Trần Thiên Tổng, mọi người đều đang đợi người hạ ‘mệnh lệnh’ đây, nhanh lên đi.”

Đi tới đi lui nhiều lần như vậy.

Bọn họ từ trên xuống dưới cũng coi như là hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nào còn dám tự ý quyết định, nói bừa nói bãi, mỗi một lần trước đó đều chứng minh, ba ngàn người bọn họ cách cái chết chỉ có nửa bước.

“La Thiên đại quan, e rằng là không ra được...” Trần Tam Thạch trước tiên dõng cho bọn họ một gáo nước lạnh, sau đó kiên nhẫn giải thích: “Chúng ta mỗi lần qua sông đều không có đủ chiến mã để cưỡi, dẫn đến tốc độ hành quân giảm mạnh, ta vốn cũng là thử xem, hiện tại xem ra quả nhiên không kịp.”

“Chúng ta đến Tiểu La Huyện, phỏng chừng dù là Đồng An ở Dương Xuân Phủ, hay là Lương Kỷ Niên ở Mi Sơn Phủ, cũng đều nhận được tin tức, chắc chắn sẽ phái binh mã đến tiếp viện trước.”

“Trong tình huống này, muốn xông ra La Thiên đại quan thì cần phải tốc chiến tốc thắng.”

“Nhưng La Thiên đại quan không giống như Giả Hữu Điền ở Giả Khẩu Huyện, bọn hãn vốn là phụ trách phòng thủ, luôn luôn cảnh giác, thêm vào đó kế sách ‘xin mời vào hũ’, ăn thịt binh mã Lương Châu đã định ra từ trước, La Thiên đại quan cũng được tu sửa rất hoàn thiện, lần trước Hứa Văn Tài bọn họ đã tận mắt chứng kiến, cho dù bọn hãn chỉ có hai ngàn người, chúng ta không có khí giới công thành, còn cần đi tìm kiếm hoặc chế tạo, tính ra cũng phải mất ít nhất hai mươi mấy ngày mới có cơ hội công phá.”

“Thời gian lâu như vậy, không chỉ đủ để viện binh đến La Thiên đại quan, mà ngay cả truy binh phía sau chúng ta cũng sẽ ồ ạt đuổi theo.”

“Do đó, tiếp tục tiến về phía nam cường ép tiến đánh La Thiên đại quan, chúng ta hãn phải chết không thể nghi ngờ.”

Nghe Trần Tam Thạch nói vậy.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, mọi người vẫn chìm vào im lặng sau khi nghe những lời này.

Chương 399: trực đảo Mi Sơn

“VẬY... vậy phải làm sao?” Một lúc sau, Giải Tư Thuật mới lên tiếng: “Lần này thật sự không còn đường sống sao?”

Trần Tam Thạch âm trầm nói: “Có biện pháp...”

“Trần Thiên Tổng có biện pháp mà không nói nhanh lên, người muốn dọa chết chúng ta sao?”

“Đúng đúng đúng, đến nước này rồi, chúng ta nhất định sẽ nghe theo mệnh lệnh của người, người bảo chúng ta đi về hướng đông, chúng ta tuyệt đối sẽ không đi về hướng tây!”

“Đúng vậy Trần Thiên Tổng.” Vết thương của Vu Tùng đã hồi phục được một nửa, sắc mặt cũng khá hơn không ít: “Người có phải có điều gì lo lắng không, không sao, cứ nói ra đi.”

“Ừm.” Trần Tam Thạch gật đầu, mở miệng nói: “Các vị, các vị cảm thấy trận chiến này đánh đến bây giờ, điểm mấu chốt nhất là gì?”

“Hẻm núi Kiếm Môn? Chỉ cần Lữ tướng quân đánh vào, với sự dũng mãnh của hắn, mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng!”

“Không đúng, ta cảm thấy là Nhận Châu, Bạch Hồ Doanh và Chu Tước Doanh đối đầu với đại quân Tây Tề Quốc, phía tây nữa là Trường Thành, nếu bọn họ thắng, Tây Tề Quốc sẽ chịu áp lực rất lớn.”

“Xem ra các người nói đều không đúng, Trần Thiên Tổng không có biểu thị đồng ý.” Vu Tùng cười khỏ nói: “VẬY ta đoán là kinh quân, sau khi kinh quân đánh vào từ La Thiên đại quan, Đại Thịnh triều chúng ta sẽ vượt qua quân địch về mặt binh lực, tự nhiên có thể dần dần giành được ưu thế.”

Trần Tam Thạch vẫn lắc đầu: “Lão Hứa, người nói đi.”

Hứa Văn Tài phe phẩy cây quạt lông vũ trong tay, chỉ vào vị trí của Mi Sơn Phủ: “Đại nhân chẳng lẽ, là muốn nói đến cái tên Lương Kỷ Niên này sao?”

“Không sai.” Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Binh lực của Xích Mi Quân không nhiều, nhưng nếu không có Xích Mi Quân, sẽ không có trận đại loạn Minh Châu này, nguyên nhân gốc rễ kỳ thực cũng không phải là Lương Kỷ Niên, mà là thứ hắc nắm trong tay... Kỳ Binh Thiên Thư!”

“Các người hiểu chưa?” Hắc dừng một chút mới tiếp tục nói: “Bất kể là Tây Tề Quốc hay phản tướng Đồng An, bọn hắc đều nhắm vào Kỳ Binh Thiên Thư mà đến, chứ vị chỉ biết rõ binh pháp, không biết đánh giặc kỳ thực tranh giành chẳng qua là một chữ ‘thế’.”

“Mà tiên nhân ban bảo vật, cái mác Kỳ Binh Thiên Thư, chính là thế lớn nhất.”

“Nếu không ngoài dự đoán của ta, Minh Châu náo loạn như thế, toàn thiên hạ đều sẽ ngo ngoe muốn động, bởi vì mọi người đều sẽ sùng bái tiên nhân, bọn họ tin rằng tiên nhân đều ủng hộ tạo phản, chứng tỏ Đại Thịnh triều khí số đã hết, sẽ liều mạng làm loạn.”

“Đây cũng là lý do tại sao, Xích Mi Quân ban đầu chỉ có vài nghìn người, có thể náo loạn đến cục diện như ngày hôm nay.”

“Nhưng vừa vặn tương phản!”

“Nếu tin đồn về tiên nhân bị phá vỡ, thì ‘thế’ của địch quân sẽ tự sụp đổ. Chiến cục tiếp theo sẽ đảo ngược thế công thủ, địch quân sẽ không còn bất kỳ thiên thời, địa lợi, nhân hòa nào, sẽ rơi vào một cuộc chiến tiêu hao vô cùng khó khăn.”

“Vì vậy, chúng ta cần phải...”

Dưới bao cặp mắt đổ dồn, Trần Tam Thạch dùng ngón tay như định hải thần châm, gõ mạnh vào bờ tây Hồng Trạch Hà. Mỗi một chữ thốt ra đều như một tiếng sấm rền vang vọng trong đầu họ.

“Vượt Hồng Trạch Hà lần thứ tư, trực đảo Mi Sơn!”

Hoàng Long trong câu “trực đảo Hoàng Long” là một địa danh, Trần Tam Thạch đã đổi thành Mi Sơn để họ dễ hiểu hơn.

Vượt sông lần thứ tư!

“Diệu kế, không, thần sách, đây là thần sách!”

Hứa Văn Tài hít một hơi thật sâu, là người đầu tiên kịp phản ứng.

Hắn tự cho mình là người tinh thông binh pháp, hơn nữa đã dành nhiều năm nghiên cứu các trận chiến nổi tiếng trong hơn một ngàn năm qua.

Khi loạn Minh Châu mới bắt đầu, hắn còn có thể theo kịp nhịp độ của đại nhân, nhưng sau ba lần vượt sông, hắn đã có chút mơ hồ, đến nay càng thêm mê man, mãi cho đến khi nghe thấy hai chữ “Vượt sông lần thứ tư”, mới như được khai sáng.

Hắn giải thích cho những người còn đang bối rối: “Hiện tại phần lớn binh lực đều đang truy kích phía sau chúng ta, nơi duy nhất có thể điều binh chi viện nhanh nhất, chỉ có đại bản doanh của Xích Mi Quân, Mi Sơn Phủ!”

“Nhưng mà, đánh đến bây giờ, Mi Sơn Phủ thành cũng sẽ không còn lại bao nhiêu binh lực, nhiều nhất không quá một

vạn năm ngàn, thậm chí có thể chỉ có vài ngàn. “

“Vì vậy, một khi bọn chúng chia quân chi viện, sẽ dẫn đến đại bản doanh trống rỗng, chúng ta có thể thừa cơ tiến về phía tây, vượt Hồng Trạch Hà lần thứ tư, sau đó trực tiếp tấn công Mi Sơn Phủ! “

“Lương Kỷ Niên chỉ là một nho sinh, còn không bằng một tên lính quèn, bên cạnh lại không có võ giả cảnh giới cao nào, chỉ cần chúng ta đánh vào, hắn chỉ còn đường chết! “

“Một khi Lương Kỷ Niên chết, Kỳ Binh Thiên Thư sẽ nằm trong tay chúng ta. “

“Không chỉ có chúng ta được cứu, mà đối với chiến cuộc Minh Châu cũng đều sẽ có trợ giúp cực lớn! “

Chương 400: hoang mang

“Đó chính là điều đại nhân đã nói. “

“Vượt Hồng Trạch Hà lần thứ tư, trực đảo Mi Sơn!”

Nhưng mà...

Lý do trước đó Trần Tam Thạch vẫn luôn không nói ra, là vì còn một vấn đề rất nghiêm trọng, cần phải bố trí thận trọng.

Vượt Hồng Trạch Hà lần thứ tư, trực đảo Mi Sơn!

Dưới sự giải thích tỉ mỉ của Hứa Văn Tài, những người khác cũng dần dần hiểu ra.

Đồng tử của họ rung động với biên độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Có ý tứ gì?

Đây là không định chạy trốn nữa.

Mà còn trực tiếp...

Đánh thẳng trận?!

Vốn dĩ.

Ba ngàn người bọn họ đốt sạch lương thảo, tiếp theo bất luận như thế nào, chỉ cần không đầu hàng địch, đều sẽ tại thời điểm chiến dịch lần này kết thúc, ghi tên đầu bảng trên sổ ghi chép công lao, nếu lại có thể phá hủy đại bản doanh của Xích Mi Quân, đoạt được Kỳ Bình Thiên Thư trong truyền thuyết.

Vậy chẳng phải là...

Thiên công!

Chân chính thiên công!

Ba ngàn người, ảnh hưởng đến cục diện đại chiến ba mươi vạn người của hai bên!

Mỗi người, đều là thiên công!

Đây không phải là ý nghĩ hảo huyền!

Mấy người sau khi nghe hiểu, cũng đều cảm thấy phương án này khả thi.

“Vậy còn chờ gì nữa?!” Lộ Thu Hoa đứng dậy: “Trần Thiên Tổng, chúng ta khi nào xuất phát?”

“Ngày mai giờ Mão liền xuất phát.” Trần Tam Thạch chỉ vào bản đồ, phân phối nói: “Lần này, ta và Vu Tham Tướng dẫn đầu một nghìn người ở lại chặn hậu, sau đó, Hứa Văn Tài, người dẫn Lộ huynh bọn họ đi về phía tây vượt qua Hồng Trạch Hà, ẩn nấp tại vị trí giao nhau của Hồng Trạch và Ô Thủy, đợi đến khi phương hướng của chúng ta có tín hiệu đốt rừng, các người lập tức vượt qua Ô Thủy Hà, thẳng tiến đến Mi Sơn Phủ thành, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất bắt sống Lương Kỷ Niên, đồng thời cướp lấy Thiên Thư. Lộ huynh, Giải huynh còn có Nghiêm huynh, mấy người các người nếu tin ta, liền nghe theo chỉ huy của Hứa lão tiên sinh!”

“Được!” Lộ Thu Hoa gật đầu thật mạnh: “Trần Thiên Tổng người yên tâm, chúng ta nghe người, giao quyền chỉ huy cho Hứa lão tiên sinh, nhưng mà...”

“Ta có một chuyện không hiểu.” Giải Tư Thuật tiếp lời, nói ra nửa câu sau: “Lần nghi binh này, vì sao cần người và Vu Tham Tướng tự mình ở lại, hai người các người là người có cảnh giới võ đạo cao nhất hiện nay của chúng ta, đều ở lại có phải hay không có chút...”

“Không sao.” Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Xích Mi Quân vốn là sơn phỉ, những năm gần đây bọn hắn tụ tập số người dù có nhiều hơn nữa, võ giả cảnh giới cao cũng vẫn chỉ

có mấy người đó, đợi đến khi bọn hấn vượt sông mà đến, các tướng lĩnh còn lại ở Mi Sơn Phủ, cao nhất cũng sẽ không vượt qua Hóa Kinh, đã gần nửa năm rồi, Lộ huynh, hôm qua ta thấy người luyện võ, người cũng sắp Hóa Kinh rồi chứ?”

“Đúng vậy.” Lộ Thư Hoa không phủ nhận: “Chỉ còn một bước nữa, đêm nay hấn là có thể đột phá!”

“Vậy thì không còn gì đáng lo.” Trần Tam Thạch nói: “Gặp phải tướng lĩnh Hóa Kinh, cứ giao cho người.”

“Tướng quân! Tại sao không để ta ở lại chặn hậu!” Bạch Đình Chi mặt tràn đầy khó hiểu hỏi: “Người và Vu Tham Tướng, một người là chỉ huy, một người là chủ tướng, hai người các người ở lại làm gì?”

“Ta tự có sắp xếp.” Trần Tam Thạch nói: “Mau chóng an bài đi, không còn thời gian giải thích nữa.”

Hấn nói xong, liền xách theo trường thương rời đi một mình, rất nhanh không thấy bóng dáng.

“Chuyện này...”

Lộ Thư Hoa và những người khác nhìn nhau.

“Ta sao lại có cảm giác là lạ?”

“Đúng vậy.”

“Hai người bọn họ ở lại đánh nghi binh, là vì cái gì?”

“Không cần thiết!”

Vu Tùng không nói lời nào, gần như sắp nằm rạp xuống tám bản đồ trên mặt đất, động tác có vẻ hơi vụng về, cẩn thận xem xét.

“Hứa lão tiên sinh, người có biết nguyên nhân của sự sắp xếp này không?”

“Bởi vì, đây căn bản không phải là đánh nghi binh!” Hứa Văn Tài đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhất thời nước mắt lưng tròng, miệng lắp bắp: “Nhân nghĩa cỡ nào! Gặp được minh chủ như vậy, Hứa mỗ ta đời này sống không hối tiếc! Nhưng tuyệt đối không thể làm như vậy, tuyệt đối không thể mạo hiểm lớn như vậy!”

“Người đang nói gì vậy?”

Lộ Thư Hoa và những người khác càng thêm hoang mang.

“Ta không thể ngăn cản đại nhân, phải tìm một người có thể ngăn cản!”

Hứa Văn Tài nhìn quanh bốn phía, cuối cùng hốt hoảng chạy về phía sau, nơi đại quân nghỉ ngơi.

“Mẹ kiếp!” Uông Trục vỗ một cái vào đầu Phùng Dung: “Lần trước rõ ràng là lão tử giết nhiều hơn, mười lượng bạc, mau đưa đây, người đừng hòng quýt nợ.”

“Đánh rắm!” Phùng Dung bất bình nói: “Lão tử giết toàn là Luyện Cốt, một tên bằng mười đứa của người!”

“...”

Sau trận đánh với Giả Hữu Điền, binh sĩ nhân lúc nghỉ ngơi, thanh toán lẫn nhau các món nợ cá cược, cũng coi như là tìm niềm vui trong gian khổ, dù sao đối với họ, chỉ cần tuân theo mệnh lệnh là được.

Nửa năm nay, bất kể những binh sĩ khác có hoang mang thế nào, họ so ra vẫn rất bình tĩnh.

Chương 401: không phủ nhận

“Ông đại nhân!” Hứa Văn Tài ngắt lời họ: “Có thể mượn một bước nói chuyện không?”

“Có việc gì không thể nói thẳng?” Ông Trục nhìn Hứa Văn Tài, do dự một lát vẫn đáp: “Được!”

Hai người đi đến một góc không người.

Ông Trục ngậm một ngọn cỏ trong miệng, mở miệng nói: “Lão Hứa nói đi, có chuyện gì vậy?”

“Ông đại nhân!” Hứa Văn Tài hỏi: “Ngài hẳn là nguyên chủ tướng trấn doanh Huyền Vũ Doanh, Thang Nhục Sơn phải không?”

Ông Trục sững sờ.

“Ừm.” Hứa Văn Tài giải thích: “Hứa mỗi lần trước vô tình nghe thấy đại nhân gọi ngài là sư huynh, do đó suy đoán ra, việc này trọng đại, mong Ông đại nhân đừng có giấu giếm.”

Ông Trục nghiêm mặt nói: “Ngươi nói đi.”

“Là thế này...”

Hứa Văn Tài thuật lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

“Tên tiểu tử này muốn giẫm lên vết xe đổ của ta?” Nghe xong, lông mày Ông Trục gần như nhăn thành chữ “Xuyên”, lắm bả nói: “Ta biết rồi, ta dù có liều mạng cũng phải ngăn hắn lại!”

...

Ở một bên khác.

Sau khi nằm bò ra trên tấm bản đồ một hồi lâu, Vu Tùng rút cuộc cũng hiểu ra vấn đề. Hắn lẩm bẩm chửi thề, nhặt tấm bản đồ lên, đi về hướng Trần Tam Thạch vừa rời khỏi, cuối cùng tìm thấy Trần Tam Thạch đang ngồi trầm ngâm trên một tảng đá lớn bên bờ suối nhỏ.

“Trần Thiên Tổng, sao ngươi lại trốn đến đây?” Vu Tùng ngồi xuống bên cạnh hắn, lén lút lấy ra một túi nước từ trong ngực, mở ra ngửi ngửi: “Ngươi đoán xem đây là gì?”

“Rượu?” Trần Tam Thạch thậm chí không cần quan sát kỹ, ngay khi nút túi nước được mở ra, hắn đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Đúng rồi!” Vu Tùng đặc ý giới thiệu: “Loại rượu này gọi là ‘Túy Đảo Thánh’, nghe nói ngay cả Võ Thánh uống vài ngụm cũng sẽ say, giá rất đắt, một túi nước như thế này phải mất đến vài trăm lượng bạc!”

“Ta mang theo từ khi xuất phát từ Lương Châu, vốn định sau khi thắng trận sẽ chia cho huynh đệ cùng nếm thử, ai ngờ đánh mãi nửa năm trôi qua, đến giờ vẫn chưa có dịp nếm một ngụm.”

“Uống chút không?”

“Được.” Trần Tam Thạch không khách sáo, cầm lấy túi nước uống một ngụm.

Loại rượu này thuộc về rượu thuốc, lại được ngâm từ dị thú, sau khi uống vào bụng toàn thân nóng ran, chỉ một ngụm đã bắt đầu hơi choáng váng. Hắn thật sự là lần đầu tiên uống rượu mạnh như vậy, thảo nào gọi là ‘Túy Đảo Thánh’.

“Ha ha ha!” Vu Tùng cười lớn, giật lấy túi nước, cũng uống một ngụm lớn, vừa nhắm nhó chịu đựng vị cay nồng của rượu mạnh, vừa trải tấm bản đồ ra trước mặt.

Hắn chỉ vào bản đồ: “Trần Thiên Tổng, vừa rồi ta lại xem kỹ một lượt lộ trình hành quân của chúng ta từ khi đến Minh Châu, người thật sự là thần rồi, không xem thì không biết, xem mới hiểu, người đã dẫn mọi người đùa giỡn với mười mấy vạn đại quân.”

“Ta đoán bọn hắn đều tức điên lên rồi, đặc biệt là Đồng An, người này rất nổi danh, thua trận còn khó chịu hơn mất mạng, huống chi chúng ta chỉ có hơn ba ngàn người.”

Trần Tam Thạch không nói gì.

“Người sao không nói gì, xem thường ta à? Ta dù sao cũng lăn lộn trong quân ngũ lâu như vậy, lại leo lên được chức Tham Tướng, ít nhiều cũng hiểu binh pháp chứ!”

Vu Tùng tiếp tục dùng tay chỉ trỏ: “Lần này, lý do người để hai chúng ta ở lại chặn hậu, là vì đánh nghi binh không còn tác dụng nữa phải không?”

Trần Tam Thạch không phủ nhận.

“Một lần, hai lần, không có lần thứ ba, thứ tư! Cùng một chiêu trò dùng nhiều lần, đến con heo cũng hiểu, huống chi là người sống!”

“Bất kể là Đồng An hay Lương Kỷ Niên ở Mi Sơn, đều không phải kẻ ngu ngốc, nếu không họ Lương cũng không nhận được bảo vật do tiên nhân ban tặng, cho nên...”

Vu Tùng tăng thêm ngữ khí: “Chúng ta không thể tiếp tục đánh nghi binh, chỉ có tấn công thật sự mới có thể thu hút thêm nhiều binh lực, từ đó tạo ra tình trạng Mi Sơn phòng thủ trống rỗng.”

“Nhưng làm thế nào để Lương Kỷ Niên và Đồng An thông minh tuyệt đỉnh tin rằng chúng ta đánh thật chứ không phải nghi binh?”

“Không có gì thuyết phục hơn việc chủ tướng xuất hiện ở La Thiên Quan phải không?”

“Thế nên, người mới yêu cầu hai ta ở lại chặn hậu.”

“Thế nào, lão Vu ta phân tích có sai không? Bao năm chinh chiến của ta không uổng phí chứ!”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Vu Tham Tướng nói không sai một chữ.”

“Tốt, tốt! Đây gọi là gì? Gọi là không có cơ hội thì tạo ra cơ hội!” Vu Tùng cảm khái nói: “Trần Thiên Tổng quả nhiên là thần cơ diệu toán, soái tài thiên cổ khó gặp!”

“Ta trước đây đã cảm thấy, tương lai người nhất định sẽ trở thành người đứng đầu Bát Đại Doanh, vượt qua Lữ tướng quân cũng không phải là không thể, tương lai của Bát Đại Doanh đều đặt trên người người.”

“Nhưng mà...”

Nói đến đây.

Vu Tùng đột nhiên đổi giọng, xông tới túm chặt vạt áo Trần Tam Thạch, hung dữ nói: “Lão tử sai rồi, người mẹ nó là đồ hèn nhát, hèn nhát!”

“Vu Tham Tướng...”

Trần Tam Thạch bị sự thay đổi đột ngột của đối phương làm cho có chút mờ mịt.

Chương 402: Nghĩa không nắm giữ tài, từ không nắm giữ binh

“Trần Tam Thạch!” Vu Tùng hai mắt đỏ ngầu gầm lên: “Lão tử hỏi ngươi, một vị tướng quân hợp cách, một người thống binh đủ tư cách, nhiệm vụ của hấn là gì, trách nhiệm là gì?”

“Ngươi không nói?”

“Được, để ta nói cho ngươi biết!”

“Một vị tướng quân, cần phải tận lực giảm bớt tổn thất dưới tình huống đạt thành mục tiêu chiến lược!”

“Chỉ đơn giản như vậy!”

“Một câu này là đủ rồi!”

“Còn ngươi, ngươi đang làm cái gì?!”

“Vu Tham Tướng...” Trần Tam Thạch lộ ra ánh mắt phức tạp: “Ta không hiểu ý của ngươi.”

“Ngươi còn giả ngu với ta!” Vu Tùng đẩy Trần Tam Thạch ngã xuống đất, không khách khí chút nào mắng: “Chặn hậu, một mình ta là đủ rồi, tại sao ngươi phải đi cùng? Là vì kế sách của ngươi cần ta phải chết mới thành công, cho nên ngươi không đành lòng, ngươi áy náy, ngươi cảm thấy là ngươi hại chết ta! Đúng không? Trả lời ta đi!”

“Đúng!” Trần Tam Thạch thừa nhận.

Từ khi hấn gia nhập quân ngũ, chưa từng cố ý dùng mạng sống của huynh đệ để đổi lấy chiến thắng, hơn nữa còn là mạng sống của nhiều người như vậy.

Đương nhiên, hấn cũng không phải thật sự đi chịu chết, trên người có Dị Hỏa và Kiếm Khí Thuật làm át chủ bài, vẫn là có xác suất có thể sống sót, chỉ là phong hiểm tương đối lớn mà thôi.

“Hành động nhu nhược, lòng dạ đàn bà!” Ánh mắt Vu Tùng lộ ra vẻ khinh bỉ: “Người cảm thấy chuyện này, nếu đổi lại là Phòng Tướng Quân, đổi lại là Tôn Đốc Sư, bọn họ sẽ quyết định như thế nào? Bọn họ sẽ không chút do dự để ta ở lại đoạn hậu, sau đó suất lĩnh đại quân đi đánh Mi Sơn Phủ!”

“Nếu cái chết của ta, có thể đổi lấy thắng lợi của trận chiến này, vậy mạng của ta, một Tham Tướng, xem như lời to, trong sử sách chưa từng có ghi chép nào có lời như vậy!”

“Ta nói cho ngươi biết, nếu hai chúng ta đổi vị trí cho nhau, ta cũng sẽ để ngươi đi chịu chết, chứ không phải như một nữ nhân ở chỗ này lằng nhằng!”

“Lão tử hỏi ngươi!”

“Nếu ngươi ở lại cùng chết với ta, Lộ Thư Hoa bọn họ thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ sao? Bọn họ thật sự làm được sao!”

“Tên Hứa Văn Tài kia đúng là lợi hại, nhưng hấn chung quy còn không bằng một tên lính quen, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, vạn nhất hấn chết, còn ai có thể chỉ huy? Những người còn lại làm được sao!”

“Một khi rối loạn, nếu không thể đánh hạ Mi Sơn Phủ, chẳng phải tất cả mọi người đều chết vô ích sao!”

“Có thể bày ra kế sách này, chứng tỏ những điều này ngươi rõ ràng hơn ta, sao ngươi có thể vô trách nhiệm như vậy, mạng

của người, biết rõ có bao nhiêu quý giá không? Người dù có chết, cũng nên chết trên đường đi đánh Mi Sơn Phủ, chứ không phải chết ở La Thiên đại quan!”

Trần Tam Thạch nhắm mắt lại: “Người nói không sai.”

Hắn làm sao lại không hiểu những điều này, dưới lời khuyên bảo của đối phương, xem như chặt đứt xiềng xích cuối cùng trong lòng.

Chiến trường chính là như vậy.

Không có hy sinh, sẽ không có thắng lợi.

“Biết ta nói đúng là tốt rồi!” Vu Tùng nhìn hắn, thanh âm bởi vì kích động mà có chút run rẩy: “Cho nên, hãy cắt đi lòng đồng cảm, lòng thương xót đáng thương, nhu nhược của người đi! Nghĩa không nắm giữ tài, từ không nắm giữ binh!”

“Trên chiến trường, xưa nay đều là một tướng công thành vạn cốt khô, đây là đạo lý bất biến từ xưa đến nay!”

“Nhưng chỉ cần chết có giá trị! Các huynh đệ liên tuyệt đối sẽ không có một câu lời oán giận!”

“Người đừng nói nữa!” Vu Tùng nhìn Trần Tam Thạch chuẩn bị mở miệng, liền ngắt lời: “Người là một nhân tài, nhưng có một khuyết điểm lớn nhất, vẫn là tuổi còn rất trẻ, cho nên đối với người mình quá mềm lòng! Lão tử hy vọng sau trận chiến này, người có thể thay đổi, có thể trưởng thành, có thể trở thành một vị tướng quân chân chính, tương lai làm một vị Đại Soái chân chính!”

“Người cũng không có tư cách từ chối.”

“Lão tử trước đó nghe người, là vì người nói đều đúng, nhưng lần này, người sai rồi!”

“Hơn nữa đừng quên, ta mới là Tham Tướng của Dự Bị Doanh, người chỉ là một Thiên Tổng, quân lệnh như núi,

người không có tư cách kháng mệnh!”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch không hề giả bộ, khi mở mắt ra một lần nữa, ánh mắt đã trở nên vô cùng kiên định: “Sau khi trời sáng, xin Vu Tham Tướng chọn một ngàn nhân mã đi tấn công La Thiên đại quan, động tĩnh càng lớn càng tốt, nhưng hai ngày đầu đừng để tổn thất quá lớn, kéo dài càng lâu càng tốt. Ngoài ra, phái người đến vùng Nam Hoang Sơn quan sát, một khi nhìn thấy bờ tây Hồng Trạch Hà, phương hướng Mi Sơn Phủ có đại quân chạy đến, lập tức phóng lửa thiêu núi làm tín hiệu, sau đó ta sẽ thừa cơ vượt Ô Thủy Hà, thẳng tiến đến Mi Sơn Phủ.”

“Sau đó, Vu Tham Tướng có thể tự mình phá vòng vây, nếu... còn có cơ hội.”

“Ha ha ha ha ha!” Vu Tùng nghe xong, một lần nữa cười to lên: “Đúng rồi! Người sớm nên sắp xếp như vậy, như thế, Mi Sơn Phủ tất nhiên sẽ xong đời, cuộc đại loạn Minh Châu, chờ đại quân triều đình vừa đến, không bao lâu sẽ bình định!”

Chương 403: đừng bỏ cuộc

“Đến, ăn mừng chúng ta lập thiên công, uống rượu!”

“Đề ta đi, bắt con thỏ về nướng.”

Trần Tam Thạch cầm cung tên, chui vào rừng cây phía trước, không đến một chén trà đã bắt được một con thỏ rừng, sau đó lấy Trần Nhạc Kiếm, ở bên bờ suối mổ sạch sẽ, nhóm lửa nướng thịt.

Hai người vừa ăn thịt thỏ vừa uống rượu, không biết từ lúc nào đã từ hoàng hôn đến đêm khuya.

“Được rồi!” Vu Tùng say khướt nói: “Ta phải luyện công giải rượu, trời sáng còn phải xuất phát, Trần Thiên Tổng cũng mau đi chuẩn bị đi, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ thời cơ.”

“Mặt tướng tuân lệnh!” Trần Tam Thạch ôm quyền, xoay người đi được hai bước rồi dừng lại: “Vu Tham Tướng, ngài có gì cần dặn dò mặt tướng đi làm không?”

Nói là dặn dò, kỳ thực là di ngôn, hai người đều hiểu rõ.

“Suýt nữa thì quên mất chuyện này.” Vu Tùng cười toét miệng nói: “Thật sự có chút việc muốn nhờ Trần Thiên Tổng đi làm. Nhà ta có ba đứa con trai, không thích đọc sách, đều thích tập võ, trong đó đứa lớn có thân thể tốt, sau này cũng không còn Đốc Sư tuyển phong nữa, cho nên xin Trần Thiên Tổng khi rảnh rồi truyền thụ cho nó vài chiêu, người là đệ tử quan môn của Đốc Sư đại nhân, người dạy cũng giống như Đốc Sư đích thân dạy vậy, ha ha, còn mạnh hơn ta nhiều, ta nhận được món hời rồi.”

“Con trai của ngài, ta sau này sẽ cung cấp mọi thứ cho nó, cho đến khi nó chết!”

Trần Tam Thạch hứa hẹn, sau đó ôm quyền rời đi.

Ngoài rừng cây.

Vương Trục và Hứa Văn Tài cuối cùng cũng tìm thấy họ.

“Hình như, không cần chúng ta khuyên nữa rồi.”

“Đúng vậy...” Hứa Văn Tài thở phào nhẹ nhõm: “Đại nhân cái gì cũng tốt, đối với kẻ thù cũng đủ tàn nhẫn, chỉ có đối với người của mình mới mềm lòng, nhưng sau lần này, ta đoán đại nhân sẽ không như vậy nữa...”

“Sur huynh.” Trần Tam Thạch dừng lại trước mặt Ưng Trục: “Người đi gặp Vu Tham Tướng đi, dùng một thân phận khác.”

“Ta? Cái bộ dạng này của ta, làm gì còn mặt mũi gặp người chứ.” Ưng Trục cười khở: “Thôi được rồi, người đã nói vậy, ta đành liều mình đi nói đôi câu. Nói thật, ta cùng ở lại cũng được, gặp phải Luyện Tạng ta cũng có thể giao đấu vài chiêu.”

“Sur huynh.” Trần Tam Thạch bác bỏ nói: “Người còn có ích, biết đâu sau này còn có cơ hội chữa khỏi bệnh cũ của người!”

Tiên pháp cũng đều có thể tu luyện.

Một người luyện võ bị thương kinh mạch, chưa hẳn đã không có cơ hội.

“Được rồi.”

Ưng Trục xách đao đi.

Sáng sớm hôm sau.

Quân chia làm hai đường.

Trần Tam Thạch dẫn đầu hai ngàn người vượt sông về phía tây, tạm thời ẩn nấp ở vị trí giao nhau giữa Hồng Trạch Hà và Ô Thủy Hà.

.....

“Giết!”

“Đừng để sót một tên nào!”

“Thế tử Tào Phiền và Sa Văn Long đang ở trong đám dân này!”

“Quân gia tha mạng!”

“Chúng ta là dân thường, không phải quan binh...”

“Phập—”

Ngoài Dương Xuân Phủ, trong núi rừng hoang vu.

Đâu đâu cũng là dân chúng.

Phía sau là phản quân đang truy sát.

Trong cảnh hỗn loạn.

Sa Văn Long và Tào Phiền cải trang thành dân thường, ngay cả vũ khí cũng vứt bỏ, chặt vật chạy về phía trước.

“Ta không đi nổi nữa...”

“Bịch!”

Tào Phiền đang chạy thì ngã lăn ra đất.

Hắn đã mười ngày không ăn gì, nếu không nhờ có thân thể cường tráng của một người luyện võ, hắn đã chết đói từ lâu. Nhưng cũng chính vì luyện võ, cơ thể tiêu hao rất nhiều, đói khát là chuyện phi thường đau khổ.

“Thế tử điện hạ, xin chờ một chút!”

Sa Văn Long vội vàng rời đi, không lâu sau đã cướp được mấy miếng lương khô từ những người dân đang chạy loạn: “Điện hạ, ăn đi, ăn xong chúng ta tiếp tục lên đường.”

Hai người họ không chỉ mặc quần áo rách rưới, mà còn dùng thuật dịch dung đơn giản để ngụy trang khuôn mặt, trông chẳng khác gì hai tên ăn mày, không hề giống một vị đại tướng quân và một thể tử điện hạ.

Còn những người khác...

E rằng cũng đã chết gần hết, đổi lại được cho họ không ít thời gian.

Hai ngàn mạng người, đổi lấy mạng của hai người bọn họ, quá có lời!

“Thế tử, ta vừa đi vào trong rừng, nhận được tin tức từ chim ưng!” Sa Văn Long vui mừng nói: “Lữ tướng quân sắp đánh hạ hẻm Kiếm Môn để đến tiếp ứng chúng ta, quả là thần dũng vô song, chúng ta được cứu rồi! thế tử? Ngài... ngài bị thương?”

“Khụ khụ...” Tào Phiền lau đi vết máu ở khóe miệng, nằm vật ra đất: “Nội thương lúc thủ thành, Sa Tướng Quân không cần quan tâm đến ta.”

“Vớ vẩn! Sa Văn Long ta, là bệ tôi trung thành!” Sa Văn Long lập tức công thế tử lên lưng: “Điện hạ nhất định đừng bỏ cuộc, Trần Tam Thạch bọn họ lần này đã chết thật rồi, chỉ cần ra ngoài, chúng ta lập vài công lao dưới trướng Lữ Tịch, trở về Lương Châu ngài sẽ là thủ tịch chân truyền!”

...

Tại La Thiên đại quan.

Vu Tùng dẫn theo hơn một ngàn người, đóng quân trên bình nguyên cách cửa quan ba mươi dặm, lấy vài vóc thu thập

được dọc đường làm cờ xí, tiếng trống trận vang trời, ra vẻ như đại quân áp sát, sắp sửa công phá cửa quan.

Chương 404: uống thuốc

Trong thành.

Lưu thủ tướng, người phụ trách trấn thủ, đứng tại chỗ cao nhìn quân Đại Thịnh khí thế hùng hổ, thần sắc nghiêm trọng.

“Tướng quân, làm sao bây giờ?!”

Phó Tướng hốt hoảng hỏi: “Đến nhiều người như vậy, chúng ta có nên lập tức báo cho Lương Đại Soái, để ngài ấy điều toàn bộ binh mã từ bờ tây sang đây không?”

“Ngươi vội cái gì, nhớ đâu đây chỉ là đánh nghi binh hù dọa, chẳng phải sẽ khiến Mi Sơn Phủ rơi vào nguy hiểm sao? Đây là Lương Đại Soái đã dặn dò!”

Lưu thủ tướng trầm giọng nói: “Truyền lệnh của ta, tạm thời cố thủ quan sát tình hình địch, đợi đến khi đối phương bắt đầu công thành, phái hai vị tướng lĩnh Hóa Kinh đi thăm dò hư thực, trừ phi xác nhận được chủ tướng của bọn chúng là Vu Tùng có mặt, bằng không mà nói, liền hết thầy cho rằng là đánh nghi binh!”

Một ngày sau.

“Bấm báo!”

“Tướng quân! Vừa rồi địch quân công thành, hai cao thủ Hóa Kinh chúng ta phái đi phá trận đều bị chém chết, hơn nữa trải qua thăm dò, tuyệt đối có thể xác định, kẻ đang công thành bên ngoài chính là tướng quân cảnh giới Thông Mạch, ngoài Vu Tùng ra, còn có thể là ai khác!”

“Hiện tại bọn chúng ở đâu?”

“Trước lúc trời sáng đã rút lui, tổn thất cũng rất thảm trọng, thống kê sơ bộ bọn chúng chỉ riêng số người chết trận đã có hơn bốn trăm, chắc chắn là lực lượng chủ lực!”

“Ồ đúng rồi, còn có một vị tướng lĩnh trẻ tuổi cảm thương, nghe bọn chúng hô hào, hình như chính là Trần Tam Thạch đó!”

“Tốt!” Lưu thủ tướng mừng rỡ: “Nếu vậy, Vu Tùng, Trần Tam Thạch đều ở đó, mau đi viết thư, nói Lương Đại Soái lập tức điều binh lực bờ tây vượt sông sang vây quét, càng nhanh càng tốt, ngàn vạn lần đừng để bọn chúng có cơ hội chạy trốn quanh co nữa!”

Tình báo nhanh chóng được viết xong, buộc vào chân một con hắc ưng bay về hướng phía tây Mi Sơn.

Con hắc ưng này thần tốc vô cùng!

Là sau khi Xích Mi Quân và Tây Tề Quốc hợp tác, Tây Tề Quốc phái người đưa tới, giá trị liên thành, so với chim ưng mà Đại Thịnh triều thích dùng còn trân quý hơn nhiều.

.....

Tại doanh Dụ Bị Doanh Doanh.

Trong bóng tối.

Rõ ràng chỉ còn lại năm trăm người trong trại lớn, nhưng vẫn đèn đuốc sáng trưng, tất cả binh sĩ đều cầm đuốc tuần tra khắp nơi, không một ai nghỉ ngơi, từ đó tạo ra hiện tượng trại lớn binh lực sung túc.

“Thế nào Tiểu Tiên, hôm nay đóng giả Trần Tam Thạch, có đã nghiến không?”

Vu Tùng nhìn vị thanh niên Luyện Tạng bên cạnh, trêu chọc: “Hù cho đám ngu ngốc ở La Thiên Quan một phen hú vía.”

“Đã nghiên là đã nghiên, chỉ là tu vi của ta hơi thấp, mấy lần suýt nữa lộ tẩy!”

Tiền Bá Tổng có chút xấu hổ nói: “May mà người bọn chúng phải ra thăm dò cũng không có ai quá lợi hại, lại có Vu Tham Tướng giúp đỡ che giấu, mới miễn cưỡng qua mắt được.”

“Tiểu Tiền, có thấy uỷ khuất không?” Vu Tùng đưa bầu rượu Túy Đảo Thánh còn lại cuối cùng qua: “Người mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.”

“Lúc trước là ta nhất quyết muốn đi theo ngài, có gì mà uỷ khuất chứ?” Tiền Bá Tổng cười nói: “Hơn nữa, nếu Trần đại nhân bọn họ thành công, chẳng khác nào lập xuống thiên đại công lao, đến lúc đó người nhà chúng ta nhất định đều sẽ được trọng thưởng, cũng không cần chúng ta phải lo lắng cho người nhà nữa.”

“Ừ, người nói đúng.” Vu Tùng đứng dậy, trong ánh mắt lại ẩn chứa một tia hưng phấn: “Người trong quân ngũ chúng ta, ai mà không có chí hướng lập thiên công, có thể thực hiện chí hướng, coi như chết cũng không hối tiếc!”

“Chẳng những vậy, lần này qua đi, Trần Thiên Tổng coi như thực sự trở thành người đã chỉ huy qua chiến dịch lớn, tích lũy kinh nghiệm phong phú. Đợi đến khi Đốc Sư đại nhân thoái lui, Bát Đại Doanh cũng có hy vọng! Ta và người, may mắn được tham dự trận chiến này, không có sống uống một đời!”

Tiền Bá Tổng nhìn về phía đông nơi ánh sáng bình minh vừa ló dạng: “Vu Tham Tướng, vấn đề hiện tại là chúng ta không cảm cự được bao lâu nữa...”

Chung quy bọn họ chỉ còn hơn một nghìn người.

Sau vài vòng trùng sát, chỉ còn lại một nửa.

Thêm hai vòng nữa thì sẽ lộ tẩy.

“Tính toán thời gian, hẳn là sắp rồi.”

Vu Tùng lặng lẽ nhìn cánh đồng hoang trống trải phía trước, lâm vào trầm mặc.

...

Tại Mi Sơn Phủ.

“Phu quân, uống thuốc đi.”

Cao Bội Văn cảm thía, khuyên nhủ: “Thân thể chàng nếu hỏng, sao có thể làm đại sự mà chàng nói?”

Lương Kỷ Niên không nói gì, chỉ nhìn tấm bản đồ, lầm bầm: “Ta không thể thua thêm một trận nào nữa, tác dụng của tiên vật ngày càng suy yếu, nếu lại thua một trận... tin tức từ La Thiên đại quan hẳn là đã có rồi mới đúng...”

“Vù——”

Một tiếng kêu vang bén nhọn đột ngột vang lên.

Bóng đen từ cửa sổ bay vào phòng, rơi xuống trước mặt thư sinh.

Lương Kỷ Niên nhanh chóng tháo tình báo từ đuôi bóng đen, đọc qua, trên mặt không giấu được nét vui mừng: “Tốt! Chủ tướng tàn dư của Dự Bị Doanh, Vu Tùng, đã được xác nhận tại La Thiên đại quan, lần này bọn chúng chết chắc rồi!”

Chương 405: thiên binh giáng trần

“Người đâu, người đâu!”

“Truyền soái lệnh của ta xuống, toàn quân vượt sông, trực chỉ La Thiên đại quan! Sau khi tiêu diệt tàn dư Dự Bị Doanh, đóng quân tại La Thiên đại quan, chờ đợi hội quân với quân đội của Đồng An, chuẩn bị nghênh kích nhân mã kinh sư Thịnh Triều đến từ Đại Hoang.”

“Kết thúc rồi, hết thấy đều đã kết thúc!”

Chỉ cần tiêu diệt tàn dư Dự Bị Doanh, hấn sẽ thuận thế ổn định được thế cục góc đông nam, sau đó chặn đứng quân kinh sư Thịnh Triều tiến đến. Tệ nhất cũng chỉ là rơi vào cục diện giằng co lâu dài với quân đội Thịnh Triều, về phần đại cục Minh Châu, đã định!

...

Ở bên ngoài La Thiên Quan.

Phía đông bầu trời, một vầng mặt trời đỏ từ từ mọc lên.

Một thót khoái mã phi nhanh từ hướng mặt trời mọc tới, trên lưng ngựa, lính trinh sát phát ra âm thanh vang dội: “Bảo _____”

“Bờ tây Hồng Trạch Hà, ít nhất bảy ngàn đại quân đang vượt sông từ phương hướng Mi Sơn Phủ!”

“Theo lộ trình tính toán, cùng lắm chỉ còn một ngày rưỡi nữa là có thể đến được La Thiên đại quan!”

“Tốt!” Vu Tùng mừng rỡ, phát tay hạ lệnh: “Phóng hỏa, đốt rừng!”

“Những người còn lại, theo ta hướng về Đại Hoang phá vây.”

“Phá vây ——”

.....

Tại Ô Liên Sơn.

Nơi này là giao giới giữa Hồng Trạch Hà và Ô Thủy Hà.

Trần Tam Thạch suất lĩnh đám người sớm chờ đợi ở đây.

“Trần Thiên Tông.” Lộ Thu Hoa tính toán thời gian: “Chúng ta trốn ở chỗ này cũng đã bốn năm ngày rồi, sao vẫn chưa thấy tín hiệu của Vu Tham Tướng bọn họ, nếu không được thì chúng ta quay trở về?”

“Chờ thêm chút nữa.” Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Vu Tham Tướng bọn họ làm được.”

“Khói ——”

“Lửa!”

Lời còn chưa dứt.

Mọi người đã nhìn thấy phương hướng đông nam bốc lên khói đen cuộn cuộn, tựa như một đầu cự long màu đen phóng lên tận trời, xoay quanh ở phía trên La Thiên đại quan, điên cuồng thôn phệ đại thể của Xích Mi Quân.

Thành công rồi!

Do khoảng cách giữa hai bên quá lớn, để đảm bảo có thể liên lạc với nhau trong thời gian ngắn, họ đã lấy việc đốt rừng làm tín hiệu.

Hiện tại lửa cháy lan rộng trăm dặm, chứng tỏ Vu Tham Tướng bọn họ đã thành công thu hút lực lượng tinh nhuệ cuối cùng của Xích Mi Quân, hiện tại đại bản doanh Mi Sơn Phủ của chúng đang ở trong trạng thái trống rỗng chưa từng có.

Tiếp theo!

Chính là màn vũ đạo cuối cùng của trận chiến này!

Rút xe, chiếu tướng!

“Truyền lệnh của ta!”

Đồng tử của Trần Tam Thạch dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng quyết tuyệt, giọng nói của hắn như chuông lớn vang vọng bên tai hai ngàn tướng sĩ: “Toàn quân vượt qua Hồng Trạch Hà, sau đó vượt Ô Thủy Hà, rồi thẳng tiến Mi Sơn Phủ, bắt sống Lương Kỷ Niên!”

“Bắt sống Lương Kỷ Niên!”

“Bắt sống Lương Kỷ Niên!!!”

Hai ngàn người đồng thanh hô vang, sĩ khí tăng cao chưa từng thấy.

Khoảnh khắc này.

Trong mắt Trần Tam Thạch, một lần nữa hiện lên dòng chữ [Tinh thần quyết tử], cho dù Nghiêm Trường Khanh và những người khác có thân phận địa vị khác nhau, trong lòng có những suy nghĩ khác, nhưng ít nhất vào lúc này, tất cả mọi người đều có một mục tiêu chung, giết giặc!

“Các huynh đệ, qua sông ——”

Họ đã chuẩn bị xong từ lâu, trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã vượt Hồng Trạch Hà lần thứ tư.

Thiên Tâm và những chiến mã khác đã đợi sẵn trên bờ sông từ lâu.

Ô Thủy Hà, có cầu lớn!

Chiến mã của họ có thể đi thông suốt, sẽ với tốc độ nhanh nhất, như thiên binh giáng trần đột nhiên xuất hiện ở vùng phụ cận Mi Sơn Phủ.

.....

“Phá vây ——”

Tàn quân Dự Bị Doanh của Vu Tùng.

Chỉ còn lại ba mươi người cuối cùng cưỡi ngựa cướp được, một đường phóng hỏa đốt rừng, sau khi thất bại trong việc xông vào La Thiên đại quan, buộc phải quay trở lại đường cũ, muốn vượt Hồng Trạch Hà về phía tây một lần nữa tiến vào nội địa Minh Châu để vòng ra.

Đáng tiếc, trước sau trái phải của họ đã sớm toàn là địch, vây kín như thùng sắt.

Tại một sơn cốc.

Họ không còn đường lui.

“Sao lại chỉ có từng này người?”

Lưu thủ tướng ghìm ngựa dừng lại, nhìn cảnh tượng chỉ có hơn ba mươi kỵ binh trước mặt mình, cau mày, lớn tiếng chất vấn: “Vu Tùng! Những người còn lại của các ngươi đâu? Nói ra tung tích của họ, tha cho ngươi khỏi chết!”

Bọn hãn đã bao vây từ bốn phía, về lý thuyết không nên có ai chạy thoát.

Nhưng hiện tại mới giết chưa đến một ngàn, tàn quân Dự Bị Doanh rõ ràng có hơn ba ngàn người mới đúng.

Trả lời bọn hãn, chỉ có tiếng rút đao.

“Dự Bị Doanh, xung phong ——”

Vu Tùng giờ cao mạch đao.

Dự Bị Doanh chỉ còn lại hơn ba mươi kỵ binh, xông vào trận địa của mấy vạn quân địch, trong nháy mắt đã bị nhấn chìm, giống như trâu đất xuống biển, không một tiếng động...

...

Tại Dương Xuân Phủ.

Đại doanh phản quân.

Đồng An được thị vệ hầu hạ mặc giáp trụ toàn thân, cầm lấy một thanh trường đao, so với mấy ngày trước sắc mặt đã khá hơn không ít, trong mắt càng là tràn đầy tự tin.

Chương 406: bất lực

“Báo!”

“Ngoài thành năm mươi dặm nghi ngờ phát hiện ra tung tích của đám người Sa Văn Long!”

“Hạng tướng quân đã tiến hành đuổi theo rồi.”

“Đại Soái ngài có muốn đích thân đi xem không?”

“Ừm, ta biết rồi, đợi tin tức từ Mi Sơn Phủ đến, bản soái sẽ tự mình đi.”

Đồng An cầm bút lông, vẽ vờ trên bản đồ.

Nhưng hắn không phải đang quan tâm đến động tĩnh của tàn quân Dự Bị Doanh, mà là đang thống nhất quy hoạch đại cục Minh Châu tiếp theo.

Nhóm người Dự Bị Doanh không thể nào sống sót, bố trí của La Thiên đại quan vạn vô nhất thất, cái trò đánh nghi binh đó sẽ không còn ai mắc lừa nữa, tên tiểu tử họ Trần kia, rốt cuộc là hết cách rồi!

Đợi đến khi chiến báo đến xác nhận kết quả không sai lệch với dự đoán của mình, Đồng An sẽ tự mình xuất trận, trước tiên đi truy sát hai người Sa Văn Long, sau đó sẽ đến hẻm núi Kiếm Môn hỗ trợ Chung Vô Tâm đối chiến Lữ Tịch.

Chẳng qua cục diện chiến trường sau đó cũng không có gì thú vị, chẳng qua là so đấu về binh lực và hậu cần tiếp tế, sẽ không còn xuất hiện biến số quá lớn nữa.

“Báo ——”

“La Thiên đại quan truyền đến tin tức, tàn quân Dự Bị Doanh toàn quân bị diệt!”

“Thủ cấp của Tham Tướng Vu Tùng đang ở trên đường đưa đến!”

“Ừm, chờ đã...” Đồng An nghe ra điều không ổn: “Chỉ có Vu Tùng? Thủ cấp của Trần Tam Thạch đâu?”

“Đại Soái...” Tướng sĩ cúi đầu, không dám nhìn thẳng đối phương: “Còn có một tin tức trọng yếu, theo chiến báo của Lưu An Hưng truyền đến, địch quân bọn hắc chém giết ước chừng một ngàn người, hai ngàn người còn lại không rõ tung tích...”

Đồng An quát lớn: “Hỗn trưởng! Nói cho rõ ràng!”

“Đại Soái, thuộc hạ đã nói hết rồi!”

“Chỉ là đơn thuần không tìm thấy người thôi.” Thanh âm của tướng sĩ có chút phát run.

“Chỉ là không tìm thấy thôi ư? Hai ngàn người mất tích, người nói với ta chỉ là không tìm thấy thôi ư?!”

“Àm!”

Đồng An tung một cước đá xuống.

Tên tướng sĩ đó ngay lập tức phun máu tươi mà chết.

Trong doanh trại, một mảnh im lặng như tờ, không một tên tướng sĩ nào dám lên tiếng.

Đồng An trở lại trước bản đồ, một lần nữa cầm bút lông lên vẽ, tự lẩm bẩm phân tích:

“Không thể nào!”

“Bốn phương tám hướng của Dự Bị Doanh, đều có đại quân bao vây!”

“Sau khi bọn chúng tấn công La Thiên đại quan, căn bản không thể kịp thời rút lui!”

“Trừ phi...”

“Trừ phi hai ngàn người bọn chúng, căn bản không có đi đánh La Thiên đại quan, mà là đã sớm ẩn nấp!”

“Nói một cách khác...”

“Lần tấn công La Thiên đại quan này, lại là một lần chia binh đánh nghi binh!”

“Không đúng!”

“Chủ tướng cũng đều ở đó!”

“Đầu của Vu Tùng đã bị chặt xuống, đây là điều đã được nhiều bên xác nhận, không thể nào nhầm lẫn!”

“Chủ tướng đều đã tử trận.”

“Thật hoang đường!”

“Thiên hạ làm gì có chuyện chủ tướng chịu chết thay cho thuộc hạ!”

“Giả sử thật sự là như vậy, vậy bọn chúng muốn làm gì?”

“Hai ngàn người còn lại chạy đi đâu rồi!”

Đổng An không tiếc hao phí một lượng lớn thời gian, kiểm một tấm bản đồ mới toanh, rồi một lần nữa lặp lại toàn bộ diễn biến trận chiến Minh Châu từ đầu đến cuối, mãi đến tận nửa đêm, trên trời vang lên một tiếng sấm, cây bút lông trong tay hắn “lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất.

“Ào ào ào ào!”

Minh Châu lại đổ mưa như trút nước, dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn.

“Hết rồi... tất cả đều hết rồi...”

“Bịch!”

“Đại Soái!”

Các tướng sĩ vội vàng chạy tới.

Lần này, mãi đến hai canh giờ sau, Đồng An mới mở mắt ra. Hắn nằm trên giường, môi trắng bệch, như vừa trở về từ quỷ môn quan: “Đi báo cho Lương Kỷ Niên, bảo hắn mau chạy đi... thôi, không kịp nữa rồi...”

“Không kịp nữa rồi, cái gì không kịp nữa?”

Các tướng sĩ nghe mà như lọt vào sương mù, nhìn bộ dạng của Đại Soái, trong lòng cũng không khỏi phát hoảng.

“Đại Soái!” Một vị Phó Tướng tiến lại gần giường, nghiêm túc hỏi: “Đại Soái, ngài nói rõ ràng đi, ngài liệu sự như thần, sao có thể không kịp chứ, dù là phái chúng ta đi ngăn chặn thiệt hại cũng được mà.”

Đồng An nhắm mắt không nói, cũng không tiếp tục nói thêm nửa chữ, như người sắp chết.

“Chuyện này...”

Đám người bắt lự, cũng chỉ có thể đi thông báo cho Lương Kỷ Niên.

...

Cùng lúc đó.

Tại Mi Sơn Phủ.

“Lẽ nào lại như vậy!” Lương Kỷ Niên nghiêng răng nghiêng lợi đập bàn: “Hai ngàn người! Lưu An Hưng làm sao có thể để lọt nhiều người như vậy, rồi nói với ta một câu không biết tung tích?!”

“Đại Soái, bọn chúng có thể ở nơi nào?” Viên tướng cuối cùng trấn thủ Mi Sơn Phủ là Hạ Tiên Lương hỏi: “Từ lúc tiến

đánh La Thiên Quan, bọn chúng lẽ ra không còn bất kỳ cơ hội chạy trốn nào nữa!”

“Không ổn!” Lương Kỷ Niên biến sắc: “Bọn chúng căn bản không hề tấn công La Thiên Quan.”

“Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ.” Hạ Tiên Lương nói: “Đại Soái, thủ cấp của chủ tướng tàn quân Dự Bị Doanh Vu Tùng là thật, chủ tướng còn có thể ở lại đoạn hậu, lấy tính mạng để đánh lạc hướng hay sao?”

Chương 407: Xích Mi vô đức, thiên tướng đến thu

“Chính vì thế mà tất cả chúng ta đều bị lừa! Gian trá, thật là gian trá!”

Lương Kỷ Niên muốn lật tung bàn, nhưng sức lực không đủ, cuối cùng lại làm mình ngã lăn ra đất, hấn lộ vẻ mặt dữ tợn gầm thét: “Làm sao có thể, làm sao có thể!”

“Dù hấn có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một Thiên Tổng mà thôi!”

“Một Thiên Tổng, lại có thể ra lệnh cho chủ tướng cam tâm tình nguyện đi chết, chuyện này hoàn toàn không có chút hợp lý nào!”

“Vu Tùng làm sao lại đồng ý!”

“Người đâu, mau gọi người đến!”

“Hạ Tiên Lương, chúng ta còn bao nhiêu người?”

Hạ Tiên Lương đáp: “Thân vệ của Đại Soái, cộng thêm số thành vệ quân còn lại, tổng cộng còn lại hơn hai trăm người, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Hơn hai trăm người, không giữ nổi thành...” Lương Kỷ Niên vội vàng kéo bản đồ qua: “Khoan đã, ta nhớ bên trong Lâm Hà Huyện, hình như còn có hơn một ngàn tám trăm người đang đồ thành?”

“Đúng vậy Đại Soái.” Hạ Tiên Lương nói: “Những người này đều là cựu binh của Mi Sơn sơn trại, sau khi đánh thắng

trận ở vùng trung bộ, bọn hãn liền trở về, là Đại Soái khen thưởng cho bọn hãn đồ thành.”

“Còn kịp!” Lương Kỷ Niên ra lệnh: “Hỏa tốc triệu bọn hãn trở về Mi Sơn Phủ, nhất định phải ngăn lại tàn quân Dự Bị Doanh ở nửa đường!”

“Cái gì?” Nghe đến đây, Hạ Tiên Lương mới hiểu vì sao Đại Soái lại hoảng loạn như vậy, gã không thể tin được mà nói: “Đại Soái, ý của ngài, chẳng lẽ... Chuyện này không có khả năng?”

“Đại Soái, Đại Soái không ổn rồi!” Một tên Xích Mi Quân hốt hải chạy vào đại sảnh: “Ngoài thành trăm dặm, phát hiện, phát hiện ra khoảng hai ngàn kỵ binh, không biết từ đâu xuất hiện! Họ tự xưng là thiên binh thiên tướng, đến để thu hồi lại Thiên Thư mà tiên nhân ban cho Đại Soái!”

“Chuyện này...” Hạ Tiên Lương lâm vào rung động.

Tàn quân của Dự Bị Doanh, thật sự như Đại Soái nói đã xuất hiện ở đây.

Điều này chẳng khác gì thiên binh thiên tướng thật sự!

“Đồ hỗn trướng, chúng là tàn binh của Dự Bị Doanh, đâu phải thiên binh gì!” Lương Kỷ Niên tức giận nói: “Chúng nói như vậy, chẳng qua là muốn hù dọa các ngươi!”

Lương Kỷ Niên biết rõ, nếu thật sự để bọn hãn thành công, đại thế của phản quân sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Toàn thiên hạ đều sẽ cho rằng hãn vô đức vô năng, Thiên Thư quy về Đại Thịnh, chứng tỏ Đại Thịnh khí số chưa tận, tất cả chẳng qua là một cuộc phản loạn tầm thường mà thôi!

“Được, ta sẽ dùng Thiên Thư, quyết một trận tử chiến với các ngươi!”

Lương Kỷ Niên từ trên người lấy ra mấy trang giấy vàng rực, trên đó lưu chuyển những đồ văn trận pháp huyền diệu.

Hạ Tiên Lương lập tức quỳ xuống: “Kính xin Đại Soái ban thưởng pháp!”

“Ầm ầm ——”

Một luồng huyền khí phàm nhân không thể nhìn thấy tràn vào cơ thể Hạ Tiên Lương.

“Đi đi.” Lương Kỷ Niên phát tay áo: “Sau khi được ban thưởng pháp, các người tất có sức đánh một trận!”

“Đại Soái yên tâm!” Hạ Tiên Lương lĩnh mệnh mà đi: “Vu Tùng đã chết, cho dù thật sự là Trần Tam Thạch kia dẫn người đến đánh, hấn cao lắm cũng chỉ là một kẻ mới bước vào Hóa Kinh, mặt tướng dù sao cũng là Thông Mạch tiểu thành, lại thêm được Đại Soái ban thưởng pháp, mặt tướng xin lấy tính mạng thề, nhất định có thể thắng trận này, sau đó xách đầu tên họ Trần về dâng cho Đại Soái!”

“Nhanh đi đi.”

Lương Kỷ Niên không nói nhiều, chỉ nhìn bóng lưng gã, chậm rãi nhắm mắt thở dài một tiếng.

Tướng lĩnh cao cấp của Xích Mi Quân quá ít, đó là khuyết điểm trí mạng của bọn hấn.

Nhưng Hạ Tiên Lương dù sao cũng là Thông Mạch tiểu thành xuất thân từ đại tông môn, Trần Tam Thạch kia dù có lợi hại đến đâu, cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Tóm lại.

Trận này nếu thắng, mọi chuyện vẫn còn kịp.

Trận này nếu bại, mạng hấn cũng tận.

Bên ngoài Mi Sơn Phủ.

Mây đen che trời, sấm sét âm ầm.

Gió bão cuồng nộ, sát khí bốc lên!

Hơn hai ngàn kỵ binh mang theo sát ý ngập trời, từ bờ bắc Ô Thủy Hà một đường tiến về phía nam, trên bầu trời đen kịt, mỗi lần tia chớp lóe lên, đều chiếu sáng đội hình kỵ binh đông nghịt và chỉnh tề, thật sự giống như trời đất nổi giận, thần binh giáng trần.

Một đường đi qua các huyện thành, không một nơi nào không kinh hồn bạt vía.

“Xích Mi vô đức, thiên tướng đến thu!”

Tiếng hô vang trời dậy đất, chớp mắt đã vang vọng khắp bờ bắc Ô Thủy Hà, rồi lại được truyền đi từ miệng của từng người dân.

Đây chính là...

Sát thế!

“Báo!” Triệu Khang phi ngựa tới báo: “Đại nhân, phía trước mười dặm, xuất hiện một đội quân ngăn cản con đường tắt yếu phải đi qua để tới Mi Sơn Phủ, xem vị trí thì là từ Lâm Hà Huyện bên cạnh kéo tới!”

“Trần Thiên Tổng!” Lộ Thư Hoa hỏi: “Người nói xem, chúng ta phải làm sao đây?”

“Giết!” Trần Tam Thạch nhả ra một chữ.

Không phải lúc nào cũng có thể dùng mưu kế, đến thời khắc cần thiết, chỉ còn một chữ duy nhất, giết!

Chương 408: Hạ Tiên Lương

Dưới lôi điện đan xen, hai quân giao chiến trực diện.

Nhìn từ xa.

Xích Mi Quân bày trận, là một trận pháp không có trong binh thư.

Thiên Thư chỉ trận!

Trận địa của chúng chinh tề, mơ hồ như đang mượn lực lượng thiên địa, còn có một luồng huyền khí màu trắng tinh khiết lượn lờ phía trên, nhìn từ phía xa, giống như sương mù dày đặc bốc lên giữa đêm mưa.

“Các huynh đệ!”

Hạ Tiên Lương đứng giữa trận pháp, giọng cao ngạo trường mâu trong tay, tiếng nói phát ra làm rung động cả những giọt mưa trên mặt: “Đại Soái vừa mới ban thưởng pháp cho chúng ta, chúng ta mới là thần binh giáng xuống từ trên trời chân chính, Thiên Thư đã nói, trận này là trận tất thắng để chúng ta thay Đại Soái định càn khôn!”

“Bình mã phía trước, chỉ là tàn quân bại tướng của Dự Bị Doanh, giống như một con chuột chạy qua đường, chạy loạn khắp nơi trong Minh Châu, kẻ cầm đầu Trần Tam Thạch, chỉ là một Thiên Tổng cón con, bản tướng chỉ cần búng tay là có thể chém hấn rơi xuống ngựa!”

“Vậy nên các huynh đệ cứ việc xông lên! Một cái đầu người, chính là một lượng vàng!”

“Giết, giết, giết!”

“Đùng ùng ùng!”

Thế giặc cũng ngút trời.

“Thiên Thu...”

Trần Tam Thạch nhìn huyền khí màu trắng trên đầu chúng, ánh mắt kiên định nắm chặt Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thương trong tay.

Hắn thật sự muốn xem xem, bảo vật mà tiên nhân ban tặng gì đó!

Ban tặng cho cái đám bại hoại đồ sát dân lành như Xích Mi Quân!

Nếu là thật. Vậy thì vị tiên nhân này. Cũng đáng giết!

“Giết ——”

Không còn bất kỳ sách lược nào nữa. Các tướng sĩ của Dự Bị Doanh cũng dàn trận, lấy trận hình “Nhất Tụ Trường Xà” xông lên, khi gần đến địch lập tức biến trận thành “Thiên Địa Tam Tài” để phá trận, tiếp đó dùng “Tứ Môn Đâu Để” để vây giết, rồi dùng “Ngũ Hổ Quân Dương” để xuyên phá hỗ trợ, cho đến cuối cùng, hơn hai ngàn người dần dần hợp nhất, hóa thành “Cửu Tụ Liên Hoàn”, cuối cùng, lại biến thành “Thập Diện Mai Phục”!

Đây là.

Binh Gia Thập Trận!

Còn về phía Xích Mi Quân, trận pháp của bọn chúng còn phức tạp hơn, dưới sự trợ giúp của huyền khí như sương mù, mượn thế trời đất, bộc phát ra sức chiến đấu vượt xa những gì vốn có.

Do đó, sau vài đợt xung phong ban đầu, song phương tổn thất tương đương, những tinh nhuệ trẻ tuổi của Dự Bị Doanh

không chiếm được bất kỳ lợi thế nào!

Trần Tam Thạch dùng [Quan Khí Thuật] tìm kiếm trong màn mưa như thác đổ, cuối cùng tìm thấy chủ tướng của chúng ở vị trí trung tâm trận hình địch, khí tức còn mạnh hơn cả Giả Tứ trước đó, ước chừng là Thông Mạch tiểu thành.

Lại thêm một kẻ phiền phức khó nhằn!

Đây cũng là lý do trọng yếu khiến Vu Tùng xuất hiện ở La Thiên đại quan, địch quân mới tin chắc rằng Dự Bị Doanh thật sự đang toàn lực tấn công La Thiên Quan, từ đó lơ lửng cảnh giác.

Bọn họ không còn tướng lĩnh cao cấp nữa!

Không có Vu Tùng - Chiến lực cảnh giới Thông Mạch, uy hiếp của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều, cho dù có thật sự xuất hiện ở ngoài Mi Sơn Phủ, cũng vẫn phải đối mặt với tướng lĩnh cao cấp Thông Mạch tiểu thành.

Trần Tam Thạch nhanh chóng phán đoán tình hình hiện tại trong đầu.

Ngoài việc bị áp chế về cảnh giới, còn có một điểm quan trọng nữa.

Hắn nhận thấy tất cả “huyền khí màu trắng” đều bắt nguồn từ trên thân tên tướng lĩnh quân địch này.

Chỉ cần giết đôi phương!

“Thiên Thu” gia trì của quân địch tự nhiên sẽ tan vỡ!

“Lộ Thu Hoa, Giải Tư Thuật, hai người một trái một phải, yểm hộ ta!”

Trần Tam Thạch hạ lệnh, sau đó thúc ngựa xông thẳng về phía trước.

“Được!”

Hai người Lộ Thu Hoa y mệnh làm việc, cứ như vậy bám sát bên cạnh hấn, ngăn cản những đợt tấn công từ bốn phương tám hướng.

“Choang!”

Âm thanh vũ khí va chạm và tiếng sấm rền trên trời đồng thời nổ vang, dưới sự va chạm của kinh lực, một cột nước bắn tung tóe trên không trung, dưới lực xung kích khủng khiếp, Kim Cương Chi Thể của Trần Tam Thạch dưới sự lao nhanh của Long Tượng Chi Huyết bắt đầu phát ra tiếng rung, người và ngựa cùng ngẩng cao đầu, dưới ánh chớp lóe lên tựa như một bức tranh.

Dù sao cũng là Thông Mạch tiểu thành!

Nếu không phải Bạch Hạc Mã không tầm thường, dưới một kích này e rằng chiến mã của hấn cũng không chịu nổi.

“Hóa Kinh tiểu thành?!”

Hạ Tiên Lương lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Trên tình báo viết rõ ràng, sau khi tuyển phong kết thúc, trước khi xuất chinh Minh Châu chỉ là Luyện Tạng viên mãn, nhiều nhất cũng chỉ là Hóa Kinh nhập môn, chỉ trong vòng nửa năm, đã Hóa Kinh tiểu thành?

Đây là tốc độ gì!

May mắn thay, cuối cùng cũng chỉ là Hóa Kinh tiểu thành!

Gã là Thông Mạch đại thành.

Ở giữa, cách nhau ba cảnh giới!

Sau một chiêu giao đấu, hai thốt chiến mã lao vun vút qua nhau, ngay sau đó quay đầu lại, phát động lần giao thủ thứ hai, trường thương và trường mâu không ngừng va chạm, giống như hai con giao long quần lấy nhau, đều muốn mượn trận

mưa to gió lớn này để hóa rồng, điều kiện tiên quyết là, phải
nuốt chửng đối phương để tăng cường sức mạnh cho mình!

Chương 409: mau mau đầu hàng

Điểm đặc biệt nhất của cảnh giới Thông Mạch chính là chính thức bắt đầu vận dụng kinh mạch!

Thân thể, khí huyết, kinh lực, đều được nâng cao đến cực hạn, đặt nền móng cho cảnh giới Huyền Tượng tiếp theo.

Giống như sự khác biệt giữa Luyện Huyết và Luyện Tạng, khoảng cách giữa chúng không thể nói là không lớn.

Đây là ba cảnh giới chân chính!

Hơn nữa...

Hạ Tiên Lương là thiên tài tông môn thực sự, có nền tảng vững chắc, không phải là tu vi phù phiếm như sơn tặc bình thường.

Trần Tam Thạch mỗi lần giao đấu đều phải chịu đựng đau đớn kịch liệt, may mà có Súc Kinh và Huyền Nguyên Ngũ Tạng hộ thân, hắn mới có thể chống đỡ được, chỉ là theo thời gian trôi qua, huyền khí gia trì trên người Xích Mi Quân càng ngày càng rõ ràng!

Trận pháp mà quân phản loạn sử dụng mơ hồ phù hợp với cơn mưa sấm chớp này, có một sự huyền diệu khó tả, ngay cả trận pháp của Dự Bị Doanh là trận pháp được luyện tập ngày đêm, vẫn dần dần rơi vào thế hạ phong, sau đó không ngừng mở rộng thế bất lợi, số lượng thương vong bắt đầu không ngừng tăng lên.

Tướng sĩ Trần Tam Thạch mang từ Bà Dương huyện ra nhờ ăn ý còn đỡ, nhưng những người khác dưới trướng hãn thì không may mắn như vậy...

Cứ tiếp tục như vậy.

Trận tốt bên bọn họ sẽ nhanh chóng hy sinh toàn bộ, cục diện sau đó sẽ chuyển thành quân trận địch vây giết từng võ tướng bên mình, lại có huyền khí gia trì, Lộ Thư Hoa bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu rất khó nói.

Không thể để thương vong tiếp tục lan rộng, trận này, chết quá nhiều người rồi!

“Đang!”

Trường thương của Trần Tam Thạch lại một lần nữa bị chấn khai bởi lực đạo mạnh mẽ, hãn không tiếp tục phản kích, mà thuận thế thúc ngựa kéo thương chạy đi, liên tục đâm chết mấy tên Xích Mi Quân đang cản đường rồi lao vào màn mưa.

“Đứng lại!”

Hạ Tiên Lương không chút do dự đuổi theo.

Khi khoảng cách hai bên rút ngắn đến một mức độ nhất định.

Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương đột nhiên đánh trả.

Hồi mã thương!

“Điều trùng tiêu kỹ!”

Hạ Tiên Lương đã sớm có chuẩn bị tâm lý, trường mâu trong tay gần như cùng lúc đã đỡ được trường thương, sau đó trực tiếp hất văng trường thương lên không trung, rồi điều chỉnh phương hướng với một góc độ quỷ dị, đâm thẳng vào tim đối phương.

“Xoẹt—”

Đúng lúc này, trên bầu trời đen kịt, tia chớp đáng sợ như mạng nhện xẹt qua.

Hạ Tiên Lương nhờ ánh chớp, nhìn thấy đối phương sau khi mất vũ khí, rơi vào cảnh tuyệt mệnh lại không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình thản nhìn gã, cứ như thể gã đã sớm đề phòng đối phương dùng hồi mã thương, mà đối phương cũng đã sớm dự liệu được sẽ bị đỡ được.

Vậy tại sao đối phương lại còn dùng chiêu này?

Trong đồng tử đang không ngừng phóng đại của gã, phản chiếu ra hình tượng như sau.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi này, người đã bốn lần vượt Hồng Trạch Hà ở Minh Châu, dùng ba ngàn quân mã khiến mười mấy vạn đại quân rối loạn, trong thời khắc sinh tử này không có nghĩ cách né tránh để sống sót, mà lại bất ngờ bóp thủ quyết, trông giống như mấy tên đạo sĩ lải nhải nhai.

Tiếp theo.

Hạ Tiên Lương tận mắt nhìn thấy, trên ngón tay đối phương, ngưng tụ ra một đạo hư ảnh, nhìn giống như... một thanh kiếm, chỉ là thanh kiếm này rất nhỏ rất nhỏ, tựa như là kim châm.

Đây là cái gì?!

“Ầm ầm—”

Sau khi tia chớp lóe lên, sấm sét ầm ầm vang lên, hư ảnh trên tay vị tướng lĩnh trẻ tuổi biến mất.

Hạ Tiên Lương chỉ cảm thấy giữa mày lạnh toát, sau đó không còn nhìn rõ thế giới này nữa, ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống bùn đất, giữa mày tuôn ra từng dòng máu tươi, rất nhanh đã bị nước mưa cuốn trôi, hòa lẫn vào nhau chảy vào lòng đất.

Tất cả những điều này, chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Trần Tam Thạch đưa tay ra, đón lấy Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thương trước đó bị hất văng lên không trung, một thương đâm xuống đầu thi thể, tạo ra một lỗ máu lớn, để che giấu vết thương do Kiếm Khí Thuật gây ra.

Lý do hắn dẫn đối phương đến đây, không phải là để dùng hồi mã thương đánh lén, khi chênh lệch cảnh giới quá lớn, tiêu xảo là vô dụng, mà là để tránh xa chiến trường chính, không để những người khác phát hiện ra hắn sử dụng pháp thuật mà thôi.

“Hạ Tiên Lương đã chết!”

“Bọn phản nghịch các người, mau mau đầu hàng ——”

Dưới sự gia trì của khí huyết, tiếng gầm của Trần Tam Thạch trong lúc nhất thời át cả tiếng sấm, chấn động màng nhĩ.

Hắn nhìn thấy.

Sau khi Hạ Tiên Lương chết.

Sương mù cuộn trên Xích Mi Quân nhanh chóng tan đi, chỉ trong vài nhịp thở đã tan biến hoàn toàn.

Bọn phản quân nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn đáng sợ dưới chiếc đầu lâu lúc ẩn lúc hiện trong ánh chớp, chiến ý trong lòng lập tức tan thành mây khói, từng tên một quay đầu bỏ chạy, trận pháp huyền diệu trước đó đương nhiên cũng hoàn toàn sụp đổ.

Thế trận trong nháy mắt xoay chuyển, biến thành một cuộc tàn sát đơn phương.

Chương 410: Hồn trưởng

Tại Mi Sơn Phủ thành.

“Đại Soái, Đại Soái ——”

Một tên Xích Mi Quân loạn choạng chạy vào, cả người đầy máu quỳ rạp xuống đất, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Xong rồi, xong rồi! Hạ tướng quân bị Trần Tam Thạch kia cắt đầu, các huynh đệ chết bảy tám phần, những người còn lại trong Dự Bị Doanh đang chạy thẳng đến phủ thành, nhiều nhất nửa ngày nữa sẽ đến!”

“Nhanh như vậy?!” Lương Kỷ Niên như bị rút gân ngồi phịch xuống ghế: “Trần Tam Thạch nhiều nhất là Hóa Kinh, sao có thể ở trong thời gian ngắn như vậy giết chết Hạ Tiên Lương, hưởng chi, ta... ta còn ban cho bọn hán pháp!”

Tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, hán không có chút giữ lại nào cả.

Trận chiến cuối cùng này, gần như đã dùng hết toàn bộ tiên vật còn thừa không nhiều!

“Ta... chúng ta cũng không biết rõ a Đại Soái!”

Lại có mấy tên Xích Mi Quân chạy trốn trước đó trở về, bọn hán quỳ thành một hàng: “Trần Tam Thạch kia căn bản không phải người, vừa đánh nhau cái gì cũng không quản, trực tiếp lao về phía Hạ tướng quân, giống như kẻ điên vậy!”

“Đại Soái!”

“Đại Soái làm sao bây giờ!”

“Ồn ào!” Lương Kỷ Niên tâm như tơ vò: “Viện binh, viện binh nhanh nhất bao lâu nữa mới đến!”

“Đại Soái, ít nhất cũng phải mười lăm ngày sau!”

“Các người mau chóng thu dọn đồ đạc, đưa phu nhân theo, mang theo một ít vàng bạc châu báu, rồi chờ ta ở nơi này!”

Lương Kỷ Niên bước chân lảo đảo rời khỏi phủ, cuời một con khoái mã đến một khu rừng gần đó, trực tiếp quỳ xuống, ngửa mặt lên trời khấn cầu: “Tiên nhân, tiên nhân cứu ta!”

“Tiên nhân! Là Lương mỗ vô năng, đánh thua trận này, phụ lòng tiên nhân ban bảo vật!”

“Xin tiên nhân ra tay cứu giúp, cho ta thêm một cơ hội, một cơ hội để gầy dựng lại cơ đồ! Ta không cam tâm, ta không cam tâm! Dựa vào cái gì những cậu quan bọn hấn cả ngày điều võ giương oai, còn chúng ta phải sống khom lưng uốn gối! Bọn chúng dựa vào cái gì mà coi thường ta, ta muốn báo thù, ta muốn giết sạch lũ cử nhân, tiên nhân hãy giúp ta!”

“Tiên nhân!”

Tuy nhiên.

Dù hấn có kêu gào thế nào, cũng không nhận được nửa lời đáp lại.

Lương Kỷ Niên cười khô, đập đầu thật mạnh: “Xem ra tiên nhân đã thất vọng đối với ta rồi, tại hạ cáo từ!”

Trở về phủ.

Đồ đạc đã được thu dọn xong xuôi.

Tổng cộng có bảy tám tên Xích Mi Quân, thêm một nữ tử và một ông lão.

Chỉ là đám Xích Mi Quân, nhìn thấy vàng bạc châu báu và dung mạo xinh đẹp của phu nhân, ánh mắt bắt đầu đảo qua đảo

lại.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Lương Kỷ Niên ra lệnh: “Đi nhanh lên, có lẽ còn có một tia sinh cơ!”

“Đại Soái, không còn nữa rồi!” Một tên Xích Mi Quân để râu quai nón nói: “Cho dù chúng ta không hiểu binh pháp, cũng biết tiếp theo chín phần mười là cái chết, trừ phi không mang theo gánh nặng...”

“Đúng vậy Đại Soái!” Một người khác tiếp lời: “Hay là, Đại Soái lại dùng một tiên pháp lợi hại hơn đi!”

“Đúng đúng đúng.” Những người còn lại cũng phụ họa: “Nếu không, bọn chúng chính là nhắm vào Đại Soái người mà đến, người đi đâu cũng không thoát được.”

“Các người...” Lương Kỷ Niên âm thầm nắm chặt nắm đấm dưới ống tay áo rộng, cuối cùng cố nén cơn giận, làm ra vẻ bình tĩnh ung dung, thản nhiên nói: “Không cần dùng đến tiên pháp! Vừa rồi ta đi cầu Thiên Thụ, một lần nữa nhận được chỉ dẫn của tiên nhân, tiên nhân nói với ta, ra cửa thành nam, đi về phương hướng Mi Sơn, sẽ có tiên nhân phù hộ chúng ta!”

“Thật sao?” Vài tên lính Xích Mi Quân nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ: “Đại Soái còn có thể gặp được tiên nhân sao?”

“Hồn trưởng! Người thật to gan!” Lương Kỷ Niên hí mắt lại: “Các người cũng dám nghi ngờ ta? Giết hắn cho ta!”

“Chuyện này...”

Mấy tên lính Xích Mi do dự, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tự tin của thư sinh, lại không dám cãi lời, cuối cùng thật sự đột nhiên đâm một đao, giết chết kẻ vừa mới lên tiếng nghi ngờ.

“Đại Soái!” Bọn hắn lại quỳ xuống: “Ngài ra lệnh đi, chúng ta sẽ hộ tống ngài và phu nhân ra khỏi thành!”

Lương Kỳ Niên chỉ huy nói: “Các người đi chọn ngựa trước, chỉ cần ngựa đen, hôm nay chỉ có cưỡi ngựa đen mới có thể gặp được tiên nhân, nhanh lên!”

“Vâng!”

Lính Xích Mi lần lượt rời đi.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại nữ tử, ông lão và hắc.

“Ngô bá!” Lương Kỳ Niên nhét hết vàng bạc châu báu cho bọn họ: “Người ta tin tưởng chỉ có người, người nhất định phải đưa Bội Văn đến Tây Tề Quốc, Trương tướng quân ở đó sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các người!”

“Tiểu Lương, đây, đây là thua trận rồi, không sao, người đừng khổ sở.” Ngô quản gia có chút mơ hồ hỏi: “Sao thế này, chúng ta cùng đi không được sao?”

“Đúng vậy phu quân.” Cao Bội Văn nhẹ nhàng nắm lấy tay thư sinh: “Chàng, chàng không đi cùng ta sao?”

“Không được!” Lương Kỳ Niên biểu lộ giãy dụa nói: “Mục tiêu của quan binh Đại thịnh là ta, thống soái Xích Mi Quân này, địa phương có ta, các người nhất định không chạy thoát! Chỉ có tách khỏi ta, mới có cơ hội sống sót.”

Chương 411: Quỳ xuống

“Niên lang!” Cao Bội Văn nước mắt lưng tròng khóc nức nở, nhào vào lòng thư sinh.

“Ngô bá, nhờ ngươi!” Lương Kỳ Niên an ủi xong, mạnh mẽ đẩy nàng ra: “Nếu không phải năm xưa ngươi lên lấy đồ ăn và sách từ phủ các ngươi cho ta, e rằng ta một chữ cũng không biết, ân tình của ngươi, kiếp sau ta sẽ báo đáp!”

Hắn nói xong, cúi đầu thật sâu, rồi dứt khoát quay người rời đi.

“Tiểu Lương, ngươi, ngươi yên tâm, ta dù có liều mạng già này, cũng nhất định phải đưa nương tử ngươi đến Tây Tề Quốc!”

“Phu quân!”

“Bịch!”

Ngô quản gia từ phía sau đánh nàng ngất xỉu bằng một gậy, sau đó gọi thêm hai nha hoàn, cùng nhau rời đi bằng xe ngựa từ cửa sau.

“Đi mau!”

Lương Kỳ Niên đến trước cổng chính, quả nhiên mấy tên Xích Mi Quân đã gom đủ bảy con ngựa đen, chúng lần lượt lên ngựa, phóng thẳng về phía cổng thành phía đông. Nhưng sau khi chạy được hai mươi dặm, một con ngựa trắng dẫn đầu hơn một ngàn người bao vây lại, trước sau trái phải, nước cũng không lọt qua được.

“Đại Soái, ngươi...”

“Họ Lương kia, người lừa chúng ta!”

Lúc này, mấy tên Xích Mi Quân mới kịp phản ứng.

Lương Kỷ Niên nào phải dẫn chúng chạy trốn, càng không có chuyện đi gặp tiên nhân gì, mà là đơn thuần dẫn chúng đi chịu chết, mục đích làm vậy, chỉ là để tranh thủ thời gian cho nữ nhân trong nhà hắn chạy trốn!

“Ha ha ha ha ha!” Lương Kỷ Niên cười điên cuồng: “Không sai, các người là bọn phi tặc, chết cũng chẳng đáng tiếc!”

“Mẹ kiếp!”

“Lão tử chém chết người!”

“Đừng giết hắn, lấy mạng hắn, đổi mạng chúng ta!”

“Bịch!”

Tên Xích Mi Quân râu quai nón tung một cước.

Lương Kỷ Niên tại chỗ bị đá bay ra, ngã lăn trên đất, lăn liên tục hơn mười vòng mới dừng lại, máu không ngừng trào ra từ miệng.

“Mẹ nó!”

Bọn Xích Mi Quân nhao nhao lên ngựa, xông tới đè hắn chặt cứng, sau đó cùng nhau quỳ xuống đất trước mặt quan binh Đại Thịnh.

“Đại nhân tha mạng!”

“Chúng ta đều là lương dân, bị ép bắt đắc dĩ mới gia nhập Xích Mi Quân!”

“Đúng đúng đúng, chúng ta tuyệt đối không có ý định tạo phản.”

“Chúng ta lấy công bù tội!”

“Người này chính là Lương Kỷ Niên ở Mi Sơn, thống soái của Xích Mi Quân, chúng ta hiến hãn cho đại nhân!”

“Thiên Thư đâu?!”

“Lục ra!”

Bọn Xích Mi Quân lại hung hăng lục soát, cuối cùng từ trong đó tìm ra mấy trang sách màu vàng óng, trông cứ như là dùng vàng ngàn búa vạn đập rèn thành giấy mỏng vậy.

“Đây chính là Thiên Thư!”

“Cùng nhau hiến cho Đại Thịnh!”

“Chỉ xin tha cho chúng ta một mạng!”

“Vút vút vút vút vút!”

Lời còn chưa dứt.

Chỉ thấy vị tướng quân Đại Thịnh cười bạch mã không nói lời nào, dây cung trên tay vang như sấm sét, từng mũi tên nối tiếp nhau bay tới, chính xác xuyên qua tim bọn chúng, bảy người trong nháy mắt liền chết ngay tại chỗ.

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại, nhìn xuống thư sinh từ trên cao, bình tĩnh hỏi: “Người chính là Lương Kỷ Niên?”

“Là ta...”

Lương Kỷ Niên dùng tay áo dính đầy bùn đất lau máu trên cằm, ngẩng đầu lên: “Người chính là Trần Tam Thạch? Trần huynh! Hai người chúng ta không thù không oán, hà tất phải thế này?”

Trần Tam Thạch không nói.

“Trần huynh!” Lương Kỷ Niên cố gắng bò dậy: “Đại Thịnh mục nát, khí số đã tận! Người hà tất phải bán mạng cho nhà họ Tào, người có hùng tài đại lược như vậy, sao không cùng ta

muu đồ bá nghiệp, tương lai giang sơn này nói không chừng sẽ mang họ Trần!”

Không nhận được câu trả lời.

Lương Kỷ Niên nhặt lên trang sách vàng, tiếp tục khuyên nhủ: “Trần huynh! Người nhìn thấy không, đây là Thiên Thư, Thiên Thư do tiên nhân ban cho ta! Nếu người giết ta, Thiên Thư sẽ bị dâng lên triều đình, người sẽ chẳng được gì, nhưng nếu người hợp tác với ta, ta có thể cho người thứ này!”

Im lặng.

Lương Kỷ Niên rút cuộc đã hiểu, giờ đây thật sự là cùng đường mặt lộ.

“Được rồi, ra tay đi...” Lương Kỷ Niên nhắm mắt lại.

Nhưng tử vong trong tưởng tượng chậm chạp không có tới, hấn mở mắt ra, chất vấn: “Họ Trần, người còn chờ gì nữa, muốn làm nhục ta hay sao!”

Trần Tam Thạch không để ý đến hấn, chỉ lặng lẽ nhìn về phương nam.

Cuối cùng, một toán kỵ binh phóng ngựa tới đây.

Một nữ nhân và một lão già bị áp giải lại.

“Đại nhân!” Triệu Khang ôm quyền: “Gia quyến của hấn đều đã bắt được, hai nha hoàn đã giết, chỉ còn lại hai người này!”

“Nương tử!”

“A!!!”

“Họ Trần, ta giết người!”

Lương Kỷ Niên nhặt chiến đao dưới đất định liều mạng.

“Quỳ xuống!”

Triệu Khang tung một cước, trực tiếp đá gãy chân phải của hắn, đau đớn khiến hắn lăn lộn trên đất bùn thành người bùn.

“A!”

Lương Kỷ Niên cố lết tới trước, ngữ khí từ phần nộ chuyển thành khẩn cầu: “Trần Tam Thạch, Trần đại nhân, ta van người, việc này không liên quan đến nương tử ta, tạo phản không liên quan đến nàng! Đừng liên lụy đến người nhà, người thả nàng đi, dù có lăng trì xử tử ta cũng cam lòng!”

“Không liên lụy đến người nhà?”

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng lên tiếng, hắn khẽ cúi người, gằn từng chữ từng chữ: “Lương Kỷ Niên, người có biết chúng ta một đường đi tới, nhìn thấy thuộc hạ của người đồ sát bao nhiêu thành trì không? Người có người nhà, bọn họ thì không có sao?”

Chương 412: pháp trận

“Ta...” Lương Kỷ Niên sững sờ, không nói nên lời.

“Tự mình cho nữ nhân của ngươi chút thể diện đi.” Trần Tam Thạch trầm giọng: “Nếu không, sẽ phải áp giải nàng đi, đến lúc đó huynh đệ phụ trách trông coi sẽ làm gì, ta không quản được.”

“A!” Lương Kỷ Niên ôm đầu gào thét trong đau đớn.

“Niên lang, thiếp không oán chàng.”

Cao Bội Văn nhặt một thanh đao dưới đất, không đợi thư sinh kịp phản ứng, đã tự sát.

Tiếp theo đó, còn có Ngô quản gia.

“Giết đi.”

Trần Tam Thạch lạnh lùng hạ lệnh.

“Phốc ——”

Lưỡi đao lướt qua, đầu của Lương Kỷ Niên rơi xuống đất.

Trần Tam Thạch lúc này mới lộn người xuống ngựa.

“Trần Thiên Tổng, không phải là bắt sống sao?” Lộ Thu Hoa nghi hoặc hỏi: “Công lao bắt sống lớn hơn nhiều so với chém giết trước đó.”

“Phía sau còn có truy binh, mang theo người sống không tiện chạy trốn, chúng ta muốn thực sự thoát khỏi nguy hiểm, còn cần một khoảng thời gian.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Chỉ cần có thủ cấp của hắn và Thiên Thư, đã đủ để đánh sập sĩ khí của tất cả phản quân,

không cần thiết phải mang theo một gánh nặng.”

“Có lý!”

Không ai có ý kiến khác.

Trần Tam Thạch bước tới, cúi người nhặt Thiên Thư lên.

Cảm giác cầm thứ này trong tay, giống như là cầm vàng lá vậy.

Hắn liếc nhìn mấy người phía sau: “Muốn xem thì lại đây xem.”

“Đa tạ Trần huynh.”

Nghiêm Trường Khanh là người đầu tiên tiến lại gần.

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật sau khi được cho phép cũng tiến lại gần.

Bạch Đình Chi thì hoàn toàn không có hứng thú, chạy tới kiểm tra từng thi thể một, xem còn có ai sống sót không.

“Đại nhân, chữ viết trên này, hình như không phải chữ của Trung Nguyên chúng ta, cũng không giống chữ của bốn nước lân cận!”

“Đúng vậy, chắc chắn là do tiên nhân viết!”

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng lật trang sách qua lại.

Hắn nhìn những dòng chữ vàng óng ánh trên đó, phát hiện chúng giống với chữ viết trong “tử điển” mà Tứ sư huynh đã phiên dịch, cũng chính là chữ viết ghi lại “Kiếm Khí Thuật”, người khác không hiểu, nhưng hắn lại hiểu.

Những gì viết, quả thật là một số trận pháp.

Không chỉ có quân trận.

Còn có một số pháp trận chân chính.

Nhưng những pháp trận này, cần đủ loại pháp khí thần tiên mới có thể tạo ra được.

Những trận pháp còn lại được tạo thành từ người, có cả đại trận quy mô lớn và tiểu trận quy mô nhỏ.

Tiểu trận có đủ loại kiếm trận, pháp trận, trấn yêu trận, tru tà trận,... hần quả thực nhìn hiểu từng phù văn, nhưng khi tất cả liên kết lại với nhau thì lại không hiểu được.

Những thứ này, đều cần “tu tiên giả” cùng nhau hợp lực mới có thể thi triển, người thường cầm trong tay căn bản không có tác dụng gì.

Đại trận cũng vậy.

Trận pháp quả thật có thể mượn thế trời đất, nhưng điều kiện tiên quyết là người sử dụng trận pháp cũng phải có tu vi làm nền tảng, người tập võ không được, người thường cũng chỉ là trận tốt, càng không được.

Vậy Xích Mi Quân đã làm như thế nào?

Khí!

Cổ khí trắng kia, giống như khói lửa, lại giống như sương mù, có thể thay thế tu vi ở một mức độ nhất định để hình thành trận pháp.

Nhưng trên Thiên Thư, không có bất kỳ ghi chép nào về “khí”.

“Nghiêm huynh, Thiên Thư giao cho người bảo quản, không có vấn đề chứ?”

Trần Tam Thạch có trí nhớ siêu phàm, sau khi xem qua một lần, đã khắc sâu tất cả những gì hiểu được và không hiểu được vào trong đầu, bản thân Thiên Thư không có bất kỳ tác dụng đặc biệt nào, hần cầm cũng vô dụng, ngược lại sẽ bị triều đình nghi kị.

Hơn nữa...

Ngay sau khi Lương Kỷ Niên chết.

Từ khóa 【Tinh thần quyết tử】 trên người những người khác vẫn còn, bao gồm cả Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật, hai người ban đầu bất mãn với hắn, vẫn sẵn sàng xông pha trận mạc.

Ngược lại, từ khi ở Lương Châu, Nghiêm Trường Khanh bề ngoài có vẻ quan hệ không tồi với hắn, ở Minh Châu cũng coi như ủng hộ hắn, từ khóa trên người đã biến mất.

Nghiêm Trường Khanh, rốt cuộc vẫn là người của triều đình phái tới.

Là cháu trai của thủ phụ Nội Các.

Đại diện cho triều đình, là lợi ích của Hoàng đế.

Sau khi đại chiến kết thúc, hai người sẽ không còn chung đường.

“Không ổn lắm.” Nghiêm Trường Khanh từ chối: “Ta còn chưa Hóa Kinh, vật này can hệ trọng đại, vẫn là Trần huynh bảo quản thì hơn.”

“Được.” Trần Tam Thạch nói với mọi người: “Vậy xin các huynh đệ làm chứng, thứ này ta tạm thời giữ, sau khi chiến sự kết thúc, sẽ lập tức giao cho triều đình.”

“Trần Thiên Tổng, vậy chúng ta tiếp theo làm gì?”

Lộ Thư Hoa và Giải Tư Thuật một trái một phải, giương bản đồ trước mặt tướng quân.

“Đợi đã.” Trần Tam Thạch chỉ tay về phía vị trí La Thiên Quan: “Lúc này, binh lực đóng ở đó e là vẫn chưa biết gì về chuyện ở Mi Sơn Phủ. Chờ thêm mười ngày nửa tháng nữa,

kinh quân đến từ triều đình cũng sắp vượt qua vùng Đại Hoang để đánh La Thiên Quan rồi.”

“Việc chúng ta cần làm tiếp theo là chờ đợi, cùng với kinh quân tiền hậu giáp kích, chiếm lấy La Thiên Quan.”

Chương 413: Hạt châu

“Sau đó lấy nơi này làm căn cứ, ổn định trận tuyến phía nam Minh Châu, phối hợp với Lữ tướng quân, Vinh tướng quân, từng bước đánh bại phản quân còn lại cùng với binh mã Tây Tề Quốc.”

“Mấy ngày nay, mọi người có thể nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày ở Mi Sơn Phủ. Nhớ kỹ quy định của chúng ta, không được quấy nhiễu dân chúng, bằng không ta thấy một tên là giết một tên.”

“Tuân lệnh!”

Đại quân chậm rãi tiến vào thành.

Dược cao linh lúa của Trần Tam Thạch đã sớm hết sạch, đến cuối cùng Thiên Tâm cũng không được một ngum nào, hắn chỉ còn lại bảo dược do triều đình ban, ăn xong liền tiếp tục tu luyện, không ngừng nghỉ một khắc nào.

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 566/2000】

Cho đến tận đêm khuya.

Hắn không có cưỡi ngựa, một mình lên vào trong bóng tối, dùng Quan Khí Thuật xác nhận không có ai bám đuôi, sau khi rời khỏi cửa thành liền đi thẳng đến vùng hoang dã cách cửa thành đông mấy chục dặm, nơi chất đầy xác chết.

Trần Tam Thạch tìm thấy thi thể không đầu của Lương Kỷ Niên, lấy ra Trần Nhạc Kiếm mổ bụng, lục lọi.

Nguyên nhân hấn giết Lương Kỷ Niên không chỉ vì mang theo người sống phiền phức, mà còn có lý do khác.

Họ Lương kia giấu đồ vật!

Hắn ta không nói thật.

Thiên Thư là Thiên Thư, huyền khí màu trắng là huyền khí, hai thứ này hỗ trợ lẫn nhau, nhưng thực chất là hai thứ khác nhau.

Từ khi gặp Lương Kỷ Niên, Trần Tam Thạch đã chú ý đến “khí” trong cơ thể hắn ta, đoán rằng nếu không phải có tu vi hộ thân thì chính là trong người có cất giấu bảo vật gì đó, nếu là trường hợp trước thì đương nhiên không có cách nào, còn trường hợp sau thì có thể lấy ra được.

Quả nhiên...

Không lâu sau, hắn sờ thấy một vật tròn tròn, lạnh lẽo trong đám huyết nhục, lấy ra mới phát hiện được là một viên châu giống như quả cầu thủy tinh, nhưng bề mặt có những phù văn huyền ảo chảy xuôi, khí tức như sương mù dày đặc ẩn chứa, chỉ là khí trong châu đã rất yếu ớt, yếu ớt đến mức gần như sắp hoàn toàn tiêu tán.

“Chính là nó!” Trần Tam Thạch có thể khẳng định.

Lương Kỷ Niên chỉ mượn cái gọi là “Thiên Thư” để luyện tập trận pháp, thứ thực sự có uy lực mạnh mẽ chính là viên châu này, chỉ có khí sinh ra từ nó gia trì mới có thể phát huy một phần uy lực của kỳ binh trận pháp.

Xem ra, Thiên Thư e rằng thật sự là do thư sinh bịa ra, mục đích là để che mắt người đời, từ đó bảo vệ bảo vật thực sự là viên châu!

Chỉ cần không có viên châu, những người khác dù có lấy được Thiên Thư cũng không hiểu, cho dù có hiểu thì cũng

chẳng có tác dụng gì, lâu dần, tự nhiên sẽ cho rằng Lương Kỳ Niên là người được chọn chân chính, khác biệt với người thường, chỉ có hắn ta mới có thể điều khiển Thiên Thư, từ đó thần phục hắn ta.

“Thật là một kẻ mưu mô!”

“Không biết, làm thế nào để sử dụng viên châu này, làm thế nào để tích tụ ‘khí’ bên trong?”

“Khi Xích Mi Quân mới bắt đầu chiến tranh, nghe nói họ giống như những thiên binh, nhưng sau đó càng ngày càng yếu đi, chắc chắn là vì ‘khí’ trong viên châu đã cạn kiệt.”

“Vậy tại sao Lương Kỳ Niên không tích tụ khí? Có vẻ như hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn.”

“Có lẽ, ngay cả hắn cũng chưa hiểu rõ công dụng của thứ này!”

“Thôi, cứ cất đi đã.”

Trần Tam Thạch tìm một vũng bùn, dùng nước đọng bên trong rửa sạch máu trên viên châu, sau đó nhét vào trong ngực.

Bất kể thứ này đến từ đâu, có tác dụng gì, dùng như thế nào, dù sao cũng là của hắn.

Thật sự cho rằng hắn sẽ làm việc không công cho lão hoàng đế sao?

Quan sát xung quanh, xác nhận không có ai, Trần Tam Thạch chọn đường nhỏ để về thành.

Sau cơn mưa trời lại sáng, gió lặng, sóng yên.

.....

Tại hẻm núi Kiếm Môn, doanh trại đại quân Huyền Vũ Doanh.

Tam sư huynh Nhiếp Viễn đầy bụi đất bước vào doanh trại, đến trước mặt Lữ Tịch, trước tiên hẩn chộp lấy túi nước uống một hơi dài, sau đó mới mở miệng nói: “Thực lực của Chung Vô Tâm này cao hơn nhiều so với hai mươi năm trước, chúng ta muốn đánh vào hẻm núi Kiếm Môn, e rằng còn phải tốn không ít công sức, chi bằng cứ từ từ mà tiến thôi.”

“E rằng không được, thế tử và Sa Văn Long đang đợi chúng ta ở phía sau bọn hẩn, không thể trì hoãn thêm nữa.”

Lữ Tịch chậm rãi tuyên bố: “Truyền lệnh của ta, từ Huyền Vũ Doanh chọn ra ba nghìn quân cảm tử, vào giờ Tý ngày mai, cùng với ta tấn công hẻm núi Kiếm Môn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải mở đường!”

“Được rồi, vậy ta sẽ ở lại trấn giữ doanh trại.” Nhiếp Viễn thở dài: “Làm như vậy tổn thất vẫn quá lớn, hơn nữa cho dù đánh vào cũng chỉ có thể cứu được thế tử bọn họ, đại quân Tây Tề Quốc vẫn có thể ổn định ở phía tây Minh Châu, đánh du kích với chúng ta, nếu như nội bộ bọn hẩn có thể rối loạn thì tốt rồi.”

Chương 414: Đùng hoảng

“Đã liên lạc được với hai Phó Tướng dưới tay Đồng An chưa?”

Lữ Tịch gõ ngón tay lên bàn: “Nói với bọn họ, lần phản loạn này không liên quan gì đến bọn họ, tất cả đều là trách nhiệm của một mình Đồng An, chỉ cần bọn họ chịu từ bỏ bóng tối quay về ánh sáng, triều đình không những không truy cứu trách nhiệm, mà còn sẽ phong quan tiến tước cho bọn họ, ban thưởng tài nguyên.”

“Chuyện này, ta đã thử từ lâu rồi.”

Nhiếp Viễn bất lực nói: “Nhưng mấy người đó đều là tâm phúc của Đồng An, thêm vào đó những năm này, phần lớn tài nguyên của triều đình đều đổ về ba châu Tây Bắc, các võ tướng ở Minh Châu thiếu thốn tài nguyên, từ lâu đã bất mãn, quyết tâm tạo phản rất kiên định, nếu không thì, cuộc đại loạn ở Minh Châu này cũng không thể xảy ra.”

“Muốn bọn họ phản bội một lần nữa là không thể nào, trừ phi... trừ phi Đồng An chết bất đắc kỳ tử, nếu không, trận chiến này ít nhất còn phải đánh thêm một năm nữa.”

“Ta biết, vậy cũng phải thử lại, dù chỉ có một người trong số họ chịu phản bội, cũng sẽ có sự giúp đỡ to lớn.” Lữ Tịch trầm ngâm: “Còn những động thái khác thì sao?”

“Lần trước khi nhận được tin tức từ tàn quân của Triệu Vô Cực, chỉ còn lại vài chục người cuối cùng, không biết bây giờ sống chết ra sao.” Nhiếp Viễn nói: “Còn có tiểu sư đệ của chúng ta, tám phần...”

“Vù!”

Còn chưa nói xong.

Một con chim ưng đã bay vào lều, đậu trên cánh tay trắng kiện như thân cây của Đại Soái.

“Đây chẳng phải là con chim ưng mà Cửu sư muội tặng cho tiểu sư đệ sao?” Nhiếp Viễn không dám tin nói: “Đã bao lâu rồi, hắn còn sống? Thật không thể tưởng tượng nổi, Đại ca người mau xem, lần này bọn họ lại trốn đến nơi nào rồi.”

“Ừm.”

Lấy ra tin tình báo từ chân chim ưng, mở ra xem xong, chinh chiến nhiều năm, vốn có danh hiệu dũng mãnh phi thường, Lữ Tịch lại là như bị sét đánh, thật lâu không có lấy lại tinh thần.

“Đại ca?”

Nhiếp Viễn nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì vậy? Tiểu sư đệ lại dùng sách lược gì cao siêu, đùa giỡn quân địch sao?”

“Đùa giỡn? Còn hơn cả đùa giỡn!”

Lữ Tịch giờ tin tình báo trong tay, biểu cảm trên mặt đã không còn là kinh ngạc, mà là nhiều cảm xúc đan xen, có hưng phấn, có kinh ngạc, có lo lắng, thậm chí còn có một chút không vui, tất cả các cảm xúc hòa quyện vào nhau, biến thành biểu cảm không thể diễn tả bằng lời, dùng thanh âm có chút phát run nói:

“Tiểu sư đệ của chúng ta không những không chết ở La Thiên đại quan, mà còn sau khi vượt Hồng Trạch Hà bốn lần, lại vượt Ô Thủy Hà, sau đó thẳng tiến đến Mi Sơn Phủ, giết chết Lương Kỷ Niên, lấy được Kỳ Binh Thiên Thư! Đại cục phương nam, đã định!”

“Người nói cái gì?”

Nhiếp Viễn một tay giật lấy tin tình báo, đọc đi đọc lại từng chữ từng câu.

...

Tại doanh trại đại quân Tây Tề Quốc.

Võ Thánh Chung Vô Tâm gần như cùng lúc nhận được tin tức truyền về từ phụ cận Mi Sơn Phủ.

Hắn căn bản không thể tin những gì trên đó: “Lương Kỷ Niên chết rồi? Ai xác nhận! Cho dù bọn họ thắng tiến đến Mi Sơn Phủ, cũng chỉ còn lại một Trần Tam Thạch, chẳng qua là tu vi Hóa Kinh, trong tay Lương Kỷ Niên chẳng phải còn có Thiên Thư sao, hắn làm sao có thể dễ dàng chết như vậy, thật hoang đường! Tin tức này là thật hay giả?!”

“Đại Soái, là, là thật!”

“Mười ngày trước, La Thiên đại quan nhận được thư cầu cứu của Lương Kỷ Niên, sau đó không còn tin tức gì nữa, phái trinh sát đi dò la tin tức ở vùng Ô Thủy Hà, có thể khẳng định bọn người Trần Tam Thạch giao chiến với lực lượng cuối cùng của Mi Sơn Phủ ở phụ cận Lâm Hà Huyện và giành được đại thắng.”

“Hiện nay, đầu của Lương Kỷ Niên đang bị treo trên tường thành Mi Sơn Phủ thị chúng.”

“Còn có một câu khẩu hiệu, gọi là gì ‘Xích Mi vô đức, Thiên Bình đến thu’, gần như truyền khắp hai bờ Nam Bắc Ô Thủy Hà, tất cả bách tính đều biết.”

“Cho nên... chắc chắn là thật!”

Chung Vô Tâm trong ngực sấm sét cuộn trào, nhưng vẻ mặt Chung Vô Tâm vẫn bình thản như mặt hồ thu, chỉ là giọng nói lạnh băng: “Không ngờ, kế hoạch 5 năm của Đại Tề chúng ta, trận chiến vốn nắm chắc phần thắng, lại bị hủy hoại bởi

một tên Thiên Tổng nho nhỏ của Thịnh triều, thật là một sự sỉ nhục lớn.”

“Đại Soái, phải làm sao đây?”

“Đừng hoảng!” Chung Vô Tâm bình tĩnh nói: “Căn cơ của chúng ta ở Minh Châu vẫn còn, chỉ là phải từ bỏ phương Nam và phương Đông, lập tức truyền lệnh cho Đồng An, để hắn dẫn quân nhanh chóng rút lui về phía Tây, tập trung toàn bộ binh lực ở phía tây Minh Châu để đánh lâu dài với Thịnh triều, tiến có thể công Minh Châu, nhòm ngó Lương Châu, Nhạn Châu, lui có thể trở về phía Tây Trường Thành!”

“Trận chiến này, chỉ là không có biện pháp tắt thắng, nhưng không phải là không thể tiếp tục đánh, chỉ là phải bỏ ra đại giới thê thảm đau đớn mà thôi.”

Chương 415: Lên đường

“Hơn nữa, tám vạn Minh Châu Quân của Đồng An nhất định phải bảo trụ!”

“Không có tám vạn binh mã này, trận chiến này thật sự không có lý do gì để tiếp tục.”

“Ta nghe nói, tên này bị họ Trần đánh cho không gượng dậy nổi sau bốn lần vượt sông, nhất định phải ổn định hẳn!”

“Vâng! Ta sẽ lập tức truyền lệnh cho Đồng An.”

...

Tại Dương Xuân Phủ, đại doanh phản quân.

Nửa tháng liền, Đồng An nằm liệt giường, rất ít khi dậy, khiến lòng người hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Báo!”

Một tên tướng sĩ bước vào doanh trướng, hấn quỳ một gối trên mặt đất, mở miệng, nhưng lại do dự không dám nói.

“Là tin tức từ Mi Sơn Phủ sao.” Đồng An chống người ngồi dậy: “Đọc đi.”

“Vâng!” Tên tướng sĩ lúc này mới đọc chi tiết tình hình, cuối cùng nói: “Đầu của Lương Kỷ Niên bị treo trên tường thành, Kì Bình Thiên Thư rất có thể cũng, cũng rơi vào tay Trần Tam Thạch kia rồi.”

Hắn đến nay vẫn còn nhớ lần trước sau khi La Thiên đại quan thả đi địch quân, tên tướng sĩ đến báo cáo đã chết thảm như thế nào, vừa nói vừa toát mồ hôi lạnh, miệng không ngừng nuốt nước bọt.

Không ngờ, Đồng An sau khi nghe xong lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường, bình tĩnh đến mức... như một vũng nước đọng, hắn chỉ nhận lấy tin tức, dùng giọng khàn khàn yếu ớt nói: “Biết rồi, lui xuống đi.”

“Báo!”

“Chung Vô Tâm tướng quân có thư, nói mong Đại Soái lập tức dẫn chúng ta rút lui về phía Tây!”

“Người cũng lui xuống đi.”

“Chuyện này...”

Hai tên tướng sĩ liếc nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là tạm thời lui xuống.

“Ha ha~”

Đồng An nhìn tờ giấy trong tay, nở một nụ cười bi thảm. Nụ cười này chứa đựng sự tuyệt vọng, cũng chứa đựng sự buông xuôi. Hắn nhẹ nhàng buông tay, để tờ giấy từ từ rơi xuống, rồi đứng dậy đi về phía Tướng Quân Kiếm treo sau ghế tướng quân.

...

“Đại Soái sao thế này?”

“Chắc là bị một người trẻ tuổi mới ra đời đánh bại, trong lòng không vượt qua được đạo khảm này.”

“Đại Soái của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là quá cố chấp.”

“Nhanh đi khuyên hắn đi.”

“Vào lúc này, ai dám đi?”

“Nhưng Tây Tề Quốc đã hạ lệnh, bảo chúng ta lập tức rút về phía tây!”

“Không đi nữa thì không kịp đâu.”

“Ta đi!”

Cuối cùng, một Phó Tướng lấy hết can đảm bước vào doanh trại.

“Đại Soái!”

Sau đó, là một tiếng hét kinh ngạc.

Mọi người vội vàng xông vào doanh trại.

Chỉ thấy Đồng An mặc áo lót dài, tóc tai bù xù ngồi trên ghế chủ tọa, tay cầm Tướng Quân Kiếm chống đỡ thân hình, đầu như không xương tự nhiên rũ xuống, máu đỏ tươi không ngừng nhỏ xuống từ cổ, tụ lại thành một vũng máu dưới chân.

Đồng An, đã tự sát.

Tại Mi Sơn Phủ.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 855/2000】

Trên tường thành, Trần Tam Thạch hạ trường thương xuống.

Sau khi được cao linh lúa đã dùng hết, tốc độ tu luyện của hắn rõ ràng chậm lại nhiều.

Từ lúc tru sát tên phản đồ Lương Kỷ Niên đến nay, đã qua mười ngày rồi.

“Vù—”

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng chờ được chim ưng hồi âm.

Lần này nó bay về từ hướng đông nam, bên ngoài Đại Hoang, là tin tức hồi âm từ kinh quân kinh thành!

Mở tin tức ra.

Trần Tam Thạch biết được người dẫn quân là Võ Thánh Khương Nguyên Bá, bọn họ nhiều nhất mười ngày nữa sẽ đến La Thiên đại quan.

Lúc này xuất phát từ Mi Sơn Phủ, vừa kịp lúc.

Chỉ cần có thể hội quân với đại quân, coi như là thắng lợi.

“Truyền lệnh của ta!”

“Lên đường—”

.....

Tại hẻm núi Kiếm Môn.

Doanh trại đại quân Tây Tề Quốc.

“Đề lại một vạn quân ở hẻm núi đoạn hậu!”

“Những người còn lại lạng lẽ rút lui!” Chung Vô Tâm ở trong bóng tối chỉ huy binh sĩ: “Trong vòng mười lăm ngày, nhất định phải trở về Tây Bắc!”

“Báo!”

Một tên tướng sĩ cuời khoái gấp gấp chạy về, gần như lăn xuống ngựa.

“Sao rồi?” Chung Vô Tâm vội vàng hỏi: “Đồng An đã rút lui chưa?”

“Đại, Đại Soái, không xong rồi!” Tướng sĩ hoảng hốt nói: “Đồng... Đồng An, hấn tự sát rồi!”

“Tự sát? Người đang đùa với bản soái sao?!” Chung Vô Tâm gần như nghi ngờ là do mình nghỉ ngơi quá lâu nên xuất hiện ảo giác, hấn tóm lấy đối phương: “Nguyên nhân là gì?”

“Không biết nữa!” Tướng sĩ trả lời: “Người của Minh Châu Quân chỉ nói là sau khi Đồng An nhìn thấy tin tức về cái chết

của Lương Kỳ Niên, không lâu sau đã tự sát, không nói thêm một lời nào với họ!”

“Si nhân, Đồng An đúng là si nhân!” Dù lòng dạ có thâm sâu đến đâu, khi nhận được tin này, Chung Vô Tâm cũng không kiềm chế được tâm tình, hấn chửi ầm lên: “Tên hồn trưởng này vừa chết, đại nghiệp phục hưng Đại Tề của ta cũng tiêu tan rồi!”

Hắn suy nghĩ một chút, liền hiểu tại sao họ Đồng lại chọn tự sát.

Thứ nhất, là thua một người trẻ tuổi mười bảy, mười tám tuổi, đã kích quá lớn.

Đồng An này nổi danh là người si mê binh pháp, từ mười tuổi đã bắt đầu nghiên cứu binh pháp, sau đó gặp Phòng Thanh Vân coi như gặp phải tâm ma lớn nhất đời này, vì vậy lấy việc thắng Phòng Thanh Vân ở bên trên binh pháp làm mục tiêu lớn nhất, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến hắn đầu quân cho Tây Tề Quốc.

Chương 416: Uy Chấn Thiên Hạ (1)

Kết quả là...

Còn chưa thắng được Phòng Thanh Vân, lại xuất hiện một Trần Tam Thạch còn đáng sợ hơn.

Hơn nữa thủ đoạn bốn lần vượt sông Hồng Trạch, có lẽ ngay cả Phòng Thanh Vân cũng không làm được!

Không, phải nói là cả thiên hạ!

Không một ai, có thể đánh được trận này!

Lần lại trên bản đồ sẽ biết, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, đây mới là binh pháp thực sự, chiến thuật thực sự, Trần Tam Thạch không chỉ huy quân mình, hấn trực tiếp...

Chỉ huy địch!

Quá đáng sợ!

Cho đến nay, Chung Vô Tâm vẫn chưa hết sợ hãi người trẻ tuổi kia, người mà hắn chưa từng gặp mặt, chỉ nghe qua tên tuổi, người này không chết, tương lai nhất định có thể vượt qua Lữ Tịch, vượt qua Tôn Tượng Tông, cũng không phải không có khả năng!

Trận chiến này, nếu là do tiên sinh kể chuyện bịa ra.

Vậy tiên sinh kể chuyện này nhất định sẽ bị người ta chửi chết, bị người ta ném trứng thối, rau húng, nói ông ta bịa đặt!

Nhưng bốn lần vượt sông Hồng Trạch, lại là thật!

Sau trận chiến này.

Tên tuổi của người trẻ tuổi kia, nhất định vang vọng thiên hạ!

Từ nay về sau, không ai không biết, không ai không hiểu!

Dưới đả kích nặng nề như vậy, Đồng An sao có thể chịu đựng nổi?

Thứ hai, đương nhiên là thiên thư.

Khác với Lương Kỷ Niên tạo phản là vì mưu đồ quyền lực, Đồng An tạo phản, thuần túy là vì thiên thư.

Hiện giờ thiên thư rơi vào tay Trần Tam Thạch, hắn cũng không thể nào lấy được nữa.

Đối với Đồng An, trận chiến này cũng mất đi ý nghĩa.

Dưới hai đả kích nặng nề, sao có thể không tự sát?

Chỉ là hắn không cần một mạng của mình, lại liên lụy cả Đại Tề gặp nạn!

“Hỗn trướng!”

Chung Vô Tâm không ngừng chửi bới: “Biết trước như vậy, cần gì đến kẻ “vây bắt”!”

Vốn dĩ.

Đại Tề của bọn họ định trực tiếp dẫn quân tiến vào Minh Châu, sau đó đối đầu với đại quân Thịnh Triều.

Là Lương Kỷ Niên và Đồng An cùng bày mưu.

Nói bọn họ có cách, có thể tiêu diệt bốn vạn quân Thịnh Triều, cộng thêm một đồng tiên thiên Võ Thánh chi thể, trực tiếp lấy được “đại thế”, sau đó nhân lúc Tôn Tượng Tông không có ở đây, đánh bại Lương Châu và Thịnh Triều.

Kết quả là...

Đây đâu phải là vây bắt, rõ ràng là tự ăn trái đắng, hoàn toàn là tự bê đá đập vào chân mình!

Biết trước như vậy, đã trực tiếp khai chiến, cho dù cái giá phải trả có lớn hơn một chút, chung quy cũng có năm phần thắng!

Hiện giờ, ngay cả một phần cũng không có!

“Đại soái, lời của thuộc hạ vẫn chưa nói hết.”

Tướng sĩ tiếp tục nói: “Phó tướng của Đông An là Lý Thiên Thành đang đến gần chúng ta, nói là mất đi chủ soái không biết phải làm sao, muốn hợp lại với chúng ta rồi mới tính tiếp.”

“Không ổn!”

Chung Vô Tâm lập tức phản ứng: “Bọn họ không phải đến hợp quân, bọn họ là tạo phản, muốn cùng với Lữ Tịch giáp công chúng ta! Nhanh, nhanh rút lui, một người cũng không được lưu lại, toàn quân rút lui trong đêm, trực tiếp lui về phía tây Trường Thành!”

“Vậy chẳng phải là...”

Mấy phó tướng vẫn luôn ở bên nghe lệnh hỏi: “Không đánh nữa?”

“Đánh cái rắm!”

Chung Vô Tâm giận dữ nói: “Đông An còn sống thì còn có cơ hội, hần và Lương Kỷ Niên cùng chết rồi, “đại thế” cũng hoàn toàn đứt đoạn, đánh tiếp nhất định sẽ thua, rút lui chậm cũng không được, nhanh lên!”

“Rút lui ——”

...

Đại doanh Huyền Vũ doanh.

“Lão đại!”

“Tin tốt!”

“Tin tốt ngàn năm có một!”

Nhiếp Viễn hưng phấn xông vào doanh trướng, cầm mật thư trong tay.

“Lão tam, sao ngươi cũng càng ngày càng không trầm ổn?”

Lữ Tịch vừa mặc chiến giáp xong, cầm theo phương thiên họa kích to lớn: “Có tin tốt gì, Đồng An chết rồi?”

“Đúng! Đồng An chết rồi!”

Nhiếp Viễn đập mạnh mật thư lên bàn: “Lý Thiên Thành cùng những người khác gửi thư, nói là bọn họ đồng ý lấy công chuộc tội, đang tiến về phía hẻm núi Kiếm Môn, chuẩn bị cùng chúng ta giáp công, tiêu diệt Tây Tề!”

“Thật sao?!”

Lữ Tịch vội vàng hỏi: “Đồng An chết thế nào, Lý Thiên Thành liên thủ giết hắn?”

“Không.”

Nhiếp Viễn nói từng chữ từng câu: “Là bị tiêu sư đệ tức chết.”

“.....”

Lữ Tịch trầm mặc.

Từ giờ khắc này, hắn biết.

Trong tám đại doanh sẽ xuất hiện một người như thế nào.

“Báo!”

“Lữ soái!”

“Trình sát truyền đến tin tức, nửa ngày trước, chủ lực của đại quân Chung Vô Tâm bắt đầu rút khỏi hẻm núi Kiếm Môn!”

“Còn chờ gì nữa, đuổi theo!”

Lữ Tịch không bị biến cố lớn làm choáng váng đầu óc: “Ba ngàn Vân Trận quân theo ta xông lên phía trước, những người khác ở phía sau chia thành hai cánh trái phải, đề phòng Lý Thiên Thành giả hàng!”

“Đánh trống, tiến quân!”

...

Bên ngoài phủ Dương Xuân, hoang dã.

Sau khi Sa Văn Long tay không giết chết hơn ba mươi kỵ binh truy binh, lại mang theo Tào Phàn tiếp tục chạy trốn, cũng vào lúc này, Hải Đông Thanh mang theo tin tình báo từ hẻm núi Kiếm Môn trở về.

“Lữ tướng quân nói hẻm núi Kiếm Môn đã bị phá, bảo chúng ta cứ đi về phía trước!”

“Lữ tướng quân quả nhiên thần dũng...”

Tào Phàn cảm khái nói: “Hẻm núi Kiếm Môn dễ thủ khó công, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy...”

“Nhưng mà...”

Sa Văn Long do dự nói: “Không phải Lữ tướng quân đánh hạ, mà là Tây Tề chủ động rút lui, bởi vì, bởi vì Trần Tam Thạch bốn lần vượt sông Hồng Trạch, thẳng đến phủ Mi Sơn tru sát Lương tặc, sau đó lại tức chết Đồng An.”

“Ngươi nói cái gì?!”

Nghe vậy, vết thương trên người Tào Phàn như lạnh hẳn, hần nhảy dựng lên: “Sa tướng quân, ngươi không nhầm chứ,

đây không phải là tin tình báo giả của địch sao?”

“Thế tử, đây đúng là thật.”

Sa Văn Long thở dài một tiếng: “Người tự xem đi.”

“Hắn làm thế nào?!”

Hai tay Tào Phàn không ngừng run rẩy, mắt muốn nứt ra, nói chuyện cũng có chút lộn xộn: “Kết quả sau khi vượt sông lần thứ tư, trực tiếp... dẫn đến toàn quân Tây Tề rút lui, cũng chính là nói... trận chiến Minh Châu lần này, coi như là Trần Tam Thạch chỉ dẫn theo ba ngàn người bình định phản loạn!

Chương 417: Uy Chấn Thiên Hạ (2)

“Một người, định một châu!

“Đây đâu chỉ là công đầu, là công lao to lớn!

“Là công lao to lớn có thể xếp vào top 10 trong hơn ba trăm năm của Đại Thịnh Triều ta!”

“Thế tử!”

Sa Văn Long thấy đối phương sắp ngã, vội vàng tiến lên đỡ: “Thế tử!”

“Sa tướng quân, ta không tranh được với hấn...”

Tào Phàn phải thừa nhận nói: “Không chỉ là ta, từ nay về sau người trẻ tuổi, không ai tranh được với hấn.”

“Cây to đón gió, chưa chắc đã là chuyện tốt, sau này hấn sẽ phải đối mặt với nhiều phiền phức hơn!”

Sa Văn Long khuyên nhủ: “Hơn nữa sau này, thế tử vẫn còn cơ hội, sau khi trở về nghỉ ngơi một thời gian, sẽ đi chinh chiến thảo nguyên, công lao thảo phạt man tộc, có thể lớn hơn bình loạn rất nhiều!”

“Sa tướng quân.”

Tào Phàn nghiêng răng nói: “Người nói vì sao Vu Tùng kháng lệnh, hấn không kháng lệnh, kết quả là đám người họ Trần kia sẽ chết trên đường tấn công phủ Dương Xuân, người và ta dẫn theo hơn một ngàn kỵ binh đột phá vòng vây, từ phía sau tập kích hẻm núi Kiếm Môn, cùng Lữ tướng quân phối

hợp trong ngoài, đánh tan địch quân. Công lao to lớn này, vốn nên là của người và ta, là chúng ta có được!”

“Thế tử nói không sai, hãn chỉ là một tham tướng, sao dám kháng lệnh!”

Sa Văn Long nắm chặt tay đến mức vang lên răng rắc: “Đợi sau khi trở về, ta sẽ liệt kê tội trạng của hãn rõ ràng! Nếu tất cả tướng lĩnh đều giống như hãn, ta thấy trận này cũng không cần đánh nữa, toàn bộ đều loạn hết cả đi!”

...

La Thiên đại quan.

“Lương Kỷ Niên đã chết!”

“Các người phản nghịch nhanh chóng đầu hàng, nếu không sẽ tru di cửu tộc, một người cũng không lưu lại!”

“.....”

Bộ hạ của Trần Tam Thạch chỉ còn lại hơn một ngàn năm trăm người, nơi đi qua, không một ai không đầu hàng, cho đến khi hội quân với thân quân kinh sư, hoàn toàn thông suốt La Thiên đại quan, ổn định cục diện phía nam.

Đồng thời, cũng nhận được tin tức Đông An tự vẫn.

“Người này, đúng là thích chui vào ngõ cụt.”

Trần Tam Thạch biết.

Đông An vừa chết, trận chiến này cũng kết thúc.

“Trần thiên tử!”

Lộ Thư Hoa cùng những người khác rất hưng phấn: “Người dẫn chúng ta lập được công lao to lớn như vậy!”

“Đúng vậy.”

Tạ Tư Thu cũng nói: “Không chỉ là lập công, lần này theo người, chúng ta đều học được rất nhiều thứ.”

“Hơn thế nữa!”

Nghiêm Trường Khanh bội phục nói: “Sau khi trở về, ta muốn phục lại toàn bộ quá trình bình loạn Minh Châu trên bản đồ, sau đó chỉnh sửa lại rồi viết ra, tin rằng không lâu nữa, tất cả những người học binh pháp trên thiên hạ sẽ coi như bảo bối!”

“Trần thiên tổng!”

“Khương đại soái bọn họ mang theo rượu ngon, tối nay chúng ta phải uống say mới thôi!”

“Đi đi đi!”

“.....”

Trong tiếng hoan hô ăn mừng của mọi người.

Trần Tam Thạch lặng lẽ rời đi, cười Thiên Tâm tìm kiếm ở vùng hoang dã gần La Thiên đại quan, cuối cùng phát hiện ba mươi mấy cỗ thi thể trong một thung lũng cách đó mấy chục dặm.

Gần đó có rất nhiều chó sói.

Rất nhiều thi thể đã bị gặm nhấm không còn hình dạng.

Hắn phải mất rất nhiều công sức mới nhận ra được thi thể không đầu, thối rữa của Vu Tùng thông qua chiếc túi nước từng đựng “Túy Đảo Thánh”.

“Thiên Tâm.”

Trần Tam Thạch vỗ đầu ngựa: “Đi, gọi Triệu Khang bọn họ đến, mang thi thể của các huynh đệ trở về an táng.”

Hắn quay đầu có thể lấy ngay một số dược liệu, ngăn thi thể thối rữa tiếp, sau đó cố gắng vận chuyển về Lương Châu

sau khi chiến sự thực sự kết thúc, lá rụng về cội.

Chỉ là hiện tại đại cục tuy đã định.

Nhưng tiếp theo vẫn cần hai ba tháng để thu dọn.

May mà sau này, sẽ không xuất hiện bất cứ nguy hiểm nào nữa, Trần Tam Thạch cùng những người khác chỉ cần theo đại quân kinh sư bình định một đường, trong phần lớn trường hợp, bọn họ cũng không cần phải đích thân ra trận, chỉ cần đứng bên cạnh xem là được.

...

Kinh thành.

Trong Vạn Thọ cung.

Toàn bộ trọng thần triều đình đều có mặt, bầu không khí ngưng trọng.

Bởi vì chiến sự Minh Châu mãi chưa có kết quả truyền về, hoàng đế chuẩn bị ngự giá thân chinh.

“Bệ hạ, cẩn trọng!”

Nghiêm Lương cùng những người khác cúi đầu cầu xin: “Ngài là chân long chi thể, một quốc quân chủ, sao có thể dễ dàng ra chiến trường!”

“Đúng vậy bệ hạ.”

Thượng thư bộ Binh Cao Bột nặng nề nói: “Bệ hạ là cây kim chỉ nam của Đại Thịnh Triều ta, khi chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể dễ dàng di chuyển.”

“Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý đi!”

Thái tử đương triều đầu tóc hoa râu chống gậy, run rẩy đi vào trong điện, hấn buông gậy từ từ quỳ xuống: “Phụ hoàng, hãy để nhi thần làm soái đi!”

“Người đứng lên đi.”

Rèm che được vén lên, Long Khánh đế mặt mày hồng hào, khí thế mười phần đi đến trước mặt thái tử, đích thân đỡ hần đứng dậy: “Trẫm chẳng phải đã ban cho người không cần quỳ sao? Người chân yếu tay mềm, đừng làm tổn thương thân thể. Hoàng Hồng, ban ghế cho thái tử?”

“Tạ phụ hoàng!”

“Vâng!”

Đại thái giám mặc thường phục vội vàng mang một chiếc ghế nhỏ đến, sau đó đỡ thái tử ngồi xuống.

“Ừm.”

Long Khánh đế hơi nheo mắt lại: “Thái tử, vừa rồi người nói gì?”

“Phụ hoàng, nhi thần muốn đích thân đến Minh Châu!”

Thái tử ngưng trọng nói: “Minh Châu có thể nhìn trộm Yến Châu ở phía bắc, có thể hỏ thẹn Lương Châu ở phía đông, nam hạ xuyên qua đại hoang, càng có thể trực tiếp uy hiếp Phượng Châu ở phía nam và các nơi khác, thực lực ở đó trống rỗng, chính là cửa ngõ của Thịnh Triều ta, tuyệt đối không thể có sơ hở! Phụ hoàng hãy để nhi thần dẫn quân đến Minh Châu, nhi thần lấy tính mạng bảo đảm nhất định có thể bình định loạn lạc trong vòng ba tháng!”

“Bệ hạ! Thần đồng ý.”

Thượng thư bộ Binh Cao Bật cũng nói theo: “Thần nguyện ý đi theo, có Khương Nguyên Bá, Lữ Tịch, cộng thêm thái tử và thần, tuyệt đối sẽ không có sơ hở!”

Chương 418: Uy Chấn Thiên Hạ (3)

“Ha ha~”

Long Khánh để không vội trả lời bọn họ, mà xoay người ngồi lên long ỷ, rất lâu sau mới từ từ trả lời: “Thái tử nhiều bệnh, lần này đi Minh Châu đường xa xa xôi, vẫn là trầm đích thân đi, cứ quyết định như vậy.”

Thái tử và Cao Bật âm thầm nhìn nhau, trên mặt lộ ra vài phần thất vọng.

“Bệ hạ anh minh!”

Trước đó không đồng ý lắm với việc hoàng đế ngự giá thân chinh, sau khi nghe thái tử muốn đi, Nghiêm Lương cũng bắt đầu đồng ý: “Vạn Thọ để quân thân chinh Minh Châu, nhất định sẽ giành thắng lợi!”

“Bệ hạ vừa đến, nhất định giặc cỏ sẽ sợ hãi!”

“.....”

“Được rồi, các ngươi không cần nịnh nọt trầm.”

Long Khánh để trầm giọng nói: “Các ngươi tưởng là trầm muốn đi sao? Trầm là không thể không đi! Điều nói Đại Thịnh Triều ta nhân tài đông đúc, nhưng đến khi cần dùng, có được mấy người có thể một mình đảm đương một phía? Nói đến cùng vẫn là người có thể dùng không đủ nhiều, người trung thành cũng không đủ nhiều!”

“Thần chờ vô năng!”

“Bệ hạ thứ tội!”

“.....”

“Phòng Thanh Vân!”

Long Khánh đế nhìn về phía nho sinh ở góc: “Ngươi đi cùng trẫm!”

Phòng Thanh Vân hơi cúi đầu: “Thần lĩnh mệnh.”

“Ừm, sau đó là...”

Long Khánh đế đang muốn tiếp tục điễm binh, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô vang dội.

“Tin thắng trận ——”

“Minh Châu đại thắng ——”

Chiến báo từng tầng một được đưa vào trong cung điện.

Trong đại điện, văn võ quan viên đều nghe rõ ràng, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Thái giám chương ấn ty lễ giám Hoàng Hồng lập tức ra ngoài đón.

“Khương Nguyên Bá không hổ là người đứng đầu trong đám người trẻ tuổi!”

“Đúng vậy, nhanh như vậy.”

“Lữ Tịch, nhất định là Lữ Tịch!”

“Nói không sai, công thành chiến là Lữ hầu gia am hiểu nhất!”

“.....”

Long Khánh đế lên tiếng nói: “Mau đọc, đọc trước mặt mọi người.”

“Vâng lệnh!”

Hoàng Hồng mở tấu chương ra, cao giọng đọc.

Tuy nhiên rất nhanh, biểu cảm của văn võ đại thần cứng đờ, ngay cả trên mặt Long Khánh đế cổ tỉnh vô ba, cũng hiện ra cảm xúc không thể kiềm chế được.

Đốt Kim Tuyền, bốn lần vượt sông Hồng Trạch, thẳng đến phủ Mi Sơn, tức chết Đồng An...

Từng chuyện từng chuyện một, bất cứ chuyện nào đơn độc cũng là công lao to lớn, nhưng chúng kết hợp lại với nhau, cuối cùng tất cả đều quy về một người.

Vũ Đức tướng quân —— Trần Tam Thạch!

“Âm âm âm ——”

Kinh thành vạn dặm không mây, nhưng trong tai mọi người, rõ ràng nghe thấy tiếng sấm ừ ừ.

Trong khoảng thời gian ngắn.

Cả Vạn Thọ cung yên lặng như tờ.

Vậy mà không một ai mở miệng nói chuyện, mọi người nhìn nhau, thậm chí không biết nên biểu đạt sự kinh ngạc như thế nào.

“Hoàng Hồng!”

Cuối cùng, vẫn là giọng nói của Long Khánh đế trên long ỷ kéo mọi người trở về từ trạng thái mất hồn, hấn dùng ngón tay chỉ đại thái giám, ra lệnh: “Người mau vẽ lại toàn bộ quá trình bình loạn Minh Châu lần này, cho mọi người xem, bất kể là văn quan hay võ quan, đều phải học thuộc, học xem cái gì gọi là tướng quân, cái gì gọi là thống soái!”

Đại thái giám lập tức tìm vài tiểu thái giám, treo bản đồ Minh Châu trước mặt nhiều quan viên, sau đó chỉnh lý tất cả chiến báo của Minh Châu, bắt đầu phục lại toàn bộ quá trình từng nét một.

“Đây là...”

“Nhìn cũng quá hoang đường!”

“Mỗi lần đều suýt qua địch quân.”

“Tây Tề cộng thêm phản quân, tổng cộng có hơn mười vạn, vậy mà bị mấy ngàn người của thiếu niên này đánh bại!”

“.....”

“Tôn nhi bất tài của ta, có thể tham gia chiến sự như vậy, chính là may mắn của ba kiếp!”

Giọng nói già nua của thủ phụ nội các Nghiêm Lương nói: “Đại Thịnh Triều có được nhân tài trẻ tuổi như vậy, cũng là may mắn của Đại Thịnh Triều, là phúc báo do bệ hạ tu sửa công đức mang đến!”

Thái tử chống gậy, mặt gần như dán vào bản đồ: “Thần tướng trời ban thần tướng...”

“Có vẻ bệ hạ và điện hạ, không ai cần đến Minh Châu nữa.”

Cao Bật cúi đầu nói: “Sau trận chiến này, tin rằng nhiều nhất là ba đến năm tháng, loạn lạc ở Minh Châu sẽ hoàn toàn được dẹp yên!”

“Ừm, coi như thay trăm, thay triều đình tiết kiệm được rất nhiều tâm tư.”

Long Khánh đế nhìn về phía góc, hỏi: “Phòng Thanh Vân, người nói chuyện, những thứ này là người dạy?”

“Hồi bệ hạ, không phải là kế của thần, nói ra thì hổ thẹn, sau khi Minh Châu khai chiến, thần không liên lạc với Trần Tam Thạch.”

Phòng Thanh Vân nói: “Tất cả những thứ này, có lẽ là hấn tự mình ứng biến.”

Hắn nhìn đường nét được vẽ bằng bút đỏ trên bản đồ, có lẽ ngay cả sau khi trở về, chính mình cũng phải nghiên cứu một phen, sau đó ghi lại mới được, trận chiến này cho dù là chính mình, cũng tuyệt đối không thể làm được đến mức này, nhiều nhất cũng chỉ là bảo toàn được tính mạng.

Bốn lần vượt sông Hồng Trạch.

Bốn chữ này, nhất định sẽ ghi vào sử sách, ghi vào binh thư, để những đệ tử học binh pháp trăm năm, ngàn năm sau, học tập kính ngưỡng!

Hắn mới...

Mười tám tuổi!

Tổng cộng có mấy ngàn năm lịch sử, danh tướng mười tám tuổi, có mấy người?!

“Ứng biến?”

Những đại thần nghe thấy không hề liên quan gì đến “Phượng Sơ”, hoàn toàn là Trần Tam Thạch chỉ huy độc lập đạt được kết quả, càng không thể tưởng tượng nổi.

“Thần tướng!”

“Thần tướng trời ban!”

Rất nhiều quan viên nặng nề cúi đầu.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!”

“Được.”

Long Khánh đế vui mừng không biểu lộ ra ngoài, nhưng ánh mắt vui vẻ không thể che giấu được, hắn vung tay lên: “Thượng, trăm muôn thưởng cho hắn thật nặng, như vậy đi, đợi sau khi loạn lạc ở Minh Châu hoàn toàn bình định, chọn thời gian, triệu hắn tiến kinh! Trăm, muôn gặp thật tốt vị tướng quân mười tám tuổi này!”

Phòng Thanh Vân có chút do dự nói: “Bệ hạ, việc này...”

“Sao? Có gì không ổn sao?”

Chương 419: Uy Chấn Thiên Hạ (4)

Long Khánh để dùng giọng điệu đùa giỡn nói: “Chẳng lẽ Phòng ái khanh, còn sợ trăm cướp người của tám đại doanh các người?”

“Lời này của bộ hạ khiến thần hoảng sợ.”

Phòng Thanh Vân giải thích: “Không luận là tám đại doanh hay là thiên hạ, vốn dĩ đều là thần dân của bộ hạ, sao lại có chuyện cướp người.”

“Xem xem người sợ kia, trăm chỉ đùa người thôi.”

Long Khánh để dựa vào long ý: “VẬY cứ quyết định như vậy, sau khi chiến sự kết thúc những người khác sẽ được ban thưởng, Vũ Đức tướng quân Trần Tam Thạch, sẽ chờ sau khi tiến kinh rồi mới nói, vừa vặn khoảng thời gian này, cũng có thể để trăm suy nghĩ xem, nên thưởng cho hấn cái gì!”

“Bộ hạ anh minh.”

Phòng Thanh Vân cúi đầu hành lễ.

Hấn quay đầu nhìn ra ngoài đại điện, bầu trời phía bắc.

Loạn lạc ở Minh Châu, kết thúc rồi.

...

Long Khánh năm thứ bảy mươi ba.

Ngày 25 tháng 7, phía nam Minh Châu bình định.

Ngày 6 tháng 8, Chung Vô Tâm suất lĩnh đội ngũ rút lui khỏi khu vực hẻm núi Kiếm Môn, tạm thời ổn định cục diện ở

phủ Định Tây, một mặt ứng phó với đại quân Thịnh Triều đến từ Yên Châu, một mặt lần lượt rút lui.

Ngày 22 tháng 8, Chu Tước doanh, Bạch Hồ doanh tấn công vào phía tây Minh Châu, đuổi theo đội ngũ của Chung Vô Tâm cùng với Lữ Tịch, quân đội Tây Tề tổn thất tám phân, hai tên Võ Thánh, hai mươi Thông Mạch chết trận, những người khác không đếm xuể, một đường rút lui về phía tây Trường Thành, sau khi được quân đội trong biên giới Tây Tề tiếp ứng lại liên tiếp bại hai trận, mới mượn địa lợi ổn định được cục diện.

Ngày 12 tháng 9, đại quân thanh trừ những kẻ phản nghịch còn sót lại trong biên giới Minh Châu.

Ngày 21 tháng 9, Minh Châu bình định.

Ngày 28 tháng 9, quân kinh sư hồi triều, những đại quân khác trở về nơi cũ, dự bị doanh khai hoàn trở về.

“Lão Triệu, chúng ta đến vào tháng Giêng hay là tháng Hai?”

“Không nhớ rõ.”

“Trận này đánh gần một năm.”

“Đúng vậy.”

“Lần này xem ra người nhà của chúng ta đã nổi tiếng.”

“Không phải sao, tên Võ Thánh gì đó ở kinh thành, nhìn thấy đại nhân còn phải nhường ba phân!”

“Kỳ quái, vì sao bọn họ sau khi biết được chiến quả, đều đầy mặt kinh ngạc?”

“Đúng vậy.”

“Theo đại nhân đánh thắng trận, chẳng phải rất bình thường, rất hợp lý sao?”

Trên đường trở về Lương Châu.

Những bộ phận khác vẫn đang bàn luận về bốn lần vượt sông Hồng Trạch, chỉ có huynh đệ Bà Dương vô cùng bình tĩnh, bọn họ chỉ cảm thấy có chút xấu hổ.

“Các huynh đệ, sau khi trở về chúng ta phải cố gắng tu luyện.”

“Đúng vậy, có thể phát huy được tác dụng thực sự quá nhỏ.”

“Nói đi, các người có nhìn thấy đại nhân không?”

“Hình như là đi huyện Bạch Câu.”

...

Huyện Bạch Câu.

Dưới tường thành đổ nát, chỉ còn lại một nửa cửa thành đứng đưa trong gió thu.

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm chậm rãi tiến vào trong thành.

Không lâu trước đó, Chu Tước doanh và Bạch Hồ doanh đã đến đây.

Thi thể trên đường phổ đều biến mất, chắc là do đại quân xử lý thống nhất, hoặc là đốt cháy, hoặc là ném vào một ngôi mộ hỗn loạn trên núi, huyện thành trở nên trống rỗng, ngoại trừ thỉnh thoảng có một hai người sống sót với ánh mắt ngây dại đi lang thang, chỉ còn lại chuột chạy qua đường, một thành trì lớn như vậy, giống như một tòa thành ma.

Sau trận chiến này, Tây Tề tổn thất không nhỏ, chắc là rất nhiều năm cũng không dám có ý đồ nữa.

Nhưng đồng dạng, Minh Châu cũng tổn thất rất lớn, cần năm đến mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức.

Trần Tam Thạch cưỡi ngựa Bạch Hộc đi dạo một vòng trong ngoài thành, cuối cùng cũng không gặp được bóng dáng muốn tìm, trong lòng cảm khái xem như không có duyên, bèn quay đầu ngựa rời đi.

“Cha ơi...”

Cũng vào lúc này, một giọng nói trẻ con mang theo dũng khí vang lên.

Trần Tam Thạch quay đầu lại.

Chỉ thấy một bóng dáng gầy yếu nhỏ bé, chui ra từ con hẻm chật chội, quần áo đầy vá đã sớm rách nát, trong tay cầm một con chuột chết không biết nhặt được ở đâu, đôi mắt to trong veo đặc biệt trên khuôn mặt đầy vết bẩn.

Trời biết cô bé sống đến bây giờ bằng cách nào.

“Vừa rồi người...”

Trần Tam Thạch cúi người: “Gọi ta là gì?”

“Cha.”

Tiểu nha đầu không dám đến quá gần, đứng ở vị trí cách bảy tám bước, nghiêm túc nói: “Cha ta nói với ta, sau khi ông ấy không thể nói chuyện nữa, ta sẽ đi ra ngoài, gặp đàn ông thì gọi là cha, gặp đàn bà thì gọi là mẹ...”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch xoay người xuống ngựa, đưa tay ra, cố gắng để giọng nói trở nên dịu dàng: “Cha đưa con về nhà.”

Sau một trận chém giết.

Trên người hắn đã nhuốm một luồng sát khí không thể nói rõ.

Nhưng tiểu nha đầu chỉ do dự một chút, sau đó bước chân nhỏ đi tới.

Trần Tam Thạch bế cô bé đặt lên lưng ngựa: “Đã cưỡi ngựa bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Con tên là gì?”

“Con tên là Khê Khê.”

“Họ gì?”

“Cha họ gì?”

“Ta họ Trần.”

“Vậy con, con sẽ gọi là Trần Vân Khê.”

“.....”

“Khê Khê, con ném con chuột đi.”

“Đói...”

“Cha có thịt khô, còn có bánh nữa.”

“Ồ.”

“.....”

“Cha, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Không phải đã nói, về nhà sao?”

“Ồ, cảm ơn cha, con có mẹ không?”

“Có, theo ngày thì, con sắp làm chị rồi.”

...

Ngày 22 tháng 10.

Phong hỏa liên tam nguyệt, gia thư đề vạn kim.

Lương Châu.

Trần phủ.

“Á ——”

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng kêu đau đớn.

“Ya ya ya!”

Tư Cầm và Mặc Họa luống cuống tay chân: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.”

“Người kêu gào cái gì?”

Bà mẹ tốt nhất Lương Châu không kiên nhẫn nói: “Vốn dĩ rất thuận lợi, ầm ỉ đến mức đau đầu, đều ra ngoài hết! Tôn tiểu thư, cô cũng ra ngoài!”

“Ồ, ồ được.”

Tôn Ly phản ứng lại, dẫn theo hai nha hoàn rời đi.

“Ầm ầm ầm ——”

Từ trung viện đi đến tiền viện, mới nghe thấy có người đang gõ cửa.

Chương 420: Uy Chấn Thiên Hạ (5)

Tôn Ly mở cửa ra, phát hiện là Tôn Bất Khí.

“Tỷ!”

“Tin thắng trận! Tin thắng trận!”

Tôn Bất Khí mừng rỡ nói: “Tỷ, tỷ phu của ta, không đúng, bọn họ đã trở về! Nói thế nào, tự tỷ xem đi!”

Tôn Ly nhanh chóng đọc nội dung, trong mắt thần tình phức tạp khó nói.

“Thần rồi! Thần rồi!”

Tôn Bất Khí kích động nhảy loạn: “Bốn lần vượt sông Hồng Trạch, tỷ hiểu không? Tỷ không hiểu! Ta đã xem hiểu rồi, quay đầu vẽ lại giảng giải cho tỷ! Lần này không chỉ là Trần Tam Thạch nổi tiếng ở Lương Châu, cả Đại Thịnh Triều, không không không, nên nói là cả thiên hạ! Bao gồm Đông Khánh, Bắc Man, đều phải nhớ kỹ cái tên này!”

“Bọn họ đâu?”

Tôn Ly hỏi: “Đã trở về chưa?”

“Sắp rồi, hôm nay có thể đến.”

Tôn Bất Khí chỉ về phía cửa nam: “Mọi người đều ở đó chờ.”

“Đi, đi xem.”

Tôn Ly dắt ngựa đến.

Trên đường hai chị em đến cổng thành, còn gặp một chiếc xe ngựa đến từ Hồng Tú lâu.

“Tỷ, đây không phải là kỹ nữ của Hồng Tú lâu sao?!”

Tôn Bất Khí giận dữ nói: “Sao cô ta cũng đến góp vui.”

...

Hoang nguyên.

Sau khi đại quân đi lên một con dốc, một con thú khổng lồ nằm phục trên hoang nguyên, cuối cùng cũng xuất hiện ở cuối tầm mắt của mọi người.

Lương Châu thành!

Trở về rồi!

Là người lập công đầu trong trận chiến này, Trần Tam Thạch cưỡi ngựa Bạch Hộc, đi ở phía trước đội ngũ, trong lòng là Trần Vân Khê đang buồn ngủ, để tiện cho cô bé dựa vào, ngay cả áo giáp cũng không mặc.

[Kỹ nghệ: Ngự mã (Tiểu thành)]

[Tiến độ: (855/2000)]

.....

[Kỹ nghệ: Xạ tiễn (Đại thành)]

[Tiến độ: (1250/2000)]

.....

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Hoá Kinh (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 1455/2000]

Bao gồm cả bảo dược mang theo bên người cũng ăn hết, nhưng may mà, cách Hoá Kinh đại thành cũng chỉ còn hai

tháng nữa, sau đó sẽ đột phá cảnh giới Thông Mạch, tranh thủ tiến vào cảnh giới Huyền Tượng càng sớm càng tốt.

.....

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Nhập môn)]

[Tiến độ: 135/500]

Linh sa hoàn toàn dùng hết, độ thành thạo cơ bản không tăng lên, Trần Tam Thạch tạm thời cũng không thể sử dụng pháp thuật, đợi sau khi ổn định, vẫn cần nhanh chóng lấy được lưu hương trong Từ Vân quán.

Còn phải tiếp tục thăm dò sâu trong La Thiên sơn mạch, cũng phải điều tra xem Vu Thần giáo giờ trò gì ở Minh Châu, còn phải chuẩn bị tài liệu cung tên...

Đây là việc tư, về công vụ, có lẽ sang năm sẽ lại đi thảo phạt thảo nguyên, sẽ là một trận chiến lớn có quy mô lớn hơn chiến dịch Minh Châu, mức độ nguy hiểm chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn.

Dù sao trận chiến Minh Châu này nói đến cùng, hắn cũng không chính diện đối mặt với võ giả cảnh giới cao, nhưng nếu chủ động tấn công vào nhà của người khác, nhất định sẽ phải đối mặt với võ giả cảnh giới cao.

Cho nên vẫn phải nhanh chóng tăng cường thực lực.

Thông Mạch cũng không đủ, tốt nhất là trước khi chinh phạt thảo nguyên đạt đến cảnh giới Huyền Tượng.

Không tính thì thôi, tính ra mới biết còn rất nhiều việc phải làm, thực sự là không thể nghỉ ngơi được một chút nào...

“Cha, đến nơi chưa?”

Trần Vân Khê ngủ dậy, mơ mơ màng màng hỏi.

Trên đường trở về Lương Châu, Trần Tam Thạch cố ý ở lại phủ thành hai ngày, tìm chỗ tắm rửa cho tiểu nữ nhi nhất được, thay một bộ quần áo sạch sẽ xinh đẹp, cô bé lớn lên lanh lợi đáng yêu, chỉ là hơi gầy, có chút khẳng khiu.

“Đến rồi.”

Trần Tam Thạch chỉ về phía trước bằng roi ngựa: “Đó chính là nhà của chúng ta.”

“Cha, bọn họ đang hát cái gì vậy?”

“Khải hoàn ca.”

“.....”

Đại quân bình định Minh Châu khải hoàn trở về, đánh cho Tây Tề tổn thất nặng nề, đương nhiên phải ăn mừng một phen.

Quan viên lớn nhỏ của Lương Châu sớm đã ra khỏi thành nghênh đón.

Hai mươi dặm bên ngoài, đã có thể nhìn thấy đội nghi trượng và tiệc rượu.

Thôi Thiên Nam, công công họ Hầu cùng những người khác đương nhiên ở phía trước.

Lữ Tịch bọn họ đều ở phía sau, còn cần một thời gian nữa mới có thể lần lượt trở về.

Trần Tam Thạch rõ ràng không phải là chủ soái, nhưng vẫn trở thành tiêu điểm duy nhất.

“Trần đại nhân!”

Công công họ Hầu bung rượu tiến lên: “Công lao của ngài, tất cả chúng ta đều đã nghe nói, trận chiến này đánh được, thực sự là trước vô cổ nhân sau vô lai giả, bội phục!”

“Đúng vậy.”

Thôi Thiên Nam không nói nhiều: “Thế tử điện hạ bọn họ đâu?”

Tào Phàn và Sa Văn Long hai người, ở cuối cùng được Lữ Tịch dẫn theo bộ hạ cứu được gần hẻm núi Kiếm Môn, sau đó theo Huyền Vũ doanh lại lập được một số công lao nhỏ.

“Thế tử điện hạ ở phía sau.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói.

Hắn đương nhiên không quên đối phương từng một lần lại một lần đâm sau lưng trên chiến trường, hơn nữa đều là dương mưu, thuộc về cho dù mọi người đều biết là chuyện gì cũng không có cách nào, nhiều nhất chỉ có thể đổ lỗi cho chỉ huy sai lầm.

Lại còn đổ lỗi lớn nhất lên người Đồng An.

Ý tứ của triều đình là, lần này sẽ không truy cứu tất cả những thất bại của các tướng lĩnh, bởi vì ngay cả bộ Binh cũng không ngờ được Đồng An sẽ phản quốc, bao gồm cả phản quân Minh Châu sau khi đầu hàng cũng sẽ không giết hết, nhiều nhất chỉ giết một phần, còn lại sẽ điều đến những nơi khác, giao cho quân đội ở những châu phủ khác hấp thu tiêu hóa, đây là bảy tám vạn người, thực sự nếu giết hết, là tổn thất rất lớn của Thịnh Triều.

“Cảm ơn Trần đại nhân.”

Sau khi Thôi Thiên Nam nhận được tin tức, bèn đi tìm thế tử ở phía sau.

Sau khi Trần Tam Thạch uống rượu công công họ Hầu đưa cho, lại tiếp tục cưỡi ngựa đi về phía trước.

Gần cổng thành đen nghịt một mảnh, toàn bộ là bách tính, ước chừng ít nhất cũng có mười mấy vạn người, gần như trải dài đến vô tận, bọn họ nghe khải hoàn ca, một người một ngựa

nhón chân vươn cổ, tìm kiếm chồng, con trai hoặc là cha của mình trong đội ngũ, có người thân lập công trở về vui mừng rơi lệ, cũng có người cho đến khi đội ngũ hoàn toàn vào thành cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc, chỉ có những chiếc xe kéo thi thể ở phía sau, lập tức không kiềm chế được cảm xúc, bắt đầu khóc lóc đau đớn, sau đó xông lên nhận thi thể.

Chương 421: Uy Chấn Thiên Hạ (6)

Vài nhà vui mừng vài nhà sầu, vài độ thu buồn vài phần lạnh.

Một tướng công thành vạn cốt khô, Bắc Lương hoang lãg vài phần mới.

“Tam Thạch!”

“Tiểu sư đệ.”

Giọng nói nam nữ trộn lẫn vào nhau vang lên.

Tôn Bất Khí và Tôn Ly đồng thanh.

“Bất Khí, sư tỷ.”

Trần Tam Thạch mỉm cười nói: “Các người cũng đến.”

“Người quá tàn nhẫn!”

Tôn Bất Khí tán thưởng nói: “Gần một năm, chúng ta đều tưởng là người chết rồi, kết quả người thì hay rồi, không những không chết, còn gây ra động tĩnh lớn như vậy!”

“Chúc mừng người tiểu sư đệ.”

Giọng nói lạnh lùng của Tôn Ly cũng trở nên ấm áp hơn: “Sau trận chiến này, người thực sự là uy chấn thiên hạ rồi.”

“Chắc chắc~”

Tôn Bất Khí chú ý thấy đứa trẻ trong lòng hân: “Tam Thạch, người nhất được tiểu nha đầu ở đâu vậy.”

“Cha, ta nên xưng hô với bọn họ như thế nào?” Tiểu nha đầu nói, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của nam nhân, có vẻ hơi lo sợ.

Cha?

Mới có bao lâu?

Tôn Bất Khí: “? “

Tôn Ly: “? “

“Hai người bọn họ đều là sư thúc của con.”

Trần Tam Thạch giới thiệu: “Đừng sợ.”

“Khê Khê bái kiến sư thúc.”

Trần Vân Khê nói giọng nũng nịu.

“Ừ, tiểu nha đầu ngoan...”

Tôn Ly phản ứng lại, đưa tay vỗ đầu Trần Vân Khê.

Bọn họ suy nghĩ cẩn thận sẽ hiểu.

Tuy rời đi một năm, nhưng cũng không đủ sinh một đứa trẻ, huống chi đứa trẻ xem ra đã năm sáu tuổi.

Mười phần chắc chín là đứa trẻ đáng thương không nhà để về được nhất ở nơi loạn lạc nào đó.

Giống như đại sư huynh năm đó.

“Lan tỷ nhi đâu?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nàng thế nào rồi?”

“Ngươi mau trở về đi.”

Tôn Ly nói: “Tính thời gian, tiểu sư đệ của ta cũng sắp chào đời, hơn nữa, còn chưa kịp nói cho nàng biết tin tức người bình an vô sự.”

“Giá ——”

Bọn họ còn chưa nói xong, Trần Tam Thạch đã cười Thiên Tầm phóng đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

...

Trần phủ.

“Oa u ——”

Cùng với tiếng khóc vang dội, một đứa trẻ sơ sinh chào đời.

Sắc mặt trắng bệch, Cố Tâm Lan ôm đứa trẻ vào lòng, hốc mắt hơi đỏ.

“Hu hu hu...”

Tư Cẩm Mặc Họa cũng khóc theo.

“Hây~”

Bà mụ thở dài một tiếng: “Thời buổi này loạn lạc, nghe nói lần này đi Minh Châu mấy vạn người... Nhưng mà Trần đại nhân không giống người thường, cát nhân tự có thiên tướng, phu nhân đừng lo lắng.”

“Hu hu hu, phu nhân!”

Tư Cẩm không nhịn được, đau lòng khóc nói: “Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt.”

“Chúng ta cũng sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt.”

“Khóc cái gì, lão tử chưa chết!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

Một bóng dáng mạnh mẽ xuất hiện.

“Thạch ca nhi?”

“Lão gia?!”

Trần Tam Thạch vội vàng chạy đến bên giường.

“Thạch ca nhi...”

“Đừng động.”

Trần Tam Thạch không nhìn đứa trẻ, mà hỏi những người khác: “Trước khi ta đi, những dược liệu để lại cho phu nhân bồi bổ cơ thể đều dùng hết chưa?”

“Đừng lo cho ta.”

Cổ Tâm Lan cố gắng chống đỡ muốn đứng dậy: “Người thế nào, có bị thương không?”

“Ta rắn chắc như vậy, người không biết sao? Yên tâm đi.”

“Người thực sự dọa chết ta rồi...”

“.....”

“Oa oa oa ——”

Hai người nói chuyện nửa ngày, cho đến khi đứa trẻ lại khóc, Trần Tam Thạch mới phản ứng lại, hấn bế đứa trẻ lên: “Thực sự là con trai, cái tên Độ Hà không đặt sai. Vân Khê, đây là đệ đệ của con, người trên giường là mẹ của con.”

“Mẹ, mẹ.”

Trần Vân Khê có chút lắp bắp gọi.

“Đứa trẻ ngoan.”

Cổ Tâm Lan cũng đoán được nguyên do, dịu dàng nhẹ nhàng ôm tiểu nha đầu.

Tư Cầm Mặc Họa rất có mắt nhìn, cùng nhau cúi người nói: “Gặp qua tiểu thư, gặp qua thiếu gia.”

“Chúc mừng Trần lão gia.”

Bà mụ cười híp mắt nói: “Lần này, coi như là có đủ cả trai lẫn gái.”

“Nè, vất vả rồi.”

Trần Tam Thạch móc ra mấy thỏi bạc.

“Ái chà, cảm ơn lão gia!”

“Làm phiền các người chăm sóc phu nhân và đưa trẻ trước, ta còn một số quân vụ chưa xử lý xong.”

Sau khi Trần Tam Thạch xác nhận không có chuyện gì, bèn chạy thẳng đến hướng quân thành.

Sau khi đội ngũ trở về vẫn cần tập hợp lại để kiểm tra nhiệm vụ.

Nhân cơ hội này, hắn cũng có chuyện quan trọng cần hỏi thăm.

Quân doanh.

“Đừng nhắc nữa, một năm các người không có ở đây, Vu Thần giáo không hề yên ổn một chút nào, đúng rồi...”

Trăm thiên tổng đầy mặt buồn bã nói: “Cách đây không lâu, hai tên đạo sĩ trong Từ Vân quán đều chết rồi.”

“Chết rồi?”

Trần Tam Thạch truy hỏi: “Ta nhớ là hai người này không bị định tội, sau đó tìm được chứng cứ rồi?”

“Cái đó thì không.”

Trăm thiên tổng giải thích: “Tra hỏi gần nửa năm, thực sự là không có chứng cứ thực chất, cộng thêm không ít đại tông môn đều đến giúp nói chuyện, còn có chút bất mãn với Lương Châu quân, áp lực nên vốn dĩ đã chuẩn bị thả ra.

“Kết quả người đoán xem?”

“Tối hôm trước ngày chuẩn bị thả người, hai tên bọn họ chết trong nhà lao.”

“Vậy sao?”

Trần Tam Thạch trước đó để không gây chú ý, đã nói chuyện phiếm với Trăm thiên tổng đủ nửa tiếng, mới đông kéo tây kéo đến Từ Vân quán, hắn tiếp tục hỏi: “Chết như thế nào?”

Trăm thiên tổng nói: “Tự sát!”

“Tự sát?”

Trần Tam Thạch giả vờ như đang ăn dưa: “Tự sát như thế nào?”

“Tự mình đập nát đầu mình.”

Trăm thiên tổng chặc chặc nói: “Cũng đủ gặp quỷ, bọn họ đều bị giam riêng, ai biết vì sao lại tự sát? Bọn họ chết lại thoải mái, bây giờ bên ngoài đều nói là Lương Châu quân giết người vô tội.”

Trần Tam Thạch biết rõ, trong vụ tự sát này nhất định có điều gì đó bất thường.

Hắn hỏi thăm: “Nếu ta không nhớ nhầm, hai người bị bắt kia, một người là quán chủ, một người là giám viện, nếu hai người bọn họ đều chết, chẳng phải Từ Vân quán sẽ đóng cửa sao?”

Hắn lo lắng nhất là lư hương có còn ở đó hay không, có bị người khác lấy đi hay không.

“Từ Vân quán vẫn tốt, cũng không tra ra được những đạo sĩ bên dưới có vấn đề gì.”

Trăm thiên tổng nói: “Hơn nữa nghe nói bọn họ còn có một sư thúc gì đó, qua một thời gian nữa sẽ trở về tiếp nhận Từ Vân quán, theo ta nói cũng chắc chắn có người tiếp nhận, mỗi năm chỉ là tiền hương hỏa cũng không biết kiếm được bao nhiêu, gần như là cây tiền! Thực sự không biết, những Võ

Thánh kia đang nghĩ gì, bái thần tiên, bản thân sẽ thành tiên sao? Thực sự là buồn cười.”

Lại có người muốn đến...

Trần Tam Thạch biết, nếu muốn ra tay, phải nhanh chóng.

Hắn hỏi thăm: “Ta nhớ là, hai người bị bắt kia, một người là quán chủ, một người là giám viện, nếu hai người bọn họ đều chết, chẳng phải Từ Vân quán sẽ đóng cửa sao?”

Hắn lo lắng nhất là lư hương có còn ở đó hay không, có bị người khác lấy đi hay không.

Chương 422: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (1)

“Sur thúc...”

Từ Vân Quán quả thực có không ít đạo sĩ đang du ngoạn bên ngoài. Nhưng nếu vào thời điểm này mà quay về, e rằng có liên quan rất lớn đến “tiên dược” và “lư hương”, không chừng còn là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện.

Nếu đối đôi phương quay về, muốn lấy lư hương sẽ thêm một tầng phiền phức, thậm chí đối phương trực tiếp lấy đi cũng không phải không có khả năng.

Không thể kéo dài thêm nữa.

Phải nhân lúc Từ Vân Quán không có ai.

“Người nói đúng.”

Trần Tam Thạch không quên đáp lời: “Ta cũng đã đến đó hai lần, lão đạo nói toàn những lời giả dối.”

“Đúng vậy, ta cũng nói thế.”

Lý Thiên Tổng tiếp tục nói về những chuyện gần đây.

Ví như Vu Thần Giáo gây náo loạn, phản ứng của các tông môn ngày càng dữ dội, bắt đầu tự phát tổ chức đội ngũ đi tìm nơi ẩn náu của giáo đồ, còn chửi quân Lương Châu là đồ bỏ đi.

Trong đó, Ôn Thực, trang chủ Phách Nguyệt Sơn Trang, lại có hai đệ tử mà hắn rất yêu thích chết đi, ngày nào cũng như

phát điên đi tuần tra khắp nơi, thề với trời rằng bằng mọi giá phải lôi đám giáo đồ Vu Thần Giáo ra.

“Được rồi, không nói nữa.”

Trần Tam Thạch cáo từ: “Ta còn có việc phải xử lý.”

“Đi đi.”

Lý Thiên Tổng trêu chọc: “Người lập được công lớn như vậy, có lẽ không được phong Võ Huân, nhưng ít nhất quan hàm ngũ giai cũng phải tăng lên một bậc, chức vị trong quân đội cũng phải lên đến Tham Tướng, lần sau gặp lại, phải gọi người là Trần Tham Tướng rồi.”

“Mượn lời tốt lành của người.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Lần sau chúng ta tụ họp một lần, ta mời khách ở Tiên Hạc Lâu.”

“Được đấy, đến lúc đó chúng ta sẽ ăn của người một bữa thật lớn!”

“Được, lần sau gặp!”

Xử lý xong việc trong quân ngũ, đã gần nửa đêm.

Trần Tam Thạch trở về phòng ngủ, thấy Lan tỷ đang cho con bú, hơn nữa trên giường dường như không có chỗ cho hắn, vì Vân Khê cũng ngủ trong phòng này.

Rõ ràng Lan tỷ sợ đứa nhỏ lạ nhà.

“Cha.”

Trần Vân Khê gọi.

Từ Minh Châu trở về Lương Châu cũng mất hơn một tháng đường.

Hai người ở chung một tháng, cũng coi như quen thuộc.

“Được rồi, Vân Khê ở lại đây với mẹ và em trai nhé.”

Trần Tam Thạch nói: “Một thời gian nữa rồi về phòng của con, dạo này cha sẽ ra ở hậu viện.”

Cũng tốt, tiện cho hấn làm một số việc.

“Dạ.”

Trần Vân Khê gật đầu thật mạnh.

Đến hậu viện, Trần Tam Thạch được Ti Tần hầu hạ tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi, đồng thời lấy “hạt châu” kia ra.

Vật này có thể sinh ra “huyền khí” không rõ để gia trì trận pháp, nên hấn tạm thời gọi nó là “Huyền Châu”.

Trước đó trên đường người đông mắt tấp.

Đến bây giờ, Trần Tam Thạch mới có cơ hội nghiên cứu kỹ.

Đáng nói là, từ khi Huyền Châu đến tay hấn, huyền khí ẩn chứa bên trong bắt đầu không ngừng tăng lên, từ một luồng rất yếu ban đầu, đến giờ đã hóa thành một đám khói trắng nhỏ, xem chừng còn đang tăng dần, không biết nguyên lý là gì.

Trần Tam Thạch nắm Huyền Châu trong tay, sau đó nhắm mắt lại, dùng trạng thái khi tu luyện Kiếm Khí Thuật để cảm nhận. Không lâu sau đã thiết lập được một loại cảm ứng đặc biệt với Huyền Châu, rồi có thể điều khiển “khí” bên trong gia trì lên người mình.

Chỉ là dường như không có tác dụng gì, đối với lực chiến cá nhân không có chút tăng lên nào.

Hấn lại thử xem có thể dùng khí của Huyền Châu để tu luyện Kiếm Khí Thuật không, kết quả cũng thất bại, dường như chỉ có thể dùng cho quân trận.

Dù vậy, đây tuyệt đối cũng là chí bảo!

Hoặc có thể nói, đối với người chỉ huy, đây là trận bảo vô thương.

Trận chiến mạnh nhất của Xích Mi quân là nhờ vào Huyền Châu mà phá tan địch quân. Nghe nói lực chiến bộc lộ ra thậm chí còn vượt qua cả Bát Đại Doanh.

Phải biết rằng Xích Mi quân thành lập chưa đầy một năm, ngay cả phần lớn võ giả cảnh giới cao cũng là thu gom từ các tông môn.

Hơn nữa không biết nguyên nhân gì, khí trong Huyền Châu ngày càng ít, khiến lực chiến của Xích Mi quân giảm mạnh.

Dù vậy, năm đó ở ngoài Môi Sơn Phủ cũng khiến cấp dưới của hắn rơi vào khổ chiến.

Nếu có thể tích lũy đủ huyền khí, sau đó tập trung dùng trong một trận chiến nào đó, không dám tưởng tượng sẽ bộc phát ra lực chiến kinh khủng cỡ nào.

“Chỉ là không biết tích lũy thế nào...”

“Xem chừng loại huyền khí này trong thiên địa có rất nhiều, chúng ta vẫn biết quá ít.”

“Thôi, dù sao tạm thời cũng không dùng được, nó lại đang từ từ tăng lên, cứ tích trữ đã.”

“Còn về thiên thư...”

Trần Tam Thạch dự định mấy ngày nữa sẽ giao cho Hầu công công, tránh lại bị tìm đến hỏi chuyện, cũng đủ phiền phức rồi.

Hắn nghĩ như vậy, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ gần đến giờ Tý, mọi người đều ngủ say, hắn mới lặng lẽ đứng dậy, mang theo binh khí chạy thẳng đến Từ Vân Quán.

Việc này nên làm sớm!

Lợi ích mà Kiếm Khí Thuật mang lại quá lớn.

Đây mới chỉ là nhập môn, nếu luyện được chút thành tựu, dù gặp phải cao thủ Huyền Tượng Cảnh cũng không cần phải sợ.

Linh Vụ Sơn chết lặng.

Ban đêm Từ Vân Quán cũng không có đệ tử nào tuần tra.

Trần Tam Thạch sớm đã diễn luyện hàng vạn lần tuyến đường lên vào trong đầu, một đường thông suốt, lại có [Liễm Túc Tàng Thân] và [Kiếm Khí Thuật] trợ giúp, có thể khẳng định là không bại lộ, thuận lợi tiến vào đại điện.

Nhìn lư hương ngập tràn khí tím trước mắt.

Hắn lại xác nhận không có ai đi theo, mới chậm rãi bước lên phía trước.

Vốn định trực tiếp vác đi chạy, kết quả là đến gần một chút phát hiện dưới đáy lư hương còn dính một tia sáng đỏ, đây là... máu!

Trần Tam Thạch sinh lòng cảnh giác.

Vị trí của huyết quang này vô cùng đặc biệt, chắc chắn là có người cố ý, hơn nữa xem chừng, mười phần thì đến chín là một loại định vị nào đó, đề phòng bị người khác trộm đi.

Chương 423: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (2)

“Ông ——”

Hắn đang suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo, Huyền Châu trong ngực đột nhiên sinh ra một loại cảm ứng.

Hình như Huyền Châu...

Có thể lưu trữ hương khói!

Trần Tam Thạch lập tức lấy Huyền Châu ra.

Quả nhiên.

Dưới sự dẫn dắt của một loại lực lượng thần bí nào đó, hương khói màu tím không biết đã tích lũy bao lâu trong lư hương, toàn bộ bị Huyền Châu hút vào, không hề ảnh hưởng gì đến huyền khí màu trắng vốn có.

Hơn nữa, dường như còn có một trình độ che chắn nhất định, nếu không cầm trong tay, căn bản không cảm nhận được bên trong còn có hương khói.

“Viên châu này, vậy mà còn có tác dụng như vậy.”

Không đến thời gian uống một chén trà, hương khói màu tím trong lư hương đã bị hút sạch sẽ, không còn sót lại chút nào.

Lấy được hương khói, Trần Tam Thạch định xoay người rời đi.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Lò đúc huyền thiết không chịu nổi nhiệt độ của dị hỏa, hơn nữa những thứ này rất ít nơi bán, cứ mua mới về nhà chắc chắn sẽ bị chú ý, vẫn thiếu một cái lò đan có thể chịu được dị hỏa.

Hương khói trong lư hương tuy đã dùng hết, nhưng cứ đặt ở đây thật sự đáng tiếc.

Nếu lấy đi, lại không biết kẻ đứng sau có biện pháp truy tung nào không.

Sau một thời gian ngắn suy nghĩ, trong lòng Trần Tam Thạch nhanh chóng có chủ ý.

Cuối cùng hắn vẫn lấy lư hương đi.

Sau khi rời khỏi Từ Vân Quán, hắn chạy thẳng đến La Thiên Sơn Mạch, còn dọc đường kiếm được một lượng lớn Linh Hòa, sau đó không đến căn cứ bí mật ban đầu, mà tùy tiện tìm một cái hang hỏ, giết con hỏ đang ngủ, rồi bắt đầu luyện được bằng tiên bảo ngay tại chỗ.

“Đã không thể giữ lại, thì luyện một lần cho đủ dùng!”

“Àm ——”

Hỏa long màu đỏ thẫm bốc lên, nhanh chóng bao phủ lư hương.

Dưới sự tàn phá của nhiệt độ đáng sợ, lư hương không bị vặn vẹo biến dạng như lò đúc huyền thiết, chứng minh quả thực không phải phàm vật, nhưng được tính luyện ra từ Linh Hòa dường như cũng không tốt hơn lò đúc huyền thiết là bao.

Mỗi vật có một công dụng riêng.

Lư hương là để hấp thụ hương khói, chứ không phải để luyện được, có thể miễn cưỡng dùng đã là tốt lắm rồi.

Trần Tam Thạch vừa duy trì ngọn lửa, vừa luyện chế Linh Hòa dược cao, nhanh chóng nhét đầy các túi nước mà Tham Tướng Vu để lại, lại đổ đầy các bình hồ lô đã chuẩn bị trước.

Những thứ này cộng lại, đủ dùng một năm rưỡi!

Như vậy, giữ lại lư hương cũng không có tác dụng lớn, hẳn càng không thể công khai mang đi cướp hương khói ở trong miếu, giữ lại trong tay hoàn toàn là tai họa, tất nhiên cũng sẽ không trả lại, tự có tác dụng khác!

Xử lý xong hiện trường.

Trần Tam Thạch vác lò đan, chạy thẳng về phía trong thành.

Hắn chính là người phụ trách tuần tra, nắm rõ nhất ở đâu có bao nhiêu người, đây chính là cái gọi là trộm trong nhà khó phòng, dễ dàng đến trước một tòa phủ đệ to lớn.

Dù trước phủ đệ không treo bảng hiệu, cũng có thể nhìn ra đây là nhà của một hộ giàu có.

Nơi này, là chỗ ở của Tào Phàm.

Trần Tam Thạch chuẩn bị tặng lư hương mang theo dấu ấn huyết quang làm lễ vật cho hắn.

Như vậy, kẻ đứng sau cho dù có tìm, cũng chỉ có thể tìm đến Tào Phàm.

Nếu không phải kiêng kỵ tên thái giám Tiểu Thành có cảnh giới Thông Mạch Đại Thành bên cạnh tên này, đêm nay Trần Tam Thạch đã muốn làm một lần giáo đồ Vu Thần Giáo, lấy mạng hắn.

Chỉ tiếc lần trước đối phó với Thông Mạch Tiểu Thành đã rất vất vả, Thông Mạch Đại Thành càng không cần phải nói, đành phải đợi đến khi mình cũng Thông Mạch rồi nói sau.

Nói ra thì, lão thái giám này khi đánh trận vì có Sa Văn Long bảo vệ, nên không có đi theo, dù sao cũng không có chức vụ, chỉ đơn thuần là người hầu của thế tử.

Nếu chủ nhân của lư hương tìm đến sau khi bỏ thứ này vào trong ao, trực tiếp lấy mạng bọn họ, sẽ tiết kiệm cho mình rất nhiều phiền phức.

Nhân cơ hội này, Trần Tam Thạch cũng muốn xem thử kẻ thu thập hương khói là người như thế nào.

Hắn nhảy lên mái nhà, thông qua Quan Khí Thuật tìm vị trí của thái giám Thông Mạch Cảnh, xác nhận đối phương đang nghỉ ngơi mới trực tiếp đến hậu viện.

Phủ đệ này rất lớn, hậu hoa viên thậm chí còn có một cái ao.

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng thả lư hương chìm xuống nước, sau đó nhẹ nhàng rời đi, không phát ra một chút động tĩnh nào.

Hắn trở về nhà, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu chơi đùa Huyền Châu, nhưng không tùy tiện tu luyện Kiếm Khí Thuật.

Chỉ nói từ cảm ứng.

Hương khí màu tím chắc chắn có thể thay thế linh khí ở một mức độ nhất định, nhưng thực sự hút vào cơ thể sẽ có gì khác biệt, tạm thời không biết, vẫn nên không dùng loạn trước.

Nếu thực sự không được, tìm cơ hội hỏi Tứ sư huynh.

Vấn đề là bọn họ cũng không biết khi nào quay về, hơn nữa Hải Đông Thanh sau khi đánh trận xong đã tự mình đi tìm Cửu sư tỷ, dù sao cũng không tiện dùng nó để gửi tin tức về tiên pháp, đó là kinh thành, vạn nhất có sơ suất gì rơi vào tay người của hoàng đế lại là một phiền phức.

Nói gần thì có thể thử xem có thể từ miệng của Tầm Tiên Lâu hỏi thăm được một số kiến thức liên quan không, trước đó còn có giao dịch với bọn họ chưa hoàn thành, nên tranh thủ đi một chuyến.

“Hương khói này hình như không nhiều lắm...”

Trần Tam Thạch cảm Huyền Châu, cảm ứng hương khói, còn lâu mới nhiều như hắc tướng tượng, cho người ta cảm giác giống như bị người khác lấy đi một lần “hàng dự trữ”.

Điều này cũng bình thường, đã có người thu thập, tất nhiên cũng có người lấy đi.

“Chờ xem sao!”

Một trận đại chiến kết thúc, Trần Tam Thạch có thể nghỉ ngơi vài ngày.

Trừ luyện võ, thời gian rảnh Trần Tam Thạch dùng để chơi với con.

Vân Khê đưa nhỏ này hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

Ngày thứ hai đến nhà, còn dậy sớm hơn cả Ti Tần và Mặc Họa, chạy vào trong bếp nấu một nồi cháo cho mọi người, nếu không thì giặt quần áo, quét dọn vệ sinh...

Chương 424: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (3)

Sau đó để ngăn không cho nàng làm việc, dứt khoát đưa đến Đốc Sư Phủ khai trí đọc sách.

Chớp mắt.

Lại hơn mười ngày trôi qua.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Tiểu Thành)]

[Tiến độ: 1855/2000]

Thêm một thời gian nữa, là có thể Hóa Kinh Đại Thành, sau đó chính là xung kích Thông Mạch.

...

Ăn sáng xong, có người đến thông báo, gọi bọn họ đến quân thành tập hợp.

“Thiên Tầm, ngươi làm gì vậy?!”

Trần Tam Thạch nhảy bén phát hiện ra, con ngựa trắng dưới thân đang nổi giận.

“.....”

“Được rồi, là lỗi của ta.”

Chủ và thú cưng tâm ý tương thông, Trần Tam Thạch nhanh chóng biết được, nguyên nhân Thiên Tầm tức giận là vì

hắn thất hứa, trước đó khi qua sông đã hứa cho nó ăn Linh Hòa, kết quả tất cả đều bị hắn ăn sạch.

“Tôi về cho ngươi, được rồi, đừng giận nữa, mau đi thôi.”

Trần Tam Thạch thúc ngựa, móng ngựa còn chưa chạy, đã thấy một người quen khác.

“Trần đại nhân!”

Chiêu Chiêu châm chọc nói: “Ngươi đúng là người quyền quý hay quên đấy, về nhiều ngày như vậy, cũng không đi gặp tiểu thư nhà ta?”

“Ta đang định đi đây.”

Trần Tam Thạch đã đồng ý chia sẻ tin tình báo cho đối phương, còn nhờ đối phương giúp tìm tài liệu làm cung tên, thêm cả chuyện hương khói, vốn cũng định đi một chuyến.

Hắn nói: “Làm phiền tiểu thư nhà ngươi tôi nay đợi ta, còn nữa, sau này ngươi nói chuyện với ta khách khí một chút, nếu không, cẩn thận ta lại để lại vết sẹo trên mặt ngươi.”

“Ngươi...”

Chiêu Chiêu vốn muốn cãi lại, nhưng nhớ đến tên này thực sự dám làm như vậy, lập tức ỉu xiu: “Ngươi chờ đấy, ta sẽ trả thù!”

Nàng để lại một câu ác ý rồi bỏ chạy.

Trần Tam Thạch cũng lười để ý, cười Thiên Tâm đến doanh trại báo danh.

Toàn bộ tướng sĩ của doanh trại dự bị, đã sớm tập hợp ở diễn võ trường.

Minh Châu quét dọn cũng hoàn toàn bình ổn.

Lữ Tịch và những người khác ngày nào đó trở về.

Hôm nay.

Là ngày luận công ban thưởng của bọn họ.

Đại thái giám Hầu Bảo, đứng trên đài cao, đích thân đọc thánh chỉ.

Tàn quân của doanh trại dự bị, mỗi một người còn sống trở về, đều được ban thưởng.

Người cuối cùng, mới là Trần Tam Thạch.

“Thăng Trần Tam Thạch làm tam phẩm Hoài Viễn Tướng Quân, giữ chức Tham Tướng.”

‘Chỉ có vậy?’

Một đám người quỳ dưới đất thảm nghĩ.

Đại nhân nhà bọn họ lập được công lao to lớn như vậy, sao chỉ có chút ban thưởng này, ngay cả vàng bạc châu báu và huân chương cũng không có?

Không đợi bọn họ cảm thấy kỳ quái, đã nghe Hầu Bảo tiếp tục nói:

“Thêm nữa, lệnh cho Trần Tam Thạch ở Lương Châu chờ điều động, chọn ngày vào kinh phong thưởng!”

Vào kinh phong thưởng!

Đây là...

Ban thưởng lớn cỡ nào?

Cần phải vào kinh?

Vào kinh yết kiến, và tiếp chỉ ban thưởng, hoàn toàn là hai khái niệm

“Trần huynh, lần này thật sự là một bước lên trời rồi...”

Diêm Trường Khanh cảm thán trong lòng.

Thánh chỉ đọc xong, mọi người cùng dập đầu.

“Thần đẳng khấu tạ thiên ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“.....”

“Hầu công công!”

Trần Tam Thạch tìm thấy khe hở, chen vào nói: “Ta muốn hỏi, ban thưởng của Tham Tướng Vu Tùng và Bả Tổng Tiền Trình đâu?”

“Vu Tùng?”

Hầu công công nghĩ nghĩ, trả lời: “Người này kháng lệnh trên chiến trường, nếu không phải Trần đại nhân xoay chuyển tình thế, Minh Châu e rằng đã rơi vào vạn kiếp bất phục!”

“Tình huống lúc đó, căn bản không thích hợp tấn công Dương Xuân Phủ, tuyệt đối không phải cố ý kháng lệnh.”

Trần Tam Thạch giải thích: “Hơn nữa sách lược này, là chúng ta cùng thương nghị sau đó mới thực hiện, nếu nói là kháng lệnh, thì cũng là chúng ta cùng nhau kháng lệnh!”

“Đúng vậy.”

Lộ Thư Hoa là người đầu tiên phụ họa: “Hầu công công, Trần tướng quân nói là thật.”

Trên thực tế, lúc đó bọn họ cũng không đồng ý vượt sông, hoàn toàn là bị ép buộc kháng lệnh.

Nhưng đến giờ, đều rất bội phục Vu Tùng tướng quân.

“Hầu công công, Vu tướng quân đối với Đại Thịnh trung thành tuyệt đối, nên được ban thưởng!”

Tạ Tư Thuật nói: “Thê nhi lão tiểu ở nhà hắc, cũng cần một lời giải thích!”

“Xin vì Vu tướng quân rửa oan!”

Quỳ trên mặt đất, chỉ cần là có chức quan, cơ bản đều đang nói thay cho Vu Tùng.

Chỉ có Diêm Trường Khanh im lặng.

“Hầu công công!”

Trần Tam Thạch nghiêm mặt nói: “Nếu không có Vu Tham Tướng cuối cùng liều mình cường công La Thiên Đại Quan, làm cho Mối Sơn Lương Kỷ Niên sợ hãi, thì đã không có thắng lợi cuối cùng!”

“Điều này đương nhiên là chúng ta biết.”

Hầu Bảo dùng giọng nói sắc bén nói: “Cũng chính vì điều này, triều đình mới không định trách phạt hấn, nếu không, kháng lệnh là phải chém đầu, nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng, tru cửu tộc cũng không quá... Trần đại nhân nếu thật sự không đành lòng, thì lên cho chút bạc là được.”

“Hầu công công!”

Trần Tam Thạch nghiêm mặt nói: “Đây là chuyện bạc tiền sao? Vu Tham Tướng khi đó chủ động đi La Thiên Quan, cũng không phải vì vật ngoài thân.”

“Trần đại nhân, chúng ta rất tán thưởng điểm nhân nghĩa này của ngươi, nhưng ngươi cũng phải hiểu một chuyện, kháng lệnh chính là kháng lệnh, đây là quy củ bất di bất dịch, bây giờ xem ra quả thực không gây ra hậu quả ác liệt, nhưng nếu sau này mọi người đều làm theo, đều cảm thấy mình kháng lệnh xong sẽ lập được công lao to lớn, đánh trận chẳng phải là loạn sao?”

Hầu công công dừng một chút, hạ giọng nói: “Nếu đúng như Trần đại nhân nói, sách lược kháng lệnh là do ngươi đề xuất, chúng ta nói khó nghe một chút, nếu không có Vu Tham

Tướng ở phía trước gánh tội thay người, ngay cả người cũng bị phạt.”

“Hầu...”

“Trần đại nhân, đừng nói nữa.”

Hầu Bảo ngắt lời nói: “Trần đại nhân nếu thật sự không hài lòng, có thể tự mình viết tấu chương, sau đó gửi đến nội các, người cho dù có nói rách miệng với chúng ta, chúng ta cũng không thể làm chủ được.”

Chương 425: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (4)

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch có chút phức tạp.

Vu Tùng kháng lệnh.

Mà Sa Văn Long và Tào Phàm muốn hại chết hẳn lại không hề nhắc đến một chữ...

Ngược lại, phân binh bọn họ ra ngoài, coi như là có công lao, về phần vì sao không đại quân cùng nhau vượt sông, thì giải thích thành dùng binh cẩn thận, không dám mạo hiểm toàn quân bị diệt.

Đây quả thực là đảo lộn trắng đen.

Nhưng lại không thể phản bác.

Bởi vì không có chứng cứ.

“.....”

Trong lòng Trần Tam Thạch ghen một cơn giận vô danh.

Một người có Thông Mạch Đại Thành bảo vệ bên cạnh, một người là đại tướng cảnh giới Huyền Tượng...

Hắn vẫn quá yếu.

Chỉ cần có đủ thực lực để làm việc đủ sạch sẽ, họ Tào thì sao?

Trước đây hẳn không có năng lực.

Nhưng tiếp theo, hấn sẽ thử.

“Hầu công công, mời đi qua bên này nói chuyện.”

Trần Tam Thạch làm động tác mời.

Hầu Bảo không từ chối, nhưng vừa đi vừa nói: “Trần đại nhân nếu vẫn muốn nói về chuyện của Vu Tham Tướng, thì không cần...”

“Việc này làm phiền Hầu công công, thay ta giao cho bề hạ.”

Trần Tam Thạch cầm mấy trang sách giống như kim bạc.

“Đây... Đây là thiên thư?”

Hầu công công có chút nhập thần khi nhìn thấy: “Chúng ta vốn định hỏi riêng về việc này, kết quả Trần đại nhân lại chủ động trình lên.”

Trần Tam Thạch nói ra lời nói đã nghĩ sẵn từ lâu: “Được bề hạ ân sủng không dám quên một khắc nào, có thu hoạch được gì trong khi chinh chiến, lại không dám giấu giếm?”

“Được rồi, Trần đại nhân đúng là trung thần lương tướng, không, là trung thần thần tướng!”

Hầu công công thử hỏi: “Trần đại nhân, không biết ngài đã nghiên cứu qua vật này chưa?”

“Nói thật là đã nghiên cứu mấy ngày, nhưng vẫn tự trên đó như bùa chú, thực sự không hiểu có ý nghĩa cụ thể gì, quả thực là ‘thiên thư’.”

Trần Tam Thạch cầm thứ này trong tay mấy tháng, nói chưa nghiên cứu qua thì quỷ mới tin.

Khi đó sau khi gặp Võ Thánh Giang Nguyên Bá đến từ kinh thành, vốn định đưa cho hấn, kết quả đối phương nói sau

khi về sẽ giao cho Hầu công công là tốt nhất, chứng minh người này là tâm phúc trong số những tâm phúc của bệ hạ.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Có lẽ, chỉ có bệ hạ đương thời mới có thể hiểu được.”

“Vật này chúng ta tạm thời bảo quản, sau đó trong cung sẽ phái người đến lấy.”

Hầu công công nói: “Nếu thực sự là thiên thư, Trần đại nhân lại lập được công lớn! Chắc chắn, người mới nhập ngũ bao lâu, đã lần này đến lần khác lập được công lớn cho triều đình, đây đúng là trời phù hộ Đại Thịnh của ta, quốc vận triều ta nhất định vạn năm không suy.”

“Công công quá khen, tại hạ cũng chỉ là thần tử bình thường mà thôi.”

Trần Tam Thạch nói: “Nói xem, công công có thể tiết lộ một chút không, bệ hạ chọn ngày tuyên ta vào kinh, là có ý gì?”

“Còn có thể là gì, là chuyện tốt lớn!”

Hầu công công khẽ nói: “Trần đại nhân không biết đây thôi, bệ hạ thích người thích đến không chịu nổi, khen ngợi người trước mặt văn võ cả triều, người đây, thật sự là sắp bình bước thanh vân rồi!”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậy bệ hạ có nói khi nào không?”

“Cái này thì còn chưa định.”

Hầu Bảo thử dài nói: “Hai năm gần đây, bốn phương tám hướng đều rục rịch, ngay cả bệ hạ cũng bắt đầu giảm bớt bề quan, đợi khi nào rảnh rỗi, tự nhiên sẽ tuyên người.” “Đa tạ Hầu công công.”

Trần Tam Thạch lấy một tấm ngân phiếu đưa qua.

“Trần đại nhân, cái này không được.”

Hầu công công cười từ chối nói: “Chúng ta không dám lấy bạc của người nữa, Trần đại nhân nếu thật sự có lòng, sau này có cơ hội chăm sóc chúng ta một chút, chúng ta sẽ cảm kích không thôi.”

“Như vậy, tại hạ cáo từ trước.”

Trần Tam Thạch hành lễ, xoay người rời đi.

Chuyện của Vu Tùng, nói với tên thái giám này cũng không có tác dụng gì, vẫn nên trở về viết tấu chương thử xem.

Còn về thiên thư...

Bọn họ lại càng không thể nghi ngờ.

Bởi vì thiên thư vốn là thật, nếu lão hoàng đế thực sự đang tu tiên, vừa nhìn đã có thể nhận ra, nhưng chỉ có một nửa là thật, còn một nửa ở trong tay hắn.

Mà điểm này, trừ Lương Kỷ Niên ra, e rằng chỉ có tiên nhân biết.

Nói đến điều này.

Trần Tam Thạch bắt đầu tò mò.

Lương Kỷ Niên, có thực sự gặp tiên nhân không?

Gặp ở đâu?

Hắn vốn bán tin bán nghi.

Nhưng liên tưởng đến Tứ sư huynh nói sư phụ cũng gặp tiên nhân, lại cảm thấy quả thực có khả năng rất lớn là thật.

Nếu vậy thì.

Tiên nhân bắt đầu thường xuyên hạ phàm?

Bọn họ muốn làm gì?

“Đáng tiếc sư phụ không ở đây.”

“Nếu không có thể hỏi rõ về chuyện của Lương Kỳ Niên.”

“Thôi, cứ yên tâm tu luyện đã.”

Trần Tam Thạch không suy nghĩ lung tung nữa.

...

Hầu công công tiễn Trần Tam Thạch rời đi, sau đó tìm Diêm Trường Khanh, lấy thiên thư ra: “Diêm thiếu gia, người nhìn kỹ xem, thứ này có phải là vật ở trong tay Lương Kỳ Niên khi đó không?”

“Không sai.”

Diêm Trường Khanh chắc chắn nói: “Là thật.”

“Vậy thì tốt.”

Hầu công công chắc chắn nói: “Xem ra Trần đại nhân, thực sự là không có bất kỳ tư tâm nào~”

...

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch xử lý xong việc trong quân ngũ, dẫn theo mấy huynh đệ vào thành.

Trên đường đi, trước cửa không ít nhà dân đều treo đèn lồng trắng, trên đường đầy tiền giấy.

Bọn họ dừng lại trước một căn nhà ba gian, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc.

Chỉ thấy ở giữa sân, đặt một chiếc quan tài, xung quanh đều là nữ tử và trẻ con mặc đồ tang, thỉnh thoảng cũng có mấy người quen trong Lương Châu quân đến viếng.

Trần Tam Thạch đi vào sân, lặng lẽ đến trước lò đốt tiền giấy.

Lộ Thư Hoa, Tạ Tư Thuật cũng làm theo.

“Ngài là Trần Tam Thạch Trần đại nhân phải không?”

Một phụ nhân lên tiếng, sau khi được xác nhận, dẫn theo cả nhà cúi người hành lễ.

Nàng chính là thê cả của Vu Tùng, họ Tống.

Chương 426: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (5)

“Phu nhân, nén bi thương.”

Trần Tam Thạch không biết an ủi người khác, chỉ nói: “Sau này ở Lương Châu thành nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ phái người đến tìm ta, ta ở tại Thanh Tuyền Hạng.”

“Đúng đúng đúng.”

Tạ Tư Thuật cũng nói: “Việc có thể làm được chúng ta sẽ làm.”

“Ừ.”

Lộ Thư Hoa cũng nói: “Bất kể khi nào, Thông Huyền Kiếm Tông cũng coi phu nhân là thượng khách.”

“Cảm ơn mấy vị đại nhân, hảo ý ta xin nhận.”

Họ Tổng dùng khăn lau nước mắt: “Cũng xin mấy vị đại nhân đừng quá đau buồn thay lão Vu nhà ta, lời này ta nói ra không thích hợp, nhưng chết trên chiến trường đối với hắn, cũng, cũng coi như chết có ý nghĩa rồi.”

“Oa oa...”

Tiểu thiếp bên cạnh nức nở nói: “Đúng vậy, khi lão gia còn sống, nguyện vọng lớn nhất chính là một ngày nào đó có thể lập công trên chiến trường, sau đó vang danh thiên hạ.”

“Lần này lập được công lao lớn như vậy.”

“Đầu công là của Trần đại nhân, thứ công cũng là của lão gia, coi như là hoàn thành một tâm nguyện của hần.”

“.....”

“Trần đại nhân.”

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nghiêm túc hỏi: “Phụ thân ta lần này, có thể nhận được bằng hiệu Trung Liệt Dũng Tướng không?”

“Đúng vậy, bằng hiệu Trung Liệt, là tâm nguyện lớn nhất của cha...”

Đứa trẻ nhỏ tuổi nhất nói: “Ngô Nhị Cầu, thường xuyên khoe khoang bằng hiệu ở nhà nó với chúng ta!”

“.....”

Trần Tam Thạch nhìn bọn họ, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Nói theo lý bình thường.

Một võ tướng chết trận trong khi lập công, ban cáo thiên hạ là điều tự nhiên, nếu là công lao to lớn còn có thể được truy phong tước vị và thụy hiệu, nhưng chức vị của Vu Tùng không cao không thấp, tạm thời còn chưa được tước vị và thụy hiệu.

Dù vậy, theo như quy lệ trước đây của Đại Thịnh triều, cũng nên ban cáo thiên hạ, sau đó ban một bằng hiệu trung liệt tương tự treo trước cửa nhà, con cháu nếu tập võ cũng sẽ được tài nguyên võ đạo, sau khi cảnh giới thỏa mãn sẽ được kế thừa chức vị của phụ thân.

Nhưng những thứ này, Vu Tham Tướng đều không có.

Chứ đừng nói là ban thưởng, e rằng ngay cả một bằng hiệu cũng không được.

Chính là vì cái gọi là kháng lệnh!

Kháng lệnh cái gì?!

Lộ Thư Hoa và Tạ Tư Thuật đám người, cũng sinh lòng áy náy.

Bọn họ không dám ở lại, sau khi viếng xong mỗi người một ngả rời đi.

Trần Tam Thạch bắt đầu đánh bụng nháp trong lòng, suy nghĩ xem tấu chương viết thế nào, mới có thể rửa sạch vết nhơ kháng lệnh của Vu Tham Tướng.

“Tôi về viết.”

Hắn rời khỏi Vu phủ, đi thẳng đến Hồng Tú Lâu, quen đường cũ đi từ cửa sau lên lầu.

Hôm nay.

Trần Tam Thạch mang kiếm lên lầu.

Hắn dùng ngón tay cái nhẹ nhàng đẩy kiếm ra, để lộ ánh sáng lạnh, ra hiệu cho Ngung Hương dừng nhào tới.

“Giả vờ cái gì!”

Ngung Hương dùng lụa mỏng che vai, làm nũng nói: “Người chẳng phải lo lắng ta có tiên pháp gì gài bẫy người sao, nếu không có tiện nghi người sẽ không chiếm? Có sắc tâm không có sắc đảm.”

“Người cũng chỉ bình thường thôi.”

Trần Tam Thạch đến mấy lần, cũng coi như quen thuộc, nói chuyện xong liền đi đến bàn ngồi xuống, kiểm tra bình rượu không có vấn đề gì rồi mới rót cho mình một ly.

“Bình thường?!”

Ngung Hương sừng sốt, vội vàng hỏi: “Người có ý gì?”

“Nghĩa đen.”

Trần Tam Thạch nhấp một ngụm rượu, lại cầm hai miếng bánh ngọt ăn.

“Được lắm, đồ nam nhân chó.”

Ngung Hương trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia giận dữ: “Sớm muộn gì cũng thu thập ngươi.”

“Nói chính sự đi.”

Trần Tam Thạch thẳng thắn nói: “Chuyện thiên thư đã xong, ta đã giao cho triều đình, chắc là không có liên quan gì đến phương pháp thông tiên giới, chỉ thích hợp dùng để dẫn binh đánh trận.”

Giao dịch giữa bọn họ vốn là phương thức “thông tiên giới” và tung tích của tiên nhân, những thứ khác tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Nói đến việc này.

Ngung Hương cũng nghiêm mặt nói: “Còn cái khác thì sao, tiên nhân ban tiên bảo cho Lương Kỷ Niên, ngươi có gặp không?”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

“Được rồi.”

Ngung Hương có chút thất vọng: “Đáng tiếc, không có cơ hội tận mắt nhìn thấy thiên thư, Trần tướng quân trở về cũng không nói mang theo đến gặp ta.”

“Cho ngươi xem? Cần thận bề hạ tìm đến ngươi.”

Trần Tam Thạch chuyển đề tài nói: “Lần trước ta nhờ tiểu thư tìm giúp tài liệu làm mũi tên, đã có tin tức gì chưa?”

“Trần tướng quân thật sự là vận khí tốt, ta vừa hỏi thăm, thực sự tìm được thứ mà tướng quân muốn từ phân đà khác của Tầm Tiên Lâu.”

Ngưng Hương liếc mắt.

“Ồ.”

Chiêu Chiêu không tình nguyện đi lục lọi, cuối cùng lấy ra một cục sắt từ trong cái rương đầy áo lót, nặng nề đặt trên bàn: “Này, cho ngươi.”

“Đây là...”

Trần Tam Thạch cầm cục sắt đen bóng, chưa từng nhìn thấy trong sách, chỉ nói từ cảm giác và bề ngoài, có chút giống huyền thiết, nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được có điểm khác biệt.

“Vật này không có tên.”

Ngưng Hương giới thiệu: “Nếu nhất định phải nói, nó cũng coi như là một loại huyền thiết, chỉ là vị trí sinh ra đặc biệt, được huyền khí đặc biệt tắm bổ, sinh ra một số điểm khác thường.

“Huyền thiết bình thường, chỉ có thể ‘truyền dẫn kinh lực’, nhưng nó có thể dùng để lưu trữ ‘kinh lực’, thời gian không lâu, đại khái chỉ mấy nhịp thở, hơn nữa rất hiếm, tổng cộng chỉ có bấy nhiêu, dùng để làm đầu mũi tên cũng không đủ.”

Trần Tam Thạch ngưng tụ kinh lực, truyền vào huyền thiết, phát hiện quả nhiên có thể lưu lại trên đó trong thời gian ngắn, tuy thực sự rất ngắn, nhưng đủ dùng!

Dùng để làm mũi tên, vừa đủ!

Chỉ cần lại tìm được quỹ mạch mạch có thể lưu trữ kinh lực đã nhìn thấy trong “Bách Thảo Đồ” trước khi xuất chinh Minh Châu, là có thể chế tạo ra cung tên có mang theo kinh lực sau khi bắn ra!

Chương 427: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (6)

Lần này đến Minh Châu, tác dụng của cung tên khi đối mặt với võ giả cảnh giới cao thực sự là quá nhỏ, về cơ bản chỉ có thể dùng để dọn dẹp một số võ giả dưới Luyện Tạng.

Lần trước thậm chí còn không thể làm bị thương con hung thú trong La Thiên Sơn Mạch kia...

Quả thực không trách được không có người thích dùng cung, đi càng cao, tác dụng càng nhỏ, tuyệt đại đa số võ giả sẵn giết dị thú, cũng tình nguyện cầm binh khí cận chiến chiến đấu, chứ không dùng cung tên.

Nhưng nếu có thể lưu trữ kinh lực thì khác!

Đừng quên, hắn còn có thể súc kinh.

“Ngưng Hương tiểu thư.”

Trần Tam Thạch không vội thu đồ, mà nhẹ nhàng đặt trên bàn: “Nói đi, ngươi cần ta làm gì?”

Trước khi đến Minh Châu hai người đã nói xong, đây là một cuộc giao dịch.

“Ta còn tưởng ngươi lại muốn ăn không uống không nữa~”

Ngưng Hương dưới bàn nhẹ nhàng duỗi đôi chân thon dài, cởi giày thêu ra để chạm vào đôi phượng, phong tình vạn chủng nói: “Muốn lấy đi rất đơn giản, tướng quân vui vẻ với ta

một đêm là được, kim cương chi thể của tướng quân, ta rất muốn thử xem~”

“Ừ, được rồi.”

Trần Tam Thạch gật đầu, cố ý nói: “Dù bình thường, nhưng vì huyền thiết, ta cũng có thể.”

Ngung Hương lập tức mất hết hứng thú, dùng sức đá hấn một cái, tức giận nói: “Người tưởng ta thêm à? Được rồi, sắt cho người, làm trao đổi, người phải vào La Thiên Sơn Mạch giúp ta tìm một loại dược liệu trị ngoại thương, gọi là ‘Đoạn Tục Thảo’, đối với người, chắc là không khó?”

Đoạn Tục Thảo.

Trong đầu Trần Tam Thạch hiện lên công dụng tương ứng, phối hợp với mấy loại dược liệu khác có giá trị liên thành, có thể dùng để nối liền đứt chi, nhưng thứ này rất hiếm thấy.

Hắn nói: “Cái này ta không thể đảm bảo với người.”

“Vậy xin tướng quân tận lực.”

Ngung Hương nói: “Dù không tìm được, sắt cũng có thể cho người.”

“Ta sẽ cố gắng.”

Trần Tam Thạch cất sắt đi: “Tiểu thư còn có chuyện gì muốn nói?”

“Người cũng nhìn ra được.”

Ngung Hương tiểu thư u oán nói: “Trần tướng quân đã từng nghe nói đến, Hương Thần Giáo chưa?”

“Hương khói...”

Trần Tam Thạch không ngờ mình còn chưa kịp hỏi thăm, đối phương đã chủ động nói đến vấn đề này, nghiêm mặt nói: “Chưa nghe, nói nghe xem.”

“Thế gian có vô số phương pháp tu tiên, thần đạo hương khói cũng là một trong số đó.”

Ngung Hương tiểu thư giải thích: “Trong đó, có một Hương Thần Giáo, bọn họ có phương pháp đặc biệt, có thể đánh cắp hương khói của thần linh làm của riêng, chỉ là do hành tung quỷ dị, nên biết rất ít về tình huống cụ thể của bọn họ, chỉ biết là thích ẩn nấp ở nơi hương khói thịnh nhất trong một châu một phủ, tất nhiên, đôi khi cũng cố ý ẩn nấp ở nơi hương khói kém để che giấu thân phận.”

“Hương khói cũng có thể tu luyện?”

Trần Tam Thạch thừa cơ hỏi thăm: “Có gì khác biệt so với cái gọi là linh khí không?”

“Tất nhiên là có, tu luyện cũng chia thành nhập đạo, và không nhập đạo.”

Ngung Hương kiên nhẫn nói: “Trong trường hợp không nhập đạo, có thể ở một mức độ nhất định sử dụng hương khói thay thế linh khí, nhưng nếu nhập đạo, thì không thể thay đổi nữa, hơn nữa nghe nói tu luyện hương khói, cần phải chịu một số cái giá, nhưng cụ thể là gì thì không biết.”

“Nhập đạo?”

Trần Tam Thạch càng thêm nghi hoặc: “Ngung Hương tiểu thư, có thể nói rõ một chút không, nhập đạo là gì, không nhập đạo là gì?”

“Nhập đạo.”

Ngung Hương giảng giải: “Khi người thông qua linh căn hấp thu ‘khí’, lưu trữ trong đan điền, rồi cải tạo cơ thể, chính là nhập đạo, những thứ khác, nếu chỉ là mượn linh khí tu luyện một số tiểu pháp môn, mà không thể lưu trữ trong đan điền rồi cải tạo cơ thể, thì không coi là nhập đạo, hương khói cũng như vậy.”

Trần Tam Thạch hiểu ra.

Hắn chỉ tu luyện Kiếm Khí Thuật, thì không coi là nhập đạo, cũng không cần lo lắng hương khói sẽ mang đến ảnh hưởng xấu, có thể yên tâm sử dụng.

“Ta sẽ triển khai một tiểu pháp môn cho tướng quân xem.”

Ngung Hương ngoắc ngón tay: “Chiêu Chiêu, người qua đây.”

“Ta? Không muốn.”

Chiêu Chiêu còn chưa nói xong, đã thấy đồng tử đen của Ngung Hương dưới sự điều động của Thanh Huyền chỉ khí phát ra ánh sáng hồng phấn, sau khi đối diện với nàng, Chiêu Chiêu trở nên ngây ngốc, ôm đùi Ngung Hương chảy nước miếng.

“.....”

Trần Tam Thạch nhìn bộ dạng này, thực sự giống như ảo thuật.

Không trách được khách nhân đã gặp Ngung Hương trở về ba ngày không tỉnh táo, chắc là đầu óc đều bị ngu luôn rồi...

Ngung Hương duỗi ngón tay thon dài, nhẹ nhàng điểm lên trán Chiêu Chiêu, đối phương mới khôi phục lại vẻ bình thường.

Nàng mỉm cười quyến rũ: “Thế nào tướng quân, có muốn gia nhập Tầm Tiên Lô, ta có thể dạy người.”

“Không có hứng thú.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nói đi, đột nhiên người lại nói với ta về Hương Thần Giáo và hương khói, chẳng lẽ...”

“Trần tướng quân thực sự thông minh, vừa nghe đã biết ta muốn nói gì, theo tin tức đáng tin cậy, Hương Thần Giáo có

phân đà ở Lương Châu.”

Ngung Hương nhìn về phía cửa sổ: “Hai tên đạo sĩ của Từ Vân Quán chết trước đó, rất có khả năng chính là người của Hương Thần Giáo, sau khi bọn họ chết, nghe nói có giáo đồ gần kinh thành đang gấp rút đến đây, mục đích không rõ.”

Nói ra điều này, rất có khả năng chính là tên sư thúc của Từ Vân Quán...

Trần Tam Thạch suy nghĩ nói: “Từ Vân Quán tồn tại đã lâu, bọn họ là người của Hương Thần Giáo, sao các người không biết?”

“Có suy đoán, nhưng không có chứng cứ, dù sao chúng ta cũng không biết sử dụng hương khói như thế nào, cũng sẽ không tùy tiện qua đó kiểm tra, hơn nữa lại nói, trước đó người cũng không đến hỏi ta.”

Ngung Hương tiếp tục nói: “Hiện tại nói ra, là vì gần đây bọn họ có khả năng có hành động lớn, bảo người cẩn thận một chút.”

Chương 428: Bảng Hiệu Trung Liệt, Thần Giáo Hương Khói (7)

“Hành động lớn?”

Trần Tam Thạch tò mò hỏi: “Về Lương Châu?”

“Không.”

Ngung Hương nhẹ nhàng lắc đầu: “Về kinh thành, theo tin tức do người của chúng ta truyền đến, gần đây người của Hương Thần Giáo, bắt đầu thu thập đồ vật từ khắp nơi, sau đó đưa đến kinh thành, rất có khả năng là thu thập hương khói, chỉ là không biết đưa nhiều hương khói đến kinh thành như vậy, là muốn làm gì.”

Thu thập hương khói đến kinh thành.

Trần Tam Thạch theo bản năng hoài nghi có liên quan đến lão hoàng đế.

Tương tự như Vu Thần Giáo trước đó.

Nhưng chỉ là một khả năng.

Ngung Hương cũng nói như vậy: “Hành tung của Hương Thần Giáo chúng ta có thể tìm ra một chút, nhưng bình thường bọn họ tiếp xúc với ai, làm việc gì, thì hoàn toàn không biết.”

“Ừ, cái này chắc là không có liên quan gì đến ta, nhưng vẫn cảm ơn Ngung Hương tiểu thư đã nói cho ta biết.”

Trần Tam Thạch nói.

Không có liên quan gì đến hắn.

Nhưng e rằng không thoát khỏi có liên quan đến Tào Phàm.

Lư hương của Từ Vân Quán vẫn đang ngâm trong ao ở hậu viện nhà họ Tào, hơn nữa hương khói bên trong cũng bị hút sạch sẽ, không biết Hương Thần Giáo sẽ có phản ứng gì.

“Nếu không có việc gì khác, tại hạ xin cáo từ trước.”

Trần Tam Thạch chấp tay, đeo trường kiếm rời đi.

Nhưng hắn không về nhà, mà chuyển hướng, đến thanh lâu khác ngủ lại.

Vì chỗ ở của Tào Phàm tương đối phồn hoa.

Nên gần đó vừa vặn có một thanh lâu tầng cao, có thể nhìn thấy tình huống ở trong phủ.

Trần Tam Thạch chuẩn bị xem thử, Hương Thần Giáo có thực sự tìm đến không.

Ban ngày tu luyện, buổi tối đến thanh lâu ngủ.

Liên tục hai ngày trôi qua.

Đến tận nửa đêm ngày thứ ba, Trần Tam Thạch cuối cùng cũng đợi được tình huống.

Chỉ thấy hai bóng người chớp nhoáng, trèo tường tiến vào chỗ ở của Tào Phàm.

...

Hai tên đạo sĩ một trước một sau, lặng lẽ đi trong đêm tối.

“Không ngờ được, hai người Khâu Minh Tử, lại làm phản, còn cấu kết với Vu Thần Giáo, chúng ta còn chưa kịp hỏi chuyện, đã chết trong ngục! Đà chủ, Vu Thần Giáo ở Lương Châu giờ trò gì?”

“Rất có khả năng có liên quan đến sâu trong La Thiên Sơn Mạch, tạm thời dừng quản, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta, là làm tốt chuyện lớn ở kinh thành, sau đó lại tham gia vào chuyện của Lương Châu.”

“Cũng không biết là ai gan lớn như vậy, lại trộm đi lư hương.”

Hai người dừng lại trước phủ đệ của thế tử,

“Đà chủ, chúng ta xác định không sai chứ, sao lư hương lại chạy đến đây?”

“Huyết quang chi thuật, sao có thể sai?”

Âm thanh của hai người nhỏ như tiếng muỗi, vừa bàn luận vừa đến gần núi giả ở hậu viện.

Lão đạo cầm đầu nhìn ao nước, trầm giọng nói: “Thứ đó ở dưới.”

“Được.”

Người kia nhẹ nhàng lặn xuống nước, không đến mấy nhịp thở đã vác lư hương lên bờ: “Đà chủ, thực sự ở đây, hơn nữa... hương khói bên trong không còn!”

“Gì cơ?!”

Lão đạo cầm lư hương lên, nâng trong tay cẩn thận cảm nhận, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Đà chủ!”

Thuộc hạ nói: “Có phải là thế tử làm không, ta sẽ đi tìm hẩn hỏi chuyện!”

“Dừng động!”

Lão đạo nhíu mày nói: “Việc này là cơ mật quan trọng, ngươi đừng có làm ồn lên, có phải Tào Phàm hay không, chúng ta chỉ cần quay về hỏi một chút là được.”

“Đúng vậy.”

Thuộc hạ nghi hoặc nói: “Nếu là Tào Phàm, thì không nên giấu đồ trong nước, hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp nói cho chúng ta, nhưng trong Lương Châu thành, còn có ai hiểu được hương khói chi thuật?”

“Tâm Tiên Lâu? Không đúng, bọn họ căn bản không biết hương khói thu thập như thế nào.

“Tôn Tượng Tông? Hẳn cũng không tiếp xúc nhiều với hương khói, hơn nữa người bây giờ căn bản không ở Lương Châu, ngay cả hoàng đế cũng không biết hắn ở đâu, còn có thể là ai? Vòng đi vòng lại, khả năng là Tào Phàm lớn nhất.”

“Két ——”

Phía xa truyền đến âm thanh mở cửa.

Hai tên đạo sĩ không ở lại, nhảy lên tường bao, sau đó lại lần nữa chìm vào bóng tối.

...

Trong thanh lâu.

Trần Tam Thạch có chút thất vọng.

Không có động tĩnh?

Hắn còn tưởng rằng tối nay sẽ có một vở kịch lớn để xem, kết quả là mất công phục kích mấy ngày.

Nhiều hương khói như vậy bị đánh cắp, người của Hương Thần Giáo không có chút tức giận nào?

Là sợ họ Tào.

Hay là có ẩn tình khác?

“Thôi vậy...”

Trần Tam Thạch biết, xem ra muốn báo thù cho mình và Vu Tùng, vẫn phải tự mình ra tay mới được.

Mấy ngày tới, hãy đột phá đến Hóa Kinh Đại Thành, đồng bộ tu luyện Kiếm Khí Thuật.

Chương 429: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(1)

Phủ Trần gia, hậu viện.

“Ông ——”

“Vù ——”

Tư Cẩm bung đồ ăn thức uống dừng ở cửa hậu viện, nghe động tĩnh, sợ đến mức không dám đến gần. Rõ ràng chỉ cách một cánh cửa, nhưng nghe như bên trong đang có gió lốc.

Nàng cũng không dám lên tiếng quấy rầy, nhẹ nhàng đặt đồ ở cửa rồi lén bỏ đi.

Lại một mùa thu nữa.

Trong sân là một lớp lá rụng dày, dưới sự vũ động của trường thương như giao long, dần dần tụ lại thành một cơn lốc màu vàng kim, nơi đi qua, một cái lại một cái bông hoa bị phá nát, tiếng nổ lách tách không ngừng vang lên.

Máu rồng tượng trong cơ thể Trần Tam Thạch sôi trào cuộn cuộn, huyền nguyên ngũ tạng càng vận hành hết công suất, duy trì trạng thái bạo huyết, không ngừng thúc đẩy kinh lực, rồi lại liên tục rót kinh lực vào trong năm hồ đoạn hồn thương.

Võ đạo một con đường.

Sai một bước, sai cả đời.

Từ khí huyết bắt đầu, nếu ngay từ đầu đã kém người khác, vậy thì khi cảnh giới càng lên cao, chênh lệch giữa cùng cảnh

giới cũng sẽ càng lớn, cuối cùng hình thành một khoảng cách khó có thể vượt qua, đây cũng là lý do khi xưa tuyển phong coi trọng bước thâm cốt.

Chỉ có võ giả có thể chất mạnh mẽ, căn cơ tu luyện ra mới càng vững chắc.

Giờ phút này.

Trần Tam Thạch không ngừng khiêu chiến cực hạn, dùng cách này để tôi luyện độ thuần và cường độ của kinh lực.

Hóa kinh tiểu thành, là kinh lực gia trì binh khí.

Còn đại thành, là kinh lực ngoại phóng, có thể tạo thành một vòng kinh lực bao bọc xung quanh binh khí, từ đó đạt được lực sát thương đáng sợ, cho dù lưỡi binh khí không tiếp xúc với đối thủ, cũng có thể tạo thành sát thương.

Nếu không cầm binh khí, mà là tay không, cũng có thể dựa vào kinh lực để tay không đón đỡ binh khí của đối phương, tiền đề là kinh lực của người mạnh hơn đối thủ, sẽ không làm mình bị thương.

Trần Tam Thạch mỗi lần đâm thương ra, đều có thể cảm nhận được kinh lực gia trì trên mũi thương mạnh hơn một chút, dần dần có thể tràn ra ngoài mũi thương, rồi lại khuếch tán ra ngoài, không ngừng tiêu hao, cho đến khi kiệt sức, vắt kiệt tia kinh lực cuối cùng trong cơ thể.

Tiếp theo, chính là biến chất.

Sau cực hạn đau đớn, nhục thân của hắn lại thăng hoa, kinh lực được khí huyết và nội tạng thúc đẩy cũng trở nên tinh thuần hơn, sau khi gia trì lên huyền binh, giống như một thanh kiếm sắc bén có thể mở rộng liên tục, cho đến khi truyền đến mũi thương, hình thành một luồng sức mạnh vô hình ổn định xung quanh lưỡi thương.

Đột phá!

Hóa kinh đại thành!

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Hóa Kinh (Đại Thành)]

[Tiến độ: 0/0]

[Hiệu dụng:..., Chân Long Kinh]

[Chân Long Kinh: Kinh lực tàn sát bừa bãi, hóa thành chân long]

Kinh lực của người bình thường, đơn giản mà nói, chính là tương đương với một lưỡi sắc bén vô hình ở bên ngoài lưỡi binh khí, là chết, đơn thuần chỉ có mạnh yếu, không có tính chất đặc biệt.

Nhưng kinh lực của Chân Long Kinh, là sống!

“Ong ——”

Trần Tam Thạch hai tay nắm chặt cán thương, gia trì kinh lực, chỉ thấy năm hồ đoạn hồn thương không ngừng run rẩy, nhất là tiếng vo ve của mũi thương, giống như có mấy con tiêu long đang bay quanh lưỡi thương.

Hắn không dùng chiêu thức cũng không để mũi thương thực sự chạm vào vật thể, chỉ là sau khi gia trì chân long kinh, nhẹ nhàng đẩy trường thương, cách một chấu cảnh hơn một tấc, chấu sứ đã nổ tung.

Vật tham chiếu quá yếu, vẫn không thể trực quan thể hiện ra uy lực.

Nếu muốn hình dung, Trần Tam Thạch cảm thấy chân long kinh bên ngoài mũi thương của hắn, giống như cưa điện, sau khi tiếp xúc với kẻ địch có thể tấn công lần thứ hai, trong thực chiến nhất định có thể phát huy ra tác dụng không tể.

“Thành công rồi!”

Hắn lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi: “Tiếp theo nên đột phá Thông Mạch.”

Công pháp Thông Mạch cảnh.

Sau khi trở lại Lương Châu không lâu, Tôn Li đã mang đến cho hắn, vẫn là Trần Quốc Long Thương, hơn nữa là công pháp hoàn chỉnh đến tận Huyền Tượng cảnh, bên trong còn kèm theo lời phê và tâm đắc.

Trước đó không đưa cho hắn một lần, hắn là sau này lại thêm những thứ này vào.

Nói đến chuyện này.

Sư phụ hắn từ khi đến kinh thành, đã không có động tĩnh, một người sống sờ sờ, gần một năm không lộ diện, bao gồm cả trước loạn Minh Châu, nghe nói bệ hạ suýt nữa thân chinh rồi.

Đoán chừng, là có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nhưng nói thật, cho dù là sư phụ, đối với tu vi của hắn mà nói, cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Như tục ngữ nói, “sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân”.

Công pháp đã cho hắn, bảo dược cũng luôn không ngừng.

Còn lại cũng chỉ có dựa vào bản thân mình cố gắng mới được.

Nói ra, Trần Tam Thạch bây giờ ăn bảo dược căn bản không tiết kiệm, chỉ cần có thể tiêu hóa, sẽ không ngừng ăn vào, sau hóa kình, mỗi viên đều có giá trị mấy nghìn mấy vạn lượng, cho dù là đại bộ phận quan viên cũng khó có thể gánh vác nổi.

Khi đó.

Sự phụ yêu cầu hấn trong vòng ba năm đạt đến Võ Thánh.

Hiện tại một năm đã qua, vẫn còn thiếu hai đại cảnh giới, Thông Mạch, Huyền Tượng, cuối cùng mới là Võ Thánh.

Có đủ tài nguyên, chắc là...

Gần đủ rồi?

Cũng chỉ có thể hết sức mình, còn lại tùy ý trời.

Trần Tam Thạch nghỉ ngơi một lát, ăn cơm đặt ở cửa, sau đó lại quay về trong phòng khóa cửa phòng lại, lấy ra huyền châu chứa đầy huyền khí màu trắng và hương hỏa màu tím, bắt đầu tu luyện kiếm khí thuật.

Sau khi xác định chỉ là tu luyện pháp thuật sẽ không bị hương hỏa ảnh hưởng, tự nhiên cũng có thể yên tâm lớn mật sử dụng.

Trần Tam Thạch ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần.

Hắn cầm huyền châu trong tay, dưới sự dẫn dắt của linh căn, liên tục dẫn hương hỏa chi khí vào trong cơ thể, sau đó vận chuyển trong kinh mạch theo đường đi của kiếm khí thuật.

Chương 430: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(2)

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Nhập Môn)]

[Tiến độ: 435/500]

Thời gian này ban ngày luyện võ, buổi tối luyện pháp, độ thuần thục của kiếm khí thuật cũng không ngừng tăng lên, sắp đột phá.

Điều duy nhất đáng tiếc là.

Số lượng hương hỏa không đủ nhiều, cũng không biết có thể dùng đến khi nào, hơn nữa sau lần này, e rằng Từ Vân Quan sẽ có phòng bị, lại muốn ra tay sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhắc đến chuyện này.

Trần Tam Thạch không khỏi lại nhớ tới lời của Ngung Hương.

Kinh thành sắp xảy ra chuyện.

Hương Thần Giáo dám làm loạn ở kinh thành?

“Đáng chết.”

Trần Tam Thạch nghĩ đến, hẳn có khả năng phải vào kinh nghe tuyên chỉ, có phải vừa khéo gặp phải không?

Nhưng hẳn cần thận suy nghĩ, lại cảm thấy có chút lo lắng vô cơ.

Triều đình chỉ tính trên mặt sáng có tám đại Võ Thánh, đây là tám viên đại tướng, hiện tại trong kinh thành có hai người, đây là chưa tính đến các thái giám trong hoàng cung.

Những thái giám này không thể xem thường.

Có thể từ trong hoàng cung đại nội tuyển ra nhận được tài nguyên, cũng đều là thể chất thượng đẳng.

Cộng thêm một Long Khánh Đế thực lực không rõ.

Hương Thần Giáo muốn làm loạn ở kinh thành, e rằng không dễ dàng như vậy...

Bất tri bất giác, lại một đêm trôi qua.

Gần đến canh ba, Trần Tam Thạch mới nằm xuống nghỉ ngơi, sáng sớm tỉnh dậy, hắn đã thấy Tư Cầm Mặc Họa lại bắt đầu một ngày bận rộn, không phải thay tã thì là nấu cơm cho phu nhân.

Trần Vân Khê thì ngồi ở bàn đá trong sân đọc sách học chữ.

Thật sự trở thành một gia đình náo nhiệt.

“Thế nào?”

Trần Tam Thạch ngồi xuống bên cạnh tiểu nha đầu: “Khê Khê nhận được bao nhiêu chữ rồi, ở Đốc Sư Phủ có vui không, có ai bắt nạt ngươi không?”

Trần Vân Khê lắc đầu: “Sư thúc xinh đẹp, ngày nào cũng mua kẹo hồ lô cho ta ăn, còn nói mấy ngày nữa sẽ làm váy hoa cho ta, các ca ca tỷ tỷ bên trong cũng thích chơi với ta, còn có một tiên sinh, dạy ta học chữ.”

“Trang tiên sinh trước đây chính là cử nhân.”

Trần Tam Thạch nói: “Hắn là xem không quen triều đình mới đến Đốc Sư Phủ làm tiên sinh tư thực, lợi hại lắm, ngươi

theo hần học cho tốt.”

“Nhưng mà cha, ta nói không phải Trang tiên sinh.” Trần Vân Khê lắc đầu: “Ta nói là một vị tiên sinh khác.”

“Một vị tiên sinh khác?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Lý phu tử?”

Trần Vân Khê lại lắc đầu: “Là một tiên sinh trẻ tuổi.”

“.....”

Trần Tam Thạch gần đây không ít lần đến Đốc Sư Phủ, nhưng chưa bao giờ thấy trong tư thực có tiên sinh trẻ tuổi.

Hần hỏi: “Người xác định là người trong Đốc Sư Phủ?”

“Đúng ạ.”

Trần Vân Khê gật đầu: “Hần còn hỏi Khê Khê, Khê Khê lớn lên muốn làm gì.”

“Người nói thế nào?”

“Ta nói, muốn giúp cha.”

“Người giúp ta cái gì?”

“Không biết nha.”

“.....”

Trần Tam Thạch cũng không nghĩ nhiều.

Trong Đốc Sư Phủ có một người trẻ tuổi, cũng xem như bình thường.

Hần vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu, sau đó ra ngoài đi đến quân doanh, hiện tại hơi nhàn rỗi, cũng nên học một chút kỹ thuật kinh lực luyện thuốc, xem có hiệu quả gì, nhân cơ hội này nâng cao độ thuần thực.

Nếu có biện pháp, có thể nâng cao thực lực của các huynh đệ dưới trướng thì tốt rồi.

Triệu Khang bọn họ cái gì cũng tốt, chỉ là cảnh giới không đủ dùng.

Ngoài chuyện này.

Lữ Tịch những người khác cũng lần lượt trở về.

Triệu Vô Cực cũng còn sống, chỉ là rất chật vật, toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một mình hãn cưỡi ngựa chạy về, may mắn giữ được cái mạng.

Lữ Tịch những người khác cũng đều được luận công ban thưởng.

Hơn nữa nghe nói, phía đông cũng đang đánh giặc, không lâu trước mới đánh.

Tính thời gian, gần như vừa mới Minh Châu thất bại, Đông Khánh quốc phía đông động thủ, bọn họ muốn thừa dịp Đại Thịnh triều loạn trong nhanh chóng xuất kích, kết quả vừa mới động thủ, bốn lần vượt qua Hồng Trạch Hà vừa vận kết thúc...

Đông Khánh quốc trực tiếp ngậy người, làm cho tiền thoái lưỡng nan, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đánh.

Những chuyện này, bọn họ vừa mới biết.

Giữa đường biên giới của Đông Khánh và Đại Thịnh không có trường thành ngăn cách, bình thường cũng có buôn bán qua lại, còn có rất nhiều thương nhân hai bên đều có gia quyến, nhìn như không có mâu thuẫn gì, nhưng thực ra hai nước đã có ân oán từ lâu.

Tám châu phía tây của Đông Khánh, từng đều là địa bàn của Đại Thịnh!

Khi Đại Thịnh lập quốc, Thái Tổ Tào Diệp chính là ở Đông Khánh quốc Tử Vi Sơn phong sơn đăng cơ xưng đế, sau đó triều Tuyên Minh Đế, từng bị bao vây tấn công một lần từ bốn phía, Đông Khánh quốc thuận lợi cắn được một miếng thịt, sau đó đồng ý xuất binh giúp đỡ Đại Thịnh đánh Bắc Man và Nam Từ, điều kiện chính là tám châu phía đông hoàn toàn thuộc về Đông Khánh, từ đó Đông Khánh từ từ ổn định ở tám châu, hoàn toàn lớn mạnh.

Mà khi đó Đại Thịnh triều, đang thời kỳ đỉnh cao, đột nhiên mất đi nhiều lãnh thổ như vậy, trong đó còn bao gồm cả thái miếu hoàng thất và nơi ở của Tử Vi Sơn, có thể nói là bị đả kích nặng nề.

Từ đó về sau, Đại Thịnh triều bắt đầu xuống dốc.

Khi đó người dân Đại Thịnh từ trên xuống dưới, thậm chí cả dân chúng, đều cảm thấy vô cùng nhục nhã, chuyện này, cũng được gọi là Tuyên Minh chi sỉ.

Sau đó, các đời hoàng đế của Đại Thịnh, đều lấy việc thu hồi tám châu phía đông làm mục tiêu cao nhất, chỉ có điều không có một ai làm được, đến bây giờ càng là trăm ngàn lỗ thủng, nếu không phải có nhiều dũng tướng, dân số đông, e rằng cũng không thể ứng phó với các cường địch bao vây.

Hầu công công tiết lộ, bệ hạ không triệu hấn vào kinh, chính là chuẩn bị chờ sau khi chiến sự phía đông kết thúc, tụ tập tất cả công thần lại một chỗ để ban thưởng, hơn nữa hiện tại tình hình rất tốt, thu hồi toàn bộ tám châu là không thể, nhưng biết đâu có thể thu hồi Tử Vi Sơn, đến lúc đó lại ở Tử Vi Sơn tế tổ rồi ban thưởng, bất kể là đối với hoàng thất hay thần tử mà nói, đều là một loại vinh quang cực lớn.

Chương 431: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(3)

Trần Quốc Kiêm...

Sau khi điểm danh ở quân doanh, buổi sáng vẫn là huấn luyện thường ngày.

Trần Tam Thạch nói là tham tướng, nhưng dự bị doanh sau khi từ Minh Châu trở về... Vẫn là một ngàn người, nhân sự bổ sung sau đó, cần phải chờ sau khi mở rộng quân đội mới tiến hành phân phối lại.

Hơn nữa lần mở rộng quân đội này tương đối đặc biệt.

Theo tin tức nhận được, tiếp theo sẽ mở rộng bốn đại doanh.

Mỗi doanh chính quy có bốn bộ, mỗi bộ bốn ngàn người, một doanh là một vạn sáu ngàn người, bốn doanh cộng lại, là sáu vạn bốn ngàn người, hơn nữa trong chiến dịch Minh Châu, Thiên Lang doanh và Vân Trung doanh đều tổn thất nặng nề, cũng cần bổ sung nhân viên.

Trong chốc lát, căn bản không thể tập hợp được nhiều người như vậy.

Nếu muốn nhanh chóng tạo ra sức chiến đấu, biện pháp tốt nhất là điều người từ vệ sở xung quanh tới, điều này cũng cần phải tính toán cẩn thận, để tránh lỗ hổng quá lớn, dẫn đến vết thương chỗ này vá chỗ kia.

“Giang đề lĩnh!”

Trần Tam Thạch đi đến phòng thuốc, chấp tay nói: “Làm phiền rồi!”

“Không phiền, vừa khéo muốn nấu một nồi thuốc, có điều...”

Giang đề lĩnh đánh giá đôi phương: “Trần đại nhân đến học kinh lực luyện thuốc, chẳng phải đã hóa kinh tiểu thành thậm chí đại thành?”

Trần Tam Thạch không phủ nhận.

“Mới bao lâu...”

Giang đề lĩnh không thể tin được nói: “Tốc độ tu luyện này của ngươi, ngay cả Lữ tướng quân cũng không bằng ngươi, hiện tại xem ra, e rằng chỉ có khi Đốc Sư đại nhân còn trẻ, và... Và tam thiếu gia khi xưa.”

“Không dám so sánh với sư phụ và tam ca.”

Trần Tam Thạch nói: “Ta cũng là dựa vào bảo dược mới miễn cưỡng đuổi kịp, trên thực tế vẫn còn kém xa.”

“Trần đại nhân đừng khiêm tốn quá, được rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Giang đề lĩnh ngồi xuống trước lò lửa: “Tiếp theo ta sẽ diễn giải ba lần, cũng xin Trần đại nhân xem kỹ!”

“Ong ——”

Hắn nói, bắt đầu điều động kinh lực trong cơ thể gia trì vào hai bàn tay, sau đó lại truyền vào bên trong lò luyện đặc chế bằng huyền thiết, dưới sự gia trì của lửa lớn và kinh lực, tinh luyện độc tố của dược liệu, trích xuất tinh hoa của dược liệu.

“Thế gian luyện dược sư, trình độ kinh lực luyện thuốc, đại khái có thể chia thành ba lưu.

“Nếu ngay cả ngoại kinh cũng không luyện được, vậy chính là tam lưu.

“Luyện được sư nhị lưu, nấu ra bồ được, có thể loại bỏ sáu phần độc tính, còn lại bốn phần.

“Luyện được sư nhất lưu, là còn lại hai đến ba phần.

“Luyện được sư đỉnh cấp nhất trên đời, là chỉ còn lại một phần, những cao thủ này cơ bản đều ở trong Thái Y Viện, bảo được Trần đại nhân bình thường ăn chính là xuất phát từ tay bọn họ.

“Tại hạ bất tài, từ nhỏ đã thích hành y. Sau khi biết luyện thuốc còn cần kinh lực, thì lại nửa đường học võ, hiện tại ngày ngày tu luyện, hơn nửa đời người, cũng chỉ là luyện được sư nhất lưu, cách luyện được sư đỉnh cấp, vẫn còn kém xa.”

Thái Y Viện...

Trần Tam Thạch đột nhiên nghĩ đến.

Nếu nói các ngự y của Thái Y Viện đều là cao thủ hóa kinh trở lên, thời khắc mấu chốt chẳng phải là một lực lượng chiến đấu cực kỳ đáng sợ?

Đây là đại phu?

“Nhìn cho kỹ!”

“Àm!”

“Ông ——”

Động tác trên tay của Giang đề lĩnh khiến người ta hoa mắt, nhìn như một loại công pháp.

Nhưng thực ra không phải.

Hắn chỉ đơn thuần là đang sử dụng kinh lực, chứ không phải là công pháp nào, khó khăn lớn nhất là ở chỗ lực đạo và

thời gian, cùng với sự phối hợp giữa lửa và lực, sau đó nấu mỗi loại bồ dược, lại cần phải sửa đổi lại một lần.

Do đó, là một công việc kỹ thuật, càng là một công việc đòi hỏi sự kiên nhẫn.

“Giang đề lĩnh, ngươi là...”

Trần Tam Thạch nhìn cơ bắp của đối phương: “Kim Cương Chi Thể?”

“Chính là!”

Động tác trên tay Giang đề lĩnh không dừng lại: “Kim cương kinh luyện ra từ kim cương chi thể, thực ra không thích hợp hành y, nếu không, lão phu cũng chưa chắc không thể trở thành luyện dược tông sư!”

Rất nhanh, ba lần xong xuôi.

Một nồi bồ dược trân quý dành cho cảnh giới Luyện Tạng ở trong tám đại doanh ra lò.

Tiếp theo, Giang đề lĩnh lại luyện ba lần mỗi loại bồ dược của các cảnh giới khác.

“Nếu Trần đại nhân thật sự có tâm học, còn có thời gian rảnh luyện thuốc, cũng là một chuyện tốt.”

Giang đề lĩnh thở dài nói: “Dù sao kinh lực luyện thuốc cũng có ngưỡng cửa, trong phòng thuốc thực ra cũng chỉ có mấy lão già chúng ta có thể làm được, trong đội ngũ nhiều người như vậy, ta bận không xuể?”

Cho dù không đủ người, tinh nhuệ doanh cũng có mấy vạn người.

Trần Tam Thạch quan sát trong phòng thuốc cũng chỉ có bốn năm người hiểu kinh lực luyện thuốc.

Do đó, những dược liệu này cơ bản cũng chỉ là cung cấp cho chuẩn bị của võ tướng Luyện Tạng trở lên, bổ dược của võ tướng bình thường cũng rất nhiều, nhưng đều là những y quan như Trương y quan những người khác nấu ra, hiệu quả không cao.

Đương nhiên, đây cũng là tương đối mà nói.

Nếu so với Bà Dương huyện, tài nguyên ở đây đã được xem như cấp bậc “động thiên phúc địa” rồi.

Trần Tam Thạch học được kinh lực luyện thuốc, dứt khoát cũng muốn luyện tập, liền vừa khéo nấu dược liệu cho thuộc hạ của hắn, vừa có thể nâng cao độ thuần thực của y thuật, cũng có thể nâng cao thực lực của thuộc hạ, nhất cử lưỡng tiện.

Hắn xem xong diễn giải của Giang đề lĩnh, dưới hiệu quả phối hợp của [Kỳ Lân Chi Tâm] và [Nhớ Lâu], ghi nhớ chặt chẽ phương pháp luyện chế của mỗi loại bổ dược đều khắc sâu trong đầu.

Tiếp theo.

Trần Tam Thạch xin một gian phòng trong phòng thuốc làm phòng luyện thuốc của hắn sau này, lập tức bắt đầu luyện tập kinh lực luyện thuốc.

Sau khi quen tay, cũng không khó như tưởng tượng.

Hơn nữa chân long kinh của hắn, dường như đối với luyện thuốc có trợ giúp rất lớn.

Chương 432: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(4)

Xem ra kinh lực càng tinh thuần, hiệu quả luyện thuốc càng tốt.

Chỉ là trên đời có mấy người có thân thể Võ Thánh nguyên ý làm luyện dược sư đâu? Do đó, cũng dẫn đến sự khan hiếm của luyện dược tông sư.

Liên tục mấy ngày luyện tập.

Trần Tam Thạch thuần thục nắm giữ quá trình nấu mấy loại bổ dược, sau đó mời Giang đề lĩnh đến giám định.

“Nhanh như vậy?!”

Giang đề lĩnh bung bát sứ, đặt ở bên miệng nhấp một ngụm, thuốc nước xuống bụng, kinh ngạc lại hiện lên trên mặt, hấn trừng to mắt: “Trần đại nhân, người, người mới mấy ngày, đã có thể đạt đến trình độ của luyện dược sư nhị lưu rồi?”

“Thật hay giả vậy?”

Mấy luyện dược sư khác đến góp vui, cũng lần lượt nếm thử, sau đó lộ ra biểu cảm giống nhau.

“Lão phu đã nói từ lâu, thân thể Võ Thánh đều là mầm non làm luyện dược sư!”

“Thật sự là hâm mộ quá đi!”

“Giải tán giải tán!”

“Trở về sau đó tu luyện cho tốt, sau này nếu có thể Huyền Tượng cảnh, dùng cương khí luyện thuốc, vẫn còn có cơ hội xung kích luyện dược tông sư!”

“.....”

“Đại nhân, đây là...”

Triệu Khang những người khác bị gọi đến, nhìn lò thuốc trước mắt.

“Sau này ta sẽ thường xuyên dành thời gian nấu thuốc cho các người.”

Trần Tam Thạch tự tay múc thuốc cho bọn họ: “Sau này nếu có thể lại săn được dị thú trên núi, ta cũng sẽ chia cho các người một ít, cố gắng tu luyện, tranh thủ năm nay xuất hiện thêm mấy người Luyện Tạng, xuất hiện một hai người Hóa Kinh.”

“Đa tạ đại nhân!”

Triệu Khang chấp tay cúi đầu: “Chúng ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của đại nhân!”

Phùng Dung uống cạn thuốc: “Đại nhân nấu thuốc này thế mà không khác biệt lắm với dược sư, loại thuốc này bình thường chúng ta đều phải xếp hàng mới có thể nhận được, đại nhân vậy mà có thể tự mình nấu ra!”

Trần Tam Thạch nói như vậy.

Nhưng thực ra trong lòng biết, nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện một người Hóa Kinh.

Mặc dù còn có Bạch Đình Chi, Lộ Thư Hoa mấy thiên tài này có thể sử dụng.

Nhưng cho dù những người này hiện tại nguyện ý đi theo hắn, sau khi mở rộng quân đội xong, lúc phân chia chức vụ

cũng nhất định sẽ bị chia ra.

Sao có thể giao mấy người có thân thể Võ Thánh cho một mình hấn làm thuộc hạ?

Do đó cuối cùng, vẫn phải dựa vào những huynh đệ cũ.

Thể chất không đủ, vậy chỉ có thể dùng dược liệu để bù đắp!

[Kỹ nghệ: Y Thuật. Phàm (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 895/1000]

Độ thuần thực gần đây tăng lên, cơ bản đều dựa vào kinh lực luyện thuốc, không biết sau khi tiểu thành, sẽ có hiệu quả gì.

Nấu xong dược liệu, Trần Tam Thạch lại cầm cung tên đi đến trường bắn luyện tên.

[Kỹ nghệ: Xạ Tiễn (Đại Thành)]

[Tiến độ: (1550/2000)]

Xạ tiễn cách đột phá, cũng không xa lắm.

Ngoài ra đáng nhắc đến là, gần đây Tôn Bất Khí thường xuyên luyện tên với hấn, trình độ rút cuộc cũng có tiến bộ, cầm cung mười lăm thạch trong tay, cơ bản trong vòng bảy tám mươi bước đều có thể bắn trúng mục tiêu.

Sau khi huấn luyện buổi sáng kết thúc.

Buổi chiều Trần Tam Thạch dẫn theo một đội người, vào thành tuần tra.

Đi ngang qua trường huấn luyện bên cạnh, nhìn thấy Tào Phàn đang luyện võ, dường như đã đột phá đến hóa kinh công pháp tinh thông.

Nhìn thấy vị này.

Trong đầu Trần Tam Thạch không khỏi hồi tưởng đến chuyện mấy ngày trước.

Hương Thần Giáo, thật sự cứ như vậy bỏ qua?

Nghe nói vị “sư thúc” của Từ Vân Quan đã đến Lương Châu, buổi chiều đi kiểm tra thường lệ, biết đâu có thể nhân cơ hội gặp mặt, xem rốt cuộc là lai lịch gì.

...

“Hô hô, hô hô...”

Tào Phàn đặt thanh thanh long yển nguyệt đao xuống, sắc mặt đỏ bừng, trong đó còn lộ ra vẻ trắng bệch không tự nhiên.

“Chúc mừng thế tử đột phá!”

Sa Văn Long phụ trách tập luyện đặt đao xuống: “Nếu ta nhớ không lầm, Lộ Thư Hoa bọn họ cao nhất cũng chỉ là hóa kinh công pháp nhập môn mà thôi, Tạ Tư Thuật và Nghiêm Trường Khanh, càng là vẫn còn ở giai đoạn Luyện Tạng viên mãn, thế tử đã áp chế bọn họ hai cảnh giới rồi.”

“Trần Tam Thạch thì sao?”

Tào Phàn ho khan hỏi: “Hắn cũng hóa kinh rồi? Nếu không, khi đó sao có thể giết đến Mi Sơn Phủ!”

“Chuyện này...”

Sa Văn Long có chút do dự trả lời: “Xác thực cũng hóa kinh rồi.”

“Nhập môn? Không đúng...”

Tào Phàn nhíu mày: “Hắn là tinh thông, có phải không?”

Trong lòng hắn ngũ vị tạp trần.

Sau khi tuyển phong kết thúc, bản thân vì để duy trì áp chế về mặt cảnh giới, thậm chí không tiếc tổn thọ tu luyện công

pháp cực kỳ cương mãnh để nhanh chóng nâng cao, kết quả đến lúc này.

Công danh là của đôi phương.

Về mặt cảnh giới, e rằng đôi phương cũng đuổi kịp, ngang hàng với mình!

“Thế tử...”

Sa Văn Long không trả lời.

Sắc mặt của Tào Phàn cứng đờ, hỏi tiếp: “Có ý gì, chẳng lẽ không chỉ?”

“Thế tử điện hạ, không sao cả.”

Sa Văn Long chuyển chủ đề nói: “Nếu không được, chúng ta có thể trở về kinh thành trước, hiện tại giặc cỏ ở phía nam, phía đông Đông Khánh, đều có cơ hội lập chiến công, không cần phải ở lại Bắc Cảnh.”

“Phùng công công!”

Thấy hấn không chịu nói, Tào Phàn liền quay sang thái giám thân cận: “Người nói thật, chẳng lẽ, hấn đã đột phá tiểu thành rồi?!”

“Thế tử, ngài phải chuẩn bị tâm lý.”

Phùng công công cười khỏ nói: “Mấy giờ trước, nô tài nghe nói người trong phòng thuốc đang truyền, hấn dường như hóa kinh tiểu thành, cũng có thể đã đại thành rồi...”

“Phụt ——”

Tào Phàn chỉ cảm thấy ngực như có thứ gì chặn lại, trước mắt tối sầm, thân thể như quay cuồng ngã về phía sau, trong miệng ngửa mặt phun ra một ngụm máu tươi.

“Thế tử!”

Sa Văn Long vội vàng đỡ hấn.

“Ôi chao ôi, thế tử gia!”

Phùng công công càng gấp đến mức giọng khóc cũng ra, một bên dùng khăn tay lau máu cho hấn, một bên tìm bảo dược chữa thương trên người.

Chương 433: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(5)

Con đường tu luyện của thể tử vốn đã tổn hại thân thể, hiện tại lại bị kích thích, hai cái cộng lại, trực tiếp không chịu nổi, ngã quỵ.

“Tại, tại sao...”

Lâu sau, Tào Phàn mới mở mắt ra lần nữa: “Hắn mới học võ hai năm, ông trời sao lại bắt công như vậy! Ta mỗi ngày chỉ ngủ hai giờ, duy trì tinh lực dựa vào dược liệu, chẳng lẽ còn không đủ sao, ta còn không đủ cố gắng sao...”

“Thể tử điện hạ.”

Sa Văn Long bất đắc dĩ nói: “Người này yêu nghiệt, hiện tại thiên phú bộc lộ ra các phương diện, đã không kém gì Tôn Tượng Tông khi xưa, so với hắn, thật sự không cần thiết.”

“Đúng vậy thể tử.”

Phùng công công phụ họa nói: “Ngài là hoàng thất tôn quý, cần gì phải tranh giành với người khác? Hắn cho dù lợi hại hơn nữa thì có thể làm gì? Tôn đốc sư có thể xưng là võ nhân đệ nhất thiên hạ, chẳng phải vẫn là thân dân của Tào gia?”

“A...”

Tào Phàn không thở nổi.

Vấn đề chính là.

Hắn không phải là người thừa kế duy nhất.

Chỉ là người có thứ tự thừa kế cao nhất mà thôi.

Nếu bản thân không có công lao xuất sắc và tài hoa hơn người, lúc nào cũng sẽ bị những huynh đệ khác thay thế.

Điểm này.

Không chỉ là hấn.

Ngay cả phụ vương của hấn cũng như vậy!

Thái tử giám quốc bốn mươi năm, chẳng phải cũng là mỗi ngày lo nghĩ hết sức sao?

Mấy vị thúc thúc, chẳng phải người nào cũng âm thầm rình rập vị trí thái tử sao?

Tào Phàn vô số lần nhìn thấy phụ thân xử lý công vụ đến tận canh ba, bình thường còn cần phải ứng phó với mũi tên ngầm từ các thế lực khác nhau, thân thể càng ngày càng kém.

Nhất là sau mười ngày ở Vân Châu.

Trong triều có một thay đổi rất lớn.

Từ hơn hai mươi năm trước đã bắt đầu chìm đắm trong tu đạo, ông nội hoàng đế của hấn, số lần bế quan bắt đầu giảm mạnh, thời gian dùng để xử lý chính vụ càng ngày càng nhiều, có ý định làm lại từ đầu.

Nhưng vấn đề là...

Phụ vương giám quốc bốn mươi năm, thế lực trải khắp triều đình.

Tào Phàn từ nhỏ đã đọc thuộc sử sách, tự nhiên biết được tiếp theo trên triều đình, nhất định sẽ có một trận sóng gió đầm máu.

Điều càng đáng sợ là, thân thể của ông nội hoàng đế, nghe nói càng ngày càng tốt.

Tính tuổi.

Ông nội hoàng đế năm nay chín mươi tám, người già trăm tuổi!

Ngược lại phụ vương của hắn, giám quốc bốn mươi năm, thân thể đã sụp đổ.

Nói khó nghe một chút...

Ai chịu đựng được ai, còn chưa chắc đâu.

Tào Phàn vốn nghĩ rằng, nếu bản thân có thể làm nên sự nghiệp ở Bắc Cảnh, đồng thời xây dựng cơ sở cho mình, cũng xem như vì phụ vương phân ưu giải nạn, nhưng cố tình...

Cố tình xuất hiện một Trần Tam Thạch!

Mấy chục năm nay!

Cả thiên hạ, khi nào thì xuất hiện yêu nghiệt như vậy?

Không công bằng, không công bằng!

“Phùng công công, ta, chúng ta đi thôi, về kinh thành...”

Cuối cùng.

Tào Phàn phát ra âm thanh khàn khàn: “Để hắn tự mình ở lại, sau này tranh giành với Võ Thánh, tranh giành với Lữ Tịch, bản thể tử là, tranh không lại...”

“Được, được.”

Phùng công công lau nước mắt: “Nơi quỷ quái này, chúng ta không ở, cũng không có gì tốt.”

“Ừm.”

Ánh mắt của Tào Phàn có chút trống rỗng: “Trở về kinh thành trước xem phụ vương, xem có cần ta đến Đông Khánh, hoặc là ở trong triều làm trợ thủ...”

“Nô tài trở về sẽ giúp thế tử viết đơn từ chức.”

Phùng công công ghen ngào nói: “Chúng ta ở lại Lương Châu dưỡng tốt thân thể, liệt đao chúng ta không luyện nữa, chỉ luyện đao pháp bình thường, thân thể của ngài không thể sụp đổ, chúng ta về nhà.”

...

Từ Vân Quan.

“Kiểm tra thường lệ!”

Trần Tam Thạch và Lý thiên tổng, dẫn theo hai ba mươi người leo lên Linh Vụ Sơn.

Ở cửa núi.

Một lão đạo nhìn như đã sáu mươi tuổi đi ra nghênh đón: “Bản đạo Tiêu Vân Tử, là quan chủ mới của Từ Vân Quan, không biết hai vị đại nhân muốn kiểm tra cái gì?”

“Còn có thể là cái gì!”

Lý thiên tổng không cho sắc mặt tốt: “Tránh ra!”

“Các người đừng quá đáng quá!”

Bên cạnh lão đạo còn có một trung niên đạo sĩ tương đối trẻ tuổi, hấn tức giận nói: “Các người ép hai vị sư đệ của bản đạo chết còn chưa đủ sao, các người còn muốn thế nào!”

Không chỉ là hấn.

Những đạo sĩ khác của Từ Vân Quan đứng xa xa nhìn cũng đều ném tới ánh mắt oán hận.

Đây cũng là hiện trạng của Lương Châu.

Rất nhiều tông môn đều xem không vừa mất hành động của Lương Châu quân.

Có người nghi ngờ Lương Châu quân qua loa, cho nên lâu như vậy không tra được người.

Có người dứt khoát nói là Lương Châu tự mình làm, trên đời căn bản không có Vu Thần Giáo.

“Ít nói nhảm!

Lý thiên tông không sợ chút nào, quát lên: “Chúng ta đến, chính là để giúp các người tra rõ, tại sao Khâu Minh Tử hai người bọn họ tự sát! Tránh ra!”

“Người...”

Trung niên đạo sĩ còn muốn nói chuyện, Tiêu Vân Tử cắt ngang nói: “Su đề, cứ để mấy vị đại nhân vào tra đi.”

“Tra!”

Lý thiên tông vung tay.

Trần Tam Thạch những người khác lập tức tiến vào.

Hắn đi hai vòng, đến vị trí của đại điện, nhìn thấy lư hương đã được thay đổi, không còn là bảo vật có thể cướp đoạt hương hỏa khi trước, mà là một lư hương bình thường.

Tiêu Vân Tử mới đến của Từ Vân Quan và trung niên đạo sĩ kia, thực sự chính là người của Hương Hỏa Thần Giáo.

Bởi vì Trần Tam Thạch nhìn thấy trong cơ thể bọn họ, huyền khí hương hỏa màu tím được lưu trữ ở vị trí đan điền.

Hương Hỏa Thần Đạo!

Tác dụng của [Quan Khí Thuật] giống như nhìn xuyên thấu, những người này ở trước mặt hắn đều sẽ bại lộ hết.

Hắn cũng bóng gió, hỏi thăm Ngưng Hương, bọn họ có thể phát hiện người khác tu luyện pháp thuật hoặc tiên đạo hay không, đáp án là phủ định, trừ phi có người chuyên môn tu luyện pháp môn dò xét, hoặc là tiên đạo cảnh giới cực cao, nếu không thì không thể thông qua mắt thường nhìn ra được nội

tình của người khác, chỉ có thể thông qua tiếp xúc nhục thân hoặc là sau khi xảy ra đánh nhau mới có thể thể nghiệm được.

Chương 434: Hóa Kinh Đại Thành, Chiến Sự Tái Khởi

(6)

Mà điều động pháp môn, thông thường là cần điều động huyền khí trong cơ thể.

Điểm này, thông qua kiểm khí thuật và mị thuật của Ngung Hương là có thể quan sát được quy luật.

Hương hỏa trong cơ thể Tiêu Vân Tử hai người kia vẫn luôn ở trạng thái yên lặng, không có bất kỳ dấu hiệu điều động nào, chứng tỏ bọn họ cũng không có pháp môn dò xét.

Điều khiến Trần Tam Thạch cảm thấy thú vị là.

Trong Từ Vân Quan còn có cao thủ.

Đó là hai tiểu đạo sĩ nhìn như chỉ có mười lăm mười sáu tuổi.

Nhưng nhìn khí tức ẩn giấu trong cơ thể bọn họ, e rằng ít nhất cũng là tinh thông công pháp Thông Mạch.

Hai người này, hẳn đã gặp.

Trần Tam Thạch [Nhớ Lâu], cơ bản nhớ rõ mỗi một khuôn mặt của Từ Vân Quan, lần trước hẳn nhìn thấy hai tiểu đạo sĩ này, vẫn chỉ là thực lực Luyện Huyết nhập môn, sao chưa đến một năm, đã trực tiếp Thông Mạch rồi?

Xem ra...

Là đôi người rồi.

Về phần tại sao tướng mạo giống nhau, hẳn suy đoán có khả năng lớn là có thuật dịch dung nào đó.

Từ Vân Quan nhỏ bé, thật sự là tàng long ngọa hồ.

Không chỉ như vậy, Tiêu Vân Tử những người khác không chú ý đến hắn, ngược lại hai người này vẫn luôn âm thầm quan sát hắn, không biết là lai lịch gì, nhưng có thể khẳng định là, không thoát khỏi quan hệ với hai đạo sĩ chết trong đại lao.

Khâu Minh Tử trước khi chết từng nhắm vào hắn.

Có khả năng tiết lộ tin tức cho hai người này.

Vu Thần Giáo?

Trần Tam Thạch đến bây giờ cũng chưa làm rõ, trước đó trong “Dưỡng Thần Thang” thêm cái gì, có phải hương hỏa và dưỡng thần thang, vốn là hai chuyện khác nhau do hai nhóm người làm ra?

Cũng có khả năng là Khâu Minh Tử bọn họ là gián điệp, trên mặt là giáo đồ của Hương Hỏa Thần Giáo, sau lưng còn cấu kết với thế lực khác?

Lần này đi một chuyến, xem như đáng giá.

Ít nhất biết được có người đang theo dõi mình, có thể bất cứ lúc nào cũng phòng bị, không đến mức hoàn toàn bị che giấu, cho đến khi nguy hiểm đến cửa mới biết sau, hiện tại, bản thân mới là bên chủ động!

Nhưng xem ra vẫn phải nhanh chóng nâng cao thực lực mới được, hóa kinh vẫn còn xa xa không đủ, còn có tài liệu cung tên, cũng phải nhanh chóng gom đủ, chỉ cần săn được Hung Trùng, lại tìm được Quỷ Mạch Mộc, trên lý thuyết là có thể gom đủ một cây cung trăm thạch có thể mang theo kinh lực, hơn nữa còn là chân long kinh!

“Đại nhân, không tra được gì!”

“Bên ta cũng không có gì.”

“.....”

Rất nhanh, một vòng tìm kiếm tiền hành xong.

“Tiêu Vân Tử chân nhân.”

Lý thiên tổng mặt không biểu cảm nói: “Nếu phát hiện tình huống dị thường gì, cũng xin người nhất định phải thông báo cho chúng ta!”

“Nhất định nhất định.”

Tiêu Vân Tử hành lễ đạo gia: “Vây cung tiền hai vị đại nhân!”

“Đà chủ.”

Trung niên đạo sĩ thấp giọng nói: “Tin tức ta đã hỏi thăm, không phải thế tử kia làm, hẳn hoàn toàn không biết gì về thần giáo của chúng ta.”

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.”

Ánh mắt của Tiêu Vân Tử âm trầm: “Cố tình vào thời điểm mấu chốt này có người quấy rối, thậm chí không có cách nào tra được, thật sự là phiền lòng ~ hơn nữa người này có thể trong thời gian ngắn hấp thu đi số lượng hương hỏa lớn như vậy, e rằng lai lịch không nhỏ!”

“Vây đà chủ, còn tra không?”

“Không tra nữa, thiếu hương hỏa của một cái lư hương này cũng không tính là ít.”

“Vây Vu Thần Giáo thì sao, cũng không tra nữa? Ta nghe nói trước đó Khâu Minh Tử bọn họ vẫn luôn tổ chức cái gì giảng đạo đại hội, cũng không biết có mục đích gì.”

“Cũng không tra nữa, chờ sau này rồi nói, việc cấp bách của chúng ta, là xử lý tốt chuyện ở kinh thành trước, mấy ngày

nửa người và ta sẽ đi.”

“Vâng, đã chủ, ta biết rồi.”

“.....”

...

“Theo ta?”

Trần Tam Thạch chú ý đến động tĩnh phía sau.

Chính là hai tiểu đạo sĩ trong Từ Vân Quan.

Chỉ là cũng không theo đến cùng, khi sắp đến Trần phủ thì rút lui, hiển nhiên là không dám động thủ trong thành.

“Lên núi một chuyến chính là mấy ngày, thật sự không yên tâm để cả nhà ở trong phủ.”

“May mà, cửu sư tử gửi thư, Yến Châu quân ngũ xử lý xong, sắp sửa trở về Lương Châu một chuyến, vừa khéo mời nàng đến làm bảo tiêu.”

“Lão gia!”

“Cha!”

“Cha nuôi ~”

Trần Tam Thạch vừa vào cửa, trong viện một mảnh náo nhiệt.

Tư Cẩm Mặc Họa không cần nói, Tôn Li tỷ đệ cũng ở đây, sau đó là Trần Vân Khê, cuối cùng là Đồng thị đang bế hài tử.

“Ngọc Hoàn đến đây, để cha nuôi bế nào.”

Trần Tam Thạch bế tiểu nha đầu khoảng một tuổi, nàng mở miệng học nói câu đầu tiên, thật sự là cha nuôi, cũng không biết Đồng thị dạy như thế nào.

Buổi tối một bàn người, một bàn thức ăn.

Ăn xong náo nhiệt, dứt khoát đều ở lại ngủ ở phòng khách tiền viện, dù sao cũng đều là nữ quyến, cũng không có gì bất tiện, trái lại tiết kiệm cho Trần Tam Thạch việc đỡ hài tử, có thể chuyên tâm ở hậu viện tu luyện.

Thông Mạch cảnh!

Như tên gọi, khai thông khiếu huyết trong cơ thể, giống như lưu thông máu trong mạch máu, lưu trữ kinh lực trong kinh mạch, không cần sau khi động thủ lại sử dụng khí huyết thúc phát như cảnh giới hóa kinh, đồng thời, cũng là mấu chốt để đặt nền móng cho Huyền Tượng cảnh, chỉ có kinh mạch sau khi được kinh lực tẩy luyện, mới có xác suất có thể sinh ra cương khí, rồi bước vào Huyền Tượng cảnh.

Trạm công của Thông Mạch cảnh rất phức tạp, hô hấp pháp cũng từ Hạo Nhiên Hô Hấp Pháp, đổi thành Vân Đạo Hô Hấp Pháp.

Đương nhiên, những thứ này đối với Trần Tam Thạch mà nói căn bản không tính là trở ngại.

Chỉ trong hai ngày, hắn đã thuộc lòng công pháp Thông Mạch.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (Chưa Nhập Môn)]

[Tiến độ: 5/100]

Chữ viết của sư phụ để lại nói, không chỉ muốn luyện thương pháp, còn phải luyện đến Thông Mạch tất cả những công pháp trước đó đưa cho hắn, đối với tương lai có lợi ích rất lớn.

Đao thương kiếm kích, phủ viết câu xoa.

Gần như mỗi loại đều có.

Trần Tam Thạch tốn năm ngày, trước tiên luyện Trấn Nhạc Kiếm Kiếm Pháp thường dùng đến hóa kinh viên mãn, những cái khác thì phải tranh thủ thời gian.

Tu luyện xong võ đạo, còn phải tu luyện pháp thuật.

Hắn ngồi xếp bằng, cảm huyền châu, hấp thu hương hỏa huyền khí, sau khi lưu chuyển trong kinh mạch, lại thông qua chu thiên vận chuyển đặc biệt hội tụ ở đầu ngón tay, chỉ thiếu một bước nữa là có thể đột phá tinh thông.

Khác với tu luyện võ đạo nhất định phải trải qua đau đớn, tu luyện pháp thuật là một loại trải nghiệm khó có thể nói thành lời, rõ ràng không đau không ngứa, nhưng tay phải kết ấn của hắn chính là không khống chế được run rẩy, bóng dáng nhỏ của thanh tiểu kiếm ở trên đầu ngón tay không ngừng tan vỡ rồi lại tổ hợp lại, cứ như vậy tuần hoàn lặp đi lặp lại, hương hỏa trong huyền châu cũng đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh, cho đến khi hoàn toàn nắm giữ được huyền diệu, mới xem như đại công cáo thành.

“Ong!”

Một thanh tiểu kiếm màu tím, lơ lửng trong hư không.

So với trước khi nhập môn, tiểu kiếm từ nhỏ như kim thêu hoa, biến thành nhỏ như đồ trang sức, nhìn cũng chắc chắn hơn một chút, không giống trước đây gần như chỉ là một bóng dáng mờ ảo.

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 0/1000]

[Hiệu dụng: Trảm Kinh Đoạn Cương]

“Trảm kinh đoạn cương?”

Trần Tam Thạch nhìn hiệu quả từ ngữ, trầm tư.

Hắn hoàn toàn chưa từng giao đấu với võ giả Huyền Tượng cảnh, không biết lực lượng của cương khí rốt cuộc như thế nào, kiếm khí thuật có thể đối kháng với cương khí đến trình độ nào, chỉ từ cảm giác mà nói, Huyền Tượng cảnh nhập môn?

Không xác định.

Thứ này cũng không có cách nào thử nghiệm.

Chờ cứu sư tỷ trở về, có thể lấy cơ làm bạn tập, kiến thức một chút về cương khí, là có thể nắm chắc trong lòng.

Nếu ta nhớ không lầm.

Sa Văn Long là từ châu khác điều đến, cảnh giới không cao lắm, cũng chỉ là nhập môn công pháp Huyền Tượng cảnh mà thôi.

Nghĩ như vậy, Trần Tam Thạch xóa bỏ kiếm khí thuật ở đầu ngón tay.

Hắn không nhập đạo, không thể lưu trữ hương hỏa ở trong đan điền, mỗi lần tích lũy chỉ có thể sử dụng một lần, sau đó cần phải tích lũy lại.

Đây cũng là việc không có cách nào.

Chưa nói đến không có công pháp tương ứng của hương hỏa thần đạo, cho dù là có, hắn cũng không dám tùy tiện luyện, ai biết sẽ cần phải trả giá cái gì, nhất là những hương hỏa này còn không phải của mình, là trộm đến, nghĩ thôi cũng biết là không đáng tin, vẫn nên ngoan ngoãn chờ đến cảnh giới nhất định, theo sư phụ nhà mình tu hành chính thống nhập đạo pháp môn mới là khôn ngoan.

Hương hỏa và kiếm khí thuật, hiện tại cứ xem như là con bài chưa lật mà sử dụng.

Chương 435: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (1)

Mục tiêu giai đoạn của Võ Đạo và Pháp Thuật đều đã đạt được.

Tiếp theo, chính là vào núi săn bắn.

“Ta đã viết tấu chương gửi cho Vu Tham Tướng, hơn nữa còn dùng thần ưng sáu ngàn dặm của Thông Chính Ty để gửi gấp, tính thời gian thì cũng sắp đến rồi.”

“Không biết sau khi Hoàng Đế xem tấu chương, có chịu trả lại trong sạch cho Vu Tham Tướng hay không.”

“Thêm nữa, công lao của Hứa Văn Tài, ta cũng đã viết vào trong đó.”

Sau khi bình loạn Minh Châu.

Những người sống sót trở về từ dự bị doanh đều được ban thưởng rất nhiều.

Hứa Văn Tài do không có bất kỳ tu vi nào, ngay cả võ tốt cũng không phải, chỉ được ban thưởng một ít vàng bạc, thực sự có chút không công bằng, lý tưởng của lão thư sinh này là có thể được ban cho phong hào Ngọa Long chính thức.

Nhưng mà có Phòng Thanh Vân ngọc châu ở phía trước, phong hào ngang hàng như thế, chỉ sợ là rất khó có được, tuy nhiên có được một chút võ huân hoặc văn huân cũng tốt, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Ngoài ra, kinh thành cũng có một tin tức đáng nhắc đến, chính là trước khi bọn họ khai chiến, khoa cử đã xuất hiện một tân khoa trạng nguyên, là người quen cũ của hắn, Đường Doanh Khoa.

Không ngờ tiểu tử này nói thi là thật sự thi đỗ, trong bụng đúng là có chút mực đen.

...

Kinh thành.

Vạn Thọ Cung.

Thành viên nội các đều tụ tập ở đây.

“Tin thắng trận!”

“Kể từ sau khi khai chiến với Đông Khánh Quốc, An Đông Hầu Mạnh Khử Tật chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, đã lần lượt chiếm được tám phủ, hiện tại đã tiến vào sâu trong khu vực Lai Châu, có thể nói là liên tiếp thắng trận, dường như không thể ngăn cản.

“Trong lúc nguy cấp, Đông Khánh phái Đường Vương dẫn mười vạn đại quân đóng tại Thông Châu.

“Nếu Đường Vương của Đông Khánh lại bại, thì có thể một lần nữa thu hồi được ba châu Lai, Thông, Lãng, trong đó có hai châu đều là vùng đất màu mỡ, còn bao gồm cả núi Tử Vi.”

“Tốt! Nếu Mạnh Khử Tật có bất kỳ nhu cầu gì, đều cố gắng đáp ứng hắn, thiếu lương thì gom lương, thiếu bổng thì cấp bổng, chỉ cần hắn có thể lấy lại được ba châu, trăm sẽ phong hắn làm Quốc Công!”

Sắc mặt của Long Khánh Hoàng Đế tràn đầy vui mừng.

Sau khi bàn chuyện xong, ông ta chuyển đề tài: “Đúng rồi, về chuyện phong thưởng cho Trần Tam Thạch, các ái khanh có ý kiến gì? Cứ nói nghe thử, Nghiêm Lương, Nghiêm Mậu Hưng, hai cha con các người nói trước đi.”

“Hồi bẩm bệ hạ.”

Nghiêm Lương ngồi trên cái ghế đầu, từ tốn trả lời: “Trần đại nhân quá trẻ tuổi, quan giai bị hạn chế bởi cảnh giới Võ Đạo, nếu bệ hạ ban ân thưởng thì chỉ có thể thưởng từ huân vị.

“Hơn nữa, sau khi dẫn dân vượt sông, Trần đại nhân đã được phong chức phẩm Tam phẩm thừa xa khinh đô úy, hiện tại lại lập được kỳ công lớn như vậy ở Minh Châu, trên lý thuyết, nên trực tiếp bỏ qua nhị phẩm, được phong thẳng lên chức Thượng hộ quân nhị phẩm chính giai. Ngoài ra, tài nguyên Võ Đạo đã ban cho hắn, cũng là tốt nhất, chỉ có thể ban thưởng thêm một ít vàng bạc.”

“Bệ hạ, vi thần tán thành!”

Nghiêm Mậu Hưng khom người nói: “Thượng hộ quân nhị phẩm chính giai mười tám tuổi, đã là độ cao cực kỳ hiếm thấy của triều đình ta.”

Cao Bột, Thượng Thư bộ Binh, cũng phụ họa theo: “Thần tán thành.”

“Haha, thấp.”

Long Khánh Hoàng Đế ngắt lời nói: “Trẫm, định trực tiếp phong hắn làm Thượng trụ quốc nhất phẩm chính giai, thế nào?”

Một mảnh xôn xao.

“Bệ hạ, như vậy có phải là quá cao hay không?”

Nghiêm Lương do dự nói: “Hắn mới chỉ mười tám tuổi, nhập ngũ làm tướng cũng chỉ có hai năm ngắn ngủi mà thôi,

tốc độ thăng cấp như vậy, có phải là quá nhanh hay không?”

“Đúng vậy bệ hạ.”

Cao Bật trầm giọng nói: “Hắn còn trẻ tuổi đã lập được đại công như vậy, nếu phong thưởng quá dày, khó tránh khỏi sẽ kiêu ngạo, không bằng trước tiên phong làm Thượng hộ quân nhị phẩm, đợi ba đến năm năm nữa lại phong làm Thượng trụ quốc.”

“Thần cảm thấy, không có gì không ổn!”

Đường Nhiên, Thượng Thư bộ Lễ, cũng là cha của Đường Doanh Khoa, mở miệng nói: “Trần tướng quân bốn lần vượt sông Hồng Trạch, hiện tại đã được ghi vào binh thư, nếu không phải hắn lập được kỳ công kinh thế hãi tục như vậy, loạn Minh Châu, dứt khoát sẽ không thể bình ổn trong thời gian ngắn như vậy!”

“Đường đại nhân, công là công, tư là tư.”

Thượng Thư bộ Hộ không rõ ý nghĩa nói một câu như vậy, nhưng cũng không nói rõ.

Chuyện chọn người xuất sắc lúc trước, bọn họ có nghe nói.

Nghe nói Trần Tam Thạch giết chết Ôn Thu Thực, chính là để báo thù cho con trai của Đường Nhiên là Đường Doanh Khoa.

Chỉ là trường hợp khác nhau, rất nhiều lời nói đều phải nói vòng vo.

Không thể giống như Lưu tuần phủ ở Lương Châu, trực tiếp cãi nhau với công công Hầu gia.

“Ta đang bàn công việc!”

Đường Nhiên kiên định nói: “Quyết định của bệ hạ cực kỳ sáng suốt, Thượng trụ quốc rất thích hợp.”

“Thái tử~”

Long Khánh Hoàng Đế kéo dài giọng nói: “Người cảm thấy thế nào?”

“Thánh ý của phụ hoàng, cần gì nhi thần xen vào?”

Thái tử ngồi trên ghế đầu tỏ vẻ tán thành.

Các quan viên bên dưới vẫn đang bàn luận.

“Như vậy cũng quá trẻ tuổi rồi...”

“Đúng vậy, lúc trước Tôn Tượng Tông ở thời điểm này, cũng chưa từng lộ diện.”

“Sau này nếu lại lập công thì phải làm sao?”

“Chẳng phải là hai mươi tuổi đã được phong bá tước?”

“.....”

Theo chế độ huân giai của Đại Thịnh triều, huân giai nhất phẩm trở lên, chính là cấp bậc trên phẩm là bá, hầu, công, vương, càng ngày càng ít, người có thể làm vương gia càng chỉ có người họ Tào, hiện tại chỉ có lác đác hai ba người được phong quốc công, hầu tước cũng rất ít, có vài người được phong bá tước, nhưng đều là lão tư cách, cho nên huân giai nhất phẩm Thượng trụ quốc mới có vẻ rất cao, cơ bản đã cùng cấp bậc với rất nhiều công thần lão tiền bối.

Chương 436: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (2)

“Ai bảo tướng quân mà trăm thích, chỉ mới mười tám tuổi chứ!”

Long Khánh Hoàng Đế lấy ra từ trong tay áo rộng thùng thình mấy trang sách màu vàng kim, giơ cao lên cho mọi người xem: “Các người có thấy đây là gì không? Thiên thư!”

“Đồng An không tiếc phản bội trăm, phản bội Đại Thịnh, tạo phản cũng muốn có được thiên thư kỳ binh!”

“Nhưng Trần Tam Thạch, sau khi hắn lấy được, không có bất kỳ sự tham lam nào, lập tức dâng lên triều đình, càng không có làm giả.

“Một trung thần lương tướng như vậy, chẳng lẽ không gánh nổi huân giai nhất phẩm Thượng trụ quốc sao?”

“Trăm, chính là muốn cho thiên hạ xem, để hắn làm gương cho thanh niên tài tử trong thiên hạ.”

Rất nhiều đại thần đều im lặng.

“Bệ hạ nói có lý, nhưng mà...”

Một lúc lâu sau, Nghiêm Lương khàn giọng nói: “Bệ hạ, Thượng trụ quốc có quy định cứng nhắc, ít nhất phải có một lần thiên công, cộng thêm vài lần chiến công giáp đẳng, Trần đại nhân đã có thiên công, nhưng số lượng chiến công giáp đẳng lại không đủ.”

“Dễ thôi.”

Long Khánh Hoàng Đế dựa vào long ỷ, không vội không chậm nói: “Một lát nữa điều hấn đến chiến trường phía đông, lại cho hấn một cơ hội lập công là được.”

“Phía đông...”

Cao Bột, Thượng Thư bộ Binh, cân nhắc nói: “Bệ hạ, Lương Châu ở phía tây nhất, khoảng cách đến Lai Châu có phải là quá xa hay không, chi phí điều binh từ Lương Châu đến đó chỉ sợ là quá cao.”

“Trẫm cũng không định điều binh từ Lương Châu.”

Long Khánh Hoàng Đế trầm ngâm nói: “Chỉ điều ba ngàn Huyền Giáp quân từ mấy doanh thân vệ xung quanh kinh sư cho hấn, một vị tướng tài như vậy, dưới tay không có người dùng sao được?”

“Bệ hạ thánh minh!”

“Được rồi, đều lui ra đi, thái tử ở lại, Phòng Thanh Vân ở lại.”

“.....”

Trong đại điện rộng lớn, rất nhanh chỉ còn lại lác đác vài người.

“Thái tử.”

Trong giọng nói bình tĩnh của Long Khánh Hoàng Đế lộ ra uy áp: “Người nói tên Sa Văn Long kia, lúc trước vì sao không chịu nghe đề nghị của Trần Tam Thạch, trực tiếp toàn quân vượt sông Hồng Trạch?”

“Làm tướng, lấy ổn làm trọng.”

Thái tử suy nghĩ nói: “Nếu toàn quân vượt sông gặp phải chặn đánh, sẽ dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn.”

“Nói như vậy, trăm lại nên thưởng cho bọn họ?”

Long Khánh Hoàng Đế không đi sâu vào, chuyển đề tài: “Phòng Thanh Vân, sao ngươi cứ im như thóc vậy, ngươi thấy thế nào về chuyện Thượng trụ quốc?”

“Vi thần cũng cảm thấy có chỗ không thỏa đáng.”

Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn không vội không chậm nói: “Dù sao hấn vẫn còn quá trẻ, danh vọng mang lại từ ba chữ Thượng trụ quốc có chút quá cao.”

“Hừ.”

Khóe miệng của Long Khánh Hoàng Đế khẽ giật, cũng không điểm lại, lại đổi đề tài một lần nữa: “Trần Tam Thạch viết tấu chương cho trăm, trong tấu chương nói dưới tay hấn có một người tên là Hứa Văn Tài, hy vọng trăm có thể ban cho một chút phong thưởng, Phòng ái khanh hiểu bao nhiêu về người này?”

“Tiên sinh Hứa Văn tài lớn, hơn hấn vi thần, nếu không phải xuất thân hàn vi, đã là một phương nho tướng.”

Phòng Thanh Vân trả lời: “Hấn vẫn luôn đi theo Trần Tam Thạch, chắc hấn khi bốn lần vượt sông Hồng Trạch cũng không ít lần góp sức, thực sự nên được phong thưởng.”

“Ngay cả ngươi cũng nói như vậy, xem ra lại là một nhân tài.”

Long Khánh Hoàng Đế trầm ngâm nói: “Hy vọng trăm phong cho Hứa Văn Tài một chức quan, nhưng trăm nghe nói, lý tưởng lớn nhất cả đời của vị tiên sinh Hứa này, là một ngày nào đó có thể được phong hiệu ‘Ngọa Long’, Trần Tam Thạch vì sao không trực tiếp nói với trăm, là lo lắng trăm keo kiệt, không nỡ phong sao?”

“Bệ hạ thật sự là không gì không biết.”

Phòng Thanh Vân bình tĩnh nói: “Tiên sinh Hứa quả thực có chấp niệm đối với phong hào.”

Long Khánh Hoàng Đế thở dài nói: “Phong hào ‘Ngọa Long’, cùng cấp bậc với ‘Phượng Sồ’ của ngươi, ngươi không có ý kiến gì sao?”

“Biệt hiệu của thần vốn cũng chỉ là lời đồn giang hồ, chỉ có điều truyền đi truyền lại thì thành thật, tiên sinh Hứa cũng không kém gì thần, có gì là không thể?” Phòng Thanh Vân nói: “Điều duy nhất cần lo lắng là, sẽ có áp lực tương ứng đè lên ngươi, không biết hấn có thể gánh chịu được hay không.”

“Có áp lực? Có áp lực mới có thể kích phát ra tiềm lực! Trẫm, cố tình muốn phong cho hấn phong hào ‘Ngọa Long’ này.”

Long Khánh Hoàng Đế nói: “Nếu nhớ không lầm, biên giới U Châu còn có một số toán loạn quân và sơn tặc, để ‘Ngọa Long’ lĩnh binh đi tiêu diệt, cũng coi như cho hấn một cơ hội lập công độc lập.”

“Như vậy rất tốt.”

Phòng Thanh Vân ý vị thâm trường nói: “Bố trí như vậy của bệ hạ, chắc hấn tiên sinh Hứa nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.”

“Ngươi cũng đi theo đến Lai Châu tham gia chiến sự đi.”

Long Khánh Hoàng Đế chậm rãi đứng dậy, đưa thiên thư qua: “Còn cái này, ngươi cũng cầm lấy.”

“Bệ hạ đây là ý gì?”

Phòng Thanh Vân không nhận: “Đây là thiên thư, vì thần...”

“Ngươi còn giả vờ cái gì?”

Long Khánh Hoàng Đế nheo mắt nói: “Trẫm biết người xem hiểu, tự mình ghi nhớ xong lại trả cho triều đình, sau khi đến phía đông, người muốn dạy cho Trần Tam Thạch thì dạy, trẫm cho phép.”

“Vi thần tuân mệnh.”

Lúc này Phòng Thanh Vân mới thu thiên thư lại.

Long Khánh Hoàng Đế phất tay áo rời đi, rất nhanh đã biến mất trong tầng tầng lớp lớp rèm trướng.

Vài thái giám cũng theo sát rời đi.

Trong đại điện, rất nhanh chỉ còn lại hai người là thái tử và Phòng Thanh Vân.

“Lộc cốc~”

Thái tử chống gậy đứng lên, run rẩy đi đến trước mặt nho sinh, đưa gậy cho đối phương, sau đó hai tay nắm lấy tay cầm xe lăn, đẩy hắn đi về phía trước: “Phòng tướng quân đi thôi, bản cung tiễn người.”

Khi xe lăn đến bậc cửa của đại điện, hắn không nhắc lên được, lại gọi vài tiểu thái giám bên ngoài đến khiêng đi, sau đó tiếp tục chậm rãi đẩy đi về phía trước.

Chương 437: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (3)

Một cơn gió thu thổi qua, cả hai người đều ho khan.

“Phòng tướng quân, phải chú ý thân thể đây.”

“Điện hạ mới nên cẩn thận hơn, vẫn là đừng đẩy thân nữa, thân tự mình đi được rồi.”

“Không sao không sao, hai chúng ta hiếm khi được gặp nhau, cùng đi trò chuyện, cũng là nên làm.”

Im lặng.

Ước chừng đi ra khỏi Vạn Thọ Cung, đến bên ngoài hoàng cung, Phòng Thanh Vân lấy thiên thư từ trong ngực ra, đưa về phía sau: “Điện hạ muốn xem không?”

“Haha, xem cũng được.”

Thái tử dừng lại, lật xem thiên thư: “Xem không hiểu, vẫn là mời Phòng tướng quân phiên dịch xong, cũng ghi chép một bản cho bản cung đi.”

“Bệ hạ thật sự là hào phóng.”

Phòng Thanh Vân thu hồi thiên thư: “Bên trong ghi chép, đều là trận pháp tiên giới hàng thật giá thật, vậy mà cứ công khai như thế.”

“Vậy người có biết, vì sao gần đây lại hào phóng với các người như vậy không?”

Thái tử lại đẩy xe lăn, khom lưng, gần như là dùng giọng nói kể chuyện ma để nói: “Chuyện mở rộng quân đội cũng có thể đồng ý, còn lấy thiên thư ra cho các người chia sẻ.”

Phòng Thanh Vân liếc về phía sau: “Điện hạ muốn nói gì thì nói, cần gì phải vòng vo?”

“Tôn đồ sư, sắp không được rồi?”

Thái tử dường như không tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Sau khi mở rộng quân đội, đội ngũ của Lương Châu sẽ lớn mạnh, nhưng bên trong cũng sẽ có rất nhiều người mới, hơn nữa là rất nhiều, điều này có nghĩa là gì, không cần nói quá rõ ràng chứ? Phòng tướng quân, người chưa từng nghĩ đến sao, vài năm sau, tám đại doanh của các người sẽ đi đâu?”

Phòng Thanh Vân đương nhiên nói: “Đương nhiên là nghe theo sự điều khiển của bộ hạ.”

“.....”

Lại im lặng.

“Phòng tướng quân.”

Thái tử lại mở miệng nói: “Người nói lời thật lòng, bản cung thế nào?”

“Điện hạ giám quốc bốn mươi năm, vẫn luôn cúc cung tận tụy, là sự thật được công nhận.”

Phòng Thanh Vân nghiêng người nói: “Tuy nhiên hiện tại bộ hạ bế quan kết thúc, điện hạ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, điều dưỡng thân thể rồi.”

Nửa câu sau, hắn cố ý nhấn mạnh giọng điệu.

“.....”

Mi mắt của thái tử không chịu khống chế mà nhảy mấy cái: “Thật ra phụ hoàng lớn tuổi như vậy, mới nên nghỉ ngơi cho

tốt, gánh nặng của Đại Thịnh triều, để ta làm con gánh vác là được, Phòng tướng quân chẳng lẽ không cảm thấy như vậy sao?”

“Vậy sao?”

Phòng Thanh Vân kéo dài giọng điệu: “Ta cảm thấy bệ hạ đang ở độ tuổi sung mãn.”

“Đúng vậy, tuổi sung mãn, khụ khụ khụ khụ.....”

“Tuổi sung mãn, thật tốt, bản cung cũng mừng cho phụ vương, khụ khụ khụ khụ.....”

Phòng Thanh Vân nghe giọng nói càng ngày càng xa ở phía sau, ăn sức quay đầu nhìn, mới thấy người đã sớm lặng lẽ cầm gậy đi rồi, để lại một mình hấn ngồi trên xe lăn, chịu đựng gió thu lá rụng quất vào người.

Hấn vội vàng hô: “Điện hạ, ngươi có ý gì? Dù sao cũng đưa ta đến chỗ có người chứ, điện hạ?!”

Từ đây đến chỗ có người, ít nhất cũng có năm dặm đường!

Năm dặm đường này, đều phải tự mình lăn bánh xe!

...

Trần phủ.

“Cửu sư tử, hoan nghênh trở về ‘nhà’.”

Trần Tam Thạch làm một động tác mời: “Ta đã bố trí một gian phòng theo sở thích của ngươi ở trong sân, ngươi xem còn thiếu cái gì, có nhu cầu gì ta sẽ lập tức chuẩn bị. Nhà ta Khê Khê, Độ Hà, ngay cả Ngọc Hoàn cũng thích sư tử, ngươi về sau trở về Lương Châu, nếu không chê có thể ở lại chỗ ta.”

“Tiểu tử ngươi sao lại có nhiều mưu mẹo như vậy?”

Dung Yểm Thu buộc bức thư vào chân của Hải Đông Thanh, sau khi thả đi, lật trắng mắt nói: “Chẳng phải là muốn

lão nương làm hộ viện trông coi nhà cho người sao? Nói nghe thật dễ chịu. Người đến xoa vai cho sư tử, lại nói thật kỹ xem, lúc đó người làm sao nghĩ ra được bốn lần vượt sông Hồng Trạch, nếu sư tử nghe vui vẻ, sẽ đồng ý làm hộ viện cho người.”

“Sư tử làm gì phải nói khó nghe như vậy.”

Trần Tam Thạch đi tới xoa bóp.

Cho đến khi đôi phương hài lòng, hắn mới đi vào vấn đề chính: “Cửu sư tử, người có thể nói cho ta nghe về cảnh giới Huyền Tượng không?”

“Mau như vậy đã muốn tìm hiểu Huyền Tượng, chẳng lẽ người sắp Thông Mạch rồi?”

Dung Yểm Thu hơi kinh ngạc, sau đó nói: “Huyền Tượng cảnh, chính là chuyển hóa kinh lực thành cương khí, toàn bộ cảnh giới đều là nâng cao việc vận dụng cương khí.

“Nhập môn công pháp, người có thể hiểu là, chuyển hóa kinh lực gia trì trên binh khí thành cương khí, cương khí này càng có tính thực chất, không chỉ dùng để tấn công, cũng có thể dùng để phòng thủ.

“Sau khi tinh thông, có thể đánh cương khí ra ngoài, tương đương với một loại thủ đoạn công kích từ xa, nhưng thường thường sẽ không quá xa.

“Tiểu thành, là có thể có được cương khí hộ thể, chỉ cần bản thân không kiệt sức, trên chiến trường, người có cùng cảnh giới trở xuống, về cơ bản sẽ không bị người khác phá vỡ phòng ngự.

“Sau khi đại thành, chính là có thể hóa hình cương khí, hơn nữa rời khỏi thân thể mười trượng, ví dụ như.....”

“Vút ——”

Nàng đột nhiên đánh ra một chưởng, một cương khí gần như trong suốt xuất hiện, sau khi chuyển hóa thành hình dạng một con mãng xà trong không trung thì bắn ra, rơi vào chậu cảnh phía trước, khiến nó nổ tung thành từng mảnh, dọa Tư Cầm vừa đi ngang qua thét chói tai, suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Cho dù chỉ là trình diễn.

Trần Tam Thạch cũng có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ.

Hắn hỏi: “Còn cương khí nhập môn thì sao?”

“Người đến đây ta thử xem.”

Dung Yểm Thu ngồi tại chỗ, vẫy tay với hắn.

“Su tử, đặc tội rồi!”

Trần Tam Thạch không khách khí, cầm lấy cây Thương Hồ Đoạn Hồn ở bên cạnh, các loại gia trì trong cơ thể bắt đầu chồng chất tầng tầng lớp lớp, cuối cùng hóa thành Chân Long Kinh rót vào trong trường thương, trong tiếng gào thét đâm ra.

Dung Yểm Thu không tránh không né, ngón tay phải nhuộm màu tím nhạt giống như đóa sen đón lấy, lại được cương khí bao bọc, vậy mà lại dùng tay trần nắm lấy lưỡi thương sắc bén.

Chương 438: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (4)

Cũng đúng lúc tiếp xúc với lưỡi thương, vẻ lưỡi biếng của nàng biến mất, vội vàng phát lực đẩy lưỡi thương ra, đồng thời lộn người sang bên cạnh, không vui nói: “Người là Chân Long Kinh, vì sao không nói trước một tiếng?”

“Sur tử cũng không hỏi ta mà.”

Trần Tam Thạch xòe tay ra, tỏ vẻ vô tội.

“Đi đi đi, không chơi với người nữa, móng tay vừa nhuộm xong đều gãy rồi.”

Dung Yểm Thu hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi vào trong phòng, đóng cửa lại không biết đang làm cái gì.

“Tê.....”

Trần Tam Thạch thu trường thương lại, hoạt động cánh tay tê dại.

Cho dù sur tử cố ý áp chế đến trình độ cảnh giới Huyền Tượng nhập môn, chênh lệch cũng vẫn lớn như vậy sao?

Vừa rồi Dung Yểm Thu tránh né, tuyệt đối không phải vì không phải đối thủ, chỉ là một mặt quả thực không có phòng bị, bị Chân Long Kinh tấn công lần thứ hai, mặt khác là không muốn tiếp tục cương khí để làm mình bị thương.

Nhưng mà.....

Kiểm khí thuật có thể!

Trần Tam Thạch tự mình trải nghiệm xong có thể khẳng định, kiếm khí thuật phá vỡ cương khí của Võ giả nhập môn công pháp Huyền Tượng tuyệt đối không có vấn đề.

Cao Phàn, thái giám, cộng thêm Sa Văn Long.

Ba người này muốn xử lý, dứt khoát xử lý cùng một chỗ.

Sa Văn Long có thể dùng một đạo kiếm khí thuật để giải quyết, như vậy sau đó chỉ cần xử lý xong thái giám thân cận là được, Thông Mạch đại thành, lại là thái giám trong hoàng cung đại nội được chọn ra ngàn người mới có một, cho dù thân thể không hoàn chỉnh, thể chất cũng rất có khả năng là thiên tài, không phải đám người loạn quân Minh Châu hoặc là Xích Mi quân có thể sánh bằng, một đạo lý rất đơn giản, nếu không phải thiên tư hơn người, hoàng cung có nhiều thái giám như vậy, vì sao lại bồi dưỡng hắn?

Cảm Y Vệ, thái giám, đều không thể khinh thường,

Để ổn thỏa, cần Thông Mạch công pháp tinh thông, mới có thể nắm chắc mười phần sẽ nhanh chóng giết chết được hắn.

Cũng không phải là nhập môn công pháp hoàn toàn không có cách nào đánh lại, Trần Tam Thạch truy cầu chính là nhanh chóng giết chết, mà một khi rơi vào tình trạng giằng co chiến đấu, sẽ dễ dàng xuất hiện kẻ lọt lưới, bại lộ thân phận của mình.

“Cần phải nâng cấp đại cung rồi!”

“Cửu sư tử cũng ở trong nhà, có thể yên tâm ra ngoài vài ngày.”

...

La Thiên Sơn Mạch.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 68/100]

Trong sơn động.

“Thông Mạch cũng không xa rồi!”

Sau khi Trần Tam Thạch nghỉ ngơi một chút, liền xách trường thương tiến vào trong rừng.

Sau khi hấn ra ngoài, hai đạo sĩ từ bi quan bắt đầu theo dõi, nhưng sau khi ra khỏi thành rất nhanh đã bị Thiên Tầm bỏ rơi, không đuổi vào được bên trong La Thiên Sơn Mạch, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Hiện tại có thể xác định.

Người hạ “độc” trong Dưỡng Thần Thang, chính là bọn họ, không cùng một phe với Hương Thần Giáo, hai nhóm người có hai mục đích hoàn toàn khác nhau, chỉ là đều lấy Từ Bi Quan làm điểm neo để ẩn náu mà thôi.

Khả năng lớn nhất, chính là người của Vu Thần Giáo.

Bọn họ làm việc, rất có khả năng là đang làm bài viết quanh sát khí ở sâu trong La Thiên Sơn Mạch, bên trong rất cuộc ẩn giấu thứ gì.....

Cảnh giới của Trương Hoài Dân ở bên ngoài Đông Di thành tăng lên đến nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nhưng sau chuyện đó, cũng không còn xuất hiện tình huống tương tự nữa.

Chỉ là vẫn luôn có người chết, người chết.....

Khiến cho hiện tại trong Lương Châu thành có một số tông môn nhị lưu cũng sắp xong đời rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, bức bách bọn họ tạo phản cũng không phải là không có khả năng.

“Hiện tại ta đã Hóa Kinh viên mãn.”

“Lần trước đi đến núi thứ tám, xem lần này có thể đi đến núi thứ mấy!”

Hai ngày hai đêm sau.

Trần Tam Thạch trở lại gần núi thứ tám, lại một lần nữa tiến vào lãnh địa của hung thú.

“Phanh phanh!”

Chưa thấy hình, đã nghe tiếng trước.

Tiếng gào thét giống như đá va chạm vào nhau vang lên, một luồng sát khí đen kịt từ trên trời giáng xuống!

“Ong ——”

Trong tiếng gào thét, Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương hóa thành một con giao long, gần như trong nháy mắt đã va chạm với bóng đen đang lao đến phía trước, vang lên tiếng ma sát kim loại chói tai, dọa cho chim chóc xung quanh sợ hãi bay tán loạn.

Độ sắc bén của móng vuốt con súc sinh này, vậy mà có thể sánh ngang với kim loại, về sức mạnh thuần túy vậy mà không hề yếu hơn Võ giả Hóa Kinh viên mãn có kinh lực gia trì, thậm chí trong trạng thái gia trì thể hình của dã thú còn mơ hồ mạnh hơn một chút.

Tuy nhiên, sau khi cả hai tiếp xúc, kinh lực trên lưỡi thương vẫn tiếp tục cắn xé, giống như binh khí tĩnh, gặp phải cửa điện đang chuyển động, phát ra âm thanh “rắc rắc rắc”, những tia lửa nhỏ không ngừng bắn ra.

Cuối cùng, vẫn là hung thú thua một nước, thân hình to lớn dưới lực va chạm bắn ngược ra ngoài, nặng nề đập vào một thân cây sau đó mới bò lên ổn định thân hình, không đợi nó đứng vững, giao long màu bạc đã lại đuổi giết đến.

Móng vuốt của độc thú và lưỡi thương không ngừng va chạm.

Cho đến vài hiệp sau, “rắc” một tiếng, móng vuốt sắc bén của hung thú không thể chịu nổi sự cắn xé của Chân Long Kinh mà đứt gãy, nó cũng hoàn toàn mất đi khả năng chống lại Võ giả, trên thân thể cường tráng rất nhanh đã xuất hiện từng lỗ máu, cuối cùng đột nhiên ngã xuống, mất đi dấu hiệu sự sống.

“Con súc sinh này, mạnh hơn Võ giả Hóa Kinh tiểu thành bình thường rất nhiều!”

Trần Tam Thạch tuy rằng không tổn sức lực gì, nhưng vẫn không thể không cảm thán, sự đáng sợ của sâu trong La Thiên Sơn Mạch, sau này khẳng định còn có độc thú hoặc dị thú càng mạnh hơn, chẳng trách cần Võ giả cảnh giới cao mới có thể tiến vào.

Hắn rút Trần Nhạc Kiếm ra, cúi người lột da rút gân cho hung thú.

Chương 439: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (5)

Tính đàn hồi và độ dẻo dai của gân con độc thú này đều cực kỳ kinh người, hấn thử phát lực, vậy mà trong thời gian ngắn không thể đứt, chẳng trách nó chỉ cần nhảy một cái đã mấy chục trượng, nếu đứng xa một chút nhìn lại sẽ giống như đang bay, dùng nó làm nguyên liệu chính chế tạo ra dây cung, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì khi kéo cung trăm thạch.

Thịt của độc thú thì không thể ăn được, xương cốt cứng rắn, nhưng cũng không tốt bằng huyền thiết, đối với hấn hiện tại mà nói cơ bản là không có giá trị gì quá lớn, tiếp theo lại còn phải đi về phía trước, nên chỉ thu gân lại, để thi thể lại tại chỗ.

Núi thứ chín.

Trần Tam Thạch vừa tiếp tục tiến về phía trước thăm dò, vừa tìm kiếm thú hấn muốn.

Quỷ mạch mộc và Đoạn Tục Thảo.

Trước là nguyên liệu làm cán tên, lấy được rồi thì có thể ghép thành đại cung hoàn chỉnh có thể mang theo Chân Long Kinh, cái sau là giao dịch đã hứa hẹn với cô nương Ngung Hương.

“Xi!”

Trần Tam Thạch chém đầu con độc thú không biết tên trước mặt, lại vượt qua một hẻm núi, tiến vào trong núi thứ mười, cây cối xung quanh càng rậm rạp, vừa vào hẻm đã thấy dày đặc những con côn trùng độc đang bò về phía mình, những con ở gần hơn càng ngẩng cao đầu chờ đợi, khao khát máu thịt tươi sống.

“Còn có chướng khí.”

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lấy viên thuốc từ trong ngực ăn vào rồi tiếp tục tăng tốc.

“Khí tức giữa trời đất đang thay đổi!”

Trần Tam Thạch chú ý thấy, trong luồng khí tạp nham giữa trời đất, bắt đầu xen lẫn một số luồng sát khí đen nhánh, chỉ là rất mỏng, mỏng đến mức cho dù là hắn cũng cần phải hết sức cẩn thận mới có thể quan sát thấy được.

“Trong ngọn núi này.....”

“Không chừng thật sự có tiên tích.”

“Thôi bỏ đi, những thứ này còn quá xa vời, trước tiên tìm Quỷ mạch mộc đã.”

Quỷ mạch mộc, thường sinh trưởng ở nơi tối tăm có chướng khí, đi kèm với rất nhiều côn trùng độc, cho nên bản thân nó cũng có độc, sau khi dùng nó cho người sắp chết hồi quang phản chiếu, người sử dụng thường sẽ chết rất thảm, hơn nữa cần phải chịu đựng nỗi đau đớn rất lớn.

Trên “Bách Thảo Đồ” có ghi chép.

Triều đại trước là Đại Yên hoàng thất từng sử dụng thứ này.

Bởi vì lão hoàng đế lúc đó trước khi chết, không nói rõ là truyền ngôi cho đứa con thứ hai hay là đứa con thứ mười hai,

các hoàng tử đã dùng Quỷ mạch mộc cho ông ta, ép buộc ông ta sống lại để nói rõ rồi mới chết trong đau đớn.....

“Thật sự có!”

Rất nhanh Trần Tam Thạch đã tìm thấy mục tiêu từ trong rừng cây phía trước.

La Thiên Sơn Mạch, quả nhiên là tài nguyên phong phú

Quỷ mạch mộc sinh trưởng cực kỳ chậm, cây hần tìm được, chỉ có năm đấm của trẻ sơ sinh to bằng, cao hơn một người, nhiều nhất cũng chỉ có thể chế tạo được vài chục cán tên.

“Lại tìm thử xem!”

Sau khi Trần Tam Thạch liên tiếp giết chết bốn năm con độc thú có thực lực tương đương với Hóa Kinh tiểu thành, rốt cuộc hần cũng tiến vào phạm vi núi thứ mười, chương khí so với trước càng nồng đậm hơn, sát khí giữa trời đất cũng rõ ràng tăng lên.

“Quỷ mạch mộc.....”

Không đợi tiến vào sâu, hần đã thấy trong môi trường chương khí bao quanh, sinh trưởng một cây Quỷ mạch mộc to bằng hai người lớn ôm, ít nhất đã sinh trưởng được tám trăm năm, nếu chặt bỏ toàn bộ, có thể làm ra vô số cán tên.

Nhưng Trần Tam Thạch không mạo hiểm đến gần.

Bởi vì ngay tại một cây đại thụ bên cạnh Quỷ mạch mộc, trong một cái hốc cây, có một luồng huyền khí màu lam nhạt nồng đậm, nhìn bằng mắt thường có thể đoán chừng thực lực là Thông Mạch đại thành thậm chí là cảnh giới Huyền Tượng, ở nơi như thế này, vậy mà lại xuất hiện dị thú, chứng tỏ cũng không phải tất cả dã thú đều sẽ biến thành độc thú.

“Gầm ——”

Tiếng gầm trầm thấp vang lên, một con quái vật khổng lồ từ từ chui ra khỏi hốc cây.

Đây là một con gấu đen!

Hơn nữa trên người nó còn khoác cà sa cũ nát, trên cổ đeo tràng hạt, trong tay cầm nguyệt nha sản, cũng không biết là Võ giả xui xẻo nào năm đó đụng phải nó sau đó chết trong tay nó.

Nếu không phải biết tung tích của ngũ sư huynh Mông Quảng Tín, Trần Tam Thạch quả thực muốn nghi ngờ là sư huynh nhà mình bị độc thủ.

“Gầm!”

Sau khi gấu đen đi ra, trước tiên cọ cọ vào thân cây, sau đó bắt đầu tuần tra trong lãnh địa của nó.

Trần Tam Thạch quả quyết rút lui.

Kiểm khí thuật của hắn có hạn, dùng một lần sẽ tiêu hao một lần hương hỏa, vẫn là giữ lại để bảo vệ tính mạng thì tốt hơn, hơn nữa con gấu này là dị thú, tốt nhất là để lại toàn thân để ăn.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch quay trở lại, chặt bỏ Quỷ mạch mộc gặp phải lúc trước.

Vài chục cán tên, cũng đủ dùng một trận.

Hơn nữa sắt liệu mà Tiên Tiên Lâu cho, nhiều nhất cũng chỉ đủ chế tạo hơn mười mũi tên, thật sự chặt nhiều thân cây như vậy cũng không dùng hết.

May mắn là, trong một thung lũng ở ranh giới giữa núi thứ chín và núi thứ mười, hoàn toàn không có chướng khí, Trần Tam Thạch không chỉ bắt được đủ ba con dị thú ở, còn tìm

được Đoạn Tục Thảo mà Tiên Tiên Lâu cần, có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Vác tất cả mọi thứ quay trở lại Lương Châu thành, đã là mấy ngày sau.

Trần Tam Thạch để lại một con dị thú đối với Võ giả cảnh giới cao không có trợ giúp quá lớn ở trong quân doanh, vác hai con còn lại về nhà giao cho Tư Cầm Mặc Họa xử lý, sau đó cầm theo thiết thai cung, gân của hung thú, cộng thêm Quỷ mạch mộc, đi đến lò rèn.

Luyện được sư cao cấp cần phải có tu vi, thợ rèn binh khí cũng như vậy.

Người phụ trách lò rèn là một ông lão toàn thân cơ bắp, nghe nói là khi còn rất trẻ đã đi theo Tôn đô sư, cũng thuộc về một nhóm huynh đệ tâm phúc, cảnh giới Thông Mạch đại thành, những năm này có lẽ vẫn còn hy vọng xung kích một chút cảnh giới Huyền Tượng, nghe nói binh khí của hầu hết các chủ tướng trong tám đại doanh đều xuất phát từ tay ông ta, bao gồm cả phương thiên họa kích của Lữ Tịch.

Chương 440: Tiễn Thuật Viên Mãn, Không Thể Né Tránh (6)

“Người muốn học rèn sắt?”

Lão già họ Bàng hứng thú nói: “Nghe nói trước đó không lâu người còn đang học dùng kinh lực luyện được, cái này lại muốn bắt đầu rèn sắt, tiểu tử người thật sự không cảm thấy mệt sao?”

“Biết nhiều thì không bị thiệt thòi mà.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Còn mời Bàng lão tiên bói chỉ giáo.”

Hắn cũng không che giấu nguyên liệu đặc thù, sau này sử dụng trong chiến trường, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ biết, hơn nữa cũng không phải là tiên vật gì, phạm gian đều có thể tìm được, biết cũng không sao.

Nhưng mà trước đó, vẫn hy vọng có thể lưu lại một lần cơ hội bất ngờ, không muốn vừa mới bắt đầu đã khiến cho đối thủ có sự phòng bị, ngoài ra biết nhiều thì không bị thiệt thòi, cũng là suy nghĩ thật sự trong lòng, hai điều này cũng không mâu thuẫn.

“Hừ, lão phu đã già rồi, đổi thành người khác thì chắc chắn sẽ không dạy, nhưng người dù sao cũng phải dạy.”

Rất nhanh Bàng lão già đã lấy một quyển sách từ chỗ khác đến: “Đây là một bộ búa pháp, người về luyện trước, sau đó quay lại tìm ta.”

Trần Tam Thạch nói: “Ta đã học rồi.”

Sau khi kiếm pháp thông thạo, mấy ngày nay hắn cố ý tranh thủ thời gian lại luyện thêm hai loại binh khí, một loại là đao, một loại chính là búa, công pháp mà lão tiền bối mang đến, vừa khéo là hắn luyện.

“Oh?”

Bàng lão già ngạc nhiên nói: “Vậy thì tốt quá, chúng ta trực tiếp bắt đầu!”

Ông ta đi đến trước bàn rèn.

“Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có đạo lý của nghề đó!”

“Lấy việc rèn sắt chế tạo binh khí để nói.”

“Cũng chia thành thượng trung hạ tam đẳng cộng thêm cực phẩm.”

“Giống như cây thương Ngũ Hồ Đoạn Hồn mà ngươi cầm trong tay là thượng phẩm, Trần Nhạc Kiếm chính là cực phẩm, cho dù thế nào cũng đủ cho ngươi dùng, thật ra không cần phải học rèn sắt.”

“Đã ngươi muốn học, vậy nhìn cho kỹ!”

“Nói rèn sắt khó cũng không khó, nhưng bên trong cũng có rất nhiều đạo lý.”

“Ví dụ như đốt đến trình độ nào, dùng nhiệt độ bao nhiêu, khi dập tắt thì nhiệt độ nước như thế nào vân vân.....”

Sau một hồi bận rộn, Bàng lão già rèn ra một thanh kiếm sắc bằng huyền thiết: “Thanh kiếm này, là huyền binh thượng đẳng, thế nào, ngươi đã học được chưa? Có thể thử từ sắt liệu bình thường.”

“Gần như rồi.”

Trần Tam Thạch lập tức ra tay, một lần đã rèn ra một thanh bảo kiếm được coi là cực phẩm trong sắt liệu bình thường.

[Kỹ nghệ: Đoán khí. Phàm (tiểu thành)]

[Tiến độ: 0/2000]

[Hiệu dụng: Không có không thành]

[Không có không thành: phàm tục chi binh, một lần đã thành]

Bàng lão già: “?”

Ông ta giật lấy kiếm, cầm trong tay cẩn thận quan sát, xác nhận là hàng thật giá thật cực phẩm, không khỏi liên tục hít khí lạnh: “Tiểu tử ngươi, là người sao?”

Ngay cả Trần Tam Thạch cũng có chút ngây ngẩn.

Vừa lên tay đã là tiểu thành?

Ngay cả trình độ nhập môn cũng không cần đi vào?

Cẩn thận nghĩ lại cũng đúng.

[Thất Khiếu Linh Lung], [Nhất Mục Thập Hành], [Kỳ Lân Chi Tâm], các loại cộng thêm, nếu còn không học được thì mới thật sự là kẻ ngốc.

Hơn nữa quả thực cũng không phức tạp như hấn tưởng tượng.

Trước tiên là bản thân búa pháp rèn sắt đã biết, sử dụng kinh lực rèn sắt, lại có chút giống với luyện được, học lên không tốn sức, thật sự là vừa nhìn đã hiểu.

Trần Tam Thạch nhìn thấy chữ [Phàm] sau dòng [Kỹ nghệ], biết sợ rằng không chỉ có tiên nhân, hơn nữa còn có tiên binh, khiến cho hấn nhớ tới lúc trước khi sư phụ giết Ninh Trường Quân, trên tay xuất hiện cây trường thương màu bạc kia.

“Được rồi, ta thấy cũng không có gì cần ta dạy.”

Bàng lão già có chút sa sút thở dài một hơi, chỉ cảm thấy cả đời này của mình dường như sống không có ý nghĩa gì

Rất nhanh ông ta lại lấy ra một ít sách: “Phương pháp chế tạo binh khí khác nhau đều ghi chép ở, người tự mình rèn theo, đừng lại đến tìm ta nữa.”

“Cảm ơn Bàng lão tiên bối.”

Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ.

Hắn đơn độc mượn một gian phòng trong lò rèn, sau đó liên tục ở bên trong ba ngày ba đêm, thuận lợi rèn kỹ nghệ đến mức chỉ cách đại thành một bước, về cơ bản có thể luyện sạch tạp chất trong sắt liệu.

Ngay sau đó, hắn dùng sắt liệu mà Tiên Tiên Lô cho, cộng thêm Quỷ mạch mộc chế tạo ra mười hai mũi tên có thể chứa đựng kinh lực, cuối cùng, lại tìm kiếm nguyên liệu phụ trợ, lấy gân của hung thú làm chính, chế tạo ra dây cung của thiết thai cung, tuyên bố đại công cáo thành.

“Thành công rồi!”

Trần Tam Thạch cầm thiết thai cung trở lại hậu viện trong nhà, khóa cửa lại sau đó di chuyển một tảng đá cao hơn nửa người làm bia ngắm.

Cây thiết thai cung này, chỉ riêng trọng lượng của nó đã vượt xa binh khí bình thường, hơn nữa ở hai đầu cung, còn lắp đặt một lưỡi dao sắc bén, cho dù dùng làm binh khí cận chiến để giết địch, cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Ông ——”

Hắn lắp tên lên cung, nhẹ nhàng kéo dây cung.

Cung trăm thạch.

Cũng chính là khoảng hơn một vạn năm ngàn cân, đối với Võ giả Hóa Kinh mà nói, căn bản không đáng là gì, đây cũng là nguyên nhân mà mọi người đều không dùng cung tên, cho dù là cung nặng hơn nữa, không có lực lượng đặc thù gia trì, Võ giả cảnh giới cao cũng có thể dễ dàng ngăn cản.

Nhưng mà, từ nay về sau.

Bắt đầu từ cây thiết thai cung trong tay hắn, tất cả sẽ được viết lại.

Cung tên sẽ ở trên chiến trường, tỏa sáng rực rỡ!

“Ong ——”

Máu rồng tượng trong cơ thể Trần Tam Thạch bắt đầu sôi trào, chậm rãi kéo căng dây cung nặng ngàn cân, Chân Long Kinh do khí huyết thúc giục ngưng tụ trên cánh tay sau đó lại khuếch tán đến thân cung, cuối cùng lại ngưng tụ trên cán tên được chế tạo từ Quỷ mạch mộc, rồi truyền dẫn đến đầu tên, toàn bộ đại cung giống như một con thần thú đang chờ đợi thời cơ để phát động, không ngừng rung lên, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ thoát khỏi trói buộc, xông ra khỏi phong ấn.

“Àm ——”

Buông tay trong nháy mắt, chính là một tiếng nổ vang.

Mũi tên được chế tạo bằng huyền thiết đen tuyền bọc lấy Chân Long Kinh mệnh môn cuộn cuộn, hóa thành một con giao long không thể ngăn cản trên không trung, âm âm đâm vào tảng đá lớn cao hơn nửa người.

“Phanh!”

Tảng đá cứng rắn trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh.

Đây đâu còn là cung tên, rõ ràng là cung pháo!

Nếu bắn vào người lính bình thường, dưới sự gia trì của Chân Long Kinh, ít nhất cũng là một lỗ máu to bằng nắm đấm, thậm chí ngay cả có phải vết thương do tên bắn hay không cũng rất khó nhìn ra.

Trần Tam Thạch chơi đùa với thiết thai cung, có chút yêu thích không buông tay.

Sau này lại gặp phải đối thủ, chỉ cần là kinh lực không mạnh hơn hắn, cho dù cảnh giới cao bao nhiêu, cũng có thể lập tức lấy đi tính mạng của hắn.

Ví dụ như hiện tại.

Trần Tam Thạch gặp phải Hóa Kinh nhập môn, tinh thông cơ bản chính là một mũi tên một người.

Nếu là tiểu thành, xem thiên phú.

Nếu là thiên tài, có thể chống lại năm mũi tên, nếu là trung bình hoặc thấp hơn, nhiều nhất là ba mũi tên!

Trong vòng ba mũi tên, nhất định có thể lấy được tính mạng của địch!

Nghe thì có vẻ ba mũi tên rất nhiều, nhưng đừng quên đối với hắn mà nói, bắn ra ba mũi tên chỉ là chuyện một chớp mắt có thể hoàn thành, căn bản không cần lãng phí thời gian, sẽ có hiệu quả không ngờ tới trên chiến trường.

Nếu là người có cùng cảnh giới với hắn, chỉ cần số lượng mũi tên đủ nhiều, cũng có thể bắn chết.

Trừ khi cảnh giới cao hơn hắn, mới sẽ không trực tiếp chết dưới cung tên.

Đây vẫn chỉ là Hóa Kinh!

Đợi đến khi hắn Thông Mạch, thậm chí là Huyền Tượng!

Chỉ cần cung tên của hắn có đủ mạnh, cộng thêm có thể mang theo kinh lực hoặc là cương khí, cho dù là cảnh giới Huyền Tượng, một phương trấn doanh chủ tướng, cũng chỉ là chết dưới mũi tên mà thôi!

Hơn nữa.

Tiền thuật sắp đột phá rồi.

Trần Tam Thạch lại tốn vài ngày thời gian, sử dụng mũi tên bình thường, ở trong trường bắn luyện tên.

Hiện tại hắn bắn tên, đều lấy bia ngắm động làm mục tiêu.

Tôn Bất Khí đứng ở bên ngoài ba trăm bước, bắn loạn tên lên trời, bia ngắm của Trần Tam Thạch chính là những mũi tên loạn xạ đầy trời này, vẫn là bách phát bách trúng, mũi tên không trật đi đâu.

Cuối cùng, hắn chỉ cảm thấy dường như trong tay không có cung tên, mình chỉ dùng mắt nhìn thấy mục tiêu, mũi tên đã tự bắn qua đó.

Rốt cuộc.

Giao diện bảng điều khiển của tiền thuật đã lâu không xuất hiện lại một lần nữa.

[Kỹ nghệ: Bắn tên. Viên mãn (phá hạn nhất giai)]

[Tiến độ: (0/2000)]

[Hiệu dụng: Mũi tên bắn ra, không thể né tránh]

[Không thể né tránh: Người và tên hợp nhất, không thể né tránh, trong vòng ba trăm bước, tự động tìm kiếm mục tiêu, không thể né tránh]

Không thể né tránh!

Trần Tam Thạch có thể cảm giác được.

Sau khi hấn cầm cung tên lên, bất kỳ mục tiêu nào trong vòng ba trăm bước, đều không thể né tránh mũi tên của hấn!

Điều này cũng có nghĩa là.

Tất cả mọi người đều phải chống đỡ!

Trừ khi bản thân có lực lượng mạnh mẽ, hoặc là có áo giáp đủ tốt, nếu không, chỉ có con đường chết!

Chương 441: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiễn sát Thông Mạch (1)

Trần Tam Thạch chú ý đến dòng chú thích sau hai chữ “Viên mãn”.

“Phá hạn nhất giai.”

Xem ra còn có thể tiếp tục nâng cao.

Hướng nâng cao, đại khái sẽ là độ chính xác của tầm bắn và tốc độ kéo dây cung bắn tên.

Hiện tại là trong vòng ba trăm bước không thể né tránh.

Tính ra hơn bốn trăm mét, gần một dặm, khoảng cách này, thế nào cũng đủ dùng.

Thu hồi cung tên.

Trần Tam Thạch buổi chiều vào thành tuần tra, buổi tối trở về nhà, nhận được tấu chương phê chuẩn do trạm dịch gửi về, có liên quan đến đề nghị của Hứa Văn Tài được chuẩn tấu, nhưng chuyện của Vu Tùng, ngay cả nhắc cũng không nhắc tới, hoàn toàn bỏ qua như không khí.

Hắn xem nội dung bên trên, cũng không giống như Hoàng đế đích thân viết, đại khái là sau khi nội các hoặc ti ty lễ giám trình tấu thì thay mặt phê chuẩn.

“...”

“Một tấm biển, có khó như vậy sao?”

Phải đợi đến khi hắn vào kinh, mới nói ra trước mặt sao?

Cũng may, chức quan của Hứa Văn Tài hẳn là đã có, nhưng câu trả lời cũng rất mơ hồ, không nói rõ nội dung phong thưởng cụ thể.

...

Quân thành.

Khu vực cư trú của binh sĩ.

Trong thành Lương Châu, cơ bản một nửa thành bắc, đều là gia quyến của binh sĩ ở, nhà cửa cũng không khác gì nhà dân bình thường, cũng là phân chia theo chức vị trong quân.

Nhưng cho dù là nhà ở cấp thấp nhất, cũng đủ cho một nhà năm người sinh hoạt, chỉ là có chút chật chội.

Đình hiệu trong ngõ Bắc Nhai.

Đến phiên mấy huynh đệ cũ Bà Dương đang nghỉ ngơi bày rượu và thức ăn trong sân, vừa uống rượu vừa chơi xúc xắc.

“Đã có tiền đồ, hiện tại ta cũng là một tướng quân.”

Phùng Dung một chân đạp trên ghế: “Vũ Lược tướng quân từ ngũ phẩm.”

“Lão tử là Vũ Dũng tướng quân, còn cao hơn ngươi một bậc!”

“Bạc được ban thưởng trong nhà cũng không ít, một thời gian nữa chuẩn bị dọn ra ngoài, không ở trong cái ngõ nhỏ nát này nữa, đường hoàng chính đồn một cái sân lớn!”

“Ban thưởng của ta lần này chủ yếu là thuốc bổ, ta cũng sắp Luyện Tạng rồi!”

“Được được được, mọi người đều có tương lai sáng lạn!”

“Thật là nhờ có đại nhân nhà chúng ta.”

“Đúng vậy, nếu không phải hấn dẫn chúng ta đánh thắng trận, đâu thể lẫn lộn đến ngày hôm nay, ở cái nơi nát Bà Dương huyện kia, cho dù không chết, cả đời cũng không có hy vọng thăng tiến!”

“Đợi đến sau khi mở rộng doanh trại, chúng ta nhất định còn có thể tiếp tục đi lên.”

“Này, lão Hứa!”

Chu Đồng nhìn lão thư sinh đang ăn lạc: “Sao không nghe nói người thăng quan, hình như chỉ cho người một ít bạc?”

“Tình huống gì vậy?”

Triệu Khang buông đũa: “Chỉ vì người không có tu vi không có chức vị, liền thật sự coi thành trận tốt, có chút không công bằng sao?”

“Thật vậy.”

Phùng Dung nói: “Ta nhớ rõ có hai lần đoạn hậu, đều là người cùng đi với bạch tướng quân bên cạnh, thiếu chút nữa không trở về, rất nguy hiểm, dù sao cũng là người chỉ huy, tại sao không cho người phong một chức quan?”

“Hắc ~”

Hứa Văn Tài uống có chút say, hấn làm như không để ý nói: “Nói thật, Hứa mỗ không để ý ~ chỉ cần tài hoa của ta có chỗ thi triển, sống cũng không coi là bức bối!”

“Giả vờ cái gì?!”

Chu Đồng nói thẳng: “Từ sau khi trở về từ Minh Châu, chính là lão tiểu tử người thường xuyên trốn uống rượu một mình, cho rằng ta không nhìn thấy sao?”

Hứa Văn Tài không nói.

Mọi người trầm mặc.

Lúc bắt đầu Trần Tam Thạch an bài hấn tới quản lý mọi người, trong lòng rất nhiều người đều không vui, nhưng theo thời gian trôi qua, từng người cũng đều tâm phục khẩu phục.

Vất vả của Hứa Văn Tài không hiện sơn không lộ thủy, nhưng mọi người đều ghi nhớ trong lòng.

Ngày thường huấn luyện, trực ban an bài, bố trí chiến lược trước khi tác chiến, lương bổng, công việc cứu trợ gia quyến tử trận, cùng với những công việc hậu cần khác, công việc quản lý một hai ngàn người, cơ bản đều là một mình hấn chịu trách nhiệm chính yếu là quy hoạch.

Bởi vì Trần Tam Thạch ngày thường quá bận, những việc vặt vãnh này luôn phải có người quản lý.

Tất cả gánh nặng, tự nhiên cũng rơi vào trên người hấn một mình.

Ở trong doanh trại, bọn họ thường xuyên ba canh giờ dậy đi tiểu, vẫn nhìn thấy Hứa Văn Tài đang xử lý công vụ.

Nếu chỉ ban thưởng một chút bạc, quả thực có chút quá không công bằng.

“Mọi người đừng vội.”

Uông Trục mở miệng phá vỡ yên tĩnh: “Trần Thạch các người còn không yên tâm sao, hấn ngày thường bận rộn tu luyện còn không quên nấu thuốc cho các người uống, mấy ngày trước còn làm một con dị thú cho các người ăn mặn, làm sao có thể quên chuyện của lão Hứa?”

“Đúng đúng đúng.”

“Theo đại nhân hảo hảo làm việc.”

“Phong hào Ngọa Long của người có chút lớn, đều cùng một cấp bậc với chủ tướng Thanh Long doanh, tạm thời không

lấy được, bất quá quan nhỏ một chút khẳng định không có vấn đề!”

“...”

“Hư danh mà thôi!”

Hứa Văn Tài mạnh miệng nói: “Hứa mỡ người, chưa bao giờ để ý những hư danh này, có hay không có chức quan trong người không sao cả, có hay không có phong thưởng cũng không sao cả, những thứ này đều là vật ngoài thân, ta một lòng làm việc, không đồ...”

“Thánh chỉ đến ——”

Một tiếng hô vang dội, khiến tất cả mọi người nghiêm nghị.

Triệu Khang che miệng nhỏ giọng lầm bầm nói: “Cao nhất ở gần chúng ta ở cũng chỉ là thiên tổng, thánh chỉ sao có thể chạy đến nơi này của chúng ta, nhà ai?”

“Đùng đùng đùng!”

Cửa gỗ cũ nát nặng nề gõ vang.

Bên ngoài truyền đến giọng thúc giục.

“Đại đảm! Thánh chỉ đến, các ngươi thì thà nói cái gì? Còn không nhanh ra tiếp chỉ!”

“Của chúng ta?!”

Mọi người nhìn nhau, vội vàng đứng dậy.

Bọn họ đi đến bên ngoài cửa.

Chỉ thấy trong ngõ, đứng một thái giám mặc măng bào, trong tay nâng thánh chỉ màu vàng kim, phía sau đi theo mấy tên thị vệ đeo đao.

Chương 442: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiễn sát Thông Mạch (2)

“Còn không quỳ xuống tiếp chi?!”

“Lạch cạch lạch cạch ——”

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, đều nhanh chóng quỳ xuống nghe tuyên chỉ, thậm chí bí mật quan sát lẫn nhau, hoài nghi có phải là có người nào đó trong bọn họ phạm phải chuyện gì lớn, muốn bị tru di cửu tộc.

“Hứa Văn Tài, tiếp chi!”

Hầu công công chậm rãi mở thánh chỉ, đọc rõ ràng từng chữ: “Phụng thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết: Trận tốt doanh dự bị Hứa Văn Tài, trên biết thiên văn dưới biết địa lý, thông hiểu thiên tượng, tinh thông binh pháp, khi bình loạn ở Minh Châu, từng nhiều lần lấy thân mạo hiểm ngăn chặn quân truy kích, vì bốn lần vượt qua Hồng Trạch công chiếm Mi Sơn phủ lập nên công lao không thể phai mờ, trẫm rất thưởng thức, quyết định ủy thác trọng trách, đặc biệt, ban thưởng văn huân võ chức, thăng Hứa Văn Tài làm chỉ huy tiêm sự chánh tam phẩm của ti đô chỉ huy sử U Châu, gia phong chánh tam phẩm trung tư trị ấn, lại ban phong hào ‘Ngọa Long tiên sinh’, lệnh Hứa Văn Tài đi U Châu hiệp trợ, chỉ huy sử ti đô chỉ huy sử U Châu Đỗ Sĩ Quang bình loạn tiểu phi, trong vòng mười ngày lên đường, khâm thử!”

Khi hai chữ “Khâm thử” rơi xuống.

Mọi người còn đang thưởng thức nội dung của thánh chỉ, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ thế mà đều quên dập đầu.

Đây...

Đây là cái gì?!

Hoàng thượng phong cho Hứa Văn Tài mấy phẩm?

Tam phẩm?!

Bọn họ không nhớ sai mà nói.

Trần tướng quân hiện tại tạm thời cũng chỉ là Hoài Viễn tướng quân tam phẩm.

Mặc dù mọi người đều biết, đại nhân sau đó là muốn diện thánh, phong thưởng khẳng định càng cao, tạm thời chỉ là cho một chức vị tạm thời mà thôi, nhưng cho dù là như vậy...

Tam phẩm cũng quá cao đi?!

Một châu ti đô chỉ huy sứ, là cơ cấu quản lý tất cả vệ sở trong toàn bộ châu phủ, cộng lại có mấy vạn người!

Hắn ở trong đó làm chỉ huy tiêm sự, chính là chịu trách nhiệm huấn luyện, quản lý, mưu đồ chiến thuật, cơ bản cũng coi như là tầng cao nhất, có thể tham dự chỉ huy khi đánh giặc.

Đây...

Đơn giản chính là một bước lên mây!

Còn có phong hào Ngọa Long phía sau...

Là tình huống gì?!

Đây đặc biệt nó không phải là sánh vai với Phòng Thanh Vân sao?

Mặc dù chỉ là hư danh, không có cấp bậc thực tế, nhưng Hứa Văn Tài thật sự có thể tiếp nhận được sao?!

Đây là ai cầu đến?

Trần đại nhân cầu đến?

Thế diện lớn như vậy?!

“Thần ——”

“Hứa Văn Tài!!”

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Hứa Văn Tài một bên khóc rống, một bên run rẩy lớn tiếng kêu lên: “Lĩnh chỉ tạ ân! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!!!”

Bốn mươi tám!

Hắn năm nay đã bốn mươi tám!

Từ mười sáu tuổi bắt đầu khoa khảo, cả đời chỉ là một đồng sinh!

Hôm nay, rốt cuộc cũng thành công!

Chỉ là...

Trong đó tựa hồ có chút kỳ quái.

“Lão Hứa sao lại muốn điều đi...”

Uông Trục là người đầu tiên ý thức được.

Nhưng chuyện này cũng không đến phiên bọn họ chen miệng.

Dưới ánh mắt ra hiệu của đại thái giám.

Trừ Hứa Văn Tài ra, những người khác đều thức thời rời đi.

“Hứa đại nhân.”

Hầu công công đích thân tiến lên đỡ: “Dừng quý nữa, mau mau đứng lên đi.”

“Tạ công công, công công vất vả.”

Hứa Văn Tài lau nước mắt đứng dậy, hẩn hiệu quy củ, run rẩy lấy ra một tờ ngân phiếu từ trong ngực, đây là toàn bộ gia sản của hẩn trong lần chiến dịch Minh Châu này, tổng cộng chỉ có một trăm lượng.

“Đây ~”

Hầu công công cũng không ghét bỏ, không động thanh sắc thu hồi sau đó, kéo ống tay áo của hẩn đi vào trong sân, cảm khái nói: “Hứa đại nhân không dễ dàng a, khoa khảo ba mươi năm đều không được trọng dụng, trong nhà thậm chí nghèo đến nỗi ngay cả lão nương cũng bị đói chết, hảo ~ cũng coi như là thành công rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Hứa Văn Tài mời thái giám ngồi xuống, cầm cái bát vỡ dùng ống tay áo lau sạch, sau đó đổ một bát rượu: “Hứa mỗ là một đứa con bất hiếu, nửa đời trước cơ bản đều nằm trong sách vở. Có một lần may mắn sao chép được mấy quyển kỳ thư, đắm chìm trong đó, liên tiếp mấy tháng cũng không ngẩng đầu lên, trong nhà ngay cả lương thực cũng không có, lão mẫu cũng không báo cho ta một tiếng, đem lương thực còn sót lại cho ta ăn, bản thân mình bụng đói... Đợi đến khi tại hạ phát hiện, lão, lão mẫu đã tắt thở rồi...”

“Tặc tặc ~”

Hầu công công khá là đồng tình nói: “Hứa đại nhân đối với danh hiệu Ngọa Long đã có chấp niệm, hẩn là cũng có liên quan đến người nhà đi?”

“Tại hạ khi còn trẻ đã khoác lác, nói muốn cả thiên hạ đều gọi tại hạ một tiếng Ngọa Long, mang phụ thân mẫu thân còn có tử tử qua ngày tốt lành, nhưng mà...”

Hứa Văn Tài cũng không tiếp tục kể lại chuyện cũ không thể nhớ lại, ngàn lần vạn lần cuối cùng hóa thành một tiếng

thở dài: “Cũng may, hiện tại nhận được phong thưởng đường hoàng, sang năm ngày giỗ đốt giấy, cũng coi như có mặt mũi nói chuyện với bọn họ.”

“Khinh chu đã qua vạn trùng sơn!”

Hầu công công nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của hắn: “Hứa đại nhân, ngày tốt lành của ngươi bắt đầu rồi.”

Hứa Văn Tài liên tục gật đầu: “Đa tạ bệ hạ, đa tạ đại nhân...”

“Đại nhân? Hứa đại nhân chẳng lẽ là nói Trần tướng quân?”

Hầu công công nhếch khóe miệng: “Trần đại nhân ở trong tấu chương, cũng không có nhắc tới chuyện phong hào Ngọa Long, hoàn toàn là bệ hạ thưởng thức ngươi, Hứa đại nhân có thể hiểu được ý tứ của gia này không?”

Vốn là cúi đầu lau nước mắt Hứa Văn Tài, sau khi nghe được câu nói này ánh mắt lập tức trong trẻo, hắn hơi nheo mắt lại, nhưng rất nhanh lại điều chỉnh trở về, không lộ ra bất kỳ dị dạng nào, trực tiếp quỳ xuống, cảm kích đến rơi nước mắt nói: “Thần Hứa Văn Tài, khấu tạ thiên ân.”

“Trong lòng ngươi biết rõ là được.”

Hầu công công bùng bát rượu, ngửi mùi rượu, lại có chút ghét bỏ đặt xuống: “Chỉ cần Hứa đại nhân trong lòng lúc nào cũng làm rõ vị trí của mình, sau này tự nhiên có cơ hội thi triển hoài bão!”

Chương 443: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch (3)

“Công công yên tâm!”

Hứa Văn Tài vỗ ngực, sau đó lại thăm dò hỏi: “Công công có thể tiết lộ một chút, Trần đại nhân đều nói tại hạ như thế nào trong tấu chương?”

“Cái này mà ~ dù sao không có nhắc đến chuyện phong hào.”

Hầu công công bóp giọng nói bén nhọn nói: “Dù sao như Hứa đại nhân nhân tài như vậy, ai cũng muốn luôn thuộc về dưới trướng của mình đâu?”

“Thật là quá đáng.”

Hứa Văn Tài cắn răng, dùng giọng rất thấp lén mắng: “Hắn làm sao có thể đối xử với ta như vậy, nếu không phải ta liều mạng, lúc trước chỉ bằng Bạch Đình Chi cái tên không có đầu óc kia...”

Ý tại ngôn ngoại, làm sao có thể hạn chế tiền đồ của hắn.

“Ồ?”

Trong mắt hầu công công hơi lóe lên kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới hiệu quả lại tốt như vậy.

“Thôi! Hắn dù sao đối với ta có ân.”

Hứa Văn Tài thở dài nói: “Tại hạ sau này vẫn sẽ giúp hắn, báo đáp ân tình năm đó mang ta ra khỏi Bà Dương, nhưng sẽ

không còn vì hấn bán mạng nữa.”

“Xem ra Hứa đại nhân quả thật là người hoài cự tình, gia này bội phục.”

Hầu công công chúc mừng nói: “Hứa đại nhân đến U Châu sau đó cũng như cá vào biển, rộng lớn đất trời, tùy người thi triển tài hoa!”

“Tình huống của U Châu, tại hạ đã sớm hiểu rõ.”

Hứa Văn Tài nghịch cây quạt lông: “Hôm nay ban đêm liền lập kế hoạch chi tiết tiêu phi, bình loạn.”

“Hảo, bất quá gia này còn muốn nhắc nhở một câu.”

Hầu Bảo nói: “Có Phòng tướng quân ngọc bội ở phía trước, muốn đảm đương được hai chữ ‘Ngọa Long’, chỉ sợ còn cần gánh vác áp lực rất lớn, đại nhân phải cố gắng lập công, chánh tam phẩm chỉ huy tiêm sự chỉ là bắt đầu, đợi đến khi mở rộng doanh trại hoàn thành, chưa hấn không thể thành tựu một phương tọa doanh nho tướng.”

“Tại hạ hiểu, đây là thử kiếm!”

Hứa Văn Tài cầm quạt lông ôm quyền nói: “Tại hạ nhất định dốc hết toàn lực, không phụ mong đợi của bề hạ!”

“Vậy đại nhân hảo hảo chuẩn bị chuẩn bị đi, ngày đến rồi, liền lập tức lên đường. Ngoài ra, Hứa đại nhân dù sao cũng là thân văn nhân, mang binh đánh giặc không có hộ vệ không được, ngay cả Phòng tướng quân cũng cần phó tướng Thông Mạch cảnh giới trợ giúp, hai tên thị vệ này ——”

Hầu công công chỉ vào thị vệ đeo đao đứng ở cửa: “Đều là tướng lĩnh được chọn từ trong cấm quân, đều là tham tướng Thông Mạch cảnh giới, sau này chính là hộ vệ bên người Hứa đại nhân.”

“Mặt tướng bá kiển Hứa đại nhân!”

Hai tên thị vệ tiến lên, cung kính hành lễ.

“Gia này còn có một chút công vụ muốn xử lý, sẽ không ở lại lâu, an toàn của Hứa đại nhân, liền giao cho các người.”

Sau khi hầu công công dặn dò xong, liền rời khỏi nhà.

Hứa Văn Tài ngồi trên băng ghế dài, nhẹ nhàng đứng đưa quạt lông, nhìn hai tên thị vệ trước cửa cung kính với mình, rơi vào trầm tư.

“Àm!”

Cửa phòng trực tiếp bị người một cước đá văng.

Chu Đồng lớn lối đi vào: “Hắc hắc hắc, tiểu tử ngươi đã thành công rồi a!”

“Đúng vậy!”

“Tam phẩm!”

Những người khác cũng lần lượt trở về góp vui: “Ngươi thật sự đã phát đạt!”

“Thật sự phong ngươi thành ‘Ngọa Long’, chuyện gì xảy ra?”

“Lão Hứa, mau nói cho chúng ta nghe!”

“...”

Hứa Văn Tài thản nhiên mở miệng nói: “Gọi ta là Hứa đại nhân, hoặc là Ngọa Long tiên sinh.”

Mọi người ngẩn ra, nhưng cũng không so đo, chỉ coi là nói đùa.

“Lão tiểu tử, ngươi thật sự đã thành công rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy, đây không phải mời chúng ta ăn một bữa ngon sao.”

“...”

“Hai vị tướng quân.”

Hứa Văn Tài đi tới bên cạnh thị vệ, không đợi mở miệng, đối phương liền chủ động lấy bạc, hấn ôm quyền nói: “Cảm ơn, đợi đến khi nhậm chức ở U Châu, tại hạ sẽ trả lại cho các người. Chu bách tổng, Triệu tướng quân, đi thôi, hôm nay tiên hạc lâu mời khách.”

“Người còn thật sự giả vờ, riêng tư xưng hô cái gì chức vị?”

“Chính là chính là, nhìn hấn đặc ý, tam phẩm quả thật là quan lớn rồi.”

“Đi đi đi, hôm nay nhất định phải ăn một bữa của lão tiểu tử.”

...

Trong tiên hạc lâu.

Bày tiệc lớn.

Nhưng đại gia hỏa luôn cảm thấy có chút không vui.

Từ sau khi nhận được thánh chỉ, bọn họ liền cảm thấy Hứa Văn Tài giống như biến thành một người khác, ở giữa mọi người giống như cách một tầng chướng ngại vật dày, nói chuyện uống rượu luôn cảm thấy không thống khoái như trước.

Hứng thú uống rượu của mọi người, cũng càng ngày càng thấp.

Gần như sắp không vui mà tan.

Cuối cùng.

Hứa Văn Tài nâng chén rượu, lớn tiếng nói: “Các vị đồng hương, hai năm chúng ta cùng nhập ngũ, cảm ơn sự phối hợp của các người, cũng cảm ơn sự chăm sóc trên chiến trường,

nhưng mà... Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, uống xong ly rượu này, Hứa mỗ người phải đi U Châu nhậm chức, từ nay về sau, giao tế giữa chúng ta, chỉ sợ sẽ càng ngày càng ít.”

Lời này của hắn nói coi như khéo léo.

Nhưng người hơi có chút đầu óc, cũng có thể nghe ra cảm giác xa cách trong đó.

Dịch ra, chính là đường lớn triều thiên mỗi người đi một bên, trước kia mọi người là huynh đệ, sau này, chính là đồng sự bình thường, thuộc về cắt đứt quan hệ với bọn họ.

“Àm!”

Nghe đến đây, Phùng Dung đập bàn đứng dậy: “Lão Hứa, người nói thật sao?”

“Người thật sự coi mình là một quan lớn rồi?!”

“Người tiếp thánh chỉ còn chưa được nửa ngày đâu, liền bày ra bộ dạng này, cho ai xem?”

“Các người hiểu cái gì? Người ta muốn điều đi, đi U Châu, sau này nói không chừng có thể trở thành quan lớn cỡ nào đâu, cần thiết còn ở dưới tay Trần đại nhân sao?”

“Ý tứ của các người là, hắn sau này không chuẩn bị cùng Trần Thạch lẫn lộn, chuẩn bị tự mình làm lão đại?”

Chu Đồng là người cuối cùng hiểu được.

“Không phải thì là cái gì, người cho rằng hắn có ý tứ gì?”

“Ta đã sớm nhìn ra hắn có dã tâm, có mấy lần ban đêm, nằm ở đó xem bản đồ của toàn bộ Đại Thịnh, không phải là muốn tự mình làm thống lĩnh, buông tay chỉ huy sao?”

Chương 444: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch (4)

“Người muốn làm thống lĩnh cũng sẽ không có người nói cái gì, nhưng người cũng không đến nỗi cắt đứt quan hệ với chúng ta đi, sao chúng ta, còn ảnh hưởng đến người sao?”

“Nói chuyện còn quanh co lòng vòng, ghê tởm!”

“Đi đi đi!”

“Ai thêm rượu của hần, đưa tiền cho hần.”

Mọi người đều lấy bạc từ bên hông ném lên bàn, từng người một rời khỏi chỗ ngồi.

“Gian lười tham lam, tiểu nhân đặc chí!”

Chu Đồng ghen nửa ngày, rốt cuộc cũng nghĩ ra hai từ, sau khi mắng xong thì cầm búa rời đi.

Trên bàn cơm, chỉ còn lại Uông Trục và Hứa Văn Tài hai người.

Hứa Văn Tài nhìn bạc và thức ăn thừa trên bàn, hồi lâu không nói gì.

Uông Trục cầm đao đứng dậy, hần tương đối bình tĩnh nói: “Lập tức muốn đi rồi, còn có lời gì cần ta giúp người mang cho Trần Thạch không?”

“Làm phiên Uông đại nhân, giúp ta đem phong thư này giao cho Trần đại nhân.”

Hứa Văn Tài từ trong tay áo lấy ra, lúc mọi người uống rượu ở gian phòng bên cạnh hắn đã viết xong thư.

“Ừ, cáo từ.”

Uông Trục ôm quyền rời đi.

...

Quân thành.

Tiểu giáo trường.

Trần Tam Thạch như thường lệ khắc khổ luyện thương.

Bảo được, song trọng gia tri của Linh Hòa, độ thành thạo không ngừng tăng lên.

Thông Mạch cảnh giới, bốn giai đoạn, phân biệt có hiệu dụng khác nhau.

Nhập môn cảnh giới, lại được xưng là Thông Khiếu.

Sau Thông Khiếu, liền có thể khiến cho lực lượng tinh luyện ra từ khí huyết, có thể lưu chuyển trong cơ thể, đồng thời nâng cao cường độ kinh mạch và thân thể, lực bộc phát càng thêm kinh người, từ đó về sau, võ giả không còn chỉ đơn thuần dựa vào thân thể, kinh mạch ẩn giấu trong cơ thể người bắt đầu phát huy tác dụng.

Tinh thông cảnh giới, xưng là Khai Mạch.

Tổng cộng cơ thể người có mười hai kinh mạch lớn, thêm vào kỳ kinh bát mạch, tổng cộng là hai mươi kinh mạch chủ cùng với vô số tiểu kinh mạch, khai thông mười hai kinh mạch lớn sau, coi như là Khai Mạch thành công.

Sau khi Khai Mạch, lực lượng có thể lưu trữ trong mười hai kinh mạch, lưu trữ bao nhiêu, quyết định bởi độ rộng của kinh mạch, cùng với số lượng tiểu kinh mạch được khai thông.

Lực lượng của võ giả Hóa Kinh, hoàn toàn dựa vào tiêu hao khí huyết để thúc phát, tính công kích muốn vượt xa khí huyết không sai, nhưng đối với tiêu hao khí huyết cũng là vô cùng lớn, gần như tương đương với cảnh giới Luyện Tạng gấp ba lần trở lên.

Một khi khí huyết tiêu hao sạch sẽ, lực lượng cũng sẽ không thúc phát ra được, cho nên rất nhiều võ giả Hóa Kinh trên chiến trường không đến lúc liều mạng, cơ bản sẽ không sử dụng lực lượng, mà là tiếp tục sử dụng khí huyết giết địch, cho đến khi đụng phải đối thủ ngang sức ngang tài sau mới sử dụng lực lượng.

Chỉ là Trần Tam Thạch quá lâu dài, từ trước đến nay chưa từng có cái lo lắng này.

Nhưng sau khi võ giả đạt đến cảnh giới Khai Mạch, liền khác nhau rất nhiều, ngày thường có thể lưu đầy trong mười hai kinh mạch, đủ để trong một lần tiêu hao rất lâu, trên chiến trường cần rất nhiều tính mạng, mới có thể đem bọn họ tiêu hao sạch sẽ.

Thông Mạch tiểu thành, chính là học được để lực lượng vận chuyển chu thiên trong kinh mạch, sau đó khai thông hai mươi bốn tiểu kinh mạch, nâng cao hơn nữa cường độ và độ tinh thuần của lực lượng.

Đại thành cuối cùng, chính là khai thông kỳ kinh bát mạch.

Sau khi đạt đến cảnh giới đại thành, liền không cần lại sử dụng khí huyết đến chế tạo lực lượng, mà là trực tiếp thông qua kỳ kinh bát mạch không ngừng thúc phát lực lượng, độ bền và cường độ, quyết định bởi cơ sở trước kia vững chắc hay không vững chắc, cũng có thể nói xem thể chất.

Từ Thông Mạch cảnh giới bắt đầu,

Võ giả mới thật sự bắt đầu hướng về phía huyền diệu, mà không còn là đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể.

“Ông ——”

Trần Tam Thạch vung vẩy trường thương, rõ ràng cảm giác được từ vị trí dưới chân bắt đầu, trong cơ thể có cái gì cơ quan đang bị một tầng tầng mở ra, rõ ràng chính là khiếu huyết của cơ thể người.

Bảy trăm hai mươi khiếu huyết, không phải từng cái mở ra.

Mà là ngày thường không ngừng tôi luyện, khi đột phá bình cảnh, một lần xuyên suốt, mỗi khai thông một cái khiếu huyết, đều là đau đớn như xé gan xé ruột, đủ bảy trăm hai mươi lần tra tấn sau.

Cuối cùng tất cả khiếu huyết trong cơ thể hắn đều khai thông, một đạo đạo lực lượng tràn vào mười hai kinh mạch lớn.

Nếu như nói.

Võ giả trước đó đều là lấy lực lượng làm một loại vũ khí để sử dụng mà nói.

Như vậy giờ khắc này khởi đầu, lực lượng tính toán triệt để cùng võ giả hợp hai làm một!

Bản thân võ giả, chính là vũ khí!

“Rốt cuộc đột phá.”

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Lực hợp ư thân, thân hợp ư binh, ba cái hợp nhất, không chê vào đâu được】

Không chê vào đâu được!

Trừ phi là áp chế tuyệt đối trên lực lượng, đơn thuần dựa vào công pháp, sẽ không xuất hiện bất kỳ sơ hở nào.

Trần Tam Thạch đem trường thương cắm vào mặt đất: “Sau Thông Mạch, ta cũng coi như là xứng đáng với chức vị tham tướng.”

Tham tướng tinh nhuệ doanh, cũng chính là Thông Mạch cảnh giới, hẳn rồi cuộc không còn là chức vị siêu trước, phù hợp với tiêu chuẩn bình quân.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận thể hội cảm giác của Thông Mạch cảnh giới.

Lực lượng không màu không hình chảy trong cơ thể, cùng với hương hỏa khí tức màu tím trong kinh mạch không quấy rầy lẫn nhau.

Kinh mạch của cơ thể người vốn là tồn tại.

Rõ ràng chỉ cần có linh căn, liền có thể hấp thu linh khí trời đất tiến vào kinh mạch, nhưng muốn luyện lực lượng vào kinh mạch, lại cần ngày qua ngày tập võ, tiêu hao công sức rất lớn.

Một cái là mượn linh của trời đất.

Một cái là thân thể phạm nhân, nghịch thiên mà đi.

Chương 445: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch (5)

Đây đại khái, chính là lấy vũ nhập đạo đi.

Thu hồi trường thương, Trần Tam Thạch đi vào được phòng luyện được, đối với lực lượng tinh luyện được cũng làm đến lô hỏa thuần thanh, cơ bản mỗi một lần đều có thể làm đến cực hạn của cảnh giới hiện tại, hơn nữa hình thành ký ức cơ bản, cơ bản không cần lại có bất kỳ suy nghĩ nào.

“Ông ——”

Rất nhanh, một lò đại bổ chi được giúp Luyện Tạng võ giả nâng cao tu vi liên tinh luyện ra, được hương xuyên qua lò đan đập vào mặt, sau đó khuếch tán trong toàn bộ gian phòng.

【Kỹ nghệ: y thuật. Phàm (tiểu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu dụng: ..., luyện được tông sư】

【Luyện được tông sư: Tinh luyện chi được, dư độc chỉ một】

Một thành!

Dược liệu Trần Tam Thạch nấu ra, chỉ có một thành dư độc, trực tiếp bỏ qua tiêu chuẩn nhất lưu, bước vào cảnh giới tông sư!

Điều này có nghĩa.

Vốn bởi vì tiêu hao dư độc, một võ giả mỗi ba ngày nhiều nhất uống một bát dược liệu, hiện tại có thể uống hai đến ba bát, đối với tăng tốc tu luyện, nghĩ đến đều biết có bao nhiêu rõ ràng.

“Đại nhân!”

Triệu Khang đi vào sau khi, phụng mệnh uống thuốc, tiếp theo liền cảm giác không đúng: “Đại nhân, người nấu thuốc, làm sao so với thuốc của Giang đề lĩnh bọn họ nấu dược lực còn muốn tốt hơn, hơn nữa dư độc giống như càng ít!”

“Không cần rêu rao, kêu những người trên Luyện Cốt đến, ta cũng nấu cho bọn hắn.”

“Vâng!”

Rất nhanh.

Trong phòng liền tụ tập hơn mười người, bọn họ uống thuốc xong, đều lộ ra thần tình không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng là thuốc bổ bình thường, nhưng hiệu quả tốt, căn bản không có cách nào hình dung.

“Từ hôm nay trở đi, các người tranh thủ tu luyện.”

Trần Tam Thạch dặn dò nói: “Ta sẽ dựa theo khả năng tiêu hóa cao nhất của mỗi người, đến nấu thuốc cho các người uống, nếu như hạn mức của bản thân không đủ mà nói, ta bỏ tiền mua cho các người, trong vòng một tháng, ta muốn các người ở trong đó xuất hiện nhiều năm người Luyện Tạng, trong vòng nửa năm, phải xuất hiện ít nhất một Hóa Kinh, có thể làm được không?”

“Đại nhân yên tâm!”

Lưu Kim Khôi cam đoan nói: “Ta có thuốc này tại, ta nhiều nhất nửa tháng nữa, liền có thể đột phá đến Luyện Tạng.”

“Ta cũng có thể!”

“Ta cũng xấp xỉ!”

Bọn họ rất nhiều người, vốn chính là Luyện Cốt viên mãn

“Cảm ơn đại nhân!”

Mọi người nói, đều đơn gối quỳ xuống, phát ra từ nội tâm cảm kích không thôi.

Những người này...

Thật sự là một đám gia hỏa không ra gì, sống sờ sờ nâng đến hiện tại.

Đâu có cấp trên tự mình nấu thuốc, còn bỏ tiền mua dược liệu cho bọn họ?

“Hai ngày này sao không thấy Hứa Văn Tài?”

Trần Tam Thạch gần đây bận rộn đột phá Thông Mạch, cũng không có đi hỏi.

“Đại nhân còn không biết?”

Triệu Khang nhíu mày: “Họ Hứa đã điều đi, hai ngày trước...”

Bọn họ kể lại những chuyện đã xảy ra trước đó.

“Đại nhân, Hứa Văn Tài cùng chúng ta làm bộ làm tịch thì cũng thôi...”

Phùng Dung nói: “Hắn đều muốn đi rồi, thế mà cũng không đến nói một tiếng với người?”

“Phì!”

Ngô Đạt mắng: “Lão đồ vật này, nếu không phải đại nhân, hắn tính là cái gì? Lúc trước khi nhập ngũ liền muốn bị kéo đi tu sửa thành, nói không chừng trực tiếp chôn ở trên tường!”

“...”

Trần Tam Thạch không vội nói chuyện.

Mà ở trong đầu phân tích nội dung nghe được.

Chỉ huy tiêm sự tam phẩm, lại thêm phong hào Ngọa Long...

Phong cũng đủ độc ác.

Xem ra, hoàng đế thật sự muốn đem Hứa Văn Tài làm Phòng Thanh Vân tiếp theo để bồi dưỡng, hơn nữa là một Phòng Thanh Vân càng dễ khống chế, hiện tại chỉ huy tiêm sự tam phẩm chỉ sợ chỉ là bắt đầu, nếu như thật có thể làm ra thành tích ở U Châu, phía sau còn sẽ thăng càng cao.

“Ta ngược lại đã đánh giá thấp năng lực tình báo của triều đình.”

Trần Tam Thạch ở trong tầu chương, đối với công lao của Hứa Văn Tài từ khi nhập ngũ viết rất cẩn thận, nhưng dù sao cũng không có công lao độc lập, cho nên không dám trực tiếp đem phong hào “Ngọa Long” yêu cầu viết ra, chuẩn bị trước tiên lấy một chức quan phía sau từ từ, dù sao có đôi khi nếu một chút liên nâng quá cao cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nhất là lưu lại ở trong bát đại doanh mà nói, những người khác nghe nói hẳn một tham tướng dưới tay có một Ngọa Long, không âm ỉ mới là lạ, bởi vì chuyện này đối với Phòng Thanh Vân mà nói có chút hạ thấp...

Chỉ là không nghĩ tới.

Hoàng đế không chỉ biết nguyện vọng suốt đời của Hứa Văn Tài, hơn nữa còn trực tiếp dứt khoát lưu loát đem người điều đi U Châu tham dự chiến sự, nếu như không thể lập công, không khéo muốn rơi đầu.

Đương nhiên, Trần Tam Thạch tin tưởng lão thư sinh điềm năng lực này vẫn là có.

Về phần tại sao không đến cáo biệt với mình.

Cũng là đạo lý rất đơn giản.

Cắt đứt.

Hoàng đế cho hấn cơ hội này, chính là coi trọng hấn một không có tu vi, hai không có phái hệ.

Nếu như tiếp tục cùng mình trói chặt sâu, liền không có khả năng lại tiếp tục đi lên.”

“Lão tiểu tử này quá tức giận rồi.”

Phùng Dung chửi ầm lên nói: “Hiện tại còn chưa lập công, liền không đem đại nhân để vào mắt rồi, sau này nếu thật sự làm ra cái tên tuổi gì, chẳng phải là lỗ mũi hướng lên trời.”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch ngăn cản bọn họ: “Lão Hứa có con đường của mình muốn đi, chuyện này về sau đừng nhắc lại.”

Hấn hiểu rõ lão thư sinh, người này trơn tru nhưng không phải tiểu nhân.

Chuyện tiểu nhân đắc chí, Hứa Văn Tài làm không được.

Hấn chú ý tới, Uông Trục ở phía sau đám người đang ra hiệu với mình, vì vậy liền đem những người khác đều đuổi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa, Trần Tam Thạch hỏi: “Lục sư huynh, có chuyện?”

“Đúng.”

Uông Trục từ trong ngực lấy ra một phong thư đã niêm phong: “Đây là lão Hứa để cho ta chuyển giao cho ngươi, ta cảm thấy hấn có chút kỳ quái, hấn không giống như là người như vậy, trong đó chỉ sợ có cái gì nội tình. Hai ngày này ngươi

lại không ăn không uống luyện võ, ta ở bên cạnh nhìn, cũng không dám đi lên quấy rầy người, thế nào, Thông Mạch rồi?

Chương 446: Ngọa Long xuất sư biểu, một tiền sát Thông Mạch (6)

“Là.”

Trần Tam Thạch cũng không giấu diếm.

Hắn tiếp nhận phong thư sau khi mở ra, nhìn chữ viết chính tề phía trên, bắt đầu ở trong lòng mặc niệm.

Kết quả câu nói đầu tiên, liền khiến cho hắn choáng váng.

“Thần bản bố y, nhân rồi ở Bà Dương, may mắn được đại nhân không bỏ...”

Nửa đoạn trước, cơ bản đều là viết cảm kích tri ân.

Nửa đoạn sau, chính là bắt đầu miêu tả kế hoạch vĩ mô.

Tóm lại ý tứ.

Chính là cắt đứt là giả vờ, hy vọng mình đừng để ý, chỉ có giả vờ giống một chút, mới có cơ hội thật sự nắm giữ binh quyền, chỉ huy tiêm sự còn xa xa không đủ, nói cho cùng cũng chỉ là chức phó, cho hắn một cơ hội, trong vòng một năm, mang về cho mình hai vạn tinh binh...

“Ta muốn nhiều binh như vậy làm cái gì?”

Mục tiêu Trần Tam Thạch định ra trong lòng, còn chỉ là một doanh chủ tướng mà thôi, cũng chính là một vạn người trở lên, lão thư sinh mở miệng chính là mang về cho hắn hơn hai vạn người.

Còn có chữ “Thần” này.

Dùng ở trong đôi thoại với hần, thế nào cũng không thích hợp đi?

Làm cái gì đồ vật?

Một câu cuối cùng trên thư, như sau:

“Kim đương viễn ly, lâm biểu lệ linh, bất tri sở ngôn!”

“...”

Sau khi Trần Tam Thạch xem xong, thế mà trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đánh giá như thế nào mới tốt.

“Thế nào?”

Uông Trục tò mò hỏi: “Lão Hứa trong thư nói cái gì?”

Trần Tam Thạch xin lỗi nói: “Sư huynh thứ lỗi, hần không đề cho ta truyền ra ngoài.”

“Người nói như vậy, ta liền hiểu, liền nói lão tiêu tử này không đúng.”

Uông Trục tâm lĩnh thần hội, hần đề thấp giọng nói: “Ta đoán, là hoàng đế phái Cẩm Y Vệ tra qua Hứa Văn Tài, xác định hần có thể dùng sau đó, liền chuẩn bị đem hần lôi kéo đi, hơn nữa chuyện này người còn không có cách nào nói, nếu như người không vui, chính là không độ lượng, chính là hạn chế tiền đồ của thủ hạ, nói lớn, gọi là kết đảng mưu cầu tư lợi.

“Vị bề hạ này của chúng ta, bản lĩnh khác không có, phân quyền chế hành có một bộ, cùng năm đó giống nhau như đúc.

“Người chờ đi, sau khi mở rộng doanh trại kết thúc, ít nhất một nửa trở lên võ tướng đều sẽ là người của triều đình, mà không phải người của bát đại doanh chính mình.”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch lại hàm không biết.

Nhưng những vấn đề này, tạm thời không phải là hấn cần suy nghĩ, cho dù vì thế khổ não cũng không tham dự được.

Hấn cũng không dám để cho phong thư của Hứa Văn Tài cho người thứ ba nhìn thấy, bên trong rất nhiều lời nói đơn giản là đại nghịch bất đạo, một khi tiết lộ phong thanh không biết sẽ dẫn tới phiền toái và phong ba lớn cỡ nào, lập tức ném thư vào trong lò đốt thành tro tàn.

Uông Trục cũng chuẩn bị đi.

“Sur huynh.”

Trần Tam Thạch gọi hấn: “Người chờ ta, ta tin tưởng khẳng định có biện pháp trị liệu kinh mạch.”

“Ta...”

Uông Trục có chút xấu hổ: “Sur đệ, người không cần quản ta, ta như vậy cũng rất tốt, dưới tay người ít, trách nhiệm cũng nhỏ, ngủ cũng ngủ được ngon.”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch nói: “Trừ người, những người khác thể chất quá kém, ta cũng chỉ có thể trông cậy vào sư huynh người.”

“...”

Uông Trục nắm đao, muốn nói lại thôi.

Hấn vốn muốn nói chuyện tám lượng bạc lúc trước.

Trên thực tế hấn cũng không phải là thật sự chuẩn bị lấy không.

Lúc trước người của Thiên Nguyên võ quán giở trò, trong lời nói có ý tứ muốn lấy tính mạng của Trần Tam Thạch.

Uông Trục lấy bạc, lúc ban đầu xác thực không chuẩn bị truyền thụ hô hấp pháp, nhưng trên thực tế là chuẩn bị bảo hấn

một lần tính mạng, tám lượng bạc đổi một cái mạng, ở trong mắt hắn, thế nào cũng là đáng giá.

Hắn tham tài, nhưng từ trước đến nay không hại mạng, tham cũng đều là bạc của võ quán.

Chỉ là có một số việc, bỏ lỡ thời gian đó, giống như cũng không có cần thiết giải thích.

Hơn nữa Trần Tam Thạch giống như cũng thật sự không ghi hận hắn.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Uông Trục vẫn là đẩy cửa rời đi.

“...”

Trần Tam Thạch đi theo đứng dậy, trở lại diễn võ trường luyện võ.

Chạng vạng.

Hắn thu dọn đồ đạc, gọi ngàn tầm chuẩn bị về nhà, gần đó vang lên tiếng vó ngựa chấn động tai.

Chỉ thấy đại sư huynh Lữ Tịch, cưỡi một con toàn thân đỏ sẫm, không ngừng bốc ra khói trắng, xa xa nhìn lại giống như chui ra từ trong ngọn lửa.

“Hí ——”

“Sur đệ!”

“Vừa mới nhận được điều lệnh của người!”

Hắn ghìm ngựa dừng lại: “Bình bộ đề người lựa chọn hai mươi người tùy tùng, sau đó lên đường, đi Lai Châu tham gia Đông chinh thảo Khánh!”

“Đông chinh?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc nói: “Chỉ hai mươi người?”

“Lần này đi đường xa, mang theo nhiều người là một cái phiền toái, tốc độ cũng quá chậm, sau khi các người đi xuống phía nam, sẽ trực tiếp đi đường thủy, lấy tốc độ nhanh nhất đến Đông cảnh.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Hoàng đế đã chuẩn bị tốt cho người ba ngàn Huyền Giáp quân, chỉ cần người chạy đến địa phương, bọn họ sẽ hoàn toàn phục tùng điều khiển của người.”

“Huyền Giáp quân?”

Trần Tam Thạch nghe nói qua.

Đây chính là đội ngũ tinh nhuệ nhất trong thân quân của hoàng đế.

Tất cả mọi người mặc Huyền Giáp, ngựa chiến cũng đều là ngựa chiến cực phẩm hảo hạng.

“Còn có.”

Lữ Tịch tiếp tục nói: “Lão tứ cũng ở địa điểm chờ người, người trở về hảo hảo chuẩn bị chuẩn bị đi, ba ngày sau, các người một hàng người liền muốn từ Lương Châu xuất phát.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Đại sư huynh có biết hiện tại chiến cuộc ở phía đông như thế nào?”

“Hết thầy thuận lợi.”

Lữ Tịch nghiêm túc trả lời nói: “Không có ngoài ý muốn mà nói, trong vòng một năm, liền có thể thu phục tam châu chi địa, đến lúc đó hoàng đế sẽ ở Tử Vi sơn tể lớn, người có công cũng sẽ ở Thái Miếu cự chỉ luận công ban thưởng...”

“Súc sinh, người làm cái gì?!”

Hai người nói chuyện.

Ngựa của Lữ Tịch, chậm rãi dựa vào Bạch Hộc mã, sau đó... Bị Thiên Tầm trực tiếp một cước đá văng, sau đó cao

ngạo xoay đầu đi, không thèm nhìn nó một cái.

Ngựa của Lữ Tịch ủy khuất xen lẫn phần nô, hí vang còn muốn dựa vào.

“Bốp ——”

Lữ Tịch không nói hai lời chính là một cái tát chụp ở trên đầu nó: “Súc sinh! Ngươi chán sống rồi sao?!”

Trần Tam Thạch: “...”

Lữ Tịch có chút xấu hổ nói: “Súc sinh này ngày thường không như vậy, để sư đệ chê cười rồi, tổng chi, sư đệ trở về hảo hảo chuẩn bị chuẩn bị, ba ngày sau, các ngươi một hàng người liền muốn từ Lương Châu xuất phát.”

Trần Tam Thạch ôm quyền nói: “Đa tạ đại sư huynh thông báo!”

“Ừ.”

Lữ Tịch gật đầu, thúc ngựa rời đi.

“Đây mới trở về nghỉ ngơi hai tháng...”

Cho dù là Trần Tam Thạch cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng sống ở loạn thế, lại có ai không mệt?

Hắn coi như là tốt rồi.

“Về nhà đi Thiên Tâm, lần này ngươi lại có thể chỉ huy ba ngàn kỵ binh rồi!”

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng vuốt ve bờm ngựa: “Điều nói ta lập công, trên thực tế mỗi lần đánh giặc, ngươi cũng là công đầu, thiếu ngươi thật sự không được a. Ngươi cảm thấy ta keo kiệt? Không được a, thuốc mỡ ta còn muốn ăn, chờ đi, ngươi lại lập công mà nói chỉ định ban cho ngươi.”

Chủ sủng hai người một bên nói chuyện phiếm, một bên đi tới trước cửa đốc sư phủ.

“Phụ thân ~”

Dưới sự chăm sóc của một nha hoàn, Trần Vân Khê đang chờ phụ thân đón nàng.

“Đến, Khê Khê.”

Trần Tam Thạch bế tiểu nha đầu lên lưng ngựa, trên đường mua cho nàng mấy xôi kẹo hồ lô.

Gần đây hẳn chuyên môn đi đốc sư phủ tìm.

Kết quả ngay cả Trần Vân Khê chính mình cũng tìm không thấy tiên sinh trẻ tuổi nàng từng gặp, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

“Lại đến rồi...”

Trần Tam Thạch chú ý tới.

Sau khi rời khỏi đốc sư phủ không lâu, hai tên đạo sĩ của Từ Vân quan liền lại bắt đầu xa xa đi theo.

Hắn ở trước Trần phủ không nhanh không chậm dừng lại, nói: “Nha đầu trước tiên về nhà đi, sắp vào đông rồi, ta lên núi một chuyến đánh một con hổ, làm hai cái thảm cho người và đệ đệ.”

“Gặp qua tiểu thư.”

Tư Cầm đưa tay bế Trần Vân Khê đi.

Trần Tam Thạch thì cười ngựa ra khỏi thành.

Hai người này bắt quá Thông Mạch tinh thông.

Tự mình đột phá sau, còn chưa cùng người động thủ qua.

Vừa lúc trước tiên lấy hai người này thử xem tên!

Ngoài ra tốt nhất lưu lại một cái sống, nếu như bọn hắn là người của Vu Thần giáo, thử xem có thể hỏi ra được hay không đang làm cái trò gì.

“Lộc cộc ——”

“Ong ——”

Tiếng vó ngựa có tiết tấu, đột nhiên xen lẫn một tiếng dây cung như sấm sét.

Cách ngoài hai trăm bước.

Đạo sĩ đi theo căn bản không có nhìn thấy đối phương là khi nào cầm lấy cung tên, khi phản ứng lại, mũi tên đã cách trái tim của hắn chỉ còn lại mấy bước.

Hắn đầu tiên là cả kinh, tiếp theo ánh mắt khinh thường vồ một chưởng, liền muốn đem mũi tên đánh bay.

“Tiểu tử này thật sự buồn cười!”

“Võ giả cảnh giới cao, cung tên có cái gì dùng!”

Nhưng mà, lòng bàn tay của đạo sĩ cuốn theo hai thành lực lượng ở trong nháy mắt tiếp xúc mũi tên, thần sắc trên mặt liền lập tức cứng đờ.

Đây là...

Lực lượng!

Chân Long Kinh!

Cung tên, làm sao có thể có lực lượng?!

Àm!

Đã không còn kịp làm ra phản ứng khác, mũi tên mang theo lực lượng mệnh mông, nhẹ nhõm xuyên thủng lòng bàn tay của tiểu đạo sĩ dùng để ngăn cản, sau đó xuyên qua thân

thể, cắt nát trái tim sau lại bay ra ngoài hơn mười trượng, mới ném xuống hình parabol, ở trên mặt đất ném ra một cái hố to.

Một mũi tên, mất mạng!

Chương 447: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (1)

Một gã đạo sĩ khác, trơ mắt nhìn đồng bạn ngã xuống, đồng tử run rẩy co lại.

Dù không phòng bị, đây cũng là cảnh giới Thông Mạch!

Sao có thể chết dưới mũi tên chứ?!

“Vút ——”

Lần này, mũi tên bắn về phía hắn.

Đạo sĩ không dám khinh thường, rút trường kiếm bên hông ra, dưới sự gia trì của kinh lực, chém về phía mũi tên. Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc, hắn cảm thấy như mình vừa chém trúng một con giao long, kinh lực khủng khiếp khiến lưỡi kiếm bị chấn động bay đi, bản thân hắn cũng loạng choạng lùi lại, phải dựa vào một thân cây mới đứng vững được. Ngay sau đó, một mũi tên khác lại lao tới.

Hắn không có thời gian để thở, đành phải đối phó với mũi tên lần nữa.

Lần này, kinh lực ẩn chứa trong mũi tên càng mạnh mẽ hơn.

Rõ ràng chỉ là đỡ mũi tên, nhưng cảm giác như đang giao chiến với một võ giả!

Hơn nữa, là một võ giả không có điểm yếu!

Dù có chém đứt mũi tên thì sao chứ?!

Với khoảng cách xa như vậy, căn bản không thể gây tổn thương cho người bắn tên!

“Vút!”

Mũi tên thứ ba lao tới.

Thanh kiếm trong tay đạo sĩ như chịu phải lực xoắn, âm thanh “rắc rắc” vang lên, mũi tên không thể cản phá xuyên qua đùi hắn, kéo theo cả xương cốt, tạo thành một lỗ thủng lớn.

“A!”

Hắn gào thét, kích hoạt trạng thái bạo huyết để chạy trốn, nhưng con ngựa trắng kia đã đuổi kịp.

Trần Tam Thạch không dùng trường thương, trực tiếp dùng cung sắt trong tay làm vũ khí, đập mạnh vào ngực đạo sĩ. Hắn phun ra một ngụm máu, rơi mạnh xuống đất, trạng thái bạo huyết bị phá vỡ, chỉ có thể nằm đó, không thể gượng dậy nổi.

Hai kẻ này, kinh lực thật yếu!

Trần Tam Thạch nhảy xuống ngựa, dùng mũi tên thường ghim chặt tứ chi của đạo sĩ xuống đất, sau đó mới tiến lên hỏi: “Các người là ai?”

“Ta là đạo sĩ của Từ Vân Quán!”

“Chát!”

Trần Tam Thạch vung tay tát mạnh, nửa hàm răng của đạo sĩ văng ra. Hắn lục soát trên người tên đạo sĩ, nhanh chóng tìm thấy một cây kim cương xử: “Giáo Vu Thần?”

“Trần Tam Thạch, ngươi không thoát được đâu!”

“Tôn Tượng Tông không thoát được!”

“Tất cả người Lương Châu các người đều không thoát được!”

“A!”

Tên giáo đồ Giáo Vu Thần chửi rửa, rồi trực tiếp chết ngay tại chỗ.

Trần Tam Thạch cạy miệng hắn ra, phát hiện bên trong có giấu một túi độc để tự sát.

Những tên giáo đồ Giáo Vu Thần này, miệng lưỡi đều cứng rắn như vậy sao?

Tất cả mọi người đều không thoát được?

Nói nghe thật đáng sợ, rốt cuộc bọn chúng đang âm mưu gì?

Có thể chắc chắn rằng, Giáo Vu Thần tìm đến hắn là vì lần trước hắn đã phát hiện ra bí mật trong “Dưỡng Thần Thang”. Nhưng thực tế, đến giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ trong thang dược đó có thêm thứ gì.

Hơn nữa, từ khi Khâu Minh Tử và một người khác chết, hội giảng đạo cũng đã dừng lại.

Nhưng số lượng đệ tử tông môn tử vong vẫn không ngừng gia tăng.

Hắn chơi đùa cây kim cương xử trong tay: “Máu của bọn chúng... dùng để làm gì?”

Trực giác mách bảo hắn rằng, có lẽ nó có liên quan đến luồng sát khí ngút trời ở sâu trong dãy núi La Thiên.

Nếu đúng như vậy, thì có khả năng Giáo Vu Thần vẫn còn cao thủ thực sự ẩn nấp trong Lương Châu thành, chẳng qua là chưa lộ diện mà thôi.

Có chuyện lạ tất có yêu quái!

“Yêu quái” của Lương Châu, chính là ở sâu trong dãy núi La Thiên.

Đáng tiếc, tạm thời hần vẫn chưa thể vào đó.

Huyền Tượng cảnh.

Một trận chiến, ít nhất cũng kéo dài nửa năm đến một năm, đợi hần từ Đông Cảnh trở về, nếu không phải Huyền Tượng cảnh thì cũng là Thông Mạch cảnh đại thành, chắc chắn có thể đi đến hai tầng núi cuối cùng.

Trần Tam Thạch bắt đầu thu hồi mũi tên, lại lục soát trên người một tên giáo đồ Giáo Vu Thần khác, tìm thấy một quyển sách: “Dịch Dung Thuật”.

Hần lật xem sơ qua, giai đoạn đầu không phức tạp, chỉ là sử dụng một số vật liệu để thay đổi dung mạo. Nhưng nếu học đến giai đoạn sau, thậm chí còn có thể thu nhỏ xương cốt, ẩn giấu khí tức tu vi.

Học thêm một kỹ năng cũng không thừa, về nhà có thể thử xem.

Xử lý hiện trường xong.

Trần Tam Thạch vác xác chết chui vào dãy núi La Thiên, tận mắt nhìn thấy bọn chúng bị sói ăn sạch, sau đó lại săn một con hổ vác xuống núi, trở về nhà trước khi trời tối.

Bàn ăn.

Hần kể về việc sắp phải lên đường lần nữa.

“Lại phải đi sao?”

“Người mới về được bao lâu?”

“Cha lại phải đi đánh giặc?”

“.....”

“Người trong quân ngũ, thân bất do kỷ.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Sư tử thứ chín, lần này ta đi, không biết khi nào mới có thể trở về, xin nhờ sư tử chăm sóc gia đình ta!”

“Yên tâm đi.”

Dung Yểm Thu cầm một miếng bánh: “Cho dù ta có việc phải về Yến Châu, cũng có thể đưa họ đến phủ Đốc Sư, ở đó rất an toàn.”

Trong phủ Đốc Sư, đương nhiên cũng có hộ vệ cao cấp.

Trần Tam Thạch gật đầu: “Cũng được.”

“Nói đi cũng phải nói lại.”

Dung Yểm Thu nhíu mày hỏi: “Lần này tình hình ở phía Đông thế nào, ngươi có biết không?”

“Đại khái là biết, Mạnh tướng quân rất lợi hại, trận này đánh rất đẹp. Điều duy nhất cần lo lắng là, nếu muốn thu phục ba châu thì binh lực vẫn hơi căng thẳng.”

Trần Tam Thạch cầm chén rượu và bát cơm làm bản đồ: “Vấn đề lớn nhất của Đại Thịnh triều là động một cái là ảnh hưởng toàn bộ. Hiện tại Tây Tề quốc vẫn chưa hồi phục, nhưng Nam Từ quốc và đám man tử thảo nguyên vẫn hỗ trợ lẫn nhau.”

“Đặc biệt là Nam Từ quốc, bọn chúng cũng giáp ranh với Đông Khánh. Nếu trận này tiếp tục, không chừng Nam Từ quốc sẽ cử viện binh.”

“Bởi vì nếu mất ba châu ở Đông Cảnh, sau này Đại Thịnh triều sẽ có thể giám sát Nam Từ quốc, môi hở răng lạnh, bọn chúng sẽ không thể không hiểu đạo lý này.”

“Nếu Đông Cảnh tiếp tục tăng quân, thì Bắc, Nam đều sẽ lại xảy ra chiến sự.”

“Người nói không sai.”

Dung Yểm Thu dùng móng tay dài gõ lên mặt bàn: “Triều đình cũng lo ngại về vấn đề này. Theo ta biết, một tháng trước, Trần Nam Vương đã khai chiến với Nam Từ quốc, mặc dù đã kéo hai vị Võ Thánh của bọn chúng xuống phía Nam, nhưng Nam Từ quốc những năm gần đây đã dưỡng sức chờ thời, chỉ sợ vẫn có thể điều động được nhiều binh mã, chẳng qua là không có Võ Thánh, áp lực cũng giảm đi phần nào. Còn về đám man tử, chúng ta và lão đại đều ở lại Bắc Cảnh, chắc sẽ không có rắc rối gì.”

Chương 448: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (2)

“Cẩn thận Giáo Vu Thần.”

Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Giáo Vu Thần và đám man tử coi như cùng một phe, bọn chúng gây rối, chỉ sợ cũng có sự giúp đỡ gì đó cho đám man tử.”

“Ta biết rồi.”

Dung Yêm Thu nói: “Tiểu sư đệ cũng phải cẩn thận nhé. Lần trước mọi người đều nghĩ là nghiền ép qua Minh Châu, kết quả vẫn xảy ra ngoài ý muốn... Thôi được rồi, ta nói với người cũng thừa, đầu óc của người còn tốt hơn ta, thêm nữa lần này lão tứ cũng đi, chắc sẽ không có vấn đề gì. Vậy thì chúc người lập được công lớn, sau đó trở về Tử Vi Sơn nhận thưởng!”

Tôn Bất Khí cũng nâng chén rượu chúc mừng.

Uống rượu xong, mọi người lần lượt ra về.

“Lão Hứa không ở đây, nếu không có thể trò chuyện vài câu.”

“Chắc lâu lắm mới gặp lại hần.”

Trần Tam Thạch nhớ không lầm thì, phía Đông U Châu không chỉ có phản quân và sơn tặc, mà còn có một nước

“Ngụy” ở gần đó, nằm giữa Đông Khánh và Đại Thịnh, là một tiểu quốc chỉ có hai châu, hơn nữa còn không có Võ Thánh.

Rối loạn ở bên đó, chỉ sợ cũng có liên quan đến Ngụy quốc.

Thôi vậy.

Những chuyện trong quân đội có thời gian để nghỉ, dù đi đường thủy nhanh nhất cũng phải mất một, hai tháng mới đến nơi.

Hai ngày tới, vẫn nên ở bên thê tử và hài tử cho tốt.

Trần Tam Thạch tiễn khách xong, đi vào phòng ngủ chính ở viện thứ hai.

Trên giường.

Cổ Tâm Lan ôm nhi tử trong lòng, Trần Vân Khê thì đang học thêu thùa.

“Thạch ca nhi, người lại phải đi sao.”

Cổ Tâm Lan không nỡ nói: “Đợi người trở về, nhi tử cũng biết nói rồi.”

“Khụ khụ!”

Trần Tam Thạch hắng giọng: “Khê Khê, tối nay người bế Độ Hà sang phòng bên ngủ được không?”

“Được ạ, để cha mẹ ngủ cùng nhau.”

Trần Vân Khê đặt đồ trong tay xuống, hơi vất vả bế đệ đệ đi tìm Tư Cầm và Mặc Họa.

“Hu hu hu hu!”

Trần Độ Hà dường như rất không muốn, cất tiếng khóc lớn.

“Chát!”

Trần Tam Thạch không thể chờ đợi thêm, nhảy lên giường.

“Thạch ca nhi, ngươi, ngươi làm gì?”

“Ngươi nói xem, đã một năm rồi, ta làm hòa thượng một năm rồi.”

Sinh hài tử gần ba tháng, thân thể cũng đã hồi phục gần hết.

“Chờ đã.”

Cổ Tâm Lan chỉ vào chiếc hộp đã khóa, mặt đỏ bừng nói: “Trong, trong đó có thứ lần trước ngươi bảo ta làm, bộ y phục không hoàn chỉnh...”

.....

Nửa đêm.

Trần Độ Hà chết tiệt khóc oe oe, đành phải bế về cho bú, Trần Tam Thạch chỉ có thể cuốn chân trở lại hậu viện, ngủ đến gần sáng thì dậy tiếp tục tu luyện Kiếm Khí Thuật.

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Tinh thông)]

[Tiến độ: 255/1000]

Còn một đoạn dài nữa mới đến tiểu thành.

Nhưng rõ ràng là hương hỏa không đủ.

“Lần này đến Đông Cảnh, trên đường sẽ đi qua không ít châu phủ.”

“Chắc chắn cũng có không ít chùa chiền đạo quán hương khói thịnh vượng.”

“Tìm cơ hội đi lấy một ít.”

Trần Tam Thạch cầm Huyền Châu, nghĩ thầm.

Nếu nói, Kiếm Khí Thuật tinh thông có thể giết chết Huyền Tượng cảnh nhập môn, thì tu luyện đến tiểu thành hoặc đại

thành vẫn rất cần thiết, trên chiến trường có thể phát huy hiệu quả bất ngờ.

Hơn nữa, hương hỏa của Thần Hương Giáo vốn cũng là trộm của thần linh.

Hắn trộm thêm một ít cũng không sao.

Chỉ là không biết, Thần Hương Giáo thu thập hương hỏa để làm gì.

Ngưng Hương cô nương nói, kinh thành có đại sự sắp xảy ra.

Nhưng nếu hắn đến phía Đông, thì gần đây chắc chắn sẽ không dính vào chuyện đó.

Cũng là chuyện tốt.

“Đáng tiếc, nếu huyền khí trong Huyền Châu có thể sử dụng được thì tốt biết bao!”

Trần Tam Thạch nhìn huyền khí tích trữ, nhớ lại quân trận của Xích Mi quân năm xưa.

Nếu sử dụng tốt, sẽ là một đội quân kỳ lạ!

Đáng tiếc, thiên thư hắn giả vờ không hiểu, không thể luyện tập trận pháp.

Đành tùy cơ ứng biến vậy.

Lần này, nếu không có gì bất ngờ, thì thực sự sẽ không đến lượt hắn làm gì, hình như ở Đông Cảnh có đến hai vị Võ Thánh, Huyền Tượng cảnh cũng có bốn, năm người, binh mã càng lên đến mười lăm vạn.

Dân số phía Đông vốn đã nhiều, thêm nữa điều người từ Trung Nguyên đến, có thể nói là một phần năm lực lượng của Đại Thịnh triều, bốn phần năm còn lại đều có công dụng riêng, không thể điều động tùy ý, đây đã là cực hạn của phía Đông.

Buổi sáng.

Cố Tâm Lan mở cửa, mang đến một bộ trang phục màu trắng: “Đã nói rồi, mỗi lần đi đánh giặc đều phải mặc chiến bào ta làm cho người.”

“Vừa vặn.”

Trần Tam Thạch chỉnh trang lại vạt áo: “Lan tử nhi, để ta chải tóc cho người nhé.”

Hai vợ chồng trò chuyện vài câu xong.

Trần Tam Thạch mặc giáp cầm thương, đi ra khỏi sân, nhanh chóng từ biệt mọi người một lần, đến cửa vẫy tay, Thiên Tâm lập tức chạy đến, hấn nhảy lên ngựa, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Mẫu thân.”

Trần Vân Khê thì thầm: “Nhất định phải đi đánh giặc sao?”

“Cái này mẫu thân cũng không hiểu.”

Cố Tâm Lan ôm tiểu nha đầu: “Không ai muốn đánh giặc, mỗi lần phụ thân người đánh giặc trở về, đều phải thêm rất nhiều tên vào một quyển sổ...”

“Vậy mẫu thân, Khánh quốc có xa không?”

“Khánh quốc à...”

Trong mắt Cố Tâm Lan thoáng qua một tia khác thường khó nhận ra, nàng nhẹ nhàng xoa đầu tiểu nha đầu: “Rất xa, rất xa.”

.....

Quân thành.

“Ta điếm danh ai thì người đó theo ta xuất chinh, Đông chinh thảo phạt Khánh!”

“Triệu Khang, Phùng Ung... Ngô Đạt, Trang Nghị!”

“Thuộc hạ có mặt!”

“Cho các người nửa ngày từ biệt gia quyến!”

“Tuân lệnh!”

“Trần tham tướng!”

“Trần huynh!”

“Đưa chúng ta theo với!”

Lộ Thư Hoa, Tạ Tư Thuật và Nghiêm Trường Khanh cùng xúm lại.

“Các người?”

Trần Tam Thạch nói: “Chỉ xét về chức vụ, thực ra các người không thuộc quyền chỉ huy của ta, lúc ở Minh Châu cũng chỉ là tạm thời mà thôi.”

“Đi theo người đánh giặc, đã lắm.”

Lộ Thư Hoa bình thường ít nói, giờ lại nói đơn giản và thẳng thắn như vậy.

Chương 449: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (3)

“Đúng vậy Trần huynh, bây giờ ngươi là tham tướng, chúng ta vẫn là thiên tử, ngươi cũng coi như là cấp trên của chúng ta.”

Tạ Tư Thuật cầu xin: “Ngươi cho chúng ta đi cùng với đi, hai mươi người, dưới tay ngươi cũng không đủ nhiều võ tướng như vậy chứ?”

“Đúng vậy Trần huynh.”

Nghiêm Trường Khanh phụ họa: “Đi theo ngươi, ta cũng dễ kiếm được công lao.”

“Trần tướng quân, ta ta ta!”

Bạch Đình Chi vừa rồi không có mặt, không biết nghe tin từ đâu, cười ngửa lao đến: “Tướng quân, ta làm hậu vệ cho ngươi!”

“.....”

Trần Tam Thạch nhìn bọn họ.

Ngoại trừ Nghiêm Trường Khanh, ba người còn lại vẫn ở trạng thái [Hiển trận tử chí], đưa theo quả thực là có ích.

Hơn nữa lệnh điều động cũng không hạn chế hấn mang theo ai, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý: “Được rồi, mọi người trở về chuẩn bị đi, chiều nay xuất phát.”

Lệnh điều động là ba ngày.

Nhưng chuyện đánh giặc, chắc chắn là càng sớm càng tốt.

Huống hồ còn có ba ngàn Huyền Giáp quân đang đợi hấn đến để mài giũa thích ứng.

“Trần tham tướng, người lại phải đi rồi à.”

Lý thiên tổng vừa đi qua: “Ta còn định chiều nay đi cùng người đến Từ Vân Quán.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không ra sao cả.”

Lý thiên tổng trả lời: “Chính là hai lão đạo sĩ lần trước, chạy mất rồi, nói là đi du ngoạn, nhưng ta cảm thấy không ổn, mới trở về mấy ngày? Cảm giác như là trở về lấy thứ gì đó, rồi bỏ chạy, có phải là chứng cứ gì liên quan đến Giáo Vu Thần không?”

“Có thể lắm.”

Trần Tam Thạch biết bọn họ trở về lấy hương hỏa.

“Chúc Trần tham tướng khai hoàn, ta đi tuần thành đây.”

Lý thiên tổng chấp tay rời đi.

Trần Tam Thạch cũng cười ngửa bạch hạc, đi đến Tầm Tiên Lâu.

Đi qua cửa sau quen thuộc tiến vào căn phòng đầy khói hương, hấn lấy ra hộp đựng Đoạn Tục Thảo, dùng loại đất đặc biệt để giữ cho cây thuốc tươi, tự tay giao cho đối phương.

“Nô gia biết ngay là tướng quân nhất định sẽ tìm được.”

Ngung Hương mở hộp ra nhìn một cái: “Tướng quân hôm nay sao lại mặc giáp đến chỗ nô gia, hơn nữa còn vội vàng

vàng như vậy, chẳng lẽ lại phải xuất chinh? Gần đây phía Đông đang đánh giặc, có phải đi thảo phạt Khánh không?”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch không phủ nhận: “Ngưng Hương cô nương, nếu sau này còn có loại sắt như lần trước, phiền cô nương thu thập giúp ta.”

Dù sao cũng không phải lúc nào cũng kịp thu hồi mũi tên.

Mũi tên đối với cung thủ, giống như đạn đối với xạ thủ, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, bao nhiêu cũng không cảm thấy phiền phức.

“Được, nô gia sẽ hỏi giúp tướng quân.”

Ngưng Hương nhận lấy Đoạn Tục Thảo: “Nói cũng trùng hợp, tướng quân lần này đi Đông Cảnh, vừa khéo là nơi Thần Hương Giáo hoạt động mạnh nhất, thêm nữa gần đây bọn chúng có dấu hiệu bất thường, tướng quân phải cẩn thận.”

“Thần Hương Giáo...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Cô nương có biết, Thần Hương Giáo có dị thuật gì không? Ví dụ như cô nương, có thể dùng ảo thuật mê hoặc tâm trí người khác, giáo đồ Thần Hương Giáo sau khi nhập đạo, có dị thuật gì?”

Hắn cũng coi như có dính dáng đến Thần Hương Giáo.

Nếu sau này có chạm trán, cũng coi như phòng bị trước.

“Pháp nhập đạo, không phải ai cũng học được.”

Ngưng Hương giải thích: “Đừng tưởng là hương hỏa dễ thu thập, nhưng thực ra mức độ sử dụng kém xa linh khí, thu thập một, hai năm cũng không dùng được bao lâu, dù sao cũng là được thúc đẩy từ cơ thể phàm thai nhục thể, chất lượng đương nhiên không thể so với linh khí do thiên địa tự nhiên sinh ra.

“Vì vậy, Thần Hương Giáo thu thập hương hỏa khắp nơi, nhưng phần lớn giáo đồ cấp thấp cũng không có tư cách tu luyện pháp môn, ví dụ như đám Khâu gì gì tử đã chết trong đại lao.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Hắn rất hiểu hương hỏa không dùng được lâu, tốc độ tiêu hao nhanh hơn linh sa không biết bao nhiêu lần, lực lượng hương hỏa của phạm nhân vẫn quá yếu, chỉ có tích tiểu thành đại mới có thể tạo ra biến hóa về chất.

“Còn về những điều khác...”

Ngung Hương hái một quả nho đưa đến miệng tương quân.

Trần Tam Thạch kiểm tra không có vấn đề gì, liền há miệng ăn.

“Vẫn là câu nói đó, chúng ta không hiểu rõ về Thần Hương Giáo, có thể chắc chắn là giáo chủ và những người cấp cao như bọn chúng, chắc chắn có pháp nhập đạo, nhưng những người khác...”

Ngung Hương dùng móng tay gầy cầm đôi phượng: “Không xứng nhập đạo. Hơn trăm năm nay, Tầm Tiên Lâu và Thần Hương Giáo cũng có vài lần giao đấu, giáo đồ cấp cao của bọn chúng, ví dụ như đà chủ, nhiều nhất cũng chỉ biết một loại ‘hộ thể chi pháp’.

“Pháp môn này nên miêu tả thế nào nhỉ, người có thể hiểu là hộ thể cương khí, có cái còn không lợi hại bằng cương khí thực sự, thậm chí có khả năng bị kinh lực của võ giả Thông Mạch cảnh phá vỡ, cụ thể mạnh yếu thế nào, phải xem hương hỏa mà bọn chúng có được và tu vi bản thân ra sao.”

Hương hỏa hộ thể sao?

Trần Tam Thạch ghi nhớ trong lòng.

Hắn đẩy tay nữ tử ra: “Ta còn có quân vụ, xin cáo từ trước.”

Tâm Tiên Lâu, quả thực là có ích.

Không ít tin tức đều biết được qua miệng của bọn họ.

Hơn nữa nếu Thần Hương Giáo hoành hành ở phía Đông, thì dọc đường chắc chắn có thể thu thập được không ít hương hỏa, cũng coi như một chuyện tốt.

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc đơn giản xong, đến cửa thành Lương Châu, hai mươi thuộc hạ đã đợi ở đó từ lâu, bọn họ cần cưỡi ngựa đến Thanh Hà phủ dưới quyền Lương Châu, đi đến bến tàu gần nhất.

Khác với lần xuất chinh trước, rầm rộ mấy vạn người, mười mấy vạn dân chúng tiễn đưa, lần này xuất thành, chỉ có mấy chục người tiễn biệt.

Trong đó có Võ Thánh Thiệu Ngọc Kinh, chính là sư phụ nuôi dưỡng Lộ Thư Hoa, tương đương với phụ thân ruột.

“Đi cũng tốt.”

Thiệu Ngọc Kinh mặt mày âm trầm: “Gần đây trong thành lại có không ít võ giả trẻ tuổi chết, người mặc dù nhập ngũ, nhưng cũng coi như là người của tông môn, ta thực sự có chút không yên tâm, chi bằng đi theo Trần đại nhân ra ngoài lịch luyện.”

Chương 450: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (4)

“Sur phụ.”

Lộ Thư Hoa hành lễ: “Bảo trọng.”

“Thông Mạch rồi sao?”

Ôn Thực lặng lẽ xuất hiện, nhìn vị tướng quân trẻ tuổi, lạnh lùng nói: “Tốt lắm, người tốt nhất là chết trên chiến trường, nếu không với tốc độ này, không cần mấy năm nữa là có thể trở thành Võ Thánh, ta sẽ phải ra tay giết ngươi!”

“Vậy ta vẫn cố gắng trở về để Ôn trang chủ giết.”

Trần Tam Thạch thân nhiên nói một câu, rồi dẫn đầu tiến về phía hoang nguyên, mười chín người còn lại theo sát, chỉ vài nhịp thở sau, trước mắt mọi người chỉ còn lại bụi mù như sương trắng.

“Lão Thiệu, gần đây có manh mối gì không?”

Ôn Thực mặt mày âm trầm: “Những tên giáo đồ này thực sự quá đáng!”

Thiệu Ngọc Kinh im lặng trả lời.

“Rốt cuộc bọn chúng ẩn náu ở đâu?!”

Ôn Thực không hiểu nói: “Gần đây đến cả Thông Mạch cũng bắt đầu chết, chứng tỏ tu vi của bọn chúng không thấp,

số lượng cũng không ít, tại sao lại không tìm thấy, hơn nữa thành vệ quân mỗi ngày đều có mấy ngàn người tuần tra, ngày đêm tìm kiếm, không hề ngừng lại.”

“Người thực sự nghĩ là bọn chúng muốn tìm thấy sao?”
Thiệu Ngọc Kinh nói từng chữ một.

“Người...”

Ôn Thực sừng sốt: “Ý người là, Lương Châu quân thực sự cầu kết với Giáo Vu Thần?”

“Cầu kết hay không, ta không chắc.”

Thiệu Ngọc Kinh nheo mắt nói: “Nhưng ta có thể chắc chắn rằng, Tôn Tượng Tông biết một số nội tình.”

“Lão già này.”

Ôn Thực âm thầm chửi rủa: “Hắn đòi tiền chúng ta đưa tiền, đòi lương chúng ta đưa lương, thậm chí phần lớn thuốc bổ cũng là chúng ta chia ra cho hắn, hắn còn không hài lòng cái gì? Tại sao lại không quan tâm đến sống chết của chúng ta!”

.....

Thanh Hà phủ.

Bến tàu.

Từ lâu đã có một chiếc thuyền lớn neo đậu ở đây.

Sông Thông Thiên chạy xuyên suốt từ Nam đến Bắc, là một trong những tuyến đường vận chuyển quan trọng nhất của Đại Thịnh triều.

Trần Tam Thạch dẫn thuộc hạ lên thuyền.

Nơi bọn họ đến không thiếu chiến mã, vì vậy ngoại trừ Thiên Tầm, những con ngựa khác đều được để lại ở trạm dịch của Thanh Hà phủ.

Hơn nữa, hấn còn gặp người quen.

Tào Phàn và Sa Văn Long cũng ở đây.

Trần Tam Thạch trước đó rõ ràng nghe nói, họ Tào đã viết đơn từ chức chuẩn bị về kinh, không ngờ cũng bị chỉ định tạm thời đến Đông Cảnh, điều này lại giữ cho hấn cơ hội ra tay.

Hơn nữa...

Có điều gì đó kỳ lạ.

Hấn nhìn vào khoang thuyền của Tào Phàn và những người khác, có một luồng khí mạnh mẽ.

Võ Thánh!

Chỉ là vị Võ Thánh này lén lút, không công khai lộ diện.

“Bùi Thiên Nam?”

Trần Tam Thạch âm thầm suy đoán.

Ở phía Bắc chỉ có mấy vị Võ Thánh như vậy.

Nếu Bùi Thiên Nam đi chi viện thì rất bình thường, nhưng tại sao hấn lại phải lén lút?

Trừ phi, lệnh điều động không có điều hấn!

.....

“Nói là sẽ về kinh...”

Tào Phàn trầm tư: “Tại sao bộ binh lại đột nhiên điều chúng ta đến Đông Cảnh.”

“Ta nghĩ...”

Sa Văn Long suy đoán: “Là tìm cơ hội lập công cho điện hạ. Ý nghĩa của cuộc chiến lần này ở Đông Cảnh rất lớn, không chỉ vì ba châu, mà còn vì Tử Vi Sơn và Thái Miếu cũ. Ai có thể thu phục Tử Vi Sơn, trả Thái Miếu về chỗ cũ, thì có

thể được phối hưởng ở Thái Miếu, đây là vinh dự lớn biết bao.”

“Mạnh đại soái ở đó, làm sao đến lượt chúng ta?”

Tào Phàn phân tích: “Hơn nữa, tại sao Bùi hầu gia lại giả dạng thành thị vệ đi cùng?”

Trong góc khoang thuyền.

Bùi Thiên Nam nghe vậy liền cười nói: “Đương nhiên là âm thầm bảo vệ thể tử điện hạ, mong điện hạ đừng tiết lộ.”

“Thật sao?”

Tào Phàn không hỏi thêm, chỉ là dựa vào việc quan viên ở kinh thành điều động, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, lần chiến sự này kết thúc, chỉ sợ... còn có đại sự xảy ra.

.....

Theo sông Thông Thiên đi về phía Nam, hành trình cũng mất gần hai tháng.

Cuộc sống trên thuyền rất buồn tẻ.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (Nhập môn)]

[Tiến độ: 255/500]

Mỗi ngày Trần Tam Thạch dậy vào giờ Mão, tu luyện trên boong thuyền, buổi chiều thì sắc thuốc.

Hắn đã chuẩn bị sẵn, khi xuất phát từ Lương Châu, đã mang theo lò luyện bằng huyền thiết, còn dùng mấy con ngựa chở theo một lượng lớn dược liệu, vừa nâng cao độ thuần thực của y thuật, vừa giúp thuộc hạ nhanh chóng nâng cao thực lực.

“Hương hỏa sắp dùng hết rồi.”

Trong khoang thuyền, Trần Tam Thạch cất Huyền Châu đi:
“Thử xem có chỗ nào bổ sung không.”

Đường xa.

Thuyền lớn cũng cần tiếp tế, cơ bản là mỗi khi đến một thành phố lớn đều sẽ dừng lại một lần, cũng cho những người trên thuyền xuống hít thở không khí, đi về phía Nam, phong tục tập quán cũng liên tục thay đổi.

Cơ bản là mỗi khi đến một nơi,

Thời gian rảnh rỗi.

Trần Tam Thạch bắt đầu nghiên cứu “Dịch Dung Thuật”.

Hắn lấy ra các loại thảo dược đã chuẩn bị sẵn, chế tạo thành các dụng cụ dịch dung khác nhau, sau đó bắt đầu thay đổi dung mạo của mình, hắn muốn thử thay đổi thành người có dung mạo khác xa mình.

Lại Tử Đầu!

Chọn hắn, một mặt là vì ngoại hình khác xa mình, mặt khác là vì dịch dung có độ khó, có lợi cho việc nâng cao độ thuần thực.

Cầm gương đồng, thử đi thử lại.

Thảo dược điều chế, Trần Tam Thạch rất quen thuộc, vì vậy học không khó, dung mạo của hắn cũng dần trở nên xa lạ, cho đến khi hoàn toàn thay đổi thành một gương mặt khác.

[Kỹ nghệ: Dịch Dung Thuật (Nhập môn)]

[Tiến độ: 0/500]

[Hiệu quả: Thay đổi dung mạo, giọng như người thật]

Trực tiếp nhập môn!

Như vậy, Trần Tam Thạch có thể thoải mái hơn khi làm việc.

Chỉ là binh khí quá nổi bật, trường thương, đại cung cộng thêm một thanh Trấn Nhạc Kiếm, ba món cộng lại, ai cũng nhận ra là hấn, may mà bây giờ đao pháp cũng đã thông thạo đến Thông Mạch cảnh, cũng đã chuẩn bị trước Huyền Binh Hòa Miêu đao, tạm thời ra ngoài làm việc hoàn toàn đủ dùng.

Chương 451: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (5)

“Cùm cụp cùm cụp ——”

Bên ngoài vang lên tiếng trống âm âm.

Trần Tam Thạch lau sạch lớp trang điểm trên mặt, rời khoang thuyền lên boong, xem động tĩnh từ đâu.

Bọn họ đã xuất phát được hơn một tháng.

Nơi này là vị trí khá hẹp của sông Thông Thiên, có thể nhìn thấy rõ ràng hai bên bờ sông tụ tập hàng ngàn hàng vạn dân chúng, trong đó có rất nhiều nam tử cường tráng cỡi trần, đầu đội khăn đỏ, tay gõ chiêng trống, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, đập theo nhịp điệu, trông như đang cử hành một nghi lễ tế thần quy mô lớn.

“Thông Thiên Long Vương.”

Nghiêm Trường Khanh giải thích: “Tập quán của dân chúng ở các nơi khác nhau, khu vực Đông Nam, vì sống dựa vào sông Thông Thiên, nên tương đối tín phụng Long Vương.”

“Thông Thiên Long Vương.”

Trần Tam Thạch đã đọc trên sách.

Truyền thuyết kể rằng, vạn năm trước có một con thần long rơi xuống đây, cơ thể hóa thành dòng sông, linh thể hóa thành

thần linh, từ đó trở đi, trung nguyên đại địa mới bắt đầu có con người sinh sống, dân số không ngừng tăng lên.

Hắn nhìn cảnh tượng phía trước: “Đây là, dùng người sống tế lễ?”

Chỉ thấy trên bờ sông, một hàng người sống bị trói chặt, có đồng nam đồng nữ, có thiếu niên thiếu nữ, cũng có không ít người trưởng thành...

“Ta đọc trên sách là ba năm tế đại một lần, mỗi lần chín đồng nam đồng nữ, sao lại nhiều người như vậy?”

“Cái này ta không biết, mặc kệ đi.”

Nghiêm Trường Khanh ngáp dài: “Bọn họ thích tế lễ thì cứ tế lễ thôi.”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch nói.

Thực sự là dân chúng tự nguyện tế lễ, quan phủ cũng không quản được, trừ phi bên trong có ẩn tình.

“Lâm Giang phủ là một nơi lớn.”

Nghiêm Trường Khanh vươn vai: “Lần này phải dừng đến sáng mai, có muốn đi thanh lâu thư giãn không? Ngồi thuyền một tháng, ta mệt mỏi rã rời, ăn không ngon ngủ không yên.”

“Không.”

Trần Tam Thạch từ chối: “Các huynh đệ cứ đi đi.”

“Được, người có Ngung Hương cô nương, đương nhiên là không thèm để ý đến những phần son tằm thường, ta cũng đi tìm vận đào hoa của mình!”

Rất nhanh.

Thuyền lớn cập bến.

Nghiêm Trường Khanh bọn họ, bao gồm cả Triệu Khang cũng lần lượt vào thành tìm vui.

Trần Tam Thạch thì ở trong phòng, âm thầm quan sát động tĩnh của Tào Phàn và những người khác.

Bùi Thiên Nam luôn bảo vệ bên cạnh bọn họ, thực sự không có cơ hội ra tay.

Võ Thánh bảo vệ bên cạnh, dù có biết một chút pháp thuật thì cũng không có tác dụng gì, dù sao cũng là thánh nhân chốn nhân gian, không đến mức không chịu nổi pháp thuật cấp thấp nhất.

Điều này, chỉ cần nhìn vào lần đầu tiên gặp đại sư huynh ở sông Hồng Trạch là có thể thấy được.

Thực tế, Võ Thánh chi thể, đã không còn là người nữa.

Chỉ là biểu hiện của Ninh Trường Quân...

Đã hạ thấp hai chữ Võ Thánh trong lòng mọi người.

“Thôi vậy!”

Đợi đến phía Đông rồi tính, không tin là không tìm được cơ hội.

Trần Tam Thạch nhìn thấy bọn họ không có ý định xuống thuyền, dứt khoát nhân lúc trời tối ở trong trạng thái [Liễm Tức Tàng Thân] lên xuống thuyền, lại đến nơi hẻo lánh không người để thay đổi dung mạo, hóa thành bộ dạng của Lại Tử Đầu, bên hông còn đeo một thanh Hòa Miêu đao, ra vẻ một tên lưu manh giang hồ.

Cả khu vực phía Đông, đều thờ phụng Long Vương.

Đương nhiên cũng có miếu Long Vương.

Trước khi đến đó, hắn còn hỏi thăm về việc tế lễ.

Hóa ra, tế lễ quy mô lớn chỉ mới bắt đầu vài năm gần đây, bởi vì Long Vương đã nổi giận, bày tỏ sự không hài lòng với tế lễ trước đây.

“Long Vương gia nổi giận thế nào?”

Trần Tam Thạch dùng giọng của Lại Tử Đầu, hỏi một ngư dân vừa tan làm: “Người kể chi tiết cho ta nghe xem.”

“Lũ lụt, ba năm trước, có một trận lũ lớn.”

Ngư dân đặt chiếc giỏ trúc xuống, thần sắc ảm đạm kể: “Từ đó trở đi, ngư dân đánh cá bắt đầu chết và mất tích hàng loạt, có một thời gian, nhiều người mất kế sinh nhai. Sau đó, người trông coi miếu Long Vương nói rằng chúng ta quá keo kiệt với Long Vương gia, yêu cầu chúng ta tăng số lượng và tần suất tế lễ, ngoài ra phải thường xuyên đến bái lễ. Chúng ta làm theo, quả nhiên trên sông không còn xảy ra chuyện gì nữa, chỉ là... số người tế lễ hơi nhiều, mỗi phủ thành mỗi năm phải có hàng trăm người, năm ngoái...”

Nói đến đây, hắn ghen ngào: “Năm ngoái nữ nhi của ta cũng bị ném xuống sông.”

Trần Tam Thạch bắt chước phong cách của Lại Tử Đầu trong trí nhớ, nhướn mày nói: “Giả vờ giả vịt! Đau lòng như vậy, sao người còn tế lễ?”

“Chúng ta không phải tự nguyện!”

Ngư dân đau khổ nói: “Là theo thứ tự, trong thành ngoài thành, mỗi thôn mỗi khu phố mỗi năm đều phải có người, đến lượt thì nhất định phải ra, nếu không sẽ bị đánh chết, hoặc là người muốn đưa bạc cho thôn trưởng, cũng có thể lùi lại, nhưng chúng ta đánh cá, cả năm chỉ đủ nuôi sống năm người, làm gì có dư tiền...”

“Có rắc gì mà Long Vương!”

Một ngư dân khác nghe thấy cuộc trò chuyện, tức giận chửi: “Theo ta thấy, chính là có thủy hầu tử giết người mà thôi, căn bản không phải là Long Vương gia nổi giận! Người trông coi miếu nói vậy, căn bản là lừa tiền! Người chưa thấy thôi, căn nhà của người trông coi miếu ở trong thành lớn cỡ nào!”

“Lời này không thể nói bừa!”

Đồng bạn vội vàng bịt miệng hắt lại: “Nếu người trông coi miếu nghe thấy, sẽ ném thi tử của người xuống sông cho Long Vương gia tha tội!”

“Hừ, thưởng cho người!”

Trần Tam Thạch móc một thỏi bạc ở thắt lưng, ném cho ngư dân trả lời.

“Ái chà chà, cảm ơn đại hiệp!”

“.....”

“Nhi tử! Cha đến cứu người đây!!!”

Tế lễ còn chưa kết thúc, tế đàn ở ngay phía xa.

Có nam tử cầm dao phay xông lên, nhưng rất nhanh đã bị đánh gục.

Rõ ràng, dân chúng địa phương cũng không phải đều tự nguyện.

Trần Tam Thạch ấn vào chuôi đao rời đi.

Chương 452: Mười tháng mười ở Lương Châu, đốt miếu Long Vương bên bờ sông Thông Thiên (6)

Hắn nghe có vẻ, quá trình của toàn bộ sự việc không giống như Long Vương gia nổi giận, mà là có người đang mượn cơ hội kích thích hương hỏa, giống như Từ Vân Quán lợi dụng Dưỡng Thần Thang để tạo dựng danh tiếng.

Đến nước này, hắn không nghi ngờ trên đời có tiên nhân, có rồng cũng không đáng ngạc nhiên, chỉ là trong lời của ngư dân có một lỗ hổng logic rõ ràng, số người tể lễ đã lưu truyền hàng trăm năm, nếu muốn nổi giận thì đã nổi giận từ lâu rồi.

Muốn xác nhận có phải là do con người tạo ra hay không, chỉ cần đến miếu Long Vương xem là biết.

Nếu phát hiện có lư hương trộm hương hỏa, thì không thể thoát khỏi liên quan với Thần Hương Giáo.

Thực tế đúng như hắn dự đoán.

Trong miếu Long Vương, trước tượng Long Vương.

Một chiếc lư hương gần như giống hệt với Từ Vân Quán, tỏa ra khí tím mờ ảo, mỗi khi dân chúng đến bái lễ, trên đầu sinh ra một luồng khí hương hỏa, lư hương sẽ như một con tỳ hưu nuốt vào bụng, còn Long Vương chính chủ ở phía sau, chỉ có thể trừng mắt nhìn, không ăn được miếng nào.

Như vậy, tình hình đã rất rõ ràng.

Thần Hương Giáo để miếu Long Vương thu hút hương hỏa, cố ý giết hại ngư dân để tạo ra sự sợ hãi.

Nhưng số lượng tế lễ lớn như vậy, thì không biết là dùng để làm gì.

“Hương hỏa này...”

Trần Tam Thạch không vội ra tay, mà sau khi bái lễ xong, ở gần miếu Long Vương quan sát.

Miếu Long Vương.

Khác với đạo quán và chùa Phật có thuộc tính tông môn, miếu Long Vương thường là do cư dân địa phương tự phát xây dựng, về lý thuyết chỉ có một, hai người trông coi, nhưng ở đây...

Hắn tính sơ qua, ít nhất cũng có hơn ba mươi người.

Nhưng phần lớn là người bình thường không có tu vi, trong đó có ba, năm người là Luyện Tạng, người trông coi miếu là Hóa Kinh, hơn nữa trong cơ thể không có huyền khí hương hỏa màu tím, chắc là một thủ lĩnh nhỏ của Thần Hương Giáo.

Trần Tam Thạch hiểu rõ xong, không để lộ ra rời đi.

Đợi đến đêm khuya vắng lặng, hắn mới quay lại, lấy Huyền Châu ra trước lư hương, giống như lần trước ở Từ Vân Quán, hấp thụ toàn bộ hương hỏa, không còn sót lại một sợi.

“Ai?!”

Phía sau vang lên tiếng quát.

Một tên giáo đồ tuần đêm phát hiện ra động tĩnh liền xông đến.

“Keng ——”

Hòa Miêu đao bên hông Trần Tam Thạch lập tức rút ra, một nhát chém xuống trực tiếp khiến hắn từ mặt đến toàn bộ

cơ thể đều bị chém đôi!

“Mau đến đây!”

“Có người phá hủy hương hỏa!”

Năm, sáu tên giáo đồ Luyện Tạng, bao gồm cả tên Hóa Kinh trông coi miếu chạy đến, nhưng bọn chúng làm sao có thể là đối thủ của võ giả Thông Mạch.

Trong miếu Long Vương, đao quang kiếm ảnh.

Chỉ vài nhịp thở sau, dưới đất chỉ còn lại đầy xác chết.

Tên Hóa Kinh trông coi miếu cũng bị trọng thương ngã xuống, mặt đầy sợ hãi liên tục bò lui, cho đến khi đụng vào tường mới dừng lại, run rẩy hỏi: “Ngươi, ngươi là ai! Sao ngươi lại hiểu được thuật hương hỏa!”

“Kẻ hèn này, Trương Lại Tử!”

Trần Tam Thạch hừ lạnh, giọng the thé vang vọng bầu trời: “Về nói với đà chủ hoặc giáo chủ của các ngươi, Lại Tử Đầu ta không chịu nổi hành vi của Thần Hương Giáo các ngươi, hôm nay sẽ hành hiệp trượng nghĩa, đốt luôn cái miếu rách của các ngươi!”

Nói rồi, hấn đá đổ giá nền, toàn bộ tòa nhà nhanh chóng bốc cháy dữ dội.

“Phập!”

Dưới sự chứng kiến của người bình thường, Trần Tam Thạch chém bay đầu tên trông coi miếu, sau đó nhanh chóng rút lui, chỉ vài cái chớp mắt đã biến mất trong bóng tối, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Dựa vào tình hình của Lương Châu.

Gần đây khắp nơi đều đang thu hồi hương hỏa, muốn ra tay thì phải tranh thủ, không nên trì hoãn.

.....

Ngon lửa bốc cao khiến cả khu vực mấy chục dặm xung quanh náo loạn.

Hơn nữa có mấy trăm tên thành vệ quân chạy ra ngoài thành xem xét tình hình.

Người của Thần Hương Giáo chết rồi, lễ tế ở bờ sông Thông Thiên còn chưa hoàn thành, cũng không có người trấn áp, đành phải dừng lại.

Một trận hỏa hoạn, kéo dài đến sáng sớm mới dần dập tắt.

Cùng lúc đó.

Trong một khu rừng.

“Đà chủ!”

Lăng Hư Tử vội vàng chạy trở về.

“Thế nào?!”

Vân Tiêu Tử vừa mới từ Lương Châu đến đây vội vàng hỏi: “Đã điều tra rõ là ai làm chưa?!”

“Trương Lại Tử!”

Lăng Hư Tử nói: “Đêm qua, khi hắn giết người, rất nhiều dân chúng đều nhìn thấy! Lần trước ở Lương Châu, chắc chắn hương hỏa cũng bị tên Lại Tử Đầu này trộm!”

“Lại Tử Đầu...”

Vân Tiêu Tử suy nghĩ: “Ở đâu ra người này? Hơn nữa hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy, thu hết hương hỏa ba tháng, chứng tỏ trình độ về thuật hương hỏa của hắn rất cao.”

“Đà chủ, phải làm sao bây giờ?”

Lăng Hư Tử mặt mày khó coi: “Hắn rõ ràng là đi theo chúng ta, sau này chắc chắn còn tiếp tục cướp hương hỏa của

chúng ta, dù có thông báo cho phân đà địa phương cũng cần thời gian!”

“Không kịp rồi.”

Vân Tiêu Tử nói: “Lên thuyền đi!”

“Ý ngươi là...”

“Bùi Thiên Nam bọn chúng hiện đang đi đường thủy đến Đông Cảnh, thuyền đang đậu ở bến tàu, chúng ta trực tiếp lên thuyền.”

“Nhưng mà tên Tào Phàn kia vẫn chưa biết...”

“Không sao, sớm muộn gì hắn cũng biết, coi như là người một nhà.”

“Được, vậy chúng ta nhanh chóng xuất phát đi.”

.....

Thuyền chở khách.

Mặt trời mọc ở phía Đông.

Trần Tam Thạch giả vờ vừa ngủ dậy, lên boong luyện thương.

Không lâu sau.

Lộ Thư Hoa bọn họ cũng lần lượt trở về.

“Đại nhân! Tôi qua xảy ra chuyện, ngươi có biết không?”

“Miếu Long Vương đó, bị một hiệp khách giang hồ phóng hỏa đốt cháy!”

“Hình như là tên gì... Lại Tử Đầu!”

“Trương Lại Tử nói, người trông coi miếu Long Vương, là Thần Hương Giáo giả dạng, đã giết sạch rồi!”

“.....”

“Con mẹ nó.”

Từ Bân xoa đầu nói: “Tên này nghe quen quen?”

Ngô Đạt lẩm bẩm: “Ta nhớ làng Yên Biên cũng có một Lại Tử Đầu?”

Trang Nghi nói theo: “Chẳng lẽ, Lại Tử Đầu là cao thủ tuyệt thế ẩn giấu?”

“Đừng nói nhảm, sao có thể?”

Thực tế, trừ Triệu Kiều ở lại Lương Châu làm hậu cần, những người khác đều không phải làng Yên Biên, dù có nghe nói cũng không quen biết Lại Tử Đầu.

Khi bọn họ đang bàn tán về việc phóng hỏa đốt miếu Long Vương.

Trần Tam Thạch lại chú ý thấy có hai người lên lên thuyền, sau đó đi thẳng đến khoang thuyền của Tào Phàn và những người khác.

Trên người bọn họ, chảy xuôi từng sợi từng sợi huyền khí hương hỏa màu tím.

Vân Tiêu Tử!

Trần Tam Thạch nhận ra bọn họ.

Những người này...

Tại sao lại đi tìm Tào Phàn?

Không trách lần trước phát hiện lưu hương ở chỗ họ Tào mà không làm gì.

Thần Hương Giáo, chẳng lẽ là người của hoàng đế?

Hay là có chỗ dựa khác?

Tập trung đến phía Đông, là muốn làm gì?

Chương 453: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (1)

Thái tử?

Ngoài hoàng đế.

Trần Tam Thạch có thể nghĩ đến chỗ dựa của nhà họ Tào, chỉ có thái tử mà thôi.

Lúc còn trẻ, Long Khánh hoàng đế sinh được không ít hoàng tử, Trần Nam vương vẫn còn là Võ Thánh, nhưng lại là một kẻ si mê võ đạo, để không bị cuốn vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi, đã chủ động xin ra biên cương trấn thủ.

Mấy hoàng tử khác như Tứ hoàng tử, Bát hoàng tử...

Trong triều cũng có thể lực.

Nhưng Thân Hương giáo đã đến tìm Tào Phàm, ý tứ đã rất rõ ràng.

Còn có Bùi Thiên Nam, xem ra cũng là người của phe thái tử.

Thái tử giám quốc bốn mươi năm.

Bốn mươi năm nay, Long Khánh hoàng đế thường xuyên bế quan, có khi một lần bế quan là nửa năm, thế lực của thái tử đã sớm lan rộng khắp nơi, binh lực trên danh nghĩa, e rằng có một nửa nằm trong tay hắn.

Nghe nói từ sau mười ngày ở Vân Châu, lão hoàng đế rất ít khi bế quan, bày ra vẻ như muốn chấn hưng lại đất nước, triều đình cũng có không ít quan viên được điều động.

Cộng thêm Bùi Thiên Nam rõ ràng không nhận được lệnh điều động, nhưng lại âm thầm đi theo, một Võ Thánh lén lút rời khỏi vị trí, rất khó không khiến người ta liên tưởng.

Nhưng tình báo của Tầm Tiên lâu đưa ra rõ ràng là Thần Hương giáo có hành động ở kinh thành, đi về phía đông làm gì?

Trần Tam Thạch không tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, luyện thương một lát rồi trở về khoang thuyền của mình, sau khi đóng cửa lại, lấy Huyền Châu ra, hần cảm ứng đơn giản, lần này thu thập được không ít hương hỏa, nhưng vẫn không đủ để tu luyện đến tiểu thành, nhiều nhất là kéo độ thuần thực lên một nửa, lực lượng phạm nhân thực sự quá yếu ớt, hướng hồ hương hỏa giống như rau hẹ, Thần Hương giáo vẫn luôn thu hoạch, chứ không phải vẫn luôn tích trữ.

Dù sao cũng xem như đã làm được một việc tốt.

Miêu Long Vương bị đốt, tể lễ tạm dừng, hần còn lấy danh nghĩa của Lại Tử Đầu để công bố Thần Hương giáo ra ngoài, tiếp theo bọn chúng chắc chắn không dám lại tiếp tục tể sống người ở phủ Lâm Giang một cách quang minh chính đại.

Nói đi cũng phải nói lại.

Tác dụng của thuật dịch dung quả thực không nhỏ.

Sau này chỉ cần bảo đảm mình có thể rút lui toàn thân, cho dù sử dụng pháp thuật cũng không có gì to tát, dù sao có tìm cũng chỉ có thể tìm được Trương Lại Tử, không tìm được hần Trần Tam Thạch.

Ngoài ra, không chỉ số lượng hương hỏa trong Huyền Châu tăng lên, mà huyền khí màu trắng cũng rõ ràng nhiều hơn, cho đến nay vẫn không hiểu được nguyên lý là gì.

“Rốt cuộc đây là khí gì, làm thế nào để thu thập được?”

“Nếu có thể vận dụng vào lần đông chinh này thì tốt.”

...

Khoang thuyền.

Tào Phàm nhìn hai người đột ngột xông vào phòng, mặc trang phục vải thô, chẳng bao lâu sau đã nhận ra: “Các người, hai người các người chẳng phải là lão đạo mới đến Từ Vân quán sao?”

“Thế tử điện hạ đừng kích động.”

Bùi Thiên Nam hòa nhã nói: “Người một nhà, người một nhà.”

“Người một nhà?”

Tào Phàm nhíu mày: “Nói bậy! Từ Vân quán của bọn họ có hiềm nghi cấu kết với Vu Thần giáo, Doãn Hàn Văn có khả năng đã chết trong tay bọn họ!”

“Điện hạ, hiểu lầm rồi.”

Vân Tiêu Tử giải thích: “Hai người Khâu Minh Tử là kẻ phản bội trong chúng ta, cũng thực sự có liên quan đến Vu Thần giáo, bọn chúng chết là đáng, nhưng Thần Hương giáo của chúng ta, có thể xem như là đồng minh kiên định với thế tử.”

“Đồng minh?”

Lúc đầu Tào Phàm cảm thấy khó hiểu, nhưng chẳng bao lâu sau đã nghĩ ra: “Ý của người là phụ vương ta?! Phùng công công, có phải người cũng đã biết từ lâu rồi không?”

Phùng công công và những người khác không nói lời nào, xem như mặc nhận.

“Thần Hương giáo, phụ vương...”

Tào Phàm sắp xếp lại đầu mối, mơ hồ có suy đoán, nhưng lại không dám tin, vẻ mặt thay đổi liên tục, rất lâu sau mới trầm giọng nói: “Ta, hiểu rồi.”

...

Chớp mắt, lại là tháng chạp.

Đông nam Đại Thịnh tương đối ấm áp, cho dù là mùa đông cũng không quá lạnh.

Trần Tam Thạch đứng trên boong tàu, nhìn mặt trời đỏ từ từ mọc lên ở phía đông, thở ra một hơi khí đục.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (Nhập môn)]

[Tiến độ: 418/500]

Cũng không xa thông mạch tinh thông cho lắm.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Vẫn còn nhớ khi đó ở huyện Bà Dương, hắn vẫn còn đang buồn rầu vì không thể bước vào Luyện Cốt, nhưng bây giờ đã là Thông Mạch, sau khi tiếp tục tiến lên cảnh giới Huyền Tượng, coi như thực sự bước vào hàng ngũ cao thủ hàng đầu trên con đường võ đạo, có thể một mình gánh vác một phía.

Không chỉ có mình hắn.

Hai tháng này.

Dưới trướng hắn thực sự đã xuất hiện năm người Luyện Tạng, hơn nữa có ba người đều là những người mới xuất hiện, lần lượt là Ngô Đạt, Trang Nghị và Vương Lực, lên chiến trường, cuối cùng bọn họ cũng có đủ thực lực để tự bảo vệ mình.

Độ thuần thực của y thuật cũng được nâng lên một cách đáng kể.

[Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 782/2000]

Mới chỉ là tiểu thành đã có thể đạt đến trình độ tông sư luyện được, sau khi đại thành, hiệu quả chắc chắn càng tốt hơn.

“Sắp đến rồi!”

Viên võ quan phụ trách lái thuyền nói: “Nhiều nhất là hai canh giờ nữa, chúng ta sẽ tiến vào bến tàu của Thông Nam phủ, các vị đại nhân có thể chuẩn bị trước được rồi.”

Thông Nam phủ, là nơi biên giới phía đông, nhưng không phải là tiền tuyến hiện tại.

Bởi vì chiến tuyến đã đẩy đến Lai Châu.

Thông Nam phủ là nơi nghỉ ngơi và chỉnh đốn lương thực, cũng là nơi thao trường mà Trần Tam Thạch tiếp nhận ba nghìn Huyền Giáp quân.

“Hứa Văn Tài, bản đồ!”

Trần Tam Thạch theo thói quen quát lên một tiếng, không có ai trả lời, lúc này mới phản ứng lại, lão thư sinh đã không còn ở bên cạnh hắn nữa rồi.

“Đại nhân! Bản đồ!”

Bạch Đình Chi nghe tiếng chạy tới: “Đại nhân, để ta giúp ngài tham mưu!”

Chương 454: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (2)

“Người?”

Trần Tam Thạch từ chối: “Sắp đến nơi rồi, vẫn nên thu dọn, chuẩn bị xuống thuyền đi.”

Trên đường này.

Hắn không thể tìm được cơ hội nào để trộm hương hỏa.

Bởi vì mỗi khi Vân Tiêu Tử hai người xuống thuyền, Bùi Thiên Nam cũng sẽ đi theo, gần như đã xác thực được chỗ dựa của Thần Hương giáo chính là thái tử.

Không ngờ được, Long Khánh hoàng đế tu luyện tiên pháp, con trai của ông ta cũng đang âm thầm tham gia vào Thần Hương giáo, hơn nữa có chín phần khả năng là bản thân hắn cũng đang tu luyện, chỉ là không biết đã luyện đến trình độ nào.

Một kẻ cấu kết với Vu Thần giáo tàn sát cả thành.

Một kẻ lợi dụng Thần Hương giáo tể sống người.

Đây chính là người nhà họ Tào sao?

Một triều Đại Thịnh thật tốt.

Trước đó, thực ra những lời mà Trần Tam Thạch nghe được về thái tử đều tương đối tích cực, giám quốc bốn mươi năm vẫn luôn chăm chỉ xử lý chính sự, đóng vai trò là người vá vút, kết quả những việc làm được, lại không khác gì cha của hắn.

Lần này.

Thần Hương giáo dục đường thu hoạch được rất nhiều hương hỏa, khiến người ta có cảm giác như không thể chờ đợi được nữa, muốn nhổ cả gốc rau hẹ lên, cũng không biết là gặp phải chuyện trọng đại, cần xử lý gấp gáp gì.

Tranh chấp của nhà họ Tào, không liên quan đến hắn.

Chỉ mong đừng ảnh hưởng đến trận chiến mà hắn sắp đánh.

Tốc độ thuyền bắt đầu chậm lại, cuối cùng dừng ở bến tàu tập nập người qua lại.

Một bóng dáng mặc áo xanh, ngồi trên xe lăn đặc biệt nổi bật.

Không có Hứa Văn Tài, nhưng có tứ sư huynh ở đây.

“Sư huynh!”

Trần Tam Thạch chấp tay chào hỏi, sau đó rất tự nhiên đẩy xe lăn.

“Sư đệ, hơn một năm không gặp, người lại cường tráng hơn rồi.”

Phòng Thanh Vân trò chuyện: “Thế nào, nghe nói người đã có đủ cả trai lẫn gái rồi?”

“Đúng vậy, đánh trận ở Minh Châu, còn có thêm một đứa con gái.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Sư phụ đâu? Sao vẫn không thấy có động tĩnh gì?”

“Đang chuẩn bị hậu cần cho tám đại doanh, không đúng, phải nói là mười hai đại doanh.”

Phòng Thanh Vân có chút không chờ đợi được nói: “Thế nào, ta đã chuẩn bị sẵn đồ rồi, trước tiên hai chúng ta nói về tình hình hiện tại? Cũng để sư huynh này gặp gỡ kỳ tài đã chỉ huy bốn lần vượt sông Hồng Trạch.”

“Sur huynh quá khen, ta chỉ là may mắn mà thôi.”

Dưới sự chỉ dẫn của nho sinh, Trần Tam Thạch đi đến một ngôi nhà lớn trong thành.

Trong sảnh, đã sớm chuẩn bị xong sa bàn và bản đồ.

Hai người không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

“Khánh quốc.

“Trong trường hợp thảo nguyên tứ bộ không liên hợp, là quốc gia mạnh nhất trừ Đại Thịnh, trên danh nghĩa có sáu Võ Thánh, tổng binh mã cũng có đến sáu mươi vạn.

“Chỉ là hai năm trước, bọn chúng xảy ra sự biến Đoạt Môn, trong một đêm có ba Võ Thánh chết, số lượng võ giả cao cấp giảm mạnh, lần này bọn chúng vốn muốn nhân lúc Minh Châu nội loạn mà ra tay, kết quả tự bê đá đập vào chân mình.”

Phòng Thanh Vân đã sớm đánh dấu trên bản đồ: “Hai tháng trước, Đường vương - đệ tính vương của Đông Khánh quốc, dẫn theo mười tám vạn đại quân tiến vào Lai Châu, kết quả bị Mạnh Khử Tật đánh cho tan tác, giết bảy vạn địch, bắt sống hai vạn.

“Hiện nay chín vạn đại quân còn lại của Đông Khánh, trên chiến tuyến hơn một ngàn dặm ở Lai Châu, bị phân thành trạng thái rời rạc, không thể liên kết lại với nhau.

“Trong đó năm vạn tinh nhuệ, còn bị vây khốn trong thành Vĩnh Lạc.

“Cục diện, xem như tạm thời rơi vào thế giằng co.”

Trần Tam Thạch gật đầu nói: “Nếu ta không nhớ nhầm, Vĩnh Lạc phủ là kinh đô của Tiền Yên, khi Đại Thịnh triều lập quốc, cũng suýt nữa định đô ở Vĩnh Lạc, sau này không biết vì nguyên nhân gì mà đổi sang Trường An.

“Vĩnh Lạc phủ, cũng được xưng là một trong năm tòa thành kiên cố nhất thiên hạ.

“Bên trong có năm vạn tinh binh, cộng thêm Võ Thánh, dưới sự công kích mạnh mẽ, chắc chắn sẽ phải trả giá vô cùng to lớn, biện pháp tốt nhất chính là tiếp tục duy trì tình hình hiện tại, vẫn luôn bao vây, bao vây đến khi bọn chúng hết lương thực, cần bao lâu?”

“Sáu tháng.”

Phòng Thanh Vân chỉ vào thành trì: “Bản thân Vĩnh Lạc phủ chính là kho lương thực đầu tiên của Đông Khánh, đủ cho năm vạn tinh binh ăn trong nửa năm. Ta và sư đệ có cùng suy nghĩ, sách lược tốt nhất chính là tiếp tục bao vây.

“Chỉ có Lai Châu thất thủ, sau đó mới có thể tiến vào Lăng Châu, thu phục núi Tử Vi.

“Binh lực phía trước vẫn tương đối căng thẳng, dù sao đôi phương cũng là mười tám vạn đại quân, hiện tại cộng lại cũng vẫn còn gần mười vạn, chỉ là bị cắt thành từng khối mà thôi.”

“Sáu tháng không được, quá lâu rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía nam trên bản đồ: “Tiếp tục kéo dài, cục diện e rằng sẽ bất lợi với phe ta, phải nghĩ cách đánh nhanh thắng nhanh mới được, nếu không đợi viện quân của địch đến, tình huống nghiêm trọng nhất có thể là sẽ đổ sông đổ biển. Sư huynh, người có biết thành phần binh mã của quân địch không?”

“Đương nhiên là biết.”

Phòng Thanh Vân từ từ nói ra: “Năm vạn tinh nhuệ bị vây trong Vĩnh Lạc phủ đã trải qua trăm trận, còn lại, phần lớn đều là vệ sở binh được điều động từ khắp nơi trong Khánh quốc đến, nếu không thì chính là quân đóng ở địa phương, ta đã tận mắt nhìn thấy, mặc dù có tướng quân cao cấp, nhưng những

người dưới trướng phần lớn chỉ là trình độ của binh mã vệ sở nhị lưu của Đại Thịnh.”

Khánh quốc cũng có quốc vận hơn hai trăm năm mươi năm, mục nát là tất nhiên.

Chỉ sợ lực chiến đấu và ý chí chiến đấu của vệ sở binh không cao, nếu không sẽ không bị đánh thành như vậy chỉ trong thời gian ngắn.

“Nếu như vậy.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ nói: “Bọn chúng có xác suất rất lớn sẽ đầu hàng, chống cự đến bây giờ, chắc chắn là có nguyên nhân.”

Chương 455: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (3)

“Xem ra trong lòng sư đệ đã có ý tưởng rồi.”

Phòng Thanh Vân nói: “Người có một tháng để làm quen với Huyền Giáp quân mà bộ hạ ban cho người, một tháng sau, chúng ta sẽ chính thức tiến vào chiến trường Lai Châu, trực tiếp đến Vĩnh Lạc phủ nghe lệnh điều động.”

Sau khi phân tích xong tình hình sơ bộ.

Hai người đến quân doanh của Chỉ Huy Sứ Ty vệ sở Thông Nam phủ.

Những người khác, cũng đều ở đây.

Trên diễn võ trường, một mảnh tinh nhuệ mặc giáp đen dày đặc.

Sau khi nhìn thấy Trần Tam Thạch, bọn họ đồng loạt quỳ một gối xuống.

“Bái kiến Trần tướng quân ——”

Trần Tam Thạch tiếp nhận danh sách, đơn giản làm quen một chút.

Ba thiên tổng, đều là võ giả cao cấp Hóa Kinh viên mãn, sắp bước vào Thông Mạch.

Không hổ là Huyền Giáp quân tinh nhuệ nhất.

Tào Phàm và những người khác, ở một diễn võ trường khác.

Bên đó có năm nghìn Hồ Bí quân, là thân vệ của thái tử, tinh nhuệ trong đám tinh nhuệ, hiện nay người thống lĩnh bọn họ có hai người là Huyền Tượng cảnh, một người là Thôi Tòng Nghĩa, một người khác là Sa Văn Long.

Ngoài ra còn có hai vạn Hồ Bí quân, ở chiến trường tiền tuyến, do Võ Thánh Phạm Thiên Phát dẫn dắt, cùng đi với Mạnh Khứ Tật, tấn công Vĩnh Lạc phủ, cộng thêm Bùi Thiên Nam âm thầm đi theo.

Cũng có nghĩa là hiện nay ở Đông Cảnh, thái tử có hai vạn tinh nhuệ cộng thêm hai Võ Thánh, một vài Huyền Tượng, trong những binh mã khác, cũng có thể có người của thái tử, cụ thể là người nào và số lượng bao nhiêu thì không biết.

Sau khi năm nghìn Hồ Bí quân tập hợp xong, chiều hôm đó đã lên đường đến tiền tuyến dưới sự dẫn dắt của Thôi Tòng Nghĩa, hai tín đồ của Thần Hương giáo, cũng biến mất theo.

Theo tin tức đã biết, bọn họ đi tấn công thành trì lớn thứ hai của Lai Châu - Chiêu Thông phủ.

Trần Tam Thạch và Huyền Giáp quân, vẫn cần tạm lưu lại Thông Nam phủ một đoạn thời gian, tiến hành huấn luyện và làm quen.

“Sur đệ.”

Phòng Thanh Vân mở miệng nói: “Ta đến sớm hơn ngươi, để giúp ngươi giảm bớt thời gian huấn luyện, đã tự ý, luyện trước một số trận pháp trong thiên thư giúp ngươi.”

“Thiên thư?” Trần Tam Thạch hỏi, “Chẳng lẽ bộ hạ...”

“Ừ.”

Phòng Thanh Vân lấy ra quyển sách đã sớm chuẩn bị xong: “Bộ hạ đưa thiên thư cho ta dịch, sau đó lấy ra vận dụng vào trong quân trận, ta cũng đã thử huấn luyện, trận pháp bên

trong quả thực vô cùng huyền diệu, trong đó mơ hồ có cảm giác mượn thể của đất trời, chỉ là vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, có lẽ thực sự chỉ có người được gọi là tiên nhân lựa chọn mới có thể tạo ra thanh thể như khi Xích Mi quân đại thắng.”

“Sur huynh, thực ra...”

Trần Tam Thạch vừa mới mở miệng, đã bị Phòng Thanh Vân ngắt lời: “Sur đệ, người không cần phải nói cho ta tất cả, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, rất bình thường, bệ hạ thấy thiên thư là thật, như vậy là đủ rồi.”

“Cảm ơn sur huynh.”

Trần Tam Thạch và hai người khác có ý hiểu nhau, cũng không trò chuyện sâu hơn: “Vậy ta sẽ bắt đầu huấn luyện.”

Hắn cũng chia hai mươi huynh đệ mang đến, sau khi phân tán thì nhập vào các bộ phận của Huyền Giáp quân, sau đó bắt đầu bỏ thời gian huấn luyện trận pháp trong thiên thư, bởi vì thời gian cấp bách, ba nghìn người cũng không nhiều không ít, liền chủ yếu huấn luyện trận pháp xung phong và trận pháp du kích.

Một trận pháp gọi là Cửu Tiêu Thiên Binh trận, một trận pháp gọi là La Thiên Quỷ Vụ trận.

Trong đó, Cửu Tiêu Thiên Binh trận.

Chính là trận pháp mạnh nhất đã từng sử dụng khi Xích Mi đại thắng, cũng là trận pháp mà bọn họ chủ yếu huấn luyện.

Dưới các mục từ như [Luyện binh có phương] và sự gia trì của Thiên Thu - Đại tướng quân cưỡi ngựa, trong thời gian mười ngày ngắn ngủi, đã luyện Cửu Tiêu Thiên Binh trận nhuần nhuyễn có trật tự trên cơ sở vốn có, trong bầu trời đầy cờ đủ màu sắc và tiếng trống trận cũng như tiếng tù và, dưới sự phối hợp của áo giáp sắt đen, ngựa chiến cực phẩm, nhìn từ xa, quả thực giống như ba nghìn thiên binh hạ phàm.

Đối với Trần Tam Thạch mà nói, đây tuyệt đối là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi hoàng đế lấy binh pháp trong thiên thư ra, Huyền Châu đã có cơ hội phát huy tác dụng.

“Sur đệ, người đây là...”

Phòng Thanh Vân ngồi ở trên cao, nhìn trận pháp phía dưới, thậm chí không nhìn được thân thể hơi nghiêng về phía trước: “Thủ đoạn luyện binh của người hoàn toàn không thua kém ta, cộng thêm con ngựa trắng này, chỉ sợ đã vượt qua ta rồi, trận pháp này phức tạp như vậy, người có thể hoàn toàn tiêu hóa trong thời gian ngắn như vậy, thực sự là có chút...”

“Sur huynh quá khen, chủ yếu là tác dụng của Thiên Thu lớn.”

Trần Tam Thạch nhìn Bạch Hộc Mã chạy trong chiến trận, chỉ cảm thấy tiết kiệm thời gian và sức lực, nếu không phải Hứa Văn Tài không ở đây, hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp làm người điều khiển, dùng toàn bộ thời gian vào việc tu luyện.

[Kỹ nghệ: Thống binh (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 1825/2000]

Kỹ nghệ thống binh, cũng sắp đột phá.

Thực tế, hai mươi ngày sau, Trần Tam Thạch đã hoàn toàn nắm giữ ba nghìn Huyền Giáp quân tinh nhuệ này.

Vừa mới ra mắt và sau khi có danh tiếng rồi mới luyện binh, là hai khái niệm.

Nếu là trước đây, không có thời gian nửa năm, căn bản không thể khống chế được đám kiêu binh hùng tướng này, nhưng sau khi bốn lần vượt sông Hồng Trạch, ba chữ Trần Tam Thạch này thực sự đã làm được không người nào không biết.

Ba thiên tống trong Huyền Giáp quân.

Lần lượt là Hạ Tông, Tiêu Trung, Du Ký Khả, trong đó Hạ Tông còn là một thể chất Võ Thánh bẩm sinh, học võ chưa được bốn năm, đã sắp bước vào Thông Mạch cảnh, sau này cũng là một đại tướng.

Ba người này, khi vừa nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi của Trần Tam Thạch, hai ngày đầu vẫn còn có chút không thể liên hệ với bốn lần vượt sông Hồng Trạch, thậm chí còn nghi ngờ có phải là giả không, nhưng chẳng bao lâu sau khi ở chung, cũng đã tâm phục khẩu phục.

Chương 456: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (4)

Chủ yếu vẫn là mấy ngàn năm nay, trong sử sách chưa từng ghi chép về một tướng soái trẻ tuổi như vậy, cho dù là Tôn Tượng Tông khi còn trẻ cũng chỉ nổi tiếng về mặt võ đạo, sau hai mươi lăm tuổi mới bắt đầu tòng quân.

Sau khi chinh đồn xong xuôi.

Một hàng hơn vạn người xuất phát đến tiền tuyến.

Vĩnh Lạc phủ.

Chiến tranh không chỉ tàn khốc, mà còn nhàm chán.

Nhất là khi rơi vào thế giằng co trong thời gian dài, những binh sĩ phụ trách vây thành phải chịu đựng gió thổi nắng gắt, mưa giông sấm chớp, trời lạnh giá hoặc nắng nóng gay gắt, chỉ riêng việc làm thế nào để ổn định lòng quân và sĩ khí đã là một vấn đề nan giải, đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều chiến thuật kỳ binh trong ghi chép sẽ có hiệu quả, con người không phải là máy móc, sẽ cảm thấy mệt mỏi, sẽ buông lỏng.

Đối mặt với Vĩnh Lạc phủ - Một trong năm tòa thành kiên cố nhất thiên hạ, tám vạn đại quân đã sớm chặt núi đồn gỗ ở vị trí cách thành bốn mươi dặm, dựng lều trại, rõ ràng cũng trở thành một tòa thành đơn giản, bao quanh chặt chẽ Vĩnh Lạc phủ, các binh sĩ ngày đêm luyện tập, mọi sinh hoạt ngăn nắp trật tự, dường như không phải đang ở ngoài tấn công thành, mà là ở trong thành quê nhà.

Từ những chi tiết này, có thể thấy được trình độ trị quân của Mạnh Khứ Tật rất cao.

Phòng Thanh Vân mở miệng nói: “Su đệ, người có hiểu biết gì về Mạnh hầu gia không?”

“Đã muốn đến rồi, đương nhiên là đã cố ý nghe ngóng.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Mạnh đại soái cũng là một trong những mãnh tướng nổi tiếng nhất của Đại Thịnh triều, khi đó đi ra từ Cẩm Y Vệ, chỉ dùng hai mươi năm, đã một đường đánh đến vị trí hầu gia.

“Sách lược dùng binh của hắn, chủ yếu chính là một chữ ‘ồn’, nhìn lại cuộc đời binh nghiệp của Mạnh hầu gia, chưa từng có ghi chép nào về việc ‘lấy ít thắng nhiều’ hoặc là ‘kỳ binh chiến thắng’, đều là kết cục vững vàng.

“Nhưng mà, chính là cái gọi là ‘người giỏi đánh trận thì không có công lao hiển hách’, người như vậy, càng chứng tỏ trình độ càng cao, bởi vì hắn vĩnh viễn sẽ không đại bại, chỉ cần không đại bại, thì vĩnh viễn sẽ có cơ hội lật bàn.

“Ví dụ như lần thảo phạt Khánh quốc này, một đường đẩy chiến tuyến đến phủ đệ Lai Châu, cắt đứt đường lương thực, vây khốn mười vạn đại quân của Khánh quốc, trên mặt ngoài có vẻ không có chiến thuật gì đặc biệt hấp dẫn, trên chiến báo chỉ có hai chữ - ‘đại thắng’, người như vậy, thực ra còn đáng sợ hơn Đồng An bọn họ rất nhiều.”

“Su đệ lại hiểu biết tường tận như vậy.”

Ý định Phòng Thanh Vân đề cập đến chủ đề này, là muốn xem xem đối phương có vì lập được chiến công liên tiếp mà kiêu ngạo tự mãn hay không, hiện nay xem ra lo lắng hoàn toàn là thừa thãi.

“Ào ào!”

Âm thanh áo giáp va chạm vào nhau vang lên.

Trong trung quân đại tướng, vài đại tướng được tùy tùng vây quanh, bước chân ổn định đi đến trước mặt bọn họ.

Trong đó người cầm đầu, rõ ràng chính là đại nguyên soái tam quân của lần thảo phạt Khánh quốc này, Mạnh Khử Tật!

“Phòng tướng quân, lâu ngày không gặp!”

“Lâu ngày không gặp.”

“Mặt tướng Trần Tam Thạch dẫn theo binh mã đến báo cáo!”

Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ: “Gặp qua Mạnh đại soái!”

“Ngươi chính là Trần Tam Thạch?”

Mạnh Khử Tật nhìn người trẻ tuổi trước mắt, không che giấu sự tán thưởng trên mặt, đưa tay vỗ vai hắn: “Cuối cùng cũng được gặp thiên tài mười tám tuổi đã được viết vào binh thư để thiên hạ binh gia học tập rồi. Ngươi đến đúng lúc lắm, bản soái sẽ hạ lệnh ngay lập tức, truyền tin ngươi đã đến Đông Cảnh ra ngoài, tăng thêm áp lực cho quân Khánh quốc đang bị vây trong Vĩnh Lạc phủ.”

“Đúng vậy.”

Phó soái Giam Đài Minh nói: “Trần đại nhân đến, cũng có thể giúp chúng ta tham mưu tình hình hiện tại!”

“Hai vị đại soái quá khen.”

Trần Tam Thạch nói: “Mặt tướng chẳng qua chỉ là một tham tướng, chỉ đến để nghe lệnh điều động mà thôi.”

“Không cần tự coi nhẹ mình, Phòng tướng quân, Trần tướng quân, mời đi.”

Tâm trạng của Mạnh Khử Tật rất tốt: “Phượng Sồ, Trần Tam Thạch đều đã đến, xác suất thắng lợi lập tức lại tăng thêm

hai phần!”

Trong trung quân đại tướng.

Một nhóm tướng lĩnh cấp cao, trao đổi với nhau, trò chuyện về tình hình hiện tại.

Trần Tam Thạch là người duy nhất là tham tướng.

“Trần tham tướng!”

Mạnh Khứ Tật nói: “Chiêu Thông phủ gửi thư đến, nói rằng bọn họ không đủ nhân lực, bản soái chuẩn bị phái người đi trợ giúp Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long và những người khác tiếp tục tấn công Chiêu Thông phủ, người thấy thế nào?”

Sa Văn Long?

Trần Tam Thạch cười lạnh trong lòng.

Tên chột mắt này, chỉ sợ là muốn để hắn đi làm pháo hôi.

Thực sự là lòng dạ xấu xa.

Nếu không phải có Bùi Thiên Nam âm thầm bảo vệ, đã sớm lấy mạng chó của mấy người bọn chúng rồi.

Hơn nữa bỏ qua thù hận cá nhân, con đường mạnh mẽ tấn công Chiêu Thông phủ cũng không thông.

“Không cần câu nệ!”

Mạnh Khứ Tật mở miệng nói: ““Phàm là chuyện đại chiến, đều cần tiếp thu ý kiến của Trần Tam Thạch’, đây là khẩu dụ từ trong hoàng cung do bộ hạ mang ra, cũng là đặc quyền của người, cho nên có chuyện gì, cứ việc nói.”

Hai Võ Thánh, vài Huyền Tượng, tại thời khắc này, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một tham tướng Thông Mạch cảnh.

Bọn họ cũng đều rất tò mò.

Vị tướng quân ở Bà Dương dùng hơn một ngàn tàn binh phá hai vạn man quân, sau khi hộ dân vượt sông lại bốn lần vượt sông Hồng Trạch này, rốt cuộc có phải là hư danh hay không.

“Vậy mặt tướng sẽ cả gan nói thẳng.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Không ổn.”

“Ồ, có chỗ nào không ổn?”

Mạnh Khử Tật chỉ vào thành trì trên sa bàn, nói năng hùng hồn: “Theo như kế hoạch trước đó, chúng ta bao vây mà không tấn công, thời gian ngắn nhất cũng cần nửa năm mới có thể tiêu hao hết lương thực của Vĩnh Lạc phủ, thực sự là quá lâu, chưa nói đến việc Khánh quốc đang dốc toàn lực điều động binh lực ở các châu phủ khác, Nam Từ quốc chỉ sợ cũng đã có hành động, thời gian nửa năm này, đủ để sản sinh ra quá nhiều biến số, muốn tăng tốc độ, biện pháp tốt nhất chỉ có một, đó chính là kéo ngắn chiến tuyến, tập trung càng nhiều binh lực càng tốt ở một chỗ Vĩnh Lạc phủ, không tiếc giá nào tấn công mạnh mẽ để chiếm được.

Chương 457: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (5)

“Vấn đề cũng xuất hiện ở đây.

“Hiện nay, mười mấy vạn đại quân của ta, vì để phân cắt chiến trường, không cho các bộ phận của Khánh quốc liên kết lại với nhau, kéo dài trên chiến tuyến chín trăm dặm, mỗi người một ngã, rơi vào trạng thái giằng co.

“Trong đó Chiêu Thông phủ là kho lương thực thứ hai của Lai Châu, lại quá gần Vĩnh Lạc phủ, là không thể thả ra được, đã hấp dẫn một lượng lớn binh mã của chúng ta.

“Hiện nay, Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long hai người Huyền Tượng cảnh, cộng thêm ba vạn binh mã đều ở nơi này.

“Quân phòng thủ trong thành chỉ có chín ngàn, nhưng tướng thủ thành Đặng Phong dũng mãnh vô địch, cộng thêm mười mấy vạn dân chúng dốc sức tương trợ, hơn bốn mươi ngày qua vẫn không thể công phá!

“Vừa vận thành này không chiếm được, thì không thể điều động ba vạn tinh nhuệ quay về tấn công Vĩnh Lạc phủ, tiếp tục kéo dài, cục diện chỉ càng ngày càng bất lợi với chúng ta.

“Cho nên, ta mới muốn để Trần tham tướng dẫn theo binh mã đến Chiêu Thông phủ, sớm một ngày chiếm được Chiêu Thông, thì sức mạnh bên ngoài Vĩnh Lạc phủ lại tăng lên một phần.”

“Đúng vậy.”

Thống lĩnh Hồ Bí quân Phạm Thiên Phát trầm giọng nói: “Trần tham tướng, người vẫn nên lập tức đi đi, chuyện này liên quan trọng đại, nếu có thể chiếm được Chiêu Thông phủ, cũng coi như là một công lao lớn của người.”

“Không được.”

Trần Tam Thạch trực tiếp phản bác nói: “Đừng nói là ba nghìn người, cho dù phải thêm một vạn người đi, Chiêu Thông phủ trong thời gian ngắn cũng không thể chiếm được.”

Hắn dừng một chút, đột nhiên nâng cao giọng nói: “Ta có một kế, có thể bất chiến nhi khuất nhân chi binh, không cần tổn một binh một tốt nào, có thể khiến cho địch khẩu ngoại trừ Vĩnh Lạc phủ, toàn bộ đều đầu hàng!”

Không cần tổn một binh một tốt?

Toàn bộ đều đầu hàng.

Mạnh Khứ Tật nửa tin nửa ngờ nói: “Mau nói nghe thử xem.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Mạnh đại soái, trước đây chúng ta có đồ thành không?”

“Ừ.”

Mạnh Khứ Tật thản nhiên trả lời: “Đã đồ khoảng bảy tám tòa thành rồi, lúc mới bắt đầu tấn công biên giới, ở gần Lôi Sơn phủ phe ta thắng thảm, các binh sĩ cần khen thưởng cũng cần phát tiết, liền không ngăn cản nữa.”

Đồ thành.

Trong chiến trường thời cổ đại, là chuyện bình thường, khi bình loạn đối mặt với con dân của mình còn tốt, nhất là khi đối mặt với địch quốc, đồ thành vốn là một loại phương thức nâng cao sĩ khí và chấn nhiếp địch nhân.

Đối với tuyệt đại đa số binh lính mà nói, bọn họ đánh thắng trận, vốn chính là vì được khen thưởng, vì thăng quan phát tài, nếu liều chết liều sống xong, vẫn không nhận được đủ nhiều lợi ích, khó tránh khỏi sẽ sinh lòng oán hận, từ đó không hiểu được ý nghĩa của việc liều mạng là gì.

“Như vậy mới đúng, cho nên mới kích thích mười mấy vạn dân chúng liều mạng chống cự, bởi vì bọn họ biết, một khi thành bị phá, chết không chỉ là quân phòng thủ, mà còn có chính bản thân bọn họ.”

Trần Tam Thạch nói: “Cho nên, làm phiên Mạnh đại soái truyền lệnh xuống, đừng tiếp tục đồ thành nữa, tốt nhất là triều đình xuất ra khen thưởng cho binh sĩ, không biết đại soái có khó khăn gì không?”

“Không vấn đề gì, vốn cũng chỉ là chọn mấy tòa thành trì ngoan cố chống cự để làm cảnh cáo mà thôi.”

Mạnh Khử Tật sáng khoái đáp ứng: “Nếu thực sự có thể thu phục ba châu chi địa, những người này đương nhiên chính là con dân của Đại Thịnh triều ta, nếu giết sạch, thì cũng chỉ lấy được một khối tử địa, ta sẽ truyền lệnh xuống ngay lập tức, không được tiếp tục đồ thành. Trần tướng quân sắp xếp như vậy, chẳng lẽ là muốn khuyến hàng quân phòng thủ trong Chiêu Thông phủ?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch không phủ nhận: “Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ hạ công thành. Nếu có thể khuyến hàng quân phòng thủ trong thành, không chỉ có thể giảm bớt tổn thất của Đại Thịnh, mà còn có thể tiết kiệm thời gian, tranh thủ được thời cơ quý giá.”

“Trần đại nhân, người cho rằng chúng ta chưa thử qua sao?”

Thống lĩnh Hồ Bí quân, Võ Thánh Phạm Thiên Phát nói: “Ngay từ trước khi chiến sự bắt đầu, chúng ta đã nhiều lần khuyên hấn quy thuận, thậm chí còn đưa ra điều kiện là bá tước, nhưng người này lại cứng nhắc thối tha, sau khi ba vạn người của hấn bại trận ở Vô Thiên Sơn, đánh đến khi chỉ còn lại hơn một ngàn người, cuối cùng cứng rắn đột phá vòng vây ra ngoài, sau khi tiến vào Chiêu Thông phủ vẫn luôn kiên thủ đến nay.

“Có thể nói, Đặng Phong này trung thành tuyệt đối với Khánh quốc, cho dù hấn chết trận trên tường thành, cũng tuyệt đối sẽ không đầu hàng, nếu không cũng không thể kiên trì đến bây giờ.”

“Phạm tướng quân nói như vậy là không đúng, có đôi khi một tòa thành hạ hay không hạ, không phải một mình chủ tướng có thể quyết định.”

Trần Tam Thạch không nhanh không chậm, nói ra ý nghĩ trong lòng: “Chỉ cần dân chúng trong thành mất đi ý chí kháng cự, tám ngàn quân phòng thủ cũng rất khó có tín niệm tiếp tục kiên thủ nữa.”

Trong dân chúng, bao gồm gia quyến của quân đội địa phương.

Cũng giống như khi đó ở Bà Dương.

Các huynh đệ liều mạng cùng hấn bảo vệ dân chúng vượt sông, không phải bởi vì mọi người vô tư, mà là bởi vì phía trước là người thân của bọn họ.

Ngược lại, nếu có thể bảo đảm người thân bình an vô sự, ý chí kháng cự sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhất là khi binh đã đến dưới thành, mà không nhìn thấy hy vọng.

“Chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

Phó tướng Giam Đài Minh, đưa ra dị nghị: “Chỉ dựa vào một cái miệng, là có thể khiến bọn họ tin tưởng, sau đó mở cửa thành đầu hàng?”

“Đương nhiên là không, cho nên, chúng ta phải làm cho bọn họ thấy.”

Trần Tam Thạch nói: “Ví dụ như, thả hàng tốt.”

“Thả hàng tốt? Chuyện này chỉ sợ không ổn.”

Chương 458: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (6)

Phạm Thiên Phát nhíu mày: “Dân chúng của Khánh quốc có thể miễn tội chết, nhưng nếu thả tù binh, chẳng phải là tương đương với việc thả hổ về rừng sao?”

Mạnh Khử Tật giơ tay ra hiệu cho hắn dừng lại, cũng không vội phản bác, mà kiên nhẫn hỏi: “Người muốn thả bao nhiêu.”

Trần Tam Thạch phun ra hai chữ: “Thả hết.”

“Chuyện này có chút hoang đường rồi.”

Mạnh Khử Tật bình tĩnh từ chối nói: “Hai vạn hàng tốt này, sau này có thể tiêu hóa thành người của Đại Thịnh, là thứ mà chúng ta dùng không ít giá phải trả mới đổi được, nếu cứ tùy tiện thả như vậy, chẳng phải trận chiến phía trước tương đương với đánh uổng công rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Phạm Thiên Phát có chút thất vọng, hắn nói: “Trần tham tướng, bốn lần vượt sông Hồng Trạch của người quả thực gây chấn động, nhưng không phải trận chiến nào cũng có thể dựa vào may mắn, có đôi khi, nhất định phải đánh một vài trận chiến đôi đầu. Theo ta thấy, vẫn nên dùng lãng phí thời gian thảo luận nữa, người lập tức dẫn theo binh mã đi Chiêu Thông phủ, cũng có thể chia sẻ một chút áp lực cho Thôi Tông Nghĩa bọn họ. Cho dù phải trả một chút giá, chỉ cần có thể chiếm được Chiêu Thông phủ, cũng không tính là bị thiệt.”

Vài tướng lĩnh khác, cũng đều mặc nhận.

Bọn họ còn tưởng là kẻ sách kinh thiên động địa gì.

Trần Tam Thạch chỉ có thể tham mưu, không có quyền quyết định cuối cùng.

Thả hai vạn tù binh, thực sự là một chủ ý kỳ lạ.

Nhưng hẳn cảm thấy, thực sự có thể thực hiện được.

“Ta tán thành ý kiến của Trần tham tướng.”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, Phòng Thanh Vân tiếp lời: “Theo như ta biết, hai vạn người này không phải là tinh nhuệ, đều chỉ là vệ sở binh địa phương mà thôi, vốn cũng không có ý chí chiến đấu quá cao, sau khi bị bắt làm tù binh, trong đầu cũng chỉ còn lại suy nghĩ muốn sống, muốn tiêu hóa thành người của mình, chỉ sợ cần hai năm thời gian, đối với cục diện chiến tranh hiện tại hoàn toàn không có trợ giúp gì, chỉ tăng thêm sự tiêu hao lương thực vô ích.

“Hơn nữa ý của Trần tham tướng, cũng không phải thực sự thả hổ về rừng.

“Đi về phía bắc, có một hẻm núi Quỷ Môn, địa thế hiểm yếu, chỉ có thể cung cấp cho hai người sóng vai đi qua, cực kỳ hẹp và chật chội, sau khi tiến vào không có đường quay về, không tồn tại khả năng phản công.

“Sau khi ra khỏi hẻm núi, lại cách mấy ngàn dặm với nơi có thể xuất hiện chủ lực của Khánh quốc, trong vòng nửa năm cũng không thể lại một lần nữa quay về tập hợp, đối với chúng ta mà nói, không có bất cứ khác biệt nào với chết, nhưng đối với các binh sĩ của Khánh quốc khác, lại là hy vọng sống sót duy nhất, có hy vọng, thì sẽ không làm trò hề của đường cùng nữa.

“Các vị cần phải hiểu rõ, trước khi bất cứ cuộc chiến nào khai chiến, cũng phải làm rõ mục đích thực sự của phe mình.

“Mà mục đích chủ yếu của chúng ta lần này chỉ có một.

“Đó chính là nuốt trọn năm vạn tinh nhuệ trong Vĩnh Lạc phủ và Đường vương trong thành, những người khác đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ không còn, Đông Khánh ở biên giới sẽ đại thể đã mất, phải từ bỏ ba châu chi địa.

“Trần tham tướng, ta nói không sai chứ?”

Trần Tam Thạch tán thành nói: “Phòng tướng quân nói, giống hệt như suy nghĩ của mặt tướng.”

Đánh trận không phải vì giết chóc, mà là vì đạt được mục tiêu chiến lược.

Là giết hay là nhân từ, đều phải căn cứ vào tình hình thực tế lúc đó, chiến lược nào có thể thắng, thì dùng chiến lược đó.

“Ngay cả Phòng tướng quân cũng cảm thấy có thể thực hiện được?”

Mạnh Khử Tật bắt đầu do dự.

Hiển nhiên trong quân đội, tư lịch mới là quyền lên tiếng thực sự quan trọng.

Hắn trầm ngâm nói: “Nhưng mặc kệ nói thế nào, nhiều tù binh như vậy thả về, vẫn là một tổn thất rất lớn.”

“Mạnh đại soái tốt nhất nên làm theo như vậy.”

Thái độ của Phòng Thanh Vân mạnh mẽ: “Nếu kế sách này không thành, lại phái Huyền Giáp quân đi Chiêu Thông phủ cũng không muộn, về phần tổn thất do thả hai vạn tù binh, do một mình ta gánh chịu, ta sẽ viết tấu chương trình lên bệ hạ.”

“Được! Phòng tướng quân đã nói như vậy, nếu bản soái lại không thử, thực sự là quá mức cẩn thận, vậy thì làm theo lời Trần tham tướng nói!”

Cuối cùng Mạnh Khử Tật cũng quyết định: “Truyền lệnh của ta, giữ lại hàng tướng trên Luyện Tạng, những người khác, phân thành từng đợt đưa hàng tốt vào hẻm núi Quý Môn, mỗi lần không vượt quá năm trăm người, ngoài ra phái người trông giữ hẻm núi! Trần tham tướng, ngươi còn có yêu cầu gì khác không?”

“Ta muốn quyền chỉ huy và điều động tạm thời của tất cả binh mã ngoại trừ Vĩnh Lạc phủ!”

Trần Tam Thạch chấp tay nói.

Đây là điều cần thiết.

Nếu không hẳn khuyên hàng ở chỗ này, còn chỗ khác vẫn đang tấn công thành hoặc là đồ thành, rất dễ làm hỏng chuyện.

“Được, ta sẽ cho ngươi quyền hạn này!”

Mạnh Khử Tật sáng khoái đáp ứng, sau đó tăng thêm ngữ khí: “Nhưng mà Trần đại nhân, ngươi nên hiểu rõ năm chữ trong quân đội không nói đùa chứ?”

“Mặt tướng nguyện ý tiếp nhận quân lệnh trượng.”

Trần Tam Thạch bổ sung nói: “Nhưng chuyện thả tù binh cần phải nhanh chóng, nếu mặt tướng không dự đoán sai, viện quân của Nam Từ quốc sắp đến rồi.”

“Đúng vậy.”

Mạnh Khử Tật nói: “Đây cũng là điều ta lo lắng, hiện tại là Đại Thịnh triều ta chiếm thế thượng phong, nhưng một khi viện quân của Nam Từ đến, tình hình lập tức sẽ trở nên nghiêm trọng.”

Nam Từ phái binh, là chuyện mà tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận, là tất nhiên.

...

Vĩnh Lạc phủ.

“Báo!”

“Vương gia, Thịnh triều lại có binh mã tiếp viện.”

“Hoảng hốt cái gì?”

Đường vương Lý Cung dùng dao găm cắt đùi cừu nướng nóng hổi trước mặt, không nhanh không chậm hỏi: “Có bao nhiêu?”

“Tám ngàn Hồ Bí quân, cộng thêm ba nghìn Huyền Giáp quân.”

Chương 459: Bất chiến nhi khuất nhân chi binh (7)

Phó tướng mặt đầy lo âu nói: “Trong đó Huyền Giáp quân, là do Trần Tam Thạch mang đến.”

Nghe thấy cái tên này, động tác cắt thịt của Lý Cung rõ ràng chậm lại một chút, sau đó nhặt nhẻo nói: “Đừng hoảng loạn, người này có xác suất lớn là được phái đến để cọ công huân, sau đó thăng tước vị, cục diện của Lai Châu hiện nay, nhiều hãn một người không nhiều, ít hãn một người cũng không ít.”

“Vương gia.”

Phó tướng thở dài nói: “Lần này bộ hạ rất có ý kiến với chúng ta, lúc đầu cũng không đồng ý để chúng ta xuất binh.”

“Rõ ràng là bộ hạ quá bảo thủ.”

Lý Cung nhai thịt cừu, không nhanh không chậm nói: “Đừng hoảng loạn, chỉ cần chúng ta kiên thủ thêm ba tháng, viện quân của Đại Khánh sẽ lần lượt đến, đại quân của Nam Tù cũng sẽ trực tiếp đến Hồ Lao quan.

“Đến lúc đó, Mạnh Khứ Tật và những người khác đương nhiên sẽ lui về biên giới, sau đó mới là lúc cuộc chiến tranh này thực sự bắt đầu.

“Tìm cách thông báo cho tất cả các tướng thủ thành của những thành trì khác, kiên thủ không ra, lặng lẽ chờ đợi thời cơ!”

“Vâng!”

...

Chiêu Thông phủ.

“Các huynh đệ!”

“Bà con cô bác!”

“Một khi quan binh của Thịnh triều tấn công vào sẽ đồ thành, giết sạch nam nữ già trẻ, Quế Hải, Liên Thủy, Cảnh Cốc chính là ví dụ, bọn họ không có bất cứ khác biệt nào với những kẻ man rợ ở thảo nguyên! Cho nên muốn sống, thì đều lên giúp đỡ cho ta!”

“Rắc ——”

Thanh Long Yển Nguyệt đao của tướng thủ thành Đặng Phong chém xuống, chặt đứt nửa người của đại tướng Đại Thịnh tấn công lên tường thành, kết thúc một vòng chiến đấu phòng thủ thảm thiết, quân đội Đại Thịnh bên ngoài lùi lại mười dặm, không lại mạo hiểm tấn công thành.

Bên ngoài thành.

Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long và những người khác dẫn theo Hồ Bí quân tạm thời lui về đại doanh cách đó hai mươi dặm.

“Đặng Phong này, thật lợi hại!”

Sa Văn Long cầm ngược đao rộng xuống đất: “Hai người chúng ta liên thủ, cũng không thể hạ được hắn.”

“Dù sao cũng là Huyền Tượng đại viên mãn.”

Thôi Tòng Nghĩa tương đối bình tĩnh nói: “Nghỉ ngơi nửa ngày rồi tiếp tục tấn công thành.”

“Hai vị tướng quân.”

Tào Phàm lo lắng nói: “Tiếp tục tấn công mạnh mẽ, chỉ sợ cũng khó có thể chiếm được.”

“Không tấn công không được.”

Thôi Tòng Nghĩa nói: “Đây là lệnh chết của thái tử điện hạ giao cho chúng ta, hơn nữa có thời gian hạn chế.”

“Đợi viện binh đi.”

Sa Văn Long nói: “Trần Tam Thạch còn có ba nghìn Huyền Giáp quân, đến lúc đó lệnh cho người của hãn ở phía trước đỡ đòn, chúng ta dốc toàn lực xông lên tường thành, sẽ không tin là không chiếm được.”

“Vèo ——”

Hải Đông Thanh mang tin tức đến.

“Thế nào?”

Sa Văn Long hỏi: “Bọn họ còn bao lâu nữa thì đến.”

“Không cần chờ nữa.”

Thôi Tòng Nghĩa cầm tin nhắn, trầm giọng nói: “Hãn không đến.”

“Còn dám kháng mệnh?!”

Sa Văn Long tức giận: “Lần trước tám phần là Vu Tùng thay hãn chống đỡ, lần này còn có ai có thể thay hãn chống đỡ? Phòng Thanh Vân?!”

“Không, không phải là kháng mệnh, không những không phải là kháng mệnh, ngược lại... Hãn ra lệnh cho tất cả chúng ta không được tiếp tục tấn công thành.”

“Thôi tướng quân đang nói đùa?”

Sa Văn Long không hiểu hỏi: “Hãn một tham tướng, dựa vào cái gì để ra lệnh cho chúng ta?!”

“Tự mình xem đi!”

Thôi Tòng Nghĩa tức giận nói: “Mạnh Khứ Tật đại soái có lệnh, hiện nay hấn là người thống lĩnh ngoại trừ Vĩnh Lạc phủ.”

“Cái gì?”

Sa Văn Long đoạt lấy tin nhắn, cười nhạo nói: “Ta tưởng là chuyện gì, hóa ra là tiếp nhận quân lệnh trạng, nói rằng muốn trong vòng hai tháng, để Chiêu Thông phủ mở cửa thành đầu hàng, thực sự là khẩu khí lớn quá!”

Tào Phàm cũng cầm trong tay tự mình đọc, lo lắng nói: “Người này nếu không có nắm chắc, sẽ không mạnh miệng như vậy.”

“Ta không tin.”

Thôi Tòng Nghĩa dùng thanh đao dính đầy máu tươi chỉ về phía tường thành: “Đặng Phong nghĩa dũng vô cùng, hấn sẽ ra thành chịu hàng?!”

“Thực ra, ta cũng không tin.”

Tào Phàm cười khỏ nói: “Nhưng hấn tên là Trần Tam Thạch.”

“Cái này...”

Sa Văn Long cũng có chút không dám lại đưa ra phán đoán, dù sao bài học lần trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

“Hai vị lo lắng quá rồi!”

Thôi Tòng Nghĩa cười lạnh nói: “Trên quân lệnh trạng có thời gian hạn chế, trong vòng hai tháng để Đặng Phong mở cửa thành ra đầu hàng, ta muốn xem đến lúc đó nếu Đặng Phong không hàng, hấn sẽ thu dọn cục diện rồi rầm này như thế nào!”

...

“Tướng thủ thành Chiêu Thông phủ Đặng Phong, Huyền Tượng cảnh đại viên mãn.”

Phòng Thanh Vân cầm lấy tình báo mới điều tra được: “Người này vốn là tuần phủ của Lai Châu, danh tiếng cực tốt ở địa phương, có tiếng là Đặng Thanh Thiên, nhưng lại cực kỳ trung thành với Khánh quốc, muốn hấn mở cửa thành đầu hàng, độ khó vẫn không nhỏ. Nhưng sư đệ đã dám nói, chắc hẳn tự có dự định, cứ buông tay đi làm đi, ta không thích hợp chạy khắp nơi, sẽ không đi theo ngươi làm gánh nặng nữa.”

“Sư huynh, cáo từ!”

Trần Tam Thạch không lãng phí thời gian, dẫn theo ba nghìn Huyền Giáp quân, trực tiếp chạy đến phương xa.

Chương 460: Binh giả, thế giả (1)

Trần Tam Thạch dẫn mọi người rời đi, lại đi thêm năm mươi dặm nữa, dừng lại ở một ngã ba quan đạo giữa vùng hoang dã.

“Hứa...”

Hắn đã quen miệng, nhất thời khó sửa: “Lấy bản đồ tới.”

“Ai có bản đồ? Nhanh lên!”

Triệu Khang và những người khác lục lọi tìm kiếm, một lúc lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

“Đại nhân, chỗ ta có.”

Hạ Tông đã chuẩn bị sẵn, hắn lấy bản đồ ra ngay, cung kính trải ra trước mặt Trần Tam Thạch: “Hạ chức có chút ý kiến vụng về, không biết có nên nói hay không?”

Trên đường này, hắn nghe ra được, tướng quân rõ ràng muốn gọi vị Hứa đại nhân vừa được phong là Ngọa Long tiên sinh kia, chứng tỏ tướng quân đang thiếu một cánh tay đắc lực. Hắn vừa khéo có thể thay thế, sau này cũng có thể theo bên cạnh tướng quân học hỏi nhiều hơn, trở thành một tâm phúc thân cận.

Trần Tam Thạch nhìn bản đồ, không ngẩng đầu lên đáp: “Cứ nói đi.”

“Đa tạ đại nhân!”

Hạ Tông chấp tay cúi đầu: “Hạ chức cho rằng, cho dù thả hàng binh rồi, trực tiếp khuyên hàng vẫn không có tác dụng,

nhất định phải tiên binh hậu lễ, đánh hạ một tòa thành trước, sau đó dùng hành động làm gương.”

“Ừ, ý tưởng không sai.”

Trần Tam Thạch liếc nhìn hắn: “Nói tiếp đi.”

Được khẳng định, Hạ Tông lộ vẻ vui mừng, nói ra hết những phân tích đã nghĩ sẵn trong đầu: “Trong Chiêu Thông phủ hiện nay còn tám ngàn quân giữ thành, trong đó hai ngàn là quân trú đóng địa phương, sáu ngàn là tinh nhuệ được điều đến từ các nơi khác, cộng thêm dân chúng trợ giúp, trực tiếp đánh Chiêu Thông phủ chắc chắn không được.

“Vì vậy, hạ chức cho rằng, không bằng đi tấn công Tùng Lâm phủ gần Chiêu Thông phủ trước? Quân địch ở đó không nhiều, bản thân đã bị bao vây lâu rồi, nếu thêm ba ngàn Huyền Giáp quân tấn công, có khả năng rất lớn sẽ đánh hạ được. Sau khi Tùng Lâm phủ thất thủ, tự nhiên sẽ gây ra chấn động với Chiêu Thông phủ, sau đó đi khuyên hàng mới có tác dụng.”

“Không, còn lâu mới đủ.”

Trần Tam Thạch phủ nhận: “Không nói đến cái giá phải trả lớn như thế nào, chỉ riêng thời gian thôi cũng không đủ cho chúng ta tiêu hao, hơn nữa người có biết vì sao, nhất định trong vòng hai tháng phải đánh hạ được Chiêu Thông phủ không?”

“Trừ việc cần nhiều binh lực hơn để tập trung tấn công Vĩnh Lạc phủ, hạ chức nghĩ nghĩ...”

Hạ Tông chỉ cảm thấy như đang tham gia kỳ thi, rất nghiêm túc trả lời: “Hai tháng sau, viện binh của Khánh quốc rất có khả năng sẽ đến, ước tính cũng trên năm vạn, mà muốn chặn bọn chúng, vị trí tốt nhất là đóng quân cách Thanh Lĩnh sơn hai mươi dặm, nhưng việc này cần phải vượt qua Chiêu Thông phủ, không đánh hạ được Chiêu Thông phủ, nghĩa là để

lại một con dao ở sau lưng chúng ta, không biết khi nào sẽ xuất hiện đánh lén chúng ta.

“Nếu nói như vậy...”

“Tình hình của chúng ta có vẻ không lạc quan như tưởng tượng!”

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, “Nếu viện binh của Khánh quốc đến Thanh Lĩnh sơn, chúng ta không thể điều đủ binh lực để ngăn cản, thì có khả năng phải từ bỏ việc tiếp tục tấn công Vĩnh Lạc phủ, chọn một tòa thành khác để đóng quân.

“Trong tình huống này, cục diện sẽ từ Đại Thịnh triều vây khốn quân địch, trở lại thành thế giằng co chia cắt.

“Khánh quốc ở Lai Châu vốn là cờ chết, sẽ sống lại hết.

“Nếu thêm viện binh của Nam Từ quốc ở ngoài Hồ Lao quan, không biết khi nào sẽ xuất hiện...”

“Mọi thứ Đại Thịnh triều làm được ở Lai Châu, có khả năng sẽ đổ sông đổ biển, thu phục ba châu sẽ trở thành xa vời.”

Bên cạnh.

Hai vị thiên tử của Huyền Giáp quân, Tiêu Trung, Du Quý Khả nghe xong cũng nghiêm mặt.

“Các người còn coi như tỉnh táo.”

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Vì vậy, việc chúng ta cần làm là tranh thủ thời gian, thời gian chính là thời cơ chiến đấu, càng nhanh chóng giải quyết binh mã của các thành, tập hợp binh mã của Đại Thịnh triều đang phân tán ở các nơi, mới có thể chuẩn bị đầy đủ, ứng phó với những biến động tiếp theo.

“Mà cách nhanh nhất để công thành, chính là khiến quân địch mở thành đầu hàng, nếu đánh nhau, cho dù là thành nhỏ nhất, cũng phải tiêu tốn không ít thời gian và binh lực, chiến tuyến gần ngàn dặm, không biết có bao nhiêu tòa thành, thời gian tích lũy lại, chúng ta căn bản không chịu nổi.

“Một tòa Tùng Lâm không đủ, một tòa Chiêu Thông cũng không đủ.

“Điều ta muốn, là trừ Vĩnh Lạc phủ ra, toàn bộ ba mươi sáu phủ trong Lai Châu, đều hàng phục!”

Ba mươi sáu phủ, đều hàng phục!

Hạ Tông mấy người nhìn nhau, rõ ràng có chút không thể tin được.

Hơn nữa, trong quân lệnh trạng.

Chỉ yêu cầu bọn họ giải quyết Chiêu Thông phủ, thật sự cần phải làm lớn như vậy sao?

Tiêu Trung nghi hoặc nói: “Đại nhân, hạ chức mạo muội, độ khó này có phải hơi lớn không?”

“Đúng vậy đại nhân, hạ chức không phải nghi ngờ ngại, chỉ là...”

Du Quý Khả phụ họa nói: “Khuyên hàng một hai tòa thành chính đã là chuyện rất khó rồi, chiêu hàng cả ba mươi sáu phủ, gần như... là chuyện không thể?”

“Hừ! Làm chuyện bé xé ra to!”

Chu Đồng khinh thường nói: “Ngay cả lão tử cũng hiểu, cứ làm thế này, rồi làm thế kia là được!”

“Lão Chu, ngươi đừng phá rối.”

Trang Nghị kéo hần xuống: “Nghe đại nhân nói là được, ngươi biết cái rắm!”

Tuy nhiên các huynh đệ đến từ Bà Dương, quả thực phản ứng bình thản hơn, bởi vì bọn họ không hề nghi ngờ tướng quân nhà mình có thể đạt được mục tiêu chiến lược đã nói ra.

“Du Quý Khả, có một chuyện, ngươi đã nói sai.”

Ánh mắt Trần Tam Thạch không rời khỏi bản đồ: “Có đôi khi, để rất nhiều thành trong một châu quy thuận, thường dễ hơn là đơn độc khuyên hàng một hai tòa thành, đây là, thế.

“Có người nói, binh giả quỷ đạo dã, có người nói, binh giả vương đạo dã, cũng có người nói, binh giả tiên lập kỷ vu bất bại chi địa, dĩ đãi địch chi bại, quan trọng nhất là cầu ổn, mà ta nói——”

Chương 461: Binh giả, thế giả (2)

Hắn lại dừng một chút, sau đó nói ra, mỗi một chữ đều như tiếng chuông lớn vang vọng: “Binh giả, thế dã!”

“Thế dã?”

Hạ Tông mơ hồ.

Bọn họ gần như đồng thanh chấp tay nói: “Đại nhân chỉ giáo!”

“Mọi thứ trên đời, chẳng qua đều là một chữ thế.”

Trần Tam Thạch nhập ngũ đến nay, lớn nhỏ cũng coi như tham gia không ít chiến sự, có chút cảm ngộ: “Công thành có thể bất chấp cái chết của công thành, thủ thành có thể thà chết không chịu khuất phục của thủ thành, xung trận có thể cầu chết của xung trận, quyết thắng có thể không thể ngăn cản của quyết thắng, tương tự, bại trận có thể một lần bại lui ngàn dặm, ngay cả đầu hàng, cũng có thể một lần gục ngã, hàng phục khiếp sợ.

“Một khi tạo thành thế này, quân địch tự nhiên sẽ như chó nhà có tang, gà trống bại trận, không còn nảy sinh ý nghĩ phản kháng nào, bọn chúng chỉ còn một ý nghĩ, hàng.

“Việc chúng ta cần làm, chính là tạo ra thế lớn ‘quy hàng’.”

“Binh giả, thế dã!”

Hạ Tông có chút không hiểu, hắn hỏi: “Vậy đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào để tạo ra thế lớn?”

“Tổng cộng năm bước cờ.

“Bước đầu tiên, ta gọi là vây sư tất khuyết.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Truyền lệnh của ta, trừ Vĩnh Lạc phủ, các bộ tướng lĩnh lập tức ngừng công thành, hơn nữa chừa lại một con đường nhỏ, cho thám tử của bọn chúng, để lại con đường truyền tin tình báo cho nhau.

“Hạ Tông, người viết lại nguyên văn, sau đó dùng hải đông thanh truyền đạt cho các bộ là được.”

Lần này hẳn dùng, chính là hải đông thanh của tứ sư huynh.

“Sau đó là bước thứ hai, đi theo ta!”

“Giá ——”

Một hàng người chạy hết tốc lực.

Nhanh chóng đến.

Thành trì gần nhất, giam giữ hàng binh.

Võ tướng và trận tốt, đều bị giam riêng.

Trong đó đại đa số võ tướng Luyện Tạng và cảnh giới cao hơn, còn dùng xích câu huyền thiết xuyên qua xương bả vai và các bộ phận khác để khống chế, ngăn ngừa phát sinh rắc rối.

Nhưng trận tốt thì không cần thiết.

Trận tốt cởi giáp trụ, bỏ vũ khí xuống, sau đó phá vỡ biên chế của nhau, không có võ tướng dẫn dắt, chính là một đồng cát rời, không khác gì dân chúng tay không tác sát.

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại, giơ cao lệnh bài trong tay, lớn tiếng hỏi: “Ai là tướng lĩnh giam giữ hàng binh ở đây!”

“Trần tướng quân!”

Một tham tướng đã sớm nhận được chỉ lệnh, ra khỏi thành ngênh đón: “Tại hạ Chu Thắt, hàng binh ở đây đều do ta chịu trách nhiệm giam giữ, Trần tướng quân có gì căn dặn không?”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Bản đồ.”

Hạ Tông lập tức làm theo.

“Bút mực đâu?”

Trần Tam Thạch bỏ sung.

“Hạ chức đáng chết, sau này lúc nào cũng phải chuẩn bị bút mực!”

Hạ Tông vội vàng đi chuẩn bị, sau đó đưa bút lông đã chấm mực tới.

Trần Tam Thạch cầm bút lông, phác họa một tuyến đường hành động trên bản đồ, phân phó: “Chu tham tướng, khi người thả hàng binh, nhất định phải áp giải theo con đường ta vẽ ra, phát lương khô cho bọn chúng, càng ăm ỉ càng tốt.”

“Những con đường này...”

Chu Thắt nhìn đường màu đen: “Đây chẳng phải là rêu rao khắp nơi sao? Ta hiểu rồi, ý của Trần tướng quân, chính là để tất cả bọn chúng nhìn thấy, chúng ta thả hàng binh, làm suy yếu ý chí kháng cự của quân giữ thành ở các thành khác.”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Ngoài ra, chọn hai ngàn hàng binh có giọng to ở lại, tạm thời không thả, dùng cho việc khác.”

“Giọng to?”

Chu Thắt không hiểu sắp xếp như vậy có ý nghĩa gì, nhưng hắn vẫn gật đầu nói: “Ta biết rồi, Trần tướng quân yên tâm, ta sẽ thực hiện chính xác, đảm bảo không có bất kỳ sai sót nào.”

“Nếu có sai sót, lấy đầu của ngươi!”

Trần Tam Thạch nhắc nhở.

“Tuân lệnh!”

Chu Thất quay người đi làm theo.

Trần Tam Thạch ngồi cao trên lưng ngựa: “Tiếp theo, là bước thứ ba!”

...

Chiêu Thông phủ.

Ngoài thành.

Thôi Tòng Nghĩa nhìn mệnh lệnh mới nhất, rất lâu không nói gì.

“Thôi tướng quân.”

Sa Văn Long hỏi: “Họ Trần kia lại ra lệnh gì cho chúng ta?”

Bọn họ là chủ tướng cấp bậc tọa doanh, hiện nay lại phải chờ lệnh của một tham tướng hành sự.

“Ừ.”

Thôi Tòng Nghĩa nói: “Hắn bảo chúng ta ngừng công thành, sau đó mỗi ngày phái người đưa một bức thư khuyên hàng, cộng thêm ngày đêm không ngừng hô hào, quân mã ngoài thành, phải vây ba chừa một, để thám tử và trinh sát trong thành Chiêu Thông đi ra ngoài thăm dò tình báo.”

“Hoang đường!”

Sa Văn Long thực sự không thể hiểu nổi: “Chiến dịch vây thành, cần cảm giác áp bức cực độ, áp bức đến mức quân địch trong thành bất an, mà cắt đứt liên lạc giữa bọn chúng, chính

là cách tốt nhất để tạo áp lực, thả bọn chúng ra ngoài, chẳng phải là cho bọn chúng hy vọng sao?”

Dựa vào một hai con hắc ưng truyền tin, dù sao cũng có hạn, dù sao chỉ có tướng lĩnh cấp cao mới có thể làm người tiếp nhận.

Nhiều tình báo chi tiết hơn, thường vẫn cần dựa vào trinh sát để thăm dò.

Nhốt tất cả trinh sát trong thành.

Nghĩa là, trong tầm mắt của quân giữ thành, trừ một vài nơi như Vĩnh Lạc phủ, còn lại là một mảnh đen kịt.

Nhưng nếu thả trinh sát ra ngoài.

Nghĩa là các tòa thành có thể trao đổi tình hình cho nhau, bàn bạc đối sách, cho bọn chúng một cảm giác hỗ trợ lẫn nhau, tự nhiên cũng kiên trì lớn hơn.

“Việc này chẳng phải là tăng thêm khó khăn cho chúng ta công thành sao, thật là chỉ huy bừa bãi! Hơn nữa không sợ thật sự thả bọn chúng chạy mất sao?”

Nói đến đây, mắt Sa Văn Long sáng lên: “Ta có một ý tưởng, không bằng cố ý thả một số người ra, cố gắng kiểm soát tổn thất trong một phạm vi nhất định, sau đó nói là họ Trần kia chỉ huy sai lầm, chặt đầu hắn, thế nào?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Thôi Tòng Nghĩa cười lạnh nói: “Trần Tam Thạch có lệnh, bảo chúng ta nhất định phải kiểm soát được độ lớn của lỗ hổng, chỉ thả trinh sát không thả quân địch, nếu có người nhân cơ hội này phá vây thành công, hắn sẽ chặt đầu chúng ta trước.”

Chương 462: Binh giả, thế giả (3)

“Hắn dám!”

“Hắn có gì không dám, đại soái đã đưa lệnh bài, nếu người dám kháng lệnh, hẳn chặt đầu người cũng không thể hoàn thủ.”

Thôi Tòng Nghĩa vứt bỏ lá thư: “Sa tướng quân, nhiệm vụ này giao cho người.”

“Ghe tởm!”

Sa Văn Long không thể không chấp hành mệnh lệnh.

“Bất kể Trần Tam Thạch đang giở trò gì, chỉ cần hắn thực sự ép được Đặng Phong ra ngoài thành đầu hàng, cũng coi là một chuyện tốt, không nói đến phụ vương và hương hỏa thần giáo yêu cầu chúng ta...”

Tào Phàm trầm tư nói: “Cho dù là đối với toàn bộ Lai Châu cũng rất có lợi, một là, vị trí địa lý của Chiêu Thông phủ rất quan trọng, liên quan đến xu hướng cục diện tiếp theo. Hai là, danh tiếng của Đặng Phong rất cao, ‘Đặng Thanh Thiên’, ‘Đặng Tam Gia’ nghĩa bạc vân thiên đều là biệt hiệu của hắn, nếu người này chịu hàng, nhất định có thể dẫn dắt rất nhiều tòa thành đầu hàng.

“Nhưng vấn đề là, hắn làm thế nào để làm được?”

“Chớp mắt đã gần bảy ngày trôi qua, cũng không thấy bóng dáng của hắn, hai tháng thời gian e rằng không kịp?”

Từ khi hấn từ bỏ tranh giành đệ tử đứng đầu, ngạc nhiên phát hiện, thù hận của mình đối với Trần Tam Thạch bắt đầu giảm nhanh chóng, ngược lại càng nhiều là tán thưởng, chỉ là cục diện trước mắt, thực sự không hiểu được tên này đang tính toán gì.

“Cứ làm theo lời hấn nói trước.”

Thôi Tòng Nghĩa nhần nhịn nói: “Dù sao nếu không có tác dụng, làm chậm trễ thời cơ chiến đấu dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, cũng không cần ngại và ta chịu trách nhiệm, dù sao cũng chỉ không đến hai tháng thời gian.”

“Thôi tướng quân.”

Vân Tiêu Tử mặc giáp trụ Đại Thịnh, giả làm quan binh đi ra, nhắc nhở nói: “Kéo dài như vậy cũng không phải cách, chúng ta nhất định phải đánh hạ tòa thành này!”

“Đạo trưởng yên tâm đi.”

Thôi Tòng Nghĩa nói: “Cho dù không đánh hạ được tòa thành này, chuyện thái tử điện hạ giao phó cũng nhất định sẽ làm xong, sẽ không làm chậm trễ đại sự.”

“Bần đạo cũng chỉ nhắc nhở.”

Vân Tiêu Tử nói: “Hơn nữa địa điểm quyết định thành bại, tốt nhất vẫn có thể ở bên ngoài kinh thành,”

“Cái này rất khó nói.”

Thôi Tòng Nghĩa nhíu mày nói: “Theo tình hình trước mắt, ba châu chưa chắc đã có bao nhiêu phần thu phục, nói chung nếu việc không thành, lại chọn thời gian địa điểm khác.”

“Được rồi.”

Vân Tiêu Tử không nói thêm gì, lặng lẽ lui xuống.

...

Chiêu Thông phủ, trong thành.

Dưới trận công thủ ác liệt kéo dài hơn bốn mươi ngày, trên tường thành đã sớm trở nên tan hoang, thi thể chất thành núi, các tướng sĩ và dân phu càng quần áo tả tơi mệt mỏi không chịu nổi.

Nhưng vào ngày này, tất cả đột ngột dừng lại.

Quân địch ngoài thành đột nhiên không có động tĩnh gì, chỉ còn lác đác hai ba người cưỡi ngựa dưới tường thành khuyên hàng, thỉnh thoảng những mũi tên bắn lên tường cũng mang theo thư khuyên hàng.

“Quân Khánh quốc và người Khánh quốc trong thành nghe đây!”

“Sớm mở thành đầu hàng, tha cho các người một mạng!”

“Nếu không, thành vỡ người chết, một người cũng không tha!”

“Các người khổ sở chống cự làm gì!”

“Các người không đợi được viện quân đâu!”

“...”

Trên tường thành, các dân phu và tướng sĩ đang tranh thủ thời gian ngừng chiến để sửa chữa công trình phòng thủ đều bán tín bán nghi.

“Đại tướng quân!”

Tướng lĩnh Khánh quốc báo cáo: “Bình mã của Thịnh triều đều rút về doanh trại im hơi lặng tiếng, có vẻ như trong thời gian ngắn sẽ không tiếp tục công thành, không chỉ vậy, lần này trình sát chúng ta phái ra, cuối cùng cũng phá vây ra ngoài, rất nhanh sẽ mang về tình hình chiến đấu của các thành gần đó,

điều này có phải chứng tỏ quân địch ngoài thành mất cảnh giác, chúng ta có nên nhân cơ hội tìm cách phá vây không?”

“Không thể.”

Đại tướng Chiêu Thông phủ viên mãn cảnh giới Huyền Tượng, Đặng Phong, lúc này đang tự mình vận chuyển đá lăn, hấn bình tĩnh nói: “Thủ đoạn vây ba cửa một này, rất có khả năng là dụ chúng ta ra ngoài, ngoài thành nhất định có mai phục, cứ tiếp tục thủ thành đi!”

“Tam gia, chúng ta còn thủ được bao lâu?”

“Đúng vậy, đánh như vậy, đến khi nào mới xong?”

“Nghe nói Vĩnh Lạc phủ cũng bị vây chặt, Lai Châu có phải sắp xong rồi không?”

“Hai, hiện nay đã là tháng giêng, chớp mắt chúng ta đã xa nhà mấy tháng, đến nay ngay cả một bức thư cũng không gửi về nhà được.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“...”

Các tướng sĩ bàn tán xôn xao.

Dân chúng trong thành cũng khổ không nói nổi.

So với quân giữ thành, bọn họ mới là những người chết nhiều nhất mỗi ngày.

“Đại nhân...”

“Ngài cho một lời chắc chắn đi, rốt cuộc bao giờ mới kết thúc.”

“Đúng vậy, bao lâu mới đuổi được quân địch ngoài thành.”

“Thi thể của cha ta, từ trên tường thành rơi xuống, đến giờ vẫn chưa có cơ hội nhặt về...”

“...”

“Ầm!”

Đặng Phong đột nhiên ném tảng đá trong ngực xuống, phát ra tiếng nổ vang, giọng hấn mạnh mẽ vang vọng:

“Các người hỏi bản tướng, thủ đến khi nào? Nói thật cho các người biết, ít nhất cũng còn sáu mươi ngày! Nếu các người thực sự không muốn tiếp tục thủ, có thể mở thành đầu hàng, đi đi, bản tướng không ngăn cản các người, chỉ cần——”

Hắn cố ý dừng lại, sau đó tăng thêm ngữ khí, “Các người dám tin lời Thịnh nhân nói!”

“Cái này...”

Các tướng sĩ và dân chúng nhìn nhau, câm nín.

Đúng vậy.

Lời Thịnh nhân nói, có thể tin được không?

Nghe nói khi tấn công khu vực Lôi Sơn phủ, cũng từng nói những lời tương tự, nhưng kết cục của dân chúng địa phương như thế nào, mọi người đều thấy rõ, đủ năm phủ, biến thành địa ngục trần gian!

“Xem ra, các người cũng không phải ngu muội!”

Đặng Phong đi lên chỗ cao, dùng giọng nói hùng hồn của hấn hỏi: “Ngoài ra, các người nghĩ lại xem, Thịnh nhân rõ ràng đã công thành hơn một tháng, vì sao bây giờ đột nhiên dừng lại?”

Chương 463: Binh giả, thế giả (4)

“Không sai, chính là vì bọn chúng phát hiện không công được, buộc phải từ bỏ!”

“Thư khuyên hàng không nên là thứ khiến chúng ta dao động, mà là bằng chứng chúng sắp bại trận!”

“Tướng quân nói có lý!”

Mọi người bừng tỉnh.

“Bọn chúng dừng lại, chính là chứng tỏ bọn chúng sợ hãi!”

“Thảo nào, trước đó như phát điên, kết quả đột nhiên dừng lại.”

“Chúng ta không thể mắc lừa bọn chúng, một khi mở cổng thành, Thịnh cầu nhất định sẽ điên cuồng trả thù!”

“Đúng vậy! Cho dù bọn chúng không giết dân chúng, cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta những người này.”

“Nếu trở thành hàng binh, xui xẻo thì trực tiếp trở thành nô lệ, hoặc đơn giản bị coi là súc vật ngược đãi giết chết!”

“Đại Thịnh có một nữ tướng quân tên là Vinh Yên Thu, nghe nói mỗi ngày bà ta phải giết hơn mười người sống, nếu không thì không ngủ được!”

“Cho dù vận khí tốt, được bọn chúng thu nạp, lương thực, thuốc men nhận được, cũng là kém nhất, sau này ra chiến trường nhất định phải xông lên trước làm lá chắn cho bọn chúng!”

“Hơn nữa, còn phải chia lìa với người nhà!”

“...”

“Các huynh đệ, các bậc phụ lão quê hương!”

Dưới sự gia trì của khí huyết, giọng nói của Đặng Phong vang vọng mấy dặm: “Các ngươi đừng hoảng sợ, hiện nay trong thành lương thảo đầy đủ, binh lực hơi kém, nhưng có mười mấy vạn dân chúng!

“Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long bên ngoài, đối với Đặng mỗ mà nói, chẳng qua chỉ là hạng người tầm thường, không đáng nhắc tới!

“Chỉ cần hai mươi vạn người chúng ta đồng tâm hiệp lực, ba vạn người ngoài thành, có đáng gì đâu?!

“Hơn nữa còn có một tin tức tốt muốn nói cho các ngươi!

“Tôi đa hai tháng nữa, hoàng đế Khánh quốc của ta sẽ thân chinh! Đến lúc đó, Chiêu Thông phủ không những sống sót, còn có thể lập công lớn, tất cả tướng sĩ và dân chúng thủ thành, đều được trọng thưởng!

“Miễn thuế ba năm, không, năm năm!

“Đặng Phong ta cam kết, sau trận chiến này, toàn bộ Chiêu Thông miễn thu thuế lương thực năm năm!

“Còn truyền lệnh xuống, mở kho phát lương, trong hai tháng tới, cơm gạo trắng, bánh bao trắng ăn thỏa thích!”

Năm năm!

Miễn thuế năm năm là khái niệm gì?

Nghĩa là năm năm này, dân chúng rất có thể được ăn no, biết đâu còn có thể để dành được chút tiền dư, không cần sống những ngày, mỗi năm mùa xuân phải vay nặng lãi để mua giống.

Một bài diễn thuyết xong.

Mười mấy vạn người lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

Một câu nói, thủ tiếp, không những có thể sống, còn được miễn thuế!

Ngược lại, nếu mở thành đầu hàng, chính là con đường chết.

Sĩ khí của bọn họ dâng cao chưa từng thấy, đều nhanh chóng củng cố công trình phòng thủ.

Tuy nhiên đến buổi chiều hôm đó.

Trên tường thành, một tên lính Khánh quốc neho mắt nhìn về phía xa, hấn chỉ vào đồng bằng trống trải: “Các ngươi mau nhìn, bên kia mặc áo đỏ, hình như là huynh đệ Khánh quốc của chúng ta!”

Tướng sĩ các nước, giáp trụ, áo lót đều không giống nhau.

Đại đa số Khánh quốc đều là giáp ngoài, bên trong là áo lót màu đỏ tươi, rất dễ nhận ra.

“Viện binh? Có phải viện binh không?!”

Có người phấn khích hét lên.

“Không đúng!”

“Các ngươi nhìn kỹ lại xem!”

“Thịnh cầu hình như không định quân bọn chúng!”

“Hơn nữa, vì sao bọn chúng không mặc giáp trụ, trong tay cũng không có vũ khí?”

“Đáng chết, bọn chúng là tù binh quy thuận Thịnh cầu!”

“Thấy quý, vì sao tù binh lại chạy đến đây?”

“...”

Nghe thấy động tĩnh, Đặng Phong cũng lên tường thành xem, hấn lập tức phái người đi điều tra xem có chuyện gì.

Vừa khéo, trinh sát phái ra trước đó vội vã trở về.

“Báo——”

“Đại tướng quân! Thực sự là huynh đệ của chúng ta ngoài thành!”

Đặng Phong đè nén cơn giận: “Có phải bọn chúng tạo phản rồi không?!”

“Bẩm đại tướng quân, không có!”

Trinh sát quỳ trên mặt đất: “Theo tin tức thuộc hạ nghe được, hiện nay Đại Thịnh triều đang thả tù binh.”

“Thả tù binh?”

Đặng Phong nhíu mày: “Thả đi đâu?”

Trinh sát lấp bắp nói: “Thả, thả về Khánh quốc của chúng ta.”

“Người nói vậy!”

Đặng Phong nghi ngờ mình nghe nhầm, hấn túm lấy trinh sát: “Người nói lại lần nữa,”

“Đại tướng quân, ngàn vạn lần là thật!”

Trinh sát bản thân cũng không dám tin: “Nghe nói Đại Thịnh triều muốn thả hai vạn hàng binh bắt được, tất cả trở về trong lãnh thổ Khánh quốc thông qua Quỷ Môn hạp cốc, bọn họ không chỉ thả người, còn phát lương khô, người đi lại bất tiện, thậm chí còn phối xe lừa.”

‘Hoang đường!’

‘Chẳng phải bọn chúng đánh trận này thành ra công cốc sao? Đâu có lý nào lại thả quân địch trở về!’

Đặng Phong nghĩ trong lòng, không dám nói ra, truy hỏi: “Ai ra lệnh?”

Lời còn chưa dứt.

Hắn đã chú ý đến ánh mắt không đúng của các tướng sĩ xung quanh.

Kế sách thật tàn độc!

Rõ ràng là đang dùng cách này, làm dao động quân tâm của bọn họ!

Đổi lại Mạnh Khứ Tật, nhất định sẽ nghĩ cách lợi dụng hai vạn người này làm lá chắn, đưa đi chết, chứ không phải thả hết, dù sao cũng có không ít rủi ro, đi Quỷ Môn hạp cốc, đúng là nghĩ ra được!

Trình sát run rẩy nói: “Nghe nói, là Trần Tam Thạch kia...”

“Trần Tam Thạch?”

Đặng Phong làm sao không biết cái tên này.

Khánh quốc của bọn họ, chính là bị người này hại thảm.

Hai năm trước người này dẫn dân qua sông, đã làm náo động khắp thiên hạ, ngay cả dân chúng Khánh quốc cũng khen ngợi không ngớt, nói hắn là anh hùng hảo hán hiếm có trên đời, thanh thiên lão gia.

Sau đó đoạt quán quân các loại không cần phải nói.

Bốn lần vượt Hồng Trạch hà ở Minh Châu, càng khiến thiên hạ chấn động, không ai không biết, làm cho Khánh quốc tiến thoái lưỡng nan, rơi vào cục diện hiện nay gần như sắp mất Lai Châu.

Đừng nói là Khánh quốc, ngay cả Nam Từ và Bắc man tử, e rằng cũng sớm nghiên cứu bốn lần vượt Hồng Trạch hà.

Chương 464: Binh giả, thế giả (5)

Người này...

Cư nhiên cũng được phái đến Lai Châu, vừa tới đã dùng kế độc như vậy!

“Giả!”

Đặng Phong nhanh chóng phản ứng: “Giả tạo, mục đích chính là làm loạn quân tâm của chúng ta! Hàng binh bên ngoài, đều là giả mạo, chỉ một bộ quần áo đỏ, chẳng lẽ không dễ tìm sao?”

“Tướng quân, nói đúng!”

Mọi người liên tục tán thành.

“Thịnh nhân gian trá nhất!”

“Khi xưa thông thương buôn bán, chính bọn chúng thích lừa người nhất!”

“Nhưng, vừa rồi chẳng phải nói, là Trần Tam...”

“...”

“Đừng ngắt ra nữa!”

Đặng Phong lớn tiếng ngắt lời, không cho bọn họ tiếp tục chủ đề này: “Quên những gì ta đã nói với các người trước đó rồi sao, bọn chúng rõ ràng là hoảng sợ, ngay cả thủ đoạn nhỏ thấp kém như vậy cũng dùng, chúng ta chỉ cần tiếp tục kiên trì thủ hai tháng cuối cùng, không, không cần đến hai tháng!”

“Người lại phái một đội người ra ngoài, nghĩ cách thông báo cho các tòa thành khác, cũng đề bọn họ không mắc mưu!”

“...”

“Rõ!”

...

Vĩnh Lạc phủ.

“Chít ——”

Một con hắc ưng từ trên cao vạn trượng bay vào trong thành Vĩnh Lạc phủ.

Những dị thú truyền tin này, không chỉ có thể định vị chính xác mục tiêu, còn có thể tránh được tên của kẻ địch trên cao, về cơ bản không thể bị địch bắn hạ.

Đường vương Lý Cung đứng trước cửa một căn nhà lớn được dùng làm nơi chỉ huy trung quân, vươn cánh tay cho hắc ưng đậu xuống, sau đó tháo tình báo trên đó xuống, lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Vương gia.”

Phó tướng biết có tin tốt: “Nói nhanh đi, để các huynh đệ vui mừng.”

“Bệ hạ đến rồi!”

Lý Cung đưa tờ giấy cho bọn họ tự xem: “Bệ hạ dẫn bảy vạn đại quân thân chinh, khoảng năm mươi ngày nữa có thể đến Thanh Lĩnh sơn, khoảng tám mươi ngày nữa, mười vạn đại quân của Nam Từ quốc cũng sẽ đến Hồ Lao quan!”

“Tốt quá!”

Phó tướng và mấy đại tướng khác phấn chấn: “Bảy vạn đại quân đến, binh mã của Thịnh nhân sẽ buộc phải từ bỏ việc ăn

mòn các nơi, tập trung tất cả binh mã lại, vòng vây Vĩnh Lạc, được giải trừ!”

“Còn có một điểm mấu chốt!”

Lý Cung trịnh trọng nói: “Thông báo cho Đặng Phong, bảo hắn nhất định phải thủ vững Chiêu Thông phủ, làm gương cho các tòa thành khác, chỉ cần sau khi bệ hạ đến, binh mã chúng ta bảo tồn đủ nhiều, là có thể tự mình ứng phó với Thịnh nhân, không cần thả Nam Từ vào trong lãnh thổ nữa!”

Nam Từ quốc đồng ý xuất binh trợ giúp.

Một mặt là môi hở răng lạnh, mặt khác tự nhiên cũng là muốn nhân cơ hội đòi hỏi lợi ích.

“Vương gia cứ yên tâm!”

“Đặng Phong trung dũng vô cùng, hắn chắc chắn không có vấn đề gì!”

“...”

“Đúng rồi.”

Lý Cung chuyển chủ đề nói: “Các người đã tra rõ hồ sơ của Trần Tam Thạch chưa?”

“Đã tra rõ, mặt tướng đến để đưa hồ sơ đây.”

Phó tướng vừa nói, vừa đưa một tờ giấy: “Hai năm nay hắn quá nổi tiếng, xuất thân bối cảnh rất dễ tra, nhưng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một thiên tài nghèo khổ đi ra từ nơi nghèo khổ mà thôi.”

Lý Cung nhìn nét chữ trên đó: “Cố Tâm Lan, đây là thê tử của hắn?”

“Vương gia muốn tra gia thất của hắn?”

“Không phải ta muốn tra, là bệ hạ muốn tra, bản vương không có nhân rồi như vậy.”

Lý Cung đọc: “Cổ Tâm Lan, xuất thân tiện tịch, là đồng dưỡng tức phụ do cha của Trần Tam Thạch mua về nhà, chỉ có thế? Không còn gì nữa? Năm nào, nơi nào, nguyên nhân gì nhập tiện tịch, đều không có?”

“Không còn nữa.”

Phó tướng lúng túng nói: “Vương gia, binh lâm thành hạ, thực sự không thể làm được việc gì cũng rõ ràng, những thứ này vẫn là khi tin tức bốn lần vượt Hồng Trạch hà truyền đến thì thu thập được.”

“Ta biết rồi.”

Lý Cung im lặng, suy nghĩ vì sao bệ hạ lại có hứng thú với gia quyến của người khác.

...

“Vì vậy đại nhân, bước thứ ba rốt cuộc là gì?”

Hạ Tông vật vờ đuổi theo.

“Bước thứ ba.”

Trần Tam Thạch chậm rãi nói: “Công thành đoạt đất, tích thế chờ phát động!”

“Công thành? Đại nhân, chẳng phải ngài nói chúng ta lấy khuyên hàng làm chủ, không công thành sao, được rồi...”

Hạ Tông không dám nghi ngờ, lấy bản đồ ra: “Chúng ta đã đi được nửa tháng, hiện nay ở khu vực đông bắc nghèo nhất Lai Châu, nơi này năm ngoái gặp hạn hán, không thu hoạch được gì, năm nay đánh nhau, ngay cả thành lớn nhất khu vực này là Hưng Hóa phủ cũng không đủ lương thảo, cần điều từ các phủ khác tới, dù vậy, lương thảo cũng vẫn rất eo hẹp, nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được khoảng một tháng nữa.

“Ta biết rồi!

“Đại nhân chính là muốn thừa dịp lương thảo không đủ, tấn công Hưng Hóa phủ, theo ta được biết, tướng giữ thành Hưng Hóa phủ là mã hổ, chỉ là Thông Mạch tiểu thành, trong thành có bốn ngàn quân giữ thành, mà ngoài thành quân ta có tám ngàn người, cộng thêm một tham tướng Thông Mạch, vị trí địa lý của Hưng Hóa phủ bình thường, ý nghĩa sau khi đánh hạ không lớn, nhưng dù sao cũng là một phủ thành, đại nhân chủ yếu là muốn tạo thế, coi như thích hợp.”

“Không đánh Hưng Hóa phủ.”

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, dùng trường thương chỉ sang một bên, là tòa thành rất nhỏ trên bản đồ: “Đánh Mai Tử huyện trước.”

“Mai Tử huyện?”

Hạ Tông càng thêm nghi hoặc: “Đại nhân, Mai Tử huyện là tiểu huyện ở sâu trong Lai Châu, không có lương thực, không có người, trong đó quân giữ thành không đến trăm người, chủ yếu là dùng để duy trì trật tự, lực chiến đấu rất thấp.”

Trần Tam Thạch bổ sung: “Vì vậy dễ đánh, không phải sao?”

“Dễ đánh thì dễ đánh, về cơ bản sẽ không có thương vong...” Hạ Tông hỏi, “Nhưng đánh hạ có tác dụng gì đâu, vị trí của huyện thành này, căn bản là không có tác dụng gì.”

Trần Tam Thạch không giải thích thêm, chỉ thản nhiên nói: “Xuất phát đi, trước khi trời tối, ta muốn đánh hạ Mai Tử huyện.”

...

Mai Tử huyện.

Trên tường thành mỏng manh, bảy tám tên lính mặt vàng vọt, cầm trường mâu rỉ sét nhìn ra xa, một cơn gió lạnh thổi

qua, cứ nhiên thổi nát cát đá trên tường, thổi ra một lỗ hồng,
áo giáp rách nát trên người lính cũng phát ra tiếng lách cách.

Chương 465: Binh giả, thế giã (6)

“Lộc cộc lộc cộc ——”

Tiếng vó ngựa vang lên, từ xa đến gần có thể nhìn thấy rõ ràng, đại khái là mười mấy kỵ binh cộng thêm hai mươi mấy bộ binh, bọn họ giương cờ quân Hồng Giáp của Khánh quốc, mặc giáp trụ tinh xảo, ai nấy đều cao lớn khỏe mạnh.

Người cầm đầu, giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát: “Còn ngần ra làm gì? Nhanh mở cổng thành ra!”

“Sao lại là người của Hưng Hóa phủ?”

Tên lính phụ trách quan sát nhú mày, vừa ra lệnh cho người mở cổng thành, vừa nói: “Mau đi gọi Vương tuần kiểm tới!”

“Két ——”

Cổng thành mở ra.

Hồng Giáp quân tràn vào trong thành.

Vương Phong, tuần kiểm của Mai Tử huyện, vội vàng chạy tới nghênh đón: “Đỗ bách tổng, sao người lại đến?”

“Lương thảo!”

Đỗ bách tổng không xuống ngựa: “Hưng Hóa phủ cần gấp lương thảo, đến huyện các người trưng dụng.”

“Lại điều lương thảo?”

Vương Phong khổ sở nói: “Đỗ bách tổng, mấy tháng trước, lương thực trong kho của huyện Mai Tử chúng ta đã bị Hưng

Hóa phủ các người chuyển sạch, hiện nay còn lương thảo ở đâu?”

“Ít nói nhảm!”

Đỗ bách tổng rất nóng nảy nói: “Vương tuần kiểm! Đại quân Thịnh nhân áp sát, không có lương thảo, chúng ta làm sao thủ thành được! Nếu Hưng Hóa phủ vỡ thành, người cho rằng những huyện thành như các người có thủ được không? Thịnh nhân tàn bạo! Đến lúc đó tràn vào trong lãnh thổ tàn sát khắp nơi, già trẻ lớn bé một người cũng không tha, so với việc đó, chút lương thực này tính là gì?!”

“Hai~”

Vương Phong thở dài một hơi, thực sự không tìm được lý do phản bác: “Không lâu trước đây, mới mạnh mẽ trưng dụng mấy trăm thạch lương thực từ trong tay dân chúng, ở trong kho lương của huyện nha, người đi lấy đi.”

Đỗ bách tổng chất vấn: “Chỉ có mấy trăm thạch?”

“Những thứ này đã là lương thực của dân chúng rồi!”

Vương tuần kiểm bất đắc dĩ nói: “Trong thành mỗi ngày đều có người chết đói, võ quán và hương thân cũng không chịu quyên góp, bốn trăm thạch đã đủ nhiều, nhiều hơn nữa thực sự không có!”

“Được rồi.”

Đỗ bách tổng không tiếp tục ép buộc, dẫn người chất bốn trăm thạch lương thực lên xe, sau đó vội vàng ra khỏi thành.

“Đỗ bách tổng, các người có thể điều binh mã đến Mai Tử huyện không?”

Vương Phong đuổi theo hỏi: “Nhân thủ của chúng ta thực sự quá ít, nếu Thịnh nhân giết tới, căn bản không thể chống đỡ, trong thành dù sao cũng có gần vạn dân chúng!”

“Yên tâm đi, Thịnh nhân đều ở ngoài Hưng Hóa phủ, hơn nữa, Thịnh nhân ăn no rủng mỡ đến đánh Mai Tử huyện các người?”

Đỗ bách tổng nói xong, không quay đầu lại, áp giải lương thảo rời đi.

“Mẹ người!”

Vương Phong chửi bới ở phía sau: “Chỉ biết cướp lương thực của chúng ta, không quan tâm chúng ta sống chết!”

Hắn thở dài đi lên tường thành.

Chiến tranh loạn lạc, người chết đói đầy đường!

Vậy mà trận này lại không thể không đánh.

Địch quốc xâm lược, không khác gì thổ phỉ, một khi thành vỡ, bọn họ những người lính này chết trước, sau đó là một thành dân chúng gặp nạn, cho dù chống đỡ không nổi, cũng phải gắng gượng.

Mấy nơi như Lôi Sơn phủ, chính là ví dụ sống động.

“Lộc cộc lộc cộc ——”

“Sao các người lại quay về?”

Vương Phong trơ mắt nhìn, Đỗ bách tổng mới rời đi không lâu, lại hoảng sợ bỏ chạy trở về, hơn nữa lương thực vừa rời kéo đi cũng không thấy đâu.

Hắn vội vàng hỏi: “Đỗ bách tổng, có chuyện gì vậy?!”

“Mau mở cổng thành! Mau!”

Đỗ bách tổng đầy vẻ kinh hãi hét lên: “Thịnh nhân, binh mã của Thịnh nhân tới rồi!”

“Vừa rồi người còn nói sẽ không có ai đến đánh Mai Tử huyện mà!”

Sắc mặt Vương Phong tái nhợt: “Bao nhiêu người!”

“Hơn ba ngàn, hơn nữa là Huyền Giáp thiết kỵ tinh nhuệ nhất của Thịnh triều!”

Giọng Đỗ bách tổng đang run rẩy: “Người cầm đầu là một tướng quân trẻ tuổi cầm trường thương, bọn chúng giương cờ tướng chữ Trần, còn hai mươi dặm nữa là đến, mau mở cổng thành, huy động toàn bộ dân chúng trong thành lên tường trợ trận!”

“Đang đang đang ——”

Khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ ở Mai Tử huyện vang lên tiếng cồng chiêng.

Vì quá gấp gáp, dân chúng đến không nhiều, hơn nữa không kịp chuẩn bị đá lẫn gỗ lớn, chỉ có thể cầm bừa dao thái rau cuốc xẻng, gạch ngói, về cơ bản là không có lực sát thương nào.

“Huyền Giáp quân, ba ngàn người!”

Vương Phong sốt ruột không ngừng dậm chân: “Tinh nhuệ ba ngàn người, người cầm đầu ít nhất cũng là Thông Mạch, vì sao lại nhằm về phía chúng ta!”

“Còn có thể là vì sao?!”

Đỗ bách tổng nói: “Phát tiết! Nơi càng nghèo, cũng có bạc và đàn bà, Thịnh nhân đánh vào, chẳng phải là vì cái này sao!”

Mắt Vương Phong như muốn nứt ra, dứt khoát rút chiến đao bên hông ra: “Các huynh đệ! Hôm nay cho dù chết hết, cũng không thể để Thịnh nhân bước vào cổng thành!”

“Giết giặc!”

“Liều mạng!”

“...”

Quân lính của Mai Tử huyện đều là quân trú đóng địa phương, cho dù tay đang run rẩy, cũng phải cứng đầu cứng cổ giờ vũ khí của mình lên.

Phía xa vang lên tiếng vó ngựa chấn động trời đất.

Rất nhanh, Huyện Giáp quân như thủy triều đã đến trước cổng thành năm trăm bước xếp hàng ra.

Ngoài ý muốn là, bọn họ không trực tiếp công thành.

Mà phái một tướng lĩnh, cưỡi ngựa đến dưới tường thành hô hào.

“Người Mai Tử huyện nghe đây!”

“Chúng ta là Huyện Giáp quân dưới trướng Hoài Viễn tướng quân Trần Tam Thạch của Đại Thịnh triều, đặc biệt đến chiêu hàng các ngươi!”

“Chỉ cần ngoan ngoãn mở thành đầu hàng, Trần tướng quân của chúng ta đảm bảo, không những không làm tổn thương một sợi lông của dân chúng, còn phát lương thực cho các ngươi!”

“Ngược lại.”

“Nếu các ngươi không biết điều, chống cự đến cùng, sau khi thành vỡ, già trẻ lớn bé một người cũng không tha!”

“Chọn con đường nào, các ngươi tự chọn đi!”

“...”

Trên tường thành.

Vương Phong mấy người nghe rõ ràng.

Bọn họ nhìn nhau.

“Thật hay giả?”

“Không tàn sát thành đã tốt lắm rồi, còn nói gì mà không xâm phạm.”

“Còn phát lương thực?”

“Không thể nào, vừa nghe đã biết là lừa người!”

Đỗ bách tổng nghiến răng nói: “Các người coi Thịnh nhân là đi đánh giặc, hay là làm việc thiện, ban phúc đức?!”

“Chờ đã! Vừa rồi người này nói gì, tướng quân cầm đầu bọn họ là Trần Tam Thạch?!”

Vương Phong lấy hết can đảm hỏi: “Đầu lĩnh của các người, là Trần Tam Thạch nào?”

“Còn có thể là Trần Tam Thạch nào!”

Giọng của Hạ Tông vang vọng: “Tự nhiên là Trần tướng quân Trần Tam Thạch, người dẫn dân qua sông, bốn lần vượt Hồng Trạch hà!”

Trần Tam Thạch dẫn dân qua sông!

Đám người trên tường thành lập tức nổ tung.

Sự tích Trần Tam Thạch dẫn dân qua sông, sớm đã truyền khắp thiên hạ trong hơn một năm, rất nhiều người kể chuyện trong quán trà quán cơm, đều thích nhất là đoạn này.

Không phải vì trận chiến đó khó đánh thế nào.

Mà là vì, có một vị tướng quân, hấn tình nguyện mạo hiểm bản thân đi chết, cũng muốn hộ tống dân chúng qua sông trước, đây là chuyện lạ chưa từng có từ trước tới nay.

Đối với binh gia mà nói.

Bốn lần vượt Hồng Trạch hà, có lẽ là kỳ tích chưa từng có người trước cũng không có người sau.

Nhưng đối với dân chúng mà nói.

Dẫn dân qua sông, mới càng đáng để bọn họ ghi nhớ.

Lời người khác bọn họ không tin.

Nhưng lời một vị tướng quân yêu dân như con như Trần Tam Thạch nói ra, có phải là thật không?

“Trần Tam Thạch ở đâu!”

Vương Phong khản giọng hỏi: “Đề chúng ta gặp hắn xem!”

Chương 466: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (1)

“Đại nhân!”

Hạ Tông cười ngựa quay lại: “Bọn họ không đầu hàng, nói muốn gặp ngài.”

“Cần gì phải phí lời với bọn chúng? Chỉ là một huyện thành nho nhỏ, không cần đại nhân ra tay, ta dẫn theo hơn ba mươi kỵ binh là có thể giải quyết. Giết vài người, bọn chúng tự nhiên sẽ ngoan ngoãn thôi.”

Tiêu Trung xin lệnh: “Đại nhân, hạ lệnh đi!”

“Không thể thấy máu.”

Trần Tam Thạch từ chối: “Muốn gặp ta, cho bọn chúng gặp.”

Hắn nói rồi cưỡi giáp mã, giao binh khí cho Triệu Khang bảo quản, sau đó một mình cưỡi bạch hạc mã rời khỏi quân trận, đi thẳng về phía cổng thành.

Tiêu Trung lo lắng: “Đại nhân cứ đi một mình như vậy sao?”

“Chuyện này không cần lo.”

Hạ Tông cảm thương xuống đất: “Trong thành cao nhất chỉ là Luyện Cốt cảnh, với võ đạo của đại nhân, thật sự muốn bắt, một mình cũng có thể bắt được. Chỉ là một tiểu Mai Tử huyện, cho dù thu phục rồi, có thể có tác dụng gì? Đại nhân rốt cuộc có ý đồ gì? Gọi là, sức thế đã phát?”

Nửa câu sau hắn nghĩ trong lòng, không nói ra.

Trên tường thành Mai Tử huyện.

Vương Phong và những người khác sau khi Hạ Tông rời đi, trong lòng thấp thỏm không yên, không biết tiếp theo phải đối mặt với điều gì, không khéo ba ngàn thiết kỵ sẽ trực tiếp xông tới san bằng thành trì.

“Các người nói, Trần Tam Thạch sẽ đến gặp chúng ta sao?”

“Chắc là sẽ...”

“Không chắc đâu.”

“Nghe nói người này đánh trận rất lợi hại, chúng ta dù sao cũng là người địch quốc, nổi giận xông tới giết cũng có khả năng.”

“...”

Bất kỳ tin tức nào truyền đi cũng cần thời gian, chuyện mang dân vượt sông do dân gian truyền miệng, tốc độ truyền đi chậm hơn bốn lần vượt Hồng Trạch rất nhiều, cũng khoảng nửa năm trước mới truyền đến khu vực Hưng Hóa phủ của bọn họ.

Hai tháng gần đây, mới là thời gian lan truyền nóng nhất.

Ngày nào tiên sinh kể chuyện cũng kể, nào là bạch mã trường thương, một người một ngựa phá giáp ngàn năm trăm, nào là vào ra bảy lần, chỉ vì cứu gia quyến của huynh đệ đã chết.

Gần như là nhân vật hí văn nổi tiếng nhất, nổi danh nhất địa phương.

Có người thậm chí buổi sáng còn nghe đoạn chuyện này trong trà lâu, buổi chiều đã có người nói với hân —— Trần Tam Thạch đánh tới, bảo chúng ta nhanh đầu hàng!

Thật sự có chút quá mức hư ảo mộng mị, như đang nằm mơ không chân thực.

“Tới rồi, có phải là người này không!”

“Mau nhìn mau nhìn!”

Mọi người trên tường thành chỉ xuống dưới hô lớn.

Hoàng hôn buông xuống, cả bầu trời rắng đỏ.

Một con bạch mã, một bóng bạch bào.

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm, một mình một người đến trước trận, trong tay không cầm binh khí, trên người thậm chí không mặc giáp trụ, mà mặc một bộ trường bào màu trắng do Lan tử nhi tự tay may cho hắn, chính là để thu liễm sắc bén, hết sức thể hiện một mặt thân thiện.

Hắn nắm dây cương, không nhanh không chậm hô lớn: “Hương thân của Mai Tử huyện, muốn gặp ta?”

Mọi người hỏi: “Người là Trần Tam Thạch?!”

Trần Tam Thạch đáp: “Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta chính là Trần Tam Thạch!”

Trên tường thành, mọi người riu ra riu rít bàn tán.

“Thế nào?”

“Có phải thật không?”

“Cưỡi bạch mã, lại anh tuấn, giống như tiên sinh kể chuyện nói, chắc là thật!”

“Cũng đúng, bọn họ chắc không đến mức để người mình giả mạo người mình!”

“...”

“Trần tướng quân!”

Vương Phong đổi giọng hô lớn: “Người vừa rồi nói, chỉ cần chúng ta mở thành đầu hàng, người sẽ cam đoan không làm bị thương ai, có thật không?”

“Tự nhiên là thật.”

Trần Tam Thạch không chế khí huyết, rõ ràng không dùng sức gào thét, chỉ ngồi trên lưng ngựa bình tĩnh nói, nhưng lời nói ra, vẫn để mỗi người trên tường thành nghe rõ ràng.

“Chư vị!”

“Lời vừa rồi thuộc hạ của ta nói, đều là thật!”

Hắn nhìn đám người do dự, tiếp tục nói: “Ta biết các người lo lắng điều gì, nhưng thật ra, các người hoàn toàn không cần coi ta là người địch quốc hoặc dị tộc.

“Bởi vì đất Lai Châu, từ xưa đến nay là lãnh thổ Đại Thịnh!

“Nói cách khác, tổ tiên của các người, vốn là con dân triều Đại Thịnh ta!

“Hiện nay, chẳng qua là trở về Đại Thịnh, lại cần phải đánh nhau?!”

Một hồi nói chuyện gần như chính xác không sai đánh trúng điểm yếu, trực tiếp xua tan hơn phân nửa lo ngại trong lòng đám người trên tường thành.

Đúng vậy!

Lai Châu vốn là của triều Đại Thịnh.

Theo cách nói này, bọn họ cho dù hàng rồi, cũng sẽ không giống lúc đầu man tử vào ở trong thiên hạ, coi người Trung Nguyên là người hạng hai, hạng ba.

Bọn họ có thể tiếp tục sống cuộc sống của bọn họ, chẳng qua là hoàng đế bên trên đổi một người, nhưng hoàng đế là ai,

đôi với tướng sĩ và dân chúng tầng dưới chót bọn họ, có gì khác nhau?

“Thế nào?”

Vương Phong nuốt nước miếng hỏi: “Đỗ bách tổng, có nên hàng không?”

“Hàng đi...”

Đỗ bách tổng vốn muốn nói không hàng, nhưng hấn rõ ràng nhất, tường thành của Mai Tử huyện hận không thể một cước đá đổ, hơn nữa sự việc gấp gáp, dân chúng trong thành cũng chưa kịp động viên bao nhiêu, công cụ thủ thành càng không có chuẩn bị trước.

Thật sự đánh nhau.

Nhiều nhất một đợt xung phong, cổng thành sẽ bị công phá.

Bọn họ hàng hoặc không hàng, có gì khác nhau không?

“Không thể hàng, không thể hàng ——”

Một quan viên áo xanh, vội vàng hoảng hốt bước lên tường thành, rõ ràng là quan phụ mẫu của Mai Tử huyện tri huyện đại nhân, hấn thở không ra hơi nói: “Vương tuân kiểm, không thể hàng!”

“Đại nhân, đây là chúng ta muốn hàng sao?!”

Vương Phong chỉ ra bên ngoài: “Ba ngàn Huyền Giáp quân, cho dù là ngăn cũng không ngăn được!”

“Vậy cũng không cho hàng!”

Tri huyện Lý rút bội đao của một binh sĩ, chỉ vào bọn họ lớn tiếng quát: “Ai dám mở cửa đầu hàng chính là phản quốc, bản quan có quyền, chém đầu hấn! Nghe lệnh của bản quan, tất cả người chết chiến!”

Chương 467: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (2)

“Lý đại nhân, người, người chẳng qua là sợ quan binh Đại Thịnh vào thành, lấy đi mũ ô sa của người, người không giữ được bảo tọa tri huyện!”

Vương Phong nói toạc ra: “Dựa vào cái gì để chúng ta bán mạng cho người, người đâu, trói hắn lại!”

“Các người dám, các người...”

Tính mạng liên quan, đâu còn quản hắn có phải huyện lệnh hay không, mọi người ủa lên trói hắn lại.

“Trần tướng quân!”

Vương Phong rướn cổ, giọng có chút run rẩy: “Người đừng lừa chúng ta, lương thực chúng ta không cần, người chỉ cần đồng ý vào thành không đồ thành, chúng ta sẽ mở cổng thành!”

Cho dù là đối phương vào thành.

Quy mô nhỏ đốt giết cướp bóc, bọn họ cũng chấp nhận, dù sao cũng tốt hơn đồ thành.

“Yên tâm đi! Nói khó nghe một chút, thực lực hai bên chúng ta chênh lệch rất lớn, nếu ta thật sự muốn đồ thành, đã trực tiếp xông vào, cần gì lãng phí nước bọt ở đây?”

Trần Tam Thạch mặc bạch y, trên mặt giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói dần dần sinh ra một luồng áp lực:

“Chỉ cần trên tường thành dựng cờ của triều Đại Thịnh ta, tuyệt đối không tổn thương một cỏ một cây, một binh một tốt,

tất cả tù binh, nếu nguyện ý quy thuận chính là người của triều Đại Thịnh ta, không nguyện ý, cũng tuyệt đối không làm khó.

“Nhưng mà——

“Chúng ta hành quân cũng có hạn chế, nếu lỡ thời gian, sẽ phải bị ép sử dụng một số thủ đoạn không hay, cho nên xin chư vị đừng lãng phí quá nhiều thời gian, các người chỉ có thời gian một chén trà để suy nghĩ!”

“Đừng đừng đừng!”

Vương Phong đâu còn chút ý nghĩ phản kháng: “Trần tướng quân, chúng ta quy thuận, quy thuận!!”

“Mở cổng thành!”

“Quy hàng ——”

“Ong ——”

Không cần thời gian một chén trà, cổng thành đã mở toang.

Trong thành hơn trăm binh lính đóng quân, lớn nhỏ mấy chục quan lại, tất cả ra khỏi thành, quỳ gối hai bên quan đạo.

Trong đó tri huyện Lý, càng bị trời gô áp giải ra, Vương Phong và những người khác cũng dâng ấn quan, mũ quan của hần, về phần dân chúng thì trốn trong thành, từ xa quan sát động tĩnh bên ngoài.

Trong ngoài Mai Tử huyện, rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Đặc biệt là Vương Phong và những người khác năm vóc sát đất nằm sấp trên mặt đất, dưới nội tâm sợ hãi bất an, từng người run như cây sậy, bọn họ hoàn toàn là cá thịt mặc người xâu xé, lại không có lựa chọn nào khác.

Chống cự là chết, bọn họ chỉ có thể đánh cược.

Đánh cược vị thiếu niên tướng quân nổi danh thiên hạ này, có thể nói được làm được.

“Trần đại nhân tha mạng!”

“...”

Dưới ý bảo của Trần Tam Thạch, Huyền Giáp quân nhanh chóng tiến lên, thu hết tất cả binh khí giáp trụ, không chế hai vị võ tướng duy nhất, sau đó đại quân trực tiếp tiến vào thành.

Ngay khi Vương Phong và những người khác vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đã thấy Huyền Giáp quân đột nhiên bắt đầu cưỡi ngựa chạy như điên trên đường phố trống rỗng trong thành, vừa gõ chiêng trống, vừa lớn tiếng hô.

“Tất cả dân chúng!”

“Đến trước cổng thành tập hợp!”

“Cho các người thời gian một canh giờ!”

“...”

Ngoài ra có một nhóm người, bắt đầu đi từng nhà đuổi, cưỡng chế tất cả dân chúng ra khỏi nhà.

“Trần đại nhân!”

Vương Phong sốt ruột, hấn đỏ mắt hô lớn: “Nói là không đồ thành, người, người đang làm gì?!”

“Họ Trần kia, người nói mà không giữ lời!”

Đỗ bách tổng chửi ầm lên: “Người lừa gạt chúng ta, chết không tử tế!”

Trần Tam Thạch ngồi cao trên lưng ngựa, nhàn nhạt liếc nhìn hấn, không để ý tới.

“Lão tử liều mạng với người!”

Vương Phong tận mắt nhìn thấy cả nhà già trẻ của mình cũng xuất hiện trên đường phố, gào thét muốn đi đoạt binh

khí, kết quả bị một cước đá lật ngã trên mặt đất, lưỡi đao sáng loáng vây hãm lại.

“Đều im lặng cho ta!”

Tiêu Trung không kiên nhẫn nói.

“Thấy chưa!”

Tri huyện Lý quỳ trên mặt đất, mắng té tát: “Bản quan đã sớm nói, người Thịnh là hèn hạ nhất, là người, các người hại chết dân chúng toàn thành, đến âm tào địa ngục, mọi người cũng sẽ không bỏ qua cho các người!”

Vương Phong và Đỗ bách tổng xấu hổ vô cùng, không còn mặt mũi nào.

Gần như trời tối, trước cổng thành cuối cùng cũng tụ tập được khoảng sáu, bảy phần dân chúng trong thành, từng người mặc quần áo rách nát đầy miếng vá, do dinh dưỡng không đủ lâu ngày dẫn đến con người trũng sâu, trong ánh mắt có cừ hận, có mơ màng, có sợ hãi, cũng có kính sợ...

Dưới ánh mắt của mọi người.

Trần Tam Thạch giơ cánh tay lên cao.

Tuy nhiên, khi cánh tay hất hạ xuống, dân chúng đón nhận không phải là lưỡi đao lạnh lẽo, mà là...

Lương thực!

Hết chiếc xe đẩy này đến chiếc xe đẩy khác, đẩy đến trước mặt mọi người.

Triệu Khang và những người khác duy trì trật tự, lớn tiếng hô: “Xếp hàng xếp hàng, đừng chen lấn đừng vội, ai cũng có phần!”

“Àm ——”

Một câu nói ngắn ngủi, trong đám đông, dấy lên sóng to gió lớn!

Phát lương thực?

Quân đội địch quốc đánh vào, không những không đồ thành tìm vui, còn... còn phát lương thực?!

Chuyện hoang đường, chuyện hoang đường!!!

Câu nói này, lúc Huyền Giáp quân mới đến bọn họ đã nghe, nhưng lời nói này cơ bản đều là lấy lệ, không ai thật sự tin tưởng.

Nhưng Trần tướng quân hẳn...

Thật sự phát lương!

Gần như mỗi người, đều nhận được một đấu gạo!

Tính ra một vạn người, chính là một ngàn thạch lương thực!

Mỗi người nhận được không nhiều, nhưng thời điểm quan trọng cũng đủ cứu mạng!

“Chư vị!”

Cho đến lúc này, Trần Tam Thạch mới lại mở miệng, hắn xoay người xuống ngựa, đi đến nơi cao đứng: “Chúng ta một đường hành quân gấp, mang theo lương thực thật sự không nhiều, không thể để mọi người ăn no uống đủ, mong hương thân lượng thứ!”

“Đại nhân!”

“Thanh thiên đại lão gia!”

“Đây chính là Trần tướng quân mang dân vượt sông, ngoài hẳn, còn có ai?!”

Chương 468: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (3)

“Còn không mau quỳ xuống tạ ơn!”

“...”

Hơn vạn dân chúng, gần như cùng một thời gian quỳ xuống.

“Trần mỗ biết từ năm ngoái Lai Châu vẫn luôn bị thiên tai, hiện nay cũng chỉ là tận lực mà thôi.”

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Các người ở các huyện, phủ xung quanh, nếu có thân thích bạn bè, cũng có thể chạy đi báo tin, chỉ cần là nơi quy thuận triều Đại Thịnh ta, tất cả dân chúng, đều có thể được chia lương thực!”

“Tiêu Trung!”

“Có!”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Người đi tìm hương thân, võ quán trong Mai Tử huyện, để bọn họ lấy một nửa lương thực trong kho ra chia cho mọi người.”

“Đại nhân, nếu bọn họ không nguyện ý thì sao?”

“Bọn họ sẽ nguyện ý.”

“Vâng!”

Tiêu Trung dần dần tỉnh ngộ: “Đại nhân đây là dùng lương thực của nước Khánh, để mua chuộc lòng người của bọn họ, thật là diệu kế!”

“Trần tướng quân!”

“Tướng quân thật là tướng quân nhân nghĩa!”

Vương Phong nằm trên mặt đất liên tục dập đầu: “Đại nhân, ta, ta nguyện ý đầu hàng Đại Thịnh, làm một quân tốt dưới trướng ngài!”

“Đứng lên đi.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía tướng lĩnh mặc giáp trụ tinh xảo bên cạnh: “Người là từ Hưng Hóa phủ ra?”

“Chính là.”

Đỗ bách tổng run rẩy nói: “Ta cũng nguyện ý, quy thuận dưới trướng Trần tướng quân.”

“Không cần khó xử.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Người và huynh đệ của người, có thể đường cũ trở về Hưng Hóa phủ.”

Cái gì?

Đỗ bách tổng còn tưởng rằng mình có nghe lầm hay không, khó tin nói: “Đại nhân, người, người muốn thả ta đi?”

Đây là, coi thường hắn, cảm thấy hắn vô dụng, hay là đang thử hắn?

Trần Tam Thạch không phủ nhận, chỉ để thuộc hạ thả lỏng không chế đối với hắn.

“Đại nhân! Ta có tác dụng!”

Đỗ bách tổng vội vàng nói: “Ta có thể trở về Hưng Hóa phủ, khuyên hàng Mã tướng quân, Mã tướng quân là thân thích xa của ta!”

Trần Tam Thạch không đồng ý cũng không từ chối, chỉ bình tĩnh lặp lại: “Người có thể đi.”

“Cái này... khẩu tạ Trần tướng quân không giết!”

Đỗ bách tổng chậm rãi đứng lên, sau khi xác nhận mình an toàn, dẫn theo huynh đệ cưỡi ngựa nhanh chóng ra khỏi thành rồi đi, khác biệt duy nhất với lúc đến, chính là giáp trụ và binh khí trên người không còn, ngoài ra không bị thương một cọng lông mao.

“Tri huyện Lý!”

Vương Phong trách cứ: “Ngươi còn gì để nói, may mắn chúng ta không bán mạng cho ngươi, nếu không thì, chẳng phải là bức Trần tướng quân tạo sát nghiệp!”

Tri huyện Lý đập đầu vang “bốp bốp”, trên đường đá lưu lại vết máu đỏ tươi: “Trần đại nhân tha mạng, tha mạng! Tiểu nhân cũng nguyện ý làm một người dân của triều Đại Thịnh!”

“Dân?”

Trần Tam Thạch phản bác: “Tại sao không thể tiếp tục làm tri huyện?”

“Hả?”

Động tác đập đầu của tri huyện Lý cứng đờ, hắn chậm rãi ngẩng đầu: “Trần tướng quân, đây, đây là có ý gì?”

“Vài huyện tri huyện xung quanh, tri huyện Lý đại nhân chắc đều quen biết?”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Chỉ cần ngươi có thể thành công khuyên bảo một tri huyện quy thuận, sau khi chiến sự Lai Châu kết thúc, ngươi vẫn là tri huyện, nếu người khuyên bảo đủ nhiều, thăng quan tiến tước cũng không phải không có khả năng.”

“Thật như vậy?!”

Hai mắt tri huyện Lý phát sáng: “Được được được, tri huyện của Kỳ Môn huyện và Chương Đức huyện bên cạnh, đều là bạn học cùng trường năm đó của tiểu nhân. Trần tướng

quân hiện nay đích thân đến nơi này, dưới trướng lại có Huyền Giáp hùng sư, thêm tiểu nhân đi du thuyết, chắc chắn không có vấn đề!”

“Được, vậy thì vất vả tri huyện Lý, người cũng nói cho bạn tốt của người, phạm là quy thuận, đều là đãi ngộ như vậy, triều Đại Thịnh ta nhân nghĩa, chỉ đến thu phục mất đất, không phải đến tàn sát dân chúng.”

Trần Tam Thạch đỡ hấn dậy: “Người đâu, chuẩn bị một con ngựa tốt cho tri huyện Lý, ngoài ra phái hai người dọc đường hộ tống!”

“Vâng!”

Rất nhanh, tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng.

Dân chúng Mai Tử huyện lĩnh xong lương thực, Đỗ bách tổng trở về Hưng Hóa phủ, tri huyện Lý đi các nơi du thuyết...

Chỉ là từ bề ngoài nhìn vào, tất cả đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Như thể bọn họ thật sự chỉ tốn công sức, chiếm lấy một tòa tiểu thành vô dụng mà thôi, nhưng trên thực tế, đại thế đã thành, tiếp theo cần làm, chính là chờ đợi, đây chính là sức thế đã phát!

“Truyền lệnh của ta!”

Trần Tam Thạch lớn tiếng nói: “Toàn quân ở Mai Tử huyện nghỉ ngơi mười ngày, trong khoảng thời gian này, không được quấy rầy dân chúng chút nào, người vi phạm lệnh giết không tha! Ngoài ra truyền lệnh cho các bộ ở các thành khác, nhất định phải kiên trì bố trí ban đầu, bất kỳ người nào tự ý hành động, cũng giết không tha!”

“Mười ngày?!”

Hạ Tông cảm thấy khó hiểu, hần khuyên can: “Chúng ta phải dừng lại mười ngày ở nơi này? Chẳng phải là lãng phí thời gian rất lớn? Đại nhân, chúng ta hiện nay được dân chúng trong Mai Tử huyện cảm kích, lại có quan viên của nước Khánh giúp đỡ khuyên hàng, chẳng lẽ không phải là xu thế quy hàng mà đại nhân muốn sao? Tại sao không thừa thắng xông lên, một hơi hạ liên tiếp các thành?”

“Hạ Tông à, người quá nóng vội, đưa cung tiễn cho ta.”

Trần Tam Thạch đưa tay ra, Triệu Khang phụ trách mang cung lập tức đưa tới.

Hần giương cung lắp tên, nhắm vào một con chim sẻ trên ngọn cây cách xa ba trăm bước, cũng chính là gần một dặm: “Thấy con chim sẻ này không?”

“Ong ——”

Dây cung vang lên.

Một mũi tên lá liễu phá không bắn ra.

“Đại nhân.”

Hạ Tông càng nghe càng hồ đồ: “Điều này có liên quan gì đến chim sẻ?!”

Lời vừa dứt.

Mũi tên lá liễu chính xác không sai bắn trúng chim sẻ.

“Để cho mũi tên, bay một lúc.”

...

Ngoại ô Vĩnh Lạc phủ.

Doanh trại Đại Thịnh.

“Báo ——”

“Mạnh đại soái, trình sát trong lãnh thổ nước Khánh truyền tin đến, đại quân bảy vạn đã xuất phát, dự kiến nhiều nhất năm mươi ngày nữa có thể đến khu vực Lục Lĩnh sơn!”

Chương 469: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (4)

“Nhanh như vậy?”

Mạnh Khử Tật hơi ngạc nhiên.

“Làm sao bây giờ?”

Phó tướng Chiêm Đài Minh nhíu chặt mày: “Chúng ta nhất định phải tổ chức binh lực ở khu vực Lục Lĩnh sơn để chống cự trước khi viện binh của nước Khánh đến, lại hết lần này đến lần khác các bộ đều đang ở vào trạng thái giằng co, nếu toàn bộ từ bỏ thì có nghĩa là phải từ bỏ hơn phân nửa Lai Châu!”

“Trần Tam Thạch đâu?”

Mạnh Khử Tật hỏi: “Hắn không phải đã nhận lệnh quân, nói trong hai tháng để Chiêu Thông phủ mở thành đầu hàng sao? Đã nửa tháng trôi qua, bọn họ ở đâu?”

“Đúng vậy.”

Phạm Thiên Phát chỉ vào đồ hình: “Tạm thời không quản những nơi khác, chỉ cần trước tiên hạ được Chiêu Thông phủ, chúng ta cũng có thể nghĩ cách dồn ra một phần binh lực đi đối phó với viện binh.”

“Báo!”

Một thuộc hạ báo cáo: “Một chén trà trước đây đã có tin tức, Trần tham tướng và ba ngàn Huyền Giáp quân một đường đi về phía bắc, hiện nay ở Mai Tử huyện thuộc Hưng Hóa phủ.”

“Mai Tử huyện, ở đâu?”

Mạnh Khử Tật neho mắt tìm kiếm trên đồ hình, kết quả nửa ngày cũng không tìm thấy nơi này.

“Ồ đây!”

Cuối cùng, vẫn là ngón tay của Chiêm Đài Minh đặt trên một tòa thành nhỏ như bụi bặm.

“Giờ trò quỷ gì, nơi chim không đẻ trứng như thế này cho ta cũng không cần!”

Phạm Thiên Phát nặng nề đập đồ hình: “Hơn nữa Hưng Hóa phủ và Chiêu Thông phủ, một cái ở cực nam một cái ở cực bắc, hấn chẳng lẽ là chuẩn bị từ cực bắc, lần lượt đánh xuống? Phủ thành có ba mươi sáu tòa, cộng thêm huyện thành, mấy trăm tòa thành trì, hấn chuẩn bị đánh đến năm năm sau sao?”

“Trần tham tướng đang có ý đồ gì?”

Mạnh Khử Tật cũng có chút không hiểu, hạ lệnh: “Nhanh! Nhanh chóng truyền tin cho Trần tham tướng, mặc kệ hấn là chiến lược gì, ta hy vọng hấn lập tức quay về phía nam, trước tiên hạ được Chiêu Thông phủ rồi nói sau!”

...

Mai Tử huyện.

Trần Tam Thạch ăn linh hòa và bảo dược xong, liền ở trên tường thành tu luyện, một cây Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương giống như long măng hóa thành, mang theo lực mạnh mẽ điên cuồng múa trong gió lạnh, dần dần ở xung quanh nổi lên một luồng gió lốc không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có gạch đá trên tường thành không ngừng nổ tung mới có thể chứng minh sự tồn tại của nó.

Công pháp Thông Mạch tu luyện đến mức độ tinh thông, gọi là Khai Mạch!

Cũng như Thông Khiếu là mở ra khiếu huyết trong cơ thể người, Khai Mạch, tự nhiên chính là đả thông mười hai đường kinh mạch chủ yếu trong cơ thể người, dùng để tích trữ lực mạnh mẽ, tích trữ bao nhiêu lực mạnh mẽ, thì dựa vào tích lũy trước đây.

Vẫn là câu nói đó, một bước sai, sai cả bước.

Lần này đột phá bình cảnh.

Là lần đột phá dễ dàng nhất từ trước tới nay của Trần Tam Thạch, hần cơ bản mỗi lần luyện một lần Trần Quốc Long Thương, sẽ đả thông một đường kinh mạch chủ yếu, chỉ sau nửa canh giờ, mười hai đường kinh mạch chủ yếu đã đả thông hết.

Nhưng hần không dừng lại.

“Còn chưa kết thúc!”

Trần Tam Thạch có thể cảm nhận được, mình đang dùng lực mạnh mẽ đi qua khiếu huyết, xung kích kinh mạch, biến hóa còn đang tiếp tục!

Mỗi khi hần phối hợp thương pháp không chế lực mạnh mẽ vận chuyển một chu thiên trong cơ thể, kinh mạch đã được đả thông sẽ tiếp tục mở rộng một chút, đây mới thật sự là Khai Mạch!

Tuyệt đại đa số võ giả, coi như kết thúc ở bước trước, nhưng đối với võ giả có thiên tư tốt mà nói, giờ phút này, mới thật sự là bắt đầu, tiếp theo cần tiêu hao hết tất cả lực mạnh mẽ trong cơ thể để xung kích kinh mạch, lực mạnh mẽ càng nhiều, mức độ kinh mạch mở rộng càng lớn, tương lai có thể tích trữ lực mạnh mẽ tự nhiên cũng càng nhiều.

So sánh, chính là ai có thể ở trạng thái Khai Mạch kiên trì lâu hơn.

Mà kiên trì, xưa nay là sở trường của hần!

“Àm ——”

Thân thể Trần Tam Thạch tiến vào trạng thái vận hành quá tải, huyết của long tượng chảy không ngừng, dần dần chuyển hóa thành trạng thái bạo huyết, lấy tốc độ người thường không thể nào với tới được thúc đẩy lực mạnh mẽ liên tục xung kích kinh mạch của bản thân, cuối cùng lại lấy Kim Cương chi thể cứng rắn chống đỡ tất cả đau đớn mang lại, tất cả ưu thế của hần, vào lúc này bộc lộ không sót chút nào, đủ một trăm chu thiên cũng không cảm thấy mệt mỏi, kinh mạch một lần lại một lần cường hóa, một lần lại một lần mở rộng, cho đến ba trăm chu thiên sau, hần mới dần dần bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, sau đó nghiêng rằng, tiếp tục kiên trì.

Trong lúc đó, Hải Đông Thanh mang theo tin tức trở về, hần cũng không thèm liếc nhìn, toàn bộ do Hạ Tông thay thế tiếp nhận.

Cho đến sáu trăm chu thiên sau.

Trần Tam Thạch toàn thân đã sớm ướt đầm mồ hôi, như vừa tắm mưa rào, sắc mặt càng lộ ra trắng bệch cực kỳ suy yếu, toàn thân gân xanh nổi lên, trước mặt rõ ràng trống rỗng một mảnh, nhưng hần như đang liều mạng với đối thủ đáng sợ.

Đối thủ này, chính là hần!

Tám trăm chu thiên!

Hai mắt Trần Tam Thạch đầy tia máu, đã trở nên giống như độc thú, trái tim hần hóa thành trống trận, âm thanh ngay cả thuộc hạ ở không xa cũng có thể nghe được, phổi tê dại, từ yết hầu đến khoang miệng đều tràn đầy vị tanh muốn nôn, càng có khói trắng nóng bỏng không ngừng phát tán ra khỏi bề mặt cơ thể, nhìn từ xa như thần ma, chẳng qua là, thần ma sắp chết!

Chín trăm chu thiên!

Hai cánh tay hấn mất tri giác, hạ bàn không còn vững như núi, trước mắt choáng váng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không biết hôm nay là tháng năm nào, thân ở nơi nào, ý thức còn sót lại toàn bộ tập trung trên trường thương, dựa vào trí nhớ cơ bắp thúc đẩy thương pháp, cho đến khi hoàn toàn vắt kiệt tia khí huyết cuối cùng, lực mạnh mẽ cuối cùng, mới cuối cùng âm ỉ ngã xuống.

Một ngàn!

Đủ một ngàn chu thiên!

Chương 470: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (5)

Võ giả bình thường, nhiều nhất không quá một trăm, thiên tài, cũng thường thường không vượt quá ba trăm!

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (tinh thông)】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu dụng:....., mạnh như biển rộng】

Mạnh như biển rộng!

Nếu nói lượng lực mạnh mẽ tích trữ trong cơ thể của võ giả Thông Mạch bình thường, là một dòng suối nhỏ, như vậy hẳn, chính là biển cả mênh mông vô cùng!

“Tướng quân!”

Hai thuộc hạ muốn đi lên đỡ.

Trần Tam Thạch giơ tay ý bảo bọn họ không cần, tự mình vịn tường thành thở dốc, ăn hai viên đan dược bổ sung khí huyết, rất nhanh liền khôi phục trạng thái.

“Tướng quân!”

Hạ Tông lúc này mới dám mở miệng: “Trên thư nói, hoàng đế nước Khánh ngự giá thân chinh, năm mươi ngày nữa sẽ đến Lục Lĩnh sơn. Mạnh đại soái hỏi chúng ta rốt cuộc đang làm gì, hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng quay về, tốt nhất là thẳng đến Chiêu Thông phủ, không nên sinh thêm rắc rối, để tránh lỡ thời cơ chiến đấu.”

Trần Tam Thạch nghe xong, bình tĩnh hỏi: “Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?”

“Mới ngày thứ hai.”

“Cũng chính là nói, còn bảy ngày.”

“Nhưng mà...”

Hạ Tông cầm tờ thư: “Mạnh đại soái hy vọng...”

“Cho nên là kiên nghị, không phải mệnh lệnh, chúng ta có thể nghe theo, cũng có thể không nghe.”

Trần Tam Thạch nói: “Người nói thật kế hoạch của chúng ta cho đại soái, nhưng kế hoạch không thay đổi, chúng ta vẫn phải ở nơi này tiếp tục đóng quân bảy ngày.”

“Vâng!”

...

Lai Châu.

Từ tháng mười một năm ngoái, đã triển khai một cuộc chiến tranh tổng binh lực ba mươi vạn của hai bên.

Ngày mùng sáu tháng chạp.

Vương đệ tính của nước Khánh là Lý Cung bại trận ở Vô Thiên sơn, dẫn đến Lôi Sơn, Quế Hải và các phủ khác thất thủ, An Đông hầu Mạnh Khứ Tật suất lĩnh mười lăm vạn binh mã của nước Thịnh đánh vào lãnh thổ nước Khánh, lấy thế sét đánh phân cắt chiến trường Lai Châu, cắt đứt đường lương thảo của nước Khánh, muốn phá hủy từng cái một rồi lại tập trung binh mã ưu thế đánh mạnh vào Vĩnh Lạc phủ, định thắng bại của trận chiến này.

Vì vậy, trong lãnh thổ Lai Châu cơ bản ngày đêm đều đang tiến hành chiến tranh công thủ thăm thiết.

Cho đến cuối tháng chạp, một vị tướng quân họ Trần được điều đến từ biên giới Tây Bắc của nước Thịnh, hạ đạt một mệnh lệnh toàn quân yên lặng, vây ba thiếu một, vì vậy chiến tuyến dài ngàn dặm, trong một đêm rơi vào yên tĩnh, như thể một trận mưa bão sấm sét, dừng lại vào lúc mưa to nhất, nhưng mây đen trên trời không tan, vẫn bao phủ toàn bộ đất trời, bao phủ hơn hai trăm tòa thành lớn nhỏ trong lãnh thổ Lai Châu, rơi vào một loại yên tĩnh cực kỳ quý dị.

Trong một tòa tòa thành trì của nước Khánh, mỗi ngày quân thủ thành đều có thể nhìn thấy ở nơi tầm nhìn rộng lớn ngoài thành, có huynh đệ của bọn họ xếp hàng chỉnh tề đi về phía sâu trong nước Khánh.

Bọn họ, về nhà rồi!

Đây là trinh sát nước Khánh, nhận được tin tình báo giống hệt,

Đại Thịnh đang thả hàng binh, bọn họ không những không giết không ngược đãi tù binh, hơn nữa còn phát lương khô, phái người hộ tống bọn họ một đường đi về phía đông trở về nhà.

Cũng chính là nói, cho dù là bọn họ đánh thua trận này, chỉ cần ngoan ngoãn đầu hàng, sẽ không có bất kỳ giá nào phải trả, có thể đoàn tụ với vợ con ở nhà trong vòng một tháng.

Thêm vào đó quân Đại Thịnh bên ngoài mỗi một tòa thành ngày đêm khuyến hàng, khiến cho quân thủ thành trong thành trì nước Khánh tất cả đều bàng hoàng lo sợ.

Chỉ là...

Tướng thủ thành của mỗi một tòa thành trì nước Khánh, đều đang nói với thuộc hạ của bọn họ.

“Huynh đệ, kiên trì thêm mấy ngày!”

“Viện quân của chúng ta sắp đến rồi!”

“Bốn mươi ngày cuối cùng!”

“Không, ba mươi ngày!”

“...”

Để cho tất cả mọi người có tín niệm kiên trì.

Chủ tướng của các thành đều dùng ra chiến thuật tâm lý “trông mặt giải khát”, nói thời gian viện quân đến gần một chút, để huynh đệ phấn chấn tinh thần.

Trên thực tế.

Viện binh của nước Khánh, cũng thật sự sắp đến.

Trình sát trong lãnh thổ gần như mỗi ngày đều truyền về tin tức mới, mỗi lần khoảng cách của viện binh nước Khánh đều tiến lên một đoạn lớn.

Vì vậy, không chỉ là tướng sĩ nước Khánh thấp thỏm lo âu, tướng sĩ của nước Thịnh cũng rất lo lắng, bọn họ không hiểu rõ rõ ràng vẫn luôn ở vào thế thượng phong, tại sao đánh một trận lại phải dừng lại.

Tiếp tục đánh xuống, trong lòng mọi người cũng không nắm chắc bao lâu có thể đánh hạ được thành trì, nhưng bọn họ biết nếu tiếp tục giằng co như vậy, sẽ chỉ đợi được viện binh của nước Khánh, không khéo lại là một trận đại bại.

Ngoại ô Vĩnh Lạc phủ.

Doanh trại Đại Thịnh.

“Điên rồi!!!”

“Ầm ——”

Phạm Thiên Phát vừa mới xem xong tin tức truyền về từ Mai Tử huyện, suýt nữa trực tiếp lật đổ toàn bộ sa bàn: “Mạnh

đại soái, Trần Tam Thạch điên rồi! Người biết hấn nói gì không? Hấn không những cự tuyệt đến Chiêu Thông phủ, còn muốn ở Mai Tử huyện dừng lại mười ngày! Mười ngày! Đợi mười ngày này trôi qua, viện quân của nước Khánh sẽ đến!”

“Cái này phải làm sao?”

Chiêm Đài Minh đi qua đi lại, mặt đầy sầu lo: “Mạnh đại soái, đề nghị của ta, là thu hồi quyền chỉ huy mà người cho Trần Tam Thạch, hạ mệnh lệnh chết để hấn đến Chiêu Thông phủ!”

“Ừm...”

Mạnh Khử Tật trầm ngâm suy nghĩ.

Cục diện hiện nay, nếu không thể hạ được Chiêu Thông phủ thì cứ kéo dài không có điểm dừng như vậy, thật sự sẽ trở nên nguy hiểm.

Hấn thở dài nói: “Là ta quá tin tưởng Trần Tam Thạch, trách nhiệm ở ta, bản soái sẽ lập tức thu hồi quyền thống lĩnh của hấn, sau đó hạ mệnh lệnh chết để hấn đến Chiêu Thông phủ, bất kể là khuyên hàng hay là mạnh mẽ tấn công, chỉ cần có thể hạ được Chiêu Thông, coi như hấn qua cửa.”

Chương 471: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (6)

“Chư vị, bớt giận!”

Ngay lúc này.

Một tên tùy tùng đẩy Phòng Thanh Vân, đến trong trung quân đại tướng, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Chư vị có phải quên một chuyện hay không? Lúc đầu Trần tham tướng nói với chúng ta, là hạ được toàn bộ ba mươi sáu phủ của Lai Châu, chứ không phải một phủ nào đó.”

“Chúng ta chẳng lẽ không nhìn ra ý đồ của hắn? Một đầu chui vào hướng đông bắc, chẳng phải là muốn từ bắc đến nam, một đường bình định, nhưng điều này sao có thể? Cần bao nhiêu thời gian!”

Phạm Thiên Phát lo lắng nói: “Chúng ta không yêu cầu nhiều như vậy, ngay cả trên lệnh quân cũng chỉ viết là Chiêu Thông phủ, chỉ cần có thể hạ được Chiêu Thông phủ coi như không tệ!”

“Đúng vậy Phòng tướng quân, Trần tham tướng dùng mưu kỳ quá nhiều, có chút tham lam, không thích hợp với tình hình trước mắt.”

Mạnh Khử Tật trầm giọng nói: “Việc cấp bách, là sau khi hạ được Chiêu Thông phủ, chia binh đi Lục Lĩnh sơn ứng phó với viện binh của nước Khánh, những cái khác chỉ có thể lại tùy tình hình mà làm.”

“Không đủ, một Chiêu Thông phủ không đủ.”

Phòng Thanh Vân giờ một phong thư: “Ta vừa mới nhận được tin tức, nước Từ ở phía nam, Tĩnh vương tụ tập mười vạn binh mã, hiện nay đã ở biên giới đợi lệnh, mười phần tám chín, sẽ cùng viện binh của nước Khánh bên ngoài Lục Lĩnh sơn cùng đến.”

“Bao nhiêu?”

Sắc mặt Mạnh Khứ Tật nghiêm trọng: “Nhiều đến mười vạn, nước Từ không phải vẫn đang giằng co với Trần Nam vương sao, bọn họ lại điều động ra nhiều binh mã như vậy, là chuẩn bị dùng lực lượng của cả nước để viện trợ nước Khánh?”

Thật đúng là kéo một sợi động toàn thân!

Những thứ này, đều là do Minh Châu chi loạn dẫn phát, những địch quốc này đã sớm bắt đầu chuẩn bị.

May mắn Minh Châu chi loạn bình phục kịp thời, nếu không thì, thật sự không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì.

“Ừm.”

Phòng Thanh Vân tiếp tục nói: “Đến lúc đó, liên quân của nước Khánh và nước Từ sẽ đạt đến hai mươi vạn.

“Nếu chúng ta không thể ăn hết tất cả thành trì trước thời điểm này, hơn nữa tập hợp toàn bộ binh mã, thì không thể nào ứng phó được nhiều người như vậy.

“Cho nên, một Chiêu Thông phủ không đủ.

“Chiến lược của Trần tham tướng là đúng, chỉ có ăn hết toàn bộ ba mươi sáu phủ, sau đó đối mặt với hai mươi vạn đại quân, chúng ta mới có đường lui, không đến mức đại bại.”

“Mặc dù nói như vậy...”

Mạnh Khử Tật dùng võ đao chỉ vào địa thế rộng lớn trên sa bàn, nói: “Chỉ còn lại hơn bốn mươi ngày, làm sao hạ được ba mươi sáu phủ? Nếu bọn họ muốn đầu hàng, đã hàng rồi, cũng không cần kéo dài đến hiện tại ở một Mai Tử huyện, rõ ràng là khuyên không được.”

“Khả năng xác thực là rất nhỏ, nhưng mà...”

Phòng Thanh Vân hỏi lại: “Chư vị có lựa chọn sao? Hiện nay chỉ có hai con đường, hoặc là tin tưởng Trần tham tướng, hoặc là sớm rút quân.”

“Rút quân?”

Phạm Thiên Phát nói: “VẬY chẳng phải là để bề hạ rất thất vọng? Hơn nữa chúng ta đã đánh lâu như vậy rồi, hiện tại rút quân, nỗ lực trước đây chẳng phải đều uổng phí sao? Đối với quân tâm, sẽ có ảnh hưởng lớn bao nhiêu.”

“Đã như vậy, tại sao không đợi thêm xem?”

Phòng Thanh Vân nhìn bọn họ, kiên nhẫn khuyên nói: “Cũng chỉ mới qua mười ngày mà thôi, cách hai tháng còn lâu, nói không chừng Trần tham tướng sẽ thật sự làm được?”

“Phòng tướng quân.”

Mạnh Khử Tật nhận ra dị thường: “Người tin tưởng Trần tham tướng như vậy, chẳng lẽ đã đoán được chiến lược của hắn?”

“Mơ hồ thôi.”

Phòng Thanh Vân cảm khái nói: “Hơn nữa nếu ta đoán không sai, kế sách này những người khác sử dụng đều không được, chỉ có Trần tham tướng sử dụng, có lẽ sẽ có hiệu quả ngoài ý muốn.”

“Tại sao?”

Mạnh Khử Tật hỏi: “Bởi vì hấn chỉ huy bốn lần vượt Hồng Trạch Hà, là kỳ tài binh gia?”

“Không.”

Phòng Thanh Vân dừng một chút: “Chỉ là vì cái tên Trần Tam Thạch.”

“Thích làm gì thì làm đi.”

Mạnh Khử Tật không có tâm tư tiếp tục truy hỏi, cả đời hấn chưa từng mạo hiểm: “Chuẩn bị hai tay, một mặt để Trần Tam Thạch tiếp tục làm điều hấn muốn làm, một mặt khác chuẩn bị rút lui, Phòng tướng quân, quy hoạch tuyến đường rút lui giao cho người sắp xếp, nhất định phải bảo đảm không thể loạn, hậu quả của việc rút lui mà loạn, không cần ta nói chứ?”

...

Mai Tử huyện.

Ngày thứ mười.

Trên tường thành, Trần Tam Thạch đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt ra.

“Tập hợp!”

“Xuất phát!”

Tiếng còi vang lên.

Huyền Giáp quân dưỡng sức ở nơi này mười ngày tập hợp trước cổng thành.

Mấy ngàn dân chúng Mai Tử huyện đứng hai bên tiễn đưa.

Đâu phải là quân đội địch quốc đánh vào, rõ ràng là đưa tiễn quân đội nhà mình xuất chinh!

Mười ngày này.

Huyền Giáp quân không những mở kho phát lương, thậm chí còn giết mấy tên quan tham ô lại, và tên ác bá hương thân khét tiếng nhất địa phương, rõ ràng nhận được sự ủng hộ mãnh liệt của dân chúng địa phương, danh tiếng sớm đã truyền ra xa mấy trăm dặm, hơn nữa còn đang không ngừng tiếp tục khuếch tán ra ngoài.

“Đại nhân!”

Hạ Tông sốt ruột hỏi: “Tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ, thời gian không còn nhiều, cho dù trực tiếp một đường đi về phía nam, thời gian cũng chỉ vừa đủ, sợ rằng không có bất kỳ thời gian dư thừa nào để dừng lại.”

“Bước thứ tư, xu thế đã thành, cuồn cuộn chảy về phía đông không thể ngăn cản!”

Trần Tam Thạch giục ngựa tiến lên: “Lần này đi đông nam, tất cả thành trì dọc đường đi, bất kể lớn nhỏ, nhất định sẽ trực tiếp quy hàng, các người chuẩn bị tiếp nhận ấn quan, sắp xếp hàng binh, nhất định phải có trật tự, không được xảy ra bất kỳ rối loạn nào!”

Kỳ Môn huyện.

“Đại nhân!”

“Đến rồi! Thật sự đến rồi! Huyền Giáp quân, ba ngàn Huyền Giáp quân!”

“Người dẫn đầu là Trần Tam Thạch bạch bào bạch mã!”

Chương 472: Thiên Quân Vạn Mã Tị Bạch Bào (7)

“Tình hình của Mai Tử huyện thế nào, thật sự giống như tri huyện Lý nói?”

“Y hết!”

“Huyền Giáp quân không những không giết một binh một tốt, còn mở kho phát lương!”

“Tri huyện Lý cũng khôi phục chức quan!”

“Còn chờ gì nữa?!”

Tri huyện Triệu đứng trên tường thành, nhìn một mảnh đen kịt, gần như không có bất kỳ do dự: “Mau mở cổng thành! Cung nghênh đại tướng quân triều Đại Thịnh ta đến!”

Cổng thành mở toang.

Tri huyện, tuần kiểm ra khỏi thành đầu hàng, giao nộp ấn quan binh khí.

Dừng lại chưa đến nửa ngày.

Huyền Giáp quân tiếp tục đi về phía nam.

...

Chương Đức huyện.

“Huyền Giáp quân đến rồi!”

“Bạch bào bạch mã, không sai!”

“Ngàn hộ đại nhân, hàng hay không hàng? Trong thành chúng ta có một ngàn người, đánh thì có thể chống đỡ hai

ngày!”

“Đánh cái rắm, hai ngày sau không phải cũng chết sao?!”

“Mở cổng thành, đầu hàng!”

...

Thúy Dã huyện.

“Thế nào? Hai huyện bên cạnh có hàng không?”

“Hàng rồi!”

“Mau mau mở cổng thành, cung nghênh Trần đại nhân!”

“Đúng rồi, trời mấy tên trinh sát cứng đầu cứng cổ của Hưng Hóa phủ kia lại, cùng đưa cho đại nhân!”

“...”

Năm ngày ngắn ngủi!

Toàn bộ mười hai huyện của Hưng Hóa phủ, đều quy hàng.

Chỉ còn lại Hưng Hóa phủ thành vẫn đang gắng gượng chống đỡ, trong thành vẫn còn có bốn ngàn quân thủ thành.

Trên tường thành.

“Đại nhân! Không xong rồi!”

“Toàn bộ khu vực Hưng Hóa đều hàng rồi! Hiện nay chỉ còn lại chúng ta!”

“Không những hàng, Thúy Dã huyện còn giữ lại trinh sát của chúng ta!”

“Lương thảo trong thành, đối ngoại tuyên bố là hai mươi ngày, trên thực tế chỉ đủ mười ngày cuối cùng!”

“Cậu ba!” Đỗ bách tổng khuyên nói, “Đầu hàng đi! Huyện Giáp quân do Trần tướng quân suất lĩnh là nhân nghĩa chi sư, đầu hàng trong tay bọn họ là kết cục tốt nhất!”

“Một khi đã như vậy, cũng không cần đợi nữa, hàng đi!”

...

Tiêm Giang phủ.

“Bạch bào bạch mã, Trần Tam Thạch dẫn theo Huyền Giáp quân đến!”

“Chúng ta còn ba ngàn huynh đệ, lương thảo ba tháng, có thể chống đỡ đến khi viện binh đến.”

“Có cái rắm viện binh!”

“Có viện binh Hưng Hóa phủ sao lại đầu hàng? Mười phần tám chín, là đang lừa chúng ta kiên trì!”

“Mở thành đầu hàng!”

...

Viên Khúc phủ.

“Tướng quân, hàng đi! Bên cạnh đầu hàng rồi! Lại không hàng, sẽ không còn cơ hội!”

“Đi chết mẹ mày đi, lão tử sống là người Đại Khánh, chết là quỷ của Đại Khánh, tuyệt đối không phản quốc!”

“Tướng quân, không cần phản quốc!”

“Sau khi đầu hàng, chúng ta có thể đi đường Quỷ Môn cốc trở về Đại Khánh, mấy tháng sau có thể trở về báo thù!”

“Đúng vậy, đây không tính là phản quốc, đây là kế sách quyền nghi, dù sao cũng là một tòa thành trống, hàng!”

“...”

...

Di Châu phủ.

“Đại nhân, dân chúng tạo phản!”

“Dân chúng to gan, lão tử đang khổ sở thay bọn họ thủ thành, bọn họ dám tạo phản!”

“Bọn họ nói mở cổng thành sẽ có lương thực ăn!”

“Nói hươu nói vượn người nói cho dân chúng, người Thịnh đang lừa bọn họ!”

“Dân chúng nói, người Thịnh sẽ lừa bọn họ, nhưng Trần Tam Thạch mang dân vượt sông sẽ không!”

“Hơn nữa nơi Huyền Giáp quân đi qua đều mở kho phát lương, đã là chuyện mọi người đều biết, không thể nào giả được...”

“Đại nhân, dân chúng điên rồi!”

“Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi!”

“...”

...

Một đường đi về phía nam.

Trần Tam Thạch bạch mã bạch bào, dẫn theo Huyền Giáp quân đi qua nơi nào, nơi đó không có không vọng phong mà hàng.

Quân Đại Thịnh bên ngoài các tòa thành lập tức không chế tất cả hàng binh, một đường thông suốt không trở ngại.

Cho đến lúc này.

Hạ Tông mới cuối cùng bừng tỉnh ngộ: “Ta hiểu rồi! Những gì đại nhân làm ở Mai Tử huyện lúc đầu, gọi là súc thế, thật ra quân thủ thành của các tòa thành ở Lai Châu, đã sớm đến cực hạn, chỉ cần có thể để bọn họ tin phục sau khi đầu hàng không có giá phải trả, sẽ hoàn toàn sụp đổ, một người cầm đầu đầu hàng, sẽ dẫn theo một mảnh, đây chính là một lần thất bại, xu thế vọng phong mà hàng!”

...

Hai mươi ngày sau.

Ngoại ô Vĩnh Lạc phủ.

Doanh trại Đại Thịnh.

“Tại sao liên tục hai mươi ngày, đều không có tin tức của Trần Tam Thạch?!”

Mạnh Khử Tật hai tay chấp sau lưng, đi qua đi lại trong đại trường: “Phòng tướng quân, thật sự không thể kéo dài nữa, không bằng sớm rút lui đi?”

“Báo ——”

“Hàng rồi! Hàng rồi!”

“Chiến báo của Huyền Giáp quân đưa đến, hai mươi ba phủ đều đầu hàng!”

“Ba ngàn Huyền Giáp quân một đường đi về phía nam, lập tức sẽ đến Chiêu Thông phủ!”

“Người nói cái gì? Mau đưa tới!”

Mạnh Khử Tật vội vàng bắt lấy, trong nháy mắt xem xong.

Ngày hai mươi tám tháng giêng, ba ngàn quân thủ thành của Thạch Kiều phủ ra khỏi thành quy hàng.

Ngày mừng một tháng hai, phó tướng của Sùng Tả phủ phản quốc, sau khi chém giết chủ tướng dẫn theo hai ngàn quân thủ thành, ra khỏi thành quy hàng.

Ngày mừng tám tháng hai, dân chúng của Hoàng Bì phủ tạo phản, trong thành đại loạn, cuối cùng ra khỏi thành quy hàng.

Ngày hai tháng...

Đến ngày mười chín tháng hai, trong lãnh thổ Lai Châu đã có hai mươi sáu phủ mở thành đầu hàng, hàng binh tích lũy nhiều đến hơn năm vạn người!

“Đại nhân!”

“Thần rồi, thật sự thần rồi!”

“Tin tức huynh đệ phía trước truyền về!”

“Chỉ cần là nơi Trần tướng quân đi qua, hoặc là trực tiếp mở thành đầu hàng, hoặc là nội loạn thất bại, bọn họ từ Hưng Hóa phủ một đường đi về phía nam, thậm chí không giết một người!”

“Cho dù địch quân có thiên quân vạn mã, cũng như đang cố ý tránh Trần tướng quân!”

Xu thế quy hàng nổi lên ở bắc cảnh, thiên quân vạn mã tránh bạch bào!

Chương 473: Tứ Diện Sở Ca

(1)

“Người nói gì?”

Phạm Thiên Phát giật lấy lá thư, nhìn nét chữ trên đó, đồng tử không ngừng run rẩy: “Thật... thật sự đầu hàng? Bọn chúng không hề kháng cự?”

“Không có!”

Thuộc hạ quả quyết nói: “Các huynh đệ ở tiền tuyến đều tận mắt chứng kiến, Huyền Giáp Quân chỉ cần giương cờ tướng của Trần tham tướng đứng ngoài cổng thành, là cửa thành tự động mở!”

“Hay, hay lắm...”

Mạnh Khử Tật mừng thầm vì mình vẫn còn biết nghe lời khuyên, không cưỡng ép ra lệnh điều người về.

Hắn nhìn sang nho sinh áo xanh bên cạnh đang im lặng: “Phòng tướng quân, người mau nói cho mọi người nghe, làm sao mà làm được như vậy?”

“.....”

Phòng Thanh Vân im lặng nhìn sa bàn, như một cái cây đã bén rễ, hồi lâu không động đậy.

“Phòng tướng quân?”

Giao Đài Minh cẩn thận ngắt lời: “Ngài làm sao vậy?”

“Ta hiểu rồi.”

Một lúc sau, Phòng Thanh Vân đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói trong trẻo mang theo kinh ngạc, như một lão toán sư cuối cùng cũng giải được câu đố, lại như một đại sư thợ thủ công, cuối cùng cũng nghiên cứu ra cách giải một cơ quan nào đó.

“Ta đã hiểu Trần tham tướng làm thế nào rồi.”

“Ồ?”

Mạnh Khử Tật không chờ được nói: “Nói mau!”

“Mạnh đại soái.”

Phòng Thanh Vân mỉm cười hỏi: “Ta hỏi ngài, đạo của ngài là gì?”

“Đạo của ta? Phòng tướng quân chắc là ý chỉ tạo nghệ về binh pháp?”

Mạnh Khử Tật nhanh chóng đưa ra câu trả lời: “VẬY đạo của ta, đương nhiên là đạo bất bại. Phàm binh gia đại giả, đều cần phải lập mình ở nơi bất bại trước, để chờ đợi kẻ địch bại trận.”

Phòng Thanh Vân nhìn người tiếp theo: “Phạm tướng quân thì sao?”

“Ta?”

Phạm Thiên Phát tự hào nói: “Phạm mỗ tin tưởng vào vương đạo, vương đạo giả, phụng mệnh thiên tử, xuất chính nghĩa chi sư, phàm đến nơi nào được trời giúp đỡ, nhất định bách chiến bách thắng, thiên hạ quy tâm.”

“Tại hạ thì không dám luận đạo.”

Giao Đài Minh thân nhiên nói: “Ta là phó tướng dưới trướng Mạnh đại soái, nếu nhất định phải nói đạo nào, thì đạo ta thích dùng hàng ngày, là bá đạo mà Lữ tướng quân giỏi

nhất. Đương nhiên, so với Lữ tướng quân, tại hạ chỉ là bất chước một cách vụng về mà thôi.

“Lữ tướng quân mới thực sự là bá đạo của binh gia, nơi nào ông đến, địch quân đều nghe gió mà sợ, chỉ cần chiếm được một lần ưu thế, thì không thể ngăn cản được nữa, địch quân nhất định sẽ tan rã ngàn dặm!”

“Minh Châu chính là như vậy! Chung Vô Tâm kia cũng là Võ Thánh, kết quả thì sao? Tám vạn đại quân, dưới sự truy kích của Lữ tướng quân, cuối cùng chỉ còn hơn một vạn người sống sót trở về, nghe nói còn không ít người sợ đến vỡ mật, chết khiếp tại chỗ.

“Lữ tướng quân, thực sự là tấm gương của chúng ta!”

Triều đình có ý sắp xếp như vậy, hẳn làm phó tướng còn Mạnh Khử Tật là đại soái, mục đích là để lúc quan trọng có thể bổ sung cho nhau, từ đó đạt được hiệu quả bất ngờ.

“Nói thật lòng, tạo nghệ về binh pháp của chúng ta, đều không bằng Phòng tướng quân.”

Mạnh Khử Tật cảm khái nói: “Đạo của mỗi người chúng ta, bất kể là vương đạo, bá đạo, hay là ôn đạo, đều là tìm ra phương pháp phù hợp với mình trong binh thư, sau đó phát huy rộng rãi, nhưng Phòng tướng quân, ngài là người sáng tạo ra quỹ đạo, là người sáng lập ra một trường phái, sau này chắc chắn sẽ được xếp vào Võ Miếu.”

Phòng Thanh Vân không khiêm tốn cũng không tự khoe, mà lúc này lại chuyển hướng câu chuyện: “Vậy các vị có biết, binh pháp của Trần tướng quân, là đạo nào không?”

“Cái này...”

Mạnh Khử Tật xoa râu ngẩn, nhanh chóng phán đoán nói: “Quỹ đạo!”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Giao Đài Minh phụ họa nói: “Giờ xem ra, đạo mà Trần tướng quân đi, chắc chắn là quỷ đạo! Thật ra, ta đã xem kỹ hồ sơ chiến đấu của Trần tham tướng, khi xưa ở Bà Dương, hơn ngàn tàn binh đánh tan hai vạn đại quân man tộc, đã dùng chiến lược như hư trương thanh thế, thanh đông kích tây, công kỳ bất bị xuất kỳ bất ý, phù hợp với quỷ đạo.”

“Đúng vậy.”

Ngay cả Phạm Thiên Phát cũng đồng ý nói: “Bốn lần vượt sông Hồng Trạch, đi vòng lại trong địa phận Minh Châu nhỏ bé, cuối cùng dứt khoát không chạy trốn, đánh thẳng vào Mi Sơn phủ, chẳng phải là giống với ‘Bình giả, quỷ đạo dã’ mà Phòng tướng quân từng viết hay sao? Không hổ là sư đệ của Phòng tướng quân, sau này có khi còn giỏi hơn cả sư huynh trên con đường quỷ đạo ấy.”

Phòng Thanh Vân cười mà không nói.

“Ồ?”

Mạnh Khứ Tật thấy hứng thú: “Phòng tướng quân, ngài đừng vòng vo nữa, chẳng lẽ là đạo khác, như nhân đạo, cuồng đạo hay là đạo tung hoành hiểm có?”

“Đều không phải.”

Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Các người hiểu lầm rồi, từ hồ sơ của Trần tham tướng, lúc đầu quả thực là có đường đi của quỷ đạo, nhưng về sau sẽ biết, tuyệt đối không chỉ đơn giản là quỷ đạo.

“Ta cũng không biết hẳn học binh pháp từ ai, nhưng người đó tuyệt đối không phải ta.

“Hơn nữa đến nước này.

“Bất kể trước đây hần học của ai, học được bao nhiêu, cũng đã sớm dung hợp tất cả, hóa thành đạo của chính mình.”

“Đạo của chính mình?”

Mạnh Khử Tật ném ra ý vị trong lời nói: “Phòng tướng quân có ý là...”

“Đúng vậy!”

Phòng Thanh Vân vung tay áo, cao giọng tuyên bố: “Các vị, chuẩn bị đi, không lâu nữa Bình Gia Bát Quyền, sẽ trở thành Bình Gia Cửu Quyền, đây là ‘đạo’ của riêng Trần tham tướng, cũng là một ‘đạo’ mới hoàn toàn!

“Đạo này có tên là —— Thế!

“Bình giả, thế dã!”

.....

Trường Đình phủ.

“Tướng quân!”

“Các huynh đệ ở phía bắc đều đầu hàng rồi!”

“Trong thành không còn lương thảo nữa!”

“Chúng ta cũng hàng đi!”

“Không thể hàng, chúng ta còn bốn ngàn huynh đệ, người bảo ta hàng?!”

“Tướng quân! Trần tướng quân chỉ cho chúng ta thời gian suy nghĩ là ba canh giờ! Ngài thì không sao, ngài là doanh binh được điều từ nơi khác tới, cho dù thành bị phá cũng chỉ là chết một mình ngài, mười tám năm sau lại là một hảo hán! Nhưng chúng ta đều là đồn trú tại chỗ, trong thành còn có vợ con cha mẹ của chúng ta, nếu tiếp tục kháng cự, một khi thành bị phá, bọn họ cũng sẽ bị liên lụy!”

Chương 474: Tứ Diện Sở Ca (2)

“Bớt nói nhảm đi, ta bảo ngươi giữ thì cứ giữ cho ta!”

“Xoẹt ——”

“Ngươi, ngươi!”

“Tướng quân, là ngài ép ta!”

Đô chỉ huy sứ Mã Quốc Thành đâm một đao vào tim đối phương, mấy tên thuộc hạ xông lên, chém hấn thành thịt nát.

Sau đó, Mã Quốc Thành giơ cao thanh đao trong tay: “Mở cổng thành, đầu hàng ——”

“Uỳnh ——”

Cửa thành kiên cố của Trường Đình phủ mở ra.

Quan viên lớn nhỏ ra khỏi thành đầu hàng.

“Trần tướng quân!”

“Cầu ngài hạ thủ lưu tình!”

“Chúng ta đều là quân đồn trú tại địa phương, sau khi mở thành đầu hàng, không đi vào Quỷ Môn hẻm, từ nay về sau sẽ là người Đại Thịnh triều!”

“.....”

Ngựa trắng áo trắng, tiến vào Trường Đình.

Chạy vội suốt đường, Huyền Giáp Quân cũng cần nghỉ ngơi một chút.

“Phủ thứ hai mươi bảy!”

Hạ Tông âm thầm đếm.

Đi hết con đường này.

Hắn và Tiêu Trung, Du Ký Khả cùng những người khác, tro mắt nhìn những nơi đi qua, tất cả địch đều hàng, thật sự không tổn một binh một tốt, từ tiểu huyện lâu năm không tu sửa, đến phủ thành kiên cố bất khả xâm phạm, tất cả đều đầu hàng.

Lần đầu tiên bọn họ thấy được, thì ra công thành chiếm đất, có thể dễ như trở bàn tay!

Một bộ áo trắng, một con ngựa trắng.

Ngàn quân vạn mã, tất cả đều đầu hàng!

Oai phong biết bao!

Hạ Tông mấy người, đều là những người được tuyển chọn kỹ càng từ kinh thành, từng người đều được coi là thiên tài, từ nhỏ cũng đều đọc nhiều binh thư, cho nên khi gặp chiến sự đương nhiên đều có ý kiến của mình.

Ngay từ đầu, bọn họ không hiểu hành động của tướng quân có ý nghĩa gì.

Sở dĩ nghe lệnh.

Một là do tổ chất cứng cỏi, bọn họ không giống như Vệ Sở Quân mục nát, làm tinh nhuệ, yếu tố đầu tiên là quân lệnh như núi, cho dù nghi ngờ cũng phải nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh.

Mặt khác, là Trần tướng quân bốn lần vượt sông Hồng Trạch thật sự quá xuất sắc, bọn họ kiên nhẫn, muốn xem kết quả cuối cùng sẽ thế nào.

Kết quả là...

Chính là như vậy!

Hạ Tông mấy người không ai không tâm phục khẩu phục, hận không thể giống như quân địch đầu hàng, quỳ rạp xuống đất.

Chỉ có điều, cho dù bọn họ luôn đi theo bên cạnh tướng quân, cũng không thể hoàn toàn hiểu được bí quyết trong đó.

Tương đối mà nói.

Lộ Thư Hoa mấy người đích thân trải nghiệm sự chấn động của bốn lần vượt sông Hồng Trạch, dao động về cảm xúc tương đối nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bọn họ không phải không kinh ngạc, mà là kinh ngạc đến mức có chút tê liệt mà thôi.

“Đầu hàng có nhanh quá không?”

Tạ Tư Thuật cười ngựa đuổi theo: “Đại nhân, rất nhiều nơi đều không để lại nhiều người quản lý hàng binh, có phải nền tảng không vững chắc không?”

“Nhanh sao?”

Trần Tam Thạch hỏi lại.

Chẳng nhanh chút nào.

Đây mới là bình thường!

Trước hết, không phải tất cả binh lính, đều có “chí chết trận” như huynh đệ Bà Dương dưới trướng hắn, tuyệt đại đa số người thủ thành chỉ vì không còn đường lui, đây gọi là thể “thủ thành thà chết chứ không khuất phục”.

Nhưng khi Đại Thịnh thả hàng binh đi khoe khoang khắp nơi, thể thủ thành này lập tức bị phá vỡ quá nửa.

Ngay sau đó, là mỗi khi đến một nơi thì mở kho phát lương, được bách tính ủng hộ, trong tình huống bách tính không giúp đỡ, độ khó của việc thủ thành sẽ tăng gấp bội, huống chi có một số nơi vì đánh giặc, thu gom lương thực quá

nhiều, bách tính đói bụng, vừa nghe thấy quan binh Đại Thịnh sắp đến, trực tiếp tạo phản.

Cuối cùng.

Trong nhiều thành trì không chỉ có doanh binh từ nơi khác tới, mà còn có rất nhiều quân đồn trú tại địa phương, hai bên vốn không đồng lòng.

Đối với binh lính từ nơi khác tới, cho dù đánh thua cũng không cần gánh chịu bất cứ hậu quả nào, thậm chí có thể bỏ binh khí về nhà ăn tết, giống như chưa từng đến.

Đối với quân đồn trú tại địa phương, cho dù mở thành, người nhà của bọn họ cũng sẽ bình yên vô sự.

Thắng thua đều như nhau, tại sao phải liều mạng?

Có lúc hai bên xảy ra mâu thuẫn, bên kia sẽ gây ra nội loạn.

Với đủ loại lý do cộng lại, căn bản không có lý do gì để không đầu hàng.

Còn về chuyện Huyền Tư Thuật lo lắng, chiêu hàng quá nhanh có dẫn đến không ổn định hay không, thì càng là lo lắng vô vẩn.

Chủ động đầu hàng và rơi vào vòng vây buộc phải đầu hàng là hai khái niệm.

Sau khi mở thành.

Quân thủ thành có thể tự mình rời đi.

Những hàng binh này thấp cổ bé họng, cộng thêm số lượng quá nhiều, cho dù chạy về trong biên giới Khánh Quốc cũng là pháp bất trách chúng, sẽ không làm gì bọn họ.

Nhưng còn tướng lĩnh hạ lệnh mở cửa thành thì sao?

Bọn họ thật sự dám quay về sao?

Sau khi quay về, Khánh Quốc còn dám dùng bọn họ sao?

Một khi quay về không có tiền đồ, thậm chí sau chiến tranh còn bị thanh toán, các tướng lĩnh thật sự sẽ quay về sao?

Sẽ không!

Không những không quay về, bọn họ còn phải cố gắng hết sức giúp Đại Thịnh trấn giữ thành trì!

Lý do rất đơn giản, đầu hàng một lần có thể là bất đắc dĩ, nhưng không ai chịu đựng được vị tướng phản bội hai lần!

Giống như khi xưa ở Minh Châu.

Phó tướng Lý Thiên Thành dưới trướng Đồng An, trên mặt không bị trừng phạt, nhưng thực tế bây giờ bọn họ ở đâu, lại có ai biết?

Huống chi, còn có những quan viên cấp thấp giống như huyện lệnh Lý, bọn họ sẽ là người ủng hộ điên cuồng nhất của Đại Thịnh triều!

“Cả quân đội nghỉ ngơi một đêm!”

Trần Tam Thạch ra lệnh.

Sau khi vào thành, hắn lấy cơ tuần tra, cưới Thiên Tâm đi dạo khắp nơi, cuối cùng tìm được mấy tên giáo đồ Hương Thần Giáo cải trang thành hòa thượng trong một ngôi chùa Quan Âm cầu con.

Đêm hôm đó, hắn lại ần núp quay lại, giết mấy tên giáo đồ không một tiếng động, sau đó dùng Huyền Châu lấy đi hương khí huyền khí trong lư hương.

Mỗi lần vào thành, hắn đều tìm một chút.

Trong phạm vi Lai Châu, nhiều nhất là chùa Quan Âm cầu con, hương khói rất thịnh, người dân địa phương nói rất linh

nghiệm, nữ tử không mang thai chỉ cần đi, không lâu sau sẽ mang thai.

Chương 475: Tứ Diện Sở Ca

(3)

Còn về nguyên nhân...

Ở sau tượng Bồ Tát, có một con đường bí mật thông xuống dưới đất, trong đó có một cái giường, mỗi đêm bên giường đều có bảy tám đại hòa thượng...

Hương Thần Giáo thật sự có nhiều trò.

Đề lừa hương khói, thủ đoạn gì cũng dùng được.

Trần Tam Thạch tìm một ngôi nhà bỏ hoang, trước tiên luyện thương trong đó, sau đó lấy Huyền Châu ra luyện kiếm khí thuật.

[Thuật pháp: Kiếm khí thuật (tinh thông)]

[Tiền độ: 688/1000]

Đi hết con đường này, không ít thu thập được hương khói, chỉ là tiêu hao quá nhanh, e rằng còn phải thu thập thêm mấy đợt hương khói của tiểu miếu, hoặc một lần hương khói của đại miếu mới đủ tiểu thành.

Chiêu Thông phủ.

Là thành trì lớn nhất Lai Châu, miếu Quan Âm trong đó cũng là lớn nhất, trước đây không ít bách tính của các phủ, huyện khác thậm chí không quản ngại đường xa ngàn dặm đi tham bái cúng bái.

Đây là lợi ích riêng.

Nói về đại cục, Chiêu Thông phủ cũng là trọng điểm.

Hiện tại ba mươi sáu phủ của Lai Châu, đã có hai mươi bảy phủ đầu hàng, còn lại chín phủ cuối cùng đều là xương cứng, trong đó lấy Chiêu Thông phủ làm đầu, thủ tướng Đặng Phong danh tiếng rất lớn, rất khó hạ được.

Nhưng tương ứng, chỉ cần bắt được Đặng Phong, đối với sĩ khí của Khánh Quốc sẽ lại là một đả kích lớn, tám phủ còn lại sẽ hoàn toàn sụp đổ, lập tức mở thành ra hàng.

Sau đó, Đại Thịnh mới có cơ hội thu thập binh mã, ứng phó với cục diện chiến trường tiếp theo.

Vẫn không thể lạc quan!

Ngoài ra, con đường này chiêu hàng có một điểm là Trần Tam Thạch cảm thấy ngoài ý muốn.

Đó là tên của hắn, ngoài ý muốn là rất hữu ích!

Không ai ngờ tới.

Khi xưa dân vượt sông, lại có thể mang đến ảnh hưởng lớn như vậy.

Hai mươi bảy phủ đầu hàng, ít nhất có mười phủ là do bách tính tạo phản dẫn đến nội loạn không thể thủ thành, tác dụng của ba chữ Trần Tam Thạch ít nhất chiếm hơn ba phần, đây cũng là một loại đại thế.

“Hương khói trong Huyền Châu cơ bản là được bao nhiêu tiêu hao bấy nhiêu.”

“Nhưng mà...”

“Huyền khí màu trắng càng ngày càng nồng đậm.”

Hắn nhìn Huyền Châu trong tay không khỏi trầm tư.

Từ Mai Tử huyện bắt đầu.

Hầu như mỗi lần đến một nơi, huyền khí màu trắng đều tăng thêm một chút, cơ bản giống với tốc độ bọn họ tiến công.

Chẳng lẽ...

Là đại thắng chi thế, có thể chuyển hóa thành huyền khí?

Cảm giác là vậy, nhưng lại không phải.

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trần Tam Thạch tạm thời không có thời gian suy nghĩ kỹ, vì bất tri bất giác, trời đã sáng bạch, bọn họ sắp phải xuất phát lần nữa.

Mục tiêu lần này là, Chiêu Thông phủ!

Không còn nhiều thời gian nữa!

Đại quân Lục Lĩnh Sơn sắp đến.

Phải dùng tốc độ nhanh nhất, khiến Chiêu Thông phủ mở cửa thành đầu hàng!

Xương cứng, cũng phải gãy!

.....

Vĩnh Lạc phủ.

“Hỗn trưởng!”

Đường vương Lý Cung nhìn chiến báo được gửi đến, nổi giận đùng đùng, trực tiếp hắt đĩa thịt nướng cùng com canh trên bàn: “Chỉ trong ba mươi ngày! Hai mươi bảy phủ đều đầu hàng?!

“Hàng binh năm vạn!

“Năm vạn người này, cho dù đuổi cổ cho người Thịnh chém, cũng phải chém mất ba ngày ba đêm! Bọn chúng cứ mở cổng thành đầu hàng như vậy sao?!

“Đây là họ Trần đi đến đâu, thì nơi đó mở cửa nghênh đón sao?

“Các người chắc chắn đây là đánh giặc, không phải họ Trần đi tuần tra địa bàn của hãn? Hoang đường, thật sự quá hoang đường!”

“Thật sự hoang đường.”

Phó tướng âu sầu nói: “Không ít tướng lĩnh trong các thành trì không chỉ tự mình đầu hàng, sau khi đầu hàng còn chủ động đi làm thuyết khách, khuyên các huynh đệ ở thành trì khác đầu hàng, dần dần, đầu hàng trở thành một xu hướng lớn, không thể ngăn lại được. Hiện tại, Trần Tam Thạch dẫn Huyền Giáp Quân, đã thẳng tiến đến Chiêu Thông phủ.”

“Chỉ cần Chiêu Thông phủ không mất, thì vẫn còn cứu vãn được!”

Lý Cung rất nhanh bình tĩnh lại, hãn dùng đũa chỉ vào dư đồ: “Các thủ tướng của chín phủ còn lại, bao gồm cả Chiêu Thông phủ, hoặc là cố cự của Đặng Phong, hoặc là rất tôn sùng Đặng Phong, chỉ cần Đặng Phong không hàng, thì những người khác tuyệt đối sẽ không hàng!”

“Vậy thì không có vấn đề.”

Phó tướng quả quyết nói: “Đặng gia thất thế trung liệt, khi xưa Đại Khánh khai quốc cũng là một trong những công thần, ai đầu hàng, Đặng tướng quân cũng tuyệt đối không đầu hàng, ta sẽ gửi thư cho ông ấy, bảo ông ấy kiên thủ thêm hai mươi ngày nữa, chỉ hai mươi ngày ngắn ngủi thôi!”

“Mau, mau đi!”

Lý Cung thúc giục nói: “Ngoài ra, thông báo cho Nam Từ Quốc hướng về Hồ Lao Quan xuất phát đi.”

“Được.”

Phó tướng vừa sai người viết thư, vừa lo lắng nói: “Vương gia, trước đó không phải ngài lo lắng Nam Từ sư tử há

miệng...”

“Giờ xem ra, không mất một miếng thịt là không thể rồi.”

Lý Cung cười lạnh nói: “Nhưng miếng thịt này, không thể mất từ chúng ta. Chỉ cần Chiêu Thông phủ không mất, dưới sự giáp công từ ba phía của chúng ta, chưa chắc đã không đánh bại được bộ phận của Mạnh Khử Tật, đến lúc đó, không chỉ thu hồi được lãnh thổ Lai Châu, ta muốn một lần là đánh vào trong phạm vi của Thịnh Quốc!”

“Vâng!”

.....

Chiêu Thông phủ.

Ngoài thành.

Đại doanh Thịnh quân.

“Hai mươi ngày, liên tiếp hạ được hai mươi bảy phủ!”

Tào Phàn xem xong chiến báo, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và ghen tỵ không giấu được: “Hắn làm thế nào, tại sao lại có thể đánh giặc như vậy? Trước là bốn lần vượt sông Hồng Trạch, sau đó là ngàn quân vạn mã tránh xa áo trắng, tại sao, hắn luôn có thể dùng một cách mà mọi người đều không ngờ tới để đạt được mục tiêu chiến lược?”

“Thế tử điện hạ, ngài không cần lo lắng.”

Thôi Tòng Nghĩa bình tĩnh phân tích nói: “Những thành trì trước đây, mặc dù nghe có vẻ đáng sợ, nhưng các chủ tướng trong thành, chẳng qua đều là loại gà đất chó kiểng, đầu hàng là bình thường, đổi lại là thế tử đi chắc chắn cũng có thể, nói không chừng còn tốt hơn, dù sao ngài cũng là hoàng tôn, lời nói chẳng lẽ không nặng cân hơn một tham tướng như hắn?”

“Chiêu Thông phủ tiếp theo, mới thực sự là thành đồng vách sắt, kiên cố như vàng!

“Đặng Phong này càng giống như cục đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, chúng ta ở đây vây thành suốt hai tháng, điều kiện gì cũng đưa ra, ông ta dù sao cũng chỉ là Huyền Tượng cảnh đại viên mãn, ngay cả hầu tước cũng đã hứa hẹn, mà ông ta vẫn không thèm chớp mắt? Người như vậy, sẽ đầu hàng sao?!”

Chương 476: Tứ Điện Sở Ca

(4)

“Thôi tướng quân nói không sai.”

Sa Văn Long khinh thường nói: “Chỉ còn hai mươi ngày, sao cũng không đủ dùng, chúng ta cứ chờ họ Trần kia không hoàn thành nhiệm vụ trên quân lệnh trạng rồi rơi đầu đi!”

“Nói thì như vậy.”

Tào Phàn nhẹ giọng nói: “Hạ được Chiêu Thông phủ nhất định có lợi cho Đại Thịnh triều và người ta.”

Thôi Tông Nghĩa khen ngợi nói: “Thế tử điện hạ thật sự hiền lương.”

“Lộc cộc lộc cộc!”

Tiếng vó ngựa vang lên.

Huyền Giáp Quân giương cờ “Trần” cuốn theo bụi mù đầy trời, xuất hiện ở phía cuối tầm nhìn.

“Bọn họ đến rồi!”

Rất nhanh, một nhóm người dừng lại bên ngoài đại trại.

Chỉ là Trần Tam Thạch với tư cách là người chỉ huy trên danh nghĩa, thế tử Tào Phàn dù sao cũng là hoàng tôn, thân phận tôn quý, nhưng những người khác, lại không có một ai ra nghênh đón, ngược lại đều ngồi trong đại trướng, thậm chí sau khi hắn tiến vào cũng không đứng dậy hành lễ.

“Thôi tướng quân, Sa tướng quân!”

Hạ Tông cảm trường thương, chắt vắn nói: “Trần tướng quân là người chỉ huy ngoài Vĩnh Lạc phủ, sao các người có thể vô lễ như vậy?”

“Người chỉ huy chỉ là hạ lệnh, chúng ta phải tuân theo mà thôi.”

Sa Văn Long khinh thường nói: “Hắn một tham tướng, cũng xứng để chúng ta hành lễ?”

“Các người.....”

Hạ Tông muốn phản bác, nhưng dưới sự ra hiệu của Trần Tam Thạch nên ngậm miệng.

“Các vị.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Làm theo lời người nói, không có bất cứ tác dụng nào.”

Thôi Tông Nghĩa nói: “Trần tham tướng, ta phải nhắc nhở người, không còn nhiều thời gian nữa! Viện quân của Khánh Quốc ở phía trước, càng ngày càng gần Lục Lĩnh Sơn. Nếu không được thì giờ tấn công thành, có lẽ còn kịp.”

“Thôi tướng quân.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Ngài đích thân ra ngoài thành khuyên hàng, lần này phải thái độ cứng rắn, nói cho bọn họ biết nếu trong mười lăm ngày không đầu hàng, chúng ta sẽ không cho cơ hội nữa, đến lúc đó sẽ điều động đại quân đến.”

“Mười lăm ngày? Cho bọn họ lâu như vậy?!”

Thôi Tông Nghĩa khó hiểu nói: “Trần tham tướng, viện quân của Khánh Quốc còn hai mươi ngày nữa là có thể đến nơi, nếu bọn họ không hàng, người định dùng thời gian năm ngày cuối cùng để hạ thành sao?!”

“Công thành? Ha ha!”

Sa Văn Long cười nhạo: “Năm ngày, e rằng rút lui cũng không kịp! Đợi đến khi đại quân Khánh Quốc tràn vào, chúng ta không thể tiến lên, cũng không có đường lui, còn phải đối mặt với hai mươi vạn đại quân giáp kích, đến lúc đó, chỉ có thể chờ đợi thất bại mà thôi!”

“Sa tướng quân.” Trần Tam Thạch không chút biểu cảm, “Các người nói ai thất bại?”

“Ha, còn có thể là ai?”

Sa Văn Long đương nhiên nói: “Đương nhiên là chúng ta!”

“Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long!”

Trần Tam Thạch đột nhiên nâng cao giọng, như tiếng sấm vang lên giữa trời quang.

Ngữ khí của hắn càng trở nên lạnh lẽo, mỗi một chữ nói ra, đều như một lưỡi dao sắc bén ngưng tụ bằng băng lạnh, đâm vào màng tai của mỗi người có mặt, rơi xuống đất có thể nghe thấy.

“Nể tình hai người các người, dù sao cũng là đại tướng của Đại Thịnh triều ta, lại là tiền bối của ta, ta có thể không so đo sự vô lễ của các người!”

“Nhưng nếu ai còn dám nói những lời như ‘thất bại’ nữa, làm mất uy phong của quân ta, làm dao động lòng quân, thì bản tướng sẽ thực thi quyền giả tiết việt, chặt đầu hai người các người!”

“Người, người nói gì?!”

Sa Văn Long nổi giận: “Lão tử nói chẳng lẽ không phải sự thật? Đặng Phong tuyệt đối không thể đầu hàng, người còn ở đây trì hoãn mười lăm ngày, sau đó làm sao?”

“Người đâu!”

Trần Tam Thạch lạnh lùng nói: “Lôi Sa Văn Long ra ngoài chém cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Triệu Khang mấy người đều rút đao ra.

Một nhóm Võ giả Luyện Tạng này, vậy mà không hề sợ hãi, vây quanh đại tướng Huyền Tượng cảnh.

“Trần Tam... Trần tham tướng!”

Sa Văn Long không ngờ tên tiểu tử này lại dám làm thật, hấn cao giọng chất vấn: “Ngươi có quyền gì mà giết ta!”

“Lệnh bài ở đây, sao lại không giết được?!”

Trần Tam Thạch giờ cao lệnh bài.

“Ngươi, ta...”

Sa Văn Long bị tình huống bất ngờ này, làm cho nói năng lộn xộn, hấn theo bản năng muốn rút đao, nhưng biết hiện tại vẫn chưa nghiêm trọng, cũng chưa thực sự kháng lệnh, cũng chưa làm chuyện gì quá đáng, trên thực tế chưa đáng tội chết, vẫn còn cơ hội giải thích, nhưng nếu rút đao phản kháng mới thực sự là tội chết, cuối cùng cứng rắn không chế cơn giận, mặc cho mấy tên Luyện Tạng cầm đao gác lên cổ hấn.

“Trần tướng quân!”

Tào Phàn đi ra, cầu tình nói: “Sa tướng quân không kháng lệnh, cũng không nói những lời như thất bại nữa, cho dù là cãi lại, cũng không đáng tội chết chứ?”

“Đúng vậy.”

Thôi Tòng Nghĩa duy trì biểu cảm, nhưng gân xanh không ngừng nhảy trên trán chứng minh cơn giận dữ trong lòng hấn mạnh mẽ thế nào: “Trần tướng quân, thế tử điện hạ nói không sai, Sa tướng quân chỉ nghi vấn, chỉ nghi vấn mà thôi, ngươi

cho dù có quyền chỉ huy, chẳng lẽ chúng ta ngay cả tư cách khuyên can cũng không có sao? Nếu thực sự cứ chém Sa tướng quân như vậy, chẳng phải người cũng bị nghi ngờ là lạm dụng quyền lực sao?”

Trần Tam Thạch phớt lờ.

“Trần tướng quân!”

Tào Phàn tiến lên hai bước: “Hai quân đối trận, trước tiên chém đại tướng phe mình, chẳng phải càng làm giảm sĩ khí của phe mình sao? Hơn nữa, Sa tướng quân quả thực chỉ là khuyên can mà thôi.

“Sa tướng quân, còn không mau quỳ xuống tạ lỗi với Trần tướng quân!”

“Thế tử?!”

Sa Văn Long trừng to con mắt còn lại.

Tào Phàn nhắc nhở nói: “Người không thấy lệnh bài trong tay Trần tướng quân sao, giết người, cho dù là Mạnh đại soái cũng sẽ không nói gì.”

“Ta... haiz! Trần tướng quân, là lỗi của ta!”

Cuối cùng, Sa Văn Long cực kỳ khó khăn quỳ một gối xuống, trong cực độ nhục nhã, giọng nói run rẩy không ngừng: “Ta đảm bảo tuyệt đối sẽ không nói bừa, làm dao động lòng quân nữa, cầu xin Trần tướng quân cho ta một cơ hội lập công chuộc tội.”

Chương 477: Tứ Diện Sở Ca

(5)

“Tốt nhất là như vậy.”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho thuộc hạ thu đao, sau đó dẫn bọn họ rời khỏi trung quân đại trường.

Mục đích của hắn, chính là chấn nhiếp mấy người này, tránh cho hậu tiếp không nghe chỉ huy, tăng thêm phiền phức. Còn về tội chết, thực sự vẫn chưa đến mức đó.

Nhìn bọn họ đi xa, Sa Văn Long cũng hồi lâu không đứng dậy, tay trái của hắn chống xuống đất, quanh quẩn cương khí, nghiền nát mặt đất thành một cái hố lõm, răng càn cấn đến gần như vỡ vụn.

“Quá đáng! Ta Sa Văn Long, dù sao cũng là quan viên nhị phẩm, võ tướng trấn doanh một phương, sao hắn dám... sao hắn dám sỉ nhục ta như vậy!”

“Ai bảo trong tay hắn cầm lệnh bài của đại soái?”

Thôi Tòng Nghĩa cũng cảm thấy nhục nhã.

Bọn họ chinh chiến nửa đời, vậy mà phải nhìn sắc mặt của một tiểu tử: “Trước tiên nhẫn nhịn một chút đi, hai mươi ngày, sẽ nhanh chóng qua thôi, đến lúc đó thời hạn trên quân lệnh trạng của hắn vừa hết, chúng ta có thể tận mắt nhìn thấy đầu hắn bị chặt!”

“Nói không sai.”

Sa Văn Long trầm giọng nói: “Ta muốn xem, hắn làm thế nào để Đặng Phong mở cổng thành đầu hàng!”

.....

Chiêu Thông phủ, trong thành.

Trên tường thành, rất nhiều tướng sĩ nhìn về phía xa, lại một đội hàng binh được thả, đi về hướng Đại Khánh, từng người trong mắt đều lộ ra ý hâm mộ, đúng lúc này, ngoài thành nổi lên bụi mù đầy trời và tiếng vó ngựa âm âm, một lá cờ tướng “Trần” đặc biệt nổi bật trong gió.

“Không xong rồi, không xong rồi!”

“Trần Tam Thạch đến, Trần Tam Thạch đến rồi!”

“Áo trắng ngựa trắng, Hắc Giáp Huyền Quân, không sai đâu!”

“Hàng không?”

“.....”

“Hỗn trưởng, đưa nào dám nói hàng?”

Đặng Phong xông lên tường thành, giận dữ mắng bọn họ: “Các người quên lời bản tướng quân nói với các người rồi sao? Viện quân sẽ đến ngay, đến lúc đó vòng vây của Chiêu Thông sẽ tự giải, tại sao phải hàng?! Chẳng lẽ chỉ dựa vào một tham tướng Thông Mạch cảnh như hấn, Trần Tam Thạch?!”

“Nhưng tướng quân!”

Phó tướng Tống Hồng Bưu chấp tay nói: “Vừa nhận được tin tức, bọn họ, bọn họ đều hàng rồi!”

“Bọn họ là chỉ ai?”

Đặng Phong nhú mày: “Ai hàng rồi?!”

“Hai mươi bảy phủ!”

Tống Hồng Bưu nói: “Từ Chiêu Thông phủ bắt đầu, về phía bắc, tất cả các thành trì lớn nhỏ, đều hàng rồi!”

“Cái gì?!”

Đặng Phong tìm được tình báo từ trên người hắn, xem xong nhắm chặt hai mắt, so với phần nộ, thì càng nhiều là giận mình không tranh: “Dưỡng binh thiên nhật dụng binh nhất thời, Đại Khánh ta không bạc đãi những tướng lĩnh này, sao bọn họ có thể bất trung bất nghĩa như vậy.”

“Người trong thành nghe đây!”

Đồng thời, Thôi Tòng Nghĩa đích thân cưỡi ngựa đến trước trận, giọng nói vang dội, vang vọng tận mây xanh: “Ta là thượng tướng Thôi Tòng Nghĩa! Quân thủ thành của Khánh Quốc bên trong nghe rõ!

“Hiện tại trong phạm vi Lai Châu, các thành trì lớn nhỏ hơn trăm đều đã quy thuận Đại Thịnh triều ta, chỉ còn các ngươi những kẻ ngoan cố không chịu thay đổi đang chống cự, chúng ta cũng không có kiên nhẫn tiêu hao nữa! Cho các ngươi cơ hội cuối cùng!

“Nhanh chóng ra khỏi thành đầu hàng, thì vẫn còn có thể làm theo ước định trước đó, không làm tổn thương các ngươi chút nào, nhưng nếu không nghe khuyên bảo...

“Mười lăm ngày sau, hãy chuẩn bị quyết chiến đi, đến lúc đó thành vỡ người chết, không chừa một ai!”

Không chừa một ai!

Tiếng hô lớn của Võ giả Huyền Tượng cảnh, mọi người có mặt đều nghe rõ ràng.

Sao lại thành ra như thế này?!

Rõ ràng không lâu trước đó, người Thịnh còn tìm mọi cách khuyên bọn họ đầu hàng, một bộ muốn đánh mà không dám đánh, sao đột nhiên lại buông lời độc ác, muốn không chừa một ai?!

Chẳng lẽ, Lai Châu thực sự đã hết thời rồi?!

“Đại nhân.....”

“Hai mươi bảy phủ đều hàng rồi, chúng ta cũng hàng đi!”

“Đúng vậy tướng quân!”

“Tất cả câm miệng cho ta ——”

Mặc dù giọng của Đặng Phong cao vút, nhưng không phát cú, hấn chỉ hô: “Các huynh đệ, hương thân! Ta chỉ hỏi các người một câu, Đặng mỗ ta, nhân phẩm thế nào?!”

“Cái này.....”

“Đặng tướng quân trung dũng vô song, là mãnh tướng có thể đếm được trên đầu ngón tay của Đại Khánh Quốc ta!”

“Đặng thanh thiên, cái này còn cần hỏi mọi người sao?”

“Là Đặng tướng quân mở kho phát lương cho những bách tính như chúng ta.”

“Nếu không chúng ta đã chết đói rồi!”

“.....”

Đặng Phong hỏi: “Nếu đã như vậy, thì lời ta nói các người có tin không?!”

“Đương nhiên là tin!”

“Vậy tại sao các người không nghe ta?!”

“Nhưng hai mươi bảy phủ đều hàng rồi!”

“Điều này có nghĩa là vẫn còn chín tòa thành lớn các huynh đệ, đang kiên thủ cùng với chúng ta!”

Đặng Phong cố gắng hô: “Chín tòa đại thành này, mới là thành trì kiên cố của Lai Châu! Bọn chúng căn bản không đánh hạ được, nên mới ở đây đe dọa! Hiện tại lại qua hai mươi

ngày, còn mười lăm ngày cuối cùng, hoàng đế bệ hạ sẽ đích thân đến!”

“Tướng quân, thật vậy sao?”

“Mười lăm ngày cuối cùng?!”

“Đúng vậy! Mười lăm ngày cuối cùng!”

Đặng Phong biết, trên thực tế viện quân nhanh nhất cũng còn hai mươi ngày, mới có thể đến Lục Lĩnh Sơn.

Nhưng dưới sự đe dọa của đối phương, hấn nhất định phải đẩy ngày tháng lên trước, dùng cách “trông chờ” này, để dụ dỗ mọi người kiên trì thêm một chút.

Chỉ cần kiên trì qua mười lăm ngày này, thì có thể tiếp tục thủ vững!

Vì mười lăm ngày này qua đi, nếu quân đội Thịnh triều thực sự mạnh mẽ tấn công Chiêu Thông thành, thì tướng sĩ và bách tính vì để sống sót, đương nhiên sẽ liều chết kháng cự, nếu quân đội Thịnh triều không tấn công, thì thực sự sẽ đợi được viện quân.

Kiên trì thêm mười lăm ngày cuối cùng!

“Được, tướng quân!”

“Chúng ta tin ngài!”

“Các huynh đệ, cùng nhau kiên trì thêm mười lăm ngày!”

“Nửa tháng sau, mọi người thăng quan phát tài!”

Chương 478: Tứ Diện Sở Ca

(6)

“Đúng đúng đúng, chúng ta những người dân thường cũng có thể miễn thuế lương!”

“.....”

Dưới lời tuyên bố hết sức của Đặng Phong, cuối cùng tạm thời ổn định được lòng quân.

Chiêu Thông phủ lại rơi vào chết lặng.

Chớp mắt, là ba ngày trôi qua, không có ai mở thành đầu hàng.

.....

Ngày thứ tư.

Những người trên tường thành của Chiêu Thông phủ, tận mắt thấy Huyền Giáp Quân rời đi.

“Bọn họ muốn đi đâu?”

“Nhìn hướng đi, là chuẩn bị vòng qua Chiêu Thông phủ, đi đánh những thành khác trước!”

“Các người nói xem, mấy tòa thành khác, có phải cũng hàng rồi không?”

“Nếu như vậy, thì cả Lai Châu thực sự chỉ còn lại Chiêu Thông phủ của chúng ta đang kiên trì!”

“Chuyện cười!”

Đặng Phong ngày đêm đều canh giữ trên tường thành, mục đích là nếu có tình huống gì có thể kịp thời đứng ra trấn an

thuộc hạ: “Đi thì tốt! Các tướng lĩnh trong mấy tòa phủ thành còn lại, đều là cố cựu của bản tướng quân, huynh đệ sống chết! Chỉ cần ta không hàng, bọn họ tuyệt đối sẽ không hàng!

“Trần Tam Thạch này không làm gì được chúng ta, chỉ có thể đi đánh nơi khác trước, nhưng như vậy, lại đúng ý bản tướng quân!

“Chỉ còn lại chút thời gian này, các người cảm thấy bọn chúng có thể đánh hạ được tòa thành nào sao?! Thời gian đi đi về về đủ để đại quân của bệ hạ đến rồi!”

“Nếu thực sự như vậy, thì không gì tốt hơn.”

“Vậy thì tin lời tướng quân, đợi thêm một chút.”

.....

Vĩnh Lạc phủ.

“Bảy ngày rồi! Đặng Phong quả nhiên không làm bản vương thất vọng!”

Thời gian, đứng về phía bọn họ!

Viện quân, sẽ đến ngay!

Ngoài thành.

Đại doanh Thịnh quân.

“Bảy ngày rồi, Chiêu Thông phủ vẫn chưa hàng.”

Mạnh Khử Tật trong lòng sốt ruột, nhưng không còn nóng nảy như trước, hắn kiên nhẫn hỏi: “Phòng tướng quân, cái gọi là ‘đại thế’ mà ngài nói trước đó, xem ra cũng không thể nuốt được Chiêu Thông phủ! Đặng Phong này uy vọng cực cao, trong tình huống này vậy mà vẫn có thể ổn định lòng quân! Phải làm sao bây giờ? Chỉ còn lại mười mấy ngày cuối cùng, rút cuộc là không kịp rồi!”

Cả đời này hẳn đánh giặc, chưa từng lo lắng thấp thỏm như lần này.

Đổi lại là trước đây gặp phải tình huống này.

Đã sớm rút lui rồi.

Chỉ cần rút lui đủ nhanh, thì vĩnh viễn sẽ không thất bại.

“Đợi thêm đi.”

Sau khi Phòng Thanh Vân hiểu rõ chiến lược mà Trần Tam Thạch sử dụng lần này, cả người bình tĩnh đến đáng sợ, lúc rảnh rỗi còn thổi sáo, dường như là dáng vẻ đã nắm chắc trong tay.

Thấy hẳn như vậy.

Lại có bài học lần trước.

Không chỉ Mạnh Khử Tật, ngay cả Phạm Thiên Phát và Giao Đài Minh, cũng chỉ vì thận trọng, rời khỏi đại doanh đi chuẩn bị việc rút lui, nhưng miệng không nói gì.

Vậy thì đợi thêm đi!

.....

Ba ngàn Huyền Giáp Quân, vòng qua Chiêu Thông phủ, tiếp tục một đường đi xuống phía nam.

“Bốn bước trước đã xong, đại nhân, bước tiếp theo chúng ta có phải làm bước thứ năm không?”

Hạ Tông đi theo bên cạnh: “Lần này chúng ta, là muốn trước tiên khuyên hàng những thành trì khác, biến Chiêu Thông phủ thành một tòa thành cô độc, sau đó ép bọn họ đầu hàng sao? Kế sách hay!”

Trần Tam Thạch dùng trường thương chỉ về phía Lạc Anh phủ ở cuối tầm nhìn: “Ngươi đi đi, khuyên hàng.”

“Ta? Vâng!”

Hạ Tông không do dự, lập tức dẫn người chạy thẳng đến cổng thành.

Nhưng rất nhanh đã quay lại, mặt mày khó coi: “Đại nhân, người Lạc Anh phủ không giống với những người trước đây chúng ta gặp, bọn họ vậy mà... không hàng!”

“Đại nhân!”

Tiêu Trung bổ sung nói: “Không thì ngài đích thân đi thử xem? Dù sao những thành trì đầu hàng trước đây, đều là vì danh hiệu của ngài, có lẽ chúng ta những thuộc hạ này không có tác dụng.”

“Không cần, tiếp tục đi đến phủ tiếp theo.”

Trần Tam Thạch không cho bọn họ thời gian phản ứng, đã giục ngựa đi.

“Á?”

Hạ Tông mấy người vội vàng đuổi theo.

“Liên Y phủ không hàng!”

“Vụ Nguyên phủ không hàng!”

“Lộc Uyển phủ cũng không hàng!”

“Đại nhân, ngài thực sự không đích thân đi khuyên sao? Những người này đều là trung thành của Đặng Phong, đều không muốn hàng.”

“Hơn nữa chúng ta vừa đi vừa về, đợi đến khi quay về Chiêu Thông phủ, ước chừng đã là ngày thứ mười ba rồi!”

Hạ Tông hỏi.

Chỉ là giờ bọn họ hỏi vấn đề không còn là nghi ngờ, thuần túy là muốn học hỏi, muốn hiểu rõ.

“Thật sao?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc nói: “Bọn họ không phải đã hàng rồi sao?”

“Cái này.....”

Hạ Tông như được gợi rủa: “Tuyệt diệu, ta hiểu rồi đại nhân, chúng ta nói là đã hàng rồi, bất kể là hàng hay chưa, trong mắt quân thủ thành của Chiêu Thông phủ, những thành trì này chính là hàng rồi! Vì cách ngày công thành theo thông báo, chỉ còn lại hai ngày cuối cùng, bọn họ căn bản không kịp xác nhận! Cộng thêm hai mươi bảy phủ đầu hàng trước đó, bọn họ sẽ cho rằng dưới đại thế, tám phủ cũng hàng rồi! Chỉ còn lại một tòa thành cô độc là Chiêu Thông phủ!”

“Hạ Tông!”

“Thuộc hạ có mặt!”

“Người nhanh chóng đi đến thành trì giam giữ hàng binh, đưa hai ngàn hàng binh còn lại, tất cả đến ngoài Chiêu Thông phủ, phân tán ở các hướng của cổng thành.”

Hạ Tông mới cảm thấy thông suốt được mấy hơi thở, lập tức lại không theo kịp suy nghĩ.

‘Đây là chuẩn bị để bọn họ tự mình khuyên hàng chính mình, hay là chuẩn bị dùng để công thành?’

Hắn chỉ cảm thấy mình ngu dốt, không dám hỏi nữa.

“Tuân lệnh!”

Hắn lập tức chấp hành mệnh lệnh.

.....

Lôi Sơn phủ.

Sau trận chiến đầu tiên, nơi này trở thành nơi giam giữ hàng binh.

Hơn hai vạn hàng binh của Khánh Quốc, vốn tưởng rằng số phận tiếp theo của bọn họ sẽ rất bi thảm, kết quả không lâu sau, Đại Thịnh bắt đầu thả người, để bọn họ về nhà, thậm chí còn phát lương khô

Một tháng trôi qua.

Hơn hai vạn người, chỉ còn lại hai ngàn người cuối cùng!

Hai ngàn người này lo sợ bất an, ăn ngủ không yên.

Chương 479: Tứ Diện Sở Ca

(7)

Vì bọn họ bị tách riêng, những huynh đệ khác bị thả thì thả, bị đi thì đi, chỉ riêng bọn họ bị giam giữ từ đầu đến cuối.

Không chỉ như vậy, bọn họ còn nghe nói, trong phạm vi Lai Châu tất cả đều hàng rồi, chỉ còn lại bọn họ.

“Sao lại như vậy?”

“Đại nhân, tại sao không thả chúng ta?”

“Chẳng lẽ chúng ta xui xẻo, phải ở lại đây để người ta giết!”

“Đại nhân, tha cho chúng ta đi!”

Bọn họ đều quỳ xuống đất.

“Câm miệng!”

Chu Thất phụ trách canh giữ nơi này mắng: “Sống chết của các ngươi, không đến lượt các ngươi quyết định, Đại Thịnh để các ngươi chết thì chết, để các ngươi sống thì sống!”

“Chu tướng quân!”

Hạ Tông chạy đến: “Trần tướng quân có lệnh! Nhanh chóng áp giải những người này đến ngoài Chiêu Thông thành!”

“Chiêu Thông?”

Hàng binh kinh hãi.

“Đây, đây là muốn chúng ta đi tiên phong?!”

“Cuối cùng, vẫn không thoát được cái chết sao?”

“Độc ác quá, độc ác quá!”

“.....”

“Bớt nói nhảm đi!”

Chu Thất lập tức khởi hành, áp giải bọn họ xuất phát.

.....

Ngày thứ mười bốn!

Ngày này

Đại quân Khánh Quốc thẳng đến Lục Lĩnh Sơn.

Còn ba đến năm ngày đường cuối cùng, là sẽ tiến vào trong phạm vi Lai Châu!

Ngoài Vĩnh Lạc phủ.

Mạnh Khứ Tật đã chuẩn bị xong xuôi để rút lui.

Trong đại doanh Thịnh quân ngoài Chiêu Thông phủ, Sa Văn Long mấy người, là lo lắng xen lẫn vui mừng.

Lo lắng là bọn họ lo lắng về cục diện tiếp theo.

Vui mừng là vì có người đã lập quân lệnh trạng!

Mười ngày trước.

Sau khi Trần Tam Thạch không khuyên được Chiêu Thông phủ đầu hàng, đã dẫn người tiếp tục đi xuống phía nam.

Đến khi không lâu trước đây, bọn họ mới vòng trở lại.

Kết quả là...

Theo tình báo thực tế, một tòa thành cũng không hạ được!

Cũng chính là nói, bọn họ không làm gì, chỉ là chạy xuống phía nam một chuyến, sau đó lại chạy trở về, lãng phí mười mấy ngày, ngày mai chính là ngày thứ mười lăm!

Cũng chính là ngày đã nói trước, để Chiêu Thông phủ mở cổng thành.

Qua đêm nay!

Chiêu Thông phủ mà không đầu hàng, thì không thể nào công thành được, bọn họ sẽ phải nhanh chóng rút đi!

Cũng chính là nói.

Trần Tam Thạch không thể hoàn thành quân lệnh trạng!

Tất cả sự kiêu ngạo trước đây của hắn, sẽ đón nhận sự thanh toán cuối cùng!

.....

Chiêu Thông phủ.

Trên tường thành.

Tướng sĩ và bách tính của Khánh Quốc tận mắt nhìn thấy Huyền Giáp Quân quay lại.

Ngay sau đó, là thám báo truyền lại tin tức.

“Không xong rồi!”

“Quân đội Thịnh người ngoài thành đều đang điên cuồng truyền tin, tám phủ còn lại cũng hàng rồi!”

“Cũng giống như hai mươi bảy phủ trước đây, mỗi lần Trần Tam Thạch đến một nơi, các chủ tướng ở đó đều chủ động mở thành đầu hàng mà không bắn một mũi tên nào!”

“Cái gì, thật hay giả?!”

“Đặng tướng quân không phải nói, tám phủ còn lại sẽ không hàng sao?”

“Suyt~~ nhỏ tiếng thôi, người quên rồi sao, trước khi hai mươi bảy phủ hàng, Đặng tướng quân cũng nói là sẽ không hàng, kết quả thì sao?”

“Ý của người là, tướng quân vẫn luôn lừa chúng ta, chính là muốn chúng ta cố gắng chống đỡ?”

“Không thì sao?”

“Vậy, vậy phải làm sao đây?”

“Thật ra hoàn toàn không cần thiết, mở cửa thành đầu hàng là được, hà tất phải khổ sở chống đỡ, những người ở các phủ khác đầu hàng, giờ này đều đã về nhà rồi!”

“.....”

“Người nói cái gì? Láo xược, yêu ngôn hoặc chúng, làm loạn lòng quân, chết đi ——”

Đặng Phong bước lên tường thành, vừa khéo nghe thấy một thuộc hạ nói chuyện riêng, hấn nổi giận lôi đình, vung đao chém đầu người đó ngay trước mặt mọi người, máu tươi từ cổ đứt phun ra, mang theo cảm giác nóng ấm vẩy lên người xung quanh.

Hấn nhặt cái đầu lên: “Các người nghe cho rõ, tin tức bên ngoài chắc chắn là giả! Bản tướng quân không hàng, tám phủ căn bản không thể hàng! Ai còn dám yêu ngôn hoặc chúng, làm loạn lòng quân, thì chính là kết cục này!”

“Cái, cái này.....”

Mọi người sợ hãi lùi lại, không ai dám bàn luận nữa.

Nhưng Đặng Phong biết, cần dựa vào giết người mới có thể ổn định lòng người, thì đã đến cực hạn rồi!

May mắn là, kiên trì thêm một chút!

Dây cung này, chỉ cần kéo căng thêm một đêm cuối cùng!

Sáng sớm ngày mai.

Chính là thời gian mà Đại Thịnh tuyên bố công thành.

Chỉ cần bọn chúng vừa công thành, hai bên đổ mắt lên, thì có thể tiếp tục thủ vững!

Năm ngày sau, đại quân sẽ đến!

.....

Ngoài thành.

Đại tướng trung quân của Hồ Bí Quân Thịnh triều.

“Còn mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng! Nếu người Chiêu Thông phủ vẫn không mở cửa thành đầu hàng, thì có nghĩa là quân lệnh trạng của họ Trần kia không thể hoàn thành! Đến lúc đó lão tử sẽ tự mình bắt hấn áp giải đến trước mặt Mạnh đại soái, ta xem Phòng Thanh Vân làm sao cứu được hấn!

“Trần Tam Thạch đâu rồi? Chẳng lẽ trốn rồi?!”

Sa Văn Long nheo mắt, trong tay không ngừng vuốt ve lưỡi đao của đao rộng, trong đầu đầy hình ảnh mình quỳ xuống nhận sai với họ Trần kia.

“Hồi bẩm Sa tướng quân, Trần Tam Thạch đang ở trong đại tướng của cửa đông!”

“Hấn đang làm gì?”

“Không biết, hình như không làm gì. Nhưng thuộc hạ thấy, Huyền Giáp Quân dường như điều rất nhiều hàng binh đến.”

“Hàng binh?”

Thôi Tòng Nghĩa nhướng mày nói: “Hấn điều hàng binh đến làm gì?”

“Không biết! Người của Huyền Giáp Quân không tiết lộ!”

“Báo ——”

Lại có một tướng sĩ xông vào đại tướng, quỳ xuống báo cáo: “Trần tướng quân có lệnh! Ra lệnh cho chúng ta vào giờ

Mão hủy bỏ chiến lược vây ba cửa một, hoàn toàn khóa chặt Chiêu Thông phủ, sau đó gỡ tất cả trống trận, bày quân trận ở bốn phía thành trì, chuẩn bị tất cả dụng cụ công thành.”

“Được lắm!”

Sa Văn Long không nhịn được cười lạnh lớn tiếng: “Ta biết rồi! Hắn muốn hàng binh đến, là muốn ép hàng binh đi làm mũi tên tiên phong, sau đó chúng ta theo sau công thành! Xem ra, hắn cũng cuối cùng đã tỉnh ngộ, biết được người trong thành không thể đầu hàng, nhất định phải công thành mới được!

“Đáng tiếc, đã muộn rồi!

“Giờ này cơm nguội rồi!

“Chỉ cần vừa thấy máu, sẽ khiến người trong thành liều mạng, năm ngày căn bản không đủ để công hạ! Viện quân Khánh Quốc sẽ đến ngay!

“Hắn đang làm lỡ thời cơ!

“Thôi tướng quân, mau mau gửi thư đi!

“Chúng ta cách Vĩnh Lạc phủ rất gần, trước khi trời sáng hải đông thanh sẽ bay trở lại, để Mạnh đại soái ngăn tên tiểu tử này lại! Lúc này công thành, căn bản là đang tìm chết!

“Rút giả tiết việt của hắn lại, chúng ta bắt hắn quay về hỏi tội!”

“Được!”

.....

Huyền Giáp Quân.

Dưới sự lo lắng, Trần Tam Thạch đứng trước cửa đại tướng luyện thương.

Cho đến khi Hạ Tông vội vàng chạy đến báo cáo, hắn mới dừng lại, không nhanh không chậm tiếp nhận miếng vải thô Triệu Khang đưa tới để lau mồ hôi: “Đã sắp xếp xong hết chưa?”

“Đại nhân!”

Hạ Tông chấp tay nói: “Hai ngàn hàng binh tất cả đã vào vị trí, phân tán ở bốn cổng thành là đông nam tây bắc! Các bộ phận khác cũng đã chuẩn bị xong, sáng mai sẽ chuẩn bị công thành! Vậy nên đại nhân, bước thứ năm này, vẫn là công thành sao?”

Lộ Thư Hoa, Tiêu Trung cùng những người khác, đều nhìn với ánh mắt khó hiểu.

Trong mắt bọn họ.

Giờ công thành, là không thể kịp.

Nhưng nếu đại nhân muốn làm như vậy, thì có nghĩa là chắc chắn có thể công hạ trong thời gian cực ngắn.

Chỉ là cụ thể dùng phương pháp gì, bọn họ không đoán được.

Tuy nhiên câu trả lời mà bọn họ nhận được, lại hoàn toàn khác với suy đoán.

“Không công thành.”

“Không công thành? Vậy, vậy vẫn là muốn khuyên hàng sao? Nhưng đại nhân, chúng ta vừa tìm hàng binh làm mũi tên tiên phong, vừa ra lệnh cho các bộ phận khác chuẩn bị dụng cụ công thành, không phải công thành, thì dùng để dọa người sao?”

“Các người vẫn luôn hỏi ta, bước thứ năm chiêu hàng Lai Châu là gì.”

Bàn tay của Trần Tam Thạch đặt vào sa bàn, trên bầu trời của Chiêu Thông phủ, dưới ánh nền lay động, bóng tối bao phủ cả tòa thành.

Hắn chậm rãi mở miệng, từng chữ vang vọng: “Bước thứ năm! Tứ diện Sở ca!”

“Sở ca? Là chỉ sơn ca của Khánh Quốc sao?”

Hạ Tông mấy người gần như hoàn toàn rối loạn: “Đại nhân, đây lại là sắp xếp gì?”

“Truyền lệnh của ta! Sau nửa đêm giờ Tý, để hai ngàn hàng binh, hát sơn ca!”

“Sở ca vang lên, lúc mặt trời mọc ở phương đông, chính là thời khắc Lai Châu thành vỡ!”

“Bốp!”

Bàn tay như núi của Trần Tam Thạch nặng nề rơi xuống, Chiêu Thông phủ trong sa bàn, bị đập thành bột!

Bước thứ năm!

Tứ diện Sở ca tiến công tâm, tiến khai công thành định Lai Châu!

Chương 480: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (1)

Mặt trời lặn, màn đêm buông xuống.

Trong thành phủ Chiêu Thông, một mảnh chết lặng.

Hàng ngàn binh lính, hơn mười vạn dân chúng, tất cả đều chen chúc ở gần các cổng thành, trên tường thành, trên đường phố, trước cửa nhà, trông giống như những người dân tị nạn trong năm đói tụ tập lại với nhau, không ai dám quay trở lại nhà để nghỉ ngơi, bởi vì không ai biết liệu quân địch bên ngoài thành có tấn công trước hay không, thần kinh căng thẳng đến cực điểm.

Sáu canh giờ!

Chỉ còn sáu canh giờ nữa là đến thời hạn cuối cùng mà Thịnh nhân đã đưa ra!

“Báo!”

“Tướng quân! Không ổn rồi! Bị phong tỏa rồi ——”

“Quân địch bên ngoài không còn vây ba khuyết một nữa, trinh sát của chúng ta hoàn toàn không ra ngoài được!”

“Quân địch còn chuẩn bị sẵn đủ loại máy móc công thành cỡ lớn... Có vẻ như trời sáng xong, bọn chúng thật sự chuẩn bị tấn công thành!”

“Hoảng cái gì?!”

Âm thanh hùng hồn của Đặng Phong vang vọng trong bóng tối: “Để chúng tấn công! Chúng có tấn công được không?”

Một vài thuộc hạ hỏi.

“Đại tướng quân, nhưng... chẳng phải ngài nói rằng, trời sáng, viện quân của chúng ta sẽ đến sau mười lăm ngày, tức là sáng mai sao?”

“...”

“Đúng vậy, không sai.”

Đặng Phong đành phải đưa ra câu trả lời chắc chắn: “Viện quân sẽ đến sau khi trời sáng! Đến lúc đó, bảy vạn đại quân của bộ hạ, cộng thêm năm vạn tinh nhuệ của phủ Vĩnh Lạc, tổng cộng mười hai vạn đại quân, Thịnh nhân chắc chắn sẽ thất bại như núi đổ, đêm nay, là bóng tối cuối cùng trước bình minh!

Một chữ, kéo dài!

Hắn cũng coi như đã trấn giữ biên cương nửa đời người.

Chưa bao giờ như bây giờ, chịu áp lực lớn như vậy.

Hơn nữa, tất cả áp lực này, đều đến từ một người trẻ tuổi, Trần Tam Thạch!

Người này!

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, lại có thể thu nửa Lai Châu vào trong tay!

Thiên quân vạn mã tránh bạch bào!

Thủ đoạn cỡ nào!

Điều quan trọng nhất là...

Theo như tin tức mà hắn nhận được, phần lớn các thành trì đều tự nguyện, cho dù quân phòng thủ không muốn, dân chúng trong thành cũng một trăm người đồng ý, không ít người thậm chí còn tạo phản, bởi vì Huyền Giáp quân đi đến đâu, giết tham quan, mở kho lương, không phạm đến dân

chúng, nói khó nghe một chút, so với... so với chính người Đại Khánh quốc bọn họ đối xử với nhau còn tốt hơn!

Đặng Phong đã sớm nghe nói về tích “mang dân vượt sông” của người này, trong lòng luôn nửa tin nửa ngờ, nếu là thật thì đương nhiên là đáng khâm phục, nhưng dù sao chuyện này cũng là do đích thân Hoàng đế Đại Thịnh tuyên cáo thiên hạ truyền ra, có vẻ như là để tạo thanh thế rất lớn.

Nhưng xem ra bây giờ, có vẻ như là thật!

Một người mà khi đến, dân chúng thà mạo hiểm chết dưới đao của quân phòng thủ cũng muốn quy thuận, chắc chắn là thật lòng đối đãi với dân chúng, cho dù là giả vờ, hắn cũng phải giả vờ mãi như vậy.

Xét từ góc độ này, thiên hạ có một vị tướng quân như vậy, hoặc là Đại Khánh có một vị tướng quân như vậy, thì thật tốt biết bao! Đó sẽ là đại phúc của Khánh quốc, đại phúc của dân chúng!

Đáng tiếc, hắn là kẻ địch!

Một kẻ địch mạnh mẽ và có tiền đồ vô hạn!

May mắn thay.

Bọn họ vẫn có thể thắng!

Chỉ cần kéo dài đến khi trời sáng!

Đánh nhau, thấy máu rồi, thì chính là thế công thủ cũng thay đổi!

Nếu có thể bắt sống Trần Tam Thạch, để hắn phục vụ cho Đại Khánh, thì không gì tốt hơn!

Đặng Phong tiếp tục trấn áp quân tâm: “Tám phủ cũng không thể đầu hàng, chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế mà

thôi, bọn họ vẫn đang cùng chúng ta kiên thủ! Mục đích là để loạn trận cước của ta, Thịnh nhân nói gì, mọi người đừng tin!”

Dưới sự khuyên nhủ chân thành.

Sự hỗn loạn trong thành một lần nữa khó khăn lắng xuống.

“Viện quân...”

Thuộc hạ và dân chúng không biết, nhưng phó tướng Tống Hồng Bưu lại biết rõ, viện quân căn bản là ngày mai không đến được, còn năm ngày sau có thật sự đến được hay không, ai mà biết được.

Không chừng, Đường vương Lý Cung, cũng giống như Đặng Phong, cố ý nói ngày viện quân đến sớm hơn, để lừa bọn họ thủ thành.

...

Phủ Vĩnh Lạc.

“Tốt!”

Lý Cung nhận được tình báo Chiêu Thông phủ vẫn chưa thất thủ, tảng đá trong lòng coi như hoàn toàn buông xuống: “Năm ngày cuối cùng! Thịnh nhân đã không thể đánh hạ Chiêu Thông phủ nữa! Thu phục toàn bộ Lai Châu, sau đó dòm ngó Trung Nguyên Thịnh triều, chỉ trong tầm tay!”

“Tướng quân Đặng thật không hổ là xương sống của Đại Khánh ta!”

Phó tướng tán thưởng: “Vương gia, cục diện đã ổn định!”

“Đúng vậy.”

Lý Cung giơ tay hạ lệnh: “Thông báo cho toàn bộ tướng sĩ trong thành, đặc biệt là kỵ binh, ngày đêm sẵn sàng xuất phát, theo như ta hiểu về Mạnh Khử Tật, trong ba ngày hẳn chắc

chấn sẽ rút quân! Khi quân đội bên ngoài rút lui, chính là ngày chúng ta xuất thành phản công!”

“Rõ!”

...

Bên ngoài thành, doanh trại Đại Thịnh.

“Mười vạn đại quân Nam Từ trực tiếp áp sát Hồ Lao Quan!”

“Đặng Phong trong Chiêu Thông phủ vẫn chưa đầu hàng, lần này, thật sự là không còn thời gian nữa!”

Mạnh Khử Tật thở dài đưa tình báo cho người khác xem: “Phòng tướng quân, thật sự phải rút lui rồi, nếu không rút lui thì thật sự không kịp nữa!”

Cả đời hắn chưa từng bại trận.

Tiếp tục kéo dài, nguy cơ thất bại sẽ vượt quá sáu thành, hắn nhất quyết sẽ không mạo hiểm.

“Đợi thêm chút nữa.”

Phòng Thanh Vân vẫn nói như cũ: “Trần tham tướng đã nói rất rõ ràng, trong vòng mười lăm ngày khiến Chiêu Thông phủ xuất thành đầu hàng, thiếu một buổi tối, cho dù một canh giờ cũng không phải là mười lăm ngày, vậy nên, tại sao không đợi đến khi trời sáng rồi hãy nói?”

Nghiêm Đài Minh theo sau khuyên nhủ: “Đại soái, sự việc đã đến nước này, chi bằng đợi thêm chút nữa!”

“Vĩnh Lạc phủ cách Chiêu Thông phủ rất gần, thời gian liên lạc khoảng sáu canh giờ, vậy thì đợi đến chiều mai, đây là... thời hạn cuối cùng!”

Chương 481: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (2)

Mạnh Khử Tật đã cảm thấy mình đang mạo hiểm lớn nhất trong đời: “Ngoài ra đồng ý với đề nghị của Sa Văn Long và Thôi Tông Nghĩa, nếu sau khi trời sáng, người trong Chiêu Thông phủ vẫn chưa xuất thành đầu hàng, thì lúc đó thu hồi quyền giả tiết việt của Trần Tam Thạch, tuyệt đối không để hấn công thành, đã không còn thời gian nữa! Sau đó, ra lệnh cho Sa Văn Long và những người khác đưa hấn trở về chờ xử lý, đại quân của ta lập tức rút lui, quay trở lại trong biên giới Đại Thịnh, đóng quân ở biên giới, lấy tĩnh chế động!”

Trong mắt hấn, quân lệnh trạng Trần Tam Thạch không thể hoàn thành được rồi.

Nhưng chuyện này, cũng không thể trách Trần Tam Thạch, hai mươi bảy phủ cúi đầu hàng phục, đã là kinh thế hãi tục, không lấy được Chiêu Thông phủ cũng coi như bình thường, nhưng trong quân không có đùa giỡn, phải bắt về trước, sau đó lại xem cụ thể xử lý như thế nào.

...

Bên ngoài Chiêu Thông phủ, doanh trại Đại Thịnh.

“Đại soái đã đồng ý.”

Sa Văn Long đứng dậy hạ lệnh: “Tham tướng bốn bộ trước sau trái phải nghe lệnh, các người đi theo dõi Trần Tam Thạch, sau khi trời sáng, lập tức bắt hấn, sau đó chúng ta nhanh chóng rút lui!”

“Rõ!”

Vài tham tướng nhận lệnh rời đi.

“Không được! Đưa hấn trở về, hấn chắc chắn sẽ không chết!”

Thôi Tòng Nghĩa nói: “Người xem ý của Mạnh đại soái, rõ ràng là cảm thấy sai không phải ở hấn, ước chừng đến lúc đó nhiều nhất cũng chỉ là miễn tội chết khó tránh tội sống, chẳng qua là lấy công chuộc tội, chẳng có tác dụng gì!”

“Vậy cũng phải bắt hấn trở về trước rồi hãy nói!”

Sa Văn Long hừ lạnh nói: “Tốt nhất là hấn kháng lệnh, tiếp tục cưỡng chế công thành, như vậy người và ta, vừa hay có lý do để lấy mạng hấn!”

...

Đại tướng Huyền Giáp quân.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông mạch (Tinh thông)]

[Tiến độ: 155/1000]

Khoảng thời gian càng ngày càng gần, Trần Tam Thạch vẫn không vội vàng luyện thương.

“Đại nhân!”

Hạ Tông đi đến bên cạnh, ghé tai nói nhỏ: “Vài tham tướng của Sa Văn Long chạy đến gần doanh trại của chúng ta, không biết đang làm gì.”

“Không cần để ý.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Tiến hành theo kế hoạch ban đầu, để Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long bọn họ làm gì thì cứ làm cái đó, trước khi trời sáng lơ là chức trách, ta vẫn có thể chém đầu bọn họ.”

“Rõ!”

Hạ Tông rời đi.

“Đại nhân.”

Triệu Khang nhân lúc bốn bề không có người, nói nhỏ: “Tên Sa Văn Long này thật sự đáng chết, từ lần đó ở Ngư Dương tông đã không đến hỗ trợ chúng ta, ở Minh Châu cũng luôn nhằm vào, nếu không phải thuộc hạ vô năng, bây giờ đã đi chặt đầu hắn xuống!”

“Ngươi cũng đi làm việc của ngươi đi.”

Trần Tam Thạch không tiếp lời.

Bùi Thiên Nam, vẫn còn đây.

Hai người của Hương Hỏa Thần Giáo cũng ở đây.

Bề ngoài nhìn như hai đại tướng Huyền Tượng, trên thực tế, sau lưng còn có một Võ Thánh, cộng thêm hai giáo đồ tu luyện Hương Hỏa Thần Đạo.

Bọn họ canh giữ ở đây, chỉ sợ là cũng có ý đồ gì đó.

Trong Lai Châu thành, vẫn còn một ngôi đền lớn, nhưng nếu chỉ đơn thuần là thu thập hương hỏa thì chắc chắn không đến mức nhiều người ở đây như vậy.

Nhưng, bọn họ luôn có lúc tách ra.

Lãi Tử Đầu, sớm muộn gì cũng có cơ hội ra tay.

“Đại nhân.”

Lộ Thư Hoa vội vàng chạy đến: “Đến giờ rồi.”

“Keng!”

Trần Tam Thạch dừng động tác, dùng chuôi thương cắm ngược trường thương vào trong nền đất bùn vàng: “Bắt đầu đi.”

...

Trong thành.

Nửa đêm giờ Tý, đêm khuya thanh vắng.

Quân đội Khánh quốc bị vây trong thành gần ba tháng, dần dần không chịu nổi mệt mỏi, nhưng cơ thể vẫn căng cứng, nhiều nhất cũng chỉ duy trì trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, không một ai thật sự có thể ngủ được.

“Ừng ục~”

Tiếng bụng đói liên tiếp vang lên, tất cả mọi người đều uể oải chờ đợi phát lương thực hôm nay.

“Tướng quân, lương thảo...”

“Hết rồi!”

Tổng Hồng Bưu nói: “Cho dù giảm cung cấp, cũng chỉ đủ hai ngày cuối cùng, có nên dùng lương thực của dân chúng trước, lo cho các huynh đệ trước không...”

Chiêu Thông phủ là kho lương lớn thứ hai của Lai Châu, lương thảo vẫn coi như đầy đủ, chỉ là dân chúng trong thành quá nhiều, hơn mười vạn dân chúng, tiêu hao trong một ngày không biết lớn cỡ nào.

Nhưng lại cần mọi người cùng thủ thành, cho dù sau này mỗi ngày giảm bớt khẩu phần, kho lương cũng vẫn dần dần cạn kiệt.

“Đừng rêu rao!”

Đặng Phong ngồi xếp bằng dưới đất, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Đừng giảm cung cấp, lấy hết tất cả lương thực ra, để mọi người ăn no, vượt qua đêm nay, thì đều không thành vấn đề!”

Sau đó đánh nhau, cho dù là đói cũng có thể chịu được mấy ngày, viện quân đến là tốt rồi.

“Rõ, ta biết rồi!”

Tổng Hồng Bưu nhận lệnh rời đi.

Rất nhanh, từng thùng từng thùng cơm kê hấp, bắt đầu được phát theo thứ tự.

“Ăn cơm rồi!”

“Ồ~”

“Hôm nay không phải cháo loãng.”

“Tướng quân còn giết ngựa! Mọi người trong bát còn có một miếng thịt lớn!”

“Đặng tướng quân thật sự là tướng quân nhân nghĩa!”

“Đúng vậy, nhưng nghe nói tên Trần Tam Thạch kia cũng như vậy.”

“Thật sao?”

“Thật sự, nghe nói nếu lương thực trong thành không đủ, hẳn còn điều lương thực trong quân đội Đại Thịnh cho dân chúng, có rất nhiều nơi đói kém, những người sắp chết đói đều sống lại.”

“Hầy...”

“Hai người tốt, tại sao lại phải sống chết với nhau?”

“Đúng vậy!”

“Thôi, sáng sớm mai, viện quân đến, chúng ta dù sao cũng có thể được cứu, lại kiên trì thêm chút nữa đi!”

“Đúng vậy, lại kiên trì thêm chút nữa, Đặng tướng quân không bạc đãi chúng ta!”

“Ngủ một giấc dậy, là được cứu rồi!”

“...”

Dân chúng và binh lính ăn no uống say, mới coi như không thể đè nén được cơn buồn ngủ, tựa vào nhau dần dần ngủ thiếp đi, chỉ để lại một số ít người tiếp tục tuần tra, phụ trách cảnh giới.

Chương 482: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (3)

Trong giấc mơ.

Hình như bọn họ đợi được viện quân, đánh thắng trận này, binh lính lần lượt trở về quê nhà, dân chúng địa phương cũng sống cuộc sống giống hệt như trước đây, mấy ngày nữa chính là lễ Khánh Ca của Đại Khánh, mỗi nhà mỗi hộ đều đoàn viên bên nhau, hát bài hát của bọn họ.

“Hái rau vi, hái rau vi, rau vi đã mọc thành bụi. Nói là về, nói là về, tuổi cũng đã già.”

“Không có nhà, không có cửa, đều là do giặc Khuyển Nhung. Không có thời gian nghỉ ngơi, đều là do giặc Khuyển Nhung...”

Khoảnh khắc này, dường như bọn họ trở về quê nhà, hoặc là trở về cuộc sống thường nhật, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, ngày tháng trôi qua nghèo khổ, nhưng dù sao cũng có người thân bên cạnh.

Không đúng...

Hình như thật sự có người đang hát!

“Ai đang hát?”

“Hình như là bên ngoài thành!”

“Nhiều người hát quá, nghe như là hàng ngàn hàng vạn người!”

“...”

Trong tiếng “sột soạt”, hơn mười vạn người lần lượt tỉnh giấc.

“Công việc triều đình không ngừng, không có thời gian nghỉ ngơi. Lo lắng trong lòng đau đớn, ta đi không trở về _____”

Giọng hát không lớn.

Nhưng vang vọng bốn phương tám hướng, bao trùm toàn bộ thành Chiêu Thông phủ, thê lương, mờ mịt, vang vọng trong tâm trí của mỗi dân chúng, mỗi binh lính, âm vang chuyển đi, sâu vào lòng người.

Bài hát này tên là “Thái Vi”, vừa hay là một khúc nhạc lưu truyền rất rộng rãi trong Khánh quốc, hơn nữa nội dung vừa hay là thể hiện nỗi nhớ quê hương của những binh lính xuất chinh, và tình cảnh lúc này, đơn giản là hoàn hảo, phù hợp hoàn mỹ.

Cộng thêm nội dung lời bài hát, đều được hát bằng giọng địa phương chính gốc của Khánh quốc, sức ảnh hưởng cực mạnh, từ từ người trong thành, bắt đầu không kìm được mà hát theo.

“Lúc xưa ta đi, liễu rủ xanh xanh. Nay ta về, mưa tuyết bay bay!”

Tiếng hát càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, cuối cùng hơn mười vạn người cùng hát, âm thanh xuyên thủng màn đêm, vang vọng khắp thành Chiêu Thông phủ.

Dưới tường thành, trong lều.

Đặng Phong vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt ra, thần sắc ngưng trọng chưa từng có.

“Hồng rồi!”

...

Ngoài thành.

Doanh trại Đại Thịnh.

“Động tĩnh gì vậy?!”

Sa Văn Long vẫn luôn chờ đợi đến khi trời sáng rồi bắt người hỏi tội, ngồi trong đại trường ngủ gật, đột nhiên bị tiếng hát rung trời đánh thức, lúc đầu hắn còn tưởng là có địch tập kích, nghe kỹ rồi mới phát hiện là có người đang hát.

Không chỉ có hắn, Thôi Tòng Nghĩa, Tào Phàm ở bên cạnh cũng nghe tiếng mà đến.

“Tướng quân!”

“Là hàng binh! Hàng binh của Khánh quốc!”

“Không phải trước đó Trần tướng quân đã điều hơn hai nghìn hàng binh đến sao, lúc này chính là bọn họ đang hát.”

“Hàng binh? Không cần bọn họ làm bia đỡ đạn, gọi đến hát?!”

Thôi Tòng Nghĩa theo âm thanh đi đến nơi hàng binh của Khánh quốc tập trung gần đó.

Chỉ thấy những hàng binh Khánh quốc này, một người hát còn bán mạng hơn một người, hơn nữa vô cùng nhập tâm, thậm chí có một số người vừa hát vừa khóc.

Thôi Tòng Nghĩa giống như bắt gà con vậy, một phát túm lấy một hàng binh gầy yếu, chất vấn: “Các người đang hát cái gì vậy?”

“Trần tướng quân nói, chỉ cần chúng ta bán mạng hát, hát đến khi trời sáng, sẽ thả chúng ta về nhà!”

Hàng binh mang theo giọng khóc nói: “Chúng ta muốn về nhà...”

Những người này, hát từ tận đáy lòng.

Dù sao hai vạn hàng binh, chỉ còn lại hai nghìn người vẫn chưa đi, từ lâu đã muốn về nhà không thể ngăn cản.

“Trò trẻ con!”

Sa Văn Long căn bản không thể hiểu được ý đồ sắp xếp như vậy, hần cười nhạo: “Thôi tướng quân, họ Trần này là chó gấp nhảy tường, đến cả thủ đoạn giống như đùa giỡn cũng dùng ra rồi, ta thấy hần thật sự không còn cách nào nữa rồi!”

“Đúng vậy.”

Thôi Tòng Nghĩa nhếch khóe miệng: “Hần hết cách rồi, hần còn có thể dựa vào hát để hát mở cửa thành sao?”

“Hát đi, để bọn họ hát!”

Sa Văn Long hừ lạnh: “Hát đến khi trời sáng, cũng coi như là tiễn họ Trần kia!”

Tào Phàm im lặng, hần chỉ cảm thấy bất an.

...

Chiêu Thông phủ thành, trong thành.

“Đủ rồi!”

Đặng Phong như lửa cháy đến lông mày xông ra khỏi lều, khí huyết bùng nổ, âm thanh giống như chuông lớn trên trời mạnh mẽ áp đảo tiếng hát: “Các ngươi đang hát cái gì vậy?! Đừng hát nữa!”

Cho dù là như vậy.

Cũng vẫn mất một chén trà, mọi người hát có hơi mệt rồi, mới dần dần dừng lại.

“Viện quân!”

“Có phải viện quân đến rồi không!”

“Đúng vậy, đều là giọng địa phương chính gốc của Khánh quốc, chắc chắn là người của chúng ta!”

“Bốn phương tám hướng đều là người của chúng ta!”

“Có rồi, có rồi!”

“Đi, đi xem xem!”

“Các người làm gì vậy?! Đứng lại!”

Cản cũng không cản được.

Hàng vạn dân chúng, lần lượt ủa lên tường thành bốn phương tám hướng, chen chúc vỡ đầu nhìn ra bên ngoài, nhưng rất nhanh... bọn họ lại thất vọng, bởi vì đâu có viện quân gì, bốn phương tám hướng đều là doanh trại Đại Thịnh vững chắc vô cùng, những binh lính mặc áo giáp tinh xảo giờ đuốc, trật tự tuần tra, tất cả đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Còn về tiếng hát...

Là từ trong doanh trại Đại Thịnh truyền ra.

Bởi vì khoảng cách quá xa, cộng thêm là ban đêm, bọn họ cũng không nhìn rõ có bao nhiêu người, chỉ biết là gần như doanh trại nào cũng có, cũng tức là, người của bọn họ, đang giúp Thịnh nhân bao vây bọn họ!

“Đây...”

“Đâu ra nhiều huynh đệ như vậy!”

“Chắc chắn không sai! Giọng điệu, cách hát của bọn họ, một trăm phần trăm chính là đồng bào của chúng ta!”

“Cho dù có một hai người có thể bắt chước giọng hát, cũng tuyệt đối không thể có nhiều người như vậy!”

“Năm nghìn người?”

“Không đúng, ít nhất là một vạn, hai vạn người!”

“Năm vạn người!”

“Đâu ra nhiều người như vậy, không phải hàng binh đều đã được thả đi rồi sao?”

Chương 483: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (4)

“Hôm qua Huyền Giáp quân mới quay về, người là bọn họ mang về từ tám phủ, hàng binh mới!”

“Cũng tức là, tám phủ, thật sự đã hàng!”

“...”

“Nói bậy ——”

“Tám phủ không thể đầu hàng!”

Đặng Phong xông lên tường thành: “Giả! Đều là giả!”

Vừa hay lúc này.

Trong bóng tối, dưới sự hộ tống của hai ngọn đuốc, một vị tướng quân cưỡi ngựa trắng mặc áo bào trắng đi đến cách cổng thành ba trăm bước.

“Người này là ai?”

“Ngựa trắng bào trắng, Trần Tam Thạch!”

“Còn có thể là ai?!”

“Mau đến xem! Người đó chính là Trần Tam Thạch!”

“Lộ mặt rồi!”

“...”

Trần Tam Thạch chấp tay, hướng về Đặng Phong trên tường thành chấp tay hành lễ: “Hoài Viễn tướng quân Trần Tam Thạch, ở đây gặp Đặng tướng quân!”

“Trần Tam Thạch!”

Đặng Phong tức giận không kìm được, chỉ vào hấn quát lớn: “Người đang giở trò gì vậy? Người tưởng rằng chỉ một bài hát quê hương, là có thể làm lay động quân tâm của ta sao?!”

“Đặng tướng quân hiểu lầm Trần mỗ rồi!”

Trần Tam Thạch khách khí nói: “Vãn bối, là đến để cứu Đặng tướng quân, và mười mấy vạn dân chúng trong thành này.”

“Nực cười!”

Đặng Phong lạnh lùng nói: “Bỏn tướng quân vẫn còn tám nghìn tinh binh, lương thảo trong thành dồi dào, viện quân sắp đến, cần người đến cứu sao?!”

“Lương thảo thật sự dồi dào sao?”

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, ngũ quan không có dao động quá rõ ràng, nhưng giọng nói mạnh mẽ vang dội: “Trần mỗ đi dọc đường, nhìn thấy phần lớn nơi trong Lai Châu đều đang đói kém, từ khi khai chiến vào tháng mười một năm ngoái, lại chinh phạt liên tục, tất cả lương thảo của các thành trì, đều được điều động từ trong tay dân chúng, dân chúng khổ không thể tả!

“Chiêu Thông phủ, là kho lương lớn thứ hai của Lai Châu, lương thảo quả thật nên dồi dào, ít nhất là cung cấp cho tám nghìn quân phòng thủ ăn một năm rưỡi cũng không thành vấn đề.

“Nhưng Đặng tướng quân lại là một người yêu dân như con, vậy nên tướng quân chắc chắn sẽ chia lương thảo trong thành cho dân chúng!

“Hơn mười vạn dân chúng, cho dù là lương thảo của Chiêu Thông phủ cũng không đủ phải không?”

“Nói bậy nói bạ, người đừng có tăng bốc ta!”

Đặng Phong phản bác nói: “Lương thảo trong thành dồi dào! Các huynh đệ trong thành, vừa mới ăn no, họ Trần kia, người đừng có ở đây nói lời mê hoặc lòng người!”

“Chuyện lương thảo, chỉ cần kiểm tra kho lương là biết, cho dù là vẫn còn, ước chừng cũng không còn nhiều! Cho dù Đặng tướng quân nhất quyết tự lừa mình dối người, chúng ta có thể tạm gác chuyện lương thảo sang một bên, nói về binh lực!”

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Hiện tại không chỉ tám phủ đều quy thuận, chỉ hai canh giờ trước, Vĩnh Lạc phủ cũng đã bị phá, đầu của Đường vương Lý Cung bây giờ đang treo trên tường thành Vĩnh Lạc phủ!

“Cũng tức là, các người Chiêu Thông phủ, triệt để trở thành một tòa cô thành!

“Những người đang hát trong doanh trại là hàng binh Khánh quốc từ tám phủ và Vĩnh Lạc phủ hàng phục trở về, bọn họ không muốn cùng huynh đệ của mình tự tương tàn, nên mới dùng tiếng hát để khuyên nhủ! Các người chẳng lẽ, nhất định phải cùng bọn họ tự tương tàn sao? Giữa các người không những có người quen biết, nói không chừng còn là đồng hương!”

Lời này vừa dứt.

Mọi người lập tức rơi vào một mảnh hoảng sợ.

“Hết lương thực rồi?”

“Kho lương trong thành trống rỗng?!”

“Chẳng trách tối nay mọi người ăn uống đột nhiên trở nên tốt hơn! Đây là định cho chúng ta ăn bữa cuối cùng!”

“Vĩnh Lạc phủ cũng bị công phá?”

“Ngay cả Đường vương cũng chết rồi!”

“Vậy chẳng phải, Lai Châu chỉ còn lại chúng ta? Mười lăm vạn đại quân, sắp quay đầu lại đánh chúng ta!”

“...”

Trần Tam Thạch lại bổ sung: “Đặng tướng quân! Những điều ta nói này, người nên biết rõ, nhưng tại sao tướng quân còn muốn giấu diếm các huynh đệ và dân chúng trong thành? Chẳng lẽ phải đợi đến khi Đại Thịnh của ta điều động thêm nhiều đại quân hơn đến, đánh ra một cục diện thành phá người chết, xác ngang đầy đồng, mới chịu cúi đầu sao?”

“Biết rõ? Ta biết rõ cái gì?!”

Đặng Phong khó mà quan tâm đến hình tượng, lớn tiếng hét lên: “Mọi người đừng nghe hắn nói bậy nói bạ, những thứ này ta đều không biết, không, ý ta là, trong miệng hắn không có một câu nào là thật!”

“Đặng tướng quân!”

Trần Tam Thạch nâng cao giọng nói: “Ta cũng biết Đặng tướng quân trung nghĩa, nhưng người không thể vì cái ‘trung’ của mình, mà kéo toàn bộ người trong thành cùng người bồi táng được!”

“Vừa mới nhận được quân lệnh, Mạnh đại soái ra lệnh cho ta tấn công thành sau khi trời sáng!”

“Vậy nên, thời gian còn lại để các người suy nghĩ không còn nhiều nữa!”

“Lời hết ý rồi!”

“Cũng hy vọng các huynh đệ và hương thân trong thành, có thể khuyên nhủ Đặng tướng quân!”

“Cáo từ!”

Nói xong.

Hắn ghìim ngựa quay về, biến mất trong đại trại quân doanh.

Trên tường thành.

Dân chúng và binh lính nổ tung.

“Tướng quân!”

“Tám phủ các loại chúng ta không nhìn thấy, nhưng còn kho lương thì sao?”

Mọi người hỏi: “Có phải thật sự trống không?!”

“Có thể để chúng ta đi xem kho lương một chút không?”

“Trống không rồi, kho lương thật sự trống không rồi!”

Có người thích gây chuyện, đã sớm lên lút rồi đi khi nghe thấy lời này, bây giờ quay lại lớn tiếng tuyên bố: “Trước đây kho lương chỉ là không cho phép ăn trộm, nhưng có thể đi qua, bây giờ có rất nhiều binh lính canh giữ kho lương, ngay cả xem cũng không cho xem.”

Đây, chẳng lẽ còn không thể chứng minh được cái gì sao?

“Kho lương, là trống không!”

Đặng Phong đành phải thừa nhận nói: “Nhưng trống không thì sao? Ngoài kho lương ra, những thứ khác hẳn nói, tất cả đều là giả! Người bên ngoài hát khúc Khánh Ca là từ đâu đến ta không biết, nhưng ta dám lấy tính mạng của mình ra thề, tám phủ tuyệt đối vẫn chưa đầu hàng, nếu không tin, có thể thử phái người đột phá vòng vây ra ngoài xem tình hình!”

Chương 484: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (5)

“Tướng quân!”

“Thành trì gần nhất, đi một về cũng mất hai ngày, nhưng... nhưng chẳng phải ngài nói, sáng mai viện quân sẽ đến sao? Cho dù tám phủ thật sự đầu hàng, chúng ta có cần phải đi hỏi không?”

“Chẳng lẽ, ngài đang lừa chúng ta?!”

“...”

“Àm ——”

Mọi người nắm chặt sơ hờ trong lời nói của Đặng Phong, diên cuồng truy hỏi.

Đặng Phong nhất thời á khẩu, không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn trong lòng mắng chửi Trần Tam Thạch, hóa ra là một tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ!

Đầu tiên là lợi dụng hàng binh hát Khánh Ca để làm lay động quân tâm, sau đó lại đổ hết mọi thứ lên người hắn, ly gián thuộc hạ, dân chúng và mối quan hệ của hắn, tạo thành cục diện hiện tại không thể giải thích được!

“Ta chỉ là muốn chứng minh với các ngươi tám phủ chưa hàng, không phải nói viện quân không quay lại!”

Đặng Phong cắn răng nói: “Sáng sớm ngày mai, viện quân đúng giờ... đến!”

“Nếu như vậy, chúng ta sẽ lại tin tưởng quân một lần.”

“Các huynh đệ, lại kiên trì đến sáng mai!”

“...”

Mọi người lần lượt tản đi, nhưng sự hỗn loạn không bao giờ lắng xuống nữa.

Phó tướng Tống Hồng Bưu lo lắng nói: “Tướng quân, ngài biết rõ viện quân không đến sau khi trời sáng, tại sao còn muốn nói như vậy?”

“Sau khi trời sáng, chỉ cần đánh nhau, thì sẽ không còn cơ hội đầu hàng nữa, bất kể là các huynh đệ hay dân chúng, đều phải lấy chết chống lại!” Đặng Phong nói: “Vậy nên, chỉ cần kéo dài đến khi trời sáng là được!”

Hắn không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ nếu thừa nhận.

Trong thành lập tức sẽ loạn lên!

“Tướng quân!”

Tống Hồng Bưu nhú mày, có chút do dự nói: “Nhưng như vậy, chẳng phải là có nghĩa là các huynh đệ trong thành sẽ không còn đường lui nữa sao?”

“Ý ngươi là gì?”

Đặng Phong phát giác ra điều bất thường: “Ngươi cũng muốn đầu hàng phải không? Ta không phải đã nói với ngươi, khoảng năm ngày nữa, bệ hạ sẽ dẫn đại quân đến sao?”

“Thật sao?”

Tống Hồng Bưu lấy hết can đảm nói: “Tướng quân, ngài hãy nói thật đi, năm ngày sau, thật sự có thể đến sao?”

Trong mắt hắn, tám phủ đã hàng, chuyện lương thảo cũng bị giấu diếm, trong tình huống này, có phải... viện quân cũng là giả?

Dù sao những tình báo này đều là tướng quân xem qua rồi, mới đến tay hắn.

“Người, người cũng không tin bốn tướng quân?!”

Đặng Phong lý lẽ hùng hồn nói: “Tổng Hồng Bưu, ta hỏi người, trong tình huống Vĩnh Lạc phủ vẫn còn tồn tại, người cảm thấy bệ hạ có thể từ bỏ Lai Châu sao?!”

“Nhưng...”

Tổng Hồng Bưu lo lắng nói: “Lúc này Thịnh nhân nói, Vĩnh Lạc phủ cũng đã bị phá rồi!”

“Ngay cả người cũng bị lừa?!”

Đặng Phong lại một lần nữa mắng chửi trong lòng.

Họ Trần kia quá đê tiện, nắm bắt thời hạn “mười lăm ngày”, ở thời điểm then chốt này, bất kỳ tin tức nào cũng không thể xác thực!

Hắn Đặng Phong có tự tin, không tin những lời nói nhảm này, không sao!

Bởi vì, những người khác sẽ tin!

“Vô sỉ, tên vô sỉ!!”

Đặng Phong chưa bao giờ có cảm giác buồn bực như vậy.

Bốn phía Khánh Ca vẫn tiếp tục.

“Đi đường chậm chạp, vừa khát vừa đói. Trong lòng ta buồn bã, không ai biết nỗi đau của ta!”

Cả đêm, tiếng hát thê lương mơ hồ, giống như một cơn mưa phùn, liên tục tưới lên người và trong lòng mọi người.

Hơn mười vạn người trong thành, đặc biệt là tám nghìn quân phòng thủ, nổi buồn đau trong lòng theo thời gian trôi qua càng ngày càng mạnh mẽ, ý chí chiến đấu của bọn họ hoàn toàn biến mất, chỉ đợi đến khi trời sáng có người đến cứu.

Một đêm mơ mơ màng màng.

Cuối cùng.

Trời đất xoay chuyển.

Trời, sáng rồi.

Vàng trắng sáng treo một đêm dần dần lặn xuống, một vầng mặt trời đỏ ửng từ từ mọc lên, hơn mười vạn người trèo lên tường thành ngóng trông, chờ đợi một lá cờ lớn có chữ “Khánh” xuất hiện trong tầm mắt.

Tuy nhiên...

Không những không có cờ quân Khánh.

Ngược lại là càng nhiều cờ quân Đại Thịnh, xuất hiện ở bốn phương tám hướng, lơ mơ không nhìn rõ có bao nhiêu người bao nhiêu ngựa, trong màn bụi mù nhanh chóng tiến về phía thành trì.

“Tướng quân, viện quân đâu!”

“Nói là viện quân đâu?!”

“Thực tế tính ra, sáng nay đã coi như là ngày thứ mười sáu rồi!”

“Viện quân không đến!”

“Tướng quân, chúng ta xuất thành quy hàng đi!”

“Không kịp nữa rồi!”

“...”

Dưới sự chứng kiến của mọi người.

Đặng Phong đi lên đài cao, trong giọng nói mang theo áy náy nói: “Thật ra... viện quân còn năm ngày nữa mới đến!”

“Còn năm ngày nữa?!”

“...”

“Mọi người nghe ta nói!”

Đặng Phong giọng cao đại đao: “Trước đây bốn tướng quân nói mười lăm ngày, chỉ là để khích lệ sĩ khí của mọi người, nhưng lần này là thật, nhiều nhất là năm ngày nữa, Hoàng đế bệ hạ sẽ đích thân đến Lục Lĩnh Sơn, đến lúc đó, quân Hồ Bí và Huyền Giáp bên ngoài, chắc chắn sẽ cùng nhau rút lui!”

“Tướng quân, tiểu nhân cả gan nói một câu, lần trước ngài cũng đã nói những lời tương tự rồi.”

“Còn có lương thực...”

“Tướng quân ngài đã lừa dối chúng ta rất nhiều lần rồi...”

“Tướng quân, sợ là năm ngày sau còn có năm ngày nữa!”

“Căn bản, là không có viện quân!”

“...”

“Không ổn, mọi người mau nhìn xem!”

“Thịnh nhân chuẩn bị công thành rồi!”

“Còn một chén trà nữa thôi, là đến giờ rồi!”

Tiếng hát bên ngoài thành đột nhiên dừng lại, thay thế vào đó là tiếng trống trận rung trời, và tiếng tù và hùng tráng, cùng với những lá cờ trận chiến xếp thành hàng bay phấp phới trong gió, từng trận chiến trận khai triển ra.

Còn có chiến xa, thang mây, xe bắn đá, xe đâm... từng chiếc máy móc cỡ lớn, được đẩy lên phía trước!

“Làm sao bây giờ?!”

“Nếu không hàng, thì thật sự không kịp nữa rồi!”

“...”

“Tướng quân! Nếu đã không có viện quân, thì hàng đi
_____”

“Không được hàng, không được hàng!!! Ta thề với trời,
viện quân thật sự sẽ đến sau năm ngày nữa!”

Chương 485: Thu phục Đặng Phong, định Lai Châu (6)

Đặng Phong dốc hết sức lực gào thét, nhưng không còn ai muốn nghe theo nữa, sau khi những lời nói dối lần lượt bị vạch trần, uy tín của hắn giảm mạnh, bất kỳ lời nào nói ra cũng đều trở nên yếu ớt vô lực.

“Tướng quân!”

“Không ổn rồi!”

“Thủ tướng của cổng thành phía đông vừa mới định mở cổng thành!”

“Tìm chết!”

“Ầm ——”

Đặng Phong giống như mãnh hổ, trực tiếp đập vào tường lao xuống tường thành, với tốc độ nhanh nhất đến cổng thành phía đông, một đao chém chết thủ tướng, vừa mới hạ đao, lại nghe thấy thuộc hạ báo cáo.

“Thủ tướng cổng thành phía nam, đang phóng hỏa đốt cổng thành!”

“Chết đi ——”

Đặng Phong lặp lại những gì đã làm trước đó, xử tử tại chỗ.

“Tướng quân!”

“Không ổn rồi”

“Vương Lâm An thiên tổng...”

“Còn có Triệu thiên tổng...”

“Đại sự không ổn, có một nhóm dân chúng, bọn họ...”

“...”

Tuy nhiên, cho dù Đặng Phong làm gì, cũng không ngăn cản được hành vi của mọi người, hắn sinh ra một cảm giác bất lực sâu sắc, chỉ cảm thấy mình giống như đang đối mặt với một trận lũ lụt sóng lớn, cho dù cảnh giới Võ Đạo có cao đến đâu, cũng vẫn là một phàm nhân, không thể ngăn cản được thiên địa chi thế!

Thế lớn này.

Đã tồn tại từ lâu!

Hơn nữa là một đường từ Bắc Cảnh đi xuống, từng bị hắn lấy sức một người, ngăn cản trong thời gian ngắn.

Nhưng cuối cùng, thế lớn khó ngăn cản!

Dưới sự tấn công từng bước của họ Trần kia, mặt trời mọc hôm nay, trở thành cây cỏ cuối cùng đè chết lạc đà.

Đến đây!

Thế quy hàng, chính là một trận ôn dịch không thể ngăn cản, lan rộng ra trong thành.

Thủ thành!

Không phải chuyện của một người.

Đừng nói hắn là Huyền Tượng cảnh viên mãn, cho dù là lập tức đột phá đến Võ Thánh cảnh, khi bốn phương tám hướng đều muốn đầu hàng, thì có thể làm gì?

Chẳng lẽ, còn có thể giết sạch mười vạn dân chúng trong thành?

“Ầm ầm ầm ——”

Cuối cùng, hấn vẫn không thể phân thân ra được, công thành phía nam ầm ầm mở ra.

Nhóm quan viên, tướng lĩnh đầu tiên xuất thành, nghênh đón người mặc áo bào trắng cưỡi ngựa trắng đã đợi từ lâu.

“Trần tướng quân! Đừng công thành, đừng công thành!”

“Chúng ta hàng!”

“Chúng ta hàng rồi!!”

“...”

Trong thành hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Không đếm xuể binh lính Khánh quốc, chạy qua bên cạnh Đặng Phong, sợ rằng xuất thành chậm một bước sẽ bỏ lỡ thời gian đầu hàng.

Chỉ còn lại phó tướng Tống Hồng Bưu trung thành nhất và một số ít tướng lĩnh khác vẫn đang do dự, nhưng ánh mắt cũng đều không ổn định.

“Ha ha ha ha ha!”

Ngay lúc này, Đặng Phong đột nhiên ngửa mặt tự cười, cho đến khi cười hết hơi, mới dùng giọng run rẩy hướng về trời xanh hét lên:

“Ta, thua rồi!!”

Hấn nhìn dòng người như thủy triều chảy qua bên cạnh mình, rõ ràng có một thân võ nghệ nhưng lại không có chỗ để thi triển, cả người, hoàn toàn bị một cảm giác tuyệt vọng bất lực bao trùm, gần như nghệt thở.

Hấn nhắm mắt lại, thanh đao Thanh Long Yên Nguyệt trong tay “đang” một tiếng rơi xuống đất, sau đó, rút thanh kiếm tướng quân bên hông ra, định chém vào cổ.

Cũng chính là động tác này.

Ngược lại khiến cho sự hỗn loạn trong thành, dừng lại với tốc độ không thể tin được.

“Tướng quân!”

“Không được đâu tướng quân!”

Tổng Hồng Bưu và mấy phó tướng trung thành khác lao lên, ủa lên: “Tướng quân! Ngài muốn tự vẫn, thì giết chúng ta trước đi!”

“Đặng Thanh Thiên?!”

Dân chúng cũng sửng sốt.

Không hiểu tại sao mở cổng thành đầu hàng, lại khiến Đặng Thanh Thiên thà rằng tự sát.

Bọn họ không quan tâm đến tất cả để đi đầu hàng, chỉ là muốn sống sót mà thôi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ khiến Đặng tướng quân đi chết.

Dù sao Trần Tam Thạch tướng quân đã hứa hẹn, mở cổng thành đầu hàng, bất kể là tướng lĩnh, dân chúng hay binh lính, đều không giết một ai, nếu đã không chết người, tại sao không thể đầu hàng?!

Hà tất phải như vậy?!

“Đặng lão gia!”

“Không được đâu nhị gia!”

Trong nháy mắt, bất kể là dân chúng hay là binh lính, đều quỳ xuống một mảnh, thậm chí không có ai chạy trốn về phía cổng thành, dường như quên mất chuyện đầu hàng sống sót.

“Không phải các người muốn hàng sao, các người đi hàng là được, quản ta làm gì!”

Hai mắt Đặng Phong đầy tia máu: “Đặng gia sáu đời đều là trung liệt của Đại Khánh, ta Đặng Phong, sao có thể làm một

tên vô sỉ thất tín bội nghĩa, nếu ta không tự vẫn, thì còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông!”

“Àm ——”

Cương khí trên người hấn bùng nổ, trực tiếp hất văng mấy thuộc hạ ra ngoài.

Đang định ra tay với chính mình.

Một giọng nói vang lên.

“Đặng tướng quân, sao lại nói như vậy!”

Chỉ thấy một vị tướng quân mặc áo bào trắng, cưỡi ngựa trắng nhanh chóng lao đến, bên cạnh hấn đi theo hai đại tướng khác, một người là Sa Văn Long, người còn lại là Thôi Tòng Nghĩa cũng là Huyền Tượng cảnh giới đại thành, cộng thêm quân Hồ Bí và Huyền Giáp, vây chặt bọn họ lại.

Thôi Tòng Nghĩa ba người, trên mặt vẫn tràn đầy chấn động.

Chỉ mới không lâu trước đó.

Bọn họ thậm chí còn cầm vũ khí, đã chuẩn bị đi bắt Trần Tam Thạch rút quân.

Cũng chính là cùng lúc đó nhận được tin tức.

Trong Chiêu Thông phủ loạn, cổng thành phía đông mở ra rồi!

Bọn họ dẫn quân tiến vào sau đó, không gặp phải bất kỳ sự chống cự nào, mấy nghìn thiết giáp, toàn bộ buông vũ khí đầu hàng!

Họ Trần kia, thật sự làm được rồi!

Rõ ràng là ngày hôm trước Chiêu Thông phủ vẫn còn vững như bàn thạch, vậy mà chỉ trong một đêm, đã mở cổng thành đầu hàng rồi, hơn nữa xem ra chủ tướng Đặng Phong không có

ý định đầu hàng, là hấn không kiểm soát được, trong thành hoàn toàn loạn rồi!

Với uy vọng của Đặng Phong, vậy mà lại phát triển thành cục diện như vậy!

Dựa vào cái gì?!

Chỉ vì đêm qua, Trần Tam Thạch phái một nhóm hàng binh, hát một đêm, sau đó lại hô một tràng sao?

Nhưng rõ ràng!

Nội dung hô hào, về cơ bản là không có gì khác biệt với bọn họ trước đây, dựa vào cái gì Trần Tam Thạch nói có tác dụng, bọn họ nói lại không có tác dụng?!

Bây giờ tuyệt đại bộ phận tướng lĩnh đã bị khống chế, đại quân toàn bộ tiến vào trong thành, về cơ bản đã ổn định được cục diện.

Cũng tức là, Chiêu Thông phủ đã bị chiếm!

Vào thời khắc gần như không thể hoàn thành, đã hàng phục rồi!

Tào Phàm đã có chút tê liệt, lúc này, hấn là hoàng thất, một hoàng tôn đường đường, thậm chí có chút không dám mở mắt nhìn vị tướng quân có tuổi tác tương đương với hấn này.

Tự thấy hổ thẹn!

“Trần Tam Thạch!”

Đặng Phong nhìn thấy thiết kỵ Đại Thịnh ùn ùn kéo đến, không kìm được chửi ầm lên: “Ngươi là tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ! Dùng thủ đoạn hạ lưu này để lừa mở cổng thành thì tính là bản lĩnh gì, tại sao ngươi không tự mình tấn công thành trước, ngươi...”

Hấn chửi một lúc, chính mình cũng cảm thấy chán.

Bởi vì trong lòng hắn biết.

Đây căn bản không phải là âm mưu quỷ kế gì, là một loại thể lớn, hắn đích thân cảm nhận được loại thể lớn không thể ngăn cản này!

Vị tướng quân chỉ mới mười tám mười chín tuổi này, vậy mà lại biết dùng một loại phương pháp, trước đây chưa từng xuất hiện trên chiến trường!

Cuối cùng, vẫn là xem thường hắn rồi.

Thôi đi!

Dù sao cổng thành đã bị phá, dân chúng trong thành cũng sẽ không bị liên lụy, nói nhiều vô ích, chết để tạ tội là được!

“Đặng tướng quân!”

Trần Tam Thạch vội vàng hạ lệnh: “Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long, hai người các ngươi mau khống chế hắn lại, ngàn vạn lần đừng để hắn tự vẫn!”

“Tuân lệnh.”

Thành trì Chiêu Thông phủ đã hàng phục, vậy thì họ Trần kia đương nhiên vẫn là thống lĩnh, mệnh lệnh của hắn phải phục tùng.

“Hai tên phế vật các ngươi, muốn đến tìm chết?!”

Đặng Phong trợn trừng mắt, dưới chân đạp một cái, lại nắm chặt thanh đao Thanh Long Yên Nguyệt trong tay, từng luồng cương khí bá đạo giống như giao long bùng nổ mạnh mẽ, định ra tay với hai người.

“Đặng Phong, ngươi thật to gan!”

Thôi Tòng Nghĩa lạnh lùng nói: “Ngươi đây là chuẩn bị hàng rồi lại phản sao? Chuẩn bị để thuộc hạ của ngươi chết cùng với ngươi sao!?”

“Người, người!”

Đặng Phong biết mình một người, cho dù có thể đánh thắng Thôi Tòng Nghĩa cộng thêm Sa Văn Long cũng sẽ bị thương, phía sau còn có thiên quân vạn mã, cuối cùng vẫn có khả năng liên lụy đến thuộc hạ và dân chúng khác.

Cũng tức là, kết quả của sự phản kháng, sẽ không thu hồi được thành trì, chỉ khiến cho dân chúng trong thành gặp phải đồ sát.

Cuộc chiến giữa những võ giả có cảnh giới cao không thể do dự được.

Vài hơi thở.

Sa Văn Long và Thôi Tòng Nghĩa sớm đã lao đến trước mặt, trong tay bọn họ cầm dây xích sắt đen chuyên dùng để đối phó với những võ giả có cảnh giới cao, bọc cương khí, trực tiếp đánh xuyên qua mấy chục huyết khiêu trên người Đặng Phong, giống như một con trăn đen xuyên qua cơ thể hắn, cuối cùng càng là khóa chặt xương đòn, hoàn toàn không chế hắn lại.

Trong trạng thái này, cho dù là võ giả Thông Mạch cảnh, cũng có thể trông chừng được hắn.

Dưới cơn đau đớn đáng sợ, Đặng Phong chỉ rên rỉ, không phát ra chút tiếng kêu thảm nào.

“Áp giải hắn xuống!”

Thôi Tòng Nghĩa hạ lệnh cho hai tham tướng tiểu thành Thông Mạch: “Trông coi cẩn thận!”

Chương 486: Thái tử tạo phản (1)

“Đặng tướng quân!”

Nhìn thấy hấn bị áp giải đi, các binh sĩ và bách tính gần như đồng thanh hô lên.

“Trần tướng quân!”

“Quy hàng không giết, đó là lời người đã nói. Nhưng... nhưng xin đừng làm hại đến tính mạng của Đặng tướng quân!”

“Đúng vậy!”

“Đặng tướng quân nghĩa khí ngút trời, từ khi đến Lai Châu, không biết đã làm bao nhiêu việc tốt!”

“...”

“Câm mồm! Tất cả câm mồm cho ta!”

Sa Văn Long bức tức quát: “Hấn sống hay chết, đến lượt các người bàn tán sao?”

“Thôi Tòng Nghĩa, Sa Văn Long!”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Hiện nay Chiêu Thông đã hàng, hậu phương không còn lo lắng, ta lệnh cho Thôi Tòng Nghĩa dẫn đại quân Hồ Bí đến Lục Lĩnh Sơn đóng trại, ngăn cản viện quân của Khánh Quốc. Sa Văn Long dẫn ba ngàn người, quay về doanh trại cách thành ba mươi dặm để bố trí hàng binh, không có lệnh của ta, không được vào thành! Ngoài ra, thế tử Tào Phàn mang theo hơn hai mươi kỵ binh, trở về Ung Lạc phủ báo cáo với Mạnh đại soái, những người khác theo ta chờ

lệnh trong thành! Đúng rồi, để Đặng Phong ở lại trong thành cho ta.”

“Tuân lệnh.”

Thôi Tòng Nghĩa miễn cưỡng nhận lệnh rời đi.

“Không cho ta vào thành?”

Sa Văn Long thầm chửi rửa, nhưng cũng phải tuân theo.

Hắn cùng Tào Phàn ra ngoài cổng thành, đột nhiên có chút lo lắng nói: “Thế tử điện hạ, họ Trần sắp xếp như vậy, chỉ cho người hơn hai mươi kỵ binh trở về Ung Lạc phủ, có phải là có ý đồ gì không?”

Nghe vậy, Tào Phàn giật mình: “Hắn có thể sao?”

“Tại sao không?”

Sa Văn Long hạ giọng phân tích: “Hắn sắp xếp như vậy, rõ ràng là muốn chia rẽ chúng ta!”

“Không sao!”

Trong bóng tối, một bóng người từ từ bước ra.

Phí Thiên Nam cúi người hành lễ: “Thế tử điện hạ, ta sẽ đích thân hộ tống người về Ung Lạc phủ.”

Tào Phàn hỏi: “Còn chuyện trong thành thì sao?”

“Chỉ là một lư hương mà thôi.”

Phí Thiên Nam cười nói: “Giao cho Vân Tiêu Tử bọn họ thu thập là được, còn những chuyện khác, theo ta thấy, Chiêu Thông phủ không thể động vào được nữa, nên chọn nơi khác thôi!”

“Như vậy là ổn thỏa nhất.”

Sa Văn Long đồng ý: “Vậy cứ như vậy đi!”

Rất nhanh, mọi việc vào đúng vị trí.

Thôi Tòng Nghĩa dẫn quân Hồ Bí làm tiên phong tiến thẳng đến Lục Lĩnh Sơn, Sa Văn Long ở ngoài thành trông coi hàng binh, không được lệnh không thể vào thành, Tào Phàn thì dẫn theo hai mươi người trở về Ung Lạc phủ.

Trần Tam Thạch tận mắt chứng kiến.

Trong đội ngũ của Tào Phàn, có một luồng khí mạnh mẽ.

Ngoài Võ Thánh Phí Thiên Nam ra, còn có thể là ai?

Bao gồm cả tên thái giám họ Phùng kia cũng đi theo trong đội.

Nói cách khác, hiện tại chỉ còn lại hai đạo sĩ của Từ Vân Quán có thể đã lẫn vào trong thành mà chưa rời đi.

Dựa theo ký ức.

Hai lão đạo này, một mạnh một yếu, một người ở cảnh giới Thông Mạch, có pháp môn hương hỏa bên người, trình độ huyền khí màu tím ở mức trung bình, người còn lại ở cảnh giới Hóa Kinh, huyền khí hương hỏa trên người rất mỏng manh.

Hiện tại Trần Tam Thạch đã tinh thông công pháp Thông Mạch, cộng thêm tinh thông thuật Kiếm Khí, đối phó với hai người này không có gì khó khăn.

Sau khi bố trí xong quân đội trong thành.

Lại Từ Đầu lặng lẽ xuất hiện, chạy thẳng đến miếu Tổng Tử Quan Âm ở Chiêu Thông phủ.

...

Ung Lạc phủ.

Đường vương Lý Cung mặc giáp ra trận, hai vạn thiết kỵ trong thành sẵn sàng xuất phát.

Ngoài ra, còn có hơn ba vạn binh lính chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếng trống trận vang trời, tiếng hò hét giết chóc vang lên liên tục.

Phó tướng vội vàng chạy đến: “Vương gia! Tốt quá rồi, Mạnh Khứ Tật bọn họ ở ngoài thành đã bắt đầu chuẩn bị rút lui, ngay cả nhiều máy móc công thành và lương thực cũng không cần nữa!”

“Tốt! Tiếp tục thăm dò và báo cáo! Chỉ cần chúng rút lui, chúng ta sẽ lập tức ra khỏi thành truy kích như sấm sét!”

Lý Cung giờ cao thanh kiếm tướng trong tay, vừa định ra lệnh, thì có một con chim ưng đen hạ cánh trên cánh tay hắn.

“Đây là...”

“Là tin tức Đặng Phong gửi về? Lúc này hắn gửi tin, có chuyện gì quan trọng?”

Hắn mở bức thư ra.

Bên trong là mấy dòng chữ viết nguệch ngoạc, vội vàng đến mức không kịp dùng bút mực, mà dùng máu viết thành.

“Đặng Phong bắt tui, e rằng thành Chiêu Thông phủ sắp thất thủ, Đặng mỗ chỉ còn cách lấy cái chết tạ tội, xin vương gia cẩn thận hành sự.”

Thất thủ?

Xem xong nội dung, Lý Cung ù tai không ngừng, như có một con ong độc chui vào trong đầu hắn, sắc mặt hắn âm trầm bất định: “Thất thủ? Đặng Phong đang nói nhảm gì với bọn vương, hôm qua không phải vẫn tốt sao, chỉ trong một đêm, Chiêu Thông phủ lại bị phá?”

“Cái gì?”

Phó tướng ngạc nhiên: “Vương gia, chuyện này... sao có thể chứ? Chỉ trong một đêm, trừ phi là tường thành sụp...”

“Hoặc là!”

Lý Cung nhảy mắt: “Hắn đã đầu hàng!”

“Chuyện này càng không thể!”

Phó tướng cầm huyết thư nói: “Nếu đầu hàng, thì Đặng Phong còn nói muốn lấy cái chết tạ tội làm gì!”

“Báo——”

“Vương gia!”

“Tình báo từ các phủ khác truyền đến!”

“Đêm qua, trong thành Chiêu Thông phủ đại loạn, Đặng tướng quân lực bất tòng tâm, cuối cùng khó có thể dẹp yên cuộc nổi loạn, bị... Trần Tam Thạch bắt sống, hiện đang bị giam giữ trong quân!”

“Tám phủ còn nói, rốt cuộc có viện quân hay không, nếu không có... bọn họ cũng chuẩn bị đầu hàng.”

“Bọn chúng dám nói chuyện với bốn vương như vậy? Đồ khốn kiếp!”

Lý Cung khó kiềm chế được cảm xúc, gần như gào lên: “Chủ tướng chưa hàng, trong thành đã loạn, rốt cuộc là chúng ta đã đánh giá cao khả năng của Đặng Phong, hay là tên họ Trần kia có yêu thuật gì!”

“Vương gia bớt giận!”

Phó tướng có chút bối rối: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Đặng Phong đã gục ngã, tám phủ còn lại chắc chắn cũng sẽ như hai mươi bảy phủ trước đó mà đầu hàng, chúng ta sẽ trở thành một tòa cô thành...”

Chương 487: Thái tử tạo phản (2)

“Hoảng cái gì! Hoàng thượng sắp đến rồi!”

Lý Cung dù sao cũng là một đại soái, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đưa ra phán đoán: “Hơn nữa, bốn vương vừa nhận được tin, dám chó Nam Từ Quốc kia, vậy mà chưa được sự cho phép đã tiến vào lãnh thổ Đại Khánh của ta.”

Phó tướng nghe vậy, đầy mặt chán ghét: “Đám tạp chủng Từ Quốc, đúng là như thấy máu rồi mới chịu thôi!”

“Đúng vậy, nhưng như vậy cũng có lợi.”

Lý Cung trầm giọng nói: “Chúng sẽ đến Hồ Lao quan nhanh hơn dự kiến rất nhiều! Mặc dù Thịnh Nhân đã chiếm được toàn bộ Lai Châu, nhưng chúng không có cánh, tập hợp binh mã, điều động, đều cần thời gian!

“Hơn nữa, chúng còn cần phải cử một bộ phận lớn quân đội đến Lục Lĩnh Sơn, những người bao vây bốn vương cũng không dám giảm bớt, nhiều nhất cũng chỉ cử vài ngàn người đến Hồ Lao quan.

“Nam Từ, mười vạn đại quân!

“Vài ngàn người, có thể giữ được sao?

“Tính ra, ưu thế vẫn ở về phía chúng ta, chỉ là cho Thịnh Nhân cơ hội xoay sở mà thôi.

“Truyền lệnh của ta xuống, toàn quân cảnh giác, chuẩn bị đón nhận cuộc tấn công dữ dội của Thịnh Nhân.

“Sau đó...

“Tìm cách thông báo cho Đặng Phong, bảo hắn mau chóng tự sát! Đừng ở đây làm mất mặt nữa!

“Một người ở cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn, hai năm nữa là có thể đột phá Võ Thánh, lại bị một tham tướng ở cảnh giới Thông Mạch bắt sống, hắn còn mặt mũi nào mà sống đến bây giờ!”

“Rõ!”

...

Ngoài thành.

Doanh trại Đại Thịnh.

“Thái tử điện hạ đích thân đến giám sát, nửa tháng nữa sẽ đến.”

Mạnh Khử Tật nhìn tin tức vừa nhận được, sắc mặt có chút khó coi: “Đúng lúc này, chúng ta lại phải rút lui...”

“Đúng vậy.”

Chiêm Đài Minh nói: “Đây chẳng phải là tát vào mặt thái tử sao...”

Thống soái quân Hồ Bí Phạm Thiên Phát nói: “Mạnh soái, hay là cố gắng thêm chút nữa?”

“Không chịu nổi nữa rồi!”

Mạnh Khử Tật chỉ vào bản đồ: “Các người nhìn cho kỹ đi, nếu không rút lui thì thật sự không kịp nữa rồi, rút về rồi xem tình hình, nói không chừng còn có cơ hội đánh lại! Còn áp lực bên phía hoàng đế, một mình ta gánh là được! Vẫn là câu nói đó, chỉ có không thua, mới có thể tìm được sơ hở của địch!

“Chỉ là...”

“Theo thời gian, sao Sa Văn Long bọn họ vẫn chưa mang theo Trần Tam Thạch trở về? Chúng ta không có thời gian đợi

nữa!”

“Báo——”

“Đại soái, thế tử điện hạ dẫn theo hơn hai mươi kỵ binh trở về.”

“Hai mươi người?”

Mạnh Khử Tật lao ra khỏi lều trại.

“Mạnh soái.”

Tào Phàn xuống ngựa chào hỏi.

“Người đâu?!”

Mạnh Khử Tật nhìn về phía sau: “Những người khác đâu?”

“Đại soái, không có người khác.”

Tào Phàn đáp: “Chiêu Thông phủ... đã bị chiếm.”

“Khánh ca tứ phía, bắt sống Đặng Phong?!”

Mạnh Khử Tật, Phạm Thiên Phát và Chiêm Đài Minh nghe xong, đều nhìn nhau, trong lòng đều chấn động.

Đặng Phong không chết, sao có thể chỉ trong một đêm mà chiếm được Chiêu Thông phủ?

Chuyện này thật sự quá mức khó tin.

“Tốt lắm...”

Nghe xong giải thích chi tiết, Mạnh Khử Tật không nhịn được cong khóe miệng: “Thằng nhãi này cũng nghĩ ra được!”

“Phù~”

Ở xa xa, Phòng Thanh Vân vẫn luôn làm người bảo đảm, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Hắn có tin tưởng sư đệ đến đâu, cũng không bằng tự mình chứng kiến, thời gian càng ngày càng gấp rút, không lo lắng là

không thể.

Hắn không nhịn được cảm khái nói: “Vị Đặng tướng quân này thật là lợi hại, hoàn toàn dựa vào sức mình để chống lại cả Lai Châu hàng phục, suýt chút nữa chúng ta đã thất bại.”

“Đúng vậy.”

Phạm Thiên Phát đồng ý nói: “Hơn nữa thiếu người này, cũng có lợi rất lớn đối với cục diện tiếp theo!”

“Đáng tiếc!”

Chiêm Đài Minh tiếc nuối nói: “Người này quá trung nghĩa, cho dù bị bắt sống, cũng chắc chắn sẽ không vì Đại Thịnh mà làm việc, theo quy củ, trong vòng bảy ngày nếu bắt sống võ tướng mà không hàng, cũng không có giá trị tình báo lớn hơn, thì phải chém đầu ngay.”

“Cũng nhờ Phòng tướng quân hết lòng khuyên bảo!”

Mạnh Khử Tật cảm khái nói: “Nếu không thì suýt nữa đã lỡ việc lớn.”

“Tình hình vẫn không lạc quan!”

Phòng Thanh Vân kéo mọi người trở lại vấn đề chính: “Kế hoạch tiếp theo như thế nào, vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.”

“Đúng!”

Mạnh Khử Tật dùng một tay nhắc xe lăn, trực tiếp nhắc cả người lẫn xe của nho sinh lên, nhanh chóng lao vào trước bản đồ trong đại trướng trung quân: “Phòng tướng quân, nhiệm vụ chính của chúng ta hiện nay có hai.

“Một là, tìm mọi cách tiêu diệt Lý Cung trong Ung Lạc phủ.

“Hai là, ngăn cản đại quân ở Lục Lĩnh Sơn!

“Theo ta biết, hiện nay Võ Thánh của Khánh Quốc không còn nhiều, bọn họ cũng cần phải ngồi ở biên giới của mình, không điều được nhân thủ dư thừa, nên hoàng đế Khánh Quốc mới phải đích thân ra trận.

“Trừ Thôi Tòng Nghĩa, Phạm tướng quân cũng phải nhanh chóng đến Lục Lĩnh Sơn mới được!

“Chúng ta ở đây, cần phải đợi viện binh của thái tử điện hạ, sau đó mới tấn công Ung Lạc phủ, nhưng vấn đề là...

“Hồ Lao quan phải làm sao?

“Nam Từ Quốc mười vạn đại quân, rất có khả năng sẽ đến trong thời gian gần đây, làm sao ứng phó?

“Trần Nam vương ở phía nam đã kiểm chế hai Võ Thánh của bọn họ, cộng thêm một nửa tinh nhuệ, theo tình báo, hiện nay người thống lĩnh mười vạn đại quân này, là hai vương gia ở cảnh giới Huyền Tượng của Nam Từ Quốc.

“Nhưng chúng ta thì không đủ Huyền Tượng, hơn nữa do trước đó dốc toàn lực tấn công, gần như không có phòng bị ở Hồ Lao quan.

“Hiện nay tính ra, người có thể đến Hồ Lao quan nhanh nhất, hình như chỉ có ba ngàn Huyền Giáp quân của Trần tướng quân, còn các đại quân khác sau khi tập hợp rồi điều đến đó, ít nhất cũng phải ba tháng sau.

“Trận này, vẫn rất khó đánh.”

“Khó đánh, cũng phải đánh.”

Phòng Thanh Vân cầm cây sáo, chỉ vào vị trí của Hồ Lao quan: “Quan ải này, là một trong bốn hiểm quan hàng đầu thiên hạ, xưa nay vẫn có câu một người trấn giữ cửa ải vạn người không thể qua, cộng thêm mười vạn đại quân, trong đó có một bộ phận tương đối lớn là tân binh mới được huấn luyện

trong hai năm gần đây, ba ngàn Huyền Giáp, chưa chắc đã không thể trụ vững ba tháng.”

Chương 488: Thái tử tạo phản (3)

“Điều này sẽ có rủi ro rất lớn.”

“Rủi ro càng lớn, hồi báo càng lớn.”

“Ý kiến của ta là từ bỏ Hồ Lao quan, lấy thành Chiêu Thông phủ làm điểm nút, hình thành cục diện chia cắt với địch.”

“Như vậy thì trận này ít nhất phải đánh thêm hai năm, hai năm này tiêu hao bao nhiêu lương thực, quốc khố bao nhiêu bạc? Ngược lại, chỉ cần Hồ Lao quan có thể trụ vững ba tháng, trong ba tháng này, tiêu diệt được quân của Lý Cung, hoàng đế Khánh Quốc ở Lục Lĩnh Sơn tất nhiên sẽ rút lui, Nam Từ Quốc cũng phải từ bỏ, nên giữ Hồ Lao quan, vẫn là lựa chọn tốt nhất.”

“Nếu không trụ vững được ba tháng thì sao? Phòng tướng quân, người dám đảm bảo với ta, thật sự có thể trụ vững được Hồ Lao quan sao?”

Lần này, Phòng Thanh Vân không dám bảo đảm nữa: “Không trụ vững được, thì chỉ có năm phần trăm cơ hội thành công thôi.”

“Vậy thì đúng rồi!”

Mạnh Khử Tật nói: “Phòng tướng quân, chuyện lớn như vậy, không phải người và ta có thể quyết định, không bằng như vậy đi.”

Phòng Thanh Vân nói: “Lần lượt hỏi ý kiến của hoàng đế, thái tử điện hạ, sau đó để hoàng đế quyết định, là chia cắt đánh lâu dài, hay là mạo hiểm giữ Hồ Lao quan, cố gắng tiêu diệt Ung Lạc phủ, ép lui địch, thu hồi ba châu.”

“Được!”

Mạnh Khử Tật không từ chối: “Thái tử điện hạ cách chúng ta không xa, hàng năm vào thời gian này hoàng đế cũng sẽ ở núi Côn Lôn ngộ đạo, khoảng cách cũng không xa như kinh thành, nếu dùng thần ung của thái tử điện hạ, thì tốc độ sẽ nhanh hơn, thời gian vẫn kịp, cứ làm như vậy đi!”

...

Đông Nam phủ.

Nơi ở của thái tử.

Thái tử điện hạ đã ngoài sáu mươi, đang đánh cờ với một nhà sư áo đen.

Trong lúc đó, có thái giám bưng thức ăn lên, nhẹ nhàng đặt bên bàn cờ.

Đường đường là thái tử điện hạ, giám quốc thái tử, nhưng bữa ăn hàng ngày lại cực kỳ giản dị, chỉ có hai đĩa rau xanh, cộng thêm một bát cơm.

“Nhiều năm như vậy, điện hạ vẫn giản dị như vậy.”

Nhà sư lần chuỗi hạt, từ từ đặt một quân cờ xuống: “Ăn còn nhạt hơn cả bần tăng.”

“Bản cung không tiết kiệm một chút, thì sao có thể làm gương, để cho quan lại và con trai của bản cung cũng tiết kiệm, mọi người đều không tiết kiệm, thì bạc để đánh trận lấy từ đâu ra?”

Thái tử cầm đũa, gấp một nửa cơm trong bát cho đôi phương, sau đó mới bắt đầu ăn cơm.

Nhà sư áo đen nhìn hấn với ánh mắt phức tạp: “Mấy năm không gặp, điện hạ giờ đây, vậy mà ngay cả một bát cơm cũng ăn không hết rồi sao?”

“Già rồi, khụ khụ...”

Thái tử quay mặt sang một bên ho khan vài tiếng, dùng khăn tay lau qua, rồi mới tiếp tục nói: “Không sao, chúng ta tiếp tục, vừa ăn cơm vừa đánh cờ, không làm lỡ việc gì.”

“Haiz, điện hạ từ khi giám quốc ngày đêm bận rộn, đúng là đã làm hỏng cơ thể rồi.”

Nhà sư áo đen cầm quân cờ trắng, nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ.

“Điện hạ!”

“Thần ưng khẩn cấp báo cáo!”

“Đọc đi.”

Thái tử vừa quan sát ván cờ, vừa chậm rãi ăn cơm.

“Vâng!”

Người hầu mở tấu chương, đọc từng chữ một.

Theo nội dung chi tiết hiện ra, thần sắc của thái tử và nhà sư áo đen cũng liên tục thay đổi, nhất thời thậm chí quên cả ván cờ trước mặt, nghe có chút mê mẩn.

“Kỳ tài, Trần Tam Thạch quả thật là soái tài trời ban!”

Thái tử không tiếc lời khen ngợi: “Từ khi bắt sống Vũ Văn hoàng tử đến bây giờ là khánh ca tứ phía, từng chuyện từng chuyện, chuyện nào cũng là kỳ công chưa từng có! Bản cung khẳng định, những từ ngữ này sẽ lưu truyền ngàn năm, còn lâu mới bị lãng quên hơn bản cung và phụ hoàng.”

“Điện hạ nói vậy là sao?”

Nhà sư nhẹ nhàng đặt quân cờ: “Có bản tăng ở đây, điện hạ cũng chưa chắc không thể lưu danh ngàn năm.”

“Lão Diêu à.”

Thái tử đặt đũa xuống, thở dài nói: “Bản cung chưa bao giờ giống như phụ hoàng, theo đuổi con đường trường sinh mờ mịt xa xôi đó, ta chỉ muốn làm tốt công việc của mình trong đời này. Chiến tranh liên miên, loạn lạc không ngừng, quan tham ô lại hoành hành, võ quán tông môn ức hiếp bách tính, thiên hạ này, cần phải chỉnh đốn lại! Nhưng không có cách nào tiến thêm một bước, bản cung rút cuộc cũng lực bất tòng tâm.”

Nhà sư áo đen hỏi: “Vậy nên, điện hạ cho rằng, tiếp theo nên giữ Hồ Lao, chiếm giữ Lai Châu, hay là sau đại lễ thì trực tiếp rút về biên giới, chọn ngày khác?”

“Chia cắt thì ít nhất phải đánh hai năm, bạc trong quốc khố cũng không phải là vô tận, bốn mươi năm nay, mới khó khăn lắm tích góp được số của cải này, thật sự đánh hai ba năm, thì mười năm cũng không hồi phục được, chưa nói đến sau đó còn phải ứng phó với man tộc ở phía bắc. Nếu rút lui, thì cơ hội lần sau không biết phải đợi đến khi nào.”

Thái tử hạ quyết tâm nói: “Kiên trì giữ Hồ Lao quan, đáng để thử, có thể giữ được hay không, tạm thời không nói đến, bản cung chỉ muốn hỏi một câu, sau khi thu hồi ba châu, thì ở núi Tử Vi, có bao nhiêu phần thắng?”

“Ở kinh thành, không thể thắng.”

Nhà sư áo đen tính toán nói: “Nhưng ở núi Tử Vi, chúng ta cũng chỉ có bảy phần thắng, không thể đảm bảo chắc chắn sẽ thắng, điện hạ có thể suy nghĩ kỹ, hiện tại hồi hận vẫn còn kịp.”

Nói đến đây.

Thái tử không nói nữa, mà nhìn chăm chăm vào bàn cờ, im lặng ăn cơm, cho đến khi ăn hết nửa bát cơm, lại cầm ấm trà đổ vào bát, trộn lẫn với nước trà rồi uống hết vào bụng.

Hắn đặt bát đĩa xuống, từ từ cầm quân cờ đen lên, sau khi do dự hai giây, nặng nề đặt quân cờ xuống, cả bàn cờ đều rung chuyển: “Đã đánh cờ, thì đánh đến cùng đi!”

...

Núi Côn Lôn.

Động tiên phúc địa.

Nơi này vốn là một hang động tự nhiên, nhiều năm trước khi hoàng đế Long Khánh đi ngao du sơn thủy, đã từng nghỉ ngơi trong hang động, cũng chính trong hang động này, hoàng đế đã mơ thấy tiên nhân.

Từ đó về sau.

Hoàng đế Long Khánh bắt đầu sắp xếp thợ thủ công, cải tạo hang động thành một hành cung ẩn trong núi, và hàng năm đều đến đây ở một thời gian.

Chương 489: Thái tử tạo phản (4)

“Bệ hạ!”

Hoàng Hồng, thái giám chương ấn của Ty Lễ Giám, cầm tấu chương vội vàng đi đến: “Chiến báo từ phía đông.”

Hoàng đế Long Khánh mặc một bộ đạo bào nhìn có vẻ giản dị, nhưng thực chất chất liệu cực kỳ tinh xảo, nghe thái giám nói vậy vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hoàng Hồng rất ăn ý nhẹ giọng đọc.

Chẳng qua là lặp lại chuyện Hồ Lao quan.

Cuối cùng, hần tổng kết: “Giữ Hồ Lao quan rủi ro rất lớn, nhưng tương ứng, lợi ích cũng rất cao. Hiện tại, Phòng tướng quân, thái tử điện hạ, đều đồng ý với chiến lược này. Lời nguyên văn của thái tử điện hạ trong tấu chương là —— ‘Nhi thần nguyện đích thân ra trận, cho dù hy sinh tính mạng, cũng muốn quang phục giang sơn Đại Thịnh, hoàn thành tâm nguyện phong thiện của phụ hoàng ở núi Tử Vi’.”

Nghe đến đây, hoàng đế Long Khánh mới cười hai tiếng: “Đứa con này của trẫm, từ nhỏ đã hiếu thuận.”

“Bệ hạ, vậy thì...”

Hoàng Hồng thấp giọng hỏi: “Trận này, đánh như thế nào?”

“Đánh theo ý của bọn họ.”

Giọng nói của hoàng đế Long Khánh bình thản: “Người nói cho bọn họ biết, cho dù Hồ Lao quan thất thủ, cũng phải dốc

hết sức đánh tiếp cho trăm, trăm cũng không cần con số thương vong, trăm chỉ cần núi Tử Vi. Ngoài ra, đã có tin tức của Tôn Tượng Tông chưa?”

“Hồi bộ hạ, chưa có.”

Hoàng Hồng cúi đầu nói: “Từ khi mở rộng quân đội, thì không tìm thấy tung tích của hắn nữa.”

“Vậy thì nhét cả Phòng Thanh Vân vào Hồ Lao quan đi.”

Hoàng đế Long Khánh bình tĩnh nói: “Trẫm không tin, sau khi Phòng Thanh Vân tàn phế, trong tay lại không còn chút thủ đoạn nào, cũng mượn cơ hội này, ép hắn lấy ra dùng thử.”

“Phòng Thanh Vân đi, quả thật thích hợp, vậy Trần Tam Thạch kia cũng phải đi theo sao?”

Hoàng Hồng cẩn thận nhắc nhở: “Trước đó không phải ngài nói, Trần Tam Thạch cần trưởng thành, sau này dùng để làm việc lớn, nếu như chết ở Hồ Lao quan, chẳng phải là quá đáng tiếc sao?”

“Núi Tử Vi chính là chuyện lớn.”

Hoàng đế Long Khánh chậm rãi nói: “Cho dù chỉ kéo dài được hai tháng, cũng coi như Trần Tam Thạch chết có ý nghĩa, trăm tất nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa cho người nhà của hắn, truy phong thụy hiệu cho hắn.”

“Nô tài hiểu rồi, sẽ đi sắp xếp ngay.”

...

Chiêu Thông phủ.

Trước cửa Quan Âm miếu.

Một nam một nữ dắt tay nhau đến.

“Lão gia, nhất định phải đến bái bây giờ sao, loạn lạc thế này...”

“Người biết cái gì? Đại sư trong miếu đã nói, hôm nay là ngày lành, hôm nay đến bái, chắc chắn sẽ có thai! Hơn nữa, trận chiến đã kết thúc rồi, Trần tướng quân vào thành, không hề xâm phạm đến dân chúng, sau này sẽ yên ổn, người sợ cái gì?”

“Ồ...”

“Người mau vào đi, ta ở đây chờ người, nhớ nhất định phải bái đủ ba canh giờ, phải thành tâm!”

“...”

Nữ tử nhanh chóng bước vào trong miếu.

“Chặc chặc!”

Lại Tử Đầu lặng lẽ xuất hiện: “Ta nói lão tiểu tử, người cũng đừng bái Bồ Tát nữa, không bằng bái ta Trương Lại Tử, còn tốt hơn Bồ Tát trong miếu, chắc chắn sẽ đẻ nương tử người có thai!”

“Hả?”

Người đàn ông trung niên ăn mặc như phú ông nhìn thấy một tên hiệp khách giang hồ xấu xí mang đao bên hông, nhất thời không phản ứng kịp: “Người có ý gì?”

“Ý gì?”

Trần Tam Thạch cười lạnh nói: “Ý là đồ của ta Trương Lại Tử, còn tốt hơn đồ của hòa thượng!”

“Hả?”

Lúc này người đàn ông trung niên mới nghe ra ý tứ trong lời nói: “Ý của người là, đứa con mang thai không phải do Bồ Tát ban cho, mà là hạt giống của hòa thượng? Các sư phụ đức cao vọng trọng, sao có thể làm ra chuyện này.”

Trần Tam Thạch không để ý tới hấn, nhảy lên bức tường thấp, tiến vào trong chùa.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy đối phương biến mất thì trong lòng hoảng hốt, muốn đi vào bằng cửa chính xem thử, kết quả bị hòa thượng gác cổng ngăn lại, điều này khiến hấn càng thêm bất an, cuối cùng lấy hết can đảm đi tìm một hòn đá để làm bệ, cũng trèo tường vào trong viện.

Vào lúc nửa đêm giờ Tý, cả ngôi chùa lớn tối đen yên tĩnh, chỉ có trong đại điện thờ Tổng Tử Quan Âm là có ánh nến lay động, một phụ nhân trẻ tuổi mặc váy hồng đang quỳ trên bồ đoàn, thành kính thắp hương lễ bái.

“Ông...”

Ngay khi nàng đang lặng lẽ cầu nguyện, bức tượng Bồ Tát phía sau đột nhiên mở ra một cánh cửa mật thất, ngay sau đó, từng bóng người một đi ra từ, cuối cùng có đến bảy tám hòa thượng cao lớn vây quanh phụ nhân.

Đến lúc này, nữ tử mới hiểu tại sao cầu con trong Quan Âm miếu lại linh nghiệm.

Nàng đỏ mặt, đứng dậy muốn rời đi.

Kết quả bị đại hòa thượng cầm đầu nắm lấy tay áo: “A di đà phật, phu nhân, ngươi muốn đi đâu?”

“Ta... ta muốn về nhà.”

“Phu nhân, ngươi muốn đi đâu, chẳng lẽ không muốn có con nữa sao?”

“Không muốn nữa.”

“Đứng lại! Phu nhân, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đi được sao?”

“Nghe lời đi, chúng ta tám người sẽ khai quang thi pháp cho người, sau khi về nhà đảm bảo sẽ có thai!”

“A——”

“Lão tử liều mạng với các người!”

Người đàn ông trung niên tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, lập tức tức giận không kìm được, tay không xông lên.

“Hả?!”

“Hòa thượng dâm loạn, hòa thượng dâm loạn!”

“Thí chủ, đừng vu oan cho ta, chúng ta chỉ chuẩn bị khai quang cho phu nhân mà thôi!”

“Àm ——”

Hòa thượng cầm đầu nhắc chân định đá vào người đàn ông, nhưng vừa mới nhắc chân, đã có một tia sáng lạnh lờ lờ lên, hắn chỉ cảm thấy chân mình lạnh buốt, nhìn lại thì thấy đã mất một nửa, sau đó máu tươi phun ra.

“A!!”

Hắn gào thét ngã xuống đất, ôm chân đứt liền giãy giụa.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Trần Tam Thạch liên tục vung thanh đao Hòa Miêu trong tay, ánh đao như một đóa sen nở rộ, chỉ trong vài nhịp thở, dưới chân đã trở thành một vũng máu, tám tên giáo đồ của Hương Hỏa Thần Giáo, tất cả đều tắt thở.

Chương 490: Thái tử tạo phản (5)

“Giết người rồi!”

Người đàn ông trung niên dẫn theo phụ nhân, hoảng sợ bỏ chạy.

Trần Tam Thạch không vội lấy Huyền Châu ra, vì hắn biết hương hỏa trong lư hương trước mặt đã bị lấy đi, nên mới đến đây để dụ rắn ra khỏi hang.

“Các hạ chính là Trương Lại Tử, Trương đại hiệp phải không!”

Quả nhiên, một giọng nói tức giận vang lên.

Vân Tiêu Tử và Lăng Hư Tử một trước một sau đi vào đại điện.

“Chính là tại hạ!”

Trần Tam Thạch cố ý điều chỉnh giọng điệu và phong cách nói chuyện, đảm bảo hoàn toàn khác với bản thân.

“Trương đại hiệp!”

Vân Tiêu Tử nheo mắt, cảnh giác nói: “Hương Hỏa Thần Giáo của chúng ta, không thù không oán với ngươi, tại sao ngươi lại nhiều lần cướp hương hỏa của ta, giết đệ tử của ta!”

“Hương Hỏa Thần Giáo các ngươi, đánh cắp hương hỏa của thần linh, hãm hại bách tính, ai cũng có thể giết!”

Trần Tam Thạch mắng: “Đừng tưởng ta không biết, các ngươi là do thái tử chỉ huy!”

“Hả?”

Vân Tiêu Tử kinh hãi: “Sao ngươi lại biết cả chuyện này!”

“Dưới gầm trời này, không có chuyện gì mà Lại Tử Đầu ta không biết!”

Trần Tam Thạch ngoài mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại suy nghĩ.

Hắn chỉ thuận miệng nói bừa, mà hai người này lại thừa nhận.

Quả nhiên là do thái tử sai khiến.

Hôm nay hắn đến đây, một mặt là để kiểm thêm hương hỏa, đủ để tu luyện thuật Kiếm Khí đến giai đoạn tiếp theo, mặt khác, là muốn biết thái tử bọn họ đang giở trò gì.

Dù sao đây cũng là chiến trường, phải đảm bảo không có ai ở phía sau phá rối.

“Chuyện này...”

Sắc mặt của Vân Tiêu Tử liên tục thay đổi, vốn định giết người diệt khẩu, nhưng liên tưởng đến tốc độ hấp thụ hương hỏa của đối phương quá nhanh, chứng tỏ trình độ của hắn rất cao, nên cuối cùng vẫn không dám manh động.

Hắn thử hỏi: “Trương đại hiệp, cần gì phải làm vậy, chẳng lẽ ngươi nhất định phải đối đầu với chúng ta, với điện hạ sao! Ngươi có bản lĩnh, không bằng gia nhập chúng ta, sau khi thành công, cũng coi như là công lao từ rỗng!”

Công lao từ rỗng?

Trần Tam Thạch dường như vô tình biết được chuyện gì đó không ổn.

Hương Hỏa Thần Giáo là người của thái tử.

Sau đó lại nói có công lao từ rỗng.

Thái tử...

Muốn tạo phản, giết cha?

Hắn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Chuyện cười! Ta là người cầu tiên, không quan tâm đến chuyện triều đình!”

“Trương đại hiệp, đừng vội từ chối!”

Vân Tiêu Tử nói: “Không bằng như vậy, để ta về bẩm báo với điện hạ trước, ngài nhất định sẽ rất coi trọng một cao nhân như ngài, đến lúc đó đưa ra điều kiện, ngài chưa chắc đã từ chối.”

Trần Tam Thạch không trả lời, làm ra vẻ muốn ra tay.

“Sao phải làm vậy?!”

Vân Tiêu Tử liên tục lùi lại: “Trương đại hiệp, không bằng như vậy, bốn tháng sau, ngài hãy gặp chúng ta ở Sơn Thần miếu ở Thái Hồ phủ! Đến lúc đó xem điều kiện có hài lòng hay không, rồi quyết định hợp tác hay không cũng chưa muộn!”

“Đúng vậy.”

Lăng Hư Tử cũng nói: “Các hạ đã không quan tâm đến chuyện triều đình, chắc chắn cũng sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, chuyện còn lại, chúng ta sẽ từ từ thương lượng sau!”

Thái Hồ phủ.

Trần Tam Thạch ngày đêm đều xem bản đồ, sao có thể không biết ở đâu.

Bên cạnh Thái Hồ phủ, chính là núi Tử Vi!

Nói cách khác.

Nếu thái tử muốn tạo phản, thì sẽ lựa chọn ra tay ở núi Tử Vi, tức là, tiền đề là sau khi thu hồi được ba châu.

Hóa ra.

Tin tức mà Tầm Tiên Lâu đưa ra là đúng, Hương Thần Giáo thật sự muốn có hành động lớn ở “kinh thành”.

Chẳng qua kinh thành này không phải chỉ địa danh, mà là chỉ người, là hoàng đế!

“Để thể hiện thành ý...”

Vân Tiêu Tử lấy ra một chiếc lư hương nhỏ: “Hương hỏa này, coi như là quà gặp mặt tặng cho Trương đại hiệp, chuyện trước đây, Hương Hỏa Thần Giáo của chúng ta đảm bảo không truy cứu, thế nào?”

“Hừ!”

Trần Tam Thạch trừng mắt nói: “Còn không mau rút đi!”

“Mau đi thôi!”

Hai người Vân Tiêu Tử nhìn nhau, sau đó nhanh chóng rút lui.

Trần Tam Thạch dùng thuật Quan Khí xác nhận bọn họ đi xa, mới đánh giá chiếc lư hương dưới đất, chiếc lư hương nhỏ này không to bằng bàn tay nhưng khí tím mờ ảo, hương hỏa dồi dào, đáy lư hương cũng có dấu ấn màu đỏ máu.

“Hương hỏa này, đủ để thuật Kiếm Khí đột phá rồi.”

Hắn lấy Huyền Châu ra, hấp thụ hết hương hỏa, sau đó tiện tay ném lư hương đi.

Trên đó có dấu ấn, cầm theo sẽ bị theo dõi.

Hơn nữa sau khi thử nghiệm, linh hòa luyện ra từ lò hương, cũng không tốt hơn lò đỉnh huyền thiết, vì căn bản đây không phải là thứ dùng để luyện đan, giữ lại cũng không có tác dụng gì.

Hắn cũng không thiếu thuốc mỡ.

Chuyến đi hôm nay, thu hoạch không nhỏ.

Chỉ là...

Thái tử tạo phản, tại sao nhất định phải chọn ở núi Tử Vi?

Hắn suy nghĩ một chút, cũng hiểu ra.

Bất kể là ép vua thoái vị hay tạo phản, thì đều cần phải có đủ người, mà thế lực của thái tử trong kinh thành, chắc chắn không bằng được hoàng đế, cho dù là ở gần kinh thành, thì việc điều động binh mã cũng quá rõ ràng, dễ bị phát hiện.

Nhưng núi Tử Vi, thì lại vừa vặn!

Sau khi chiến tranh kết thúc, hoàng đế chắc chắn sẽ đến đó để phong thiện.

Mà chiến tranh ba châu vừa mới kết thúc, có binh mã ở đó, cũng là bình thường, cộng thêm những người như Phí Thiên Nam âm thầm đến sớm, tất cả đều hợp lý.

Chỉ là...

Trận chiến còn chưa kết thúc, thái tử đã sắp xếp từ sớm.

Nếu như sau này đánh thua, hoặc là không thu hồi được ba châu thì sao?

Vậy thì thái tử không ép vua thoái vị nữa?

Thôi bỏ đi.

Những chuyện này không liên quan đến hắn.

Đối với Trần Tam Thạch mà nói.

Lão hoàng đế hạ độc hắn, tự tay tạo ra mười ngày ở Vân Châu đáng chết, thái tử dùng người sống tế lễ, cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, ai làm hoàng đế, cũng không khác gì.

Chương 491: Thái tử tạo phản (6)

Điều duy nhất đáng để cân nhắc là tiếp theo, trong khi đảm bảo an toàn cho bản thân, thì có thể lừa gạt được nhiều lợi ích hơn từ tay Hương Hỏa Thần Giáo hay không.

Hơn nữa xem ra...

Vân Tiêu Tử đã coi hấn là một cao thủ nào đó.

Tất nhiên, Trần Tam Thạch cũng không hoàn toàn giả vờ.

Thuật Quan Khí của hấn, có thể phán đoán được thực lực.

Hương khí hương hỏa trong cơ thể Vân Tiêu Tử kia, thậm chí còn không đậm đặc bằng hấn, thật sự đánh nhau, thì chỉ cần dùng thuật Kiếm Khí giết chết.

Hoàng thất, thật sự là không có tình thân!

Sau khi Trần Tam Thạch cảm khái một chút, thì rời khỏi đại điện nhảy ra khỏi chùa, lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Làm lớn đến đâu, thì cũng phải đánh xong trận chiến trước mắt mới được.

May mắn là đã xác định được, sẽ không giống như Vân Châu, hoàng đế tự mình đâm sau lưng, như vậy là có thể yên tâm thi triển rồi.

Dựa theo phán đoán của hấn, cục diện phía đông vẫn không lạc quan.

Đại Thịnh không đủ binh mã và tướng lĩnh cấp cao, trên giấy thì Đại Thịnh không còn nghi ngờ gì vẫn là mạnh nhất,

nhưng lại bị bao vây tứ phía, cần phải chú ý đến mỗi hướng, cũng là một chuyện rất khó khăn.

Tên Đặng Phong kia...

Nếu có thể hàng phục thì tốt rồi, sẽ rất có lợi cho cục diện tiếp theo.

Hơn nữa Trần Tam Thạch đã tra xét kỹ càng.

Nhân phẩm của người này rất cao, là người tốt hiếm có đương thời, không ức hiếp bách tính, không cùng hội cùng thuyền với quan lại khác.

Cũng chính vì như vậy, mà mấy năm trước hắn mới bị đày từ kinh thành đến biên cương.

Người là người tốt, nhưng loại người này thường rất cứng đầu.

Nếu không có chuẩn bị từ trước, thì đã cùng với Thôi Tông Nghĩa và Sa Văn Long đi vào, chậm một bước là hắn đã tự sát thành công, có thuyết phục được hắn quy phục hay không, thì chỉ có thể thử xem.

Nếu không được, thì vẫn phải giết.

Trên chiến trường, không thể là bạn, chỉ có thể là thù.

Sau khi trở về chỗ ở được sắp xếp cho mình, Trần Tam Thạch không lên tiếng, mà tranh thủ thời gian, tu luyện thuật Kiếm Khí cả đêm.

[Thuật pháp: Kiếm Khí thuật (Tinh thông)]

[Tiến độ: 855/1000]

Mãi đến sáng hôm sau, hắn mới lên tiếng.

“Hạ Tông! Người đi điều hết hồ sơ, sự tích cả đời của Đặng tướng quân mang đến cho ta.”

“Rõ!”

...

“Đặng tướng quân, người hàng đi, như vậy có lợi cho tất cả mọi người.”

Sa Văn Long cầm roi sắt trong tay, nhìn Đặng Phong đã cởi bỏ áo giáp, chỉ còn một bộ áo dài đầy vết máu, bực bội nói: “Quy củ người cũng biết, giam giữ tướng lĩnh cấp cao quá phiền phức, nên trong trường hợp bình thường, nếu trong vòng bảy ngày không hàng, thì sẽ bị chém đầu thị chúng!”

Đặng Phong không chỉ toàn thân đều bị xích huyền thiết, mà hiện tại tay chân cũng bị đóng đinh trên cây thập tự.

Hắn nhắm chặt hai mắt, không nói một lời.

“Đặng Phong!”

Sa Văn Long quát lớn: “Người là tướng bại trận, triều đình Đại Thịnh thậm chí còn hứa phong hầu cho người, người còn không hài lòng cái gì? Được, lão tử coi như người cứng đầu, còn người nhà người thì sao?! Người đâu, áp gia quyến của họ Đặng lên đây cho ta!”

Rất nhanh, có hơn mười người già trẻ trong gia đình, hai con trai ba con gái, cùng với mẹ già và thê thiếp bị đẩy vào trong lều trại.

Đặng Phong làm như không nghe thấy.

“Đặng tướng quân!”

Sa Văn Long nói: “Người một mình chết thì thôi, thật sự còn muốn liên lụy đến vợ con già trẻ của người sao?”

Lần này.

Đặng Phong cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng hắn không phải cầu xin, mà là cười lạnh nói: “Giết đi! Giết bọn họ, giết

cả ta nữa!”

“Ngươi?!”

Sa Văn Long sững sốt, vạn lần không ngờ đến chiều này cũng không có tác dụng.

“Giết đi!”

Đặng Phong vậy mà lại thúc giục: “Khi bọn họ còn sống, thì được ta che chở, hiện tại ta bại trận, chết cùng ta cũng là điều hợp lý! Sao ngươi không giết!”

“Được, lão tử sẽ giết cho ngươi xem!”

Gần đây Sa Văn Long đã tích tụ đầy một bụng lửa giận, đang buồn phiền không có chỗ phát tiết, đang định ra tay, thì một thanh niên mặc áo bào trắng bước vào lều trại.

“Sa Văn Long, đủ rồi.”

“Trần Tam, Trần tướng quân.”

Sa Văn Long cố nhin không gọi thẳng tên: “Đặng Phong sống chết cũng không hàng, giết luôn đi!”

“Ngươi đi ra ngoài đi, an bài gia quyến của Đặng tướng quân cho tốt.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Nếu có một người, đặc biệt là nữ quyến, bị sỉ nhục, ta sẽ dâng tấu, chém cả nhà ngươi!”

“Ta biết rồi.”

Sa Văn Long nhần nhin, dẫn theo gia quyến nhà họ Đặng rời đi.

Trần Tam Thạch lại ra lệnh, để Hạ Tông và những người khác cách lều trại hai trăm bước, trong vòng hai trăm bước, không được phép có người.

“Họ Trần.”

Đặng Phong chế giễu nói: “Người tướng an bài gia quyền của ta, là có thể mua chuộc được ta sao?”

“Không, ta không định dựa vào cái này để mua chuộc người, chỉ là ta biết giết không có tác dụng, nên sẽ giữ lại trước, đợi đến sau bảy ngày sẽ giết cùng với người, coi như là tôn trọng người.”

Trần Tam Thạch vừa nói, vừa ngồi xuống chiếc ghế trong trại, lật xem mấy quyển hồ sơ, không vội nói nữa.

Ngược lại Đặng Phong có chút không nhịn được, hắn không cam lòng nói: “Trần Tam Thạch! Ta chỉ thua người nửa canh giờ! Sau khi trời sáng, các người định rút lui, đúng không? Nói cách khác, nếu trong thành không loạn, thì người đã thua!”

“Ừm, người nói đúng.”

Trần Tam Thạch dừng lại một chút, “Nhưng nửa canh giờ này, là hào sâu, một hào sâu không thể vượt qua, người không thể nào thắng được.”

Trận chiến này.

Hắn cũng không biết mình lấy đâu ra sự tự tin, nhưng quả thật đã nắm vững được một loại binh pháp, hơn nữa là lĩnh hội được từ sự tích của các bậc hiền triết và rất nhiều trận chiến lớn nhỏ.

Trong tình huống lúc đó, bách tính và quân giữ thành chỉ mong một con đường sống, đã có con đường sống rồi, thì căn bản không có ý nghĩa gì để tiếp tục phòng thủ.

Chương 492: Thái tử tạo phản (7)

Cũng chỉ vì Đặng Phong có uy vọng quá cao, nếu không thì ngày hôm sau đã mở cửa rồi, ngay cả khánh ca tứ phía cũng không cần dùng đến.

“Thôi bỏ đi.”

Đặng Phong lười tranh luận: “Thành vương bại khấu, ra tay giết ta đi, Đặng mỗ tuyệt đối không làm kẻ bất trung bất nghĩa.”

“Trung nghĩa, trung nghĩa hay lắm.”

Trần Tam Thạch cảm hồ sơ, đọc: “Đặng tướng quân, ta hỏi ngươi một câu, mục đích giữ thành là gì?”

“Đương nhiên là bảo vệ bách tính!”

“Hiện tại thành đã vỡ, bách tính có bị thương không? Thậm chí trong thành, có mấy tên tham quan ác lại mà trước đây ngươi không dám động đến vì bối cảnh triều đình, sáng nay cũng bị giết rồi, bách tính đều vỗ tay khen ngợi, điều này đối với bách tính, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Đặng Phong: “...”

“Hay là, Đặng tướng quân cho rằng nhất định phải tiếp tục đánh, lại chết thêm một số bách tính nữa, thì mới gọi là bảo vệ?”

“...”

Đặng Phong đổi giọng nói: “Ta là vì báo đáp triều đình!”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch cầm hồ sơ: “Năm Khánh Lịch 192, lúc đó Đặng tướng quân mới mười sáu tuổi, vừa mới ra mắt, đã viết một bài thơ gây chấn động văn đàn.

“Khô độc thánh hiền lập sinh dân, vãng kế tuyệt học khai thái bình.

“Thủ đề tam xích thanh phong kiếm, tảo tận thiên hạ yêm tàng vật.

“Vậy ta muốn hỏi, đối với Đặng tướng quân, là báo đáp triều đình quan trọng hơn, hay là tâm nguyện mà người từng lập ra quan trọng hơn?”

Đặng Phong nhú mày: “Điều này có mâu thuẫn sao?”

“Mâu thuẫn, đương nhiên là mâu thuẫn!”

Trần Tam Thạch nói: “Theo ta biết, Khánh Quốc tham quan ô lại hoành hành, thuế má tăng lên hàng năm, bách tính khổ không thể tả, mỗi năm ít nhất cũng có mười mấy cuộc nổi loạn, trong triều đình mục nát đã lâu, tích lũy khó có thể xoay chuyển được này, thì Đặng tướng quân cho rằng, có thể thực hiện được cái gọi là thái bình muôn đời sao? Thậm chí... ngay cả việc quét sạch những thứ dơ bẩn trong thiên hạ cũng không làm được? Nếu không thì mấy tên quan trong thành, cũng không cần phải đợi ta đến giết.

“Như vậy thì, báo đáp triều đình và thiên hạ thái bình, chẳng phải là mâu thuẫn sao?”

“Đặng tướng quân tiếp tục ở lại Khánh Quốc, chẳng phải là đang phá hoại tâm nguyện của mình sao?”

“Hay là nói...”

Hắn dừng lại một chút, sau đó đột nhiên cao giọng: “Đặng tướng quân chẳng qua chỉ là một kẻ hám danh, giả tạo giả

thiện! Tất cả những gì làm được, chẳng qua là để bảo vệ cái gọi là danh tiếng ‘sáu đời trung liệt’!”

“Người nói vậy!”

Đặng Phong vẫn luôn như chó chết, cuối cùng cũng bị kích thích đến thần kinh, hấn chửi ầm lên: “Người dựa vào cái gì mà nói ta như vậy!”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Trần Tam Thạch đứng lên: “Nếu như, thành Chiêu Thông phủ thật sự bị Đặng tướng quân giữ được, thì chẳng phải là tên thiếu gia tri phủ trong thành có bối cảnh gia tộc thâm hậu, có thể coi là hoàng thân quốc thích của Khánh Quốc, có thể tiếp tục hại dân, cướp đoạt dân nữ, cho dù người có dâng lên bao nhiêu tấu chương, thì cũng có tác dụng gì? Nhiều nhất cũng chỉ là cách chức phạt bổng lộc, nhiều nhất là bọn chúng đổi một nơi khác, tiếp tục làm những chuyện trước đây, sẽ không bị ảnh hưởng gì.

“Những bách tính bị hại này, có thể cho rằng là do Đặng tướng quân giữ thành gây ra không?”

“Vậy nên, báo đáp triều đình Khánh Quốc và khai mở thái bình, chẳng phải là mâu thuẫn sao?”

“Chỉ cần Đặng tướng quân tiếp tục là tướng của Khánh Quốc, thì cho dù có thêm một ngàn năm nữa, cũng không thực hiện được nguyện vọng này sao?”

“Buồn cười, buồn cười!”

Đặng Phong tìm được sơ hở, bắt đầu điên cuồng phản kích: “Người nói nhiều lời vô dụng như vậy, chẳng phải là muốn ta đầu hàng sao? Khánh Quốc là tham quan ô lại không dứt, bách tính khổ không thể tả, nhưng Thịnh Quốc của các người thì sao? Ngay cả ta cũng nhìn ra được mười ngày ở Vân Châu có

vấn đề! Đó gần như là một triệu bách tính! Nói đến mục nát, thì Thịnh Quốc của các ngươi càng mục nát hơn!”

“Đặng tướng quân!”

Trần Tam Thạch nói từng chữ một: “Ta đã nói chưa, ta trung thành với Đại Thịnh, hoặc là tự xưng Đại Thịnh trung liệt gì đó chưa?”

“Àm!”

Một câu này.

Như sấm sét giữa trời quang, nổ tung trong đầu Đặng Phong.

“Ngươi, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Chương 493: Trận chiến Hồ Lao Quan (1)

“Dũng tướng như ngươi, sao lại kinh ngạc đến thế?”

Trần Tam Thạch cười khẽ, “Chẳng lẽ ngươi thực sự nghĩ ta là trung thần của Đại Thịnh?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Đặng Phong nghiêm nghị đáp, “Mọi thứ ngươi có, đều là do Hoàng đế Thịnh quốc ban cho.”

“Ban cho ta? Đúng là có ban cho ta... một chén rượu độc.”

Trần Tam Thạch cười lạnh, “Trần mỗ vốn chỉ có một ước mơ, đó là săn bắn kiếm bạc, học vài chiêu quyền cước, sống yên ổn làm một phú ông. Kết quả thì sao? Chính bọn họ từng bước ép ta đến ngày hôm nay. Ác bá hại người không ai quản, võ quán giết người không ai điều tra, ngay cả sau khi nhập ngũ, muốn thăng tiến cũng có người cản trở.

“Chuyện thăm biến mười ngày ở Vân Châu, đúng như Đặng tướng quân nói, bên trong có vấn đề rất lớn.

“Vấn đề lớn như vậy, phải là người ở vị trí rất cao mới có thể tạo ra, ta không cần nói rõ nữa chứ?”

“Từ Vân Châu đi bộ đến U Châu, trên đường đã chết bao nhiêu huynh đệ, tên của từng người ta đều nhớ rõ. Dẫn dân vượt sông, ngươi tưởng ta muốn sao? Cũng chỉ là bị ép buộc.

“Triều đình như vậy.

“Ngươi bảo ta trung thành với triều đình như vậy sao? Triều đình như vậy có xứng không?!”

Đặng Phong nghe mà ngây người.

Hắn không ngờ.

Vị tướng trẻ tuổi của Thịnh quốc này, người chỉ mới nhập ngũ hai năm đã nổi danh khắp thiên hạ, thực ra lại chẳng coi triều đình ra gì.

“Đặng tướng quân!

“Lời ta sắp nói, nếu bị người khác nghe thấy, là tội tru di cửu tộc, nhưng ta vẫn muốn nói với ngươi.”

Trần Tam Thạch tiến lên, giọng không lớn, nhưng lại như sấm vang bên tai, “Cho dù là Khánh quốc, Đại Thịnh, Nam Từ, thậm chí là Man tộc, thực ra... đều mục nát cả rồi! Ta tuy là tướng Thịnh quốc, nhưng những gì ta làm, chưa bao giờ là vì cái gọi là triều đình.

“Đầu tiên là vì bản thân ta, sau đó, trong khả năng của mình, ta sẽ xử lý một số việc ta không vừa mắt, chẳng hạn như đệ tử tông môn, quan lại tham ô... Nhưng điều này vẫn còn xa mới đủ, vẫn còn rất nhiều việc ta không thể xử lý được.

“Chẳng hạn như thăm biên mười ngày ở Vân Châu mà ngươi nói!

“Ta cho dù biết có điều khuất tất, thì có thể làm được gì? Cũng chỉ có thể giả vờ ngu ngốc.

“Điều duy nhất ta có thể làm, là không ngừng nâng cao thực lực, cho đến khi không ai dám ức hiếp ta, không ai có thể cản trở ta. Chỉ có như vậy, mới thực sự gọi là ‘tay cầm thanh kiếm ba thước, chém sạch mọi thứ dơ bẩn trên đời’!

“Ta nói nhiều như vậy với tướng quân, chẳng qua là cảm thấy tướng quân bị cái gọi là chữ ‘trung’ che mắt, không nhìn rõ căn bệnh thực sự của thế giới này, chính là triều đình mà ngươi trung thành!”

Lúc này.

Đặng Phong, một võ tướng đọc sách thánh hiền, từ nhỏ được dạy dỗ phải trung quân báo quốc, nghe những lời này, quan niệm về thế giới này trong đầu hắn gần như bị đảo lộn.

Tạm gạt bỏ mọi cảm xúc sang một bên.

Hắn không nhịn được thốt lên, “Ngươi muốn tạo phản? Khi nào?!”

“...”

Lần này, đến lượt Trần Tam Thạch á khẩu.

Hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng...

Những lời vừa nói ra, hình như đúng là có ý đó.

Mối thù rượu độc của lão hoàng đế, chắc chắn phải báo.

Nhưng trước mắt, mục tiêu này vẫn còn xa lắm, nói thực tế hơn một chút, mục tiêu tiếp theo vẫn là làm chủ tướng.

Dù sao thì.

Hắn còn chưa nói đến Võ Thánh, ngay cả Huyền Tượng cảnh cũng chưa đạt tới.

Hoàng đế lại là một tiên nhân.

Khoảng cách giữa họ, thực sự quá lớn.

“Đặng tướng quân.”

Trần Tam Thạch chuyển chủ đề, “Những lời ta nói, ngươi có hiểu được không?”

“Ta...”

Đặng Phong trầm ngâm đến cực điểm, rõ ràng nhất thời không thể chấp nhận được, “Trần mỗ, theo như lời ngươi nói, thiên hạ đau khổ này là do triều đình mục nát sao?! Không phải do quan lại tham ô?”

“VẬY NÊN.”

Trần Tam Thạch nói, “‘Trung nghĩa’ của Đặng tướng quân, rốt cuộc là trung nghĩa với bách tính, hay là trung nghĩa với một gia tộc, một triều đình?”

“Không đúng, người nói không đúng!”

Đặng Phong đau khổ nói, “Sách thánh hiền không miêu tả như vậy, ăn lộc vua, trung thành với vua, mới là chân lý!”

“Ăn lộc vua?!”

Trần Tam Thạch hỏi lại, “Bổng lộc hoàng đế ban cho người, là từ đâu mà có?”

“Àm!”

Đặng Phong như bị sét đánh lần nữa.

“Sách thánh hiền là do con người viết, cũng giống như Võ Thánh cũng là thánh, chẳng lẽ lời của họ chính là chân lý?”

Nói đến đây, Trần Tam Thạch đột nhiên dừng lại, “Đặng tướng quân, hãy suy nghĩ kỹ đi. Nếu người tiếp tục trung thành với Khánh quốc, ngoài một danh hiệu trung thần lục đại, người còn được gì.

“Ta nói đến đây thôi.

“Ta sẽ không tiếp tục thuyết phục tướng quân nữa.

“Nếu bảy ngày sau, tướng quân vẫn tự xưng là trung thần của hoàng thất Thẩm gia Khánh quốc, thì coi như ta đã nhìn nhầm người, người cũng chỉ là một kẻ cầu danh mà thôi, ta sẽ cho người chặt đầu người và gia quyến của người, treo lên tường thành để thị chúng.

“Hoặc là...

“Người có thể nghĩ thông suốt, chọn sống sót làm việc, chờ đợi một ngày nào đó, ‘quét sạch mọi thứ dơ bẩn trên đời’.

“Lựa chọn thế nào, hoàn toàn phụ thuộc vào tướng quân.

“Cáo từ!”

Nói xong.

Hắn rời khỏi doanh trướng.

Để lại Đặng Phong đầy vết máu, treo trên cọc gỗ, chìm trong sự chấn động và bối rối vô tận.

‘Người như vậy, muốn hắn phản bội một triều đình, trung thành với một triều đình khác, là điều tuyệt đối không thể.’

Trần Tam Thạch hiểu rõ, nên dứt khoát bày tỏ lập trường.

Tu luyện!

Hắn trở về trong thành, ngày đêm tu luyện thương pháp.

Trong thời gian đó, phái Hạ Tông và những người khác đi chiêu hàng các phủ khác.

Các phủ khác sau khi biết phủ Chiêu Thông đã quy hàng, tự nhiên không dám phản kháng chút nào, tất cả đều ngoan ngoãn mở cổng thành, nghênh đón quân đội Thịnh quốc, đến đây, toàn bộ Lai Châu chỉ còn lại phủ Vĩnh Lạc vẫn đang chống đỡ.

Chương 494: Trận chiến Hồ Lao Quan (2)

Năm vạn tinh binh của phủ Vĩnh Lạc, là thân quân mà di tính vương Lý Cung tích lũy nhiều năm, cộng thêm lương thảo dồi dào, binh mã đầy đủ, trong thời gian ngắn khó mà dao động quân tâm, càng không thể đầu hàng.

Tình hình hiện tại.

“Đại nhân, có cần bản đồ không?”

Hạ Tông đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Ừ.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Hạ Tông lập tức trải bản đồ ra.

“Núi Lục Lĩnh, trừ hoàng đế Khánh quốc, không biết còn Võ Thánh nào khác không, vì vậy cần bố trí lực lượng lớn để ngăn cản bọn họ ở ngoài Lai Châu.

“Ngoài ra, còn phải chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp đại quân Nam Từ quốc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Hoặc là chia cắt, hoặc là...”

“Cố thủ Hồ Lao Quan ba đến năm tháng, chờ đợi đánh bại phủ Vĩnh Lạc, địch quân tự lui.

“Đây cũng là phương pháp tốt nhất...”

“Chỉ là trước mắt, trong thời gian ngắn không thể điều động quá nhiều binh lực ở Lai Châu, nhiều nhất cũng chỉ được vài ngàn người, hơn nữa còn là...”

“Ta!”

Trần Tam Thạch lặng lẽ phân tích trong lòng.

Rất nhanh đã đi đến kết luận.

Nếu muốn giữ Hồ Lao Quan, nhiệm vụ có khả năng mất mạng này, có lẽ sẽ rơi vào tay hắn.

Cụ thể là chia cắt hay giữ Hồ Lao Quan.

Phải xem hoàng đế khao khát núi Tử Vi đến mức nào.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (Tinh thông)]

[Tiến độ: 496/1000]

...

[Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Tinh thông)]

[Tiến độ: 955/1000]

Chớp mắt.

Đã hai ngày trôi qua.

Tiến độ thương pháp của Trần Tam Thạch sắp vượt quá một nửa, Kiếm Khí Thuật cũng sắp đột phá.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Hắn vừa bước ra khỏi cửa, Du Kỳ đã đến báo.

“Đại nhân!”

“Có hai vạn Hồ Bí quân từ phủ Vĩnh Lạc đến! Phạm tướng quân, mang theo quân lệnh của đại soái đến cho người!”

“Thiên Tầm!”

Trần Tam Thạch gọi một tiếng, leo lên ngựa chạy thẳng đến cổng thành.

“Trần Tam Thạch nghe lệnh!”

Phạm Thiên Phát giờ lệnh bài thống soái, “Đại quân Nam Từ quốc xâm phạm, trực tiếp tiến đến Hồ Lao Quan, đại soái lệnh cho người dẫn theo ba ngàn Huyền Giáp quân dưới trướng, trong vòng mười ngày đến Hồ Lao Quan, bằng mọi giá cố thủ Hồ Lao trăm ngày! Không làm được, mang đầu đến gặp!”

Quả nhiên...

Công việc vất vả này lại rơi vào tay mình.

Trần Tam Thạch đã chuẩn bị tâm lý, “Mặt tướng Trần Tam Thạch, lĩnh mệnh!”

“Ừ.”

Phạm Thiên Phát hỏi, “Phòng tướng quân sẽ đến ngay sau đó, sẽ giúp người bày mưu tính kế, ngoài ra, người còn cần gì... Thực ra ta hỏi cũng như không, trong tình huống hiện tại, ngay cả điều động lương thảo cũng mất rất nhiều thời gian, cũng không thể cho người cái gì, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.”

“Thiếu đại tướng.”

Trần Tam Thạch gật đầu, “Phạm tướng quân, ta chỉ là Thông Mạch cảnh, cho dù địa thế Hồ Lao Quan có hiểm trở đến đâu, không cho một đại tướng Huyền Tượng cảnh, thì cũng hơi quá đáng chứ? Nếu thực sự không điều được người khác, thì cho ta Sa Văn Long đi.”

“Được, ta đồng ý với người.”

Phạm Thiên Phát không từ chối, “Sa Văn Long sẽ lập tức theo ta đến núi Lục Lĩnh, bản thân hắn sẽ theo người đến Hồ Lao Quan.”

“Phạm tướng quân!”

Bên cạnh, Sa Văn Long suýt nữa thì nôn ra.

Hắn khó khăn lắm mới chờ đến khi thành phủ Chiêu Thông bị phá, chẳng lẽ vẫn phải ở lại tiếp tục nghe lệnh của một tham tướng Thông Mạch cảnh.

“Đa tạ Phạm tướng quân!”

Trần Tam Thạch cũng không thích người này.

Nhưng không còn cách nào, trong tay không có ai để dùng.

Hơn nữa trong tình huống hiện tại, bất kể là thái tử hay hoàng đế, đều rất muốn thu phục núi Tử Vi, trên chiến trường, Sa Văn Long này vẫn sẽ nghe lời, dù sao đó cũng là lợi ích của chủ nhân hắn.

Phạm Thiên Phát chân thành nói, “Hy vọng hai người các ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, lập được một trong những công lao hạng nhất của trận chiến này.”

“Phạm tướng quân!”

Sa Văn Long đi theo sau hắn, đợi đến nơi không có người mới nói lại, “Có thể đổi người khác được không, đổi Thôi Tòng Nghĩa qua cũng được, chỉ cần không để ta đi Hồ Lao Quan, ta tình nguyện đi liều mạng!”

“Sa tướng quân!”

Phạm Thiên Phát nhắc nhở, “Bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính, nhanh chóng thu phục tam châu, không chỉ liên quan đến tương lai của giang sơn Đại Thịnh, mà còn liên quan đến đại sự của điện hạ, người đi theo Trần Tam Thạch, nếu thực sự giữ được, thì công lao lớn thế nào, người nên biết rõ, hãy tuân lệnh đi.”

“Ta biết rồi.”

Sa Văn Long không thể phản bác, “Ta chỉ lo lắng, một mình ta đi theo hắn, hắn sẽ công tư trả thù.”

“Công tư trả thù?”

Phạm Thiên Phát hỏi lại, “Người nói xem, giữa các người có thù oán gì?”

“Ta...”

Sa Văn Long á khẩu.

“Được rồi.”

Phạm Thiên Phát vỗ vai hắn, “Hắn thực sự dám công tư trả thù, sau khi chiến sự kết thúc, người dâng sớ buộc tội hắn, công tư trả thù, chính là trọng tội. Được rồi, mau đi chuẩn bị đi.”

“Giá ——”

Hắn chỉnh đốn binh mã xong, liền dẫn theo thuộc hạ rời đi.

...

“Sur huynh.”

Trần Tam Thạch đích thân cưỡi ngựa đến cách năm dặm, đón Phòng Thanh Vân đi lại bất tiện.

Phòng Thanh Vân cầm cây sáo, cười nói, “Sur đệ, thanh thế của người, thật lợi hại, thực sự khiến ta mở rộng tầm mắt.”

“Sur huynh quá khen.”

Trần Tam Thạch đẩy hắn trở về doanh trướng, “Còn hai ngày nữa, mau giúp ta phân tích tình hình Hồ Lao Quan sắp tới, chi tiết thì người nên biết rõ hơn ta.”

Trải bản đồ ra.

Hai người ngồi đối diện nhau.

“Lần này Nam Từ quốc thừa cơ xâm nhập, đại quân mười vạn hùng hậu.”

Phòng Thanh Vân nói, “Trong mười vạn đại quân này, có năm vạn tinh nhuệ, Thông Mạch cảnh rất nhiều, năm vạn còn lại tuy mới huấn luyện không lâu, nhưng cũng đều là binh lính hợp cách, quả thực là thế tới mãnh liệt, khó mà ngăn cản được.

“Điểm yếu duy nhất của địch quân là không có Võ Thánh, nhưng cũng có tới bốn người Huyền Tượng cảnh.

Chương 495: Trận chiến Hồ Lao Quan (3)

“Trong đó, chỉ riêng hoàng tử đã có hai người, chủ soái Phàn Thúc Chân và Phàn Gia Hiều, họ là hoàng tử thứ tám và thứ mười bốn của Nam Từ hiện nay, ngoài ra còn có một hầu gia và hai đại tướng.

“Trong các đại tướng, Nhiễm Kính Hiên đáng được nhắc đến riêng.

“Sư đệ có hiểu biết gì về người này không?”

“Tất nhiên là biết.”

Trần Tam Thạch nói, “Quân sư đứng đầu thiên hạ, chỉ sau Ngọa Long và Phượng Sồ, người này có biệt hiệu là ‘Linh Toan’, là con trai của mưu sĩ số một Nam Từ ‘Trùng Hồ’.”

Năm Long Khánh thứ năm mươi bảy.

Trận đại loạn ở phương Nam.

Chính là do Trùng Hồ lên kế hoạch, đã giáng cho Đại Thịnh một đòn nặng nề.

Chỉ có điều Trùng Hồ đã già, nhiều năm trước đã về ở ẩn, con trai Nhiễm Kính Hiên do hấn đích thân dạy dỗ, dần dần hoạt động.

Mười mấy năm qua.

“Linh Toan” Nhiễm Kính Hiên đã lập được vô số công lao lớn nhỏ ở Nam Từ, còn một lần cướp được hai châu từ tay địch quốc ở phía nam Nam Từ, một trận thành danh, được coi là một trong những người nổi tiếng nhất ở Nam Từ hiện nay,

thậm chí còn được gọi là “Trí mưu vô song Nhiệm Linh Toan”.

“Trùng Hồ, là đôi thủ mà sư phụ lão nhân gia người đã đấu tranh nửa đời, người do chính tay hắn dạy dỗ không thể coi thường, huống hồ Nhiệm Kính Hiên cũng không còn trẻ, đã qua tuổi bốn mươi, sẽ không có sự nóng nảy của người trẻ tuổi.”

Phòng Thanh Vân tiếp tục nói, “Ngoài ra, chủ soái của họ Phàn Thúc Chấn, cũng là một trong bốn người có sức cạnh tranh lớn nhất trong số các hoàng tử kế vị của Nam Từ hiện nay, hắn vội vàng dẫn quân đến đây, cũng là muốn nhân cơ hội này lập được công lao bất hủ, để có thêm tiếng nói trong cuộc cạnh tranh sau này.

“Nói chung, bốn đại tướng Huyền Tượng cảnh của họ, đều là công thần quý tộc của Nam Từ, Thông Mạch cảnh rất nhiều.

“Mà chúng ta chỉ có một mình Sa Văn Long, khoảng cách trên lý thuyết là khá lớn.

“Sư đệ, người luyện Kiếm Khí Thuật đến đâu rồi?”

“Cũng tạm.”

Trần Tam Thạch thẳng thắn nói, “Huyền Tượng cảnh, có thể thử một chút, nhưng cũng chưa chắc đã đại thành.”

Kiếm Khí Thuật, là do sư phụ và sư huynh truyền thụ cho hắn, ngay cả Tầm Tiên Lôu cũng cho linh sa, bọn họ cũng biết, vốn dĩ là tặng cho hắn làm con bài bảo mệnh, coi như không cần phải giấu diếm.

Phòng Thanh Vân gật đầu, “Được rồi, nhưng cũng có thể tăng thêm một chút phân thắng.”

“Sư huynh, cho dù có thể giết được Huyền Tượng, thực sự có thể dùng Kiếm Khí Thuật sao?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc hỏi, “Tiên pháp trên chiến trường, cho dù không bị nhìn thấy, cái chết của đại tướng địch quân, cũng phải có lời giải thích chứ, không thể nói là ta Thông Mạch cảnh giết chết Huyền Tượng chứ.”

Phòng Thanh Vân cầm cây sáo, chỉ vào mình, “Không phải có ta sao?”

“Ý của ngươi là?”

Trần Tam Thạch hiểu ra, “Nói là ngươi dùng?”

“Đúng vậy.”

Phòng Thanh Vân thản nhiên nói, “Ngươi còn trẻ, nhưng ta và sư phụ, đã sớm chết lộn không sợ nước sôi, bệ hạ theo dõi chúng ta cũng không phải ngày một ngày hai, thà rằng để hấn chú ý đến chúng ta, còn hơn là chú ý đến ngươi.”

“Ta biết rồi.”

Lúc này Trần Tam Thạch mới nghĩ ra.

Trong lệnh điều động đưa một người tàn tật như Phòng Thanh Vân đến Hổ Lao Quan, chẳng phải là mong hấn có thể bộc phát ra một chút thủ đoạn, tạo ra một số bất ngờ sao.

Lão hoàng đế, thực sự là “người tận dụng hết tài năng, vật tận dụng hết công dụng” mà.

Chỉ là...

Vẫn rất khó khăn!

Kiểm Khí Thuật dù sao cũng là thuật của tiên nhân thực sự, hơn nữa cũng chưa tu luyện đến viên mãn, sức chiến đấu vẫn chưa đủ, may mắn là, vẫn còn Huyền Châu có thể sử dụng, cũng coi như một con bài khác.

“Đặng tướng quân!”

Trần Tam Thạch đến doanh trướng, “Đã suy nghĩ thế nào rồi?”

Đặng Phong tóc tai bù xù, cúi đầu, trong mắt đầy tia máu, không trả lời.

Ngoài trướng, trên bầu trời, thỉnh thoảng lại vang lên hai tiếng chim ung kêu.

Đây là Lý Cung đang nhắc hẩn tìm cách tự sát, để không làm mất mặt Đại Khánh, giữ gìn danh tiết trung thành.

“Ta đã nói sẽ không khuyên ngươi nữa, đến chỉ để nói với ngươi một tiếng, ta sắp đi rồi.”

Trần Tam Thạch nói, “Sáng sớm ngày mai, ta sẽ đi đến nơi khác, ngươi không có bảy ngày để suy nghĩ nữa.”

Đặng Phong, “...”

Trần Tam Thạch không nói thêm câu nào, rời đi ngay lập tức, huấn luyện Huyền Giáp quân ngoài thành.

Đối với những người như vậy, đọc sách thánh hiền từ nhỏ, tư tưởng ăn sâu, nếu thay đổi quá nhanh, mới là không bình thường, dù sao cũng là những lý luận “đại nghịch bất đạo”, tất nhiên cần một khoảng thời gian để chấp nhận và tiêu hóa.

Ba ngàn Huyền Giáp quân.

Kết thành “Cửu Tiêu Thiên Binh Trận”, gào thét chạy trong đồng bằng hoang dã, khí thế hùng hồn, khá là không thể ngăn cản được.

Hơn nữa.

Huyền Châu của Trần Tam Thạch, khí tức màu trắng càng đậm đặc hơn!

Xem ra, có tám phần khả năng, chính là thắng thế biến thành, tiếp theo đánh một trận ác chiến, sẽ có thể xác nhận

xem có thật sự như dự đoán hay không.

Đầy đủ huyền khí màu trắng như vậy, nếu dùng hết một lần, chắc chắn có thể tạo ra thể kỳ binh.

Chỉ là...

Nam Từ dù sao cũng là đại quân mười vạn.

Kỳ binh ba ngàn cho dù mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể đánh thắng chính diện.

Nhưng điều này, phải đi từng bước rồi xem xét.

Lại một đêm nghỉ ngơi.

Buổi sáng, mặt trời vừa mọc.

Trần Tam Thạch dẫn theo ba ngàn Huyền Giáp quân, lên đường đến Hồ Lao Quan!

...

Trong doanh trại giam giữ.

Sa Văn Long kéo đao lớn đi vào.

Đại quân sắp rời đi, không thể điều hai người Thông Mạch cảnh đến áp giải đại tướng, theo quy tắc chỉ có thể giết chết.

Trần Tam Thạch, cũng không phải việc gì cũng làm được!

Vài ngày trước, một mình ở trong doanh trướng, không biết làm nhảm nói cái gì, cuối cùng vẫn chẳng có tác dụng gì.

Chương 496: Trận chiến Hồ Lao Quan (4)

“Đặng Phong!”

“Đến ngày chết của ngươi rồi!”

Sa Văn Long nắm chặt chuôi đao, từ từ giơ đao lớn lên, “Cho ngươi cơ hội cuối cùng, hàng, hay là không hàng?”

Đặng Phong, “...”

“Vậy thì chết đi!”

“Ong!”

Trên đao lớn của Sa Văn Long, khí cương quán quanh, chuẩn bị chém một nhát chặt đầu.

Cũng chính lúc này, Đặng Phong vốn như xác sống, cuối cùng cũng phát ra âm thanh khàn khàn.

“Gọi Trần Tam Thạch đến!”

“Hả?”

Sa Văn Long sửng sốt, khó khăn lắm mới dừng đao lại, “Nếu ngươi muốn đầu hàng, chỉ cần gật đầu với ta là được, cần gì phải gọi hấn đến? Nếu ngươi không hàng, hấn cũng không cứu được mạng ngươi!”

“Ta bảo ngươi gọi Trần Tam Thạch đến.”

Đặng Phong từ từ ngẩng đầu lên, nhìn hấn với ánh mắt khinh thường, “Sa mỗ, ngươi không chỉ mù, mà tai cũng điếc sao?”

“Ngươi!”

Sa Văn Long cười lạnh, “Được, vậy để Trần Tam Thạch giết người đi.”

...

Trần Tam Thạch nghe tin chạy đến.

“Đặng tướng quân nên như vậy từ sớm, cần gì phải chịu khổ sở như vậy?”

Hắn tiến lên, tự tay rút từng chiếc đinh sắt to bằng nắm đấm trẻ con, mở xiềng xích huyền thiết như con mãng xà, để lại từng cái lỗ máu.

“Người?”

Gân xanh trên trán Đặng Phong giật giật, dưới cơn đau dữ dội hắn không kêu la, hắn yếu ớt rơi khỏi cọc gỗ chữ thập, loạng choạng suýt ngã, khó khăn lắm mới đứng vững, mở miệng nói, “Ta chưa nói gì, người đã thả ta ra, không sợ ta nổi dậy giết người sao?”

“Nếu người không thay đổi ý định, thì cần gì phải gọi ta đến làm gì?”

Trần Tam Thạch nói, “Chiến sự chưa kết thúc, có Đặng tướng quân trợ giúp, phần thắng không chỉ tăng thêm một phần?”

“Nói trước!”

Đặng Phong không phủ nhận, “Ta không hàng Thịnh quốc.”

“Người nói đi.”

Trần Tam Thạch hỏi, “Có điều kiện gì.”

“Ta sẽ giúp người.”

Đặng Phong từ từ nói, “Giống như người nói, đi lên, sau đó ta sẽ chờ xem người, làm thế nào để quét sạch mọi thứ dơ bẩn

trên đời, nếu có một ngày nào đó, người công thành danh toại, quên đi những lời hôm nay, ta nhất định sẽ lấy đầu người!”

“Được!”

Trần Tam Thạch đồng ý ngay.

“Phịch!”

Chỉ thấy Đặng Phong đột nhiên quỳ một gối xuống, “Đặng Phong, bái kiến đại soái!”

“Đặng tướng quân.”

Trần Tam Thạch đỡ hấn dậy, “Cần gì phải hành đại lễ này, người là tiền bối của ta, lại là võ giả đại thành Huyền Tượng cảnh, ta sao có thể chịu được?”

“Thời điểm khác nhau, quy củ khác nhau!”

Đặng Phong nói, “Trước khi đồng ý với người, ta gọi thẳng tên người thế nào cũng được, nhưng sau khi gật đầu, phải đặt đúng vị trí của mình, đây là quy tắc, không liên quan đến cái khác.”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch không giả vờ nữa.

“Có thể, nói cho Đặng mỗ biết, tình hình hiện nay như thế nào không?”

Đặng Phong dừng lại một chút, “Nếu không được thì thôi.”

Hấn biết rõ, nói cho cùng hấn cũng chỉ là một hàng tướng mới quy hàng, muốn tiếp tục hòa nhập vào quân ngũ, thì tiếp theo vẫn cần lập công chuộc tội, nộp lễ vật ra mắt.

“Có gì mà không được.”

Trần Tam Thạch đem tình hình hiện tại, nói rõ ràng.

Người nghi ngờ thì không dùng, người dùng thì không nghi ngờ.

“Hỗ Lao Quan.”

Đặng Phong trầm ngâm nói, “Ba ngàn người giữ mười vạn, còn phải ba tháng, hoàng đế Thịnh triều, lại muốn núi Tử Vi đến vậy sao? Thôi được, người cảm thấy giữ được, thì giữ đi. Xin chủ công, lấy bộ giáp trụ khác trong phủ của ta, cùng với vũ khí trước đó bị thu giữ đến.”

“Đặng tướng quân không nghi ngại vài ngày sao?”

Trần Tam Thạch nhìn những lỗ máu trên người hắn, “Vết thương này của ngươi không nhẹ.”

“Không sao.”

Đặng Phong đáp, “Đặng mỗ là Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể, lại không bị thương chỗ hiểm, không lâu nữa là có thể khôi phục sức chiến đấu!”

Hỗn Nguyên Bất Diệt Thể.

Một trong những thể chất Võ Thánh bẩm sinh.

Đặc điểm chính là chịu đựng giỏi, trong trường hợp bình thường chỉ cần không chết, tốc độ hồi phục sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều.

“Được!”

Trần Tam Thạch lấy ra mấy viên bảo dược chữa thương triều đình ban cho hắn.

Đặng Phong không khách sáo, ăn hết tất cả vào bụng, “Thuốc này rất quý, đợi sau khi chúng ta đến Hỗ Lao Quan, ta có thể hồi phục bảy tám phần!”

Rất nhanh.

Triệu Khang và những người khác mang đến giáp trụ, vũ khí, và quần áo sạch sẽ.

Sau khi mặc vào, Đặng Phong dường như lại khôi phục dáng vẻ oai phong lẫm liệt, đi theo sau Trần Tam Thạch, bước ra khỏi doanh trại.

Sa Văn Long suýt nữa thì nghi ngờ mình nhìn nhầm.

“Đây...”

Phòng Thanh Vân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Trước khi chiến tranh bắt đầu, hắn đã ghi nhớ hết hồ sơ của các tướng lĩnh nổi tiếng ở Lai Châu, trong đó tất nhiên cũng bao gồm Đặng Phong, theo lẽ thường mà nói, người này cho dù gặp phải tai họa tru di cửu tộc, cũng sẽ không quy hàng mới phải.

Thực sự không biết sự đệ của mình, đã dùng lời lẽ gì, thủ đoạn gì, mà ngay cả người như vậy cũng có thể quy phục, thực sự có chút khó tin.

“Đặng tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu.”

Phòng Thanh Vân chấp tay nói, “Trận chiến Hồ Lao này, có được Đặng tướng quân trợ giúp, quả thực là một việc may mắn!”

“Các hạ là Phòng tướng quân phải không.”

Đặng Phong đáp lễ, “Ngưỡng mộ đã lâu!”

“Đã như vậy, chúng ta không nên lãng phí thời gian ở đây nữa.”

“Truyền lệnh!”

“Lên đường!”

“Hồ Lao Quan!”

...

Phủ Thông Nam.

Đang mùa tháng ba, đúng vào vụ gieo trồng ở khu vực phía đông.

Các nông dân kéo cả gia đình, bận rộn ngoài đồng ruộng.

“Năm ngoái thu hoạch thế nào, có dư tiền không?”

Thái tử thay một bộ quần áo vải thô, tay chống gậy, đứng trên bờ ruộng, hỏi một lão nông.

“Năm ngoái Thông Nam phủ của chúng ta thu hoạch tốt, nhưng có ích gì chứ?”

Lão nông đứng trong bùn lầy, “Đầu tiên là thuế xuân, sau đó là thuế thu, giữa chừng còn thu hai lần thuế dẹp loạn, đến mùa đông, phía trước đánh giặc, lại trưng một đợt lương thực, những thứ này còn là nói rõ ràng, những thứ không rõ ràng, như thuế qua cầu, thuế săn bắn, thuế củi, thuế dép cỏ, thậm chí nuôi gà vịt ngỗng, cũng phải nộp một khoản thuế, cộng thêm đủ loại lao dịch...”

Chương 497: Trận chiến Hồ Lao Quan (5)

“Một năm được mùa, cũng chỉ miễn cưỡng sống sót mà thôi, làm gì còn nửa xu tiền dư?”

“Nếu chẳng may gặp phải hạn hán như ở phía bắc Lai Châu của Khánh quốc, thì năm đó sẽ bị chết đói!”

Có rất nhiều nơi, thủy lợi không phát triển.

Vì vậy có thể xảy ra hạn hán, lũ lụt ở một châu, nhưng châu bên cạnh lại không sao.

“Đợi đã.”

Thái tử nghiêm mặt nói, “Lão bá, vừa rồi người nói thuế gì? Nuôi gà vịt ngỗng cũng phải nộp thuế? Thịnh triều của chúng ta không có khoản thuế này chứ?”

“Sao lại không có!”

Lão nông giận dữ nói, “Nuôi một con gà, đều phải nộp một khoản tiền! Ngay cả trứng gà, cũng muốn nộp lên!”

“Hoang đường, thật là hoang đường!”

Trên mặt thái tử hiện lên vẻ giận dữ.

Hắn chống gậy, run rẩy đi sang một bên, hỏi tên thị vệ đi theo, “Thuế củi và thuế săn bắn ở khu vực phía đông nam, bản cung nhớ là đã dừng từ bốn năm trước rồi đúng không? Còn cái gì mà thuế gà vịt ngỗng, là từ đâu ra! Số tiền này, cũng không có một xu nào vào quốc khố! Quan viên địa phương nào, lại có gan chó lớn như vậy! Đi điều tra cho ta, điều tra... khụ khụ khụ khụ...”

Nói đến nửa sau, rõ ràng hần thở không ra hơi.

“Điện hạ...”

Thị vệ thân tín Hàn Yến khó xử nói, “Điều, điều tra cái gì? Quan viên địa phương cho dù có gan trời, cũng không dám trắng trợn nhét hết tiền thuế vào túi mình, chắc chắn là do người, người của Nghiêm đảng làm, trên Nghiêm đảng... Nói chung, điện hạ cũng biết chi tiêu hàng năm của bộ hạ lớn thế nào, chỉ riêng tìm tiền và luyện đan, đã... chiếm hơn một phần ba số thuế thu hàng năm...”

“Vậy cũng phải điều tra!”

Giọng thái tử run rẩy nói, “Điều tra!!”

“Vâng, thuộc hạ sẽ điều tra ngay!”

Hàn Yến vội vàng nói, “Điều tra được một tên giết một tên, điều tra được một đôi giết một đôi, điện hạ bớt giận đi, giữ gìn sức khỏe quan trọng hơn.”

“Đi ngay bây giờ!”

“Vâng, vâng!”

Hàn Yến vội vàng rời đi.

“Điện hạ, sao phải tức giận đến vậy?”

Một hòa thượng áo đen tăng tốc bước đến.

“Không sao, không sao...”

Thái tử thở hồn hển, “Nói đi.”

“Hương hỏa có chút vấn đề.”

Hòa thượng áo đen nói nhỏ, “Người bên dưới nói, giang hồ xuất hiện một hiệp khách gọi là Lại Tử Đầu, luôn phá hủy hương hỏa của chúng ta trên đường, hơn nữa dường như trình

độ của hắc về hương hỏa rất cao, bất kể là bao nhiêu hương hỏa, hắc chỉ cần nắm một cái, lập tức có thể luyện hóa!

“Điều quan trọng nhất là, hình như Trương Lại Tử này biết chuyện của chúng ta.”

“Là ai tiết lộ ra ngoài?”

Thái tử không hoảng hốt, nhanh chóng suy đoán, “Vị Trương đại hiệp này đã đến giờ vẫn chưa vạch trần, chứng tỏ hắc không quan tâm đến chuyện này, có lẽ là một cao nhân, chỉ cần không đắc tội với hắc, thì chắc là không sao. Ngoài ra, có thể thử xem có thể lôi kéo hắc hay không, sẽ là một trợ lực lớn cho chúng ta.”

“Được.”

Hòa thượng áo đen gật đầu, “Bản tăng biết rồi.”

“Lão Diêu, đợi đã.”

Thái tử giơ tay, ra hiệu cho hắc dừng lại.

“Điện hạ, còn có gì dặn dò?”

Hòa thượng áo đen hỏi.

“Lão Diêu.”

Thái tử chống gậy, cuối cùng cũng từ từ hồi sức lại, hắc thở dài nói, “Đạo tà thần, rốt cuộc là có cái giá gì?”

“Cái giá?”

Trong mắt hòa thượng áo đen ẩn chứa vẻ kỳ lạ, “Chỉ là tiêu hao hương hỏa lớn hơn thôi, chẳng phải điện hạ đã biết từ lâu rồi sao?”

“Nói thật đi.”

Thái tử nhìn về phía xa xăm, “Bản cung không mù, trên đường đi này, tế lễ Thông Thiên Long Vương, tế lễ Nam Sơn

Sơn Thần, còn đủ loại tế lễ Hà Thần... đều là các người làm ra, cái gọi là giá của đạo tà thần, chính là phải dùng tính mạng của con người, đúng không?”

“Bần tăng lừa dối, là tội chết của bần tăng.”

Hòa thượng áo đen không thể không thừa nhận, “Nhưng điện hạ không biết, đây là con đường tất yếu của đạo tà thần, nếu không định kỳ tế lễ người sống, tà thần sẽ nổi giận, sẽ bị phản phệ!”

“Ha ha~ Ta đã biết, thiên hạ không có chuyện gì dễ dàng như vậy.”

Thái tử cười tự giễu, sau đó nhìn các nông dân bận rộn ngoài đồng, chìm vào im lặng hồi lâu.

“A di đà phật, điện hạ không cần tự trách.”

Hòa thượng áo đen khuyên nhủ, “Chuyện này, đều do bần tăng một tay sắp xếp, tội nghiệt cũng do một mình bần tăng gánh chịu, đúng như câu nói ‘ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục’, những người bị tế lễ so với thảm biến mười ngày ở Vân Châu, chỉ như chín trâu mất một sợi lông.

“Sau khi thành công, điện hạ đăng cơ, quét sạch mọi thứ mục nát, trả lại cho giang sơn Đại Thịnh một triều đình trong sạch, những bách tính này cũng coi như là vào đại từ bi đạo, kiếp sau nhất định sẽ được thiện duyên báo đáp...”

Thái tử không vội trả lời, mà chống gậy đi lên phía trước, đỡ một lão tiều phu đi ngang qua suýt ngã.

Đợi đến khi xung quanh không có người, hắn mới thở dài nói, “Đi làm đi.”

“A di đà phật.”

Hòa thượng áo đen lại nói, “Điện hạ, thực ra hiện tại Lai Châu đã định, có rất nhiều châu phủ, nếu có thể tăng thêm số

lượng, nói không chừng có thể kéo dài tuổi thọ cho người...”

“Đủ rồi!”

Trong gió nhẹ, thái tử quay đầu lại, dùng gậy đập mạnh xuống đất hai lần, “Người còn muốn bản cung nói bao nhiêu lần, bản cung không cần ngàn thu vạn đại! Bản cung chỉ muốn dùng quãng đời còn lại, chinh đốn lại giang sơn của Tào gia ta!”

“Bản tể tướng tuyệt đối không nhắc lại chuyện này nữa.” Hòa thượng áo đen vội vàng đảm bảo.

“Cạch...”

Cây gậy trong tay thái tử rơi xuống, hắt từ từ quỳ xuống đất, đầu đập mạnh vào bùn đất, để lại một vết lõm sâu, hắt kìm nén giọng nói, hộc mắt đỏ hoe, “Tào gia ta, nợ bách tính nhiều lắm!”

“Từ năm sau, khu vực phía đông, tất cả những nơi liên quan đến tế lễ, đều miễn thuế năm năm, dưỡng sức hồi phục!”

“A di đà phật, điện hạ thực sự là Bồ Tát chuyển thế.”

Hòa thượng áo đen chấp tay, cúi chào một cái, sau đó quay người rời đi.

Chương 498: Trận chiến Hồ Lao Quan (6)

...

Phủ Vĩnh Lạc.

Trận chiến công thành thảm khốc đã bắt đầu.

“Âm ——”

Võ Thánh Mạnh Khử Tật cảm trường mâu lên thành trước, một mâu đâm xuống, sức mạnh đáng sợ trực tiếp khiến năm sáu tên lính Khánh quốc trước mặt nổ tung, những mảnh thân thể như mưa đá bắn ra tứ phía.

“Mạnh Khử Tật! Chết đi ——”

Đường vương Lý Cung đột nhiên xuất hiện từ bên sườn, cây trùy sắt Hàng Long bằng huyền thiết trong tay hấn gào thét lao đi.

“Âm ——”

Hai luồng sức mạnh như dùi núi lấp biển va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ ầm ầm như trời long đất lở, gạch đá dưới chân họ nổ tung từng mảnh, để lại một vết nứt lớn trên tường thành.

Không lâu sau đó.

Mạnh Khử Tật buộc phải lui xuống, đại quân Thịnh quốc cũng thu quân, hai bên tạm thời ngừng chiến.

“Tên Mạnh Khử Tật này đáng chết thật!”

Lý Cung vừa đi về phía đại tướng trung quân, vừa chửi bới, “Đang đánh nhau, vậy mà lại rắc cả vôi ra, dù sao cũng là một Võ Thánh, ngay cả trò trẻ con như vậy cũng dùng, thật là không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy.”

Phó tướng Lưu Hoán Vinh đi theo chửi, “Thứ hần rắc ra có độc, vương gia thì không sao, nhưng các huynh đệ bên cạnh thì thảm rồi...”

“Người này năm xưa xuất thân từ lưu manh chợ búa!”

Lý Cung khinh thường nói, “Hiện tại đã ở vị trí cao, cũng vẫn không biết xấu hổ!”

“Nhưng sau cuộc thử nghiệm hôm nay, chắc hẳn cũng biết không thể tấn công mạnh mẽ.”

Lưu Hoán Vinh kẹp mũi sắt dưới cánh tay, “Vương gia, chúng ta vẫn nên...”

“Báo ——”

Một thuộc hạ cắt ngang cuộc trò chuyện, “Nam Từ quốc gửi thư! Bọn họ đã đến núi Tử Vi ở Linh Châu, thêm ba đến năm ngày nữa, quân tiên phong sẽ đến Hồ Lao Quan.”

“Ừ.”

Lý Cung không dừng bước, vừa đi vừa hỏi, “Người Thịnh quốc thì sao, bọn họ bố trí thế nào, lấy phủ Chiêu Thông làm ranh giới, đánh giằng co với chúng ta?”

“Không.”

Thuộc hạ báo cáo, “Bọn họ phái ba ngàn người đi giữ Hồ Lao Quan.”

“Ba ngàn người, giữ Hồ Lao Quan?”

Nghe đến đây, Lý Cung đột ngột dừng bước, “Người chắc chắn không nhầm chứ? Hay là Phạm Thiên Phát không đến núi Lục Lĩnh, mà đến Hồ Lao Quan?”

“Chính xác!”

Thuộc hạ chắc chắn nói, “Hơn nữa, hiện tại bọn họ không đủ tướng lĩnh cao cấp, hiện tại do Trần Tam Thạch làm chủ soái, sau đó là Phòng Thanh Vân và Sa Văn Long, tính thời gian thì cũng sắp đến Hồ Lao Quan rồi.

“Ai? Lại là Trần Tam Thạch đó?”

Lý Cung không dám coi thường.

Nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu, một Thông Mạch cảnh, dẫn theo ba ngàn người, có thể giữ được đại quân mười vạn cộng thêm bốn đại tướng Huyền Tượng cảnh?

Nghĩ đi nghĩ lại.

Thịnh quốc bố trí như vậy, chỉ có thể chứng minh bọn họ đã hết người để dùng!

Đây là quyết tâm, bằng mọi giá phải chiếm được núi Tử Vi.

Bất chấp cái giá, chúng tỏ bọn họ đang mạo hiểm, mạo hiểm sẽ dẫn đến thất bại!

“Người Thịnh quốc thực sự điên rồi! Cũng quá coi thường người khác rồi!”

Lý Cung hừ lạnh nói, “Trần Tam Thạch là một Thông Mạch, Sa Văn Long chẳng qua là Huyền Tượng cảnh nhập môn, chỉ có một mình Phòng Thanh Vân đã sớm tàn phế, trong tay hắn có lẽ còn có chút uy hiếp, dựa vào ba người bọn họ, mà giữ Hồ Lao Quan? Thật là trò cười lớn!

“Truyền tin cho Phàn Thúc Chấn ở Linh Châu, nói với hắn Hồ Lao Quan chỉ có ba ngàn người, ra lệnh cho hắn nhanh

chóng xuất phát, tấn công mạnh mẽ vào Hồ Lao Quan!

“Thời gian chiếm được Hồ Lao Quan càng nhanh, chúng ta thắng càng lớn.

“Tam châu thu hồi lại vẫn chưa tính là xong, chỉ cần Mạnh Khử Tật chết, chúng ta có chín phần khả năng chiếm được năm châu phía đông của Thịnh quốc, năm châu này đều dựa vào sông Thông Thiên, đều là nơi phì nhiêu!”

...

Linh Châu.

Đại quân mười vạn vượt qua núi Tử Vi, tiến vào đồng bằng rộng lớn, số lượng người đông đúc, giống như một con rồng khổng lồ phun ra từ dưới mặt đất, không nhìn thấy đầu cũng không nhìn thấy đuôi, dường như vô tận.

Cuộc Bắc phạt lần này, tổng cộng có năm người cấp cao, thống lĩnh đại quân.

Năm người này, lần lượt là:

Chủ soái, bát hoàng tử Phàn Thúc Chấn.

Phó soái, Thanh Hà hầu Ưu Cảnh Chí.

Đại tướng kiêm quân sư, “Linh Toan” Nhiễm Kính Hiên.

Đại tướng, Bành Dẫn Hanh.

Cùng với thập tứ hoàng tử, Phàn Gia Hiếu.

Trung quân.

Trong năm người cấp cao, lúc này có ba người tụ tập ở đây, bàn bạc về chiến sự tiếp theo.

“Cuộc Bắc phạt lần này, mục tiêu của chúng ta, chính là chiếm được Linh Châu mảnh đất màu mỡ này!”

“Tất nhiên, nếu có thể chiếm được toàn bộ năm châu phía đông của Thịnh quốc, thì càng tốt! Thịnh quốc ngồi trên ba mươi sáu châu phì nhiêu nhất thiên hạ hơn ba trăm năm, cũng nên nhả ra một chút rồi!”

“...”

“Thịnh quốc cũng vậy, Khánh quốc cũng vậy!”

Phàn Thúc Chấn mặc áo giáp vàng nói, “Ai có thể cho chúng ta nhiều lợi ích hơn, chúng ta sẽ giúp người đó, đừng thực sự nghĩ đến việc giúp Khánh quốc bán mạng, tất nhiên, trước mắt mà nói, giúp Khánh quốc là lựa chọn mà chúng ta có thể nhận được nhiều lợi ích nhất, hơn nữa Tôn Tượng Tông đã mất tích, đây là cơ hội tốt của chúng ta!”

“Đúng vậy bát gia.”

Phó soái Ưu Cảnh Chí nhìn bản đồ trước mặt, “Chỉ là không biết, Thịnh quốc có rút quân hay không, dù sao tiếp tục đánh xuống, đối với bọn họ mà nói không có lợi ích gì.”

“Cho dù rút quân, Khánh quốc cũng phải cắt Linh Châu cho chúng ta, đại quân mười vạn, chẳng lẽ lại đi không công?”

Nhiễm Kính Hiên, quân sư của đại quân mười vạn lần này, từ từ nói ra kế hoạch của mình, “Bát gia, Ưu hầu gia, ta đã bố trí xong, bất kể tiếp theo như thế nào, chúng ta đều có thể ngồi hưởng lợi, đây là hai tình huống mà ta phân tích được, các người xem...”

“Chúu ——”

Trong lúc mấy người đang bàn bạc, chim ưng hạ xuống, mang đến tin tức mới nhất.

“Cái gì?”

“Người Thịnh quốc điên rồi?!”

“Muốn giữ Hồ Lao Quan? Chỉ có ba ngàn người, quá coi thường chúng ta rồi!”

“...”

“Trần Tam Thạch làm chủ soái, Phòng Thanh Vân làm phó? Thú vị thật!”

Phàn Thúc Chấn đặt thư xuống, “Hai người thấy sao?”

Nhiệm Kính Hiên bình tĩnh nói, “Phòng Thanh Vân không cần nói nhiều, là người quen cũ của chúng ta, Trần Tam Thạch này chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi, đã đánh ra hết trận thắng kinh thiên động địa này đến trận khác, chuyện dẫn dân vượt sông trước đây không cần nhắc tới.

“Lần đầu vượt Hồng Trạch đã nổi danh, không ngờ nhanh như vậy đã chạy đến phía đông, làm ra một trò ‘thiên quân vạn mã tránh bạch bào’, trăm năm qua thế gian hỗn loạn, cũng không có ai nổi tiếng bằng hắn trong một năm!

“Chỉ là...”

“Hoàng đế Thịnh quốc nghĩ gì vậy? Trần Tam Thạch này cho dù mưu kế có vô song, thì hắn cũng chỉ là một Thông Mạch cảnh, dưới trướng chỉ có ba ngàn người mà thôi.

“Để hắn ở lại giữ Hồ Lao Quan? Đây chẳng phải muốn hại chết hắn sao.”

“Ừ, ta cũng thấy kỳ lạ.”

Ngón tay của Phàn Thúc Chấn gõ nhịp trên bản đồ, “Hoàng đế Thịnh quốc, lại nhất định muốn núi Tử Vi này sao?”

“Cũng có thể hiểu được.”

Ưu Cảnh Chí nhớ lại, “Núi Tử Vi là nơi Thịnh quốc Thái Tổ phong thiện đẳng cơ, nổi nhục Minh Tuyên năm đó, bọn họ

không quên, các đời hoàng đế đều muốn dựa vào việc thu phục núi Tử Vi để chứng minh công lao của mình.”

“Không đúng.”

Nhiễm Kính Hiên nheo mắt nói, “Các ngươi có quên một điều không? Hoàng đế Long Khánh truy cầu tiên đạo, mà những truyền thuyết về Thịnh quốc Thái Tổ Tào Tiếp năm xưa cũng không ít, có khả năng nào, là bảo vật gì đó của Tào gia bọn họ, vẫn còn ở trên núi Tử Vi không?”

“Ngươi nói như vậy, quả thực là có khả năng, chỉ là...”

Ưu Cảnh Chí nói, “Núi Tử Vi đã rơi vào tay Khánh quốc hơn trăm năm rồi, cho dù có bảo vật, thì cũng đã bị lấy đi rồi chứ.”

“Lời này sai rồi.”

Nhiễm Kính Hiên nói, “Hoàng đế Thịnh quốc nóng lòng muốn thu phục núi Tử Vi như vậy, chứng tỏ thứ đó có khả năng vẫn còn, tất nhiên, cũng có thể là ta nghĩ nhiều, hãn đơn thuần là muốn có được danh tiếng trung hưng.”

“Dễ thôi.”

Phàn Thúc Chấn hạ lệnh, “Truyền lệnh cho Bành Dẫn Hanh ở hậu phương, để hãn đến núi Tử Vi tìm thử xem, nếu có thu hoạch thì tốt, không có cũng không sao.

“Tình hình đã rõ, Nhiễm quân sư, ngươi bắt đầu bố trí đi.”

“Được.”

Nhiễm Kính Hiên, người được mệnh danh là “Linh Toan”, vung tay lên:

“Bành tướng quân ở hậu phương núi Tử Vi, vừa tìm kiếm bảo vật vừa củng cố hậu phương.

“Ưu hầu gia dẫn theo một đội quân, trước tiên kiểm soát một số thành trì quan trọng trong nội địa Linh Châu, trận chiến này bất kể kết quả thế nào, chúng ta cũng phải chiếm được Linh Châu, tuyệt đối không thể trả lại cho người Khánh quốc.

“Còn bát gia, tạm thời vẫn ngồi ở trung quân.

“Ngoài ra truyền lệnh cho thập tứ gia ở phía trước, đóng quân cách Hồ Lao Quan năm mươi dặm.

“Đợi đến khi mọi thứ sẵn sàng.

“Đại quân mười vạn của Nam Từ quốc ta, trực tiếp đến Hồ Lao Quan!”

Chương 499: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (1)

Hồ Lao Quan là một trong những cửa ải hiểm trở nhất thiên hạ, nằm giữa hai đỉnh núi, phía trước có thể nhìn ra bình nguyên Lăng Châu, phía sau có thể đánh úp vào bồn địa Lai Châu. Thời bình thì không có tác dụng gì, nhưng một khi chiến tranh nổ ra, đây sẽ là nơi binh gia tranh đoạt.

Không chỉ vì địa thế hiểm yếu.

Quan trọng hơn là, Hồ Lao Quan kiểm soát Trạc Nam Hà, Trạc Nam Hà thông qua một nửa khu vực Lai Châu, sau đó trực tiếp nối liền với Thông Thiên Giang, là kênh vận chuyển lương thực quan trọng.

Hành quân đánh giặc.

Điều quan trọng nhất là nguồn cung lương thảo.

Đi đường bộ tổn thất, mười không còn một, nhưng nếu có đường thủy, hiệu quả sẽ tăng lên gấp nhiều lần, đây cũng là lý do tại sao phải giữ Hồ Lao Quan, một khi mất Hồ Lao Quan, lương thảo sẽ liên tục thông qua Trạc Nam Hà tiến vào Lai Châu, từ đó hình thành chiến tranh kéo dài hai năm thậm chí nhiều năm, ngược lại, nếu có thể giữ Hồ Lao thêm trăm ngày, lương thảo của Vĩnh Lạc phủ sẽ cạn kiệt, chiến sự sẽ kết thúc trong vài tháng.

“Hồ Lao Quan, đến rồi.”

Nhìn từ xa, cách đó mười dặm, một tòa thành khổng lồ sừng sững giữa thiên hiểm, hai ngọn núi bên cạnh như hai cột trấn yêu, cửa ải ở giữa giống như con hổ yêu bị trấn áp tại đây.

“Báo ——”

“Mặt tướng Lương Phi, là tướng giữ Hồ Lao Quan.”

Một tham tướng đến đón.

“Lương Phi.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Người nói cho ta nghe, tình hình cụ thể của Hồ Lao Quan hiện tại.”

“Quân số không đến ba trăm, lương thảo cũng không đủ.”

Lương Phi nhìn những con ngựa cao lớn uy mãnh của Huyền Giáp quân, lo lắng nói: “Đặc biệt là nhiều chiến mã như vậy, chỉ sợ lương thảo tiêu hao mỗi ngày đều là một con số đáng sợ.”

Phòng Thanh Vân hỏi: “Điều lương đến cần bao lâu?”

“Tám phủ gần đây đã hết lương từ lâu, phải vận chuyển từ bến tàu Thông Thiên Giang đến, tính ra cũng mất khoảng trăm ngày.”

Lương Phi ôm quyền nói: “Ngoài ra, trong Hồ Lao Quan có phản đồ, một bách tổng nhận hối lộ của Nam Từ quốc, thường xuyên tiết lộ tình báo, người đã giết rồi, đầu treo trên tường thành.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch bố trí: “Từ bây giờ, người dẫn người của người rời khỏi Hồ Lao Quan, phụ trách điều động lương thảo, mọi công tác phòng thủ trong quan, ta sẽ tiếp quản.”

“Tuân lệnh!”

Lương Phi lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi tiến vào Hồ Lao Quan, Trần Tam Thạch phân phó: “Triệu Khang, người dẫn một đội quân, đi ra ngoài quan thăm dò, làm rõ tướng lĩnh và số lượng quân tiên phong, sau đó trở về báo cáo.”

“Vâng!”

.....

Vĩnh Lạc phủ.

“Báo!”

“Vương gia!”

“Không xong rồi!”

“.....”

Nửa đêm giờ Tý.

Lý Cung đang dựa vào ghế thái sư nghỉ ngơi bị tiếng cấp dưới đánh thức, hần từ từ mở mắt: “Nói.”

“Nam Từ!”

Cấp dưới bẩm báo: “Đám chó Nam Từ sau khi tiến vào Lăng Châu, không lập tức đi đánh Hồ Lao Quan, một bộ phận bọn chúng đi đến Tử Vi Sơn, một bộ phận khác thì kiểm soát các nơi trọng yếu của Lăng Châu, các quan viên muốn phản kháng, đều bị giết.”

“Vô sỉ!”

Phó tướng Lưu Hoán Vinh chửi ầm lên: “Đây là đến làm đồng minh sao?!”

“Bình tĩnh.”

Lý Cung cười lạnh nói: “Từ lúc mời bọn họ vào, Lăng Châu đã định trước không lấy lại được rồi, viết một phong thư, nói cho Phàn Thúc Chấn, Lăng Châu có thể cho hắn, nhưng

vẫn là câu nói đó, mau chóng hạ được Hổ Lao Quan! Tầm mắt đừng quá thiên cận, giới hạn ở một châu chi địa!”

“Vương gia.”

Lưu Hoán Vinh lẩm bẩm nói: “Còn có một chuyện hơi kỳ lạ.”

Lý Cung liếc hẩn một cái: “Người muốn nói Tử Vi Sơn đúng không?”

“Đúng vậy.”

Lưu Hoán Vinh phân tích: “Thịnh Nhân lần này mạo hiểm cực lớn, luôn cảm thấy có gì đó không bình thường.”

“Tử Vi Sơn.”

Lý Cung trầm ngâm nói: “Đã ở trong tay Đại Khánh ta trăm năm, các đời tiên đế đều tìm kiếm, không phát hiện có gì dị thường, hoặc là không có, hoặc là chỉ có người Tào gia mới tìm được.”

“Có liên quan đến tiên đạo không?”

Lưu Hoán Vinh nói: “Long Khánh hoàng đế, nghe nói đã được tính là tiên nhân thực sự.”

“Hắn là, chẳng lẽ hoàng đế của chúng ta không phải?”

Lý Cung cười lạnh nói: “Người cho rằng, vị nữ lưu ở kinh thành chúng ta, dựa vào cái gì mà trong vài năm ngắn ngủi đã lôi kéo được hơn một nửa quan viên dưới mí mắt tiên đế, sau biến cố đoạt ngôi, lại có thể nhanh chóng ổn định cục diện, người thực sự cho rằng, nàng chỉ dựa vào quyền thuật?”

“Chuyện này.....”

Lưu Hoán Vinh kinh hãi nói: “Vương gia, những, những chuyện này hạ quan chưa từng biết.”

“Thiên hạ này, đã sớm thay đổi rồi!”

Ánh mắt Lý Cung thâm trầm nói: “Sự tích của Thái Tổ Tào Tiếp, đều là thật! Hắn sở dĩ có thể phá giáp hơn hai ngàn, là bởi vì hắn vốn không đơn thuần là một võ phu. Máy trăm năm trôi qua, chỉ sợ thiên hạ này lại xuất hiện nhiều sự tích tương tự, tiên nhân tiên tích, sẽ liên tục xuất hiện, người cùng thời với chúng ta, bất quá là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

“Nếu thật sự như vậy.....”

Lưu Hoán Vinh nói: “Nam Từ cũng nhất định có tiên tích, vậy Tử Vi Sơn cứ giao cho bọn họ sao?”

“Đây là chuyện bộ hạ nên suy nghĩ, không liên quan đến người và ta.”

Lý Cung trầm giọng nói: “Người và ta chỉ cần đánh tốt trận này là được, ngoài ra, tin tức về gia quyến của Trần Tam Thạch, đã tra được chưa?”

“Dùng thần ung điều động mật thám của chúng ta trong Thịnh Nhân cảnh, tốn rất nhiều công sức, mới cuối cùng lấy được hồ sơ chi tiết, chính là ban ngày liên tiếp đánh mấy trận, suýt nữa ta quên mất chuyện này.”

Lưu Hoán Vinh vỗ trán, vội vàng nói: “Người tên Cố Tâm Lan kia, là Long Khánh năm thứ năm mươi lăm, tội thần từ Thịnh quốc lưu đày ra ngoài, chuyện xảy ra năm đó, chắc hẳn vương gia rõ ràng hơn ta, chỉ là nàng họ Cố, là hậu nhân của một quan viên họ Cố của Thịnh triều, có quan hệ gì với bộ hạ của chúng ta?”

Chương 500: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (2)

“Nếu nàng không họ Cố thì sao?”

Lý Cung gật đầu nói: “Ta đại khái biết nàng là người nào rồi, chuyện này tạm thời giữ bí mật, chờ sau khi chiến sự kết thúc rồi nói sau, còn nữa, nói cho Phàn Thúc Chấn, ta muốn đầu của Trần Tam Thạch!”

“Đúng rồi, còn nữa, Đặng Phong chết chưa?”

“Đã phái hắc ưng đi nhắc nhở hắc tự sát, hiện tại Huyện Giáp quân đã xuất phát đi Hồ Lao Quan, chắc hẳn hắc đã chết rồi, hơn nữa sau đó có người bẩm báo, lúc ấy thành Chiêu Thông phủ, kỳ thật Đặng tướng quân kiên trì đến giây phút cuối cùng, thậm chí là vì không liên lụy đến cấp dưới và bách tính, mới không thể tự sát thành công.”

“Ừ.”

Lý Cung hài lòng gật đầu nói: “Coi như hắc có lỗi với Đại Khánh ta, chờ sau khi chiến sự kết thúc, để bộ hạ truy phong thụy hiệu cho hắc đi.”

.....

Hồ Lao Quan.

“Báo!”

Triệu Khang bẩm báo: “Năm mươi dặm ngoài thành, phát hiện quân tiên phong của Nam Từ, người cầm đầu là Hoàng

thập tứ tử Phàn Gia Hiếu, ước tính có hơn hai vạn người, đóng quân ở khu vực Ngân Tùng Nhai. Nhìn dáng vẻ của bọn chúng, ước tính mười vạn đại quân phía sau cũng sắp đến.”

“Hoàng thập tứ tử Phàn Gia Hiếu.”

Phòng Thanh Vân nhớ lại lý lịch của người này: “Mới hai mươi lăm tuổi đã là Thông Mạch đại thành, chỉ kém một bước là có thể ngồi trấn một phương, tính là nhân tài kiệt xuất trong lớp trẻ của Nam Từ quốc.”

“Từ kế hoạch hành quân của bọn chúng mà xem, đây là chuẩn bị đánh chắc thắng chắc.”

Đặng Phong phán đoán nói: “Sau khi tập hợp đủ mười vạn đại quân, nếu như ngày đêm không ngừng đánh xuống, chỉ sợ là rất khó giữ được.”

“Trận này, căn bản là không thể đánh.”

Sa Văn Long bấm ngón tay tính toán nói: “Mười vạn đại quân, bốn Thông Mạch! Cho dù Đặng tướng quân và ta ở phía trước chống đỡ, lại có thể chống đỡ được bao lâu? Nhiều nhất một tháng, không, hai mươi ngày.”

“Đối sách hiện nay, chỉ có một biện pháp.”

Phòng Thanh Vân thần thái tự nhiên nói: “Đó chính là kéo dài thời gian tập hợp của bọn chúng. Đề nghị của ta là, phái năm trăm kỵ binh, sau khi ra khỏi Hồ Lao Quan thì đi đường vòng, tập kích doanh trại vào nửa đêm, phóng hỏa đốt cháy quân nhu rồi lập tức rút lui, sau đó trước khi trời sáng, lần thứ hai tập kích doanh trại, làm cho quân tiên phong của bọn chúng rối loạn.

“Đương nhiên.

“Làm như vậy, cũng chỉ có thể kéo dài thời gian năm đến bảy ngày.

“Hơn nữa bọn chúng không phải kẻ ngốc, nhất định sẽ có phòng bị, năm trăm người này rất có thể sẽ tổn thất nặng nề.

“Sư đệ đâu, người có chủ ý gì tốt hơn không?”

Sau khi Trần Tam Thạch trải qua một chén trà trầm tư, chậm rãi mở miệng nói: “Sư huynh, không thể thủ.”

“Hừ, cái này còn cần người nói sao?”

Sa Văn Long hừ lạnh nói: “Không thể thủ lại có thể làm sao? Đây là quân lệnh cấp trên giao cho chúng ta! Cho dù là chết, cũng phải chết trên Hồ Lao Quan, không thể lùi nửa bước! Sa gia ta đời đời chịu ân huệ của hoàng triều, cũng là lúc báo đáp triều đình rồi, Trần tướng quân, hy vọng người không sinh lòng lùi bước.”

“Mắt độc long, người im miệng.”

Đặng Phong đầy mặt ghét bỏ mắng: “Nghe tướng quân nói xong đã.”

“Sư huynh.”

Trần Tam Thạch nhìn nho sinh áo xanh: “Người cho rằng, phương thức thủ thành tốt nhất là gì?”

“Ồ?”

Phòng Thanh Vân rất nhanh đưa ra đáp án: “Tổ sư binh gia từng nói, công giả, thiên thủ dã. Cái gọi là chủ động tiến công, chính là phòng thủ tốt nhất, sách lược vừa rồi của ta, cũng coi như là phù hợp với câu nói này.”

“Còn chưa đủ.”

Trần Tam Thạch nói: “Sách lược của sư huynh quả thật là thượng sách, phù hợp với lời của tổ binh, cũng hợp với quỹ đạo của sư huynh, nhưng đối với tình hình hiện tại mà nói, còn chưa đủ.”

“Cho nên, người không định dùng phương thức tập kích doanh trại để ra tay, mà là chính diện?”

Phòng Thanh Vân đoán được ý nghĩ của sư đệ: “Người lại muốn bắt đầu tích thế, người.....”

Muốn thắng!

Nói đến đây.

Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn, trong lòng run lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía sư đệ nhà mình.

Đột nhiên hiểu được ý nghĩ của Trần Tam Thạch.

Trận này!

Ba ngàn, thủ mười vạn.

Sư đệ hấn.

Không chỉ không muốn thua.

Hắn còn muốn, thắng!

Ba ngàn người, muốn thắng mười vạn đại quân.

Có thể thành công hay không không nói, chỉ riêng là dũng khí này, trên đời có mấy người có được?

“Sư huynh hiểu ta.”

Trần Tam Thạch nói: “Cho nên, ta muốn đánh tan thế tiến công sắc bén của bọn chúng! Tập kích doanh trại vào ban đêm tuy rằng có tác dụng, nhưng hiệu quả còn xa mới bằng ban ngày ban mặt đến mãnh liệt.”

“Vấn đề là.....”

Phòng Thanh Vân tò mò hỏi: “Sư đệ, binh mã của chúng ta không đủ, tập kích doanh trại vào ban đêm cũng là bất đắc dĩ, chính diện mà nói, người định dùng bao nhiêu người?”

“Để ta đi!”

Đặng Phong không kịp chờ đợi nói: “Cho ta ba trăm kỵ binh, ta bảo đảm chém đầu năm trăm trở lên, chém tướng năm người!”

“Đặng tướng quân quả thật thích hợp.”

Phòng Thanh Vân hơi gật đầu: “Sư đệ ý nghĩ thế nào?”

“Không thỏa đáng.”

Trần Tam Thạch phủ định nói: “Quân tiên phong tạm thời không có đại tướng, không cần Đặng tướng quân ra tay.”

“Ta đi?”

Sa Văn Long lại không sợ hãi nói: “Không vấn đề.”

“Cũng không phải ngại.”

Trần Tam Thạch đứng dậy, chậm rãi đội mũ sắt: “Lần này Hồ Lao Quan, địch chúng đều biết, chủ tướng là ta Trần Tam Thạch, chỉ có ta tự mình đi, mới có thể đem hiệu quả phát huy tối đa.”

“Ừ.”

Sa Văn Long hỏi: “Ngươi định dùng bao nhiêu người?”

Trần Tam Thạch nhắc trường thương ở góc, nhàn nhạt nói: “Ta một người là đủ.”

“Ngươi một người?”

Sa Văn Long sửng sốt: “Không cần mạng nữa, Trần, Trần tướng quân, ngươi đừng có gắng gượng!”

Hồ Lao Quan vô cùng quan trọng, Trần Tam Thạch thân là chủ tướng, không thể lấy thân mạo hiểm.

Chương 501: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (3)

Đương nhiên, nếu tiểu tử này không nghe khuyên, chết thì chết.

Dù sao còn có Phòng Thanh Vân ngồi trấn, nhiều nhất là thiếu một Thông Mạch mà thôi.

“Trần soái.”

Đặng Phong hỏi: “Không bằng để ta đi cùng ngươi.”

“Ngươi tạm thời đừng lộ diện, còn có tác dụng khác.”

Trần Tam Thạch tiếp nhận cung sắt bào từ trong tay cấp dưới đưa tới, xoay người rời khỏi đại tướng.

Không lâu sau đó.

Cửa lớn Hồ Lao Quan mở toang.

Chúng tướng sĩ ở trên tường thành cao mấy trượng, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Một tướng quân Huyền Giáp, sau lưng đeo đại cung, trong tay cầm trường thương, sải bước đi vào trong hoang dã, tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, từ đi nhanh biến thành chạy như điên, giống như thoát khỏi Hồ Lao Quan, con hổ yêu được tự do trở về núi, khí thế ào ạt, cuốn gió cuộn mây.

“Hí!”

Một tiếng ngựa hí như rồng ngâm vang lên, dần dần trùng hợp với tuyến đường của tướng quân, sau đó hợp hai làm một,

trong nháy mắt đã biến mất trên thảo nguyên mênh mông, chỉ để lại đầy trời bụi bặm bay tán loạn.

Trường thương bạch mã cung sắt bào, ngoài Hồ Lao Quan chạy đến địch doanh!

Dù ngàn vạn người, ta cũng đi!

.....

Ngân Tùng Nhai.

Quân tiên phong Nam Từ.

Đại doanh quân đội vẫn đang được xây dựng có trật tự.

Nam Từ hoàng thập tứ tử Phàn Gia Hiếu đích thân giám sát động tác của binh lính, cho dù là đóng quân dựng trại, cũng không thể qua loa.

Hắn đeo bảo kiếm bên hông, chỉ huy nói: “Lều trại nhất định phải xây dựng kiên cố, còn có phòng bị xung quanh cũng nhất định phải chuẩn bị tốt, ngàn vạn lần đừng cho địch quân cơ hội tập kích doanh trại!

“Đặc biệt là Phòng Thanh Vân.

“Vừa rồi Nhiễm quân sư đặc biệt phái người nhắc nhở, hắn rất có thể dùng phương thức cướp doanh để làm chậm tốc độ đại quân của chúng ta tập hợp chinh trang, bất luận ngày hay đêm đều phải phòng bị!”

“Thập tứ gia yên tâm.”

Tham tướng Lang Tế Bình là con trai của quốc cữu gia, mới hai mươi hai tuổi, đã là Thông Mạch tiểu thành cảnh giới.

Lần này Nam Từ xuất chinh, có thể nói là vô số công huân quý tộc.

Hắn nói: “Một lát nữa, ta sẽ đích thân dẫn người đi tuần tra, hướng đến đại doanh của địch quân có khả năng thông đến đại

doanh của chúng ta, toàn bộ sẽ nghiêm phòng tử thủ, tuyệt đối không xuất hiện bất kỳ ngoài ý nào! Chờ đại quân đến, chúng ta phá được Hồ Lao Quan, thập tứ gia bắt được Trần Tam Thạch và Phòng Thanh Vân, trận chiến này sau đó sẽ vang danh thiên hạ.”

Phàn Gia Hiếu cảm khái nói: “Mọi người tuổi tác không chênh lệch lắm, cái tên Trần Tam Thạch này lại đã được liệt vào binh thư, trước khi bản vương đến, dám tử đệ trong thư phòng phía nam hoàng cung, đã bắt đầu học Tứ Độ Hồng Trạch rồi. Bản vương thực sự muốn gặp mặt vị bạch bào tướng quân này!”

“Báo ——”

“Một dặm bên ngoài doanh trại, có người đến khiêu chiến!”

Phàn Gia Hiếu vội vàng hỏi: “Bao nhiêu người?”

“Một người!”

“Gì?” Phàn Gia Hiếu tưởng mình nghe nhầm, “Một người? Ai? Người xác định không phải là sứ giả đưa tin, mà là đến khiêu chiến?”

“Trần Tam Thạch!”

Cấp dưới trả lời: “Hắn tự xưng là Trần Tam Thạch, muốn gặp thập tứ gia ngài.”

“Tốt!”

Trong mắt Phàn Gia Hiếu lóe lên sát ý.

“Thập tứ gia, không thể!”

Lang Tế Bình vội vàng ngăn cản hắn: “Người này quý kẻ đa đoan, làm sao có thể một mình chạy đến trước trận chịu chết? Theo ta thấy mười phần chắc chín là kẻ điếu hổ ly sơn,

ta dẫn theo năm trăm kỵ binh đi là được, thập tứ gia vẫn nên ngồi trấn đại doanh, ngăn cản bọn họ tập kích doanh trại.”

“Ừ.”

Phàn Gia Hiếu rất nhanh bình tĩnh lại: “Vậy người đi đi, nhớ cẩn thận.”

“Thập tứ gia yên tâm, hắn chỉ có một người mà thôi, chẳng lẽ còn có thể giết sạch năm trăm kỵ binh sao? Nhiều nhất cũng chỉ là nghĩ biện pháp dụ ta tiến vào mai phục, ta không mắc mưu là được.”

Lang Tế Bình nói xong, vội vã rời đi.

Ngoài cửa đại trại của Nam Từ.

Trần Tam Thạch ngồi cao trên lưng ngựa nói: “Nam Từ tặc khẩu nghe đây, ta là Hoài Viễn tướng quân Trần Tam Thạch, dẫn theo ba vạn binh mã, đến đây đóng giữ Hồ Lao, chỉ đợi Vĩnh Lạc phủ vừa phá, sẽ nam hạ Lăng Châu, tiêu diệt mười vạn ô hợp các ngươi! Hôm nay đến đây, là cho các ngươi một cơ hội chiêu hàng, nếu không biết điều, thì chỉ có một con đường chết!”

“Đừng nghe hắn nói bậy!”

Lang Tế Bình cười chiến mã vội vàng chạy đến cửa đại trại: “Người chính là Trần Tam Thạch?! Ta tưởng là người tài trí mưu lược thế nào, hóa ra cũng chỉ là người biết khoe khoang mà thôi! Hồ Lao Quan của ngươi chẳng qua chỉ có ba ngàn người, đến miệng ngươi, lại thành ba vạn!”

“Chuyện cười, Trần mỗ cần thiết phải nói dối với ngươi sao?”

Trần Tam Thạch cười lạnh nói: “Nếu ta đoán không sai, ba ngàn con số này, hắn là Đường vương Lý Cung nói cho các ngươi đúng không?”

Lang Tế Bình im lặng, coi như mặc định.

“Các người Nam Từ cẩn thận nghĩ xem!”

Trần Tam Thạch giọng cao vút nói: “Nếu hã nói thật với các người, các người còn giúp hã đánh Hồ Lao Quan không? Hã đương nhiên muốn đem số lượng binh mã của Thịnh quốc ta nói ít đi, như vậy mới có thể lừa các người thay Khánh quốc bán mạng, không phải sao? Nếu như Trần mỗ đoán không sai, Lý Cung hã là còn nói với các người, trong Hồ Lao Quan không có đại tướng, đúng không?”

“Nói nhảm!”

Lang Tế Bình nheo mắt nói: “Nếu còn có đại tướng, lại đến lượt người làm chủ soái?!”

“Có hay không có, không lâu sau các người sẽ biết!”

Trần Tam Thạch nói: “Tiếp theo Khánh quốc một khi chiến sự bất lợi, ngược lại cùng chúng ta nam hạ tiến công Từ quốc các người cũng không chừng! Ta nói nhiều như vậy, cũng là không muốn để cho quý quốc bị Khánh nhân giấu trong trống, các người phải cẩn thận rồi!”

“Toàn nói bậy bạ!”

Chương 502: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (4)

Khóe miệng của Lang Tế Bình, đột nhiên cong lên một nụ cười âm u: “Họ Trần kia, người cho rằng bản tướng quân ở đây nói nhảm với người lâu như vậy là muốn làm gì? Xuống ngựa đầu hàng đi, nói không chừng còn có thể tha cho người không chết!”

“Lộc cộc cộc ——”

Ngay khi lời vừa dứt.

Hai bên bình nguyên, vang lên tiếng vó ngựa rung trời, trái phải mỗi bên hơn trăm kỵ binh lao đến giữa.

“Trần Tam Thạch!”

Lang Tế Bình chế nhạo nói: “Cái gì mà Tứ Độ Hồng Trạch, ngàn quân vạn mã tránh bạch bào, ta xem hôm nay, làm sao rời khỏi đại doanh của Đại Từ ta, các huynh đệ, lên cho ta!”

Trước, trái, phải.

Ba hướng.

Có đến năm trăm kỵ binh.

Những người này, là lúc Lang Tế Bình vừa đến đã bố trí tốt, mục đích nói chuyện chính là kéo dài thời gian, bao vây Trần Tam Thạch lại.

Cho dù hắn có thể đánh nữa, chỉ cần bị kỵ binh cầm chân một lát.

Các huynh đệ trong đại doanh rất nhanh sẽ đến không ngừng, bao vây cũng có thể bao vây chết hắn!

Hơn nữa, dựa theo khoảng cách hiện tại mà xem, đã không thể chạy thoát rồi.

“Các người Nam Từ, quả nhiên đều là gian trá!”

Chỉ thấy Trần Tam Thạch trên lưng ngựa không nhanh không chậm mắng: “Trần mỗ hảo tâm đến khuyển các người, các người vậy mà dùng loại thủ đoạn hèn hạ này hại ta, cáo từ!”

“Cáo từ? Chỉ sợ là không từ được!”

Lang Tế Bình vung roi ngựa, chiến mã dưới thân lao nhanh về phía trước.

Cũng chính vào lúc này.

Bạch mã phía trước hí vang một tiếng, trong nháy mắt đã hóa thành một tàn ảnh màu trắng, móng ngựa giống như không chạm đất, nhanh đến mức không thể tin được, cứng rắn thoát ra ngoài trước khi thế bao vây hoàn thành, mấy hơi sau đã bỏ xa bọn họ.

“Ngựa nhanh quá!”

“Con ngựa này là dị thú!”

Lang Tế Bình nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn bỗng cảm thấy mặt đỏ tai nóng.

Lời nói lớn vừa rồi đều trở thành trò cười.

Người ta Trần Tam Thạch một mình đến khiêu chiến, là có chỗ dựa, thậm chí sớm đã tính toán được mình sẽ âm thầm điều người bao vây.

“Lang tham tướng, còn đuổi không?”

Một tham tướng khác Nhạc Thần hỏi.

“Đuổi cái rắn!”

Lang Tế Bình nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn làm như vậy, khẳng định là có mai phục, đuổi theo chẳng phải là trúng kế của hắn! Về doanh!”

“Vèo ——”

“Phập ——”

Tiếng gió sắc bén thổi tới, sau đó là tiếng thiết giáp va chạm.

Một tướng sĩ mặc giáp, trực tiếp bị một mũi tên xuyên thủng tim, áo giáp chắc chắn giống như giấy, không cản được chút nào.

“Tướng quân!”

“Họ Trần kia trở lại rồi!”

Chỉ thấy ngoài ba trăm bước, Trần Tam Thạch vừa thoát chết quay trở lại, hắn giơ cung sắt trong tay lên, cũng không nhìn thấy động tác như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng “vèo vèo” vang lên, lại có ba kỵ binh ngã ngựa.

“Quá đáng!”

Lang Tế Bình mắng: “Sớm đã nghe nói người này xuất thân thợ săn, bắn cung rất giỏi, ngoài ba trăm bước, vậy mà có thể có uy lực như vậy, xem ra không chỉ là chuẩn xác, tên của hắn cũng là năm mươi thạch trở lên!”

“Tướng lĩnh cao cảnh giới, cung tên có tác dụng cái rắn!”

“Ông đây không tin!”

Nhạc Thần nói xong rút đao dài bên hông, đi đầu xông ra, hắn tận mắt nhìn thấy đối phương lại giương cung bắn tên, nhẹ nhàng vung đao dài lên, muốn gạt mũi tên đi.

“Ong!”

Thời khắc tiếp theo.

Hắn chỉ cảm thấy mũi tên bay đến trước mặt, giống như là một chiêu giết người do một võ giả chém ra, mang theo lực lượng hùng hồn bá đạo, trực tiếp chấn bay đao dài đi, ngay sau đó cổ họng lạnh như băng, cảm giác ngạt thở ập đến, đầu choáng váng, trước mắt tối sầm, cuối cùng mất đi ý thức, trợn tròn mắt ngã thẳng xuống đất.

Một mũi tên giết tham tướng!

“Loảng xoảng ——”

Năm trăm kỵ binh tận mắt chứng kiến cảnh tượng này đều kinh hãi.

“Mũi tên này của người, có thể mang theo lực lượng?!”

Lang Tế Bình không thể tin được.

Hắn chưa từng nghe nói, trên thế giới này còn có loại thần binh lợi khí như vậy.

“Vèo vèo vèo ——”

Mũi tên lại liên tiếp bắn tới.

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng Thiên Tâm, hai bên treo bảy tám ống tên, dây cung trong tay phát ra âm thanh “ong ong”, gần như giống như nhạc cụ, chỉ có điều mỗi âm thanh vang lên đều là một mạng sống.

“Cung thủ cưỡi ngựa ngăn ra làm gì, phản kích, phản kích đi!”

Lang Tế Bình tròn trong đám người lớn tiếng hét lên: “Những người khác, cho ta xông lên, hắn chỉ có một người, chẳng lẽ còn có thể bắn chết hết các người sao, lên cho ta, ai

có thể giết, không, ai có thể giữ được hân, thưởng ngàn vàng, thăng ba cấp liên tiếp!”

Dưới phần thưởng lớn.

Kỵ binh dừng cảm lên, điều khiển chiến mã lao về phía bạch mã phía trước.

Tuy nhiên.....

Tốc độ bắn tên của vị tướng trẻ tuổi này lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, cơ bản mỗi lần chớp mắt, ít nhất có hai người ngã ngựa.

Một mảng lớn kỵ binh đen kịt, đến khi xông đến trước mặt, đã chết rất nhiều, trở nên thưa thớt ngay cả trận hình cũng khó duy trì.

Cũng chính vào lúc này.

Trần Tam Thạch lại lùi lại, nhẹ nhàng kéo ra khoảng cách.

Về phần cung thủ cưỡi ngựa của Nam Từ.....

Tầm bắn hiệu quả của bọn họ chỉ hơn một trăm bước.

Mà tầm bắn của bạch mã tướng quân, là ba trăm bước!

Gần một dặm!

Với khoảng cách như vậy, bọn họ nhìn rõ bóng dáng của bạch mã tướng quân cũng hơi khó khăn.

Dưới chênh lệch lớn như vậy, cung tên trong tay bọn họ, hoàn toàn trở thành đồ trang trí!

Mấy lần xông lên xuống dưới.

Năm trăm kỵ binh!

Chỉ còn lại hai trăm người!

“Tướng quân! Đuổi không kịp!”

Mấy trăm kỵ binh, giống như đồ chơi của đối phương.

“Rút lui!”

Lang Tế Bình tức muốn chết.

Hắn thậm chí lười lại đi quản cái gì mà phục binh, chỉ muốn đuổi theo giết chết rồi hãy nói, nhưng vấn đề là.....

Căn bản đuổi không kịp!

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ là sẽ lần lượt từng người, toàn bộ chết dưới mũi tên của đối phương.

Chương 503: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (5)

Một mệnh lệnh hạ xuống.

Hai trăm kỵ binh còn sót lại xoay người, chạy về phía bên ngoài đại trại.

Tuy nhiên.

Chuyện càng đáng sợ xảy ra.

Bọn họ.....

Không rút được!

Giống như trước đó chạy thoát không tốn sức, con bạch mã kia đuổi theo cũng nhẹ nhàng khác thường, chặt chẽ bám theo phía sau, không nhiều không ít, vừa vặn khoảng cách ba trăm bước, Trần Tam Thạch trên lưng ngựa thì thu hoạch mạng sống.

Một người một ngựa nhẹ nhàng giống như đi dạo.

Nhưng đối với kỵ binh Nam Từ mà nói, đây là một cơn ác mộng đáng sợ.

Đuổi không kịp, chạy không thoát!

Bọn họ dường như không phải là người, mà là con mồi rơi vào bẫy của thợ săn già!

“Tướng quân! Chúng, chúng ta bị bao vây rồi!”

Dưới áp lực đáng sợ.

Kỵ binh Nam Từ chỉ cảm thấy mông đít phía sau có ngàn quân bạch mã bám theo, từng người một sụp đổ hết lên, không còn bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào, chỉ mong có thể trở lại đại trại trốn đi, giữ lại một mạng sống.

“Một đám phế vật!”

“Đều cút hết cho ta!”

Lang Tế Bình then quá hóa giận, đột nhiên quay đầu xông thẳng về phía bạch mã, trong tay cầm một cây búa răng sói, lựa chọn đích thân đi sau.

Như vậy xem ra.

Nếu bạch mã rút lui, những cấp dưới còn lại cũng có thể sống sót.

Nếu bạch mã không rút lui, hẳn rất nhanh có thể đến gần, cũng coi như có thể tìm kiếm cơ hội giao thủ, không đến mức chết không minh bạch.

“Vèo ——”

Mũi tên hình chớp mang theo lực rồng thật gào thét mà đến.

Lang Tế Bình đâu còn dám khinh địch chủ quan, gần như dùng toàn lực đập về phía mũi tên, cuối cùng cũng ngăn cản được, nhưng dưới lực lượng đáng sợ, chiến mã dưới thân hẳn vấp mà có chút không chịu nổi, hai chân trước giơ lên trời.

Ngay sau đó lại có một mũi tên bắn tới, mũi tên này, trực tiếp kết thúc tính mạng của chiến mã.

“Ầm!”

Lang Tế Bình ổn định rơi xuống đất

Tốc độ lao tới của bạch mã không dừng lại, lúc này khoảng cách giữa bọn họ chỉ hơn trăm bước mà thôi.

Lang Tế Bình mở trạng thái bạo huyết, lực lượng cũng đều gia trì ở trên tốc độ, võ giả cao cảnh giới bộc phát toàn lực trong thời gian ngắn, là hoàn toàn có thể vượt qua phần lớn ngựa dị thú, chỉ có điều thời gian duy trì không lâu mà thôi.

Hắn cũng không định lại cứng rắn chống đỡ cung tên, như vậy chỉ hao tổn chính mình, mà định dùng tốc độ bộc phát để né tránh mũi tên nhanh chóng tiếp cận.

Giao thủ!

Hai chữ này, trở thành ý nghĩ lớn nhất của Lang Tế Bình lúc này.

Hắn cho dù lại kém, cũng không đến mức không thể chứng kiến được thương pháp của đối phương truyền thừa từ Tôn Tượng Tông đúng không, chỉ cần có thể giao thủ, cho dù là chết, cũng chết không hối tiếc!

“Bịch ——”

Dưới tình trạng thân thể quá tải, toàn bộ người Lang Tế Bình hóa thành một tàn ảnh, với tốc độ khó có thể diễn tả được bức tới phía trước, thân pháp lại càng quý mị không chừng, không có quy luật cố định.

Tám mươi bước!

Năm mươi bước!

Cuối cùng ba mươi bước!

Họ Trần kia chỉ kéo căng dây cung, nhưng không bắn tên.

Quả nhiên.

Dưới tốc độ và thân pháp như vậy, họ Trần căn bản không thể ngắm bắn!

Cho đến hai mươi bước cuối cùng.

“Ong!”

Âm thanh dây cung lại vang lên.

Lang Tế Bình sớm đã chuẩn bị xong, hấn dùng một tư thế cực kỳ quý dị cưỡng ép đổi hướng, trong nháy mắt đã rời khỏi vị trí ban đầu, tuy nhiên.....cũng không tránh được mũi tên này.

Hấn rõ ràng nhìn thấy, vừa rời bắn không phải là phương hướng này.

Hấn là đã tránh được rồi!

Sao có thể!

Hấn không có thời gian đi suy nghĩ nguyên nhân, chỉ có thể lần nữa truyền lực lượng vào búa răng sói, đập về phía mũi tên, muốn dùng lại chiêu cũ, một lần nữa ngăn cản mũi tên này.

Nhưng lần này.....

Hấn nhìn thấy không phải là mũi tên.

Mà là một con.....

Giao long!

“Âm ——”

Trên mũi tên này, ẩn chứa lực lượng mênh mông như biển, giống như một con giao long phát cuồng mà nuốt tới, sau khi va chạm với búa răng sói, phát ra âm thanh giống như gõ chuông đồng.

Cánh tay của Lang Tế Bình tê dại, hỏ khẩu rạn nứt, cho dù hấn dốc hết sức nắm chặt binh khí, không để nó tuột tay, thân thể cũng vẫn bị lực lượng mạnh mẽ chấn bay ra ngoài hơn mười bước, đập vào mặt đất cứng rắn.

“Ong ——”

Mũi tên thứ ba đến không nhanh.

Thời gian cho, đủ để Lang Tế Bình một lần nữa đứng vững thân thể, hấn giống như một con dã thú sắp chết bộc phát ra lực lượng cuối cùng lao về phía bên cạnh né tránh, lần này nhìn thấy rõ ràng, tuyệt đối có thể tránh được.

Nhưng lịch là.....

Vẫn không tránh được!

Mũi tên mà người này bắn ra, thực sự giống như một con giao long sống, không thể tránh được, đoạt mệnh đòi mạng!

“Phập ——”

Hộ tâm kính nổ tung.

Một mũi tên hình chớp đục thủng áo giáp, sau đó nhẹ nhàng dễ dàng đâm vỡ xương cốt, cuối cùng xuyên qua trái tim rồi hoàn toàn đâm thủng thân thể, cho dù không thể xuyên qua thân thể, nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó, cũng làm cho trái tim của hấn nổ tung thành thịt nát.

“Hô.....”

Đồng tử của Lang Tế Bình lòi ra, máu như suối phun trào từ trong miệng, hấn nắm chặt cán tên ở ngực, thân thể cứng ngắc ngã về phía sau, đến chết cũng không hiểu, hơn nữa đến chết cũng không thể giao thủ, chỉ là giao thủ, cũng không có tư cách!

Cuối cùng, hấn mất đi hô hấp trong vũng máu, chỉ là đôi mắt không bao giờ nhắm lại được nữa.

“Phụt!”

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm đi qua, thuận tay thu hồi mũi tên cắm trong cơ thể đối phương, những mũi tên dùng mộc quý mạch chế tạo ra này, chỉ có mười hai mũi, đương nhiên là không thể lãng phí.

Hắn vừa rồi sợ dĩ không vội bắt tên, là đang tích lực.

Vị tham tướng không biết tên này, dù sao cũng là Thông Mạch tiểu thành cảnh giới, nếu không tích lực, chỉ đơn thuần dùng lực lượng trình độ Thông Mạch tinh thông, chỉ sợ là ba mũi tên quý mạch không đủ để giết chết.

Chương 504: Nữ Đế Đại Khánh, Thất Bại Đã Thành (6)

“Cha!”

Sau khi thu hồi.

Trần Tam Thạch lại đuổi theo kỵ binh Nam Từ đang chạy trốn.

Tất cả vừa rồi, cũng chỉ làm chậm trễ mười mấy hơi thời gian mà thôi.

Theo từng mũi tên bắn ra, kỵ binh còn sót lại hơn trăm rất nhanh chỉ còn lại mười mấy người, cơ bản đều là võ tướng cảnh giới Hóa Kinh, cần dùng một quý mạch mới có thể nhanh chóng giết chết.

Nơi này cách đại doanh địch quân rất gần, không thích hợp ở lâu, nhưng Trần Tam Thạch muốn tiết kiệm thời gian, lại không nỡ lãng phí mũi tên quý mạch, cuối cùng dứt khoát cầm trường thương xông vào đám người, không ai địch nổi một chiêu, mỗi lần Đoạn Hồn Thương lóe lên ánh sáng lạnh, chính là một tiếng thi thể rơi xuống đất, tiếp theo là chiến mã bị kinh hãi chạy trốn.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ——”

Tiếng vó ngựa chấn động tai vang lên, lại có hơn ba ngàn kỵ binh của Nam Từ quốc chạy đến.

Trần Tam Thạch cố ý để lại hai người sống sau đó ghìm chặt dây cương rời đi, biến mất không thấy gì nữa.

.....

Phàn Gia Hiếu ở trong quân doanh thực sự không yên tâm, sau khi làm tốt bố trí ngăn cản địch quân tập kích doanh trại, đã chuẩn bị dẫn người ra ngoài xem.

Xem Trần Tam Thạch chỉ một thân một mình, chạy đến trước quân doanh của Nam Từ rốt cuộc là muốn làm trò gì.

Sau đó.....

Hắn nhìn thấy đầy đất là thi thể!

Gần như mỗi thi thể ở vị trí trái tim trước ngực, đều cầm một mũi tên, xem ra ít nhất cũng phải mấy trăm cung thủ kết thành trận tên, hơn nữa mỗi người đều là thân tiễn thủ vạn người có một!

“Có mai phục!”

“Xếp trận!”

Phàn Gia Hiếu hét lớn.

Ba ngàn kỵ binh bày ra trận phòng ngự, chậm rãi tiến lên.

Lại đi về phía trước mấy trăm bước.

Nhìn thấy hai tàn binh chạy trốn trở về.

“Sao lại thế này?!”

Phàn Gia Hiếu chất vấn nói: “Lang tham tướng đâu? Phục binh ở chỗ nào!”

“Thập tứ gia! Không có phục binh đâu thập tứ gia, chúng ta bị bao vây rồi.....toàn là tên, khắp nơi đều là tên!”

“Phịch ——”

Vất vả lắm mới may mắn chạy thoát được một mạng sống, bách tổng trực tiếp từ trên ngựa ngã xuống, thỉnh thoảng lại

quay đầu nhìn lại, muốn xem con bạch mã đòi mạng kia có đuổi theo hay không, ngay cả nói chuyện cũng lộn xộn.

“Không có phục binh, bị bao vây?!”

Phàn Gia Hiếu nhú mày nói: “Đồ hỗn trưởng! Người có muốn nghe xem mình đang nói gì không?!”

“Là Trần Tam Thạch, Trần Tam Thạch cười bạch mã kia!”

Người còn lại hơi giữ được lý trí: “Hắn một mình, không ngăn được, cũng đuổi không kịp, càng không chạy thoát được!!”

“Ý của ngươi là nói, hắn một mình, giết chết năm trăm kỵ binh của Đại Từ ta?!”

Phàn Gia Hiếu từ vẻ mặt sợ vỡ mật của đôi phương nhận được câu trả lời: “Sao có thể! Năm trăm kỵ binh! Đây chính là năm trăm kỵ binh! Trong đó chỉ có Thông Mạch đã có hai người, Hóa Kinh đêm không xuể, Trần Tam Thạch kia cho dù là mưu trí chiến lược lại lợi hại, cũng chỉ là một Thông Mạch cảnh giới mà thôi, các ngươi đều là heo sao?!”

Điều càng đáng sợ là.

Từ thi thể mà xem.

Tuyệt đại bộ phận đều chết vì vết thương do tên bắn.

Một người, một cây cung tên, một con bạch mã!

Hơn nữa, cung tên làm sao có thể giết chết tướng lĩnh cảnh giới Thông Mạch, đây không phải là nực cười sao!

Sau lưng Phàn Gia Hiếu, mấy ngàn kỵ binh càng nổ tung, giống như nghe được chuyện hoang đường.

“Năm trăm người.....”

“Hai vị tướng quân!”

“Ngay cả chạm cũng không chạm được, đã toàn bộ bị giết chết?!”

“.....”

“Trên đời, vậy mà còn có mãnh nhân như vậy?”

“Sao có thể!”

“.....”

Ngay khi kỵ binh Nam Từ đang ở trong chấn động, một âm thanh vang dội vang vọng khắp đất trời.

“Thập tứ tiêu nhi ——”

“Trần mỗ vừa rồi tìm người nói chuyện tại sao không đến, thực sự vô lễ, ăn một mũi tên của ta đi!”

Một dặm bên ngoài.

Xuất hiện một bóng dáng nhìn có vẻ, chỉ là một điểm trắng.

Đợi đến khi bọn họ nghe được âm thanh, đã có một mũi tên bắn tới, Phàn Gia Hiếu cả kinh thất sắc, vội vàng rút bảo kiếm bên hông ngăn cản, sau đó mới phản ứng lại mũi tên này có thể không tầm thường.

“Đang!”

Âm thanh va chạm kim loại vang lên, mũi tên trên thân kiếm bắn ra tia lửa lôm đôm.

Cho dù là thời khắc cuối cùng, Phàn Gia Hiếu kịp thời dùng lực lượng gia trì, cũng vẫn bị lực lượng như bài sơn đảo hải hất bay, ngã ngựa, kinh sợ một mảnh hỗn loạn.

“Bảo vệ thập tứ gia!”

“Kết trận!”

“Ầm ầm ầm!”

Kỵ binh vây quanh tạo thành bức tường người chắn ở phía trước.

“Vèo vèo vèo ——”

Lại có mười mấy mũi tên liên tiếp bắn tới, trừ tướng lĩnh cao cấp ra, toàn bộ chết tại chỗ!

“Thuần bài!”

“Thuần bài!”

Thuần sắt nặng nề đến muộn.

“Mũi tên chết tiệt này, vậy mà có thể tích trữ lực lượng!”

Phàn Gia Hiếu nhặt mũi tên bắn hẫng lên, tức giận bẻ gãy ném đi: “Đuổi theo cho ta!”

“Thập tứ gia, không nhìn thấy người đâu!”

“.....”

“Vèo vèo vèo ——”

“Đuổi theo!”

“Người lại đi rồi!”

Cứ như vậy lặp lại năm sáu lần.

Kỵ binh Nam Từ lại tổn thất hơn trăm người.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, đã bị một người giết chết sáu trăm!

“Rút lui!”

Cho dù là Phàn Gia Hiếu cũng bắt đầu sợ hãi: “Nhanh rút về doanh trại, mọi người nhất định phải kiên thủ không ra!”

Cho dù là bọn họ rút về doanh trại.

Bạch mã tướng quân cũng cứng rắn đuổi theo giết chết hơn mười người.

Cho đến khi ở bên ngoài bố trí trận thuận bài mới coi như hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Mai phục! Đi đến bên sườn mai phục trước cho ta! Hắn lại dám đến, thì để hắn có đi mà không có về!”

Phàn Gia Hiếu nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, vẫn còn sợ hãi nói: “Nhanh đi phía sau tìm bát ca của ta, để hắn nhất định phải mau chóng phái một vị đại tướng quân đến đây, nhanh đi _____”

Như vậy xem ra.

Quân tiên phong nếu không có một người cảnh giới Huyền Tượng ngồi trấn, đừng nói là tiến công, chỉ sợ là ngay cả đóng quân cũng khó mà ổn định.

.....

Trung quân.

Nhiễm Kính Hiên nhẹ nhàng đặt tình báo trong tay xuống: “Chúng ta chỉ nhớ kỳ mưu của Trần Tam Thạch, lại quên mất thiên phú tu luyện hai năm đã Thông Mạch của hắn rồi.....”

“Chuyện này cũng quá phô trương đi.”

Phàn Thúc Chấn khó có thể tiếp nhận nói: “Nói chuyện bình thường, Huyền Tượng cảnh giới rơi vào tử trận, trong tình huống địch quân cũng có tướng lĩnh đồng cảnh giới, nhiều nhất cũng chỉ là phá giáp thêm năm sáu trăm, hơn nữa quân tiên phong lúc ấy có hai Thông Mạch, hắn còn toàn thân trở ra, không đúng, nên nói là một cộng lông cũng không bị thương, đây nếu chờ đến ngày sau cảnh giới của hắn lại nâng cao một chút, trận còn đánh hay không?”

“Thông tri Bành tướng quân đi.”

Nhiễm Kính Hiên bất đắc dĩ nói: “Để hắn từ Tử Vi Sơn trở về, trực tiếp đến quân tiên phong, sau khi hai chúng ta ổn định

cục diện Lăng Châu, cũng lập tức lên đường đi Hồ Lao Quan.”

“Quân sư.”

Phàn Thúc Chấn hỏi: “Chờ sau khi Bành Dục Hạnh đến, có nên để bọn họ đi công đánh hai vòng thử xem nội tình không? Dù sao tên Trần Tam Thạch kia nói trong Hồ Lao Quan có ba vạn, Lý Cung đang lừa chúng ta.”

“Không được.”

Nhiễm Kính Hiên phủ định nói: “Trần Tam Thạch chiêu này không phải để khoe khoang, hẳn là cố ý làm như vậy, sau chuyện này, chỉ sợ tướng sĩ của quân tiên phong đều sợ vỡ mật, còn chưa khai chiến, sĩ khí đã rơi xuống đáy vực, lúc này lại cưỡng ép công thành, đi bao nhiêu đều là đi chịu chết, không thể đánh hạ được. Thôi được rồi, đổi quân tiên phong thành quân cánh trái, chờ sau khi Bành tướng quân đến tiền tuyến, nghỉ ngơi chỉnh đốn bảy ngày rồi lại bàn chuyện công thành.”

“Nghe quân sư.”

.....

Hoàng hôn.

Trần Tam Thạch không tiếp tục lặp lại chiêu cũ, một hai lần bất ngờ còn được, hiện tại lại quay trở lại, khẳng định sẽ rơi vào vòng vây đã chuẩn bị sẵn.

[Kỹ nghệ: Bắn cung. Viên mẫn (phá hạn nhất giai)]

[Tiến độ: (248/2000)]

Giống như trước đó hẳn dự liệu, cung tên có thể tích trữ lực lượng, trên chiến trường hoàn toàn là lợi khí truy hồn, lại phối hợp với Thiên Tâm, hiệu quả triển hiện ra ngay cả Võ Thánh cũng không làm được.

Võ Thánh cũng cần phải đối mặt chém giết.

Nhưng hắn đến không thấy bóng đi không thấy hình, một dặm bên ngoài lấy mạng người, địch quân sao có thể không sợ?

Mục đích đạt thành.

Đây không đơn thuần là vấn đề sĩ khí!

Từ giờ khắc này trở đi, thế bại của địch quân đã lặng yên không tiếng động xuất hiện.

Mười vạn đại quân?

Ba ngàn Huyền Giáp, chưa chắc đã không phá được!

Chương 505: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (1)

[Kỹ nghệ: Ngự Mã (Tiểu thành)]

[Tiến độ: (1089/2000)]

“Tốt lắm, Thiên Tầm.”

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng vuốt ve bờm ngựa, còn đôi phương thì đang đòi phần thưởng, thêm vào đó là muốn tắm rửa.

Những vòng chiến đấu cuối cùng.

Cả người hấn và Bạch Hộc Mã đều đầy máu.

“Ngươi thật là ngày càng kiêu cách.”

Trần Tam Thạch cảm thán.

Thiên Tầm càng ngày càng kén ăn, môi trường sống cũng vậy.

Tất nhiên.

Không thể vừa bắt ngựa chạy, lại không cho ngựa ăn cỏ.

Huống hồ theo một ý nghĩa nào đó, tác dụng của Thiên Tầm không một võ giả nào có thể so sánh được, có thể đáp ứng thì vẫn nên cố gắng đáp ứng.

Chủ và thú cưng cùng đến khu vực Phiến Diệp Hà sau Hồ Lao Quan.

Phiến Diệp Hà được coi là một nhánh của Trá Nam Hà, không rộng lớn, không thể đi thuyền lớn, nhưng xung quanh cỏ rất tươi tốt, thích hợp để thả ngựa.

Hổ Lao Quan thiếu lương thực.

Có thể quay lại để Thiên Tầm dẫn ba ngàn con ngựa chiến đến đây chặn thả, chỉ là vị trí này, trinh sát của Nam Từ có thể nhìn thấy, tất nhiên, đôi khi để kẻ địch nhìn thấy động thái của mình, ngược lại là một điều tốt.

Trần Tam Thạch ghi nhớ bất kỳ thông tin hữu ích nào trong lòng, sau đó tắm rửa trong dòng nước, tiện thể chải lông cho Thiên Tầm.

Đợi khi bọn họ quay trở lại trong quan, đã là sáng ngày hôm sau.

“Đại nhân!”

Hạ Tùng canh giữ suốt đêm, vội vàng lên đón: “Hôm qua ngài đi đâu vậy?”

“Đúng vậy đại nhân.”

Những người khác cũng theo tới, gần như vây thành một vòng tròn.

Hôm qua.

Bọn họ thấy tướng quân biến mất, còn tưởng đã xảy ra chuyện, sau đó phái trinh sát ra ngoài tìm kiếm.

Kết quả phát hiện...

Người Nam Từ đang thu dọn xác chết!

Còn có không ít ngựa bị kinh hãi mất kiểm soát, đang chạy điên cuồng khắp nơi trên đồng hoang.

Trước đại trại quân doanh, không chỉ cảnh giác nghiêm ngặt, còn bày trận khiên.

Nhìn giống như vừa gặp phải một lần tập kích doanh trại.

Nhưng rõ ràng...

Tướng quân đã đi một mình!

“Săn bắn.”

Đối mặt với câu hỏi của mọi người, Trần Tam Thạch nhàn nhạt trả lời.

Nghe vậy, Phòng Thanh Vân cuối cùng cũng hiểu sư đệ một mình ra ngoài làm gì.

Hắn khẽ lắc đầu, cảm thán.

Trước đây mình còn chưa hiểu, một người có thể dùng chiến lược gì.

Nhưng đôi khi, căn bản không cần mưu lược, hoặc nên nói rằng, sức chiến đấu vượt quá tưởng tượng, mới là dương mưu thực sự không thể phá giải.

Sư đệ này của hắn...

Thực sự có chút đáng sợ.

Một cây cung, chơi ra cảm giác pháp thuật giết người.

“Sư đệ gây náo loạn như vậy, trong bảy ngày, quân địch nhất định không dám đến xâm phạm nữa.”

Phòng Thanh Vân nói: “Nhưng theo lối đánh hiện tại của sư đệ, hắn là không định cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh sĩ khí lâu như vậy, chắc là chuẩn bị tiến thêm một bước để đánh bại đội quân tiên phong của bọn họ phải không?”

Hắn rất rõ ràng.

Sau lần này, đại quân Nam Từ sẽ điều động đại tướng cảnh giới Huyền Tượng đến tiền quân đóng giữ, nếu muốn tiến

thêm một bước để đánh bại quân địch, thì cách tốt nhất là trước khi đến thời điểm này.

“Sur huynh nói không sai.”

Trần Tam Thạch nói: “Năm ngày sau, chúng ta chủ động tấn công.”

“...”

Sa Văn Long nghe mà có chút ngẩn ngơ: “Chủ động tấn công?”

“Tướng quân.”

Lộ Thư Hoa nói: “Theo tin tức trinh sát truyền về, đại doanh Nam Từ kiên quyết không ra, cảnh giác cũng đặc biệt nghiêm ngặt, mạo hiểm tiếp cận, chỉ sợ...”

“Đến lúc đó, ta tự có cách dụ bọn chúng ra ngoài.”

Trần Tam Thạch nói: “Mấy ngày này, các người hãy tìm hai mươi bộ giáp tướng quân, một nửa trong số đó là giáp của Khánh Quốc.”

“Giáp tướng quân?” Lộ Thư Hoa hỏi: “Lấy nhiều giáp cao cấp như vậy làm gì?”

“Đơn giản thôi.”

Đặng Phong nói: “Ta sai người lấy giáp của tướng quân Khánh Quốc hàng ở tám phủ gần đây đến.”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch dặn dò thêm: “Ngoài ra, từ hôm nay, mỗi ngày giờ Mão phái hai ngàn người đến Phiến Diệp Hà chặn ngựa, giờ Thân trở về, lâu dài như vậy, cũng không cần che giấu hành tung.”

“Chặn ngựa? Hồ Lao Quan thiếu lương thực, cái này ta biết.”

Sa Văn Long nghi hoặc nói: “Nhưng đi chặn ngựa, không cần đến hai ngàn người, trong thành tổng cộng chỉ có hơn ba ngàn người.”

Trần Tam Thạch không để ý, sau khi ra lệnh xong, ăn một ít thịt để bổ sung thể lực, sau đó mang theo đủ lương thực, lại cười Thiên Tầm ra khỏi thành, biến mất trong vùng hoang dã vô biên vô tận.

Hắn đi vòng quanh quan sát ở bên ngoài, rất nhanh đã phán đoán rõ ràng vị trí xa nhất mà mình có thể đi đến sẽ không rơi vào vòng vây, nhưng không thể tiếp cận đại doanh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tiếp tục săn bắn ở bên ngoài.

“Vút vút vút ——”

Quân doanh Nam Từ.

Hễ là tiểu đội ra ngoài tuần tra, không một ai có thể sống sót trở về.

Chỉ trong hai ngày, lại có hơn hai trăm người chết dưới mũi tên.

Cuối cùng, ngay cả tiểu đội ra ngoài tuần tra, trong tay cũng cầm khiên nặng, vừa nghe thấy gió thổi cỏ lay lập tức dựng khiên lên trốn ở phía sau, có người nếu trốn không kỹ, sẽ trở thành tàn phế.

Thoáng một cái, đã năm ngày trôi qua.

Trên danh nghĩa là mười vạn đại quân, ngoài việc dựng trại đóng quân, lại không có bất kỳ hành động thực tế nào khác, thậm chí ngay cả phạm vi tuần tra cảnh giác cũng ngày càng nhỏ, không dám vượt quá hai mươi dặm đại doanh.

“Đại sĩ nhục!”

Phàn Gia Hiếu nổi trận lôi đình trong quân doanh, tức giận lật tung cái bàn trước mặt: “Ta mười vạn đại quân, thật sự vì

một mình hấn mà dừng bước sao?!”

“Thập tứ gia, chúng ta thực sự không có cách nào!”

“Tình huống hiện tại là lộ diện thì chết!”

“Quan trọng nhất vẫn là con ngựa của hấn!”

“Thực sự không đuổi kịp!”

“...”

“Bao lâu nữa Bành tướng quân mới đến?”

“Khoảng cách quá xa, cũng phải bảy tám ngày sau!”

Chương 506: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (2)

“Vậy thì trước tiên tìm lão bát cho ta!”

Phàn Gia Hiếu nói: “Để hấn mượn cho ta thanh tòng mã trước tiên, lại điều đến một đợt khiên tròn dày tiện cho kỵ binh mang theo, ngoài ra hỏi rõ Lý Cung, để hấn nói thật, Hồ Lao Quan rốt cuộc có bao nhiêu người, cục diện Lai Châu rốt cuộc thế nào, chúng ta cũng có thể phán đoán được trận chiến tiếp theo nên đánh thế nào, ngàn vạn lần đừng giấu giếm gì!”

...

Vĩnh Lạc Phủ.

“Một đám vô dụng!”

Đường Vương Lý Cung nhận được mật thư.

Bọn họ ở trong đại quân Nam Từ, cũng mua chuộc được vài sĩ quan cấp trung, có thể nhận được tin tức từ tiền tuyến.

“Vương gia.”

Lưu Hoán Vinh bị dọa nhảy dựng: “Sao lại tức giận như vậy?”

“Người tự xem đi!”

Lý Cung nặng nề ném mật thư vào ngực phó tướng, kiểm chế cơn giận mắg: “Ba vạn quân tiên phong, trong năm ngày đủ thời gian mà không tiến lên một bước!”

“Cái này...”

Lưu Hoán Vinh xem nội dung bên trên: “Một mình Trần Tam Thạch, bắn cho quân tiên phong vỡ mặt? Bọn họ còn nói, hiện tại phải binh lính đi tuần tra, phải tăng lương, nếu không thì không ai muốn đi, cái này cũng quá nực cười.”

“Àm ầm ——”

Tiếng nổ của máy bắn đá vang lên.

Có nghĩa là một vòng công thành mới bắt đầu.

Lý Cung vừa cầm binh khí, vừa ra lệnh: “Gửi thư! Nói cho bọn họ, Vĩnh Lạc Phủ tình hình rất tốt, quân Thịnh ở ngoài thành mệt mỏi không chịu nổi, lúc này nếu có thể đánh vào, nhất định có thể đánh bại quân Thịnh, đừng sợ thương vong, đừng chỉ lo bảo toàn lực lượng, cũng đừng không tin tưởng chúng ta!

“Ta Lý Cung lấy uy tín bảo đảm, dùng tính mạng cả gia tộc phát lời thề độc, Hồ Lao Quan thực sự chỉ có ba ngàn người, đại tướng Huyền Tượng Cảnh cũng chỉ có một Sa Văn Long sơ kỳ, không có người thứ hai!

“Chỉ cần đánh, là có thể thắng!”

...

Vùng hoang dã.

Một nơi hẻo lánh không người.

Trần Tam Thạch ẩn nấp trong đồng đá lộn xộn luyện tập thương pháp.

Trong cơ thể con người, mười hai đường kinh mạch chính và kỳ kinh bát mạch, cộng thêm ngàn đường tiểu kinh mạch.

Công pháp Thông Mạch tiểu thành, chính là phải khai thông hai mươi đường tiểu kinh mạch làm cơ sở, tiểu kinh

mạch khai thông càng nhiều, chu thiên vận chuyển càng phức tạp, lực lượng tinh luyện ra càng tinh thuần.

Trước đây khai mạch, chủ yếu là nâng cao sức bền.

Mà thông kinh mạch thứ yếu, mục đích là để có lực lượng mạnh hơn.

Không có bất kỳ trở ngại nào.

Trần Tam Thạch dễ dàng khai thông hai mươi đường kinh mạch, sau đó trực tiếp đạt đến một trăm đường, mãi đến lúc này, hắn mới hiểu được sự phụ thuộc mình tu luyện nhiều binh khí và công pháp khác nhau như vậy có tác dụng gì.

Mỗi một loại công pháp, sẽ khai thông một đường tiểu kinh mạch!

Giống như Tôn sư tỷ mô tả lúc trước, võ giả cao cảnh giới, cơ bản sẽ không tu luyện công pháp khác, bởi vì hiệu suất quá thấp, mặc dù có nâng cao, nhưng thực sự quá nhỏ.

Cho dù là Võ Thánh, tu luyện bất kỳ công pháp nào cũng cần thời gian, sức người có hạn, công pháp là vô hạn, rất nhiều người thực sự không phải không muốn luyện, mà là căn bản không kịp luyện.

Trừ phi...

Thực sự có người trong thời gian ngắn có thể luyện thành hàng trăm hàng ngàn loại công pháp, tích tiểu thành đại, hình thành khoảng cách đáng sợ.

Mà hắn, vừa vặn có thể!

Đợi đến khi đột phá kết thúc, Trần Tam Thạch đã khai thông đủ một trăm mạch.

Công pháp đầu tiên, số lượng tiểu kinh mạch khai thông là nhiều nhất.

Võ giả tư chất kém, ở cảnh giới này thường là tiêu chuẩn thấp nhất hai mươi đường, thiên tài là năm mươi đường, hắc bất đầu chính là một trăm đường, quan trọng nhất là... còn có thể tiếp tục nâng cao.

Hiện tại khai thông một trăm đường, là vì không có thời gian, chỉ luyện mấy chục loại công pháp mà thôi.

Hơn nữa trực giác nói cho hắn biết, số lượng kinh mạch khai thông, liên quan đến cảnh giới trên Võ Thánh, không đơn thuần chỉ là so sánh lực lượng với người cùng cảnh giới.

“Àm!”

Loại bỏ tất cả tạp niệm trong đầu, Trần Tam Thạch đắm ra một thương, chân long kinh dâng trào cuộn cuộn, đồng đá lộn xộn trước mặt âm âm nổ tung, phảng phất như một thương này đâm nát một ngọn núi cao sừng sững.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (Tiểu thành)]

[Tiến độ: 0/2000]

Thông Mạch cảnh giới, tiểu thành!

Do chuẩn bị đầy đủ, lần này Trần Tam Thạch đột phá rất nhẹ nhàng, hắn thấy thời gian cũng gần đến, thì quay lại Hồ Lao Quan.

Hơn hai mươi kỵ binh, trong đó có mười người mặc áo giáp chỉ có tướng lĩnh Thông Mạch trở lên của Khánh Quốc mới có thể mặc.

“Tất cả nghe lệnh!”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Theo ta trực tiếp xông vào đại doanh của Nam Từ tặc khấu, nhớ kỹ, các ngươi không một ai dưới Thông Mạch, hai mươi người, đều trên Thông Mạch, chúng ta có ba vạn đại quân!”

“Chiều này gọi là hư trương thanh thế.”

Hạ Tùng lĩnh ngộ nói: “Nhưng mà đại nhân, sẽ không bị lộ chứ? Dù sao cảnh giới cao thấp, chỉ cần đánh nhau là không thể giả vờ được.”

“Đúng vậy...”

Lộ Thu Hoa và những người khác nhìn nhau, đều có chút chột dạ: “Chúng ta cao nhất mới là Hóa Kinh.”

“Nhưng cũng phải đánh nhau mới lộ ra.”

Trần Tam Thạch nói: “Hơn nữa, ta muốn chính là bọn chúng nghi ngờ, nghi ngờ rồi, bọn chúng mới mắc mưu! Sư huynh, chuyện còn lại, đều giao cho ngươi.”

“Sư đệ, đợi thêm ba canh giờ.”

Phòng Thanh Vân ngửa mặt nhìn trời, tuy nhiên giọng nói trong trẻo từ từ vang lên: “Chiều nay ngươi lại ra tay, hiệu quả ít nhất sẽ tăng lên gấp hai lần, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ.”

“Được, nghe sư huynh.”

Trần Tam Thạch đồng ý nói: “Tiếp theo trận này, ta chỉ chịu trách nhiệm dẫn rấn ra khỏi hang, sau đó một loạt sắp xếp, chỉ sợ đều phải giao cho sư huynh làm, dù sao ta cũng không thể lo được cả đầu và đuôi hai bên.”

Chương 507: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (3)

Một Phượng Sồ đang yên đang lành, sao có thể dễ hấn nhàn rồi mãi.

Huống hồ đánh trận, tuyệt đối không phải là chuyện của một người, muốn thắng, càng không thể nghĩ đến chuyện tranh giành công lao, chỉ có phát huy tác dụng của tất cả mọi người bên cạnh đến cực hạn, mới có khả năng kỳ thắng.

Hơn nữa...

Phòng Thanh Vân một người tàn tật, đến nay vẫn là chủ tướng của Thanh Long Doanh, thậm chí phó tướng vẫn là Huyền Tượng cảnh giới đại thành, nếu không có bản lĩnh thực sự, sao có thể phục chúng.

Loại thủ đoạn cần dùng đến kỳ mưu quỷ đạo này, giao cho hấn thực sự là thích hợp nhất, đâu cần mình phải lo lắng khắp nơi.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, mọi người đều đầy mặt nghi hoặc.

Bọn họ cảm thấy tất cả sắp xếp.

Chỉ có một mình Phòng Thanh Vân có thể hiểu và giúp được.

Những người còn lại, đều như kẻ ngốc, căn bản không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể làm theo chỉ thị.

“Còn ta thì sao?”

Đặng Phong có chút không chịu nổi: “Trần soái, ta không cần đi theo sao?”

“Suýt nữa quên mất.”

Trần Tam Thạch bổ sung nói: “Làm phiên Đặng tướng quân cởi giáp tướng của Khánh Quốc, thay một bộ giáp của Đại Thịnh ta, binh khí trong tay cũng đổi thành một cái khác.”

“Cái này là muốn ta giả làm người khác?”

Trong lòng Đặng Phong có chút không vui, cảm thấy mình vốn là tướng hàng, còn phải luôn giấu giếm giếm, cho người ta cảm giác xấu hổ, thực sự là bức bối, hắn cũng muốn lập công, hơn bất kỳ ai khác đều muốn.

Tất nhiên, hắn sẽ không có bất kỳ bất mãn nào: “Vậy thì ta lĩnh mệnh!”

“Đặng tướng quân đừng vội.”

Trần Tam Thạch biết nói: “Luôn giấu người, là để dùng vào việc lớn hơn, một tướng quân có thể chống lại ba viên đại tướng.”

“Đúng vậy Đặng tướng quân.”

Phòng Thanh Vân nói: “Hơn nữa ta cũng cần dùng người, thiếu người, thì kế không thành.”

Sau khi giao phó xong.

Trần Tam Thạch dẫn theo hơn hai mươi thuộc hạ vội vàng rời đi.

Trong đại trướng trung quân.

Chỉ còn lại Phòng Thanh Vân, Sa Văn Long, Đặng Phong ba người.

“Phòng tướng quân cứ việc ra lệnh.”

Đặng Phong chấp tay nói: “Đặng mỗ người khác không nói, dưới Võ Thánh ta đều có thể chém giết, Võ Thánh cũng có thể đánh được mấy chiêu, có cần xương cứng gì, cứ việc giao cho ta là được!”

“Phòng tướng quân...”

Sa Văn Long nói chuyện với nho sinh áo xanh, rõ ràng ngữ khí trở nên khách khí: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Trần tham tướng ở bên ngoài đại doanh Nam Từ hô hào.”

Phòng Thanh Vân u sầu nói: “Các người còn nhớ, hắc nói trong Hồ Lao Quan có bao nhiêu quân phòng thủ không?”

“Ba vạn.”

Sa Văn Long phun tào nói: “Trực tiếp khoác lác gấp mười lần binh lực, hư trương thanh thế đến mức này, chỉ sợ không có ý nghĩa gì lớn chứ?”

“Hư trương thanh thế? Không phải.”

Phòng Thanh Vân khác hẳn ngày thường ôn hòa, ánh mắt nhìn chăm chăm sa bàn đột nhiên trở nên nghiêm nghị, ngọc địch trong tay rơi trên địa hình, giống như một thanh bảo kiếm sắc bén: “Sư đệ nói ba vạn, vậy ta làm sư huynh này, sẽ biến thành ba vạn cho hắc.

“Truyền quân lệnh của ta!

“Giờ Thân hôm nay, ba vạn đại quân xuất động, tấn công thẳng vào đại doanh Nam Từ!”

...

Ngân Tùng Nhai.

Doanh trại Nam Từ.

“Ngựa tốt!”

Phản Gia Hiếu ngồi trên Thanh Tùng Mã, chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi lại, cả người giống như đang bay trên không trung.

Con ngựa này.

Là một trong ba con ngựa dị thú duy nhất của Nam Tù, đặc điểm lớn nhất của nó chính là bộc phát, không chỉ có thể đi hơn hai ngàn dặm một ngày, khi bộc phát, tốc độ so với võ giả Huyền Tượng cảnh giới cũng không kém bao nhiêu.

Ngoài ra, còn có một chiếc khiên sắt dày trong tay.

Cho dù Trần Tam Thạch có lợi hại hơn nữa!

Cũng chỉ là võ giả Thông Mạch!

Thậm chí mấy tháng trước khi ở Minh Châu, còn chỉ là một võ giả Hóa Kinh, cho dù hắn có thiên tài đi nữa, hiện tại cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể vượt quá Thông Mạch tinh thông, cho dù có nghịch thiên hơn một chút, cũng chỉ là tiểu thành.

Hắn cũng là Thông Mạch tiểu thành, hơn nữa là tiên thiên võ thể, căn cơ vô cùng vững chắc, gần như không có đối thủ trong cùng cảnh giới, huống hồ là đối mặt với võ giả cảnh giới thấp hơn.

Hiện tại có Thanh Tùng Mã cộng thêm khiên dày, có thể hoàn mỹ giải quyết chiến thuật du kỵ của đối phương dựa vào tốc độ và cung tên quỷ dị.

Hơn nữa, khiên trong tay hắn vẫn là chế tạo bằng huyền thiết!

Phần lớn binh khí chế tạo bằng huyền thiết trong quân, thực ra đều là hợp kim, chỉ pha trộn một phần huyền thiết mà

thôi, dù sao huyền thiết cực kỳ quý giá, ai cũng không thể sản xuất hàng loạt.

Nhưng trừ tướng lĩnh cao cấp.

Khiên trong tay Phàn Gia Hiếu chính là chế tạo bằng huyền thiết, có thể truyền vào lực lượng, lực phòng ngự cực kỳ kinh khủng, cho dù là đại tướng Huyền Tượng cảnh giới đến, cũng phải chém mấy nhát.

Chỉ cần có thể áp sát, ưu thế linh hoạt của họ Trần kia sẽ không còn.

Ít nhất, có thể cho đôi phương một sự uy hiếp!

Nếu không, mỗi ngày chạy đến bắn chết mười mấy kỵ rồi toàn thân trở ra, ảnh hưởng đối với quân tâm thực sự quá lớn, hiện tại thậm chí đã phát triển đến mức, buổi tối không ai dám ra ngoài đi vệ sinh!

Ngay cả đi vệ sinh, cũng phải ba năm người đi cùng, một người đi vệ sinh, mấy người còn lại cầm khiên.

Cái này...

Thực sự là quá bức bối!

Nhìn lại từ xưa đến nay, đội quân nào, bị một người dọa thành bộ dạng này? !

Hơn nữa không lâu trước đây, Đường Vương Lý Cung đã gửi thư.

Lần này, hắc bảo đảm trong Hồ Lao Quan thực sự chỉ có ba ngàn người, đại tướng Huyền Tượng cảnh giới cũng chỉ có một người, cũng chính là nói, tất cả những gì họ Trần kia làm trước đây, chẳng qua là đang hư trương thanh thế!

Chính là vì trong tay không có binh mã, cho nên phải mạo hiểm một mình đến, thông qua thủ đoạn này để trì hoãn tốc độ

tiền công của bọn họ.

Chương 508: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (4)

Anh hùng!

Quả thực là anh hùng!

Nhưng cuối cùng chỉ là hồ giấy giả dối, chọc một cái là vỡ.

“Báo ——”

“Sao, họ Trần kia lại đến?”

Phàn Gia Hiếu nhìn ánh mắt của đối phương, đã hiểu được đáp án, hấn lạnh lùng nói: “Hiện tại xung quanh doanh trại đã bố trí nhiều khiên phục binh, hấn còn dám một mình đến chịu chết?!”

“Lần này không phải một người.”

Trình sát nói: “Hấn dẫn theo hơn hai mươi kỵ, hơn nữa đều mặc giáp tướng quân tinh chế, xưng là hai mươi tướng quân Thông Mạch, cũng không đến gần doanh trại, chỉ ở bên ngoài giết phục binh của chúng ta, một canh giờ trôi qua... đã, đã chết hơn hai trăm huynh đệ rồi!”

“Hai mươi tướng quân Thông Mạch? Trò cười lớn!”

Phàn Gia Hiếu mắng: “Ta mười vạn đại quân, tổng cộng cũng chỉ có hơn ba mươi Thông Mạch, đừng nói ba ngàn người của hấn, cho dù thực sự có ba vạn người, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá mười Thông Mạch, trừ khi hấn điều

toàn bộ chủ lực đến Hồ Lao Quan, họ Trần này, hư trương thanh thế hơi quá rồi.”

“Trong đó...”

Trình sát nói: “Một nửa trong số đó đều mặc giáp của Khánh Quốc.”

“Giáp của Khánh Quốc?”

Trừ khi Vĩnh Lạc Phủ bị tiêu diệt, nếu không thì làm sao có nhiều tướng hàng Thông Mạch của Khánh Quốc như vậy?

Hơn nữa tướng hàng thường chỉ dùng phân tán, chưa từng nghe nói ai có gan lớn như vậy, lại dùng tướng hàng chưa lâu, còn ra ngoài du kích, sao có thể?

“Giả!”

Phàn Gia Hiếu chắc chắn, sau đó hỏi: “Hiện tại bọn họ ở vị trí nào?”

Thuộc hạ lập tức lấy bản đồ đến, khoanh tròn vị trí của hơn hai mươi ky.

“Đừng làm âm ỉ!”

Phàn Gia Hiếu quyết định nói: “Cũng đừng để huynh đệ ở vị trí này rút lui, để bọn họ lại giết hai đợt, giả vờ như chúng ta không biết gì, từng bước dụ địch xâm nhập!

“Những người còn lại nghe lệnh!

“Trương tham tướng, ta lệnh cho người dẫn theo ba ngàn người bộ phận bên trái của tiền quân, đi đường vòng từ hướng tây bắc, trực tiếp khóa chặt đường lui của bọn chúng, Cao tham tướng, Lưu tham tướng, hai người các ngươi lại gọi ba tham tướng, sau đó bộ phận bên trái và bên phải mỗi bên chọn hai ngàn người từ hai cánh tấn công, bộ phận phía trước lại xuất động bốn ngàn người cộng thêm một tham tướng, cùng ta

truy kích từ chính diện, tất cả tướng quân trên Hóa Kinh cảm khiên đi ở phía trước! Hai vạn người còn lại vẫn là phòng thủ đại trại quân doanh! Một khi có tình huống gì, lại chọn thời cơ ra khỏi doanh tiếp ứng!”

Nam Từ không có nhiều Võ Thánh.

Nhưng những năm này dưỡng sức chờ thời, chiến tướng trung tàng vẫn không ít, có thể làm được cứ ba ngàn người một Thông Mạch tham tướng, so với số lượng Thông Mạch của tám đại doanh thì không ít chút nào.

Một vạn người, cộng thêm đủ sáu Thông Mạch, Thông Mạch của tiền quân gần như xuất động hơn một nửa.

Không tin còn không vây giết được hai mươi người!

Hắn muốn xem, rốt cuộc có mấy Thông Mạch thực sự!

“Thập tứ gia.”

Trương tham tướng do dự nói: “Có phải sẽ có mai phục không?”

“Mai phục?”

Phàn Gia Hiếu cười lạnh nói: “Người cho rằng đối phó với hai mươi kỵ, tại sao ta phải điều động một vạn người! Chính là để chờ mai phục của bọn chúng! Trong tình huống có ba ngàn người phòng thủ thành, nhiều nhất cũng chỉ điều động một ngàn người đến mai phục, dù sao cũng phải để lại người trong thành tiếp ứng phòng ngừa xuất hiện bất ngờ.

“Chỉ với một ngàn người, cho dù có mai phục, cộng thêm Sa Văn Long cũng ở đó, một vạn người của chúng ta có thể chịu bao nhiêu tổn thất? Huống hồ trong đại doanh còn có hơn hai vạn người tiếp ứng!”

Hắn cũng biết, lần này đi nhất định có mai phục.

Nhưng vấn đề là trận này nhất định phải đánh.

Hoàn toàn là bị ép!

Đây là dương mưu!

Lão bát và Nhiễm Kính Hiên bọn họ vẫn đang xử lý Lăng Châu, Bành tướng quân còn mấy ngày nữa mới có thể trở lại, lại để bọn họ giết như vậy, sau này còn công thành sao?

Công cái rắm!

Tiên phong tiên phong, làm sao gánh được một chữ “tiên”!

Nếu tiên phong không còn, làm sao có thể công thành?

Hai ngày này, hấn cũng làm theo lời dặn của Nhiễm Kính Hiên, đổi tiền quân và trung quân, kết quả vừa mới đổi một đợt người mới, chỉ trong vài ngày đã bị dọa vỡ mật, lại tiếp tục như vậy, từ tâm lý quân đội Nam Từ sẽ sụp đổ, bất luận thế nào, cũng phải ngăn chặn khí thế kiêu ngạo của bọn chúng mới được.

Đây cũng tuyệt đối không phải khinh địch và mạo hiểm.

Phản Gia Hiếu có dữ liệu tham chiếu thực sự về sức chiến đấu và binh lực của địch quân, là dựa vào sức mạnh gấp nhiều lần địch quân để tiến hành bố trí, chắc chắn không có sai sót!

“Ầm ầm ầm ——”

Đúng lúc này.

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền. Không biết từ khi nào, bầu trời trong xanh đã phủ một tầng mây đen dày nặng, sau tia chớp là cơn mưa xối xả, rất nhanh đã biến vùng hoang dã thành nơi lầy lội.

“Mưa rồi tướng quân, còn đuổi không?”

“Nói nhảm!”

Phàn Gia Hiếu rút bảo kiếm: “Giết Trần Tam Thạch, phong hầu ——”

“Ầm ầm ầm ——”

Hơn một vạn đại quân, với tốc độ nhanh nhất lao vào trong màn mưa.

Do trận mưa này đến quá gấp, quá lớn, đến mức che trời lấp đất, giống như thác nước từ chín tầng mây đổ xuống người mỗi người, gây cản trở nghiêm trọng cho tầm nhìn, khả năng quan sát cực kỳ thấp.

...

“Xoẹt!”

Trần Tam Thạch đâm một thương giết chết tên lính gác còn lại ở nơi này, nhìn thời tiết ác liệt như vậy, trong lòng hiểu rõ sư huynh để sau giờ Thân mới ra tay, chính là đang đợi trận mưa lớn này.

Thiên tượng!

Giống như Hứa Văn Tài, Phòng sư huynh cũng biết xem thiên tượng.

Có năng lực này, cộng thêm việc nắm bắt thời cơ chính xác, thiên thời trong thiên thời địa lợi nhân hòa, sẽ luôn có thể nắm chắc trong tay, thiên hạ này, không chỉ có một mình hắn là tài năng tương soái.

Chương 509: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (5)

Trận chiến này, cũng tốt để kiến thức thủ đoạn của sư huynh.

Lần đầu tiên chiêu hàng Lai Châu chia làm năm bước.

Lần này.

Thế bại của mười vạn đại quân Nam Từ, cũng chia làm bốn bước!

Hắn một mình một mũi tên, bắn chết sáu trăm người, là bước đầu tiên, khởi thế, hôm nay bước thứ hai tích thế, sẽ giao cho sư huynh đến hoàn thành.

Nói đến thiên tượng.

Trần Tam Thạch không khỏi nghĩ đến lão thư sinh.

Tính thời gian, Hứa Văn Tài đến biên cảnh U Châu đối phó với phản quân, cũng như ngầm chống đỡ phản quân của Ngụy Quốc, cũng có mấy tháng, không biết tình hình chiến sự bên đó của hắn như thế nào.

“Giết ——”

“Àm!”

Tiếng hô giết rung trời hòa lẫn trong tiếng sấm.

“Tướng quân!”

Hạ Tùng vội vàng chạy đến, dùng tay lau nước mưa trên mặt: “Đến rồi, khắp nơi đều là người, hiện tại chúng ta chỉ có thể chạy về hướng đông bắc, nếu không rất nhanh sẽ bị bao vây!”

“Đúng vậy.”

Tiêu Trung đi theo nói: “Mưa quá lớn, nhìn không rõ, chỉ từ âm thanh phán đoán, mỗi hướng đều có mấy ngàn người!”

“Đến nhiều người như vậy?!”

Nghiêm Trường Khanh châm chọc nói: “Thập tứ gia của Nam Từ Quốc này, thực sự là phát điên muốn giết chúng ta, dùng nhiều người như vậy, đến giết hai mươi người chúng ta!”

“Theo lời Hạ Tùng nói.”

Trần Tam Thạch chỉ huy nói: “Đi về hướng đông bắc!”

“Đại nhân, có một vấn đề!”

Lộ Thư Hoa nói: “Đi về hướng đông bắc, chẳng phải là khoảng cách trở về Hồ Lao Quan càng ngày càng xa sao?”

“Đi về hướng đông bắc, sẽ tiến vào hẻm núi của Ngân Tùng Nhai, Phòng tướng quân, Đặng tướng quân bọn họ sẽ ở đó tiếp ứng!”

Trần Tam Thạch thúc ngựa đi trước.

Những người khác ở phía sau theo sát.

“Đại nhân!”

Hạ Tùng lo lắng nói: “Truy binh có phải quá nhiều, Phòng tướng quân bọn họ có chống đỡ được không?”

“Không cần nói nhảm!”

“Giá!”

Trần Tam Thạch tăng tốc độ.

Một mặt, trong lòng hấn có số, mặt khác, hấn cũng tin tưởng Phòng Thanh Vân.

Huống hồ.

Một chủ soái.

Nếu không biết dùng người, chuyện gì cũng tự mình làm, vậy còn gọi là chủ soái sao? Đó gọi là tiên phong, thất phu!

“Ong!”

Trần Tam Thạch nghe tiếng vó ngựa phía sau, quay người bắn một mũi tên, mũi tên liều mang theo chân long kinh xé toạc màn mưa, độ chính xác và cường độ dưới sự trợ giúp của lực lượng lại không hề bị ảnh hưởng bởi mưa lớn.

Một dặm!

Phạm vi bắn hiệu quả của hấn không nhất định phải đột phá mới có thể nâng cao, chỉ là sự nâng cao bình thường không rõ ràng, sau khi phá giai sẽ có tăng vọt, hiện tại theo độ thành thạo nâng cao, chính thức từ ba trăm bước hơn bốn trăm mét, nâng cao đến một dặm!

Trong khoảng cách này, cộng thêm mưa lớn như trút nước, căn bản không nhìn rõ, cũng không nghe thấy tiếng kéo cung bắn tên.

Mãi đến khi mũi tên cách bản thân chỉ còn hai mươi bước, Phàn Gia Hiếu mới giật mình, vội vàng truyền lực lượng vào khiên huyền thiết chắn trước người.

“Ong ——”

Dù vậy.

Lực trùng kích mạnh mẽ cũng khiến cơ thể Phàn Gia Hiếu ngã về phía sau, nhưng cuối cùng không bị thương, trong lòng hấn vui vẻ: “Quả nhiên có tác dụng! Huynh đệ, cầm chắc

khiên của các người! Không có cung tên, Trần Tam Thạch chỉ là phế vật!”

“Giết ——”

“Vút vút vút ——”

Trần Tam Thạch liên tiếp bắn mấy mũi tên, mỗi lần âm thanh hồi đáp đều là âm thanh kim loại va chạm, rõ ràng đều bị chặn lại.

Thực ra.

Cho dù có khiên, kỵ binh bình thường cầm cũng không có tác dụng.

Chỉ là lực trùng kích thuần túy cũng có thể hất bọn chúng bay ra ngoài.

Vấn đề là...

Số lượng mũi tên quý mạch quá ít.

Trong tay chỉ còn lại mười mũi tên cuối cùng, thực sự có chút không nỡ dùng hết.

Xem ra sau khi trở về, vẫn rất cần thiết phải giải quyết được con gấu đen, chặt đi một cây gỗ quý mạch thô to khác, nếu Tiềm Tiên Lô có thể lại cho một ít sắt, thì có thể thực hiện được việc tự do dùng mũi tên quý mạch.

Tuy nhiên...

Không bắn chết người, chẳng lẽ không bắn chết ngựa được sao!

Trần Tam Thạch cách màn mưa như thác nước, dùng thuật quan khí khóa chặt mục tiêu, tâm ngắm hơi hạ xuống, trong nháy mắt bắn ra ba mũi tên.

“Hí!!”

Tiếng ngựa gào thét vang lên.

Mấy kỵ binh ngã xuống đất, kỵ binh phía sau lao về phía trước căn bản không kịp dừng lại, hoặc trực tiếp giẫm đạp chiến hữu ngã xuống sòng sò, hoặc là cả người lẫn ngựa bị vấp ngã, chấp nhận bị giẫm đạp ở phía sau...

Cơ bản cứ mỗi khi một người ngã xuống, sẽ kéo theo một đám ngã xuống, cho dù là ngã không chết nhất thời cũng không thể đứng dậy.

Trong màn mưa đen kịt, vang lên âm thanh lớn hơn cả sấm sét.

“Nam Từ tặc khấu!”

“Còn dám đuổi theo? Các người đã bị ta ba vạn đại quân bao vây, còn không nhanh chóng xuống ngựa đầu hàng, nếu không hôm nay đều phải chết trong Ngân Tùng Nhai này!”

“Nói bậy!”

Phản Gia Hiếu chửi âm lên: “Trong Hồ Lao Quan của người nhiều nhất cũng không vượt quá ba ngàn người, đừng có ở đây mà giả vờ!”

“Không tin? Vậy các người cứ tiếp tục đuổi theo đi!”

Tốc độ của Bạch Hộc Mã dưới thân Trần Tam Thạch đủ nhanh.

Nhưng những thuộc hạ còn lại, rõ ràng không đủ.

Đến mức hần phải liên tục bắn tên ở phía sau.

Dù vậy, khoảng cách giữa hai bên cũng không ngừng thu hẹp.

Mãi đến khi phía trước xuất hiện hai ngọn núi lớn, hơn hai mươi kỵ lợi dụng màn mưa chui vào trong hẻm núi, đột nhiên biến mất trong tầm nhìn.

“Ầm ầm ầm ——”

“Hí ——”

Phàn Gia Hiếu ghìm ngựa dừng lại, phía sau mấy ngàn kỵ binh cộng thêm mấy ngàn bộ binh cũng làm theo.

“Tướng quân!”

“Địa hình nơi này chật hẹp, nhất định có phục binh!”

“Sợ cái rắm, xông vào cho ta!”

Phàn Gia Hiếu gầm thét vùng trường kiếm, không hề sợ hãi, giống như hổ xuống núi xông lên trước, kỵ binh phía sau theo sát xông vào trong hẻm núi.

“Giết ——”

Chương 510: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (6)

Cũng chính vào thời khắc này.

“Vút vút vút!”

“Ầm ầm ầm ——”

Trên hẻm núi, vô số mũi tên theo dòng nước mưa như thác đổ xuống, còn có vô biên thạch lặn gỗ rơi xuống ào ào.

“Phục binh!”

“Có phục binh!”

“...”

“Các ngươi mau nhìn trên hẻm núi!”

“Rắc ——”

Sấm sét vang lên.

Trên hẻm núi, người chen chúc, dày đặc.

Ở vị trí cao nhất, càng có một chiếc xe lăn lạng lẽ xuất hiện, mượn ánh chớp, mọi người mới miễn cưỡng nhìn thấy là một nho sinh mặc áo dài, phong thái như vậy, trừ Phượng Sồ Phòng Thanh Vân nổi tiếng còn có thể là ai.

Uông Trục đứng bên xe lăn, nhìn xuống quát lớn: “Thanh Long Doanh ngồi doanh chủ tướng Phòng Thanh Vân ở đây, các ngươi đã rơi vào vòng vây, còn không nhanh chóng đầu hàng để miễn một chết!”

Phòng Thanh Vân!

Có vẻ như.

Tất cả mọi người chỉ lo chú ý đến Trần Tam Thạch cười ngựa trắng, nhưng lại quên mất vẫn còn một người là Phượng Sồ tiên sinh Phòng Thanh Vân.

“Á!”

Trong hẻm núi.

Những kỵ binh bị phục kích lần lượt chết đi, trong chớp mắt thương vong đã hơn trăm người.

Tuy nhiên đúng lúc này.

Phàn Gia Hiếu trong đám người đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha ha ——”

Trên đỉnh hẻm núi, Ưông Trục quát lớn: “Thôi! Tiểu tử nguoi, chết đến nơi rồi còn cười cái gì”

“Ta cười ——”

Phàn Gia Hiếu lớn tiếng hét lên: “Ta cười bạch bào vô mưu, Phượng Sồ thiếu trí!

“Các ngươi thực sự cho rằng bốn vương là kẻ ngốc sao!

“Biết rõ trong hẻm núi có phục binh, còn muốn chui vào gia tăng tổn thất của mình?!

“Bốn vương chẳng qua là lấy thân làm mồi, câu con cá lớn các ngươi mà thôi!

“Phòng Thanh Vân!

“Hãy nhìn hai bên hẻm núi đi, các ngươi đã bị bao vây rồi ——”

“Ầm ầm ầm ——”

Chỉ thấy ở hai bên hẻm núi Ngân Tùng.

Mỗi bên có ba ngàn tinh binh chạy đến, bọn họ phát cờ của Nam Từ, lạng lẽ tấn công về phía hẻm núi.

“Phòng Thanh Vân, Trần Tam Thạch! Các người đừng ở đây hư trương thanh thế nữa, cho rằng bản vương không biết các người tổng cộng chỉ có ba ngàn người sao?! Điều đến mai phục chúng ta, nhiều nhất cũng không vượt quá hai ngàn!”

Phàn Gia Hiếu giờ mũi kiếm, chỉ trời hét lớn: “Mà hôm nay ta điều động, đủ có hơn một vạn người cộng thêm sáu Thông Mạch, hơn nữa đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tiến vào mai phục, chính là để dụ các người ra!

“Đợi sau khi bắt được hai người, tiền quân của ta lập tức tiến đánh Hồ Lao Quan!

“Giết bạch bào, bắt Phượng Sồ, giữ Hồ Lao!

“Hôm nay, chính là ngày Phàn Gia Hiếu ta nổi danh thiên hạ!”

Đây là công lao kỳ lạ cỡ nào, kỳ công trăm năm chưa từng có!

Trên đỉnh hẻm núi, Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn, dưới ô, mặc cho mưa như trút nước rơi xuống, trên người hắn không dính một giọt nước, chỉ dùng cây sáo trong tay chỉ vào vị tướng trẻ cười Thanh Tùng Mã ở phía dưới, không nhìn được cười.

Tiếng cười của hắn không lớn.

Nghe giống như đang chỉ đạo một đứa trẻ chơi cờ, phát hiện đối phương đi sai một bước đầy thú vị, trong âm thanh không mang theo chút ý chế giễu nào, ngược lại mang theo vài phần quan tâm.

“Phòng Thanh Vân!”

Phản Gia Hiếu sững sờ, trước tiên cảm thấy bị sỉ nhục, sau đó trong lòng phát hoảng không lý do: “Người lại đang cười cái gì?!”

“Ta à~”

Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Ta cười ta nhiều năm không hành quân đánh trận, hiện tại ngay cả một đứa trẻ, cũng muốn bắt sống ta.”

“Đừng có giả vờ bình tĩnh tự nhiên ở đây!”

Phản Gia Hiếu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dưới trướng người chỉ có ba ngàn người, một Huyền Tượng cảnh sơ kỳ, là đệ tính vương của Khánh Quốc Lý Cung đích thân nói, số người này, cho dù là người, hôm nay cũng bị ta vây chết!”

“Ồ?”

Phòng Thanh Vân cười nhẹ nói: “Ta nói Thập Tứ Lang, có khả năng hay không, Lý Cung đang cố ý lừa các người, thực ra chúng ta có ba vạn người?”

“Nói bậy!”

Phản Gia Hiếu phản bác nói: “Người lừa ta là trẻ con ba tuổi sao?!”

Hắn nói như vậy, nhưng không dám ở trong hẻm núi nữa, giờ khiến huyền thiết mượn sức bộc phát của Thanh Tùng Mã chỉ trong vài nhịp thở đã lao ra khỏi hẻm núi mưa tên, quay lại vùng hoang dã rộng lớn.

Cùng lúc đó.

Các loại tin xấu liên tục vang lên bên tai.

“Không xong rồi! Thập tứ gia!”

“Bên trái bên phải, đều là người của bọn chúng!”

“Chúng ta bị bao vây rồi!”

“Nếu tiếp tục tấn công lên đỉnh núi, sẽ bị đánh giáp mặt và sau lưng, không thể không đến hội hợp với người!”

“...”

Chỉ thấy Lưu tham tướng, Trương tham tướng bọn họ không đi tấn công lên đỉnh núi, mà là dẫn theo thuộc hạ chạy về phía này hội hợp, hơn một vạn người, trong màn mưa đen kịt dưới bầu trời đêm cực kỳ sợ hãi.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Phàn Gia Hiếu gào thét trong mưa: “Bọn chúng nhiều nhất cũng chỉ có ba ngàn người, làm sao có thể bao vây được một vạn người của chúng ta!”

“Thập tứ gia, là thật, ngàn thật vạn thật!”

“...”

Phàn Gia Hiếu nhìn Phòng Thanh Vân trên vách núi cao nhìn xuống bọn họ, hoàn toàn không còn tự tin: “Nếu đã như vậy, vậy thì rút lui!”

Hắn không tin người Thịnh có ba vạn người.

Điều này cũng không chỉ đơn giản là mù quáng tin tưởng Lý Cung, mà là dựa vào cục diện để phán đoán.

Cho dù binh lực của người Thịnh có nhiều hơn nữa, cũng có hạn.

Bố trí ở Lai Châu, đồng thời đối phó với đại quân của Khánh Quốc hoàng đế ở Lục Lĩnh Sơn, cũng như Vĩnh Lạc Phủ, về mặt lý thuyết, số lượng kịp điều đến Hồ Lao Quan, nhiều nhất cũng chỉ có năm ngàn.

Trừ phi...

Lý Cung thực ra đã sớm thất bại, binh lực của Vĩnh Lạc Phủ chỉ còn lại chưa đến một vạn, trong tình huống này, người

Thịnh mới có khả năng điều động hơn ba vạn binh mã đến Hồ Lao Quan.

Nhưng điều này cũng không phải rất có khả năng.

Vĩnh Lạc Phủ dù sao cũng là một trong những thành trì kiên cố nhất thiên hạ, lương thảo còn có mấy tháng, cộng thêm Lý Cung là Võ Thánh, cho dù là trong Võ Thánh thì sức chiến đấu cũng thuộc loại mạnh, làm sao có thể bại nhanh như vậy?

Trận chiến này.

Chương 511: Bạch Bào Liệt Thiên Trận, Huyền Châu Hiển Thần Uy (7)

Phòng Thanh Vân đa phần là đang dùng âm mưu quỷ kế gì đó.

Hắn chính là người sáng lập ra quỷ đạo.

Chỉ là...

Phàn Gia Hiếu không cần tiếp tục mạo hiểm nữa.

Hiện tại cũng chỉ tổn thất mấy trăm người, rút lui về đại doanh sau đó giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Rút lui ——”

“Thập tứ gia, không rút lui được nữa!”

“Thực sự bị bao vây rồi!”

“Bảo rút lui thì rút lui, toàn quân theo ta rút lui!”

Phàn Gia Hiếu cao giọng hô hào, dẫn quân rút lui về hướng nam.

“Rắc ——”

Đúng lúc này.

Một tia chớp sáng lên, chiếu sáng cảnh tượng ở vùng hoang dã phía trước.

Đêm mưa, hoang nguyên, sấm sét.

Thiên quân, vạn mã, binh đao!

Nhìn ra xa, trên đồng bằng, một mảnh đen kịt, toàn là người, vô số ánh sáng lạnh lóe lên dưới ánh chớp, giống như âm binh ra khỏi quan đề lấy mạng, trong tầm nhìn ngắn ngủi do tia chớp cung cấp, ít nhất cũng có một vạn người!

“Phía nam có người, rút lui về phía tây!”

Phàn Gia Hiếu chỉ huy đại quân đổi hướng.

Tuy nhiên, chỉ một dặm, cảnh tượng vừa rồi lại xuất hiện.

“Về phía đông!”

Cũng như vậy.

Trên vùng hoang dã, người chạy, ngựa gào thét, bóng dáng lơ mờ cũng không nhìn rõ có bao nhiêu người, mãi đến khi hẻm núi vừa mới lao ra cũng chặn chặt, giống như bốn phương tám hướng đều là địch quân, khắp nơi đều là truy binh.

Chẳng lẽ!

Thực sự có ba vạn người?

Phàn Gia Hiếu kinh hãi.

Dị tính vương Lý Cung không chỉ nói dối, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng thất bại rồi?

Nếu không thì, từ đâu ra nhiều người như vậy? !

“Định Quốc tướng quân Sa Văn Long ở đây ——”

Sa Văn Long mặt mày dữ tợn giơ một thanh đao lớn nặng nề xông ra, phía sau là dày đặc thiết kỵ giáp đen.

“Đừng hoảng loạn!”

Phàn Gia Hiếu đi theo Trung Hồ và Nhiễm quân sư học tập, trong tình huống không rõ địch tình như vậy, không lâu sau vẫn bình tĩnh lại: “Huyền thiết khiên, trận vây khôn!

“Đừng sợ!

“Sa Văn Long chỉ là Huyền Tượng cảnh sơ kỳ! Ba tham tướng Thông Mạch đại thành kết trận, dùng hai ngàn người là có thể vây khốn hẳn, những người khác tiếp tục đột phá vòng vây!”

Một tiếng ra lệnh.

Quân đội Nam Từ vẫn dưới sự chỉ huy của ba tham tướng Thông Mạch đại thành, dùng hai ngàn người bày trận nặng, vây khốn Sa Văn Long ở trong đó.

“Thùng thùng thùng ——”

Bộ binh giơ những chiếc khiên huyền thiết cao hơn một người tạo thành bức tường đồng vách sắt, triển khai chém giết.

Sa Văn Long liên tục chém giết địch quân phá hủy trận hình, nhưng cuối cùng vẫn bị vây khốn ở trong đó.

“Quả nhiên chỉ có một mình hẳn là Huyền Tượng!”

Che giấu số lượng địch quân cũng được, nếu Lý Cung ngay cả số lượng đại tướng thực sự cũng không nói ra, thì chứng tỏ hẳn căn bản đang hại Nam Từ.

Ngay lúc Phàn Gia Hiếu vừa thở phào nhẹ nhõm, thì thấy có một tướng đang xông trận ở không xa.

Người đó mặc giáp của Khánh Quốc, cưỡi một con ngựa đen, sinh ra cao lớn dũng mãnh, lại đi chân trần trên chiến trường, hẳn đâm một quyền xuống, cương khí hóa thành một con mãnh hổ khổng lồ, trực tiếp xé nát mười mấy tên lính trước mặt.

Lưu tham tướng tức giận gào thét xông lên, kết quả bị một quyền trực tiếp đâm xuyên đầu cùng với mũ giáp, để lại một cái lỗ máu trong suốt, tiếp theo là Trương tham tướng chém đại đao bị vị mãnh tướng này dùng tay không đỡ được, sau đó

giống như gà con bị nhấc lên, tiếp theo... bị xé sống thành hai nửa!

Người này dường như ghét bỏ chiến mã dưới thân chạy quá chậm, dứt khoát chạy bộ, một tay tóm lấy chiến mã, coi con ngựa đen đỏ làm vũ khí, liên tiếp lại đập nát mấy chục người, mãi đến khi chiến mã nát bấy, hắn mới tiếp tục dùng tay không giết địch.

Huyền Tượng cảnh...

Đại thành!

Thậm chí có khả năng là viên mãn, chỉ cách một bước tiến vào cảnh giới Võ Thánh!

Người cầm cờ ở Hồ Lao Quan không phải là Trần Tam Thạch sao?

Sao lại có mãnh tướng như vậy!

Sức chiến đấu này, đã không kém bất kỳ một chủ tướng nào của tám đại doanh!

Hơn nữa tiếp cận đẳng cấp Võ Thánh, trong tình huống không có võ giả cùng cảnh giới, hoàn toàn có thể thay đổi cục diện chiến tranh.

Lý Cung...

Ngay cả cái này cũng không nói? !

Hắn làm sao dám hãm hại đồng minh như vậy!

Xem ra như vậy, những tướng hàng của Khánh Quốc, không chừng cũng là thật, chỉ có mãnh tướng như vậy, mới có thể trấn áp được nhiều tướng hàng Thông Mạch như vậy!

“Cũng vậy khốn hắn lại cho ta!”

“Rút lui ——”

Phàn Gia Hiếu đâu còn chút ý nghĩ nào để tiếp tục đánh nữa, hắn chỉ nghĩ dùng mạng người để trì hoãn vị mãnh tướng kia, sau đó nhanh chóng rút lui.

...

“Gần như được rồi.”

Phòng Thanh Vân dưới sự đẩy xe của Uông Trục, đã rời khỏi đỉnh núi, hắn thản nhiên nói: “Sur đệ, mục đích đã đạt được, thả bọn chúng đột phá vòng vây đi, dù sao bọn chúng cũng có một vạn người, mà chúng ta mang ra ngoài, chỉ có một ngàn năm trăm người, chẳng qua là mượn trận mưa lớn này để bố trí nghi trận mà thôi, nếu tiếp tục truy sát sẽ dễ bị lộ, nơi này khoảng cách với đại doanh của Nam Từ cũng không tính là quá xa, một khi tiếp viện đến, sẽ rất phiền phức.”

“Không, thử lại xem!”

Trần Tam Thạch nhìn trận hỗn chiến trong đêm mưa, lên tiếng nói: “Sur huynh, người cảm thấy Thập Bát Minh Đỉnh Cồn Lôi Trận thế nào?”

“Người đang nói đến trận pháp trong thiên thư?”

Phòng Thanh Vân hiểu rõ nói: “Ta biết rồi, vậy tiếp theo sẽ giao cho Sur đệ, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, trời mưa lạnh, về nghỉ ngơi trước.”

“Lão tử thấy người tàn phế đáng thương, mới đẩy người một cái, người thực sự coi ta là người hầu sai khiến rồi?”

Uông Trục chửi bới, đẩy Phòng Thanh Vân rời đi.

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, từ từ nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng viên Huyền Châu cất trong ngực, từng luồng huyền khí trắng như khói lan tỏa trong nước mưa, quần quanh người hắn, sau đó phản hồi cho tất cả thuộc hạ.

Thiên thư thiên trận, Huyền Châu mượn thế!

Cầm Huyền Châu lâu như vậy, cũng nên thử xem, xem rốt cuộc có tác dụng lớn thế nào.

“Kết trận ——”

Trong cơn mưa như trút nước.

Âm thanh của Trần Tam Thạch át cả tiếng sấm ầm ầm trên bầu trời.

“Thập Bát Minh Đỉnh Côn Lôi Trận!”

Chương 512: Thần Lôì Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (1)

“Thập Bát Minh Đình Côn Lôì Trận ——”

Thanh âm vang dội xé tan màn mưa, truyền vào trong tâm trí của từng người.

Huyền Giáp Quân.

Là đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Thịnh.

Thay đổi đội hình khi lâm trận, chính là tổ chất cơ bản nhất.

Toàn bộ Đại Thịnh chỉ có tổng cộng năm vạn Huyền Giáp Quân, hơn nữa, từ Long Khánh năm thứ hai mươi đến hiện tại, tích lũy suốt năm mươi năm mới tạo ra được lực lượng này, mỗi một binh sĩ đều được bồi dưỡng từ nhỏ, mỗi một tướng lĩnh đều có người chuyên môn chỉ dạy.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của chủ tướng.

Từ Thiên Tổng bắt đầu, truyền tin cho Bả Tổng, sau đó đến Bách Tổng, cuối cùng là Đội Giáp...

Cộng thêm vào đó là từ khóa [Trụ Tâm Cốt], cho dù là dưới màn mưa tầm tã trong đêm tối này, cũng không có một chút nào hỗn loạn, với tốc độ nhanh nhất hoàn thành việc xếp trận, ngăn nắp trật tự, nghiêm trang chỉnh tề.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã nghiền nát hơn bảy mươi phần trăm đội ngũ trên thế gian.

Thập Bát Minh Đình Cỗ Lôi Trận!

Thập Bát Minh Đình, chính là dãy núi của trời đất mệnh
mông, Cỗ Lôi tự nhiên chính là lôi đình của bầu trời, thêm
vào đó là một trận mưa bão ban đêm, đạt được điều kiện tốt
nhất để sử dụng trận pháp này.

“Ầm ầm ——”

“Giết ——”

Sấm sét cuộn cuộn, mưa trời mệnh mang.

Ánh chớp lóe lên, thần binh hạ phàm.

Chỉ riêng bầu không khí này thôi, cũng đã dọa cho đại quân
Nam Từ sợ hãi không nhẹ.

“Đây là trận gì?!”

Phàn Gia Hiếu gắng gượng ổn định tâm thần: “Chớ hoảng!
Bất kể bọn chúng là trận gì cũng vô dụng, dù sao cũng chỉ có
ba ngàn người mà thôi, các người cũng lập trận cho bốn
vương, Thiên Địa Tam Tài Trận!”

“Nhanh, nhanh lên!”

“.....”

Trong hỗn loạn.

Đại quân Nam Từ với tốc độ không nhanh cũng không
chậm bày ra trận hình thực dụng.

“Rắc!”

Cũng đúng lúc này.

Tia chớp xé tan màn trời.

Huyền Giáp Quân xông tới.

[Khải viết vô y]: Khải viết vô y, dữ tử đồng bào, uy lực trận
pháp gia tăng ba thành.

Ở dưới chiến trận bình thường, có lẽ không đủ rõ ràng.

Nhưng hiện tại...

Là kỳ trận trong Thiên Thư!

Chỉ một vòng tấn công, đã đánh cho đội ngũ ở phía sau của đại quân Nam Từ tan tác.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí giao nhau, tiếng mưa, tiếng sấm, tiếng vó ngựa, tiếng giáp trụ vỡ nát...

Tất cả mọi thứ, cuối cùng hóa thành hỗn độn.

“Ào ào ——”

Cơn mưa bão như thác nước vẫn đang tưới xuống mặt đất, hơi ngừng lại một chút, nước sông Ngân Hà sẽ bao phủ lên mặt, che khuất tầm nhìn, lại là đêm khuya đen kịt, đại quân Nam Từ căn bản không nhìn rõ được cụ thể hướng đi của địch, chỉ có thể mỗi khi tia chớp xẹt qua, nhìn thấy kỵ binh không thể ngăn cản được từ trên trời giáng xuống.

Bọn họ ở trên cao nhìn xuống, dường như từ trên trời giáng xuống.

Bọn họ thể như chẻ tre, tựa như ngàn vạn thiên binh!

“Rốt cuộc là có bao nhiêu người?!”

“Một vạn hai vạn hay là mười vạn!”

“.....”

“Rút lui!”

“Mau rút lui!”

“Đừng loạn!”

Phàn Gia Hiếu vung kiếm chém chết thuộc hạ phá hỏng trận hình: “Duy trì trận hình phá vây, cho dù bọn chúng thực sự có ba vạn người, cũng có thể rút lui được!”

Không sai.

Cho dù Thịnh quốc thực sự từ trên trời rơi xuống ba vạn người.

Bọn họ một vạn người, chỉ cần có thể duy trì trận pháp phá vây, thế nào cũng có thể phá vây ra ngoài được một nửa, không thể nào toàn quân bị diệt.

“Muốn sống!”

“Thì nghe chỉ huy!”

“Các Thiên Tổng, Bả Tổng, hãy ổn định thuộc hạ của các người cho ta!”

“Đừng sợ, bọn chúng chẳng qua chỉ mượn cơn mưa lớn này để hư trương thanh thế mà thôi, các người cũng là tinh nhuệ của Đại Tù ta, có gì phải sợ!”

Làm tướng.

Chính là phải ổn định quân tâm vào thời khắc then chốt.

Nghe thấy những lời này.

Đại Thù tướng sĩ mới coi như hơi bình tĩnh lại.

Hiện tại mặc dù gặp phải phục kích, nhưng bọn họ không cần phải ở lại liều mạng, chẳng qua chỉ là chuẩn bị phá vây mà thôi, một vạn người đồng tâm hiệp lực, cơ hội sống sót mới càng lớn.

Quan trọng hơn là, Thập Tứ gia nói không sai —— Bọn họ cũng là tinh nhuệ!

Đã như vậy mọi người đều là người thường,

Dưới sự nỗ lực hết sức của Phàn Gia Hiếu, coi như tạm thời khống chế được cục diện, cuối cùng lựa chọn hướng Tây Nam phá vây.

Cũng đúng vào lúc này.

Trên màn đen, sấm sét lại sáng lên.

Sấm sét màu lam nhạt, giống như một cái mạng nhện lan ra xé toạc bầu trời đen kịt, chiếu sáng chiến trường hoang vu rộng lớn, phản chiếu bóng dáng của ngàn quân vạn mã trong bùn lầy.

Hình ảnh trong nháy mắt này, dường như bị đóng khung vậy, tất cả mọi thứ trên thế gian đều trở nên chậm lại.

Trên màn trời, sấm sét giống như mạch máu từ từ khuếch tán ra, sau khi bao phủ hơn nửa bầu trời lại từ từ biến mất, chỉ còn lại một đạo sấm sét trong đó rất lâu không biến mất, mà là —— Bỏ xuống!

“Rắc ——”

Một con mãng xà màu lam nhạt đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đập mạnh vào Ngân Tùng Nhai, đỉnh hẻm núi nổ tung, vô số tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, đập vào chiến trường, phá vỡ khung hình.

“Thiên công trợ ta ——”

Trên đỉnh núi.

Nơi sấm sét giáng xuống.

Một bộ áo choàng trắng cao cao tại thượng, một cây trường thương bạc chỉ về phía trời, giọng nói như núi lở, khí thế có thể xé đất: “Nam Từ giặc cỏ, dám chống lại thiên ý?!”

Đại quân Nam Từ vừa mới ổn định trận hình, lại một lần nữa rơi vào hoảng sợ.

Cuối cùng bọn họ cũng ý thức được, tại sao mình vẫn luôn ở trong trạng thái bị áp chế.

Trận pháp của Huyền Giáp Quân, mơ hồ phù hợp với thể của trời đất!

Không phải các tướng sĩ Nam Từ kiến thức rộng rãi, tinh thông trận pháp, mà là trải nghiệm thực tế của bọn họ!

Chỉ có thân ở trong trận, mới có thể thực sự hiểu được chỗ huyền diệu của trận pháp đối phương, nhất cử nhất động của đại quân Huyền Giáp, đều và trận mưa bão này cho đến cả sấm sét trên đỉnh trời phối hợp hoàn mỹ, cho nên bọn họ mới không có sức hoàn thủ, chỉ có thể lựa chọn phá vỡ.

Chương 513: Thần Lô Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (2)

Thêm vào đó là một tiếng quát chói tai của áo choàng trắng và sấm sét từ trên trời giáng xuống, khiến bọn họ bừng tỉnh hiểu ra, trận pháp này căn bản không phải là trận pháp ở phạm trần, mà là trận pháp trên trời, trận pháp của tiên nhân!

“Xích Mi Quân!”

Có một tham tướng đột nhiên nhớ lại: “Các ngươi còn nhớ không, Thiên Thư kỳ binh trong tay của thống soái Xích Mi Quân Lương Kỷ Niên! Thiên Thư này, rơi vào tay họ Trần kia rồi!”

“Nếu không thì, làm sao hần triệu hồi được sấm sét!”

“.....”

Trận pháp của tiên nhân!

Bảo vật của tiên nhân!

“Có thiên trợ!”

“Thịnh nhân có thiên trợ!”

“Áo choàng trắng có tiên nhân ban pháp!”

“Chạy mau, chạy mau!”

“.....”

“Giả thần giả quý!!!”

Phản Gia Hiếu gào thét đến khàn cả giọng: “Chỉ là một đạo sấm sét rơi xuống, trùng hợp mà thôi, có liên quan gì đến hấn?! Mỗi khi sấm vang, sấm sét đánh vào núi chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Các người tại sao cái gì cũng tin! Nếu như hấn thực sự có năng lực này, dùng sấm sét đánh vào núi làm gì, trực tiếp đánh vào người không tốt hơn sao?!”

Hầu như là cùng lúc sấm sét đánh xuống, lại có một đạo sấm sét cuộn cuộn đánh xuống.

Lần này —— Đánh vào người!

“Ầm ầm ầm ——”

Một đạo sấm sét rộng hơn một trượng từ trên trời giáng xuống, xé toạc màn mưa như thác nước đánh vào vị trí chính giữa đại quân Nam Từ, trong nháy mắt đã có hơn mười kỵ binh cả người lẫn ngựa hóa thành than.

Một lần đánh này.

Trở thành một nhát chém cuối cùng đè chết lạc đà.

Dẫn sấm!

Quân trận của Đại Thịnh!

Có thể dẫn sấm trợ trận!

Đánh như thế nào?!

Chẳng lẽ đánh với ông trời, đánh với sấm sét sao?!

“Cứu mạng...”

“Mau chạy, mau chạy ——”

Vào giờ khắc này.

Thế bại của đại quân Nam Từ không thể nào ngăn cản được nữa, trận pháp phá vỡ nát và lảo đảo mới tạo thành được, chỉ trong vài nhịp thở đã biến thành thú hoang trong rừng bị

hoảng sợ, chạy tán loạn trong cơn mưa như trút nước, cho dù có một hai tướng lĩnh muốn chỉ huy, cũng hoàn toàn bị phớt lờ, mọi thứ đều trở nên không thể kiểm soát.

“Các huynh đệ!”

Hạ Tông giờ cao trường thương, hưng phấn hét lớn trong mưa: “Các người nhìn thấy không? Thiên trợ quân ta! Giết ——”

“Giết ——”

Các tướng sĩ Huyền Giáp Quân, dưới một màn này, sĩ khí, sát ý đều đột nhiên tăng vọt đến cực hạn, bọn họ chỉ cảm thấy phía sau có ngàn quân vạn mã huynh đệ, có cả trời đất đang trợ lực, sớm đã quên mất kỳ thực chỉ có một ngàn năm trăm người, bỗng chốc coi mình thành mười lăm vạn người, thế tất thắng.

Dưới tình trạng này.

Nam Từ sao có thể không tan, sao có thể không bại!

“Giết!”

“Xì xì!”

Âm thanh binh khí xé nát máu thịt không ngừng vang lên.

Một người lại một người kỵ binh Nam Từ ngã xuống, cho dù như vậy cũng không có bất kỳ ai dám hoàn thủ, một bên ném bỏ binh khí một bên cởi bỏ giáp trụ, chỉ muốn giảm nhẹ trọng lượng để chiến mã dưới thân chạy nhanh hơn một chút.

Phía xa.

Trần Tam Thạch cảm nhận huyền châu trong ngực.

Bản thân hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới trận pháp trong Thiên Thư phối hợp với huyền khí màu trắng trong huyền châu, không chỉ có thể phù

hợp với thể của trời đất, còn có thể mượn lực của trời đất, đây mới thực sự là bảo vật của tiên nhân!

Hơn nữa căn cứ vào lần thử nghiệm này, uy lực mà trận pháp trong Thiên Thư triển khai ra, cơ bản là dựa vào số lượng huyền khí màu trắng dự trữ nhiều hay ít.

Vừa rồi hai đạo sấm sét đánh xuống...

Đã tiêu hao hết ba thành.

Hơn nữa sấm sét này cũng không thể khống chế được, điểm rơi hoàn toàn ngẫu nhiên, chỉ là sẽ không làm bị thương đến người mình.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Trên chiến trường, có thể triệu hồi được sấm sét đánh vào người.

Cho dù chỉ là một đạo, cũng có thể đánh cho ngàn quân vạn mã gan mật vỡ nát.

Trước mắt mà nói, nếu như tiêu hao hết sạch huyền khí màu trắng tích lũy trong huyền châu, còn có thể dẫn thêm mấy đạo sấm sét nữa đánh xuống, chỉ là không có cái cần thiết này.

Trần Tam Thạch nói đi cũng không cố ý làm cái gì, nhưng huyền khí màu trắng tích lũy gần nửa năm thời gian mới có được số lượng này, dùng hết sạch sẽ một lần cũng quá xa xỉ, chí ít không thể dùng hết sạch sẽ trên người một vạn người này.

Phía sau, còn có mười vạn đại quân của Nam Từ quốc.

Huống chi, mục đích đã hoàn thành.

Một vạn người này đã xong đời rồi.

“Ầm ầm ầm ——”

Sấm sét phối hợp với tia chớp, vẫn không ngừng vang vọng.

Mỗi một tiếng sấm vang, đều dọa cho các tướng sĩ Nam Từ quốc sợ hãi, còn có không ít người đang chạy, bị dọa cho trực tiếp ngã xuống ngựa, vừa lăn vừa bò, các binh sĩ trước đó phụ trách vây khốn hai đại tướng Huyền Tượng, lúc này còn chút nào gan dạ, từng người một gào thét muốn chạy trốn.

Trong tình huống này đối với đại tướng cảnh giới Huyền Tượng mà nói, chính là một cuộc tàn sát triệt để.

Hai tham tướng Thông Mạch muốn chạy trốn.

Đặng Phong mặc giáp trụ của Đại Thịnh trực tiếp cướp lấy một con chiến mã, sau khi đuổi theo một đoạn đường thì đột nhiên nhảy lên, lấy chiến mã dưới thân làm bàn đạp, một cước đâm chết nó mượn lực, toàn thân người bay ra xa hai mươi trượng trong tia chớp sấm sét, trực tiếp rơi xuống giữa hai tham tướng đang cưỡi ngựa chạy trốn, sau đó một tay một người kéo bọn họ từ trên lưng ngựa xuống, cuốn theo cương khí đập vào nhau.

Hai tham tướng Thông Mạch trực tiếp đập vào nhau nát bấy.

Sau đó, Đặng Phong lại nhấc hai con chiến mã lên làm vũ khí, mỗi một lần đập xuống, đều là mấy mạng người, hoàn toàn chính là một con mãnh thú hình người không thể ngăn cản được, khiến cho các tướng sĩ Nam Từ vốn đã sụp đổ càng thêm rối loạn.

Lần này.

Ngay cả bản thân Phàn Gia Hiếu cũng không thể ngăn chặn được nỗi sợ hãi của mình, dưới chân dùng sức đạp mạnh vào bụng ngựa, thanh thông mã liền bộc phát ra thần tốc, cũng

không để ý đến những thuộc hạ khác, một mình một người chạy trốn vào trong đêm tối.

Chương 514: Thần Lôi Trời Đánh Nam Tù, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (3)

“Chạy đi đâu ——”

Đặng Phong không ngừng xé nát địch quân, nhưng cho dù trước mặt đều là người gỗ không chịu nổi một kích, cũng sẽ rút chậm tốc độ, mà tốc độ bộc phát ra của thanh thông mã cũng không chậm hơn gì một võ giả cảnh giới Huyền Tượng, hẳn chỉ có thể nhìn thấy địch tướng dần dần chạy xa.

“Tướng quân có thích con ngựa này không?”

Trần Tam Thạch xuất hiện ở bên cạnh, nhìn về phía Nam Tù Thập Tứ hoàng tử bỏ trốn: “Hôm nay liền tặng cho ngươi!”

“Giá ——”

“Hí!”

Một tiếng hí vang.

Thiên Tầm trong cơn mưa như trút nước đột nhiên cất bước, bùn đất dưới mặt đất không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ, rất nhanh đã đuổi kịp thanh thông mã bỏ chạy trước đó, cắn chặt lấy nó.

“Đáng chết, đáng chết!”

“Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa!”

Phàn Gia Hiếu thúc giục con ngựa dưới thân.

Nhưng thanh thông mã chủ yếu là bộc phát, sức bền bỉ hai ngàn dặm mỗi ngày so với ngựa tốt tự nhiên coi như là rất tốt,

nhưng so với bạch nga mã thì lại không đủ nhìn.

Nhìn thấy khoảng cách ngày càng gần, Phàn Gia Hiếu biết gần như không thể chạy thoát được, trong lòng hấn quyết tâm, tay trái cầm khiên tay phải cầm kiếm, đột nhiên đổi hướng, trực tiếp chém về phía bạch bào tướng quân.

“Họ Trần!”

“Người nhiều nhất không thể vượt qua Thông Mạch tiểu thành, sao dám một mình đuổi ra ngoài!”

“Chết đi ——”

“Keng ——”

“Ầm ầm ầm ——”

Ầm thanh mũi nhọn của trường thương và trường kiếm va chạm nhau đồng thời vang lên cùng với tiếng sấm, đánh bật từng lớp từng lớp mưa nước, sau đó hai con chiến mã lướt qua nhau, hai bên đều quay đầu ngựa lại.

Phàn Gia Hiếu cảm nhận được thanh bảo kiếm trong tay rung lên, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

Lực của đôi phương, không kém gì Thông Mạch đại thành!

“Dựa vào cái gì?!”

Hiển nhiên Phàn Gia Hiếu không thể tiếp nhận được sự thật này: “Người điều động khí huyết khi ra chiêu, chứng tỏ người vẫn chưa đả thông Kỳ Kinh Bát Mạch, sao có thể không thua kém gì ta!”

“Chỉ dựa vào người luyện một loại công pháp, ta luyện trăm loại!”

“Keng!”

Trần Tam Thạch và Thiên Tâm ăn ý đến cực hạn, sớm đã bắt đầu tích lực trước lần giao thủ đầu tiên, Ngũ Hổ Đoạn Hồn

Thương trong cơn mưa như trút nước hoàn toàn hóa thành giao long nhập biển, một lần còn mạnh mẽ hơn một lần, một lần còn tàn bạo hơn một lần.

Phàn Gia Hiếu trước mắt không phải là kẻ bất tài.

Hắn cũng là thiên tài trong những người cùng tuổi, không nói đến bị áp chế một cảnh giới, trong tay còn cầm một tấm khiên sắt đen, nhưng cho dù như vậy, cũng không chống đỡ được mười hiệp.

“Đùng!”

Lại một lần giao thủ.

Phàn Gia Hiếu không còn cầm được tấm khiên nữa, thân thể không thể khống chế được bay về phía sau, không đợi hắn rơi xuống bùn lầy, đã có một cây trường thương đâm tới, xuyên qua cổ tay hắn.

“A!”

Hắn gào thét thảm thiết muốn tóm lấy cán thương

Nhưng tốc độ trường thương rút ra đâm xuống nhanh đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, chỉ cảm thấy toàn thân không ngừng truyền đến cảm giác lạnh lẽo, mấy nhịp thở sau đau đớn mới truyền đến chậm chạp, từ trên xuống dưới đã sớm đầy lỗ máu, không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa, cho đến khi trạng thái bạo huyết kết thúc, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Giữ lại người này sẽ có tác dụng.

Bắt được hoàng tử, tự nhiên không thể tùy tiện giết chết.

Sau khi giải quyết xong hắn, Trần Tam Thạch chú ý đến thanh thông mã muốn bỏ trốn.

“Hí ——”

Kết quả con súc sinh này rất hung dữ, còn muốn tấn công mình.

Trần Tam Thạch suýt chút nữa đã một thương đâm xuống giết chết nó, cuối cùng vẫn không nỡ, nhưng công kích không đau không ngứa của hắn cho dù cưỡng ép không chế được thanh thông mã, hơi tìm được cơ hội cũng vẫn vùng vẫy muốn thoát ra.

Dị thú mã đều như vậy.

Có linh tính, sau khi nhận chủ, nếu không phải là mệnh lệnh của chủ nhân, về cơ bản là không thể nào phục vụ người khác.

“Đạp đạp!”

Đúng lúc này.

Thiên Tầm đi đến bên cạnh.

“Ngươi đến?”

Trần Tam Thạch bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn buông tay, lùi ra bên cạnh lặng lẽ quan sát.

“Hí!”

Thanh thông mã ban đầu nổi giận hí vang về phía bạch nga mã, nhưng thực sự đợi đến khi đối phương tới gần, thì không dám lên tiếng nữa, cúi thấp đầu, từ từ lùi lại.

Thiên Tầm đi vòng quanh nó một vòng.

Cũng không hiểu hai con ngựa đang nói cái gì.

Chỉ nhìn thấy cuối cùng Thiên Tầm đá một cước vào thanh thông mã, đợi đến khi con ngựa này đứng dậy...

Thì đã phục rồi.

Ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Trần Tam Thạch.

“?”

Trần Tam Thạch vỗ vỗ mặt Thiên Tâm: “Thật có bản lĩnh.”

Thiên Tâm gật gật đầu.

“Đánh xong trận.”

Trần Tam Thạch nói: “Đánh xong trận cho người ăn.”

“Đạp đạp đạp ——”

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa.

Hạ Tông và những người khác chạy tới.

Chủ chiến trường cũng tuyên bố kết thúc.

“Tướng quân!”

“Trận này chém giết sáu ngàn địch!”

“Bắt sống ba ngàn!”

“Thương vong của quân ta không đến hai mươi người!”

“Còn khoảng hơn một ngàn người chạy về hướng Tây Nam, phải phải bao nhiêu người đuổi theo?”

“Để bọn chúng quay về.”

Trần Tam Thạch đáp: “Dọn dẹp chiến trường, trước giờ Mão khẩn cấp trở về Hồ Lao Quan!”

Sợ hãi, sẽ lan tràn!

Hơn một ngàn người này tận mắt chứng kiến sấm sét từ trên trời giáng xuống, sống sót trở về doanh trại của Nam Từ không phải là chuyện tốt, thời khắc then chốt, thậm chí sẽ trở thành một trong những trợ lực làm sụp đổ đại quân.

“Rõ!”

Hạ Tông nhận lệnh rời đi.

“Đặng tướng quân!”

Trần Tam Thạch dặt thanh thông mã: “Ta thấy người trên chiến trường không có chiến mã thích hợp, chuyện này không được, con ngựa này coi như là lễ ra mắt ta tặng cho người, tướng quân có thể thử xem có vừa ý không?”

“Cảm ơn Trần soái ban ngựa!”

Chương 515: Thần Lô Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (4)

Đặng Phong không khách khí.

Hắn sải bước đi về phía chiến mã.

Thanh thông mã vốn đã coi như được trấn an, sau khi nhìn thấy hắn, không nhịn được lùi về phía sau mấy bước, cuối cùng vẫn bị tóm chặt lấy.

Đặng Phong cười ngựa cảm nhận xong, thần sắc vui mừng: “Con ngựa này rất tốt! Có nó ở đây, trận chiến tiếp theo, Đặng mỗi nhất định sẽ tặng cho Trần soái một cái đầu người trên tiêu thành cảnh giới Huyền Tượng trở lên!”

“Được, người cứ cẩn thận cười là được.”

Trần Tam Thạch dặn dò: “Sau đó người ta cũng thu dọn, chuẩn bị đi thôi.”

[Kỹ nghệ: Thống binh (tiểu thành)]

[Tiến độ: 1955/2000]

Kỹ nghệ thống binh.

Chỉ còn một bước nữa thôi, là có thể đột phá.

Chỉ riêng [Khải viết vô y] và các từ khóa khác phối hợp với huyền châu đã có hiệu quả như vậy, sau khi đại thành, chỉ sợ là lực chiến đấu còn tăng lên nhiều hơn.

Mưa, cuối cùng cũng ngừng.

Bầu trời cũng từ từ sáng lên.

Trong hoang vu, đâu có ba vạn đại quân nào, bất quá chỉ là một số người rơm ngựa rơm mà thôi.

Thật thật giả giả, biến hóa khôn lường.

Là quỷ đạo.

Rất nhiều lúc, dưới trướng của người có bao nhiêu người không quan trọng, quan trọng là kẻ địch cảm thấy người có bao nhiêu người.

.....

Nam Từ quân doanh.

Trung quân.

“Cái gì?!”

“Một trận chiến ở Ngân Tùng Nhai, tiền quân một vạn người thất bại!”

“Thập Tứ đệ của ta cũng mất tích?!”

Phản Thúc Chân đột nhiên đứng bật dậy.

“Ba vạn đại quân?!”

“Hồ Lao Quan lấy đâu ra ba vạn đại quân!”

Vài Bách Tổng chạy tới trung quân đại doanh suốt dọc đường, là người tận mắt tham chiến, gần như là mang theo giọng khóc nói.

“Chính xác không thể nghi ngờ được bát gia!”

“Chúng ta ở Ngân Tùng Nhai! Vốn là muốn bao vây bọn chúng, kết quả lại bị bao vây ngược lại!”

“Đông nghị, khắp nơi đều là người!”

“Là kẻ sách của Phụng Sơ Phòng Thanh Vân, hắn đã lừa gạt tất cả chúng ta!”

“Còn có võ tướng!”

“Cũng không chỉ có một mình Sa Văn Long!”

“Có một người gần như là Võ Thánh, tay không, bắt được người chính là xé thành hai nửa, dũng mãnh vô địch!”

“Còn có Trần Tam Thạch kia!”

“Hắn trong tay có Thiên Thư đoạt được từ chỗ Xích Mi Quân ở Minh Châu năm ngoái!”

“Hắn có thể triệu hồi sấm sét!”

“Lúc đó hàng trăm hàng ngàn đạo sấm sét đánh xuống!”

“Trực tiếp đánh chết mấy ngàn người!”

“.....”

“Đủ rồi!!!”

Phản Thúc Chấn nghe đến chính mình cũng có chút sợ hãi.

Nếu thực sự dựa theo mấy Bách Tổng này nói, chỉ sợ là Hồ Lao Quan không chỉ có ba vạn người.

Chuyện này sao có thể?!

Còn có tên mãnh tướng tay không kia, là ai?!

Đại Thịnh kinh thành điều tới?!

Kinh thành còn giấu mãnh tướng, là chuyện tất nhiên, nhưng cũng có khả năng.

Ngoài ra...

Chính là sấm sét!

Chuyện này nói cũng quá khoa trương rồi.

Nếu như có người có thể điều khiển sấm sét, còn cần đánh trận sao? Mau mau rút quân đi!

“Quân sư!”

Phản Thúc Chấn nóng nảy nói: “Những điều bọn họ nói, độ tin cậy có mấy phần?”

“Thiên Thư...”

Nét mặt của Nhiễm Kính Hiên ngưng trọng: “Chúng ta đều đã bỏ qua điếm này.”

“Ý của ngươi là, đều là thật sao?”

Phản Thúc Chấn vội vàng nói: “Tên Trần Tam Thạch kia có thể triệu hồi sấm sét đánh chết mấy ngàn người? Vậy phía sau còn cần đánh nữa không?”

“Mấy ngàn người thì không đến nổi, nhiều nhất cũng chỉ là mấy trăm người.”

Nhiễm Kính Hiên phân tích nói: “Hơn nữa ta suy đoán, nhất định phải ở dưới mưa đêm sấm chớp mới có thể sử dụng được, hạn chế khác chắc chắn cũng có, nếu không thì bọn họ đã chủ động đánh tới rồi.”

“Tổng kết lại mà nói.

“Chính là số lượng đại tướng trong Hồ Lao Quan không đúng, số lượng binh mã cũng có thể vượt quá ba ngàn.

“Chỉ sợ, có trên tám ngàn người.”

Phản Thúc Chấn hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy Lý Cung đang hãm hại chúng ta!”

“Đừng vội!”

Nhiễm Kính Hiên khuyên nhủ: “Hỏi Lý Cung một chút nữa, hơn nữa nếu như trong Vĩnh Lạc phủ còn có thám tử hoặc

là có thể nghĩ cách để thám tử xác thực một chút, rốt cuộc trong Hồ Lao Quan có bao nhiêu binh mã.”

“Vậy còn Thập Tứ đệ của ta thì sao?”

Phản Thúc Chấn sốt ruột nói: “Thập Tứ đệ của ta mất tích, mười phần thì có tám chín phần là bị bắt sống đi rồi, chuyện này phải làm như thế nào đây?”

Thập Tứ nhi Phản Gia Hiếu, bản thân cảnh giới không tính là quá cao.

Nhưng địa vị của gia tộc mẹ đẻ hẳn cực cao!

Phản Thúc Chấn ngày sau muốn đoạt quyền lên ngôi, thì không thể thiếu được sự ủng hộ của gia tộc Thập Tứ đệ, kết quả hẳn mang người ta ra ngoài, nếu như mất mạng thì coi như là thiếu đi một trợ lực lớn.

“Quân sư!”

“Phải làm sao đây! Chúng ta không thể cứ ngồi chờ ở đây được?!”

“.....”

Nhiễm Kính Hiên suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm: “Cục diện ở Lai Châu đã ổn định, hơn nữa lại hấp thu được hơn hai vạn tướng sĩ của Khánh quốc, chúng ta vẫn còn mười một vạn đại quân, bốn đại tướng Huyền Tượng, cho dù trong Hồ Lao Quan có năm ngàn binh mã hai viên đại tướng, trên giấy tờ vẫn còn kém xa chúng ta, ổn định tiến lên, ảnh hưởng không lớn.”

Thiên Thư gì chứ.

Cho dù có tác dụng, cũng vẫn có hạn chế.

Không thể dọa được hẳn.

Nếu như thực sự có khoa trương như vậy, năm ngoải Xích Mi Quân cũng sẽ không bại trong tay hơn một ngàn người.

Đương nhiên...

Quả thực là một cái phiền toái.

Tiếp theo chẳng qua là phải cẩn thận hành sự hơn mà thôi.

“Bát gia truyền lệnh đi.”

Nhiễm Kính Hiên nói: “Đề Bành tướng quân đi thử trước, tốt nhất là có thể mang Thập Tứ gia trở về, người ta lập tức lên đường bày binh bố trận, mười vạn đại quân trực tiếp đến Hồ Lao Quan gây áp lực cho bọn họ, tuyệt đối không thể lại cho bất kỳ cơ hội nào!

.....

Vĩnh Lạc phủ.

“Tốt!”

Mạnh Khử Tật nhìn thấy tình báo vừa mới có được, lớn tiếng khen ngợi: “Ngoài Hồ Lao Quan, Phòng tướng quân và Trần tham tướng liên thủ, một ngàn năm trăm người đại phá một vạn địch, bắt sống Nam Từ hoàng Thập Tứ nhi Phàn Gia Hiếu!

Chương 516: Thần Lôi Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (5)

“Như vậy trở lại, chí ít cũng có thể kéo dài thêm mười mấy ngày cho chúng ta!”

“Đúng vậy, không nghĩ tới hai sư huynh đệ này ở bên nhau, vậy mà lại đánh ra được hiệu quả như vậy.”

Chiêm Đài Minh cảm khái mang theo lo âu: “Chỉ là tình huống vẫn không lạc quan.

“Trước đó mấy trận thắng nhỏ này, là bởi vì Phàn Thúc Chấn bọn họ bận rộn đấu trí đấu dũng với Lý Cung, không chế cục diện của Lăng Châu, cho nên tiền quân chỉ là dựng trại đóng quân, cũng không có đại tướng tọa trấn.

“Nói trắng ra, chính là nội đấu.

“Hiện tại, Lăng Châu coi như là hoàn toàn thuộc về Nam Từ, cũng có nghĩa là nội đấu kết thúc.

“Bốn đại tướng Huyền Tượng của bọn họ, sẽ dốc hết toàn bộ, đánh lên, cho dù là có Đặng Phong ở đây, chỉ sợ cũng rất khó chống đỡ được quá lâu.”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta cũng phải tăng tốc độ.”

Mạnh Khử Tật nhét mấy miếng thịt thú vào trong miệng: “Chuẩn bị thêm cho ta một chút kim chấp nhi, bên trong thêm nhiều độc dược, tối nay tiếp tục công thành, cho dù là không đánh chết được Lý Cung, ta cũng muốn làm cho hắn buồn nôn chết!”

“Rõ!”

.....

“Mạnh Khứ Tật!”

Lý Cung gào thét rời khỏi tường thành.

Trên giáp trụ của hắn, dính đầy vật thể màu vàng kim không rõ, toàn thân phát ra mùi hôi thối.

Tên khốn này!

Vậy mà mạo hiểm nguy cơ bản thân bị thương, trong thời gian ngắn phá vỡ cương khí hộ thể sau đó dội một thùng kim chấp nhĩ, mặc dù có giáp trụ sắt đen bảo vệ, nhưng cũng thực sự là quá ghê tởm!

“Đội lão tử bắt được hắn, trước tiên vắn đầu hắn xuống làm bô tiêu!”

“.....”

Phó tướng Lưu Hoán Vinh theo bản năng giữ khoảng cách: “Vương gia, bộ đội tiên phong của Nam Từ bại ở gần Ngân Tùng Nhai, tiên phong tướng quân hoàng Thập Tứ nhĩ Phàn Gia Hiếu còn bị bắt sống...”

“Phế vật!”

Lý Cung mắng: “Đã sớm nói với bọn họ, đừng chỉ lo không chế Lăng Châu, giờ đây để cho Phòng Thanh Vân bọn họ tìm được cơ hội!”

“Đúng vậy, số lượng người tổn thất không tính là quá nhiều, dù sao chúng ta lại bổ sung cho hắn hai vạn người, cộng lại vẫn là có mười một vạn.”

Lưu Hoán Vinh buồn bực nói: “Vấn đề then chốt ở chỗ, mãnh tướng Huyền Tượng đại thành kia của bọn họ là từ đâu đến?”

“Ma quỷ biết!”

Lý Cung cũng không nghĩ ra được: “Ước chừng là Thái tử của Thịnh quốc đến biên cảnh sau đó âm thầm phái qua, nhưng tuyệt đối không thể nào là Huyền Tượng đại thành!

“Số lượng võ giả Huyền Tượng đại thành, đều là bày ra trên mặt bàn, hơn nữa một củ cải một cái hố, đều điều đến phía đông, phía nam, phía bắc và phía tây còn cần hay không!

“Người này rốt cuộc là người phương nào, người đề Phàn Thúc Chấn bọn họ phái người đi thử một chút, thử là biết!

“Về phần binh lực...

“Thực sự chỉ có ba ngàn người!

“Phòng Thanh Vân giỏi nhất chẳng phải là loại hư trương thanh thế này sao? Nói ta báo cáo quân tình giả, đơn giản là xì hơi!”

“Đúng vậy.” Lưu Hoán Vinh buồn bực nói, “Chỉ là hiềm khích đã sinh ra, chúng ta lại nói như thế nào, chỉ sợ cũng không dễ dàng tin tưởng như vậy.”

“Đưa con trai ta đi!”

Lý Cung nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bỏn vương chỉ có một đứa con trai này, bọn họ chắc hẳn sẽ tin tưởng rồi chứ?!”

Trưởng tử của hắn, đang làm quan ở Dao Châu phía tây Lăng Châu.

“Nói cho bọn họ biết, nếu không công thành sẽ bỏ lỡ thời cơ chiến đấu!”

.....

Hồ Lao Quan.

“Cái gì?!”

“Tối hôm qua, một ngàn năm trăm người các người, đánh bại hơn một vạn người?!”

“Còn có Lôi Công trợ giúp?”

“Không phải sao, ngay trước mặt ta, vừa rồi tên râu rậm đối diện còn trừng mắt nhìn ta, chớp mắt sau đã thành than đen rồi!”

“Xem ra Đại Thịnh Huyền Giáp của ta, thực sự có thiên trợ!”

“Lời thừa, đây chính là trận pháp trong Thiên Thư!”

“.....”

Trong thành.

Huyền Giáp Quân hăng say kể lại chuyện tối hôm qua đã xảy ra, sĩ khí cũng không ngừng tăng lên theo đó.

“Sướng!”

Ngay cả Sa Văn Long cũng vô cùng sảng khoái: “Phòng tướng quân danh bất hư truyền!”

“Đúng vậy sư huynh.”

Trần Tam Thạch nói: “Trận mưa lớn này của người, chỉ sợ là sẽ dọa cho gan bọn chúng vỡ nát.”

“Sư đệ không cần tăng bốc ta, không có ý nghĩa.”

Phòng Thanh Vân thản nhiên nói: “Người ta hai người, vẫn nên tiếp tục thương lượng đối sách tiếp theo. Hai trận thua nhỏ này, chỉ sợ rất nhiều đại tướng của Nam Tù đều muốn ra tiền tuyến rồi.

“Bốn tên Huyền Tượng này, chỉ riêng đại thành đã có hai tên.

“Sư đệ, mau nói biện pháp phá địch của ngươi đi, sư huynh tò mò lắm, đang chờ học tập đây.”

“Sư huynh quá khiêm tốn, chẳng phải là muốn ta hoảng sợ bất an sao?”

“Được rồi, không nói đùa nữa, bàn chính sự đi.”

Phòng Thanh Vân nói: “Dựa theo bố trí trước đó của sư đệ, là chuẩn bị để cho hai quân Từ, Khánh lẫn nhau nghi ngờ, không biết rõ rốt cuộc thực lực trong Hồ Lao Quan ra sao, để trì hoãn thời gian bọn họ công thành, nhưng cụ thể là rốt cuộc làm sao để phá địch, trong thời gian ngắn ta thực sự rất khó nghĩ ra được.”

Dù sao đi nữa.

Đây chính là mười vạn đại quân!

Chiến thắng trước đó quả thực là đã kích đến sĩ khí, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

“Chỉ riêng nghi kỵ lẫn nhau còn chưa đủ.”

Trần Tam Thạch từ từ nói: “Ta dự liệu được Đường vương Lý Cung, tiếp theo sẽ nghĩ hết biện pháp tranh thủ sự tín nhiệm của đại quân Nam Từ, cho nên đại quân Nam Từ vẫn sẽ đến công thành, chúng ta cần phải tiếp tục giết thêm một vòng nữa, giết đến mức bọn chúng không chỉ nghi ngờ lẫn nhau, còn kiêng kỵ Hồ Lao Quan, sau đó mới xuất hiện sơ hở trí mạng thực sự!

“Truyền lệnh của ta, hai ngàn người mỗi ngày chặn ngựa phải tiếp tục, không được ngừng.

“Hơn nữa sư huynh, làm phiền ngươi viết lại toàn bộ hiện tượng thiên văn nửa tháng gần đây cho ta.

“Cuối cùng, những tướng sĩ khác, ngày đêm luyện tập trận pháp Thiên Thư, không được có bất kỳ lơ là nào!”

Chương 517: Thần Lô Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (6)

Liên tiếp mấy ngày.

Các tướng sĩ ở bên ngoài Hồ Lao Quan, căn cứ vào hiện tượng thiên văn tiếp theo, luyện tập trận pháp tương ứng, đề phòng bất trắc.

Cuối cùng.

Bảng điều khiển kỹ nghệ thống binh lâu ngày không thấy lại một lần nữa xuất hiện.

[Kỹ nghệ: Thống binh (đại thành)]

[Tiến độ: 0]

[Hiệu dụng:....., cuồng nhiệt chiến tranh]

[Cuồng nhiệt chiến tranh: Thủ đoạn thống binh ngạo nghễ thiên hạ, binh mã dưới trướng sau khi luyện tập đều có thể trở thành đội quân hổ sói, thấy máu thì cuồng nhiệt, uy thế chồng chất lập lại, cho đến khi không thể ngăn cản được nữa]

Tích lũy!

Nói một cách đơn giản hơn, chính là sau khi rơi vào giao chiến kịch liệt, chỉ cần có ưu thế là có thể không ngừng mở rộng, cho đến khi tất cả tướng sĩ rơi vào trạng thái bạo loạn của một cỗ máy chiến tranh, có thể duy trì đến khi một trận chiến kết thúc.

Toàn viên bạo loạn!

Khi một đội quân, toàn viên tiến vào trạng thái không sợ chết, trong đầu chỉ còn lại hai chữ “giết địch”, thì sẽ hóa thành cỗ máy chiến tranh thực sự.

Thêm vào đó là [Trụ tâm cốt] mang đến bình tĩnh không loạn, bảo đảm trận hình sẽ không sụp đổ, [Khải viết vô y] gia tăng cường độ trận pháp và sự ăn ý của các tướng sĩ, cuối cùng thêm vào đó là Thiên Thư và huyền châu.

Chỉ cần kẻ địch không có võ giả cao cảnh giới có thể nghiền nát đội ngũ, trong tình huống cùng cấp độ, thì sẽ là trạng thái đi đường tắt, trực tiếp nghiền nát.

Vấn đề, chính là ở chỗ này.

Đối phương Huyền Tượng cảnh giới đại thành, đã có đến hai tên.

Điều này cần phải xem bước thứ ba tiếp theo, đại phá mười vạn đại quân!

Ngoại trừ điều đó ra.

Trước khi quyết chiến, còn cần phải đột phá kiếm khí thuật đến tiểu thành.

Hương hỏa là đủ dùng, chỉ là còn cần một chút thời gian.

“Báo ——”

Triệu Khang vội vàng chạy đến: “Đại nhân! Đại quân Nam Tù đã toàn bộ đến đại trại cách năm mươi dặm bên ngoài, bọn họ rầm rộ, tự xưng mình có hai mươi vạn, bốn đại tướng cảnh giới Huyền Tượng, trong đó có một đại tướng họ Bành, hiện tại đang ở tiền quân tọa trấn, hẳn còn đích thân dẫn theo hơn hai trăm kỵ binh, khiêu chiến ở trước cửa thành.”

“Bành?”

Trần Tam Thạch rất nhanh đã nhớ ra được người này.

Bành Dẫn Hanh.

Huyền Tượng cảnh giới đại thành.

Cũng coi như là một trong những mãnh tướng có thể xếp hạng được ở trong Nam Từ.

“Theo ta lên tường!”

“.....”

.....

Nam Từ quân doanh.

“Tốt!”

Phàn Thúc Chấn nhìn thấy bố chính sứ của Dao Châu trước mặt, cuối cùng hạ quyết tâm: “Quân sư, Du hầu gia, Lý Cung đưa đứa con trai duy nhất trong nhà đến trợ trận, cộng thêm tình báo mà thám tử của chúng ta truyền đến ở trong Lai Châu xác thực, trong Hồ Lao Quan, binh lực sẽ không vượt quá ba ngàn, nhiều nhất sẽ không vượt quá năm ngàn, viên đại tướng tay không tối hôm trước, có thể là do Thái tử của Thịnh quốc mang đến, nhưng tuyệt đối sẽ không lại có Huyền Tượng thứ ba, bảo chúng ta cứ việc công thành.”

Nói là trợ trận.

Kỳ thực chính là con tin!

Chỉ có một đứa con trai này, đều đến làm con tin, chứng tỏ Lý Cung không có nói dối.

“Không cần vội, ta đã phái Bành tướng quân đi Hồ Lao Quan khiêu chiến.”

Nhiễm Kính Hiên bình tĩnh nói: “Bành tướng quân là Huyền Tượng cảnh giới đại thành, Sa Văn Long không phải là đối thủ, chỉ có thể để viên đại tướng sử dụng song quyền kia ra

ứng chiến, chỉ cần thử qua, là có thể biết được thực lực, sau đó chọn thời cơ tiến công Hồ Lao Quan.”

“Nếu như...”

Du Cảnh Chí nói: “Bọn họ không ra khỏi thành ứng chiến thì sao?”

“Vậy thì vừa hợp ý ta.”

Nhiễm Kính Hiên nói: “Không ra khỏi thành ứng chiến, thì chúng tôi bọn họ sợ, bọn họ sợ, sĩ khí của bộ đội tiên phong chúng ta đánh mất trước đó, sẽ dần dần tăng trở lại, vạch trần bộ mặt thật hư trương thanh thế của bọn họ.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Phàn Thúc Chấn nói: “Quan trọng nhất là, vẫn phải bảo đảm được Thập Tứ đệ của ta!”

.....

Bên ngoài Hồ Lao Quan.

Bành Dẫn Hanh dẫn theo hơn hai trăm kỵ binh, lớn tiếng chửi bới ở bên ngoài thành.

“Các người trong thành!”

“Chỉ có hơn ba ngàn người, hai viên đại tướng!”

“Trước đó chẳng qua là dựa vào việc giở một số âm mưu quỷ kế, giành được hai trận thắng nhỏ!”

“Hôm nay đại quân của ta đã ở trước cửa thành, các người tại sao lại co đầu rút cổ?”

“Mau mau thả Thập Tứ gia về, tha cho các người một mạng!”

“.....”

“Nói bậy!”

Sa Văn Long đứng trên tường thành, dựa theo sự dẫn dò trước đó của Trần Tam Thạch phản kích nói: “Trong thành của ta ba vạn đại quân, bên ngoài có ba đại tướng Huyền Tượng cảnh, sợ các ngươi ở chỗ nào?!”

“Ba viên Huyền Tượng...”

Bành Dẫn Hanh lẩm bẩm trong lòng.

Tên Sa Văn Long này, mãnh tướng tay không kia, còn có người thứ ba?

“Đừng có ở đây mà giả vờ!”

Bành Dẫn Hanh cầm một cây cự phủ khai sơn: “Nói mồm thì ai chẳng nói được, lão tử còn nói, trong quân doanh của Đại Từ ta có hai trăm Võ Thánh, nếu như các ngươi thực sự có bản lĩnh, dám dẫn theo hai trăm người đi ra!

“Chúng ta hai trăm người đối chiến với hai trăm người, giết nhau một trận!

“Nếu như ta thắng, các ngươi liền ngoan ngoãn thả Thập Tứ gia ra!

“Có dám hay không!”

Sa Văn Long câm nín.

Trong mắt hắn, là không thể nào ra khỏi thành ứng chiến được.

Bành Dẫn Hanh chính là Huyền Tượng đại thành!

Quan trọng nhất là.

Thắng thì như thế nào?

Trong quân doanh của Nam Từ, nhưng vẫn còn ba viên Huyền Tượng tọa trấn, ra ngoài đánh trận này được không bù mất, không bằng kiên trì không ra, tiếp tục trì hoãn, tính ra, cũng coi như là trì hoãn được gần một tháng.

Lại có thêm hai tháng cuối cùng!

Vĩnh Lạc phủ có thể phá được.

Bọn họ cho dù là lập được công lao lớn, cũng không cần tiếp tục mạo hiểm nữa.

.....

Không nhận được đáp lại.

Chương 518: Thần Lô Trời Đánh Nam Từ, Thiên Công Trợ Trận Phá Vạn Quân (7)

Sĩ khí của các kỵ binh Nam Từ bắt đầu từ từ tăng lên, lần lượt chửi bới, câu nào cũng khó nghe.

Đối với bên công thành mà nói.

Có thể dẫn đối phương ra khỏi thành, tự nhiên là tốt nhất.

“Thật quá đáng!”

Đặng Phong ở trên tường thành mặt mày âm trầm vô cùng, hận không thể trực tiếp xông xuống tường thành, nhưng không nhận được mệnh lệnh, hắn cũng chỉ có thể nhìn, thậm chí bởi vì không để cho mình bại lộ, ngay cả đáp trả cũng không làm được, quả thực là cực kỳ âm ức.

“Đặng tướng quân.”

Trần Tam Thạch chạy tới.

Hắn nhìn thấy cảnh tượng dưới tường thành: “Tên Bành Dẫn Hanh này có thể coi là một trong những mãnh tướng của Nam Từ, Đặng tướng quân nhìn nhận như thế nào?”

“Người này ta biết!”

Đặng Phong trầm giọng nói: “Chẳng qua chỉ là một lão già mà thôi, căn bản không khoa trương như lời đồn, hơn nữa thời kỳ đầu hắn không đủ tài nguyên, dẫn đến rất nhiều căn cơ không vững, võ đạo một đường, một bước sai bước sai, không phải Đặng mỗ khoác lác, hắn tuyệt đối không bằng

Đặng mỗ, nhưng cụ thể là kém bao nhiêu, còn cần phải động thủ sau đó mới có thể biết được.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch nói: “Đã như vậy, tướng quân có dám cùng ta ra khỏi thành, người ta hai người, cùng xông vào doanh địch, chém giết tên tiểu nhân này không?”

“Thực sự như vậy?!”

Đặng Phong ban đầu hưng phấn, nhưng rất nhanh lại sững sốt, có chút không vui nói: “Trần soái, người có chút quá ức hiếp người, đao cũng không cho ta dùng, giáp cũng không cho ta mặc, đối phương dù sao cũng là Huyền Tượng đại thành, ta tay không, làm sao giết được?”

“Không cần che giấu nữa.”

Trần Tam Thạch nhìn kỵ binh Nam Từ đang chửi bới ở bên ngoài thành: “Đã đến lúc Đặng tướng quân rút con đao này ra rồi, con đao này vừa rút ra, mười vạn đại quân của Nam Từ, sẽ hóa thành chim sợ cành cong, sau đó Trần mỗ có thể búng tay phá được.”

“Đặng mỗ nếu như có thể phát huy được tác dụng như vậy, chết cũng không tiếc!”

Đặng Phong nghe thấy không cần phải ẩn giấu thân phận nữa, mừng rỡ vô cùng: “Chỉ có hai người chúng ta?”

“Không sai, chỉ có hai chúng ta.”

Trần Tam Thạch nhận lấy cung tên Triệu Khang đưa tới, bắt đầu mặc giáp: “Không chỉ như vậy, chúng ta còn sẽ bị hàng ngàn hàng vạn địch quân truy kích bao vây, Đặng tướng quân, có sợ không?”

“Sợ?”

Đặng Phong cười lớn: “Đã sớm nói với Trần soái rồi, dưới Võ Thánh, Đặng mỗ cho dù không thắng, cũng tuyệt đối sẽ không bại, địch quân mười vạn, nhưng trừ Phàn Thúc Chấn ra, trong mắt Đặng mỗ, đều chẳng qua chỉ là phường giá áo túi cơm!”

“Tốt!”

“Đặng Phong nghe lệnh!”

Âm thanh của Trần Tam Thạch vang vọng: “Theo ta ra khỏi thành, trực tiếp lấy thủ cấp của thượng tướng địch quân!”

.....

Ngoài thành.

Bành Dẫn Hanh mắng suốt cả một buổi sáng, cho đến khi khô cả miệng lưỡi mới dừng lại.

“Đi thôi!”

“Không cần lãng phí thời gian nữa!”

“Chúng ta chỉ có hai trăm người, bọn họ đều không dám ra khỏi thành, chứng tỏ trong thành thủ quân trống rỗng, thậm chí viên đại tướng tay không kia cũng căn bản không phải là Huyền Tượng cảnh, nếu không thì không có lý do gì không ra ngoài.”

“Trở về doanh trại! Nói cho bát gia bọn họ, ba ngày sau, mười vạn đại quân sẽ trực tiếp công thành!”

“.....”

Bành Dẫn Hanh nói xong, dẫn theo hơn hai trăm kỵ binh quay trở về theo đường cũ, đúng lúc cách đại doanh còn lại mười mấy dặm, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa.

Quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên hoang nguyên, một con ngựa trắng điên cuồng chạy tới.

“Lão Bành!”

Trần Tam Thạch âm thanh như chuông lớn: “Trước đó Trần mỗ chộp mắt một lát, tỉnh lại sau mới nghe thấy người vẫn luôn sủa ăng ăng ở bên ngoài thành, cho nên cảm thương đi ra tìm người, sao người lại chạy trước rồi? Còn không mau mau cầm đầu người của người quay lại, đỡ cho Trần mỗ lại phí sức lực đuổi theo người!”

“Người chính là Trần Tam Thạch?!”

Bành Dẫn Hanh nheo mắt lại: “Người thật to gan! Dám một mình đuổi theo? Chết đi ——”

Hắn đột nhiên quay đầu ngựa lại, giơ cao cây cự phủ khai sơn trong tay.

Cũng chính là cùng lúc đó.

Vị trí sườn dốc, lại có một con ngựa đỏ nâu bay lên trời, trên lưng ngựa cũng ngồi một viên tướng cao lớn uy mãnh.

“Đến tốt lắm!”

Ban đầu Bành Dẫn Hanh còn tưởng rằng là viên đại tướng am hiểu sử dụng song quyền kia cuối cùng cũng ra ngoài ứng chiến, kết quả nhìn kỹ lại, người đến trên người rõ ràng mặc giáp trụ của tướng quân Khánh quốc, trong tay cầm một cây thanh long yển nguyệt đao, khác xa mãnh tướng được miêu tả trước đó.

“Người đến là ai?!”

“Là Đặng Phong!”

“Đặng Phong?!”

Bành Dẫn Hanh tự nhiên biết người này, không khỏi kinh hãi vô cùng: “Lai Châu Đặng Phong, sao người lại đi theo bên cạnh Thịnh nhân?!”

Đây chính là người thứ ba Sa Văn Long nói?

Có điều là.

Dựa theo danh tiếng của người này, chỉ cần Lai Châu có một tia hy vọng chiến thắng, thì sẽ không thể nào quy hàng mới đúng.

Chẳng lẽ...

“Lý Cung đã bại!”

“Khánh quốc bất nhân!”

“Đặng mỗ sớm đã quy về dưới trướng của Trần soái, lão tiểu nhân còn không mau mau chết đi ——”

“Àm ——”

Sau một lần giao thủ, Bành Dẫn Hanh liền xác nhận người này thực sự là Đặng Phong, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng không ổn, quay đầu ngựa lại muốn rút lui, dù sao nhiệm vụ lần này vốn là để thử xem rốt cuộc trong thành có thực sự là có võ giả cảnh giới Huyền Tượng đại thành hay không, nếu như có thì có mấy người.

Kết quả không nghĩ tới lại gặp phải Đặng Phong!

Người này ở phía đông nam đại lục Trung Nguyên không ai không biết không ai không hiểu, hắn căn bản không có ý nghĩa gì để liều mạng với người này.

Tuy nhiên...

Khi Bành Dẫn Hanh muốn rút lui mới phát hiện căn bản không làm được.

Bởi vì Đặng Phong cười...

Chính là thanh thông mã của Phàn Thúc Chấn.

Hai người này cười đều là dị thú chiến mã!

Sao có thể là ngựa bình thường có thể bỏ chạy được?

Dưới vạn bất đắc dĩ, Bành Dẫn Hanh chỉ có thể cắn răng cùng bọn họ chém giết.

Thời khắc nguy cấp, hấn tức giận từ trong lòng dâng lên, ác cảm từ bên cạnh sinh ra.

“Trần Tam Thạch, Đặng Phong!”

“Thực sự cho rằng ta sợ các ngươi!”

“Hai người các ngươi, cũng dám đuổi đến nơi này!”

“Phía trước hai mươi dặm, chính là quân doanh của mười vạn đại quân ta!”

“Hai người các ngươi, liền cùng chết ở đây đi!”

“Vèo ——”

Kỵ binh bên cạnh Bành Dẫn Hanh, bắt đầu không ngừng bắn tên lên trời.

Trong quân doanh của Nam Từ.

Hàng vạn đại quân lập tức xuất động.

Phàn Thúc Chấn, Du Cảnh Chí cộng thêm Nhiễm Kính Hiên, ba đại tướng Huyền Tượng dốc hết toàn bộ, chỉ cần chưa đến nửa canh giờ là có thể đuổi kịp, ngàn quân vạn mã, đến bao vây giết hai người!

Trần Tam Thạch ở cách hai mươi dặm, đều có thể cảm nhận được mặt đất rung động: “Đặng tướng quân, có sợ không?”

“Sợ cái gì?!”

Đặng Phong vừa chém giết vừa trả lời.

“Tốt!”

“Mười vạn giặc cỏ, phía sau có phá được hay không, liền phải xem bước cò thứ ba này của ngươi ta, đi có đủ tốt hay không!”

Câu nói này.

Trần Tam Thạch nói ở trong lòng, ngoài miệng không có hô lên, chẳng qua là không ngừng kéo cung bắn tên, bắn chết một tên lại một tên kỵ binh, có khiên chắn thì bắn chết chiến mã.

Hắn cố ý không ở bên ngoài Hồ Lao Quan, mà trực tiếp đi đến doanh trại của mười vạn địch quân.

Hai bên Thiên Tầm, mang theo đầy tên nặng như núi.

Trước đó.

Trần Tam Thạch không dám lại một mình đến đánh du kích, là bởi vì hắn lo lắng sau khi võ giả cảnh giới Huyền Tượng đến gần sẽ không thể xử lý được.

Nhưng hôm nay.

Hắn có thượng tướng Đặng Phong!

Có hai con ngựa tốt tuyệt thế!

Địch đông vạn ngàn, lại sợ cái gì?!

Bước cò thứ ba này.

Chính là —— Kinh sợ mười vạn giáp của Nam Từ, chân chừ không tiến cuối cùng thất bại!

(Hết chương)

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (1)

“Ầm ầm ——”

Lực sĩ Huyền Tượng, dù kém xa Võ Thánh, cũng đã không còn là con người.

Mỗi lần hai người giao đấu, đều phát ra tiếng vang ù ù đình tai nhức óc. Trên vùng hoang dã, lớp đất bùn ẩm ướt vừa được cơn mưa rửa sạch, dưới luồng khí cương mãnh, nổ tung thành từng khối đất mang theo cả thảm cỏ, bay tán loạn khắp trời.

“Đặng Phong!”

Rìu khổng lồ trong tay Bành Doãn Hành đang giằng co với Thanh Long Yển Nguyệt Dao, cả hai đều dốc hết sức lực vào cuộc chiến cương khí thuần túy này: “Đông Nam Trung Nguyên đều ca ngợi ngươi trung nghĩa vô song, sao giờ đây lại vì cầu sống mà cam tâm theo một tên nhãi ranh? Xem ra, ngươi cũng chỉ là kẻ mưu cầu danh lợi, ham sống sợ chết!”

“Lão tặc! Sao dám nhục mạ ta?!”

Đặng Phong không thể biện bạch.

Dù nói thế nào, hắn cũng đã mang trên mình danh tiếng của kẻ phản bội đầu hàng.

Hơn nữa, suốt thời gian này.

Hắn không thể ra tay, phải giả dạng người khác, lên chiến trường cũng không được dùng binh khí, trong lòng đã chất chứa một ngọn lửa giận dữ vô hình, đến lúc này, dưới lời lăng

mạ của địch tướng, không thể kìm nén được nữa, hoàn toàn bùng phát.

Ầm ầm!

Trên Thanh Long Yển Nguyệt Dao, cương khí gần như hóa thành thực chất, giống như một con hổ dữ, cắn chặt lấy lưỡi rìu khổng lồ, dường như muốn cắn đứt lưỡi rìu sắc bén đó.

Cánh tay của Bành Doãn Hanh đối diện không khỏi run lên.

Hắn gầm lên một tiếng, dốc hết sức lực đẩy lùi viên tướng đầu hàng của Khánh quốc, rồi vừa đánh vừa lui: “Yểm hộ ta!”

“Vút vút vút ——”

Tuy nhiên.

Khi Bành Doãn Hanh quay đầu lại mới phát hiện, kỵ binh bên cạnh đã chết quá nửa!

Cánh tay Trần Tam Thạch kéo cung nhanh đến mức gần như ảo ảnh, tiếng dây cung như tiếng đàn, từng mũi tên gần như nổi thành những vệt đen, kỵ binh không có khiên chết ngay lập tức.

Còn những người có khiên, chiến mã dưới thân chết trước, kỵ binh ngã xuống đất lộ ra sơ hở cũng sẽ bị bắn chết, chỉ là chống đỡ được thêm một mũi tên mà thôi.

“Hóa Kinh, Thông Mạch, lên trước cho ta!”

Bành Doãn Hanh gầm lên: “Hắn chỉ có một mình! Giết kẻ mặc áo bào trắng, bất kể cảnh giới ra sao, đều được phong hầu ——”

“Giết!”

Gọi là trọng thưởng tất có dũng phu.

Hai tham tướng giờ khiên, bốn Hóa Kinh theo sát phía sau.

Những người này, đều là những tướng lĩnh được Bành Doãn Hanh tuyển chọn từ các bộ phận khác nhau khi hô chiến.

“Choang choang choang ——”

“Hi ——”

Tiếng đầu mũi tên va vào khiên liên tục vang lên.

Ngay cả khi chiến mã dưới thân bị giết, các tướng lĩnh cũng có thể nhanh chóng đứng dậy, dù sao cũng là võ tướng trung cấp, cao cấp, trong trường hợp đối phương không bỏ chạy cố ý kéo giãn khoảng cách, rất nhanh đã áp sát.

“Họ Trần kia, tước hầu của gia gia, dựa cả vào người rồi!”

“Chết đi ——”

Có tới bảy tướng lĩnh đồng thời ra tay từ bốn phương tám hướng.

“Các vị hà tất phải nóng lòng đến vậy, mang thủ cấp đến trước mặt Trần mỗ?!”

“Keng ——”

Trần Nhạc Kiếm rút ra khỏi vỏ.

Kiếm quang lóe lên.

Ngay lập tức, đầu của hai Hóa Kinh rơi xuống.

Bên trái, một tham tướng Thông Mạch cầm Mã Dao trong tay, chém mạnh xuống, nhưng lại bị chiếc cung lớn bằng sắt bắn chặt chẽ, không chỉ vậy, trên chiếc cung lớn này còn quần lấy cương lực, khiến hắn bị chấn bay ra dưới sức mạnh đáng sợ.

Cung sắt bắn bằng huyền thiết, đầu cung còn có lưỡi dao sắc bén, bản thân nó đã là một loại thần binh lợi khí.

Chiếc cung lớn trong tay Trần Tam Thạch vung vẩy, hiệu suất giết người thậm chí còn nhanh hơn cả bắn tên, chưa đến mười hiệp, bảy tám tướng lĩnh trung cấp, cao cấp đã chết hết dưới vó ngựa.

Sau đó, là một cuộc săn lùng tàn sát triệt để.

Hơn hai trăm kỵ binh.

Khi chỉ còn cách đại doanh Thịnh quân bảy tám dặm, chỉ còn lại hơn hai mươi người.

Bên kia.

Đặng Phong cũng đuổi kịp Bành Doãn Hanh lần nữa, thanh đao trong tay hấn như bầu trời sụp xuống, cương đao cuộn cuộn ập đến, gần như xé nát mặt đất.

“Àm!”

Bành Doãn Hanh lại giơ rìu lên đỡ.

Nhưng lần này, hấn không còn dư lực để dùng cương khí bảo vệ chiến mã, con ngựa dưới thân không chịu nổi lực va chạm như vậy, toàn bộ xương cốt nổ tung, bốn chân gãy cẳng trực tiếp lún sâu vào trong bùn đất.

Mất chiến mã, Bành Doãn Hanh buộc phải chiến đấu dưới đất.

Lúc này, lợi thế của một con ngựa mới thể hiện rõ, từ trên cao nhìn xuống, lực va chạm, tốc độ bền bỉ...

Bản thân Bành Doãn Hanh đã kém hơn đôi phương, giờ đây càng không phải là đối thủ.

Hắn buộc phải bùng nổ tốc độ của lực sĩ Huyền Tượng, hóa thành một bóng mờ lao về phía trước, chỉ còn một đoạn đường cuối cùng, là đại quân của mình, còn có ba tướng quân Huyền Tượng đến tiếp ứng mình!

“Bát gia!”

“Cứu ta ——”

Tiếng hấn vang vọng khắp vùng hoang dã.

Cách đó vài dặm.

Ba tướng quân Huyền Tượng cưỡi ngựa đến, cùng với hàng vạn đại quân, đều nghe thấy rõ ràng.

“Đây không phải là giọng của Bành tướng quân sao?”

Phàn Thúc Chấn nhíu mày thành hình chữ xuyên: “Lệnh cho hấn ra hô chiến, lại bị đánh thành thế này? Vị tướng cưỡi trần kia, dũng mãnh vô địch đến vậy?!”

“Hồng rồi!”

Nhiễm Kính Hiên vẻ mặt ngưng trọng, nhìn thấy sự khác thường trên mặt các tướng sĩ bên cạnh: “Lại trúng kế rồi, bọn chúng cố ý không ở ngoài Hồ Lao Quan, mà dẫn chiến trường đến đây, mục đích là để các tướng sĩ nhìn thấy sự nhục nhã của Bành tướng quân.”

“Lão Bành sao đến nỗi này?!”

Du Cảnh Chí không dám tin nói: “Tên đó thật có thể đánh hấn cầu xin cứu mạng?”

“Chắc chắn là đại quân xuất kích!”

Phàn Thúc Chấn trầm giọng nói: “Nói với các tướng sĩ, phía trước rất có thể có chủ lực của Thịnh nhân, trực tiếp nghiền nát toàn bộ quân địch, nói không chừng Hồ Lao Quan không đánh cũng tự phá!”

“Ào ào ——”

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (2)

Đại quân nhanh chóng xông lên dốc.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng mờ mờ phía trước
năm dặm.

Chỉ là...

Đâu có đại quân gì.

Thịnh nhân, chỉ có hai kỵ!

Một người đuổi đánh Bành Doãn Hanh.

Người còn lại, đuổi giết vô số kỵ binh.

Chỉ có hai người!

Rõ ràng Bành Doãn Hanh đã dẫn theo hơn hai trăm kỵ binh
ra ngoài, lại bị hai người giết chỉ còn bảy tám người?!

“Đây là người phương nào!”

Nhiễm Kính Hiên như lâm đại địch: “Hắn cầm Thanh Long
Đao, không giống với người đã giao chiến ở Ngân Tùng
Nhai.”

“Trình Cung lừa ta?!”

Phàn Thúc Chấn nghiêng răng nói: “Tính ra như vậy, trong
Hồ Lao Quan ít nhất có ba lực sĩ Huyền Tượng, cộng thêm
Trần Tam Thạch mặc áo bào trắng sử dụng Thiên Thư,
Phượng Sơ phòng Thanh Vân có lẽ cũng có tiên pháp Tôn
Tượng Tông để lại, trong tình huống binh lực không xác định,
còn đánh thế nào?”

“Bát gia đừng hoảng!”

Du Cảnh Chí kéo theo một sợi xích, đầu xích là một móng vuốt huyền thiết, ánh mắt đầy sát khí: “Rất đơn giản, giữ hai tên kia lại ở đây chẳng phải được rồi sao?!”

Được nhắc nhở.

Phản Thúc Chấn mới phản ứng lại.

Hai người này cũng quá ngông cuồng rồi!

Hai người, sao dám xông vào doanh trại mười vạn đại quân?!

Hơn nữa địa thế nơi này rộng rãi, không thể có phục binh!

“Giết!”

“Bằng mọi giá, giữ hai người phía trước lại cho ta!”

Phản Thúc Chấn hét lớn về phía đội quân phía trước.

“Lão Bành!”

Du Cảnh Chí nhắc nhở: “Nhanh lên nữa, hấn sắp không chịu nổi rồi!”

.....

“Bóp bóp bóp!”

Cương khí kết hợp với cơ thể bùng nổ, lúc đầu Bành Doãn Hanh thuận lợi kéo được một khoảng cách, nhưng cuối cùng cũng không phải kẻ lâu dài, rất nhanh đã bị ngựa Thanh Thông đuổi kịp, lại giao đấu vài hiệp.

Cơ thể hấn bắt đầu bị thương.

Một bước sai, bước bước sai!

Trong giao đấu, thường thì khi xuất hiện một sơ hở, ngay lập tức sẽ có vô số sơ hở khác xuất hiện.

Rất nhanh.

Bộ giáp huyền thiết trên người Bành Doãn Hanh trở nên tả tơi, hơn chục vết đao chồng chéo lên nhau, máu tươi chảy ra.

Tên Đặng Phong Lai Châu này...

Không chỉ là lực sĩ Huyền Tượng đại thành!

Hắn e rằng đã viên mãn từ lâu, tiến thêm một bước nữa, chính là Võ Thánh!

“Àm!”

Thanh Long Yển Nguyệt Đao, như một con rồng xanh bị Đặng Phong nắm trong tay, mang theo sức mạnh như dời núi lấp biển, từ trên cao giáng xuống, trước tiên xé toạc cương khí của Bành Doãn Hanh, tiếp đến là cương khí hộ thể, cuối cùng ầm ầm giáng xuống, chiếc rìu trong tay hắn rơi ra, cơ thể cũng bay ngược ra xa hơn ba mươi trượng mới rơi xuống đất với tư thế trái ngược quy luật, phun ra một ngụm máu tươi.

Không đợi hắn thở dốc, địch tướng đã lao đến lần nữa.

“A!”

Bành Doãn Hanh gầm lên, ôm lấy tảng đá lớn bên cạnh ném về phía đối phương, sau đó không thèm để ý gì nữa bỏ chạy, phía trước hắn, đã có ngàn quân vạn mã của đội quân Nam Từ, thậm chí tận mắt nhìn thấy Phàn Thúc Chân và những người khác xen lẫn trong dòng nước lũ.

“Bát gia!”

“Cứu ta ——”

.....

“Nhanh lên!”

Nhiễm Kính Hiên thúc giục lớn tiếng.

Đáng tiếc...

Vẫn không kịp!

Ngay khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn hai dặm cuối cùng.

Đặng Phong vẫn đuổi kịp.

“Lão tặc, chạy đâu ——”

Đao rơi.

Người chết!

Giữa ngàn quân vạn mã, dưới con mắt của mọi người, đại tướng tiên phong của họ, một trong những sức mạnh chiến đấu mạnh nhất của cuộc viễn chinh này, bị người ta chém một đao thành hai nửa, dưới cương khí đáng sợ, nửa thân người nổ tung thành từng mảnh, nửa còn lại trực tiếp bay ra ngoài.

“Ào ào!”

Kỵ binh Nam Từ xông lên phía trước, suýt nữa dừng lại khi chứng kiến cảnh tượng này, mãi đến khi phía sau có tiếng nhắc nhở, mới tiếp tục cưỡi đầu cưỡi cổ lao lên, nhưng khí thế đã giảm đi ba phần.

“Nhiều người như vậy?”

Đặng Phong nhìn dòng lũ kỵ binh ào ào lao đến: “Trần soái, tiếp theo làm gì?”

“Đi theo bên ta!”

“Đảm bảo người ta không bị giữ lại, sau đó...”

“Giết ngàn quân!”

“Giá ——”

Trần Tam Thạch không những không đi, ngược lại còn lao về phía địch quân, mãi đến khi còn cách một dặm mới giảm

tốc độ, chiếc cung lớn trong tay lại bắn hết công suất, rõ ràng chỉ có một người một cây cung, nhưng những mũi tên bắn ra lại nối liền thành một mảng trên trời, cuối cùng như mưa rơi xuống quân địch dày đặc.

“Ào ào ——”

“Hi ——”

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn chục kỵ binh ngã xuống.

Đồng thời.

Giọng nói vang dội vang vọng khắp mặt đất.

“Trần mỗ xuất thân thợ săn, từ khi nhập ngũ hiếm khi có cơ hội lên núi săn bắn, hôm nay vừa hay lấy mười vạn heo chó các ngươi luyện tập cho tốt, tránh mất đi bản lĩnh kiếm ăn!”

Mười vạn heo chó?!

Lần này, đừng nói là ba viên chủ tướng Phàn Thúc Chấn và những người khác.

Ngay cả các tướng sĩ bình thường, cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã, từng người một đều giận dữ bưng bưng, chỉ hận không thể lập tức bắt vị tướng họ Trần kia tới lột da cắt thịt, đáng tiếc cơn giận của họ, rất nhanh đã bị những mũi tên hóa thành mưa dập tắt.

Mỗi lần tiến lên được một thước, lại có bảy tám đồng đội ngã xuống, cơn giận và nỗi nhục trong lòng cùng với số người bên cạnh giảm đi, dần dần chuyển thành nỗi sợ hãi.

“Khiên!”

“Kỵ binh cầm khiên lên trước!”

Có tham tướng hét lên chỉ huy.

Đại quân Nam Từ nhanh chóng điều chỉnh ứng phó.

“Khiên?”

Trần Tam Thạch tung hoành trên thảo nguyên chỉ cảm thấy thú vị.

Giờ khiên, mũi tên Quỷ Mạch không đủ dùng, quả thực không bắn chết được người.

Nhưng không bắn chết được người?

Chẳng lẽ lại không bắn chết được ngựa?!

Kỵ binh Nam Từ các người, có bao nhiêu ngựa cho ta giết!

“Vù ——”

Dây cung tiếp tục rung lên.

Một con chiến mã lại một con chiến mã ngã xuống.

Những con chiến mã này, không con nào không phải là tài nguyên quý giá được bồi dưỡng ra bằng rất nhiều rất nhiều nhân lực vật lực, giết một con là thiếu một con, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không có nơi nào bổ sung.

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (3)

Chỉ trong vài nhịp thở, đã có mấy chục con ngựa ngã xuống.

Các tướng sĩ Nam Từ rất nhanh đã phát hiện ra một sự thật đáng sợ, căn bản là không đuổi kịp!

Dù rằng họ có ngàn quân vạn mã, nhưng lúc này đây cũng chỉ có thể ở cách xa một dặm liên tục hứng tên chết người, không tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào, hoàn toàn là đang bị trêu đùa, hai người trêu đùa hàng vạn người!

Họ thực sự...

Đã trở thành mười vạn heo chó!

Đối với từ “heo chó”, từ lúc ban đầu giận dữ vô cùng, đến sau đó là tê liệt, rồi dần dần cảm thấy không có vấn đề gì.

Đây chẳng phải là một bầy heo chó.

Đang đuổi theo một thợ săn sao?!

Dưới những đòn tấn công liên tiếp, mười vạn đại quân, đối mặt với hai kỵ phía trước, lại hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu!

Kỵ binh ở phía trước thậm chí cố ý giảm tốc độ.

Không dám đuổi theo nữa.

Vẫn là câu nói đó.

Chỉ có tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mới có ý chí chiến đấu đến chết, những đội quân còn lại dù đông đến đâu, cũng sẽ sợ

chết, nhất là khi họ biết chống cự vô ích, sẽ hoàn toàn bỏ cuộc.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể để hai người này ngông nghênh đến, lại ngông nghênh rời đi.

Tuy nhiên...

Chuyện càng khó tin hơn đã xảy ra.

Trong trường hợp họ cố ý thả lỏng, hai kỵ phía trước, lại không chạy nữa!

Họ cũng dừng lại!

“Giặc cướp Nam Từ, sao lại không đuổi nữa? Trần mỗ còn chưa đã ghiền đâu!”

Vị tướng họ Trần kia, cứ đứng yên tại chỗ không động đậy, bắn tên giết người!

“Khiên huyền thiết!”

“Nhanh lên!”

“Nhường đường!”

“Đợi các tướng quân phía sau đuổi kịp!”

“.....”

Đại quân hàng vạn người.

Đương nhiên không thể cùng nhau xuất kích.

Khi nghe thấy tín hiệu còi báo động, kỵ binh phụ trách tuần trại sẽ đuổi theo trước, trung quân nơi các chủ tướng ở sẽ đuổi theo sau, lúc này vẫn còn ở trong hàng vạn quân, mặc dù có thể nhìn thấy tình hình phía trước, nhưng vẫn cần thời gian để đuổi đến phía trước.

Tình hình trước mắt, cũng chỉ có thể giao cho các tướng quân.

“Thùng thùng thùng!”

Từng chiếc khiên nặng huyền thiết kết thành bức tường đồng vách sắt.

Lần này, cuối cùng cũng tránh được nỗi đau tên bắn.

Nhìn thấy vậy.

Vị tướng mặc áo bào trắng phía trước, không nhin được cười lớn.

“Trên thảo nguyên, bọn man di gọi heo chó là A Kỳ Na, Tái Tư Hắc, nói các ngươi là, các ngươi quả thực là A Kỳ Na, Tái Tư Hắc chính hiệu! Sao đang đuổi theo, lại tự nhốt mình vào trong chuồng heo?!”

“Đặng Phong, phá chuồng heo của chúng đi!”

“Tuân lệnh!”

Ngựa Thanh Thông tăng tốc đột ngột, Đặng Phong một mình một ngựa lao vào trận địch, một đao như búa tạ công thành, trực tiếp đập vỡ bức tường đồng vách sắt bằng khiên huyền thiết thành một lỗ hồng lớn, sau đó là một trận loạn sát, xông thẳng trận pháp phòng thủ của chúng thành mảnh vụn, sau đó trước khi bị bao vây, lại dựa vào chiến mã dị thú xông ra khỏi vòng vây.

Sau khi “chuồng heo” bị phá bỏ, những mũi tên lại tiếp nối nhau ập đến.

Từng tướng sĩ Nam Từ ngã xuống, mười vạn đại quân, nếu không phải là trong lòng đội tiên phong vẫn còn các tướng quân làm chỗ dựa, e rằng đã quay đầu rút về đại doanh rồi.

Tuy nhiên lúc này...

Ba viên đại tướng Huyền Tượng cuối cùng cũng đuổi kịp.

“Ăn một đao của ta!”

Du Cảnh Chí nhảy lên, sau khi rời khỏi ngựa bay ra hai mươi trượng, cuối cùng cũng miễn cưỡng đuổi kịp, thanh đao chém ngựa trong tay chém mạnh xuống.

“Ầm!”

Ngay sau đó, chính hắn lại bị chân bay ra, xoay người mấy vòng trên không trung rồi mới rơi xuống đất, liên tiếp lùi lại mấy bước, mãi đến khi có tướng sĩ dùng khiên đỡ, mới coi như giúp hắn đứng vững.

“Bát gia!”

“Tên này rất lợi hại!”

“Chỉ có người mới đối phó được!”

“.....”

“Giữ hắn lại!”

Nhiễm Kính Hiên nói: “Bát gia, chỉ cần giữ được chúng lại một lát, dưới sự bao vây của đại quân, chúng chắc chắn phải chết! Tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát, nếu không thì...”

Hắn nhìn các tướng sĩ bên cạnh, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ý chí chiến đấu sẽ hoàn toàn sụp đổ! Nuôi lại ý chí chiến đấu, ít nhất cũng cần nửa tháng thời gian!”

“Giao cho ta!”

Phản Thúc Chấn dẫn đầu, rất nhanh đã rời khỏi trận quân.

“Vút vút vút ——”

Từng mũi tên bắn tới tấp, hắn đều dùng thanh đại kiếm không có lưỡi trong tay chặn lại.

Cầm chân!

Nói đến nát trời cũng chỉ có hai người!

Nhưng cười ngựa, căn bản là không đuổi kịp!

“A ——”

Phàn Thúc Chấn gầm lên một tiếng, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, gân xanh nổi lên, cơ thể phình to lên một vòng, thậm chí cả bộ giáp huyền thiết cũng bị căng phồng lên, không biết là dùng công pháp gì, chỉ thấy hắn dẫm một chân xuống đất, để lại một cái hố sâu lớn, cả người như hồ mọc cánh, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp, vậy mà trong thời gian ngắn, đã sổng sò đuổi kịp hai con chiến mã dị thú.

“Đây là ngựa Thanh Thông của bản vương?!”

Đến gần một chút, cuối cùng hắn cũng nhận ra con ngựa của mình: “Súc sinh! Ngươi còn không mau mau dừng lại!”

Ngựa Thanh Thông nhìn thấy chủ nhân cũ của mình, rõ ràng có chút do dự.

Nhưng dưới ánh mắt của Thiên Tầm bên cạnh.

Ngựa Thanh Thông rất nhanh toàn thân căng thẳng, chạy nhanh hơn.

“Súc sinh ——”

Chiến mã bị cướp đi, lại giúp người khác giết huynh đệ của mình.

Phàn Thúc Chấn rơi vào cơn thịnh nộ.

May mắn thay, vừa rồi ngựa Thanh Thông hơi do dự, đã tạo cơ hội cho hắn, đại kiếm không có lưỡi âm âm chém xuống, giao đấu với Đặng Phong một chiêu, hai người bất phân thắng bại.

Nhưng mà...

Dựa vào bùng nổ quá tải mang lại có thời gian hạn chế, không thể kéo dài vô tận, chỉ sau hai ba hiệp, Phàn Thúc Chấn

đã có chút lực bất tòng tâm, tốc độ bị buộc phải chậm lại, chỉ có thể đứng tại chỗ trơ mắt nhìn hai con ngựa một trắng một đỏ phóng đi xa.

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (4)

“Vút vút vút ——”

Lại là mấy mũi tên bắn qua đầu hấn.

Trực tiếp bắn chết mấy kỵ binh phía sau hấn.

Sau đó.

Là giọng nói ngông cuồng đến cực điểm của vị tướng mặc áo bào trắng.

“Heo chó quá nhiều, tên nhon quá ít!”

“Hôm nay Trần mỗ cũng mệt rồi, hôm khác lại đến tiếp!”

“.....”

Mục đích đã đạt được.

Trần Tam Thạch ra hiệu cho Đặng Phong đi theo.

Hôm nay hai người bọn họ.

Trước mặt mười vạn đại quân, mạnh mẽ giết chết một viên thượng tướng, thêm vào đó là gần một ngàn binh lính, đủ để dọa cho đại quân Nam Tù sợ hãi không yên, do dự không tiến, sau đó có thể thuận lợi tiến hành bước cuối cùng.

.....

“Ngựa của bản vương!”

“Ngựa của bản vương!”

“A!!!”

Phản Thúc Chấn tức giận đến phát điên, đứng tại chỗ chém loạn xạ.

Mười vạn đại quân.

Ngoài việc bị người ta bắn chết một trận, lại buộc phải quay trở về doanh trại, sĩ khí giảm sút.

“Đặng Phong!”

Trong đại trường trung quân, Phản Thúc Chấn ném binh khí, không che giấu gì mà chửi ầm lên: “Tên Đặng Phong này, có thể đánh ngang tay với ta! Ngoài Hồ Lao Quan, sao lại còn một mãnh tướng như vậy! Đem... đem con trai của Trình Cung đến đây cho ta!”

Rất nhanh, một quan viên trẻ tuổi của Khánh quốc đến trường, chỉ liên tục giải thích, tuyệt đối là hiểu lầm.

“Hiểu lầm?!”

“Người có biết không, vì có một người như vậy mà Trình Cung giấu không báo, đã gây ra tổn thất lớn cho chúng ta như thế nào! Huyền Tượng đại thành, Bành tướng quân của bản vương!!!”

Phản Thúc Chấn gầm lên nói: “Bây giờ đi hỏi Trình Cung cho ta! Nếu hắn không đưa ra được lời giải thích hợp lý, trận này lão tử không đánh nữa!”

.....

Vĩnh Lạc Phủ.

“Cái gì?!”

“Người thứ ba Huyền Tượng?”

“Hai người, trước mặt mười vạn đại quân, giết chết thượng tướng Nam Từ Bành Doãn Hanh, lại bắn chết gần một ngàn người rồi cướp đường bỏ chạy?”

“Đặng Phong?!”

“Là Đặng Phong?!”

Sau khi xem chiến báo của Hồ Lao Quan.

Tay của Đường vương Trình Cung đều đang run lên:
“Đặng Phong, không tự vẫn? Hấn, hấn đầu hàng rồi?!”

“Sao có thể chứ?”

Lưu Hoán Vinh khó tin: “Đặng tướng quân sáu đời trung liệt, sao có thể phản quốc?”

“Hấn cũng là kẻ ham sống sợ chết, giả vờ, cái gì mà trung nghĩa vô song, tất cả đều là giả vờ!”

Trình Cung chưa bao giờ tức giận như vậy.

Hấn mất nửa ngày mới bình tĩnh lại được: “Không thể trực tiếp công thành sao? Tại sao, tại sao biết rõ Trần Tam Thạch và Phòng Thanh Vân quỷ kế đa đoan, vẫn muốn hết lần này đến lần khác cho chúng cơ hội!”

“Thuộc hạ biết chúng nghĩ gì...”

Lưu Hoán Vinh bất lực nói: “Nam Từ đến để phát tài, không phải đến liều mạng, do dự không quyết cũng là bình thường.”

“Công thành, mười vạn đại quân ập đến, cho dù chết hai ba vạn thì đã sao! Ta đã đưa đứa con trai duy nhất của ta cho chúng, tại sao vẫn không tin ta, tại sao?!”

Trình Cung vắt óc suy nghĩ: “Lấy bản đồ đến đây, nói với chúng chỉ cần thực sự đánh hạ được Hồ Lao Quan, sau này nếu có thể ăn hết toàn bộ phía đông của Thịnh quốc, chúng ta chỉ cần Thiên Châu và Điều Châu, còn lại tất cả cho chúng, đừng do dự nữa, nếu còn do dự, lão tử cũng không đánh nữa!

“Lão tử trực tiếp phá vây, không cần Vĩnh Lạc Phủ nữa!

“Ba châu cũng không cần nữa!

“Để mười vạn đại quân của chúng, tự mình đánh với Thịnh nhân đi! Chúng còn không phải nổi một Võ Thánh qua đây, đợi mà đại bại, chết đi cho rồi!”

Hắn đã đánh giặc ở biên giới cả đời.

Chưa bao giờ, có cảm giác ghê tởm như lần này.

Rõ ràng có nhiều quân đồng minh như vậy, nhưng chúng...

Chính là không ra tay!

Chủ yếu là một câu bạn có nạn, tôi không động!

Ghê tởm!

Giống như ăn phải ruồi vậy!

Ghê tởm như tên Mạnh Khử Tật kia!

.....

Đại doanh Nam Từ.

“Hỗn trưởng!”

“Trình Cung còn ngược lại giờ giọng cứng rắn!”

Phàn Thúc Chấn đập bức mật tín: “Hắn đe dọa chúng ta, nếu tiếp tục trì hoãn, hắn sẽ bỏ chạy, ba châu cũng không cần nữa, rõ ràng là hắn giấu giếm quân tình trước, hại chúng ta liên tiếp tổn thất, quân sư, người mau nói, làm thế nào cho tốt?”

Nhiễm Kính Hiên nhắm mắt lại, hồi tưởng lại nội dung trong thư: “Xem ra, Trình Cung không giống như đang nói dối.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Con trai của Trình Cung vội vàng nói: “Gia phụ phái ta đến trợ trận, thành ý chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Vậy thì chỉ có một khả năng...”

Nhiễm Kính Hiên đưa ra phán đoán: “Trình Cung cũng trúng kế rồi, hắn cũng bị đánh lạc hướng, tưởng nhầm rằng trong Hồ Lao Quan chỉ có ba ngàn binh mã, đây là Phòng Thanh Vân cố ý làm ra, cũng là mưu kế mà hắn giỏi nhất.”

“Ồ?” Du Cảnh Chí vội vàng hỏi: “Vậy theo ý của quân sư, rốt cuộc trong Hồ Lao Quan có bao nhiêu binh mã?”

“Trình sát đâu?”

Nhiễm Kính Hiên có biệt danh là “Linh Toán” hỏi: “Những ngày này, các người có theo yêu cầu của ta để trình sát tình báo không?”

“Tướng quân! Có!”

Thuộc hạ trả lời: “Người trong Hồ Lao Quan, mỗi ngày đều đi đến khu vực Phiến Diệp Hà chặn ngựa, giờ Mão đi, giờ Thân về, số người phụ trách chặn thả rất đông, không thể đếm được số lượng cụ thể, nhưng nhìn có vẻ cũng hơn hai ngàn người.”

“Chỉ chặn ngựa thôi đã hai ngàn người?”

Du Cảnh Chí ngạc nhiên nói: “Chẳng phải là binh mã đông đúc sao? Có phải là giả không?”

Trình sát lại đảm bảo, chính xác tuyệt đối.

“Khu vực Phiến Diệp Hà tầm nhìn rộng rãi, cách dòng sông nhìn thấy rõ ràng, đương nhiên, khả năng phán đoán của các tướng quân vượt xa hạ chức, không bằng tự mình đi xem một chút.”

“Ừ.”

Nhiễm Kính Hiên lập tức lên đường.

Sau hai lần chịu thiệt lớn, bọn họ không dám chủ quan nữa.

Trực tiếp quan sát suốt năm ngày.

Số người chặn thả, quả nhiên vượt quá hai ngàn.

“Chẳng lẽ...”

Phàn Thúc Chấn nói: “Thật sự có ba vạn người?”

“Không đến mức đó.”

Nhiễm Kính Hiên trầm ngâm nói: “Nếu thật sự có ba vạn người, Trình Cung sẽ không hoàn toàn không biết, nhưng cũng tuyệt đối không thể chỉ có ba ngàn người, ta suy đoán, trong Hồ Lao Quan, có một vạn năm ngàn binh mã, ba viên đại tướng Huyền Tượng, cộng thêm Thiên Thư và Phòng Thanh Vân có thể hiệu tiên pháp, đây chính là binh lực thực sự của chúng.”

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (5)

“Một vạn năm...”

Phàn Thúc Chấn xoa xoa bình khí: “Hổ Lao Quan không dễ đánh đâu! Nếu thực sự dốc toàn lực tấn công, e rằng chúng ta phải tổn thất bốn vạn người mới có thể nhanh chóng đánh hạ được, bốn vạn, tổn thất cũng quá lớn.”

“Nhưng mà tứ gia...”

Nhiễm Kính Hiên kiên nhẫn cung cấp ý tưởng: “Hổ Lao Quan không phá, Linh Châu khó mà ngồi vững, một khi Trình Cung thực sự rút lui, đại quân Thịnh nhân nam hạ Hổ Lao Quan, e rằng chúng ta thực sự phải đến đây một chuyến vô ích.”

“Ý của ngươi là, đánh?”

Phàn Thúc Chấn muốn tranh đoạt đại vị, cần phải có địa bàn của riêng mình, Linh Châu không nghi ngờ gì là nơi tốt nhất, hướng hồ sau khi đánh hạ Hổ Lao Quan, còn có cơ hội giành được nhiều hơn, chỉ là tổn thất quá lớn...

Mười vạn người này.

Chính là căn cơ của hắn, tổn thất gần một nửa, e rằng cần năm đến mười năm mới khôi phục lại được.

“Bát gia!”

Nhiễm Kính Hiên nhìn ra được suy nghĩ của hắn: “Người làm nên việc lớn, sao có thể do dự không quyết? Một câu thôi,

muốn có được Linh Châu thậm chí nhiều hơn, thì phải trả giá tương ứng, nếu cứ do dự, cuối cùng sẽ chẳng được gì.”

“Vậy thì đánh!”

Phản Thúc Chấn cắn răng: “Nhưng còn lão Thập Tứ của ta?”

Gia tộc của lão Thập Tứ, rất quan trọng!

“Bất gia, người sai rồi, chúng ta do dự không quyết, mới khiến thập tứ gia rơi vào hiểm cảnh, ngược lại, chỉ có đại quân áp sát, mới có thể ép buộc chúng trả lại thập tứ gia.”

Nhiễm Kính Hiên dừng lại một chút: “Hơn nữa ta có một kế, có thể giảm bớt tổn thất.”

“Quân sư nói nhanh đi.”

“Đợi thêm vài ngày nữa.”

Nhiễm Kính Hiên nhìn về phía Phiến Diệp Hà, chậm rãi nói: “Còn nhớ trước khi khai chiến, tin tức mật thám trong Hồ Lao Quan truyền ra cho chúng ta không? Lương thảo trong thành không đủ, chỉ đủ cho hai ba ngàn binh lính ăn no, ngay cả lương thảo cho ngựa cũng không có.

“Hiện nay, mỗi ngày chúng đi đến Phiến Diệp Hà chặn thả, cũng vừa hay chứng minh điều này.

“Đợi thêm mười ngày nửa tháng.

“Sau khi chúng tiêu hết lương thảo, rồi ra tay, cũng có thể giảm bớt tổn thất.”

“Thêm vào đó, cũng là điểm quan trọng nhất.”

Hắn dừng lại một chút, tăng thêm ngữ khí, “Trình Cung nói đúng, không thể cho chúng cơ hội nữa!

“Truyền lệnh xuống, đại doanh tiến lên hai mươi lăm dặm!

“Mười ngày sau, trực tiếp đại quân áp sát.

“Nếu chúng còn dám ra ngoài chơi trò du ky, chúng ta sẽ tiến thẳng đến Hồ Lao Quan!”

.....

Hồ Lao Quan.

“Đại nhân.”

“Lương thảo không còn nhiều nữa.”

“Nếu thả tất cả chiến mã trở về Vĩnh Lạc Phủ, chỉ cho người ăn thôi, chúng ta còn có thể tiếp tục cầm cự.”

“Nếu không thì cho dù có cỏ ở Phiến Diệp Hà, cũng không đủ.”

“.....”

“Báo ——”

“Đại quân Nam Từ tiến lên hai mươi lăm dặm!”

“Chúng còn phải người hô, nói nếu chúng ta trả lại thập tứ hoàng tử kia, còn có thể thương lượng, nếu không thì, sau khi thành bị phá, sẽ không chừa một ai.”

“.....”

Từng tin tức xấu truyền vào.

“Có vẻ như...”

Phòng Thanh Vân ngừng thối sáo: “Lần này chúng đã quyết tâm tấn công Hồ Lao Quan, bất kỳ mưu lược nào cũng vô dụng, tiếp theo mới là khó khăn lớn nhất của chúng ta.”

“Những ngày này, đánh thì náo nhiệt đấy!”

Sa Văn Long nói: “Nhưng tính ra, cũng chỉ mới giữ được một tháng, chúng ta còn phải giữ thêm hai tháng nữa, giữ thế nào?!”

Đại quân áp sát.

Cách quấy rối trước đây, đã không còn tác dụng.

“Nếu đã như vậy.”

Trần Tam Thạch nói: “Vậy chúng ta hãy đàm phán đi.”

“Đàm phán?”

Mọi người càng thêm nghi hoặc.

Lúc thì chủ động tấn công lúc thì cầu hòa, cái nào thật, cái nào giả?

Cũng khó trách.

Mỗi lần địch quân đều trúng kế.

Đừng nói là địch quân, ngay cả bản thân họ cũng không biết đang làm cái gì.

“Đây là đang...”

Sa Văn Long lẩm bẩm nói: “Dùng kế hoãn binh! Ta hiểu rồi, Trần tướng quân, người cũng cảm thấy không giữ được, nên chuẩn bị dùng kế hoãn binh đúng không?”

“Đại khái là vậy.”

Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

“Có vẻ sư đệ có kế hay.”

Phòng Thanh Vân chỉ đơn giản hỏi: “Chỉ là sư đệ làm sao chắc chắn được, bọn chúng sẽ chấp nhận đàm phán?”

“Đây chính là ý nghĩa của vài bước cò trước đó.”

Trần Tam Thạch từ từ nói: “Bàn đàm phán, là một chiến trường khác, từ trước đến nay chỉ có người có thực lực mới có tư cách mở miệng nói chuyện trên bàn đàm phán.

“Nếu theo như trước đây.

“Trong Hồ Lao Quan chúng ta chỉ có ba ngàn người, một mình Sa Văn Long, không có tư cách đàm phán.

“Nhưng bây giờ, đã khác rồi!

“Trong mắt Nam Từ, chúng ta có ba lực sĩ Huyền Tượng, đại quân trên một vạn!

“Vì vậy trong lòng chúng mặc định rằng tấn công thành cần phải trả giá rất lớn, nhưng do không muốn chạy một chuyến vô ích, lại buộc phải liều mình tấn công thành.

“Nếu vào lúc này nói với chúng, còn có một lựa chọn khác, không cần phải trả bất kỳ giá nào cũng có thể nhận được đủ nhiều lợi ích, vậy các người nghĩ xem, bọn chúng còn tiếp tục tấn công thành nữa không?”

Một mình Sa Văn Long không có tư cách đàm phán...

Sa Văn Long nghe mà mí mắt giật giật.

“Trần soái nói có lý.”

Đặng Phong nghi hoặc nói: “Nhưng dù sao đi nữa chúng cũng là đồng minh của Khánh quốc, thực sự sẽ từ bỏ như vậy sao?”

“Đồng minh?”

Trần Tam Thạch và Phòng Thanh Vân nhìn nhau cười, người sau nói: “Đặng nhị gia, không phải ai cũng nói nghĩa khí như người, cái gọi là đồng minh, chẳng qua chỉ là hai con chó giành ăn mà thôi, một con no rồi, còn quản đến sống chết của con kia sao?”

Nếu Nam Từ thực sự quyết tâm giúp Khánh quốc, thì đã không kéo dài được đến bây giờ?

“Nói với Nam Từ!”

Trần Tam Thạch nói: “Chỉ cần chúng đồng ý trong vòng hai tháng không tấn công Hồ Lao Quan, sau khi chiến sự kết thúc, chúng ta sẽ dùng Lam Châu và Mặc Châu đổi cho chúng.

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (6)

“Hai châu này, đều là vùng đất màu mỡ ở phía nam, Nam Từ quốc thêm muốn đã lâu, đối với chúng mà nói, hấp dẫn lực lớn hơn rất nhiều so với một Linh Châu, điều quan trọng nhất là, chúng không cần bất kỳ tổn thất nào, còn cả Hoàng Thập Tứ tử Phàn Gia Hiếu kia, cũng có thể trả lại cho chúng.

“Chúng chắc chắn sẽ động lòng!”

“Hóa ra là vậy.”

Sa Văn Long cười gượng nói: “Trước đây đánh nhiều trận như vậy, chẳng qua cũng chỉ là để đàm phán thôi? Cũng đúng, vốn dĩ cũng không giữ được, nếu thực sự có thể đàm phán thành công, cũng không phải là chuyện xấu, chỉ là... có hơi thiệt thòi?”

“Đúng vậy.”

Nghiêm Trường Khanh nói theo: “Trần tướng quân, chuyện lớn như vậy, chúng ta không làm chủ được đâu.”

“Chuyện này các người không cần lo lắng.”

Trần Tam Thạch nói: “Mười ngày sau, Đặng tướng quân, Sa tướng quân, hai người các người vào đại doanh trung quân của Nam Từ, đàm phán với Nam Từ.”

“Đến trung quân đại doanh của chúng?!”

Sa Văn Long nghi ngờ nghe nhầm.

Đó là mười vạn người!

Sau khi vào trong, nếu chẳng may đàm phán không thành, chẳng phải là trở thành con dê chõ làm thịt sao?!

“Được rồi, các người đều ra ngoài đi.”

Trần Tam Thạch đuổi đi: “Sư huynh và Uông Trục ở lại.”

Rất nhanh.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

Tâm phúc Triệu Khang và những người khác.

Phụ trách canh gác, không cho người ngoài đến gần.

Bao gồm cả Hạ Tông và những người khác cũng không được.

“Đây...”

Hạ Tông vốn định canh gác, không khỏi có chút thất vọng.

Xem ra, hắn vẫn chưa phải là tâm phúc của Trần tướng quân.

.....

“Ha ha ~”

Phòng Thanh Vân trêu chọc nói: “Sư đệ, nếu sư huynh đoán không sai, người định để chúng ta hai người cũng cùng đi đến đại doanh địch quân đàm phán đúng không?”

“Đúng vậy!”

Trần Tam Thạch thẳng thắn nói: “Chỉ có Sa, Đặng hai người đi, đại kế không có mười phần chắc chắn, nhưng nếu sư huynh hai người cũng đi, thì có đủ chắc chắn. Nhưng trước đó, ta vẫn muốn hỏi sư huynh một chuyện, nếu gặp nguy hiểm, người có thủ đoạn nào bảo toàn tính mạng không?”

Kiểm khí thuật của hắn, đều là do Phòng Thanh Vân truyền thụ.

Vị sư huynh này thậm chí còn làm ra một cuốn từ điển dịch ngôn ngữ văn tự tiên giới.

Hơn nữa...

Hắn vẫn là đệ tử được sư phụ tin tưởng nhất, e rằng không có người thứ hai.

Không ai có thể sánh bằng.

Chuyện gì, có lẽ cũng đều do hai người họ bàn bạc cùng nhau làm.

Thêm vào đó dù sao tứ sư huynh cũng là người tàn tật, trong tay không có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, thì chắc chắn không thể được.

“Có.”

Phòng Thanh Vân gật đầu: “Nhưng cũng thực sự chỉ là bảo toàn tính mạng thôi, hiện tại như ngươi thấy, ta là một phế nhân, đừng nói là kiếm khí thuật các loại, ngay cả võ đạo cũng không tu luyện được.”

“Vậy thì...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nếu lực sĩ Huyền Tượng giết ngươi, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Không chắc chắn.”

Phòng Thanh Vân nói: “Đã dùng vài lần, rất mong manh rồi, nhưng chống đỡ một lúc vẫn có thể.”

“Sư đệ, bất kể ngươi muốn làm gì, tóm lại nếu cần thiết, thì cứ làm theo ý của ngươi, người làm tướng, không thể do dự không quyết, sự an nguy của hai chúng ta, không cần ngươi phải lo lắng.”

“Lão tứ nói đúng, do dự sẽ thất bại!”

Uông Trục tán thành nói: “Nhưng nghe ý của sư đệ, là cuộc đàm phán này rất có thể sẽ thất bại?”

Trần Tam Thạch không phủ nhận: “Đã như vậy, thì vất vả hai vị sư huynh đi một chuyến.”

Hắn trong trận chiến Minh Châu, từ cái chết của Vu Tùng tướng quân, đã học được cách lựa chọn, sẽ không còn bất kỳ cảm xúc vương bận nào nữa:

“Ngoài ra, chuyện cắt đất không phải chuyện nhỏ, chúng ta không làm chủ được, cần dùng soái ấn của Mạnh đại soái, hơn nữa còn cần sự phối hợp của điện hạ và những người khác, thì phiên sư huynh viết thư thông báo cho họ.”

“Không thành vấn đề.”

Phòng Thanh Vân đồng ý ngay lập tức.

“Đợi đã.”

Uông Trục sững sốt: “Tam Thạch, ta đột nhiên phản ứng lại một chuyện, Sa Văn Long, Đặng Phong bọn họ đều là những tướng giữ thành có tên có tuổi trong Hồ Lao Quan, ta đi làm gì?”

“Người cũng có tên có tuổi”

Trần Tam Thạch nói: “Người tên là Thang Nhược Sơn.”

“Cái gì cơ?”

Uông Trục không hiểu.

“Lão lục.”

Phòng Thanh Vân nói: “Vị tướng đã giao chiến trong trận Ngân Tùng Nhai, chính là người, sư đệ đây là tiện thể muốn người lập công, sau đó trở về.”

Lục sĩ Huyền Tượng.

Một lỗ hồng một cái chốt.

Cho dù có tử sĩ bí mật.

Cũng sẽ không xuất hiện trên chiến trường, mà là trong một số cuộc ám sát nào đó.

Cũng chỉ có Thang Nhược Sơn, đối với Nam Từ mà nói, độ tin cậy sẽ càng đầy đủ hơn.

“Trở về? Ta trở về thế nào?”

Uông Trục xua tay: “Bảo ta đi ta sẽ đi, còn về chuyện khác, ta một Luyện Cốt, từ khi đi theo các người, cũng không sống thoải mái bằng ở Bà Dương.”

“Vấn đề kinh mạch của người, có lẽ có thể chữa khỏi.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ.

Đợi sau này tổng tiền Thần Giáo Hương Hỏa, có lẽ sẽ có thứ gì đó trị được kinh mạch.

Còn xem bọn họ có nữ cho hay không.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.”

Trần Tam Thạch bố trí xong xuôi: “Hai vị sư huynh, đi chuẩn bị đi.”

.....

Vĩnh Lạc Phủ.

“Tốt, tốt một đôi kỵ mã xông vào doanh trại địch!”

Mạnh Khử Tật mệt mỏi đặt trường mâu xuống, vừa trở về trung quân, đã bắt đầu nghe phó tướng đọc chiến báo gửi từ Hồ Lao Quan: “Thật không ngờ, Hồ Lao Quan ba ngàn người liên tiếp giành thắng lợi, hiện nay lại còn chém giết được một viên thượng tướng! Chỉ tiếc binh lực thực sự không đủ, nếu không thì, Hồ Lao Quan cần gì chúng ta phải lo lắng?”

“Đúng vậy, đại quân Nam Từ đã xuất phát, e rằng gần đây sẽ chính thức bắt đầu công thành.”

Triêm Đài Minh nhìn thấy đoạn sau: “Hả? Cầu hòa? Mạnh soái, người mau xem, bọn họ có ý gì.”

Chapter 164: Ba ngàn, phá mười vạn! (7)

“Đại khái là kẻ quyền nghi, dù sao giải pháp tốt nhất cũng là kéo dài để đối phương không tấn công thành.”

Mạnh Khử Tật suy đoán nói: “Đóng dấu cho họ đi.”

.....

Đại doanh Nam Từ.

“Cầu hòa?”

Phàn Thúc Chấn nhìn bức thư sứ giả mang đến: “Quân sư, Thịnh nhân nói không muốn đấu với chúng ta đến lưỡng bại câu thương, còn hứa hẹn sau khi chiến sự kết thúc, sẽ dùng Lam Châu và Mặc Châu đổi lấy Linh Châu.”

“Lam Châu và Mặc Châu, chỉ để đổi lấy Linh Châu?”

Du Cảnh Chí nói: “Nếu thực sự như vậy, chúng ta chẳng cần làm gì, cũng có thể có được hai châu màu mỡ nhất phía nam, vậy thì tiếp tục đánh có ý nghĩa gì?”

“Đúng vậy.”

Phàn Thúc Chấn động lòng không thôi: “Quân sư, lấy được hai châu này, đủ để ta ẩn nhẫn chờ thời, mười vạn đại quân cũng không cần tổn thất gì nữa, vài năm sau, là có thể biến thành mười lăm vạn đại quân!”

Mười lăm vạn đại quân!

Ai còn có thể tranh đoạt đại vị với hắn?!

“Đợi đã.”

Nhiễm Kính Hiên suy nghĩ nói: “Làm như vậy đối với Đại Thịnh có phải quá thiệt thòi không? Chúng đánh trận này, được ba châu phía đông cộng lại, cũng không đáng giá bằng Lam Châu và Mặc Châu, có phải có chút không hợp lý không?”

“Hợp lý, ta thấy rất hợp lý!”

Phàn Thúc Chấn lóe lên tia sáng: “Ta biết rồi! Bọn họ đang nhắm đến núi Tử Vi! Ta có thể hiểu được suy nghĩ của hoàng đế Thịnh nhân, trên núi Tử Vi, nhất định có bảo bối!”

“Bát gia nói như vậy, quả thực là vậy.”

Nhiễm Kính Hiên biết.

Thịnh nhân sở dĩ mạo hiểm rủi ro lớn như vậy để đánh trận này, vốn dĩ là vì Linh Châu.

“Không bằng đàm phán thử xem?”

Phàn Thúc Chấn nói: “Đàm phán thử xem, cũng không có gì xấu, ít nhất có thể cứu được lão Thập Tứ trước.”

“Bát gia, cẩn thận trúng kế nha ~”

Nhiễm Kính Hiên bán tín bán nghi nói: “Ta nghi ngờ lần này bọn chúng không phải thực tâm đàm phán, chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, kéo dài thời gian mà thôi.”

“Nhờ đâu là thật?”

Phàn Thúc Chấn bổ sung nói: “Vậy chẳng phải chúng ta kiếm được lớn rồi sao? Giá trị của núi Tử Vi đối với chúng ta, không lớn bằng hai châu đến, cho dù trên đó có bảo bối, chúng ta cũng không tìm thấy, dù sao Khánh quốc đã tìm hơn trăm năm rồi!”

“Muốn kéo dài thời gian với chúng ta thôi.”

“Nếu thực sự muốn đàm phán, cũng không phải là không được.”

Nhiễm Kính Hiên trầm ngâm một lúc, sau đó đưa ra quyết định: “Như vậy đi, bát gia nói với chúng, muốn đàm phán có thể, nhưng phải trả lại lão Thập Tứ trước, sau đó... ít nhất phải phái hai viên đại tướng Huyền Tượng trở lên và cả Phòng Thanh Vân, đều đến đàm phán trong mười vạn đại quân của chúng ta!

“Nếu chúng thực sự dám làm như vậy, chúng ta đàm phán với chúng cũng không sao, dù sao việc trao đổi như trong thư nói, đã vượt xa giá trị của việc chúng ta tấn công Hồ Lao Quan.

“Nhưng nếu chúng không dám, thì chúng tỏ chúng đang nói dối!”

“Được!”

Phàn Thúc Chấn đại hỉ, lập tức sai người hồi âm.

.....

Chớp mắt lại là mấy ngày trôi qua.

Thời gian này liên tục có mưa phùn, mưa không lớn, nhưng khiến cho vùng Đông Nam vốn đã ẩm ướt, càng trở nên âm u hơn, nhất là đối với mười vạn đại quân, họ không có chỗ nào quá tốt để che gió che mưa, cho dù có lều trại cũng trực tiếp tiếp xúc với mặt đất, đơn giản chính là một loại tra tấn lâu dài.

Các tướng sĩ oán than dậy đất.

“Sao vẫn chưa có động tĩnh gì!”

Phàn Thúc Chấn đi đi lại lại, kiên nhẫn dần trôi đi: “Nói là đàm phán, mà liên tiếp mấy ngày không có tin tức gì, bên Trình Cung cơ bản là ngày nào cũng thúc giục, đầu ta sắp nổ tung rồi.”

Du Cảnh Chí nói: “Có vẻ như, thực sự chỉ là kẻ hoãn binh mà thôi.”

“Hỗn trưởng! Dám đùa giỡn bản vương!”

Phàn Thúc Chấn nổi giận: “Quân sư, ra tay đi!”

“Keng ——”

Nhiễm Kính Hiên rút thanh kiếm bên hông ra: “Truyền lệnh của ta!”

“Ong ——”

“Ầm ầm ầm ——”

Một lệnh ban ra.

Mười vạn đại quân.

Do số lượng đông đảo, bày ra trận lớn khổng lồ, kéo dài tới hai mươi dặm!

Khí thế hùng hồn, chấn động đất trời!

Trấn áp Hồ Lao Quan mà đến!

Trên tường thành.

Ngay cả các tướng sĩ Huyền Giáp Quân liên tiếp giành thắng lợi, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi, đây chính là mười vạn đại quân thật sự, mà họ biết rõ, bản thân chỉ có ba ngàn người!

Nhưng cũng đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Một sứ giả đến doanh trại địch.

“Đồng ý rồi?”

Phàn Thúc Chấn nhìn nét chữ trên đó, tâm trạng lại tốt trở lại: “Quân sư! Ngươi mau xem! Sứ giả của Hồ Lao Quan, nói chúng đồng ý điều kiện của ngươi!”

“Ồ?”

Nhiễm Kính Hiên hơi ngạc nhiên: “Chúng đồng ý để hai viên đại tướng Huyền Tượng đến đại doanh của ta đàm phán?!”

“Không.”

Phàn Thúc Chấn nói: “Là tận bốn người, Sa Văn Long, Đặng Phong, viên mãnh tướng không rõ tên tuổi kia, còn thêm cả Phòng Thanh Vân, xem ra, núi Tử Vi thực sự rất quan trọng đối với chúng, chúng thực sự đến để đàm phán.”

“Đều đến?”

Du Cảnh Chí nghe mà có chút khó tin: “Đây chẳng phải là, giao nộp chín phần sức mạnh trong Hồ Lao Quan vào trong đại doanh của chúng ta sao, thành ý thực sự đủ rồi, quân sư, ta thấy có thể đàm phán.”

“Nếu thực sự như vậy...”

Nhiễm Kính Hiên nói: “Có thể thử đàm phán với chúng, nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng.”

“Quân sư, lần này e rằng ngươi đã lo lắng quá rồi!”

Du Cảnh Chí vội vàng nói: “Ba viên đại tướng Huyền Tượng đều ở trong đại doanh trung quân của ta, ngay cả Phòng Thanh Vân cũng ở đó, sau khi vào đại doanh của ta, chẳng phải là con dê chờ làm thịt sao, chẳng lẽ bọn chúng đều không cần mạng nữa?”

“Huống hồ, mấy người này ra ngoài rồi, Trần Tam Thạch ở lại phía sau dù có quỷ kế đa đoan, e rằng cũng không có lực lượng để sử dụng chứ?”

Không có tướng quân Huyền Tượng.

Nói đến nát trời, Trần Tam Thạch còn lại cũng chỉ là một Thông Mạch.

Cho dù là trận pháp Thiên Thư ở Ngân Tùng Nhai trước đây, cũng cần có viên mãnh tướng cưỡi trần kia, lần xông vào doanh trại sau đó, càng cần dựa vào Đặng Phong để chống lại lực sĩ cùng cảnh giới.

Không có họ, Trần Tam Thạch còn có thể làm gì?

“Điểm này thì đúng là vậy.”

Nhiễm Kính Hiên vẫn có chút do dự: “Chỉ là...”

“Quân sư, đây có thể là cơ hội ngàn năm có một!”

Phàn Thúc Chấn nói: “Hoàng đế của Thịnh nhân là Long Khánh hôn ám vô đức, còn nhớ mười ngày ở Vân Châu không? Mười phần thì có tám chín phần là do hấn làm! Nếu trên núi Tử Vi thực sự có bảo bối, đối với hấn mà nói, dùng hai châu để đổi, có đáng là gì.”

Nhiễm Kính Hiên nghĩ đi nghĩ lại, đúng là như vậy.

Hơn nữa hấn nghĩ đi nghĩ lại, là đối phương đưa dê vào miệng cọp, hơn nữa nói cho cùng cũng chỉ là đàm phán mà thôi, không phải quyết chiến, nếu đàm phán không được, thì lại tiếp tục đánh cũng không muộn.

“Quân sư.”

Phàn Thúc Chấn ở bên cạnh tiếp tục khuyên nhủ: “Đừng quên, lão Thập Tứ vẫn còn trong tay chúng, cho dù đàm phán không thành, ít nhất cũng có thể cứu được lão Thập Tứ trở về không phải sao?”

“Được rồi.”

Nhiễm Kính Hiên cuối cùng vẫn bị thuyết phục: “Nếu đã như vậy, thì cứ để chúng vào đàm phán trước, nhưng nếu đàm

phán không thành...”

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên âm u, “Chúng cũng không cần đi về nữa!

“Truyền lệnh của ta!

“Bố trí sẵn trận đại trận vây khốn xung quanh đại trướng trung quân, nghe ta ném chén làm lệnh!

“Sau đó...

“Đón khách đi!

.....

“Ong ——”

Cửa thành Hồ Lao Quan mở toang.

Phòng, Đặng, Sa, Uông bốn người, không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, đi thẳng đến mười vạn đại quân, đám giáp sĩ đen kịt như thủy triều rút ra một con đường ở giữa, cuối cùng nuốt chửng bốn người họ.

“Đại nhân...”

“Chuyện này có phải quá mạo hiểm không?”

Ngay cả Triệu Khang và những người khác cũng nhìn mà tim đập chân run.

“Đúng vậy.”

“Phòng tướng quân bọn họ đều đi qua, đây dù sao cũng là mười vạn đại quân!”

“Một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng phải là...”

Sẽ không có ai ra được!

Dù sao nói cho cùng.

Đối phương vẫn có ba viên đại tướng Huyền Tượng, trong đó Phàn Thúc Chấn không kém gì Đặng Phong, còn lại chỉ có một mình Sa Văn Long, một khi xảy ra chuyện, chẳng phải là Hồ Lao Quan thực sự tiêu đời sao!

Trần Tam Thạch nhìn xuống vùng hoang dã, im lặng không nói gì, chỉ là ánh mắt đầy ý chí quyết thắng.

“Hạ Tông, nghe lệnh!”

“Toàn quân chinh đồn sẵn sàng!”

“Sáng sớm ngày mai, xuất thành quyết chiến!”

“Quyết chiến?!”

Hạ Tông suýt nữa tưởng mình nghe nhầm: “Đại nhân, không phải đang đàm phán sao? Sao đột nhiên lại quyết chiến! Phòng tướng quân bọn họ vẫn còn ở trong đó?”

Sự im lặng của Trần Tam Thạch, đã đưa ra câu trả lời.

Hạ Tông và những người khác đâu còn dám có dị nghị, lập tức nhận lệnh rời đi.

Sự sắp xếp này.

Là đàm phán, càng là quyết chiến!

Đây chính là bước cờ thứ tư, cũng là bước cờ cuối cùng của trận chiến Hồ Lao Quan lần này.

Ba ngàn, phá mười vạn!

Chương 526: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phạm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (1)

Hồ Lao Quan.

Trần Tam Thạch ngồi xếp bằng.

Hấp thụ hương hỏa trong Huyền Châu.

Ở trên tay phải của hắn, một thanh tiểu kiếm không ngừng ngưng tụ rồi tiêu tán, chỉ là mỗi lần xuất hiện lại trông càng chắc chắn hơn lần trước, phát ra uy năng cũng càng mạnh mẽ hơn.

Cứ như vậy tuần hoàn.

Cho đến một lần nào đó, sau khi tiểu kiếm ngưng tụ, hoàn toàn ổn định, mơ hồ phát ra tiếng rỗng ngâm, trở thành cỡ bàn tay, hơn nữa lộ ra mũi nhọn, thoát nhìn như thật sự có một thanh kiếm đang bay lơ lửng.

Kiểm Khí Thuật, đột phá!

【Thuật pháp: Kiểm Khí Thuật (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu dụng:..., Phong kiếm bạt phát】

【Phong kiếm bạt phát: Ngoài trăm trượng, giết người vô hình】

Uy lực, khoảng cách đều được tăng cường rất lớn.

Trần Tam Thạch cẩn thận cảm nhận.

Hiện tại một đạo pháp thuật này, giết một tên Huyền Tượng cảnh tiểu thành, tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Hắn tận mắt nhìn thấy Đặng Phong giao thủ với người khác, cơ bản đã nắm rõ được lực chiến đấu và lực phòng ngự của võ giả Huyền Tượng cảnh.

“Đại nhân!”

Bên ngoài.

Cách rất xa, Triệu Khang cẩn thận bẩm báo: “Lương thảo trong Hồ Lao Quan chúng ta hôm qua đã hết, bắt quá vừa mới nhận được thông báo, hai canh giờ sau, sẽ có một đợt lương thảo khẩn cấp áp tải tới.”

Vị Mạnh đại soái này, cũng coi như đáng tin cậy.

Trần Tam Thạch biết, trong khoảng thời gian ngắn như vậy vận chuyển lương thảo đến, là một chuyện rất phiền phức.

“Vậy thì nấu cơm đi, trước khi quyết chiến, để các huynh đệ ăn uống no đủ.”

.....

Nam Từ đại doanh.

Đặng Phong bốn người xuyên qua từng lớp từng lớp quân trận, cảm nhận được cái gì gọi là thực sự là biển người, mười mấy vạn người, chỉ riêng bày trận ra, cũng phải kéo dài hai mươi dặm.

Bọn họ đến trung quân, cũng phải đi mười mấy dặm.

Sa Văn Long trong lòng phát run: “Nếu hòa đàm không thành, thì làm sao?”

“Làm sao?”

Uông Trục liếc nhìn hắn một cái, nói: “Bất quá là rơi vào vòng vây, ai có bản lĩnh thì sống, ai không có bản lĩnh thì chết.”

“.....”

Sa Văn Long một tên Huyền Tượng cảnh nhập môn, không còn nghi ngờ gì nữa là yếu nhất.

Ba người còn lại của Nam Từ.

Phản thúc chần không cần phải nói, Ưu Cảnh Chí cũng là Huyền Tượng tiểu thành, chỉ có Nhâm Kính Hiên lấy mưu lược làm chủ là Huyền Tượng nhập môn.

Nói chung.

Một khi có chuyện bọn họ sẽ xong đời.

Bất quá hắn là không đến mức.....

Dù sao, ngay cả Phòng Thanh Vân cũng ở đây, không thể nào lấy tính mạng ra mạo hiểm.

Chỉ hy vọng hòa đàm có thể thuận lợi.

.....

Trung quân đại doanh.

“Bát gia, người của bọn họ sắp tới, người đi xem trước, nhất định phải đảm bảo bọn họ đều là bản thân đến, ngăn chặn đánh tráo.”

Nhâm Kính Hiên càng nghĩ càng không đúng: “Nhất là vị tướng quân tay không kia, hiện tại ta bắt đầu hoài nghi, có phải chính Đặng Phong giả mạo, bọn họ không có hai tên Huyền Tượng đại thành.”

“Được!”

Phản Thúc Chấn tự mình đi nghênh đón.

Song phương gặp mặt bên ngoài doanh trường.

“Thập Tứ đệ!”

“Mau, đỡ Thập Tứ đệ xuống nghỉ ngơi!”

Phàn Thúc Chấn cứu Phàn Gia Hiếu toàn thân bị khóa bằng xiềng xích huyền thiết đi, sau đó bắt đầu quét mắt nhìn những người còn lại.

“Phòng tướng quân, Đặng tướng quân, Sa tướng quân!”

Hắn vừa liếc mắt đã xác nhận ba người này là bản thân, sau đó ánh mắt rơi vào người cuối cùng: “Vị tướng quân này.....”

“Phàn lão bát!”

Uông Trục tháo mũ sắt xuống, cười dữ tợn nói: “Không nhận ra gia gia ngươi rồi?”

“Ngươi.....”

Phàn Thúc Chấn sửng sốt, mấy hơi thở sau, đột nhiên đổi chiều khuôn mặt này với một cái tên trong trí nhớ: “Thang Nhược Sơn! Ngươi chưa chết? Một trận ở Ngân Tùng Nhai, là ngươi?!”

Phía xa.

Nhâm Kính Hiên trong doanh trường tay ấn vào chuỗi kiếm, chỉ chờ người đến có vấn đề là chỉ huy thuộc hạ ra tay, kết quả lại nghe thấy một cái tên quen thuộc vô cùng.

Năm đó Huyền Vũ doanh.

Chính là trong tay cha hắn toàn quân bị diệt!

“Xoạt!”

Nhâm Kính Hiên vén mạnh doanh trường.

Hắn nhanh chóng xác nhận, thật sự là người này: “Thang Nhược Sơn, ngươi thật sự còn sống?!”

Khó trách.

Năm đó tướng sĩ Nam Từ nói là Huyền Vũ doanh toàn quân bị diệt.

Nhưng trên thực tế, là sống không thấy người chết không thấy xác.

“Ai?”

Sa Văn Long càng sửng sốt.

Vị này là tướng quân của Huyền Vũ doanh năm đó?

Đó chính là Huyền Tượng đại thành mười lăm năm trước!

Khi đó thiên hạ Võ Thánh, làm gì có nhiều như bây giờ? Huyền Tượng cảnh đại thành, đã coi như là lực lượng hàng đầu thiên hạ rồi.

Người này.....

Lại lẫn lộn thành bách tông?

Hắn làm sao nói chuyện quan trọng như vậy, còn phải sắp xếp một bách tông đi theo.

“Gia gia ngươi nào có dễ chết như vậy?”

Uông Trục nói: “Bất quá Phàn lão bát, cái đầu của tứ thúc ngươi năm đó, bị Thang mỗ lấy đi làm bô nước tiểu mấy năm, vẫn là dùng rất tốt.”

“Ngươi, ngươi!”

Phàn Thúc Chấn hỏi: “Thang Nhược Sơn, những năm này ngươi trốn đi đâu?”

“Cái này cần ngươi lo chuyện bao đồng sao?”

Uông Trục hùng hồn nói.

Xác nhận thân phận xong, Phàn Thúc Chấn, Ưu Cảnh Chí thậm chí Nhâm Kính Hiên, ba người trao đổi ánh mắt.

Xem ra, đàm phán là thật.

Tất cả lực lượng chiến đấu trong Hồ Lao Quan, đã toàn bộ tập trung ở đây.

“Trần Tam Thạch đâu?”

Phàn Thúc Chấn hỏi: “Hắn là chủ soái, tại sao hắn không đến?”

“Bát vương gia.”

Phòng Thanh Vân chậm rãi mở miệng nói: “Người tổng phải để Hồ Lao Quan chúng ta lưu lại một người quản sự chứ?”

“Phòng tướng quân nói rất đúng, cũng đừng đứng ngây ra đây nữa.”

Nhâm Kính Hiên điều tiết bầu không khí, nói: “Ân oán trước kia không cần nhắc lại, Nhâm mỗ đã chuẩn bị rượu thịt cơm canh, các vị mau mau mời vào, chuyện ngừng chiến, chúng ta từ từ thương lượng.”

Chương 527: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phạm Gian, Hỗ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (2)

“Người còn muốn binh khí?!”

Sa Văn Long nhìn binh sĩ xung quanh: “Thế nào, các người muốn trực tiếp giết chúng ta?!”

“Nói gì vậy.”

Nhâm Kính Hiên ra lệnh: “Đều tránh ra, mời mấy vị tướng quân mang theo binh khí đi vào.”

Đây là trung quân đại doanh của mười vạn đại quân!

Mang theo binh khí, thì thế nào?

Nếu bọn họ ngay cả binh khí cũng không cầm, ngược lại có vấn đề.

“Quân sư.”

Phàn Thúc Chấn sắp xếp hầu gia đi tiếp khách, chính mình thì ở lại bên ngoài, đơn độc thương lượng: “Tên nhi tử của Lý Cung kia đã làm âm lên, hẳn dường như biết chuyện chúng ta hòa đàm, hơn nữa xem ra đã thông báo cho bên Thanh Quốc rồi, Lý Cung nhất định sẽ nổi giận, xử lý thế nào?”

“Để hắn thông báo, đây chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

Nhâm Kính Hiên cáo già nói: “Vừa vặn mượn cơ hội này, cũng hỏi Thanh Quốc xem giá của bọn họ, hỏi bọn họ có nguyện ý đem Dao Châu và Lôi Châu cho chúng ta hay không, dựa theo câu trả lời của hai bên, lại quyết định cuối cùng hợp tác với ai.”

“Tuyệt vời!”

Phàn Thúc Chấn liên tiếp khen ngợi: “Đây mới gọi là đợt giá mà bán, bản vương sao không nghĩ ra chứ, nếu như vậy mà nói, bất kể là kết quả gì, chúng ta cũng kiếm lớn rồi.

“Còn về nhi tử của Lý Cung.....”

Nhâm Kính Hiên lạnh lùng nói: “Nếu đàm phán với Thịnh nhân thành công, thì trực tiếp giết, lấy đầu của hắn làm lễ ra mắt, ngược lại cũng như vậy, bất quá là chém cái đầu của Phòng Thanh Vân. Bất kể kết quả gì, quyền chủ động đều nằm trong tay chúng ta.”

Phàn Thúc Chấn trong lòng thoải mái vô cùng.

“Bản vương có mười vạn đại quân!”

“Xem ra, có mười vạn đại quân này nắm trong tay, bất kể là ai đến, cũng phải cúi đầu nói chuyện với bản vương!”

Quả nhiên.

Thực lực mới là vốn liếng lớn nhất.

.....

Vĩnh Lạc phủ.

“Hòa đàm?!”

“Là tin tức do thể tử truyền về, hắn tận mắt nhìn thấy Phòng Thanh Vân cùng những người khác tiến vào trung quân đại trường.”

“Cái này là đồng minh?!”

Đường vương Lý Cung không thể nhịn được nữa: “Lão tử ở đây khổ cực chờ bọn họ, bọn họ lén lút đàm phán với Thịnh nhân? Làm sao có thể vô sỉ đến mức này? Đợi đã.....”

“Báo ——”

“Mật tín của Phàn Thúc Chấn đưa đến!”

Không đợi Lý Cung tức giận, đã có tin tức mới đồng bộ truyền đến.

Hắn xem xong, đã tức đến không phát ra lửa.

“Vương gia.....”

Lưu Hoán Vinh hỏi: “Thanh nhân nói thế nào?”

“Thừa nước đục thả câu!”

Lý Cung liên tiếp cười lạnh: “Phàn lão bát, cư nhiên bắt đầu giờ trò đấu giá rồi, hắn nói Thịnh nhân nguyện ý xuất ra Lam Châu, Mặc Châu, hỏi chúng ta có nguyện ý cũng xuất ra hai châu hay không.”

“Khinh người quá đáng!”

Lưu Hoán Vinh cũng cảm thấy ghê tởm: “Vương gia, cái này phải làm sao? Nếu chúng ta không đồng ý, thì tương đương với cục diện xoay ngược, Nam Từ trở thành viện quân của Thịnh nhân, nhưng nếu đồng ý mà nói, trận chiến này của chúng ta thật sự quá thiệt thòi, quá bức bối rồi, hơn nữa thời gian lưu lại cho chúng ta không nhiều, bọn họ đã bắt đầu đàm phán ở trong trung quân đại doanh của Nam Từ rồi.

“Đợi đã!”

Lý Cung liên tưởng đến cái gì, cắt đứt nói: “Người có biết, ai tham gia đàm phán tiến vào Nam Từ đại doanh không?”

“Thế tử viết rất rõ ràng trong mật tín.”

Lưu Hoán Vinh nói: “Sa Văn Long, Đặng Phong, Phòng Thanh Vân còn có một Thang Nhược Sơn mất tích nhiều năm.”

“Nói cách khác, tất cả người trong Hồ Lao Quan đều đi rồi!”

Lý Cung đột nhiên nảy ra một chiến lược táo bạo, hấn quả quyết nói: “Nhanh, viết thư cho bộ hạ, cầu bà ta đồng ý tất cả yêu cầu của Nam Từ, điều kiện của ta chỉ có một, chính là muốn cái đầu của mấy tên tướng lĩnh đàm phán này! Chỉ cần mấy người này vừa chết, Hồ Lao Quan không công mà phá, tốc độ mười vạn đại quân của Nam Từ tiến vào trong biên giới Lai Châu, sẽ nhanh hơn rất nhiều so với trực tiếp tấn công, có thể trực tiếp tiêu diệt bộ đội của Mạnh Khứ Tật.

“Đến lúc đó, lại liên hệ với man tử trên thảo nguyên ở phía bắc động thủ, còn có Tây Tề cũng quay lại, trận chiến này, nói không chừng có thể đánh thành trận chiến diệt quốc của Thịnh Quốc!”

“Vương gia.”

Lưu Hoán Vinh có chút đau lòng: “Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật!”

Lý Cung trong lòng quyết tâm.

Nếu đã như vậy, thì đánh lớn đi!

Hấn nghiến răng nói: “Tiểu nhi Nam Từ tầm nhìn hạn hẹp, chúng ta không thể học bọn chúng! Là cái mạng của hai người Phòng Thanh Vân cộng thêm Trần Tam Thạch, đáng giá dùng một châu đi đổi.

“Hơn nữa lần này, là lần cuối cùng vòng vo.

“Thịnh nhân, không thể xuất ra điều kiện tốt hơn!

“Phản lão bát bọn họ, không có lý do gì không động thủ.”

.....

Hồ Lao Quan.

Từng xe từng xe lương thảo, được vận chuyển đến trong đêm tối.

Tham tướng Lương Phi phụ trách áp tải, còn phụ trách truyền đạt tin tức, bảo Trần tướng quân bất luận như thế nào cũng phải tiếp tục kiên thủ, sau đó, hắn liền nhìn thấy cảnh tượng như sau.....

Toàn thể tướng sĩ trong Hồ Lao Quan mặc giáp chinh tề, sẵn sàng xuất phát, ngay cả ngựa cũng xếp thành trận, tất cả mọi người đều đang chờ đợi ở phía sau cổng thành, nhìn trận này, đâu phải là muốn thủ thành, hoàn toàn là muốn xông ra ngoài liều mạng.

Sau khi hỏi thăm.

Đáp án nhận được, cũng là khẳng định.

Sau khi trời sáng, chính là quyết chiến.

Ba ngàn!

Đi đánh mười vạn người?!

“Đại nhân!”

Lương Phi tìm được chủ tướng: “Mạnh soái có lệnh, bảo các người nghĩ hết biện pháp lợi dụng đàm phán kéo dài thời gian đồng thời, nhất định phải kiên thủ không ra, lại chống đỡ thêm hai tháng cuối cùng, đại quân có thể công phá Vĩnh Lạc phủ!”

“Hai tháng?”

Trần Tam Thạch bình tĩnh trả lời: “Lương tham tướng, mười vạn đại quân ở bên ngoài Hồ Lao Quan, một khi bắt đầu

công thành trong vòng ba mươi ngày nhất định thành phá
người chết, làm sao có thể chống đỡ được hai tháng.”

Chương 528: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phạm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (3)

“Nhưng cũng không thể mạo hiểm lớn như vậy chứ!”

Lương Phi khó hiểu, trong mắt hắn, ba ngàn xông ra ngoài đánh mười vạn, không có bất kỳ khác biệt gì với ném bánh bao thịt cho chó.

Hắn khuyên nhủ: “Hồ Lao Quan thất thủ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi a tướng quân, chuyện trọng đại, cái này có nên thông báo cho Mạnh soái một tiếng không?”

“Đương nhiên.”

Trần Tam Thạch gọi Hải Đông Thanh của sư huynh đến, đem một phong thư đã viết sẵn từ trước nhét vào: “Ta đã viết sẵn chiến báo, bây giờ sẽ bẩm báo Mạnh đại soái, không cần ngại lo lắng.”

Hắn sợ dĩ không nói kế hoạch thật sự ra, chính là vì lo lắng bên trên không đồng ý, nhất là Mạnh soái.

Người này quá mức cẩn thận, nếu nghe nói xuất thành quyết chiến, tuyệt đối sẽ phát điên.

Cho nên mới nói thật trước khi khai chiến.

Như vậy mà nói, bất kể là ai muốn phủ quyết cũng không kịp rồi.

Hơn nữa.....

Ai lại muốn mạo hiểm chứ?

Nếu trong tay Trần Tam Thạch có một vạn, không, cho dù chỉ có bảy ngàn binh mã, hấn cũng có lòng tin lại thủ thêm hai tháng, nhưng vấn đề là thật sự chỉ có ba ngàn người, trong đó Thông Mạch càng là ít lại càng ít, toàn dựa vào một mình Đặng Phong chống đỡ.

Tiếp tục kéo dài, là đường chết.

Không muốn thua chỉ có một biện pháp.

Đó chính là thắng!

Từ đầu đến cuối, hấn cũng chỉ muốn thắng.

.....

Vĩnh Lạc phủ.

Lại là một trận chiến máu thịt tung bay.

Hơn một tháng xuống, song phương đều tổn thất nặng nề.

Binh lực của Thanh Quốc tổn thất hơn vạn, Thịnh Quốc cũng xấp xỉ con số này.

Ưu thế lớn nhất của Đại Thịnh, là lương thảo trong Vĩnh Lạc phủ không chống đỡ được bao lâu nữa, khi lương thảo hao hết, chính là thành phá người chết, nhưng vẫn là vấn đề của Hồ Lao Quan, giống như thanh kiếm sắc treo trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng.

“Có thể nghĩ biện pháp, lại rút một ít binh lực đi Hồ Lao Quan không?”

Mạnh Khử Tật dùng đôi tay dính đầy máu cầm lấy dư đồ: “Trước đây hàng binh của Thanh Quốc, xấp xỉ có thể dùng một bộ phận rồi, chúng ta Vĩnh Lạc phủ lại xuất ra một bộ phận, người tính xem, có thể điều đi bao nhiêu người?”

“Lại làm sao được.”

Trảm Đài Minh ước tính nói: “Nhiều nhất lại rút ra được hơn hai ngàn người, hơn nữa nhanh nhất cũng phải mười mấy ngày mới có thể đến Hồ Lao Quan, tướng lĩnh cấp cao, càng là một người cũng không có.”

“Nhưng cũng được.”

Mạnh Khử Tật phân phó nói: “Cứ làm như vậy, người không nhiều, nhưng cũng còn hơn không, nói không chừng có thể chống đỡ thêm mấy ngày.”

Ngay khi hai người hao hết tâm tư, suy nghĩ làm thế nào giúp đỡ Hồ Lao Quan.

Thuộc hạ đưa tới tình báo.

“Không tốt rồi!”

“Đại soái, Hồ Lao Quan, Hồ Lao Quan xảy ra chuyện lớn rồi!”

Nghe thấy lời này.

Mạnh Khử Tật vừa mới ngồi xuống lập tức đứng dậy, gần như là xông tới, như lâm đại địch nói: “Đàm phán không có tác dụng, Nam Từ công thành rồi? Có phải không chống đỡ được rồi không? Không được, Trảm Đài Minh, người tự mình đi!”

Hắn không có cơ hội nói chuyện với thuộc hạ, đã bắt đầu nghĩ hết biện pháp bố trí cứu vãn.

“Ta?”

Trảm Đài Minh do dự nói: “Đại soái, ta đi, người làm sao bây giờ?”

“Thái tử điện hạ!”

Mạnh Khử Tật nói: “Thái tử điện hạ đã nói, hắn sẽ lại thử điều người đến, còn về khi nào thì không xác định, tóm

lại..... Người không cần quản ta, Hồ Lao Quan là quan trọng nhất, nếu không được mà nói.....”

“Đại soái.....”

Thuộc hạ báo tin kéo căng giọng cắt đứt nói: “Hạ quan còn chưa nói xong! Là Trần tướng quân chuẩn bị dẫn theo ba ngàn Huyền Giáp quân, xuất thành quyết chiến.”

“Quyết chiến?”

Mạnh Khử Tật quả thực cảm thấy, là bản thân ngày đêm không ngủ quá mức mệt mỏi dẫn đến sinh ra ảo giác: “Hồ Lao Quan bên ngoài, không phải có mười vạn giáp sĩ của Nam Từ sao, hắn muốn quyết chiến với ai?”

“Chính là quyết chiến với mười vạn đại quân.”

Thuộc hạ trả lời nói: “Đại soái, vừa rồi người đang công thành, người có thể tự mình xem mật tín.”

“Ồ đâu!”

Mạnh Khử Tật xem xong nội dung, thiếu chút nữa mắt tối sầm ngã xuống, hắn loạng choạng chống vào bàn: “Trần Tam Thạch muốn làm gì? Nói tốt là đàm phán kéo dài thời gian, ngay cả thái tử điện hạ cũng cho hắn ấn ký phối hợp rồi! Đàm phán ít nhất cũng có thể lại kéo dài mười ngày tám ngày, không chừng bên chúng ta có đột phá gì đó chứ, tại sao lại mạo hiểm lớn như vậy?”

“Mau gửi tin!”

Trảm Đài Minh phân phó nói: “Nhất định phải ngăn cản Trần tướng quân, nói cho hắn biết, chúng ta có thể rút viện binh cho hắn!”

“Không kịp rồi, đợi tin tức gửi đến, bọn họ chỉ sợ đã đánh nhau rồi.”

Mạnh Khử Tật thở dài một tiếng: “Lão tử cả đời này đánh trận, chưa từng kinh hồn bạt vía như vậy, Trần Tam Thạch thật sự đủ tra tấn người, hắn không chỉ tra tấn địch quân, còn tra tấn người của mình.”

“Đại soái.....”

Trảm Đài Minh lo lắng nói: “Vậy phải làm sao?”

“Làm sao?”

Mạnh Khử Tật chống trán: “Hiện tại còn có thể làm sao, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn rồi, kết quả xấu nhất, bất quá là đại quân Nam Từ từ Hồ Lao tràn vào Lai Châu, chúng ta từ Vĩnh Lạc phủ rút lui, đánh trận chiến tranh du kích cát cứ lâu dài, đây cũng là ý nghĩ ban đầu của ta.....”

.....

Nam Từ quân doanh.

Trung quân đại trưởng.

Trận chiến này.

Tất cả cao thủ Huyền Tượng cảnh, vẫn đang..... đàm phán.

“Phòng tướng quân, người có nghĩ rõ ràng chưa?”

Phản Thúc Chấn hạ tối hậu thư: “Thật sự không đồng ý lại thêm một châu?”

“Cái này khó tránh khỏi quá mức rồi chứ?”

Phòng Thanh Vân trải qua suy nghĩ rất lâu, chậm rãi từ chối nói: “Phản vương gia, ta xem các người là không có một chút thành ý đàm phán nào, cái này đơn giản là nói thách.”

“Thằng thẩn mà nói.”

Phòng Thanh Vân nói: “Làm sao các người mới chịu hài lòng, từ Lăng Châu triệt quân?”

Chương 529: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phạm Gian, Hỗ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (4)

Nhâm Kính Hiên đưa ra đáp án: “Các người ra lệnh cho Trần Nam vương lập tức từ phía nam rút lui, đổi thành đại quân phía nam của Nam Từ chúng ta tiến vào ba phủ Đức Hóa, Mãng Sơn, Ly Loạn phía bắc trường thành, ngoài ra lại đem..... Như vậy mà nói, có thể trong nửa tháng là hoàn thành toàn bộ, chúng ta song phương đều không làm lỡ thời gian.”

“Quá đáng rồi chứ?”

Sa Văn Long có chút nghe không nổi: “Ba phủ này đến tay các người, gần như tương đương với nắm giữ mạch máu phía nam, vạn nhất các người lúc đó còn không hài lòng, tiến quân bắc phạt thì làm sao?”

“Cái này ~”

Nhâm Kính Hiên hai tay xòe ra: “Liên không có quan hệ gì với chúng ta nữa, nếu mấy vị không đồng ý mà nói, thì mời về đi, chúng ta tiếp tục tấn công Hỗ Lao Quan.”

“Cho chúng ta một chút thời gian suy nghĩ đi.”

Phòng Thanh Vân rất là rối rắm: “Dù sao, chuyện lớn.”

“Được!”

Phàn Thúc Chấn một ngụm đồng ý: “VẬY MẤY VỊ TÔI NAY LIỀN Ở TRONG TRƯỞNG NGHỈ NGƠI, SÁNG SỚM NGÀY MAI, THÌ MỜI CHO CHÚNG TA CÂU TRẢ LỜI, NẾU KHÔNG MÀ NÓI, BẢN VƯƠNG CHỈ CÓ THỂ CHO RẰNG CÁC NGƯỜI ĐANG DỪNG KẾ HOẠCH BÌNH, KHÔNG CÓ BẤT KỲ THÀNH Ý NÀO!”

Giao thiệp xong.

Phàn Thúc Chấn ba người lần lượt rời đi.

Trong trướng chỉ còn lại tướng quân Thịnh Quốc.

“Cái này, cái này phải làm sao?”

Sa Văn Long gấp đến độ đi đi lại lại: “BỌN HỌ CŨNG QUÁ ĐÁNG RỒI, THẬT SỰ LÀM THEO BỌN HỌ NÓI MÀ NÓI, SAU NÀY ÁP LỰC PHÒNG TUYẾN PHÍA NAM SẼ LỚN CỠ NÀO, NHƯNG KHÔNG ĐỒNG Ý MÀ NÓI, CHỈ SỢ CHÚNG TA KHÔNG TRỞ VỀ ĐƯỢC!”

Hắn từng nào biết, mấy người đã sớm rơi vào vòng vây.

“Không bằng như vậy!”

Sa Văn Long tiếp tục nói: “CHÚNG TA GIẢ VỜ ĐỒNG Ý TRƯỚC, ĐỢI ĐẾN KHI TRỞ VỀ LẠI PHẢN ĐỐI LÀ ĐƯỢC.”

“Chủ ý hay.”

Uông Trục đồng ý nói: “LIỀN LƯU SA TƯỚNG QUÂN Ở LẠI LÀM CON TIN ĐI.”

“Hả?!”

Sa Văn Long gấp gáp: “PHÒNG TƯỚNG QUÂN, ĐẶNG TƯỚNG QUÂN?”

Phòng Thanh Vân nhắm mắt dưỡng thần.

Đặng Phong thì nghiên cứu sa bàn.

Không ai để ý tới hắn.

.....

Bất tri bất giác.

Chính là mấy canh giờ trôi qua.

Thấy trời sắp sáng rồi.

Phi ưng của Vĩnh Lạc phủ rốt cuộc đã đến.

“Tốt!”

Phàn Thúc Chấn thần sắc kích động: “Quân sư, Lý Cung thật sự đồng ý rồi, thế nào, có muốn trực tiếp động thủ không?”

“Đừng vội.”

Nhâm Kính Hiên nói: “Lại hỏi Thịnh nhân xem, xem bọn họ có thể xuất ra giá cao hơn không.”

.....

Hổ Lao Quan.

Trần Tam Thạch dùng trường thương chỉ về phía trên thảo nguyên, hỏi:

“Địch chúng mười vạn, ta quân ba ngàn, các ngươi, sợ hay không sợ?!”

Mọi người trầm mặc.

Bọn họ sợ là không đến mức, chỉ là đơn từ trên số người mà nói, chênh lệch thật sự quá lớn.

“Xem ra, trong lòng các ngươi vẫn là không có tin tưởng!”

Trần Tam Thạch thanh âm vang vọng: “Trong mắt các ngươi, địch chúng đến thế ào ạt, nhưng trong mắt ta, địch quân sơ hở trăm chỗ, bởi vậy, ta quân có mười thắng, mà tặc quân, thì có mười bại, hai bên cộng lại mà nói, ta quân nào có đạo lý không tất thắng?”

Hạ Tông thỉnh giáo nói: “Tướng quân, các huynh đệ ngu dốt, ngài có thể cho biết, song phương địch ta, phân biệt là mười thắng, mười bại nào không?”

“Được, vậy ta liền nói cho các người nghe!”

Trần Tam Thạch điều động cảm xúc của các tướng sĩ:

“Nam Từ tặc khấu, bất quá là thừa dịp biên giới Đại Thịnh chúng ta khai chiến, lén lút đến kiếm ăn, mà tướng sĩ Đại Thịnh ta, thì là đến thu hồi đất đai, quang phục thái miếu, đây là thắng thứ nhất, đạo thắng!

“Từ trên giấy tờ nhìn qua quân ta không nhiều, nhưng mỗi người đều mặc giáp toàn thân huyền thiết, đao chém không đứt, rìu chém không phá, ngay cả chiến mã dưới thân, cũng không có con nào không phải là bảo mã cực phẩm! Nhìn lại địch quân, một nửa là giáp cũ, phần lớn không có chiến mã, đây là thắng thứ hai, khí thắng!

“Mặc dù tặc chúng đông đảo, nhưng một nửa trong số bọn chúng, thao luyện không quá hai năm, huynh đệ Huyền Giáp quân, người nào không phải từ nhỏ đã luyện võ, người nào không thể một địch trăm? Đây là thắng thứ ba, nhân thắng!

“.....

“.....

“Kẻ địch từ khi đến Lăng Châu, chưa từng thắng, mà quân ta, đã từng có một bại chưa?!”

Chúng tướng đồng thanh.

“Chưa từng bại!”

“Đây là thắng thứ chín, đại thế chi thắng!”

Trần Tam Thạch thấy thần sắc của thuộc hạ từng chút một trở nên cuồng nhiệt, nói ra câu cuối cùng:

“Cuối cùng!

“Chư vị huynh đệ có còn nhớ, trận chiến Ngân Tùng Nhai? Thiên công trợ trận?”

“Địch chúng mười vạn, bất quá phạm tặc chi nhân, ô hợp chi chúng, mà đại quân Huyền Giáp ta, phạm liệt chi trận, đều là thiên thư chi trận, phạm xuất chi binh, đều là thiên trợ chi binh, há là loại gà chó tầm thường có thể ngăn cản sao!

“Đây là, thắng thứ mười!

“Thiên thời chi thắng!

“Có mười thắng mười bại này, địch chúng mặc dù đông, cũng bất quá là con hổ nặn ra từ bùn cát, chỉ cần búng tay một cái, sẽ tan rã!”

Thiên công trợ trận!

Tướng sĩ Huyền Giáp quân, tự nhiên biết bọn họ ngày đêm thao luyện đều là tiên binh trận pháp trong thiên thư, thần tiên ghi lại, nhưng nếu nói như vậy, chẳng lẽ thiên lôi của trận chiến Ngân Tùng Nhai không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, trận đại quyết chiến hôm nay, còn có thiên lôi trợ trận?!

Tựa hồ nhìn ra được suy nghĩ của bọn họ.

“Hôm nay, nào chỉ thiên lôi?!”

Trần Tam Thạch lại mở miệng: “Nửa canh giờ sau, cứu tiêu hạ xuống, thiên binh thiên tướng đến phạm gian, hòa làm một thể với chúng ta, đến lúc đó chúng ta chính là thiên binh thiên giáng, chỉ cần một vòng xung kích, mười vạn tặc khấu, tự nhiên sẽ bỏ mũ giáp, chạy trốn tứ tán!”

“Cứu tiêu hạ xuống?!”

“Thật sao?!”

Các tướng sĩ trở nên vô cùng hưng phấn.

“Thật hay không thật, thử một lần là biết!”

Cuối cùng.

Trên bầu trời, phía đông dần sáng lên ánh trắng.

Nhưng tầm nhìn của các tướng sĩ không trở nên rộng rãi, thậm chí mười vạn đại quân của địch quân Nam Từ cũng biến mất không thấy.

Chương 530: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phàm Gian, Hỗ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (5)

Bởi vì.....

Ngày hai mươi lăm tháng ba, trời giáng sương mù!

Sương mù mông lung bao phủ thảo nguyên rộng lớn, hơi nước trắng lượn lờ tiên vụ dập dờn, một mảnh đất mênh mông, như hóa thành tiên cảnh nhân gian, không phải chính là cứu tiêu vạn mây rơi xuống phàm thế sao?!

“Thiên thời đã đến!”

“Liệt trận ——”

“Cứu Tiêu Thiên Binh trận!”

“Trận thành thời, chúng ta hóa thành thiên binh ——”

Trần Tam Thạch giờ cao trường thương, bạch mã dưới thân hai chân trước giờ cao, trong ngực hấn, huyền khí màu trắng tích lũy đến nay trong Huyền Châu, một lần tiêu hao hết, huyền khí nồng đậm đến cực hạn, hóa thành một con thiên long, quanh quẩn trên đỉnh đầu ba ngàn Huyền Giáp quân.

“Ầm ầm ầm ——”

Huyền Giáp quân đã diễn luyện vô số lần, trong thời gian ngắn nhất liền trận xong.

Đồng thời.

Chuyện huyền diệu lại xảy ra.

Sau khi Huyền Giáp quân liệt trận, như hình thành một vòng xoáy khổng lồ giữa trời đất, sương mù mênh mông trong vòng mấy trăm dặm, dần dần đều bị kéo qua, hoàn toàn bao phủ ba ngàn Huyền Giáp, mà những chỗ khác, thì trở nên trong sáng, khiến cho Huyền Giáp quân như hoàn toàn biến mất, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có một mảnh trắng xóa.

Dưới thân tích huyền diệu như vậy, dưới sương mù nồng đậm đến cực hạn bao bọc, sĩ khí của các tướng sĩ Huyền Giáp quân đạt đến đỉnh cao chưa từng có, giờ khắc này, bọn họ triệt để tin tưởng.

Trận chiến này.

Giống như thiên lôi rơi xuống ở Ngân Tùng Nhai kia, sẽ có thiên binh thiên giáng, hạ phàm trợ trận!

Huyền Châu!

Tiên nhân chi trận, mượn thế của thiên địa!

Trong thiên thư ghi lại, hầu như mỗi loại thiên tượng đều có trận pháp tương ứng.

Lôi bạo, đại thủy, cuồng phong, thiên hỏa, thậm chí..... tinh thần!

Mỗi loại trận pháp.

Kết hợp với thiên thời tương ứng, đều có thể bộc phát ra uy năng phi thường, uy năng mạnh yếu, quyết định bởi huyền khí, hoặc là thực lực của người liệt trận.

Giống như thiên lôi của Ngân Tùng Nhai lúc đầu có thể dẫn thiên lôi, nếu có đại hỏa, thì có thể mượn thế lửa.....

Đạo trận pháp mượn lực lượng của tinh thần kia, nếu như là sẽ quan thiên tượng, vừa vặn gặp phải lưu tinh xẹt qua bầu

trời, trong tình huống huyền khí đầy đủ, thậm chí có thể giống như dẫn thiên lôi, tiếp dẫn cả tinh thần!

Chỉ là từ kinh nghiệm sử dụng trước mắt mà xem, cần phải có một lượng lớn huyền khí mới có thể làm được.

Bất quá huyền khí trước mắt.

Đủ để thi triển ra uy lực của Cửu Tiêu Thiên Binh trận.

Mười vạn đại quân Nam Từ, sao có thể chống lại thiên binh?

Trận bại của bọn họ, đã định!

“Ba ngàn Huyền Giáp!”

“Theo ta!”

“Xông trận ——”

.....

Đồng thời, quân doanh Nam Từ.

Trung quân đại tướng.

Trận chiến này.

Tất cả tướng lĩnh Huyền Tượng cảnh, vẫn còn..... đàm phán.

“Phòng tướng quân, người có nghĩ rõ ràng chưa?”

Phàn Thúc Chấn hạ tời hậu thư: “Thật sự không đồng ý lại thêm một châu?”

“Cái này khó tránh khỏi quá mức rồi chứ?”

Phòng Thanh Vân trải qua suy nghĩ rất lâu, chậm rãi từ chối nói: “Phàn vương gia, ta xem các người là không có một chút thành ý đàm phán nào, cái này đơn giản là nói thách.”

“Ồ?”

Phản Thúc Chấn nheo mắt: “Vậ ý của Phòng tướng quân là, không cần đàm phán nữa?”

“Dung mỡ lại nghĩ nghĩ.”

Phòng Thanh Vân nhàn nhạt nói: “Các ngươi ép quá chặt rồi.”

“Nửa canh giờ cuối cùng!”

Phản Thúc Chấn trầm giọng nói: “Phòng tướng quân vẫn là nhanh chóng quyết định đi.”

.....

Tiền quân.

Vốn đã liệt trận xong, chỉ còn thiếu tiếng trống trận vang lên là sẽ xông về phía Hồ Lao Quan, các tướng sĩ Nam Từ, tối hôm qua đột nhiên nhận được thông báo tạm dừng công thành.

Vì thế.

Trước trước sau sau kéo dài hai mươi dặm mười vạn người, cứ như vậy ở trên thảo nguyên chờ đợi suốt một đêm.

Một đêm này, bọn họ không dám ngủ.

Cho đến khi trời sáng, cũng không có động tĩnh gì, thật sự có chút chóng đờ không nổi, ào ào ngồi xuống một mảnh.

“Trận này rốt cuộc có đánh không?”

“Có thể không đánh nữa.”

“Ta nghe nói đều bắt đầu đàm phán rồi.”

“Nếu không đánh là tốt nhất, ta nghe nói trong Hồ Lao Quan cũng có ba vạn người!”

“Hơn nữa, Trần Tam Thạch bào bào kia, còn có thể triệu hồi thiên lôi đánh người!”

“.....”

“Tất cả đứng lên cho ta!”

Tham tướng Trình Quang Diệu phụ trách ngồi trấn tiền quân, hấn ngồi trên lưng ngựa quát: “Duy trì trận hình, ai còn nói bậy, cắt lưỡi người đó!”

“Sương mù thật lớn a!”

“Đúng vậy, cái gì cũng không nhìn thấy.”

“.....”

Cùng với ánh sáng ban mai.

Trên thảo nguyên tràn ngập sương mù mông lung, khiến cho tầm nhìn của mọi người trở nên rất thấp.

“Sương mù cũng khiến các người ngạc nhiên!”

Trình Quang Diệu bắt đầu dùng roi ngựa quát vào binh sĩ đang lười biếng ngồi dưới đất: “Lăn lên cho ta, một lát nữa sương mù sẽ tan..... Ừa, tại sao tan nhanh như vậy?”

Hấn cười ngựa đi ra không xa lắm.

Liền chú ý tới sương mù vừa mới dâng lên, lại nhanh chóng tiêu tan, tốc độ nhanh đến có chút không bình thường.

Chỉ mới chưa đầy thời gian uống một chén trà, thời tiết mù mịt, đã trở nên trong sáng.

“Thật là gặp quý.”

“Thời tiết gì vậy?”

“Đúng vậy, chưa từng thấy sương mù tan nhanh như vậy!”

“Không đúng!”

“Các người nhìn kỹ, sương mù không phải tan, sương mù là.....”

“Chạy rồi!”

Không sai.

Sương mù chạy rồi!

Trên đỉnh đầu bọn họ.

Sương mù che trời toàn bộ đều trôi về một hướng.

Nhưng.....

Rõ ràng không có gió!

Những sương mù này giống như có sinh mệnh, bị cái gì đó hấp dẫn đi.

“Hey!”

“Thật thần kỳ!”

“Sao lại thế này?”

“Ào ào!”

Dưới cảnh tượng kỳ lạ này, các tướng sĩ Nam Từ vốn dĩ đã thức một đêm một mối ỉu xiu, từng người một đứng dậy, đều vươn cổ nhìn về phía trước, muốn xem rõ ràng.

Phía trước là phương bắc.

Cũng chính là phương hướng của Hồ Lao Quan.

Chương 531: Cứu Tiêu Thiên Binh Lâm Phạm Gian, Hồ Lao Quan Ngoại Chung Quyết Chiến (6)

Càng ngày càng nhiều sương mù tụ tập ở phương bắc, đến mức cuối cùng ngay cả toàn bộ Hồ Lao Quan cũng bị che khuất, hoàn toàn biến thành một mảnh trắng xóa.

Nam Từ quốc nhiều núi nhiều nước.

Thứ gọi là sương mù này, bọn họ quen thuộc hơn bất kỳ ai, cũng chính vì vậy, mới càng thêm xác định tình huống trước mắt không bình thường.

“Làm cái gì?”

Trình Quang Diệu chính mình cũng xem đến có chút nhập thần, ngay cả nhiệm vụ duy trì trật tự cũng quên mất.

“Sương mù!”

“Sương mù lại trở về rồi!”

“Các ngươi mau nhìn, mau nhìn!”

“.....”

Chỉ thấy bên ngoài Hồ Lao Quan, sương mù che trời lấp đất sau khi tụ tập đến cực hạn, vậy mà lại bắt đầu di chuyển, hướng về phía đại quân đang ở che trời phủ đất quét tới.

“Cái gì đây?”

“Mẹ ơi!”

“Sương mù này sống rồi?”

“.....”

Đợi đến khi sương mù khoảng cách gần một chút, mơ hồ có thể nghe thấy bên trong có âm thanh.

Hình như.....

Có tiếng vó ngựa.

Có tiếng trống trận!

“Thùng thùng thùng ——”

“Lộc cộc cộc ——”

Âm thanh càng ngày càng chân thật.

Các tướng sĩ Nam Từ bắt đầu cảm nhận được mặt đất chấn động, ngũ tạng lục phủ cũng bắt đầu chấn động trong tiếng trống trận đinh tai nhức óc, gần như là trong nháy mắt, rõ ràng còn ở mấy dặm bên ngoài, sương mù đã đến trước mặt tiền quân của Nam Từ.

“Không tốt!”

“Là địch.....”

Trình Quang Diệu bừng tỉnh đại ngộ, không đợi hô lên, liền có một mũi tên như sấm sét từ trong sương mù đột nhiên bắn ra, trên đó mang theo lực lượng mênh mông hùng hồn, không kịp đề phòng trực tiếp xuyên qua yết hầu của hắn.

“Thùng!”

Hắn thẳng tắp ngã xuống từ trên lưng ngựa.

“Địch quân!”

“Có địch tập kích ——”

Đến lúc này.

Các tướng sĩ Nam Từ mới rút cuộc phản ứng lại, trong làn sương mù này, là địch quân!

Đáng tiếc.

Đã không kịp rồi.

Sương mù mênh mông chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng toàn bộ quân tiên phong.

Sau khi tiến vào trong sương mù.

Các tướng sĩ Nam Từ mới nhìn thấy.....

Một chi thiên quân!

Thiên binh thiên tướng!

Giáp trụ huyền thiết đen kịt, giao hòa kim qua thiết mã;

Hơi nước mịt mờ, binh khí thần thánh lộ ra mũi nhọn.

Vừa lúc mặt trời mọc.

Một tia một tia ánh sáng vàng xuyên vào sương mù, chiếu vào Huyền Giáp, ánh sáng lấp lánh, thần thánh nghiêm nghị.

Như thần tiên hạ phàm giới, thật sự là thiên binh nhân gian!

Trong khoảng thời gian ngắn.

Các tướng sĩ Nam Từ nhìn đến vậy mà có chút sửng sốt.

Đừng nói là phản kháng, ngay cả chạy trốn cũng quên mất.

“Răng rắc ——”

Cho đến khi dòng sắt thép âm âm đi qua, trong sương mù liên tục bắn ra máu tươi, các tướng sĩ Nam Từ mới bừng tỉnh, rơi vào trong nỗi sợ hãi vô tận.

“Thần tiên!”

“Có thần tiên!”

“Thiên binh thiên tướng!”

“.....”

“Phụt xì ——”

Một loại ôn dịch tên là “sợ hãi”, bắt đầu lan tràn trong mười vạn đại quân này.

“Không phải thiên binh thiên tướng.....”

Tham tướng Tân Khải Phàm tận mắt nhìn thấy, trong sương mù này, có một lá cờ tướng màu đen huyền viền đỏ thẫm tung bay, bên trên viết một chữ lớn mạ vàng sát khí ngút trời —— Trần!

Cờ tướng chữ “Trần”!

Là Đại Thịnh!

Là bào bào!

“Là người trong Hồ Lao Quan giết ra ngoài!”

Tân Khải Phàm lớn tiếng gào thét: “Ổn định! Liệt trận, liệt trận a ——”

“Sao lại thế này!”

“Không phải đang hòa đàm sao?”

“Tại sao lại đánh nhau rồi!”

“Ba vạn!”

“Bọn họ có hơn ba vạn người!”

“Là ba mươi vạn!”

“Các ngươi mau nhìn!”

“Ngậm cái miệng thú của ngươi lại, nhiều nhất năm vạn, ở đâu ra ba mươi vạn!”

Tân Khải Phàm một đao chém chết thuộc hạ làm lay động quân tâm.

Tuy nhiên, vẫn không thể xoay chuyển được cục diện hỗn loạn.

Đại quân Nam Từ.

Căn bản là không có chuẩn bị!

Trọng yếu hơn là.....

Không có người chỉ huy!

Tình huống trước mắt này, cần nhất là có người ra ổn định cục diện!

Bọn họ những tham tướng này, căn bản làm không được!

Ít nhất cần phải có đại tướng đến mới được.

Nhưng vấn đề là.....

Bọn họ đều ở trung quân đại tướng cách đó mười dặm, đàm phán!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Quân tiên phong bắt đầu không khống chế được mà sụp đổ.

“Mau chạy a!!!”

“.....”

“Tướng quân!”

“Mau đi thông báo cho vương gia và tướng quân!”

“Địch tập kích!”

“Đại Thịnh xông trận rồi!”

“.....”

.....

Trung quân đại tướng.

“Phòng tướng quân!”

Phàn Thúc Chấn nhắc nhở nói: “Đến giờ rồi!”

“Đúng vậy Phòng tướng quân.”

Nhâm Kính Hiên hỏi: “Các người suy nghĩ thế nào rồi.”

“Tốt.”

Phòng Thanh Vân thở dài nói: “Ta đều đồng ý.”

“Đều đồng ý?!”

Phàn Thúc Chấn cười lạnh.

Lời này, quý cũng không tin.

Nếu thật sự, chính là bánh từ trên trời rơi xuống rồi.

“Tốt a.”

Nhâm Kính Hiên cũng không vạch trần, chỉ là nói: “Nếu đã như vậy, Phòng tướng quân liền đại biểu Thịnh Quốc ký tên đóng dấu, sau đó lập tức dựa theo những gì chúng ta nói thì hành, sau đó, thì đều theo chúng ta trở về Đại Nam Từ đi.”

Ngụ ý rất rõ ràng

Muốn lưu lại con tin.

“Sa tướng quân!”

Phòng Thanh Vân điểm danh nói: “Người lưu lại, chúng ta đi.”

“?”

Không đợi Sa Văn Long phản bác.

Nhâm Kính Hiên liền phủ quyết nói: “Phòng tướng quân, cái này không được, chuyện lớn, mấy vị trước khi bụi bặm lắng xuống, một người cũng không thể rời đi. Bất quá các người yên tâm, chỉ cần các người thật sự có thể làm theo

những gì viết trên hiệp ước, Đại Nam Từ bảo đảm sẽ coi các người là khách quý đối đãi.”

“Đều lưu lại?”

Phòng Thanh Vân nói: “Tổng phải có người ra ngoài trở về báo tin chứ, không chỉ chúng ta phải có thành ý, Nam Từ các người có phải cũng nên lấy ra một chút thành ý hay không?”

Trong lúc tranh luận không ngớt.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào.

“Sao lại thế này?!”

Phàn Thúc Chấn lớn tiếng quát.

“Vương gia!”

“Vương gia!”

Một tham tướng lão đảo xông vào trong doanh trướng, nói lấp bắp: “Không tốt rồi, không tốt rồi! Người trong Hồ Lao Quan đột nhiên phát động tập kích, tiến công quân trận của chúng ta, không biết có bao nhiêu người, căn bản không ngăn được, không ngăn được a.....”

“Hừ!!!”

Phàn Thúc Chấn giận dữ, trong nháy mắt liền nắm binh khí trong tay, nghiêm khắc chất vấn: “Phòng Thanh Vân, đây là đàm phán mà người nói?!”

Nhâm Kính Hiên càng là kinh ngạc vô cùng.

Hắn quả thực không thể tin được.

Trong Hồ Lao Quan, đại tướng toàn bộ vây khốn ở nơi này.

Trần Tam Thạch dẫn theo chút người của hắn, xông trận đến?

Đây không phải là.....

Tìm chết sao?

“Trần Tam Thạch xông đến?!”

Sa Văn Long gãi tai gãi đầu: “Hắn điên rồi sao!”

Cái này mẹ nó.

Không phải muốn hại chết bọn họ sao!

“Vương gia, đừng hoảng!”

Nhâm Kính Hiên trấn an nói: “Hắn làm như vậy không có ý nghĩa, giết mấy người này, trong Hồ Lao Quan liền tương đương với không có một tên Huyền Tượng nào, tên họ Trần kia xông đến chính là đang tìm chết.”

“Quân sư nói rất đúng!”

“Ta có mười vạn đại quân, há sẽ sợ một tên Thông Mạch nho nhỏ!”

“Người đâu!”

Phàn Thúc Chấn dùng đại kiếm không có lưỡi chỉ vào Phòng Thanh Vân cùng những người khác, ra lệnh một tiếng.

Đã sớm chuẩn bị từ lâu, phục binh ồ ạt xông ra, chém không xuể đao thương kiếm kích, huyền thiết trọng thuẫn, tầng tầng bao vây trung quân đại tướng.

“Hiểu lầm, hiểu lầm a!”

Sa Văn Long vội vàng giải thích nói: “Phàn vương gia, chúng ta thật sự là đến đàm phán, tên họ Trần kia là tự ý làm chủ, không có quan hệ với chúng ta! Đúng không Phòng tướng quân.....”

Hắn lúc này mới chú ý tới.

Trên mặt của Phòng Thanh Vân và Uông Trục hai người, căn bản không có bất kỳ kinh ngạc nào, như đã sớm dự đoán

được hướng đi của sự việc.

“Các người.....”

Sa Văn Long khó mà tiếp nhận: “Các người đã sớm biết, là có kế hoạch?!”

Hắn hoàn toàn không biết gì.

Trên thực tế, Đặng Phong cũng không biết, nhưng hắn không sao cả, bất quá là phục tùng mệnh lệnh, bảo làm cái gì thì làm cái đó, chết cũng không sao.

“Phòng Thanh Vân!”

Phàn Thúc Chấn phần nộ chế nhạo nói: “Phí bản vương thật lòng đàm phán với người, kết quả tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ này của người vậy mà dám đùa giỡn ta, động thủ!”

“Chết đi ——”

Chương 532: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (1)

Phản Thúc Chấn vừa dứt lời, thanh kiếm khổng lồ trong tay đã chém xuống.

Một luồng kiếm cương hóa thành Khuê Lang, lao thẳng về phía nho sinh áo xanh trên chiếc xe lăn. Nơi nó đi qua, để lại một vết nứt khổng lồ, như thể mặt đất bị xé toạc bởi nhát kiếm này.

“Àm ——”

Gần như cùng lúc đó, Đặng Phong cũng ra tay.

Thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao chém xuống, dễ dàng chém đôi luồng kiếm cương hóa thành Khuê Lang, khiến nó nhanh chóng tan biến, không còn dấu vết.

“Đặng Phong giao cho ta!”

“Mỗi người một tên!”

Phản Thúc Chấn nói, lao lên giao chiến với Đặng Phong.

“Du hầu gia!”

Nhiễm Kính Hiên rút kiếm bên hông ra: “Nhiễm mỗ sức chiến đấu kém cỏi, chỉ có thể đối phó với Sa Văn Long, còn tên Thang Nhược Sơn đó xin giao cho ngươi. Giết được Sa Văn Long, ta sẽ lập tức đến giúp ngươi!”

“Ngươi cũng xem thường ta sao?!”

Sa Văn Long giận dữ như sấm sét, thanh đao rộng trong tay vung lên, như thể một ngọn núi đỏ sập xuống đối phương.

“Trận Khôn Tướng!”

“Dàn trận!”

“Ầm!”

Trong khi các đại tướng đang giao đầu, một nhóm binh sĩ khác giờ khiên huyền thiết tiến lên.

Những người này đều là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ, mao hiểm tính mạng để lao lên tấn công. Mặc dù phần lớn đều chết thảm, nhưng không thể phủ nhận rằng họ đang góp phần tiêu hao cương khí của đối phương.

Trong trường hợp có các võ tướng cùng cấp, vậy chết một võ giả cảnh giới Huyền Tượng cũng chỉ là năm sáu trăm mạng mà thôi.

Du Cảnh Chí không vội ra tay.

Dù sao trong ý thức của hắn, Thang Nhược Sơn cũng là Huyền Tượng đại thành.

Nếu trực tiếp ra tay, chỉ sợ mình không phải đối thủ. Cách tốt nhất là dùng thuộc hạ tiêu hao và kéo dài thời gian, đợi hai người kia phân thắng bại rồi cùng nhau giết hắn.

Nhưng khi hắn đang căng thẳng chuẩn bị ra tay thăm dò thì... Uông Trục đã bỏ chạy!

Uông Trục giả vờ cao thủ này giờ, chỉ trong chớp mắt đã cướp được một thanh đao từ tay binh lính Nam Từ, chém chết hai người rồi chạy đến bên chiếc xe lăn.

Từ chiêu thức của hắn, Du Cảnh Chí nhận ra, người này đâu phải Huyền Tượng, đừng nói là cương khí, thậm chí ngay cả kinh lực cũng không có. Chẳng lẽ hắn chỉ là một tên Luyện Tạng hoặc Luyện Cốt, hay vẫn đang ẩn giấu thực lực để dụ mình ra tay?!

“Vút!”

Du Cảnh Chí suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định vung sợi xích sắt trong tay, chiếc móc sắt ở đầu dây như một ngôi sao băng lao thẳng tới, muốn thử xem thực lực của người này hiện tại ra sao.

“Ầm ầm!”

Uông Trục đã sớm cướp được một chiếc khiên nặng huyền thiết, còn kéo theo vài tướng sĩ Nam Từ chắn trước mặt. Vài binh lính bị móc sắt đánh trúng chết ngay tại chỗ, Uông Trục cũng bị đánh bay ra xa, không cầm nổi chiếc khiên nặng huyền thiết nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẹ kiếp, Luyện Cốt?!”

Du Cảnh Chí lớn tiếng tuyên bố: “Bát gia, quân sư! Thang Nhược Sơn là phế nhân, hẳn chỉ là Luyện Cốt thôi!”

“Cái gì?!”

Nhiễm Kính Hiên đang giao đấu với Sa Văn Long bùng tỉnh: “Thảo nào trước giờ không dám công khai lộ diện, đúng như ta dự đoán, tên mãnh tướng tay không khi trước chính là Đặng Phong giả dạng!”

Như vậy thì mọi chuyện đều hợp lý!

Dù sao, tên mãnh tướng tay không chỉ xuất hiện một lần duy nhất, lại lợi dụng bóng đêm để che giấu dụng mạo, đủ để chứng minh tất cả.

“Hầu gia còn đứng ngây ra đó làm gì?!”

Nhiễm Kính Hiên mừng rỡ: “Giết Thang Nhược Sơn và Phòng Thanh Vân, đại cục đã định!”

Nhìn vào tình hình hiện tại, ngoài Đặng Phong và Sa Văn Long, những người có mặt ở đây căn bản không có chút sức

chiến đấu nào. Nói cách khác, chỉ còn một tên Huyền Tượng đại thành và một tên Huyền Tượng nhập môn!

Đơn giản là không thể chống đỡ nổi!

“Lão Tứ, làm sao đây?”

Uông Trục trúng vài nhát đao, cố gắng bảo vệ xung quanh chiếc xe lăn: “Người là tàn phế, ta là phế vật, còn thủ đoạn gì thì mau dùng đi! Đến nước này rồi mà người vẫn còn tâm trí thối sáo...”

Chỉ thấy giữa trận hỗn chiến, nho sinh áo xanh vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng không hề có chút hoảng loạn nào. Hắn bình tĩnh lấy ra cây sáo trúc luôn mang theo bên mình, nhẹ nhàng đặt lên môi, dường như muốn thổi sáo.

“Đem xuống âm phủ mà thổi đi!”

Du Cảnh Chí vừa nói, chiếc móc sắt trong tay lại phá không bay ra, như một bàn tay ma quỷ từ địa ngục, lao thẳng đến đỉnh đầu của nho sinh áo xanh.

Cùng lúc đó, tiếng sáo vang lên!

“U u~”

Tiếng sáo du dương vang vọng, giữa chiến trường ồn ào náo nhiệt, tiếng sáo lại đặc biệt rõ ràng, như không thuộc về nhân gian, mà từ một không gian khác truyền đến. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều cảm thấy như có vô số lưỡi dao cắt vào não mình, đau đớn vô cùng.

“Á ——”

“Bụp!”

Có những binh lính, thậm chí ngã nổ tung ngay tại chỗ. Nhiều binh lính có cảnh giới thấp cũng phun máu tươi hoặc chảy máu bảy khiếu mà chết.

“Ong!”

Du Cảnh Chí cũng tối sầm mặt lại, mãi đến khi mở hết cương khí hộ thể mới miễn cưỡng chống đỡ được. Hắn có thể cảm nhận được, có một luồng sức mạnh vô hình theo tiếng sáo liên tục tấn công cương khí của mình, giống như có vô số võ giả không nhìn thấy đang dùng đao búa chém vào hắn.

Ngay cả Phàn Thúc Chấn và Nhiễm Kính Hiên cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, khiến cuộc chiến của họ xuất hiện sơ hở, suýt chút nữa bị tấn công chí mạng.

“Cái quái gì vậy?!”

“Một cây sáo trúc, sao lại có uy lực lớn như vậy?”

“Tiên khí!”

“Đây là tiên khí trong tay Phòng Thanh Vân!”

“Quả nhiên hắn có tiên khí!”

“.....”

“Lão Tứ, ngươi lấy đâu ra thứ này?!”

Uông Trục trông thấy mà sững sờ.

Không có câu trả lời, Phòng Thanh Vân chỉ ra hiệu bằng tay với hắn.

Chạy đi!

Uông Trục chú ý thấy, chỉ trong chốc lát, sắc mặt của Phòng Thanh Vân đã trở nên trắng bệch. Rõ ràng việc sử dụng tiên khí này phải trả giá rất lớn.

Chương 533: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (2)

“Ta hiểu rồi.”

Uông Trục đẩy xe lăn chạy ra ngoài. Nơi hắn đi qua, vòng vây dưới sự tàn sát của tiếng sáo tự động mở ra một con đường.

“Không thể để chúng chạy thoát!”

“Giết!”

Nhiễm Kính Hiên cảnh giới thấp, bị ảnh hưởng nhiều nhất, khuôn mặt có chút vặn vẹo: “Giết Phòng Thanh Vân!”

“Á!”

Du Cảnh Chí gầm lên một tiếng, cương khí hộ thể đột nhiên tăng vọt, cuối cùng cũng ngăn chặn được tiếng sáo tấn công. Chiếc móc sắt trong tay hắn dưới sự bao bọc của cương khí đã hóa hình, hoàn toàn biến thành một chiếc móc dài đáng sợ, lại một lần nữa từ trên cao rơi xuống.

“Ầm!”

Tiếng sáo đột ngột cao vút lên, một luồng sức mạnh vô hình va chạm, lại cứng rắn đánh bật đòn tấn công toàn lực của võ giả Huyền Tượng tiểu thành.

“Ta không tin!”

Du Cảnh Chí giận dữ, tiếp tục điên cuồng tấn công nho sinh áo xanh trên xe lăn.

Trong khi các đại tướng đang giao chiến, mười vạn đại quân Nam Từ cũng hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Sương mù dày đặc!

Sương mù che trời!

Một trận sương mù bao phủ nửa bầu trời.

Các binh lính Nam Từ tận mắt chứng kiến nơi sương mù đi qua, chỉ còn lại xác chết...

Sương trắng, sương máu hòa quyện vào nhau, tiếng kim loại va chạm, áo giáp đen tuyền ẩn hiện, tạo thành một bức tranh khó tả, vừa uy nghiêm vừa đẫm máu, khiến người ta nhìn thấy mà hồn bay phách lạc, gan mật đều vỡ.

Không ai biết trong sương mù có bao nhiêu quân địch.

Cũng không ai biết cảnh giới của họ là gì.

Các binh lính Nam Từ chỉ biết rằng, không thể ngăn cản nổi!

Bất kể có bao nhiêu người đi ngăn cản, là kỵ binh hay bộ binh, là phòng thủ tại chỗ hay dàn trận đối kháng, tất cả đều bị nghiền nát, chỉ còn lại xác chết. Sương mù này, trong mắt mọi người, dần dần hóa thành một con quái thú khổng lồ nuốt chửng tất cả, nơi nó đi qua, dù có bao nhiêu binh lính cũng đều bị nuốt chửng.

Trong tình huống này, trong lòng các binh lính Nam Từ chỉ còn một ý nghĩ.

Chạy trốn!

“Đứng lại!”

“Tất cả đứng lại cho ta!”

“.....”

Vài tham tướng đứng ra chỉ huy.

“Đừng hoảng loạn!”

“Dàn trận ở vòng ngoài!”

“Vây khốn chúng lại!”

“Chúng ta có mười vạn đại quân!”

“.....”

“Phập!”

Tuy nhiên, những tham tướng này hoặc là bị một ngọn giáo dài đâm chết ngay giữa biển người, hoặc là không thể chỉ huy được. Dù sao một tham tướng nhiều nhất cũng chỉ chỉ huy được vài ngàn người, những người khác căn bản không nghe lệnh họ.

Trần Tam Thạch dùng thuật Quan Khí để tìm kiếm, chuyên chọn các võ tướng để giết.

“Vương gia đâu rồi!”

“Tướng quân đâu rồi?!”

“Chúng ta phải làm gì đây?”

Không có người lãnh đạo, mười vạn đại quân chỉ như một đồng cát rời rạc. Họ hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào.

“Thua rồi!”

“Quân ta thua rồi!”

“.....”

Khi đội quân Cửu Tiêu Thiên Binh lao đến sườn bên, các binh lính Nam Từ vốn là tiền quân, sau đó được điều sang cánh trái, vào thời khắc này, nỗi sợ hãi khi đi vệ sinh cũng phải cảm khiên đã ùa về trong tâm trí họ.

Từ khi trận chiến Hồ Lao Quan bắt đầu, Trần Tam Thạch hết lần này đến lần khác hoặc là một mình xông vào trận, hoặc là hai người chém tướng, đám lính tiên phong vốn được giao nhiệm vụ tấn công thành từ lâu đã sợ đến vỡ mật, không thể trông cậy vào họ để tấn công thành được nữa. Vì vậy, để không ảnh hưởng đến sĩ khí, họ đã được điều động nhiều lần.

Nhưng lúc này, những binh lính đã bị phân tán khắp nơi này lại trở thành mầm mống của sự sụp đổ.

Mỗi bước đi của Trần Tam Thạch như một chiếc khóa liên hoàn, bắt đầu phát huy tác dụng.

“Trần Tam Thạch!”

“Chạy mau!”

“Không thể thắng, căn bản không thể thắng nổi!”

“Hai người bọn họ đã giết chết tướng quân Bành, mấy vạn người cũng không đuổi kịp!”

“Bây giờ đại quân đang tấn công, làm sao có thể thắng nổi!”

“.....”

Vì vậy, trên vùng hoang dã bao la vô tận này, một cuộc tháo chạy chưa từng có trong lịch sử không thể ngăn cản được nữa. Họ thậm chí không phân biệt được phương hướng, cứ chạy trốn tán loạn về bốn phía. Ngay cả số ít các tướng lĩnh còn đang chống đỡ cũng bị chính đồng đội của mình nhân lúc hỗn loạn chém chết.

Trong chiến tranh, số lượng binh lính nhiều hay ít đều có ưu và nhược điểm riêng. Quân ít thì linh hoạt, quân nhiều thì công kênh. Khi binh lính đạt đến một số lượng nhất định, việc chỉ huy đòi hỏi rất cao đối với người lãnh đạo. Nếu không phải

là một thiên tài quân sự thực sự, thì căn bản không thể chỉ huy được một đội quân đông như vậy.

Đặc biệt là đối với nhiều tướng lĩnh, tài năng của họ chỉ có thể chỉ huy được vài ngàn hoặc một hai vạn quân.

Không phải ai cũng có thể chỉ huy được càng nhiều càng tốt.

Huống hồ, trong đại quân Nam Từ còn có những tân binh chỉ mới được huấn luyện hai năm, cộng thêm hai vạn quân đồng minh của Khánh Quốc, tình hình cực kỳ hỗn loạn. Trong khi ba đại tướng Huyền Tượng đều không có mặt, thì đây chính là một đám ô hợp thực sự.

Tiếp theo, chỉ cần giải quyết được chủ tướng, mười vạn đại quân coi như hoàn toàn tan rã!

“Hạ Tông, Tiêu Trung, hai người tiếp tục xông lên, nhưng đừng lao thẳng vào, hãy tấn công chéo ra ngoài rồi lại tấn công chéo quay trở lại!”

Trần Tam Thạch dặn dò xong liền lao thẳng về phía trung quân đại doanh.

Lúc này, dưới nhiều yếu tố cộng hưởng, quân giáp đen đã sớm bước vào trạng thái [Cuồng nhiệt chiến tranh] cực độ, trong mắt chỉ còn lại hai chữ giết địch. Cộng thêm yếu tố quan trọng nhất là huyền khí và thiên thư, đối mặt với quân địch chỉ biết chạy trốn, họ như chốn không người.

.....

Trung quân đại doanh.

Dưới sự hỗ trợ của tiếng sáo, Đặng Phong và những người khác gắng gượng chống đỡ trong vòng vây.

Những đòn tấn công của Du Cảnh Chí nhiều lần đều không thể làm Phòng Thanh Vân bị thương.

Chương 534: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (3)

Ngược lại, những tin tức thất bại liên tiếp được truyền đến.

“Tướng quân!”

“Hồng rồi!”

“Tất cả loạn hết rồi!”

“Nếu các người không ra ngoài chỉ huy đại quân... mười vạn quân của chúng ta sẽ sụp đổ tại đây!”

“.....”

“Vô dụng!”

Phàn Thúc Chấn đang giao chiến ác liệt với Đặng Phong chửi ầm lên: “Mười vạn người, hắn chỉ là một tên Thông Mạch? Trong Hồ Lao Quan chỉ có hơn một vạn quân phòng thủ, các người cũng không cần nổi sao!”

“Vương gia!”

“Thiên binh thiên tướng!”

Tên tham tướng kia hoảng sợ nói: “Bọn chúng được thiên binh nhập vào người!”

“Số lượng cũng không rõ là bao nhiêu, nhưng chắc chắn không chỉ có hơn một vạn!”

“.....”

“Thiên binh?”

Phàn Thúc Chấn hiểu ra, lại là thiên thư!

Hắn thu kiếm lại định tự mình ra ngoài chỉ huy, nhưng căn bản không thể thoát thân được. Đặng Phong đã bị thương nặng lại tiếp tục lao lên tấn công hắn.

“Du hầu gia!”

Nhiễm Kính Hiên cũng rơi vào tình cảnh tương tự: “Nếu không giết được Phòng Thanh Vân, thì đi giết Trần Tam Thạch. Hắn mà chết, quân địch tự nhiên sẽ tan rã!”

Hắn đã hiểu lầm!

Trước đây, hắn luôn nghĩ rằng chỉ cần có Phòng Thanh Vân cùng với ba đại tướng ở đây là có thể yên tâm, nhưng thực ra, Trần Tam Thạch mới là cốt lõi thực sự. Dù hắn chỉ là Thông Mạch!

Chính hai chữ “Thông Mạch” này đã khiến họ lơ là cảnh giác!

“Được!”

Du Cảnh Chí quả quyết từ bỏ nho sinh áo xanh. Đúng như hắn dự đoán, mình không thể giết được người này, nhưng tên tàn phé này cũng không thể giết được mình. Chiếu sáng của hắn chủ yếu dùng để bảo vệ, còn thủ đoạn tấn công của hắn đối phó với những người có cảnh giới thấp thì được, nhưng đối phó với những võ giả có cảnh giới cao hơn thì vẫn chưa đủ.

“Hồng rồi!”

Nhìn thấy đôi phương cười ngửa rời đi, Uông Trục lo lắng nói: “Lão Tứ, làm sao đây?!”

“Đi theo.”

Phòng Thanh Vân nói.

.....

“Đừng hoảng loạn!”

Du Cảnh Chí giữa đám quân hỗn loạn cố gắng vẫn hồi tỉnh thể, nhưng đã quá muộn, các đội quân đã sớm loạn thành một nôi cháo, ngay cả các võ tướng lớn nhỏ cũng muốn nghe lệnh mà không làm được.

May mắn thay, hắn đã tìm thấy mục tiêu của mình.

Giữa một biển đen kịt là đại quân Nam Từ, có một con ngựa trắng đơn độc xông vào trận địch, một tay cầm thương, một tay cầm kiếm, không ai địch nổi một chiêu. Không, nói chính xác hơn là, căn bản không có ai dám ngăn cản, tất cả đều sợ hãi tránh xa, thậm chí không dám nhìn vào mắt đối phương.

Đến nỗi, trên chiến trường hỗn loạn này, lại xuất hiện một con đường rộng lớn!

“Trần Tam Thạch, đừng hòng chạy thoát!”

Du Cảnh Chí thúc ngựa đuổi theo.

Ngoài dự kiến của hắn, Trần Tam Thạch không chạy trốn, mà cũng cưỡi ngựa lao thẳng về phía hắn. Sau lưng Trần Tam Thạch, sương mù dày đặc cuộn cuộn kéo đến, bao trùm cả một vùng rộng lớn, bóng dáng của hắn cũng theo đó mà biến mất.

“Yêu pháp gì đây!”

Du Cảnh Chí thoáng hoảng sợ.

Đầu tiên là thiên lôi ở Ngân Tùng Nhai.

Hôm nay lại là một trận sương mù kỳ quái vô cùng.

Thiên thư trận pháp thật sự lợi hại như vậy sao? Năm xưa quân Xích Mi đã thất bại như thế nào? Lương Kỷ Niên đã chết ra sao dưới tay chỉ một hai ngàn người?

Dù sao hắn cũng là một thượng tướng, lại là hầu gia quý tộc, dù trình độ hành quân đánh trận bình thường, nhưng cũng đã từng trải qua nhiều sóng to gió lớn. Hắn nhanh chóng trấn

tĩnh lại, dù sương mù có lớn đến đâu thì cũng chỉ là sương mù, chỉ là một thủ đoạn che mắt mà thôi!

Nếu thật sự có tác dụng thì mình đã chết rồi!

“Lộp cộp ——”

“Xoẹt!”

Cuối cùng, Du Cảnh Chí đã dựa vào tiếng vó ngựa để phán đoán. Hắn không ngờ rằng Trần Tam Thạch không lợi dụng sương mù để tập kích mình, mà trước tiên lại đi giết những binh lính xung quanh. Đây là vì sao?!

“Ầm!”

Hắn vung móc sắt, chính xác không chút sai lệch, ném về phía tiếng vó ngựa.

Ngay sau đó, tiếng binh khí va chạm vang lên.

Trúng rồi!

Du Cảnh Chí lập tức lao về phía phát ra âm thanh, nhưng khi đến nơi lại không thấy gì. Trước mặt hắn chỉ là xác chết của các binh lính, trong vòng sương mù dày đặc rộng hàng dặm, im lặng như tờ.

Ngoài hắn ra, không có một người sống nào khác có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thanh trừng?

Diệt khẩu?!

Tên họ Trần kia muốn làm gì?!

Đột nhiên, trong màn sương phía trước mặt hắn xuất hiện một điểm sáng màu tím. Ánh sáng tím xé toạc sương mù, để lộ chân dung thật của nó.

Đó là một thanh kiếm!

Một thanh kiếm phát ra khí tím mờ ảo, chỉ nhỏ bằng bàn tay nhưng trông vô cùng tinh xảo, trên đó lưu chuyển ánh sáng huyền ảo, khắc họa những phù văn thần bí dày đặc như kiến.

Tiên pháp!

Vừa mới đây hắn đã chứng kiến tiên khí của Phòng Thanh Vân, Du Cảnh Chí cũng có sự chuẩn bị tâm lý. Hắn vốn rất cảnh giác, chiếc móc sắt trong tay trộn lẫn với cương khí đập vào thanh kiếm nhỏ màu tím.

“Ong!”

Ngay khi hai thứ chạm vào nhau, Du Cảnh Chí cảm nhận được một sức mạnh khó có thể chống lại.

Rõ ràng thanh kiếm màu tím chỉ nhỏ bằng bàn tay, nhưng dường như nó ngưng tụ trọng lượng của cả một ngọn núi. Với thực lực Huyền Tượng tiểu thành của hắn, vậy mà không thể chống đỡ nổi.

Vào thời khắc này, dường như mọi thứ đều chậm lại.

Chiếc móc sắt của Du Cảnh Chí bị lực va chạm khổng lồ đánh bay, tạm thời mất kiểm soát, còn thanh kiếm nhỏ màu tím chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Quần áo của hắn phồng lên, áo giáp phản phật trong gió, cương khí hộ thể mạnh mẽ bùng nổ xung quanh hắn, hóa thành một tấm màn trong suốt, giống như chất keo đông đặc.

“Ầm ——”

Thanh kiếm nhỏ màu tím va chạm vào cương khí, rõ ràng bị chậm lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn cắt xuyên qua lớp màn chắn, tiến tới như vũ bão, không gì có thể ngăn cản được, cuối cùng đâm thẳng vào đầu hắn.

Chương 535: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (4)

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

“Khà...”

Du Cảnh Chí đứng sững tại chỗ, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không biết mình là ai, đang ở đâu. Mãi đến khi một dòng máu ấm nóng từ vết thương chảy xuống, như một tấm lưới nhện đỏ tươi phủ khắp khuôn mặt, hắn mới ảm ảm ngã xuống, tắt thở.

“Huyền Tượng mà cũng cứng cỏi đến vậy!”

Trần Tam Thạch chui ra từ màn sương dày đặc.

Kiểm khí thuật tiểu thành của hắn chỉ vừa đủ giết chết Huyền Tượng tiểu thành, còn với những võ giả đại thành, chỉ sợ rằng họ vẫn có thể sống sót.

Không giống như khi giết những võ giả Thông Mạch, võ giả Thông Mạch căn bản thậm chí còn không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra, đã chết ngay tại chỗ.

Xem ra, những võ giả cảnh giới cao không yếu ớt như tưởng tượng. Ít nhất là đối mặt với tiên pháp cấp thấp, họ cũng có khả năng chống lại.

Huyền Tượng đã như vậy, Võ Thánh chắc chắn càng mạnh hơn.

Trần Tam Thạch dùng trường thương đâm nát vết thương, sau đó dùng kiếm Trấn Nhạc cắt đầu Du Cảnh Chí, triệu tập Thiên Tâm. Hắn vừa mới chạy ra được một đoạn, đã gặp hai

sư huynh. Sau lưng họ vẫn còn hàng trăm binh lính và các võ tướng lớn nhỏ truy đuổi.

Nhò sinh áo xanh mặt trắng bệch ngồi trên xe lăn, dựa vào tiếng sáo để chống lại những binh lính phía sau.

“Àm ——”

Cho đến khi một ngọn giáo dài như rồng lao tới, giết chết những tinh nhuệ cuối cùng này.

“Đại cục đã định!”

Trần Tam Thạch nói: “Hai vị sư huynh, bắt đầu thu dọn tàn cuộc thôi!”

Trại trung quân đã sớm nát bét, như thể chưa từng tồn tại.

Đặng Phong dưới vòng vây chồng chất đã bị thương khắp người, áo giáp trên người hắn đã biến thành màu đỏ thẫm. Đối diện hắn, Phàn Thúc Chấn được hàng ngàn binh lính trợ giúp dần chiếm được ưu thế.

Nhưng đúng lúc này, một cái đầu quen thuộc rơi xuống trước mặt hắn.

Du Cảnh Chí!

“Sao có thể!”

Phàn Thúc Chấn kinh hãi.

Không phải đã phái hắn đi giết Trần Tam Thạch rồi sao...

Vừa rồi sương mù đã che khuất tầm nhìn, chẳng lẽ lại là Phòng Thanh Vân dùng tiên pháp nào đó!

Sa Văn Long nhìn thấy cái đầu cũng giật mình, cảm thấy kỳ lạ.

Cùng lúc đó, ba nghìn thiết kỵ giáp đen sau nhiều lần xông pha đã hoàn toàn đánh tan tiền quân và trung quân, mang theo

sương mù dày đặc đến đây. Họ đã giết quá nhiều người, máu chảy quá nhiều, khiến sương trắng ban đầu hoàn toàn biến thành sương đỏ.

Trong màn sương máu này có ba nghìn sát thần!

Ba nghìn sát thần không gì cản nổi, tiêu diệt hết những tinh nhuệ cuối cùng của trung quân.

Cục diện từ chỗ Phàn Thúc Chấn và những người khác vây giết Đặng Phong, Sa Văn Long, đột ngột hoàn toàn đảo ngược.

Trở thành họ bị mắc kẹt trong màn sương máu dày đặc, đối mặt với quân giáp đen đã sớm đỏ mắt, từng người một dừng mãnh xông lên, rất nhanh đã để Đặng Phong nắm bắt được sơ hở, phản kích khiến Phàn Thúc Chấn bị trọng thương.

“Ầm ——”

Một lá cờ lớn của “Đại Từ” ầm ầm sụp đổ.

“Người đâu!”

Phàn Thúc Chấn gào thét đến khản cả giọng.

Nhưng không còn gọi được một tên thuộc hạ nào nữa!

“Quân sư! Quân sư cứu ta!”

Cuối cùng hắn chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào Nhiễm Kính Hiên.

Nhưng thấy Nhiễm Kính Hiên không chịu nổi nữa, sau khi đối chiêu với Sa Văn Long thì quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt khó coi, trong lòng như tro tàn: “Vương gia, chúng ta thua rồi...”

“Thua rồi? Thua rồi sao?!”

Phàn Thúc Chấn chỉ cảm thấy mơ hồ: “Mười vạn đại quân, ta có mười vạn đại quân! Mới đến bước này thôi sao?!”

“Vương gia, mở to mắt ra mà xem.”

Nhiễm Kính Hiên tuyệt vọng nói: “Đội quân đã tan rã từ lâu rồi...”

Trong khi tiền quân tháo chạy, trung quân nhìn thấy lá cờ lớn của “Đại Từ” ở trại trung quân đổ xuống, lại bị sương máu bao vây tiêu diệt, chỉ nghĩ là hoàn toàn thất bại, không bắn một mũi tên nào, quay đầu bỏ chạy.

Ba đại tướng của trung quân đại doanh đều bị bắt.

Họ còn đánh cái rắm gì nữa?!

“Á!”

Phàn Thúc Chấn gào thét, lại giao đấu với Đặng Phong một chiêu, khó khăn chống đỡ cơ thể, không cam lòng hỏi: “Quân sư, chúng ta thua ở đâu, thua ở đâu chứ!”

“Thua ở chân chừ do dự!”

Nhiễm Kính Hiên hỏi hận không thôi: “Chúng ta không nên chỉ tính toán lợi ích của bản thân, ngay từ đầu nên toàn quân tấn công Hồ Lao Quan, dù tổn thất lớn đến đâu cũng chắc chắn có thể chiếm được, sao lại đến nỗi thất bại thảm hại như thế này?”

Cuộc vây giết dừng lại.

Ba nghìn quân giáp đen chia ra hai nghìn người tiếp tục đi tiêu diệt những kẻ còn lại, một nghìn người ở lại bao vây không tấn công, chờ hai người họ kiệt sức.

“Ta có một điều không hiểu!”

Nhiễm Kính Hiên phun ra một ngụm máu lớn, hấn nhìn vị thiếu niên tướng quân cưỡi ngựa trắng đang từ từ tiến lại gần, mở miệng hỏi: “Trong Hồ Lao Quan rốt cuộc có bao nhiêu đại tướng, bao nhiêu binh lính? Hai vạn? Hay ba vạn?”

“Ba nghìn.”

Đại cục đã định, Trần Tam Thạch không cần phải giả vờ nữa: “Ba nghìn binh lính, cộng thêm hai tên Huyền Tượng.”

“Cái gì?!”

“Phụt ——”

Nghe thấy vậy, Nhiễm Kính Hiên vốn đã bị trọng thương, tức giận đến phun ra một ngụm máu lớn nữa. Một lúc lâu sau, hắn cười tự giễu: “Nhiễm Kính Hiên ta đường đường là Linh Toàn, thống lĩnh mười vạn đại quân, cuối cùng lại thua dưới tay vèn vèn ba nghìn người!”

Hồi tưởng lại mọi chuyện, như thể đã qua mấy đời!

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra, ngay từ khi mười vạn đại quân của họ đến Hồ Lao Quan, hoặc có thể nói, từ khi mũi tên đầu tiên của Trần Tam Thạch bắn trúng lính gác tuần tra, thì thất bại đã được định sẵn.

Những việc họ làm sau đó, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Trần Tam Thạch!

Thậm chí có thể nói, tất cả đều là những cái bẫy đã được sắp đặt sẵn, họ liên tục nhảy vào mà không hề hay biết.

Ba nghìn quân giáp đen!

Một tên Thông Mạch!

Chương 536: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (5)

Đại phá mười vạn đại quân!

Nhiễm Kính Hiên ngửa mặt lên trời gào thét: “Ta còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa ——”

“Rắc ——”

“Vốn dĩ cũng không định để ngươi sống!”

Đặng Phong vung đao, một cái đầu lập tức lăn lông lốc trên mặt đất.

“Phản Thúc Chấn!”

Trần Tam Thạch chỉ trường thương về phía hắn, lớn tiếng quát: “Chỉ còn lại một mình ngươi, còn không mau chịu chết...”

“Bịch!”

Tuy nhiên, lời còn chưa dứt, Phản Thúc Chấn vừa rồi còn không cam lòng vạn phần, vậy mà lại quỳ xuống trước mặt mọi người, thái độ thay đổi hoàn toàn như trời đất đảo lộn, không hề có bất kỳ dấu hiệu hay chuyển biến nào. Hắn lớn tiếng cầu xin: “Trần tướng quân, xin hãy tha cho ta một mạng! Ta là Bát vương của Đại Từ, trong triều có rất nhiều bạn bè cũ, nếu ngươi tha cho ta một mạng, ta chắc chắn sẽ không phụ lòng ngươi!”

“Ngươi?”

Trần Tam Thạch nhìn xuống hắn, lạnh lùng chất vấn: “Phản Thúc Chấn! Đại Thịnh ta đến đây thu hồi ba châu bị mất, vì

vậy mới khai chiến với Đông Khánh Quốc, việc gì đến Nam Từ các ngươi, mà các ngươi lại điều động mười vạn đại quân, dùng toàn lực quốc gia vượt biên đến đây, xâm phạm quân ta!”

Phàn Thúc Chấn quỳ trên mặt đất, gần như buột miệng thốt ra một câu nói kinh thiên động địa, khiến hơn một nghìn người có mặt tại đó đều câm lặng, không biết phải làm sao, thậm chí ý nghĩ giết người cũng tan biến.

Dù hấn bị trọng thương, nhưng giọng nói vẫn vang dội mạnh mẽ:

“Nếu bây giờ không tự đến, e rằng sau này sẽ phải đi xa mà lấy về!”

“.....”

Trần Tam Thạch nhất thời sửng sốt.

Phàn Thúc Chấn tiếp tục nói: “Trần tướng quân là thiên tài xuất chúng, thánh nhân trong giới quân sự, tương lai nhất định sẽ chinh chiến khắp nơi, giao chiến với Đại Từ ta cũng là điều tất nhiên. Nếu đến lúc đó, Trần tướng quân còn phải tự mình dẫn quân vượt qua ngàn núi xa xôi mới có thể bắt được ta. Hiện tại ta tự mình dâng bản thân đến đây, chẳng phải là giúp Trần tướng quân tiết kiệm được một phiền phức lớn sao?”

Cùng lúc đó, trong đám quân hỗn loạn ở vòng ngoài, lại vang lên một tiếng hô.

“Ta là Hoàng thập tứ tử Phàn Gia Hiếu của Đại Từ, ai muốn được giàu sang phú quý!”

“.....”

Rất nhanh chóng, Phàn Gia Hiếu bị thương nặng chưa lành đã bị áp giải đến, cùng quỳ xuống.

“Bát ca!”

“Thập tứ đệ!”

Hai người nhìn nhau mà khóc.

“Các người Nam Từ đều là chó sao? Thay đổi thái độ còn nhanh hơn lật sách!”

Uông Trục chửi rủa.

Hai người này, một người vừa mới đây còn lớn tiếng không cam lòng, người kia ở Ngân Tùng Nhai còn muốn chém đầu Bạch Bào, bắt sống Phụng Sồ, kết quả là chỉ trong chớp mắt đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đây thực sự là một con người sao?

“Các người hai huynh đệ thật giỏi!”

Uông Trục liếc mắt đã đoán ra, người này tuyệt đối không thể giết được!

Tốt nhất là thả về Nam Từ.

Nếu để hắn làm hoàng đế.

Không quá hai mươi năm, Nam Từ chắc chắn sẽ đại loạn!

“Tha mạng thì có thể.”

Trần Tam Thạch không từ chối, trầm giọng nói: “Nhưng tiếp theo các người nên làm gì, chắc không cần ta phải tự mình chỉ dạy chứ?”

“Trần tướng quân yên tâm!”

Phàn Thúc Chấn hiểu ý: “Ta sẽ đi thu thập tàn quân, tất cả những người có thể gọi trở lại được, đều sẽ quy hàng Đại Thịnh!”

“Xoẹt xoẹt!”

Họ cởi áo giáp ra, nhanh chóng dùng dây xích huyền thiết trói chặt hai huynh đệ bọn họ, sau đó đặt lên ngựa thanh thông.

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm đi theo sau, rất nhanh đã đuổi kịp đám tàn binh Nam Từ đang tháo chạy.

Phàn Thúc Chấn vác theo cờ quân Đại Thịnh, giọng như sấm vang, bắt đầu tập hợp quân lính.

Trận chiến Hồ Lao Quan này tuyên bố hoàn toàn kết thúc.

Giết địch hai vạn!

Bắt sống bốn vạn!

Còn hơn bốn vạn người không rõ tung tích, hoặc chạy vào biên giới Khánh Quốc, hoặc quay trở lại đường cũ chạy về Nam Từ.

Thậm chí còn có vài tham tướng trung thành, ngay cả lời của vương gia cũng không nghe, dẫn theo mấy trăm kỵ binh còn sót lại, chờ cơ hội hành động trên vùng hoang dã. Trần Tam Thạch ra lệnh cho Sa Văn Long dẫn quân đi tiêu diệt hết.

Những người còn lại ở lại dọn dẹp chiến trường, nghỉ ngơi một chút.

“Sảng khoái, sảng khoái!”

Đặng Phong kêu lên sung sướng.

“Đây mới gọi là đánh trận!”

“Đây mới gọi là đánh trận!”

“Ba nghìn người, đánh bại mười vạn địch, chưa từng có trong lịch sử, chưa từng có trong lịch sử!”

“Trần soái!”

“Ta thua mà không oan!”

Hắn không ngừng cảm thán.

So với trận chiến này, thì việc Triệu Thông phủ ngày xưa không đánh mà tự vỡ trận, có tính là gì chứ?!

Quân giáp đen cũng hưng phấn đến cực điểm.

Khi họ bị điều động khỏi kinh thành, không ít người trong lòng không vui.

Dù sao, họ cũng là một trong những đội quân cận vệ của hoàng đế, lại phải rời khỏi kinh thành để đến biên giới, nhưng vì danh tiếng của “Tứ độ Hồng Trạch Hà” khi đó đủ lớn, mọi người cũng muốn xem thử vị tướng trẻ tuổi này có thực sự xứng đáng với danh tiếng hay không.

Kết quả là sau khi đến Lai Châu, hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, không còn ai không phục nữa!

Không những vậy, công lao to lớn lần này, ai ai cũng có phần!

Với công lao lớn như vậy, chỉ riêng vàng bạc ban thưởng không biết có bao nhiêu, cộng thêm tài nguyên võ đạo, tương đương với việc tiền đồ của tất cả mọi người đều sẽ tiến thêm một bước!

“Rất bình thường.”

Triệu Khang và những người khác nhìn nhau: “Chúng ta thường xuyên như vậy, đã quen rồi.”

Những huynh đệ cũ ở Bà Dương vẫn bình tĩnh như mọi khi.

Từ khi đến Hồ Lao Quan, họ đã bắt đầu cá cược xem bao lâu thì sẽ thắng, thắng như thế nào, người bị quan nhất cũng nghĩ là sẽ phòng thủ ba tháng, phòng thủ như thế nào, tóm lại không ai nghĩ rằng sẽ thua.

“Tướng quân!”

“Xin nhận một lạy của chúng ta!”

Chương 537: Hồ Lao kết thúc, Bạch bào dương oai (6)

Hạ Tông, Tiêu Trung, Du Quý Khả đồng loạt quỳ xuống: “Từ nay về sau, chúng ta trên thì trung thành với bệ hạ, dưới thì nghe lệnh tướng quân, vì Đại Thịnh triều mà vào sinh ra tử, không từ nan!”

“Đứng lên đi.”

Trần Tam Thạch không nói nhiều: “Dọn dẹp chiến trường, nhanh chóng sắp xếp hàng binh cho tốt, còn một số toán quân nhỏ lẻ cũng phải tiêu diệt hết. Để lại năm trăm người trấn giữ Hồ Lao Quan, những người khác đều trở về biên giới Lai Châu, hỗ trợ đại soái tấn công Vĩnh Lạc phủ.”

“Tuân lệnh!”

.....

“Nói đi cũng phải nói lại, thiên thư thật là thần kỳ!”

“Đúng vậy!”

“Lần đánh trận này, nào là thiên lôi, nào là sương mù, thiên thời địa lợi đều giúp đỡ chúng ta!”

“.....”

Trên vùng hoang dã, những binh lính giáp đen được giao nhiệm vụ tiêu diệt hơn hai trăm kẻ còn ngoan cố chống cự, vừa cưỡi ngựa tìm kiếm, vừa tranh luận sôi nổi về trận chiến này.

“Còn có tiên pháp!”

“Các người không nghe nói sao?”

“Trong trại trung quân, Phòng tướng quân dựa vào một cây sáo mà sống sót giữa hàng vạn quân lính!”

“Hơn thế nữa!”

“Rất nhiều người đã chết!”

“Hình như tên hầu gia của bọn chúng cũng chết dưới tiên pháp của Phòng tướng quân!”

“Phòng Thanh Vân? Chưa chắc đâu!”

Sa Văn Long nghĩ thầm trong lòng, không nói ra.

Hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng khi đó.

Du Cảnh Chí đã đi rồi!

Hắn đã đi tìm Trần Tam Thạch!

Khi quay trở lại, chỉ còn lại một cái đầu.

So với Phòng Thanh Vân, thì Trần Tam Thạch có khả năng giết hắn hơn!

Một tên Thông Mạch, làm sao có thể giết được Huyền Tượng tiểu thành?

Câu trả lời chỉ có một.

Tiên pháp!

Trần Tam Thạch cũng học được tiên pháp!

Sao Tôn Tượng Tông lại dạy cho hắn nhanh như vậy?!

Tên khốn này lại không trình lên triều đình!

Còn có...

Sa Văn Long đột nhiên nhớ lại, những người như Doãn Hàn Văn đã chết ngoài thành Lương Châu khi xưa, kẻ tình nghi lớn nhất vốn dĩ là Trần Tam Thạch, chỉ có điều khi đó

hắn chỉ là Luyện Tạng, thực sự có chút khó tin, nên không ai nghĩ theo hướng này mà thôi.

Bây giờ xem ra...

Rất có thể hắn đã dùng tiên pháp giết người!

Sau đó đổ tội cho Vu Thần Giáo!

Thông suốt rồi!

Tên tiểu tử này!

Chết chắc rồi!

Sa Văn Long bình tĩnh nói: “Các người đi tìm ở phía đông, ta đi xem phía tây, nửa giờ sau quay lại đây hội họp, khụ khụ khụ...”

“Tuân lệnh!”

“.....”

Sau khi sắp xếp xong, Sa Văn Long một mình rời khỏi đội ngũ.

Hắn bị trọng thương, có vài chỗ bị thương vào chỗ hiểm, hiện tại hắn chỉ sợ rằng thậm chí không đánh lại nổi một tên Thông Mạch, dù sao bản thân hắn cũng chỉ là Huyền Tượng nhập môn.

Dù vậy, hắn vẫn gắng gượng đến một nơi hẻo lánh, xé một mảnh vải từ lớp áo lót, cắn ngón tay bắt đầu viết mật thư.

Con chim hải đông thanh cũng đậu trên vai hắn, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất để gửi tin tức đi.

“Vèo ——”

Cũng chính vào lúc này, một mũi tên bay tới, trực tiếp xuyên thủng con chim hải đông thanh vừa mới cất cánh, khiến nó rơi xuống từ trên không trung.

“Sa tướng quân.”

Trần Tam Thạch cầm cung lớn lặng lẽ xuất hiện: “Người đang viết gì vậy, sao không quay vào trong quan dùng giấy bút, nhất định phải dùng máu, gấp gáp như vậy?”

“Người, người...”

Sa Văn Long lập tức hoảng sợ, nhanh chóng giả vờ kinh ngạc nói: “Người thật to gan, người không biết những con chim ưng dị thú này quý giá như thế nào sao?”

Trần Tam Thạch không để ý tới, chỉ nhặt con chim hải đông thanh lên, mở mảnh vải buộc trên đó ra: “Sa tướng quân, người và ta cũng coi như đã cùng sinh cùng tử một lần, không ngờ người lại muốn hãm hại ta như vậy, mưu sát quan viên triều đình, che giấu tiên pháp, thậm chí còn muốn tạo phản, thật là độc ác!”

Kế hoạch bị bại lộ, Sa Văn Long không giả vờ nữa: “Trần Tam Thạch! Người đã giết thiếu gia Doãn, đúng không?!”

Không có câu trả lời.

Hắn chỉ thấy một thanh kiếm nhỏ màu tím từ từ ngưng tụ trên đầu ngón tay của Trần Tam Thạch.

“Người, người muốn làm gì?!”

Sa Văn Long trợn to con mắt độc.

Hắn đoán đúng rồi.

Tên họ Trần này đã học được tiên pháp!

Nhưng lúc này hắn không còn thời gian để kinh ngạc nữa, hắn sợ hãi nhiều hơn: “Người dám giết ta sao? Người giải thích thế nào đây!”

“Tướng quân Sa Văn Long bị thương, truy kích tàn quân Nam Từ, không may gặp phục kích, chết trong loạn đao, lời

giải thích này, Sa tướng quân thấy thế nào?”

Giọng nói của Trần Tam Thạch bình tĩnh đến đáng sợ.

“Bup!”

Sa Văn Long hiểu rằng mình không thể thoát khỏi cái chết, đứng dậy bỏ chạy.

Ánh tím lóe lên.

Hắn ngã gục xuống đất, rất nhanh đã tắt thở.

Trần Tam Thạch tiến lên xử lý thi thể.

Người này cũng coi như chết có ý nghĩa.

Ít nhất là trước khi chết, hắn đã tận dụng được chút giá trị còn sót lại của mình.

Hơn nữa, với chiến thắng lớn như vậy, thì cái chết của một tướng quân Huyền Tượng thực sự là quá bình thường.

Nếu một đại tướng không chết, thì chiến báo ngược lại sẽ có vẻ không chân thực lắm.

Trần Tam Thạch nhìn thấy người này bị trọng thương, nên mới chọn ra tay ở đây.

Hắn dùng kiếm khí thuật chủ yếu là để cho nhanh gọn.

Việc tu luyện kiếm khí thuật tiêu hao rất nhiều hương hỏa, nhưng bổ sung một lần sử dụng cũng không tốn nhiều, chỉ cần tốn một chút thời gian mà thôi.

Trận chiến Hồ Lao Quan này coi như hoàn toàn kết thúc!

Theo phán đoán của Trần Tam Thạch, sau khi họ trở về Lai Châu, rất nhanh sẽ chiếm được Vĩnh Lạc phủ, đại quân Khánh Quốc ngoài Lục Lĩnh Sơn cũng sẽ nhanh chóng rút lui, việc thu hồi ba châu về cơ bản đã là chuyện chắc chắn, sẽ không có bất kỳ biến cố nào nữa.

Nhưng vẫn còn một việc chưa kết thúc.

Thái tử tạo phản!

Ba châu bình định, đồng nghĩa với việc có được Tử Vi Sơn.

Đó là nơi thái tử và Thần Giáo Hương Hỏa chuẩn bị hành động.

Hoàng đế sẽ sớm đến Tử Vi Sơn để tế trời, đến lúc đó, văn võ bá quan cũng sẽ lần lượt đến Linh Châu, nói như vậy, chẳng phải Linh Châu sẽ thực sự trở thành kinh thành sao?

Trần Tam Thạch và những công thần như hấn cũng sẽ ở lại chờ được ban thưởng, thậm chí bao gồm cả một số người trong trận chiến Minh Châu cũng có thể sẽ đến.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Chỉ là không biết vở kịch lớn này sẽ diễn ra như thế nào.

Trên thực tế, Trần Tam Thạch quan tâm đến việc Lại Tử Đầu có thể kiếm được lợi ích gì từ đó hơn.

Thôi vậy.

Trước tiên hãy giải quyết dứt điểm chuyện trước mắt.

Hắn xử lý xong quân đội ở Hồ Lao Quan, sáng hôm sau, liền dẫn đại quân trở về Lai Châu, thẳng tiến đến Vĩnh Lạc phủ.

.....

Vĩnh Lạc phủ.

Mạnh Khứ Tật đã mấy ngày không ngủ.

“Hồ Lao Quan thế nào rồi!”

Ngày đêm hắn thấp thỏm lo âu: “Việc rút lui đã sắp xếp xong chưa?”

“Sắp xếp xong rồi.”

Chiêm Đài Minh tháo mũ giáp ra thở một hơi: “Chỉ cần Hồ Lao Quan có bất kỳ biến cố nào, chúng ta sẽ lập tức từ bỏ việc tấn công Vĩnh Lạc phủ, rút lui hai trăm dặm, lấy Triều Thông phủ làm ranh giới, đối đầu với quân Khánh Quốc và Nam Từ, hậu cần lương thảo cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không xảy ra quá nhiều rối loạn, chỉ là trong vòng một năm, e rằng sẽ không thể phân thắng bại được.”

“Trận chiến này, đến giờ ta vẫn không hiểu vì sao lại phải đánh, sớm nên rút lui rồi.”

Mạnh Khử Tật thở dài nói: “Nhưng kỳ lạ là, ngay cả thái tử điện hạ vốn luôn cẩn thận, mỗi lần xuất quân phê duyệt ngân sách đều muốn giảm đến mức tối đa, cũng ủng hộ tiếp tục đánh, thực sự là không thể hiểu nổi.”

“Tuyệt rửa nhục.”

Chiêm Đài Minh nói: “Đại soái, nổi nhục Minh Tuyên năm xưa, thực sự là nổi nhục chưa từng có của triều Đại Thịnh chúng ta, bệ hạ và điện hạ đều muốn thu hồi ba châu, ta có thể hiểu được.”

“Đúng vậy, nếu lấy lại được ba châu, Đại Thịnh thực sự có thể tiếp tục hưng thịnh.”

Mạnh Khử Tật tiếc nuối nói: “Chỉ tiếc cho Trần Tam Thạch và những người khác ở Hồ Lao Quan, không nên để họ mạo hiểm đi giữ quan, ngay từ đầu nên trực tiếp đánh trận chia cắt, bây giờ thì tốt rồi, họ không giữ được cũng đành thôi, còn chủ động xuất kích, rất có thể sẽ toàn quân bị diệt.

“Ba nghìn người, số lượng không nhiều, nhưng những tướng quân, từng người từng người đều là bảo vật của Đại Thịnh!

“Tướng quân Phòng và Đặng Phong, hàng tướng của Khánh Quốc không cần phải nói, Trần tướng quân mới bao

nhieu tuổi? Đã chết ở Hồ Lao Quan, thực sự là lãng phí nhân tài, thành tựu trong tương lai của hắn, có cơ hội so sánh với Tôn Tượng Tông.

“Hiện tại... hắn chỉ như phù dung sớm nở tối tàn!”

“Tính thời gian.”

Chiêm Đài Minh nói: “Chiến báo của Hồ Lao Quan cũng sắp được truyền về rồi.”

“Báo ——”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, chiến báo của Hồ Lao Quan đã đến đúng hẹn.

“Thật nhanh quá...”

Mạnh Khử Tật không nỡ xem tin dữ này: “Lão Chiêm, ngươi xem đi, nếu đoán không sai thì đừng nói ra, tránh nghe thấy lại buồn bực trong lòng.”

“Được.”

Chiêm Đài Minh cầm chiến báo, đồng tử co rút lại, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Thế nào?!”

Cuối cùng Mạnh Khử Tật cũng không nhịn được: “Có ai sống sót trở về không?”

“Không còn nữa, tất cả không còn nữa!”

Chiêm Đài Minh nước mắt lưng tròng, xúc động mạnh.

“Ha, ta biết mà.”

Mạnh Khử Tật lắc đầu, đứng dậy định đi sắp xếp việc rút lui.

“Không, đại soái, ngươi hiểu lầm rồi!”

Chiêm Đài Minh giờ bức thư lên, giọng cao vút, thậm chí có chút lộn xộn: “Không phải Trần tướng quân bọn họ không còn nữa! Là Nam Từ, Nam Từ không còn nữa!”

“Mười vạn đại quân không còn nữa!”

“Bên ngoài Hồ Lao Quan, Trần tướng quân ba nghìn đánh bại mười vạn!”

“Giết địch hai vạn!”

“Bắt sống bốn vạn!”

“.....”

Chương 538: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại (1)

“Hysteria?!”

Mạnh Khử Tật hoàn toàn không tin: “Lão Chiêm, người đi ăn hai viên thuốc an thần, đợi khi rút lui xong hãy ngủ một giấc.”

“Đại soái!”

Chiêm Đài Minh chỉ vào bức thư: “Ta không nói nhầm, là thật đấy!”

“Thật sao?”

Mạnh Khử Tật tự tát mình một cái: “Ba ngàn người đi đánh mười vạn người, không bị tiêu diệt toàn quân, mà còn đánh tan địch quân? Không thể nào, tuyệt đối không thể!”

“Đại soái! Tự ngài xem đi!”

Chiêm Đài Minh nhét báo cáo vào tay đối phương: “Chưa kể giết hai vạn, bắt sống bốn vạn, Du Cảnh Chí, Nhiễm Cảnh Hiên đều tử trận, Phàn Thúc Chấn và Phàn Gia Hiếu bị bắt sống! Trong đó, Phàn Gia Hiếu còn bị bắt sống hai lần!”

“Cái này... là thật sao?”

Mạnh Khử Tật dù tận mắt thấy chữ đen trên giấy trắng, vẫn không thể chấp nhận: “Bản soái, có phải vừa tỉnh dậy không?”

“Hay đây là kế dụ địch của Nam Tù!”

“Chúng chiếm Hồ Lao Quan, không biết dùng cách nào bắt sống Hải Đông Thanh, gửi tin giả, mục đích là lừa chúng ta ở lại Vĩnh Lạc phủ, bao vây chúng ta!

“Đúng, chắc chắn là vậy!”

“Đại soái, sao có thể.”

Chiêm Đài Minh nói: “Nếu Hải Đông Thanh bị bắt, về sẽ kêu lên cảnh báo.”

“Bị đánh thuốc rồi, đúng không? Chúng đánh thuốc Hải Đông Thanh.”

Mạnh Khử Tật không tin.

Trên đời này lại có chuyện lạ lùng như vậy sao?

Cho đến khi...

“Báo——”

“Đại soái!”

“Trần tướng quân!”

“Tướng quân đã rời Hồ Lao Quan, chuẩn bị về Vĩnh Lạc phủ tiếp viện, chính mắt ta thấy!”

“Àm!”

Mạnh Khử Tật có chút khó chấp nhận thực tế này, bắt đầu ù tai, tim đập mạnh, như thể vừa thua trận lớn.

Sau một tuần trà.

Ông mới bình tĩnh lại: “Nhanh! Thông báo tin này cho người trong Vĩnh Lạc phủ, bảo họ ra hàng, nếu không nghe, thì bao vây không đánh, ta muốn xem lương thực của họ còn được bao lâu.”

Hồ Lao Quan yên ổn.

Không còn lo lắng phía sau.

Có thể tiếp tục bao vây không đánh.

...

Vĩnh Lạc phủ.

“Gặp quý rồi.”

Lý Cung đi đi lại lại trong phòng.

“Bản vương đã đưa ra điều kiện rất cao, sao Phàn Thúc Chấn vẫn chưa hành động!”

“Tính thời gian, lúc này đầu của Phòng Thanh Vân đã bị treo lên.”

“Đặc biệt là Đặng Phong! Phải băm vằm hắn ra, lóc xương rút gân!”

“.....”

“Báo——”

“Vương gia!”

“Không ổn rồi, người của Thịnh triều ngoài thành nói mười vạn quân Nam Từ đã bị phá, bảo chúng ta ra hàng, nếu không khi thành vỡ sẽ không tha một ai.”

“Chuyện cười!”

Lý Cung cười lạnh: “Mạnh Khử Tật này đã bị bản vương ép điên rồi, đến cả lời mê sảng cũng nói ra được.”

“Chúu——”

Lời chưa dứt.

Một con chim ưng đen bay đến.

“Vương gia.”

Lưu Hoan Vinh nói: “Đây là thư của thế tử, nhanh lên, chắc có tin từ Hồ Lao Quan.”

“Ừ.”

Lý Cung bình tĩnh lấy mật thư ra, nhưng gân xanh trên trán bắt đầu nhảy loạn, hai tay cầm giấy cũng run rẩy không ngừng.

“Vương gia? Có phải Nam Từ vẫn tiếp tục tăng giá không?”

Lưu Hoan Vinh cẩn thận ghé mắt nhìn.

Rồi thấy nội dung chi tiết bên trên.

Nam Từ đại bại, thế tử mất tích, sống chết chưa rõ.

“Mười vạn người!”

Lý Cung gào lên: “Mười vạn người!”

“Các ngươi có biết không.

“Mười vạn người, mỗi ngày ăn bao nhiêu lương thực?

“Mười vạn người, vũ khí cần bao nhiêu sắt thép?

“Mười vạn người, giáp trụ cần bao lâu mới chế tạo xong?

“Còn bốn tướng quân Huyền Tượng! Bốn người!”

“Cho dù bọn họ là heo rừng, xông lên Hồ Lao Quan, cũng nên công hạ rồi, sao lại đánh thành thế này, trò cười lớn nhất thiên hạ!”

“Vương gia, phải làm sao đây?!”

Lưu Hoan Vinh cũng hoảng loạn: “Mười vạn Nam Từ đã không còn, chiến sự ở Lục Lĩnh Sơn chưa có đột phá, quan trọng là lương thực trong thành không còn nhiều, tiếp tục như vậy, sẽ nguy hiểm.”

“Nguy hiểm? Không, bản vương muốn tiếp tục thủ!”

Lý Cung bóp nát tờ giấy, giọng như sóng dữ: “Hắn Trần Tam Thạch ba ngàn quân, có thể phá mười vạn Nam Từ, ta

bốn vạn tinh nhuệ, chẳng lẽ không thể thủ được một tòa thành trước mười vạn quân sao!

“Tiếp tục thủ cho ta!

“Lương thực hết thì ăn ngựa, đá lăn gỗ đổ dùng hết thì phá nhà, tiếp tục thủ cho ta!”

Lửa giận trong lòng ông đã không thể kiểm soát.

Thành Vĩnh Lạc.

Nửa tháng trôi qua.

“Vương gia!”

“Không ổn rồi!”

“Lại có chuyện gì không tốt?!”

“Trần Tam Thạch dẫn quân đến!”

“Sợ cái gì!”

Mấy ngày nay Lý Cung toàn chửi bậy: “Hắn ba ngàn người đến thì sao!”

“Vương gia, không phải ba ngàn người.....”

Lưu Hoan Vinh mặt mày khó coi: “Trần Tam Thạch mang theo bốn vạn người!”

“Bốn vạn? Nói bậy!”

Lý Cung mắng: “Hắn lấy đâu ra bốn vạn người!”

“Nam Từ, đều là người Nam Từ!”

Lưu Hoan Vinh cũng giận dữ: “Phản Thúc Chấn để sống sót, hắn đường đường là thái tử, lại đầu hàng Thịnh triều, chỉ huy mấy vạn người còn lại làm lá chắn cho Thịnh triều! Cộng lại, ngoài thành có mười lăm vạn đại quân!

“Vương gia!

“Thật sự không thủ được nữa!

“Lương thực chỉ còn hai ngày!

“Bên bên hạ cũng không có động tĩnh gì!”

“Đáng chết, tất cả đều đáng chết!”

Lý Cung ngoài phát điên, không thể đưa ra quyết định nào khác.

Cuối cùng ông phải hạ giọng: “Lưu Hoan Vinh, người thông báo cho mọi người, đêm nay giờ Tý ra thành phản công, ngoài ra... tập hợp các tướng quân từ phó tướng trở lên, cùng ta dẫn năm trăm kỵ binh nhẹ, thừa cơ bỏ thành... phá vây!”

“Vâng, vương gia!

.....

“Ầm ầm——”

Giờ Tý.

Quân đội Khánh Quốc trong thành Vĩnh Lạc bất ngờ phản công.

Trần Tam Thạch nhận ra, đây là không thủ được nữa, chuẩn bị ra thành phản công, nhưng Mạnh Khử Tật đã đoán trước và chuẩn bị sẵn, không cần hấn lo.

Trận này, hấn tạm thời không tham gia được.

Quân Huyền Giáp mới lập công, nhưng cũng mệt mỏi, cơ bản đều ở phía sau hộ tống lương thực.

Một đêm chém giết.

Đến sáng.

Thành Vĩnh Lạc bị phá, hai vạn người cuối cùng trong thành cũng đầu hàng.

Chương 539: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại (2)

Nhưng Đường vương Lý Cung và những người khác, không rõ tung tích.

...

Trong núi.

Năm trăm kỵ binh phá vây, đã không còn.

Chỉ còn lại ba năm người, bỏ ngựa chui vào rừng, chạy trốn, đợi tình hình ổn định rồi nghĩ cách trở về Khánh Quốc.

Trong đó.

Võ Thánh Lý Cung bị Mạnh Khứ Tật tập kích, cộng thêm đại quân vây giết, trọng thương.

Nhưng may mắn, với Võ Thánh, chỉ cần còn sống, hồi phục lại dễ dàng trở về Khánh Quốc.

“Núi này có thú, có quả, có rau dại, đủ cho chúng ta ăn nấp vài tháng!”

“Vài tháng sau, là lúc chúng ta thoát ra!”

“Chỉ tiếc, ba châu chắc chắn mất!”

“Về rồi, chúng ta có thể cân nhắc, liên thủ với người Cổ tộc báo thù.”

“Mỗi triều đình đều có nước lãng giềng.

“Khác biệt là Thịnh triều tứ phía có địch, những nước khác cũng có kẻ thù riêng.

“Đại lục rất lớn, vô biên vô tận, nếu tính cả biên, thì càng không biết đâu là tận cùng.”

“Vương gia nói đúng, còn núi xanh lo gì thiếu củi!”

Khi Lý Cung và những người khác vừa thở phào, bốn phía trong rừng đột nhiên vang lên tiếng “sột soạt”, sau đó là những bóng người lờ mờ, nhanh chóng bao vây họ, chặn hết đường lui.

“Lý vương gia!”

“Cho người một con đường sống, có lấy không?”

...

Sau khi Vĩnh Lạc phủ bị phá.

Chiến sự Đông cảnh bắt đầu kết thúc.

Không mấy ngày sau, đại quân Khánh Quốc ở Đông cảnh tuyên bố rút lui, còn gửi một bức thư cầu hòa, đồng ý trả lại ba châu cho Thịnh triều, từ đó hòa thuận, hai bên không còn chiến tranh.

Thực tế.

Sau khi Lai Châu mất hẳn, Khánh Quốc dù muốn cũng không thể tiếp tục đánh, nếu thua nữa, sẽ tương đương với việc làm lung lay nền tảng quốc gia, từ bỏ ba châu cơ bản là chuyện chắc chắn.

Nói chủ động trả lại, chỉ là giữ thể diện cuối cùng.

Hai tháng rưỡi sau.

Ba châu đều được thu hồi, bao gồm cả Linh Châu và núi Tử Vi.

Sau đó.

Triều đình ra lệnh.

Tất cả công thần của trận này, đến Thái Hồ phủ nghỉ ngơi.

Phần lớn binh mã, được điều đến Ngọc Sơn phủ, Cảnh Dương phủ, Lai Tây phủ, ba phủ này đã trở thành biên giới mới, chỉ có ổn định ba phủ, mới đảm bảo Khánh Quốc không đánh úp từ Dao Châu.

Chỉ là, tạm thời không có Võ Thánh tọa trấn, chỉ có Chiêm Đài Minh là phó tướng.

Mạnh Khử Tật, Phạm Thiên Phát, Thôi Tòng Nghĩa và những người khác, đều ở trong phủ nghỉ ngơi.

Trần Tam Thạch thì không rảnh.

Cơ bản là luyện tập hoặc luyện tập.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 788/2000】

Khai thông kỳ kinh bát mạch, có thể chuẩn bị đột phá cảnh giới Huyền Tượng.

【Kỹ nghệ: Bắn cung. Viên mẫn (Phá hạn nhất giai)】

【Tiến độ: (1518/2000)】

...

Ngoài ra.

Linh Châu và những nơi khác cũng thu được nhiều dược liệu.

Trần Tam Thạch rảnh rồi cũng sắc thuốc cho thuộc hạ, giúp họ nâng cao tu vi.

【Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 1252/2000】

“Thời gian hẹn với Thần giáo Hương Hỏa sắp đến.”

Trần Tam Thạch bắt đầu gấp rút luyện thuật dịch dung.

【Kỹ nghệ: Dịch dung thuật (Nhập môn)】

【Tiến độ: 355/500】

Đột phá thêm một lần, là có thể co xương, xem như hoàn toàn không lộ tẩy.

Tin đại thắng, cũng liên tục truyền đi khắp nơi.

...

Khánh Quốc.

Cung điện tạm thời.

Trong điện.

Những tấm rèm màu cam vàng buông xuống, khe đèn đưa trong gió, không gian rộng lớn ngập tràn hương trầm, chỉ là hương này không giống hương quyến rũ của Yên Liễu thanh lâu, cũng không giống hương trang nhã của tiểu thư khuê các, càng không giống hương trang nghiêm trong chùa chiền, mà là một loại hương... thuần túy uy nghiêm!

Rõ ràng không qua chế biến, cũng không thêm bất kỳ dược liệu nào, chỉ là hương trầm bình thường, nhưng trong mũi mọi người, ngửi thấy chính là một loại uy nghiêm vô thượng.

Hết người này đến người khác, tướng quân mặc giáp đầy sát ý, vừa bước qua ngưỡng cửa đại điện, sát khí trên người đã bị quét sạch, họ quỳ xuống cách xa mấy chục trượng, không dám ngẩng đầu nhìn rèm, ánh mắt nhìn xuống đất, chỉ có sự kính sợ sâu sắc.

“Bệ hạ...”

“Kết thúc rồi.”

“Ba châu đã bị Thịnh triều kiểm soát.”

“Đường vương Lý Cung...”

“Không rõ tung tích!”

“Tám vạn đại quân trong ba châu, chết một nửa đầu hàng một nửa, cơ bản là toàn quân bị tiêu diệt!”

“Sau khi trận này, ba đến năm năm, biên giới Khánh Quốc chỉ sợ là phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“.....”

Không có hồi đáp.

Im lặng.

Như thể những gì họ nói, đều là lời vô ích.

Nhưng cũng không có ý bảo họ rời đi.

Vì vậy, tất cả cứ quỳ dưới đất, suốt hai giờ không dám nhúc nhích.

“Cái này...”

Một đại tướng cầm đầu, liêu lĩnh nói: “Bệ hạ, còn cần chúng thần báo cáo gì không?”

“Đúng rồi đúng rồi!”

Một người trong góc vờ trán: “Trần Tam Thạch, hạ thần mang hồ sơ của Trần Tam Thạch về rồi, suýt nữa quên, tội đáng muôn chết, xin bệ hạ thứ tội!”

Một nữ quan đi đến, lấy hồ sơ đi, rồi đưa vào sau rèm.

“Loạt xoạt——”

Trong đại điện yên tĩnh, vang lên tiếng giấy lật nhẹ nhàng, rõ ràng vô cùng.

Đầu ngón tay đỏ như máu, chủ nhân của chúng, sau một lúc lâu, mới phát ra tiếng cười lạnh uy áp: “Một thợ săn què mùa, lại nhặt được món hời lớn như vậy.”

...

Thông Nam phủ.

“Điện hạ!”

“Thắng rồi!”

“Thắng rồi!”

Thị vệ lão đảo chạy vào sân, quỳ trước mặt lão giả đang ngồi bên bếp lò uống trà.

“Ba châu đã!”

“Hoàn toàn khôi phục!”

“.....”

“Ba ngàn, phá mười vạn.”

Hòa thượng áo đen hít một hơi lạnh: “A di đà phật, dù là tổ tiên của binh gia, cũng không có kỷ lục chói sáng này! Huống hồ, lúc đó Hồ Lao Quan chỉ có hai tướng Huyền Tượng, trong đó Đặng Phong, là hàng tướng của Khánh Quốc, trong tình huống này, vốn chỉ để hấn phòng thủ, kết quả... đại phá Nam Từ, thật khó tin.”

“Đúng vậy.”

Thái tử nói: “Tương lai Thịnh triều có lương tướng này, dù có nhiều ngoại địch, cũng không sợ!”

Chương 540: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại (3)

“Điện hạ, chiến thuật của Trần Tam Thạch trong trận này tuy cao minh, nhưng cũng có chút kỳ lạ.”

Hòa thượng áo đen dừng lại: “Nghe nói, trận Ngân Tùng Nhai có sấm sét từ trên trời giáng xuống, ngày ba ngàn phá mười vạn ngoài Hồ Lao Quan, cũng có một trận sương mù kỳ lạ, còn có cây sáo của Phòng Thanh Vân...”

“Thiên thư là bộ hạ ban cho, nhưng hiệu quả lại ngoài dự kiến.

“Chắc là Phòng Thanh Vân có cách sử dụng.”

“Đây là chuyện sau này.”

Thái tử rót trà: “Đừng chọc giận Phòng Thanh Vân, sau khi thành công, lực lượng của Tôn Tượng Tông cũng là chìa khóa ổn định cục diện, chỉ tiếc, bản cung nhiều lần ám chỉ, họ cũng không giúp đỡ.”

“A di đà phật, chắc là đại nhân Độc sư và hoàng thất đã có thù sâu.”

Hòa thượng áo đen nói: “May mắn là Độc sư không còn sống được bao lâu, sau khi mở rộng quân đội chỉ cần nhanh chóng chia cắt kiểm soát tám đại doanh, Lương Châu từ đó hoàn toàn nằm trong tay triều đình, đợi điện hạ lên ngôi, nhất định phải xử lý tốt đám võ tướng trẻ tuổi này, tuyệt đối không để tình trạng một nhà độc quyền tái diễn.”

“Đúng vậy, triều Thịnh triều có vẻ bình yên, nhưng thực ra đã nguy hiểm.”

Thái tử nhìn lên trời: “Lão Diêu, giờ Đông cảnh đã định, việc còn lại nhờ ngươi, sau khi thành công, ngươi sẽ làm quốc sư, sau này không cần lén lút thu thập hương hỏa nữa.”

“Cảm ơn điện hạ, ngoài ra...”

Hòa thượng áo đen nói: “Điện hạ không thấy lần này Đông chinh, bệ hạ ủng hộ quá mức sao? Thậm chí không tiếc sử dụng nội khổ, bần tăng cảm thấy...”

“Bảo vật của Thái Tổ?”

Thái tử giật mình nhớ ra: “Nghe đồn, sau khi lập quốc, Thái Tổ để lại bảo vật trấn quốc cho con cháu, đến nay không biết ở đâu, phụ hoàng năm đó thậm chí không tiếc khai quật lăng mộ của Thái Tổ, cũng không thu hoạch được gì, chẳng lẽ... ở trong thái miếu trên núi Tử Vi.”

“Rất có khả năng.”

Hòa thượng áo đen trịnh trọng nói: “Điện hạ, chuyện này rất quan trọng, tốt nhất chúng ta nên thăm dò trước, nếu có thể đoạt được bảo vật của Thái Tổ trước, xác suất chiến thắng chắc chắn sẽ cao hơn nhiều.”

“Vậy sắp xếp người đi tìm.”

Thái tử nói: “Tất nhiên, tốt nhất là không đánh răn động cỏ.”

“Điện hạ!”

Trước cửa sân, thị vệ thông báo: “Thế tử và Thôi tướng quân cầu kiến.”

“Cho họ vào đi.”

Thái tử vẫy tay.

“Phụ vương!”

Tào Phàn vội vàng đi vào, cúi đầu, rồi nói: “Phụ vương, Sa tướng quân chết rồi, người có biết không?”

“Sa tướng quân? Người nói, Sa Văn Long?”

Thái tử bình thân nói: “Một trận lớn như vậy, chỉ tổn thất ba năm trăm người, hy sinh một tướng quân Huyền Tượng không phải chuyện bình thường sao? Đợi luận công ban thưởng, bản cung sẽ cho hấn phong thưởng xứng đáng, sẽ không bạc đãi bất kỳ trung thần nào của Thịnh triều.”

“Không phải chết trong trận quyết chiến!”

Tào Phàn bổ sung: “Phụ vương, là sau khi đại chiến kết thúc, Trần Tam Thạch phái hấn đi thanh trừ tàn dư kỵ binh...”

“Đợi đã.”

Thái tử nhảy bén phát hiện ra điểm bất thường: “Nói đi, các người ở Lương Châu, đã kết bao nhiêu thù địch với bản cung!”

“Bịch”

Tào Phàn quỳ xuống: “Phụ vương, nhi thần không có, nhi thần chỉ làm theo lời người dặn, đi tranh đoạt tuyển phong quán quân, thử xem có thể kéo Độc sư về phía chúng ta không, nhưng quán quân chỉ có một, nhi thần và hấn có xích mích, cũng là chuyện bình thường, phụ vương minh giám!”

“Điện hạ, nô tài làm chứng.”

Phùng công công vội vàng quỳ xuống: “Thế tử điện hạ ở Lương Châu luôn hành sự khiêm tốn, đối nhân xử thế nhã nhặn, chưa từng gây chuyện, vì tranh đoạt tuyển phong quán quân, thậm chí không tiếc tu luyện Liệt Dao, hao tổn thọ nguyên!”

“Ngươi...” Thái tử nhìn thế tử, lo lắng nói: “Thôi được, quả thật là bản cung bảo ngươi đi.”

Khi xưa mang dân vượt sông.

Về mặt binh gia thì không tính là gì, dù sao lúc đó chủ lực của man tộc đều ở An Định phủ, đến một tướng quân cũng không phải đi được, nên trong mắt hầu hết mọi người thì chỉ là hành động mạo hiểm.

Ai ngờ được, một người từ thôn quê đi ra, lại có thành tựu như hiện nay?

“Phụ vương!”

Tào Phàn tố cáo: “Lúc tuyển phong, nhi thần và hãn đánh nhau, sau đó trong chiến sự Minh Châu, Sa tướng quân chỉ không đồng ý với chiến lược của hãn, xảy ra tranh chấp, hãn liền... người này âm hiểm độc ác, nhi thần chỉ sợ sau này...”

Thôi Tông Nghĩa cũng nói theo: “Điện hạ, trước khi Sa tướng quân rời đi, quả thật đã nói, Trần Tam Thạch có thể công tư lẫn lộn, lúc đó hãn còn đề nghị Phạm tướng quân đổi người khác.”

“Được rồi.”

Thái tử ngắt lời: “Bản cung biết rồi.”

“Điện hạ.”

Hòa thượng áo đen nói: “Nếu bản tăng đoán không sai, tiếp theo quân Huyền Giáp cũng sẽ được điều đến núi Tử Vi, ba ngàn Huyền Giáp tuy không có Võ Thánh và Huyền Tượng, nhưng cũng là một lực lượng.”

“.....”

Thái tử cảm chén trà: “Lão Diêu, có thể kéo hãn về phía chúng ta không?”

“Khả năng không lớn.”

Hòa thượng áo đen phân tích: “Người này do bệ hạ một tay nâng đỡ, con trai của Nghiêm Lương cũng luôn đi theo hắn, cộng thêm mối quan hệ với Tôn Tượng Tông... tất nhiên, nếu có thể lôi kéo thì cứ lôi kéo, nếu không được thì cũng đừng hại hắn, sau khi thành công, hắn tự nhiên cũng là thần tử của điện hạ.”

“Phụ vương!”

Tào Phàn cầu xin: “Trần Tam Thạch hắn...”

“Ngươi là thế tử, hắn dám sao?”

Thái tử thở dài: “Thôi được, Thôi Tông Nghĩa, tiếp theo ngươi và Tào Phàn cùng hành động, chuyện của Trương Lại Tử cũng giao cho các ngươi xử lý, nhớ kỹ, oan gia nên giải không nên kết, trong thời điểm quan trọng này, đừng gây rắc rối!”

...

Côn Luân Sơn.

“Bệ hạ!”

Đại thái giám Hoàng Hồng trình chiến báo: “Đáng mừng, đáng mừng!”

“Ha ha~ ba ngàn phá mười vạn.”

Hoàng đế Long Khánh tự mình xem xong, ánh mắt không chỉ là kinh ngạc và vui mừng, mà còn có kiêng dè: “Hoàng Hồng, ngươi nói xem, đổi thành Tôn Tượng Tông chỉ huy, có làm được như vậy không?”

Chương 541: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại (4)

“Chỉ sợ cũng không làm được.”

Hoàng Hồng cúi đầu nói: “Đó là mười vạn người, quan trọng hơn là, ba ngàn người dưới trướng Trần tướng quân, mới mài giũa chưa đến hai tháng, trận đại chiến này, tổn thất chỉ ba năm trăm người.”

“Nói vậy, hấn còn mạnh hơn Tôn Tượng Tông?”

Khỏe miệng lão hoàng đế cong lên: “Giang sơn tươi đẹp của trẫm, thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

“Nô tài cho rằng, chủ yếu vẫn là thiên thư.”

Hoàng Hồng chậm rãi nói: “Trận pháp bên trên trong tay họ, khác hẳn với khi luyện tập ở kinh thành, ôi, nô tài lảm lòi...”

Hoàng đế Long Khánh hừ lạnh: “Trẫm biết, Phòng Thanh Vân giấu thứ gì đó, cứ kệ họ đi, trẫm cũng không phải người hẹp hòi, chỉ cần có ích cho Thịnh triều, thì đều là công thần.

“Dù sao, lần này thu hồi ba châu, khôi phục thái miếu, cũng là chuyện vui lớn,

“Hoàng Hồng, bảo Ty Lễ Giám soạn chỉ đi.

“Còn bộ Lễ cũng bắt đầu chuẩn bị.

“Lễ phong thiện tế tổ ở núi Tử Vi, văn võ bá quan trong kinh thành, còn các công thần của mấy trận chiến này, tất cả

đều đến Thái Hồ phủ đợi.

“Trẫm, cũng muốn đích thân đến Đông Nam.”

...

Thái Hồ phủ.

Nơi này là cố đô của ba triều đại, vốn là phủ thành phồn hoa nhất Đông cảnh, không có nơi thứ hai, cộng thêm chiến loạn ở Linh Châu chủ yếu ở khu vực Hồ Lao Quan, phần lớn dân chúng ở những nơi khác may mắn không bị ảnh hưởng trực tiếp.

Nhưng cũng chỉ là không bị ảnh hưởng trực tiếp.

Cả ba châu Đông cảnh, mấy năm nay mùa màng đều kém, một trận chiến, cộng thêm mười vạn đại quân Nam Từ vào chiếm cưỡng ép, trong vài tháng ngắn ngủi đã ăn hết phần lớn lương thực của dân chúng.

Lại đúng vào mùa xuân, vốn là thời điểm khó khăn nhất, nhiều nơi đang bị đói, tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc sẽ có người chết đói.

Trần Tam Thạch vốn định làm theo cách trước đây, trực tiếp giết vài quan viên, tông môn có tiếng xấu, sau đó mở kho phát lương, nhưng bị cấp trên từ chối, nói những người này đã quy thuận Thịnh triều, tiếp theo muốn duy trì hòa bình lâu dài còn cần họ, không thể giết “vô tội”.

Cầu xin điều động một ít lương thực quân đội, Mạnh đại soái cũng từ chối, nói lương thực trong quân phải luôn đảm bảo đầy đủ, dân có thể chết, nhưng lính không thể chết đói.

Còn điều động lương thực từ các châu phủ khác đến...

Càng khó như lên trời.

Trần Tam Thạch hoàn toàn không có quyền lực này, cũng không có khả năng này.

Nhưng.

Ngày nào cũng có dân chúng tìm hấn, không phải tố cáo thì là xin ăn.

Quan tham, Trần Tam Thạch không giết được, chỉ có thể tự mình bỏ tiền mua một ít lương thực, ngày nào cũng phát cháo trước cửa, cơ bản mỗi ngày giờ Mão, trước cửa phủ của hấn đều xếp hàng dài.

Giờ đây, hấn đủ tiền dùng.

Cảnh giới võ đạo càng lên cao, tài nguyên cần dùng càng không mua được bằng tiền, giúp được thì cố gắng giúp.

Phòng Thanh Vân cũng bỏ tiền, Uông Trục cũng bỏ ra nhiều, nhưng họ đều dặn, việc này đừng làm lớn, nếu không sẽ gây ảnh hưởng xấu đến triều đình, tự gây rắc rối.

Trần Tam Thạch liền giao việc cho thuộc hạ làm.

“Gia thư!”

Vài ngày sau, thư từ khắp nơi được gửi đến.

Kỵ binh đi từng nhà phát thư.

Chiến tranh kết thúc, tự nhiên cũng thông suốt.

Phần lớn binh lính, đều có thể liên lạc với gia đình, chỉ là thời gian hơi lâu.

Thư của Trần Tam Thạch, là do Hải Đông Thanh của Độc sư phủ gửi gấp, nhanh hơn nhiều.

Hấn đặt cây trường thương trong tay xuống, mở phong thư.

Nội dung trong thư, đại khái là gia đình mọi việc tốt đẹp, không cần lo lắng, bất giác lại nửa năm trôi qua, ngay cả Trần

Độ Hà cũng bắt đầu bập bẹ, nửa năm nữa là có thể nói chuyện.

Tôn Bất Khí đột phá Luyện Tạng, Tôn Li đột phá Hóa Kinh.

Những chuyện như vậy...

Cơ bản là chuyện vặt vãnh trong nhà.

Tóm lại, bình an là tốt.

“Hương hỏa lại dùng hết rồi.”

Trần Tam Thạch cảm Huyền Châu, cảm nhận hàng tồn.

Thứ hương hỏa này, thật sự không bền.

【Thuật pháp: Kiếm Khí Thuật (Tiểu thành)】

【Tiến độ: 405/2000】

Lần trước Thần giáo Hương Hỏa cho không ít, nhưng cũng chỉ nâng cao được một phần tư, muốn tu luyện đến đại thành, hoặc là linh khí, hoặc là cần rất nhiều hương hỏa.

Còn có huyền khí màu trắng.

Trận chiến Hồ Lao Quan.

Trần Tam Thạch một lần dùng hết huyền khí tích lũy được.

Kết quả.

Đại thắng ba ngàn phá mười vạn, lại không bù đắp được huyền khí đã dùng.

“Bổ sung huyền khí, không phải chỉ đơn giản là đánh thắng trận?”

“.....”

May mắn.

Huyền khí màu trắng cũng không hoàn toàn cạn kiệt, vẫn đang từ từ hồi phục.

Những bảo vật tiên giới này, thật sự khó đoán.

Tóm lại, dùng tốt là được.

Trần Tam Thạch liên tục bế quan nửa tháng cũng hơi mệt, liền bảo thuộc hạ mở cửa phủ, tiếp đãi một số khách.

Một tháng trôi qua.

Kinh thành lần lượt có một loạt quan viên đến, không ít người đến thăm hấn.

Bao gồm cả hộ lớn địa phương, cũng thường xuyên đến cầu kiến.

Ai cũng biết.

Sau khi lễ phong thiện ở núi Tử Vi kết thúc, vị tướng quân trẻ tuổi này, sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong triều đình tương lai.

“Nói với tông môn địa phương và quan viên quy hàng, muốn kết giao với ta, thì bỏ tiền bỏ lương, bỏ đủ lương, chính là bạn của Trần Tam Thạch ta, có thời gian sẽ đi dự tiệc.”

“Vâng, đại nhân!”

Những người đến sớm cơ bản là quan viên ngoài rìa.

Tiếp theo, Thái Hồ phủ sẽ càng náo nhiệt.

Nghe nói những hoàng tử khác cũng sẽ đến.

Tứ hoàng tử, bát hoàng tử, nhỏ tuổi nhất, nhưng thiên phú võ học sánh ngang với Trấn Nam vương là thập nhị hoàng tử...

Vài ngày nhàn rỗi trôi qua.

Trần Tam Thạch lại nhận nhiệm vụ.

Hấn và thuộc hạ, trước khi hoàng đế đến, sẽ cùng quân Hồ Bí của thái tử chịu trách nhiệm dọn dẹp núi Tử Vi, đồng thời

không cho người lạ đến gần, cho đến khi lễ phong thiện chính thức bắt đầu.

Chương 542: Hoàng đế đích thân đến, bảo vật Thái Tổ để lại (5)

Công việc này, vốn nên do Kim Ngô Vệ làm.

Nhưng họ chưa đến.

Tạm thời do quân Huyền Giáp và quân Hồ Bí cùng làm.

Núi Tử Vi!

Truyền thuyết, tám ngàn năm trước sao Đế Tinh rơi xuống đây, hóa thành ngọn núi lớn, từ đó về sau, các đời đế vương khi đăng cơ đều phải phong thiện ở đây, cũng chỉ có phong thiện ở đây, mới được coi là hoàng đế chính thống, là một loại công nhận thân phận, cái gọi là thụ mệnh ư thiên ký thọ vĩnh xương chính là như vậy.

Cho nên.

Năm đó mất ba châu, với Thịnh triều mà nói là sỉ nhục.

Vì ở một mức độ nào đó, Đông Khánh trở thành “thiên tử” thực sự, cũng chính là ngọc tỷ định quốc còn trong tay Thịnh triều, nếu không thì thật sự là không danh không chính.

“Đại nhân!”

“Ở đây có một tấm thiệp mời rất kỳ lạ, là... của thanh lâu.”

Triệu Khang nói: “Hình như là thanh lâu lớn nhất Thái Hồ phủ, hoa khôi của họ muốn mời ngài đến.”

“Người điên rồi à!”

Lưu Kim Khôi mắng: “Thanh lâu cũng xứng nịnh bợ đại nhân? Lần sau loại thiệp mời này, đừng đưa vào nữa, trực tiếp vứt đi...”

“Đưa ta xem.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói.

“.....”

Lưu Kim Khôi xấu hổ.

Hai người đưa thiệp mời, rồi vội vàng lui xuống.

“Lão Lưu, ngươi có vấn đề à, ta biết đại nhân thích cái này, nên mới chọn ra.”

“Cái này... ta cũng không ngờ.”

“Nghe nói hoa khôi của Vận Tú lâu ở Thái Hồ phủ, cũng là tuyệt sắc.”

“Trận chiến đã kết thúc, đại nhân cũng nên vui vẻ, ngươi thấy hấn rảnh rồi chưa? Mỗi lần thấy trong tay hấn đều là trường thương hoặc cung tên, hơi đáng sợ.”

“Không bằng đi mua mấy mỹ nhân, tặng cho đại nhân?”

“Ngươi biết gì? Chuyện này nhất định phải tự đi thanh lâu, mới có bầu không khí đó, hiểu không?”

“.....”

Trần Tam Thạch nhìn bóng lưng họ rời đi, không để ý.

Hấn mở thiệp mời.

Nhìn giọng điệu bên trên, không ngoài dự đoán, là người của Tâm Tiên lâu.

Mười phần chắc chín, có liên quan đến hành động tiếp theo của Thần giáo Hương Hỏa.

“Có thể đi xem.”

Hiện tại Trần Tam Thạch và Tầm Tiên lâu không thể gọi là bạn, chỉ là đối tượng giao dịch lẫn nhau.

Hắn nói với sư huynh biết chuyện, tối hôm đó đến Vận Tú lâu, chỉ là không đi theo quy trình phức tạp như Hồng Tú lâu, mà có người dẫn đường, đi thẳng vào cửa sau lên lầu.

Sau khi mở cửa.

Người bên trong không phải hoa khôi, mà là một nam nhân.

Một trung niên nam tử mặc áo dài bình thường, mặt trắng, râu ngắn, khí tức sâu lắng, điều quan trọng là, trong cơ thể người này có linh khí, còn mạnh hơn cả Ngung Hương, có thể đã nhập đạo.

Không đợi Trần Tam Thạch lên tiếng.

Nam nhân trung niên chủ động đứng dậy chào đón: “Trần đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu! Ta họ Liêu tên Thế Trung, là người của Tầm Tiên lâu, cảm ơn Trần đại nhân đã ra tay giúp đỡ!”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc nói: “Liêu tiên bối nói vậy là sao?”

“Trần đại nhân còn nhớ~”

Liêu Thế Trung kéo dài giọng: “Đoạn Tục Thảo mà ngươi tìm được trong dãy núi La Thiên?”

“Đoạn Tục Thảo?”

Trần Tam Thạch tất nhiên nhớ có chuyện này.

Nói như vậy, Đoạn Tục Thảo có thể là dùng để chữa thương cho người này.

Kỹ năng săn bắn có được khi đi săn không hề giảm sút, dựa vào khả năng quan sát của mình, hắn nhận ra người này đã dịch dung, dùng danh giả, chỉ là trình độ dịch dung không cao, nhìn một cái là biết râu dãn lên.

Giọng nói của người này cũng hơi sắc bén, khí chất càng giống hệt công công Hầu Bảo.

Thái giám trong cung?

Tầm Tiên lâu lại còn có người ẩn nấp trong hoàng cung.

Hắn bình tĩnh đáp: “Liêu tiên bồi không cần cảm ơn ta, ta và Tầm Tiên lâu đều là mỗi người lấy thứ mình cần, không có ai nợ ai, không biết hôm nay gọi ta đến, là có chuyện gì quan trọng?”

“Đúng vậy.”

Liêu Thế Trung mời hắn ngồi xuống: “Trần đại nhân có biết, núi Tử Vi?”

“Tất nhiên là biết.”

Trần Tam Thạch nói: “Nếu không thì trận này, đánh là vì cái gì?”

“Vậy Trần đại nhân có biết không~”

Liêu Thế Trung thần thần bí bí nói: “Tại sao hoàng đế và thái tử không tiếc mọi giá thu phục núi Tử Vi?”

Thái tử là vì muốn tạo phản, nhưng lại vì lý do nào đó không thể hành động ở kinh thành, hoàng đế cơ bản cũng không rời Vạn Thọ cung, muốn ông ta ra ngoài, chỉ có thể nhân cơ hội lễ phong thiện ở núi Tử Vi.

Vậy thì...

Hoàng đế thì sao?

Trần Tam Thạch trước đây bận rộn với chiến sự, thật sự không có thời gian suy nghĩ về vấn đề này.

Đối với lão hoàng đế, một công lao thu phục núi Tử Vi, thật sự quan trọng như vậy sao?

Hay là.

Trong đó có thứ gì, mà hoàng đế khao khát?

Dù sao chuyện ba ngàn đi thủ Hồ Lao Quan, phái hắc đi có lẽ không nghĩ để hắc sống, hoàn toàn là quyết định bằng mọi giá tranh thủ thời gian.

Nếu không nhờ thiên thư và dũng tướng Đặng Phong, chỉ sợ trận này sẽ khiến quốc khố hao hụt một nửa.

Làm như vậy, chắc chắn có mục đích quan trọng hơn.

“Có thứ gì?”

Trần Tam Thạch hỏi.

“Đúng vậy.”

Liêu Thế Trung nói: “Thái Tổ Tào Tiếp, phi kiếm giết người, một mình phá giáp hai ngàn hai, giết chết bốn Võ Thánh, những ghi chép này, chắc Trần đại nhân đã thấy, nhưng người chắc chắn không biết, khi mới lập nghiệp, Tào Tiếp từng biến mất năm năm.

“Chúng ta suy đoán, năm năm này, hắc rất có thể đã đến tiên giới!

“Học tiên pháp ở đó!

“Nên sau khi trở về mới có thể trở thành đệ nhất võ đạo nhân gian, lập nên cơ nghiệp Thịnh triều ba trăm năm này.

“Suốt trăm năm qua, Tầm Tiên lâu của chúng ta cũng luôn cố gắng đi theo dấu chân của Tào Tiếp, nhưng không thu

hoạch được gì lớn, chỉ biết sau khi chết hắn đã để lại thứ gì đó cho hậu thế.

“Hoàng đế hiện tại lại gấp gáp muốn thu phục núi Tử Vi như vậy, chứng tỏ thứ đó rất có thể ở trong thái miếu hoặc ở đâu đó trên núi Tử Vi.”

“Vậy nên...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tiền bối tìm ta, là muốn...”

“Đúng vậy.”

Liêu Thế Trung thẳng thắn nói: “Quân Huyền Giáp của Trần đại nhân đến từ kinh thành, tiếp theo rất có thể sẽ chịu trách nhiệm về an ninh của hành cung trên núi Tử Vi, nên hy vọng đại nhân có thể chú ý nhiều đến việc này, nếu phát hiện, kịp thời bàn bạc với ta, nếu thực sự có thể tìm được bí pháp thông qua tiên giới, Tầm Tiên lâu nguyện cùng chia sẻ với Trần đại nhân.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch không ngờ, trên núi Tử Vi còn có một bí mật như vậy, chẳng trách lại náo loạn như thế này, hơn nữa xem ra chuyện tiếp theo, sẽ phức tạp hơn hắn tưởng.

Lợi ích của Kiếm Khí Thuật, hắn đã trải qua, nếu thực sự có cơ hội, tất nhiên sẽ thử, tất nhiên, là trong trường hợp đảm bảo an toàn tính mạng.

“Liêu tiên bối.”

Hắn chuyển chủ đề: “Trước khi đến Linh Châu, những người khác trong Tầm Tiên lâu từng nói Thần giáo Hương Hỏa sẽ có hành động lớn, hiện tại có biết là gì không?”

“Không biết.”

Liêu Thế Trung lắc đầu: “Họ thu thập hương hỏa dọc đường rồi biến mất, rất kỳ lạ~”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Hắn không chắc chuyện phát triển đến bây giờ, Tầm Tiên lâu thật sự vẫn không biết, hay là không muốn nói cho hắn.

Tính ra, cũng gần đến thời gian hắn và Thần giáo Hương Hỏa hẹn gặp.

Đối phương không nói chuyện này, Trần Tam Thạch cũng không hỏi: “Liêu tiên bối, nếu không có chuyện gì khác, tại hạ xin cáo từ, chuyện bảo vật của Thái Tổ, ta sẽ chú ý.”

“Trần đại nhân cứ tự nhiên.”

Liêu Thế Trung cười nói: “Một lần nữa cảm ơn Đoạn Tục Thảo của Trần đại nhân, thảo dược này, thật sự rất khó tìm!”

Trần Tam Thạch không ở lại lâu, đứng dậy rời đi.

Khi hắn xuống lầu, chú ý thấy Liêu Thế Trung cũng theo xuống, vào phòng của một hồng quan nhân, chẳng bao lâu bên trong truyền ra âm thanh không thể miêu tả.

Vị công công này, lại còn có chức năng hoàn chỉnh!

Hắn coi như đã đoán được, Đoạn Tục Thảo dùng để làm gì.

Nhưng thái giám thường là khi còn rất nhỏ đã bị thiến?

Sao lại nối vào được?

Có thể giữ được nhiều năm như vậy không?!

Chẳng lẽ dùng của người khác?

Nghĩ đến đây, Trần Tam Thạch cảm thấy lạnh sống lưng, tăng tốc độ rời đi.

Hơn nữa, nếu người này thật sự là thái giám trong cung, chỉ sợ tiếp theo cũng sẽ ở trong hành cung trên núi Tử Vi, nhất

quyết phải chia sẻ tin tức này với mình...

Người của Tầm Tiên lâu, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Không phải nói nhất định sẽ hại mình, nhưng không thể không đề phòng.

Bao gồm cả Ngưng Hương.

Khi đụng chạm đến lợi ích cơ bản, đối tác giao dịch cũng không tính là gì.

Khi rời thanh lâu vẫn còn sớm.

Trần Tam Thạch trên đường về nơi ở, phát hiện đường phố đột nhiên trở nên sạch sẽ, đừng nói là người đói, ngay cả một người ăn xin, một người bán hàng rong cũng không có.

Cho đến khi hắn trở về trước cửa.

Thấy sớm có một đội người ngựa đầy trong ngõ, tất cả đều mặc Phi Ngư phục oai phong, đeo đao Tú Xuân, rõ ràng là Cẩm Y Vệ của Thịnh triều.

“Loạt xoạt!”

“Ra mắt Trần đại nhân!”

Những võ quan tinh nhuệ trực thuộc hoàng đế, lại đồng loạt ôm quyền hành lễ với hắn.

Không đợi Trần Tam Thạch phản ứng, một công tử quý tộc mặc cẩm y hoa phục, khí vũ hiên ngang, chạy đến trước mặt, ôm quyền hành lễ: “Trần đại nhân! Ngưỡng mộ đã lâu, cuối cùng cũng gặp ngài!”

“Ồ, suýt quên tự giới thiệu.

“Ta họ Tào tên Chi.”

Tào Chi?

“Điện hạ.”

Trần Tam Thạch đáp lễ: “Ngài là hoàng tộc, thần sao dám nhận lễ của ngài?”

Tào Chi.

Thập nhị hoàng tử.

Hắn không nhớ sai, hiện tại ở trong hoàng cung kinh thành, giữ chức chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, nắm giữ tất cả Cẩm Y Vệ bao gồm Nam Bắc Trấn Phủ Ti.

Xem ra, trong các hoàng tử thì hắn là người đến đầu tiên, hơn nữa còn tìm đến cửa nhà vào ban đêm.

“Đây là nên làm!”

Tào Chi không có chút kiêu ngạo nào, cười nói: “Trần đại nhân là công thần đầu tiên của Minh Châu và Đông chinh, chính vì như vậy, càng nên được đối đãi lễ phép!”

“Điện hạ nói gì vậy.”

Trần Tam Thạch mặt không biến sắc, nhưng trong lòng hơi ngạc nhiên.

Vì...

Trong cơ thể của thập nhị hoàng tử, có linh khí!

Cái nhà Tào gia này, thật sự đặc sắc.

Chương 543: Thăm dò bí cảnh (1)

Lão hoàng đế đương triều, tu luyện tiên pháp, đạo hạnh không rõ.

Thái tử đương triều, cầu kết với Hương Thần Giáo, thực lực không rõ.

Hiện tại, lại xuất hiện thêm Thập Nhị hoàng tử, trong cơ thể lưu chuyển linh khí, thực lực cũng không rõ.

Những người chưa lộ diện còn có Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, Bát hoàng tử, Thập hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử...

Không có gì lạ khi trong miệng Hương Thần Giáo, Lăng Châu chính là kinh thành, kinh thành chính là Lăng Châu.

Tuy nhiên, nếu nói trên đời này ai là người dễ dàng tiếp cận tiên pháp nhất, tự nhiên chính là người Tào gia, chỉ là nhiều năm qua, dường như chỉ có lão hoàng đế là có thành tựu.

Nhưng cho dù bọn họ không chỉ một người tiếp xúc với tiên pháp...

Cũng đều khát khao vật trong tay Tôn Tượng Tông vô cùng.

Chỉ có thể nói, sự phụ đa phần là độc nhất vô nhị, khác biệt với người thường.

“Điện hạ.”

Trần Tam Thạch làm động tác mời: “Mau mau mời vào.”

Hắn phân phó Triệu Khang và những người khác pha trà.

Bộ đồ trà và trà đều là mấy ngày gần đây mới mua tạm từ chợ về.

Tào Chi không vội uống, chỉ cầm một tay cầm chiếc cốc, tay kia khẽ quạt gió, ngửi ngửi rồi nói: “Trà thô như vậy, sao có thể xứng với anh hùng như Trần đại nhân?”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Đúng là trà thô, hàn xá cũng là nơi mượn tạm, mong rằng điện hạ không chê.”

“Không sao, ta đã chuẩn bị sẵn.”

Tào Chi vừa nói vừa vỗ tay nhẹ nhàng.

“Có!”

Một tiếng hiệu lệnh.

Lập tức có người mang trà, đồ pha trà đã chuẩn bị sẵn, thậm chí còn có cả một chiếc bàn trà làm bằng gỗ trắc di chủng quý giá vào, lại đặt bình phong xung quanh họ, cuối cùng còn có hai mỹ nhân vào hầu hạ.

“Điện hạ lại là một người ‘tao nhã’.”

Trần Tam Thạch nhìn thấy cảnh tượng này, không biểu cảm nói: “Ra ngoài, vậy mà còn mang theo cả đồ pha trà.”

“Chê cười rồi.”

Tào Chi giải thích: “Bình thường bản vương thích trà, lại thực sự không quen uống trà bên ngoài, đi đến đâu, dứt khoát mang theo đến đó, Trần đại nhân ném thử xem, loại trà này là mẻ lá non đầu tiên của đầu xuân, ở thời điểm và địa điểm đặc biệt, đều là thiếu nữ tuổi dậy thì dùng đôi môi phấn hồng để hái xuống, uống vào có một mùi thơm khác lạ.”

“...”

Trần Tam Thạch không tiếp tục nói chuyện phiếm: “Không biết điện hạ đến đây, có chuyện gì muốn phân phó?”

“Ấy, Trần đại nhân hiểu lầm rồi!”

Tào Chi trịnh trọng nói: “Bản vương tuyên bố ở đây, ta chỉ đặc biệt ngưỡng mộ tài năng và khí phách anh hùng của Trần đại nhân, nên đến tận cửa kết bạn, tuyệt đối không có ý gì khác!”

Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong ngực ra hai cuốn sách.

“Trần đại nhân.”

“Đây là tất cả các trận chiến từ khi ngươi nhập ngũ, bản vương gần như đã thuộc lòng rồi, thực sự là rất khâm phục ngươi.”

“Điện hạ là vương, mặt tướng là thần.”

Trần Tam Thạch đáp lại lời khen ngợi của đối phương: “Giữa vương và thần, chỉ có bốn phận, điện hạ nói như vậy, là đẩy thần vào chỗ bất nghĩa.”

“Vẫn còn xa lạ, vẫn còn xa lạ!”

Tào Chi trêu chọc nói: “Trần huynh, ta và mấy vị huynh trưởng của ta không giống nhau, không có nhiều quy tắc như vậy, không cần phải xa lạ như thế, nếu Trần đại nhân đồng ý, hôm nay chúng ta sẽ kết bái thành huynh đệ khác họ!”

Hắn cho lui những người xung quanh.

“Ta sinh vào tháng chạp năm Long Khánh thứ năm mươi ba, còn nhỏ hơn Trần đại nhân nửa tuổi.”

“Chi bằng sau này, ta gọi Trần huynh là đại ca.”

“Ngươi yên tâm, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, sẽ không mang lại bất kỳ ảnh hưởng xấu nào cho đại ca.”

Thập Nhị hoàng tử.

Là đứa con duy nhất sau khi Long Khánh đế tu đạo, cũng là đứa con cuối cùng, tuổi còn nhỏ hơn cả hoàng tôn Tào

Phản.

“Điện hạ...”

Trần Tam Thạch vừa mới mở miệng, lại bị cắt ngang.

“Trần huynh chẳng lẽ lo lắng, sau khi hai chúng ta kết bái, ngày sau tiểu đệ sẽ lấy chuyện này để ràng buộc Trần huynh trên triều đình? Tiểu đệ thề với trời, tuyệt đối sẽ không làm vậy!

“Đại ca ở trên, xin nhận tiểu đệ một lạy!”

Thập Nhị hoàng tử Tào Chi, trực tiếp quỳ xuống đất, đầu nặng nề đập xuống nền đá, phát ra một tiếng “bịch” trầm đục.

Làm xong một loạt trình tự.

Trần Tam Thạch thậm chí không có cơ hội từ chối, không, là không có cơ hội xen vào.

Kết bái với hoàng tử, với người Tào gia.

Không những không phải chuyện tốt, mà còn là phiền phức lớn.

Hắn không nhìn ra, vị điện hạ này cố ý làm vậy.

Dù sao cũng là hoàng thất Tào gia, da mặt lại dày đến mức này.

Được lắm.

Đã không cho cơ hội từ chối.

Vậy thì không từ chối.

Dù sao người cứ lạy đi, cứ gọi là đại ca đi, sau này có chuyện có lên tiếng hay không, thì rất khó nói.

“Điện hạ đứng lên đi.”

Trần Tam Thạch thậm chí lười đỡ dậy.

“Nói như vậy, đại ca đồng ý rồi?”

Lúc này Tào Chi mới đứng dậy, cẩn thận phủi bụi dính trên áo gấm: “Tốt quá, ta cũng coi như có thân nhân của riêng mình rồi.”

“Thân nhân?”

Trần Tam Thạch cố ý thuận theo lời đối phương hỏi: “Điện hạ chỉ có huynh trưởng, đã có...”

“Haiz!”

Tào Chi thở dài nói: “Đại ca không biết đấy thôi, người trong hoàng thất, làm gì có huynh đệ? Tiểu đệ là đứa con nhỏ nhất của phụ hoàng, từ nhỏ đã không có bất kỳ tham vọng nào, chỉ muốn làm một vương gia nhàn tản tầm thường vô vị, vậy mà phụ hoàng tìm người dạy ta võ nghệ, không cẩn thận, đã trở thành thiên tài.”

“Sau đó lại bị sắp xếp, xử lý một số chính vụ.”

“Sau đó... bị mấy vị huynh trưởng đề ý!”

“Nếu không còn chức vụ chỉ huy sứ cầm y vệ trong tay, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn.”

Tranh chấp hoàng thất.

Cá nhân, gia tộc, hoàng đế, cố cựu trong triều, đan xen phức tạp, nhiều khi ý kiến cá nhân không quan trọng, tự nhiên sẽ có thế lực đẩy người tiến lên.

Nhưng.

Trần Tam Thạch không có tâm trạng nghe người này kể khổ nửa thật nửa giả.

Chương 544: Thăm dò bí cảnh (2)

Hắn hỏi: “Điện hạ nói những điều này với ta, là có ý gì?”

“Đại ca đừng hiểu lầm, mặc dù tiểu đệ mới gặp đại ca lần đầu, nhưng lại cảm thấy như đã quen biết từ lâu, nên không kìm nén được mà bày tỏ nỗi khổ trong lòng, đồng thời, cũng là nhắc nhở đại ca.”

Tào Chi trịnh trọng nói: “Hai ngày nữa, Tứ ca, Bát ca của ta chắc chắn sẽ đến lôi kéo đại ca, đại ca nhất định phải biết giữ mình, không được mạo hiểm tham gia vào bất kỳ bên nào!”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch nói: “Điện hạ có ý gì?”

“Tiểu đệ nhận được tin tức, lần này phong thiện ở núi Tử Vi, bọn họ muốn ra tay với thái tử!”

Tào Chi cảm khái nói: “Đại ca nhất định không được tham gia vào, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục.”

Thái tử...

Trần Tam Thạch trầm nghĩ.

Không có gì lạ khi thái tử không kìm được mà ra tay.

Nếu không ra tay, các huynh đệ khác sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Thái tử giám quốc bốn mươi năm.

Thế lực lan tỏa vô cùng rộng lớn.

Một nửa Đông Cảnh, một nửa Tây Cảnh, một phần ba Bắc Cảnh, cộng thêm một nửa khu vực Trung Nguyên, cũng chỉ có phía Nam và Tây Nam là phạm vi thế lực của Tứ hoàng tử và Bát hoàng tử, hơn nữa những năm gần đây còn liên tục bị xâm chiếm.

Theo lời Tào Chi.

Lần này, Tứ hoàng tử và Bát hoàng tử liên thủ, chuẩn bị liều mạng lần cuối, lấy “Đổng An” do thái tử đề cử bồi dưỡng làm cái cớ, cộng thêm việc quân Hồ Bôn mở rộng trong những năm gần đây, lại liệt kê thêm một số tội danh khác, chuẩn bị trước tiên bãi bỏ chức vụ giám quốc của hắn.

Chỉ là...

Bọn họ có lẽ không ngờ tới.

Thái tử không chơi với bọn họ nữa, mà muốn chơi trực tiếp.

“Điện hạ không nên nói những điều này với mặt tướng.”

Trần Tam Thạch đứng dậy nói: “Mặt tướng chỉ là người trong quân ngũ, chỉ muốn giết địch, không có hứng thú với tranh chấp triều đình.”

“Không có hứng thú thì tốt, tiêu đệ cũng chỉ có ý tốt nhắc nhở.”

Tào Chi lại nói vài câu nhàn nhạt rồi mới đứng dậy cáo từ.

Đồ pha trà cũng có người thu lại.

“Không có dã tâm?”

Trần Tam Thạch nhìn bóng lưng rời đi của hắn: “Chỉ sợ người mới là người có dã tâm lớn nhất.”

...

“Điện hạ!”

Sau khi ra ngoài.

Một cảm y vệ tiến lên hỏi: “Thái độ của ngài vừa rồi trước mặt Trần Tam Thạch, có phải quá thấp không?”

“Thấp sao?”

Tào Chi sai bước về phía trước, miệng gặm một quả không rõ tên: “Nếu ta làm như vậy với Tôn Tượng Tông, ngươi cảm thấy có thấp không?”

“Cái này...”

Cảm y vệ Trương Chiêu đáp: “Không thấp, nhưng hấn chỉ là đệ tử của Tôn Tượng Tông mà thôi.”

“Ngươi sai rồi.”

Tào Chi vừa nhổ vỏ quả xuống đất vừa thản nhiên nói: “Sau này hấn sẽ lợi hại hơn Tôn Tượng Tông.”

“Điện hạ đánh giá hấn cao như vậy?”

Trương Chiêu không ngờ tới: “Nhưng có vẻ như không dễ dàng lôi kéo hấn...”

“Vớ vẩn.”

Tào Chi không để tâm.

Hấn đang diễn.

Đối phương biết hấn đang diễn.

Nhưng thì sao?

Quan hệ trên danh nghĩa, chẳng phải đã có rồi sao?

Sau này có thể trở thành bạn hay không, sau này lại nói.

Hấn có căn cơ yếu trong triều, thậm chí không nắm giữ được cảm y vệ, yếu thì phải có giác ngộ của kẻ yếu, cúi đầu một chút mà thôi, nếu thật sự lôi kéo được bên cạnh, chẳng phải là kiếm lời lớn rồi sao?

Năm đó phụ hoàng lên ngôi.

Chẳng phải là nhờ vào Tôn Tượng Tông bọn họ sao?

“Tách~”

Tào Chi tiện tay ném nửa quả còn lại xuống ven đường.

Lập tức có một tên ăn mày từ trong con hẻm tối bò ra, đưa bàn tay đen đúa ra định nhặt nửa quả còn lại, nhưng lại thấy một đôi giày xa hoa tinh xảo xuất hiện bên tay.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt có ý cười kỳ quái.

“Lão gia, ngài, ngài còn muốn không?”

Tên ăn mày không dám lấy, mà cầu xin nói: “Ta đói quá.”

“Không không không, người không thể ăn cái này.”

Dưới ánh mắt kính sợ của đối phương, Tào Chi nhẹ nhàng nhúc nhích ngón tay: “Người đâu, mang cái này đi, mua cho hắn một căn nhà, lại thưởng cho hắn một ít bạc, sau này không được ra ngoài ăn xin nữa.”

“Ồi trời ơi!”

“Cảm ơn lão gia, cảm ơn lão gia!”

Tên ăn mày liên tục dập đầu.

Ngay sau khi hai cầm y vệ đưa người đi.

Trong gió đêm.

Nụ cười trên mặt Tào Chi dần cứng lại, thay vào đó là câu hỏi trầm thấp khàn khàn: “Trương Chiêu! Bản vương đã nói với người, ta không chịu nổi cảnh khổ cực của nhân gian, bảo người dọn dẹp sạch sẽ đoạn đường này.”

“Điện hạ, thuộc hạ đáng chết!”

Trương Chiêu hoảng sợ nói: “Đáng lẽ đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, không biết sao lại sót một tên...”

“Lần sau cẩn thận.”

Tào Chi vung tay áo rời đi.

...

“Rắc rắc~”

“Xi!”

Trần Tam Thạch lặp đi lặp lại phương pháp thu gân cốt được ghi lại trong thuật dịch dung, cho đến khi có thể ở một mức độ nhất định thông qua việc làm lệch xương để thay đổi hình dạng, mới coi như đại công cáo thành.

[Kỹ nghệ: Thuật dịch dung (tinh thông)]

[Tiến độ: 0/1000]

[Công hiệu:..., thu cốt cải hình, thật giả khó phân]

Đầu tiên hẩn thay đổi dung mạo, sau đó thi triển thu cốt.

Lúc này.

Không chỉ khuôn mặt, ngay cả thân hình cũng hoàn toàn trở thành một người khác.

Sau đó lặng lẽ ra ngoài, đến Thổ Địa miếu.

Thổ Địa miếu ở núi Tử Vi, khác với Thổ Địa miếu ở những nơi khác, lai lịch rất lớn, nghe đồn là thần hộ vệ của sao Tử Vi đế, trước khi phong thiện, ngay cả hoàng đế cũng phải đến tế bái.

Hơn nữa miếu được xây dựng ở nơi đông người, hành khách qua lại khắp nơi, cũng được coi là một loại đảm bảo an toàn khác.

Vào thời điểm then chốt này, Hương Hỏa Thần Giáo là người không dám gây chú ý nhất.

Đặc biệt là ở Thái Hồ phủ này.

Trần Tam Thạch đeo đao đi vào trong miếu không bao lâu, đã có một người chủ trì đi tới hỏi nhỏ: “Các hạ là Trương đại hiệp?”

“Không thì sao?!”

Trần Tam Thạch nói chuyện rất cao ngạo: “Để người quản lý của các ngươi ra đây nói chuyện với bản đại hiệp!”

Chương 545: Thăm dò bí cảnh (3)

“Trương đại hiệp, ngài đến sớm rồi.”

Chủ trì nói: “Cách ngày hẹn còn mấy ngày nữa, nếu ngài có chuyện gì có thể đề tiểu nhân truyền giúp trước.”

“Nói với điện hạ của các người!”

Trần Tam Thạch nhướng mày: “Bản đại hiệp vốn không định hợp tác với các người, dù sao, các người cũng không có thứ gì khiến ta coi trọng, nhưng coi như các người gặp may.

“Gần đây một người bạn của ta bị thương, cần đại dược có thể chữa lành kinh mạch.

“Đây là điều kiện đàm phán!

“Muốn ta giúp các người, thì phải xem các người có bao nhiêu thành ý!”

Đối phương coi hấn là cao thủ của Hương Hỏa Đạo, tự nhiên không thể tùy tiện mở miệng đòi đồ, phải nghĩ cách để đối phương chủ động đưa mới được.

“Tiểu nhân đã ghi lại rồi.”

Chủ trì trả lời: “Ba ngày sau, mời đại hiệp đến đây, sẽ có người thương lượng với ngài.”

Trần Tam Thạch khinh thường hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi, biến mất không thấy.

...

Núi Tử Vi.

Ba nghìn Huyền Giáp quân, và ba nghìn quân Hồ Bôn được điều động, tập trung dưới chân núi.

Sau khi nhận được lệnh.

Lên núi dọn dẹp.

Thực ra, chính là làm việc vất.

Dưới sự chỉ huy của mấy quan viên lễ bộ đến sớm, trước tiên bố trí những thứ trên núi.

Núi Tử Vi cao mấy trăm trượng, nhưng có hơn mười bậc thang lớn nhỏ dẫn lên đỉnh núi, hơn nữa trên núi còn có một tòa hành cung, quy mô chỉ đứng sau hoàng cung ở các kinh thành.

Nghe nói lúc đầu chỉ riêng việc xây dựng đã tốn mấy năm, tài lực vật lực nhân lực không cần nói cũng biết.

Vì vậy.

Cho dù núi Tử Vi bị rơi vào tay nước Khánh, cũng không ai dỡ phá hủy, ngay cả thái miếu của người Thịnh cũng không dỡ bỏ, mà chỉ đơn giản là phong kín, sau đó xây một tòa miếu mới càng hùng vĩ hơn ở bên cạnh, để thể hiện “khí lượng” và sự cường đại.

Đương nhiên, đây là lời trên quan trường.

Trong mắt Trần Tam Thạch.

Tám phần Khánh quốc cũng muốn tìm đồ mà Tào Nhiếp để lại, lo lắng có sơ sót, cho nên mới giữ lại mà thôi.

Nhiều người như vậy, tìm kiếm trăm năm cũng không tìm thấy.

Hắn không ôm quá nhiều hy vọng...

“Ông!”

Ngay khi Trần Tam Thạch đang trầm nghĩ, viên ngọc huyền trong ngực đột nhiên rung lên như cảm nhận được thứ gì đó.

“Vật này có duyên với ta!”

Hắn không để lộ ra chút cảm xúc nào, đi đến nơi hẻo lánh không người.

Viên ngọc huyền này, chẳng lẽ còn có thể tìm bảo vật?

Xem ra, thật sự có vài phần duyên phận.

Trần Tam Thạch cũng không đến mức quá kích động.

Có được thì tốt, không được thì thôi.

Thử xem trước, nếu thật sự có cơ hội lấy được tự nhiên là chuyện tốt.

Dựa theo phương hướng cảm ứng của viên ngọc huyền, phán đoán đại khái ở hướng đông nam.

Hắn mượn chức vụ để đi đến đó.

Điểm đến, chính là một hồ nước sâu.

Ban ngày không tiện.

Trần Tam Thạch không để lộ ra chút cảm xúc nào, chờ đến ban đêm, sau khi dịch dung, lặn vào trong hồ, lại bơi về phía sâu hơn theo cảm ứng mơ hồ, cũng không biết đã bơi bao lâu, cho đến khi hắn chui qua một cái miệng nhỏ hẹp, phía trước bỗng nhiên rộng mở, tiến vào một địa cung thông suốt.

Không có gì lạ khi trăm năm qua không ai tìm được nơi này, thực sự quá mức bí ẩn.

Người bình thường.

Cho dù nghĩ đến việc xuống nước tìm kiếm, cũng không thể nào tìm được lối vào chính xác trong đồng đá lộn xộn dưới

đáy hồ, sau đó lại tìm được lối vào chính xác trong mê cung dưới nước.

Nơi này, người ngoài căn bản không thể nào tìm thấy.

Đa phần là chỉ có các đời hoàng đế mới có được manh mối.

Vì vậy một khi có cơ hội, Long Khánh đế mới gấp gáp thu hồi núi Tử Vi như vậy, chỉ là không biết, bên trong này có những thứ gì.

“Ong!”

Cảm ứng của viên ngọc huyền vẫn tiếp tục.

Trần Tam Thạch rút đao Hòa Miêu ở thắt lưng, cẩn thận tiến lên.

Lại đi trong địa cung như hang kiến khoảng nửa canh giờ, cuối cùng mới nhìn thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Hắn nhặt mấy viên đá ném về phía cửa đá, xác nhận không có cơ quan máy móc, sau đó lại dùng thuật quan khí quan sát nhiều lần, cuối cùng mới cẩn thận cầm đao tiến đến gần.

Không mở được!

Cánh cửa đá này rõ ràng chỉ cao hơn một người, nhìn cũng không nặng, nhưng dù làm thế nào cũng không mở được, chắc là có cơ quan hoặc cấm chế đặc biệt nào đó.

Hắn lại lui về phía sau hơn trăm bước, lại nâng một tảng đá lớn lên, hơn nữa khi ném ra còn phối hợp với khí huyết và lực, trực tiếp ném về phía cửa đá, đừng nói là cửa đá, trong trường hợp bình thường cửa sắt cũng sẽ bị biến dạng.

“Ầm ầm ầm ——”

Lần này.

Dưới sự quan sát của thuật quan khí, rõ ràng nhìn thấy trên cửa đá hiện lên một vầng sáng đỏ mỏng manh.

“Tiên pháp!”

Trần Tam Thạch càng xác nhận, mình đã tìm đúng chỗ.

Hắn không do dự nữa, trực tiếp thi triển kiếm khí thuật.

“Àm!”

Nhưng kết quả vẫn giống như vậy.

Trần Tam Thạch mặc kệ dùng thủ đoạn gì, cuối cùng cũng sẽ bị ánh sáng đỏ ngăn cản, cửa đá không hề lay động, muốn dùng sức mạnh để mở ra, khó như lên trời.

Xem ra.

Chỉ dựa vào một mình hắn, là không thể giải quyết được.

Thương lượng với Tầm Tiên Lâu?

Không.

So với Tầm Tiên Lâu.

Trần Tam Thạch càng nguyện ý tin tưởng sư huynh hơn.

Kiểm khí thuật, Tầm Tiên Lâu, vốn là sư phụ hai người bọn họ đứng sau lưng ủng hộ, bản thân hắn mới có tư cách giao dịch với Ngưng Hương những người đó, nếu không có danh hiệu đệ tử của Tôn Tượng Tông, chỉ sợ không có ai để ý đến hắn.

Trước đây.

Rất nhiều chuyện không chia sẻ.

Giống như lời sư huynh nói, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cũng có con đường riêng của mình.

Không phải không thể, mà là không cần thiết.

Trừ khi gặp phải vấn đề không thể giải quyết.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch quay trở về theo đường cũ, ngay trong đêm đến chỗ ở của Phòng Thanh Vân, kể lại những thông tin mà thái giám Tầm Tiên Lôu cung cấp và phát hiện của mình.

Chương 546: Thăm dò bí cảnh (4)

“Ừm...”

Phòng Thanh Vân đã ngủ, chỉ mặc áo lót, sắc mặt vốn đã yếu ớt dưới ánh nến càng trắng bệch hơn.

“Là do cây sáo sao?”

Trần Tam Thạch chú ý thấy, từ sau khi kết thúc ả Hồ Lao, sư huynh bắt đầu dưỡng bệnh.

“Không phải.”

Phòng Thanh Vân nhẹ nhàng lắc đầu: “Cây sáo sẽ tiêu hao tinh huyết của ta, nhưng bệnh cũ đã lâu, không liên quan đến nó, sư đệ tiếp tục nói đi.”

“...”

Trần Tam Thạch kể: “..., đại khái là như vậy.”

“Quả nhiên.”

Phòng Thanh Vân không cảm thấy bất ngờ: “Ba mươi năm trước, bệ hạ đã yêu cầu sư phụ tấn công tam châu, nhưng khi đó mới trải qua mấy năm đại chiến, sư phụ không muốn phát động chiến tranh bừa bãi, nên lấy cớ bế quan để trốn tránh.

“Hắn gấp gáp như vậy, chúng ta đoán rằng trên núi Tử Vi có thể có thứ gì đó.

“Không ngờ, sư đệ lại tìm thấy trong cơ duyên trùng hợp.

“Theo như mô tả của người, nơi đó chắc là có cấm chế, cần dùng pháp môn đặc biệt mới có thể mở ra, sau khi mở cửa, bên

trong cũng có thể có nguy hiểm, đáng tiếc... sư huynh thực sự không thể giúp được người.

“Sư phụ cũng không có ở đây...”

“Nếu sư đệ thực sự muốn có được thứ, có thể thử hợp tác với người của Tầm Tiên Lô, nhưng nhất định phải ghi nhớ, bình thường bọn họ còn đáng tin, nhưng một khi dính dáng đến tiên tích, sẽ trở nên điên cuồng, người của bọn họ cũng có thể tự giết lẫn nhau, chứ đừng nói là người.

“Hơn nữa.

“Ta suy đoán, muốn lấy được thứ, vẫn cần người Tào gia thì dễ dàng hơn.”

“Dù sao cũng là thứ mà thái tổ để lại, chắc chắn không muốn tiện nghi cho người ngoài.”

Trần Tam Thạch gật đầu nói: “Sư huynh, người nói thứ mà Tào Nhiếp để lại, sẽ là bảo bối gì?”

“Đa phần là... khụ khụ khụ...”

Phòng Thanh Vân ho khan.

Trần Tam Thạch vội vàng đi lấy nước nóng: “Sư huynh, nếu không ta về trước, đợi khi vết thương của người tốt hơn lại nói chuyện nhé?”

“Không cần, không sao.”

Phòng Thanh Vân hít thở sâu để bình tĩnh lại: “Thứ mà Tào Nhiếp để lại, tự nhiên là thứ có thể giúp hấn củng cố giang sơn Tào gia, cũng có khả năng, có bảo vật có thể thông đến tiên giới.”

“Thông đến tiên giới?”

Trần Tam Thạch có chút hướng tới: “Thật sự có tiên giới?”

“Có.”

Phòng Thanh Vân chuyển hướng câu chuyện: “Những thứ này, vốn là sư phụ và ta định đợi ngươi trưởng thành hơn một chút mới nói, không ngờ lại gặp phải sớm như vậy, đã như vậy, nói trước cũng không sao.

“Sư đệ.

“Trong khái niệm của ngươi, tiên giới là gì, tiên nhân là gì?

“Vấn đề này không phải ta hỏi, là Mai tiên sinh hỏi sư phụ từ rất lâu trước đây.”

Mai tiên sinh?

Vị tiên nhân đó?

Trần Tam Thạch nghĩ ngợi, đương nhiên đáp: “Tiên giới chẳng phải là nơi của thần tiên, phong cảnh đẹp vô biên vô hạn, tiên nhân, tự nhiên cũng là cao nhân ngoài thế gian tiêu diêu tự tại, sống lâu không già. Những thứ này, chẳng phải cũng là thứ mà người cầu tiên hỏi đạo theo đuổi sao?”

“Trước đây sư phụ và ta, cũng cho là như vậy.”

Phòng Thanh Vân ngồi trong sân, nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, thần sắc ảm đạm: “Nhưng sự thật không phải như vậy, các tiên nhân, là những người ích kỷ nhất, tham lam nhất mà ta từng gặp, bọn họ gian trá, tham lam, vì cầu trường sinh mà không từ thủ đoạn, không khác gì quan lại ở phàm thế gian này.

“Ngươi biết không, sư phụ hẳn lão nhân gia, là chủ động từ bỏ tiên đồ, nếu không thì, bây giờ hẳn có lẽ vẫn còn rất trẻ...”

“Chuyện cũ không cần nói nhiều.

“Nói chung, sư huynh muốn nói với ngươi, cầu tiên chi lộ có thể sẽ khiến ngươi rất thất vọng, cho dù như vậy, ngươi vẫn muốn thử sao?”

Sự im lặng của Trần Tam Thạch, đã cho hẳn câu trả lời.

“Cũng được.”

Phòng Thanh Vân yên lòng nói: “Sư phụ và ta, vốn không hy vọng người đi con đường này, nhưng đã người muốn, tự nhiên là tùy người, không có ai ngăn cản người.

“Hơn nữa, cho dù người không tiếp xúc với những thứ này, có sư phụ ở đây, tương lai thành tựu của người cũng sẽ không kém hơn bộ hạ.”

“Không xem thì sao biết được?”

Trần Tam Thạch đến thế giới này một lần, tự nhiên là muốn đi xem.

Còn về tiên nhân rốt cuộc như thế nào...

Nhìn một cái là biết.

“Vậy thì cứ làm theo ý người đi.”

Phòng Thanh Vân nhắc nhở: “Chú ý an toàn, phạm là chuyện gì cũng phải lượng sức mà làm.”

“Sư huynh yên tâm, ta sẽ không cưỡng cầu.”

Trần Tam Thạch vừa nói vừa tiễn sư huynh trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó mới cáo từ rời đi.

...

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Thông Mạch (tiểu thành)]

[Tiến độ: 1250/2000]

Hai ngày sau.

Sau khi Trần Tam Thạch dậy sớm, đầu tiên là luyện thương, sau đó đến núi Tử Vi làm việc vặt.

Hành cung đã dọn dẹp được một phần.

Thái tử và Thập Nhị hoàng tử, đều ở trong cung điện nhỏ, cũng bắt đầu có một số quan viên có địa vị cao, thì được sắp xếp ở trong Thái Hồ phủ, cuối cùng, chính là thái giám trong cung.

Chỉ riêng thái giám đã có mấy trăm người đến.

Trong đó có cả đại thái giám của ty lễ giám.

Bao gồm...

Vị thái giám của Tầm Tiên Lâu, Liễu Thế Trung.

Thuật dịch dung của hắn tương đối thô sơ, cộng thêm Trần Tam Thạch có thủ đoạn thuật quan khí, tu vi võ đạo cộng thêm tu vi linh khí đều giống hệt nhau, rất dễ dàng phán đoán ra là cùng một người.

Liễu công công.

Đây là tên gọi thật sự của hắn.

Quan sát hai ngày, người trong Tầm Tiên Lâu không ít.

Ước tính sơ bộ cũng có mười mấy người, có người là quan viên, có người là thái giám, có người trà trộn làm lại viên.

Sau đó là Hương Hỏa Thần Giáo.

Hương Hỏa Thần Giáo càng dứt khoát hơn.

Trực tiếp giả làm quân Hồ Bôn.

Thuật quan khí này thật sự dễ dùng.

Đối với Trần Tam Thạch, giống như mở khóa kiểm tra thân phận, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thân phận của người khác.

Chương 547: Thăm dò bí cảnh (5)

“Trần huynh!”

Nghiêm Trường Khanh đi tới: “Gia phụ đã chuẩn bị sẵn rượu thịt ở trong phủ, mời Trần huynh đến dự tiệc, mong rằng nhất định phải nể mặt.”

“Phụ thân của Nghiêm huynh?”

Trần Tam Thạch sao có thể không biết.

Phụ thân của Nghiêm Trường Khanh, tự nhiên chính là người được xưng là tiểu các lão, là Nghiêm Mậu Hưng, kiêm nhiệm nhiều chức vụ, trong đó có cả thượng thư bộ công, là nhân vật có vai trò quan trọng trong triều hiện nay.

Trong triều đều đồn đại, Nghiêm Lương tuổi đã cao, đợi đến khi hắt hoàn toàn lui xuống, Nghiêm Mậu Hưng sẽ đảm nhiệm chức vụ nội các thủ phụ.

“Có chuyện gì sao?”

“Chắc là không có chuyện gì.”

Nghiêm Trường Khanh nói: “Trần huynh, nhất định phải đi đó, nếu người không đi, trở về cha ta chắc chắn sẽ đánh ta.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch ứng phó.

Vừa mới đi được mấy bước, trước mặt lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

“Trần tướng quân.”

Tào Phàn chặn đường: “Đêm nay có thể nể mặt, uống rượu hóa giải ân oán không?”

“Ân oán?”

Trần Tam Thạch nói: “Thế tử có ý gì, giữa chúng ta có ân oán gì?”

“Ta biết, Sa tướng quân không phải ngoài ý muốn.”

Tào Phàn tiếp tục nói: “Chuyện cũ, ta có thể không tính toán, coi như là lỗi của bản thế tử, ta, ta ở đây...”

Hắn nhin nửa ngày, cuối cùng cũng rất khó khăn mới thốt ra được hai chữ.

“Ta xin lỗi người!”

Tào Phàn chấp tay, cúi người thật sâu.

“Thế tử vạn lần không thể!”

Trần Tam Thạch vội vàng đỡ hắn dậy, sau đó đáp lễ một cái: “Sau này có cơ hội, tại hạ sẽ mời thế tử điện hạ uống rượu.”

“Nói như vậy, Trần tướng quân đồng ý xóa bỏ ân oán rồi?”

Tào Phàn vội vàng nói: “Thay vì ngày lành không bằng ngày lành, Trần tướng quân đêm nay có bằng lòng đến phủ của ta không? Phụ vương của ta cũng luôn muốn gặp Trần tướng quân.”

“Cái này...”

Trần Tam Thạch lừa gạt nói: “Thế tử điện hạ, đêm nay tại hạ còn có quân ngũ tuần tra núi, chỉ sợ là không tiện, lần sau nhất định, cáo từ!”

Nói xong.

Hắn đi vòng đường khác, trực tiếp xuống núi.

Không liên quan đến những thứ khác, trừ khi bản thân hắn điên rồi, mới vào thời điểm then chốt này, đi đánh đàng đến người của thái tử.

Tào Phàn nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hắn nhìn tên quê mùa này từng bước một lớn mạnh, cho đến khi hoàn toàn mất đi không chế, bản thân hắn thậm chí ngay cả cơ hội ra tay với đối phương cũng trở nên vô cùng khó khăn, cộng thêm phụ vương rất không hài lòng với kết quả của hắn ở Lương Châu.

Vì vậy, hôm nay Tào Phàn mới lấy hết can đảm đến đây, muốn thử xem có thể biến chiến tranh thành hòa bình hay không.

Nếu thật sự có thể lôi kéo được ba nghìn Huyền Giáp quân, cũng coi như là thay phụ vương giải ưu giải nạn.

Nhưng mà...

Rất rõ ràng.

Thất bại rồi!

Tên Trần này đang ứng phó, căn bản không định hóa giải ân oán với hắn.

Nếu thật sự để hắn tiếp tục lẫn lộn trong triều...

Ngay cả phụ vương cũng rất tán thưởng hắn!

Ở một mức độ nào đó mà nói, tên Trần này thậm chí có thể uy hiếp đến sự ổn định của vị trí thế tử của hắn!

Cộng thêm kết cục của Sa Văn Long...

Lúc tuyển chọn, người này mới chỉ là Luyện Tạng!

Hơn một năm sau, ngay cả đại tướng Huyền Tượng cũng gặp phải độc thủ!

Tào Phàn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Đầu tiên hấn sợ hãi, sau đó lại dần dần chuyển thành tức giận, nắm chặt nắm đấm đến mức phát trắng, răng cắn chặt vang lên ken két: “Tại sao, ta đã cúi đầu rồi, ngay cả với Sa tướng quân ân nhân cứu mạng của ta cũng không truy cứu nữa, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?!”

“Hấn còn muốn ta như thế nào?”

“Chẳng lẽ muốn ta đường đường là hoàng tôn, quỳ xuống dập đầu với hấn?!”

“Phùng công công!

“Gần đây hấn chắc chắn sẽ ra tay với ta, nghĩ cách, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường!”

“Thế tử, vạn lần không thể.”

Phùng công công khuyên nhủ: “Thái tử gia đã dặn dò, gần đây nhất định không được gây chuyện.”

“Không phải ta muốn gây chuyện!”

Tào Phàn tức giận nói: “Hấn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta, người chẳng lẽ muốn nhìn ta chết sao? Thôi tướng quân, Phạm tướng quân, người có thể giúp ta thuyết phục bọn họ không?”

“Cái này... chỉ sợ không được.”

Phùng công công nói: “Phạm tướng quân có nhiệm vụ quan trọng, Thôi tướng quân sẽ phụ trách bảo vệ điện hạ, nhưng thái tử đã dặn dò, hấn chưa chắc đã bằng lòng ra tay giết người, dù sao vào thời điểm then chốt này... còn về phần nô tài, chỉ sợ đã không phải là đối thủ của hấn.”

“Nói như vậy, ta chỉ có thể chờ chết?!”

Tào Phàn đầy đau khổ.

Hắn vắt óc suy nghĩ, cuối cùng mắt sáng lên: “Ta biết rồi! Còn một người!”

“Điện hạ nói là ai?”

“Trương Lại Tử, Trương đại hiệp!”

...

“Trần huynh, có phải thế tử muốn mời người không?”

Nghiêm Trường Khanh đuổi theo nhắc nhở: “Người nhất định không được đi! Theo ta được biết, gần đây Tần vương, Tề vương bọn họ, đã thu thập được không ít chứng cứ phạm tội của những người như thượng thư bộ binh Cao Bột, những người này đều là một phe với thái tử nên Trần huynh nên hiểu ý của ta chứ? Gần đây nhất định không được đi quá gần với bọn họ.”

Hoàng đế rất ít khi lên triều.

Phần lớn tình huống đều là mở cuộc họp nội các ở Vạn Thọ cung.

Lần này phong thiện ở núi Tử Vi, là dịp hiếm có để văn võ bá quan tụ tập.

Vì vậy, cũng trở thành cơ hội tốt để các hoàng tử khác tỏ cáo giành quyền.

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch nói: “Nghiêm huynh, có thời gian sẽ đi dự tiệc, nếu thật sự không có thời gian, mong rằng người thay ta xin lỗi lệnh tôn.”

Trần Tam Thạch nghe đến đau tai.

Đây chính là làm quan trong triều sao, mới bao lâu, đã có người này nối tiếp người kia đến cửa, cơ bản tương đương với việc ép hắn đứng về phe nào.

Chủ trương của hấn là trung lập.

Chương 548: Thăm dò bí cảnh (6)

Có thể không đứng về phe nào thì cố gắng không đứng về phe đó.

Thái tử và hoàng đế ai chết cũng được.

Nhưng vấn đề là, hắc tháp cổ bé hòng, trên thực tế không có tư cách trung lập.

Nếu thật sự bị ép chặt...

Vậy thì Trần Tam Thạch chỉ có một lựa chọn.

Ai thắng.

Hắn giúp người đó.

Quả nhiên.

Trần Tam Thạch còn chưa về đến nhà, đã nhìn thấy từng chiếc xe ngựa và vệ sĩ xếp hàng chỉnh tề.

“Trần đại nhân!”

Một người ăn mặc như quan gia nói: “Tại hạ là quan gia của Nghiêm phủ, phụng lệnh tiêu các lão đặc biệt ở đây chờ Trần đại nhân, mong rằng Trần đại nhân đến một lần, ồ, Trần đại nhân cũng không cần lo lắng về chuyện quân ngũ, lão gia của chúng ta sẽ sắp xếp ổn thỏa, tuyệt đối không coi là tự ý rời chức.”

“...”

Trần Tam Thạch căn bản không có lý do để từ chối.

Nghiêm đảng ít nhất là người của hoàng đế, tiếp xúc với bọn họ một chút, vẫn tốt hơn là dính vào giữa mấy hoàng tử.

Không thể trốn được.

Hắn cũng không từ chối nữa, dù sao đến nơi rồi không đưa ra bất kỳ lời hứa nào là được.

Ngồi trên xe ngựa lắc lư.

Phải nửa canh giờ sau xe mới dừng lại trước một vương phủ.

Nơi này vốn là phủ đệ của một vị vương gia của Khánh quốc, hiện tại, lại bị Nghiêm Mậu Hưng dùng làm nơi ở tạm thời.

Trong ngoài phủ đệ, canh phòng cẩn mật.

Sau khi Trần Tam Thạch đi vào, ngay cả Nghiêm Trường Khanh là thiếu gia của nhà này cũng bị chặn ở bên ngoài.

Hắn lập tức cảm thấy kỳ quái.

“Trần đại nhân!”

Nghiêm Mậu Hưng mặc một bộ quan phục màu đỏ tươi, áo mũ chỉnh tề, khí độ bất phàm sải bước đi ra nghênh đón: “Cuối cùng cũng đợi được người đến, mấy lần chinh chiến, người chăm sóc cho khuyến tử, đi theo người lập được không ít chiến công, từ lâu đã muốn cảm ơn một phen!”

“Nghiêm đại nhân khách khí.”

Trần Tam Thạch đi theo vào trong phòng.

Chỉ thấy trên bàn tròn, còn có hai người đàn ông trung niên ngồi, nhìn từ trang phục, không nghi ngờ gì đều là quý tộc.

“Trần đại nhân, ta giới thiệu một chút.”

Nghiêm Mậu Hưng nói: “Vị này là Tần vương, vị này là Tề vương.”

Tần vương Tề vương, tương ứng với Tứ hoàng tử và Bát hoàng tử.

“...”

Trần Tam Thạch có chút bất ngờ.

Sao lại thế này, chết sống cũng không tránh được?

Hơn nữa có chút không đúng...

Nghiêm đảng là cánh tay của hoàng đế.

Hắn có thể nhìn ra, trong tình huống như vậy, Nghiêm Mậu Hưng làm sao dám cuốn vào tranh chấp hoàng vị? Đây chẳng phải là phạm phải đại kỵ sao?

Không chỉ như vậy.

Hơn nữa Trần Tam Thạch nghe Nghiêm Trường Khanh nói, ông nội của hắn Nghiêm Lương do tuổi cao, tạm thời chưa đến.

Cộng thêm việc canh phòng trong phủ, mang lại cho người ta cảm giác như đang lén lút.

Nghiêm Mậu Hưng, đang sau lưng cha mình tiếp xúc với hoàng tử?

Thật đủ loạn.

Phụ tử quân thần, đều đang chơi trò mưu trí với nhau.

May mắn là trên bàn rượu.

Nghiêm Mậu Hưng những người này chỉ nói bóng nói gió lôi kéo, không yêu cầu hắn làm gì, một bữa tiệc rượu này, coi như ứng phó qua.

Trên người Tề vương và Tần vương, không có linh khí hoặc hương hỏa xuất hiện nữa, chỉ là người bình thường luyện võ.

“Ta phải chuyển đến ở cùng sư huynh rồi.”

Trần Tam Thạch quyết định: “Tránh cho những người này lại đến cửa tìm ta, tiện thể cũng có thể điều dưỡng thân thể cho sư huynh, đúng rồi, hôm nay nên đến Thổ Địa miếu một chuyến.”

Hắn dịch dung thay đổi dung mạo, một lần nữa hóa thành Trương Lại Tử, nhân lúc buổi sáng có nhiều người nhất đến Thổ Địa miếu, túm lấy cổ áo của chủ trì, cao cao tại thượng chất vấn.

“Tiểu tử! Thứ mà bản đại hiệp muốn có hay chưa!”

“Đại hiệp! Có người đang đợi ngài!”

Chủ trì cung kính nói: “Ồ trong điện nhỏ bên cạnh.”

“Chắc hẳn các hạ là Trương đại hiệp?”

Tào Phàn mặc áo vải xuất hiện.

Bên cạnh hắn, là Vân Tiêu Tử những người này.

“Chính là ta!”

Trần Tam Thạch nheo mắt đánh giá đôi phương: “Tiểu tử, ngươi là ai, mau mau lấy ra thứ mà bản đại hiệp muốn!”

“Trương đại hiệp!”

Tào Phàn lấy ra một cái lọ sứ từ trong ngực: “Dược này có thể coi là nửa viên tiên đan, ngay cả phụ vương ta cũng chỉ có một viên này, có thể nói là thành ý mười phần, mong rằng Trương đại hiệp nhận cho!”

“Coi như cha ngươi biết điều.”

Trần Tam Thạch không khách khí thu vào trong túi, sau đó liếc mắt đánh giá bọn họ: “Còn gì nữa?”

“Còn...”

Vân Tiêu Tử và Lăng Hư Tử nhìn nhau, chỉ cảm thấy người này có chút tham lam vô độ.

Hắn hơi đau lòng lấy một cái lò hương từ trong ngực ra: “Trương đại hiệp, đây là hương hỏa mà Thổ Địa miếu tích lũy được bốn tháng, hiện tại thần giáo của chúng ta cũng rất thiếu, không thể lấy thêm được nữa, nhưng chỉ cần chuyện thành công, chắc chắn sẽ cung cấp đủ cho đại hiệp!”

“Chỉ có vậy?!”

Trần Tam Thạch đầy mặt bất mãn.

“Ngươi...”

Vân Tiêu Tử những người này muốn nói gì đó.

Nhưng bị Tào Phàn ngăn lại: “Trương đại hiệp, ngươi còn muốn gì, cứ việc nói, có thể thỏa mãn được, chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn.”

“Gần đây các ngươi...”

Trần Tam Thạch đánh giá đôi phương: “Đang tìm đồ trên núi Tử Vi?”

Long Khánh đề muốn đồ vật trên núi Tử Vi, thái tử nhất định biết, hơn nữa cũng chắc chắn sẽ tìm cách tìm kiếm.

Đã mật thất mà Tào Nhiếp để lại, có cấm chế đặc biệt, rất có khả năng cần người Tào gia mới có thể mở ra, vậy thì tại sao không thử lợi dụng chứ?

Dù sao chỉ dựa vào một mình hắn cũng không có cách nào mở được mật thất.

Vậy thì không quản là Tào gia hay Tầm Tiên Lâu, có thể mượn được tự nhiên là mượn cho xong.

“Trương đại hiệp ngay cả chuyện này cũng biết?”

Tào Phàn có chút kinh ngạc.

Trương Lại Tử này thật sự là cao nhân hiếm có trên đời, dường như không có chuyện gì có thể giấu được đôi phương, hơn nữa hắn cũng nghe hiểu ý trong lời nói, cảm thấy có chút khó xử: “Đại hiệp muốn chia sẻ bảo vật mà thái tổ ta để lại? Chuyện này e là không ổn.”

“Keo kiệt, không có thành ý!”

Trần Tam Thạch vừa nói vừa thu lò đỉnh lại rồi muốn đi.

“Chờ một chút, mời đi qua bên này nói chuyện!”

Tào Phàn nghiêng răng nói: “Chuyện này, ta sẽ bẩm báo với phụ vương, cũng chưa chắc là không thể, nhưng... trước khi chuyện này xảy ra, tại hạ còn một chuyện, muốn cầu đại hiệp giúp đỡ.”

Trần Tam Thạch liếc hắn: “Người nói ta nghe thử xem.”

“Đại hiệp giúp ta giết một người!”

Tào Phàn hạ giọng nói: “Chỉ cần đại hiệp giúp ta trừ khử tên gian tặc này, cho dù phụ vương không đồng ý, nếu thật sự có thể tìm thấy di vật của thái tổ, ta cũng sẽ nghĩ mọi cách để chia sẻ với người!”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Là ai?”

“Trần Tam Thạch!”

Tào Phàn nói rõ ràng rành mạch: “Người này âm hiểm độc ác, hèn hạ vô sỉ, nếu hắn không chết, tại hạ thật sự không ngủ được!”

“Hừ!”

Trần Tam Thạch đột nhiên quát lớn: “Ngươi không biết, người này là đệ tử của Tôn Tượng Tông sao, ngươi muốn gây phiền phức cho bản đại hiệp?!”

“Đại hiệp, Tôn Tượng Tông đã mất tích, hắn không thể xuất hiện ở Thái Hồ phủ!”

Tào Phàn vội vàng khuyên nhủ: “Khi khởi sự, núi Tử Vi chắc chắn sẽ đại loạn, đại hiệp chỉ cần nhân lúc hỗn loạn ra tay, nhất định sẽ không một ai biết, cho dù sau đó Tôn Tượng Tông muốn điều tra, cũng không có cách nào điều tra được!”

“Như vậy~”

Trần Tam Thạch làm ra vẻ mặt rất khó xử: “Tiểu tử ngươi nói cho ta toàn là lời nói suông mà thôi, ta dựa vào cái gì để tin ngươi?”

“Được!”

Chỉ thấy Tào Phàn dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, lấy một miếng ngọc bội từ trong ngực ra: “Vật này, là vật bảo mệnh mà phụ vương vừa mới đưa cho ta, nhưng cần tu luyện hương hỏa thần đạo mới có thể sử dụng, hiện tại ta cầm trong tay cũng không có tác dụng gì, trước tiên giao cho Trương đại hiệp bảo quản!

“Sau khi chuyện thành công, ta sẽ giữ lời hứa, chia sẻ di vật của thái tổ với đại hiệp, đến lúc đó đại hiệp lại trả đồ cho ta.”

“Ừm, như vậy mới giống như có thành ý.”

Trần Tam Thạch vuốt ve ngọc bội: “Đã như vậy, bản đại hiệp sẽ đồng ý với ngươi, đầu người của Trần Tam Thạch, ta sẽ lấy cho ngươi.”

Chương 549: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (1)

“Như vậy, xin đa tạ đại hiệp!”

Tào Phàm vui mừng khôn xiết.

Mối lo lớn trong lòng, cuối cùng cũng có thể trừ khử được rồi!

Trần Tam Thạch không nói thêm lời nào, thu dọn tất cả mọi thứ rời khỏi miếu Sơn Thần, trên đường lại rẽ vào một nơi không người, hút hết hương khói trong lư hương rồi ném đi.

Tên Tào Phàm này.

Lại dám thuê người ám sát hắn.

Thật là nham hiểm.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hắn mới lấy miếng ngọc bội ra, đặt trong tay quan sát.

Gọi là ngọc bội, nhưng hình dạng lại vuông vức, không có chút mỹ cảm nào, trông cũng rất cũ kỹ, chỉ riêng những vết nứt trên đó đã có bảy tám đường, điểm huyền diệu duy nhất chính là những phù văn thần bí cực kỳ nhỏ bé trên đó.

Vậy nên...

Dùng như thế nào đây?

Có lẽ vì đã thực sự coi Trương Lại Tử là cao nhân, nên Thần giáo Hương Hỏa căn bản không tặng kèm mấy pháp thuật bình thường, thậm chí cả cách sử dụng ngọc bội này cũng không nói ra.

Hắn chỉ có thể tự mình mò mẫm.

“Ong!”

Trần Tam Thạch điều động hương hỏa chi lực trong cơ thể, quả nhiên ngọc bội có phản ứng, bắt đầu hấp thụ hương hỏa huyền khí, ngay sau đó toàn thân phát ra ánh sáng tím, dưới sự điều khiển, nó lại giống như rồng khắc ngọc, phun ra hết hương hỏa khí, chuyển hóa thành một loại hình thức tấn công.

“Àm âm âm!”

Trước mặt hắn, một con suối nhỏ bắn tung tóe lên từng đợt sóng.

Chỉ là uy lực rất bình thường.

Còn không bằng kiếm khí thuật tiểu thành.

“Ngọc bội này có thể hấp thụ năng lượng, rồi phóng thích ra.”

Trần Tam Thạch gần như đã hiểu rõ được công dụng.

Hắn lại bắt đầu thử xem có thể hấp thụ kiếm khí thuật rồi cất vào trong đó hay không, nếu được thì vừa hay có thể bù đắp khuyết điểm của kiếm khí thuật là mỗi lần chỉ có thể phát ra một chiêu, đáng tiếc, đã thất bại.

Ngọc bội này chỉ có thể hấp thụ năng lượng đơn thuần, còn pháp thuật đã thành hình thì không được.

Cũng đúng, nếu có thể hấp thụ, chẳng phải là có thể ngăn chặn pháp thuật của người khác sao.

“Còn có thể hấp thụ cái gì nữa...”

Trần Tam Thạch hy vọng có thể tận dụng tối đa công dụng của ngọc bội.

Sau nhiều lần thử nghiệm.

Hắn kinh ngạc phát hiện ra, ngọc bội còn có thể hấp thụ ngọn lửa.

Linh khí cũng được.

Chỉ là trong tay hắn không có.

Ngọn lửa...

Dị hỏa chẳng phải cũng được sao?

Trần Tam Thạch tìm thấy một cái hang hổ ở trên một ngọn núi hoang bên ngoài Thái Hồ phủ, đám chết con hổ, sau đó chặt củi bôi dầu đèn trong hang, rồi cẩn thận châm lửa.

“Ừ ——”

Ngọn lửa đỏ rực bùng lên, chiếu sáng hang núi tối tăm.

“Ong!”

Quả nhiên.

Dưới sự điều khiển của Trần Tam Thạch, ngọc bội bắt đầu hấp thụ tiên bảo dị hỏa giống như rồng hút nước.

Nhưng dường như khả năng chịu tải của nó có giới hạn.

Không lâu sau, số vết nứt trên đó bắt đầu tăng lên, Trần Tam Thạch lập tức dừng lại.

Hắn ước chừng, thứ này có khi dùng một lần là hỏng rồi.

Cũng bình thường thôi.

Dù sao Tào Phàm căn bản không tu luyện pháp thuật hương hỏa, cho hắn thứ tốt hơn chẳng phải là lãng phí sao.

“Àm ——”

Trần Tam Thạch điều khiển ngọc bội.

Một quả cầu lửa đỏ rực phát ra từ trong đó, đập mạnh vào vách đá trong hang núi, trực tiếp làm cho đá tan chảy.

“Đồ tốt!”

Cuối cùng hấn cũng không cần phải dùng đến những phương pháp như “tên lửa” nữa, như vậy quá phiền phức, dù sao ở giữa còn cần một bước châm lửa.

Có ngọc bội này, coi như có thêm một món vũ khí thực sự.

“Họ Tào kia muốn giết ta, đúng là chịu chi thật!”

“Kiếm khí thuật cũng phải đột phá.”

Trần Tam Thạch tính toán trong lòng, lập tức bắt đầu dùng hương hỏa vừa có được để tu luyện.

[Thuật pháp: Kiếm khí thuật (tiểu thành)]

[Tiến độ: 1508/2000]

Trên thực tế.

Trong trường hợp hương hỏa đầy đủ, tốc độ tu luyện pháp thuật còn nhanh hơn luyện võ.

Cộng thêm hai tháng này, hấn cũng âm thầm đi đến xung quanh thu thập hương hỏa để tu luyện, khoảng cách đột phá kiếm khí thuật cũng không xa.

Dị hỏa, cộng thêm kiếm khí thuật.

Có hai thứ này bên người, Trần Tam Thạch mới có tự tin giao dịch với Tầm Tiên Lâu, hơn nữa khi bị đâm sau lưng cũng không đến mức không có sức chống trả.

Xử lý xong mọi việc.

Trần Tam Thạch mới thay lại dung mạo ban đầu, quay trở về Thái Hồ phủ.

Sáng sớm hôm sau.

Bọn họ lại nhận được một mệnh lệnh mới.

Hoàng đế giá lâm.

Ngày hôm đó.

Cả bên trong lẫn bên ngoài Thái Hồ phủ đều bước vào trạng thái cảnh giới cao nhất, quan đạo được dọn dẹp sạch sẽ, hơn nữa người xem không được phép có bất kỳ trang phục xộc xệch, làm mất thể diện nào xuất hiện, nói trắng ra, chính là đuổi những người dân đói, ăn mày này ra khỏi thành.

Đội ngũ hoàng đế giá lâm hùng hổ.

Đội nghi lễ ở phía trước, từ sáng đã bắt đầu vào thành, mãi đến trưa, long liễn của hoàng đế bệ hạ mới đến, rõ ràng trước sau tốn không biết bao nhiêu là tiền của, vậy mà long liễn lại rất giản dị, không có bất kỳ trang trí xa hoa nào, rèm xám buông xuống, trên đó còn thêu đồ án thái cực âm dương ngư, thấp thoáng có thể nhìn thấy bên trong có một bóng người đang ngồi xếp bằng nhập định, trông như tiên phong đạo cốt, dường như người xuất hành không phải là hoàng đế, mà là chuông môn thiên sư của một đạo môn nào đó.

Hoàng đế bệ hạ, đi thẳng đến hành cung Tử Vi Sơn, thông báo cho văn võ bá quan, năm ngày sau vào giờ Mão sẽ tổ chức triều hội ở Dưỡng Tâm điện trong hành cung Tử Vi, Trần Tam Thạch cũng phải đi.

Chủ yếu vẫn là thông qua cách này, để thông báo thu phục Tử Vi Sơn, còn về việc phong thưởng cho mọi người, vẫn phải đợi sau khi phong thiện xong.

Trần Tam Thạch có chút lo lắng.

Lão hoàng đế vừa lên núi sẽ trực tiếp lấy bảo vật trong mật thất dưới đáy đầm đi hay không, may mắn là, lão hoàng đế cũng chỉ phái rất nhiều thái giám đi tìm trên núi, nhưng phạm vi nhỏ hơn rất nhiều, rất gần với đầm nước sau núi, rõ ràng vẫn còn manh mối.

Chương 550: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (2)

Phải nhanh chóng thôi!

Cứ như vậy nữa, chỉ sợ là thật sự để lão hoàng đế tìm thấy.

Đêm hôm đó.

Trần Tam Thạch lại cải trang đôi mắt.

...

“Ai đó?!”

Lão công công vừa mới bận rộn xong một ngày, đang định đi nghỉ ngơi, đột nhiên chú ý thấy phía trước có bóng người vụt qua, lập tức đuổi theo, mãi đến khi đến một rừng trúc, mới nhìn thấy một bóng người đang quay lưng về phía mình.

Người này mặc trường bào màu xanh đen, bên hông đeo đao Hòa Miêu, trong gió đêm, có vài phần phong thái cao nhân.

“Các hạ là ai?!”

Lão công công lẫn lộn trong cung nhiều năm, tâm tư cẩn mật, phán đoán ra đối phương cố ý thu hút mình đến đây.

Lão giấu một tay ra sau, trong lòng bàn tay cầm phi tiêu có độc, nheo mắt hỏi: “Đây là hành cung của hoàng thượng, các hạ xông vào tương đương với thích khách, là tội tru cử tộc!”

“Tại hạ, Trương Lại Tử!”

Tráng sĩ trường bào quay người lại, lộ ra khuôn mặt xấu xí không phù hợp với khí chất.

“Trương Lại Tử?”

Lão công công hồi tưởng trong đầu.

Lão cũng có nghe nói.

Tên Trương Lại Tử này dường như gần đây đang đối đầu gay gắt với Thần giáo Hương Hỏa, sống được đến bây giờ, chứng tỏ có vài phần bản lĩnh.

Lão hỏi: “Bất kể người là ai, nơi này cũng không phải chỗ người nên đến, nếu các hạ không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý cho ta, chỉ sợ là không có cơ hội rời đi.”

“Ha ha~”

Trần Tam Thạch nói: “Nếu thân phận của công công Tầm Tiên Lâu bại lộ, chỉ sợ là cũng không đi được nhỉ?”

“Người, người rốt cuộc là ai!”

Lão công công kinh hãi.

Tên Trương Lại Tử này không chỉ tìm được Thần giáo Hương Hỏa, lại còn biết được thân phận của bọn họ, thật sự bị vạch trần...

Lão cảnh giác nói: “Nói đi, người có mục đích gì.”

“Công công không cần căng thẳng.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Mời công công đến, là muốn chia sẻ tiên duyên vô cùng lớn ẩn giấu trên Tử Vi Sơn này với người.”

“Tiên duyên...”

Lão công công còn không hiểu sao: “Ngay cả cái này người cũng biết? Hơn nữa nghe giọng điệu của người, người đã phát hiện ra điều gì?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Không biết công công có nguyện ý kết làm đồng minh với tại hạ không? Vật thu được, hai người chúng ta chia đôi thì sao?”

Thà dùng thân phận giả để hợp tác.

Thành hay không thành, nói sau.

“...”

Lão công công trầm tư hồi lâu, cuối cùng đáp ứng: “Ha ha, nếu các hạ thực sự phát hiện ra điều gì, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ!”

“Đi theo ta.”

Trần Tam Thạch dẫn đường phía trước.

Hai người bọn họ nhanh chóng đến chỗ đầm nước.

“Đáy đầm này, ta đã tìm từ rất lâu trước đây, không hề phát hiện ra bất cứ điều gì, ngươi muốn lừa gạt ta?”

Lão công công không dễ dàng tin tưởng.

“Ngươi xuống trước, sẽ biết.”

“Nếu ngươi lừa ta...”

“Đã đến rồi, công công còn muốn đi, chẳng lẽ định gọi người đến giết ta?!”

“...”

Lão công công thấy thái độ của đối phương cứng rắn như vậy, ngược lại tin tưởng vài phần.

Lão cũng không chắc đối phương có thủ đoạn gì.

Dưới sức hấp dẫn không lồ.

Lão lặn xuống nước.

Trần Tam Thạch đi theo sau lão, một tay cầm đao, một tay chỉ đường.

Dưới nước quanh co khúc khuỷu.

Cuối cùng hai người cũng đến được địa quật.

“Dưới đầm nước này, vậy mà còn có nơi ẩn giấu như thế này!”

Lão công công khó tin quan sát: “Trương đại hiệp, sao ngươi tìm thấy được?”

“Đừng nói nhảm.”

Trần Tam Thạch dẫn đôi phương đến trước cửa đá: “Cánh cửa này, ngươi mở đi.”

“Ồ?”

Lão công công cũng giống như Trần Tam Thạch lúc đầu, trước tiên là thăm dò đủ kiểu, cuối cùng mới dám đến gần, cẩn thận quan sát: “Trên cửa này có cấm chế, người bình thường không mở được.”

Trần Tam Thạch thúc giục: “Công công có mở được không?”

“Cái này... Để ta thử xem.”

Chỉ thấy lão công công dùng thân thể che tầm nhìn.

Trần Tam Thạch không nhìn rõ lão dùng thủ đoạn gì, chỉ thấy linh khí trên người thái giám tuôn ra, không lâu sau nghe thấy “ầm” một tiếng, cửa đá chậm rãi mở ra.

Tầm Tiên Lô quả thực có vài phần bản lĩnh, cánh cửa này vậy mà lại mở ra được.

Chuyến đi này nếu thực sự có thu hoạch thì không gì tốt hơn, cũng không cần phải để ý đến Tào Phàm bọn họ nữa, chỉ

sợ là thứ Thịnh Thái Tổ để lại cho hậu nhân, chỉ sợ là không dễ gì rơi vào tay người ngoài.

“Ừ ——”

Cửa đá vừa mở.

Phía trước xuất hiện một con đường nhỏ.

Hai bên con đường nhỏ, một ngọn đuốc bùng lên, chiếu sáng không gian tối tăm.

“Trương đại hiệp, mau, chúng ta mau vào đi!”

Thần sắc của lão công công có chút kích động.

“Thái giám, người chán sống rồi!”

Trần Tam Thạch cảnh cáo.

“Ồ đúng đúng đúng.”

Lão công công mới phản ứng lại: “Ta nhìn thấy tiên duyên mơ ước đã lâu, nhất thời bị choáng ngợp, suýt nữa quên mất bên trong có thể có nguy hiểm, không bằng thế này, hai chúng ta ra ngoài trước, bắt mấy người sống vào thăm dò đường đi, thế nào?”

“Hừ!”

Trần Tam Thạch quát: “Trương Lại Tử ta hành sự quang minh lỗi lạc, sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để cầu tiên?”

“Không ngờ, Trương đại hiệp thật sự là người có tâm địa hiệp nghĩa, chẳng trách lại đốt sạch sẽ miếu Long Vương của Thần giáo Hương Hỏa ở bên bờ Thông Thiên Giang.”

Lão công công do dự nói: “Nhưng hai chúng ta, chẳng lẽ cứ mạo hiểm đi vào như vậy sao?”

“Chít chít~”

Trần Tam Thạch khẽ động tai: “Người chờ ta ở đây!”

Nói xong.

Hắn lại chui vào trong đầm nước.

Không lâu sau, đã cầm theo một con chuột trông giống như thỏ quay lại.

“Dị thú tất thủy thử?”

Lão công công nhận ra: “Thú này tuy là chuột, nhưng sống ở ven nước, lấy cá làm thức ăn, rất có linh tính, để nó thăm dò đường đi là tốt nhất!”

“Đi!”

Trần Tam Thạch tùy ý ném một cái, ném nó vào trong đường hầm.

Tất thủy thử hoảng sợ bất an, nhưng nó muốn quay đầu cũng bị hai người chặn ở đó, chỉ có thể cẩn thận đi về phía trước.

Chương 551: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (3)

Trần Tam Thạch và lão công công nhìn nhau, đi theo sát phía sau.

Bên trong đường hầm, không có cơ quan.

Sau khi đi qua đường hầm chật hẹp, đập vào mắt là một con đường rộng hơn, cùng với những bức tượng, phóng tầm mắt nhìn ra xa, cơ bản cứ cách trăm bước lại có một bức tượng.

Những bức tượng này đều được điêu khắc bằng gỗ, bên cạnh còn có một tấm bia đá, trên đó khắc chữ.

Bức tượng đầu tiên.

Là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, đang cho ngựa ăn.

“Thịnh Thái Tổ!”

Lão công công nhận ra: “Đạo hữu mau nhìn, những bức tượng này, dường như đều là sự tích của Tào Diệp!”

“Đạo hữu?”

Trần Tam Thạch khó hiểu: “Sao lại gọi ta như vậy?”

“Tầm tiên vấn đạo, cầu được trường sinh, đây là một con đường lớn, những người như chúng ta, đều là người đi trên con đường này, trên tàn quyền của tiên nhân, đều xưng hô như vậy!”

Trong mắt lão công công có niềm vui không kìm nén được: “Đạo hữu, chỉ cần chúng ta đi theo con đường của Tào Diệp, nhất định có thể có được phương pháp tiến vào tiên giới, thoát khỏi phạm tục!”

Trần Tam Thạch không nói nhiều, chỉ cẩn thận quan sát bia đá bên cạnh tượng gỗ.

“Khi Tào mỗ còn nhỏ, gia cảnh cũng khá, một ngày tình cờ gặp tiên đế nước Yên đến, nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng, được vạn người ủng hộ của hắn, Tào mỗ buột miệng nói, người đó có thể bị thay thế.”

“Mười hai tuổi, Tào mỗ gia cảnh sa sút, gia phụ bị người ám hại, cả nhà bị tịch thu tài sản lưu đầy, Tào mỗ cũng trở thành nô lệ, làm nô dưỡng ngựa cho một quan viên họ Chu.”

“Mười lăm tuổi, Tào mỗ được hộ viện của nhà họ Chu tán thưởng, truyền cho ta hai chiêu quyền cước, từ đó bắt đầu tiếp xúc với võ đạo.”

...

Bức tượng thứ hai.

Là Tào Diệp mặc một bộ đồ đệ tông môn, tay cầm một thanh kiếm gỗ, thần sắc kiên quyết.

“Hai mươi tuổi, Tào mỗ thoát khỏi tiện tịch, vào Cửu Nguyên tông, may mắn được tiểu thư tông chủ ưu ái, một đường vượt qua mọi khó khăn, trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ.”

“Hai mươi hai tuổi, Tào mỗ đã vô địch cùng tuổi, từ đó bắt đầu dưỡng thể, kết giao hào kiệt, bồi dưỡng danh vọng, không quá hai năm, danh chấn giang hồ.”

“Hai mươi lăm tuổi, thiên hạ đại loạn, Tào mỗ giết quan khởi nghĩa.”

Bức tượng thứ ba.

Tào Diệp mặc một bộ áo giáp, cưỡi trên lưng ngựa, dùng kiếm chỉ trời.

“Hai mươi tám tuổi, Tào mỗ cát cứ một phương, trở thành chư hầu.”

“Ba mươi tuổi, Tào mỗ bắc phạt vô ích, bị vây khốn một góc, từ đó, bắt đầu tầm tiên vãn đạo.”

Bức tượng thứ tư.

Tào Diệp giả làm hiệp khách giang hồ, đeo hành lý, đi trên đường.

“Ba mươi lăm tuổi, gặp tiên nhân, được phúc địa Tử Vi.”

“Ba mươi tám tuổi, vô địch thiên hạ.”

Bức tượng thứ năm.

Tào Diệp cầm chén rượu, giơ cao kính trời.

“Bốn mươi tuổi, chinh đồn giang sơn, xuất phát lại.”

“Bốn mươi lăm tuổi, thống nhất thiên hạ.”

“Bốn mươi tám tuổi, phong thiện ở Tử Vi Sơn, đăng cơ xưng đế.”

“Sau năm mươi tuổi, Tào mỗ tự tay xây dựng khai nguyên thịnh thế, sáng lập cơ nghiệp muôn đời.”

“...”

Bức tượng thứ sáu, cũng là bức tượng cuối cùng.

“Sau tám mươi tuổi, Tào mỗ truyền ngôi cho trưởng tôn.”

Theo ghi chép trong sử sách.

Khai Nguyên năm thứ ba mươi hai.

Thịnh Thái Tổ Tào Diệp băng hà, được chôn cất trong hoàng lăng ở kinh thành.

“Tào mỗ cả đời không hối tiếc, điều bận tâm lớn nhất chính là con cháu có thể giữ được giang sơn tươi đẹp này mà ta đã dày công gây dựng hay không.”

“Vì vậy, để lại bảo vật trấn quốc cùng cơ duyên tâm tiên ở đây.”

Đọc đến đây.

Trần Tam Thạch cảm thấy kỳ lạ.

Chữ trên bia đá, trông không giống để lại cho hậu bối con cháu, mà giống như đang nói với người ngoài hơn.

Ngẩng đầu lên.

Bức tượng cuối cùng, rõ ràng là Tào Diệp già nua, hần ngồi trên ngai rồng, mặc một bộ long bào chín vuốt, uy nghiêm lắm liệt, rõ ràng là đôi mắt điêu khắc bằng gỗ, lúc này lại giống như sống lại, áp lực khó tả không ngừng lan tỏa ra, giống như từng móng vuốt rồng, bóp chặt cổ người sống, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Cũng vào lúc này.

Chữ trên bia đá đột nhiên biến mất, cuối cùng chỉ hóa thành một dòng chữ khắc bằng kiếm màu đỏ tươi.

“Các ngươi đã thấy quân phụ, sao dám không quỳ!”

“Thái Tổ hoàng đế ở trên, nô, nô tài tội chết, tội chết!”

Trước đó vẫn luôn chăm chú nhìn lão công công, “bịch” một tiếng quỳ xuống đất, đầu đập “bốp bốp” xuống.

“Ầm!”

Tào Diệp, động rồi!

Đôi mắt điêu khắc của hắn đột nhiên mở to, giống như ác long mở mắt nhìn chăm chăm vào người đang đứng thẳng trước mặt.

“Thảo dân!”

“Sao không quỳ!!!”

“Keng ——”

Đao quang lóe lên.

Đầu của Tào Diệp rơi xuống đất.

Trần Tam Thạch từ từ thu đao vào vỏ, nhìn xuống cái đầu gỗ dưới chân, giọng như sấm rền: “Mồ hoang xương cốt, sao dám làm càn!”

“Hả?”

Bên cạnh.

Lão công công nhìn đầu rỗng của Tào Diệp, sợ đến mức ngòai bệt xuống đất, liên tục hét lên chói tai.

“Thái giám!”

Trần Tam Thạch quát lớn: “Chỉ là cự đế, đã dọa người thành ra như vậy, cũng xứng tự xưng là người cầu tiên sao?!”

“Hô...”

Lão công công lúc này mới tỉnh lại.

Lão võ ngực sợ hãi nói: “Đạo hữu chê cười... Không đúng, đạo hữu, trên bức tượng này rõ ràng có lưu lại một loại thuật pháp nào đó, tuyệt đối không đơn giản chỉ là ta nhát gan sợ hãi!

“Kỳ lạ...”

“Sao lại không có tác dụng với đạo hữu?”

“Con giận dữ của đế vương này, đạo hữu thật sự không sợ chút nào sao?”

“Sợ?”

Trần Tam Thạch đặt một tay lên chuôi đao, bình tĩnh đáp:
“Rõ ràng là ta tức giận!”

“Cao nhân!”

Lão công công bội phục nói: “Trương đại hiệp quả nhiên là cao nhân, chúng ta tiếp tục, tiếp tục thôi!”

Phía trước không còn tượng điêu khắc.

Mà là một bệ đá.

Trên bệ đá, đặt một cái hộp, cùng với...

Một thanh kiếm được khảm trên bệ đá.

Chương 552: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (4)

Thanh kiếm này, phần lớn thân kiếm đều được khảm trên bệ đá, chỉ để lại chuôi kiếm rỗng ở bên ngoài, lúc này phát ra tiếng “ong ong”, cộng hưởng với huyền châu trong ngực Trần Tam Thạch.

Chính là thanh kiếm này.

Đang hưởng ứng hần tìm đến.

“Công công.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Người có biết thanh kiếm này là vật gì không?”

“Chẳng lẽ...”

Lão công công nói: “Là Long Uyên kiếm trong truyền thuyết? Năm xưa Thái Tổ, chính là dùng Long Uyên kiếm chinh chiến khắp nơi, nhưng sau đó thanh kiếm được truyền lại là Long Tuyền kiếm, Long Uyên kiếm biến mất không thấy đâu, thì ra, là được giấu ở trên Tử Vi Sơn.”

“Long Uyên kiếm...”

Trần Tam Thạch kỳ lạ, tại sao huyền châu lại có cảm ứng với thanh kiếm này.

Nhưng khi hần thực sự cố gắng thông qua huyền châu để điều khiển Long Uyên kiếm, lại gặp phải trở ngại rất lớn, giống như có một sợi dây thừng to chắc buộc vào thanh kiếm, nối với tay của một người khác.

Hai người bọn họ lúc này cách bệ đá khoảng trăm bước.

“Long Uyên kiếm không phải là máu chốt!”

Lão công công nói: “Đạo hữu, vừa rồi ngươi chắc đã nhìn thấy thứ viết trên bia đá rồi chứ, trong cái hộp bên cạnh, chứa đựng tiên duyên.”

Ngay khi lão không thể chờ đợi được nữa đi về phía bệ đá.

Từng luồng huyền khí trong suốt từ Long Uyên kiếm tuôn ra, rồi phân tán trên không trung, rơi vào từng bức tượng điêu khắc của Tào Diệp.

Không ổn!

“Mau chạy đi!”

Trần Tam Thạch phản ứng nhanh chóng, với tốc độ nhanh nhất lùi lại phía cửa đá.

Đồng thời.

Bắt đầu từ thiếu niên nô bộc chặn ngựa, từng bức tượng...
Sống lại rồi!

Toàn thân chúng bao bọc một luồng khí tức mạnh mẽ, ánh mắt đồng loạt rơi vào người thái giám.

“Cái, cái này...”

Lão công công cũng phát giác ra điều bất thường, lão cũng không hoàn toàn vì tiên duyên mà mất lý trí, cuối cùng vẫn nghiêng rằng một cái, giống như chuồn chuồn điểm nước nhanh chóng rút lui, nhưng lão vẫn chậm hơn nửa bước.

Trong đường hầm, bị thiếu niên nô bộc chặn ngựa đuổi kịp, đâm một quyền tới.

“Ầm!”

Lão công công đưa một chưởng ra.

Quyền chưởng va chạm.

Thái giám không đỡ được, nặng nề đập vào trong đường hầm.

Trong nháy mắt.

Tên thái giám mặc phi ngư phục kết ấn bằng hai tay, vậy mà ngưng tụ ra băng sương ở trước mặt, cuối cùng hóa thành một lưỡi băng chém vào thiếu niên nô bộc chặn ngựa.

Thiếu niên nô bộc chặn ngựa bị chặt đứt một cánh tay.

Không đợi lão công công nhân cơ hội rút lui, Tào Diệp thời kỳ tông môn đã nổi gót đến, thanh kiếm gỗ trong tay chém thẳng vào mặt, lần này, lão lại không có cơ hội ra tay.

“Ong!”

Đao Hòa Miêu ra khỏi vỏ.

Trần Tam Thạch cũng khó có thể chống đỡ, trong lúc loạng choạng lùi lại thì phóng ra một kiếm khí thuật.

“Ầm!”

Thanh kiếm nhỏ màu tím lóe lên, trực tiếp làm nổ tung đầu của Tào Diệp thời kỳ tông môn.

Nhân cơ hội này.

Trần Tam Thạch và thái giám cùng nhau rút lui.

Sau lưng Tào Diệp thời kỳ tông môn, còn có ba bức tượng gỗ.

Dựa theo thời kỳ khác nhau, thực lực cũng khác nhau!

Ba bức tượng phía sau càng mạnh hơn!

May mắn là Tào Diệp tuổi già ngay từ đầu đã bị Trần Tam Thạch chém chết, nếu không, chỉ sợ bọn họ thực sự phải chết ở đây.

“Ong ——”

Khi ba bức tượng gỗ đuổi giết đến, linh khí lóe lên trên người lão công công, lập lại một số thủ đoạn, thành công làm cho cửa đá đóng lại.

Con tất thủy thủ cũng muốn chạy theo ra ngoài, nhưng chậm một bước, trực tiếp bị tượng gỗ Tào Diệp cười ngửa giẫm thành thịt nát.

Gần như ngay trước khi ba bức tượng gỗ sắp lao ra ngoài, cửa đá cuối cùng cũng đóng lại hoàn toàn, sau hai tiếng “thùng thùng” vang dội, mọi thứ dần dần lắng xuống.

“Hô...”

Lão công công thở hắt hắt, khoe miệng tràn ra một vệt máu tươi, đập chân đầy không cam lòng nói: “Chỉ một bước, chỉ thiếu một bước thôi! Cơ duyên tiên giới, gần ngay trước mắt! Những tượng gỗ này, vậy mà lại có lực lượng cường hãn như vậy, năm xưa Tào Diệp trên tiên đồ, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào?”

Trần Tam Thạch cũng có chút tò mò về vấn đề này.

Từ thủ đoạn của những tượng gỗ này mà xem, chỉ sợ là còn mạnh hơn trong ghi chép, nhưng một người như vậy, chỉ sống hơn tám mươi tuổi?

Ngay cả Long Khánh hoàng đế, hiện nay đã chín mươi tám tuổi, thân thể vẫn rất tốt.

Tóm lại...

Giống như dự đoán.

Thứ, không dễ gì lấy được.

Vẫn phải kéo Tào Phàm xuống nước thử xem.

Cơ quan, rõ ràng có thể phân biệt được người ngoài!

“Đạo hữu!”

Lão công công chấp tay nói: “Cảm ơn ân cứu mạng của ngươi, nếu không có đạo hữu, hôm nay ta chỉ sợ là phải bỏ mạng ở đây rồi.”

“Ngươi nhớ ân tình của đại hiệp này là được!”

Trần Tam Thạch cố gắng bắt chước ngữ điệu khi nói chuyện của Trương Lại Tử, cố gắng khác xa với bản thân ngoài đời thực.

Hắn đã hợp tác với đối phương, có thể giúp đỡ đương nhiên vẫn nên giúp đỡ.

Hướng hồ sau này, vẫn cần dùng đến Tầm Tiên Lâu.

“Ta nhất định sẽ nhớ.”

Lão công công lấy khăn tay ra, lau vết máu ở khóe miệng: “Chỉ là tiên duyên, làm thế nào mới có thể lấy được?”

“Không thể mạo hiểm đến nữa.”

Trần Tam Thạch nhớ lại Long Uyên kiếm, luôn có một dự cảm không lành.

Huyền khí kích hoạt tượng gỗ, cũng có chút khác thường, không phải là linh khí, cũng không phải là khí trong huyền châu, càng không phải là hương hỏa khí, mà là một loại huyền khí chưa từng thấy.

Đây chính là thứ mà Tào Diệp để lại cho con cháu sao?

Long Uyên kiếm...

Còn liên kết với một người khác.

Ai?

Lão hoàng đế?!

Vậy sao hắn không trực tiếp đến lấy?

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, hẳn có cảm nhận được không?

“Mau đi thôi!”

Trần Tam Thạch quyết định dứt khoát.

Bọn họ lặn xuống đáy đầm rồi nhanh chóng rời đi.

May mắn là không gặp nguy hiểm nữa.

Chương 553: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (5)

Cũng không biết hành động vừa rồi có gây chú ý hay không.

“Đạo hữu.”

Lão công công nói: “Người cảm thấy, khi nào quay lại thì thích hợp hơn?”

“Đến lúc đó ta sẽ tự tìm người, cáo từ!”

Trần Tam Thạch không ở lại lâu, chỉ vài cái lắc mình, đã nhanh chóng biến mất.

Lần sau đến.

Tốt nhất là đợi đến khi thiên hạ đại loạn.

Cũng chính là khi thái tử tạo phản.

Đến lúc đó lão hoàng đế và các lực lượng mạnh nhất khác đều sẽ hỗn loạn, ngược lại là thời điểm an toàn nhất.

...

Trần Tam Thạch đổi lại thân phận thật, không trở về chỗ ở của mình, mà đi thẳng đến nhà sư huynh, tự tay nấu hai bát thuốc, cũng tiện thể nâng cao tiến độ y thuật.

“Lục sư huynh.”

Hắn nhìn sang Uông Trực đang đi đến góp vui, trêu chọc nói: “Ta cho người một bảo bối, người có muốn không?”

“Bảo bối? Người có bảo bối cái rắm ấy.”

Uông Trục cười toe toét: “Nói đi nói lại, gần đây mời người đến làm khách không ít nhĩ, nếu người cứ trốn mãi thì quá ngu ngốc rồi, không bằng không từ chối một ai, hai chúng ta lần lượt đi một chuyến, như vậy cũng không tính là đứng về phía bất kỳ ai, tiện thể, lại bắt bọn họ lấy một số bảo bối ra, xem ai nở ra máu, không chiếm tiện nghi là đồ rùa rụt cổ!”

“...”

Trần Tam Thạch không tiếp lời, mà lấy lọ sứ từ trong ngực ném qua: “Ta thực sự có bảo bối, người mở ra xem.”

Thành phần của loại thuốc này.

Hắn chỉ nhận ra một nửa, trong đó có hai vị dược liệu không phải là phàm phẩm.

“Đây là gì?”

Uông Trục mở ra đặt trước mũi người: “Thuốc... Không phải chứ? Cái, cái này người lấy được từ đâu?!”

“Cái này người đừng quản.”

Trần Tam Thạch nói: “Người giao cho tứ sư huynh, để bọn họ kiểm tra cho người, nếu không có vấn đề gì, sau này người có thể tập võ lại rồi.”

“Ta...”

Uông Trục do kích động, trở nên có chút lộn xộn: “Lão, lão tứ, thật hay giả?”

“Ta sao biết được.”

Phòng Thanh Vân nhún vai: “Tên tiểu tử này vận khí thật tốt.”

“Nếu là thật, chỉ cần một năm, không, nói không chừng không cần một năm!”

Uông Trục nắm chặt lọ sứ: “Ta đã có thể khôi phục đến cảnh giới đại thành rồi!”

“Nhanh như vậy?” Trần Tam Thạch tò mò:”

“Đương nhiên.”

Uông Trục nói: “Công pháp đã tu luyện, sớm đã khắc sâu trong đầu ta, chỉ là kinh mạch và nội tạng hạn chế phát huy của ta mà thôi, nếu thực sự có thể chữa khỏi, một tháng đã có thể tăng lên một cảnh giới!”

“Lão lục.”

Phòng Thanh Vân nghiêm túc nói: “Sau khi thực lực khôi phục, người đừng có phô trương.”

“Tại sao?”

Uông Trục khó hiểu: “Lão tử đã nhịn bao nhiêu năm rồi, lần này không thể đại sát tứ phương sao!”

“Mở rộng quân đội sắp kết thúc rồi.”

Phòng Thanh Vân nhìn thẳng vào hắn: “Đội chúng ta từ Lăng Châu quay về Lương Châu, sẽ phải đối mặt với một đợt điều chỉnh mới ở Bắc Cảnh, hiểu không?”

“Cái này...”

Uông Trục gật đầu: “Ta biết ý của ngươi rồi.”

“Ngoài ra, trong trận chiến Minh Châu đại sư huynh cũng là một trong những người có công, hắn đang trên đường đến đây, đến lúc đó đừng quên đi đón, dù sao cũng là đại sư huynh của chúng ta.”

Phòng Thanh Vân giơ tay đẩy bánh xe: “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai, văn võ bá quan đều phải triều hội ở Dưỡng Tâm điện, đừng có đến muộn.”

Lên triều.

Trần Tam Thạch quả thực là lần đầu tiên.

Ngay cả quan phục của hắn cũng là mấy ngày trước có lại viên mang đến.

Hắn thực sự không hứng thú lắm, rảnh rồi, ai lại muốn đi quỳ lạy người khác chứ.

Ngày mai trên triều, khả năng cao sẽ có một vở kịch hay để xem.

Chỉ là không biết Tần vương và Tề vương, chuẩn bị tổ cáo như thế nào.

Chỉ dựa vào tấu chương và mấy cái miệng, muốn lật đổ thái tử đã giám quốc bốn mươi năm, chỉ sợ là không thể lắm, nhất định phải có một số thông tin sốc mới được, còn về thông tin sốc là gì, thì không biết.

Ban đêm.

Trần Tam Thạch tu luyện trong sân.

Pháp thuật cần nâng cao, cảnh giới võ đạo cũng không thể tụt lại phía sau.

Dù sao hiện nay xem ra, cho dù là gặp phải tu tiên giả bình thường, Võ Thánh cũng có sức chống lại.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (tiểu thành)]

[Tiến độ: 1650/2000]

...

Ngày hôm sau.

Hắn dậy sớm, tự mình vắt vả mặc quan phục vào.

Trần Tam Thạch hiện nay giữ chức Hoài Viễn tướng quân chính tam phẩm, quan phục màu đỏ thẫm, thêu hổ bộ, chính

thức gia nhập hàng ngũ “áo mũ chinh tề”.

Quan phục của tứ sư huynh Phòng Thanh Vân, thì là sư tử được dùng chung cho nhất phẩm và nhị phẩm, nhìn có vẻ không hợp lắm với khí chất của hắn.

Dưới Tử Vi Sơn.

Các quan viên đã đến đông đủ từ lâu.

Hôm nay hoàng đế bệ hạ, sẽ đích thân đi bộ lên núi, lại một lần nữa bước lên con đường phong thiện.

Ngày quan trọng như vậy, đương nhiên không ai dám đến muộn.

“Trần đại nhân!”

“Phòng đại nhân!”

“Ngưỡng mộ đã lâu!”

“Ba nghìn phá mười vạn, chuyện chưa từng nghe thấy từ trước đến nay!”

“Nói riêng hai câu, ta nghe nói Phòng tướng sau khi phong thiện xong sẽ được phong hầu.”

“...”

Trước khi triều hội chính thức bắt đầu.

Các quan viên nhân cơ hội giao lưu với nhau.

“Trần đại nhân!”

Một viên quan văn mặc áo đỏ thẫm đi đến trước mặt:
“Ngươi có nhận ra ta không?”

“Vị đại nhân này...”

Trần Tam Thạch đáp lễ: “Ngài là?”

“Tại hạ họ Đường tên Nhiên, hiện đang giữ chức Lễ bộ thượng thư trong triều.”

Viên quan khách khí nói: “Trần đại nhân, cảm ơn người đã chăm sóc khuyến tử trong lần tuyển chọn đó, sau này trong triều có việc gì, chỉ cần là lão phu có thể giúp được, cứ việc nói ra.”

“Hóa ra là phụ thân của Đường huynh.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Đường huynh không đến?”

“Không.”

Đường Nhiên nói: “Hắn...”

“Hoàng thượng giá lâm ——”

“Ừ ——”

Cùng với một tiếng hô the thé vang vọng.

Hơn một trăm người đợi đã lâu, hoàng đế bệ hạ, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Chương 554: Yết Kiến, Trảm Long, Thích Sát (6)

Đây cũng là lần đầu tiên Trần Tam Thạch, nhìn thấy vị hoàng đế cảm thấy rất quen thuộc này, nhưng thực tế chưa từng gặp mặt.

Lão nhân chín mươi tám tuổi, trong mái tóc bạc trắng, vậy mà thấp thoáng có tóc đen mọc ra, trong trường hợp trang trọng như vậy, hắn cũng không mặc long bào, mà mặc một bộ đạo bào đen trắng xen kẽ, trên cánh tay còn vắt một cái phát trần, đi đường như gió, thái tử đi theo sau hắn, thì chống gậy, mặt đỏ bừng bầm đười, còn phía sau nữa là Tần vương, Tề vương, cùng với mấy hoàng tử khác.

“Cái này...”

“Cái này còn ra thể thống gì.”

“Sao có thể mặc đạo bào chứ.”

“Đường đường là cửu ngũ chí tôn...”

“...”

Các quan viên trong lòng đều thì thầm, đặc biệt là các quan viên Lễ bộ, Đường Nhiên suýt nữa trực tiếp xông lên, vẫn là hai người bạn thân trong triều giữ chặt lão lại.

“Thần tham kiến bệ hạ!”

Hơn một trăm quan viên đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô vang:

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——”

Long Khánh hoàng đế không để ý, đi thẳng qua trước mặt mọi người.

Các thái giám của Ty Lễ Giám vội vàng gọi mọi người đi theo.

“Tâm trạng của bệ hạ rất tốt!”

“Chuẩn bị lên núi ngắm cảnh trước, sau đó mới triệu hội!”

“Tất cả đi theo! Nhanh lên!”

“...”

Dường Tâm điện ở vị trí lưng chừng núi, chỉ cần hơn một canh giờ là có thể đến nơi.

Nhưng đỉnh núi càng ngày càng dốc, một chuyến đi lên đi xuống ít nhất cũng mất nửa ngày, nhưng hoàng đế bệ hạ vui vẻ, không ai dám có ý kiến.

Vậy là.

Văn võ bá quan cùng đi lên núi.

Các võ quan đương nhiên là đi dạo thong thả.

Nhưng có một số quan văn thật sự từ nhỏ chưa từng tập võ, còn có những người lớn tuổi, thì khổ sở vô cùng, trong đó thái tử dường như mấy lần suýt ngã đi, nhưng vẫn cắn răng chống đỡ đến cùng.

Cuối cùng.

Vào lúc giữa trưa.

Bọn họ lên đến đỉnh núi.

Long Khánh đế dừng chân ở trước vách núi, nhìn ngọn núi cao chót vót, dang rộng hai tay, cảm nhận thể núi sông, hồi lâu không lên tiếng.

Quần thần cũng cúi đầu, lặng lẽ đợi.

“Ngọn núi cao sừng sững, biển mây nổi trời xa.”

Một bộ đạo bào, có vài phần tiên phong đạo cốt của hoàng đế, đột nhiên bắt đầu ngâm thơ:

“Ngàn năm từng đá giữ, suối nước quanh thanh nam.

“Quần phong khoác áo biếc, vạn khe sinh khói mây.

“Gió lay nhịp sóng từng, nhật chiếu khắp trời đất.

“Phóng tầm mắt vô tận, thiên địa rộng thênh thang.

“Lên đỉnh ngắm núi thấp, lòng ta rộng mênh mang!”

Thơ vừa ngâm xong.

Quần thần lập tức tán thưởng.

“Bệ hạ, thơ hay!”

“Mau, mau sai người chép lại, khắc lên bia, quay đầu lại lập bia ở đây, khắc lên!”

“...”

“Trăm năm rồi!”

Long Khánh đế vung phát trần: “Ba châu đất, mất trăm năm, hiện nay đã thu phục, trăm cũng coi như có thể đổi mặt với liệt tổ liệt tông, và bách tính thiên hạ!”

“Tất cả là do bệ hạ anh minh!”

“Bệ hạ thu phục Tử Vi Sơn, công tích đã vượt qua người trước!”

“Muôn đời lưu danh!”

“...”

“...”

Long Khánh đế lặng lẽ nghe xong, từ tốn nói: “Đây cũng không chỉ là công lao của một mình trăm, Mạnh Khử Tật có

công, Trần Tam Thạch có công, Phòng Thanh Vân cũng có, các tướng sĩ trong trận chiến này đều có công!

“Được rồi, đã lên núi rồi, cũng ngắm cảnh rồi, đến Đường Tâm điện thôi.”

Một đám lão thần lớn tuổi thở phào nhẹ nhõm.

“Trần Tam Thạch.”

Long Khánh hoàng đế trên đường quay về, đi ngang qua quần thần, đột nhiên vẫy tay: “Người qua đây, đến bên cạnh trẫm.”

“Bệ hạ.”

Trần Tam Thạch đi đến trước mặt: “Bệ hạ có gì căn dặn?”

“Giỏi lắm.”

Long Khánh đế đánh giá hần: “Đúng là thiếu niên xuất anh hùng, khi trẫm bằng tuổi ngươi, vẫn còn vì một chút chuyện nhỏ, gọi Tôn Tượng Tông đi đánh lén người khác, cả ngày chỉ nghĩ cách để vui chơi, còn ngươi thì hay rồi, bốn lần vượt Hồng Trạch, ba nghìn phá mười vạn. Tên Phàn Thúc Chấn kia, ngay cả ‘nay không tự đến, e phải phiền đến lấy xa’ cũng nói ra, ngươi còn giỏi hơn trẫm nữa.”

“Bệ hạ nói vậy, khiến thần vô cùng hoảng sợ.”

Trần Tam Thạch vội vàng nói: “Thần nào dám so với bệ hạ, so với sư phụ.”

“Có gì mà không thể so? Trẫm cũng chỉ là nói thật mà thôi.”

Thái độ của Long Khánh đế rất ôn hòa: “Tôn Tượng Tông cũng là một người giả vờ đứng đắn, hần có thường xuyên khoe khoang với các ngươi, mình say mê tập võ, chăm chỉ khổ luyện như thế nào không? Để trẫm nói cho các ngươi biết, khi

hắn còn trẻ, không ít lần vì tranh giành ghen tuông với người khác, mỗi lần đi lấy lòng cô nương, đều là xin bạc của trẫm đấy.

“Thời gian trôi qua, thật sự rất nhanh.

“Mới chớp mắt, vậy mà đã hơn sáu mươi năm trôi qua, đều già rồi, già rồi...”

“Bệ hạ đang ở độ tuổi sung mãn, sao lại nói như vậy?”

Trần Tam Thạch nói thật lòng.

Lão hoàng đế này.

Mức độ nồng đậm của linh lực trong cơ thể, sánh ngang với sư phụ.

“Nói đến cái này.”

Long Khánh đế vô tình hỏi: “Trần ái khanh có biết, hiện nay sư phụ ngươi đang ở đâu không?”

Đồ đã hiện ra.

Trần Tam Thạch thành thật đáp: “Thần không biết.”

“Sư phụ ngươi sắp không được rồi.”

Long Khánh hoàng đế thẳng thắn nói: “Cũng chỉ là chuyện của hai năm nay. Trẫm vẫn luôn muốn giúp hắn, nhưng mấy năm nay hắn xa lạ với trẫm, sống chết cũng không chịu mở miệng, sau này có chuyện gì, ngươi phải nói nhiều với trẫm, trẫm cũng biết nên giúp hắn như thế nào, dù sao, trên đời này, trẫm cũng chỉ còn lại một người bạn già là hắn thôi.”

“Thần nhớ rồi.”

Trần Tam Thạch đáp.

Trong lúc nói chuyện.

Bọn họ đã đi trên đường xuống núi.

“Sột soạt...”

Cũng vào lúc này.

Trong rừng cây hai bên, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, có mấy luồng khí nồng đậm đang tiến đến gần đội ngũ của bọn họ, gần như không cho bất kỳ thời gian phản ứng nào, đã có mấy bóng đen lao ra.

Tổng cộng bốn người.

Từ khí tức trên người bọn họ mà xem, ba người là Huyền Tượng, một người là Võ Thánh!

Vậy mà lại có cao thủ cảnh giới cao như vậy!

Bốn người, bốn thanh đao, đều chém về phía Long Khánh hoàng đế.

Mọi chuyện xảy ra đột ngột, nhanh chóng...

Trần Tam Thạch thậm chí rửa trong lòng.

Đây chính là thủ đoạn của Tần vương, Tề vương?!

Phải mấy tên tử sĩ thích khách, trước khi bọn chúng chết, để lại manh mối liên quan đến thái tử, thì có thể nói là thái tử có ý đồ ám sát, mưu nghịch soán vị.

Đơn giản, thô bạo.

Còn về có hiệu quả hay không, rất khó nói.

Không đúng.

Tần vương, Tề vương, dưới trướng có Võ Thánh?

Bọn họ có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Chẳng lẽ, thật sự là thích khách của thái tử?

Hôm nay chính là quyết chiến?

Không thể nào.

Lão hoàng đế tu tiên, thái tử là biết, nếu không cũng sẽ không tốn công sức để đi cầu kết với Thần giáo Hương Hỏa, cho dù có phái một Võ Thánh đến, thì có tác dụng gì.

Trong nháy mắt.

Trần Tam Thạch đã phán đoán ra được tình hình vi diệu.

Hắn nhìn linh lực trong cơ thể hoàng đế tương đương với sư phụ, lại nhìn thái giám Võ Thánh đi theo bên cạnh, cùng với Cẩm Y Vệ ở không xa, lập tức quát lớn: “Bệ hạ mau đi, có thích khách!”

Sau đó, hắn liền xông lên một tên Huyền Tượng cảnh giới tinh thông yếu nhất trong đám thích khách, một chiêu giao đầu, thành công cản trở được đòn tấn công của đối phương, nhưng bản thân cũng bị cương khí chấn lui, ngã xuống đất cố gắng hết sức, cuối cùng cũng miễn cưỡng phun ra được một ngụm máu tươi, lớn tiếng gào thét: “Bảo vệ bệ hạ ——”

Trong số những tên bị mất, tên Võ Thánh đó, trong nháy mắt đã đến trước mặt hoàng đế.

Ty Lễ Giám chương ấn thái giám Hoàng Hồng, giờ chương giao đầu với hắn.

“Ừ ——”

Hai Võ Thánh đối đầu.

Chỉ là dư chấn đã khiến hai lão thần quan văn chết tại chỗ.

Thích khách Võ Thánh bị bắn ngược ra ngoài.

Đồng thời, càng nhiều võ giả cảnh giới cao đã lao đến.

Thích khách ra tay, một đòn không trúng, về cơ bản có nghĩa là sẽ không còn cơ hội.

Tên Võ Thánh bị mất đó, dường như cảm thấy thất bại nên không cam lòng, dứt khoát bắt đầu tấn công bừa bãi, trong

nháy mắt đã có mười mấy thái giám chết đi, cộng thêm bảy tám quan viên.

Đao quang rất nhanh lại lóe lên, mục tiêu trực tiếp là Tề vương và Tần vương.

“Ừ!”

Trong số quan viên mặc áo đỏ thẫm, một lão Võ Thánh tóc bạc trắng ra tay, chặn được đòn tấn công này.

Ba tên thích khách Huyền Tượng còn lại, lại lao thẳng đến thái tử.

Lần này, Phạm Thiên Phát của Hồ Bí quân đã chặn lại.

Nhưng thất hoàng tử ở bên cạnh lại không may mắn như vậy, đầu rơi tại chỗ.

Phó chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, cũng thất bại trong cuộc giao đấu với thích khách Võ Thánh, bị một đao chém nát hơn nửa người.

Hoàng Hồng và Phạm Thiên Phát đồng thời ra tay.

Thích khách Võ Thánh vậy mà lại chống đỡ được, nhưng bộ mặt thật của hắn cũng lộ ra trước mặt mọi người.

Đường vương nước Khánh, Lý Cung!

Chương 555: Ép Cung Đảo Chính (1)

Trong đám đông, lập tức có người nhận ra thân phận của Đường vương.

“Lý Cung?”

Trần Tam Thạch chưa từng gặp người này. Khi phủ thành Vĩnh Lạc bị phá, Lý Cung đã mất tích. Không ngờ, hắn lại xuất hiện ở đây.

Người chịu trách nhiệm công phá thành khi đó là Mạnh Khử Tật.

Theo như Trần Tam Thạch biết, Mạnh Khử Tật là người tâm phúc duy nhất mà Hoàng đế để lại ở Đông Cảnh.

Chẳng lẽ Hoàng đế tự mình bắt người rồi tự mình ám sát?

Hay là... Thái tử?

Nhưng vấn đề là, Thái tử làm ra chuyện này cũng chẳng có lợi ích gì.

Ba người Huyền Tượng, một Võ Thánh.

Trừ bỏ bốn võ giả cao cấp này, từ bốn phương tám hướng lại xuất hiện hơn mười thích khách đeo mặt nạ, cũng trực tiếp tấn công không phân biệt.

“Àm ——”

Chỉ trong vài lần giao đấu ngắn ngủi, Cẩm Y Vệ, Hồ Bí Quân, Tây Xưởng, các đội quân khác lần lượt kéo đến.

Lý Cung vẫn không chịu dừng lại. Hắn thậm chí còn vừa đánh vừa lui dưới tình huống hai Võ Thánh liên thủ, cuối cùng nhảy xuống vách núi, men theo vách đá dốc đứng tiến vào thung lũng, nhanh chóng biến mất.

Hoàng Hồng, Phạm Thiên Phát nhìn nhau rồi cùng đuổi theo.

Những người còn lại thì bao vây ba thích khách còn lại.

“Bảo vệ bệ hạ!”

Trần Tam Thạch mặc quan bào đỏ tía, trên người không có binh khí, chỉ dùng tay không bảo vệ trước mặt Hoàng đế, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ máu.

“Phụ hoàng!”

Đến lúc này, Tần vương, Tề vương mới phản ứng lại, cướp lấy một thanh đao từ tay Cẩm Y Vệ, tranh nhau lao tới, chắn trước mặt Hoàng đế: “Phụ hoàng đừng sợ, có nhi thần ở đây, thích khách tuyệt đối không thể làm tổn thương phụ hoàng!”

“Phụ hoàng!”

Thống lĩnh Cẩm Y Vệ, Thập nhị hoàng tử Tào Chi, cũng cầm theo đao thêu hoa vội vàng chạy tới, hắn liếc nhìn Trần Tam Thạch, tỏ vẻ quan tâm, sau đó cầm đao đi giao đấu với thích khách.

“Keng keng keng!”

Tiếng binh khí va chạm, tiếng giáp sắt bị xé rách vang lên.

Ba thích khách nhanh chóng bị nuốt chửng hoàn toàn.

Cuối cùng chỉ để lại hai tên sống sót.

Một trận hỗn chiến kết thúc.

“Bệ hạ!”

Các quần thần hỗn loạn hỏi han: “Bệ hạ có bị thương không?”

“Thần chết tội!”

“Chết tội a!”

“Thái y, truyền thái y!”

“.....”

“Àm!”

Trong rừng truyền đến tiếng đánh nhau.

Vài thái y, mỗi người mang theo một thi thể thích khách đến trước mặt Hoàng đế: “Bệ hạ bình an vô sự chứ?”

Từ đầu đến cuối, Hoàng đế Long Khánh vẫn đứng yên tại chỗ, không hề động đậy, chỉ bình thản nhìn mọi thứ trước mắt như thể không liên quan gì đến mình. Cho đến khi sự việc lắng xuống, ông mới chậm rãi đi vào đám đông.

Ông nhìn thi thể của Thất hoàng tử trên mặt đất, mắt rờn bình tĩnh, không thể nhìn ra cảm xúc.

“Mau!”

Vài thái giám hô lớn: “Hộ tống bệ hạ trở về tẩm cung!”

“Tẩm cung?”

Cuối cùng, Hoàng đế Long Khánh chậm rãi lên tiếng, như rờn thần cất tiếng: “Dưỡng Tâm Điện, triều hội.”

“Triều hội!”

“Còn ngây ra đó làm gì, bá quan lên triều!”

“.....”

Đê Cẩm Y Vệ và những người khác xử lý hậu quả, bá quan lần lượt tiến vào Dưỡng Tâm Điện.

“Sur đệ, người không sao chứ?”

Phương Thanh Vân đẩy xe lăn đến gần: “Vết thương có sâu không?”

“Cũng ổn.”

Trần Tam Thạch không chế cũng khá tốt, sẽ không ảnh hưởng đến việc mình làm tiếp theo, hơn nữa cũng thực sự bị thương rồi.

Hắn thực sự không muốn tham gia vào những chuyện rắc rối này.

Nhưng vấn đề là...

Hắn lại đi cùng với Hoàng đế khi thích khách ra tay.

Trong tình huống này, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không hộ giá, chẳng khác nào tội chết.

Dù sao cũng phải diễn một lần.

“Khốn kiếp.”

Uông Trục nhân lúc xung quanh không có ai, hạ giọng nói: “Các người nói xem, là ai làm? Thái tử sẽ không ngu ngốc như vậy, nếu là hãm hại thì thủ đoạn cũng có phần kém cỏi.”

“Cứ nhìn xem.”

Phương Thanh Vân nhàn nhạt nói: “Không liên quan đến chúng ta.”

Đội tất cả mọi người tiến vào Dưỡng Tâm Điện, Hoàng đế Long Khánh đã ngồi trên long ỷ mới tinh.

Chiếc long ỷ này được chế tạo từ nửa năm trước, tiêu tốn rất nhiều vật lực để vận chuyển từ kinh thành đến đây.

Dưới sự chỉ dẫn của thái giám, quần thần hành lễ.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chỉ là khi hô vận tuế, phần lớn mọi người vẫn còn sợ hãi, dù sao nhiều đồng liêu vừa mới nói chuyện bên cạnh, giờ đã ngã xuống vũng máu, khiến giọng nói cũng có phần run rẩy.

Hoàng đế Long Khánh không nói gì, chỉ giơ tay ra hiệu bình thân.

Sau đó, cứ để mặc họ như vậy.

Một giờ trôi qua.

Lão Hoàng đế thì dựa vào long ỷ nhắm mắt dưỡng thần, không nói một lời.

Mãi đến lúc hoàng hôn, ánh sáng của mặt trời chiếu xiên vào trong đại điện, Hoàng Hồng, Phạm Thiên Phát, Mạnh Khử Tật và những người khác quay lại báo cáo tình hình.

“Thế nào rồi?!”

Nghiêm Mậu Hưng nghiêm giọng hỏi: “Thích khách đã bắt được chưa?”

“Bệ hạ, thần chết tội!”

Mạnh Khử Tật quỳ xuống, dập đầu thật mạnh: “Thích, thích khách chạy rồi!”

“Chạy rồi?!”

Cả hội trường xôn xao.

“Người đang nói bậy gì vậy, sao có thể chạy được?”

Tần vương đứng ra hỏi: “Trong và ngoài núi có hai vạn binh mã, các người ba người Võ Thánh, lại để một mình Lý Cung chạy thoát?”

“Bệ hạ, thần vô năng!”

Phạm Thiên Phát áy náy nói: “Sau khi truy đuổi đến dưới vách núi, Lý Cung không biết đã dùng yêu pháp gì, đột nhiên

biến mất.”

“Hoàng công công?”

Nội các thủ phụ Nghiêm Lương tóc trắng như cước chậm rãi ngẩng đầu, nhìn sang.

Thái giám chưởng ấn của Ty Lễ Giám, Hoàng Hồng, người đã lớn lên cùng Hoàng đế từ nhỏ lên tiếng: “Bệ hạ, Phạm tướng quân và Mạnh tướng quân nói đều là sự thật, Lý Cung thực sự biến mất.”

“Hoang đường!”

Nghiêm Mậu Hưng tức giận chỉ trích: “Một thích khách địch quốc, giữa muôn quân lại ám sát nhiều quan viên như vậy, trong đó thậm chí còn có một hoàng tử, sau đó... cứ thế rời đi? Có nội gián, nhất định có nội gián!”

Chương 556: Ép Cung Đảo Chính (2)

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Chắc chắn là có nội ứng.”

“Nếu không thì hấn lên núi cũng khó.”

“Bắt nội gián!”

“Ngàn đao băm vằm!”

“Nhất định phải bắt được tên nội gián chết tiệt này!”

“.....”

Văn võ bá quan nhao nhao nói, ai nấy đều cảm thấy tức giận, một mặt là vì sợ hãi, mặt khác là vì nhục nhã.

Thái giám chương án Hoàng Hồng chậm rãi đứng dậy, đi đến bên Hoàng đế.

Hắn nhìn Hoàng đế đang nhắm mắt, nhận được cái gật đầu nhẹ nhàng mới bắt đầu hỏi: “Mạnh tướng quân, Vĩnh Lạc phủ là do người công phá, Lý Cung cũng là do người dẫn người đi truy sát, người nói xem, vì sao hấn lại xuất hiện ở đây.”

“Thần, thần không biết!”

Sắc mặt của Mạnh Khử Tật rất khó coi: “Sau khi tiêu diệt toàn bộ quân Khánh trong thành Vĩnh Lạc, thần dẫn ba ngàn kỵ binh nhẹ truy kích về phía Tây, ép bọn chúng phải bỏ ngựa mà chạy, nhưng khi đến khu vực Ngũ Trại Sơn, bọn chúng đột nhiên biến mất, thần cũng không biết, vì sao bọn chúng lại xuất hiện trên núi Tử Vi này.”

“Thần có lời muốn nói!”

Tiểu các lão Nghiêm Mậu Hưng ngắt lời: “Từ tháng tư, công tác dọn dẹp và bảo vệ núi Tử Vi đều do Huyền Giáp Quân và Hồ Bí Quân phụ trách, cho đến mười ngày trước, Kim Ngô Vệ ở kinh thành mới đến tiếp quản khu vực trung tâm.

“Nhưng khu vực ngoại vi vẫn do Hồ Bí Quân và ba ngàn Huyền Giáp Quân phụ trách.

“Vì vậy, người có khả năng nhất để thả bọn chúng vào, chẳng qua chính là Huyền Giáp Quân của Trần đại nhân và Hồ Bí Quân!”

Huyền Giáp Quân và Hồ Bí Quân.

Ai cũng biết, Huyền Giáp Quân là một trong hai đội quân kinh thành do Hoàng đế đích thân bồi dưỡng.

Cho dù Trần Tam Thạch muốn mưu phản giết vua, Huyền Giáp Quân cũng chưa chắc sẽ nghe lệnh.

Huống chi, vị tướng họ Trần này không có dính líu gì sâu xa với các thế lực trong triều, căn bản không có lý do gì để làm như vậy.

Vậy thì...

Ý của tiểu các lão này đã rất rõ ràng.

Hồ Bí Quân!

“Àm!”

“Bệ hạ!”

Phạm Thiên Phát quỳ rạp xuống đất, sợ hãi nói: “Thần có sơ suất, thần cam nguyện chịu tội, nhưng, nhưng tuyệt đối không phải là thần cố ý thả người vào, bệ hạ minh giám a bệ hạ!”

“Được lắm, người đã thú nhận rồi?”

Nghiêm Mậu Hưng công kích nói: “Phạm Thiên Phát! Người câu kết với địch đồ sát bệ hạ, mưu đồ bất chính, ý đồ của người là gì!”

“Thú nhận? Ta thú nhận cái gì!”

Phạm Thiên Phát vội vàng nói: “Nghiêm đại nhân, ngài đừng nói bậy! Lúc tấn công Vĩnh Lạc phủ, ta còn đang ở Lục Lĩnh Sơn huyết chiến với đại quân Khánh quốc! Căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Lý Cung! Khi đó có những ai ở Vĩnh Lạc phủ, người nào có khả năng cao nhất để giữ cho Lý Cung còn sống, các người tự nghĩ cho kỹ!”

Mạnh Khứ Tật.

Môn sinh của Nghiêm đảng, được bệ hạ đích thân đề bạt.

Đây là chuyện triều dã đều biết

Phạm Thiên Phát rõ ràng đang phản kích.

“Nói bậy!”

Nghiêm Mậu Hưng bác bỏ: “Phạm tướng quân, khi đó người thực sự không ở Vĩnh Lạc phủ, nhưng có người ở đó!”

Ý trong lời nói.

Chỉ thẳng vào Thái tử!

Nghe đến đây, thần sắc của Nghiêm Lương già nua rõ ràng thay đổi, ông liếc nhìn con trai mình.

Cảnh tượng này.

Trần Tam Thạch thu vào trong mắt.

Xem ra...

Nghiêm Mậu Hưng thực sự đã giấu cha mình để tham gia vào cuộc tranh đoạt ngôi vị Hoàng thái tử.

“Phụ hoàng!”

Tần vương quỳ trên mặt đất, bò lên phía trước vài bước: “Phụ hoàng, hôm nay thích khách kia mưu hại phụ hoàng không thành, rõ ràng là nhằm vào nhi thần và bát đệ, nhi thần suýt nữa... suýt nữa không thể phụng dưỡng phụ hoàng nữa rồi!”

“Đúng vậy bệ hạ!”

Nghiêm Mậu Hưng bổ sung: “Thần thấy Lý Cung ra tay, dường như mục đích ban đầu không phải là bệ hạ, mà là Tần vương và Tề vương, là người nào, nhất định phải giết chết Tần vương và Tề vương?”

Nếu Tần vương và Tề vương chết.

Trừ bỏ Trần Nam vương, thì sẽ không còn ai có thể tranh đoạt ngôi vị Hoàng thái tử.

Người được lợi ích lớn nhất, chính là người đó.

Trong thời gian ngắn, quần thần đều dồn ánh mắt về phía Thái tử đang quỳ trên mặt đất giữ im lặng, nhao nhao bàn tán.

“Thái tử gia~”

Trên long ỷ, Hoàng đế Long Khánh nhắm mắt, cố ý nhấn mạnh chữ “gia” cuối cùng: “Người có gì muốn nói không?”

“Khụ khụ khụ...”

Thái tử vừa rồi bị dư chấn của trận chiến va phải, cơ thể yếu ớt càng trở nên suy nhược, ho một lúc lâu mới thở hổn hển nói: “Nhi thần không có gì để nói! Hồ Bí Quân do nhi thần phụ trách, xảy ra sai sót, đương nhiên là trách nhiệm của nhi thần!”

“Bệ hạ, sự việc có điều kỳ lạ!”

Cao Bật, Thượng thư bộ Binh lên tiếng: “Chuyện này từ đầu đến cuối, dường như có người cố ý vu oan giá họa, bệ hạ minh xét, nhất định sẽ không bị thủ đoạn thấp kém như vậy che mắt!”

“Vu oan giá họa?”

Nghiêm Mậu Hưng trợn mắt: “Cao đại nhân nói thử xem, trong số những người ở đây, còn ai có thể không chế được Lý Cung, để hắn ngoan ngoãn bán mạng, ai có khả năng này!”

“Nghiêm đại nhân!”

Cao Bật hỏi lại: “Ngài không bằng nói thẳng, ý của ngài là gì?!”

“Bệ hạ, thần có bản tấu!”

Nghiêm Mậu Hưng lấy từ trong ngực ra bản tấu đã chuẩn bị sẵn: “Đây đều là thư từ qua lại giữa Cao đại nhân Cao Bật và các quan viên các nơi của Đại Thịnh trong những năm qua, trong thư, Cao đại nhân hứa hẹn các loại quan tước, lời kéo lòng người, từ đại thần nhất phẩm đến tri huyện thất phẩm, mạch lạc rộng lớn, đơn giản là kinh hãi, trong đó thậm chí còn bao gồm không ít quan viên quân sự!

“Sau khi Đông Cảnh khai chiến, Cao đại nhân đã viết thư cho tướng quân Mạnh Khứ Tật, nói rằng chỉ cần hắn gặt đầu, sau này sẽ phong cho hắn làm quốc công.

“Đó là quốc công!

“Cao đại nhân, một thượng thư bộ Binh, có tư cách gì để phong cho một quan lớn biên giới làm quốc công? Hắn nói lời này có ý gì, chẳng lẽ là muốn thay thế bệ hạ làm việc của thiên tử?!”

Chương 557: Ép Cung Đảo Chính (3)

“Tâm tư của hần đáng chết, tâm tư của hần đáng chết a bệ hạ!”

Trong lời nói.

Câu nào cũng không nhắc đến Thái tử, nhưng câu nào cũng ám chỉ Thái tử.

“Bệ hạ...”

Mạnh Khử Tật vừa bị cắn một miếng, đang tức giận lên tiếng phụ họa: “Nghiêm đại nhân nói không sai, thần không lâu trước đây thực sự nhận được một bức thư, nhưng thần tuyệt đối không để ý tới!”

“Cao đại nhân.”

Hoàng đế Long Khánh trước tiên gọi người, dừng lại vài nhịp thở sau mới cười như không cười nói: “Người có muốn xem, cũng phong cho trăm cái chức quan gì không?”

“Bệ hạ, thần, thần tuyệt đối không có lời này!”

Cao Bột vội vàng giải thích: “Thần có gan lớn bằng trời, cũng không dám nói ra lời này, Nghiêm đại nhân đã điên rồi, hần muốn dùng cách vu oan giá họa này, để che đậy sự thật hần tham ô hối lộ!”

“Năm ngoái, bộ Công của bọn hần chỉ sửa chiến thuyền, đã tiêu tốn hơn mười triệu lượng bạc, kết quả cuối cùng chỉ chế tạo được bốn chiếc thuyền, lý do đưa ra là khi ra biển bị chìm!”

“Lần này chìm là mười chiếc, đây không phải là lời nói dối sao?”

“Còn năm kia sửa kênh đào ở Hạ Châu, cũng là do bọn họ phụ trách, kết quả sửa chưa đến nửa năm, đã bị một trận lũ cuốn trôi!”

“Còn có án tư lỵ ở phía Nam.....”

“Nhiều như vậy!”

“Thần dám cá! Bạc trong nhà của Nghiêm đại nhân, chỉ sợ là còn nhiều hơn cả quốc khố của Đại Thịnh triều ta!”

“Người nói bậy!”

Nghiêm Mậu Hưng không đề ý đến văn vẻ, chỉ âm lên trên triều: “Những gì người nói, mỗi khoản tổn thất đều được ghi chép rõ ràng, đối ứng được!”

“Đúng vậy, đối ứng được.”

Cao Bật hừ lạnh nói: “Kiểm tra kho lương thì bị cháy, kiểm tra đất đai thì có người chết, sao có thể không đối ứng được?”

“Cao đại nhân, người đừng có mà nói bậy, đánh trống lảng!”

Nghiêm Mậu Hưng nhận ra chủ đề bị lệch, vội vàng nói: “Hôm nay chúng ta đang bàn xem ai là người ám sát mưu nghịch!”

“Phụ hoàng!”

Bát hoàng tử Tề vương lên tiếng: “Nhi thần đột nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ! Hiện nay phụ hoàng và một đám văn võ đại thần đều ở núi Tử Vi, lực lượng phòng thủ chủ yếu có ba, Trấn Đông Quân của Mạnh tướng quân, Hồ Bí Quân và Kim Ngô Vệ! Trong tình huống này, Cao đại nhân lôi kéo Trấn Đông Quân của Mạnh tướng quân, ý đồ là gì a! Nếu để Cao

đại nhân thành công, hấn ra lệnh một tiếng, chẳng phải là mười vạn đại quân có thể bao vây núi Tử Vi sao!”

“Trẫm đã hiểu.”

Hoàng đế Long Khánh mở mắt, thân thể hơi nghiêng về phía trước: “Các người có phải muốn nói, nhi tử của trẫm muốn giết trẫm?”

Lời này vừa dứt.

Dường Tâm Điện đang náo nhiệt, đột nhiên yên tĩnh như tờ.

Lời này.

Một đám đại thần không dám nói.

“Phụ hoàng.”

Lúc này, Tề vương lên tiếng: “Thực ra, chuyện này cũng chưa chắc có liên quan trực tiếp đến đại ca, nhi thần và tứ ca, đều tin rằng đại ca tuyệt đối không có ý định mưu nghịch!”

“Đúng đúng đúng.”

Tần vương phụ họa: “Nghiêm đại nhân, ngài cũng đừng quá kích động, Thái tử điện hạ lấy nhân hiếu trị thiên hạ, hấn tuyệt đối không thể làm ra chuyện nghịch thiên lý như vậy! Chỉ là.....”

Hấn dừng lại một chút: “Nhưng dưới trướng của đại ca quản lý quá nhiều người, cho dù Thái tử điện hạ không có ý định này, nhưng người dưới trướng hấn chưa chắc đã không có ý định này!”

“Tứ ca nói rất đúng!”

Tề vương cùng hấn hát bè: “Những người này có tâm tư khó lường, tự mình muốn tiến xa hơn trong triều đình, nên đã giấu diếm Thái tử điện hạ mà làm vậy!”

“Nói chính là ngươi, Cao Bột!”

Nghiêm Mậu Hưng không vòng vo: “Cao đại nhân không chỉ muốn làm nội các thủ phụ, thậm chí còn từng say rượu nói rằng muốn Đại Thịnh triều ta khôi phục chế độ tể tướng, hắn muốn làm tể tướng!”

“Chỉ là không ngờ.....

“Hắn lang tử đã tâm đến mức này, thậm chí còn dùng cả thủ đoạn này!

“Đây không chỉ là mưu nghịch, mà còn khiến Thái tử điện hạ rơi vào bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, thực sự nên ngàn đao băm vằm, cuối cùng lại ngũ mã phanh thây!”

Hoàng đế Long Khánh nghe lời tố cáo lỗi nhãi, trong tay từ từ lật xem tấu chương buộc tội thượng thư bộ Binh Cao Bột, cuối cùng tất cả đều ném ra phía trước, rơi đầy trên mặt đất.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ bớt giận a!”

Quần thần lại dập đầu, trán dán chặt xuống mặt đất, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói uy nghiêm hùng hồn.

“Tử Vi phong thiện, vốn là chuyện vui hàng đầu của Đại Thịnh triều ta trăm năm qua, sao lại bị các ngươi làm thành ra thế này.”

“Một lúc thì là nhi tử của trăm muốn giết trăm, một lúc lại là ái khanh của trăm muốn giết trăm, dưới trời này sao lại có nhiều người muốn giết trăm như vậy? Hay là nói, trăm thực sự không ra gì?”

“Bệ hạ bớt giận a, thần tuyệt đối không có ý này!”

Nghiêm Mậu Hưng giải thích: “Thần chỉ muốn trừ bỏ gian nịnh, trả lại cho triều đình Đại Thịnh một bầu trời trong sáng

a!”

“Bệ hạ.”

Cao Bật không cam lòng yếu thế nói: “Rốt cuộc ai là gian nịnh, chỉ cần đến nhà tra xét là biết.....”

Hai người mặc dù vẫn đang tranh luận.

Nhưng theo lời Hoàng đế, giọng nói càng ngày càng nhỏ, không dám nói lớn nữa.

“Các vị đại nhân, đừng cãi nhau nữa.”

Thái giám Hoàng Hồng lên tiếng, trong giọng nói có ý cảnh cáo: “Chuyện hôm nay rốt cuộc thế nào, bệ hạ tự có thánh chỉ, không phải các người nói gì thì là cái đó.”

Nghiêm Mậu Hưng, Cao Bật lập tức im lặng.

Chỉ thấy Hoàng đế Long Khánh mặc đạo bào, chậm rãi đứng dậy từ long ỷ, đúng lúc một cơn gió nhẹ thổi vào trong điện, thổi cho áo choàng phồng lên, râu tóc bay bay, ông không vội đưa ra kết quả, mà đọc thơ: “Luyện đắc thân hình tự hạc hình, thiên chu từng hạ lưỡng hàm kinh. Ngã lai vấn đạo vô dư thuyết, vân tại thanh thiên thủy tại bình.

“Vân tại thanh thiên thủy tại bình!

“Các người, có người là nước có người là mây.

Chương 558: Ép Cung Đảo Chính (4)

“Gian nịnh?”

Ông vung phát trần, ánh mắt lướt qua người bá quan, tiếp tục nói:

“Gian nịnh từ đâu đến?”

“Trong mắt trẫm, các người không có gian nịnh, đều là trung thần, chỉ là làm việc khác nhau mà thôi, ở trên triều tranh tới tranh lui, giống cái gì?”

“Nhi tử của trẫm muốn giết trẫm, trẫm có chết cũng không tin.

“Cao Bật muốn giết trẫm, trẫm cũng không tin.”

“Bệ hạ, minh giám!”

Cao Bật quỳ rạp xuống.

“Nhưng các người nói đúng một điều.”

Hoàng đế Long Khánh nhìn Thái tử không ngừng ho khan: “Thái tử điện hạ giám quốc nhiều năm, mệt mỏi hỏng cả thân thể, trẫm nghe nói bây giờ mỗi ngày uống thuốc còn nhiều hơn ăn lương thực, không thể tiếp tục như vậy nữa.

“Từ hôm nay trở đi, Thái tử tạm thời không giám quốc nữa.

“Thái tử gia, ý người thế nào?”

“Tất cả nghe theo phụ hoàng phân phó!”

Thái tử không có nửa câu phản bác.

Một trận triều đình tranh phong.

Đến đây, coi như hạ màn.

Bề ngoài nhìn thấy

Hoàng đế không trực tiếp định tội cho Thái tử là người bị tình nghi lớn nhất trong vụ ám sát lần này, nhưng vẫn lấy đi chức vị giám quốc của hắn, đối với Tần vương, Tề vương mà nói, coi như là đại công cáo thành.

Trần Tam Thạch đang yên lặng xem kịch, chú ý đến một vấn đề.

Mâu thuẫn giữa Thái tử và các vị vương gia khác không phải ngày một ngày hai, có hai vị vương gia thậm chí còn bị giam cầm vĩnh viễn, Tần vương và Tề vương cũng luôn cúi đầu làm người, mấy năm nay đều trốn trong phong địa không dám về kinh.

Mãi đến hai năm gần đây.

Chính là sau mười ngày ở Vân Châu.

Thế lực của Tần vương và Tề vương, trong một đêm trở nên lớn mạnh, có thể nói chuyện trên triều đình, rõ ràng là có người đứng sau thúc đẩy.

Người có khả năng này, chỉ sợ là lão Hoàng đế.

Bốn mươi năm trước, Long Khánh tu đạo, chỉ mở tiểu hội trong nội các, gần như không lên triều.

Bốn mươi năm sau, Long Khánh xuất quan.

Nhưng bề phái của Thái tử đã lan rộng khắp triều đình, từ đại thần triều đình đến quan nhỏ trong huyện.

Giống như Hương Đình Xuân khi đó, coi như là tầng lớp thấp nhất của một nhánh Thái tử.

Khả năng khổng lồ của Thái tử, đã đạt đến mức này.

Nếu thực sự tạo phản thành công, giang sơn sẽ không có bất kỳ biến động nào, sẽ hoàn thành chuyển giao một cách cực kỳ ổn định.

Hoàng đế Long Khánh có thể nhìn sao?

Ông muốn thu hồi quyền lực, cách tốt nhất tự nhiên là trực tiếp đối Thái tử.

Nói trắng ra, giết lừa sau khi hết việc.

Nhưng chuyện này, ông sẽ không tự mình ra tay.

Vì vậy, Tần vương và Tề vương tự nhiên trở thành công cụ tốt nhất để đạt được mục đích.

Nhưng mà...

Vụ ám sát hôm nay, vẫn có rất nhiều điểm không hợp lý.

Lý Cung không giống như là người do Hoàng đế phái đến.

Tình huống khi đó, chỉ thiếu một chút nữa, là có thể ép Hoàng đế ra tay, rõ ràng là thật sự, chưa kể còn chết mấy lão thần và một Thái hoàng tử, lão Hoàng đế, thực sự tức giận.

Ông không gào thét, nhưng mỗi người đều có thể nghe ra được ý tức giận trong giọng điệu của ông.

Cũng chính vì vậy.

Càng không giống như là do Tần vương, Tề vương phái ra.

Nếu bọn họ thực sự dám dùng thủ đoạn thô thiển như vậy, chỉ sẽ để lại ấn tượng xấu cho Hoàng đế, cho dù không có chứng cứ, sau khi Thái tử bị lật đổ cũng chưa chắc đến lượt bọn họ.

Trên thực tế, loại ấn tượng xấu này, có khả năng cao đã ở trong đầu Hoàng đế.

Thái tử...

Càng không có khả năng.

Hắn mưu đồ cái gì, biết rõ chỉ dựa vào Võ Thánh không giết được Hoàng đế, còn bày ra trò này, vừa lên đã mất chức giám quốc, mưu đồ cái gì?

Còn có bên thứ ba...

Ai có lợi, người đó có nghi ngờ!

Trong đầu Trần Tam Thạch, dần dần hiện ra tên của một người.

Thực sự là một chiêu khuấy nước!

“Báo ——”

“Cấp báo ——”

Một phong chiến báo từ biên giới tầng tầng truyền đến, cuối cùng được thái giám đứng ngoài Dưỡng Tâm Điện trình lên trước long y.

“Nói cho bọn họ đi.”

Hoàng đế Long Khánh nhẹ nhàng quét qua, đưa cho thái giám bên cạnh.

“Đông Cảnh báo về.”

Hoàng Hồng đọc: “Trảm Đài Minh, người chịu trách nhiệm trấn thủ Ngọc Sơn phủ ở biên giới Dao Châu, đã khởi binh mưu phản, cùng với quân Khánh quốc bên trong bên ngoài phối hợp, tập hợp tám vạn đại quân, chuẩn bị phản công Lăng Châu, đánh thẳng đến núi Tử Vi!”

“Ầm ầm!”

Chiến báo này, như một tiếng sét đánh vào người mọi người.

Trảm Đài Minh!

Người này vốn là một chủ tướng trong Kim Ngô Vệ.

Sau khi Lăng Châu khai chiến, đã phái hấn đến phía Đông làm phó tướng của Mạnh Khứ Tật, để hai người phát huy sở trường.

Sau khi chiến sự kết thúc.

Trảm Đài Minh chịu trách nhiệm ngồi ở biên giới.

Hấn...

Sao lại mưu phản?

“Chuyện này phải làm sao đây?”

Quần thần lại rơi vào hỗn loạn.

“Một khi để bọn chúng đánh vào, trong lãnh thổ Lăng Châu sẽ không còn hiểm trở nào để dựa vào, một đường thông suốt, núi Tử Vi nguy rồi!”

“Sao lại như vậy!”

“Trảm Đài Minh tướng quân, vốn là người của Kim Ngô Vệ!”

“Lần này hấn lập được công lao, sắp được ban thưởng, sao lại phản quốc vào lúc này? Căn bản không hợp logic!”

“.....”

“Hiện nay~”

Hoàng Hồng tiếp tục nói: “Người của hai phủ khác đã ngăn cản bọn chúng, nhưng binh lực không đủ, hy vọng triều đình ít nhất điều động hai vạn người đến biên giới tiếp viện.”

Ba vạn!

Đông Cảnh, hiện nay Đại Thịnh có hơn mười vạn đại quân.....

Nhưng, đó là phân tán ở các nơi trong ba châu!

Vừa mới thu phục ba châu, mỗi phủ thành quan trọng đều cần một lượng lớn binh mã để duy trì ổn định, trong thời gian ngắn căn bản không thể điều động được, cách nhanh nhất vẫn là trong lãnh thổ Lăng Châu.

Mạnh Khử Tật còn hai vạn Trần Đông Quân, Hồ Bí Quân còn hai vạn, cộng thêm năm ngàn Kim Ngô Vệ và ba ngàn Huyền Giáp Quân.

Đây là địa bàn của Mạnh Khử Tật.

Chương 559: Ép Cung Đảo Chính (5)

Nói theo lẽ thường, hấn cần phải lập tức mang binh đi trấn áp.

Bất kể Khánh quốc đã dùng thủ đoạn và điều kiện gì để dụ dỗ thủ quân của Ngọc Sơn phủ tạo phản, bên trong rốt cuộc vẫn là tàn quân của Mạnh Khử Tật, bao gồm hai phủ khác đang kháng cự cũng đều là thuộc hạ của hấn.

Phái Mạnh Khử Tật lập tức đi tới là cách tốt nhất.

Nhưng nếu vậy...

Sẽ tạo thành một cục diện.

Núi Tử Vi.

Chỉ còn lại Hồ Bí Quân của Thái tử!

Như vậy, thực sự trở thành thiên hạ của Thái tử!

Nếu nói trước đó vẫn có quan viên cho rằng Thái tử tạo phản là chuyện vô căn cứ, thì vào lúc này, càng ngày càng có nhiều người tin tưởng.

Trảm Đài Minh xuất thân từ Kim Ngô Vệ ở kinh thành!

Cũng chính là nói, Thái tử có cơ hội mua chuộc hấn, sau đó tự mình bịa ra màn kịch trước mắt.

Mục đích.

Chính là điều động hết Trấn Đông Quân!

“Chuyện này phải làm sao đây?”

“Nên phái ai đi?”

“.....”

Thượng thư bộ Binh Cao Bội đề nghị: “Tự nhiên là phái Mạnh tướng quân đi là thích hợp nhất.”

“Bệ hạ, thần nguyện ý đi!”

Mạnh Khử Tật chấp tay: “Thần không biết vì sao Trảm tướng quân lại làm như vậy, nhưng trong đó chắc chắn có điều kỳ lạ, hơn nữa người hấn dùng cũng đều là thuộc hạ của thần, nếu thần đi, hấn là có thể nhanh chóng bình ổn được loạn chiến này.”

“Tuyệt đối không thể!”

Nghiêm Mậu Hưng vội vàng bác bỏ: “Bệ hạ, thần cho rằng, vẫn nên phái Phạm Thiên Phát Phạm tướng quân, dẫn theo Hồ Bí Quân đi thì thích hợp hơn!”

“Thần phụ ý!”

Các võ quan nhao nhao tán thành.

Ai cũng nhìn ra được, sau chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể đơn thuần để Hồ Bí Quân ở lại núi Tử Vi.

“Phạm Thiên Phát.”

Hoàng đế Long Khánh trầm giọng nói: “Người có nguyện ý đi không?”

“Thần nguyện ý đi!”

Phạm Thiên Phát chấp tay nói: “Bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ bình ổn phản loạn với tốc độ nhanh nhất, không phụ sự phó thác!”

“Bệ hạ~”

Nội các thủ phụ Nghiêm Lương, nói ra câu đầu tiên trong buổi triều hội này: “Lão thần cho rằng, bệ hạ nên đòi giá hồi kinh, hoãn ngày phong thiện ở núi Tử Vi, đợi một năm sau khi tình hình Đông Cảnh hoàn toàn ổn định cũng không muộn.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Quần thần phụ họa.

“Bệ hạ, ngài là thân thể ngàn vàng, tuyệt đối không thể ở lại đây mạo hiểm.”

“.....”

“Trẫm không đi đâu cả, trẫm sẽ ở trong Tử Vi hành cung này chờ đợi, đại diện phong thiện cũng không được phép trì hoãn nửa ngày.”

Hoàng đế Long Khánh đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Một lát sau.

Hoàng Hồng trở lại, truyền khẩu dụ của Hoàng đế.

“Hôm nay những người Huyền Giáp Quân và Hồ Bí Quân chịu trách nhiệm canh giữ sơn môn, tất cả đều chém đầu thị chúng.”

“Ra lệnh cho Hoài Viễn tướng quân Trần Tam Thạch, dẫn theo Huyền Giáp Quân phụ trách công tác phòng vệ núi Tử Vi sau đó, phối hợp với An Đông hầu Mạnh Khứ Tật tiếp tục tìm kiếm, nhất định phải tìm ra nơi ẩn náu của Đường vương Lý Cung, không được để xảy ra bất kỳ bất ngờ nào nữa.”

“Triều hội kết thúc ——”

“Thần, lĩnh mệnh!”

Trần Tam Thạch chấp tay.

Triều hội kết thúc.

Quần thần lần lượt rời đi trong tiếng xì xào bàn tán.

Hôm nay chuyện này, có thể nói là náo nhiệt đến cực điểm.

Đầu tiên là có người mưu phản giết vua, sau đó là Trảm Đài Minh tạo phản, rõ ràng là một ngày, nhưng đối với quần thần lại giống như một năm dài đằng đẵng.

Bề ngoài, Thái tử điện hạ không bị trừng phạt.

Nhưng trên thực tế, mất đi chức giám quốc, không được tham gia chính sự, không đến hai năm, thế lực tích lũy nhiều năm dưới trướng sẽ bị các hoàng tử khác chia cắt sạch sẽ.

Ngôi vị Thái tử, cũng sẽ trở nên lung lay.

“Thái tử còn tạo phản nữa không?”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ.

Hắn còn đang chờ thiên hạ đại loạn, sau đó nghĩ cách lấy đi bảo vật trong đầm sâu.

“Đại ca!”

Thập nhị hoàng tử Tào Chi mặc phi ngư phục, thắt đao thêu hoa ở thắt lưng chạy đến, hắn lấy ra một lọ sứ đầy bảo dược trị thương: “Đại ca, hôm nay hộ giá tiểu đệ thấy người bị thương, tình hình thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Ra mắt điện hạ, thần không sao.”

Trần Tam Thạch cúi người hành lễ.

“Đại ca, người xem xem, lại cái này.”

Tào Chi ôm vai hắn: “Đã nói rồi, người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

“Điện hạ, thần còn có việc, xin phép cáo từ trước!”

Trần Tam Thạch không nói nhiều, tìm cơ rời đi.

“Đại ca, người cầm thuốc đi này!”

Tào Chi không gọi được đối phương cũng không tức giận, chỉ cười cười thu thuốc lại, lại lấy một nắm đậu phộng bỏ vào miệng từ từ nhai.

“Điện hạ!”

Cầm Y Vệ Trương Chiêu chạy đến: “Mấy cái đình trong Nam Trấn Phủ Ty đều chết rồi, chết mấy lão già, có một nửa chắc là cũng có thể thay bằng người của chúng ta, chỉ là đáng tiếc số còn lại quá khó xử lý.”

“Thất ca a thất ca.”

Tào Chi nhai đậu phộng, nhìn thái giám ở xa xa đang quét dọn vết máu: “Người nói xem, đệ đệ ta chỉ có một chức vụ bảo mệnh này, người còn luôn muốn cướp đi, khổ như vậy sao.”

.....

Tiếp theo Thái tử sẽ làm gì?

Ngay cả Hồ Bí Quân cũng bị điều đi, đợi đến khi trận này đánh xong, chỉ sợ lớn nhỏ bên trong cũng bị thanh tẩy, đến lúc đó, Thái tử gia sẽ thực sự không còn cơ hội xoay người.

Hắn thực sự định chờ chết như vậy sao?

Trần Tam Thạch không tin.

Kế hoạch chuẩn bị nhiều năm như vậy, chỉ vì một sự cố ngoài ý muốn mà phá hủy?

Hắn cũng không rảnh rồi.

Đêm hôm đó, đã biến thành Trương Lại Tử, đến miếu Sơn Thần.

Không lâu sau.

“Trương đại hiệp!”

Bóng dáng của Tào Phàm xuất hiện, hắc vôi vàng tiến lên:
“Trương đại hiệp, người đến đúng lúc lắm, kế hoạch có thay đổi, chúng ta chuẩn bị hành động trước khi phong thiện ở núi Tử Vi, đêm nay sẽ bàn chuyện lớn, Trương đại hiệp mau mau theo ta đi!”

“Đại hiệp ta đã nói rồi~”

Trần Tam Thạch kéo dài giọng: “Sẽ giúp các người sao?”

Chương 560: Ép Cung Đảo Chính (6)

“Trương đại hiệp, ngươi cái này.....”

Tào Phàm nhất thời nghẹn lời.

Sau lưng hắn, trên mặt Vân Tiêu Tử và Lăng Hư Tử lộ ra sát ý.

“Ha ha~”

Trần Tam Thạch lạnh lùng cười: “Đùa các ngươi thôi, dẫn đường đi!”

Hắn nói thế nào cũng đã nhận nhiều đồ của người ta như vậy, nếu lại không đồng ý thì thực sự có chút không nói nổi, hơn nữa chuyện này cũng liên quan đến việc sau này có lấy được bảo vật trong đầm sâu hay không, tự nhiên là phải qua xem.

“Biết ngay Trương đại hiệp là người giữ chữ tín!”

Tào Phàm mừng rỡ, thậm chí còn hạ thấp tư thái, cung kính mời đối phương đi trước.

Bọn họ lặng lẽ đi trong đêm, cuối cùng rời khỏi Thái Hồ phủ, đến một ngôi miếu đồ nát ở ngoài thành.

Trong đại điện tối tăm, trước tượng thần đồ nát, mấy ngọn nến liên tục lay động, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Ở đây, Trần Tam Thạch gặp được vài người quen.

Phạm Thiên Phát, Thôi Tòng Nghĩa, bốn thái giám, và Cẩm Y Vệ, cộng thêm mấy tướng quân Kim Ngô Vệ.....

Cộng lại, có tới hơn hai mươi người!

Hầu như, mỗi cơ quan đều có người của Thái tử, thực sự là đinh đóng cọc sắt khắp triều đình.

“Thực sự đáng chết!”

Phạm Thiên Phát không nhịn được chửi bới: “Kế sách của chúng ta, vốn là vạn vô nhất thất, ai ngờ hôm nay giữa đường lại xuất hiện một Lý Cung, hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của chúng ta!”

“Tứ thúc, bát thúc bọn họ hoàn toàn điên rồi, vậy mà lại ra tay độc ác như vậy!”

Tào Phàm nhíu mày: “Một khi bọn họ bị lộ, bản thân cũng sẽ xong luôn!”

“Đúng vậy.”

Thôi Tòng Nghĩa nói theo: “Cho dù không bị lộ, chỉ sợ trong lòng bệ hạ cũng sẽ có nghi ngờ, đối với tương lai của bọn họ cũng không có lợi ích gì.”

“Chỉ là không biết.....”

Tào Phàm nói: “Lý Cung bọn họ lấy ở đâu ra, khi đó ta đi theo Mạnh đại soái truy kích, thực sự là đang đi thì biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian!”

“Hôm nay không phải cũng giống vậy sao?”

Phạm Thiên Phát nheo mắt: “Hai Võ Thánh đi truy kích cũng không đuổi kịp, thôi, thời điểm quyết định thắng thua đã đến.”

Quyết định thắng thua.....

Trần Tam Thạch nghe ra được.

Thái tử muốn liều mạng.

Nhưng Phạm Thiên Phát này, ngày mai sẽ xuất chinh, chẳng lẽ đêm nay đã hành động, cũng quá vội vàng.

Hơn nữa nhân thủ cũng không đủ?

Không nói đến Hoàng đế, bên cạnh còn có một thái giám Võ Thánh, thống lĩnh Kim Ngô Vệ Giang Nguyên Bá cũng là Võ Thánh, trong Cẩm Y Vệ cũng có một Võ Thánh, nghe nói là cậu của Thập nhị hoàng tử.

Chỉ những người này cộng lại đã có ba Võ Thánh.

Trong miếu đồ nát, hình như chỉ có một mình Phạm Thiên Phát là Võ Thánh.

Đi chịu chết sao?

“Còn người chưa đến đủ sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Các người đừng lãng phí thời gian của đại hiệp ta!”

“Cái gì cũng không giấu được Trương đại hiệp.”

Trong vòng vài ngày, Tào Phàm đã học được cách hạ thấp tư thái, cực kỳ khiêm nhường nói: “Cũng mong Trương đại hiệp đợi một chút, chúng ta còn hai Võ Thánh nữa tham gia khởi sự, sắp đến rồi!”

Trong miếu đồ nát, lập tức rơi vào im lặng.

Trước cửa, hai giáo đồ Hương Hỏa Thần Giáo chịu trách nhiệm canh gác.

Mãi đến nửa giờ sau, mới cuối cùng vang lên tiếng bước chân.

Ngay sau đó, hai bóng người đi vào trong điện.

Người cầm đầu, là một hòa thượng mặc cà sa đen, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt, trong cơ thể hần, ẩn chứa luồng

huyền khí hương hỏa màu tím nồng đậm, sâu không lường được.

Một người khác.....

Mặc quần áo vải thô, vì thân hình quá cao lớn, khi vào cửa thậm chí còn phải cúi đầu hơi hơi, khi đi lại, càng mang đến cho người ta một cảm giác áp bách kỳ lạ.

Đại sư huynh!

Lữ Tịch!

Hôm qua.

Tứ sư huynh Phương Thanh Vân còn nói với Trần Tam Thạch, những ngày gần đây, đại sư huynh cũng sẽ đến tham gia phong thiện, sau đó nhận phong thưởng.

Không ngờ, lại xuất hiện ở đây!

Ngoài ý muốn, trong tình lý.

Còn nhớ rõ khi đó tuyển phong.

Tào Phàm đã giải được thương pháp của hắn!

Khi đó có mặt, là ai có thể dạy hắn?!

Chỉ sợ là từ rất lâu trước đây, đại sư huynh đã quy thuận phe Thái tử.

Sư phụ có biết không?

Vậy mà không quản?

Bình thường có quan hệ với Thái tử cũng coi như xong, bây giờ.....

Nhưng tội mưu nghịch có thể tru cử tộc!

Hắn cũng muốn tham gia?

Một khi xảy ra chuyện, chỉ sợ toàn bộ Bát Đại Doanh đều bị liên lụy.

“Lữ đại ca!”

Tào Phàm kích động tiến lên, xưng hô thân thiết: “Đại ca, cuối cùng ngươi cũng đến.”

“Ừm.”

Lữ Tịch khẽ gật đầu: “Mấy ngày trước dẫn theo một đội người, đi lên thảo nguyên giết hai trăn, đến hơi muộn.”

“Đại ca.”

Tào Phàm giới thiệu: “Vị này chính là Trương Lại Tử, Trương đại hiệp mà ta đã nhắc đến trong mật tín.”

Lữ Tịch liếc nhìn Lại Tử đầu, khẽ gật đầu ra hiệu.

Trần Tam Thạch liếc mắt xem thường.

“Tính cách của Trương đại hiệp có chút kiêu ngạo, nhưng người rất đáng tin.”

“Không sao.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Đến đều là đồng minh sống chết, Lữ Tịch sao có thể để bụng chuyện nhỏ nhặt này.”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ.

Còn một Võ Thánh nữa chưa đến.....

Nhìn khắp Lăng Châu, hẳn không nghĩ ra người nào.

Chẳng lẽ cũng được điều từ nơi khác đến?

Nghe nói Trần Nam vương và Thái tử có quan hệ không tồi, chẳng lẽ là Trần Nam vương?

“A di đà phật!”

Hòa thượng áo đen gầy trằng hạt, u u nói: “Vị thí chủ cuối cùng đã đến.”

Người cuối cùng.

Dẫn lên bước chân vững vàng, thân hình thẳng tắp, khí tức dồi dào, khi hần đi đến trước cửa miếu đồ nát, dường như có chút do dự, dừng lại một lát, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, bước qua ngưỡng cửa.

“Mạnh tướng quân!”

Tào Phàm đi lên đón: “Lần này, hoàn toàn dựa vào ngươi!”

“Đúng vậy lão Mạnh.”

Phạm Thiên Phát cảm khái nói: “Không ngờ thời khắc quan trọng, ngươi lại đồng ý đi cùng chúng ta.”

“Mạnh mỗ cả đời chưa từng mạo hiểm.”

Khóe miệng Mạnh Khử Tật treo một nụ cười khổ: “Chỉ có hai lần mạo hiểm, một lần là cùng Trần Tam Thạch đánh giặc, lần thứ hai, chính là đồng ý cùng các ngươi, làm chuyện mưu nghịch này.”

Mạnh Khử Tật!

Trần Tam Thạch vừa rồi còn đang suy nghĩ.

Cho dù bọn họ có thể gom đủ ba Võ Thánh.

Nhưng tiếp theo thì sao?

Còn có hai vạn Trần Đông Quân.

Sau khi Hồ Bí Quân ở Lăng Châu bị điều đi, bọn họ không thể lấy ra hai vạn binh mã để đối kháng với Trần Đông Quân.

Không ngờ.....

Mạnh Khử Tật, vậy mà cũng đầu quân cho Thái tử!

“Mạnh tướng quân.”

Tào Phàm hứa hẹn nói: “Sau lần này, người ít nhất cũng là quốc công.”

“Miễn đi.”

Ánh mắt của Mạnh Khử Tật thâm trầm: “Lần cuối ta đồng ý, không phải vì tước vị, mà là cảm thấy không thể để người kia tiếp tục ngồi ở vị trí đó nữa. Mười ngày ở Vân Châu, bao nhiêu tướng sĩ biên quan của chúng ta đã gặp tai ương!

“Nói rằng Mạnh mỗ là tướng quân rút lui.

“Nhưng lần này, Mạnh mỗ không định tiếp tục trốn nữa!”

“Mạnh tướng quân đại nghĩa!”

Phạm Thiên Phát nói: “Khi đó toàn bộ Vân Châu đều quá mức quỷ dị, người trấn thủ An Định phủ, Hằng Khang phủ đột nhiên đầu hàng, đều là có người đứng sau chỉ huy! Khi đó điện hạ muốn điều tra, nhưng điều tra đến cuối cùng.....”

“A di đà phật.”

Hòa thượng áo đen lên tiếng: “Người đã đến đủ, tiếp theo, chính là lúc nói chuyện chính sự rồi.”

Chương 561: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương (1)

Trần Tam Thạch đưa mắt nhìn quanh.

Đây cơ bản là hơn bảy thành lực lượng của Lăng Châu.

“Điện hạ hiện đang bị giam trong Đông Cung, bị giám sát chặt chẽ, vì vậy, để bản tăng chịu trách nhiệm cho mọi việc lần này.”

“Bệ hạ không có ở kinh thành.”

“Vì vậy, không cần lo lắng về tiên nhân thần bí sau lưng người.”

“Đến lúc đó, chúng ta cần không chế ba ngàn cấm vệ Kim Ngô còn lại trên núi, cùng với thống lĩnh Kim Ngô Vệ là Khương Nguyên Bá. Nhiệm vụ này giao cho Mạnh tướng quân, không biết có khả thi không?”

Hắc y tăng nhân chậm rãi bố trí.

“Được.”

Mạnh Khứ Tật nói: “Trong số thuộc hạ của ta, có tám ngàn người có thể dùng được. Đến lúc đó ta sẽ tìm có điều những người khác đi, chỉ dùng tám ngàn người này đối phó với Kim Ngô Vệ. Khương Nguyên Bá, một mình ta cũng có thể cầm chân được.”

“A Di Đà Phật, Mạnh đại soái làm việc, bản tăng yên tâm.”

Hắc y tăng nhân tiếp tục nói: “Tiếp theo cần thảo luận là người thứ hai, phó chỉ huy Cẩm Y Vệ Trường Tôn Húc Thăng. Người này đã ẩn lui triều đình nhiều năm, sau đó vì bảo vệ

cháu ngoại của mình, chính là mười hai hoàng tử điện hạ, mà quay lại trấn giữ Cẩm Y Vệ. Người này cần Phạm Thiên Phát tướng quân đối phó, không biết có nắm chắc không?”

“Ngày mai Phạm mỗ sẽ xuất chinh.”

Phạm Thiên Phát nói ra kế hoạch: “Đến lúc đó, sẽ lệnh cho tâm phúc giả dạng Phạm mỗ, ta sẽ quay về Tử Vi Sơn theo đường cũ, khi khởi sự, ta sẽ cố gắng hết sức ngăn cản Trường Tôn Húc Thăng.”

“Còn có...”

Hắc y tăng nhân nhân mạnh: “Tổng quản thái giám Tư Lễ Giám Hoàng Hồng, người này đã thành Võ Thánh nhiều năm, thực lực sâu không lường được, hơn nữa luôn là tâm phúc bảo vệ bên cạnh bệ hạ, không thể bỏ qua hắn.”

“Người này, giao cho Lữ mỗ.”

Lữ Tịch trầm giọng nói.

“Như vậy rất tốt.”

Hắc y tăng nhân nói: “Ngoài ra, chính là mười hai tử sĩ được bệ hạ nuôi dưỡng bí mật, những người này đều là thiên tài tuyệt đỉnh được tuyển chọn từ khắp nơi trong dân gian, chỉ là còn trong thời kỳ trưởng thành, không có Võ Thánh, những người này, sẽ giao cho các công công và tướng quân.”

“Thánh tăng yên tâm!”

Vài tên thái giám và nội gián trong Kim Ngô Vệ đáp ứng.

“Cuối cùng...”

Hắc y tăng nhân dừng lại một chút, “Chính là bệ hạ, từ khi bệ hạ tu đạo đến nay, chưa từng có ai thấy người ra tay, biết được thực lực của người chỉ sợ chỉ có Tôn Tượng Tông, cũng là người khó đối phó nhất.

“Nhưng điều này không cần các vị lo lắng.

“Bản tăng và điện hạ sẽ liên thủ, khuyên nhủ bộ hạ.

“Trương đại hiệp, đến lúc đó người cũng phải cùng chúng ta, trước đó, cũng có thể lưu ý nhiều hơn đến di vật của Thái Tổ, tốt nhất là có thể thuận lợi tìm thấy, nếu không, chung quy vẫn là một mối nguy hiểm.”

“Bản đại hiệp tự nhiên không có vấn đề gì.”

Trần Tam Thạch nhạt nhẽo nói.

“Còn một điều cần lưu ý.”

Hắc y tăng nhân lần chuỗi Phật châu trong tay, bắt đầu đi lại trong gian điện cũ nát: “Các bên đều đã tính toán, nhưng đừng quên, hiện tại trên Tử Vi Sơn còn có một lực lượng.”

“Thánh tăng, ngài đang nói đến...”

Phạm Thiên Phát hỏi: “Ba ngàn Huyền Giáp Quân?”

“Điều này không cần lo lắng.”

Thôi Tòng Nghĩa nói: “Ba ngàn Huyền Giáp đều là thanh niên, Trần Tam Thạch giỏi hành quân tác chiến, chung quy cũng chỉ là một Thông Mạch, hấn cho dù muốn nhúng tay, chỉ sợ cũng không nhúng tay được.”

“Mặc dù vậy.”

Hắc y tăng nhân phản bác: “Ba ngàn Huyền Giáp chung quy vẫn là một lực lượng, hơn nữa đừng quên, trong đó còn có một Đỉnh cấp Huyền Tượng cảnh là Đặng Phong, sự việc quan trọng, không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào.”

“Không bằng, trực tiếp giết chết?”

Phạm Thiên Phát trầm giọng nói: “Trước đây điện hạ không cho chúng ta động vào hấn, là vì lo lắng xảy ra chuyện

ngoài ý muốn, hiện tại sắp động thủ, trước khi động thủ giải quyết hẳn.”

“Rất tốt!”

Tào Phàm tán thành nói: “Đã không thể lôi kéo, cũng chỉ có thể coi là kẻ địch.”

“Không thể.”

Lữ Tịch đột nhiên lên tiếng: “Hắn là sư đệ ta.”

“Đại ca?”

Tào Phàm ngẩn ra: “Không phải ta hẹp hòi, thật sự là người này lòng dạ độc ác, nếu không tìm cơ hội ra tay, chỉ sợ kết cục của Sa tướng quân, chính là kết cục của ta.”

“Hắn dù sao, cũng là sư đệ ta.”

Trên mặt Lữ Tịch không có quá nhiều biểu cảm, nhấn mạnh: “Ta đã hứa với sư phụ, sẽ chăm sóc sư huynh đệ, vô luận thế nào, cũng không thể tổn thương tính mạng.”

“.....”

Tào Phàm á khẩu.

“Đến lúc đó, các người nghĩ cách dẫn sư đệ ra ngoài.”

Lữ Tịch bình tĩnh nói: “Về phần ân oán giữa người và hắn, sự việc thành công, hẳn chính là thần tử của điện hạ, cho dù trong lòng có hận, hẳn có thể làm gì?”

“Vậy thì nghe lời đại ca.”

Tào Phàm ngoài mặt đồng ý, thực tế lại nhìn về phía Trương Hủ Tử Trương đại hiệp, đối phương và hắn đối mắt, hai người đồng loạt gật đầu.

“.....”

Trong lòng Trần Tam Thạch thầm mắng.

Bản thân vốn không muốn dính vào những chuyện này.

Kết quả càng làm càng rối.

Huyền Giáp Quân cũng trở thành một thế lực.

Hơn nữa hẳn hơi ngạc nhiên.

Đại sư huynh trong tình huống này lại đứng ra bảo vệ mình.

Lúc trước Tuyên Phong tiết lộ thương pháp...

Sau đó phái người theo dõi xem mình có được chân truyền hay không.

Hiện tại lại như vậy.

Con người thật phức tạp.

Điều này cũng cho thấy tình cảm sư huynh đệ của mấy vị sư huynh này rất sâu đậm, trong trường hợp bình thường, cũng sẽ không đến mức đánh nhau sống chết.

Rất nhanh, kế hoạch tạo phản đã được sắp xếp hoàn tất.

“Chư vị!”

Hắc y tăng nhân nói: “Thành bại hay không, ở trận chiến này, sự việc thành công, các vị thí chủ đều là công thần của Đại Thịnh giang sơn, các vị thí chủ có từ long chi công, Đại Thịnh giang sơn có thể kéo dài ngàn thu vạn tải hay không, đều dựa vào các vị!”

Chương 562: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chỉ thương (2)

Một tên giáo đồ Hương Hỏa Thần Giáo mang đến một vò rượu mạnh.

Những người có mặt nâng chén cùng uống.

Trần Tam Thạch kiểm tra xác nhận không có vấn đề gì, cũng uống theo.

“Bảy ngày sau!”

“Tử Vi hành cung, nổi lửa làm hiệu!”

“.....”

Sau đó, lần lượt giải tán.

“Trương đại hiệp, xin dừng bước!”

Hắc y tăng nhân gọi thanh niên áo lam.

“Hòa thượng, ngươi có chuyện gì?”

Trần Tam Thạch nghiêng người.

“A Di Đà Phật!”

Hắc y tăng nhân chấp tay: “Nghe thế tử điện hạ nói, Trương đại hiệp có tạo nghệ thần thông Hương Hỏa cực cao, không biết hiện tại cảnh giới ra sao, bản tăng gặp phải bình cảnh, có thể thỉnh giáo đại hiệp một hai không?”

“Ừm?”

Trần Tam Thạch sờ chuôi đao bên hông, liếc nhìn, không nói gì.

Thấy vậy.

Hắc y tăng nhân quả nhiên cười xin lỗi: “Là bản tăng đường đột phá hồng quy củ, giữa các đạo hữu không nên dò hỏi nhau, ở đây xin lỗi đạo hữu.”

Trần Tam Thạch hừ lạnh một tiếng, rời khỏi đại điện, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Hắn tự nhiên biết đối phương đang thử mình.

Trong tình huống này, càng nói nhiều, càng sai nhiều.

Không nói gì, mới là lựa chọn chính xác.

Về phần rõ ràng không biết nội tình, nhưng vẫn để “Trương Hủ Tử” tham gia vào sự việc quan trọng như vậy, đạo lý cũng rất đơn giản.

Trong mắt phe Thái tử, thậm chí là Hương Hỏa Thần Giáo.

Trương Hủ Tử vốn dĩ đã biết âm mưu của bọn họ.

Hơn nữa còn là một cao thủ không rõ thực lực.

Trong tình huống này, bọn họ chỉ có thể làm mọi cách để lôi kéo, về phần có thực sự giúp đỡ hay không không quan trọng, chỉ cần không quay lưng tiết lộ bí mật, đối với Thái tử và những người khác đã là thắng lợi.

Vì vậy, điều này không liên quan đến tín nhiệm.

Hoặc nói, cũng không cần tín nhiệm.

Huống hồ, nếu Trương Hủ Tử muốn tiết lộ, bọn họ đã tiêu rồi.

“Còn bảy ngày nữa mới xảy ra sự việc!”

Trần Tam Thạch bắt đầu bế quan.

Bảy ngày này.

Hắn muốn luyện thuật Kiếm Khí đến đại thành.

Cảnh giới võ đạo cũng phải nâng lên đến Thông Mạch đại thành.

Trong hỗn loạn, tăng lên một phần thực lực, sẽ có thêm một phần cơ hội.

.....

“Hảo thương pháp!”

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch đang múa Thương Hồ Đoạn Hồn trong sân nhà Phòng Thanh Vân, một giọng nói quen thuộc vang lên, đại sư huynh như núi, một tay xách vò rượu, một tay xách đồ ăn thức uống, đi vào trong sân.

“Nửa năm không gặp, sắp Thông Mạch đại thành rồi.”

Lữ Tịch cảm khái nói: “Xem ra không lâu nữa sẽ đột phá Huyền Tượng, sau khi trở về Lương Châu cũng là một chủ tướng trấn doanh, sau này trên chiến trường, cũng có thể ngang hàng với các sư huynh sư tỷ.”

“Vẫn phải thỉnh giáo sư huynh nhiều.”

Trần Tam Thạch cảm ngược trường thương xuống đất: “Đại sư huynh, trước đó còn nói sẽ đi đón ngươi, sao không nói tiếng nào đã tự mình đến rồi.”

“Người tập võ, sao lại có nhiều quy củ như vậy?”

Lữ Tịch đặt đồ vật ở trên bàn đá giữa sân: “Rượu này có lợi cho việc dưỡng dưỡng cương khí, thật là ta trên đường đến đây, lên núi săn dị thú, gọi lão tứ và lão lục ra, cùng ăn một chút đi.”

“Ô, đây không phải là lão đại sao.”

Uông Trục đẩy Phòng Thanh Vân đi ra: “Những năm này ngươi thật là oai phong.”

“Chúng ta đều tưởng người chết rồi.”

Lữ Tịch mở vò rượu rót rượu: “Không ngờ là quý ả, sau đó lại tình cờ đi theo tiểu sư đệ trở về Lương Châu, duyên phận này, thật là kỳ diệu.”

“Không khác gì chết rồi.”

Uông Trục ném một ngụm rượu: “Lão đại, người ức hiếp ta?! Rượu này Thông Mạch trở xuống uống nhiều, sẽ chết người!”

“Có chuẩn bị cho người rồi.”

Lữ Tịch lại lấy ra một bình rượu: “Rượu thuốc dưỡng nội tạng. Nói đi cũng phải nói lại, thật sự không chữa được sao?”

“Không chữa được.”

Uông Trục xé một cái đùi gà quay: “Cả đời này ta chuẩn bị đi theo tiểu sư đệ, làm một bách tổng cũng không tệ.”

Vài người sư huynh đệ, vừa ăn vừa uống.

Rượu qua ba tuần, nói đến chuyện Tử Vi Sơn phong thiện và ám sát lần này.

“Lão tứ.”

Đồ đựng rượu rõ ràng là bát, nhưng trong lòng bàn tay to lớn của Lữ Tịch, lại giống như chén rượu nhỏ, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng nhấp một cái đã uống cạn: “Người thấy thế nào?”

“Thấy thế nào, ngồi xem.”

Phòng Thanh Vân thờ ơ nói: “Tranh chấp của nhà họ Tào, không liên quan gì đến những thần tử như chúng ta.”

“Ừm.....”

Lữ Tịch trầm ngâm nói: “Lão tứ, người đã từng nghĩ, nếu chúng ta có thể giúp đúng người, có phải có thể hóa giải nguy

cơ của Lương Châu, không cần phải tiếp tục đấu trí đấu dũng với người ở kinh thành?”

“Giúp sai rồi, vạn kiếp bất phục.”

Phòng Thanh Vân từ từ nói: “Giúp đúng rồi, cũng chưa chắc có tác dụng.”

“Ta không nghĩ vậy.”

Lữ Tịch buông chén rượu, nói: “Giúp đúng rồi, sẽ có tư cách đưa ra điều kiện, đưa ra điều kiện mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn, sau khi mạnh mẽ, chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, mới có con đường tốt hơn.”

“Người muốn làm gì?”

Uông Trục nghe ra ý tứ trong lời nói: “Lão đại, ta khuyên người đừng có dính vào.”

“Ha ha~ yên tâm đi, ta có chừng mực.”

Lữ Tịch chậm rãi đứng lên: “Sau này có ta ở trên triều đình, các người bất kể đi đến chân trời góc bể, cũng có thể ngủ một giấc ngon lành. Ta còn có một số việc phải xử lý, các vị sư đệ, xin cáo từ trước.”

“Điều này.....”

Uông Trục thấy đối phương ra ngoài, cầm rượu mạnh dưỡng cương khí uống một ngụm, lập tức mặt mũi nhăn nhó nói: “Lão tứ, hắn có ý gì? Trong tình huống này mà dính vào, không sợ rước họa vào thân sao?”

“Mặc kệ hắn đi.”

Phòng Thanh Vân buông xuôi nói: “Lão đại suy nghĩ quá nhiều, không ngăn được.”

“Hãy, thịt này thật là ngon.”

Uông Trục không tiếp tục chủ đề này, hấn xé thịt dị thú:
“Đến đây, Tam Thạch, ngươi ăn quả tim này, hai ngày sau có thể đột phá, phần còn lại ta sẽ không khách khí nữa.”

Chương 563: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chỉ thương (3)

Hắn ôm đồ vật, mặt dày cười cợt đi vào nhà.

“Sur huynh.”

Trần Tam Thạch dò hỏi nói: “Ngươi nói, nếu Thái tử tạo phản, có bao nhiêu phần thắng?”

“Khó nói.”

Phòng Thanh Vân dường như không tham gia, thực ra trong lòng biết rõ: “Thái tử chi vị, chỉ có thể lên không thể xuống, hôm qua trên Tử Vi Sơn xảy ra chuyện như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết.

“Chỉ là..... nghĩ tới nghĩ lui, có thể đấu với bộ hạ, Tầm Tiên Lâu, Hương Hỏa Thần Giáo cộng thêm Vu Thần Giáo.

“Chỉ là không biết, Thái tử điện hạ giấu diếm bên nào.

“Mặc kệ đi.

“Đúng rồi sư đệ, sau khi Hồ Bí Quân bị điều đi, Huyền Giáp Quân của ngươi cũng coi như là một trong những ‘cầm quân’, nếu thật sự xảy ra hỗn loạn, ngươi chuẩn bị ứng phó như thế nào? Đề nghị của ta là.....”

Trần Tam Thạch gần như đồng thanh nói: “Ai thắng, thì giúp người đó.”

“Haiz, ta cũng dư thừa nhắc nhở ngươi.”

Phòng Thanh Vân nhìn về phía Tử Vi Sơn: “Thực ra, nếu Thái tử có thể thắng, đối với chúng ta là có lợi, hẳn cần bắt đại

doanh, nhưng..... đồng dạng cũng là trị phần ngọn không trị được phần gốc, cho nên vẫn là tùy duyên đi.”

Nếu hai người đều chết.

Thì tốt nhất.

Lời này.

Hai người đều không nói ra.

“Khụ khụ.....”

Phòng Thanh Vân nói: “Người tiếp tục luyện đi, ta trở về đọc thư, xem tình hình gần đây của thảo nguyên, sau khi trở về Lương Châu, phải bắt đầu chuẩn bị bắc phạt man tộc.”

Bắc phạt man tộc.

Đã chuẩn bị nhiều năm.

Sau khi mở rộng quân đội kết thúc, cũng gần như phải chính thức bắt đầu.

Hiện tại, Đông Khánh, Nam Từ, Tây Tề, đều ít nhiều bị ảnh hưởng, hai năm gần đây là thời cơ tốt để bắc phạt man tộc, nếu thật sự có thể đánh trọng thương man tộc, sẽ có nghĩa là hai mươi năm thậm chí ba mươi năm tiếp theo, phía bắc của Đại Thịnh triều sẽ an ổn.

“Tê!”

Trần Tam Thạch ăn một miếng tim của dị thú không rõ tên tuổi, rõ ràng là nguội, nhưng sau khi ăn vào bụng liền bắt đầu chạy loạn như ngọn lửa, cuối cùng càng giống như dao cắt ở trong bụng.

Hắn lập tức cảm trường thương, chuẩn bị đột phá cuối cùng.

Thông Mạch cảnh giới đại thành!

Đả thông kỳ kinh bát mạch!

Lần bế quan này, kéo dài đến năm ngày.

Đến ngày thứ sáu.

Cuối cùng bắt đầu phá vỡ ngưỡng cửa.

Hiện tại.

Đại kinh mạch trong cơ thể Trần Tam Thạch thông suốt, tiểu kinh mạch cũng khai thông đến một trăm đường, chỉ cần đả thông kỳ kinh bát mạch, là có thể thoát khỏi sự phụ thuộc vào khí huyết, sinh ra lực mạnh hơn trong cơ thể, cũng chỉ có trải qua bước này, tương lai mới có thể hóa cương thành cương, tạo nên tảng tốt.

Thực ra.

Toàn bộ Thông Mạch cảnh giới, đều là độn đờ và quá độ của Huyền Tượng cảnh giới.

Sau Huyền Tượng, chênh lệch với võ giả bình thường, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Kỳ kinh bát mạch, phân biệt là chỉ đốc mạch, nhâm mạch, xung mạch,..., mỗi mạch đều có tác dụng kết nối với những kinh mạch lớn nhỏ khác.

“Công Tôn xung mạch vị tâm hung, nội quan âm duy hạ tổng đồng;”

“Lâm khắp đờm kinh liên đái mạch, dương duy duệ tể ngoại quan phùng;”

“.....”

Trần Tam Thạch âm thầm đọc khẩu quyết trong lòng.

Cùng với trạm công, hô hấp pháp và thương pháp, cộng thêm linh hòa, bảo dục và dị thú, chồng chất lên nhau, hẳn có

thể cảm nhận được cái gọi là “Nhâm đốc nhị mạch” đang dần mở ra dưới sự va chạm của lực mạnh.

Cũng chính là ở thời điểm then chốt này.

Khí huyết của hân đột nhiên trở nên hoàn toàn mất kiểm soát, sinh ra lực mạnh trở nên cực kỳ khó khăn.

Trần Tam Thạch vốn luôn bình tĩnh, chỉ trong hai ba hơi thở, đã giống như hoàn toàn kiệt sức, hân chỉ có thể dốc hết sức lực để khống chế lực mạnh còn sót lại trong cơ thể, tiếp tục xung quan.

Hô hấp pháp!

Hân lĩnh ngộ được.

Lúc này hô hấp pháp, trở nên quan trọng hơn trăm công.

Khí!

Trần Tam Thạch bắt đầu có thể lợi dụng hô hấp pháp, cảm nhận rõ ràng hơn về khí giữa đất trời.

Khí hỗn tạp!

Võ giả bình thường, ở cửa ải này chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Nhưng hân còn có Quan Khí Thuật hỗ trợ.

Khí trời đất, vạn khí hỗn tạp.

Hô hấp pháp.

Chính là đưa khí vào trong cơ thể, thông qua khí mà mắt thường phàm thai không nhìn thấy được, phối hợp với công pháp để cải tạo cơ thể, từ đó đột phá giới hạn của cơ thể.

Nhưng.

Không phải tất cả khí đều có tác dụng, phần lớn khí hỗn tạp là phế khí vô dụng, càng hít nhiều phế khí vào trong cơ thể,

càng ảnh hưởng đến hiệu quả tu luyện.

Muốn đả thông kỳ kinh bát mạch, thì phải phát triển thêm hô hấp pháp, chỉ lấy khí có ích trong quá trình, loại bỏ khí vô dụng, vận dụng khí hỗn tạp giữa trời đất đến cực hạn.

Sau khi hiểu rõ điểm này.

Trần Tam Thạch rất nhanh đã nắm được bí quyết, giống như tảng đá lớn chặn dòng suối bị di chuyển, lực mạnh bắt đầu chạy như điên trong kinh mạch của hắn, không còn bất kỳ trở ngại nào.

Độc mạch, nhâm mạch.....

Cho đến dương kiều mạch cuối cùng.

Đến đây.

Tất cả kinh mạch trong cơ thể người liên kết thành một thể.

Cùng với hô hấp pháp.

Từng luồng lực mạnh tinh thuần sinh ra trong cơ thể.

Sau khi Thông Mạch đại thành.

Khí huyết trong cơ thể được giải phóng, có thể dùng toàn bộ để tăng cường thân thể, vì vậy ngũ cảm và sức bộc phát đột nhiên tăng vọt, trong chiến đấu, có thể thông qua hô hấp pháp để bổ sung lực mạnh, chỉ là tốc độ tương đối chậm, nếu gặp phải bao vây thì vẫn sẽ không đủ dùng, khí huyết coi như là dự trữ cuối cùng.

Thông Mạch đại thành!

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Thông Mạch (đại thành)】

【Tiến độ: 0】

【Hiệu dụng:....., trăm cương hợp nhất, chân long tàn sát bừa bãi】

【Trăm cương hợp nhất, chân long tàn sát bừa bãi】 : Học võ trăm loại, dung hợp thông suốt, lực mạnh nhập thể, như chân long tàn sát bừa bãi, hủy diệt hết thảy, đánh thẳng vào tim.

Chương 564: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương (4)

Chân Long Cương!

Dựa theo kinh nghiệm trước đây.

Đây mới là phiên bản hoàn chỉnh của Chân Long Cương.

“Tách~”

Trần Tam Thạch nhặt một viên đá, khổng chế lực đạo bắn một con chim không rõ tên tuổi trên trời xuống, sau khi bắt được, liền rót một luồng lực mạnh vào trong cơ thể nó.

“Chít chít——”

Con chim lập tức thảm thiết kêu lên chết đi.

Trong cơ thể nó, ngũ tạng lục phủ bị quấy nát bậy.

Sau khi Thông Mạch đại thành, Chân Long Cương của Trần Tam Thạch được tiên hóa, không chỉ có tác dụng khi giao đấu, sau khi đánh vào trong cơ thể đối thủ, còn có thể lưu lại một khoảng thời gian.

Có thể nói, cho dù là vết thương nhẹ ở cánh tay, nếu không kịp thời xử lý, cũng có thể bị thương đến chỗ hiểm dưới sự tàn phá của lực mạnh!

Có Chân Long Cương này!

Trần Tam Thạch cho dù gặp phải tướng quân Huyền Tượng cánh giới nhập môn, cũng không nên sợ hãi, có thể quang minh chính đại đánh một trận.

Ngoài ra.

Thuật Kiếm Khí hai ngày này cũng sắp đại thành.

Cộng thêm ngọc bội lừa gạt được từ chỗ Tào Phàm, ứng phó với đại loạn tiếp theo, chắc là không có vấn đề gì.

Nói đến ngọc bội.....

Thứ này ở trong tay người khác, thực sự sẽ không có tác dụng lớn như trong tưởng tượng.

Bởi vì.

Nói cho cùng ngọc bội là lưu trữ lực lượng của bản thân, sau đó đánh ra, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một viên pin dự phòng không mấy lâu bền, hơn nữa còn là viên pin dự phòng hư hỏng, thậm chí có thể nói là hơi gà mờ.

Nếu không, cũng không thể tùy tiện giao cho Tào Phàm, Tào Phàm lại dễ dàng cầm đi cầm cố cho Trương Hủ Tử.

Nhưng.

Trần Tam Thạch có tiên bảo Dị Hỏa!

Hắn tạm thời còn chưa rõ ràng về cảnh giới tu hành tiên đạo, nhưng có thể thông qua uy lực để cảm nhận được vượt xa thuật Kiếm Khí, cho dù là người bình thường nhập đạo, cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Có thể xem như là sát khí thực sự.

Điều duy nhất đáng tiếc chính là, chỉ có thể dùng một lần.

Nhưng vốn dĩ cũng là nhật được, dùng nó đi đổi lấy tiên duyên trong đầm sâu, cũng coi như là đáng giá. Hai ngày sau, chính là lúc đại loạn.

Nói là bế quan, thực ra phần lớn vẫn là vào buổi tối, ban ngày tương đương với một phần thời gian, Trần Tam Thạch đều phải ở trên Tử Vi Sơn cảnh giới, nhìn thấy trời sáng, hắn dứt khoát cũng không ngủ, xách trường thương đi ra ngoài.

Trên Tử Vi Sơn, canh gác cẩn mật.

Cơ bản là cứ cách vài trăm bước sẽ gặp phải giáp sĩ tuần tra.

Lý Cung trước đây biến mất, cũng hoàn toàn không thấy, không thể tìm thấy bất kỳ tung tích nào.

Thái tử ở trong trạng thái bị giam giữ.

Mà Tần vương và Tề vương, liên tục phái người dâng tấu chương đàn hặc, lật lại chuyện cũ, nói lúc trước lục hoàng tử mưu phản, hoàn toàn là bị Thái tử hãm hại, nên kết thúc việc giam giữ vân vân.

“Trần đại nhân.”

Một tên tiểu thái giám lặng lẽ xuất hiện: “Bệ hạ tuyên người vào gặp.”

“Gặp ta?”

Trần Tam Thạch trả lời: “Xin công công dẫn đường.”

Trong Kim Khuyết Cung.

Long Khánh hoàng đế ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

“Tham kiến bệ hạ.”

“Miễn đi!”

Long Khánh hoàng đế ngắt lời nói: “Ban ngồi đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Trần Tam Thạch chấp tay.

“Người không sợ sao?”

Long Khánh hoàng đế bổ sung nói: “Ngày đó trên núi, những kẻ ám sát trầm đều là cao thủ trên Huyền Tượng, người xông lên như vậy, không sợ chết sao?”

“Nói thật.”

Trần Tam Thạch trả lời: “Lúc đó sự việc xảy ra quá đột ngột, thần không biết bọn họ là cảnh giới gì, trong lòng chỉ biết bảo vệ giá là trách nhiệm của một võ quan như thần.”

“Được lắm.”

Long Khánh hoàng đế cảm khái nói: “Ngươi là một trung thần, giống như Tôn Tượng Tông lúc trẻ. Năm đó, cũng là thích khách, nếu Tôn Tượng Tông không thay trăm đĩnh một kiếm, trăm đĩnh đã sớm trở thành một nắm đất vàng rồi.

“Nói đi.

“Ngươi cảm thấy thích khách là do ai phái tới?”

“Bệ hạ.”

Trần Tam Thạch qua loa nói: “Thần thực sự không biết, nếu phải nói thì, có quá nhiều người có hiềm nghi.”

“Lòng người khó dò.”

Long Khánh hoàng đế không tiếp tục ép hỏi, mà nhìn phong cảnh núi ngoài tầm cung: “Cả đời trăm đi tới, đã gặp quá nhiều người quá nhiều chuyện, đến nay vẫn không hiểu, tại sao con người lại thay đổi, rõ ràng trăm chưa từng bạc đãi bất kỳ ai, nhưng bọn họ lại luôn không hài lòng, luôn muốn đổi đầu với trăm, luôn muốn ép trăm.”

“.....”

Trong một thời gian ngắn Trần Tam Thạch á khẩu.

Hắn không hiểu, lão hoàng đế đột nhiên kéo mình đến đây làm bộ cảm động có mục đích gì.

“Đã bảy mươi năm rồi.”

Giọng điệu nói chuyện của Long Khánh hoàng đế, đột nhiên trở nên già nua: “Bảy mươi năm trước, trăm mới lên

ngôi, trong có quyền thần, ngoài có cường địch, bên cạnh chỉ có Tôn Tượng Tông bọn họ ba năm người, đám huynh đệ mang ra từ trong vương phủ có thể dùng, Đại Thịnh giang sơn gần như có thể nói là chao đảo, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Là trẫm, thực thi chính sách mới, quét sạch mục nát.

“Là trẫm, mộ binh dưỡng tướng, bình định bốn phương.

“Là trẫm, gắng gượng chống đỡ, tạo ra Long Khánh trung hưng, thịnh thế giáng lâm.

“Ba mươi năm cẩn thận từng li từng tí, đôi lấy giang sơn ổn định.

“Vì vậy, trẫm bị bệnh hiểm nghèo đeo bám, thái y lúc đó sau khi bắt mạch, đã nói riêng với hoàng hậu, trẫm nhiều nhất chỉ có thể sống thêm hai năm.

“Lúc đó, trẫm mới phản ứng lại.

“Cả đời trẫm cứ như vậy trôi qua.....

“Thậm chí ngay cả thái bình thịnh thế do chính mình khai sáng, cũng không kịp nhìn kỹ, đi một vòng.

“Vì chữa bệnh, trẫm không thể không cầu tiên hỏi đạo, sau đó cũng không thể không thường xuyên bế quan.

“Trẫm chỉ muốn sống tiếp, sau đó tiếp tục bảo vệ giang sơn nhà họ Tào của trẫm, chẳng lẽ như vậy cũng là trẫm sai sao?”

Đại Thịnh vương triều, loạn tượng bảy mươi năm trước còn khoa trương hơn bây giờ.

Chương 565: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chi thương (5)

Gần như sắp đến thời điểm vong quốc.

Quả thực là sau khi Long Khánh hoàng đế đăng cơ, đã quét sạch xu thế sa sút, mạnh mẽ tạo ra hai mươi năm trung hưng thịnh thế.

Hơn nữa.

Ở trong thế giới Võ Đạo nhập thánh này.

Long Khánh hoàng đế là một văn nhân, hoặc nói thiên phú tập võ kém đến cực điểm, mà lúc đó trên triều đình, có hai Võ Thánh nhiếp chính và một lão thần đã trải qua ba triều đại, trong tình huống này, hắn vẫn có thể trong vòng vài năm ngắn ngủi hoàn thành cuộc thanh trừng trên triều đình, chứng minh mưu lược và năng lực của hắn, đều là hạng nhất trên đời.

Nhưng tất cả những điều này, đều cùng với việc hắn bắt đầu bế quan tu đạo mà đột ngột chuyển hướng.

“Hiện tại tất cả đều bình ổn.

“Trăm cũng không cần bế quan ngày đêm, nhưng thời gian đã trôi qua, quá nhiều người đã thay đổi.

“Bọn họ thay đổi đến mức trăm không nhận ra!”

Nói đến đây.

Khí tức già nua suy sụp của Long Khánh hoàng đế đột nhiên biến mất, một luồng đế vương chi khí khó có thể diễn tả bằng lời bắt đầu tăng lên.

“Trần Tam Thạch, người cũng sẽ thay đổi sao?”

Sau câu chất vấn khiến người khác nghệt thở, giọng điệu của hắn lại đột nhiên trở nên ôn hòa: “Thôi! Người không cần trả lời, trăm biết rõ, vẫn là nói về phong thưởng của người đi.

“Bốn lần vượt Hồng Trạch bình định Minh Châu, ngàn quân vạn mã tránh xa bạch bào định Lai Châu, Hồ Lao Quan ba ngàn phá mười vạn.

“Đây đều là công lao hiển hách.

“Nói đi, người muốn phong thưởng gì?

“Chỉ cần người nói ra, trăm đều có thể đáp ứng người.”

“Thần tạm thời chưa nghĩ kỹ.”

Trần Tam Thạch nói.

Bảo được chắc chắn sẽ ban thưởng, sau đó là quan tước vàng bạc.

Sau đó nữa, nếu phải nói là còn hứng thú với cái gì, chính là tiên pháp mà hoàng đế tu luyện.

“Được rồi, vậy chỉ có trăm thay người quyết định.”

Long Khánh hoàng đế nhắm mắt lại: “Hôm nay coi như là cuộc nói chuyện tâm sự giữa quân thần, hy vọng sau khi người trở về Lương Châu sẽ cố gắng thống lĩnh binh lính, tranh thủ cùng với sự phụ của người quét sạch man di trên thảo nguyên.

“Được rồi, lui xuống đi.”

“Tuân lệnh!”

Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ, cúi người rời đi.

Đợi đến khi hắn rời khỏi Kim Khuyết Cung, bên ngoài trời đã tối, sau khi giao ca phòng vụ với những người khác, hắn

xách trường thương trở về chỗ ở, sau đó liền nhìn thấy một tên quy công đang chờ ở trước cửa nhà.

“Ô, Trần đại nhân!”

Quy công treo nụ cười nịnh nọt: “Lần trước ngài ở chỗ chúng ta còn chưa trả tiền đâu.”

“Tiền?”

Trần Tam Thạch lập tức phản ứng lại, là người của Tầm Tiên Lâu hẹn hẳn gặp mặt.

Đi tới tầng cao nhất.

Rất nhanh đã gặp mặt Liêu Thế Trung, hoặc nói là Lỗ công công.

“Trần đại nhân!”

Lỗ công công cười ha hả nói: “Hôm nay ta đến, là có một tin tức tốt muốn nói cho ngài.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch thử dò xét nói: “Chẳng lẽ.....”

“Không sai!”

Lỗ công công đưa ra câu trả lời khẳng định: “Di vật của Thái Tổ, đã có tung tích! Vài ngày tới, chúng ta sẽ ra tay đi lấy, nếu Trần đại nhân có ý, có thể cùng đi.”

“Dễ dàng tìm thấy như vậy sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Công công có cần ta làm gì không?”

“Trần đại nhân chỉ cần đi theo trợ giúp là được.”

Lỗ công công nói: “Lấy được tiên duyên, Tầm Tiên Lâu nguyện ý chia sẻ cùng đại nhân.”

“Vậy sao? Vậy thì cảm ơn công công.”

Trần Tam Thạch nói như vậy, nhưng trong lòng lại suy nghĩ.

Tâm Tiên Lâu lại thân thiện như vậy?

Thật sự là miễn phí chia sẻ mạnh mẽ, thậm chí miễn phí chia sẻ bảo vật?

Trên đời này, làm gì có chuyện rẻ mạt như vậy.

Hắn âm thầm liếc nhìn một bức tranh trên tường, rất nhanh đã đoán được đại khái, nhưng cũng không nói gì, chỉ là ngoài mặt đồng ý, sau đó cáo từ rời đi, khi đi qua phòng bao bên cạnh, lại một lần nữa xác nhận phát hiện của mình.

Không sai được!

Chính là ở trong phòng bao bên cạnh bọn họ nói chuyện, còn có một người khác đang nghe trộm.

Cách một bức tường, Trần Tam Thạch có thể nhìn thấy hai luồng khí quen thuộc đang đan xen vào nhau.

Bất luận là linh khí, hay là tu vi Võ Đạo, đều giống hệt như người đó.

Mười hai hoàng tử, Tào Chi.

“Hóa ra, hắn là người của Tâm Tiên Lâu.”

“Điều này đúng rồi.”

Như vậy.

Mới có thể giải thích rõ ràng, tu vi trong cơ thể Tào Chi từ đâu mà có, cũng như làm thế nào không chế được Lý Cung, khiến hắn làm việc cho mình.

Từ bên ngoài mà xem.

Chỗ dựa lớn nhất của Tào Chi trong triều đình, chính là bối cảnh của nhà mẹ đẻ, cùng với cậu ruột Võ Thánh Trường Tôn

Húc Thăng, nhưng điều này vẫn chưa đủ để tạo ra vụ ám sát ngày hôm đó.

Cũng chỉ có Tầm Tiên Lâu, mới có thể cướp đi Lý Cung dưới mí mắt của Mạnh Khử Tật và những người khác, sau đó thả ra ám sát, cuối cùng lại cứu người dưới mí mắt của vài Võ Thánh.

Xem ra.

Trận phong thiện Tử Vi Sơn này.

Cho dù Thái tử và Tần vương bọn họ không quyết tâm phân cao thấp, vị mười hai hoàng tử này cũng sẽ ở phía sau chân ngòi thổi gió, luôn làm lớn chuyện mới chịu dừng lại.

Chỉ là không biết.

Quan hệ giữa Tào Chi và Tầm Tiên Lâu rốt cuộc là gì.

Tầm Tiên Lâu.

Nói là chỉ tìm kiếm tiên tích, không tham gia chuyện phạm tặc đâu?

Nghĩ lại cũng phải.

Ai bảo hiện tại tất cả tiên tích, đều xuất hiện bên cạnh hoàng đế, cũng phải dính vào.

“Tào Chi quanh co lôi kéo ta xuống nước, muốn làm gì?”

“Thật sự chuẩn bị tặng tiên duyên cho ‘đại ca’ này sao?”

Có khả năng.

Nhưng cũng phải trả giá.

Trần Tam Thạch sẽ không nhảy vào hồ.

Dù sao mặc kệ đám người này đấu đá nhau như thế nào, người tham gia vào cũng chỉ là Trương Hủ Tử, chứ không phải là Trần Tam Thạch.

.....

“Thiếu chủ!”

Lỗ công công đi đến phòng bên cạnh: “Chuyện ngài phân phó đã làm xong, đến lúc đó chỉ cần hắt đi, sẽ cùng chúng ta là châu châu trên cùng một sợi dây, sẽ không thoát được, sẽ vì điện hạ và Tầm Tiên Lâu mà sử dụng.”

Chương 566: Tử Vi nổi dậy, Hoàng gia chỉ thương (6)

“Đại ca này của ta không ngu như vậy.”

Tào Chi bóp miếng bánh ăn dở: “Hắn khôn lắm.”

“Ồ?”

Lỗ công công nói: “Ý của thiếu chủ là, hắn chưa chắc sẽ đi, vậy phải làm sao?”

“Có thể thành thì thành, không thể thành thì thôi.”

Tào Chi ném miếng bánh còn lại vào miệng: “Chuẩn bị đi, nếu tứ ca và bát ca không có hành động gì, thì lại giúp bọn họ thêm một ngọn lửa, phong thiện trăm năm, tự nhiên là phải náo nhiệt.

“Đợi đến khi bọn họ tranh đoạt, thì lập tức đi đâm sâu động thủ.

“Thái Tổ di vật chỉ có một lần cơ hội này, nhất định phải lấy được!”

.....

Phủ đệ.

Trần Tam Thạch một tay cầm Huyền Châu, một tay kết ấn, thông qua linh căn dẫn dắt Hương Hỏa huyền khí màu tím tiến vào trong cơ thể, chỉ là do thiếu công pháp, Hương Hỏa huyền khí không thể hoàn toàn luyện hóa sau đó lưu lại ở trong đan điền, mà là chuyển sang tiến vào trong kinh mạch, lại thông qua phương thức vận chuyển chu thiên đặc biệt, chuyển hóa thành pháp thuật.

“Ông——”

Một thanh tiểu kiếm màu tím không ngừng xuất hiện rồi biến mất.

Mỗi lần ngưng tụ lại, sẽ có thể nhìn thấy rõ ràng là dài hơn một chút, mạnh hơn một chút, cho đến khi lặp lại như vậy hàng trăm hàng nghìn lần, gần như sắp tiêu hao hết Hương Hỏa trong Huyền Châu.

Cuối cùng, bảng điều khiển trước mắt nổi lên.

【Thuật pháp: Thuật Kiếm Khí. Đại thành (có thể phá giới hạn)】

【Tiến độ: 0/0】

【Hiệu dụng:....., vạn kiếm thiên lai】

【Vạn kiếm thiên lai: Tàng kiếm ư thân, đãi thì nhi động】

Vạn kiếm thiên lai!

Đến hiện tại, điểm yếu lớn nhất của thuật Kiếm Khí, chính là một lần chỉ có thể bắn ra một phát, khi đối mặt với nhiều kẻ địch, không thể tấn công đồng loạt, nhưng sau khi có được 【Vạn kiếm thiên lai】 , sẽ có thể bù đắp khuyết điểm này.

Nhưng, cần tiêu hao rất nhiều Hương Hỏa dự trữ trước.

【Thuật pháp: Vạn kiếm thiên lai. Một giai】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu dụng: Mười kiếm cùng phát】

Mười kiếm!

Trần Tam Thạch lập tức tiếp tục hấp thu Hương Hỏa trong Huyền Châu.

Chỉ tiếc là.

Lại hết Hương Hỏa rồi.

Hắn chỉ ngưng tụ ra năm đạo thuật Kiếm Khí, đã hoàn toàn vắt kiệt, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Có năm đạo thuật Kiếm Khí và tiên bảo Dị Hỏa, cho dù bị mọi người vây công, cũng nên có thể bảo đảm mình bình yên vô sự.

Thời gian vừa khít!

Đêm nay chính là lúc khởi sự.

.....

Tử Vi hành cung.

“Tứ ca! Đại sự không ổn!”

Tề vương cầm mật tín vẻ mặt căng thẳng xông vào trong điện.

“Bát đệ, người từ từ nói.”

Tần vương đứng lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa mới nhận được một phong mật tín!”

Tề vương chỉ vào chữ viết: “Hai ngày gần đây đại ca muốn xuống tay với chúng ta!”

“Tin tức có đáng tin không?”

“Đáng tin! Người này là gián điệp do ta bồi dưỡng, trước đây mỗi lần truyền tin đều chính xác!”

“Nói như vậy, Lý Cung lại lên trở về rồi?”

Tần vương cả kinh: “Bên trong bên ngoài trên núi nhiều người như vậy, đều là phế vật sao!”

“Điều này, điều này phải làm sao bây giờ?”

Tề vương hoảng loạn nói: “Chúng ta không biết Lý Cung lẫn trốn ở đâu, bên cạnh lại không có Võ Thánh bảo vệ, không

bằng chúng ta trực tiếp đi tằm cung của phụ hoàng trốn? Đang lúc tốt lại cầm mật tín này, cáo trạng hấn một lần!”

“Không có chứng cứ, phụ hoàng sẽ không quản.”

Tần vương bình phục cảm xúc, phân tích nói: “Phụ hoàng đa nghi, nếu chúng ta làm quá, ngược lại sẽ khiến phụ hoàng cảm thấy chúng ta đang ly gián, không, phụ hoàng rất có thể đã nghĩ như vậy rồi!”

“Tứ ca.....”

Tề vương mặt ủ mày chau nói: “Vậy phải làm sao? Không bằng đi tìm Mạnh tướng quân đến?”

“Không!”

Ánh mắt của Tần vương dần trở nên tàn nhẫn: “Hấn đã không có tình nghĩa, thì đừng trách ta bất nghĩa!”

“Ồ?”

Tề vương đề thấp âm thanh: “Tứ ca, có phải ngươi chuẩn bị, có phải rủi ro quá lớn không?”

“Thái tử điện hạ luôn bị bệnh quân thân, gần đây trước là bị ám sát bị dư ba của võ giả tấn công, sau đó lại bị bãi bỏ chức vụ giám quốc, hai chuyện cộng lại, tức giận công tâm, bệnh ác đột phát mà chết, chẳng lẽ không phải là chuyện rất hợp lý sao!”

Tần vương nói: “Phụ trách trông chừng hấn là Kim Ngô Vệ là người của chúng ta, lại gọi mấy thái y đến, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giải quyết tất cả, nếu không, hấn thực sự có thể chó cùng rứt giậu!”

“Được, nghe lời tứ ca!”

“Bát đệ! Sự việc thành công, ngươi và ta cùng hưởng thiên hạ!”

.....

Tẩm cung của Thái tử.

Bên trong bên ngoài tẩm cung, cửa phòng đóng chặt.

Từng tên từng tên Kim Ngô Vệ mặc giáp cầm vũ khí sắc bén tuần tra chặt chẽ, nói là bảo vệ an toàn, thực tế là giám sát chặt chẽ.

Thái tử gia chống gậy, đứng trong sân nhìn những ngôi sao trên bầu trời, vừa khéo một cơn gió lạnh thổi qua, hắn không nhìn được kịch liệt ho khan.

“Khụ khụ khụ khụ.....”

“Chủ tử, ngài mau uống thuốc đi.”

Thái giám già duy nhất trong tẩm cung bung bát thuốc nóng hồi đuổi theo ra ngoài: “Ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể.”

Thái tử gia không đề ý, mà hỏi: “Đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Điện hạ yên tâm.”

Thái giám già nói: “Yêu đại sư làm việc, điện hạ còn không yên tâm sao, hơn nữa hiện tại bên trong bên ngoài một nửa đều là người của chúng ta, sau khi khởi sự, nhất định sẽ như chẻ tre, bình ổn trước khi trời sáng.

“Vì vậy, trên vai của điện hạ còn gánh vác trọng trách của một kinh thành ba mươi sáu châu của Đại Thịnh triều ta, ngàn vạn lần không thể để thân thể suy sụp, vẫn là nhanh chóng uống thuốc đi.”

“Đưa cho ta.”

Lúc này thái tử gia mới dùng bàn tay run rẩy nhận lấy bát thuốc.

“Hầy~”

Thái giám già cẩn thận hầu hạ: “Bệnh này của điện hạ, thật là kỳ quái, trị liệu nhiều năm như vậy, dùng nhiều bảo dược như vậy, sao vẫn không thấy khỏi.....”

“Ào ào——”

Chủ tớ hai người đang nói chuyện.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

“Điều này.....”

Thái giám già ngăn ra: “Có phải là khởi sự trước rồi không?”

“Không đúng!”

Sắc mặt thái tử gia ngưng trọng: “Không phải là lão Yêu bọn họ!”

“Ong!”

Cửa lớn của tấm cung mở ra.

Bảy tám người ulla vào trong sân.

Người cầm đầu trong đó.

Chính là tứ hoàng tử Tần vương thân hình béo mập, bên cạnh, là bát hoàng tử Tề vương để râu dài.

Phía sau bọn họ.

Còn đi theo ba thái y của Thái Y Viện, cùng với hai tùy tùng.

“Tứ đệ, bát đệ.”

Thái tử gia dùng gậy chống đỡ cơ thể: “Các ngươi đến làm gì?”

“Tự nhiên là đến thăm đại ca!”

Tần vương đầy mặt quan tâm nói: “Nghe nói bệnh tình của đại ca đột nhiên nặng hơn, vì vậy liền cùng Tư thái y bọn họ đến xem, còn mang theo một loại bảo dược được cho là có thể chữa bách bệnh.”

“Hai vị vương gia, vẫn là mời trở về đi.”

Thái giám già ngăn ở trước mặt thái tử điện hạ, cảnh giác nói: “Vừa rồi điện hạ mới uống thuốc, hơn nữa hai vị vương gia không thềm chào hỏi, đã trực tiếp xông vào, thực sự là có chút không thích hợp?”

“Nô tài hèn hạ!”

Tề vương quát lớn: “Chúng ta thăm đại ca của mình, cần thông báo sao? Người là nô tài hèn hạ từ đâu đến, dám nói chuyện với bản vương như vậy?!”

“Người, người.....”

Thái giám già tự nhiên nhìn ra không thích hợp, trợn trợn lực mạnh chấn động mở ra, uy hiếp nói: “Hai vị vương gia, nếu không đi ra ngoài, thì đừng trách nô tài không khách khí.”

“Àm!”

Cũng chính là lúc này.

Mấy thái y đứng ở phía sau Tần vương và Tề vương đột nhiên ra tay.

Trong đó thậm chí có một cao thủ Huyền Tượng cảnh giới!

Bọn họ rất nhanh đã chế phục được thái giám già, bắt đầu đổ thuốc vào trong miệng hắn.

“Tư thái y!”

Thái tử gia dùng ngón tay chỉ vào thái y: “Người, người dám làm như vậy!”

“Ha ha ha ha!”

Tần vương lạnh lùng cười nói: “Đại ca, người cho rằng những năm này, tại sao bệnh của người không những không khỏi, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng?”

“Lão tứ, lão bát!”

Giọng thái tử gia run rẩy: “Các người mặc dù không cùng mẹ với ta, nhưng cũng đều là cốt nhục của phụ hoàng, sao hai người các người có thể độc ác đến mức này?”

“Đại ca! Đệ cũng là thấy người quá mệt mỏi, muốn để người nghỉ ngơi thật tốt.”

“Còn ngây ra làm gì, mau hầu hạ thái tử điện hạ uống thuốc?”

Chương 567: Được Tiên Duyên (1)

“Bắt thích khách!”

Núi Tử Vi.

Trước cổng núi.

Trần Tam Thạch, người phụ trách tuần tra vòng ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng hô vang khắp nơi.

“Bắt thích khách!”

“Rào rào ——”

“Ầm!”

Chỉ thấy một bóng người từ trên trời rơi xuống.

“Mạnh tướng quân?”

Trần Tam Thạch giả vờ ngây thơ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có thích khách, hơn nữa không ít người!”

Mạnh Khử Tật vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Ta đi phía trước truy đuổi, Trần tướng quân dẫn người đi đường tắt, nhất định phải chặn bọn chúng ở quan đạo cách đây hai mươi dặm!”

“Được.”

Trần Tam Thạch đồng ý: “Huyền Giáp quân, truy bắt thích khách!”

Huyền Giáp quân.

Vốn chỉ phụ trách bảo vệ vòng ngoài.

Kim Ngô vệ sẽ không dễ dàng rời khỏi núi Tử Vi, khi có vấn đề xảy ra, lý thuyết mà nói, đúng là Huyền Giáp quân nên phụ trách.

Chỉ là Trần Tam Thạch trong lòng hiểu rõ.

Đâu ra thích khách gì chứ?

Chẳng qua là binh biến đã bắt đầu, muốn đẩy lực lượng của hắn ra xa mà thôi.

“Đặng Phong.”

Trần Tam Thạch dặn dò: “Địa hình xung quanh phức tạp, bảo các huynh đệ chia thành từng đội nhỏ, tản ra tìm kiếm, nếu phát hiện thì dùng mũi tên làm tín hiệu.”

“Rõ!”

Rất nhanh.

Huyền Giáp quân tản ra.

Trần Tam Thạch cũng nhân lúc hỗn loạn biến mất trong bóng tối, cải trang, hóa thành dáng vẻ của Lại Tử Đầu, quen đường cũ xuyên qua cổng núi, trở về núi Tử Vi, chạy thẳng đến hành cung.

...

Hành cung Tử Vi.

Miên Nguyệt môn.

Từ cửa này vào, có thể đến thẳng Vân Cung, nơi hoàng đế nghỉ ngơi ban đêm.

Trước Miên Nguyệt môn.

Chu Kiến Lương, tham tướng Kim Ngô vệ phụ trách trấn giữ nơi này, đứng ở bên cửa, ấn vào thanh kiếm đeo ở thắt

lung, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu đang nghĩ ngợi khi nào có thể trở về nhà đoàn tụ với vợ con ở kinh thành.

“Lạch cạch!”

Tiếng giáp va chạm vang lên.

Một đội Kim Ngô vệ khác hùng hổ đi tới.

“Lão Phan?”

Chu Kiến Lương mở mắt, cười ha ha chào hỏi: “Lão Phan, sao ngươi lại đến đây, còn chưa đến giờ đổi ca mà?”

“Hôm nay ta thay ngươi.”

Phan Thành nói: “Ngày mai ta có chút việc riêng cần xử lý, đến lúc đó ngươi thay ta.”

“Ồ?”

Chu Kiến Lương không vội đồng ý: “Phan huynh, gần đây nhiều chuyện, không nên tùy tiện điều chỉnh, nếu xảy ra chuyện gì, ngươi ta đều không nói rõ được.”

“Không sao.”

Phan Thành càng khách khí hơn: “Ta đã chào hỏi bên thống lĩnh Giang rồi, nếu ngươi không tin thì có thể hỏi thử.”

“Được.”

Chu Kiến Lương ngáp một cái, vẫy tay định dẫn thuộc hạ rời đi: “Vậy chúng ta đi uống rượu đây.”

Nhưng khi đi ngang qua những người này, hần đột nhiên phát giác có gì đó không ổn.

“Lão Phan?”

Chu Kiến Lương lặng lẽ rút kiếm ra: “Sao những người này lạ mặt quá vậy? Kim Ngô vệ đến núi Tử Vi lần này, đâu có người mới.”

“Người đừng hỏi nữa.”

Phan Thành cau mày: “Đều là huynh đệ vào sinh ra tử, thông cảm cho chút, ngày mai ta thật sự có việc cần làm.”

“Có việc gì? Là tiệc mừng công chứ gì?!”

“Keng ——”

Thanh kiếm bên hông Chu Kiến Lương đột nhiên tuốt ra, hàn quang như sấm chớp chém về phía đối diện.

Nhưng cũng vào lúc này.

Một tên giả dạng Kim Ngô vệ, trên người bùng phát ra một luồng khí tím mờ mịt, bao bọc quanh thân như áo giáp, dùng tay không, cứng rắn chặn lại nhát kiếm toàn lực này.

“Đây là.....”

Chu Kiến Lương không thể tin được: “Yêu pháp?!”

“Phập ——”

Cũng chỉ trong tích tắc hấn kinh hãi, con dao của Phan Thành đã đâm vào tim hắn: “Huynh đệ, vốn định để người đi, xin lỗi nhé!”

“Hộc hộc.....”

Chu Kiến Lương trừng to mắt, ầm ầm ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Chỉ đáng tiếc làm ầm ĩ như vậy.

Cuối cùng vẫn không thể âm thầm tiến vào tử cung.

Hàng trăm hàng ngàn Kim Ngô vệ xung quanh kịp thời phản ứng, đồng loạt hô lên những lời như “Có thích khách”.

“Ầm ——”

Hành cung bốc cháy.

Trước Miên Nguyệt môn.

Rất nhanh đã tụ tập được một ngàn Kim Ngô vệ.

“Gan to thật!”

“Phan Thành, ngươi đang làm gì vậy?! Ngươi cũng là thích khách sao?”

“.....”

Phan Thành cao giọng nói: “Đương kim đệ hạ giả yếu hồ đồ, gian thần vây quanh, che mắt thánh nghe, khiến cho giang sơn Đại Thịnh ta đầy rẫy vết thương, chúng ta phụng mệnh trời, đến đây thanh trừ gian thần!”

“Ngươi muốn tạo phản?!”

“Kẻ chủ mưu đứng sau các ngươi là ai?!”

“.....”

Không có câu trả lời.

Ngụy Trì Lăng Kiệt, phó thống lĩnh Kim Ngô vệ, quát lớn: “Người đâu, bắt chúng lại!”

“Tướng quân!”

“Không xong rồi.....”

Trong lúc nói chuyện.

Thuộc hạ hoảng hốt chạy đến báo cáo.

“Trần Đông quân!”

“Trần Đông quân phản rồi!”

“.....”

“Ngươi nói gì?”

Ngụy Trì Lăng Kiệt trừng mắt như chuông đồng: “Phản rồi?! Có bao nhiêu người!”

“Không biết.....”

“Trời tối quá, không nhìn rõ!”

“Tứ phía đều là người!”

“.....”

“Báo ——”

“Tướng quân!”

“Ta nhận được tin rồi! Có tám ngàn người!”

“Mạnh Khứ Tật một canh giờ trước, điều mười hai ngàn người rời đi, sau đó tám ngàn người còn lại, chạy thẳng đến hành cung Tử Vi!”

“.....”

“Mạnh Khứ Tật?!”

Ngụy Trì Lăng Kiệt chửi ầm lên: “Tên tướng rùa này, dám làm vậy sao!”

“Mạnh mỗ hành sự thận trọng, nhưng khi gặp chuyện tuyệt đối không do dự!”

Mạnh Khứ Tật xách trường mâu, lặng lẽ xuất hiện: “Bắt hết bọn chúng lại!”

Toàn bộ hành cung Tử Vi.

Chỉ có ba ngàn Kim Ngô vệ, hơn nữa còn phân tán ở bốn cổng cung.

Rất nhanh bọn họ đã bị bao vây.

“Các người tránh ra!”

Giọng nói vang dội của Mạnh Khứ Tật vang vọng khắp hành cung Tử Vi: “Đều là huynh đệ nhà mình, Mạnh mỗ cũng không muốn tổn thương tính mạng của các người, chỉ cần các

người không phản kháng, sau khi trời sáng, tất cả sẽ giống như bình thường!”

“Mạnh Khử Tật!”

Ngụy Trì Lăng Kiệt dùng song kích chỉ vào hắn, mắng chửi: “Người có biết mình đang làm gì không?”

“Chỉ là tạo phản thôi.”

Chương 568: Được Tiên Duyên (2)

Mạnh Khử Tật bình tĩnh nói: “Ngụy Trì tướng quân, hãy đầu hàng đi!”

“Mẹ ngươi!”

Ngụy Trì Lăng Kiệt vung tay: “Huynh đệ, giết cho lão tử!”

Hỗn chiến bắt đầu.

“Dừng tay, dừng tay đi!”

Trong bóng tối.

Một bóng áo đỏ vội vã chạy đến.

Nghiêm Mậu Hưng ở dưới chân núi không biết nghe tin từ đâu, kịp thời chạy đến.

Mấy tên giáo đồ của Hương Hỏa thần giáo định ra tay.

Nhưng bị Mạnh Khử Tật ngăn lại.

“Mạnh Khử Tật!”

Nghiêm Mậu Hưng đi thẳng đến trước mặt Mạnh Khử Tật, chất vấn: “Ngươi điên rồi sao!”

“Mạnh tướng quân không điên!”

Cao Bột, thượng thư Binh Thư mặc cùng một bộ áo đỏ cũng đích thân xuất hiện: “Mạnh tướng quân, là muốn khởi nghĩa!”

“Cao Bột, giỏi lắm! Ta sớm đã biết ngươi muốn tạo phản, chỉ là.....”

Nghiêm Mậu Hưng đậm chân nói: “Chỉ là không ngờ, không ngờ Mạnh Khứ Tật lại ở cùng phe với các người!

“Mạnh Nhị Cầu!

“Người quên rồi sao, năm xưa nếu không có cha ta, thì làm gì có người là võ trạng nguyên!

“Ngay cả cái tên Mạnh Khứ Tật này, cũng là cha ta đặt cho người!”

“Khứ Tật, Khứ Tật.....”

Mạnh Khứ Tật lặp lại hai chữ, sau đó nói: “Năm xưa Nghiêm đại nhân đặt cho ta cái tên này, ý là trừ bỏ những căn bệnh lâu ngày của triều đình, nhưng hiện tại..... các người chính là căn bệnh! Mạnh mẽ chuyển này, cũng coi như không thẹn với lương tâm!

“Giang thống lĩnh, ra đây đi, ta biết người vẫn luôn quan sát!”

“Xoẹt ——”

Cùng với tiếng dao kéo lê trên mặt đất, đại thống lĩnh Kim Ngô vệ, võ thánh Giang Nguyên Bá từ trong bóng tối bước ra, hấn không ra tay, nhưng nơi hấn đi qua, có mấy binh lính Trấn Đông quân chết thảm tại chỗ.

“Ầm!”

Trường mâu và trường đao va chạm.

Giống như chuông lớn trên trời.

Trận chiến giữa các võ thánh bắt đầu.

“Nghiêm đại nhân!”

Cao Bật xắn tay áo: “Lão phu cũng biết chút quyền cước!”

“Ầm ầm!”

Hắn giơ tay đâm hai quyền, trực tiếp đánh chết hai tên tùy tùng bên cạnh Nghiêm Mậu Hưng.

Lúc này.

Hai võ thánh giao chiến, Trần Đông quân cũng đang hỗn chiến với Kim Ngô vệ.

Tùy vệ còn sót lại của Nghiêm Mậu Hưng cũng chết hết.

Ông ta lập tức hoảng loạn: “Thô bỉ! Quân tử động khẩu bất động thủ! Ngươi, ngươi muốn làm gì?!”

“Đứng lại!”

...

Trong một mảnh hỗn độn.

Từng bóng người thuận lợi tiến vào hành cung, đi thẳng về phía tẩm cung.

Trần Tam Thạch hóa thành Lại Tử Đầu, xuất hiện trước mặt Tào Phàm.

“Trương đại hiệp!”

Tào Phàm mừng rỡ: “Bọn họ ra tay trước rồi! Chúng ta nhanh chóng nhân lúc hỗn loạn giết Trần Tam Thạch, thế nào?”

“Tiểu tử.”

Trần Tam Thạch liếc nhìn hắn: “Ngươi nóng lòng đi giết hắn như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

Tào Phàm nghiêng răng nói: “Ta và Trần Tam Thạch không đội trời chung, Trương đại hiệp, chẳng phải ngươi đã hứa với ta rồi sao?”

“Hứa với người chuyện gì, bản đại hiệp đương nhiên sẽ làm được, nhưng trước đó.....”

Trần Tam Thạch nhướng mày nói: “Còn có một chuyện quan trọng phải làm, ta đã tìm ra nơi cất giữ di vật của Thái Tổ, đêm nay không đi lấy, chỉ sợ là sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Đại hiệp, tìm được rồi?!”

Tào Phàm ngạc nhiên.

Nhiều người bọn họ như vậy, tìm trên núi Tử Vi cả tháng trời, cũng không có chút manh mối nào.

Kết quả vị Trương đại hiệp thần bí này, nói tìm được là tìm được?

“Đúng vậy!”

Trần Tam Thạch nói: “Tiểu tử, nặng nhẹ thế nào, người phải suy nghĩ cho kỹ!”

“.....”

Tào Phàm im lặng suy nghĩ.

Đêm nay.

Là đêm định chuyện lớn.

Thành, thì một lần vất vả cả đời nhàn hạ.

Bại, thì cả dòng dõi phụ vương không một ai thoát khỏi tai ương.

Nếu có thể lấy được di vật của Thái Tổ, biết đâu còn có thể giúp được phụ vương.

Còn về Trần Tam Thạch.....

Đợi sau khi chuyện lớn hoàn thành đi giết, cũng không muộn.

“Trương đại hiệp, người thấy thế nào?”

Tào Phàm hạ quyết tâm: “Chúng ta đi lấy bảo vật trước, sau đó đến tẩm cung trợ giúp phụ vương ta, cuối cùng lại cùng nhau đi giết Trần Tam Thạch.”

“Rất tốt!”

Trần Tam Thạch khen ngợi: “Tiểu tử, có thể thấy được, ngươi vẫn có mấy phần can đảm.”

“Cảm ơn đại hiệp khen ngợi!”

Gặp phải biến cố lớn, Tào Phàm trong một đêm trở nên vô cùng khiêm tốn: “Đêm nay, phải nhờ cậy vào đại hiệp rồi!”

Hắn cũng muốn hết sức lấy lòng người trước mặt, nếu có thể tạo mối quan hệ tốt thì sau này biết đâu cũng có thể trở thành trợ lực lớn cho mình.

Nghĩ lại.

Hắn lớn lên trong hoàng cung, thiên phú tu luyện lại thuộc hàng top, cộng thêm là con cháu đích tôn của nhà họ Tào, tất cả mọi người khi thấy hắn đều phải gọi một tiếng thế tử điện hạ, quen thói ở trên cao, dẫn đến quá kiêu ngạo!

Hành vi tranh giành với Trần Tam Thạch ở Lương Châu năm xưa, thực sự là quá ấu trĩ.

Nếu không cố ý gây khó dễ, cho dù không thể trở thành bạn bè, cũng sẽ không có thêm một kẻ thù.

Hắn đã trưởng thành!

May mắn thay, muộn còn hơn không!

“Tiểu tử.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngươi định dẫn bao nhiêu người đi cùng ta?”

Hắn muốn dẫn đôi phương cùng đi.

Một mặt, là rất có thể không có người nhà họ Tào, không thể lấy được bảo vật.

Mặt khác, là Tào Chi và người của Tầm Tiên lâu cũng sẽ ra tay.

Một mình đi đối phó với một tông môn, không bằng làm cho cục diện hoàn toàn hỗn loạn, tương đối an toàn hơn một chút.

Đừng quên.

“Huynh đệ kết nghĩa” của hắn là Tào Chi, còn muốn lừa hắn đi qua.

Ai biết có bấy rập hay không.

“Những người này sẽ đi cùng ta.”

Tào Phàm nói.

Sau lưng hắn.

Có Vân Tiêu Tử, Linh Hư Tử, Thôi Tòng Nghĩa, cộng thêm bảy tám tên giáo đồ của Hương Hỏa thần giáo.

“Cũng tạm được.”

Trần Tam Thạch vung tay: “Việc gấp không thể trì hoãn, chúng ta xuất phát ngay bây giờ!”

Hắn đi trước dẫn đường.

Hơn mười người đi theo sau.

Rất nhanh đã đến vị trí đầm sâu ở sau núi.

Người của Tầm Tiên lâu, quả nhiên cũng đã đến.

Chương 569: Được Tiên Duyên (3)

Vẫn là Luyện công công dẫn đầu, chỉ có điều ông ta cải trang, không lấy thân phận thật ra mặt, những người khác của Tầm Tiên lâu, cũng đều che mặt, không nhìn rõ dung mạo.

“Trương đại hiệp?!”

Luyện công công hỏi: “Sao ngươi lại đến?”

“Đương nhiên là đến lấy đồ!”

Trần Tam Thạch đơn giản kiểm đếm.

Người của Tầm Tiên lâu cũng có hơn mười người.

Hắn hỏi: “Đạo hữu, tiên tích động phủ này là bản đại hiệp phát hiện, ngươi làm như vậy, là định ăn một mình sao?”

“Ha ha ~”

Luyện công công phủ nhận: “Sao có thể chứ, tại hạ chậm chạp không xuống nước, chẳng phải là đang đợi đạo hữu sao, nếu đạo hữu không đến, ta cũng định phái người đi mời ngươi, chỉ là.....”

Ông ta cảnh giác nói: “Đạo hữu sao lại dẫn nhiều người đến như vậy, có ý đồ gì?”

“Đây là hoàng tôn đương triều, thế tử điện hạ!”

Trần Tam Thạch biết đối phương rõ, nhưng vẫn giới thiệu: “Dựa theo phán đoán của ta, di vật của Thái Tổ, nếu không có người hoàng thất, thì không thể lấy đi được, vì vậy mời đến trợ giúp.”

“Vị tiên bối này.”

Tào Phàm lên tiếng nói: “Dưới kia là bảo vật tổ tiên nhà họ Tào ta để lại, các ngươi làm vậy..... chỉ sợ là không thích hợp cho lắm?”

Thôi Tòng Nghĩa, Vân Tiêu Tử và những người khác, làm ra tư thế chuẩn bị ra tay.

“Ồ?”

Luyện công công cười lạnh: “Thế tử điện hạ nói như vậy, là định ra tay với chúng ta sao?”

“Tiểu tử.”

Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Lối vào mật thất có cửa đá, vị đạo hữu này có thể mở ra, hiện tại thời gian cấp bách, bản đại hiệp khuyên các ngươi, đừng lãng phí thời gian ở đây.”

“Ha ha ~”

Cuối cùng.

Tào Phàm đưa ra quyết định: “Tiên bối đừng hiểu lầm, đã mọi người đều không thể thiếu, thì kết bạn đi.”

“Ừ, thế tử điện hạ có khí phách thật.”

Luyện công công thử dò xét nói: “Nhưng..... nhiều người cùng xuống như vậy, cũng không thích hợp lắm nhỉ?”

Cuối cùng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người Trương Lại Tử, chờ hắn đưa ra câu trả lời.

“Vậy đi.”

Trần Tam Thạch hắng giọng, ngẩng cao đầu nói: “Ta, Luyện Thế Trung đạo hữu, cộng thêm Tào Phàm, ba người cùng xuống, những người khác đều chờ ở đây, như vậy đối với

mọi người cũng coi như có đảm bảo, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có người tiếp ứng.”

“Ta không có vấn đề.”

Luyện công công cười ha ha nói: “Ta và đạo hữu cũng coi như là bạn sống chết, lần trước nếu không có đạo hữu, chỉ sợ ta đã chết ở dưới đó rồi, ta tin được đạo hữu.”

“Thế tử.....”

Phùng công công và những người khác có chút căng thẳng.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, bất luận là Trương Lại Tử hay là Tầm Tiên lâu, trên thực tế đều là người xa lạ.

Hợp tác với Trương Lại Tử, hoàn toàn là vì kiêng kỵ hấn biết bí mật, lại không rõ thực lực.

Bọn họ thậm chí không biết người trước mặt là người của Tầm Tiên lâu.

“Không sao!”

Tào Phàm quyết đoán nói: “Ta đi xuống với bọn họ, Thôi tướng quân các người chờ ở đây.”

“Đồ lấy được, thế này thì sao?”

Luyện công công nói: “Nếu có thể chia đều thì chia đều, nếu không thể chia đều thì cùng chung hưởng.”

“Còn chờ gì nữa!”

Trần Tam Thạch ra hiệu hai người xuống nước trước, sau đó mới không vội vàng đi từ chỗ nông đến chỗ sâu, chậm chậm đi vào trong đầm, biển mắt không thấy đâu nữa.

“Thế tử điện hạ, thay đổi lớn thật.”

Phùng công công nhìn đầm nước nói: “Nếu đổi lại là trước đây, tuyệt đối không thể đưa ra nhượng bộ như vậy, đó là đồ

Thái Tổ để lại, sao có thể cùng hưởng với người ngoài.....”

“Thế tử làm không sai, có điều, đây cũng chỉ là kế sách tạm thời mà thôi.”

Thôi Tòng Nghĩa trầm giọng nói: “Tình hình trước mắt, không cho phép chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, hơn nữa cũng không rõ lai lịch và thực lực của những người này, ít nhất cũng phải đợi lấy được đồ rồi tính tiếp.”

“Ta đi ngay đây.”

Phùng công công biến mất không thấy đâu nữa.

“Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn!”

Vân Tiêu Tử ngâm xướng đạo hiệu: “Sau đêm nay, chắc hẳn thế tử điện hạ sẽ có một sự lột xác lớn, sau này nhất định có thể trở thành một vị minh quân.”

Hai phe người.

Tầm Tiên lâu và Hương Hỏa thần giáo, cứ thế đối đầu ở bên đầm nước.

...

Mật thất.

Cửa đá.

“Ừ ừ ——”

Luyện công công giở lại trò cũ, thuận lợi mở cửa đá, sau đó là đuốc trong hành lang lần lượt sáng lên, giống hết cảnh tượng khi đến lần trước.

Ông ta và Trần Tam Thạch đều không vội đi vào.

Đứng ở cửa chờ đến khi hết một tuần trà, mới sóng vai đi vào trong.

Rất nhanh đã đến thông đạo rộng rãi, nhìn thấy người gỗ Tào Tiết suýt chút nữa lấy mạng bọn họ lần trước.

Tào Tiết thời kỳ nô lệ và Tào Tiết thời kỳ tông môn, hóa thành một đồng gỗ mục nát, vương vãi khắp nơi, còn lại ba bức tượng thời kỳ tranh bá, thời kỳ tầm tiên và thời kỳ mới lên ngôi, đều trở về vị trí cũ.

“Thái, Thái Tổ?!”

Tào Tiết lần đầu đến đây, khi nhìn thấy những bức tượng gỗ và chữ viết trên bia đá, đã rơi vào trong một cơn chấn động sâu sắc.

Cho đến khi hắn nhìn thấy bức tượng cuối cùng, dưới chân có một cái đầu, thì kinh hãi thất sắc.

“Đây..... đây là chuyện gì vậy?!”

“Ai dám bất kính với tổ tông nhà họ Tào ta như vậy.....”

Lời này.

Tào Phàm không nói ra miệng.

Hắn đoán được, Trương Lại Tử và những người khác đã đến nơi này, chỉ là không thể lấy đi đồ vật, nên mới kéo hắn đến.

“Ầm ầm ầm!”

Tào Phàm chỉnh đốn y phục, quỳ xuống một cách tiêu chuẩn, trình trọng dập đầu ba cái: “Tổ tông, tôn nhi bất hiếu, đến quấy rầy lão nhân gia ngài.”

Sau khi làm xong tất cả những việc này.

Hắn mới cẩn thận nhặt cái đầu lên, đặt lại trên long y.

“Hai vị, chúng ta tiếp tục thôi.”

Lại đi ra phía trước hơn trăm bước, lại một lần nữa nhìn thấy bệ đá.

“Kiếm Long Uyên!” Tào Phàm vừa nhìn đã nhận ra: “Đây chính là thần kiếm Thái Tổ năm đó dùng để phá giáp hai ngàn, trong chiếc hộp gỗ bên cạnh..... chắc hẳn là tiên duyên Thái Tổ để lại cho hậu nhân, ừm? Hai vị, sao không lại đây?”

Chương 570: Được Tiên Duyên (4)

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Trương Lại Tử và Luyện công công giữ một khoảng cách nhất định.

“Tiểu tử.”

Trần Tam Thạch nói: “Tượng gỗ của tổ tông ngươi sẽ tấn công chúng ta, ngươi thử xem có lấy được đồ không, hãy cẩn thận đây.”

“Ông!”

Lời vừa dứt.

Kiểm Long Uyên bắt đầu rung lên.

Từng luồng huyền khí trong suốt phun ra, sau đó lại giống như mưa rơi xuống ba bức tượng gỗ.

Tượng gỗ, sống lại rồi!

Ba bức tượng gỗ, gần như cùng lúc lao về phía Tào Phàm.

“Thái Tổ gia gia!”

Tào Phàm có chút luống cuống, chỉ đành lại quỳ xuống dập đầu: “Văn bối là huyết mạch của nhà họ Tào, không phải kẻ trộm muốn chiếm đoạt di vật của Thái Tổ, xin Thái Tổ minh giám!”

Tuy nhiên.

Cho dù hắn nói gì, ba bức tượng gỗ cũng không dừng lại.

Trong đó Tào Tiết thời kỳ tướng quân, đã giơ kiếm gỗ chém về phía hắn.

“Tránh ra!”

Không biết từ khi nào, đao Hòa Miêu của Trần Tam Thạch đã chém ra, va chạm với kiếm gỗ, chỉ trong nháy mắt, đã gần như không chống đỡ nổi, may mắn thay Luyện công công bên cạnh không khoanh tay đứng nhìn, cũng kịp thời ra tay, lòng bàn tay cuốn theo cương khí đẩy tới, đồng tâm hiệp lực đỡ được một kích này.

Ngay sau đó, hai người rất ăn ý thi triển pháp thuật.

Một đạo kiếm khí thuật, cộng thêm một lưỡi đao băng ngưng tụ thành băng.

Hai đạo pháp thuật cùng lúc công kích, Tào Tiết thời kỳ tướng quân lão đảo lùi lại, trước ngực cũng nổ tung một mảng lớn, nhưng lần này, hắn không bị hỏng, chỉ cứng đờ một lúc rồi tiếp tục lao về phía bọn họ.

“Tượng gỗ này, quý dị thật!”

Trần Tam Thạch chú ý thấy.

Trên người chúng ẩn giấu phù văn huyền diệu, có chút tương tự với chiếc ngọc bội mà Tào Phàm đưa cho hắn, cũng không biết Thịnh Thái Tổ lấy được từ đâu, vậy mà lại lợi hại như vậy.

Hơn nữa, cũng không thể dùng cảnh giới võ đạo của thế giới phạm tục để phân chia chính xác thực lực của tượng gỗ.

Tóm lại, theo thời gian trôi qua, một bức càng khó đối phó hơn một bức.

Luyện công công nhìn thấy hai bức tượng gỗ còn lại cũng sắp đến trước mặt, ông ta vừa thi triển pháp thuật cảm chân, vừa lớn tiếng hô: “Đạo hữu, làm sao bây giờ? Hay là rút lui trước, sau này nghĩ cách?”

“Không.”

Trần Tam Thạch phủ quyết.

Nhân lúc đêm nay hỗn loạn, chính là thời điểm tốt nhất, nếu để muộn, chỉ càng khó khăn hơn.

“Tiểu tử!”

Hắn ra lệnh: “Đưa tay người cho ta, chúng ta thử lại xem.”

“Keng ——”

Đao Hòa Miêu lóe lên, cắt một vết thương sâu trong lòng bàn tay Tào Phàm.

Trần Tam Thạch cân nhắc.

Dù sao Tào Tiết cũng là để lại đồ vật cho hậu nhân, không đến nỗi con cháu đến cũng muốn giết chứ?

Có điều dù sao tượng gỗ cũng không phải người sống, chỉ đành dùng máu để thử xem.

Nếu vẫn không được

Thì chúng ta có cách khác, chỉ đành tạm thời bỏ cuộc.

Tào Tiết thời kỳ tướng quân mới vừa rồi bị đánh lui lại một lần nữa lao tới, Trần Tam Thạch và Luyến công công hợp lực chống đỡ, Tào Tiết cũng đánh ra một chiêu.

Khi máu của hắn tiếp xúc với tượng gỗ.

Tào Tiết thời kỳ tướng quân liền bắt đầu sụp đổ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trước tiên là thanh kiếm gỗ trong tay rơi ra, sau đó là cánh tay, hai chân và thậm chí là đầu, chỉ trong ba bốn nhịp thở đã hoàn toàn hóa thành một đống gỗ mục nát.

“Xoẹt ——”

Sau khi xác nhận có tác dụng, Trần Tam Thạch không khách khí chém thêm mấy nhát trên người Tào Phàm, tạo ra

vết thương lớn hơn, để máu bắn ra, đơn giản chỉ là Tào Tiết thời kỳ tướng quân đã như vậy, Tầm Tiên và Đẳng Cơ phía sau, chỉ sợ là càng mạnh hơn.

Bọn họ căn bản không cần mạo hiểm tiếp xúc ở cự ly gần.

Máu tươi phun ra, thành công bắn vào hai bức tượng gỗ còn lại, thuận lợi hóa giải nguy cơ.

“Đạo hữu thật sự mưu trí!”

Luyên công công tán thưởng nói: “Chúng ta nhanh đi lấy bảo vật thôi!”

Ba người cẩn thận đi về phía trước.

Đoạn đường hơn trăm bước, cứng rắn đi hết một tuần trà.

May mắn là.

Không gặp phải cơ quan nào khác, bọn họ thuận lợi đến trước bệ đá.

“Ong ~”

Kiểm Long Uyên phát ra hàn quang chói mắt, và không ngừng rung động, còn chiếc hộp đen bên cạnh, thì chết lặng im lìm.

“Tên thế tử nhà họ Tào, ngươi đi đi!”

Luyên công công lạnh lùng nói: “Lấy chiếc hộp đến đây, sau đó mở ra.”

“Được.”

Tào Phàm đồng ý.

Hắn cũng không dám dùng tay, mà dùng thanh đao Thanh Long Yển Nguyệt đẩy chiếc hộp đen đến.

Chiếc hộp chỉ lớn cỡ cái đĩa rau.

Sau khi quan sát cẩn thận, cơ bản xác nhận chỉ là hộp bình thường, khóa đồng bên ngoài cũng là loại mà người dân bình thường có thể dùng được, Tào Phàm chỉ nhẹ nhàng dùng lưỡi dao chém một cái, đã thuận lợi mở được hộp.

“Cốt kết ——”

Chỉ thấy trong hộp, có ba thứ.

Một thứ là một miếng ngọc bài, thứ hai, là một quyển sách, thứ cuối cùng, là một bức thư không có phong bì.

“Lấy ra xem!”

Tào Phàm nín thở, dùng bàn tay dính đầy máu lấy phong thư ra, không kích hoạt cơ quan ẩn giấu nào, mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Nội dung trên tờ giấy như sau:

“Trẫm tự xưng là tiên nhân, nhưng đến giây phút cuối cùng, chung quy vẫn có chút vướng bận với giang sơn đã dốc sức gây dựng mấy chục năm, cũng như máu mủ ruột thịt, nên lưu lại động thiên phúc địa này đã cạn kiệt.

“Trong hộp, là cơ duyên cầu tiên vận đạo.

“Võ đạo phạm tục có một câu tục ngữ, gọi là ‘Sur phụ dẫn vào cửa, tu hành nhờ cá nhân’, con đường cầu tiên cũng như vậy.

“Trẫm có thể lưu lại cho các ngươi, cũng chỉ là những thứ này.

“Chìa khóa thông đến tiên giới, phương pháp vận đạo, cùng với, nửa giang sơn.

“Hãy đi về phía đông nam ra biển, cho đến chân trời góc bể, chính là nơi cầu tiên, cơ duyên và nguy hiểm cùng tồn tại, nhớ kỹ, nhớ kỹ.

“Cuối cùng, mong rằng giang sơn họ Tào ta, Đại Thịnh
triều, ngàn thu vạn đại, vĩnh thọ vô cương.”

Chương 571: Được Tiên Duyên (5)

Đọc xong thư.

Mấy người đều không nói gì.

Mà dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu hóa nội dung trong thư.

Động thiên phúc địa?

Dưới đầm sâu, vậy mà thật sự là một tòa động thiên phúc địa, chỉ có điều đã cạn kiệt?

Cái cạn kiệt này, chỉ linh khí?

Nơi này từng có linh khí?

Hay là thứ khác?

Sau đó, trọng điểm trong thư chính là ba thứ này.

Chìa khóa tiên giới, phương pháp vấn đạo, nửa giang sơn.

Hai thứ đầu tiên chỉ, chắc hẳn chính là miếng ngọc bài và sách trong hộp, còn nửa giang sơn cuối cùng.....

Chỉ là kiếm Long Uyên?

Cùng với.

Đi về phía đông nam ra biển, chân trời góc bể, có thể vào tiên giới?

“Khụ khụ!”

Luyện công công hăng giọng, lên tiếng nói: “Hai vị, đồ vật trong hộp xem ra không thể chia đều rồi, chỉ có thể cùng chung hưởng.”

“Bốp!”

Trần Tam Thạch đóng hộp lại: “Nếu đã như vậy, thì ra ngoài rồi nói sau.”

“Thanh kiếm này.....”

Ánh mắt Tào Phàm tràn đầy khát vọng: “Ta đi rút ra nhé?”

“Ong!”

Mấy người bàn bạc.

Kiếm Long Uyên không những không ngừng rung động, mà càng trở nên dữ dội hơn, như thể muốn sống lại.

Viên châu huyền trong ngực Trần Tam Thạch, cũng có cảm ứng.

Nhưng vẫn giống như trước đây.

Mỗi khi hấn thử muốn điều khiển, thì có thể tự mình cảm nhận được thanh kiếm này có liên kết với một người khác.

Không phải Tào Phàm!

Nếu không phải quan khí thuật, Trần Tam Thạch tuyệt đối không thể để người nhà họ Tào đi chạm vào thanh kiếm này, rủi ro quá lớn, không ai biết được khi kiếm ra khỏi vỏ sẽ có uy lực lớn đến mức nào.

Nhưng hiện tại hấn có thể khẳng định.

Người có liên kết với kiếm Long Uyên, tuyệt đối không phải Tào Phàm.

“Ngươi đi thử xem!”

Luyện công công nói, âm thầm điều động linh khí, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị kết liễu người trước mặt này.

Sau khi được cho phép, Tào Phàm nhảy lên bệ đá, hít sâu một hơi rồi đột ngột dùng hai tay nắm chặt chuôi kiếm, dùng

cả sức lực và khí huyết, gân xanh trên người nổi lên, nhưng kiếm Long Uyên không hề được rút ra, ngược lại chính bản thân hắn bị chấn động bởi một lực lượng không rõ, cả người bị bắn ra ngoài.

Hắn chật vật bò dậy: “Hai vị, không được, thanh kiếm này ta không rút ra được.”

“Đề ta thử xem!”

Luyện công công có chút lo lắng khi giao lưng mình cho người khác, nhưng dưới sự cảm dỗ lớn, vẫn lựa chọn tiến lên.

Ai cũng có thể nhìn ra.

Giá trị của kiếm Long Uyên, chỉ sợ là không thấp hơn thứ trong hộp.

Linh khí xuất hiện.

Trần Tam Thạch không nhìn rõ đối phương thi triển pháp thuật gì.

Tóm lại.

Sau một hồi loay hoay, Luyện công công cũng suýt bị thương.

Ông ta không thể không lui xuống.

“Đạo hữu?”

Luyện công công hỏi: “Người có muốn thử một lần không?”

“Không.”

Trần Tam Thạch chỉ dựa vào quan khí thuật, đã biết không thể điều khiển được.

Lấy được thứ trong hộp, coi như là đại công cáo thành.

Chỉ là thanh kiếm này.....

Đột nhiên.

Hắn nghĩ đến một chuyện, xâu chuỗi những việc gần đây lại, rồi nhìn kiếm Long Uyên ngày càng trở nên dữ dội trước mắt, đột nhiên hiểu ra một chuyện.

“Không ổn!”

“Chạy mau!”

Trần Tam Thạch quát lớn.

“Đạo hữu, vậy thứ này ai bảo quản?”

Luyện công công nheo mắt hỏi.

“Giao cho Trương đại hiệp đi!”

Tào Phàm đề nghị: “Hắn cầm là thích hợp nhất.”

Đối với bọn họ mà nói.

Trương Lại Tử là người trung gian, hơn nữa bên ngoài không có thế lực.

“Được thôi.”

Luyện công công không từ chối: “Đạo hữu, mời!”

Trần Tam Thạch cầm lấy chiếc hộp.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi địa quật, trở lại mặt nước đầm.

Bờ đầm.

Hai phe người đang thấp thỏm không yên cuối cùng cũng đợi bọn họ trở về.

“Thế nào?!” Thôi Tòng Nghĩa hỏi: “Bảo vật của Thái Tổ đã lấy được chưa?”

“Ừ.”

Tào Phàm gật đầu ra hiệu.

“Đạo hữu!”

Luyện công công hô lên: “Đã lấy được đồ rồi, chúng ta có nên chia sẻ tại chỗ theo như đã hẹn không.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Nhưng cũng vào lúc này.

Hắn chú ý thấy những người của Tầm Tiên lâu này hoàn thành trao đổi ánh mắt, sau đó linh khí trong cơ thể một người bắt đầu vận chuyển.

Lập tức.

Trong lòng Trần Tam Thạch lạnh toát, sau đó là cơn giận vô danh bùng cháy khắp toàn thân.

Hắn thật sự định chia sẻ.

Nhưng những người này, rõ ràng không có ý định đó!

“Ầm!”

Một đạo kiếm khí thuật phát ra ầm ầm.

Nhanh hơn Tầm Tiên lâu, trực tiếp giết chết người định ra tay tại chỗ.

“Đạo hữu, ngươi có ý gì vậy!”

Luyện công công vu oan giá họa: “Ngươi vậy mà muốn giết người cướp của!”

Ông ta nói chuyện, hai tay vẫn kết ấn, lập tức có một vòng lưỡi dao băng chém tới.

Lại một đạo kiếm khí thuật va chạm với nó, triệt tiêu lẫn nhau, không ai bị thương.

“Thái giám ta tưởng ngươi là nhân vật lợi hại cỡ nào!”

Trong lúc cấp bách, Luyện công công suýt quên kiểm soát thói quen nói chuyện: “Hóa ra cũng chỉ có vậy, còn không mau

mau ra tay, giết cả Tào Phàm bọn chúng!”

“Bần đạo sớm đã biết các ngươi không có ý tốt!”

Trên người Vân Tiêu Tử và những người khác xuất hiện áo giáp màu tím, đồng loạt lao lên.

“.....”

Tào Phàm kinh hãi, hấn vẫn chưa đột phá đến Thông Mạch, thực sự không thể chen tay vào tình hình trước mắt.

“Ầm!”

Trần Tam Thạch dậm chân một cái, định chạy vào đồng loạn thạch bên cạnh.

Thấy vậy.

Luyện công công dẫn theo bốn người của Tầm Tiên lâu rời khỏi chiến trường, đuổi theo một mình.

“Keng!”

Đao Hòa Miêu lóe qua.

Thành công chém giết một tên đệ tử Tầm Tiên lâu.

Linh khí trần quý.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể tu luyện tiên pháp.

Trong năm người đuổi theo này, cũng chỉ có hai người có linh khí trong cơ thể tương đối nồng đậm, có vẻ đều là cao tăng của Tầm Tiên lâu.

“Đừng sợ!”

Luyện công công nói với đồng bọn: “Người này đã ra tay hai lần trước mặt ta, chỉ có một đạo pháp thuật công kích, không có khả năng nào khác, ngươi ta hai người cùng nhau, nhất định có thể giết chết hắn!”

Chương 572: Được Tiên Duyên (6)

Hai người bọn họ đồng thời thi pháp, một người là lưỡi đao băng, người kia thì kết ấn, trong lòng bàn tay mọc ra hai sợi xích sắt, chèn ép về phía Trần Tam Thạch cách đó mấy chục bước, không thể tránh né.

Trần Tam Thạch ra tay trước đó, có một lần, thậm chí là để cứu mạng thái giám, đối phương lại coi là thử thăm dò thực lực của hắn.

“Thôi vậy.”

“Không nên có chút tin tưởng nào với các người.”

Trước khi kịp phản ứng.

Một miếng ngọc bội bay lên trước mặt, phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, trong màn đêm, giống như một khối sắt nung chảy, sau đó bùng phát ra ngọn lửa màu đỏ tươi, giống như đầu rồng, chỉ trong nháy mắt đã phun ra mấy quả cầu lửa.

“Cái gì?!”

Luyện công công kinh hãi thất sắc.

Bọn họ trơ mắt nhìn pháp thuật của mình, trong nháy mắt tiếp xúc với cầu lửa đã hóa thành tro bụi.

Sau đó cầu lửa với thế không thể cản phá, tốc độ khó có thể bắt kịp bằng mắt thường đã đến trước mặt.

“Ầm ầm ầm ——”

Hai cao tầng của Tầm Tiên lâu, trong nháy mắt tiếp xúc với dị hỏa đã bị nuốt chửng hoàn toàn, giống như rơm rạ bị đốt cháy, thậm chí không chống đỡ được hai nhịp thở đã chỉ còn lại xương cốt, lại bị gió đêm thổi bay, hòa làm một thể với bùn đất và cây cối.

Đồng thời.

Võ thánh Phạm Thiên Phát cũng vội vã chạy đến, phía sau hẳn còn có hai cao tầng của Hương Hỏa thần giáo.

“Ầm ầm!”

Trần Tam Thạch dứt khoát dùng hết dị hỏa vốn không còn nhiều lắm trong ngọc bội.

Lại là hai quả cầu lửa.

Trực tiếp thiêu chết thêm mấy người của Tầm Tiên lâu.

Chỉ còn lác đác hai ba người chạy trốn, không biết tung tích.

“Đây.....”

Tào Phàm và Phạm Thiên Phát cùng những người khác chạy đến đều bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động sâu sắc.

“Trương đại hiệp!”

“Quả thực là tiên nhân!”

Tào Phàm trở mắt líu lưỡi.

Ngay cả Phạm Thiên Phát, cũng khá kiêng dè, giữ khoảng cách ở ngoài trăm bước, không dám đến gần.

Trần Tam Thạch thản nhiên thu hồi những mảnh vỡ của ngọc bội bị hỏng.

Thứ này.....

Thực sự là không bền.

Cộng thêm dị hỏa rất lợi hại, ngọc bội khó có thể chịu đựng được.

Vừa rồi cho dù dừng lại, chín phần chín cũng sẽ bị hỏng.

Vì vậy.

Trần Tam Thạch dứt khoát dùng hết luôn, cũng coi như là răn đe người của Hương Hỏa thần giáo, tránh cho lại có người nảy ra ý đồ xấu, nếu thực sự không có tác dụng thì chỉ đành dùng hết kiếm khí thuật còn lại, sau đó nhân cơ hội thoát thân.

Nhưng rõ ràng, rất có hiệu quả.

Sau khi chứng kiến dị hỏa, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo sự kính sợ.

“Thứ này để bản đại hiệp bảo quản!”

Trần Tam Thạch bỏ sách và ngọc bài trong hộp vào ngực, nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Ai tán thành, ai phản đối?”

“Không ai phản đối.”

Phạm Thiên Phát lên tiếng nói: “Trương đại hiệp bảo quản trước đi, việc cấp bách trước mắt, là nhanh chóng tiến vào trong hành cung, thánh tăng bọn họ chắc là sắp đến nơi rồi, không còn thời gian để lãng phí nữa.”

“Đi mau!”

Một đám người, dẫn theo giáo đồ của Hương Hỏa thần giáo, chạy về phía hành cung Tử Vi.

Trần Tam Thạch lúc đầu đi theo bọn họ, không để lại dấu vết sử dụng kỹ nghệ [Liễm Tức Tàng Thân], sau đó khi sắp đến nơi thì đột nhiên rẽ sang hướng khác, trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Đùa à.

Những người này đều đợi đến khi trời sáng giết “Trần Tam Thạch”.

Trương Lại Tử há lại thật sự đi giúp đỡ làm việc vặt?

Hơn nữa.....

Lý do hắn vội vã rời khỏi địa quật, chính là vì đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Cán cân đo lường thắng bại của đêm nay, chỉ sợ là đã xuất hiện độ nghiêng.

“Đặng Phong!”

Trần Tam Thạch tập hợp Huyền Giáp quân vẫn đang tìm kiếm trên núi: “Ra lệnh cho tất cả huynh đệ, theo ta trở về núi Tử Vi!”

...

Hành cung Tử Vi.

Hắc y tăng nhân và Lữ Tịch sóng vai, sải bước đi về phía Thái Chân điện, nơi hoàng đế nghỉ ngơi, phía sau hắn có mấy cao tăng của Hương Hỏa thần giáo đi theo, cùng với một trăm tên tinh nhuệ Hồ Bí quân âm thầm ở lại chưa rời đi.

Trên đường đi.

Tất cả những người dám ngăn cản, đều bị giết tại chỗ.

Khi bọn họ sắp đến nơi, thì tạm thời dừng lại.

Phạm Thiên Phát và những người khác kịp thời chạy đến.

Sau đó, là tất cả những người tham gia hành động lần này trong triều đình.

Có võ tướng, có thái giám, có Hồ Bí quân, có Kim Ngô vệ, thậm chí còn có một số văn quan lão thần có địa vị tương đối cao.....

Những người này, vốn có người ở trong sáng, có người ở trong tối.

Nhưng vào thời khắc quan trọng ngày hôm nay, bọn họ đều nổi lên mặt nước, định đánh cược một lần, hoàn toàn kết thúc tất cả.

“Sao không thấy Trường Tôn Húc Thăng?!”

Hắc y tăng nhân lần mò chuỗi tràng hạt: “Cao thủ của Cẩm Y vệ, cũng không xuất hiện.”

“Thánh tăng.”

Phạm Thiên Phát nói: “Cẩm Y vệ vốn không phụ trách canh gác tầm cung, trong đó có một bộ phận tương đối lớn vẫn đang ở trong thành truy bắt Lý Cung, theo thời gian ước tính, bọn họ sẽ đến trong vòng nửa canh giờ.”

“A Di Đà Phật, vậy chúng ta mau chóng thôi.”

“Đợi đã!”

Tào Phàm ngắt lời: “Trương đại hiệp đâu?”

“Rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở đây!”

Mọi người quay đầu lại, mới phát hiện người đã sớm biến mất.

“Bị lừa rồi!”

Phạm Thiên Phát tức giận: “Người này lấy được di vật của Thái Tổ, xem ra là không định giúp chúng ta rồi!”

“A Di Đà Phật, cứ mặc kệ hắn đi, vốn cũng không trông cậy vào hắn.”

Hắc y tăng nhân ngoài dự đoán lại bình tĩnh: “Trương Lại Tử này thực lực sâu không lường được, hắn không đối địch với chúng ta đã coi như là rất tốt rồi, còn về di vật của Thái Tổ, đợi sau khi sự việc thành công, bản tăng sẽ tự điều động

toàn bộ người trong giáo đi tìm hấn, sớm muộn gì cũng có thể tìm được, vẫn là tập trung vào trước mắt đã, ra tay thôi.”

“Rắc!”

Lại có hai tên thái giám phụ trách trực đêm ngã xuống.

Phía trước không còn bất kỳ sự ngăn cản nào.

Hắc y tăng nhân ra hiệu cho mọi người đi theo, động tác không thô bạo, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ lim.

“Cót két ——”

Trong điện.

Từng giá nến cháy suốt đêm, lấp đầy không gian rộng lớn bằng ánh sáng ấm áp, cho đến khi cửa phòng mở ra, gió đêm thổi vào trong điện, ánh sáng mới bắt đầu trở nên chập chờn.

Trong đại điện trống trải.

Lão hoàng đế mặc đạo bào ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhắm mắt nhập định.

Đối với đám người chậm rãi tiến vào trong điện, hấn không có bất kỳ phản ứng nào, dường như hoàn toàn bước vào một thế giới khác, không cảm nhận được âm thanh bên ngoài.

“A Di Đà Phật, bần tăng bái kiến bệ hạ!”

Hắc y tăng nhân chấp tay thi lễ Phật.

Những người khác, cũng đều quỳ xuống hành lễ.

“Thần đọi bái kiến bệ hạ!”

“.....”

Sau đó.

Trong tâm cung liền chìm vào một mảnh tĩnh lặng.

“Hoàng đế bệ hạ.”

Hắc y tăng nhân nói: “Bần tăng biết ngài có thể nghe thấy.”

Âm thanh trong trẻo và kéo dài vang vọng trong tâm cung.

“Hôm qua hoa nở đầy cây đỏ, hôm nay hoa rụng trống trơn cảnh.”

“Tươi tốt nhờ ba xuân ấm áp, đổi thay theo một đêm gió lạnh.”

“Thời gian bên ngoài vốn tự tại, sinh diệt chốn nhân gian ai hay.”

“Trăm năm vinh nhục thịnh suy, thoáng qua..... đều như một giấc mộng!”

Một bài thơ ngâm xong.

Cuối cùng hoàng đế Long Khánh cũng từ từ mở mắt ra.

Hắn nhìn thấy giáp trụ dày đặc trước mặt, cùng với binh khí dính đầy máu tươi, ngoài dự đoán của tất cả mọi người, mặt như hồ phẳng lặng, giọng nói càng như giếng cổ không gợn sóng, không có bất kỳ khác biệt nào với ngày thường:

“Chư vị ái khanh.”

“Đêm khuya đến gặp trẫm, không biết có việc gì quan trọng?”

Chương 573: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (1)

“Hoàng thượng.”

Hắc y tăng nhân cung kính nói: “Bần tăng có một việc muốn thỉnh cầu.”

“Việc gì?”

Long Khánh Đế vùng phát trần: “Cứ nói.”

“A Di Đà Phật.”

Hắc y tăng nhân thở dài: “Nghe nói Đại Thịnh Hoàng đế bệ hạ một lòng hướng đạo, là người xuất gia thanh tịnh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như vậy, nhưng...”

Hắn chuyển giọng, “Cá và gấu không thể cùng có.

“Nếu bệ hạ đã là vua một nước, thì nên lấy giang sơn xã tắc làm trọng, đây là trách nhiệm phải gánh vác.

“Tu tiên vấn đạo, vốn là việc của người như bần tăng nơi sơn dã.

“Nếu bệ hạ cố chấp...”

“Chi bằng nhường lại ngôi báu, cũng tốt để chuyên tâm tu luyện, biết đâu lại có thể đột phá lớn hơn trên tiên đồ.”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

Một lão thần tiền triều hơn trăm tuổi, da như vỏ cây khô, dưới sự diu đỡ của mấy người mới quỳ xuống được.

Người này.

Là sư phụ của hoàng đế, thái sư năm xưa, được phong tước quốc công, uy vọng trong triều cực cao.

“Bệ hạ!”

Giọng của lão vì quá già nua, đã có chút không nghe rõ: “Nhìn lại xưa nay, bệ hạ đã là vị đế vương tại vị lâu nhất, tương lai nhất định lưu danh sử sách, nếu lại thực hiện việc nhường ngôi như tam đế thượng cổ, thì chính là thiên cổ nhất đế.”

“Từ thái sư, trăm đã ban cho người đặc quyền lên triều không cần quỳ lạy, cần gì phải hành lễ?”

Long Khánh Đế vậy mà trực tiếp ra lệnh cho những người đến bực cung: “Các người còn không mau đỡ thái sư dậy ban ghế?”

“Đây...”

Phạm Thiên Phát cùng những người khác ngẩn ra.

Nhưng cuối cùng vẫn làm theo chỉ thị.

“Bệ hạ!”

Từ thái sư ngồi trên ghế, vẫn kiên trì nói: “Lão thần có ghé nghỉ hay không không quan trọng, quan trọng là giang sơn của Đại Thịnh triều ta cần nghỉ ngơi.”

“Được rồi, trăm hiểu ý người rồi.”

Long Khánh Đế ngắt lời: “Các người chẳng qua là cảm thấy trăm già rồi, lú lẫn rồi, muốn trăm thoái vị, được thôi, vậy các người nói xem, sau khi trăm thoái vị, các người tiến cử ai kế vị?”

“A Di Đà Phật, đương nhiên là thái tử điện hạ.”

Hắc y tăng nhân xoay chuỗi tràng hạt: “Về tình về lý về lễ, đều nên để thái tử điện hạ đã giám quốc hơn bốn mươi năm kế

thừa đại thống, mới có thể ổn định thiên hạ, khiến Đại Thịnh triều tiếp tục hưng thịnh.”

“Thái tử cũng không tệ.”

Long Khánh Đế bình thân nói: “Hắn từ nhỏ đã hiểu thuận, cũng chăm chỉ, có hoài bão, năng lực cũng không kém, những điều các người nói đều không sai, trăm nên truyền ngôi cho thái tử.”

“.....”

Ngón tay hắc y tăng nhân ngừng búng tràng hạt.

Từ khi bọn họ xông vào tẩm cung.

Mọi thứ đều quá bình tĩnh.

Lão hoàng đế đối với bọn họ, giống như một buổi triều hội bình thường đến không thể bình thường hơn, dường như thực sự đang bàn chuyện thoái vị lập trữ, chứ không phải là một cuộc chính biến bức cung.

Nhưng hoàng đế là già, không phải ngu.

Động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong mắt đại đa số người.

Lão hoàng đế chẳng qua là biết điều mà thuận theo.

“Nếu bệ hạ thực sự nghĩ như vậy, thì không gì tốt hơn.”

Hắc y tăng nhân chấp tay: “Vậy xin bệ hạ soạn chiếu thư, bàn tăng ở đây hứa rằng, sau khi bệ hạ thoái vị sẽ làm thái thượng hoàng, có thể ở Côn Lôn Sơn chuyên tâm tu hành, tuyệt đối không ai quấy rầy.”

Lúc hắn nói chuyện.

Đã có người lấy bút mực và lụa viết sẵn sàng.

“Được, được, nhìn ra được, các người đều là những kẻ lo lắng cho nước nhà, việc làm hôm nay, cũng là vì xã tắc của Đại Thịnh triều ta, Đại Thịnh triều có được một nhóm trung thần lương tướng như các người, giang sơn vô lo, chỉ là...”

Long Khánh Đế ngừng lại, rõ ràng âm lượng không thay đổi, nhưng lời nói lại khiến người ta lạnh sống lưng: “Trẫm, thực sự già rồi sao?”

“.....”

Quần thần im lặng, nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Về tuổi tác mà nói.

Năm nay bệ hạ chín mươi chín tuổi, sắp tròn một trăm tuổi.

Đương nhiên là già đến không thể già hơn.

Dân gian có câu, “Người qua bảy mươi đã là xưa nay hiếm”, cho dù là gia đình quan lớn, dựa vào bảo được dưỡng thân, sống qua tám mươi đã coi là thọ, sống lâu hơn nữa, vạn người mới có một.

Dur thái sư hiện nay một trăm linh hai tuổi.

Là sống lâu, nhưng cũng chỉ là chuyện một hai năm nữa.

Nhưng nhìn lại hoàng đế bệ hạ...

Thời trung niên bệnh tật triền miên, dù sau này tu đạo, cũng thường xuyên ốm đau, năm sáu năm trước, càng là đáng vẻ sắp chết, mãi đến hơn hai năm trước, mọi thứ đột nhiên tốt lên.

Chưa nói đến cái khác.

Mấy ngày trước.

Hoàng đế dẫn văn võ bá quan lên núi ngắm cảnh đã cho thấy, tuổi càng ngày càng lớn, nhưng sức khỏe càng ngày càng

tốt.

“Đều không nói gì? Ha ha ~”

Long Khánh Đế cười nhẹ: “Xem ra, trong lòng các người, trăm cũng không phải là già đến sắp chết rồi, lại vì sao đề cập đến chuyện thoái vị, không sợ trăm thoái vị rồi, thiên hạ đại loạn?”

“Bệ hạ, lời này là ý gì?” Hắc y tăng nhân nói, “Thái tử kế vị là ý nguyện của mọi người, sao có thể thiên hạ đại loạn?”

“Thái tử là trữ quân không sai, nhưng các ái khanh...”

Long Khánh Đế vẫn giữ giọng điệu chậm rãi, nhưng âm thanh lại khiến người nghe như nghẹn ở cổ họng: “Các người có phải đã quên, thái tử nhiều bệnh, hôm nay lại bị kinh động, khó khăn lắm mới gánh xong trọng trách giám quốc, chuẩn bị nghỉ ngơi một thời gian dưỡng thân, các người lại chạy đến làm âm lên như vậy.

“Các người định để thái tử mang bệnh tiếp tục lo việc nước, rồi mệt chết sao?”

“Hắn là thái tử, là trữ quân, càng là con trai của trăm.

“Các người không đau lòng, trăm là cha cũng đau lòng.

“Nếu các người cứ nhất quyết muốn đẩy thái tử lên trước...

“Vậy trăm thực sự phải nghi ngờ.

“Trong đám trung thần lương tướng này, thực sự có một hai con sâu làm rầu nồi canh, những kẻ có ý đồ riêng.

Chương 574: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (2)

“Tào Phàm, hoàng gia gia nói đúng không?”

Cuối cùng.

Hắn nhẹ nhàng ngược mắt, nhìn về phía Tào Phàm đang đứng ở góc tường không dám nói gì.

“Hoàng gia gia...”

Trước khi đến.

Tào Phàm đã hạ quyết tâm ba lần, nhưng khi thực sự đến trước mặt người này, vẫn có chút không kiểm soát được sợ hãi, hắn đi đến trước mặt mọi người, nhẹ nhàng quỳ xuống: “Hoàng gia gia nói đúng, thân thể của phụ vương quả thực không tốt.”

“Thấy chưa, cháu của trẫm cũng biết.”

Long Khánh Đế ngồi dưới đất, nhưng ánh mắt như đang nhìn xuống họ từ trên cao: “Trẫm nhớ, hiếu Tông Hoàng đế của Yến quốc tiền triều cũng như vậy, khi bệnh nặng thì bị ép lên ngôi, không quá hai năm đã mệt mà chết, để lại thái tử còn non nớt, để lại cục diện chủ yếu thần cường, sau đó bắt đầu loạn thất vương.”

“Tiền Yến cũng từ thời điểm này mà từ thịnh chuyển suy, không lâu sau đó lại xảy ra loạn thất vương.”

“Xem ra.

“Trong các người có người, đọc sách không tệt, còn biết áp dụng vào thực tế.”

Một cuộc bức cung chính biến.

Vốn nên ào ạt mà đến, nhanh chóng kết thúc.

Kết quả từ khi vào cửa đã không đúng.

Vài câu tranh luận.

Ban đầu lấy “xã tắc” làm lý, muốn ép hoàng đế thoái vị của quần thần, dần mất đi lý do để tiếp tục, vậy mà không biết nên trả lời thế nào, cũng mất đi khí thế ban đầu.

“Bệ hạ.”

“Chúng thần tuyệt không có ý này!”

“Chúng thần đều là trung thần của Đại Thịnh triều, mặt trời mặt trăng có thể chứng giám, những gì làm được, đều vì giang sơn xã tắc!”

“.....”

“Trẫm tin các người, các người cũng là bị gian nhân xúi giục, nhất thời hồ đồ.”

Long Khánh Đế trầm giọng nói: “Bây giờ tình ngộ vẫn chưa muộn, đều ra ngoài trước đi, có chuyện gì để sáng mai triều sớm hãy nói, trẫm hơi mệt, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi.”

“Đây...”

Quần thần bối rối.

“A Di Đà Phật! Hoàng đế bệ hạ, quả là có một chiêu nguy biến rất hay!”

Thời khắc quan trọng.

Hắc y tăng nhân nhấn mạnh giọng điệu, hẳn biết không thể duy trì được vẻ khách khí bề ngoài nữa, chỉ đành bắt đầu công kích: “Vậy chúng ta hãy nói về, những năm bệ hạ bế quan tu đạo, dung túng gian thần tạo ra loạn lạc triều đình, dẫn đến

bách tính thiên hạ khổ không thể tả, mà phải thoái vị, bảy tội lớn.

“Một, mấy chục năm trước, bệ hạ cưỡng chế yêu cầu cả nước trồng linh hòa vô dụng, chiếm giữ một phần mười đất canh tác, một phần mười này, chính là dư lương mỗi năm của bách tính, từ đó trở đi, năm đủ bách tính miễn cưỡng no bụng, đến cuối năm nhà nào cũng sạch sẽ, hễ là năm mất mùa, chính là chết đói đầy đường, dân không sống nổi! Xin hỏi bệ hạ, những ‘tiên thảo’ vô dụng này, sau khi nhập kho mỗi năm, rốt cuộc dùng để làm gì? Ngoài việc làm suy yếu quốc lực Đại Thịnh triều ta, còn có tác dụng gì?!

“Hai, hai mươi năm trước, bệ hạ chỉ riêng việc xây dựng Vạn Thọ Cung, đã tiêu tốn một nửa ngân khố của năm đó, gỗ sử dụng đều là từ nơi cách xa hàng ngàn dặm vận chuyển đến kinh thành, dẫn đến năm đó ngay cả tiền cứu trợ thiên tai cũng không có, liên tiếp gây ra ba cuộc nổi loạn.

“Ba, đất đai phía nam...

“.....

“Bảy, cũng là trong những việc bệ hạ làm, khiến bách tính thiên hạ không thể chịu đựng nổi, Vân Châu mười ngày! Lúc đó Vân Châu, khắp nơi đều lộ ra quỷ dị, sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà cửa ngõ mở toang, mặc cho man tộc đồ sát bách tính triều ta!

“Trước khi khai chiến!

“Bệ hạ còn bí mật tiếp kiến sứ giả man tộc!

“Hỏi bệ hạ, có phải thông đồng với giáo đồ Vu Thần, dùng bách tính triều ta, tiến hành một cuộc huyết tể!

“Sau Vân Châu mười ngày, man tộc luyện binh chuẩn bị chiến tranh, càng ngày càng mạnh, những gì bệ hạ làm, chẳng

phải là đang giúp đỡ giặc cướp đối phó với Đại Thịnh triều ta sao.

“Bệ hạ, vì sao phản quốc?!”

“Có bảy tội lớn này!”

“Bệ hạ còn mặt mũi nào tự xưng là cha của chúng thần, tự xưng là thiên tử Đại Thịnh triều?!”

Theo từng tội ác được đưa ra.

Quần thần vốn có chút mơ hồ dưới sự nguy biến của lão hoàng đế, lại một lần nữa trở nên phẫn nộ.

Long Khánh Đế nghe đối phương liệt kê từng tội trạng một, trên khuôn mặt bình tĩnh cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng không phải là xấu hổ, cũng không phải là tức giận, mà là... khinh thường!

“Tiên nhân tự có việc của tiên nhân, phàm nhân tự có phiền nhiễu của phàm nhân!”

“Thần tử tự có việc nên làm, cha cũng có khó khăn cần giải quyết.

“Các người nói...”

“Linh hòa vô dụng!”

“Các người có biết, hiện nay Tây Tề, Đông Khánh thậm chí Nam Từ, cũng đang trồng linh hòa, chẳng lẽ bọn họ cũng cố ý làm hao tổn quốc lực của mình?”

“Nếu không phải trăm giao tiếp với tiên nhân, thiên hạ này, đã sớm đại loạn!”

“Là trăm, thay thiên hạ, thay văn võ bá quan, gánh vác tiếng xấu này!”

“Còn về những chuyện khác...”

“Trẫm là cha, không cần thiết việc gì cũng phải giải thích với các người.

“Đều cắt cho trẫm——!”

Một tiếng rỗng ngâm.

Ở cuối hàng, vậy mà có mấy người sợ đến mức quỳ xuống tại chỗ.

“A Di Đà Phật! Kẻ tham lam vô đức, còn ở đây nguy biệ!”

Hắc y tăng nhân cũng nâng cao giọng nói: “Các vị thí chủ, còn không mau, thỉnh bệ hạ thoái vị?”

“Thỉnh, bệ hạ thoái vị!”

Sự việc đã đến nước này.

Cho dù trong lòng sợ hãi.

Những người có mặt cũng hiểu đã không còn đường lui, họ đồng thanh hô vang, như sấm rền.

“Ly cứu tiêu nhi ứng thiên mệnh, tình hà dĩ kham; ngự tứ hải nhi ai thương sinh, tâm vi chi thương ~”

Long Khánh Đế không đáp lại nữa, mà sau khi đọc hai câu thơ, lại nhắm mắt lại, dường như những gì đang xảy ra trước mắt, đều không liên quan đến ông.

“Keng ——”

Âm thanh binh khí ra khỏi vỏ liên tục vang lên.

“Bệ hạ!”

“Hôm nay, ngài dù thế nào cũng không thể qua mặt được nữa rồi.”

“Nếu không thể thể diện, bản tăng chỉ có thể giúp ngài thể diện!”

Chương 575: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (3)

“.....”

Hắc y tăng nhân ra hiệu cho mọi người ra tay.

“Gan lớn thật!”

Cũng ngay lúc đó.

Hoàng Hồng, thái giám cầm ấn của Ty Lễ Giám, dẫn theo hơn mười thái giám xuất hiện từ phía sau điện.

Ở phía sau họ.

Cũng có cấm vệ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chặn đường lui.

Người dẫn đầu trong đó chính là võ thánh trong cấm vệ, Trường Tôn Húc Thăng.

Cuối cùng.

Còn có mười hai tử sĩ che mặt.

“Có vẻ như bộ hạ đã biết trước biến cố hôm nay.”

Sắc mặt hắc y tăng nhân ngưng trọng.

Những người này, rõ ràng là đã phục kích sẵn, chỉ chờ bọn họ đến.

Là ai tiết lộ?

Trương Hủ?

Không nên!

Họ Trương rõ ràng là nhằm vào di vật của Thái Tổ, với phong cách của hoàng đế, tuyệt đối sẽ không chia đồ của Tào gia cho người khác.

Không sao cả.

Những người trước mắt này.

Vốn đã nằm trong tính toán của hắc y tăng nhân.

Chỉ là, địa điểm quyết chiến thay đổi, không phải ở hành cung, mà là ở tẩm cung.

Xét về sức chiến đấu, vẫn là bọn họ chiếm ưu thế.

Hoàng Hồng nheo mắt, âm thanh phát ra như mũi kim đâm vào màng tai của mọi người: “Các ngươi loạn thần tặc tử, còn không mau đầu hàng, chờ xử lý!”

“Thái giám! Lão tử sớm đã ngứa mắt ngươi!”

“Àm ——”

Phạm Thiên Phát chửi một tiếng, trực tiếp biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở trên đỉnh đầu của Hoàng Hồng, trong tay cầm một cây đao lớn, lực lượng đáng sợ bộc phát ra đã đánh thủng một cái lỗ lớn trên trần điện, như muốn chia đôi cả cung điện, gió lốc thổi qua, bình phong, bàn ghế và đồ trang trí vỡ vụn.

Thái giám Hoàng Hồng, tay không tác sát, liền đỡ được một đao này.

“Àm ——”

Hai luồng sức mạnh va chạm.

Sàn nhà dưới chân Hoàng Hồng ầm ầm sụt xuống mấy tấc, tay còn lại của ông, với một tư thế quỷ dị vươn về phía trước, đối phương nghiêng người né tránh, móng vuốt trắng như xương rơi trên gỗ, phát ra âm thanh “xì xì”.

“Các người thái giám này, chỉ thích chơi trò âm hiểm!”

Phạm Thiên Phát đỏ mắt giết chóc.

.....

“Lên!”

Trường Tôn Húc Thăng, phó chỉ huy đồng tri của cấm vệ rút đao tú xuân, thuộc hạ đã sớm cùng mười hai tử sĩ lao vào thủ hạ của hắc y tăng nhân, hàng chục người hỗn chiến.

Trong hương hỏa thần giáo.

Có một giáo đồ tóc trắng xóa, cảnh giới võ đạo của hắn chỉ vừa mới đạt đến Huyền Tượng cảnh, vậy mà lại xông về phía võ thánh trong cấm vệ, thanh kiếm mềm trong tay như một con rắn linh hoạt.

“Choang!”

Trong mắt Trường Tôn Húc Thăng lóe lên khinh thường: “Chết đi!”

Đao tú xuân gào thét, trên đó bao bọc “chân khí” mà chỉ có võ thánh mới có, muốn chặt đứt con rắn linh hoạt do kiếm mềm hóa thành, nhưng cũng ngay trước khi hai thứ va chạm.

Từng vòng ánh sáng tím từ trên người giáo đồ hương hỏa thần giáo lóe lên, sau đó hóa thành lực lượng mà phàm nhân khó hiểu, quán quanh thân kiếm, con rắn linh hoạt do kiếm mềm hóa thành như yêu quái, cắn về phía lưỡi đao.

Đao tú xuân không kịp né tránh, suýt chút nữa mất kiếm soát.

Bản thân Trường Tôn Húc Thăng, càng là loạng choạng lùi lại mấy bước, hắc kinh hãi: “Yêu pháp?!”

“Đây là hương hỏa thần đạo!”

“Phàm nhân, còn không chịu chết đi!”

Không chỉ là kiếm.

Toàn thân giáo đồ hương hỏa giáo đều bao bọc bởi thần lực hương hỏa, hắc lao tới trước mặt võ thánh như một mũi tên, đồng thời với thanh kiếm mềm đâm ra, một tay khác cũng hóa thành móng vuốt ma quỷ dưới làn khí tím, tấn công cả hai bên.

“Thần đạo cái rắm!”

Trường Tôn Húc Thăng không sợ hãi, chân khí toàn thân bùng nổ, khiến cho y phục gần như dựng đứng.

Lần này.

Hắc đốc toàn lực, cũng coi như ngang sức ngang tài với người này.

.....

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.”

Hắc y tăng nhân thân nhiên nói: “Lữ tướng quân, mời người đi trợ giúp Miêu hương chủ, nhanh chóng hạ gục Trường Tôn Húc Thăng, càng nhanh giải quyết được bọn họ tập trung chú ý, thì khả năng thắng cuối cùng càng lớn.”

“Ta biết rồi.”

Lữ Tịch, thân như núi, mặc một bộ giáp đen đỏ, lập tức đi về phía võ thánh trong cấm vệ, nhưng vừa mới đi được hai bước, từng luồng chân khí bá đạo đột nhiên bùng nổ từ trong cơ thể, phương thiên họa kích trong tay, như cột chống trời, ầm ầm giáng xuống phía sau.

“Ầm ầm ầm ——”

Một kích này.

Cả tầm cung đều rung chuyển, như rồng đất lật mình!

Nơi phương thiên họa kích giáng xuống, càng xuất hiện một cái hố sâu hơn một trượng, từng vết nứt như mạng nhện

lấy đó làm trung tâm lan ra xung quanh mấy trượng, sàn nhà, đá tảng âm âm vỡ nát, hóa thành bụi mù mịt lan tỏa, che khuất tầm nhìn nửa cung điện.

Chỉ là...

Hắc y tăng nhân vốn đứng ở nơi này, đã sớm biến mất.

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!”

Hắc y tăng nhân đứng trên xà nhà, nhìn xuống vị tướng quân hùng tráng: “Lữ tướng quân, vì sao lại lừa ta?”

“Loạn thần tặc tử!”

Lữ Tịch chậm rãi nâng phương thiên họa kích: “Ai cũng có thể giết!”

“Đại ca, ngươi, ngươi...”

Tào Phàm đầy mặt kinh ngạc: “Sao ngươi có thể thất tín như vậy!”

Hiện tại xem ra.

Không trách đi vào tầm cung lại không đúng.

Người tiết lộ.

Là Lữ Tịch!

“Hãy ~ bản tăng đã sớm nhắc nhở điện hạ, là điện hạ tin tưởng người, đáng tiếc, điện hạ lại thất vọng rồi.”

Hắc y tăng nhân khẽ lắc đầu: “Nếu tướng quân là người vô tín vô nghĩa như vậy, thì đừng trách bản tăng ra tay vô tình.”

Chuỗi tràng hạt trong tay hắn phát ra ánh sáng tím, rung động không ngừng, ngón tay cái nhẹ nhàng đẩy tới, liền có một viên tràng hạt mang phù văn Phật gia bắn về phía người bên dưới.

“Ta muốn xem thử, yêu pháp của các ngươi, rốt cuộc lợi hại đến mức nào!”

“Àm!”

Chân khí được xung là bá đạo nhất nhân gian của Lữ Tích va chạm với tràng hạt, từng luồng dư chấn bùng nổ, một cây cột lớn nứt vỡ từng tắc dưới uy lực đáng sợ, sau đó kéo theo một mảng mái vòm của cung điện ầm ầm sụp đổ, một lát sau, tràng hạt bắn ngược trở lại, nhưng nó không rơi xuống, mà dưới làn khí tím lơ lửng giữa không trung, sau đó bay trở lại trước mặt chủ nhân.

Chương 576: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (4)

“Đi.”

Hắc y tăng nhân lại vung tay.

Lần này, có đến năm viên tràng hạt, liên tiếp bắn tới như đạn pháo.

Lữ Tịch không sợ hãi, giống như lần trước cứng rắn chống đỡ, trực tiếp đánh trả tất cả các đòn tấn công.

Cứ như vậy qua lại, kéo dài đến mười mấy lần.

Số lượng tràng hạt cũng tăng lên tám viên.

“Lữ tướng quân quả không hổ là người đứng đầu trong nhân gian võ thánh, xem ra bản tăng nhất thời nửa khắc, không thể làm gì được ngươi.”

Hắc y tăng nhân mất kiên nhẫn: “Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể mời tướng quân nghỉ ngơi một lát.”

“Ong ——”

Hắn hai tay kéo một cái.

Cả chuỗi tràng hạt hoàn toàn vỡ tung, có đến bảy mươi hai viên tràng hạt dày đặc trôi nổi, phủ xuống như cơn mưa bão, chúng cộng hưởng lẫn nhau, dưới sự gia trì của khí tím, cuối cùng hóa thành một màn chắn hình tròn màu tím, như một cái bát lớn bao vây Lữ Tịch vào trong.

“Ầm ầm!”

Phương thiên họa kích trong tay Lữ Tịch, mỗi lần vung lên đều đập ra một vết nứt trên màn sáng màu tím, nhưng cuối cùng tạm thời bị nhốt, không thể thoát ra.

Trong cuộc hỗn chiến này.

Long Khánh Đế mặc đạo bào, từ đầu đến cuối đều ngồi xếp bằng dưới đất, cho dù có mấy lần ám khí sượt qua mặt ông cũng không nhúc nhích.

Hắc y tăng nhân vươn tay phải, trong tay như từ không khí xuất hiện một cây thiên trượng, hắc nhẹ nhàng như người giấy từ trên xà nhà từ từ rơi xuống, sau đó không nói lời nào, một gậy đập về phía thân thể hoàng đế.

Long Khánh Đế vẫn không động đậy.

Chỉ là trước mặt ông, đột ngột xuất hiện một chiếc ấn lớn, bùng phát ra huyền khí trong suốt đón lấy sát cơ đang ập đến.

“Ông!”

Thiên trượng trong tay hắc y tăng nhân rung động, suýt chút nữa mất kiểm soát, cơ thể không ngừng trượt về phía sau, cho đến khi chân đập một cái, giẫm nát mặt đất, mới cuối cùng đứng vững được.

Trong mắt hắc lộ vẻ kinh ngạc: “Định Quốc Ngọc Tỷ?!”

Định Quốc Ngọc Tỷ.

Là bảo vật truyền đời.

Từ thời thượng cổ tam đế bắt đầu, vẫn lưu truyền đến nay, có lịch sử hàng ngàn năm.

Chỉ có điều, truyền thuyết thì có, nhưng chưa từng có ai chứng kiến tác dụng của nó, nhiều hơn là ý nghĩa tượng trưng.

Sao lại...

Trong tay lão hoàng đế.

Thực sự trở thành pháp khí!

“Lại đến!”

Thần lực hương hỏa trên người hắc y tăng nhân lại một lần nữa tăng lên, đầu cuối của thiền trượng trong tay hắn, càng dưới sự gia trì của khí tím, ảo hóa thành một khối không lồ, như một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống nặng nề.

“Àm!”

Tuy nhiên liên tiếp dùng hết sức tấn công mấy lần, cũng vẫn không thể làm hoàng đế bị thương chút nào.

“Hoàng Hồng!”

Long Khánh Đế nhắm mắt, râu tóc bay trong gió lốc, ông chậm rãi nói: “Trẫm đã một trăm tuổi rồi, còn đánh đánh giết giết như thế nào? Trẫm ban cho ngươi Định Quốc Ngọc Tỷ, trấn áp những loạn thần tặc tử này.”

“Àm ——”

Chỉ thấy Định Quốc Ngọc Tỷ bùng phát ra khí tức càng mạnh mẽ hơn, đẩy lùi hắc y tăng nhân, sau đó bay đến phía trên Hoàng Hồng, thái giám cầm ấn của Ty Lễ Giám, đang chiến đấu kịch liệt với Phạm Thiên Phát, hung hăng đập xuống.

Hai người vốn đang ngang sức ngang tài, trong sự thay đổi đột ngột này nhanh chóng phân ra thắng bại.

“Àm!”

Phạm Thiên Phát buộc phải phân tâm đỡ Định Quốc Ngọc Tỷ đập xuống, tay trái của Hoàng Hồng nhân cơ hội nắm chặt đao lớn của đối phương, tay phải độc chưởng tìm đúng thời cơ đánh vào ngực hắn, chân khí xen lẫn với độc dược, xuyên qua áo giáp xâm nhập vào cơ thể.

Hai thứ cộng lại.

Phạm Thiên Phát đều không thể chống đỡ, trước tiên là bị Định Quốc Ngọc Tỷ đập trúng, sau đó trúng một chưởng, cả người như điều đứt dây bay ngược ra sau, cho đến khi đâm xuyên qua tường mới rơi xuống đất, liên tiếp ho ra máu đen, hần buộc phải lập tức gõ vào huyệt vị để giải độc.

Hoàng Hồng không đuổi theo giết, mà một tay nâng Định Quốc Ngọc Tỷ, trực tiếp đến trước mặt hắc y tăng nhân, cùng hần giao chiến, mặc dù không chiếm được thế thượng phong, nhưng cũng coi như kéo dài được thời gian.

Bên kia.

Kết giới màu tím giam giữ Lữ Tịch đã đầy vết nứt, như một chiếc bình sứ vỡ vụn, chỉ cần một lần tấn công nào đó là có thể phá hủy hoàn toàn.

Trường Tôn Húc Thăng sau khi nắm rõ được “yêu pháp”, cũng ổn định được tình hình, dần dần hình thành sự áp chế.

Những người khác, như mười hai tử sĩ, cũng đều rõ ràng chiếm ưu thế.

Dựa theo tình hình hiện tại phát triển, cuộc nổi loạn này, rất nhanh sẽ bị trấn áp mà tuyên bố kết thúc.

“Những tên giặc các ngươi, còn không đầu hàng!”

Trường Tôn Húc Thăng quát lớn.

.....

Bên ngoài hành cung Tử Vi.

“Đứng lại!”

Trong hỗn loạn lửa cháy ngút trời.

Cao Bật xắn tay áo đuổi theo.

Nghiêm Mậu Hưng chạy trốn chật vật phía trước.

“Chặn hấn lại!”

Hấn hét lớn với mấy tên Kim Ngô Vệ phía trước.

Nhưng phần lớn Kim Ngô Vệ đều đang giao chiến với quân Trấn Đông, số ít có thể rảnh tay lo cho hấn, cũng chỉ là những tên lính thường, bị Cao Bật cảnh giới Luyện Tạng đánh chết chỉ trong vài chiêu.

Cao Bật thuận thế nhặt một thanh đao nhận linh từ dưới đất, định tiếp tục đuổi giết.

“Ái chà...”

Nghiêm Mậu Hưng hoảng hốt mất đường, dưới chân loạng choạng mất thăng bằng, lảo đảo xuống sườn núi, quan bào trên người bị cành cây, đá tảng và những vật sắc nhọn khác cắt rách, trên người càng đầy vết máu.

“Nghiêm tặc, chịu chết đi!”

Cao Bật giơ đao chém xuống, định lấy đầu người.

“Choang!”

Một cây trường thương xuất hiện lặng lẽ, chắn chặt lưỡi đao, không thể tiến lên nửa tấc.

Cao Bật chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một khuôn mặt trẻ tuổi: “Trần đại nhân? Huyền Giáp Quân?!”

Chỉ thấy Trần Tam Thạch không biết từ lúc nào đã quay lại núi Tử Vi.

Ở phía sau hấn, còn có ba nghìn Huyền Giáp Quân đang lao đến.

Chương 577: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (5)

“Cao đại nhân.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngươi và Nghiêm đại nhân có thù hận gì, mà lại dùng đao kiếm hướng vào nhau, đoạt mạng nhau? Ủa? Sao lại lửa cháy khắp nơi, loạn thành một đoàn, chẳng lẽ là quân Khánh quốc đánh tới rồi?”

“Trần tướng quân!”

Nghiêm Mậu Hưng mừng rỡ vô cùng, vừa bò dậy vừa chỉ trích: “Tạo phản! Cao Bật và thái tử bọn họ, muốn tạo phản mưu nghịch, ngươi đến đúng lúc, mau mau bắt hẩn lại!”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch đầy mặt không tin: “Cao đại nhân, quả thực như vậy sao?”

“Keng!”

Cao Bật biết mình không phải là đối thủ, dứt khoát ném đao đi: “Trần tướng quân, đừng nói lời khó nghe như vậy, chúng ta chỉ đang thanh quân trắc mà thôi, tiêu diệt hết những gian thần này, trả lại cho Đại Thịnh triều một bầu trời trong sáng!

“Ngươi đến đúng lúc!

“Tham gia cùng chúng ta, chính là công lao to lớn.”

“Xin lỗi Cao đại nhân.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Ta không rõ các người rốt cuộc là ai đang gây loạn, cũng không nhận được bất kỳ quân lệnh nào, vẫn là để ta đi tìm hiểu tình hình trước đã, người đâu, đưa hai vị đại nhân xuống nghỉ ngơi!”

“Rõ!”

Triệu Khang cùng những người khác lập tức tiến lên, đưa Nghiêm Mậu Hưng và Cao Bột đi.

“Đại nhân!”

Hạ Tông nhìn cảnh tượng trước mắt, đầy mặt lo lắng: “Đại nhân, rốt cuộc là ai đang tạo phản, chúng ta phải bảo vệ bệ hạ!”

“Ta biết ai đang tạo phản?”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Các người đừng manh động, trước tiên thử xem có thể hỏi rõ tình hình không, ta cũng đi xem, nghe tiếng tên của ta rồi hãy hành động!”

“Rõ!”

“.....”

Giao phó xong.

Trần Tam Thạch một mình nhanh chóng tiến về phía hành cung.

Trên đường đi.

Hắn nhìn thấy Giang Nguyên Bá và Mạnh Khứ Tật hai võ thánh đang giao chiến, có thể nói là núi lở đất sụp, ngoài ra, không xa lại có hai bóng người, đang hộ tống một lão già lụ khụ vội vã đi tới.

Nghiêm Lương!

Thật là náo nhiệt.

Trần Tam Thạch không để ý đến họ, nhân lúc hỗn loạn lên vào trong hành cung.

.....

“Àm ——”

Giang Nguyên Bá và Mạnh Khử Tật đánh nhau hàng trăm hiệp, đều bị thương, tiếp tục đánh xuống cũng khó phân thắng bại.

“Dừng tay!”

“Dừng tay đi!”

“Các người đừng đánh nữa!”

“.....”

Nghiêm Lương ho khan đi về phía bên này.

“Nghiêm đại nhân!”

Hai mắt Mạnh Khử Tật đầy tơ máu: “Ngài nói gì cũng vô dụng!”

“Hai Cầu!”

Nghiêm Lương dậm chân: “Có thể nghe lão phu nói hai câu được không! Giang thống lĩnh, người cũng dừng tay trước đi!”

“Ong!”

Giang Nguyên Bá thu đao.

Hai người giữ khoảng cách, đều đang điều chỉnh trạng thái.

“Hai Cầu, người lại đây!”

Lúc này Nghiêm Lương mới từ từ tiến lại gần, ông kéo đôi phương đến góc: “Người từ trước đến nay đều trung thành với triều đình, vì sao lại làm như vậy? Vì Vân Châu mười ngày?!”

“Đúng vậy!”

Mạnh Khử Tật trả lời: “Mọi thứ của Mạnh Hai Cầu ta, đều là triều đình ban cho, ta nguyện báo đáp triều đình! Nhưng... người mà ta báo đáp, hẳn không thể đâm sau lưng chúng ta!”

“Vì vậy, người mới đi theo Cao Bật bọn họ mưu nghịch khởi sự?!”

Nghiêm Lương tuổi già sức yếu, mỗi khi nói được nửa câu, đều cần phải thở dốc mới có thể nói tiếp: “Hai Cầu! Ai là người lên kế hoạch Vân Châu mười ngày chúng ta tạm thời không nói, lão phu, chỉ nói cho người một chuyện!

“Người thực sự nghĩ, Cao Bật bọn họ lúc đầu, không có cơ hội ngăn cản mọi thứ xảy ra sao?”

“Ngài...”

Mạnh Khử Tật sừng sốt: “Nghiêm lão, đây là ý gì? Vân Châu mười ngày, thái tử điện hạ hoàn toàn không hay biết! Nếu không, sao lại để mặc cho sự việc xảy ra!”

“Lúc đầu bọn họ quả thực có thể không biết, nhưng sau này, tuyệt đối đã phát hiện ra, còn về tại sao không ngăn cản, cũng rất đơn giản...”

Nghiêm Lương hạ thấp giọng: “Bởi vì đây là chứng cứ phạm tội, dùng để lật đổ lão phu! Nếu tối nay bọn họ thực sự thành công, chính là chiếm được chính nghĩa, còn chúng ta, trở thành bên bị lên án, bất kể đối xử với chúng ta như thế nào, đều là hợp lý hợp tình, bọn họ sẽ thắng rất triệt để!”

“Cái gì?!”

Mạnh Khử Tật khó tin: “Cao đại nhân bọn họ lúc đầu không ngăn cản, chỉ vì cái gọi là chứng cứ phạm tội, mà lại để mặc cho biên giới Vân Châu nhiều huynh đệ như vậy chết oan?!”

“Chiêu này rất hiệu quả, không phải sao?”

Nghiêm Lương nhấn mạnh: “Người chẳng phải vì chuyện này, mà quay sang tham gia cùng bọn họ sao? Thiếu người là một võ thánh, người cảm thấy bọn họ sẽ thiếu bao nhiêu phần thắng?”

“Không thể nào!”

Mạnh Khử Tật nói.

“Có gì mà không thể?!”

Nghiêm Lương dùng giọng điệu chân thành nói: “Hai Cậu, lão phu khi còn trẻ cũng giống như người, từng vì tâm chính mà tiến tới không ngừng! Nhưng sau này mới phát hiện, rất nhiều chuyện không phải chúng ta có thể quyết định được!

“Muốn đứng vững trên triều đình, thì phải nghĩ mọi cách!

“Cao Bật bọn họ tự xưng là thanh lưu, thực tế thì sao? Chẳng qua là mượn danh thanh lưu, để bôi nhọ chúng ta, chiếm lấy đỉnh cao của tầng lớp đạo đức mà thôi! Những chuyện làm sau lưng, có thể sạch sẽ đến đâu?

“Lão phu nói những điều này với người, là muốn khuyên người dừng tay! Võ thánh mạng quý, chỉ cần người dừng tay bây giờ, lão phu vẫn có thể cố gắng bảo vệ người một mạng, xấu nhất, cũng sẽ không liên lụy đến gia quyến của người!”

“Ta không tin, ta muốn tự mình đi hỏi cho rõ!”

“Àm ——”

Mạnh Khử Tật đột nhiên hành động, trong nháy mắt đã biến mất.

“Nghiêm các lão!”

Thấy vậy, Giang Nguyên Bá tức giận nói: “Ngài không phải đến để khuyên hàng sao? Sao lại để hắn chạy mất, vạn

nhất để hấn xông vào tâm cung, bệ hạ có gì bất trắc, thì phải làm sao!”

“Ta đã thành công khuyên hàng rồi.”

Nghiêm Lương được tùy tùng đỡ chậm rãi ngồi xuống.

“Cái gì?”

Giang Nguyên Bá nhìn về hướng Mạnh Khứ Tật rồi đi:
“Có ý gì?”

Chương 578: Thỉnh Phụ Hoàng Phó Tử (6)

“Ta hiểu Hai Cầu, hắn đi theo Cao Bật bọn họ, thực ra chẳng qua là muốn hỏi một lời giải thích, nếu lời giải thích này không tồn tại, hắn cũng...”

Nói đến đây, trong đôi mắt già nua đục ngầu của Nghiêm Lương, lóe lên một tia âm trầm: “Tương đương với đã chết.”

.....

Tâm cung.

“Đánh nhau hăng say như vậy?”

Trần Tam Thạch còn chưa đến gần, đã nghe thấy bên trong tâm cung tiếng “ầm ầm ầm”, giống như đang nổ tung, ngay cả cung điện cũng sụp đổ một phần, nào chỉ là “ánh nền riu búa”, đơn giản chính là hai quân đối trận.

Hắn không dám tiến lên nữa, mà ở gần đó tìm một cái cây trèo lên, dùng thuật quan khí xác định vị trí này của mình sẽ không bị ai chú ý, sau đó bắt đầu thông qua khe hở của tâm cung quan sát tình hình chiến đấu.

“Đang làm cái gì vậy?”

“Đại sư huynh phản bội rồi?”

.....

“Ầm ——”

Phương thiên họa kích lại một lần nữa đập xuống, cuối cùng hoàn toàn phá vỡ trảng hạt giam giữ.

Lữ Tịch và Hoàng Hồng liên thủ, cộng thêm Định Quốc Ngọc Tỷ.

Hắc y tăng nhân rất nhanh không chịu nổi.

Hơn nữa Định Quốc Ngọc Tỷ.

Nói là Hoàng Hồng đang dùng, nhưng thực tế, lão hoàng đế vẫn đang âm thầm điều khiển.

Một đòn giáng xuống.

Định Quốc Ngọc Tỷ hạn chế thiên trượng, Lữ Tịch và Hoàng Hồng đồng thời ra tay.

Khí tím bảo vệ xung quanh hắc y tăng nhân bắt đầu lung lay sắp đổ.

“Lữ tướng quân!”

Hoàng Hồng hét lớn.

Chỉ thấy phương thiên họa kích trong tay Lữ Tịch, dưới sự gia trì của chân khí, hóa thành một con sư hổ cao hơn một trượng, như thần ma từ trên trời giáng xuống, tiếng gào thét làm chấn động không khí, mang theo sức mạnh vô tận lao xuống.

Lần này.

Cuối cùng hắc y tăng nhân cũng không chống đỡ được, thần lực hương hỏa bảo vệ hoàn toàn sụp đổ, cả người hắn như con quay bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất sau nhiều lần cố gắng đứng dậy cũng không được.

Chân khí bá đạo thật...

Hắn cố gắng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Lữ Tịch kéo theo phương thiên họa kích chậm rãi đi tới.

Hắn quát lớn: “Các người phản tặc, còn không chịu phục?”

“Phó giáo chủ!”

“Thánh tăng!”

“.....”

Mọi người nhìn sang, nhất thời có chút hoảng sợ.

Những văn quan đến trợ uy từ xa, cũng đều mặt mày khó coi.

Tình hình trước mắt rất rõ ràng.

Bọn họ sắp thua rồi!

Hậu quả của việc tạo phản thất bại là gì, tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng.

“Tất cả dừng tay!”

Giọng nói của Hoàng Hồng cao vút: “Thánh thượng nhân từ, bây giờ dừng tay, biết đâu còn giữ được một mạng, gia đình cũng sẽ không bị liên lụy, tiếp tục nữa, chu di cử tộc, một người cũng không tha!”

“Đây...”

“Phải làm sao?”

“Thánh tăng bọn họ đều ngã xuống rồi!”

“.....”

“Khụ khụ khụ...”

Trong tiếng bàn tán xôn xao, ngoài điện đột nhiên vang lên tiếng ho khan, hơn nữa càng lúc càng dữ dội, dữ dội đến mức nghe như có thể đứt hơi bất cứ lúc nào.

Vừa khéo lúc này.

Tất cả mọi người đều tạm thời dừng tay.

Khiến tiếng ho càng rõ ràng hơn.

“Cộp cộp ~”

Ngay sau đó, là tiếng gậy gõ xuống đường đá.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều không hện mà cùng nhìn về phía cửa đại điện.

Cho đến khi một bóng dáng hơi còng xuất hiện, từ tối ra sáng, có chút khó khăn bước qua bậc cửa, lộ ra một khuôn mặt tiêu tụy.

“Điện hạ!”

“Điện hạ sao ngài lại đến?”

“.....”

Phạm Thiên Phát gắng gượng đứng dậy: “Chuyện còn chưa kết thúc, điện hạ không nên xuất hiện!”

“Tất cả dừng lại đi.”

Thái tử gia thu khăn tay bên miệng: “Các người đều là trụ cột của Đại Thịnh triều ta, nếu cả hai bên đều tổn thất, là tổn thất của Đại Thịnh triều ta.”

“.....”

Long Khánh Đế ngược mắt, cứ như vậy nhìn hẩn, không nói gì.

“Nhi thần, tham kiến bệ hạ!”

Thái tử gia từ từ quỳ xuống, vát vả dập đầu.

“Đứng lên đi.”

Long Khánh Đế thở dài nói: “Người không nên đến, người đâu, thân thể thái tử không tốt, mau đỡ hẩn về nghỉ ngơi.”

“Phụ hoàng!”

Thái tử giờ tay, ra hiệu không được đến gần hẳn: “Nhi thần còn một chuyện chưa nói xong.”

“Nói.”

Long Khánh Đế thốt ra một chữ.

Trong mắt tất cả mọi người.

Chuyện đã kết thúc.

Hậu quả, chẳng qua là lần lượt từ từ xử lý.

Thái tử cho dù lúc này, nhận sai, cũng vô ích.

“Nhi thần, thỉnh phụ hoàng thoái vị!”

Thái tử đột nhiên nâng cao giọng nói: “Tình trạng của Đại Thỉnh, không cho phép phụ hoàng tiếp tục làm hao tài tổn của nữa! Quá nhiều bách tính khó có đường sống, quá nhiều oan khuất cần được làm sáng tỏ, quá nhiều tệ nạn cần được chữa trị, vị trí của phụ hoàng, nên đổi người rồi!

“Phụ hoàng thoái vị làm thái thượng hoàng, nhi thần nhất định tận hiếu!”

Long Khánh Đế cuối cùng cũng có cảm xúc: “Thái tử, ngươi còn chưa làm loạn đủ sao!”

“Nhi thần, thỉnh phụ hoàng thoái vị! Nếu không thì...”

Thái tử chống đỡ từ từ đứng dậy, từng chữ vang dội: “Nhi thần chỉ còn cách, vì thiên hạ này, làm ra chuyện bất hiếu!”

“Điện hạ!”

Thái giám Hoàng Hồng nhắc nhở: “Ngươi không nhìn ra bệ hạ muốn kiểm soát ảnh hưởng đến mức nhỏ nhất sao, hiện tại đại cục đã định, cho dù ngươi cứ nhất quyết làm khó mình, cũng có thể thay đổi được gì?”

Thái tử điện hạ.

Bỏ đi thân phận tôn quý này, chẳng qua chỉ là một lão yếu bệnh tật.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi, vì sao hắn còn muốn đến.

Hoàng gia coi trọng thể diện.

Chỉ cần hắn không lộ mặt, sau đó đều có cách dàn xếp, dù sao cũng không đến mức mất mạng, hiện tại đích thân ra mặt, không có tác dụng gì không nói, còn khiến hoàng gia mất mặt.

“Giáo chủ!”

Chỉ nghe thấy hắc y tăng nhân hét lớn: “Đừng do dự nữa! Ra tay đi!”

Giáo chủ?!

Nghe vậy.

Tất cả mọi người có mặt đều nghi ngờ mình nghe nhầm.

Lão già này, đi đường cũng cần chống gậy, là giáo chủ của hương hỏa thần giáo?!

Đừng nói là người ngoài.

Ngay cả Phạm Thiên Phát cũng không biết.

“Ong ——”

Một cái lư hương hình bầu dục lặng lẽ xuất hiện trước mặt thái tử gia.

Trên bề mặt lư hương, từng phù văn một phát ra ánh sáng tím, cho đến khi hoàn toàn kết nối lại, bùng phát ra ánh sáng tím chói lòa, tràn ngập cả tầm cung, như mặt trời màu tím.

Phía trên.

Một cái khám thờ hư ảo kỳ dị xuất hiện.

Tuy nhiên...

Hóa thành từng luồng khí tím, từ đỉnh đầu chui vào cơ thể thái tử.

“Mau ngăn hấn lại!”

Hoàng Hồng cùng những người khác mặc dù không biết tiếp theo cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cũng hiểu không thể để yên.

Lữ Tịch liên tiếp đánh ra mấy chiêu phương thiên họa kích, đều bị lực lượng thần bí trong lư hương ngăn cản.

“Phụ hoàng, đây là tà thần đạo!”

Thái tử gia mặc cho khí tím hóa thành khám thờ rót vào người, giọng nói phát ra như hai người cùng nói: “Sau khi thi triển, nhi thần sẽ không thể kiểm soát được bản thân, đây là lần cuối cùng hỏi phụ hoàng, có nguyện thoái vị không?!”

Sự im lặng của Long Khánh Đế đã cho hấn câu trả lời.

Thái tử gia mất đi sự kiên kỵ cuối cùng, hoàn toàn dung hợp với khám thờ, đôi mắt hoàn toàn hóa thành màu tím, thân hình thẳng tắp, thần sắc đại biến, như hoàn toàn trở thành một người khác:

“Vậy thì chỉ đành...”

“Thỉnh phụ hoàng phó tử!”

Chương 579: Dẹp Loạn (1)

Núi Tử Vi.

Một bóng người âm âm rơi xuống.

“Võ Thánh!”

“Mạnh Đại Soái?!”

Hạ Tông và những người khác nhìn thấy bóng người cảm trường mâu xuất hiện, đều không hiểu chuyện gì.

“Tất cả rút ra cho ta!”

Mạnh Khử Tật lao thẳng về phía Thượng thư Binh bộ Cao Bật trong đám đông.

Phạm là người cản đường, hắn cũng không giết, chỉ vung tay một cái, liền bị hất văng ra.

“Mạnh tướng quân?”

Thượng thư Binh bộ Cao Bật nhíu mày: “Người không cần lo cho ta! Có cơ hội thì trực tiếp vào tẩm cung đi!”

“Cao đại nhân!”

Mạnh Khử Tật túm lấy cổ áo của hắn: “Người lừa ta?!”

“Mạnh... tướng quân, lời này là có ý gì?”

Cao Bật không hiểu hỏi: “Lão phu khi nào lừa ngươi?”

“Vân Châu!”

Mạnh Khử Tật nghiêm giọng chất vấn: “Lúc đầu ngươi có biết bọn họ làm gì, nhưng không ngăn cản phải không? Ngươi nói thật thì tốt hơn!”

“Mạnh tướng quân... ta...”

Cao Bật không dám nhìn thẳng, cuối cùng nói: “Lúc ta biết, đã quá muộn, cho dù đi ngăn cản, cũng chỉ bảo vệ được một phần tướng sĩ biên cương mà thôi.”

“Vậy là, người thật sự biết!”

Mạnh Khứ Tật nhân mạnh: “Nhưng không đi ngăn cản!”

“Đúng vậy! Đã chết một ngàn người là chết, chết một vạn người cũng là chết, vậy thì cứ để phương Bắc loạn lên, như vậy sẽ có lợi cho chúng ta hơn! Hiện tại, trong tay chúng ta có chứng cứ phạm tội của bọn họ!”

Cao Bật nói: “Sau khi việc thành, đem chứng cứ công bố ra thiên hạ, ‘thanh quân trắc’ sẽ danh chính ngôn thuận, chúng ta là chính nghĩa chi sư, chứ không phải loạn thần tặc tử!”

“Đã chết một ngàn người là chết, chết một vạn người cũng là chết...”

Mạnh Khứ Tật lặp lại câu nói của Thượng thư Binh bộ, lặp đi lặp lại mấy lần, không khỏi cười lạnh, đến khi hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng hỏi: “Trong mắt Cao đại nhân, huynh đệ biên cương của chúng ta, chỉ là một con số thôi sao?!”

“...”

Cao Bật sững sờ.

Hắn dường như không phản ứng lại được, lời mình nói có gì sai.

“Cao Bật! Các người tranh đấu trên triều đình, tại sao lại lấy mạng sống của chúng ta ra làm trò đùa! Chúng ta, chúng ta ở tiền tuyến bán mạng vì các người!”

Cảm xúc của Mạnh Khứ Tật có chút sụp đổ.

Hắn gần như gào thét: “Ta Mạnh Nhị Cầu không hiểu đại nghĩa là gì, cũng không nói được những lời vì thương sinh bách tính, ta chỉ biết, huynh đệ giao mạng cho các người, cho dù các người không hết lòng giúp đỡ, cũng không thể đâm sau lưng!”

“Có đáng không?!”

Cao Bật hoàn toàn không thể hiểu được: “Mạnh tướng quân, người phát điên gì với ta ở đây?”

“Có đáng không? Hay cho một câu có đáng không...”

Mạnh Khử Tật cười lạnh, từ từ buông tay: “Các người đều như nhau, nếu đã như vậy, ai thắng thì sao chứ? Ta bán mạng cho ai, có ý nghĩa gì!”

“Người thật sự điên rồi!”

Cao Bật nhắc nhở: “Mạnh tướng quân, người cũng được coi là bậc thầy binh pháp, chẳng lẽ không hiểu sự việc đã đến nước này thì sớm không còn đường lùi sao? Mau mau đến tẩm cung, sự việc thành công người vẫn là công thần hạng nhất! Ngược lại, nếu sự việc không thành, người và ta đều phải rơi đầu!

“Hay là, bây giờ người muốn phản lại đi giúp Nghiêm Lương bọn họ!

“Hai bên, người phải chọn một bên!”

“Phải chọn một bên?”

Nụ cười lạnh của Mạnh Khử Tật đột nhiên hóa thành nụ cười dữ tợn: “Nếu ta không chọn bên nào thì sao?”

“Đã lúc nào rồi?”

Cao Bật khuyên nhủ: “Mạnh tướng quân còn tưởng mình có thể thoát thân sao!”

“Ta cũng chưa nói, muốn thoát thân nhĩ?”

“Người nói vậy là có ý gì?”

Không đợi Cao Bật hỏi rõ, trước mặt liền có một luồng cương phong bộc phát, làm quan mạo của hắn bay đi, tóc đen rối tung, khi mở mắt ra, Mạnh Khứ Tật đã ở cách đó trăm trượng.

Hắn không nghĩ đến việc chạy xuống núi, mà đi thẳng về phía Tử Vi hành cung.

“Ầm ầm ầm ——”

Cũng vào lúc này.

Cả núi Tử Vi rung chuyển dữ dội, độ lớn của nó khiến vô số cây cối ầm ầm đổ rạp, sườn đất sụp đổ trượt xuống, ngay cả trên con đường lát đá, cũng liên tục xuất hiện những vết nứt lớn, dường như một trận thiên tai giáng xuống, cả núi Tử Vi sắp sụp đổ.

“Chuyện, chuyện gì đang xảy ra?!”

“...”

Dị tượng đáng sợ.

Khiến ngay cả Trấn Đông quân và Cẩm Vệ đang hỗn chiến cũng buộc phải dừng tay.

...

Tầm cung.

“Thỉnh phụ hoàng chịu chết!”

Sau khi nói ra câu này.

Thái tử gia đã hoàn toàn hóa thành một người khác.

Thân hình hắn như thực như ảo, cả người hòa lẫn trong ánh sáng tím và đỏ, hai tay vuốt nhẹ, trước mặt ngưng tụ ra một

thanh trường kiếm được cấu tạo từ thần lực hương hỏa, nắm chặt trường kiếm, từ từ đi về phía hoàng đế.

“Người, người muốn làm gì?!”

Trên bờ đoàn.

Long Khánh đế ngồi xếp bằng, trên mặt cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện cảm xúc, đồng tử của ông trong nháy mắt thay đổi vô số lần, đủ loại cảm giác hòa làm một, hóa thành sự phức tạp khó có thể diễn tả thành lời: “Đứa con hiếu thảo nhất của trẫm, muốn giết vua giết cha?!”

“Bệ hạ, cẩn thận!”

Trong lòng bàn tay của Hoàng Hồng hội tụ chân khí, giống như một xoáy nước biển sâu, âm âm đánh về phía thái tử gia như thần như ma, người sau vung kiếm lên, ánh sáng tím lóe lên, chân khí vỡ nát.

Ông xoay người bay ra ngoài, cuối cùng nặng nề đập vào cột, khi rơi xuống đất mới có thể nhìn thấy, từ trán đến cơ thể, xuất hiện một vết máu xuyên suốt toàn thân, nếu không có chân khí hộ thể, tại chỗ đã bị chém thành hai nửa!

Dù vậy.

Ông cũng không bỏ cuộc, vừa phun máu, vừa ném Ngọc tử Định Quốc ra.

Ngọc tử Định Quốc rung lên, giống như bảo tháp trấn yêu đập về phía thái tử điện hạ già nua yếu ớt.

Nhưng lần này.

Ngọc tử không còn lợi hại như trước, va chạm với thần lực hương hỏa, rơi vào thế giằng co, và rất nhanh đã không thể áp chế được đối phương, sau khi va chạm vài lần đã mất kiểm soát, “bốp” một tiếng rơi xuống mặt đất, sau đó lăn đến trước mặt hoàng đế.

Chương 580: Dẹp Loạn (2)

Lữ Tịch kịp thời ra tay, nhưng cũng bị đánh lui nhiều lần, không có cách nào đối phó được.

“Bệ hạ, khụ khụ...”

Hoàng Hồng hô lớn: “Bệ hạ phản kích đi!”

“Trẫm sẽ không phản kích.”

Long Khánh đế không nhúc nhích: “Con trai trẫm muốn giết trẫm, thì cứ để nó giết, trẫm cứ chết đi cho rồi, dù thế nào cũng sẽ không ra tay giết hậu nhân của mình.”

“Bệ hạ!”

Hoàng Hồng hiểu.

Dân gian còn “nhà đột không để lộ ra ngoài”, hướng hồ là hoàng thất.

Con giết cha vốn đã là nỗi nhục lớn.

Nếu người cha còn phản kích, e rằng sẽ trực tiếp khiến thể diện của nhà Tào gia mất sạch.

“Đến đây! Giết trẫm, người ngồi vào vị trí này đi!”

Long Khánh đế vươn cổ chờ chết: “Cho dù người có sai, sau này cũng sẽ do tổ tông trên trời trừng phạt!”

Cảnh tượng này.

Khiến mọi người có mặt đều hơi bất ngờ.

Làm âm ỉ đến mức này, hoàng đế vậy mà vẫn không dám ra tay?

“Vì thể diện hoàng gia, thật là nhịn giỏi.”

Bên ngoài tầm cung.

Động đất vẫn tiếp tục.

Trần Tam Thạch ngồi xổm trên cành cây đang rung lắc không ngừng, nhìn rõ mồn một tình cảnh.

Thái tử giấu kỹ thật.

Ngay cả hấn cũng không nhìn ra.

Thông qua thuật quan khí, rõ ràng có thể xác nhận, lão già này chỉ là người bình thường.

Nói cách khác.

Thần thông của thần giáo hương hỏa, có thể khiến một người bình thường nhanh chóng sở hữu sức chiến đấu cấp bậc này trong thời gian ngắn, lý do dùng người sống để hiến tế, có lẽ chính là vì điều này.

Từ khi sự việc xảy ra đến bây giờ.

Thực ra cũng chỉ nửa canh giờ mà thôi.

Hấn cũng không vội, tiếp tục âm thầm quan sát.

“Sột soạt ~”

Lúc này.

Hấn chú ý thấy, có một đội người khác, xuất hiện ở góc quảng trường.

“Thật náo nhiệt.”

Tào Chi trốn sau tảng đá, nhìn vào trong điện: “Xem ra cho dù không cần bổn vương giúp đỡ, lần phong thiện Tử Vi này cũng không lạnh lẽo, các người nói xem, giáo hương hỏa này dùng thủ đoạn gì, mà khiến đại ca bệnh tật của ta lợi hại như vậy?”

“Theo tin tức mới nhất, hình như là chính thần đạo và tà thần đạo gì đó.”

Trương Chiêu nói: “Khi nào chúng ta ra tay?”

“Đừng vội, đợi thêm chút nữa, bây giờ cũng không phải lúc chúng ta có thể chen vào.”

Nói chuyện.

Sự rung chuyển của mặt đất càng dữ dội hơn.

“Làm cái gì vậy?!”

Tào Chi chống một tay xuống đất, hỏi: “Địa quật bên đó thế nào rồi, bọn họ vẫn chưa quay lại?”

“Thiếu chủ!”

“Không xong rồi!”

“...”

Hai đệ tử Tầm Tiên Lôu sống sót trở về, lão đạo chạy về.

“Lão công công đâu?”

Tào Chi phát giác ra điều bất thường: “Sao chỉ còn hai người các ngươi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Trương ghê, là Trương ghê!”

Đệ tử Tầm Tiên Lôu đầy vẻ sợ hãi nói: “Hắn dùng thiên hỏa, trực tiếp thiêu chết lão công công và những người khác, sau đó cướp hết di vật của Thái Tổ!”

Tào Chi có chút không tin: “Lại từ đâu chui ra một tu sĩ thực lực mạnh mẽ như vậy?”

...

“Hoàng gia gia!”

Tào Phàm nhìn hoàng gia gia mặc đạo bào, hơi không đành lòng: “Phụ vương tuyệt đối không có ý muốn làm hại tính mạng của người, người làm như vậy, là vì mượn thần lực sau khi mất kiểm soát, hoàng gia gia bây giờ thoái vị, mọi chuyện vẫn còn kịp!”

Nghe vậy.

Long Khánh đế lập tức nhìn về phía hòa thượng áo đen: “Yêu tăng, người đã làm gì con trai trẫm?”

“Điện hạ là giáo chủ của thần giáo hương hỏa chúng ta!”

Hòa thượng áo đen chống thiền trượng vào người: “Ngài vì thương sinh thiên hạ, tình nguyện từ bỏ chính thần đạo, đi tu luyện tà thần đạo, cho dù như vậy, điện hạ cũng không hiến tế quy mô lớn để tăng cường thọ nguyên, nếu không thì, sao đến mức thể nhược đa bệnh!”

“Điện hạ vì nước vì dân như vậy, bệ hạ còn không biết xấu hổ mà thoái vị sao!”

Những lời phía sau.

Đều bị bỏ qua.

Chỉ thấy Long Khánh đế từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt dần hiện ra uy nghiêm của rồng, không nói ra một lời nào, nhưng cảm giác ngọt ngào càng tăng thêm: “Trẫm đã nói, con trai trẫm xưa nay hiếu thuận, sao có thể một đêm biến thành người khác, làm ra chuyện ngỗ nghịch như vậy, hóa ra...”

“Là các ngươi những yêu nhân này quấy phá!”

“Đầu tiên là khuấy đảo triều đình, sau đó dùng yêu pháp khống chế con trai trẫm, các ngươi những yêu nhân này, tội đáng chết.”

Ba lời hai ý.

Tất cả những gì xảy ra đêm nay, từ chính biến ép cung, biến thành tà giáo làm loạn.

Bất kể tiếp theo có làm loạn đến mức nào.

Cũng coi như giữ được thể diện của hoàng gia.

“...”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ.

Hoàng thất thật là phiền phức, động thủ, cũng phải tìm một đồng lý do linh tinh trước.

“Lão hoàng đế!”

Giọng nói của thái tử điện hạ, hoàn toàn biến thành một người khác, giống như đến từ Minh gian luyện ngục, khinh miệt nói: “Còn không dập đầu bái kiến bản tôn, có lẽ còn có thể lưu cho ngươi một bộ toàn thân.”

“Yêu nghiệt phương nào.”

Long Khánh đế đối diện với hắn, thản nhiên nói: “Báo tên ra.”

“Yêu nghiệt?”

Thái tử gia phát ra tiếng cười lạnh không thể phân biệt nam nữ: “Bản tôn là thần minh, ngươi chẳng qua là một phạm tặc đế vương, tu được da lông tiên pháp, cũng dám nói khoác?”

“Bệ hạ!”

Hoàng Hồng hô lớn: “Thỉnh vạn thọ đế quân ra tay, hàng phục yêu nhân, cứu thái tử điện hạ!”

“Tu đạo hơn bốn mươi năm, trăm chưa từng ra tay.”

Long Khánh đế từ tốn nói: “Hôm nay, cũng nên thử một chút rồi.”

Thái tử điện hạ vốn ở cách đó trăm bước, không biết làm thế nào đã đến trước mặt, mũi kiếm hóa thành thần lực hương hỏa trong tay, trực tiếp chém xuống đầu lão đạo.

Long Khánh đế cuối cùng cũng động.

Ông mạnh mẽ vung phát trần đặt trên cánh tay, bắn ra kim quang chói mắt, rõ ràng là phát trần, dưới sự gia trì của kim quang, vậy mà có thể đối kháng với mũi kiếm lưu chuyển ánh sáng tím.

Một kích giao đấu.

Lão hoàng đế mặc đạo bào bay bay lui về phía sau, vũng vàng rơi xuống mặt đất.

Chương 581: Dẹp Loạn (3)

Thái tử gia cũng ổn định thân hình trên không trung.

“Vù ——”

Long Khánh đế lại vung phát trần.

Lần này.

Một tấm màn từ trên đỉnh đại điện rơi xuống, vừa vặn che khuất bóng dáng của ông và thái tử, để những lần giao đấu sau đó, người khác không thể trực tiếp nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ ầm ầm và ánh sáng lóe lên.

Rất rõ ràng.

Tấm màn là đã chuẩn bị sẵn.

Sự việc đã đến nước này, Long Khánh đế vẫn muốn che giấu thực lực trước mặt mọi người.

Nhưng thông qua [Thuật Quan Khí] của Trần Tam Thạch.

Độ đậm đặc của “khí” trong cơ thể hai người không chênh lệch nhau lắm, nếu cứ đánh tiếp như vậy, e rằng trong thời gian ngắn sẽ khó phân thắng bại, nhưng có lẽ bọn họ cũng chưa sử dụng con bài chưa lật.

Trước tấm màn.

Lữ Tịch và những người khác cũng lại bắt đầu hỗn chiến, mở ra vòng chiến đấu thứ hai của các võ giả cấp cao, lấy tấm màn đen làm ranh giới, nửa cung điện đều bị hư hỏng không ra gì, e rằng trận chiến này qua đi sẽ hoàn toàn bị bỏ hoang.

Bọn họ từ trong điện đánh ra ngoài điện.

“Vù ——”

Hương lô trước đó truyền thụ cho thái tử gia, lại phun ra những luồng huyền diệu hương hỏa màu tím, như một trận mưa sao băng từ trên trời rơi xuống, rơi vào người của các giáo đồ thần giáo hương hỏa.

Vốn dĩ, thần giáo hương hỏa đã rơi vào thế hạ phong, sau khi lại được thần lực gia trì, lại bắt đầu chống đỡ ngoan cường.

Đợi đến khi huyền khí trong hương lô cạn kiệt.

Hương lô bản thể từ từ nứt ra, cuối cùng trực tiếp nổ tung, xé toạc tấm màn đi trợ giúp thái tử, kích thích tiếng sấm ầm ầm, gió lốc cuộn cuộn, cả cung điện đều lung lay, bốc cháy ngùn ngụt.

Chỉ vài nhịp thở sau đó.

Núi Tử Vi vốn không ngừng rung chuyển, chấn động lại tăng lên một mức độ khác.

Cây cối mà Trần Tam Thạch ẩn nấp, bắt đầu nhanh chóng nghiêng ngã, cho đến khi hoàn toàn đổ xuống, buộc phải đổi sang chỗ ẩn nấp khác.

Trong mắt hắn.

Ở địa quật phía đông nam, có một luồng thanh khí bắn thẳng lên trời, giống như một cầu vồng không màu, tạo thành hình vòm, nối liền vào trong tâm cung, trông giống như một sợi dây thừng khổng lồ, kéo căng đầu còn lại.

Cho đến khi trong tâm cung phát ra tiếng động, “sợi dây” này bắt đầu co lại, giống như muốn thu hồi thứ gì đó, kèm theo tiếng nổ ầm ầm như núi lở đất sụp, một tia kim quang từ trong núi bắn ra, phát ra một tiếng rùng rợn vang vọng chín tầng mây.

“Đây, đây là gì?!”

“Rồng!”

“Chân long!”

“Mau nhìn kia!”

“Có chân long xuất thế!”

“...”

Trong và ngoài núi Tử Vi.

Bất kể là Trấn Đông quân, Cẩm Vệ hay là thái giám, vào lúc này đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thậm chí ngay cả bách tính ở Thái Hồ phủ, cũng chú ý đến bước này.

“Đây là Long Uyên kiếm mà các người nói Thái Tổ để lại?”

Tào Chi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: “Thái Tổ rốt cuộc là thần thánh phương nào, vậy mà có thể để lại bảo vật như vậy!”

“Àm ——”

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Long Uyên kiếm hắt tung nửa cung điện, rơi vào trong tấm điện.

Kim quang lóe lên, sấm sét âm ầm.

Chỉ vài nhịp thở sau đó.

Trong tấm cung, mọi thứ đều yên ắng.

Tấm màn che khuất tầm nhìn của mọi người, cũng hoàn toàn hóa thành tro bụi, cảnh tượng bên trong lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy thái tử điện hạ chống gậy, hơi còng lưng đứng đó, trên người không có vết thương, chỉ là tóc hoa râm xõa xuống, trông như già đi mười tuổi.

Cách đó mười bước.

Long Khánh đế ngồi xếp bằng trên bò đoàn, hai tay bấm ấn quyết, sắc mặt hơi yếu ớt, trước mặt ông, một thanh trường kiếm giống như chân long, cắm xuống mặt đất, vẫn phát ra kim quang lấp lánh, chỉ là trở nên vô cùng yên tĩnh.

Bên ngoài điện.

Cuộc chiến cũng bước vào giai đoạn cuối.

Dưới sự gia trì của thần thông huyền diệu không rõ trong hương lô kia, cả hai bên đều gần như là lưỡng bại câu thương.

Ngay cả Lữ Tịch cũng bị thương không nhẹ, chỉ có thể dùng phương thiên họa kích để chống đỡ, rõ ràng là đã bị thương đến gân mạch, hòa thượng áo đen vẫn đang đối đầu với ông, không ai có thể rời đi.

Tình huống này.

Cũng xảy ra với thái giám, Phạm Thiên Phát, Trường Tôn Húc Thăng và những người khác.

Mỗi người có sức chiến đấu Võ Thánh, đều là mạnh hết đà.

“Hoàng đế bị thương rồi!”

Hòa thượng áo đen vừa đề phòng Lữ Tịch, vừa không để ý đến máu tươi tràn ra khỏi miệng: “Còn không mau đi! Lão hoàng đế chết, là chúng ta thắng!”

Hắn lấy ra chuỗi hạt cuối cùng từ trong ngực, trực tiếp bóp nát, tạo ra một kết giới nhỏ, tạm thời giam giữ Trường Tôn Húc Thăng, cùng với các thái giám và tử sĩ của Ty Lễ Giám.

“Miêu hương chủ, mau dẫn những huynh đệ còn lại đi!”

“...”

Trong tình huống này, ngược lại những tướng lĩnh hoặc giáo đồ có cảnh giới không cao lại hoạt động mạnh mẽ hơn.

Bởi vì bọn họ sẽ không giống như những người có cấp bậc Võ Thánh là khó phân thắng bại, hoặc là chết ngay lập tức, những người sống sót đều không bị thương nặng, rất nhanh đã tập hợp được hơn hai mươi người, đi thẳng vào trong tầm điện.

Cũng ngay khi Miêu hương chủ vừa bước qua ngưỡng cửa, bên tai đột nhiên vang lên tiếng xé gió dữ dội.

Hắn quay người vung kiếm.

Đụng trúng một mũi tên mang theo sức mạnh.

“Véo ——”

Gần như cùng lúc.

Trên bầu trời tiếng tên bắn vang lên.

“Huyền Giáp quân, hộ giá!”

“...”

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một vị tướng trẻ tuổi cầm trường thương, dẫn theo một đám binh sĩ áo giáp đen nghìn nghịt xông vào Tử Vi hành cung.

“Mau ra tay!”

Miêu hương chủ ra lệnh cho hai người ở phía sau ngăn cản, bản thân mình lao thẳng về phía hoàng đế.

Trường thương vung lên, chỉ trong chớp mắt, hai tên giáo đồ hương hỏa giáo đã ngã xuống chết thảm.

“Tìm chết!”

Chương 582: Dẹp Loạn (4)

Miêu hương chủ tức giận không thôi, bị buộc phải quay người phản kích, cương khí trên kiếm mềm của hắn xen lẫn với thần lực hương hỏa, hóa thành một con rắn độc và một con giao long lao ra biển va chạm vào nhau, tiếng ma sát sắc bén chói tai.

Rõ ràng là con rắn độc cắn vào lưỡi thương, nhưng Trần Tam Thạch lại cảm thấy cánh tay đau nhói, loạn choạng lùi lại mấy bước, trực tiếp đụng nát cửa gỗ mới đứng vững, dưới đòn tấn công mạnh mẽ, kim cương chi thể cũng không ngừng rung lên.

Hương chủ của thần giáo hương hỏa này, dựa vào khí trong cơ thể để phán đoán, cảnh giới vũ đạo đại khái là nhập môn Huyền Tượng cảnh, tu vi hương hỏa thần đạo không rõ, nhưng cơ bản là đã dùng hết huyền khí luyện hóa.

Cũng chính vì vậy.

Trần Tam Thạch mới dám một mình xông lên.

Tổng thể thực lực của đối phương vừa vặn cao hơn hắn một tầng, dùng để làm thử luyện không gì thích hợp hơn.

Gần đây thực sự là có chút quá phụ thuộc vào pháp thuật rồi.

Nhưng trận chiến hôm nay đã chứng minh.

Vũ đạo không yếu.

Đặc biệt là Võ Thánh.

Mỗi người đều có thể đối đầu trực diện với người tu luyện pháp thuật, và chưa chắc đã kém hơn bao nhiêu.

Vì vậy trước khi chính thức bước vào “tiên đồ” vẫn nên không được bỏ gốc lấy ngọn.

May là.

Hắn cũng không quên tay nghề.

Sau ba đến năm hiệp dần dần nắm bắt được đặc tính của kiếm pháp quý dị của đối phương, chỉ có điều dưới sự áp chế của cảnh giới cộng thêm sự trợ giúp của thần lực hương hỏa, nên có vẻ vô cùng vất vả.

Trong mắt người ngoài, hoàn toàn là đang liều mạng, liều chết hộ giá.

“Hừm?”

Long Khánh để nhìn cảnh tượng trước mắt này, đồng tử hơi lay động, thậm chí có chút cảm khái, thầm nghĩ: “Năm đó Tôn Tượng Tông, cũng giống như vậy, ông ta già rồi, nhưng lại thu được một đồ đệ giỏi.”

“Bệ hạ mau đi!”

Trần Tam Thạch chống đỡ đến hiệp thứ ba mươi.

Dưới hiệu quả của [Kỳ Lâm Chi Tâm], không những hoàn toàn quen thuộc với chiêu thức của đối phương, mà còn dễ dàng tìm ra sơ hở.

Ngược lại với Miêu hương chủ, huyền khí màu tím trong cơ thể dùng hết cạn kiệt, bắt đầu thuần túy dùng vũ đạo để đối địch, rất nhanh ngay cả cương khí cũng có chút không thể duy trì trạng thái toàn thịnh, hắn từ tấn công chuyển sang phòng thủ, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là lưỡi thương, bốn phía đều là sát cơ.

Thông Mạch!

Người này chẳng qua chỉ là một Thông Mạch!

Hắn dù sao cũng là Huyền Tượng, vậy mà có chút không chống đỡ nổi.

“Sơ hở!”

Trong cuộc chiến gian khổ, áp lực trong lòng Miêu hương chủ càng ngày càng lớn, vất vả lắm mới tìm được lỗ hổng trong thương pháp của đối phương, không chút do dự đâm một kiếm tới, cương khí xé rách giáp vai, lại phá vỡ kim cương chi thể bằng da trâu sắt, sau đó để lại một lỗ máu.

Tương ứng với đó, hắn chỉ bị cánh tay cọ xát một chút, để lại một vết nhỏ, ban đầu không mấy để ý, nhưng ngay sau đó.

Một luồng sức mạnh đáng sợ, thông qua vết thương nhỏ xíu chui vào cơ thể, bắt đầu tàn phá bừa bãi, nghiền nát cơ bắp rồi tấn công xương cốt, sau đó không ngừng xâm nhập, tiến đến những huyết vị quan trọng.

Chân long tàn phá!

Chân long kinh!

“Chết tiệt!”

Miêu hương chủ vội vàng dùng tay kia bịt kín huyết vị để dập tắt chân long kinh trong cơ thể, cũng ngay lúc đó, trường thương trực tiếp đâm xuyên qua tim hắn, sau đó bắt đầu từ từ xoay chuyển, trái tim dưới sự cắt gọt của lưỡi sắc bén trở nên nát bét, càng nhiều chân long kinh cuộn cuộn tràn vào.

Hắn không còn sức để cầm vũ khí, mặc cho kiếm mềm tuột khỏi tay, cho dù dốc hết sức lực cuối cùng để nắm chặt cán thương, cũng không ngăn cản được chút nào, rất nhanh đã cạn kiệt sức lực cuối cùng, cúi đầu chết đi.

“Xoẹt ——”

Phía sau.

Vài tên giáo đồ hương hỏa giáo điên cuồng chém đao vào lưng Trần Tam Thạch, xé toạc kim cương chi thể, để lại từng vết máu.

“Vị tướng trung thần nào dũng mãnh cho cam!”

Đại thái giám Hoàng Hồng bị thương nặng, nhìn thấy mà kinh hãi.

“Bệ hạ!”

Trần Tam Thạch gầm lên một tiếng, rút thanh Trấn Nhạc kiếm bên hông ra, gạt hái mạng sống của kẻ tập kích, sau đó lại đuổi theo những kẻ muốn ám sát bệ hạ, chiến đấu đẫm máu.

“Gì cơ?”

Long Khánh đế nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, thầm nghĩ: “Đây là muốn làm gì? Trước tiên là giết thái tử, lại làm bộ làm tịch đưa trẫm về, sau đó lại giết trẫm?”

“Đừng đuổi theo!”

Ông vung tay lên, ra lệnh cho các binh sĩ Huyền Giáp quân.

“Bệ hạ, xin hãy cẩn thận!”

Trần Tam Thạch đuổi theo những người còn sót lại của hương hỏa giáo, cũng không quên làm bộ làm tịch nhắc nhở một câu.

...

“Trần đại nhân!”

Tào Chi dẫn theo một nhóm Cẩm Y Vệ đến, thấy tình cảnh này, vội vàng hỏi: “Trần đại nhân, các người đang làm gì vậy?”

“Không kịp giải thích nhiều, mau đuổi theo!”

Trần Tam Thạch vừa vung kiếm, vừa nói: “Cẩn thận, bệ hạ giao cho các người bảo vệ!”

“Vâng!”

Tào Chi không nghi ngờ gì, lập tức dẫn người đuổi theo.

...

“Làm thế nào bây giờ?”

Tào Phàm nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

“Điện hạ, đừng do dự nữa!”

Trương ghê hóa thành Trần Tam Thạch nói: “Thời gian không còn nhiều, nếu không đi sẽ không kịp nữa!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì nữa!”

Trần Tam Thạch thúc giục: “Điện hạ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ bị bắt lại!”

“Được rồi...”

Tào Phàm bắt đầu gật đầu, theo Trần Tam Thạch và những người khác nhanh chóng rời đi.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng đưa được Tào Phàm và những người khác đến một nơi hẻo lánh trong rừng rậm.

“Trần đại nhân, cảm ơn người đã cứu chúng ta.”

Tào Phàm cảm kích nói: “Nếu không có người, chúng ta thật sự không biết phải làm thế nào.”

“Điện hạ khách khí rồi, đây là việc thuộc hạ nên làm.”

Trần Tam Thạch khiêm tốn nói.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Tào Phàm hỏi.

“Điện hạ, bây giờ chúng ta phải tìm một nơi an toàn để ẩn náu, sau đó nghĩ cách liên lạc với những người còn lại của hương hỏa giáo.”

Trần Tam Thạch đề nghị.

“Được, cứ làm theo lời người nói.”

Tào Phàm gật đầu.

Vì vậy, Trần Tam Thạch lại dẫn theo Tào Phàm và những người khác, tiếp tục tìm kiếm một nơi ẩn náu an toàn trong rừng rậm.

...

Lúc này.

Trong Tử Vi hành cung.

Mạnh Khử Tật nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Hắn vốn nghĩ rằng mình đã hiểu rõ tình hình, nhưng bây giờ lại phát hiện ra, mọi thứ phức tạp hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

“Cao đại nhân, có lẽ người nói đúng.”

Mạnh Khử Tật lẩm bẩm: “Sự việc đã đến nước này, ta chỉ có thể tiếp tục đi theo con đường này.”

Nói xong, hấn quay người lại, đi về phía tẩm cung.

Lần này.

Hấn đã quyết định sẽ dốc toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ.

Dù có phải hy sinh tính mạng, hấn cũng không do dự.

Chương 583: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (1)

Trần Tam Thạch cẩn thận quan sát.

Trên cuộn da dê, ghi chép hai loại công pháp.

Một là Chính Thần Đạo.

Loại kia là Tà Thần Đạo.

Cái gọi là Chính Thần Đạo, chính là thông qua tín ngưỡng thần minh chính thống để có được sức mạnh, có thể theo cảnh giới tu luyện tăng lên, không ngừng thu được thần thông pháp thuật, cho đến khi vô hạn tiếp cận thần minh, thậm chí còn có khả năng chứng đạo thành thần.

Khuyết điểm là cần phải làm việc cho thần minh phục vụ, duy trì tín đồ.

Vị hòa thượng áo đen kia, chính là tu luyện Chính Thần Đạo.

Còn về Tà Thần Đạo.

So với Chính Thần Đạo cần mấy chục năm thậm chí cả trăm năm tu luyện, Tà Thần Đạo có thể trong vòng mười năm ngắn ngủi thậm chí vài năm, khiến phàm nhân và tà thần đạt thành giao dịch.

Một loại là tự mình tu luyện, loại khác là thỉnh thần khảm lên người, trong thời gian ngắn mượn dùng lực lượng của thần minh.

Hiển nhiên.

Thái tử chính là loại sau.

Khuyết điểm của Tà Thần Đạo có rất nhiều.

Về cơ bản Chính Thần Đạo có khuyết điểm gì, nó cũng có, Chính Thần Đạo không có, nó cũng có.

Tỷ như cần thỏa mãn sở thích của thần mình...

Tế bái Thông Thiên Giang trước đó chính là như vậy.

Trừ phi có thể hầu hạ tà thần cực kỳ thỏa mãn, bằng không Tà Thần Đạo không thể tăng thêm thọ nguyên.

“Thọ nguyên...”

“Tu luyện tiên pháp thực sự có thể tăng thêm thọ nguyên.”

Trần Tam Thạch rất nhanh đã xem xong.

Hương hỏa Thần Đạo này, vẫn là không luyện thì hơn.

Nhìn trên miêu tả, luyện đến cùng cũng chỉ là làm công cho thần mình.

Vẫn là đợi sự tình kết thúc sau, hảo hảo nghiên cứu một chút đồ vật Thái Tổ Tào Tiếp lưu lại.

Những thứ kia hẳn mới là tiên pháp chân chính.

Hắn trước tiên thu đồ vật lại, xử lý xong thi thể, sau đó nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Một hồi hỗn loạn, mãi đến hùng đông, mới hoàn toàn bình ổn.

Thái tử đẳng đại đa số tầng cao đêm đó đều chết sạch, văn quan thì toàn bộ bị giam giữ chờ xử trí, cũng có vài tên cá lọt lưới chạy trốn, bắt đầu truy nã khắp thành.

Sáng hôm sau.

Chưởng ấn thái giám của Ty Lễ Giám truyền lời ra ngoài tuyên cáo, định tính cho chuyện này.

Hương Hỏa Thần Giáo dùng yêu pháp khống chế thái tử, làm loạn triều chính, ý đồ mưu phản lật đổ giang sơn Đại Thịnh.

May nhờ hoàng đế bệ hạ, Vạn Thọ Đế Quân xuất thủ, thỉnh trấn quốc chi long Uyên Kiếm, trấn yêu trừ ma, tru diệt tà ác, nay loạn cục bình định, thiên hạ thái bình, chọn ngày cử hành tế tổ phong thiện, đề cáo thiên địa.

Thái tử điện hạ bị yêu nhân yêu pháp ăn mòn, thần trí bị tổn hại, sau này không còn xử lý chính vụ, sau khi hồi kinh sẽ ở Tây Ninh cung dưỡng bệnh dài hạn.

Thượng thư bộ binh Cao Bột, cấu kết yêu nhân, mưu nghịch làm loạn, tru di cửu tộc.

Những võ tướng khác, căn cứ theo tình huống cụ thể, từng cái xử lý.

Một hồi đại thanh tẩy chính thức bắt đầu.

Triều đình từ trên xuống dưới, giang hồ từ trong ra ngoài, không biết có bao nhiêu người bị liên lụy.

Sau đó, cũng không biết là thế lực phương nào muốn quật khởi.

...

“Bệ hạ.”

Tử sĩ và thái giám mở đường phía trước.

Hoàng đế tự mình đến bên bờ đầm sâu.

Từng tên tử sĩ lặn xuống.

Hai canh giờ sau.

Bọn họ mới rốt cục có phát hiện.

“Bệ hạ!”

“Tìm được rồi, dưới đầm sâu có một vết nứt lớn bị Long Uyên Kiếm oanh ra, thuận theo cửa động đi vào, bên trong có một địa quật.”

“.....”

Hoàng đế tự mình xuống nước.

Lúc này cửa đá của địa quật đã sụp đổ.

Hắn vượt qua phế tích, nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, có chút cảm khái: “Thái tổ phù hộ hoàng thất tôn tử của ta, vậy mà còn lưu lại một cái mật thất như vậy.”

“Bệ hạ.”

Một tên tử sĩ sau khi tìm kiếm xong, nói: “Cái gì cũng không có!”

“Dựa theo người của Hương Hỏa Thần Giáo bị bắt sống nói...”

“Có một người tên là Trương Lại Tử, đã cuốn đi toàn bộ đồ vật bên trong rồi chạy trốn.”

Nghe vậy.

Trên mặt hoàng đế Long Khánh không có biểu tình gì, nhưng khóe mắt không nhịn được mà co giật: “Tìm Trương Lại Tử này cho ta! Phương pháp nhập tiên giới, là tổ tông lưu lại cho trăm, là của trăm, đều là của trăm!”

“Bệ hạ bớt giận!”

“Đã tra rồi!”

“.....”

Hoàng đế Long Khánh đi lên phía trước, đưa một tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt, xác nhận đi xác nhận lại, thực sự không có cơ quan nào khác, tất cả đồ vật đều rơi vào tay người khác.

“Không vào được tiên giới! Trẫm, sẽ vĩnh viễn bị tiên nhân chế trụ!

“Đều nói Linh Hoà hao tài tổn của, trẫm chẳng lẽ không biết sao?

“Nếu đổi thành lương thực, chẳng phải cũng là của trẫm sao?!

“Lúc trước không tìm được tiên bảo, Linh Hoà coi như hoàn toàn vô dụng.

“Hiện tại, đồ vật tổ tông lưu lại đều mất rồi.

“Các ngươi, đều làm cái gì ăn?”

“Bệ hạ!”

Dưới cơn thịnh nộ như sấm sét.

Mọi người đều quỳ xuống đất.

“Nô tài vô năng!”

“Thấp chúc vô năng!”

“Xin bệ hạ thứ tội!”

“.....”

“Trẫm, vì giang sơn này, gánh vác quá nhiều rồi.”

Hoàng đế Long Khánh phát tay áo: “Đều rút ra ngoài đi, mấy ngày kế tiếp, trẫm muốn bế quan ở đây, chuẩn bị tốt chuyện phong thiện, đừng lại xảy ra sai lầm nữa.”

Tử sĩ và thái giám lui xuống.

Rất nhanh chỉ còn lại một mình Hoàng Hồng.

Hắn lấy ra cái phát trần đã chuẩn bị từ trước, vừa dọn dẹp đá vụn và tro bụi trên bệ đá, vừa bấm báo:

“Bệ hạ, ngày hôm qua một đêm, chúng ta đã mất hai gã Võ Thánh.

“Phạm Thiên Phát bị chém đầu, Mạnh Khứ Tật mất tích, tổn thất không nhỏ.”

“Trẫm biết.”

Hoàng đế Long Khánh nhắm mắt: “Trong mười hai tử sĩ, chọn hai người có cảnh giới cao, tư chất tốt ra, lấy đồ vật năm đó thu được từ di tích cho bọn hắn dùng, mau chóng đột phá đến Võ Thánh. Còn nữa, Bùi Thiên Nam đâu?”

“Lúc trước Bùi hầu gia giả ý đáp ứng bọn hắn mưu nghịch, sau khi đến Đông cảnh, lại tìm cái cớ đi tổng đà Hương Hỏa Thần Giáo, muốn thay bệ hạ nhổ tận gốc tà giáo này, nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức.”

Chương 584: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (2)

Hoàng Hồng dừng một chút, “Nô tài sẽ nghĩ cách liên hệ với hần, nếu thực sự không được, thì gọi hần trở về.”

“Ừm.”

Hoàng đế Long Khánh gật đầu: “Được rồi, người cũng lui xuống dưỡng thương đi.”

“Nô tài lĩnh mệnh.”

Hoàng Hồng quét dọn xong, đặt bồ đoàn vào vị trí, sau đó mới cung kính lui xuống.

...

Mãi đến chiều ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch mới từ trên núi Tử Vi trở về chỗ ở của sư huynh.

“Tam Thạch!”

Uông Trục và Phòng Thanh Vân đã chờ ở cửa từ lâu.

“Thế nào rồi?”

Uông Trục quét mắt nhìn vết máu trên người sư đệ, biết hỏi thăm cũng vô ích, trực tiếp hỏi: “Nghe nói tối hôm qua là Hương Hỏa Thần Giáo tạo phản? Ta đứng trên mái nhà nhìn thấy cả núi Tử Vi sắp sập!”

“Vào nhà rồi nói.”

Trong phòng.

Trần Tam Thạch cời trần, tự mình băng bó vết thương, miệng cũng không ngừng lại, đem chuyện xảy ra ngày hôm qua đại khái kể một lần.

“Thái tử là giáo chủ của Hương Hỏa Thần Giáo?!”

Uông Trục lâm bẩm: “Tên chó chết này giấu thật sâu a, còn có lão đại, thật là chuyện gì cũng làm được... .. Sau này triều đình, chỉ sợ là sẽ có biến hóa lớn rồi, lão tứ, người cảm thấy thế nào?”

“Thái tử tạo phản, rất sớm đã có manh mối, nào đến bước này, cũng không tính là ngoài ý muốn.”

Trong tay Phòng Thanh Vân cầm một quyển sách: “Sau lần này, theo suy đoán của ta, triều đình, quật khởi hẳn sẽ là lục gia đảng.”

“Lục gia?”

Trần Tam Thạch không có khái niệm gì về người này.

“Nhiều năm trước người này đã hai lần ngăn ngui thay thế chức giám quốc, tộc nhân của hiền phi nương nương, cũng là một trong những gia tộc có công huân lớn, trong triều chỉ đứng sau thái tử, chỉ là sau đó thua một nước cờ, rơi vào kết cục bị giam cầm cả đời.”

Phòng Thanh Vân kể lại: “Bất quá hiện tại, hẳn là sẽ được thả ra. Theo phong cách của hoàng đế bệ hạ, hẳn vẫn sẽ tiếp tục tu đạo, cũng không có khả năng thật sự toàn tâm toàn ý xử lý triều chính, cũng không có khả năng đề Nghiêm các lão một đảng độc chiếm, lúc này kéo lục hoàng tử ra, liền có thể duy trì cân bằng như cũ, hơn nữa tương đối dễ không chế.”

“Nói đến.....

“Long Uyên Kiếm nhưng thật ra rất thú vị.

“Theo miêu tả của người, thứ nó chứa đựng bên trong dường như không phải linh khí, mà là một loại lực lượng đặc thù nào đó do Thái Tổ Tào Tiếp lưu lại.”

“Tốt lắm.”

Uông Trục hứng thú nói: “Lão tứ, các người đều chơi thứ huyền ảo như vậy, có thể dạy ta hay không?”

“Người không được.”

Phòng Thanh Vân thẳng thắn nói: “Tiên đồ người không có hy vọng rồi, luyện võ đi thôi, người có hy vọng đột phá Võ Thánh, không kém gì tu tiên pháp. Tiểu sư đệ, người cũng sắp đến Huyền Tượng cảnh, cố gắng thêm chút nữa, tranh thủ trong vòng một năm rưỡi, đột phá Võ Thánh.”

“Sư huynh yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức.”

Trần Tam Thạch nói.

“Đúng rồi.”

Phòng Thanh Vân nhắc nhở: “Người có mấy phong gia thư, mấy ngày trước không ở, nên đặt trong phòng người, mau đi xem đi.”

“Được.”

Trần Tam Thạch đứng dậy rời đi.

Trở lại trong phòng.

Quả nhiên, lại là thư từ nhà tới.

Tổng cộng có ba phong.

Là tỷ tỷ Lan Nhi, Tôn Bất Khí và Tôn Li, ba người, mỗi người đều viết một phong.

Lời thăm hỏi nửa tháng trước mới nói, lần này mọi người gửi thư, đều đề cập đến một chuyện.

Trong nhà có thêm một nữ khách.

Lan Nhi nói là cố nhân.

Tôn Li nói là người kỳ quái.

Tôn Bất Khí nói là khách không mời mà đến.

Đều hy vọng hắn mau chóng trở về xem.

Nữ khách?

Trần Tam Thạch tự hỏi mình cũng không có trêu chọc nữ nhân bên ngoài, ai sẽ tìm tới tận cửa?

May mắn thay, từ ngữ khí của Lan Nhi xem ra, sẽ không có nguy hiểm gì.

Đội phong thiện kết thúc, cũng có thể về nhà xem một chút.

“.....”

Trần Tam Thạch thu thập mấy phong thư lại, sau đó lấy ra di vật của Thái Tổ thu được lần này.

Ngũ Hành Quyết.

Trên tập sách, viết ba chữ to.

Mở ra sau.

Đồng tử của Trần Tam Thạch dần dần sáng lên.

Đây dường như.....

Là tiên pháp chân chính!

Trên đó ghi chép, sau khi chính thức bước vào tiên đồ, cảnh giới tu luyện giai đoạn đầu, phân biệt là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan.....

Ngũ Hành Quyết trong tay, chính là công pháp Luyện Khí sơ kỳ.

Hơn nữa không phải ai cũng có thể tu tiên.

Nhất định phải có linh căn mới có thể tu tiên.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành, ứng với tuyệt đại đa số linh căn, ngoài ra còn có một ít linh căn đặc thù, tỷ như lôi, âm linh căn gì đó, thuộc về linh căn mà thiên tài mới có.

Mỗi một loại linh căn, cũng đều có tiên pháp tương ứng.

Thái Tổ Tào Tiếp tự mình lưu lại bút tích.

Hắn không thể dự đoán được hậu nhân có linh căn hay không, lại là linh căn gì, cho nên chỉ lưu lại Ngũ Hành Quyết, bất kể là linh căn gì đều có thể tu luyện, chờ đến giai đoạn trung kỳ sau, tự mình đổi công pháp tương ứng với linh căn, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Về phần Võ Đạo.

Thái Tổ Tào Tiếp cũng có giải thích.

Thực lực trên Võ Thánh, tương đương với Luyện Khí hậu kỳ thậm chí viên mãn, cho dù là tiến vào tiên giới, cũng có thể được đãi ngộ bình đẳng, không đến mức tùy thời ngã xuống, hoặc gặp ngoài ý muốn mà không có lực hoàn thủ.

Cho nên, hắn nói biện pháp tốt nhất, là trước tiên lấy võ nhập đạo, sau đó lại dùng Võ Đạo hộ pháp.

Đương nhiên, thứ này phải tùy duyên.

Vừa phải có linh căn tu tiên, lại phải có tư chất luyện võ, hơn nữa còn là đỉnh cấp nhất thế gian, quả thật là có chút cầu mà không được.

Vì lẽ đó.

Hắn kiến nghị chỉ cần có linh căn, vẫn là thử trực tiếp tu tiên pháp thì hơn.

Tu luyện Tiên Đạo.

Cần thiên địa linh khí cung ứng, đến gột rửa thân thể phàm thai.

Nhưng mà.

Thiên địa không có linh khí.

Công pháp đỉnh kèm theo bút tích nói.

Thời kỳ thượng cổ nơi này từng linh khí dồi dào, mọi người đều có thể tu tiên, mãi đến khi một trận đại chiến sau, linh khí của cả đại lục bắt đầu nhanh chóng khô kiệt, thậm chí cuối cùng bị ngăn cách với những thế giới khác, trở thành một góc nhỏ.

Chương 585: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (3)

Truyền thuyết về tam đế thời thượng cổ là thật.

Nhưng cũng là vinh quang lớn nhất của tu sĩ, sau đó bước vào thời đại mạt pháp, mãi đến ngàn năm trước hoàn toàn diệt tuyệt.

Vì lẽ đó.

Người của sơn hà này, nếu muốn tu tiên, trừ phi có thể tìm được linh thạch còn sót lại, nếu không, biện pháp tốt nhất chính là cầm lấy ngọc bài truyền tống, tại thời điểm thiên địa mở ra một khe hở, đi tới tiên giới, nơi đó cơ duyên và nguy hiểm cùng tồn tại.

Hơn nữa tiên giới, đối với thế giới này là hạn chế đơn hướng, chỉ cần thành công tiến vào một lần, sau đó liền có thể tự do ra vào.

Lúc trước Tào Tiếp chính là cầu tiên thành công, tiến vào tiên giới sau khi đạt thành tựu trở về đoạt lấy giang sơn.

Đi về phía đông nam, góc biển chân trời, chính là đại cơ duyên.

Nơi đó, cửa vào tiên giới, năm mươi năm sẽ mở ra một lần, nếu muốn đi, tốt nhất là thừa dịp còn trẻ thọ nguyên đầy đủ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thượng hạn sau này.

Cuối cùng, hấn nhấn mạnh, ngọc bài vô cùng trân quý.

Người cầu tiên đến từ các đại lục khác nhau của thế giới này, thường xuyên lang thang ở góc biển chân trời, chính là muốn thông qua khe hở thiên địa, tiến vào tiên giới, cho nên tận lực không nên bại lộ.

“.....”

Nhìn đến đây, Trần Tam Thạch cầm ngọc bài cẩn thận quan sát.

Ngọc bài có chút phát trắng, trên bề mặt khắc dày đặc phù văn, từ bề ngoài nhìn xem có chút tương tự với đồ vật Tào Phàm đưa cho hắn lúc trước, nhưng nó không thể chứa đựng pháp lực, hoàn toàn là hai loại công dụng.

Năm mươi năm một lần.

Hắn nhìn ngày tháng mà Tào Tiếp cố ý lưu lại, sau đó đối chiếu với năm.

Năm mươi năm gần nhất, dường như là ở không lâu sau!

Nếu lần này bỏ lỡ.

Lần sau tiên môn đại mở, hắn chẳng phải là trở thành lão già bảy tám mươi tuổi rồi sao?

Hơn nữa.

Võ Đạo một đường thuộc về nghịch thiên mà đi, dùng sức người vượt qua phàm tục, trước khi đột phá đến Võ Thánh, là sẽ không tăng thêm thọ nguyên.

Điểm này.

Trần Tam Thạch có trải nghiệm cá nhân.

Về cơ bản mỗi lần đột phá đều là đối với thân thể huyết nhục tàn phá nâng cao, lực lượng có được bằng phương pháp này, không giảm thọ đã coi như không tồi rồi.

Chỉ là thời gian ngắn như vậy.....

Hắn chỉ sợ còn không kịp đột phá đến Võ Thánh.

Trước tiên đi một bước xem một bước đi.

“Tam Thạch!”

Ngoài phòng vang lên thanh âm của Uông Trục: “Đặng Phong ở bên ngoài cầu kiến ngươi.”

“Hắn?”

Trần Tam Thạch thu đồ vật lại, sau đó đi đến trước cửa phủ đệ.

“Trần soái!”

Đặng Phong chấp tay nói: “Ta có việc gấp muốn báo cáo với ngươi, xin theo ta đến.”

Trần Tam Thạch đi theo hắn, đến một căn nhà hẻo lánh.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chỉ thấy một nam nhân mặc quần áo vải thô đầy miếng vá đứng ở trong sân.

Thông qua Quan Khí Thuật có thể nhìn thấy, trong cơ thể người này khí tức nồng đậm cường thịnh.

Võ Thánh!

“Ngươi là?”

Trần Tam Thạch chỉ cảm thấy diện mạo của đối phương quen thuộc.

“Trần đại nhân, là ta.”

Mạnh Khử Tật dùng tay lau đi, lộ ra khuôn mặt thật.

“Mạnh tướng quân?”

Trần Tam Thạch có chút ngạc nhiên.

Thuật dịch dung của người này vậy mà không tồi, nếu không phải hẳn có Quan Khí Thuật, thực sự không nhận ra được.

Đặng Phong đem sự tình đại khái nói ra.

“Trần đại nhân.”

Mạnh Khử Tật trầm giọng nói: “Sự tình phát sinh đột ngột, người có thể còn không biết, nếu người nguyện ý thu lưu ta, về sau mạng này của Mạnh mẽ chính là của Trần đại nhân, nếu không nguyện ý, ta lập tức rời đi, tuyệt đối không liên lụy đại nhân.”

“.....”

Trần Tam Thạch thực sự không đoán được chuyện này.

Những người dưới trướng hẳn muốn làm cái gì.

Hứa Văn Tài đi thu binh.

Đặng Phong càng là ngay cả Võ Thánh cũng lôi kéo đến.....

“Trần soái.”

Đặng Phong khuyên nhủ: “Hiện nay chúng ta thực lực yếu ớt, có Mạnh đại nhân ở đây, về sau cũng coi như có thêm một trợ thủ.”

Tử Vi đại loạn.

Để cho Trần Tam Thạch thấy được tác dụng của Võ Thánh.

Nếu dưới tay hẳn có một gã Võ Thánh, rất nhiều chuyện làm lên, cũng thực sự sẽ tiện lợi không ít, chỉ là.....

“Trần soái!”

Đặng Phong nói: “Mặc dù ta và hẳn không phải bằng hữu, nhưng cũng đã giao thủ rất nhiều năm, có thể tin được.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch ngược lại không lo lắng về điểm này.

Hiện tại Mạnh Khử Tật đã đắc tội cả hai bên hoàng đế, thái tử, nếu không đầu hàng địch quốc, cũng chỉ có thể tìm nơi khác để nương tựa, đi theo mình hẳn cũng là thật tâm, nếu không thì không cần thiết phải làm bộ dạng này.

Nhìn thấy hẳn ngầm đồng ý.

Mạnh Khử Tật lập tức quỳ một chân xuống đất: “Trần soái! Về sau có chuyện gì, cứ việc sai bảo, chỉ cần Trần soái không bỏ, Mạnh mỗ tất nhiên sẽ dốc hết sức lực phù tá.”

“Đặng Phong, người tới an bài hẳn đi.”

Trần Tam Thạch phân phó: “Đội phong thiện sau, âm thầm đi theo đội ngũ của chúng ta trở về Lương Châu, ta cũng sẽ nghĩ cách bảo toàn gia quyến của Mạnh tướng quân.”

Mạnh Khử Tật không lâu trước mới đông chinh lập hạ đại công, lại thêm dù sao cũng không có tự mình ra tay với hoàng đế, đem nỗi đau đổ hết lên người Hương Hỏa Thần Giáo, sau đó lại có người cầu tình, có thể miễn tội chết nhưng không thể thoát tội sống.

Kết cục tốt nhất, cũng phải tịch thu tài sản lưu đầy.

Nhưng chỉ cần còn sống là được.

Sau khi dặn dò xong.

Trần Tam Thạch trở lại chỗ ở, bắt đầu luyện thương.

Còn một đoạn thời gian nữa mới đến Tử Vi phong thiện, tu luyện cũng không thể bỏ xuống.

Liên tiếp bảy ngày.

Hắn đều đang bế quan tu luyện.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng
(chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 16/100】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

“Hô.....”

Lại là một đêm khổ luyện, Trần Tam Thạch mãi đến khi nhìn thấy trời sáng, mới buông trường thương xuống.

Chương 586: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (4)

“Xem đao!”

Hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bên tai liền truyền đến tiếng gió, lập tức cầm lấy trường thương quét về phía âm thanh phát ra.

“Oanh!”

Một thanh đao lẹ lắt bực theo lực lượng hung hãn.

“Mau như vậy?”

Trần Tam Thạch tăng thêm lực độ, chân đối phương ra: “Sư huynh, người đã Thông Mạch rồi? Mới mấy ngày?!”

“Chó má, thể chất của tiểu tử ngươi quá súc sinh, lại còn là Kim Cương Thể lại còn là Chân Long Kinh.....”

Uông Trục lão đảo lui về phía sau, vất vả lắm mới ổn định được thân hình, cười nói: “Hắc! Hiện tại ba năm ngày chính là một tiểu cảnh giới, so với tưởng tượng còn nhanh hơn, ngươi chờ xem, không bao lâu nữa là có thể khôi phục đến Huyền Tượng đại viên mãn, đến lúc đó lại hảo hảo điều giáo ngươi.”

Đồng thời.

Phòng Thanh Vân mặc quan bào màu đỏ thẫm đẩy xe lăn từ trong phòng đi ra, quan mạo trên đầu bị cuồng phong do hai người giao thủ thổi bay, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, mau thu thập thu thập lên núi đi, hôm nay đại điển kết thúc còn phải ở

triều đình luận công hành thưởng, sau đó chúng ta có thể lên đường về nhà.”

“Được được được.”

Uông Trục tâm tình rất tốt, nhật mũ đội lên đầu Phòng Thanh Vân: “Hiện tại thu thập.”

Ba người sư huynh đệ, tất cả đều mặc chỉnh tề.

Trên núi Tử Vi.

Sau mấy ngày tu sửa, tuyết đại đa số địa phương, cũng đã không nhìn thấy dấu vết chiến đấu.

Ngày này.

Chuông trống vang rền, dòng người cuộn cuộn.

Bách quan cùng bái, đế vương đăng phong.

Một buổi lễ phong thiện long trọng, chỉ có tiêu hao bạc đã có mấy triệu lượng, trâu bò cừu dê không đếm được, những nhân lực vật lực khác càng nhiều đến không thể thống kê, một mảnh phồn vinh thịnh vượng.

Phong thiện đại điển, kéo dài mấy ngày.

Mãi đến khi kết thúc sau, mới tiến hành triều hội.

Trong Dưỡng Tâm Điện.

Quần thần xếp hàng chỉnh tề, mỗi người vào vị trí.

Phía đông đứng văn quan, phía tây đứng võ quan.

Mãi đến khi hoàng đế bệ hạ, tự mình vào chỗ, hai bên còn vang lên tiếng nhạc long trọng.

Đại điển lần này.

Hoàng đế bệ hạ cũng rất cực mặc một thân long bào.

Quần thần quỳ lạy.

Sau khi tất cả lời nhàn thoại vô nghĩa kết thúc, thái giám của Ty Lễ Giám, bắt đầu đọc danh sách công thần lần này.

“Uy Vũ hầu Lữ Tịch, từ khi nhập ngũ đã lập nhiều chiến công, khiến cho man di thảo nguyên nghe tiếng đã sợ mất mật, trấn thủ Bắc Cảnh sáu năm, công cao lao khổ. Năm Long Khánh thứ bảy mươi hai, trong Minh Châu chi loạn, đại phá Tây Tề Chung Vô Tâm bộ, chém giết bốn vạn địch, bắt sống hai vạn, bình định phản loạn, ổn định biên giới, là đại công đầu, trong loạn cục ở núi Tử Vi, lấy thân mạo hiểm, nhận ra gian kế, sau lại hết sức bảo vệ, là lương thần mãnh tướng của triều Đại Thịnh. Tổng hợp lại, đặc biệt thăng Lữ Tịch là chánh nhất phẩm đặc tiến Quang Lộc đại phu, tiết chế tam doanh binh mã.”

Tam doanh binh mã!

Quần thần trong lòng tính toán.

Như vậy nếu sau này binh lính doanh trại Bắc Cảnh mở rộng đến mười hai doanh, Lữ Tịch cũng một người không chế một phần tư!

Thái giám còn đang tiếp tục tuyên cáo.

Ngay sau đó, còn có mấy vị tướng quân được phong thưởng.

Mãi đến khi.....

“Tiền chủ tướng của Huyền Vũ doanh Thang Nhược Sơn, sau trận chiến Lăng Xuyên bị trọng thương ỉn danh, cam nguyện làm một bách tổng ở huyện Bà Dương, khổ lao thân cao, kỳ tâm khả giám, trong trận chiến Hồ Lao, thâm nhập doanh địch, lấy thân mạo hiểm, trợ giúp chủ soái đạt được đại thắng, lấy công chuộc tội, khôi phục nhị phẩm Vũ Huân Thượng Hộ quân, thăng thêm chánh tứ phẩm Minh Uy tướng quân.”

Thang Nhược Sơn!

Quần thần trong lòng lại lần nữa thăm nghĩ.

Người này vậy mà không chết?!

Vũ Huân cho rất cao, nhưng Vũ giai chỉ cho tứ phẩm, chỉ sợ là rớt cảnh giới.

“Tham tướng của quân trái dự bị doanh Trần Tam Thạch!”

Khi đọc đến cái tên này.

Tất cả mọi người ở đây đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Trần Tam Thạch ba chữ này.

Xuất hiện ở triều đình không đến hai năm thời gian, nhưng lần nào cũng là thanh danh như sấm, chấn động lòng người, lần này đến Đông Cảnh, càng là liên tiếp lập hạ đại công, ở trong mắt bọn họ, thượng trụ quốc là chạy không thoát.

Chỉ nghe thấy âm thanh vang dội của Hoàng Hồng vang vọng trong điện.

“Minh Châu chi loạn, Hoài Viễn tướng quân Trần Tam Thạch bốn lần vượt qua Hồng Trạch Hà, đánh thẳng vào Mi Sơn phủ, làm phản tướng Đồng An tức chết, là một trong những công lao lớn nhất của chiến dịch Minh Châu.

“Đông chinh Lai Châu, bách bào bách mã, bốn phía hát mừng, nơi đi qua không đánh mà hàng, thiên hạ thần dân, quy tâm Đại Thịnh.

“Trận chiến Hồ Lao, ba ngàn phá mười vạn, một trận bắt hai vương, càng là kỳ mưu binh gia trước nay chưa từng có, mưu lược dùng trong ba trận chiến, đã toàn bộ ghi vào sách binh pháp, để binh gia thiên hạ học tập.

“Ba cái đại công, đều là công lao ngàn năm, lưu danh muôn đời.

“Trong Hương Hỏa Thần Giáo phản loạn, Trần Tam Thạch lấy thân mạo hiểm, liều chết bảo vệ.

“Như vậy các loại, thực sự là rường cột của Đại Thịnh ta, trung thần lương tướng chưa từng có ở thiên hạ.

“Đặc biệt, thăng làm Vũ Nghĩa bá.”

Tước bá?!

Tin tức truyền ra bên ngoài lúc trước, chẳng phải là nhất phẩm thượng trụ quốc sao?

Như thế nào lại là tước bá?!

Hắn mới hai mươi tuổi.

Khắp thiên hạ, nhìn khắp ngũ quốc, nơi nào có tước bá trẻ tuổi như vậy?!

“Khác!”

Âm thanh của Hoàng Hồng còn đang tiếp tục.

“Thăng làm chánh nhị phẩm Trần Quốc tướng quân, nhậm chức chủ tướng tinh nhuệ doanh, khai doanh Hồng Trạch!”

Một doanh chủ tướng.

Khai doanh Hồng Trạch!

Từ giờ khắc này, trong tám doanh Bắc Lương mới mở ra, đã có một doanh có tên.

Hồng Trạch doanh!

“Thưởng vạn lượng vàng, mười vạn lượng bạc, tám ngàn tám lạng, ban thưởng một tấm biển Vũ Nghĩa bá!”

Chương 587: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (5)

“.....”

Tiếp theo.

Lại có nhiều tướng lĩnh được phong thưởng.

Bất quá về cơ bản đều là cấp bậc tương đối cao, dưới bách tổng bởi vì nhân số quá nhiều, liền không tuyên cáo ở triều đình, mà là sau khi kết thúc, lại phong thưởng riêng.

Trong đó.

Làm biểu suất.

Tướng quân đầu hàng của Khánh quốc Đặng Phong, trực tiếp giữ lại tước vị hầu tước ở bốn quốc, cùng với Vũ giai nhất phẩm, sau khi trước tiên vào kinh, lại điều phối chức vị, ngày sau có thể điều đến Bắc Cảnh, cũng có thể điều đến bất kỳ một châu nào trong ba mươi sáu châu.

Cuối cùng, chính là xử trí đối với thần tử tham dự tạo phản.

Đại đa số đều là tru di cửu tộc, chỉ có một số ít người lập hạ đại công là chết một mình, một bộ phận gia nhân may mắn thoát khỏi, hoàng đế vì thể hiện mình khoan dung, còn cho ba ngàn trấn đông quân tham gia tạo phản một cơ hội đi tiên tuyến bán mạng.

Mạnh Khử Tật là một trong những công lao lớn nhất của đông chinh.

Cuối cùng, hắn bị truy nã, gia quyến toàn bộ bị tịch thu tài sản lưu đầy.

Đến đây.

Đông chinh hoàn toàn kết thúc.

Triều hội kết thúc.

Sau Dưỡng Tâm Điện.

Có một nơi nghỉ ngơi riêng biệt.

“Thần bái kiến bệ hạ.”

Lữ Tịch chấp tay thi lễ.

“Lữ Tịch, lần này ngươi làm rất tốt.”

Hoàng đế Long Khánh tán thưởng nói: “Nếu không phải ngươi là người đầu tiên nói cho trẫm biết, trẫm chỉ sợ còn phải bị lừa gạt một đoạn thời gian, cũng không có khả năng sớm làm tốt hoàn toàn chuẩn bị.”

“Là bệ hạ anh minh thánh đoán.”

Lữ Tịch cung kính nói: “Thần cũng chỉ là tận bốn phận mà thần nên tận thôi.”

“Ngươi a, điểm này so với sư phụ ngươi mạnh hơn.”

Hoàng đế Long Khánh hài lòng nói: “Ngươi lại là đại sư huynh, tám đại doanh sau này do ngươi tiếp nhận lại không thể tốt hơn, trẫm cũng yên tâm với ngươi, nói đi, còn muốn ban thưởng cái gì?”

“Bệ hạ!”

Lữ Tịch chấp tay: “Thần muốn bệ hạ ban cho một hôn sự.”

“Ngươi đừng đừng Lữ Tịch, ngay cả mấy vị trưởng lão hoàng thất cũng muốn gả nữ nhi cho ngươi, thích cô nương

nhà nào cười không được, còn cần trăm tự mình tới giúp người cầu thân?”

Hoàng đế Long Khánh trêu ghẹo nói: “Nói đi.”

“Tôn Li.”

Lữ Tịch thốt ra hai chữ.

Sắc mặt của hoàng đế Long Khánh biến hóa, khóe miệng cong lên một độ cung, giống như cười nhạo, lại như tự giễu: “Chuyện này, người không nên đi hỏi sư phụ người xem hắn có nguyện ý hay không sao?”

Lữ Tịch trầm mặc không nói.

Hắn tự nhiên sớm đã hỏi qua.

Sư phụ chỉ có một câu.

“Hỏi sư muội người đi.”

.....

Hắn tăng thêm ngữ khí: “Vẫn là khăn cầu bệ hạ ban hôn!”

“Tôn Tượng Tông chỉ có một nữ nhi, vẫn là để cho hắc tự mình làm chủ đi.”

Hoàng đế Long Khánh lạnh lùng nói: “Người có thích công chúa quận chúa, cho dù là địch quốc cũng được, cứ việc mở miệng.”

Lữ Tịch cúi đầu, không nói chuyện.

“Được rồi, người cũng không phải quá thích Tôn Li, bất quá là muốn ở trong mắt người ngoài, chính thức kế thừa y bát của sư phụ người mà thôi, không cần thiết phải như thế, chuyện nam nữ vẫn là người tình ta nguyện quan trọng nhất.”

Hoàng đế Long Khánh dựa vào ghế nói: “Người dưới tay đã có tam doanh binh mã, những chủ tướng của vài doanh

khác cũng đều là sư đệ sư muội của ngươi, sau khi mở rộng doanh trại, tướng quân mới mà trầm phái đi, cũng đều tôn kính ngươi, ngươi đã coi như là kế thừa y bát rồi, nếu không, trầm hiện tại liền thăng tước vị của ngươi, lại đem danh hiệu độc sư cho ngươi?”

“Thần không dám!

Lữ Tịch vội vàng quỳ một chân xuống.

“Lữ Tịch a, kỳ thật ngươi không cần quá để ý những thứ này, bất kể là trong quân đội hay triều đình, vẫn là uy vọng quan trọng nhất, có đôi khi danh hiệu ngược lại là một loại gánh nặng. Liền lấy năm đó, ta và sư phụ ngươi hai người.

“Một là hoàng tử không có quyền thế nhất, ngay cả một cái vương gia cũng không phong được.

“Một là võ tướng xuất thân gia nô, dưới tay chỉ có bốn ngàn binh mã.

“Hai chúng ta một văn một võ, không phải vẫn là đánh ra một mảnh thiên hạ, khiến trong ngoài tâm phục khẩu phục?”

Hoàng đế Long Khánh ân cần dạy bảo nói: “Trên thảo nguyên ngươi hảo hảo lập công, về sau tự nhiên không người nào dám không phục ngươi, thứ ngươi muốn, cũng sớm muộn gì sẽ có. Ngươi là đồ đệ của Tôn Tượng Tông, cũng là thần tử mà trầm thích nhất trong lớp trẻ tuổi.”

“Thần kính tuân thánh ngôn!”

Lữ Tịch trầm giọng nói.

“Chuyện ban hôn trầm không thể thỏa mãn ngươi, liền lấy thứ khác đến bồi thường cho ngươi đi.”

Hoàng đế Long Khánh vỗ vỗ tay vịn ghế.

“Lữ tướng quân.”

Hoàng Hồng bung một cái khay đi lên phía trước: “Những thứ này, đều là của ngươi.”

“Đây là.....”

Lữ Tịch ngẩng đầu, chỉ thấy trên lụa màu cam vàng, bày mấy tấm da dê, cùng với lư hương vỡ nát thành từng mảnh.

Hắn sao có thể không nhận ra.

Đây chính là pháp khí mà tôi hôm đó thái tử điện hạ sử dụng!

“Trẫm, biết ngươi vẫn luôn khát vọng tiến thêm một bước nữa, nhưng sự phụ ngươi chậm chạp không dạy ngươi, hẳn không truyền ngươi cũng không sao, trẫm truyền ngươi!”

Hoàng đế Long Khánh nói: “Sau này đại miếu phía bắc, đều cho ngươi sử dụng, nhưng không thể dùng phương thức tế bái đến hại dân chúng của trẫm, ngươi có thể hiểu không?”

“Thần hiểu!”

Lữ Tịch hai tay tiếp nhận khay, trong hai mắt có không thể kìm nén kích động.

“Đúng rồi.”

Hoàng đế Long Khánh hỏi: “Hắn không truyền ngươi, có truyền cho Trần Tam Thạch không?”

“Hắn là không có.”

Lữ Tịch nghiêm mặt nói: “Dù sao hắn mới nhập môn, hơn nữa cảnh giới hiện tại cũng tương đối thấp.”

“Ừm, trong lòng ngươi có số là được.”

Hoàng đế Long Khánh phát phát tay: “Trở về đi, hảo hảo dưỡng thương, chuẩn bị sẵn sàng sang năm chinh phạt thảo nguyên, không thể lại cho bọn hắn thời gian dưỡng sức, cho dù

là cái giá phải trả lớn hơn nữa, cũng phải cho bọn hắ một chút màu sắc nhìn xem.”

Chương 588: Sắc Phong Tước Vị, Khai Doanh Hồng Trạch (6)

“Thần tất không phụ bệ hạ sở thác!

Lữ Tịch cầm khay, nặng nề dập đầu.

...

Chiến thuyền.

Trần Tam Thạch đứng ở trên boong tàu, đối với người cò trên một chiếc thuyền nhỏ phía sau luyện tên.

Sau khi triều hội kết thúc, buổi tối ngày hôm đó bọn họ liền lên thuyền trở về Lương Châu.

Chiến sự phía đông cũng sớm đã kết thúc.

Loạn tặc của Tiêm Đài Minh căn bản là giả, hấn là bị không chế, thuộc hạ tạo phản, hơn nữa mục đích cũng chỉ là dẫn một bộ phận quân đội rời đi, sau khi biết được người bị hấp dẫn đi là hồ bôn quân, rất nhanh đã bình ổn.

Lăng, Lai đẳng tam châu, vẫn là giao cho trấn đông quân phụ trách trấn thủ.

Chỉ là phong cương đại lại đổi một người.

Hình như là một Võ Đạo thiên tài trong đám tử sĩ, rất nhanh sẽ đột phá đến Võ Thánh.

Đặng Phong cũng bị điều đi.

Trần Tam Thạch đến một chuyến này, thu hoạch lớn nhất chính là Mạnh Khử Tật và ba ngàn Huyền Giáp quân, hơn nữa là trải qua một trận đại chiến, thực sự là sư tử lang, cho dù là ở trong tám doanh Bắc Lương, cũng coi như là tinh nhuệ, chính là chủ tướng có chút yếu, vẫn là một Thông Mạch đại thành.....

Ngồi ở trên thuyền nhàn rỗi không có việc gì, hắn chỉ luyện thương cũng nhằm chán, tranh thủ thời gian liền bắt đầu luyện tên.

Mặt bảng dao động.

【Kỹ nghệ: xạ tiễn. Viên mãn (phá hạn nhị giai)】

【Tiến độ: (0/2000)】

【Hiệu dụng:....., trong nháy mắt bắn hai mũi tên, ngoài sáu trăm bước trăm phát trăm trúng】

Phá hạn nhị giai, chủ yếu vẫn là nâng cao tốc độ giương cung bắn tên và khoảng cách hiệu quả.

Trong nháy mắt bắn hai mũi tên, tương đương với mỗi giây có thể bắn ra năm mũi tên, trước đó là ba mũi tên, cơ bản một túi tên rất nhanh liền có thể dùng hết.

Sáu trăm bước, cũng có tám trăm mét, một người sống đứng ở nơi đó, cũng thực sự chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen.

Trên thực tế.

Thuật bắn tên đến trình độ này, đã là đỉnh phong thế gian.

Lần này ở Hồ Lao Quan, dùng ống đựng tên đặc chế, treo đầy hai bên Thiên Tâm, lại thêm Đặng Phong cũng mang đầy trên ngựa, trên người lại đeo đầy, cộng lại cũng không đến một ngàn mũi tên, vẫn là không đủ dùng.

Cho nên quan trọng hơn, vẫn là nâng cao lực sát thương của mỗi mũi tên thì tốt hơn, dù sao có hiệu quả 【Không thể né tránh】 .

Sau khi trở về, cần thiết phải chặt quỹ mạch mạch, sau đó lại thông qua Tâm Tiên Lô kiểm một ít sắt tời.

Lại luyện một hồi sau, Trần Tam Thạch liền thu hồi cung tên, trở về trong khoang thuyền cùng sư huynh nói chuyện góc biển chân trời.

“Đi về phía đông nam, góc biển chân trời.”

Phòng Thanh Vân lẩm bẩm, tự giễu cười một tiếng: “Hai chân của ta, chính là phế ở nơi đó. Thực sự là không nghĩ tới, Tào Tiếp lưu lại cho hậu nhân của Tào gia có nó.”

“Sư huynh nguyên lai đã từng đi qua?”

Trần Tam Thạch tò mò.

“Không chỉ đi qua, ngọc bài này của ngươi, trước kia ta cũng từng có.”

Phòng Thanh Vân cười cởi mở nói: “Sư đệ muốn đi? Cũng đúng, nếu lại chờ năm mươi năm, đừng nói là ta sớm đã không còn ở nhân thế, ngay cả sư đệ ngươi cũng là lão già lụ khụ rồi, chỉ là, lần này đi rất nguy hiểm a, sư phụ lại không ở đây.”

“Sư huynh.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Có thể tiết lộ một chút hay không, sư phụ đi nơi nào rồi?”

“Chuyện này... .. Ta thực sự không biết.”

Phòng Thanh Vân khổ sở cười: “Chỉ biết là có liên quan đến dị tượng trong dãy núi La Thiên, cũng có liên quan đến ngươi, đại giang nam bắc, hẳn có thể ở bất kỳ đâu, chỉ sợ còn

phải rất lâu mới có thể trở về, ta có thể thử giúp người liên hệ một chút.”

“Dị tượng trong dãy núi La Thiên.....”

Quả nhiên.

Như Trần Tam Thạch nghĩ đến.

Độc thú chuyện rõ ràng như vậy.

Toàn bộ người Lương Châu đều biết, sư phụ hắc lão nhân gia như thế nào có thể không biết.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắc không có hỏi nhiều.

“Trước tiên về nhà một chuyến đi.”

Trần Tam Thạch đạm mạc nói.

Chớp mắt.

Lại là một tháng thời gian trôi qua.

【 Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Huyền Tượng (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 46/100】

Cũng không xa Huyền Tượng cảnh giới.

Chiến thuyền neo đậu.

Trần Tam Thạch cùng mọi người đổi ngựa đi đường bộ.

Lúc đi.

Bất quá hai mươi mấy kỵ.

Nhưng khi trở về, là ba ngàn thiết kỵ minh mông cuộn cuộn!

Vì để kéo ba ngàn Huyền Giáp quân, cùng với hơn ba ngàn con ngựa chiến trở về, chỉ cần chiến thuyền cỡ lớn điều động

đã có mấy chục chiếc, dọc theo đường đi tiêu hao lương thảo càng không kể xiết.

Trên đường.

Ngựa chỉ có khi cập bến mới có cơ hội hoạt động ngắn ngủi, sớm đã buồn bực hổng rồi, hiện tại rốt cục “Khôi phục tự do”, ở trên đường ống rộng lớn giữa hoang dã chạy như điên, kích thích đầy trời bụi bặm và tiếng vó ngựa chấn động lổ tai.

Lương Châu.

Cổng thành.

Tôn Li, Tôn Bất Khí cùng với đồng thị đám người nhà, nhận được tin tức sau, sớm chờ ở trước cửa thành.

“Tam Thạch quá lợi hại rồi!”

Tôn Bất Khí thần sắc kích động: “Ba ngàn phá mười vạn, đây là trận chiến mà người có thể đánh ra? Nếu có thuyết thư tiên sinh nào dám biên như vậy, khẳng định sẽ bị người ta đánh sừng cả miệng!”

“Không phải sao~”

Dung Yến Thu cảm khái nói: “Tiểu sư đệ này thực sự lợi hại, mới mười chín tuổi đã được phong tước bá, tương lai kém nhất kém nhất cũng là tước hầu.

“Chủ yếu vẫn là bản lĩnh đánh giặc.....

“Chỉ sợ là so với sư phụ và lão tứ còn lợi hại hơn vài phần.”

“Ta quyết định!”

Tôn Bất Khí nắm chặt nắm đấm: “Từ nay về sau, ta cũng muốn nhập ngũ, ta cũng muốn thống lĩnh binh lính đánh giặc!”

“Đừng đừng đừng!”

Dung Yến Thu sợ hãi: “Thiếu gia của ta, người vẫn là ngoan ngoãn ở trong nhà đi, ngàn vạn đừng để chúng ta phải lo lắng.”

“Ân? Các người không tin tưởng năng lực của ta?”

Tôn Bất Khí nhìn về phía bên người: “Tỷ, người cảm thấy ta được hay không? Ta có thể bắt đầu từ bách tông, xuất phát điểm so với Tam Thạch còn cao hơn không ít, thuật bắn tên của ta lại là học từ hần, ngoại hiệu ta cũng đã nghĩ xong, về sau, ta sẽ gọi là ‘Tiểu Bạch Bào’ Tôn Bất Khí, như thế nào?”

Hần nói càng nói càng tự mình đắm chìm vào.

“Tặc tặc, thực sự bá khí a! Ta cũng là bạch bào trường thương thêm đại cung, ta tương đương với Trần Tam Thạch!”

“Khê Khê!”

Tôn Bất Khí thanh thanh cổ họng, giơ lên trường thương trong tay, ở trước mặt tiểu nha đầu bên người bày ra tư thế: “Như thế nào? Người cảm thấy ta có tư chất này hay không?”

“Wa~”

Trần Vân Khê ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ ủng hộ vỗ tay nói: “Sur thúc thật đẹp trai.”

“Hắc hắc hắc!”

Tôn Bất Khí ngửa mặt lên trời cười to: “Hảo nha đầu, về sau người muốn học võ bắn tên, ta tới dạy người!”

Giữa lông mày của Tôn Li đã không thể che giấu được ghét bỏ, kéo Khê Khê theo bản năng lui xa vài bước.

“Trở về rồi!”

Không xa.

Cũng đến đón người nhà Lộ Thư Hoa và Ôn Thực cũng ở đây.

Bọn họ chỉ về phía trước.

“Ầm ầm ——”

Mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển!

Bụi vàng bắn lên cao, giống như một cơn bão cát nuốt chửng thiên địa ập tới.

Mãi đến khi tới gần một chút, mọi người mới nhìn thấy.

Trong cơn bão cát này.

Là một chi Huyền Giáp thiết kỵ.

Xông ở phía trước nhất, chính là bạch mã bạch bào, trong tay cầm trường thương, sau lưng đeo một cây đại cung của vị tướng quân trẻ tuổi.

“Yo~”

Dung Yên Thu cung kính hành lễ, sau đó trêu ghẹo nói: “Nô tỳ bái kiến Vũ Nghĩ bá.”

“Su tử, ngươi đừng đùa ta nữa.”

Trần Tam Thạch ghìm cương ngựa, vung tay ra hiệu cho Huyền Giáp quân có trật tự tiến vào thành, sau đó xoay người xuống ngựa, từng cái chào hỏi.

“Tôn sư tử!”

“Bất Khí, ngươi cái này.....”

Hắn nhìn thấy trang phục gần như giống hệt mình của đối phương, có chút không biết nói cái gì.

“Phụ thân!”

Trần Vân Khê nhào tới.

Trần Tam Thạch ôm lấy nàng, nàng cọ cọ vai cái trên mặt hắn.

Hắn cười nói: “Như thế nào nha đầu, có nhớ ta không?”

“Mỗi ngày đều nhớ phụ thân.”

Trần Vân Khê nãi thanh nãi khí nói.

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn thấy tiểu nha đầu trở nên hoạt bát không ít, chứng minh nửa năm nay ở chung với những người khác coi như là không tồi.

“Họ Trần!”

Ôn Thực đi tới, đảo mắt một cái: “Ngươi Huyền Tượng rồi sao?!”

“Sắp rồi.”

Trần Tam Thạch đầu cũng không quay lại đáp: “Ôn trang chủ chờ thêm một chút, không cần quá gấp.”

“Hừ!”

Ôn Thực hừ lạnh một tiếng phất tay áo rời đi.

Những người khác từ Lương Châu xuất phát cùng đi, cũng bắt đầu ở cửa thành cùng người nhà thăm hỏi.

“Lan tỷ nhi đâu?”

Trần Tam Thạch ôm tiểu nha đầu bốn phía tìm kiếm, vẫn luôn không nhìn thấy bóng dáng mong muốn nhìn thấy, hỏi: “Nàng như thế nào không ở đây? Là thân thể không thoải mái sao?”

“Lan tỷ tỷ nàng.....”

Tôn Li muốn nói chuyện.

Nhưng bị Dung Yến Thu đánh gãy: “Tiểu sư đệ, ngươi mau trở về xem đi, trong nhà ngươi tới một vị nữ khách, lợi hại vô

cùng, đối với ai cũng không có sắc mặt tốt, hơn nữa còn dựa vào không đi.

“Hôm nay, cũng là nàng ngăn cản, không cho thê tử của người ra ngoài đón người.”

Chương 589: Gặp Tiên Nhân

(1)

“Sur tỷ, nàng ở trong phủ lâu như vậy, người đều...”

Trần Tam Thạch dò hỏi.

Dung Yến Thu không vui nói: “Ta không đánh lại nàng. May mắn là, ngoài việc bày ra bộ mặt khó ưa, nàng cũng không ra tay làm bị thương ai. Nếu không thì đã phải điều động đại quân, mời Võ Thánh đến vây quét rồi.”

“Vất vả cho sur tỷ. Ta trở về xem thử.”

Trần Tam Thạch giao Khê Khê cho Tôn Ly, sau đó cười ngựa cấp tốc vào thành.

Đến bên ngoài Trần phủ, mọi thứ có vẻ như không có gì khác biệt.

“A, lão gia đã trở về!”

Tư Cầm và Mặc Họa ra đón.

Trần Tam Thạch trao một ánh mắt.

Tư Cầm hiểu ý, khẽ nói: “Ở trong phòng ngủ.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch xuống ngựa vào trong sân. Còn chưa đẩy cửa phòng ngủ, đã nhìn thấy hai luồng khí.

Một trong hai người, trong cơ thể có linh khí nồng đậm, mức độ không thua kém gì lão hoàng đế, quả thật là... khách không mời mà đến.

“Cót két.”

Hắn đẩy cửa ra.

Chỉ thấy.

Trong căn phòng tràn ngập hương hoa, Cố Tâm Lan đang làm nữ công, còn trên giường, có một nữ tử áo đen khác đang ngồi xếp bằng.

Nữ tử này, lông mày như lông vũ, làn da như ngọc, má đào xinh xắn, tóc mai cài vàng, váy đen như mực, trang sức lấp lánh, tựa tiên nữ trên trời, lại thêm phần trang nghiêm, dung nhan khó tả, uy nghiêm khó vẽ.

Nhìn kỹ, giữa lông mày và mắt nàng có vài phần tương tự với Cố Tâm Lan, chỉ là toàn thân toát ra một khí chất khiến người khác không dám đến gần. Chú ý thấy có người vào, nàng từ từ mở mắt, con ngươi đen sâu thẳm ẩn chứa áp lực từ trên cao nhìn xuống.

“A, Thạch ca nhi đã về rồi?”

Cố Tâm Lan đặt công việc trong tay xuống, đứng dậy đón chào.

Sau khi hàn huyên vài câu, Trần Tam Thạch đi thẳng vào vấn đề: “Lan tỷ nhi, vị cô nương này là?”

“Trần đại nhân, đúng là người có chức vị cao thì hay quên.”

Trên áo choàng đen của nữ tử thêu viền vàng, đôi môi đỏ thắm khê mở, giọng như từ chín tầng trời rơi xuống, tựa âm thanh từ cung điện ngọc bích: “Trần đại nhân vừa mới thể hiện uy phong ở Tam Châu, khiến ta tổn thất binh tướng, mất đi lãnh thổ, đã quên rồi sao?”

Ta?

Trần Tam Thạch nhìn lại người này.

Nữ tử không nhìn hấn, nhàn nhạt nói: “Ta họ Thẩm, tên Quy Di.”

“Hóa ra là hoàng đế đệ hạ của Khánh Quốc.”

Trần Tam Thạch gật đầu hỏi: “Chỉ là không biết người đến nhà của một đại thần của Thịnh Quốc, là vì lý do gì?”

“Người mà người đang ôm trong lòng, tên thật là Thẩm Ngu Chi, là...”

Nữ đế ngừng lại một chút, “Chị ruột cùng cha cùng mẹ với ta.”

“Người...”

Trần Tam Thạch nhìn nữ đế, lại nhìn Lan tử nhi trong lòng, tiêu hóa thông tin, cuối cùng đưa ra một kết luận khó tin: “Hoàng đế của Khánh Quốc, lại là tiểu cô em vợ của ta?”

“Tiểu cô em vợ?”

Nữ đế khẽ nhíu mày, rõ ràng không hiểu: “Ý của lời này là gì?”

“Thạch ca nhi, ta không cố ý giấu người.”

Cố Tâm Lan giải thích: “Lúc đó ta còn nhỏ, nếu truyền ra ngoài, sẽ khiến cả nhà chúng ta gặp họa sát thân.”

“Ta biết.”

Trần Tam Thạch tất nhiên hiểu được lý do.

“Một thợ săn ở vùng quê, ngay cả tú tài cũng không thi đỗ.”

Trong giọng nói của nữ đế có vẻ khinh thường, cũng mang theo tức giận: “Vậy mà bỏ ra bảy lượng bạc, mua trưởng công chúa Đại Khánh về làm đồng dưỡng tử, hầu hạ người như nô tỳ.”

“Quy Di!”

Cổ Tâm Lan không vui.

Nàng trách móc: “Thạch ca nhi nhà ta bây giờ dù sao cũng là bá tước, những năm này đánh trận lợi hại thế nào, người còn rõ hơn ta, còn gì để chê trách?!”

“Nếu năm đó không phải cha thấy ta đáng thương, gom bạc mua ta về, thì bây giờ không biết ta đã chết ở thanh lâu nào rồi.

“Còn về chuyện hầu hạ người khác...”

“Lúc đó Trần gia không phải là gia tộc lớn, nữ tử không có lý do gì để không giúp đỡ công việc?”

“Người xem bây giờ, chẳng phải mọi thứ đã tốt lên rồi sao?”

Nghe vậy, đuôi lông mày của nữ đế khẽ động, nhìn chị gái như muốn nhắc nhở điều gì.

“Người nha đầu này, ta đã đồng ý không ra cửa thành đón người, còn chưa đủ thể diện cho người, vị ‘hoàng đế bệ hạ’ này?”

Cổ Tâm Lan nói: “Còn không mau gọi là tỷ phu?”

“A tỷ, người...”

Nữ đế có chút bất lực.

Nàng đường đường là quân chủ của một nước, trước mặt nữ tử này cũng không thể nổi giận, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Hắn dù sao cũng là phàm phu tục tử.”

“Quy Di, người càng ngày càng kiêu ngạo rồi.”

Cổ Tâm Lan không vui nói: “Nếu người còn như vậy, ta sẽ thật sự tức giận đấy.”

“Thôi, gỗ đã thành thuyền, ta cũng không có gì để nói.”

Nữ đế Đại Khánh đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ.

“Lan tỷ nhi.”

Trần Tam Thạch lúc này mới hỏi: “SỰ đã đến nước này, cũng không có gì để giấu nữa rồi chứ?”

“Ừm, Thạch ca nhi ngồi xuống trước đi.”

Cổ Tâm Lan đỡ phụ quân ngồi xuống, lại rót một tách trà: “Thạch ca nhi, người nên biết ‘con tin’ chứ?”

Trần Tam Thạch gật đầu.

“Năm đó, phụ thân ta, chính là hoàng tử được phái từ Khánh Quốc, Khánh Quốc và Thịnh Quốc trao đổi con tin, từ đó kết giao buôn bán, cùng nhau chống lại Man tộc.”

Cổ Tâm Lan nhẹ nhàng kể lại: “Khánh Quốc khác với Thịnh Quốc, hoàng tử sẵn sàng ra ngoài làm con tin sẽ được coi là lập công, lúc đó phụ vương ta cơ bản đã được chọn làm thái tử, chuẩn bị ở lại trong lãnh thổ Đại Thịnh vài năm rồi trở về tiếp quản giám quốc.

“Kết quả là...

“Lúc đó, hoàng gia gia đột nhiên bệnh chết, tam thúc của ta lên ngôi.

“Sau đó, tam thúc lại hãm hại phụ vương, khiến phụ vương dính vào tranh chấp của hoàng tử Thịnh Quốc, gán cho tội mưu nghịch, muốn giết cả nhà chúng ta.

“Vụ án lớn đó, Thịnh Quốc có rất nhiều đại thần chết, những người bị lưu đày cũng không đếm xuể.

“Khi đó chỉ có thể cứu được một người, ta đã để cho em gái đi, bản thân cũng không quá xui xẻo, dùng danh giả của

một đại thần họ Cố để bảo toàn tính mạng, chỉ bị lưu đày,
không bị chém đầu.

Chương 590: Gặp Tiên Nhân

(2)

“Sau đó, Thạch ca nhi...”

“Chắc ngươi đã biết rồi.”

Đầu đá trong triều đình luôn tồn tại, mười năm tám năm lại có một cuộc thanh trừng, rất bình thường.

Những chuyện này, Trần Tam Thạch thật sự không biết.

Hắn trêu chọc nói: “Nói như vậy, ta thật sự đã nhặt được món hời?”

“Thạch ca nhi, ngươi còn cười nhạo ta?”

Cổ Tâm Lan làm nũng nói: “Dù sao ta cũng đã hiểu, hoàng thất chẳng có gì tốt, làm người bình thường cũng không tệ, hơn nữa nhà chúng ta bây giờ cũng sống khá tốt.”

“Hoàng thất...”

Trần Tam Thạch nhớ lại những chuyện trên núi Tử Vi.

Quả thật như vậy.

Một khi trở thành hoàng thất, cha con, anh em cũng phải trở mặt thành thù.

Lão hoàng đế không phải là người tốt.

Nhưng có một điều là thật, ông ta rất cô độc, không có bạn bè.

Điều này.

Có thể thấy được từ việc ông ta luôn nói chuyện xưa với mình.

“Sau đó thì sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Em gái người sau đó đã đi đâu?”

Hắn hỏi điều này.

Thực ra là tò mò về linh khí trong cơ thể của nữ đế.

Theo như hắn biết.

Nữ đế biến mất nhiều năm.

Mãi đến hai năm trước mới đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

“Năm đó...”

Cổ Tâm Lan nhớ lại cẩn thận: “Nàng đi theo tiên bối trong tộc chạy trốn, thậm chí không thể quay về trong lãnh thổ Khánh Quốc, chỉ có thể trốn tránh khắp nơi chờ cơ hội hành động, cụ thể đã đi đâu, ta cũng không rõ lắm.”

Chân trời góc bể.

Trần Tam Thạch suy nghĩ.

Tiểu cô em vợ này của hắn, e rằng cũng là một tu tiên giả.

Nếu không, sao còn trẻ như vậy đã có thể trở thành quân chủ của một nước.

“Hử?”

“Độ Hà đâu?”

Nói chuyện gần xong, Trần Tam Thạch mới chợt nhớ ra, hình như mình đã quên mất con trai.

“A, ta cũng không nhớ nữa.”

Cổ Tâm Lan quay đầu nhìn chiếc nôi, đã không thấy bóng dáng đâu: “Hôm nay chỉ mãi nói chuyện người trở về, lại thêm

Quy Di cũng đang nói chuyện, nên quên mất rồi.”

“...”

Trần Tam Thạch mở toàn bộ “Tâm Tung Nặc Tích” và “Quan Khí Thuật”, tìm con trai trong nhà, đi một đường đến sân sau, mới thấy đứa bé không biết từ khi nào đã bị bỏ lại trên ghế, đang ngủ rất ngon lành.

Bên cạnh.

Là nữ đế mặc áo choàng đen, đưa ngón tay đỏ thẫm nhẹ nhàng đặt lên người đứa bé, linh quang lưu chuyển, sau đó có chút thất vọng lầm bầm: “Lại là một phạm phu tục tử.”

“Khánh đế bệ hạ.”

Trần Tam Thạch gọi Tư Cầm đến bế Độ Hà đi, dò hỏi: “Tại sao gọi ai cũng là phạm phu tục tử?”

“Ngươi cũng không tính là.”

Nữ đế mặt không biểu cảm nói: “Đệ tử của Tôn Tượng Tông, có thể đi con đường lấy võ nhập đạo.”

“Muội muội.”

Trần Tam Thạch ngồi xuống trước mặt nàng, hỏi: “Ngươi lặn lội đường xa đến đây, ngoài nhận lại chị gái, còn có chuyện gì khác không?”

Nếu chỉ là nhận lại.

Hoàn toàn không cần đợi hẳn trở về.

Đường đường là hoàng đế bệ hạ xâm nhập vào trong lãnh thổ của địch quốc, vẫn có rủi ro rất lớn.

Dù sao, trên thế giới này không chỉ có một mình nàng là tu tiên giả.

Đối với cách xưng hô “muội muội” này, nữ đế có sự phản kháng rõ ràng, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ cần nàng còn nhận chị gái của mình, nam nhân trước mặt này quả thực chính là tỷ phu trên danh nghĩa.

“Người hiểu đây.”

Nàng nhìn phu quân của chị gái từ trên cao: “Ta muốn đưa nàng đi. Tôn trọng chị gái ta nên mới đợi người trở về thông báo một tiếng.”

“Người nói gì?”

Trần Tam Thạch nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Cho dù người muốn trở về Khánh Quốc, chị gái người cũng chưa chắc đã muốn đi theo chứ?”

“Nàng nói không tính.”

Nữ đế lạnh lùng nói: “Trần Tam Thạch, người còn chưa biết đâu, Lương Châu sắp sinh linh đồ thán.”

“Người nói rõ ràng.”

Trần Tam Thạch nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể liên tưởng đến một việc có thể gây ra hậu quả lớn như “sinh linh đồ thán”.

Dãy núi La Thiên!

Còn nhớ rõ.

Năm đó hắn mới đến Lương Châu, lần đầu tiên vào núi săn bắn, đã nhìn thấy luồng khí đen xông thẳng lên trời, lại thêm các loại độc thú bị nhiễm độc biến dị, người của Tầm Tiên Lâu gọi nó là sát khí.

Tất cả đã sớm được ấp ủ.

Hơn nữa tứ sư huynh còn nói, sư phụ cũng đang xử lý chuyện này.

Chỉ là nghiêm trọng đến mức này sao...

Sinh linh đồ thán.

“Cũng không tính là quá ngu ngốc.”

Nữ đế từ tốn nói: “Ta không thể dự đoán được diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào, nhưng có thể chắc chắn rằng, nàng ở lại đây cùng với người, dù sao cũng không an toàn.”

“Trong dãy núi, rốt cuộc có thứ gì?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Lương Châu binh lực dồi dào, chỉ riêng Võ Thánh đã có mấy người, thật sự không xử lý được sao?”

“Nếu có gan thì tự mình đi xem đi.”

Nữ đế không nói rõ, ném lại câu này, không nói gì thêm.

“Xem, ta đương nhiên là phải xem.”

Trần Tam Thạch vốn cũng sẽ vào núi săn thú, lại thêm chặt cây Quỷ Mạch.

Hắn đang suy nghĩ về chuyện này, cũng không quên để Tư Cầm bọn họ chuẩn bị đồ ăn.

Rời nhà nửa năm vất vả trở về, đương nhiên là phải tụ họp một chút.

Chỉ là nữ đế không giao tiếp với mọi người, ở trong phòng của Lan tỷ nhi không ăn không uống, cũng không biết đang làm gì.

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch đang nghĩ đến chuyện trong dãy núi La Thiên, nhưng người lại phải đến doanh trại một chuyến, trở về sau nửa năm, có rất nhiều việc cần xử lý, không thể chậm trễ.

Mở rộng doanh trại đã hoàn thành được quá nửa, số người cũng đã gần đủ, đều là binh mã được điều từ các nơi đến, chỉ cần huấn luyện là có thể sử dụng, nhưng vẫn chưa chính thức chia quân, cần đợi các võ tướng cũng được điều đến.

Hiện tại dưới trướng của hãn cộng thêm Huyền Giáp quân, có hơn bốn nghìn người, nhưng trên danh nghĩa vẫn chưa tính là Hồng Trạch doanh, vẫn là doanh dự bị.

Bao gồm Nghiêm Trường Khanh, Lộ Thư Hoa, Tạ Tư Thuật, Bạch Đình Chi.

Đã được điều đi.

Không còn do hãn thống lĩnh.

Nhiều người có thiên phú xuất chúng như vậy, trong đó ba người đều là thể chất Võ Thánh, đương nhiên không thể làm thuộc hạ của hãn, mấy trận chiến trước nói trắng ra chỉ là thử thách mà thôi.

Chương 591: Gặp Tiên Nhân

(3)

Cuối cùng.

Trần Tam Thạch vẫn phải dựa vào thuộc hạ của mình.

Hạ Tùng, Tiêu Trung, Du Ký Khả, ba người Thông Mạch.

Ba người này có năng lực thực thi tốt, trung thành với triều đình.

Dưới trướng của hắn, cuối cùng cũng có một người Thông Mạch, chính là Uông Trục.

Sau đó là Chu Đồng, Triệu Khang, Vương Lực, những người Hóa Kinh này.

Trần Tam Thạch rất vui mừng.

Những người này sử dụng đều là dược liệu tốt nhất, cuối cùng cũng có chút thành tựu, nhưng vẫn chưa đủ...

Sau khi Hồng Trạch doanh chính thức thành lập, dự đoán trước sau trái phải trung tâm, năm bộ phận, mỗi bộ phận ba nghìn người, tổng cộng mười lăm nghìn người.

Dù sao, cũng phải có năm người Thông Mạch mới được.

Xử lý xong quân vụ rườm rà, Trần Tam Thạch đến phòng thuốc, bắt đầu nấu thuốc.

Trên đường trở về, hắn cũng tranh thủ thời gian luyện tập.

Đến bây giờ, chỉ còn một ngưỡng cửa cuối cùng là y thuật đột phá đến đại thành.

“Rầm!”

Hai tay hắn liên tục đập vào lò sắt ngập trong ngọn lửa hừng hực, dưới sự chông chống của lực trợ giúp, trình độ luyện thuốc hiện tại không thể dùng từ thành thạo để hình dung, mà là đỉnh cao.

Nhiều y sư chỉ cần học được lực kinh tẩy thuốc đến trình độ hợp cách, đã phải tốn vài năm.

Nhưng trong mắt Trần Tam Thạch, những thứ này không hiểu sao lại rất đơn giản.

Vừa bắt tay vào làm đã biết, mỗi lần thực hành đều có tiến bộ.

Lúc này.

Dường như hắn có thể nhìn thấy độc tính trong thuốc qua lò, luôn có thể dùng lực kinh chính xác vô cùng, lại thêm ngọn lửa được sử dụng đến cực hạn để luyện hóa nó.

“Ong!”

Đánh xong chuông pháp, một lò thuốc bỏ chuyên dùng cho võ giả Hóa Kinh đã được luyện chế xong.

Trước mặt hắn, một lần nữa cũng hiện ra bảng điều khiển.

[Kỹ nghệ: Y thuật. Phàm (Đại thành)]

[Tiến độ: 0]

[Công dụng: ..., phàm gian y thánh]

[Phàm gian y thánh: Tẩy luyện dư độc của thuốc]

Tẩy luyện dư độc!

Đây là khái niệm gì?

Có nghĩa là thuốc do Trần Tam Thạch luyện ra, uống vào giống như uống nước, có nghĩa là cho dù một số người thiên

phú không cao, cũng có thể thông qua uống thuốc để đạt đến độ cao mà vốn dĩ không thể đạt tới.

Hắn nhìn đôi tay mình, ngay cả bản thân cũng cảm thấy khó tin, dứt khoát lấy muối mức, tự mình nếm thử thuốc.

Nói là hoàn toàn không có độc tính, cũng không đến mức đó, bên trong vẫn còn một lượng dư rất nhỏ, ít đến mức khó phát hiện, nếu phải định lượng, thì chín mươi chín phần trăm độc tính đã được luyện hóa bằng lực kinh và ngọn lửa!

Hiện tại, chỉ cần cơ thể chịu đựng được dược lực, và có thể chuyển hóa được, thì có thể liên tục uống thuốc bổ, không cần lo lắng về dư độc mà phải gián đoạn, lãng phí rất nhiều thời gian.

“Đi gọi mọi người đến đây.”

“...”

Rất nhanh.

Những huynh đệ đến từ Bà Dương, cảnh giới Luyện Tạng trở lên, đã tụ tập trong phòng thuốc.

“Đại nhân, sao thuốc này lại không có dư độc!”

Triệu Khang nếm đi nếm lại.

Nếu không phải dược lực mang lại tác dụng tích cực, hắn còn tưởng rằng mình đang uống nước!

Những người khác, cũng có phản ứng tương tự.

“Đừng để lộ ra ngoài.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Giống như trước đây, chỉ cần ta có thời gian sẽ tự mình nấu thuốc cho các ngươi, không đủ ta sẽ mua thêm, nhiệm vụ duy nhất của các ngươi là huấn luyện thật tốt, đợi đến khi năm sau kết thúc, chinh phạt thảo nguyên, sẽ là một trận chiến ác liệt, nếu không có Hóa Kinh,

đừng nói là lập công, chỉ sợ các ngươi muốn sống sót cũng rất khó, tu luyện, là luyện cho chính các ngươi.”

“Đại nhân...”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng có cảm giác không thể diễn tả thành lời.

“Đại nhân!”

“Huynh đệ chúng ta có đức có tài gì!”

“Đúng vậy!”

Bọn họ không bằng Huyền Giáp quân, càng không bằng Tiêu Trung những người kia.

Vốn tưởng rằng sau khi trận chiến này kết thúc, trở về Lương Châu sẽ trở thành bộ phận thứ yếu.

Không ngờ...

Đại nhân vẫn chưa từ bỏ bọn họ!

Hơn nữa trình độ luyện thuốc này, đơn giản là xuất thần nhập hóa, nói là thủ đoạn tiên nhân cũng không quá đáng.

“Các ngươi!”

Triệu Khang cảnh cáo: “Đừng nói ra ngoài, gây rắc rối cho đại nhân, biết không?”

“Hiểu rồi.”

“...”

Thực ra.

Trần Tam Thạch chỉ cố gắng để bọn họ giữ bí mật.

Nếu thật sự truyền ra ngoài cũng không sao.

Bởi vì hắn tin rằng, trong Thái Y viện ở kinh thành, chắc chắn cũng có phạm gian y thánh, không nhất thiết là nhiều,

nhưng chắc chắn có một hoặc hai người.

Nhưng sức người có hạn.

Một hai y thánh sẽ không ảnh hưởng gì.

Lấy Trần Tam Thạch làm ví dụ.

Hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể cung cấp được khoảng mười phần, nhiều hơn thì không thể xoay sở kịp.

Huống hồ, bản thân hắn còn phải tu luyện, không thể thật sự làm một luyện được sự toàn thời gian.

“Đại nhân.”

Các tướng lĩnh vô cùng cảm kích.

“Đại nhân như vậy, lão già họ Hứa kia còn không biết tốt xấu!”

“Đúng vậy!”

“Đi theo đại nhân có gì không tốt?”

“Chẳng lẽ sau này còn thiếu chức quan cho hắn?”

“Nghe nói hắn vẫn đang đánh trận, tốt nhất là chết ở đó đi!”

“...”

Do diễn kịch quá chân thật.

Hiện tại các huynh đệ, đều rất căm ghét người này, cho rằng hắn là kẻ bán chủ cầu vinh, phản bội bội nghĩa.

Nói ra.

Sau khi Trần Tam Thạch trở về Lương Châu, đã nhận được tin tức về Hứa Văn Tài.

Hai tháng trước.

Hứa Văn Tài đã dẹp loạn xong.

Hiện tại triều đình đã phái một Võ Thánh cho hấn, dẫn theo mấy vạn binh mã trực tiếp đi tấn công Ngụy Quốc, là kẻ chủ mưu đứng sau màn, nghe nói liên tiếp giành được thắng lợi, từng một mình tiến sâu vào trong, đã sử dụng qua những mưu lược như “không thành kế”, “hỏa thiêu thất sơn”, hiện tại cũng được lan truyền rộng rãi, trở thành chủ đề bàn tán sau bữa ăn.

Có lúc.

Trần Tam Thạch nhìn những chữ quen thuộc này, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Chương 592: Gặp Tiên Nhân

(4)

Có phải hay không...

Thế giới này không có Gia Cát Lượng, vậy thì Hứa Văn Tài, chính là Ngọa Long chân chính của thế giới này.

Thế giới rộng lớn, không gì là không có.

Không chỉ có vậy.

Các tiên sinh kể chuyện còn kéo mối quan hệ giữa hần và Hứa Văn Tài ra sửa đổi một chút, đã trở thành kẻ thù sống chết, truyền bá rất khoa trương.

“...”

Đợi đến khi Trần Tam Thạch bận rộn xong, đi ra khỏi doanh trại đã là giờ Tuất, hần nghĩ ngợi, dứt khoát quay người đi đến Hồng Tú lâu một chuyến, quen đường cũ từ cửa sau lên tầng trên cùng.

Kết quả trong phòng, đã có một thiếu gia đầu giá lên lầu, hình như còn là con trai của tri phủ Lương Châu.

“Sao ngươi không nói cho ta?”

Trần Tam Thạch chất vấn Chiêu Chiêu, nàng làm mặt quỷ với hần, rõ ràng là cố ý.

“Trần đại nhân?”

Thiếu gia tri phủ kinh ngạc.

“Ngươi đi đi.”

Trần Tam Thạch nói hôm nay mình sẽ ở đây.

“Điều này không ổn lắm!”

Thiếu gia tri phủ không cam lòng nói: “Ta là đánh trà vây, viết thơ, lại bỏ ra mấy nghìn lượng bạc, mới khó khăn lắm được lên đây nói chuyện với cô nương Ngung Hương, Trần đại nhân đuổi ta đi, cũng quá bá đạo rồi.”

“Bạc cho người, mau đi đi.”

Trần Tam Thạch lấy ngân phiếu ra, lặp lại.

“Ta...”

Thiếu gia tri phủ nào dám trêu chọc hắn.

Luận về danh tiếng của Trần Tam Thạch, thiên hạ ai mà không biết.

Hắn không chỉ là đệ tử của Tôn Tượng Tông, hiện tại còn là bá tước gia, đừng nói là bản thân, ngay cả tri phủ phụ thân của hắn đến cũng không dám đắc tội, cuối cùng chỉ có thể đau lòng rời đi.

“Quá bắt nạt người rồi!”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

Tên tiểu tử này còn không biết, hắn coi như đã cứu tên tiểu tử này.

Nếu không cho dù có thể ở lại, cũng chỉ là tốn tiền xem một màn ảo thuật, trở về sau sẽ ngốc nghếch mấy ngày...

“Tướng quân~”

Ngung Hương cố ý để lộ bờ vai: “Không ngờ tướng quân cũng vì ta mà ghen tuông~”

“Ta ghen tuông, người sẽ chịu khổ.”

Trần Tam Thạch đã quen với cách nói của đôi phương.

“Thật sao?”

Ngung Hương có chút mong đợi nói: “Ta cũng muốn chịu khổ vì kim cương chi thể~”

“Ta nói là khổ sở về thể xác.”

Trần Tam Thạch điều động lực kinh, đề cảnh cáo.

“Chắc~”

Ngung Hương đảo mắt: “Nói đi cũng phải nói lại, lần này ở trên núi Tử Vi, Tầm Tiên Lâu của chúng ta chắc là có người đến tìm tướng quân rồi?”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch trầm nghĩ, không chỉ là tìm.

Thập nhị điện hạ muốn hãm hại hắn, Lao công công muốn giết hắn.

“Tướng quân phải cẩn thận.”

Ngung Hương nhắc nhở: “Những người khác trong Tầm Tiên Lâu, sẽ không thật lòng với tướng quân như ta, bọn họ rất xấu xa, cũng trách ta không nhắc nhở tướng quân trước.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nghe ý của ngươi, những người trong Tầm Tiên Lâu không cùng một lòng?”

“Anh em ruột còn không cùng một lòng, huống chi là một môn phái.”

Ngung Hương đương nhiên nói: “Cái gọi là Tầm Tiên Lâu, mục đích chủ yếu vẫn là tìm tiên, mà tiên duyên hiếm có, nếu không tranh đoạt, chẳng lẽ lại xếp hàng chờ phát cho từng người?”

“Ví dụ như lần này, bọn họ tìm được di vật của Thịnh Thái Tổ trên núi Tử Vi, trong đó có ngọc bài tiên giới, kết quả bị

một người tên là Trương Lại cướp đi giữa đường, chịu thiệt lớn.

“Ta nói cũng đáng đời.

“Nếu không thì đồ cũng chỉ rơi vào tay lâu chủ, làm gì có phần cho chúng ta.”

“Ngưng Hương cô nương.”

Trần Tam Thạch không nói nhảm nữa: “Lần trước nhờ người tìm thứ đó, thế nào rồi?”

“Có rồi.”

Ngưng Hương dùng giọng như đang mời công nói: “Hơn nữa lần này số lượng rất lớn, chất lượng cũng tốt hơn, vì tướng quân, ta đã tốn rất nhiều tâm huyết, tướng quân phải nhớ ơn ta đây.”

Chiêu Chiêu ôm một khối sắt đen lớn bằng đầu người, “ầm” một tiếng đặt lên bàn.

“Cảm ơn cô nương, tại hạ nợ cô nương một ân tình!”

Trần Tam Thạch chấp tay, muôn cáo từ.

“Này, tướng quân đợi đã.”

Ngưng Hương đột nhiên nắm lấy tay áo của hắn: “Tướng quân lần trước đã nói, muốn chuộc thân cho ta mà.”

“Người nói thật sao?”

Trần Tam Thạch nói: “Ta không thích công xe dùng vào việc tư.”

“Công xe dùng vào việc tư, là ý gì?”

Ngưng Hương dùng giọng cầu xin nói: “Nếu tướng quân chê đắt, những năm này ta cũng đã tự tích góp được một ít tiền bạc, tự mình bỏ tiền chuộc thân cũng không được sao?”

“...”

Trần Tam Thạch có thể nhìn ra, đối phương có chút kỳ lạ.

Nếu là nghiêm túc...

Sợ là muốn thông qua mình để thoát khỏi Tầm Tiên Lâu?

Vậy càng không thể để ý tới.

Hắn đặt khối sắt vừa mới lấy được xuống: “Xin lỗi, việc này ta không thể giúp, trả lại đồ cho người.”

“Nếu tướng quân không muốn cần ta thì thôi~”

Ngung Hương oán trách nói: “Tướng quân vẫn nên giữ đồ lại đi, một khối sắt, không thể sánh được với ân tình lớn như chuộc thân, trong lòng ta vẫn biết rõ.”

“Thật sao?”

“Ừm.”

“Được, nếu sau này cần hái thuốc, người có thể tìm ta.”

Trần Tam Thạch lại cầm khối sắt lên, đứng dậy rời đi.

Ngung Hương dùng tay ngọc đỡ má, lặng lẽ nhìn hắn rời đi, thở dài buồn bã.

“Su phụ, ta đã nói rồi, tên này sẽ không giúp chúng ta.”

Chiêu Chiêu không còn hoạt bát như mọi ngày, buồn bã nói: “Tiếp theo phải làm sao đây, lâu chủ bọn họ sắp phái người đến tìm rồi, nếu không thì đi trước đi.”

“Đi thì có thể đi đâu được, đồ đệ ngoan của ta.”

Ngung Hương ngồi trong làn hương thơm lượn lờ, giọng nói bất lực: “Trên thế giới này, hiện tại chỉ có hoàng đế bề hạ và Tôn Tượng Tông mới có thể bảo vệ được người và ta, thật sự đi đến chỗ hoàng đế, sẽ chết càng thảm hơn, cũng chỉ còn lại Tôn Tượng Tông.”

“Sur phụ...”

Chiêu Chiêu nói: “Nếu không thì trả đồ lại, biết đâu lâu chủ...”

“Câm miệng!”

Ngung Hương tức giận nói: “Đồ vốn là tổ tiên để lại cho ta, cái chết của phụ thân ta, cũng là do hấn gây ra, hiện tại chỉ là lấy lại đồ của mình, cho dù có chết ta cũng không trả lại đồ nữa.”

Chương 593: Gặp Tiên Nhân

(5)

Chiêu Chiêu cắn môi, không nói gì nữa.

“Chiêu Chiêu.”

Giọng của Ngưng Hương lại chuyển sang dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má của đồ đệ: “Người đi đi, đồ ở chỗ ta, sẽ không ai làm khó người.”

“Ta không đi.”

Chiêu Chiêu kiên định nói: “Su phụ ở đâu ta ở đó.”

“Vậy chúng ta thử lại xem.”

Ngưng Hương nhìn về hướng Trần phủ: “Chỉ là không biết Tôn Tượng Tông hiện tại đã chạy đi đâu, biết đâu đang tìm cùng một thứ với lâu chủ bọn họ, nếu không được thì có thể thử liên lạc với sư huynh Phòng Thanh Vân của hắn trước.”

...

Trần phủ.

Trần Tam Thạch nhân lúc trời tối ôm khối sắt nhảy nhẹ trên mái nhà trong thành phố, sắp đến phủ đệ của mình, thì nhìn thấy trên mái nhà có một nữ tử mặc đồ đen đang ngồi, dưới ánh trăng lạnh lùng nhìn lại.

“Ô, muội muội khuya như vậy còn chưa ngủ.”

Trần Tam Thạch nói, định nhảy vào trong sân.

“Thanh lâu?”

Ánh mắt của nữ đế khẽ hạ xuống, trong giọng nói lộ ra uy nghi của phượng hoàng: “Trong nhà ngươi có chị gái ta, lại thêm một sư tỷ còn chưa đủ, vừa trở về đã đến thanh lâu?”

“Muội muội, ngươi không có nam sủng sao?”

Trần Tam Thạch cũng lười giải thích.

Nữ đế nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Một hồi bận rộn.

Không lâu sau trời đã sáng.

Nữ đế thấy Trần Tam Thạch chỉ nghỉ ngơi chưa được một canh giờ, đã cưỡi ngựa đeo cung ra ngoài.

“Dãy núi La Thiên?”

...

“Cây Quỷ Mạch!”

Trần Tam Thạch cười trên lưng Thiên Tâm, trong lòng lên kế hoạch cho chuyến đi này.

Chắc chắn phải chặt cây Quỷ Mạch.

Sau đó là dị thú, cố gắng săn được càng nhiều càng tốt.

Cố gắng trong tháng này đột phá đến cảnh giới Huyền Tượng.

Cuối cùng, là cố gắng đi sâu vào, trên cơ sở đảm bảo an toàn cho bản thân, xem bên trong có thứ gì, cho dù không xử lý được cũng có thể nắm rõ trong lòng.

“Đi thôi.”

Sắp đến núi, Trần Tam Thạch vỗ nhẹ vào lưng ngựa, ra hiệu cho Thiên Tâm đi tìm một nơi an toàn đợi, sau đó xách cung lớn bước vào rừng.

Hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

Rất nhanh, hắn đã đến Cửu Trọng Sơn đầy sương mù.

Lần này Trần Tam Thạch chuẩn bị đầy đủ hơn, thuốc tránh sương trị giá hàng trăm lượng, về cơ bản sẽ không bị ảnh hưởng, sau đó lại dựa vào trí nhớ, dễ dàng tìm thấy cây Quỷ Mạch kia.

Trong tay hắn, cung sắt mở căng như trăng tròn, sau đó, một mũi tên Quỷ Mạch bọc kinh lực bắn ra.

“Gào!”

Con gấu đen đang ngủ say trong hốc cây phát ra tiếng gầm gừ đau đớn.

“Vậy mà chưa chết, sức chịu đựng tốt như vậy sao?”

Trần Tam Thạch lập tức bắn thêm một mũi tên nữa.

“Đang!”

Lần này, vang lên âm thanh va chạm giữa kim loại.

Ngay sau đó, một bóng đen với tốc độ cực nhanh lao ra khỏi hốc cây, gần như chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt.

Đây là một con gấu đen.

Một con gấu đen mặc cà sa, cầm thiền trượng trong tay, nó giống như một võ giả mập mạp, gấu trúc cầm thiền trượng vung lên, mang theo sức mạnh ngàn cân đập xuống.

“Dùng!”

Năm Hồ Đoạn Hồn Thương va chạm với nó.

Trên người gấu đen vừa trúng một mũi tên, không còn là đối thủ, dưới một đòn này lão đảo lúi l lại, sơ hở vừa lộ ra, thì không còn khả năng chống trả, rất nhanh trên bộ phận yếu hại xuất hiện một cái lỗ máu, nó gào thét ngã xuống, sau đó ngừng thở, chỉ còn trái tim mạnh mẽ của con gấu vẫn đang đập.

“Keng!”

Trần Tam Thạch lại rút kiếm Trấn Nhạc ra, bắt đầu chặt cây, rất nhanh đã đốn ngã cây Quỷ Mạch, lại chia thành nhiều đoạn, chỉ riêng việc chuyển đi, tìm một nơi thích hợp để đặt, đã tốn rất nhiều công sức.

Sau đó hắn mới quay trở lại, tiếp tục đi sâu vào.

Đổi lại trước đây, con dị thú gấu đen này đã đủ rồi.

Nhưng bây giờ, có chút không đủ.

Cho dù là có Linh Hòa và bảo dược, hắn cũng muốn thông qua dị thú để nâng cao tốc độ, chưa nói đến việc khác, chỉ riêng cuộc viễn chinh thảo nguyên không lâu sau đó, cũng cần thực lực mạnh hơn để ứng phó.

Thập Trọng Sơn!

Hắn lại một lần nữa đi sâu vào trong.

Về cơ bản, cứ đi được hơn trăm bước, là có thể gặp độc thú, thực lực không đồng đều, sau đó cũng bắt đầu tránh né, để không lãng phí thời gian.

Lại đi thêm vài trăm bước.

Phía trước vang lên âm thanh chạy đuổi.

Trong mắt hắn, là mây luồng khí đen và một luồng khí xanh nhạt.

Chỉ thấy có bốn năm con sói ác khổng lồ, toàn thân đầy vảy, mắt đỏ như máu, đang đuổi theo một con dị thú, con dị thú này có hình dạng giống con ngựa, nhưng mắt giống con dê, trên đầu có bốn sừng, đuôi lại giống đuôi bò, âm thanh phát ra giống tiếng chó sủa.

Du Du!

Trần Tam Thạch đã nhìn thấy trong “Sơn Hà Du Ký”, đó là một loại dị thú quý hiếm, ăn thịt nó có lợi cho việc nuôi dưỡng cương khí.

Du Du đối mặt với sự bao vây của mấy con sói ác, vừa phản kích vừa chạy trốn, nhưng những con sói ác này còn biết phối hợp, đã có hai con đi đường vòng lên phía trước, hoàn toàn chặn đứng đường thoát của nó.

“Ong!”

Một mũi tên bọc kinh lực trực tiếp bắn chính xác vào miệng của con sói ác, tiếp theo là mũi tên thứ hai, thứ ba...

Chưa đầy hai hơi thở.

Những con sói ác này đều ngã xuống chết.

“Gâu gâu!”

Du Du được cứu, vui mừng sữa hai tiếng, sau đó nhìn thấy cung tên trong tay con vượn trắng đứng, không biết từ khi nào đã nhắm vào nó.

“Vút ——”

Một mũi tên xuyên qua đầu, chết ngay tại chỗ.

Trần Tam Thạch giấu xác nó trong hốc cây gần đó, sau đó dùng đá lớn chặn lại, tiếp tục đi vào trong.

Thập Nhất Trọng Sơn!

Thập Nhị Trọng Sơn, coi như là khu vực lõi sâu.

“Gào ——”

Một luồng khí mạnh mẽ kèm theo tiếng gầm thét chói tai ập đến.

“Vút ——”

Trần Tam Thạch bắn một mũi tên ra, lập tức bị gạt gãy, hắn không tiếp tục lãng phí, trực tiếp cầm súng xông lên, hai bên va chạm, hắn lại có chút khó khăn khi chống đỡ, lão đảo lùi lại mấy bước, kim cương chi thể không ngừng rung lên.

Chương 594: Gặp Tiên Nhân

(6)

Nhìn kỹ.

Đây là một con thú trông giống như hổ, nhưng trên người đầy lông chim sặc sỡ, dài hơn một trượng, nhưng đuôi còn dài hơn cả cơ thể, con thú này tên là Trâu Ngô, có lợi rất lớn đối với võ giả Huyền Tượng cảnh.

Hơn nữa thực lực của nó, cũng không khác gì võ giả Huyền Tượng cảnh bình thường.

Đây cũng là lý do khiến võ giả bình thường không dám đi sâu vào trong núi, chưa nói đến việc ở khắp nơi đều là độc thú hung dữ, còn có thể gặp phải dị thú tương đương với võ giả đỉnh cao bất cứ lúc nào.

Trần Tam Thạch dám đến, cũng là nhờ có dị hỏa tiên bảo làm chỗ dựa.

Chỉ là khi chưa cần thiết, tốt nhất vẫn không nên sử dụng.

Dù sao nếu đốt cháy hết thì sẽ không còn gì.

“Ông ông!”

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ cách xử lý tình huống trước mắt, thì mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển nhẹ.

“Gào!”

Trâu Ngô dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi, gào lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Trần Tam Thạch nhìn về phía đông, chỉ thấy giữa núi rừng, có một bóng đen ẩn hiện, rõ ràng lúc trước còn ở trên núi, một lát sau đã xuất hiện ở sườn núi, không lâu sau lại xuất hiện ở mấy dặm xa.

Không đúng...

Không phải tốc độ di chuyển nhanh, mà là kích thước của nó quá lớn!

Rắn không lồ!

Đây chắc chắn là con rắn khổng lồ mà Tôn Bất Khí bọn họ đã nhắc đến.

Đứng ở đây, cũng không nhìn rõ được nó lớn đến mức nào.

Nhưng sự rung chuyển của mặt đất, cũng không phải do con rắn khổng lồ gây ra.

Ngoài ra còn có rất nhiều dị thú mạnh mẽ, cũng bắt đầu chạy trong rừng.

“Àm ——”

Đồng thời, ở phía trước, một luồng khí đen xông thẳng lên trời, đen xen lẫn đỏ tươi, thẳng đến tầng mây, tựa như cột trời nổi liền đất, rõ ràng cách xa trăm dặm, Trần Tam Thạch lại dựng tóc gáy, toàn thân khó chịu.

Trong lòng hắn không sợ hãi, những phản ứng này đều là do cơ thể phát ra theo bản năng.

Đó là...

Thập Nhị Trọng Sơn!

Vị trí hiện tại của hắn, ở giữa còn cách mấy ngọn núi, vì vậy không nhìn rõ bên trong có gì.

“Đây, là nguồn gốc của độc thú?”

Luồng sát khí xông lên tận trời duy trì chỉ khoảng vài hơi thở rồi nhanh chóng tan biến, núi rừng dần dần khôi phục lại sự yên tĩnh, sau đó...

Trần Tam Thạch nhìn thấy.

Có mấy bóng người bay trên trời, sau đó rơi vào trong Thập Nhị Trọng Sơn.

Khoảng cách rất xa.

Nhưng thị lực của hắn rất tốt.

Những chấm đen này, chính là người!

Từng người một!

Có người đạp trên kiếm, có người trực tiếp đi trên không trung, còn có người cưỡi thú biết bay...

Đây là...

Tiên nhân?!

Trong núi sâu, vậy mà có nhiều tiên nhân như vậy?

Từ góc độ này nhìn lại, sau khi đi qua một ngọn núi nữa, trông giống như một thế giới khác.

Trần Tam Thạch có chút không hiểu.

Khoảng cách từ đây đến Lương Châu nói gần không gần, dù sao cũng cách rất nhiều ngọn núi, hắn chỉ đến được đây đã phải chạy ngày chạy đêm tốn rất nhiều thời gian, nhưng nếu nói xa cũng không quá xa.

Nếu tiên nhân tồn tại ở đây, sao có thể không ai phát hiện ra?

Hơn nữa, bọn họ ở đây để làm gì?

Rõ ràng là có liên quan đến sát khí.

Trong số bọn họ, có người của Vu Thần giáo không?

Có liên quan gì đến các đệ tử tông môn đã bị giết hại trước đây không?

Lúc này các manh mối biến thành một mớ hỗn độn, khiến người ta khó có thể lý giải được mối quan hệ, chỉ tò mò muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cứ để như vậy.

Sinh linh đồ thán.

Trong đầu Trần Tam Thạch không ngừng vang vọng.

Hắn cũng là một sinh linh trong số đó!

Nếu thật sự có biến đổi lớn gì, đừng nói là hắn, tất cả mọi người ở Lương Châu đều không thể thoát được.

Nhưng mà...

Rõ ràng là.

Chuyện trước mắt, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể tham gia vào.

Trần Tam Thạch không dám tùy tiện đến gần nữa.

Nếu bị những “tiên nhân” kia chú ý, chỉ sợ là muốn đi cũng không có cơ hội.

Hắn vác xác Du Du quay trở lại đường cũ, đợi đến khi quay trở lại lối vào dãy núi La Thiên, đã là mười ngày sau, may mắn đã cho Thiên Tâm đi gọi người đến giúp từ trước, đồ đạc không tổn nhiều sức lực đã được mang về.

Hình ảnh trong khu vực lối của dãy núi.

Giống như đèn chiếu liên tục phát lại trong đầu hắn.

“Thế nào?”

Trong phủ đệ.

Nữ đế nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của hắn, dùng giọng trêu chọc phàm nhân, mở miệng nói: “Đã nhìn thấy hết rồi?”

“Những thứ đó là gì?” Trần Tam Thạch hỏi, “Có thể nói rõ ràng một chút không?”

“Những người mà ngươi nhìn thấy, phần lớn không phải là người của thế giới này, đối với các ngươi, quả thật có thể coi là tiên nhân.”

Nữ đế bình tĩnh nói: “Bọn họ tụ tập ở đây, có một âm mưu rất lớn, ta cũng chưa từng giao thiệp với bọn họ, chỉ biết rằng một khi thành công, đừng nói là Lương Châu, cả thiên hạ đều sẽ thay đổi.”

“Bao gồm cả Khánh Quốc?”

Sau khi được ngẫm thừa nhận, Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Vậy ngươi không ra tay?”

“Ta, tại sao phải ra tay?”

“Ngươi không phải nói Khánh Quốc cũng sẽ bị ảnh hưởng sao?”

“Ta không quan tâm.”

“...”

Trần Tam Thạch biết không cần nói tiếp nữa.

“Sau khi có được kiến thức ngày hôm nay, ngươi có nguyện ý để chị gái ta đi cùng với ta trước không?”

Nữ đế bổ sung: “Đi theo ta, ít nhất có thể bảo vệ tính mạng của nàng không có gì đáng lo, nếu sự việc có cơ hội bình ổn, nàng thật sự không rời xa ngươi, ta sẽ đích thân hộ tống nàng trở về, mặc dù khả năng bình ổn gần như không có.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch không có lý do để từ chối: “Vất vả cho ngươi chăm sóc Lan tỷ nhi một thời gian rồi.”

Cố Tâm Lan rất nhanh đã biết được tin tức này.

Nàng nào chịu đi: “Sao vậy, Thạch ca nhi, tại sao lại muốn ta đi?”

“Muội muội người còn phải trở về xử lý chính sự, lại không nỡ xa người, chẳng phải chỉ có thể đón người về sao?”

Trần Tam Thạch bịa ra lý do: “Nhiều năm như vậy không gặp, tỷ muội các người nên đoàn tụ cho tốt, chỉ sợ Lan tỷ nhi người trở về sống cuộc sống quý tộc, không nỡ quay lại.”

“Nói nhăng nói cuội.”

Cố Tâm Lan làm nũng, dùng sức véo vào cánh tay hắn.

Nàng không ngốc.

Có thể nhìn ra được là có chuyện xảy ra.

Càng như vậy, nàng càng không làm loạn, hiểu rõ bản thân ở lại chỉ gây thêm phiền phức.

Sau khi kiên nhẫn khuyên nhủ, nàng cũng đồng ý.

“Độ Hà đâu?”

Cố Tâm Lan hỏi: “Đứa bé còn chưa cai sữa đâu.”

“Nó cũng ở lại.”

Nữ đế không biểu cảm nói: “Ta chỉ đưa một mình chị gái đi.”

Trần Tam Thạch có thể nhìn ra.

Tiểu cô em vợ này của hắn, ngoài việc có tình cảm với chị gái, thì dường như không quan tâm đến điều gì khác.

“Không sao Lan tỷ nhi, cứ để Độ Hà ở lại, quay lại tìm một vú em cho nó là được.”

“...”

Không lâu sau, mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa.

“Xem như người đã đối xử với chị gái ta không tệ trong hai năm này, ta sẽ ban cho người một ít đồ.”

Nữ đế vung tay áo.

Trong tay Trần Tam Thạch, đã xuất hiện thêm một cái túi gấm cỡ lớn.

Cách túi gấm, hẳn có thể nhìn thấy bên trong là thanh khí nồng đậm vô cùng.

Linh khí.

Chương 595: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (1)

“Thứ này, người bây giờ không dùng được, sau khi Vũ Thánh có thể dùng được, tất nhiên, tiền đề là người có thể sống đến lúc đó.”

“...”

Trần Tam Thạch không khách sáo.

Hương hỏa của hắn đã sớm dùng hết.

Các ngôi chùa đều bị người triều đình thay thế, rất khó lấy được.

Hơn nữa đối với hắn mà nói, hương hỏa suy cho cùng cũng chỉ là vật thay thế.

Có được những linh khí này...

...nghĩa là hắn có thể tu luyện “Ngũ Hành Quyết” do Tào Tiếp để lại, bước vào con đường tu tiên.

Hiện tại xem ra, căn bản là không có thời gian để hắn đột phá đến Vũ Thánh rồi mới nhập đạo.

Cánh cửa của Thiên Nhai Hải Giác, lần sau mở phải năm mươi năm sau.

Trong dãy núi La Thiên, lại có một đám tiên nhân không biết đang giở trò gì.

Dù nói thế nào, sau khi bước vào tiên đồ, cũng có thể nhiều thêm một số thủ đoạn bảo mệnh, ví dụ như thuật kiếm khí không cần dựa vào hương hỏa nữa.

Buổi tối.

Trần Tam Thạch đến phòng ngủ.

Nữ đế đang ngồi trước bàn, tay cầm chén trà đùa nghịch:
“Ra ngoài.”

“Muội muội, đây hình như là phòng của ta?”

Trần Tam Thạch nói: “Phòng khách đã dọn dẹp cho người rồi.”

“Là nha Quỳ Nhi.”

Cổ Tâm Lan phụ họa: “Ngày mai sẽ theo người về Đại Khánh, hôm nay còn không thể để tử phụ người và ta đoàn tụ một chút?”

“Cho các người một canh giờ.”

Nữ đế có chút ghét bỏ liếc nhìn “tử phụ”, cuối cùng nặng nề đặt chén trà xuống, ra ngoài, nghe động tĩnh không đi phòng khách, cũng không biết đi đâu.

“Muội muội này của ta, cũng không biết làm sao.”

Cổ Tâm Lan có chút không vui nói: “Cứ cảm thấy nó là lạ, ngay cả cháu ruột Độ Hà cũng không ưa nhìn.”

“Có thể là người ta là hoàng đế bệ hạ.”

Trần Tam Thạch biết.

Đại xác suất là bởi vì nàng tự xưng tiên nhân.

“Ta thấy, là những năm này nó chịu khổ quá nhiều.”

Cổ Tâm Lan suy nghĩ nói: “Ta vẫn mang Độ Hà theo, một là giao cho nhũ mẫu không yên tâm, hai là có đứa nhỏ, cũng có thể để nó không suốt ngày lạnh mặt.”

“Đừng nói cái này nữa.”

“Công chúa điện hạ.”

“Hửm?”

“Người nên thị tẩm rồi.”

“...”

Ngày hôm sau.

Buổi sáng.

Nắng ấm xuyên qua song cửa sổ, hóa thành từng tia ánh sáng vàng rải trong phòng.

Trước gương đồng.

Cổ Tâm Lan ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài như thác nước xõa xuống vai.

“Đừng động.”

Trần Tam Thạch cầm lược gỗ, chải tóc cho nàng.

“Thạch ca nhi, vậy lát nữa ta thật sự đi rồi.”

“Ừ, đi đi.”

Đợi hai người âu yếm xong.

Nữ đế mặc áo đen lộng lẫy xuất hiện.

“A tỷ, đi thôi.”

Chỉ khi nói chuyện với tỷ tỷ, giọng nói của nàng mới thoảng mát đi vẻ cao cao tại thượng.

“Hửm?”

Nữ đế nhìn cháu trai trong lòng tỷ tỷ: “Đã nói...”

“Vậy ta không đi nữa.”

Cổ Tâm Lan không vui nói: “Người chuyển này, ai cũng chưa cho sắc mặt tốt, còn muốn ta tách ra với hài tử? Nó mới hơn nửa tuổi, ta không yên tâm, nếu người thật sự không cho ta mang hài tử, ta sẽ ở lại.”

“ ... ”

Cuối cùng, nữ đế lựa chọn đồng ý.

Hai tỷ muội ôm hài tử rời khỏi cửa sau phủ đệ, không kinh động bất kỳ ai.

Đội Trần Tam Thạch ra tiễn, đã biến mất không thấy.

Thôi vậy.

Dù sao cũng là muội ruột của Lan tỷ nhi, thực lực lại đủ, cũng coi như một loại bảo đảm.

Nhưng chuyện dãy núi La Thiên, bao gồm cả Thiên Nhai Hải Giác.

Thật sự nên nói chuyện với sư huynh.

Nhưng vẫn nên đợi sư huynh và sư phụ liên lạc trước.

Thiếu đi tiếng khóc của hài nhi, trong nhà lập tức yên tĩnh hơn nhiều.

Trần Vân Khê ngồi trong đình ở sân trước đọc sách nhỏ tiếng.

Tư Cầm, Mặc Họa mỗi người làm việc của mình, chuẩn bị bữa sáng, quét dọn vệ sinh.

Trần Tam Thạch cũng không rảnh rồi, luyện võ ở sân sau.

Có thịt dị thú gia trì, tốc độ tu luyện lại nhanh hơn không ít.

Một khi bế quan là mười ngày.

Hóa kinh thành cương, là Huyền Tượng!

Có cương khí, đã không tính là người thường.

Theo quan sát của Trần Tam Thạch.

Bất kể là Thần Giáo Hương Hỏa hay là Tầm Tiên Lâu, nếu bọn họ không có phương pháp hộ thể, cương khí đủ để hủy

diệt thân thể của bọn họ.

“Vù ——”

Ngũ Hồ Đoạn Hồn Thương vung lên, không ngừng cộng hưởng với kinh lực.

Trong cơ thể Trần Tam Thạch.

Các kinh mạch lớn nhỏ bao gồm kỳ kinh bát mạch giống như một cỗ máy vận hành quá tải, không ngừng thúc đẩy kinh lực, sau đó tiêu hao hết bằng thương pháp, giữa chừng phối hợp với hô hấp pháp, cứ thế tuần hoàn.

Không biết lặp lại bao nhiêu lần.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó.

Kinh lực trong cơ thể hần hoàn toàn cạn kiệt.

Võ giả mất đi kinh lực, giống như một cỗ máy, mất đi nguồn cung cấp năng lượng, hoàn toàn biến thành vật chết.

Trong tình huống này.

Trần Tam Thạch không thể không “thủ công” đẩy máy móc, trong tình huống không có kinh lực gia trì, cưỡng ép thao luyện công pháp mà cảnh giới Huyền Tượng mới có thể sử dụng, trong nháy mắt, hần có thể cảm nhận được “máy móc” đang điên cuồng tiêu hao, đau đớn trong cơ thể, giống như có người đổ dầu ớt vào kinh mạch, cảm giác đau đớn đến cực điểm như ngất xỉu, ngạt thở... lần lượt ập đến.

Hần dựa vào ý thức mơ hồ, từng chút một khôi phục hô hấp pháp.

Thiên địa chi gian khí tạp qua mũi đi vào cơ thể, sau khi đi qua khí quản, phổi... khí quản, những thành phần có ích hóa thành “nhiên liệu” và cơ thể hòa làm một thể, khí thải vô dụng,

lại theo hô hấp thải ra khỏi cơ thể, lại một lần nữa hòa vào thế giới rộng lớn.

Mỗi một lần hít thở.

Khí có ích được hấp thu sẽ nhiều hơn một chút, khí tạp được thở ra cũng nhiều hơn, tận dụng triệt để mọi thứ trong thiên địa, mãi cho đến trước một khắc khi hắt ngã xuống, mọi thứ trong thiên địa đột nhiên trở nên thông suốt.

Mỗi lần hít thở, trên chín phần là khí có ích.

Dưới sự truyền tải của nhiều “nhiên liệu” như vậy, kỳ kinh bát mạch ngừng hoạt động đã lâu lại bắt đầu vận hành, chân long kinh lực bắt đầu tuôn ra lần nữa, nhưng lần này kinh lực tinh khiết đến cực hạn, sau đó sinh ra biến chất.

Chương 596: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (2)

Cương khí!

“Vù!”

Kim Cương chỉ thể giống như chuông lớn vang lên.

Trường thương trong tay Trần Tam Thạch đột nhiên đâm ra, cương khí mang theo trực tiếp khiến một hòn giả sơn nổ tung thành bột phấn.

Bảng điều khiển hiện lên.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Huyền Vũ chi tức】

【Huyền Vũ chi tức: Hô hấp thay đổi, thúc đẩy cương khí, trầm ổn lâu dài, sinh sôi không ngừng】

Lại là Huyền Vũ?

Trần Tam Thạch tự mình thực hành.

Cương khí của hắn, có thể nói là cương khí mạnh mẽ nhất trên đời, hơn nữa sau khi hô hấp pháp ngộ ra, khôi phục lại cũng rất nhanh, lấy một địch nhiều không thành vấn đề.

Cuối cùng cũng là cảnh giới Huyền Tượng!

Nhưng trên thực tế tính ra.

Hắn học võ mới hơn hai năm.

Đến Lương Châu, càng chỉ có hơn một năm.

Trong thời gian ngắn như vậy, đột phá cảnh giới Huyền Tượng, một doanh chủ tướng, đương đại cùng thế hệ này, hẳn là người duy nhất, không đúng, cho dù lên trên một trăm năm, cũng không có ai bằng.

Tam ca Tôn Bất Khí của Tôn Bất Khí, cũng không theo kịp tốc độ này.

“Cây thương này, nên đổi rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn những vết nứt nhỏ xuất hiện trên thân thương sau nhiều lần chinh chiến.

Một doanh chủ tướng, đương nhiên có thể phân phối đến tài nguyên vũ khí.

Chỉ là hẳn không chuẩn bị đi lĩnh, mà muốn tự tay chế tạo một thanh binh khí.

Dứt khoát cũng muốn chế tạo Quỷ Mạch Tiễn, thuận tiện cũng có thể nâng cao 【đoán tạo】 kỹ nghệ đến đại thành.

“Khê Khê, đi thôi, đưa ngươi đến Đốc Sư phủ đọc sách.”

“Được.”

...

Trần Tam Thạch và tiểu nha đầu cùng ngồi trên lưng ngựa.

“Cha.”

Trần Vân Khê ngẩng mặt lên, nhìn cằm của cha: “Gần đây ta lại gặp vị tiên sinh đó.”

“Vậy ngươi có hỏi hắn tên là gì không?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Rốt cuộc là vị tiên sinh nào?”

Trần Vân Khê lắc đầu.

“...”

Trần Tam Thạch âm thầm ghi nhớ, nhẹ nhàng ôm con gái xuống ngựa, tận mắt nhìn nàng vào Đốc Sư phủ rồi, mới thúc ngựa đến quân doanh.

Trong xưởng đúc.

Hắn đến nhà kho lấy một tảng huyền thiết lớn, sau đó bắt đầu bận rộn.

“Đinh đinh đinh ——”

Tiếng rèn sắt liên tục vang lên.

Mấy ngày sau, chế tạo được hơn trăm mũi tên, cán tên gỗ Quỷ Mạch cũng đang từ từ chế tạo.

“Đinh!”

【Kỹ nghệ: Đoán khí. Phàm (đại thành)】

【Tiến độ: 0】

【Hiệu dụng: Đoán khí tông sư】

【Đoán khí tông sư: phàm binh tự tay chế tạo, đều là cực phẩm huyền binh】

Cực phẩm huyền binh, có thể chịu tải cương khí tốt hơn.

Ngay cả rất nhiều đại sư đoán khí, xác suất chế tạo ra cực phẩm huyền binh cũng không cao, cho nên cực kỳ trân quý.

Những thứ này.

Trước đây Trần Tam Thạch không chú ý lắm.

Bởi vì từ sau khi đến Lương Châu, hắn chưa từng thiếu tài nguyên, bảo dược, binh khí, ngoại trừ dị thú cần tự mình đánh, có thể nói là muốn gì có nấy, chỉ là mấy thứ này đều không đáng tiền.

Đoán khí đại thành, bắt đầu chế tạo binh khí mới!

Hắn tìm một cuốn “Thương Binh Lục”, rất nhanh đã chọn được “chiến hữu” mà mình ưng ý —— Lịch Tuyên Thương.

Thương này, dài hơn một trượng.

Đặc điểm lớn nhất, là toàn thân đều được chế tạo bằng huyền thiết, bao gồm cả cán thương, không dùng bất kỳ gỗ nào nữa, khi chế tạo cần phải một mạch thành công, một khi thất bại sẽ phải báo hỏng cả một tảng huyền thiết cực tốt.

Trần Tam Thạch hít sâu một hơi, sau khi chuẩn bị xong xuôi, bắt đầu bận rộn.

Võ giả cảnh giới cao chế tạo binh khí, bởi vì có kinh lực hoặc cương khí trợ giúp, thường là không cần quá nhiều thời gian, chỉ sau bảy ngày, một thanh cực phẩm huyền binh mới tinh đã cơ bản hoàn thành.

“Xèo xèo ——”

Sau khi tôi nước.

Lại làm một số xử lý sau đó.

Lịch Tuyên Thương, đại công cáo thành!

Thương này, dài khoảng hơn một trượng, toàn thân đều được chế tạo từ một khối sắt, màu đen như ngọc mực, ánh lửa bập bùng bên lò luyện, lưu chuyển trên cán thương.

Lưỡi thương sắc bén vô cùng.

Thương như tên, giống như một dòng suối lạnh ngưng tụ thành, phát ra ánh sáng bạc lạnh lẽo, trên thân thương, hắn còn điêu khắc một số hoa văn, thần thú quần quanh, như muốn bay lên, chỗ tay cầm có buộc dải lụa đỏ, dùng đưa theo gió, tăng thêm vài phần uy nghiêm.

Trần Tam Thạch cầm trong tay múa vài cái, rất hài lòng với cảm giác cầm, chỉ sợ ở trong phạm tục, cũng coi như là binh

khí có thể xếp hạng, hơi truyền cương khí vào, trường thương càng giống như có sinh mệnh, không ngừng rung động.

Đáng tiếc!

Cũng chỉ là phạm gian mà thôi.

Hiện tại hắn vừa nghĩ tới những tiên nhân bay loạn trên trời kia, liền có chút mất ngủ, không phải sợ hãi, mà là một loại cảm giác khó nói nên lời, chỉ cảm thấy nhận thức của mình còn chưa đủ, thực lực còn chưa đủ, không có cảm giác an toàn.

Sinh linh đồ thán?

Những tiên nhân này ngay cả mặt cũng không lộ, đã chuẩn bị để sinh linh Lương Châu đồ thán?

Tiên nhân chó má gì chứ?

Tiên này.

Các ngươi tu được, ta tu không được?

Hắn xách trường thương rời khỏi xưởng đúc trở về quân doanh.

Một tham tướng của Thanh Long doanh tìm đến, nói Phòng tướng quân muốn gặp hắn.

“Thiên Tâm.”

Trần Tam Thạch gọi một tiếng, Thiên Tâm đang bắt nạt mấy con ngựa chiến lập tức ngoan ngoãn trở lại: “Ngươi lão bắt nạt ngựa khác làm gì? Ngươi cũng luyện binh à?”

“Chát!”

Một roi quất vào mông ngựa, cảnh vật hai bên bắt đầu lùi nhanh.

Điểm đến đã đến rồi.

Phía sau núi Đốc Sư phủ, bên hồ.

Phòng Thanh Vân đã đợi trong đình từ lâu: “Hai chuyện, thứ nhất, thân thể của thê tử ngươi ta đã điều tra rõ, bao gồm cả vị khách không mời trong nhà ngươi, ừm, nhìn vẻ mặt của ngươi, không cần ta nói nhiều.

“Vậy trực tiếp nói chuyện thứ hai đi.

“Sư phụ gửi thư, nói nếu ngươi đã quyết tâm, trực tiếp đến Thiên Nhai Hải Giác là được, trước khi ngươi xuất phát, ta sẽ nghĩ cách tìm hai người đáng tin cùng đi với ngươi.”

Chương 597: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (3)

“Đa tạ sư huynh, ngoài ra...”

Trần Tam Thạch kể lại đơn giản những gì đã thấy trong lối dãy núi.

“Tiên nhân?”

Sắc mặt Phòng Thanh Vân trở nên ngưng trọng: “Ta cũng chỉ nghe sư phụ nhắc tới... những người này bắt đầu ngang nhiên xuất hiện trong núi, chỉ sợ là sắp đại công cáo thành rồi. Người cứ đi đi, cẩn thận một chút, nói không chừng còn có thể gặp được sư phụ.”

“Ta nhớ rồi.”

Trần Tam Thạch bổ sung: “Sau khi ta đi, bên ngoài tuyên bố bế quan, lời nói dối này còn cần sư huynh giúp ta che giấu, sau đó Khê Khê và hai nha hoàn trong phủ, cũng phải làm phiền sư huynh chăm sóc nhiều hơn.”

Đi tu tiên giới.

Nếu để lão hoàng đế biết, chính là chuyện mất mạng.

“Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Phòng Thanh Vân nói: “Muội muội của thê tử ngươi, cũng chính là nữ đế nước Khánh, trong tay có thể có linh khí, người có thể đi tìm nàng xin hoặc mượn một ít, sau khi nhập đạo rồi đi, dù sao cũng an toàn hơn một chút.”

“Được.”

Trên thực tế Trần Tam Thạch trong nhà có, chỉ là còn chưa kịp dùng.

Hắn đến sân trước, chuẩn bị bồi con gái, dù sao cũng sắp phải đi xa.

“Cha muốn đóng cửa luyện võ à.”

Trần Vân Khê cầm kẹo hồ lô, mới cắn được một nửa thì sững sờ: “Cha luyện xong khi nào.”

“Nửa năm đi.”

Trần Tam Thạch xoa đầu nàng: “Gần đây người đến nhà sư gia của người chơi nhiều một chút, không phải nói ca ca tỷ tỷ ở đó đều rất tốt sao, còn có sư bá sư thúc của người, cũng khá thích chơi với người.

“O? Kẹo hồ lô này của người, là ai mua cho người?”

“Tiên sinh mua.”

Trần Vân Khê đưa tới: “Cha muốn ăn không?”

Lại là người đó?

Trần Tam Thạch kiểm tra kẹo hồ lô không có vấn đề gì, cũng không cự tuyệt ý tốt của con gái, nhận lấy nếm thử, bản thân đã nhiều năm không ăn thứ này, thật sự là khá ngon, bất giác ăn liền năm quả.

“?”

Đôi mắt long lanh của Trần Vân Khê nhìn hắn, có chút sững sờ.

Trần Tam Thạch nhìn cây trúc rồng trong tay, có chút xấu hổ nhẹ nhàng ho một tiếng: “Trẻ con ăn đồ ngọt nhiều quá răng sẽ hỏng, cha ăn thay người.”

“Trần Vân Khê tiểu thư!”

Một nha hoàn của Đốc Sư phủ tìm đến: “Phu tử muốn kiểm tra người đó, mau qua đi.”

“Cha, ta đi trước nhé, nếu không sẽ bị đánh đòn.”

Trần Vân Khê mím đôi môi nhỏ dính đường, sau đó vội vàng đi tìm nha hoàn.

Trong sân.

Lập tức trở nên trống trải.

Trần Tam Thạch ngồi trên ghế đá, chơi đùa với cây trúc, trong lòng suy nghĩ tuyến đường của chuyến đi này, cũng như có thể chuẩn bị thêm những gì.

Có linh khí, thuật kiếm khí chắc chắn có thể sử dụng, sau đó lại để “Ngũ Hành Quyết” nhập môn, cuối cùng còn có Huyền Châu...

Từ sau khi trở về từ Đông Cảnh, huyền khí trong Huyền Châu vẫn không ngừng gia tăng, hơn nữa tốc độ không chậm, tiếp tục như vậy không lâu nữa, sẽ khôi phục đến trình độ của “Cửu Tiêu Thiên Binh Trận”.

Nói đến chuyện này.

Trận pháp trong thiên thư, vốn là tiên nhân sử dụng, nếu hai thứ này chồng chéo lên nhau, hiệu quả có phải sẽ tốt hơn không?

“Tiểu huynh đệ.”

Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai.

Trần Tam Thạch ngẩng đầu, là một tiên sinh trẻ tuổi.

Tiên sinh mặc một chiếc áo dài sạch sẽ đã phai màu hơi trắng, bên hông buộc dây vải cũ, trên đó treo một quyển sách cũ, dưới chân đi giày vải, cách ăn mặc trông có vẻ nghèo nàn, nhưng trên người lại toát ra một khí chất không rõ ràng.

Xét về dung mạo, hắn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng trong mắt dường như chứa đựng biển cả và đồng ruộng, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu huynh đệ, chuẩn bị đi tìm tiên?”

Vì lễ phép.

Trần Tam Thạch đứng dậy, chấp tay nói: “Không biết các hạ họ tên là gì?”

“Ta họ Mai, tên cười.”

Mai tiên sinh rất tùy ý nói: “Trần huynh đệ, có thể đã nghe qua tên của ta.”

Mai Tiểu.

Mai tiên sinh.

Trần Tam Thạch đương nhiên nhớ cái tên này.

Tứ sư huynh đã nói qua.

Đây chính là người từng chỉ điểm cho sư phụ hắn... tiên nhân!

Hắn vậy mà xuất hiện ở Đốc Sư phủ, lại lấy phương thức bình thường như vậy, xuất hiện trước mặt hắn.

“Các hạ là tiên nhân?”

Trần Tam Thạch chấp tay: “Gặp qua tiên bối.”

Người này nếu là người chỉ điểm cho sư phụ, thật sự nên cung kính lễ độ.

“So với tiên nhân, ta càng thích người khác gọi ta là tiên sinh.”

Mai Tiểu ra hiệu hắn không cần đa lễ: “Nhàn rồi không có việc gì, ta thích đến nơi nào đó dạy học.”

Quả nhiên...

Người mà Khê Khê nhiều lần nhắc tới.

Chính là vị Mai tiên sinh này.

“Cảm ơn Mai tiên sinh đã dạy dỗ tiểu nữ.”

Trần Tam Thạch cảm ơn, đồng thời trong lòng cũng có chút đề phòng: “Mai tiên sinh lần này đến, có ý sâu gì không?”

“Tiểu huynh đệ không cần căng thẳng.”

Mai tiên sinh mời hắn ngồi xuống: “Nhàn rồi không có việc gì, nói chuyện phiếm, Huyền Châu dễ dùng không?”

“Huyền Châu?”

Trần Tam Thạch nhớ.

Lương Kỷ Niên kia tuyên bố ra ngoài, Huyền Châu và thiên thư chính là tiên nhân ban cho hắn.

Chẳng lẽ, chính là vị Mai tiên sinh trước mắt này?

Đây là đến để đòi lại đồ?

“Đồ là của ta, nhưng không phải ta cho Lương Kỷ Niên.”

Mai tiên sinh dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn: “Người cũng không cần trả lại, vật này có duyên người đều có thể sở hữu, về phần có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, thì hoàn toàn dựa vào bản thân.”

“Cảm ơn tiên sinh.”

Trần Tam Thạch càng thêm nghi hoặc, không biết mục đích của “tiên nhân” này là gì.

“Tiểu huynh đệ lần này đi Thiên Nhai Hải Giác tìm tiên, phải cẩn thận vạn phần.”

Mai Tiểu dừng lại một chút, nói: “Có thể cho ta mượn Huyền Châu được không?”

“Đương nhiên.”

Trần Tam Thạch có tin tưởng đối phương hay không, cũng phải lấy ra.

Người này có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở Đốc Sư phủ, lại xuất hiện bên cạnh hắn, đã đủ để nói lên rất nhiều vấn đề.

Hơn nữa...

Quan khí thuật của hắn, nhìn không thấu người này.

Chương 598: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (4)

Mai tiên sinh không đi lấy Huyền Châu, chỉ nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên đó, lập tức có một luồng khí xanh huyền tràn vào trong đó, sau đó trở lại bình tĩnh, hắc cười nhạt nói: “Vật này, có thể cấm vạn pháp, coi như là lễ ra mắt ta tặng cho ngươi, về phần sử dụng như thế nào, khi nào sử dụng, tiểu huynh đệ tự mình từ từ mò mẫm đi.”

Cấm vạn pháp?!

Trần Tam Thạch không biết, có phải giống như mình hiểu hay không.

Nếu là vậy.

Chẳng phải là có chút khoa trương sao?

Hơn nữa cứ như vậy tặng cho hắn, vì sao?

Không thân không thích.

Vì sự phụ?

“Được rồi, trước khi đi, lại hỏi tiểu huynh đệ một vấn đề.”

Mai tiên sinh thu tay, từ từ nói: “Tiểu huynh đệ cho rằng, chữ ‘tiên’ nhân này, nên giải thích như thế nào?”

Chữ viết của thế giới này, cũng là sự phát triển của chữ tượng hình.

Rất nhiều chữ đại đồng tiểu dị, cũng có chữ giống hệt, tiên chính là một trong số đó.

“Tiên...”

Trần Tam Thạch nói: “Núi không ở cao, có tiên thì linh, chữ ‘tiên’, chính là cao nhân ẩn cư trong núi sâu.”

“Tiểu huynh đệ, không ngại đôi một cách nghĩ khác.”

“Mai mỗ thấy, cái gọi là ‘tiên’, chính là ‘nhân’ và ‘son’.”

“Thi thể của con người chất chồng như núi, chính là ‘tiên’.”

Nói đến đây, giọng nói của Mai Tiểu đột nhiên trở nên trầm thấp: “Người ta nói, tu được thọ cùng trời đất, tự do tự tại vui thú, chính là tiên, kỳ thật, chẳng qua là hưởng thụ dục vọng vô cùng, buông thả tham lam vô cùng mà thôi.”

“Tất nhiên, đây chỉ là ý kiến của Mai mỗ.”

“Về phần Trần huynh đệ nhìn nhận như thế nào, thì phải đi con đường của chính mình, tìm câu trả lời của chính mình, người ta có duyên gặp lại, cáo từ.”

Dứt lời.

Thân ảnh đột nhiên biến mất không thấy.

Trước mặt Trần Tam Thạch trở nên trống rỗng.

Hắn ngẩng đầu tìm kiếm.

Lại thấy được thân ảnh giống hệt ở một chỗ khác trong sân trước.

Nhưng nhìn có vẻ...

Khác với Mai Tiểu vừa nói chuyện với hắn, trông có vẻ “trẻ” hơn, càng bộc phát hơn, dường như đang tranh luận với ai đó, cũng dường như đang lập chí lớn, chỉ có thể nhìn thấy động tác mà không nghe thấy âm thanh.

Không đợi Trần Tam Thạch đến gần, bóng người đã biến mất.

Lần này, thật sự biến mất.

“Kỳ quái thật.”

Hắn không ở lại nữa, rời khỏi Đốc Sur phủ, đi thẳng về nhà.

Tám biên của phủ đệ, hiện tại cũng từ “Trần phủ” đổi thành “Vũ Nghĩa Bá phủ” do hoàng đế ban tặng.

“Lão gia.”

Tư Cẩm, Mặc Họa dắt ngựa ở cửa.

Trần Tam Thạch đi thẳng đến sân sau, lấy Huyền Châu ra cẩn thận xem lễ vật mà Mai tiên sinh tặng lúc trước.

Đó là một luồng khí xanh huyền.

Hoặc là nói, là một luồng sức mạnh.

Hắn thử thúc giục sử dụng, kết quả thất bại.

Cũng không biết có phải huyền khí màu trắng trong Huyền Châu không thể dùng, hay là mức độ hiện tại không đủ để điều động luồng sức mạnh đó, chỉ có thể cảm nhận được luồng sức mạnh đó rất thần bí cường đại, bản thân tạm thời không thể sử dụng.

Cấm vạn pháp!

Ba chữ này, đối với Trần Tam Thạch mới tiếp xúc với hai chữ tu tiên mà nói, thật sự có chút khó tin.

Nếu thật sự là vậy.

Có thần thông mạnh mẽ như vậy, Mai tiên sinh là thần thánh phương nào?

Nói cách khác, nếu hắn cũng là tu tiên giả, thì là cảnh giới nào? Luyện Khí, Trúc Cơ?

Đi không bóng đến không hình như vậy, ít nhất cũng là Kim Đan chứ?

Lúc này.

Trần Tam Thạch có một loại khát vọng mãnh liệt.

Đã có thể tu tiên, hắn cũng nhất định phải đi, nếu không, sẽ giống như một con kiến hôi, ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể khống chế.

Hắn lấy túi gấm Thảm Quỷ Nhi cho ra, là một khối ngọc thạch màu xanh lam, trong suốt óng ánh, trông rất hoa lệ, trong đó càng ẩn chứa linh khí xanh huyền nồng đậm.

Đây hẳn là linh thạch mà Tào Tiếp nhắc tới.

Tương đối mà nói.

Tầm Tiên Lôu trước đây cho hắn, đại xác suất là một số mảnh linh thạch.

Trong túi gấm, ngoại trừ đại linh thạch, còn có mấy khối tiểu linh thạch.

Tiểu linh thạch có màu xanh, không chỉ lượng linh khí ít, mà chất lượng cũng không bằng đại linh thạch, hẳn là có sự khác biệt về phẩm chất.

Tiểu muội tử này, coi như là hào phóng.

Trần Tam Thạch cảm nhận linh lực, ước chừng đủ dùng một thời gian.

Hắn nắm đại linh thạch trong tay, nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu hồi tưởng nội dung của “Ngũ Hành Quyết”, chính thức bắt đầu con đường tiên đồ của mình, trong lòng mong đợi đồng thời cũng có chút thấp thỏm, không biết thiên phú tu tiên của mình như thế nào.

Một khi bước vào con đường võ đạo.

Chính là người phạm tử trong thiên địa tạp khí nhìn thấy một đường sinh cơ, lấy chịu đựng đau khổ to lớn làm cái giá

không ngừng nâng cao giới hạn của thân thể, mãi cho đến siêu phàm thoát tục, bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Đây là, nghịch thiên mà đi.

Một khi bước vào con đường tiên đạo.

Tu sĩ mượn linh lực của thiên địa, luyện hóa bản thân, mãi cho đến thoát khỏi phàm thai nhục thể, thành tựu tiên nhân chi thân.

Đây là, mượn thể của thiên địa mà đi.

Linh khí, chính là tài nguyên mấu chốt nhất của tu tiên giả.

“Vù ——”

Bởi vì đã tu luyện qua thuật kiếm khí.

Trần Tam Thạch cơ bản rất nhanh đã thông qua giai đoạn “cảm khí”, bắt đầu dựa theo phương thức trong Ngũ Hành Quyết, tự mình kiểm tra linh căn thiên phú, từng sợi linh khí dưới sự dẫn dắt của linh căn tiến vào cơ thể, trong phương thức chu thiên vận chuyển vô cùng phức tạp, bắt đầu dần dần luyện hóa.

Tu tiên không giống như học võ đau khổ như vậy.

Nhiều hơn, là thử thách sự kiên nhẫn.

Cũng không biết bao lâu trôi qua.

Cuối cùng có sợi linh khí đầu tiên được luyện hóa, hóa thành một sợi sương mù, được dự trữ trong đan điền.

【 Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (chưa nhập môn)】

【 Linh căn: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ (hạ đẳng tạp linh căn)】

Chương 599: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (5)

【Tiến độ: 0/100】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ?

Trần Tam Thạch thoát nhìn, suy nghĩ cái này không phải rất tốt sao, cái gì cũng có, ngũ hành đầy đủ, hẳn là toàn năng mới đúng, nhưng hạ đẳng tạp linh căn phía sau, rõ ràng không phải là miêu tả tốt đẹp gì...

“Ta không phải thiên tài?”

Trong lòng hắn có chút cảm khái.

Bản thân trên con đường võ đạo, dù sao cũng là tiên thiên Vũ Thánh chi thể, sao đến khi tu tiên lại trở thành tư chất thấp nhất?

Chênh lệch thật sự hơi lớn.

Tuy nhiên.

Trần Tam Thạch rất nhanh đã ổn định tâm cảnh.

Không sao cả.

Nhớ lại lúc đầu, hắn không phải cũng từ một thư sinh yếu đuối, từng bước một, dựa vào sự chăm chỉ và mồ hôi của mình đạt được thành tựu ngày hôm nay sao.

Tiên đồ, cũng như vậy!

Trời cao sẽ không phụ lòng người chăm chỉ!

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch tràn đầy động lực.

Lần này luyện.

Cũng không biết bao lâu thời gian trôi qua.

Đợi đến khi hần lại mở mắt, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, vậy mà không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

【 Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 41/100】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

“Àm âm âm!”

“Lão gia, ngài... ngài không sao chứ?”

Bên ngoài cửa sân sau, truyền đến giọng nói của hai nha hoàn.

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc, đi mở cửa gỗ: “Sao vậy?”

“Lão gia, ngài không sao...”

“Sợ chết khiếp!”

Tư Cẩm vỗ ngực, Mặc Họa thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra, lần này hần tu luyện, đã mấy ngày trôi qua.

Trước đây.

Cho dù Trần Tam Thạch bế quan luyện võ, mỗi ngày cũng phải ăn, hơn nữa đều là những thứ đắt tiền như thịt thú bổ dưỡng.

Tư Cẩm và Mặc Họa, mỗi ngày ba bữa sẽ mang đến đặt trước cửa sân sau, khi nào lão gia rảnh thì tự lấy ăn.

Nhưng lần này...

Liên tiếp lâu như vậy, một chút động tĩnh cũng không có, cơn nước đưa tới cũng không động đến.

Hai người bọn họ lại không dám tùy tiện quấy rầy.

Cứng rắn nhìn năm sáu ngày, thật sự lo lắng xảy ra chuyện, mới mạnh dạn gõ cửa.

“Không sao, dưỡng thương thôi.”

Trần Tam Thạch tùy tiện bịa một cái cớ: “Gần đây ta có thể thường xuyên bế quan như vậy, đồ ăn ta sẽ tự mình vào núi giải quyết, không cần các người lo lắng.”

“Được rồi lão gia.”

Tư Cầm, Mặc Họa đồng ý.

Trần Tam Thạch trước tiên đến quân doanh, lại nấu cho thuộc hạ mấy nồi canh thuốc, sau đó mới đến Đốc Sư phủ, chuẩn bị giao phó với sư huynh một tiếng rồi xuất phát đi Thiên Nhai Hải Giác, đợi đến khi đến nơi, ước chừng cũng gần tiến vào Luyện Khí sơ kỳ, chỉ cần cẩn thận một chút, đi thăm dò đường không có vấn đề gì.

“Sư đệ lần này đi, một người quá mức nguy hiểm.”

Phòng Thanh Vân đặt cuốn sách trong tay xuống: “Ta đã tìm cho người hai người, kết bạn đi cùng, giữa nhau cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Là ai?”

“Ninh Hương, Chiêu Chiêu.”

Phòng Thanh Vân nhàn nhạt nói.

“Các nàng?”

Không lâu trước Trần Tam Thạch mới cự tuyệt yêu cầu chuộc thân của Ninh Hương, không ngờ bọn họ lại tìm sư huynh: “Đáng tin không?”

“Ninh Hương kia...”

Phòng Thanh Vân chậm rãi nói: “Vốn là người thừa kế của lâu chủ đời thứ năm mươi của Tầm Tiên Lâu, kết quả bị lâu chủ đương nhiệm cướp đi cùng với tài nguyên, mãi cho đến không lâu trước, một bộ phận người của Tầm Tiên Lâu đi núi Tử Vi, lâu chủ thì đi nơi khác.

“Ninh Hương thừa dịp tổng bộ trống không, quay về lấy bảo vật tổ truyền và một số tài nguyên.

“Hiện tại, bị Tầm Tiên Lâu truy sát.

“Ta đã đồng ý với nàng, chỉ cần đi theo ngươi an toàn trở về, sư phụ sẽ che chở cho nàng.

“Tu tiên giả gian trá nhất, các nàng cũng không ngoại lệ.

“Ngươi có thể tự mình đi một lần nữa, nói chuyện thật tốt với các nàng.

“Nếu các nàng có thể đưa ra sự bảo đảm tương ứng, có người đi cùng ngươi cũng là chuyện tốt.”

“Ta biết rồi.”

Đã như vậy.

Trần Tam Thạch cũng không vội đi, tối hôm đó lại đến Hồng Tú Lâu.

“Tướng quân.”

Lần này.

Sư đồ Ninh Hương và Chiêu Chiêu, ngoài ý muốn là rất nghiêm túc.

“Gặp qua tướng quân.”

Ninh Hương cung kính cúi người hành lễ.

Chiêu Chiêu cũng học theo, chỉ là động tác có chút không chuẩn.

“Tướng quân.”

Ninh Hương cúi đầu rất thấp nói: “Nô gia biết ngài có cô kị, cho nên đã đi tìm Phòng tướng quân, hiện tại Phòng tướng quân thay thế sư phụ ngài đã đồng ý, tướng quân có thể cho một cơ hội không?”

“Kỳ thật bất kể nói như thế nào, đi đi lại lại các người và ta cũng coi như có mấy phần giao tình.”

Trần Tam Thạch dừng lại một chút, “Nhưng, ta nên làm sao tin tưởng các người?”

Chuyện xảy ra trên núi Tử Vi, vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Lúc đó, hẳn là thành tâm thành ý hợp tác với Tầm Tiên Lâu, còn ra tay cứu mạng thái giám, kết quả đổi lại là gì?

Đâm sau lưng.

Trần Tam Thạch sẽ không bởi vì hai người trước mắt là nữ tử, trông có vẻ không có uy hiếp mà dễ dàng tin tưởng lời hứa của các nàng, lần trước chỉ là di vật, lần này chính là thực sự đi Thiên Nhai Hải Giác, cực kỳ có khả năng đi tu tiên giới.

Sức hấp dẫn trong đó đối với tu tiên giả lớn bao nhiêu, trong lòng hẳn rất rõ, cho nên xác suất bị phản bội, thật sự quá lớn.

“Tướng quân, ta là nghiêm túc.”

Ninh Hương khóc như mưa, đáng thương cầu xin: “Tướng quân, chỉ cần ngài đồng ý thu lưu nô gia, nô gia có thể cho ngài bất cứ thứ gì.”

“Nếu người tiếp tục như vậy, chúng ta không cần nói chuyện nữa.”

Trần Tam Thạch quay người muốn đi.

Hắn chú ý tới.

Khi Ninh Hương cúi đầu nói chuyện, linh khí trong cơ thể đang âm thầm điều động, đại xác suất lại đang sử dụng tiểu pháp thuật mê hoặc tâm trí người, cho nên đáng vẻ thể hiện ra ngoài lại đặc biệt đáng thương.

“Chờ đã!”

Ninh Hương biết bị nhìn thấu.

Nàng dường như hạ quyết tâm: “Ta nguyện ý ký huyết khế, cam nguyện làm nô.”

Chương 600: Kỹ nghệ: Ngự Tiên (6)

“Huyết khê?”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Nói tiếp đi.”

“Tướng quân có thể còn không biết huyết khê là vật gì.”

Ninh Hương nghiêm túc giới thiệu: “Lấy giấy và mực đặc thù, cộng thêm tinh huyết và chú ngữ của tu sĩ, sau đó lại thề với trời, lời hứa hẹn phải hoàn thành, nếu có người xé bỏ khê ước, sẽ gây ra tổn thương chí mạng cho tu sĩ có cảnh giới thấp.”

“Sur phụ...”

Nghe đến đây, sắc mặt Chiêu Chiêu khẽ căng thẳng: “Sur phụ, người đây không phải là...”

“Câm miệng.”

Ninh Hương tiếp tục nói: “Chỉ cần tướng quân đồng ý, cái mạng này của nô gia chính là của tướng quân, thế nào?”

“Về phần cái mạng giao cho người khác, thì có khác gì chết chứ?”

“Đã như vậy, tại sao không tranh một hơi?”

Trong ánh mắt ảm đạm của Ninh Hương mang theo thù hận: “Nô gia chỉ có một điều kiện, nếu nô gia thật sự chết, tướng quân phải hủy bỏ thứ tổ truyền trên người nô gia, nếu muốn lưu lại tự mình dùng, thì ngày nào đó, khi thực lực của tướng quân đủ, xin hãy báo thù cho nô gia, ít nhất... đồ vật không thể cho hắn.”

Trần Tam Thạch có thể nhìn ra.

Nữ nhân này và lâu chủ Tầm Tiên Lâu thật sự có mối thù lớn.

Nếu như vậy.

Lại xác nhận huyết khế là thật, có lẽ có thể đồng ý.

Không phải hẳn nhất định phải nắm giữ mạng của người khác, mà là “một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng”, đợi đến khi thời cơ chín muồi hai bên thật sự tin tưởng lẫn nhau rồi, lại chấm dứt khế ước cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Trần Tam Thạch gật đầu: “Được, ta đồng ý với ngươi.”

“Ngoài ra, huyết khế chỉ ký nô gia, không ký đồ đệ của nô gia.”

Ninh Hương nhấn mạnh: “Nô gia là vì tranh một hơi, không liên quan đến Chiêu Chiêu.”

Trần Tam Thạch nhìn tiểu cô nương ngực phẳng, chú ý tới linh khí trong cơ thể nàng có thể coi là mỏng manh: “Không thành vấn đề.”

“Này, ngươi có ý gì?”

Chiêu Chiêu chống nạnh, tức giận nói: “Ngươi coi thường ta? Ngươi chờ đó!”

“Đã quyết định xong chuyện.”

Ninh Hương lại khôi phục thành dáng vẻ phong tình vạn chủng, khẽ rón rén đến trước mặt, mang theo một trận hương gió: “Vậy tướng quân mau chuộc thân cho ta đi?”

“Đây là?”

Trần Tam Thạch rất nhanh hiểu được ý tứ của đôi phương.

Đây là chuẩn bị công bố thiên hạ, cũng nói cho Tầm Tiên Lâu đừng đến tìm phiền phức nữa.

Xem ra, mặt mũi của sư phụ hẳn thật sự rất lớn.

Hắn đưa tay ra: “Bạc.”

“Được thôi.”

Ninh Hương trợn trắng mắt: “Nô gia đã giao cả mạng cho ngài, ngay cả chút bạc ngài cũng không nỡ cho?”

“Cô nương quá đắt, ta nghèo.”

Nếu Trần Tam Thạch không nhớ nhầm.

Giá chuộc thân của hoa khôi Hồng Tú Lâu, phải trên một triệu lượng bạc!

Những hoa khôi này, vốn là bằng hiệu vàng, thanh lâu sẽ không nỡ dễ dàng thả đi.

Trừ phi hắn dùng thân phận của mình cướp đoạt, nhưng có chút không thích hợp, hơn nữa bản thân có tiền, nhưng lãng phí ở những nơi như vậy, còn không bằng mua nhiều thuốc hơn cho thuộc hạ nâng cao thực lực, sau này trên chiến trường tác dụng càng lớn.

“Chiêu Chiêu, đi lấy ngân phiếu tới.”

“Hả? Sư phụ, mama trong lâu nói muốn hai trăm vạn lượng, những năm này chúng ta dựa vào buôn bán bảo vật, cộng thêm đám nam nhân thời đó, tổng cộng cũng chỉ tiết kiệm được chừng này tiền, sau này chẳng phải là muốn thành nghèo rớt mồng tơi rồi.”

“Ta thấy ngươi là ngốc.”

Ninh Hương đưa tay điểm vào trán đồ đệ: “Sau này chúng ta muốn đi theo bá tước gia, còn có thể thiếu ngươi ăn uống sao?”

“Ồ.”

Lúc này Chiêu Chiêu mới từ trong một cái hộp khóa, lấy ra một xấp ngân phiếu: “Này, cho người.”

Trần Tam Thạch nhận tiền, tìm mama của Tầm Tiên Lâu.

“Ôi chao ôi!”

Mama cực kỳ nịnh nọt nói: “Trần đại nhân xem trọng cô nương nhà chúng ta, Hồng Tú Lâu nói ra ngoài cũng có mặt mũi, mau, mang hợp đồng bán thân của Ninh Hương tới, sau này nàng chính là nữ nhân của Trần đại nhân, lại chuẩn bị một chiếc xe ngựa, cung kính đưa đại nhân đến phủ.”

Sau khi giao ra số tiền khổng lồ hai trăm vạn.

Cuối cùng Trần Tam Thạch cũng “ôm được mỹ nhân về”.

“Thiếu Ninh Hương này, chúng ta không biết sinh ý muốn lỗ bao nhiêu, hai trăm vạn cũng không đủ?”

Nhìn bọn họ ngồi lên xe ngựa, mama mới bắt đầu chửi bới: “Trần đại nhân này cũng thật là, dạng gì mà tìm không được, lại muốn mang loại hàng hóa ngàn người cười về nhà!

“Nhanh lên, các người truyền chuyện này ra ngoài, nói Trần bá gia náo loạn Hồng Tú Lâu, chuộc thân cho Ninh Hương cô nương, truyền càng khoa trương càng tốt.”

Biên chuyện, vốn cũng là một phương thức để thanh lâu hấp dẫn khách.

...

Độc Sư phủ.

Phía sau núi bên hồ, trong đình.

“Những tài liệu này, đều chỉ có ở tổng bộ của Tầm Tiên Lâu.”

Ninh Hương trước mặt Phòng Thanh Vân, viết huyết khế, đọc chú ngữ: “Phòng tướng quân, các người phải giữ chữ tín.”

“Cô nương yên tâm.”

Phòng Thanh Vân cẩn thận kiểm tra, xác nhận không có vấn đề gì mới thu khế ước lại: “Khế ước ta sẽ thay sư đệ thu lại, đợi đến khi sư đệ bình an trở về rồi lại trả cho hắn, nếu giữa chừng xảy ra vấn đề gì...”

“Người chết, đồ đệ này của người cũng không chạy được, thi cốt của cha người ở đâu, ta cũng biết.

“Cô nương, hắn là có thể hiểu được ý của ta chứ?”

“Huyết khế cũng đã ký, còn chưa đủ thành ý sao?”

Ninh Hương oán trách nói: “Dù sao ta cũng là người có linh căn, hiện tại lại bị ép buộc thành nô tỳ.”

Nàng nhìn nam tử áo trắng bên cạnh, “Chủ nhân, có phải nên đưa ta về nhà rồi không?”

Lại nhiều thêm hai người.

Đương nhiên phải chuẩn bị lại.

Trở về bá phủ, bắt đầu sắp xếp chỗ ở sau này cho bọn họ.

Sân trước là hai nha hoàn, giữa là Lan tỷ nhi và Trần Vân Khê, chỉ có sân sau là đủ ở.

“Á, lão gia...”

Tư Cầm nhìn lão gia mang về hai nữ nhân.

Mặc Họa nháy mắt ra hiệu cho nàng, vội vàng kéo nàng cúi người hành lễ: “Gặp qua cô nương.”

Trong lòng các nàng nghĩ.

Sao phu nhân mới không thấy hai ngày, lão gia đã có tình mới rồi.

“Đường đường một bá tước, ở cũng không lớn nhỉ.”

Ninh Hương nhìn xung quanh, sau đó lại rất tự nhiên nằm trên giường: “Thê tử của tướng quân không ở? Vừa hay, có muốn đi lên giường của nàng...”

“Đủ rồi đó.”

Trong đầu Trần Tam Thạch toàn là Thiên Nhai Hải Giác và dị tượng trong dãy núi La Thiên, đâu có tâm tư đùa giỡn.

Hiện tại bên cạnh lại nhiều thêm hai trợ thủ.

Dường như kiến thức của Ninh Hương này không ít, hẳn là có thể phát huy tác dụng.

Ngoài ra...

Hắn đang nghĩ xem còn có thể chuẩn bị thêm những gì.

Thiên thư trận pháp.

Trong thiên thư, không chỉ có quân trận cỡ lớn, cũng có một số trận pháp cỡ nhỏ.

Hơn nữa trận pháp, vốn là chế tạo cho tu sĩ.

Chỉ có điều quân đội phàm nhân không có tu vi, nhất định phải dùng huyền khí màu trắng trong Huyền Châu để thay thế linh khí.

Nếu chuyến đi này có thể luyện ra một hai tiên trận, chắc chắn sẽ giảm bớt không ít áp lực.

“Hai người các người ra ngoài một chút.”

Trần Tam Thạch phát tay: “Tiếp theo, ta truyền cho các người một bộ trận pháp, ta làm trận nhãn, hai người các người phụ trợ, hiểu không?”

“Tiên trận?!”

Sắc mặt Ninh Hương khẽ sưng sốt: “Người còn hiểu cái này? Nói như vậy, truyền ngôn Ngân Tùng Nhai triệu hồi thiên lôi, và Hồ Lao Quan trời giáng sương mù, đều là thật?”

Nếu nói, trước đó nàng ký huyết khế, là vì tranh thủ cơ hội báo thù mà làm nô tỳ.

Vậy thì lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy mình dường như đã đưa ra một lựa chọn đúng đắn...

Đi theo người này, có lẽ còn có ý nghĩa hơn Tâm Tiên Lâu.

Dưới sự chỉ huy của Trần Tam Thạch.

Ba người ngồi xếp bằng ở vị trí đặc biệt, mỗi người điều động linh lực, dần dần kết nối thành trận pháp.

Đồng thời.

Một bảng điều khiển hiện lên.

【Thần thông: Ngự Tiên】

【Tiến độ: 0】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

Chương 601: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (1)

Ngự Tiên?

Đây là tương tự thống lĩnh binh mã?

Sau khi Trần Tam Thạch nhập ngũ, thao luyện binh mã, chính là đạt được kỹ nghệ thống lĩnh.

Hiện tại.

Dưới tay có hai gã tu tiên giả, liền đạt được “Ngự Tiên”?

Hơn nữa là thần thông, không phải kỹ nghệ.

Cái này cũng coi là...

Ngoài dự liệu, trong tình lý.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Tam Thạch thông báo các nàng ngừng lại.

Cho dù là luyện binh phàm tục, cũng không phải một ngày có thể thành, tiên trận càng là như thế, cho dù là phối hợp trận pháp đơn giản nhất cơ sở, cũng cần một đoạn thời gian ăn ý, không thể một bước lên trời.

【Thần thông: Ngự Tiên (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 5/100】

【Hiệu dụng: Tạm không có】

Chính là không biết, sau khi nhập môn sẽ có hiệu quả gì.

Trận pháp mà Trần Tam Thạch chọn lựa, gọi là “Tam Hoa Tụ Linh Trận”, là một loại trận pháp tương đối đơn giản, tác dụng chỉ có một, hai gã tu sĩ phụ tá, đem linh khí trong cơ thể quy về chính mình sử dụng, để cho pháp lực của “tu sĩ tọa trận” càng thêm lâu dài, giống như là khí huyết của luyện huyết võ giả càng nhiều, có thể lý giải là mượn dùng khí huyết của người khác.

Nói đơn giản, sặc dạn phòng.

Hết cách rồi.

Bọn hăn người thật sự là quá ít, cho dù là đủ bảy người, cũng có thể sử dụng loại như Thiên Cương Bắc Đầu Trận, nhưng chỉ có ba người, hơn nữa cảnh giới đều không cao, trận pháp có thể phát huy cũng chỉ có mấy cái như vậy.

Tam Hoa Tụ Linh Trận, coi như tương đối dùng được.

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng.

Bọn hăn liền ngồi xe ngựa Đốc Sư phủ chuẩn bị, bí mật rời khỏi Lương Châu, tiến vào hoang dã âm u.

“Chân trời góc biển.”

Ngưng Hương sớm làm tốt kế hoạch: “Tướng quân, theo như người miêu tả, lần này chúng ta đi đường thủy là nhanh nhất, nếu không ngại vất vả, thủy lục song hành, trong vòng một tháng là có thể đến hải khẩu Đông Nam.

“Sau đó lại nghĩ biện pháp tìm thuyền ra biển, dự tính hai đến ba tháng sau là có thể tìm được điểm đến, đương nhiên, tiền đề là vận khí tốt có thể tìm đúng đường.

“Thật là không nghĩ tới, con đường cầu tiên mà mọi người tha thiết ước mơ, cần rời khỏi mảnh đại lục này.”

Trần Tam Thạch ngồi trên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần: “Trước kia các người chưa từng thử qua?”

“Tự nhiên là có người thử qua.”

Ngung Hương nhẹ giọng nói: “Chỉ là phần lớn người ra biển đều không trở lại, mọi người đều cho rằng trên biển hung hiểm, từ từ cũng không còn ai lại nghĩ đến phương diện này, hiện nay xem ra, những người này hoặc là thành công, hoặc là tại chân trời góc biển gặp phải ngoài ý muốn gì, tuyệt đại đa số hẳn là cái sau, cái trước thừa thớt không có mấy.

“Đúng rồi.

“Còn có một tin tức muốn báo cáo với tướng quân một chút, Tầm Tiên lâu hạch tâm gần đây có động tác rất lớn, đang tìm đồ vật khắp nơi, cùng chuyện Tử Vi sơn tiên hành đồng bộ.”

“Cụ thể một chút.” Trần Tam Thạch nói, “Lại có thứ gì tương tự di vật của Tào Tiếp?”

“Ai biết đâu được.”

Ngung Hương cắn răng nói: “Tên họ Tuân khốn nạn kia, sớm đã bài xích ta ở bên ngoài, loại chuyện này sẽ không để cho ta biết.”

“Ở bên ngoài đừng gọi ta là tướng quân.”

Trần Tam Thạch nói.

Hắn là lạng lẽ ra ngoài, tự nhiên không thể bại lộ thân phận.

“Biết rồi, chủ nhân~”

“...”

Đến bến tàu gần nhất sau, Tứ sư huynh ngay cả thuyền cũng sớm chuẩn bị xong, bọn hắn không cần lo lắng cái gì, trực tiếp một đường đi xuống phía Nam, sau đó lại đi hải khẩu Đông Nam.

Hành trình là buồn tẻ.

Vô phi là luyện võ, tu tiên, luyện tập trận pháp.

Chớp mắt.

Chính là hơn một tháng trôi qua.

Tiên đạo cảnh giới của Trần Tam Thạch, cũng đến thời điểm mấu chốt đột phá, dưới dẫn dắt của linh căn, không ngừng thông qua kinh mạch chu thiên luyện hóa, cho đến một cái chớp mắt nào đó, giống như mở ra xiềng xích nào đó trong cơ thể, linh khí trong đan điền có thể tùy ý vận dụng.

【 Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (tăng một)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Ngũ hành đầy đủ, đăng phong tạo cực】

【Ngũ hành đầy đủ: Ngũ hành linh căn đầy đủ, căn cơ tu luyện thâm hậu, nhưng tốc độ chậm chạp, có thể thông qua lựa chọn công pháp linh căn thuộc tính đơn độc tiến hành tu luyện, để đạt đến đăng phong tạo cực.】

Đây là...

Trần Tam Thạch kết hợp kinh nghiệm phong phú của bản thân, rất nhanh liền hiểu rõ hàm nghĩa của từ hàng này.

Trên đường từng cùng Ngưng Hương trò chuyện qua.

Phẩm chất tốt xấu của linh căn, đối với tu sĩ mà nói, tương đương với thể chất tốt xấu của người tập võ.

Linh căn phân biệt là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm sau đó là cực phẩm, thiên phẩm...

Loại bỏ những thứ này.

Còn có linh căn đơn và linh căn tạp.

Linh căn tạp như tên, chính là nhiều loại thuộc tính linh căn dung hợp cùng một chỗ.

Linh căn thuộc tính càng nhiều, sẽ dẫn đến tốc độ tu luyện càng chậm, có thể lý giải là trồng một gốc cây và năm gốc cây, cần dinh dưỡng khác nhau, nếu phẩm chất của linh căn lại kém một chút...

Tốc độ tu luyện sẽ chậm đến giống như ốc sên bò lên cây, linh khí cần thiết cũng rất lớn.

Mà Trần Tam Thạch.

Ngũ độc đầy đủ.

Không chỉ có năm loại thuộc tính đều có, hơn nữa vẫn là linh căn hạ phẩm.

Nhưng, theo như kinh nghiệm trước kia.

Hắn chỉ cần nỗ lực, sẽ được trời cao đền đáp, tổ chất thân thể cũng sẽ hướng tới thích ứng nhất công pháp thay đổi tiên hóa.

【Ngũ hành đầy đủ】 .

Ý tứ của từ hàng là, chỉ cần tu luyện công pháp nào đó thuộc tính đơn nhất, là có thể tăng lên phẩm chất của linh căn tương ứng, thẳng đến sau thiên phẩm, lại đổi công pháp tiếp tục tăng lên linh căn loại khác.

Tỷ như nếu tu hành công pháp thuộc tính Mộc, là có thể nâng cao thuộc tính Mộc trong linh căn đến độ cao nhất định.

“Vẫn là cần phải dựa vào chính mình nỗ lực a...”

Chương 602: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (2)

“Con đường sơ kỳ, sẽ khó đi một chút, cần phải cần răng kiên trì.”

Trần Tam Thạch ở trong lòng cổ vũ chính mình.

Còn có một điểm.

Con đường tu tiên mệnh mông vô bờ.

Động một cái liền cần mấy năm thậm chí mấy chục năm, mới có thể đột phá một cái cảnh giới.

Luyện Khí sơ, trung, hậu, lại phân biệt tỉ mỉ từ tầng một đến tầng chín, mỗi ba tầng coi như là một lần đột phá chính thức, có thể tăng lên một lần phẩm chất của linh căn.

Hiện nay.

Hắn chính là Luyện Khí tầng một, tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ.

Theo thời gian trôi qua.

Trần Tam Thạch bắt đầu dần dần cảm nhận được hàm nghĩa của bốn chữ “Mệnh mông vô bờ”.

Lại là hơn mười ngày trôi qua.

Độ thuần thực tăng lên ít đến mức cực kỳ nhỏ bé.

【 Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (tầng một)】

【Tiến độ: 10/500】

Không chỉ như thế.

Khối linh thạch mà Thảm Quy Di cho cũng đang bay nhanh tiêu hao, không thể nào chống đỡ được đến đột phá.

“Người khối linh thạch trung phẩm này, đáng giá trăm khối linh thạch hạ phẩm, cho người người thật là đủ hào phóng, một khối như vậy là đủ dùng rất lâu sau khi nhập đạo, nhưng mà...”

Ngưng Hương giảng giải nói: “Cho dù linh thạch nhiều hơn nữa, cũng không chịu nổi tiêu hao thời gian dài, đây cũng là nguyên nhân chúng ta Tầm Tiên lâu một mực khát vọng tiến vào tiên giới, nghe nói nơi đó giữa đất trời tràn đầy linh khí.”

“Linh thạch trung phẩm.”

Trần Tam Thạch kiểm tra gia sản.

Một khối linh thạch trung phẩm, cộng thêm năm khối linh thạch hạ phẩm, lại từ trên người Ngưng Hương thu thập được hai khối, tổng cộng bảy khối linh thạch hạ phẩm.

Những thứ này đều là tài nguyên trọng yếu, phải bảo quản thật tốt mới được.

Trong 《 Ngũ Hành Quyết 》 .

Còn kèm theo mấy loại pháp thuật, có loại hình công kích, cũng có loại hình phòng ngự...

Phương diện giết người.

Trần Tam Thạch có Kiếm Khí Thuật, tương đối mà nói càng thêm thiếu thốn là thủ đoạn phòng ngự.

Trong đó có một loại, pháp thuật phòng ngự tên là 《 Hậu Thổ Quyết 》 , có thể thông qua linh lực ngưng tụ ra một bức bình chướng ở trước mặt, có thể ngăn cản một lần công kích bằng pháp thuật, ở trong Luyện Khí sơ kỳ coi như là pháp

thuật rất tốt, khuyết điểm là sau khi sụp đổ cần thời gian kết án thi pháp lần nữa, đối với linh lực tiêu hao vô cùng lớn, tu sĩ kỳ này rất khó chống đỡ được, thường thường là dùng ở thời điểm mấu chốt để ngăn cản giữ mạng.

Pháp thuật này cũng là pháp thuật cơ sở, không tính là khó khăn.

Chỉ nửa ngày.

Hắn liền thành công học được.

【Pháp thuật: Hậu Thổ Quyết (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Tích mà không tan】

【Tích mà không tan: Lấy linh tiếp pháp, không tan không tán】

Hậu Thổ Quyết của tu sĩ bình thường, tương đương với bức bình chương dùng một lần, nhưng ở trong tay hắn, tương đương với có thể vẫn luôn giờ lên tám khiên sắt đen, nhưng cần tiêu hao linh lực vẫn luôn duy trì.

Hơn nữa...

Trần Tam Thạch cảm thụ, phát hiện lực phòng ngự của Hậu Thổ Quyết, so với hộ thể cương khí của tiểu thành võ giả cảnh giới Huyền Tượng bình thường mạnh hơn một ít, nhưng không mạnh hơn quá nhiều, ước chừng tương đương với hộ thể cương khí của võ giả lấy “Thể chất phòng ngự” làm chủ.

Từ góc độ này mà xem...

Võ đạo cũng không tính là quá yếu.

Phần lớn tình huống, chính là vì sao “Tiên nhân” không phải đối thủ, chỉ là bởi vì thủ đoạn của tiên nhân quá quý dị.

Tỷ như Kiếm Khí Thuật, cực kỳ khó phòng bị.

Nói ngược lại.

Nếu như người tu luyện Võ Đạo có thể tiếp cận tu tiên giả.

Như vậy, tu tiên giả bình thường, khẳng định không chịu nổi cương khí.

Về phần Võ Thánh, thì càng không cần phải nói, chân khí khẳng định là có thể trực tiếp chống cự một ít pháp thuật, điểm này có thể nhìn ra được từ trên Tử Vi sơn, sư huynh Lữ Tịch ra tay.

Huống hồ còn có trên Võ Thánh.

Tào Tiếp nói trong thư, chỉ cần đạt đến trên Võ Thánh, là có thể ở trong tu tiên giới có chỗ đứng.

Nhưng cái “Trên” này, rốt cuộc có thể lên trên bao nhiêu, không có nói rõ hơn.

Luyện Khí đại thành hoặc là viên mãn, cũng chưa hẳn chính là cực hạn.

Đây là hai loại, đạo bất đồng.

Đương nhiên.

Những thứ này đều là Trần Tam Thạch theo như thể nghiệm mà suy đoán, rốt cuộc như thế nào, vẫn phải đợi đến sau khi thật sự kiến thức được tu tiên giới lại nói.

Một đường đi xuống phía Nam.

Tu luyện Võ Đạo cũng không có rút lại.

【 Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (Nhập môn)】

【Tiến độ: 260/500】

Cuối cùng.

Chính là kỹ nghệ 【Đọc sách】 .

Kỹ nghệ này, từ sau khi hấn đọc sách vạn quyển, tiến độ liền gần như dừng lại, thẳng đến sau khi tiếp xúc đến Kiếm Khí Thuật, tiếp xúc đến văn tự bất đồng của tu tiên giới, mới bắt đầu lại dao động.

【Kỹ nghệ: Đọc sách (Tiểu thành)】

【Tiến độ: (655/800)】

Hiệu quả mà kỹ nghệ đọc sách mang đến 【Thất Khiếu Linh Lung Tâm】 vân vân, không giống Võ Đạo như vậy rõ ràng bày ra, nhưng tác dụng của nó phát huy là cực kỳ lớn, cơ bản là cùng tất cả tu luyện tương phụ tương thành, có thể nâng cao không ít hiệu suất.

“Hô ——”

Trần Tam Thạch thở ra một ngụm trọc khí, đi đến boong tàu thông khí.

Hấn nhìn hồ nước mênh mông bát ngát trước mặt, cùng với núi xanh hai bên bờ như mây liễu, hỏi: “Chúng ta đây là đến đâu rồi?”

Người lái thuyền.

Là ám tử Đốc Sư phủ phái tới, đều là cảnh giới Thông Mạch trở lên.

Nhiều năm như vậy, Đốc Sư phủ tự nhiên cũng có thể lược tích lũy xuống của mình, hơn nữa những người sư huynh phái tới này, đều tương đương với cấp bậc “Tử sĩ”, miệng rất kín, cũng rất nghe lời.

“Hồi bẩm đại nhân.”

Tùy tùng đeo đao đi đến bẩm báo: “Hiện nay là ở Hạ Châu, chỉ cần ra khỏi tám trăm dặm đầm nước này, lại đi nửa tháng đường bộ, là có thể đến hải khẩu gần nhất.”

Chương 603: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (3)

“Hạ Châu.”

Dư đồ sớm đã khắc ở trong đầu Trần Tam Thạch.

Nơi đây là địa bàn của Trấn Nam vương.

Không lâu trước đó.

Sau khi mười vạn đại quân Nam Từ tan vỡ.

Phạm Thúc Chấn cùng Phạm Gia Hiếu hai huynh đệ cũng không có chết.

Mà là sau khi phong thiện đại điển chấm dứt, thả về Nam Từ, còn dùng hai người bọn hắn đổi lấy không ít chỗ tốt, sau khi đại bại như vậy, hai người này do vì thế lực gia tộc to lớn, thậm chí không có chịu trừng phạt quá nặng.

Chỉ là phụ thân của Nhiễm Kính Hiên, vị Trọng Hồ đã lui triều lâu rồi kia tái xuất giang hồ, tựa hồ có cái đại động tác gì.

“Đại nhân vẫn là đừng lưu lại trên boong tàu, nơi đây không phải rất thái bình.”

Tùy tùng nói: “Hồ này tên là Lương Sơn Bạc, mấy năm trước có một nhóm dân phu sửa chữa kênh đào tạo phản sau đó, liền lui giữ ở nơi này, sau đó lại được Nam Từ ủng hộ ổn định gót chân, hiện nay ở nơi đây có binh bảy vạn, còn có đại tướng mà Nam Từ, tông môn tạo phản địa phương phái tới,

cùng với đạo nhân biết yêu pháp, lại thêm địa thế dễ thủ khó công, nhất thời cũng là không lấy xuống được.”

“Lương Sơn Bạc...”

Trần Tam Thạch cảm thấy thú vị, vẫn là cảm khái đồng dạng, thế giới to lớn không thiếu chuyện lạ.

Hắn nói: “Người nói cạn kể một chút về yêu pháp.”

“Là một gã đạo nhân, có thể dùng được một ít thủ đoạn quỷ dị, để cho triều đình binh mã trước đó đến bình định giặc cướp ăn không ít thua thiệt, lại thêm áp lực của Nam Từ, liền tạm thời không có quản bọn hắn, về phần càn cù thể hơn, thuộc hạ cũng không phải rất rõ ràng, còn xin đại nhân thứ tội.”

Tùy tùng nói: “Tóm lại, đại nhân muốn ra biển, nơi đây là đường đi không thể vòng qua, chỉ hi vọng mau chóng thông qua, miễn cho đêm dài lắm mộng...”

“Không cần nghĩ nữa, cái ‘Mộng’ này là nhất định sinh ra rồi.”

Trần Tam Thạch nói, xoay người đi vào trong khoang thuyền.

Đợi đến khi lại đi ra ngoài, đã là bộ dạng của Lại Tử Đầu, bên hông cũng mang theo một thanh đao Hòa Miêu.

“Hú hú ——”

“...”

Ở bốn phía chiếc thuyền lớn của bọn hắn.

Có vô số thuyền nhỏ đang nhanh chóng tới gần, mỗi một chiếc thuyền đều dính đầy binh tốt mặc khôi giáp, bọn hắn vung vẩy binh khí, lớn tiếng hô to, rõ ràng là một bộ dáng thô phi.

Vệ sĩ phụ trách lái thuyền cho Trần Tam Thạch bọn hắc, tên là Tần Trường Húc, nhìn thấy một màn trước mắt này cũng không có hoảng hốt, biết không có cách nào thoát thân liền ra lệnh cho thủ hạ của mình dừng thuyền.

Sau đó, hắc chấp tay hướng về địch thuyền phía trước: “Các hảo hán Lương Sơn Bạc! Chúng ta là thương nhân phương Bắc, chuẩn bị từ quý bảo địa các người mượn đường, đi Đại Từ làm ăn! Các hảo hán hắc là đều nghe nói qua chứ? Chúng ta và hắc là bằng hữu!”

Dám từ nơi đây đi qua, tự nhiên cũng là có chuẩn bị.

Trên địch thuyền.

Thủ lĩnh là một nam nhân trung niên có râu mép, hắc sờ râu mép: “Các người thật là bằng hữu của tiên sinh?”

“Tự nhiên! Nếu không thì, sao có thể dám từ nơi đây đi qua?”

Tần Trường Húc nói: “Các huynh đệ, chúng ta đều là người một nhà, ngàn vạn lần đừng làm bị thương hòa khí.”

“Cho dù các người là đồng minh của tiên sinh, cũng cần phải kiểm tra mới có thể đi!”

Nam nhân râu mép nhíu mày nói: “Mấy ngày trước, có một chiếc thuyền, cũng tuyên bố là đi Đại Từ làm ăn, kết quả sau đó mới biết, là Cẩm Y Vệ của các người triều đình, chạy tới tiến hành ám sát.”

“Vị đương gia này xưng hô như thế nào?”

“Lương Sơn Bạc lục đương gia Cận Triệu Phúc là ta!”

Cận Triệu Phúc.

Nguyên bản là tông chủ của tông môn nhất lưu phía Nam, vì tài nguyên đột phá Võ Thánh trong tương lai, lựa chọn gia

nhập Lương Sơn Bạc, cùng Nam Từ hợp tác, ở trong đám phản tặc này là có thể xếp hạng, hiện nay cũng là Huyền Tượng cảnh giới tinh thông, phóng tới bất kỳ địa phương nào cũng là cấp bậc chủ tướng.

“Nguyên lai là lục gia!”

Tần Trường Húc chấp tay nói: “Vậy thì mời lục gia đi lên đi, trên thuyền của chúng ta chỉ có bảy người mà thôi, vẫn là một đám già yếu bệnh tật!”

“Được!”

Cận Triệu Phúc nhẹ nhàng điểm một chút dưới chân, liền nhảy lên boong tàu của bọn hắn.

Lại có hai mươi mấy huynh đệ dựng xong thang, lần lượt bò lên, bắt đầu tiến hành lục soát trên thuyền.

Đưa mắt nhìn lại.

Trên chiếc thuyền này.

Chỉ có một mình Tần Trường Húc là trai tráng.

Những người khác xác thực đều là già yếu bệnh tật, rất nhiều hỏa kế trên thuyền, hoặc là thiếu cánh tay gãy chân, hoặc là lão nhân tóc hoa râm, còn có một người xấu xí vô cùng, bên hông mang đao.

“Lục gia.”

Tần Trường Húc lấy ra một túi vàng cùng với mấy tờ ngân phiếu: “Quy củ chúng ta hiểu, hành một cái tiện lợi.”

“Ừ ~”

Cận Triệu Phúc không động thanh sắc thu tiền tài.

“Lục gia, đều lục soát qua rồi, xác thực đều là già yếu bệnh tật.”

Thuộc hạ đi đến bẩm báo.

Cận Triệu Phúc hỏi: “Trong khoang thuyền thì sao?”

“Trong khoang thuyền chỉ có hai nữ quyền.”

Tần Trường Húc nói: “Vẫn là không cần lục soát rồi chứ?”

“Ồ?”

Cận Triệu Phúc nắm râu, cực kỳ hứng thú nói: “Nữ quyền? Nữ tử thì không thể là thích khách?”

Hắn nói, bất chấp ngăn cản đi vào.

Vén màn ở khoang chính, liền nhìn thấy một gã nữ tử áo tím ở trong hương khói lượn lờ, bộ dáng nhỏ kia, quả thực giống như là tiên nữ trên trời.

“Như thế nào lục gia, đã nói là nữ quyền.”

“Thích khách, tuyệt đối là thích khách!”

Cận Triệu Phúc hoàn hồn, ánh mắt có chút phát thẳng: “Người đâu, mang hai tiểu nương này trở về hảo hảo tra tấn tra tấn!”

“Vâng!”

“Lục gia không thể a!”

Tần Trường Húc vội vàng ngăn cản nói: “Hai người này là nữ nhân của lão bản chúng ta, nếu có cái gì ngoài ý muốn, chỉ sợ là không có cách nào bàn giao.”

“Người cứ nói thật.”

Cận Triệu Phúc không để ý chút nào nói: “Cứ nói là ta lục gia lưu lại, một đoạn thời gian nữa lại trả lại cho hắn.”

Chương 604: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (4)

“Lục gia!”

Tần Trường Húc thấy nói lời hay vô dụng, chỉ đành mạnh mẽ nói: “Người đây không hợp quy củ chứ?!”

“Quy củ?”

Cận Triệu Phúc cười lạnh: “Ở trong tám trăm dặm đầm nước này, lão tử chính là quy củ!”

Nói chuyện giữa.

Tần Trường Húc dẫn đầu rút đao.

“Tìm chết!”

Cận Triệu Phúc hậu phát tiên chí, trường kiếm bên hông dễ dàng ngăn cản một kích này.

Tần Trường Húc bắt quá Thông Mạch đại thành, nơi nào chống đỡ được, lập tức liền bay ngược ra ngoài, sau lưng lại bị một cỗ lực lượng nhu hòa nâng lên.

Kiểm quang lóe lên.

Cận Triệu Phúc trực tiếp hướng về mặt của hắn chém xuống.

“Đương!”

Thỏ khởi hạc lạc giữa.

Đao Hòa Miêu chết sống ngăn cản được nó.

Cận Triệu Phúc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy là trước đó người cực kỳ xấu xí kia: “Tốt a, có Huyền Tượng! Các người quả nhiên là chó săn của triều đình! Các huynh đệ, đem người trên chiếc thuyền này đều bắt lại cho ta!”

“Keng ——”

Âm thanh binh khí ra khỏi vỏ không ngừng vang lên.

Trong đó một gã tiểu đầu mục của Lương Sơn Bạc, giờ đao lên liền muốn hướng về một lão đầu tóc hoa râu chém đi qua.

“Phanh!”

Một khắc sau.

Một cỗ lực lượng đáng sợ bỗng nhiên bộc phát, tay không tiếp được đao của hắn, tiếp theo một quyền đập tới, cả người trực tiếp mất đi ý thức.

“Thông Mạch!”

Những huynh đệ khác cả kinh.

Lão đầu này vậy mà là Thông Mạch.

“Tên què này là Hóa Kinh!”

Các nơi trên thuyền, đều đang lặp lại tình huống tương tự.

Lại có một lão nhân không cánh tay, dùng tay áo cuốn một thanh trường kiếm, loạn chém loạn giết.

Nơi nào là già yếu bệnh tật.

Đều là cao thủ võ lâm!

Trên thực tế.

Những người này đều là lão nhân từ bát đại doanh lui xuống, tự nhiên không phải người nhàn rỗi.

Trên thuyền lớn, triển khai một hồi hỗn chiến.

Trên boong tàu.

Cận Triệu Phúc vung mũi kiếm trong tay lên, liền có một đạo kiếm cương chém ra, nơi đi qua, mặt đất trên boong tàu từng tắc nổ tung.

Cương khí ngoại phóng!

“Ông!”

Đao Hòa Miêu của Trần Tam Thạch lóe lên, đánh nát đạo kiếm cương này.

Nhìn thấy phương thức phòng thủ của hắn, trong lòng Cận Triệu Phúc có chút chắc chắn: “Tốt a, không thể cương khí ngoại phóng, chỉ là Huyền Tượng nhập môn mà thôi, đi chết đi _____”

“Đương đương đương!”

Đao kiếm giao tiếp.

“Chân Long cương?!”

Tuy nhiên.

Rất nhanh Cận Triệu Phúc liên ý thức được không thích hợp. Trước mắt người này cảnh giới không cao, nhưng thể lớn lực trầm, hơn nữa là “Sống”, mỗi lần giao thủ giống như là có vô số răng thép lợi trao đang gặm cắn mũi kiếm của hắn, ngăn ngừa mấy hiệp đi xuống, trên lưỡi kiếm vậy mà xuất hiện vết nứt!

Sau đó...

Cương khí của hắn liền bắt đầu không đủ, dần dần rơi vào thế hạ phong, cho đến khi lộ ra sơ hở, chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, sau đó liền nhìn thấy boong tàu trong tầm mắt không ngừng phóng đại, cho đến khi đập vào mặt, sau một trận trời đất quay cuồng, nhìn thấy thân thể của mình vẫn đứng ở tại

chỗ, động mạch cổ, máu tươi như suối phun ra, sau đó liền tiến vào trong bóng tối vô tận.

“Lục gia!”

Nhìn thấy thủ lĩnh chết đi.

Đám thổ phỉ lập tức hoảng sợ.

Tù tưng của Đốc Sư phủ triển khai một hồi đồ sát.

Lão nhân không cánh tay kia, càng là trực tiếp nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ ở gần đó, máu tươi rất nhanh liền nhuộm đỏ mặt hồ.

“Mau!”

“Mau đi gọi người a!”

“...”

Đám thổ phỉ Lương Sơn Bạc, một bên bắn tên mưa, một bên đi gọi người.

Người trên thuyền, đều là Hóa Kinh trở lên.

Trong thời gian ngắn cũng không sợ hãi những mũi tên mưa này.

“Trương đại hiệp!”

Tần Trường Húc ở bên ngoài sẽ không hô ra tên thật: “Nhu thể nào cho phải? Trực tiếp cướp một chiếc thuyền nhỏ, sau đó giết ra ngoài đi! Nếu không đợi đến khi đại quân vây lại, sẽ có chút phiền phức.”

“Đông!”

“Đông!”

Nói chuyện giữa.

Thân thuyền đột nhiên bắt đầu rung động.

“Không tốt rồi!”

“Khoang đáy thuyền bị rò nước rồi!”

“Có người ở dưới nước đục thuyền!”

“...”

“Ầm ầm ầm!”

Đám thổ phỉ Lương Sơn Bạc bắt đầu phóng hỏa tiễn.

Rất nhanh, cả chiếc thuyền lớn liền bắt đầu cháy lên hùng hục.

“Cửu gia đến rồi!”

“Các người chết chắc rồi!”

“...”

Đám người Lương Sơn Bạc bắt đầu kêu to.

“Cửu gia?”

Trần Tam Thạch kéo Chiêu Chiêu đến, để cho nàng giúp mình ngăn cản mưa tên, hỏi: “Tần thị vệ, người này người có hiểu rõ không?”

“Biết không nhiều lắm!”

Tần Trường Húc nghiêm túc nói: “Chỉ biết là một người trẻ tuổi, giống như là từ phương Bắc phát phối đến phục lao dịch, thời điểm sửa chữa kênh đào đi theo cùng nhau tạo phản lên núi, dựa vào một tay bản lĩnh tốt đánh dị ngư được thưởng thức, chính mình cũng là một gã thiên tài tập võ, tựa hồ về sau, không biết lại từ đâu học được một ít yêu pháp.”

“Yêu pháp cái rắm gì! Lão phu đi hội hấn!”

Lão nhân không cánh tay kia nói liền nhảy vào trong hồ nước.

“Phanh ——”

Ước chừng mấy cái hô hấp sau.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang.

Lão nhân không cánh tay kia từ trong nước bay ngược ra ngoài, một lão huynh đệ khác vội vàng tiến lên tiếp được hắn.

“Phanh!”

Trên mặt hồ, đột nhiên bắn lên bọt nước.

Một bóng người nhanh nhẹn, vậy mà giẫm lên cột nước hiện ra, từ trên cao nhìn xuống quát lớn: “Các ngươi chó săn của triều đình, há dám xâm phạm chúng ta, lại giết huynh đệ của ta!”

“Yêu pháp!”

Người trên thuyền trải qua trăm trận chiến, cho tới lúc này mới có chút hoảng hốt.

Người này vậy mà có thể ngự thủy, không phải yêu pháp, lại là cái gì!

“Àm!”

Cửu gia quát to một tiếng, liền có một đạo cột nước như Giao Long đập tới.

“Keng!”

Trần Tam Thạch một đao chém nát cột nước, đồng thời cao giọng nói: “Trương Thuận! Có nhận được gia gia ngươi ta là ai không?!”

“Quản ngươi là ai, đều phải chết ở...”

Giữa không trung, Trương Thuận nói được một nửa đột nhiên ngắt người, hắn nhìn người xấu xí trên boong tàu, thần tình trên mặt càng ngày càng không thể tin được: “Lại Tử thúc? Ngươi là tuyệt thế cao thủ?!”

Chương 605: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (5)

Hắn từ nhỏ cùng Trần Tam Thạch quan hệ mật thiết, thường thường chơi đùa ở Yên Biên thôn, như thế nào sẽ không nhận ra được người người chán ghét, gian lười tham ăn trơn trượt này, người này thường thường ngay cả tiểu hài tử cũng khi dễ, chỉ là không có tâm tư quá xấu.

Người này như thế nào...

Là cao thủ cảnh giới Huyền Tượng?!

Mà vậy mà có thể chém nát pháp thuật của mình, chẳng lẽ cũng là tu tiên giả?

Dù sao cũng là lão hương thân cố nhân.

Tự nhiên không thể lại cứ như vậy không rõ ràng lắm đánh xuống.

“Ngừng tay!”

Trương Thuận vội vàng ra lệnh.

“Cứu gia?”

Thuộc hạ nhìn nhau: “Hắn, hắn giết lục đương gia!”

“Bảo các ngươi ngừng tay, nghe không hiểu sao? Ta trước lên đi cùng bọn hắn nói chuyện, sau đó lại làm định đoạt!”

“Tuân mệnh!”

“...”

“Ào ào ——”

Kèm theo nước lớn, Trương Thuận rơi xuống boong tàu, hấn chấp tay nói: “Lại Tử thúc, đôi chỗ nói chuyện đi?”

Thuyền lớn đã chìm một nửa, lập tức sẽ không chịu nổi.

Một màn này.

Ngung Hương đám người đồng dạng không hiểu.

Như thế nào Trần Tam Thạch dịch dung còn có thể gặp được quen biết?

Hắn ngày thường giả bộ là ai?

Dưới mệnh lệnh của Trương Thuận, rất nhanh liền có một chiếc thuyền nhỏ trống rỗng đi đến trước mặt.

Trần Tam Thạch cùng hấn đơn độc đi vào trong khoang thuyền.

“Lại Tử thúc, ngươi giấu quá sâu a!”

Trương Thuận lại cẩn thận tỉ mỉ nhìn một lần, xác nhận chính là Lại Tử Đầu không thể nghi ngờ.

Hắn nói chuyện, cũng có cảnh giác: “Các người đến nơi đây làm cái gì, như thế nào cùng Cận Triệu Phúc bọn hấn đánh nhau?”

“Đi ngang qua mà thôi.”

Trần Tam Thạch nói cho biết: “Tên kia mơ ước nữ quyền trên thuyền, ta cũng không thể làm gì khác hơn là ra tay.”

“Gia hỏa này... Đại đương gia sớm đã ra lệnh, không cho phép làm loại chuyện này, thật là bản tính khó dời, chết cũng đáng.”

Ngữ khí của Trương Thuận trở nên bình hòa không ít: “Lại Tử thúc, ngươi về sau còn sẽ trở về phương Bắc không?”

“Hắn là sẽ đi.”

Trần Tam Thạch nói.

“Quá tốt rồi.”

Trương Thuận hướng ra bên ngoài kêu to: “Các người lấy bút mực đến cho ta! Lại Tử thúc, ta viết một phong thư, nếu người trở về phương Bắc, mời người đi một chuyến Lương Châu, thay ta giao thư cho ca ca ta.

“Cục đá, Trần Tam Thạch! Lại Tử thúc người còn nhớ rõ chứ?

“Người khẳng định cũng nghe nói qua!

“Ca ca ta hiện tại thật là uy phong rồi, tứ độ Hồng Trạch, Hồ Lao ba ngàn phá mười vạn, nghe nói đều đã là bá tước gia rồi.

“Năm đó Yên Biên thôn chia tay, bất tri bất giác chính là mấy năm trôi qua.

“Ta vẫn luôn cũng không có cơ hội báo bình an, hiện nay cũng không rút ra được thân đi phương Bắc, cho nên chỉ có thể phiền toái Lại Tử thúc...”

“Thuận Tử, người lại nhìn xem ta là ai?”

“Ta còn không nhận ra được Lại Tử thúc...”

Lời nói đến đây.

Trương Thuận nghe ra âm thanh có chút không đúng, đồng tử bỗng nhiên co rút, cho đến khi làm tốt chuẩn bị tâm lý sau mới ngẩng đầu lên, xuất hiện ở trước mắt, vậy mà thật là cái khuôn mặt quen thuộc có xa lạ kia: “Ca... Thạch ca?!”

Phù thùng!

Hắn ném binh khí trong tay, bỗng nhiên quỳ xuống.

“Thạch ca!”

“Thuận Tử rốt cuộc nhìn thấy người rồi.”

“Những năm này, cảm ơn người chiều cố đối với cha mẹ ta!”

Năm đó.

Sau mười ngày Vân Châu.

Tâm của Trương Thuận đều lạnh.

Kết quả sau đó liền nghe nói mang theo dân chúng vượt sông.

Đại đa số dân chúng của huyện Bà Dương đều còn sống, sau khi chiến sự kết thúc lại trở về Bà Dương.

Nửa năm trước.

Hắn vất vả lắm mới âm thầm liên lạc với cha mẹ, được biết hai năm này vẫn luôn có người ở trong tối cho nhà bọn hắn đưa bạc.

Ân tình này, hắn nào dám quên đi?

“Đứng lên đi, lớn chuyện gì.”

Trần Tam Thạch nâng hắn lên, trên dưới đánh giá nói: “Được a Thuận Tử, vài năm không thấy, đều hỗn thành chữ ‘Gia’ rồi, thật là đủ uy phong.”

“Ca người đừng nói như vậy, so với người tính là cái gì? Luận địa vị không bằng, luận võ học ta cũng chỉ là Thông Mạch, cũng chính là vận khí tốt, được một ít cơ duyên, có thể ở nơi đây Lương Sơn Bạc có chỗ đứng.”

Trương Thuận vỗ trán: “Nói đến đây, ta có đồ vật muốn cho người!”

Hắn kiểm tra, xác nhận trên thuyền không có người khác sau, đóng kỹ cửa khoang thuyền, sau đó từ trong ngực lấy ra mấy khối linh thạch, cùng với một tờ giấy vàng rõ ràng ở trong nước, lại không có mực nát.

Trên giấy vẽ những đường nét vô cùng huyền diệu, giống như khắc lên, lại giống như dùng bút mực vẽ lên, thỉnh thoảng còn có một tia linh quang lóe lên.

“Thạch ca, ta nhìn ngươi vừa rời ra tay, trên người có linh lực bắn ra, lại thêm là muốn đi Đông Nam, ta đoán không phải đi Nam Tù, mà là muốn đi tầm tiên chứ? Những thứ này, ngươi khẳng định dùng được!”

“Ngươi đây là...”

Trần Tam Thạch nhìn thấy đối phương không giữ lại chút nào bộ dạng: “Đều cho ta?”

“Đúng!”

Trương Thuận đương nhiên nói: “Ta nghe nói, sau khi đến nơi đó, không có linh thạch liền cùng với nạn dân ở đây của chúng ta giống nhau, không thể đi được một bước, Thạch ca vẫn là mang theo nhiều một chút mới tốt. Tờ giấy vàng này gọi là phù lục, sau khi thôi phát có thể có hiệu quả hộ thể.”

“Ngươi tự mình lưu lại dùng đi.”

Trần Tam Thạch từ chối ý tốt.

Rất rõ ràng, Thuận Tử liền chỉ có một chút gia sản này, hắn như thế nào có thể mặt dày mày dạn thu vào trong túi.

So với cái này.

Hắn càng thêm hiếu kỳ.

Thuận Tử từ đâu có được tu tiên chi pháp.

Sau khi từ chối nhiều lần, Trương Thuận chỉ đành đem đồ vật thu trở về: “Nói đến dài dòng, lúc ấy ta mới đến Lương Sơn Bạc, dựa vào đánh cá đổi một ít tài nguyên tập võ, cũng chính là một tiểu đầu mục.

“Hôm đó ta chạy đến con sông lớn bên cạnh đi vớt cá, gặp được một vị tiên nhân, sau đó... Hắn liền thu ta làm đồ đệ, ban cho ta công pháp cùng với linh thạch, nói đợi đến sau khi hắn làm xong chuyện, liền mang theo ta đi tu tiên giới, chính là không biết cần bao nhiêu năm.

Chương 606: Nam Cảnh bị phản quân, Thiên Tâm khai linh khiếu (6)

“Công pháp không thể tiết lộ, nếu không cũng có thể cho Thạch ca xem một chút.

“Đúng rồi.

“Theo như sư phụ ta nói, gần đây không ít tiên nhân đều đến phạm gian, tựa hồ là đang tranh đoạt cái gì, lần này đi Đông Nam có thể sẽ gặp được, có không ít dân chúng đều bị liên lụy mà chết.”

Lại là tiên nhân...

Lại thêm dị tượng trong dãy núi La Thiên.

Những người này, tu tiên thì tu tiên, phiền muốn chết, lại muốn đi ra ngoài hại phạm gian, ứng với câu kia “Thần tiên đánh nhau người phạm gặp nạn”.

“Thạch ca.”

Trương Thuận lại nói: “Người ở Lương Châu như thế nào? Sau này...”

Nói đến đây, hấn ý thức được mình cùng với đại ca tựa hồ là trận doanh đối lập.

“Người có muốn hay không đi?”

Trần Tam Thạch nói: “Ta giúp người đổi một cái thân phận, theo ta đi Lương Châu, lại đem cha mẹ người lặn lẽ tiếp đi qua.”

Nói cho cùng, đây là một đám phản tặc.

Cho tới hiện tại không có bình định, kỳ thật vẫn là bởi vì Trần Nam vương không có rảnh tay.

“Thạch ca, duy chỉ có cái này không được.”

Thần sắc của Trương Thuận trở nên nghiêm túc: “Những tên cầu quan triều đình này, ta cả đời này cũng không muốn cùng bọn hắn giao tiếp, cho nên bán mạng cho triều đình liền quên đi, nhưng là Thạch ca ngươi tương lai nếu cần ta cứ việc nói, ta ở trên Lương Sơn Bạc, cũng tính là có thể nói lên lời.”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch không có khuyên nhiều.

Kỳ thật.

Không quản là ở đâu, vẫn là phải phân người.

Phong khí của Lương Châu so với địa phương khác không biết tốt hơn bao nhiêu.

Lại đại tông môn cũng không dám cùng với mấy võ quán của Bà Dương giống nhau hoành hành ngang ngược, nếu không có người đem đơn kiện đến Đốc Sư phủ, là thật sự sẽ có người quản.

Một khi phạm chuyện, bất kể là ai, đều sẽ y theo luật xử lý.

Cũng chính bởi vì vậy.

Tôn Tượng Tông mới đắc tội nhiều người như vậy.

Ước chừng tuyệt đại đa số tông môn cùng với quan viên đều mong lão nhân gia hắn sớm chết.

“Vậy ngươi ta, liền ở chỗ này từ biệt.”

Nói chuyện phiếm giữa, Trần Tam Thạch đã dùng tài liệu mang theo bên người, khôi phục lại thành bộ dạng của Lại Tử

Đầu.

“Vạn phần cẩn thận!”

Trương Thuận lo lắng nói: “Đông Nam gần đây còn xuất hiện một cái ma đầu chuyên môn giết tiên nhân, ai, trên núi gần đây chuyện nhiều, triều đình vẫn luôn rình rập, ta thật sự là không đi được, nếu không ta cũng muốn theo ngươi cùng đi, mặc dù... Tác dụng cũng không lớn.”

Hắn cũng bắt quá là Luyện Khí tầng một.

Ngự thủy cũng chỉ là tiểu pháp thuật, ý nghĩa lớn hơn vẫn là dùng để dọa người.

“Ma đầu chuyên môn giết tiên nhân?”

Trần Tam Thạch có chút hứng thú: “Ma đầu của tu tiên giới?”

“Nghe nói là võ phu.”

Trương Thuận thần sắc kính sợ nói: “Là võ phu của tu tiên giới, vẫn là võ phu phạm tặc cũng không biết, tóm lại tiên nhân một bên truy nã hắn, một bên lại trốn tránh hắn, ngươi nhất định phải cẩn thận, nghe nói ma đầu này tâm ngoan thủ lạt.”

“Được, ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch đứng dậy, hắn nhìn chiếc thuyền lớn hoàn toàn chìm nghỉm: “Cái này...”

“Chúng ta nơi này khác không có, chính là thuyền nhiều, ta hiện tại liền phái người cho các ngươi đổi một chiếc thuyền tốt.”

Trương Thuận vỗ ngực nói: “Người chết các ngươi cũng không cần quản, hắn vốn cũng không phải cùng chúng ta một

hệ, các người lại là lấy danh hiệu của tiên sinh, ta sẽ tự mình bàn giao rõ ràng.”

Một hồi phong ba, tuyên cáo bình thường.

Nửa ngày sau.

Bọn hắn liền đổi một chiếc thuyền mới, lại trải qua mấy ngày hành trình, mới rốt cuộc dừng thuyền cập bờ.

Nơi đây, đã tính là trong phạm vi Nam Từ.

“Đại nhân!”

Tần Trường Húc nói: “Nơi đây lại hướng Đông Nam là địa phương hẻo lánh hoang vu, chúng ta lại đi theo cũi vô dụng, sẽ ở trong tiểu thành gần nhất chờ đợi, vì các người an bài chuẩn bị trở về.”

Những người này Đốc Sư phủ phái tới, cũng không biết là đi tầm tiên, chỉ biết là nhiệm vụ bí mật.

Bọn hắn sẽ không hỏi nhiều một câu, cực kỳ có quy củ.

Hơn nữa đều là một ít trung dũng chi sĩ, đối với Tôn Tượng Tông liền như là tướng sĩ đi ra từ Bà Dương đối với Trần Tam Thạch.

“Vất vả chực vị một đường đồng hành!”

Trần Tam Thạch nặng nề cúi người: “Đợi trở về Lương Châu, tìm cơ hội hảo hảo khoản đãi các vị.”

“Đại nhân hà tất như vậy đa lễ?”

Tần Trường Húc nói: “Chúng ta mặc dù đã không phải người trong quân, nhưng vẫn là người dưới Đốc Sư phủ, phụng mệnh làm việc là đương nhiên, tái kiến!”

“Tái kiến!”

“Thiên Tâm, chúng ta đi!”

Trần Tam Thạch hô một tiếng.

“Đến đây!”

Do vì tâm ý tương thông.

Hắn thậm chí có chút ảo thính, giống như Thiên Tâm mở miệng nói tiếng người.

Trước đó thời điểm ở trên thuyền, Thiên Tâm có người chuyên môn bảo hộ, sau khi thuyền chìm cũng tự mình nhảy lên thuyền nhỏ, chỉ cần không bị người nhắm vào, cơ bản đều không cần phải lo lắng.

Nhưng kỳ thật...

Một chuyện này.

Trần Tam Thạch vốn là không muốn mang theo nó đi, dù sao là đi tiên giới trong truyền thuyết, chính mình cũng không có bao nhiêu nắm chắc, mang theo một con chiến mã, thật sự là có chút nguy hiểm.

Nhưng Thiên Tâm đối với chuyện này biểu thị rất hưng phấn, lúc ban đầu không mang theo nó đi, náo loạn qua mấy lần, về sau bảo đảm nhiều lần chính mình không làm liên lụy, cuối cùng cũng mang theo nó, nói không chừng cũng có thể phải được dùng.

Vừa lúc đó.

Bảng điều khiển dao động.

【Kỹ nghệ: Ngự mã (Đại thành)】

【Tiến độ: 0】

【Hiệu dụng:....., Khai linh khiếu】

【Khai linh khiếu: Người có linh căn, thú có linh khiếu, người khai linh căn có thể nhập tiên đồ, thú khai linh khiếu, cũng có thể nhập đạo】

“?”

“Đát đát!”

Thiên Tâm đập đập móng ngựa, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

“Người cũng muốn tu tiên?”

Trần Tam Thạch vuốt ve bờm ngựa của nó, trong lúc nhất thời có chút không biết là hiệu quả của băng điều khiển, vẫn là Thiên Tâm bản thân khác thường, lại hoặc là cả hai đều có?

Hắn thử lấy ra một khối linh thạch: “Người có thể dùng sao?”

Sau đó, liền nhìn thấy một tia linh khí, từ trong linh thạch hội nhập vào trong cơ thể Thiên Tâm.

Trần Tam Thạch vội vàng thu linh thạch lại.

Tổng cộng chỉ có bảy khối, tạm thời không thể cung dưỡng được...

“Con ngựa này của người không phải phạm phẩm, nhưng hẳn là cũng không phải thần thú.”

Ngưng Hương phân tích nói: “Ta xem ghi chép nói, thần thú sẽ có đặc trưng tương đối rõ ràng, nhưng có thể tu luyện dù sao cũng là chuyện tốt.”

“Xuất phát đi.”

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm.

Ngưng Hương hai người thì ở phía sau đi theo.

Hiện nay cho tới bây giờ, trừ chính mình ra, Thiên Tâm giống như chỉ để cho tiểu nha đầu Trần Vân Khê kia cười qua.

Bất quá Ngưng Hương các nàng có Võ Đạo bên người, lại dùng tiểu pháp môn khinh thân, thả chậm tốc độ nhưng cũng có thể đuổi kịp.

Một hàng ba người.

Ở giữa núi rừng đi đi dừng dừng.

Càng đi về phía Nam, không khí xung quanh càng thêm ẩm ướt, đi đến cuối cùng thậm chí có loại cảm giác hơi nước dính ở trên mặt, liên tục xuyên qua mấy ngọn núi, lại là mấy ngày sau.

Ở trước mặt bọn hắn, xuất hiện một cái trấn nhỏ.

Nơi đây là đến bờ biển trước khi, điếm có người cư trú cuối cùng.

Nam Lĩnh trấn.

Trấn không lớn, nhưng nên có đều có, khách sạn, quán cơm, trà lâu...

Do vì nơi đây dựa vào biển.

Cách rất xa liền có thể ngửi thấy một mùi tanh nồng của biển.

Vượt qua giới bi “Nam Lĩnh trấn”, hai bên liền có bày quầy bán hải sản, hơn nữa giá tiền cũng không tính là đắt.

Đại Từ có một đường bờ biển.

Dựa núi ăn núi dựa nước ăn nước, hải sản thứ này, vô luận là Khánh Quốc vẫn là Đại Thịnh, đều là không có, cũng coi như là lĩnh hội một phen phong thổ nhân tình.

Trước khi đến.

Ngưng Hương cùng Chiêu Chiêu cũng đều sớm đổi xong trang phục chất phác của Nam Từ, không cần Trần Tam Thạch phân phó, liền chủ động đi dạo phố đi thăm dò tin tức, sau đó liền biết được...

Nơi đây có tiên nhân.

“Đương nhiên là thật!”

Một lão đầu nói: “Ta tận mắt nhìn thấy, buổi tối hôm đó có thần tiên đập một thanh bảo kiếm bay ở trên trời!”

“Còn có yêu quái đâu!”

“Các ngươi là từ phủ thành đến?”

“Có phải hay không cũng là đến cầu kiến tiên nhân?”

“Nói cho các ngươi, không chỉ có tiên nhân, còn có ma đầu đâu!”

“Trước đó có một tiên nhân, liền chết ở cửa trấn của chúng ta!”

“Đó ~ phía trước liền có lệnh truy nã của ma đầu!”

“...”

“Thưởng!”

Trần Tam Thạch dịch dung ném ra một nén bạc.

Hắn chú ý tới.

Trên đường có rất nhiều võ giả cảnh giới cao của Nam Từ.

Trên người bọn hắn mặc là quần áo của nha môn địa phương, nhưng ở loại địa phương hẻo lánh này, Luyện Tạng cũng coi như là đỉnh, như thế nào có thể nhiều Hóa Kinh trở lên như vậy... Thậm chí ngay cả Huyền Tượng cũng có.

Rõ ràng.

Người Nam Từ cũng chú ý tới động tĩnh bên này, âm thầm phái người đi qua.

Một chuyến này.

Vốn là Trần Tam Thạch tìm kiếm cửa vào tiên giới, kết quả sau khi đến nơi đây, “Tiên nhân” vậy mà là tụ tập đi tới “Phàm gian”, giải thích nơi đây có thể sẽ có đại sự gì phát sinh.

Còn có ma đầu giết tiên nhân, quan phủ của Nam Từ đều muốn truy nã.

Hắn dọc theo đường phố đi về phía trước, rất nhanh liền ở chợ rau nhìn thấy lệnh truy nã.

Phía trên, có một bức họa.

(Chương này kết thúc)

Chương 607: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (1)

Trên bức họa, là một người đeo mặt nạ quý, không có tên, chỉ có biệt danh “Quý Diện Lão Ma” và lệnh truy nã.

Tiền thưởng rất cao, ngoài một lượng lớn vàng bạc phẩm tục, chỉ cần cung cấp manh mối về người này là có thể nhận được phần thưởng từ tiên nhân, nếu giết được hắn, còn được ban thưởng pháp thuật.

Tên ma đầu Quý Diện này thật hung ác, đến mức đã giết tiên nhân?

Nếu không phải vì giết đến mức tiên nhân cũng sợ hãi, sao lại hợp tác với phạm nhân để dán lệnh truy nã như vậy?

Trần Tam Thạch và Ninh Hương hội hợp. Tin tức mà nàng nhận được cũng tương tự.

Gần đây, quanh thị trấn nhỏ này thường xuyên xuất hiện dị tượng tiên nhân, yêu quái, thậm chí là dị thú xuống núi ăn thịt người, khiến thành Nam Từ phái người đến điều tra, gây chấn động rất lớn.

“Trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi đã.”

Trần Tam Thạch bọn họ tiếp theo còn phải ra biển, nhưng lúc này trời đã tối, ánh hoàng hôn đỏ rực nửa bầu trời, chẳng mấy chốc sẽ tối đen, chỉ có thể đến sáng mai ra bến tàu tìm thuyền ra khơi.

Đi sâu vào trong thị trấn, hắn thông qua [Quan Khí Thuật] phát hiện, những tiên nhân này, sau khi cải trang, lại ẩn mình

trong “ngõ ngách”!

Có người giả làm hiệp khách giang hồ, có người đóng vai cư dân địa phương...

Trước cửa một quán rượu, có một lão ông dất lờ có vẻ như đang mua rượu, nhưng thực chất trong cơ thể linh lực lưu chuyển, đôi mắt già nua đục ngầu phát ra luồng sáng mà phàm nhân không thể thấy, quét nhìn từng người trên đường.

Bao gồm cả ba người Trần Tam Thạch, cũng không thoát được.

Hắn đoán chừng đây cũng là loại pháp thuật tương tự như [Quan Khí Thuật].

Từ trước đến nay đều là mình nhìn thấu người khác, giờ bị người ta nhìn thấu, cảm giác này khiến hắn vô cùng khó chịu...

Xem ra nếu thực sự tiến vào tu tiên giới, cần phải tìm một pháp môn che giấu tu vi.

Cũng may có một điểm khác biệt.

Những “tiên nhân” này dò xét người khác cần điều động linh lực.

Còn Trần Tam Thạch thuần túy dùng mắt thường, không cần tiêu hao bất kỳ linh lực nào, đối phương sẽ không phát giác được.

“Lão già!”

Một tu sĩ trẻ tuổi hơn xuất hiện, hướng về lão ông kia cảnh cáo: “Còn dùng ‘thuật dò xét’ của người nhìn lung tung, cẩn thận ta móc mắt ngươi ra!”

“He he, đạo hữu chớ trách.”

Lão ông cười cợt liên tục xin lỗi: “Ta chẳng phải cũng đang dò xét xem sao, biết đâu lại có manh mối.”

Giọng nói của họ không lớn, nhưng cũng không cố ý che giấu, chứng tỏ thứ mà những người này đang tìm kiếm, là bí mật công khai trong giới tu sĩ.

Trần Tam Thạch tăng tốc bước chân, chuẩn bị đến khách điểm trong trấn ngủ lại một đêm, trời sáng sẽ tìm cách ra khơi.

Để không gây chú ý, Bạch Hạc Mã dưới thuật che mắt của Ninh Hương, biến thành một con ngựa nâu đỏ.

Ninh Hương và Chiêu Chiêu cũng dưới thuật cải trang của hắn, trở nên bình thường, tránh lại gây ra phiền phức không cần thiết như trước.

Thị trấn không lớn, chỉ có một khách điểm, cũng may còn phòng thượng đẳng, Trần Tam Thạch trực tiếp thuê một căn viện, tiện bề hành sự.

Ra ngoài, ăn uống ngủ nghỉ.

Những thứ này đều sắp xếp ổn thỏa xong.

Trần Tam Thạch chuẩn bị mua một ít thức ăn, chạy vội suốt dọc đường, quả thực chưa ăn gì, cũng muốn ném thử đặc sản địa phương.

“Khách quan!”

Chưởng quầy nói: “Đừng thấy cửa tiệm của chúng ta nhỏ, nhưng đồ ăn không tầm thường đâu! Các loại dị ngư, dị thú mà các võ giả lão gia thích, chỗ chúng ta đều có đủ.”

“Thật sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Chỗ các ngươi còn có thịt dị thú ăn?”

“Có, có chứ!”

Chưởng quầy tự hào nói: “Hiện nay mấy phủ thành xung quanh, đều dựa vào thị trấn chúng ta cung cấp hàng, trong núi còn không ít thợ săn được quan lớn phái đến!”

Cung cấp cho nhiều phủ thành như vậy...

Trần Tam Thạch nhân cơ hội hỏi: “Chỗ các người, luôn có nhiều bảo bối như vậy sao?”

“Cũng không phải.”

Chưởng quầy đếm ngón tay nói: “Thật không dám giấu, cũng chỉ khoảng một năm nay, trong núi và biển bên cạnh, ngày càng có nhiều bảo bối đáng tiền, quán nhỏ của chúng ta ngày nào cũng đông nghịt, những đại hiệp giang hồ này, chính là đến để ăn đồ tươi ngon.

“Sao hả, có muốn ăn thử cua tướng quân, hoặc cá sừng trâu không?”

Gã nhìn thanh đao đeo ở thắt lưng Trần Tam Thạch, “Ngài vừa nhìn cũng là đại hiệp đến từ phủ thành, ăn thịt thú của quán nhỏ chúng ta, đều có lợi cho võ đạo!”

“Chưởng quầy, người chỉ nói suông, lừa ai chứ?”

Trần Tam Thạch cố ý nói: “Đồ ngon hay không, phải tận mắt thấy mới biết, nếu không chờ người nấu chín bùng lên, muốn lấy bao nhiêu tiền chẳng phải là tùy ý người sao?”

“Không thành vấn đề, khách quan đi theo ta!”

Chưởng quầy sáng khoái đồng ý, tìm người trông tiệm, sau đó dẫn họ đến căn nhà lớn bên cạnh.

Chỉ thấy trong sân rộng lớn, bày đầy lồng sắt và bể nước, bên trong có đủ các loại dị thú, có thể nói là đủ loại đủ kiểu, đếm không xuể.

Trong nhà còn có mấy người Thông Mạch, một người Huyền Tượng trấn giữ.

Quả nhiên.

Khi lợi ích không lồ như vậy xuất hiện, sẽ không đến lượt người dân địa phương hưởng lợi, những người này có vẻ như đều là quan lớn ở Nam Từ hoặc người trong tông môn, bao gồm cả ông chủ của khách điếm này, giờ e là thân phận cũng rất cao.

Số lượng dị thú lớn.

Ngay cả lão liệt như Trần Tam Thạch cũng phải sáng mắt lên, đây đều là những món bổ phẩm thượng hạng, mỗi con ở Đại Thịnh đều là vô giá, thuộc loại tài nguyên quý hiếm có tiền cũng không mua được.

Vậy mà ở một thị trấn nhỏ của Nam Từ lại xuất hiện nhiều như vậy, chẳng trách có nhiều tiên nhân tụ tập ở đây.

Chuyện bất thường tất có điều kỳ lạ.

Tình huống này, lại hoàn toàn trái ngược với tình hình trong La Thiên sơn mạch, một bên là độc thú liên tiếp xuất hiện, một bên là dị thú ùn ùn kéo đến, chẳng lẽ giữa chúng có liên quan gì?

Chương 608: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (2)

Trần Tam Thạch thông qua [Quan Khí Thuật] quan sát, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt vào một con cá biển màu đỏ sẫm, khí lưu chuyển trong cơ thể con cá này không giống màu xanh nhạt trong cơ thể dị thú, mà là màu xanh thẫm.

Con này e rằng không còn là dị thú, mà là linh thú, nếu ăn được nó...

Hắn lập tức hỏi: “Chưởng quầy, con cá này bao nhiêu bạc?!”

“Ấy chà, đại hiệp đúng là biết hàng.”

Chưởng quầy nói: “Con cá này mới được đánh từ biển lên hôm nay, thực sự là khó vận chuyển, hơn nữa cũng không nuôi được, nếu không thì đã bị các lão gia ở phủ thành mua đi rồi, cũng không đắt, chỉ sáu nghìn lượng bạc thôi.”

Sáu nghìn lượng bạc.

Quả thực đáng giá.

Hơn nữa chưởng quầy không nhìn ra con cá này là linh thú, nếu không thì e là giá trên trời.

“Được, con cá này ta ăn sống, sau đó con thả ngọc trắng, cua tướng quân, thêm cả con chim tím kia, đều nấu theo cách ngon nhất của các người, rồi đưa đến phòng bao của ta.”

Trần Tam Thạch bắt đầu gọi món.

“Được rồi!”

Chưởng quầy cảm bàn tính, lách cách một hồi rồi nói: “Bớt cho ngài một ít, vừa vặn mười bốn nghìn lượng, quy tắc của quán nhỏ chúng ta là trả tiền trước rồi mới giết, dù sao cũng đều là bảo bối không chịu nổi tổn thất, mong đại hiệp thông cảm.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch đưa tay lấy ngân phiếu.

Trước khi đến đây, Đốc Sư phủ cũng đã chuẩn bị sẵn ngân phiếu của Nam Từ đại phiếu hào.

Ngay khi chuẩn bị tiền trao cháo múc, một giọng nói thô lỗ vang lên.

“Khoan đã, con cá này, ta mua!”

Chỉ thấy một đại hán râu quai nón vác theo bao tải da rắn đi tới.

“Vị khách quan này...”

Chưởng quầy mở miệng, đang định nói gì đó.

Chỉ thấy “rầm” một tiếng, đại hán râu quai nón đặt bao tải trên người xuống đất, sau đó kéo miệng bao ra, để lộ những thỏi vàng lấp lánh bên trong: “Năm nghìn lượng hoàng kim!”

“Chuyện, chuyện này...”

Đồng tử của chưởng quầy co rút, có chút không dám tin, cầm một thỏi gạch vàng nặng trĩu cắn mấy cái, kiểm tra nhiều lần rồi nói: “Thật sao?!”

“Lắm lời!”

Đại hán lạnh lùng nói: “Bán cho ta hay bán cho hãn, tự ngươi chọn đi!”

Chưởng quầy nhìn về phía sau, người võ giả Huyền Tượng cảnh trấn giữ trong viện, nhận được cái gật đầu chắc chắn của

gã, bèn nói với Trần Tam Thạch: “Khụ khụ, vị khách quan này, quán nhỏ của chúng ta có một quy tắc bất thành văn, ai trả giá cao thì được, nếu ngài không trả giá cao hơn...”

“Lão tiểu tử!”

Đại hán râu quai nón tròng mắt quát: “Ngươi chắc chắn muốn tranh với ta?!”

Trong lời nói.

Trên người người này phát ra dao động linh lực chừng Luyện Khí tầng ba, để thị uy.

Không chỉ vậy.

Trần Tam Thạch tận mắt nhìn thấy.

Trước khi mở bao tải, đại hán còn truyền linh khí vào trong bao, số vàng này phần lớn cũng là giả...

Đây là không định cho cơ hội đấu giá công bằng.

Một lát sau.

Hắn bình tĩnh lên tiếng: “Vị huynh đài này trả giá cao hơn, thứ này nên thuộc về hắn.”

“Ha ha ha! Tiểu tử coi như thức thời!”

Đại hán cười lớn, dùng tay không tóm lấy linh ngư trong bể nước, vừa đi ra ngoài vừa bắt đầu gặm sừng, ăn cả vảy cá vào bụng.

“Khách quan.”

Chương quầy cười bồi nói: “Nếu không thì ngài xem thứ khác?”

“Vây con ếch cây xanh kia cho ta.”

Vận may của Trần Tam Thạch cũng không quá tệ.

Hắn lại tìm được một con linh thú ở góc, chỉ là chất lượng kém hơn con cá kia rất nhiều.

Lần này không có ai đến tranh.

Rất nhanh, trên bàn ăn trong phòng bao đã bày đầy một bàn thức ăn.

Ánh mắt Chiêu Chiêu sáng lên, cầm đũa bắt đầu ăn.

“Tướng quân.”

Ninh Hương cầm đũa gấp một miếng thịt đút vào miệng Trần Tam Thạch, hỏi: “Chúng ta có nên ở lại đây hai ngày không, nhiều tiên nhân ở đây như vậy, nhất định có cơ duyên lớn.”

“Đi luôn.”

Trần Tam Thạch quả quyết nói: “Chỉ cần tìm được thuyền ra khơi là đi, không ở đây dừng lại.”

Một ngày quan sát này.

Tu sĩ xuất hiện ở thị trấn nhỏ này, cao nhất là Luyện Khí viên mãn, còn lại phần lớn đều là Luyện Khí trung kỳ, như tên vừa rồi chừng Luyện Khí tầng ba, đã được coi là cảnh giới khá thấp.

Tranh chấp này, hắn muốn tham gia vào, ít nhất cũng phải đột phá đến Võ Thánh mới được.

“Nghe theo người.”

Ninh Hương vâng lời nói.

Một lượng lớn thịt dẹt vào bụng, Trần Tam Thạch đóng cửa lại, bắt đầu tu luyện trong sân.

Lần này ra ngoài, cung tên và trường thương đều mang theo.

Nhưng mang theo không phải là Lịch Tuyền Thương, mà trực tiếp lấy một thanh Huyền Binh khác trong kho vũ khí, cũng được chế tạo hoàn toàn bằng kim loại, nhưng có cơ quan tháo lắp, có thể chia thành nhiều đoạn, khi cần thiết thì lắp ráp lại, coi như tiện mang theo, tên là Hổ Đầu Thảm Kim Thương.

Cũng mang theo cung thai sắt.

Cùng với trường thương để trong một cái hộp gỗ, ngày thường đều do Chiêu Chiêu đeo trên lưng.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Huyền Tượng (Nhập môn)]

[Tiến độ: 401/500]

Trần Tam Thạch luyện đến nửa đêm, toàn thân ướt đẫm mới đặt trường thương xuống, thở ra một hơi trọc khí.

Ninh Hương bên cạnh, lập tức cầm khăn tay lên lau mồ hôi giúp hắn.

“Người không cần lấy lòng ta như vậy.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Người và ta tuy có khế ước, nhưng chỉ cần người không có ý đồ xấu, ta sẽ không lấy đó ép buộc người làm bất cứ việc gì, sau khi trở về, cũng có thể giải trừ khế ước cho người.”

Hắn không có hứng thú với chuyện nắm giữ tính mạng của người khác như vậy.

Lần này ra ngoài, chẳng qua vì không tin tưởng đối phương, phải dùng đến biện pháp tự bảo vệ này.

“Tướng quân nói thật chứ?”

Ninh Hương có chút khó tin.

Trong Tâm Tiên lâu, muốn nhận được tài nguyên thực sự từ tay lâu chủ, nhất định phải ký huyết khế, hơn nữa cả đời

không thể giải trừ, mục đích chính là mãi mãi không chế được người đó.

Chương 609: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (3)

Có ai sau khi có được một hộ vệ phải bán mạng lại đi giải trừ khế ước, chẳng phải tương đương với tú bà trong thanh lâu chuộc thân miễn phí cho cô nương, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Ta có cần thiết phải lừa ngươi không?”

Trần Tam Thạch không lạnh không nhạt nói: “Hơn nữa, Độc Sư phủ cũng sẽ tiếp tục che chở cho ngươi, sẽ không dùng xong rồi đá ngươi sang một bên không quan tâm, cho nên ngươi không cần cố ý lấy lòng ta nữa, làm tốt việc nên làm là được.”

Nói xong.

Hắn lại quay vào trong phòng, chuẩn bị tu luyện “Ngũ Hành Quyết”.

“...”

Ninh Hương nhìn bóng lưng hắn, trong mắt có chút xao động.

“Linh khí thật sự không dùng được nhiều!”

Trần Tam Thạch lấy linh thạch trung phẩm ra, nhìn thấy số lượng còn lại càng ngày càng ít, khá là đau lòng.

“Ầm ——”

“Có tiên nhân!”

“.....”

Ngay khi hắn vừa chuẩn bị tu luyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

“Đi xem.”

Trần Tam Thạch lập tức cầm đao đứng dậy.

Không phải để xem náo nhiệt, mà là tình hình hiện tại quý đi, cần phải biết rõ tình cảnh của mình đang ở mọi lúc mọi nơi mới biết cách ứng phó.

Hướng phát ra âm thanh ngay bên cạnh.

Hắn nhảy lên nóc nhà trong sân, liền nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở nơi xảy ra chuyện.

Trong viện của khách điểm khác, có một lão giả tóc trắng đeo mặt nạ quý đang đứng, trong tay cầm một cây trường mâu, dưới chân giẫm lên thi thể của một tu sĩ.

Trên nóc nhà, có bốn tu sĩ đang đứng, từ đao động linh lực phát ra trên người họ, đại khái đều là Luyện Khí trung kỳ trở lên.

Trong đó có một người, mặc trường bào màu trắng, trong tay cầm một thanh thanh phong kiếm, gió đêm thổi qua áo choàng phấp phới, phong thái lạnh lùng, giống như một kiếm tiên hạ phàm, hoặc là nói, đối với phàm nhân mà nói, hắn chính là kiếm tiên.

Kiểm tu lạnh giọng chất vấn lão giả đeo mặt nạ dưới sân: “Lão ma, ngươi còn không mau giao mạch linh ra!”

Lão giả đeo mặt nạ phát ra tiếng cười khinh miệt: “Lão phu không giao, các ngươi làm gì được?”

“Lão ma, ngươi không chạy được đâu!”

Kiểm tu đe dọa nói: “Hiện nay trong Đại Trạch phường thị, khắp nơi đều có nhiệm vụ treo thưởng của ngươi, một ngày

ngươi không giao mạch linh ra, các tu sĩ đến giết ngươi sẽ nổi lên không dứt!”

“Phương đạo hữu nói không sai.”

Lão bà bên cạnh nói: “Bảo vật thiên địa như vậy, tại sao ngươi lại muốn nuốt một mình, ngươi thực sự cho rằng mình có thể nuốt trôi sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Một người khác đội đầu lập, nói chuyện cười tít mắt: “Chỉ cần ngươi giao mạch linh ra, tu tiên giới sẽ cho ngươi lợi ích ngập trời, cần gì phải đánh nhau sống chết ở đây?”

“Hay là nói...”

Tu sĩ cuối cùng giận dữ nói: “Ngươi thực sự muốn đối đầu với tất cả các tu sĩ trên đời?!”

“Ây!”

Lão giả đeo mặt nạ ngắt lời đối phương: “Điều này, ngươi thực sự nói đúng rồi.”

“Tìm chết!”

“Vù ——”

Chỉ thấy thanh thanh phong kiếm trong tay kiếm tu bay lên giữa không trung, một hóa thành hai, hai hóa thành bốn, cuối cùng có tới tám đạo kiếm quang, ập xuống như mưa về phía lão ma ở giữa sân, thế nhưng...

Bóng dáng trong sân, đã sớm không thấy đâu nữa.

“Đạo hữu, cẩn thận!”

Sát khí đáng sợ từ phía sau ập tới.

Kiểm tu trong lòng kinh hãi: “Ngươi là vũ tu, sao lại có thuật độn?”

“Chỉ là khinh công thôi.”

“Àm ——”

Lão giả đeo mặt nạ đêm trường màu ra, kiếm tu chỉ cảm thấy có một con măng xà hung tàn nuốt trời ập đến trước mặt, tay bấm quyết niệm chú triệu hồi tám đạo kiếm quang trở lại, nhưng những kiếm quang này trước mặt trường màu, giống như thủy tinh giòn, lập tức tan thành từng mảnh, măng xà không thể ngăn cản, một phát cắn đứt đầu của kiếm tu, dư chấn phía sau, càng làm sập cả bức tường.

Cùng lúc đó.

Tu sĩ đội đầu lạp kia bấm quyết niệm chú, sau đó dậm mạnh chân xuống.

Bức tường sụp đổ và đất đai xung quanh bắt đầu dâng lên như sóng, trong nháy mắt đã vây lão giả đeo mặt nạ vào trong, nhân cơ hội này, một tu sĩ giơ một cây búa lớn phát ra tia sét màu tím đập mạnh xuống, lão bà còn lại thì ngưng tụ một luồng sương độc trước mặt, hóa thành từng con bướm đen bay đi, ba người đồng tâm hiệp lực, phối hợp ăn ý.

Tuy nhiên...

Mọi người chỉ thấy dưới bức tường đất bao bọc tầng tầng lớp lớp phát ra một luồng khí lạnh, tiếp theo là tường đất từ từ nổ tung, con bướm đen do sương độc hóa thành cũng biến mất, tu sĩ cầm búa lớn trong tay càng trực tiếp bị hất văng ra, một cây trường màu từ trong bụi đất đâm ra, nhắm thẳng vào trái tim của tu sĩ cầm búa, trên đường đi có mấy đạo pháp thuật tấn công tới, cũng chỉ bị lực phá vỡ, gần như không thể ngăn cản được.

Tu sĩ vẫn còn đang ở trên không trung bóp nát một tấm phù lục, hóa thành luồng sáng màu vàng dung hợp vào cơ thể, biến thành đôi cánh ánh sáng mở ra, lấy tư thế trái ngược với lẽ

thường ổn định lại thân hình, găm thét ép ra cực hạn của bản thân, cây búa lớn trong tay quần quanh tia sét đập mạnh về phía trường mâu.

“Ầm!”

Tiếng nổ như sấm vang dội, trường mâu gãy lìa, nhưng lão giả đeo mặt nạ không hề bị thương, ngược lại tu sĩ kia bảy khiêu chảy máu, bị lão giả đeo mặt nạ đuổi theo đập một phát nát nửa người.

“Chạy trước đã!”

Tu sĩ đội đầu lập kinh hãi, giơ tay triệu hồi một tảng đá lớn đập tới, sau đó định chạy, nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

Lão giả đeo mặt nạ cầm búa lớn của tu sĩ đã chết, trước tiên đập nát tảng đá lớn, sau đó từ trên cao giáng xuống, đập tu sĩ đội đầu lập thành thịt vụn, rồi ném cây búa mang theo vô tận chân lực về phía lão bà đã chạy trốn trăm trượng, máu thịt tung tóe không ngoài dự đoán...

Toàn bộ quá trình, khoảng bảy tám hơi thở.

Bốn tu sĩ đều hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này.

Trần Tam Thạch thu hết vào mắt.

Chương 610: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (4)

Đại Trạch phường thị?

Là địa danh trong tu tiên giới sao?

Lão ma này bị tu tiên giới truy nã, là chạy trốn từ tu tiên giới ra ngoài?

Thực lực mạnh mẽ cỡ nào!

Thế nhưng xem ra vẫn là một vũ phu, thực lực so với đại sư huynh bọn họ đều vượt xa, những tu sĩ Luyện Khí viên mãn này vậy mà không chịu nổi một kích.

Sau khi trận chiến kết thúc.

Lão giả đeo mặt nạ bắt đầu... mò xác.

Hắn mò mẫm trên thi thể của mấy người kia hồi lâu, dường như không có thu hoạch gì.

Trên bầu trời đêm.

Lại có càng ngày càng nhiều tu sĩ cười kiêu bay tới, ước chừng ít nhất cũng có hai mươi mấy người, hơn nữa một bộ phận trong số đó, dao động linh lực trên người còn mạnh hơn những người đã chết trước đó.

“Phù...”

Lão giả đeo mặt nạ nhét mấy viên thuốc vào dưới mặt nạ, sau đó vác búa lớn, khẽ nhảy một cái, biến mất không thấy đâu nữa.

Hai mươi mấy tu sĩ lao đến nhưng không thấy gì.

Trần Tam Thạch quay vào trong phòng.

Hắn hỏi: “Người có biết ‘mạch linh’ mà họ nói đến là thứ gì không?”

Ninh Hương khẽ lắc đầu: “Nghe có vẻ như có liên quan đến linh khí thiên địa.”

“Linh khí thiên địa...”

Trần Tam Thạch ngẫm nghĩ.

Thiên địa này lấy đâu ra linh khí, lại có bảo vật gì, đáng để nhiều tu sĩ từ tu tiên giới đến phàm tục như vậy, thậm chí không tiếc lấy thân mạo hiểm.

Nhưng bất luận thế nào, e rằng cũng không phải hiện tại mình có thể nhúng tay vào.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Đã là nửa đêm.

Một trận náo loạn lớn như vậy, cũng không còn ai ngủ được.

Trần Tam Thạch lặng lẽ chờ đến sáng, dẫn theo Ninh Hương bọn họ đến bến tàu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Hơn năm mươi phần trăm dân chúng của Nam Lĩnh trấn là ngư dân.

Nhưng vừa mới giờ Mão, gần bến tàu đã náo nhiệt vô cùng, có người chuẩn bị ra khơi, cũng có người ra khơi mấy ngày trở về, gần đó càng có rất nhiều quan binh duy trì trật tự.

Mọi người đều đang bàn tán về chuyện tối qua.

Từng nhóm tiên nhân đạp kiếm bay trên trời.

Đối với những người dân đã sống ở nơi hẻo lánh này hơn nửa đời người, thực sự có chút khó chấp nhận, không chỉ vậy, nghe nói Nam Từ cũng chuẩn bị phái đại quân đến đàm phán.

“Đứng lại!”

“Thảo dân! Dám giấu bảo ngư!”

“.....”

Không xa.

Một ngư dân vừa trở về bị mấy quan binh phát hiện giấu bảo ngư muốn mang đi, bị đánh cho một trận tại chỗ.

“Không có thiên lý rồi!”

“Chúng ta đời đời kiếp kiếp đều là ngư dân ở đây!”

“Trước kia không có cái ăn thì không ai quản!”

“Bây giờ có bảo ngư! Dị thú! Đều bị các người tiếp quản hết!”

“Thảo dân, tìm chết!”

“.....”

Hỏi thăm mới biết.

Không lâu trước Nam Từ phái người đến Nam Lĩnh trấn, trước tiên là phong sơn không cho thợ săn địa phương đi săn nữa, sau đó phái người đến bến tàu thu cá, quy định ngư dân mỗi tháng phải nộp bao nhiêu con bảo ngư, coi như thuế, hơn nữa nhất định phải bán cho quan phủ, còn giá cả thì...

Có viên quan lại nào đó lòng dạ đen tối, thậm chí một đồng cũng không cho, đều thu hết vào túi mình.

Đối với võ giả hoặc tu tiên chi nhân mà nói, đây có thể là một cơ duyên lớn, nhưng đối với dân chúng của Nam Lĩnh trấn, lại trở thành một tai họa bất ngờ.

“.....”

Trần Tam Thạch đi dọc theo bến tàu, hỏi thăm về “Thiên Nhai Hải Giác”, nhưng người dân địa phương đều nói chưa nghe qua nơi này, vì vậy hắn đành trực tiếp hỏi xem có ngư dân nào nhận chở người ra khơi không.

Lúc đầu, nghe nói có thù lao hậu hĩnh mọi người đều hào hứng, nhưng khi nghe nói hắn muốn đi mãi sau khi tìm được Thiên Nhai Hải Giác, lập tức sợ hãi.

Hỏi kỹ mới biết.

Đi ra biển bốn nghìn dặm, chính là điểm tận cùng.

Trên biển cách đây bốn nghìn dặm đều là sương mù dày đặc, tàu đi vào thì không có chiếc nào trở về.

“Sương mù dày đặc...”

Nghe vậy, Trần Tam Thạch càng xác nhận mình đã tìm đúng nơi, hơn nữa nghe có vẻ, thế giới này bị tu tiên giới cố ý dùng thủ đoạn nào đó để ngăn cách,

Hắn tiếp tục hỏi thăm về “Thiên Nhai Hải Giác”, biển cả mênh mông, tốt nhất vẫn là có người có kinh nghiệm dẫn đường.

Mãi đến tận trưa, mới có một ông lão nói rằng mình biết.

“Thiên Nhai Hải Giác...”

Ông lão nhìn ra biển cả mênh mông, nói: “Năm mươi năm trước, có không ít người trong giang hồ đến thị trấn chúng ta, cũng nói là muốn đi Thiên Nhai Hải Giác gì đó.

“Năm đó, chính là họ tìm cha ta lái thuyền, sau đó không bao giờ trở về nữa.

“Vị đại hiệp này, lão già này khuyên ngài một câu, sống cho tốt, đừng nghĩ quẩn.”

Ông ta nói gì cũng không chịu dẫn đường.

Cho dù Trần Tam Thạch đưa ra giá cao thái độ cũng kiên quyết, ngược lại đồng ý bán thuyền, nhưng hấn nghĩ kỹ, ngay cả những lão ngư dân có kinh nghiệm sau khi tiến vào sương mù cũng không thể ứng phó...

Hơn nữa, hấn chỉ biết một phương hướng mơ hồ về “Thiên Nhai Hải Giác”, thực sự nếu tự mình lái thuyền đi tìm trên biển, có khi phải tìm đến năm nào tháng nào.

“Vị đạo hữu này, có phải là người cầu tiên?”

Bên tai vang lên giọng nói già nua.

Trần Tam Thạch quay người lại, thấy là lão ông tu sĩ dắt lừa đi mua rượu kia, có một số thứ không thể giả được, hấn dứt khoát dùng thân phận giả, bèn không phủ nhận: “Đúng vậy.”

“Vị đạo hữu không cần tốn công nữa.”

Lão ông cười ha hả nói: “Thiên địa này có kết giới do đại năng thượng cổ bố trí, thuyền phạm tục, không thể đến được Thiên Nhai Hải Giác, nếu đạo hữu cứ cứng đầu xông vào trong sương mù dày đặc, chín phần chín là sẽ bỏ mạng trong đó, vẫn là đừng phí sức nữa.

“Trừ khi...”

Ông ta đổi giọng: “Đạo hữu cho ta hai khối linh thạch, chúng ta kết bạn, ta chỉ cho ngươi một con đường sáng, thế nào?”

Hai khối linh thạch...

Tạm thời không đụng đến linh thạch trung phẩm, hiện tại toàn bộ gia tài của Trần Tam Thạch có bảy khối, hai khối gần như tương đương với một phần ba, thực sự khiến người ta đau lòng.

Chương 611: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (5)

Nhưng hắn đã hỏi thăm cả nửa ngày nay.

Gần như chắc chắn nếu không có ai giúp đỡ, cơ bản không thể đến được Thiên Nhai Hải Giác.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể thương lượng với đối phương: “Đạo hữu nói thật chứ?”

“Chỉ là hai khối linh thạch, lão hủ còn chưa đến mức lừa người.”

Lão ông cầm bầu rượu nhấp một ngụm: “Đạo hữu phải suy nghĩ nhanh lên, thời gian không đợi người đâu.”

“Giao dịch!”

Trần Tam Thạch không còn cách nào khác.

Chỉ có thể dùng hai khối linh thạch để đánh cược.

“Tặc tặc~”

Bàn tay như vỏ cây của lão ông đưa ra phía trước, liền cất linh thạch vào túi.

“Đạo hữu.”

Trần Tam Thạch giả vờ không nhớ nói: “Ta chỉ có bốn khối linh thạch, giờ gần như đều cho người hết rồi.”

“Yên tâm yên tâm.”

Lão ông không nhanh không chậm nói: “Lão phu sẽ không lừa người, lão phu họ Mặc tên Trúc, người cũng có thể trực tiếp gọi ta là lão Mặc.”

“Tại hạ họ Trương, tên là Trọc Tử.”

Trần Tam Thạch tự giới thiệu: “Người có thể trực tiếp gọi ta là Trọc Tử Đầu.

“Được, Trọc đạo hữu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Mặc Trúc dắt lừa, hai người dạo bước bên bờ biển, ông ta cảm khái nói: “Thực sự không ngờ, lần này thiên địa mở ra một đường, phạm tục vậy mà có nhiều người muốn đến tu tiên giới như vậy.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nhiều người?”

“Nhiều lắm, đều ở Thiên Nhai Hải Giác, có người cầm ngọc bài chờ thiên môn mở ra, có người ở đó cầu tiên nhân thu làm đồ đệ.” Mặc Trúc từ từ giải thích: “Không chỉ là các người cái gì mà Húc Quốc này nọ, người đến từ Cửu Châu đại lục, hiện tại đều tụ tập ở đó.”

“Năm mươi năm...”

Trần Tam Thạch lại hỏi: “Tiền bối, dám hỏi vì sao thiên địa mỗi năm mươi năm mới mở ra một lần cánh cửa thông đến tu tiên giới?”

Hắn đã bỏ linh thạch, đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

“Nói ra thì xa xôi lắm~”

Mặc Trúc cũng không keo kiệt: “Lão hủ cũng đọc được trong sách, nghe nói là sau một trận thần ma đại chiến thời thượng cổ, đã đánh sụp tổ linh mạch giữa trời đất, không những dẫn đến linh khí giảm mạnh, còn sinh ra đủ loại tạp khí ô nhiễm đại thiên thể giới, giống như... ôn dịch của phạm tục giới vậy, nếu không kịp thời ngăn chặn, sẽ lan ra tất cả mọi nơi.

“Vì vậy, đại năng thượng cổ đã ra tay, phong kín hết những nơi này.

“Từ đó về sau, phạm tục chi nhân muốn tiến vào tu tiên giới, nhất định phải thông qua pháp trận truyền tống, cũng chính là ‘thiên địa một đường’ mà các người nói.

“Hạn chế này là hạn chế một chiều, đối với tu tiên chi nhân thì không tồn tại, đương nhiên, chúng ta nhàn rồi cũng không trở về phạm tục, hiện tại người nhìn thấy, là bởi vì...

“Thiên địa của các người, linh khí sắp phục tộ rồi.”

“Linh khí phục tộ?”

Trần Tam Thạch nghĩ thầm, nếu linh khí phục tộ, chẳng phải mình không cần phí hết tâm tư đến Thiên Nhai Hải Giác nữa sao.

“Đúng vậy.

“Tổn thương do trận chiến thời thượng cổ gây ra đã được sửa chữa.

“Những nơi bị phong ấn này, cứ cách một khoảng thời gian, đều có xác suất tự sửa chữa, sinh ra linh mạch mới.”

Mặc Trúc đoán được suy nghĩ của hắn: “Người đừng nghĩ nữa, linh mạch là một trong các loại thiên địa chi mạch có tốc độ phục tộ chậm nhất, ít nhất cũng phải mất trăm năm, nếu người ở đây chờ đến lúc đó, e rằng đã sớm biến thành một nắm đất vàng rồi~ lựa chọn tốt nhất, vẫn là đến Đại Trạch phường thị gần đây nhất, tìm một linh mạch để tu luyện.”

Trăm năm...

Trần Tam Thạch thực sự không chờ được đến lúc đó, hắn tiếp tục nói: “Đã như vậy, các vị đạo hữu đến đây là vì nguyên nhân gì?”

“Trong tu tiên giới, nói chung là thể lực nào tìm được linh mạch trước, thì linh mạch sẽ thuộc về thể lực đó.”

Mặc Trúc nói: “Không lâu trước trong Đại Trạch phường thị có dán lệnh treo thưởng, ai tìm được vị trí linh mạch phục tồ, có thể đổi được một phần thiên tài địa bảo luyện chế Trúc Cơ đan, trước khi mỗi linh mạch xuất hiện, đều sẽ sinh ra một con mạch linh, chỉ có đi theo mạch linh, mới có thể tìm được vị trí của linh mạch.”

“Nói như vậy.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Đạo hữu cũng đến để bắt linh mạch đổi lấy phần thưởng sao? Chẳng trách tối hôm qua, tên ma đầu quỷ diện kia bị vây công, chắc là mạch linh ở trong tay hắn.”

“Lão phu tu vi thấp, không thể tranh giành với những người đó, ta chỉ đến để nhặt nhạnh, mỗi khi linh mạch phục tồ, sẽ có một số linh thú xuất hiện, mang về cũng được đổi một ít linh thạch, còn về tên ma đầu mà ngươi nói...”

Nói đến đây, trong giọng nói của Mặc Trúc có chút kiêng dè: “Hắn là một kẻ điên!”

“Kẻ điên?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Ngươi chờ chút.”

Mặc Trúc nhìn xung quanh, xác nhận bốn phía không có ai, mới tiếp tục nói: “Tên ma đầu quỷ diện kia, hắn đã tìm được mạch linh từ mấy chục ngày trước, nhưng không mang đến phường thị để lĩnh thưởng, mà lại giấu một mình, cũng không biết là có ý gì, thể lực trong phường thị đi tìm hắn đòi, chết sống không đàm phán được, cuối cùng không còn cách nào khác mới ra tay. Sau đó... hắn bắt đầu giết loạn.

“Ta thực sự không hiểu nổi, có được mạch linh trong tay mà không lĩnh thưởng thì có tác dụng gì.

“Hắn chỉ có một mình, lại không có thể lực dựa vào, chẳng lẽ còn định một mình nuốt trọn cả một linh mạch?”

“Hành sự kỳ quái như vậy?”

Trần Tam Thạch hỏi thăm: “Hắn có lai lịch gì?”

“Không rõ.”

Lão Mặc trả lời: “Chỉ biết là nhiều năm trước đã xuất hiện ở phường thị, sau đó tái xuất hiện là không lâu trước, hơn nữa người này không giống người và ta, hắn chỉ luyện võ không tu tiên, ta không định trêu chọc hắn, mấy ngày này lại đi dạo xem, nếu vẫn không nhặt được gì thì chuẩn bị quay về.

“Đêm nay giờ Tý, người đến chỗ này.

“Đến lúc đó sẽ có thuyền lớn chuyên môn đến đón chúng ta quay về, nhưng mỗi người cần một khối linh thạch tiền thuyền, người tự chuẩn bị cho tốt.”

Chương 612: Ma Đầu Tru Tiên, Linh Mạch Phục Tô (6)

Còn cần một khối...

Thực sự giống như Thuận Tử nói, chỗ nào cũng cần dùng linh thạch.

Thực sự không được thì chỉ có thể phá vỡ linh thạch trung phẩm, cũng không biết còn đáng giá bao nhiêu...

“Như vậy, cảm ơn đạo hữu.”

Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ.

“Nhận tiền của người thì làm việc cho người, đạo hữu cần gì phải khách sáo? Nói đi cũng phải nói lại...”

Lão ông nói: “Thực ra ta là một phù sư, đạo hữu có muốn mua hai tấm phù lục để phòng thân không, ở đây ta bán giá rẻ, không lừa người già trẻ...”

“Đạo hữu thứ lỗi, người cũng biết tại hạ là phạm tặc chi nhân đi ra, lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy? Trên người chỉ có bốn khối, lại dùng thì thực sự không còn nữa.”

Trần Tam Thạch cáo từ nói: “Sau này nếu có cần, tại hạ nhất định sẽ mua của đạo hữu.”

“Vậy hôm nay người nhớ đến đúng giờ.”

Lão Mặc nhắc nhở nói: “Đến muộn thì họ sẽ không đợi người đâu.”

“Đương nhiên.”

Trần Tam Thạch không nói chuyện nữa, nhận được thông tin đã đủ nhiều, còn cần phải xác nhận thêm xem có phải thật không.

Thuyền, không phải cứ tùy tiện là dám lên.

Còn có linh khí phục tô...

Thực sự là khó tin.

Nếu nơi này là linh khí phục tô dẫn đến tiên nhân tụ hội, vậy thì Lương Châu là tình huống gì?

Còn về tên ma đầu quỷ diện kia, hấn muốn làm gì?

Cùng với đủ loại suy nghĩ.

Hấn quay về khách điểm, gặp mặt Ninh Hương vừa chia ra đi hỏi thăm tin tức trước đó.

“Công tử, tiểu nữ xin về trước~”

Trước cửa khách điểm.

Chỉ thấy Ninh Hương đang nói chuyện với một công tử trẻ tuổi tuấn tú.

Không chỉ vậy.

Ninh Hương đâu còn là dáng vẻ phong tình vạn chủng trong thanh lâu như ngày xưa, trên mặt đeo khăn che mặt màu tím, trong lời nói và cử chỉ vô cùng tao nhã, có chút giống tiểu thư khuê các, nhưng lại toát ra vẻ đẹp mờ ảo thoát tục dưới lớp khăn che mặt mỏng manh, tăng thêm mấy phần tiên khí, thực sự có cảm giác tiên tử hạ phàm.

Người công tử trẻ tuổi đứng đối diện nàng, trên mặt duy trì lễ tiết đầy đủ, nhưng đôi mắt đã sớm không che giấu được mà nhìn chăm chăm, trên mặt treo nụ cười nịnh nọt, khóe miệng như lúc nào cũng có thể chảy nước miếng.

“Ninh Hương cô nương, người, người nhất định phải đến, vậy chúng ta tái ngộ!”

“Chậc~”

Hắn quay người lại, nhìn thấy Trần Tam Thạch: “Vị này là...”

“Lưu công tử, vị này là đường ca của tiểu nữ.”

Ninh Hương bước đến bên cạnh “đường ca”: “Không biết có thể...”

“Có thể, đương nhiên có thể!”

Lưu công tử chấp tay nói: “Vị đạo hữu này đã là đường ca của Ninh Hương cô nương, đương nhiên cũng là bằng hữu của ta, tối nay giờ Tý cùng lên thuyền theo là được, ta bao tiền thuyền!”

“Công tử như vậy thật ngại quá.”

Ninh Hương khéo léo từ chối nói: “Tiểu nữ chỉ nói là có thể kết bạn đi cùng, sao có thể để công tử trả tiền được.”

“Không sao, chỉ mấy khối linh thạch thôi!”

Lưu công tử vỗ ngực nói: “Quyết định vậy đi, cáo từ!”

Nói xong, hắn vội vàng rời đi.

“Thế nào đường ca~”

Vừa vào trong viện, Ninh Hương đã khôi phục lại dáng vẻ quyến rũ, mang theo hương thơm dán sát vào trước mặt: “Nô gia vẫn có chút tác dụng chứ? Đã giải quyết xong hết rồi.”

Trần Tam Thạch cẩn thận nói: “Người không dùng ảo thuật gì chứ?”

Nếu thực sự như vậy thì cơ bản là tìm chết.

Đây không phải phạm tặc.

Tu sĩ cho dù trúng chiêu e rằng cũng có thể tỉnh lại, đến lúc đó thì phiền phức rồi.

“Ta đâu có ngu như vậy.”

Ninh Hương làm nũng nói: “Yên tâm đi, nô gia hoàn toàn dựa vào mị lực, tu sĩ cũng chỉ có vậy, xem ra nam nhân bất kể ở đâu, là thân phận gì, đều là thứ háo sắc. Chiêu Chiêu, người phải học hỏi cho tốt.”

“Ừm ừm.”

Chiêu Chiêu nghiêm túc gật đầu lia lịa.

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch chỉ hỏi thăm một tin tức, đã tốn hai khối linh thạch.

Kết quả đổi thành Ninh Hương, không những không cần tốn tiền, ngược lại còn có người chủ động tặng linh thạch, điều quan trọng nhất là thậm chí còn không để đối phương chiếm được nửa điểm tiện nghi nào về lời nói, chỉ là giao tiếp bình thường.

Người đó, lại ngốc như vậy sao?

Thôi, trước tiên cứ trao đổi tin tức đã.

Sau khi trao đổi.

Họ đưa ra kết luận.

Những lời mà lão Mặc nói không phải là nói dối.

Nơi này thực sự sắp linh khí phục tộ, muốn đến Thiên Nhai Hải Giác, cũng nhất định phải thông qua thuyền của các tu sĩ.

Nếu không phải trùng hợp...

Ở năm mươi năm trước, muốn đi Thiên Nhai Hải Giác, độ khó không chỉ gấp trăm lần.

Đêm đó.

Ba người họ thu dọn xong, vào lúc nửa đêm giờ Tý đến bến tàu đúng giờ.

Nơi này.

Đã sớm tập trung rất nhiều tu sĩ.

“Trương đạo hữu cũng muốn đi sao?”

“Mau đi thôi, chúng ta vốn là tán tu, đến vì phần thưởng, cần gì phải ở lại liều mạng?”

“Đúng vậy, chuyện của linh mạch, vẫn là để người nên lo lắng đi lo lắng.”

“Ta đi chuyến này, cũng coi như nhặt được hai con linh thú.”

“Ha ha ha! Lão tử dùng một đồng đá, lừa được một con bảo ngư!”

Hôm qua tên tu sĩ dùng ảo thuật mua bảo ngư, sau đó lại dùng vũ lực uy hiếp Trần Tam Thạch không được vạch trần, không được đấu giá công bằng cũng ở trong đó, người sau cũng chú ý đến hắn, trực tiếp phốt lờ.

Mọi người chờ tại chỗ khoảng nửa giờ sau.

Chỉ thấy một tu sĩ hơi mập cười kiêu bay tới.

“Từ đạo hữu, người cuối cùng cũng đến rồi, còn chờ gì nữa, mau lái thuyền đưa chúng ta đi thôi.”

“.....”

Từ Hữu Lượng nhìn họ, phát ra giọng nói có chút chói tai, hỏi: “Các vị đạo hữu gấp gáp muốn đi như vậy, thực sự không định ở lại chờ thêm sao? Cho dù chỉ là cung cấp được manh mối về mạch linh, cũng có thể nhận được rất nhiều linh thạch thưởng.”

“Chỉ sợ là có mạng lấy, không có mạng tiêu!”

“Tôi qua những đạo hữu đi truy đuổi tên ma đầu kia, lại chết thêm năm người, còn ai dám đi truy đuổi nữa?”

“Chúng ta là tu sĩ, tốt nhất vẫn là đừng đánh đánh giết giết.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“.....”

“Thôi, tùy các người vậy.”

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Từ Hữu Lượng, đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ bằng quả óc chó, mạnh mẽ ném ra biển, trong hư không linh quang lóe lên, khi rơi xuống đã là một con thuyền lớn thực sự.

Hắn liếc nhìn mọi người: “Quy tắc cũ, một người một khối linh thạch.”

“Để ta để ta!”

Lưu công tử tranh giành trả linh thạch.

“Không cần!”

Trần Tam Thạch tranh trước tên tu sĩ họ Lưu kia, trả ba khối linh thạch.

Từ miệng người này moi được một ít tin tức cũng đủ, thực sự nếu dùng linh thạch của hắn, sau này không biết sẽ dính phải nhân quả gì.

“Đạo hữu, người thực sự là người thật thà!”

“.....”

Rất nhanh, mọi người đều trả xong linh thạch.

Hơn nữa trước khi lên thuyền còn cần kiểm tra thân phận.

Thân phận phàm tục cầu tiên của Trần Tam Thạch, có lão Mặc giúp giải thích rõ, thuận lợi lên thuyền, hai khối linh thạch cũng coi như không phí.

Môi trường trong thuyền rất tốt, mỗi tu sĩ đều có một khoang thuyền nhỏ riêng.

Hắn là một trong những người lên thuyền cuối cùng, vị trí ở cuối khoang dưới, vừa mới tìm chỗ ngồi xuống, đã thông qua [Quan Khí Thuật] nhìn thấy dao động cương khí ở khoang bên cạnh lóe lên, sau đó là một luồng linh khí khác tắt ngấm.

“.....”

Chết tiệt!

Linh lực trong cơ thể Trần Tam Thạch từ từ điều động, chuẩn bị thi triển pháp thuật phòng ngự, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn và cố gắng gây ra tiếng động để gọi các tu sĩ trong thuyền đến.

Cùng lúc đó.

Một giọng nói vang lên.

“Chậc~ thực sự kỳ lạ.

“Thuật dò xét của các tu sĩ chỉ có thể quan sát linh khí, lão phu vừa rồi cố ý chỉ dùng cương khí võ đạo giết người, hơn nữa không phát ra chút tiếng động nào, sao tiểu tử ngươi cũng có thể phát giác?

“Lão phu và ngươi không có thù oán, sẽ không ra tay với ngươi.

“Ngươi cũng không có thù oán với lão phu.

“Chi bằng chúng ta đều dừng lên tiếng, sau khi thuyền đến nơi ta sẽ tự rời đi.

“Cùng nhau tạo điều kiện thuận lợi, thế nào?”

Chương 613: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (1)

“Lời tiên bối rất có lý.”

Sau một thoáng cân nhắc, Trần Tam Thạch dứt khoát đáp ứng.

Chỉ từ tình huống vừa rồi mà xem, bản thân chưa chắc đã có thể sống sót dưới tay người này, những tu sĩ khác cũng chưa chắc đã cứu mình.

Điều quan trọng nhất là...

Quả thực mình không thù không oán với người này.

Danh xưng “Ma đầu”, chẳng qua cũng chỉ là vì tranh đoạt mạch linh mà thôi.

Điểm mâu chốt cũng ở chỗ này.

Mình không có tư cách tham dự, cũng không định tham dự.

Cho nên, hẳn không quan tâm đến tranh chấp linh mạch.

“Như thế mới phải.”

Âm thanh trong khoang thuyền bình hòa đi nhiều: “Lão phu không thích đánh giết giết giết nhất, đều là bọn chúng ép ta, ngươi đừng bị cái danh ma đầu gì đó dọa sợ.”

“Ta hiểu, ta hiểu.”

Trần Tam Thạch qua loa ứng phó, chỉ muốn rời đi.

“Ngươi vội đi đâu, lão phu cả đường buồn chán, khó khăn lắm mới kết giao được một người bằng hữu như ngươi, chi bằng vào đây bầu bạn nói chuyện với lão phu, thế nào?”

“ ... ”

Trần Tam Thạch không vội động đậy.

Sau lưng hắn, đồng tử của Nghiên Hương bắn ra linh quang màu hồng phấn.

“Bảo vị bằng hữu kia của ngươi dừng lại, nhất định phải ép lão phu sao?”

“ ... ”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho Nghiên Hương và một người khác lui xuống.

Hắn có thể nhìn ra, đối phương quả thực không có ý động thủ, nếu không cũng chẳng cần nói nhảm đến tận bây giờ, liền giữ nguyên trạng thái cảnh giác đi vào cửa khoang.

Chỉ thấy trong khoang thuyền.

Một lão giả tóc trắng đang ngồi thoải mái.

Bên cạnh lão, một tu sĩ đang ngủ rất yên bình.

Lão giả tháo mặt nạ, lộ ra một khuôn mặt bình thường không có gì lạ: “Lại đây, ngồi đi.”

“Tại hạ Trương Lãi Tử, bái kiến tiên bối.”

Trần Tam Thạch ngồi xuống bên cạnh.

“Ừm, lão phu Quỷ Thất.”

Quỷ Thất đánh giá hắn: “Lạ mặt, tán tu hay là người phạm tặc tìm tiên?”

“Người tìm tiên, đến từ Đại Từ.”

Trần Tam Thạch dùng một giọng Nam Từ tiêu chuẩn.

“Người nước Từ à ~ lão phu là người trong Đại Trạch phường thị.”

Quỷ Thất thở dài: “Con thuyền này cần mười ngày mới tới được điểm đến, cứ chờ đi.”

Lời vừa dứt.

Hai người rơi vào im lặng.

Quỷ Thất bắt đầu mò mẫm trên người tu sĩ đã chết, một lúc lâu sau cũng không tìm ra được thứ gì, thấp giọng mắng: “Đám tham lam này, trước khi ra ngoài mười phần thì tám chín phần là để toàn bộ gia sản lại trong tu tiên giới, đánh giết với bọn chúng thật sự là lãng phí sức lực.”

“...”

Trần Tam Thạch không biết nên nói gì.

Dường như cảm thấy buồn chán, Quỷ Thất ném thi thể của tu sĩ ra biển, sau đó móc ra một sợi dây, đầu dây có gắn lưỡi câu, buộc vào cây búa lớn cướp được đêm qua, bắt đầu câu cá qua cửa sổ.

Thuyền đã bắt đầu chạy, điều kỳ quái là, Trần Tam Thạch không hề có cảm giác gì, mãi đến khi không còn nhìn thấy bên cảng nữa mới phát giác, bọn họ đã sớm chìm vào trong biển cả mênh mông.

Trên con thuyền hạch đào rộng lớn, gần như không có ai nói chuyện.

Tất cả các tu sĩ đều nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Trần Tam Thạch lo lắng bị để ý, không dám lộ linh thạch trung phẩm ra, cứng rắn chơi trò nhìn chăm chăm với Quỷ Thất suốt bốn năm ngày, sau đó nhìn lão đầu nhí này từng chút một trở nên cáu kỉnh, vì không câu được con cá nào, có mấy lần nhìn thấy cá lớn nhảy ra khỏi mặt nước, suýt chút nữa đã nhảy thẳng xuống biển để bắt cá.

Các lão ngư đều dễ dàng câu kinh như vậy sao?

Mãi đến ngày thứ sáu.

Quý Thất mới câu được một con cá biển màu đỏ tươi dài cỡ cánh tay: “Lại đây, cùng ăn một chút.”

Linh khí trong cơ thể con cá này cũng tương đương với con cá nhìn thấy trong quán trọ ngày đó, giá trị không tầm thường, Trần Tam Thạch không khách khí, ăn luôn nửa con cá, mượn linh khí mỏng manh vừa nhận được để bắt đầu tu luyện.

Lúc này con thuyền lớn đã tiến vào trong sương mù dày đặc từ lâu, trên boong tàu gần như giờ tay không thấy năm ngón.

Trong quá trình di chuyển, bề mặt con thuyền thỉnh thoảng lại sáng lên kết giới màu vàng, bên trên có những phù văn huyền diệu lưu chuyển, lại có thể xảy ra ma sát với sương mù trắng xóa, phát ra âm thanh chói tai.

Chẳng trách người phàm không thể ra biển quá xa, nếu không có phương pháp đặc biệt, sương mù dày đặc này và mãnh thú ăn thịt người cũng chẳng có gì khác nhau.

“Đạo hữu Lãi Tử.” Quý Thất dựa vào ghế, “Ta thấy ngươi là huyền tượng võ đạo, cho dù là quan cao chức trọng trong phàm tục cũng dễ như trở bàn tay, vì sao vẫn muốn mạo hiểm tính mạng đi ngàn dặm xa xôi đến tận chân trời góc biển?”

Trần Tam Thạch không trả lời thẳng.

Hắn chỉ nói: “Tiền bối hà tất nói ta, cảnh giới võ đạo của tiền bối nếu đặt trong phàm tục, chỉ sợ là không có địch thủ, chẳng phải cũng muốn đối địch với toàn bộ tu sĩ trên con thuyền này, độc chiếm một mạch linh sao?”

“Độc chiếm linh mạch?”

Quỷ Thất nghe vậy cười hai tiếng: “Lão phu khi nào thì nói câu này, chẳng qua là bọn chúng tự suy đoán rồi gán cho lão phu mà thôi, hơn nữa sau khi linh mạch phục hồi, phạm vi bao phủ gần như tương đương với cả một dãy núi, một mình ta sao có thể trông coi hết?”

“...”

Trong lòng Trần Tam Thạch hiểu kỳ, nếu không phải muốn độc chiếm, vậy là muốn làm gì.

Nhưng dù sao hắn cũng không thân quen với đối phương, cũng không tiện hỏi nhiều.

Ai ngờ, Quỷ Thất lại chủ động nói ra điều kinh người: “Lão phu tìm linh mạch, là muốn nhổ tận gốc rồi hủy diệt, tránh cho tai họa tái diễn.”

“Tiền bối nói gì?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc hỏi: “Linh mạch đang yên lành sao lại phải hủy diệt?”

Theo lời của Mạc lão đầu nhi, linh mạch phục hồi là chuyện tốt vô cùng hiếm thấy, có linh mạch rồi, các tu sĩ mới có thêm một nơi tu hành, nếu hủy diệt, thế giới này chẳng phải sẽ tiếp tục ở trạng thái bị cô lập hay sao.

Chương 614: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (2)

Quỷ Thất lại không trả lời nữa.

Lão hỏi ngược lại: “Đạo hữu Lãi Tử, có muốn ở lại trợ giúp lão phu một tay không, sau khi thành sự, chắc chắn có lợi cho ngươi.”

“Tiền bối nói đùa.”

Trần Tam Thạch vội vàng từ chối: “Vãn bối tu vi nông cạn, chuyện này e là không có tư cách tham dự, dù muốn giúp đỡ tiền bối cũng lực bất tòng tâm.”

Hắn suy nghĩ.

Linh mạch thứ đồ vật này.

Đã là tạo hóa lớn lao của đất trời, chỉ sợ cũng không phải người nào cũng có khả năng hủy diệt.

“Cũng được, thế nhân đều hướng tới con đường phi thăng, lão phu từng không ngoại lệ, nhưng mà...”

Quỷ Thất dừng một chút, “Đạo hữu Lãi Tử, ta muốn hỏi ngươi, xuất thân của ngươi thế nào?”

“Rất tốt.”

Trần Tam Thạch buột miệng nói: “Nếu không thì sao có được võ nghệ này.”

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, mình chẳng qua chỉ là thợ săn sơn dã, cho dù tính cả đời trước, cũng là một người bình

thường không thể bình thường hơn trong số những người bình thường.

“Như vậy à, vậy thì chẳng có gì lạ.”

Quỷ Thất cảm thán: “Người vốn đã ở địa vị cao, rất khó đồng cảm với người bình thường, người và ta không cùng đường, từ biệt ở đây thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện.

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Từ Hữu Lượng.

“Chư vị đạo hữu, chuẩn bị xuống thuyền!”

“...”

Bất tri bất giác, thuyền hạch đào dần dần đi ra khỏi sương mù.

Qua cửa sổ, có thể nhìn thấy rõ ràng một hòn đảo nổi lên mặt nước trong biển cả mênh mông vô bờ, bên bờ biển còn có một bia đá cao tới mấy chục trượng, trên khắc bốn chữ “Thiên Nhai Hải Giác”.

Tốc độ của thuyền hạch đào bắt đầu chậm lại.

Quỷ Thất biến mất không thấy đâu.

Trần Tam Thạch vội vàng trở về khoang thuyền của mình.

Nghiên Hương thấy hấn bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm: “Người đó chẳng lẽ là...”

Trần Tam Thạch gật đầu thừa nhận.

“Tên ma đầu này lợi hại thật.”

Nghiên Hương kiên dè nói: “Trước đó cách khoang thuyền, nô gia vừa định thi pháp, hấn đã tiên đoán trước... hơn nữa còn có thể khó lòng phát giác trà trộn vào con thuyền có rất nhiều tu sĩ, lại thần xuất quỷ mạt rồi đi.”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch cũng cảm thấy người này sâu không lường được.

Hơn nữa hủy diệt linh mạch...

Nghe thế nào cũng không giống chuyện người bình thường muốn làm.

Thuyền lớn neo đậu.

Các tu sĩ lần lượt xuống thuyền, không ai để ý trên thuyền thiếu một người.

Chỉ thấy bên bờ hải đảo, đã có rất nhiều người tụ tập từ trước.

Trần Tam Thạch phóng mắt nhìn ra xa.

Trong đó có một phần là võ giả, cũng có một phần là tu sĩ, chỉ là cảnh giới thấp, có một bộ phận tương đối lớn thậm chí còn chưa nhập đạo.

Bọn họ đều ùn ùn kéo về phía thuyền hạch đào.

“Tiên nhân!”

“Tiên sư!”

“Có thể cho ta một cơ hội không!”

“Vị tiên sư này, có thể thu ta làm đồ đệ không?”

“...”

“Ta là trông trọt, thu cái gì mà đồ đệ?”

“Không thu, tán tu lấy đâu ra tài nguyên phân cho người khác.”

“...”

Những người tụ tập ở đây, toàn bộ đều là người tìm tiên đến từ Cửu Châu đại lục.

Nhưng các tu sĩ thực sự không để ý tới mọi người, có không ít người trực tiếp ngự không mà đi, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngược lại cũng có một số người ở lại.

Chỉ là bọn họ cũng không phải muốn làm việc tốt, mà là đòi hỏi lợi ích.

Ví dụ như Mạc Trúc dắt lừa: “Hai viên linh thạch, lão phu chỉ đường cho ngươi...”

“...”

Trần Tam Thạch ước chừng, lão đầu nhí này có thể kiếm được không ít.

Hơn nữa Mạc Trúc dường như còn gấp gờ tên hán tử râu quai nón kia, hai người trong lúc nói chuyện còn trao đổi ánh mắt, không biết đang bàn luận chuyện gì.

Hắn cũng không đắc tội với đối phương.

Lần trước cũng nhường con cá kia, chắc là không đến mức có phiền phức gì.

“Linh thạch? Linh thạch là cái gì?”

“...”

Có người căn bản không biết linh thạch là gì, thậm chí cũng không biết tu tiên cảnh giới phân chia thế nào, hoàn toàn dựa vào vận may mò mẫm đến đây, đơn thuần là vì “tìm tiên”.

“Linh thạch? Cái này có phải gọi là linh thạch không, ta có thứ này nè!”

Đột nhiên.

Một thiếu niên mở hành lý trên người ra, bên trong chứa đầy linh thạch đủ màu sắc.

Cảnh tượng này.

Khiến tất cả các tu sĩ có mặt đều sửng sốt.

“Tiểu tử, ngươi thông qua!”

Từ Hữu Lượng nhanh chân hơn một bước, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay của thiếu niên, truyền vào cơ thể hắn một luồng linh khí: “Tam linh căn hạ phẩm, cũng coi như tạm được, đi theo ta, sau này ngươi chính là đồ đệ của ta! Số linh thạch này của ngươi chính là phí bái sư, không có ý kiến gì chứ?”

Thiếu niên vui mừng khôn xiết dâng linh thạch lên bằng hai tay, quỳ xuống dập đầu bái sư tại chỗ.

Trong ánh mắt của những tu sĩ khác, đủ loại cảm xúc như hâm mộ, ghen ghét xen lẫn vào nhau, cuối cùng chỉ có thể lưu luyến không rời mà rời đi, hiển nhiên là không dám chọc giận Từ Hữu Lượng.

“Khởi ~”

Từ Hữu Lượng bấm quyết, triệu hồi một thanh phi kiếm, dẫn theo thiếu niên bay lên không rời đi.

Thiếu niên hưng phấn hét lớn: “Ta có tiên nhân sư phụ rồi!”

“Thật sự có tên ngốc tìm được đến đây.”

Nghiên Hương kinh ngạc.

Hầu hết mọi người đều không biết linh thạch trân quý, còn rất hâm mộ thiếu niên, chỉ hận mình không có loại đá phát sáng đó.

“Mạc đạo hữu.”

Trần Tam Thạch tìm lão đầu nhi, hỏi: “Có thể tiết lộ một chút không, đã như các ngươi có thể tự do qua lại, tại sao không mang một số người trở về tu tiên giới?”

“Cái này à~”

Mạc Trúc không ngại chỉ dạy: “Đã từng nói qua, thế giới này có phong ấn, chúng ta có thể tự do qua lại không sai, nhưng cần thông qua trận pháp truyền tống, cưỡng ép mở ra một đường thông giữa hai thế giới, mỗi lần chỉ có thể một người đi qua, còn cần tiêu hao một lượng lớn linh thạch.

“Trận pháp truyền tống lần này, cũng là mấy đại gia tộc trong phường thị bỏ linh thạch ra mở, để tìm linh mạch đã chịu chi lớn, ngay cả chúng ta cũng chỉ có một lần thông hành miễn phí.

Chương 615: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (3)

“Tu sĩ phạm tục, đương nhiên không thể dễ dàng chiếm được lợi ích.

“Mười hai viên linh thạch, lão phu mang theo đạo hữu thông qua, thế nào?”

“Tại hạ thật sự không có nhiều linh thạch như vậy.”

Trần Tam Thạch dò hỏi: “Ngoại trừ cái đó còn có biện pháp nào khác không?”

“Vậy thì chỉ có thể dựa vào ngọc bài, tìm được vị trí của truyền tống trận cổ.”

Mạc Trúc giải thích: “Truyền tống trận cổ chỉ có ngọc bài mới có thể sử dụng, nghe nói nếu ngọc bài này mà mang đến phường thị, có thể đổi được không ít linh thạch, đạo hữu có ngọc bài loại này không?”

Trần Tam Thạch lắc đầu, than thở: “Tại hạ một không có linh thạch hai không có ngọc bài, chuyện này chỉ sợ là phải đi uống một phen...”

“Cũng không nhất định.”

Mạc Trúc nói: “Mỗi lần đến lúc truyền tống trận cổ mở ra sau năm mươi năm, cũng sẽ có một số thế lực trong tu tiên giới ra ngoài thu đồ đệ hoặc tìm người, trước cần là thiên tài, sau cần là võ đạo thánh giả trong phạm tục.

“Lời đã hết.

“Nếu đạo hữu không có linh thạch mua danh ngạch truyền tống, lão phu cũng phải tranh thủ thời gian trở về.”

Lời vừa dứt.

Hắn liền cười lừa rời đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

“Mạc lão đầu nhi!”

Hán tử râu quai nón đuổi theo: “Thế nào, tên tán tu phạm tặc kia có ngọc bài không? Một miếng ngọc bài, có thể đổi lấy một động phủ thượng phẩm cấp một đấy!”

“Hỏi rồi, không có.”

Mạc Trúc đổ rượu vào miệng: “Ta nói Lý Râu, sao lần này ngươi ra ngoài toàn đánh mấy chủ ý lệch lạc thế?”

“Còn không phải là nghèo đó sao, còn thiếu một ít linh thạch nữa mới có thể mua được đan dược đột phá bình cảnh, chỉ có thể ra ngoài tìm kiếm.”

Lý Râu quai nón chửi ầm lên: “Tên Từ Hữu Lượng kia vận khí tốt thật đấy, gặp được một tên ngốc lớn, hai trăm viên linh thạch cứ như vậy đến tay! Không được, ta phải đi đến gần truyền tống trận canh giữ, nói không chừng có thể bắt được người có ngọc bài.”

“Lý đạo hữu, đây là ngươi muốn làm chuyện cướp tu đó.”

Mạc Trúc khuyên nhủ: “Có bao nhiêu người đều vì lòng tham quá lớn mà mất mạng.”

“Ta cướp chẳng qua là tu sĩ phạm tặc, sẽ không bị truy nã, sợ cái gì? Hơn nữa, ta đợi tu sĩ đường dài gian nan, chẳng phải là đoạt lấy tạo hóa cơ duyên của đất trời sao? Ngươi nói có đúng không, lão Mạc!”

Lời của Lý Râu quai nón còn chưa dứt, hai tay giấu ở sau lưng âm âm đập xuống, trên đó mang theo ngọn lửa hùng hực, như muốn nuốt chửng trời đất.

“Àm ——”

Dưới mặt đất để lại một cái hố sâu lớn.

Nhưng Mạc Trúc đã sớm ở ngoài mấy chục trượng, trong tay nắm một tấm phù lục ảm đạm không ánh sáng, chất vấn: “Lý Râu, ngươi muốn làm gì?”

Một kích thất bại, Lý Râu cũng không đuổi giết nữa, mặt dày nói: “Đùa một chút, Mạc đạo hữu đừng tức giận.”

“Lý Râu, trò đùa này không thể đùa được đâu.”

Mạc Trúc dùng bình rượu chỉ vào đối phương, không hề sợ hãi nói: “Một tấm độn phù trị giá tới năm viên linh thạch, cứ như vậy bị trò đùa của ngươi hủy đi, ta phải đi phường thị tố cáo ngươi!”

“Ta bồi thường, ta bồi thường không được sao?”

Lý Râu nheo mắt lại: “Hơn nữa, chuyện xảy ra sau khi đến phạm tục phường thị sẽ không quản, ngươi tố cáo cũng chưa chắc có người để ý tới, vẫn là hòa khí sinh tài thì tốt hơn.”

Mạc Trúc hừ lạnh một tiếng, biến mất không thấy đâu.

...

“Ngọc bài vậy mà trân quý như vậy.”

Trần Tam Thạch tính toán trong lòng, quay đầu lại hội hợp với Nghiên Hương và một người khác.

“Trần Tam Thạch!”

Chiêu Chiêu vác chiếc hộp đựng đầy binh khí còn cao hơn cả nàng chạy tới, có chút thở không đều nói: “Ta tìm được rất

nhiều người ở bên kia, nghe nói có tông môn muốn thu đệ tử, sư phụ bảo ta gọi người cùng đi qua xem thử.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch bảo nàng đi trước dẫn đường.

“Này, đồ đạc có thể tự người cầm được không?!”

Chiêu Chiêu tức giận nói: “Người thật sự coi ta là nha hoàn sai bảo à? Đã giúp người vác cả đường rồi.”

Trần Tam Thạch không để ý tới.

Đến chỗ Nghiên Hương ở.

Trên hòn đảo hoang vu này, vậy mà có một đạo tràng.

Lúc này trên đạo tràng dựng một cái đài cao, có rất nhiều tu sĩ luyện khí đại thành thậm chí viên mãn tụ tập ở đây, mấy chục người phàm tục đến cầu tiên xếp thành hàng dài, dường như đang lần lượt tiếp nhận kiểm tra gì đó.

“Vị huynh đệ này.”

Trần Tam Thạch tùy ý kéo một người lại, hỏi: “Phía trước là ai đang thu đệ tử?”

“Nghe nói trong tu tiên giới đều là đại tông môn!”

“Nếu có thể trở thành đệ tử của bọn họ, có thể trực tiếp một bước lên trời!”

“...”

Người kia nói xong liền kích động chen lên phía trước.

“Sư phụ.”

Chiêu Chiêu nóng lòng muốn thử hỏi: “Chúng ta có muốn qua đó không, trước kia đọc sách thấy, nếu có thể vào đại tông môn của tu tiên giới, có thể giảm bớt rất nhiều đường vòng.”

“Ngốc.”

Nghiên Hương bình tĩnh nói: “Bọn họ nói mình là danh môn chính phái, người liên tin thật sao? Cần thận bị người ta bán đi cũng không biết.”

Trần Tam Thạch cũng có ý nghĩ như vậy.

Bọn họ mới đến, có thể nói là “người lạ nơi đất khách”, vẫn là không nên tùy tiện đến gần bất kỳ thế lực nào thì hơn, cho dù thực sự cần thiết, tốt nhất cũng phải đợi sau khi quen thuộc với môi trường của tu tiên giới.

Hướng hồ sau khi quan sát, tông môn này yêu cầu rất cao đối với “tư chất”.

Hắn là linh căn hạ đẳng đủ ngũ hành, vẫn là không nên đi lên tự rước nhục vào thân.

Tông môn thu đồ đệ không chỉ có một cái.

“Kim mộc thủy hỏa thổ, hơn nữa còn là linh căn hạ đẳng, người vẫn nên ngoan ngoãn trở về phạm tục trồng trọt đi!”

Một thanh niên bị đả kích, ngồi bệt dưới đất hồi lâu không động đậy.

“...”

Trần Tam Thạch luôn cảm thấy mình bị mắng.

Cuộc kiểm tra này, kéo dài hai canh giờ, hơn trăm người đến từ Cửu Châu vạn phương, hầu hết đều không dính được một chút lợi lộc nào, cuối cùng chỉ có một nữ tử trẻ tuổi được thu đi, những người khác đều ở nguyên tại chỗ trơ mắt nhìn các tiên nhân bay lên trời mà rời đi.

Chương 616: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (4)

“Nghiên Hương.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngươi là linh căn gì?”

“Ta à, có chút đặc thù.”

Nghiên Hương bán một cái nút thắt: “Sau này ngươi tự nhiên sẽ biết.”

“...”

Trần Tam Thạch cũng lười hỏi lại, hắn chuyển sang hỏi: “Vị trí của truyền tông trận cổ thì sao, đã tìm thấy chưa?”

“Đường thì rõ ràng.”

Nghiên Hương đã thăm dò rõ ràng: “Đi theo ta.”

Đi dọc theo vị trí của bọn họ về phía đông hai mươi dặm, liền thấy một con đường cổ dẫn vào sâu trong núi đảo, tại ngã rẽ, tụ tập bảy tám người, có người là tu sĩ, có người là võ giả thuần túy, trong đó còn có hai người là võ thánh.

“Vị huynh đài này.”

Một thanh niên ôm kiếm chú ý tới Trần Tam Thạch: “Ngươi cũng là người tìm tiên muốn đi đến truyền tông trận cổ sao? Nếu có ngọc bài, chi bằng kết bạn đi cùng chúng ta?”

Trần Tam Thạch không vội nói chuyện.

Một người dẫn đầu mang theo cự nhận sau lưng đi tới giải thích: “Vị huynh đệ này không cần quá cẩn thận, tình huống là

như thế này, theo ta được biết, ngọc bài ở trong tu tiên giới có giá trị không ít linh thạch, vì vậy bị một số tu sĩ để ý.

“Mười ngày trước truyền tông trận cổ đã mở ra.

“Có không ít người tìm tiên đi một mình sau khi đến đó, bị người tập kích mà chết.

“Cho nên ta mới không đi qua, mà là ở đây chờ đợi, chuẩn bị tập hợp một số người tìm tiên có ngọc bài, mọi người kết bạn mà đi, như vậy cũng an toàn hơn.”

Hắn vừa nói vừa trực tiếp lấy ngọc bài của mình ra.

Những người khác cũng làm theo, thông qua phương thức này để thể hiện thành ý của bọn họ.

Có thuật quan khí.

Trần Tam Thạch cơ bản có thể xác nhận bọn họ thực sự đều là người phạm tặc tìm tiên, cộng thêm ngọc bài trong tay cũng đều là thật, tạm thời có thể tin tưởng, sau khi suy nghĩ cẩn thận, liền đồng ý.

Hắn làm quen đơn giản với mấy người.

Vị võ thánh này tên là Lục Bá Khuân, đến từ một triều đại “Đại Ly”, nghe nói là ở phía bắc hòn đảo này. “Hả?”

Lục Bá Khuân nghi hoặc hỏi: “Trương đạo hữu, sao ngươi còn mang theo hai người nhà?”

Người bên cạnh nhiệt tình giải thích: “Trương đạo hữu có thể còn chưa biết, một ngọc bài chỉ có thể ràng buộc một người, không thể mang theo đồng bạn.”

Cái này.

Trần Tam Thạch thật sự không biết.

“Không sao.”

Nghiên Hương đeo mạng che mặt, mặc váy bình thường lên tiếng, âm thanh giống như biến thành người khác, lạnh lùng nói: “Chúng ta vốn cũng chỉ là hộ tống biểu ca, còn xin vị Lục đại ca này cho chúng ta đi cùng.”

“Muốn theo thì cứ theo.” Lục Bá Khuân dừng một chút, “Nhưng nói trước, nếu các người dám động tâm tư lệch lạc, chúng ta sẽ không nương tay.”

“Đây là đương nhiên.”

Nghiên Hương bình tĩnh nói: “Tiểu nữ tử đưa biểu ca đến nơi, sẽ tự rời đi.”

Sau khi thương lượng xong.

Một hàng chân có bảy tám người kết bạn đi cùng.

Cảnh giới tiên đạo của những người này có thể không cao, nhưng cảnh giới võ đạo thấp nhất cũng đều là huyền tượng cảnh, kết bạn đi cùng, vẫn là có lực uy hiếp khá lớn, một đường đi đến nơi, cũng không gặp phải bất kỳ kẻ nào không có mắt đến gây sự.

Đỉnh núi sâu trong đảo, trên vách đá cao vạn trượng.

Một cái đài đá tròn khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên đài đá tràn đầy dấu vết năm tháng, khắc đầy những phù văn dày đặc, những phù văn này phát ra ánh sáng xanh lam, lưu động theo một quỹ tích nhất định, giống như có sinh mệnh, cách xa mấy trượng, đều có thể cảm nhận được dao động linh năng đáng sợ.

Đây chính là truyền tống trận thượng cổ thông đến tu tiên giới ở Thiên Nhai Hải Giác.

Mỗi năm mười năm, sẽ ngẫu nhiên mở ra trong vòng mười đến hai mươi ngày.

Nếu bỏ lỡ.

Đối với người bình thường mà nói, về cơ bản tương đương với việc sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào để tiến vào tu tiên giới.

“Lục đại ca!”

Mấy võ giả hỏi: “Truyền tông trận này sử dụng thế nào?”

Trần Tam Thạch cúi người, nhặt một viên đá búng nhẹ, liền đánh rơi một con chim ưng đang bay qua gần đó, sau đó trực tiếp ném con chim ưng đang bất tỉnh về phía hòn đá, chỉ nghe “ầm” một tiếng, con chim ưng dưới linh lực đáng sợ chấn động trực tiếp hóa thành thịt nát máu tươi.

“Hít...”

Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người ở đây hít một ngụm khí lạnh.

Cuối cùng.

Vẫn là thanh niên ôm kiếm kia tiến lên cẩn thận quan sát: “Các người nhìn kỹ xem, toàn bộ đài đá được chia thành mười hai khu vực, mỗi khu vực có một cái rãnh, dường như phù hợp với hình dạng của ngọc bài trong tay chúng ta, ta suy đoán, có phải chỉ người cầm ngọc bài mới có thể an toàn đứng ở trên đó, đặt ngọc bài vào trong rãnh, sau đó có thể truyền tông rời đi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng kết cục của con chim ưng vừa rồi mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, thậm chí có người ném mấy viên đá lớn vào trong, cũng đều lập tức hóa thành bột phấn, đương nhiên không có người nào nguyện ý mạo hiểm tính mạng để thử.

“Lục đại ca, người, người làm gì vậy?!”

Khoảng vài nhịp thở sau khi im lặng.

Lục Bá Khuân không có dấu hiệu ra tay, quyền đầu mang theo chân khí cuộn cuộn hóa thành đầu hổ, hung hăng đập về phía thanh niên luôn tôn kính hắn, người sau không kịp trở tay, hộ thể cương khí âm âm nổ tung đồng thời dùng vỏ kiếm ngăn cản, nhưng cho dù như vậy thân thể vẫn mất đi tiếp xúc với mặt đất, bay lơ lửng về phía sau, sau khi xuyên qua linh khí chân động liền nặng nề đập xuống đài đá.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ, may mà ngọc bài trên người phát ra ánh sáng bảo vệ hắn, không giống như con chim ưng vừa rồi, máu thịt tung tóe, chứng tỏ quả thực cảm ngọc bài có thể bình yên vô sự.

“Lục đại ca, sao ngươi có thể làm như vậy?!”

Thiếu niên ôm kiếm giận dữ.

Đây là coi hắn như vật thí nghiệm!

Lục Bá Khuân không thèm để ý nói: “Ha ha, huynh đệ Thang chó trách, đã ngươi đưa ra ý tưởng, đương nhiên nên để ngươi đi kiểm tra, hơn nữa chẳng phải cũng không có việc gì sao, mọi người đều vui vẻ.”

Chương 617: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (5)

Hắn làm như vậy, mọi người tuy có bất mãn, nhưng cũng không nói gì, dù sao cũng đã đến nơi, đương nhiên sẽ không có người nào lên tiếng vì một người không liên quan.

Thiếu niên họ Thang kia, đương nhiên cũng chỉ có thể nhịn nhục.

Dù sao đối phương là võ thánh, thực lực mạnh mẽ, cho dù là bạo phát giết chết hắn, cũng sẽ không có bất kỳ giá nào phải trả.

‘Liên minh này thật sự đủ giòn.’

Trần Tam Thạch vẫn luôn đi ở cuối đội ngũ, chính là sợ xảy ra chuyện tương tự.

“Nếu đã như vậy.”

Lục Bá Khuân trầm giọng nói: “Mọi người còn chờ gì nữa, thời gian truyền tống trận mở ra không xác định, bất cứ lúc nào cũng có thể đóng lại.”

Hắn nói xong liền đi vào truyền tống trận trước.

Những người khác cũng lần lượt làm theo.

“Hai người các ngươi mang theo Thiên Tầm, tìm một nơi an toàn ở đây chờ ta.”

Trần Tam Thạch quay người căn dặn.

Nghiên Hương đáp: “Biểu ca cứ yên tâm đi, chúng ta sẽ chăm sóc ngựa cẩn thận.”

Lúc này Trần Tam Thạch mới đi theo lên đài đá, học theo động tác của những người khác, đặt ngọc bài vào trong rãnh dưới chân.

Chớp mắt.

Tám người bọn họ đều bị ánh sáng trắng chói mắt bao phủ.

Mắt của Nghiên Hương, Chiêu Chiêu cùng với Thiên Thiên suýt chút nữa bị thương.

Đợi đến khi các nàng khó khăn lắm mới mở mắt ra được, trên truyền tống trận đã sớm trở nên trống rỗng, tám người trước đó giống như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không còn tăm hơi bóng dáng.

“Sur phụ.”

Chiêu Chiêu thở dài một tiếng: “Chúng ta chạy một quãng đường xa như vậy, vất vả lắm tu tiên giới mới gần trong gang tấc, cuối cùng vẫn không vào được.”

“Đừng vội.”

Nghiên Hương lại rất bình tĩnh: “Có một chuyện có lẽ ngươi còn chưa hiểu rõ.”

Chiêu Chiêu ngồi xuống một tảng đá, đặt chiếc hộp nặng nề xuống đất: “Chuyện gì?”

“Nếu chúng ta tiếp tục ở lại Tầm Tiên Lâu, phần lớn là sẽ chết già trong thanh lâu.”

Nghiên Hương nhìn đài đá trống không, thở dài nói: “Nhưng bây giờ thì chưa chắc.”

Chiêu Chiêu vẫn không hiểu.

Nàng nghỉ ngơi một lát, liền muốn nhân lúc họ Trần kia không có ở đây, cưỡi ngựa trở về.

Cũng chính vào lúc này.

Thiên Thiên đột nhiên mất kiểm soát xông về phía đài đá.

“Hả?!”

Nghiên Hương muốn thi pháp ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó tiến vào trong truyền tống trận.

Điều ngoài dự kiến là.

Thiên Thiên ở trên đài đá không bị bất kỳ tổn thương nào, ngược lại còn kích hoạt truyền tống trận lần nữa, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

...

“Àm ——”

Trần Tam Thạch cảm thấy cơ thể rơi vào một vực sâu vĩnh viễn không có điểm cuối, trước mắt lại là trời đất quay cuồng, chỉ có thể nhìn thấy linh quang đủ màu sắc, cơ thể cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trạng thái này kéo dài khoảng hơn mười nhịp thở.

Đợi đến khi hần khôi phục ý thức, phát hiện mình vẫn ở trên đài đá, tám người khác cũng đều như vậy, thậm chí ngọc bài dưới chân cũng vẫn còn ở trong rãnh, nhưng phóng mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, đã sớm đổi thành một nơi khác.

Nơi này...

Dường như là một khu rừng.

Trần Tam Thạch dùng 【Thuật Quan Khí】 quan sát, cũng không phát hiện ra linh khí ở gần đó, xem ra cái gọi là thượng cổ đại chiến, đã gây ra tổn thất nghiêm trọng cho đại thiên thế giới, nhưng mà khí tạp nham trong trời đất lại rõ ràng là ít hơn một chút.

“Hô...”

Hắn bình ổn hô hấp, sau khi lấy ngọc bài xuống liền đứng lên.

Tám người đi ra khỏi đài đá, truyền tông trận liền biến mất.

“Quả nhiên!”

Thang Ngao nói: “Giống như ta nhìn thấy trong ghi chép, vị trí của truyền tông trận cổ là ngẫu nhiên trong một phạm vi nhất định, nơi này hẳn là sẽ không còn tu sĩ nào canh giữ chúng ta nữa.”

“Nếu đã như vậy.”

Lục Bá Khuân nói: “Vậy chúng ta cứ tiếp tục kết bạn, đi tìm nơi có thể tu hành thôi.”

Bảy người đi ở phía trước.

Trần Tam Thạch nhận lúc bọn họ không chú ý liền lao vào trong rừng rậm.

Người ngu mới tiếp tục đi theo.

Trước đó là không có cách nào.

Trên đường đi có không ít tu sĩ hộ rình mò, chín phần mười là một mình hắn không đi đến được nơi, hiện tại...

Hai tên võ thánh kia liền trở thành nguy hiểm lớn nhất.

Nếu lại gặp phải tình huống gì, tám phần lại phải bắt người đến làm lá chắn.

Trần Tam Thạch đưa tay lau một cái, khôi phục lại dung mạo ban đầu, lại đem hai lớp quần áo trên người mặc ngược, hoàn toàn đổi một phong cách khác, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

“Thiên Thiên?”

Trong lòng hắn có cảm ứng.

Không lâu sau, Thiên Thiên liền xuất hiện trong tầm mắt.

Trước đó gặp phải không ít tu sĩ, nhưng cũng không có người nào đặc biệt chú ý tới Thiên Thiên, chứng tỏ nó nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, sẽ không bị người khác để ý, cho nên đi theo cũng không sao.

Sở dĩ lưu lại trên đảo, hoàn toàn là vì không xác định được ngọc bài có thể bảo vệ cả tọa kỵ hay không.

Không ngờ Thiên Thiên vậy mà tự mình đi theo.

Nó không có ngọc bài, sao có thể đi theo?

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậy người có thể không cần ngọc bài mà mang người khởi động truyền tống trận không?”

Câu trả lời nhận được là không thể.

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch xoay người lên ngựa.

Bất kể đến nơi nào, không cần mình đi đường, chung quy vẫn là một chuyện khiến người ta thoải mái.

【Kỹ nghệ: Ngự thú (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 0/100】

【Hiệu quả: Tạm thời không có】

Bảng kỹ năng hiện lên.

Nói như vậy...

Thiên Thiên thật sự tiến hóa thành linh thú rồi.

Trần Tam Thạch không quá kinh ngạc, cười ngựa chính thức xuất phát, hẳn cũng có chút hiếu kỳ, tu tiên giới rốt cuộc là dạng gì.

Trong tưởng tượng ban đầu.

Tu sĩ trong tu tiên giới, nên là tự do tự tại, ngày tháng vui vẻ thoải mái.

Nhưng bất luận là từ trong miệng của tiên sinh Mai, hay là từ những chuyện nhìn thấy trên đường, đều có thể nhìn ra không phải như vậy.

Chương 618: Kỹ Nghệ Ngự Thú, Tiên Giới Thu Đồ (6)

Đặc biệt là linh thạch làm tiền tệ.

Chứng tỏ các tu sĩ cũng cần lao động, cũng sẽ có đủ loại tranh chấp.

“Có khói bếp?”

Trần Tam Thạch nhìn thấy trên bầu trời chính nam có từng làn khói bếp, lập tức để Thiên Thiên tăng tốc độ chạy tới, khoảng nửa canh giờ sau...

Một ngôi làng nhỏ nơi núi rừng liền hiện ra trước mắt.

Không sai.

Chính là một thôn trang bình thường, nhà gạch ngói đơn sơ, bách tính qua lại, cùng với trẻ con nô đùa ầm ĩ, và chó vàng đuổi nhau, tất cả mọi thứ, đều là cảnh tượng thường thấy nhất trong phạm tục.

Có một khoảnh khắc, Trần Tam Thạch thậm chí có ảo giác mình trở về Yên Biên thôn, dường như mình vừa đi sẵn xong chuẩn bị về nhà.

“Linh hòa?”

Sau khi tầm nhìn rộng mở.

Từng mảnh từng mảnh ruộng bậc thang đập vào mắt.

Bách tính nơi này trông trội chủ yếu là lúa gạo, cơ bản mỗi một thửa ruộng, đều có khoảng bốn phần là linh hòa, có một số nơi thậm chí là một nửa đều là linh hòa.

“Hả!”

“Hô ha ——”

“...”

Dưới gốc cây hòe lớn ở cổng thôn, một đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ, không có bất kỳ chương pháp nào, vung loạn lên.

“Tiểu hài tử.”

Trần Tam Thạch dừng lại bên cạnh hắn: “Nơi này là chỗ nào?”

Không để ý tới hắn.

Đứa trẻ tiếp tục chăm chú luyện kiếm.

Trần Tam Thạch xoay người xuống ngựa, hỏi: “Người còn nhỏ như vậy, luyện kiếm làm gì?”

“Giết tiên nhân!”

Đứa bé trai không thềm ngẩng đầu lên nói.

“Ồ?”

Trần Tam Thạch tiếp tục hỏi: “Tại sao người lại muốn giết tiên nhân?”

“Giết tiên nhân, sẽ không cần phải trồng độc thảo, nương ta sẽ không chết đói, cha ta sẽ có bạc chữa bệnh!”

Từng chữ từng lời của đứa bé trai đều nặng nề, thanh kiếm gỗ không có chương pháp trong tay cũng mơ hồ có mấy phần sát ý.

Trần Tam Thạch cúi người xuống: “Ta dạy người kiếm, người có học không?”

“Người là ai?”

Cuối cùng đứa bé trai cũng dừng lại, dùng ánh mắt địch ý tràn đầy, quét nhìn người ngoại lai trước mặt: “Người cũng là tiên nhân?! Kiếm của tiên nhân, ta không học!”

“Ta không phải tiên nhân.”

Trần Tam Thạch trả lời: “Ta cũng giống các ngươi, đều là bách tính bình thường, cuối cùng hỏi ngươi một lần, ta dạy ngươi kiếm pháp, ngươi học hay không học?”

Nghe thấy đôi phương không phải tiên nhân, thái độ của đứa bé trai mới trở nên hòa hoãn, hắn nghiêm túc hỏi một vấn đề tự mâu thuẫn: “Nhưng mà ngươi không phải tiên nhân, kiếm ngươi dạy, có thể giết tiên nhân sao?”

“Vậy thì...”

Trần Tam Thạch dừng một chút: “Phải xem trình độ của ngươi thế nào.”

“Được, ta học!”

Đứa bé trai gật đầu thật mạnh, sau đó trực tiếp quỳ xuống đất: “Sur phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy!”

“...”

Điều này có chút đột ngột, Trần Tam Thạch không hề chuẩn bị.

Hắn đỡ đôi phương dậy.

Hiện tại kiếm pháp tốt nhất mà hắn biết, chính là “Điểm Thương Kiếm Pháp”, có thể tu luyện đến cảnh giới võ thánh, vì vậy liền muốn thử truyền thụ hai loại trảm công cho hài tử này.

Kết quả thực hành.

Trần Tam Thạch phát hiện thế giới này bởi vì khí tạp nham “phế khí” tương đối ít, cho nên tu luyện sẽ không có tác dụng

phụ đối với cơ thể, có nghĩa là từ khi còn rất nhỏ đã có thể bắt đầu tu luyện.

Hơn nữa ngoài dự kiến là, tiểu tử trước mắt này vậy mà chỉ một lần đã nhớ kỹ trạm công cùng với phương pháp hô hấp.

“Võ thánh chi thể.”

Trần Tam Thạch đưa tay sờ một cái, liền sờ ra được xương cốt của hân khác với người thường.

Cái này cũng đủ khéo, hân mới đến, tùy tiện ở một thôn trang sơn dã, liền thu được một đồ đệ có thể chất tiên thiên võ thánh, cái này có lẽ... cũng là duyên phận đi.

Hiện tại cũng không có chuyện gì đặc biệt gấp gáp.

Hân liền nghĩ đến việc dạy nhiều hơn một chút.

Kết quả liền có một lão đầu nhi vội vã chạy đến, một nhánh cây đánh lên người đứa bé trai: “Bình An, không phải bảo ngươi đi chăn trâu sao, ngươi lại đang làm gì ở đây!?”

“Gia gia, ta học được kiếm pháp rồi!”

Lý Bình An cũng không né tránh nói: “Sau này ta có thể giết tiên nhân!”

“Ôi chao ôi, tổ tông nhỏ của ta!”

Lão đầu nhi vội vàng bịt miệng đứa bé trai lại: “Ngươi muốn lấy mạng của tất cả mọi người trong thôn sao! Mau mau theo ta về đi!”

“Lão bá lưu bước.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Có thể nói cho ta biết, nơi này là chỗ nào không?”

“Người ngoại lai?”

Lão đầu nhi có chút cảnh giác.

“Ồ, người yên tâm, ta không phải tiên nhân.”

Trần Tam Thạch vội vàng bảo đảm.

Lúc này lão đầu nhi mới mở miệng nói: “Nơi này là Thiên Thủy Châu thuộc hạ của Cửu Thiên Tông, chúng ta ở đây gọi là Tiểu Thạch thôn, chờ chút... ngay cả cái này người cũng không biết, có phải đến từ thế giới bên ngoài không?”

Trần Tam Thạch không phủ nhận: “Nhưng ta thực sự không phải tiên nhân.”

“Cái này...”

Lão đầu nhi chần chừ, cuối cùng sau khi nhìn quanh liền nói: “Người đi theo ta đi.”

Trần Tam Thạch đi theo hai ông cháu bọn họ, đến một sân vườn có hàng rào ở cuối thôn.

Trong sân có một con lừa, sau đó chính là một đồng củi lớn.

“Bình An.”

Trần Tam Thạch tán gẫu hỏi: “Trâu nhà người đâu?”

“Sur phụ, nhà ta lấy đâu ra trâu?”

“Trước đó người không phải nói đi chăn trâu sao?”

“Đó là trâu của lão gia Hoàng.”

“...”

Trần Tam Thạch hơi sững sốt.

Hắn đột nhiên ý thức được một chuyện.

Đó chính là trên thực tế hắn đã trở thành “lão gia có tiền” một đoạn thời gian khá dài, đến mức sắp quên mất, bách tính ở những ngôi làng quá mức nghèo khó như thế này không phải

nhà nào cũng có trâu, có không ít người đều dựa vào sức người cày cấy, cần thiết thì sẽ đi tìm lão gia để “thuê” trâu.

“Ngươi ngồi đi.”

Lão đầu nhi mời hấn ngồi trên băng ghế dài.

Một lão bà bà run rẩy, cầm một cái bát sứ mẻ, đổ một bát nước nóng.

Nước nóng liền coi như là lễ tiết của bách tính bình thường chiêu đãi khách.

Phải biết rằng củi cũng rất đáng giá.

Nhưng nơi này...

Không phải tu tiên giới sao?

“Lão bá, ngươi là thợ săn?”

Trần Tam Thạch chú ý tới chiếc cung phản xạ treo trên tường.

“Ta đánh không nổi thú, đó là của nhi tử ta, hấn không có bạc chữa bệnh, đã chết rồi...”

Sau khi trò chuyện một chén trà.

Trần Tam Thạch coi như đã có hiểu biết tương đối sâu sắc về thế giới này.

Hấn không đến sai chỗ.

Nơi này chính là tu tiên giới.

Chẳng qua tiên nhân chỉ định cư ở nơi đặc biệt, trong tình huống bình thường sẽ không đến phạm tục.

Hơn nữa phương thức thống trị của nơi này và bên ngoài không giống nhau.

Triều đại ở đây chỉ là con rối.

Chủ nhân thực sự là các tiên tông.

Linh hòa trồng trong ruộng, chính là nộp thuế cho tiên tông.

‘Xem ra, linh hòa là tài nguyên có nhu cầu cố định trong tu tiên giới.’

Trần Tam Thạch liên tưởng đến Đại Thịnh.

Lão nhi hoàng đế cũng nộp linh hòa?

Chẳng lẽ cũng là đưa đến đây.

Hắn đã liên lạc với tiên nhân thậm chí tiên tông của thế giới này từ rất lâu rồi?

“Ngươi cũng là người tìm tiên đi?”

Lão đầu nhi dường như đã từng nhìn thấy không ít.

Hắn chỉ về phía đông nam: “Ngươi đi theo hướng này năm trăm dặm, nơi đó có một Đại Trạch phường thị, chính là nơi gần nhất có tiên nhân.”

“Sur phụ, không phải người nói, người không phải tiên nhân sao?!”

Lý Bình An có cảm giác bị lừa gạt.

“Ta thật sự không phải.”

Trần Tam Thạch giải thích: “Ngươi không nhìn thấy ta thậm chí còn không biết bay sao? Ta chỉ là đi qua xem thử thôi.”

Hắn uống hết nước nóng, sau đó móc mấy thỏi bạc từ trong ngực ra.

“Đa tạ Lý lão bá khoản đãi, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy nữa.”

“Thiên Thiên!”

Trần Tam Thạch cười lên lưng ngựa.

“Ngươi...”

Lý Bình An cầm kiếm gỗ đuổi theo: “Vậy ngươi còn dạy ta luyện kiếm không?”

“Dạy.”

Chương 619: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn (1)

Trước cổng sân.

Hai ông cháu tận mắt nhìn thấy người ngoại lai kia cười ngửa đi xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Lý Bình An nhìn thanh kiếm gỗ trong tay, vẫn đang múa theo những động tác vừa được học.

“Xoẹt...”

Bỗng nhiên, tai đau nhói như bị xé rách.

Chỉ thấy Lý lão đầu vốn còn khách khí khi nãy đã nổi giận đùng đùng: “Cẩu tạp chủng, người này cũng là một người tìm tiên, sau này tám chín phần mười cũng sẽ biết bay lên trời xuống đất, ngươi lại nói với hắn cái gì mà giết tiên nhân, thật... thật là muốn hại chết cả thôn này!”

“Ta muốn báo thù!”

“Rắc -”

Lý lão đầu bẻ gãy thanh kiếm gỗ, làm ra vẻ muốn đánh, nhưng cuối cùng lại dừng giữa chừng: “Hài tử à, nhận mệnh đi thôi...”

...

Cái gọi là Tu Tiên giới này, người ta sống chẳng bằng cả Đại Thịnh.

Các tu sĩ cần nhiều Linh Hoà như vậy...

Tại sao không thể tự trồng?

Nghĩ đến đây, Trần Tam Thạch cũng cảm thấy câu hỏi của mình hơi ngu ngốc.

Hắn tăng tốc.

Theo lời Lý lão đầu, cứ đi về phía đông nam năm trăm dặm.

Sau đó, sẽ có một ngọn núi cao chót vót chắn ngang đường đi, ngoài ra còn có vài bóng người quen thuộc, là Lục Bá Khâm và bảy người khác mới chia tay không lâu, rõ ràng bọn họ cũng tìm được đến đây.

Dưới chân núi mây mù bao phủ, từng cây đại thụ cao chọc trời mọc sừng sững, nhưng bọn họ không tìm thấy lối lên núi, Lục Bá Khâm phái hai người lao vào trong màn sương mù, không lâu sau lại quay trở về.

“Lục đại ca, không được rồi, bên trong như một mê cung vậy, đi thế nào cũng sẽ quay về đây.”

“Hầy...”

“Ta ra biển tìm tiên đã được năm năm, đúng là bước bước gian nan!”

“...”

Ngay lúc mọi người đang buồn rầu, không biết tiếp theo phải làm sao.

Trong màn sương mù.

Chậm chậm xuất hiện hai bóng người.

Một lão ông đeo bầu rượu bên hông, dắt theo một con lừa.

Mạc Trúc cười ha ha nói với mọi người: “Các vị đạo hữu, có phải là người tìm tiên?”

“Đúng vậy.”

Lục Bá Khâm chấp tay nói: “Các hạ hẳn là tu sĩ trong Đại Trạch phường thị, không biết có thể chỉ cho chúng ta làm thế nào để vào phường thị được không?”

“Mười khối linh thạch ~”

Mạc Trúc nhấp một ngụm rượu: “Lão phu chỉ đường cho chư vị, thế nào?”

“Mười khối?”

Lục Bá Khâm nhú mào, trầm giọng nói: “Các hạ coi chúng ta là kẻ ngốc sao?”

Những người này, rõ ràng có kiến thức về Tu Tiên giới cao hơn hẳn phần lớn người ở Thiên Nhai Hải Giác.

“Hi ~”

Mạc Trúc nói với giọng say xỉn: “Các ngươi nhiều người như vậy, mười khối linh thạch hạ phẩm, sao mà đắt được?”

“Hai khối.”

Lục Bá Khâm gật đầu nói: “Chúng ta cùng góp hai khối linh thạch, người muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi.”

“Hãy, lão phu đành chịu thiệt vậy.”

Mạc Trúc đương nhiên là đồng ý.

Lục Bá Khâm và những người khác bắt đầu góp tiền.

Mười linh tinh, bằng một linh thạch.

Bọn họ chia đều chi phí theo đầu người.

“Bên đó huynh đệ.”

Lục Bá Khâm chú ý đến Trần Tam Thạch vẫn đang nhìn ngó, nói: “Nếu ngươi cũng là người tìm tiên, sao không đi cùng chúng ta?”

“Cũng được.”

Trần Tam Thạch không từ chối.

Hắn lấy ra một khối linh thạch, đổi thành mười linh tinh, sau đó móc phần của mình ra.

Lão Mạc này, đúng là biết làm ăn.

Hắn ước tính chuyên này, ít nhất cũng kiếm được mấy chục khối linh thạch.

Góp đủ hai khối linh thạch.

Mạc Trúc bắt đầu dẫn đường.

Thì ra nơi này có một mê tung trận, mục đích là để ngăn cản phạm nhân bên ngoài vô tình đi vào, quấy rầy các tu sĩ thanh tu, cần phải đi theo một cách thức nhất định và đọc chú ngữ mới có thể thông qua.

Đi qua lớp lớp sương mù, đi khoảng năm trăm bước, mọi người cuối cùng cũng đến được nơi mơ ước.

Tu Tiên giới.

Đại Trạch phường thị!

Phóng mắt nhìn ra xa, trước mắt là một màu xanh biếc bao la, linh dược tiên thảo khắp cánh đồng, ánh sáng bảy màu ẩn hiện, linh tuyến róc rách, kỳ trân dị thú qua lại, trên bầu trời xanh biếc, cũng có tiên nhân tu sĩ lơ lửng, cuổi gió bốn phương, quả thực là cảnh tiên trong truyền thuyết.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Bá Khâm và những người khác không khỏi ngây người.

“Cuối cùng cũng đến rồi!”

Thang Ngao kích động nói: “Chẳng phải chúng ta cứ tùy ý tìm một chỗ là có thể bắt đầu tu luyện rồi sao?”

“Ha ha, tiểu đạo hữu, ngươi nghĩ đơn giản quá rồi.”

Mạc Trúc vuốt râu nói: “Linh lực giữa trời đất có hạn, mà người thì vô hạn, nếu ai cũng có thể chiếm linh lực, làm sao có thể đủ được? Tu sĩ chúng ta, muốn có đủ linh lực để tu luyện, thì phải có linh mạch động phủ.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

“Hắn đi trước dẫn đường, giơ tay chỉ về phía những đỉnh đài lâu các trong màn mây: “Nơi này gọi là Đại Trạch phường thị, có một linh mạch chủ nhị giai, và một linh mạch chi nhánh nhất giai.

“Linh mạch cũng được chia thành các cấp bậc.

“Nói đơn giản, linh mạch cấp bậc càng cao, càng có lợi cho tu sĩ tu luyện, nhưng dưới Trúc Cơ kỳ, linh mạch nhất giai cũng đủ dùng.

“Trong Đại Trạch phường thị của chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ là linh mạch nhất giai.

“Để ta giới thiệu một chút về quy củ của Đại Trạch phường thị.

“Đại Trạch phường thị, hiện tại do gia tộc quản lý.

“Tu sĩ ngoại lai, muốn ở lại đây, thì phải đến chấp sự đường đăng ký trước, sau đó mua động phủ, nếu không sẽ không thể ở lại lâu.”

“Tu Tiên giới này, sao lại có chỗ ở đơn sơ như vậy?”

Đi qua cánh đồng tuyết đẹp, hai bên đường phía trước, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều nhà tranh, nhìn còn không bằng cả nông dân phạm tục.

“Đây chính là linh mạch động phủ.”

Mạc Trúc giới thiệu: “Vẫn câu nói cũ, linh khí có hạn, mỗi linh mạch đều phải sử dụng đến cực hạn, chật chội một chút cũng không tránh khỏi, những thứ các người nhìn thấy là động phủ của linh mạch hạ phẩm nhất giai.

Chương 620: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn (2)

“Hạ, trung, thượng, tương ứng với Luyện Khí sơ, trung, hậu kỳ.

“Nếu muốn điều kiện tốt hơn, có thể mua động phủ trung phẩm, thượng phẩm, đương nhiên giá tương ứng cũng sẽ đắt hơn nhiều.

“Nhưng các tu sĩ ở động phủ hạ phẩm, thường sẽ mua biệt thự ở phàm tục, dùng để thư giãn khi nghỉ ngơi.”

Rất nhanh.

Bọn họ đến lưng chừng núi.

Phong cảnh xung quanh lại trở nên sầm uất.

Một con đường rộng thênh thang, các tu sĩ qua lại, hai bên không chỉ có sạp hàng, mà còn có các cửa hàng khác nhau, một cảnh tượng náo nhiệt với dòng xe như nước, dòng người như thoi đưa.

Khác với phàm tục là, ở đây kéo xe không phải ngựa, mà là dị thú, hàng hóa bán ở sạp và cửa hàng cũng không phải vật phàm tục, mà là đan dược, phù lục, pháp khí, vân vân...

Khiến mấy người nhìn không chớp mắt.

Rất nhanh.

Bọn họ đã đến đích.

Đây là một lầu các cao nhất phường thị, trên tấm biển viết mấy chữ lớn “Đại Trạch chấp sự đường”.

Sau khi vào cửa.

Trần Tam Thạch lại gặp người quen.

Vị tu sĩ dựa vào đám thiếu niên ngu ngơ kiếm một khoản lớn trước đó, Hứa Hữu Lượng, hẳn chính là một trong những chấp sự ở đây.

“Yo ~ lão Mạc.”

Hứa Hữu Lượng liếc mắt một cái, đã biết chuyện gì xảy ra: “Vẫn là lão tiểu tử nguời biết kiếm linh thạch!”

“Chỉ là kiếm chút phí khổ cực, lão phu suýt mòn cả lưỡi rồi.”

Mạc Trúc cáo từ nói: “Người ta đến nơi nhiệm vụ của ta cũng coi như đã xong, chư vị đạo hữu, sau này gặp lại, ô đúng rồi, nếu cần mua phù lục có thể tìm ta, giá rẻ chất lượng tốt, không lừa người già trẻ nhỏ.”

“Được rồi ~”

Hứa Hữu Lượng vẫy tay: “Các nguời vào đăng ký đi.”

Một nhóm người tiến lên để lại tên, ghi lại thân phận, sau đó mỗi người nhận được một tấm thẻ gỗ, coi như là chứng nhận thân phận, sau này có thể tự do ra vào Đại Trạch phường thị.

Nhưng nếu không có động phủ.

Mỗi ngày bọn họ ở lại không được quá hai canh giờ.

Mà giá động phủ cũng rất đắt.

Động phủ hạ phẩm, mỗi năm cần ba mươi linh thạch.

Trung phẩm, năm mươi khối.

Thượng phẩm, càng cần một trăm khối.

“Các người đều là tán tu phạm tục tự mình tìm đến, có thể đi được đến bước này, chắc hẳn trên người đều có ngọc bài chứ?”

Hứa Hữu Lượng nói: “Nếu các người không có linh thạch, có thể chọn lấy ngọc bài ra đổi, theo quy định hiện tại, một khối ngọc bài có thể đổi được quyền sử dụng một động phủ thượng phẩm trong hai mươi năm.”

Trước đó nghe thấy giá cả, mọi người đều rợn tóc gáy.

Cho đến khi nghe thấy ngọc bài đáng giá như vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Các người những người ngoại lai này có ngọc bài, so với tán tu bản địa mạnh hơn quá nhiều.”

Hứa Hữu Lượng giải thích: “Các người vừa đến đã có thể ở trong động phủ thượng phẩm, rất có lợi cho việc tu luyện sau này, không giống tán tu bản địa, về cơ bản chỉ có thể chen chúc trong khu nhà ổ chuột hạ phẩm.”

“Vậy còn chờ gì nữa?”

Thang Ngao không chờ được nữa lấy ngọc bài ra.

“Nhưng có một điều ta phải nói rõ trước.”

Hứa Hữu Lượng nhấn mạnh: “Sau khi giao dịch hoàn thành, ngọc bài sẽ thuộc về phường thị, không có chuyện hối hận, sau khi mất ngọc bài, về cơ bản các người cũng không có cơ hội quay về phạm tục thế giới.”

“Không có cách nào quay về phạm tục?”

Thang Ngao hỏi: “Trước đó ở Thiên Nhai Hải Giác, không phải có rất nhiều tu sĩ đều từ phường thị đi ra tìm linh mạch sao?”

“Người cũng biết là đi tìm linh mạch.”

Hứa Hữu Lượng nhướng mày nói: “Nếu không có việc gì, phường thị sẽ không bỏ ra số tiền lớn như vậy để duy trì truyền tống trận, sau khi việc kết thúc, truyền tống trận sẽ đóng lại ngay.

“Đương nhiên, các người cũng có thể dùng linh thạch mở truyền tống trận, nhưng giá cao như vậy, e là các người nhiều năm cũng không gánh nổi.”

Nghe xong lời này.

Mọi người đều nhìn nhau, có chút do dự.

Tình huống hiện tại là, lấy ngọc bài ra, bọn họ có thể có chỗ đứng ở Tu Tiên giới, nhưng cũng có nghĩa là từ nay về sau hoàn toàn tạm biệt phạm tặc thể giới.

“Trong nhà ta còn hai đệ đệ một muội muội.”

“Ta có một đứa con trai.”

“Ta đã hứa, sẽ tìm cho A Muội một người tốt.

“...”

“Bốp!”

Đang do dự không quyết, Lục Bá Khâm đập mạnh ngọc bài xuống bàn, đồng thời trầm giọng nói: “Chư vị huynh đệ, xem ra lòng cầu đạo của các người không kiên định rồi.”

“Đúng vậy.”

Một Võ Thánh khác cũng giao ngọc bài: “Chúng ta đã bước vào tiên đạo, thì không còn là phạm nhân nữa, sau này nếu có thành tựu, thọ nguyên động chạm mấy trăm ngàn năm, dù ở phạm gian có vạn bề lưu luyến, cũng sớm muộn gì phải từ bỏ.”

“Khúc huynh nói rất đúng.”

Có hai Võ Thánh dẫn đầu, những người còn lại cũng không do dự nữa, lần lượt lấy ngọc bài ra.

“Vị đạo hữu này?”

Hứa Hữu Lượng đưa tay ra: “Ngọc bài của người đâu?”

“Ta ~”

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Tam Thạch từ chối: “Vẫn là thôi đi.”

Hắn đến tìm tiên.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, sự xuất hiện của hoàng đế, hương hỏa thần giáo và những người khác, chứng minh thế gian có lực lượng siêu phàm lớn hơn, nếu không làm rõ, sau này rất có thể không ứng phó được.

Ngoài ra.

Chính là dị tượng trong dãy núi La Thiên.

Sinh linh đồ thần.

Bốn chữ này, đến nay vẫn vang vọng trong đầu Trần Tam Thạch.

Không nói vì người khác, dù là vì chính mình, cũng phải nghĩ cách nhanh chóng nâng cao thực lực.

Muốn đối phó tiên nhân, đương nhiên tốt nhất cũng là học tiên pháp.

Cho nên mục đích của hắn.

Không phải đơn thuần là tìm trường sinh.

Trường sinh chỉ là thuận tiện nâng cao thực lực mới là mục đích.

Thực sự muốn ở lại, có thành công hay không vẫn chưa biết, không cần thê tử, không cần hài tử, cũng không cần đám

huynh đệ dưới trướng?

“Ồ?”

Lục Bá Khâm nhìn hấn: “Xem ra phàm tâm của vị huynh đệ này rất nặng.”

Chương 621: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn (3)

“Đúng vậy.”

“Vị huynh đệ này, chẳng lẽ muốn từ bỏ con đường trường sinh?”

“...”

“Chuyện trường sinh, thiên hạ có ai lại không muốn?”

Trần Tam Thạch hỏi lại: “Nhưng chư vị, tại hạ thành tâm muốn hỏi suy nghĩ của các vị, mọi người khổ sở tìm trường sinh, là vì cái gì.”

“Còn vì cái gì nữa?”

Lục Bá Khâm nghĩ vậy liền bật cười: “Đương nhiên là muốn làm gì thì làm.”

“Lục huynh nói đúng.”

“Tiên nhân, không bị ràng buộc, tự do tự tại!”

“...”

“Vậy tại hạ có thể hơi khác các vị một chút.”

Trần Tam Thạch坦然 nói: “Ta cầu tiên đạo, không phải là vì muốn làm gì thì làm, mà là vì, không muốn làm gì, thì không làm cái đó.”

“Không phải đều là một ý sao?”

Lục Bá Khâm và những người khác chỉ cảm thấy cố làm ra vẻ, muốn khác người.

“Hứa chấp sự.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Không biết có cách nào khác để kiếm linh thạch không?”

“Có chứ, có nhiều là đằng khác.”

Hứa Hữu Lượng chỉ câu thang: “Xuống lầu rồi, trong đại sảnh có đủ loại thông báo tuyển học đồ và nhiệm vụ treo thưởng, đều có thể kiếm linh thạch, nếu hứng thú thì tự mình xem đi.”

Những người khác làm thủ tục động phủ.

Trần Tam Thạch thì một mình xuống lầu.

Chỉ thấy trên tường, treo đầy đủ loại thông báo.

[Kim Linh Sơn, tuyển năm trăm công nhân mỏ]

[Mỗi ngày hai linh tinh, trả lương theo tháng,]

Hai linh tinh?!

Trần Tam Thạch tính toán trong lòng.

Chẳng phải là tương đương với một tháng chỉ có sáu khối linh thạch, một năm chỉ có bảy mươi khối, chỉ một động phủ hạ phẩm một năm đã cần ba mươi khối, tương đương với một nửa thu nhập một năm đều phải nộp.

Cái này cũng quá ác, hơn nữa còn không phải mức thấp nhất.

[Đại Trạch phường thị, tuyển linh nông]

[Mỗi mẫu linh điền, căn cứ vào phẩm chất khác nhau, tiền thuê bắt đầu từ năm mươi linh thạch một năm.]

...

[Bách Đan phường, tuyển học đồ luyện đan]

[Yêu cầu: Học phí tám linh thạch, học nghệ mười năm, phục vụ ba mươi năm]

...

[Thôn Hỏa sơn trang, tuyển học đồ luyện khí]

[Yêu cầu: Học phí mười hai linh thạch, học nghệ mười năm...]

...

Những thứ như vậy.

Khiến người ta kinh ngạc!

Trần Tam Thạch cẩn thận tính toán một chút.

Muốn dựa vào lao động chân tay để định cư tu luyện ở Đại Trạch phường thì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mỗi năm đại khái sẽ duy trì ở mức thu chi cân bằng, e là không tiết kiệm được bao nhiêu linh thạch.

Mà những công việc kỹ thuật như đan, khí, phù, trận dường như kiếm được nhiều tiền, nhưng muốn học được, cũng cần phải trả cái giá rất lớn, động một cái là lãng phí mấy chục năm.

Đây là tu tiên?

Xem ra cuộc sống của tu sĩ tầng dưới không tốt hơn bách tính phàm tục.

Trần Tam Thạch đột nhiên ý thức được một chuyện.

Khối linh thạch trung phẩm trên người hắn, trị giá một trăm linh thạch hạ phẩm, tuyệt đối được coi là một khoản tiền lớn.

Tiểu cô vợ của hắn.

Ra tay hào phóng như vậy.

Không đúng...

Thẩm Quy Di ở đâu ra nhiều linh thạch như vậy?

Tiên pháp của nàng học từ đâu?

[Đại Trạch phường thị, tuyển chấp sự chấp pháp]

[Yêu cầu: Võ Đạo nhất cảnh đỉnh phong trở lên]

[Mỗi tháng từ hai mươi linh thạch trở lên]

Võ Đạo nhất cảnh đỉnh phong...

Trần Tam Thạch đơn giản hỏi thăm rồi biết được.

Ở Tu Tiên giới, cảnh giới Võ Đạo khác với phàm tục.

Đệ nhất cảnh, Thoát Phàm.

Đệ nhị cảnh, Chân Lực.

Võ Thánh phàm tục, thuộc về Thoát Phàm hậu kỳ đệ nhất cảnh, lực chiến không tầm thường, chỉ cần chịu bán mạng, thường sẽ được đãi ngộ tương đối tốt.

Trần Tam Thạch hiện tại, Huyền Tượng cảnh tinh thông, sắp bước vào tiểu thành, còn coi như là trung kỳ Thoát Phàm cảnh.

Phải nhanh chóng đột phá đến Võ Thánh mới được!

Dựa theo tình hình hiện tại, Võ Thánh đi đến đâu, cũng có khả năng tự bảo vệ mình và chỗ đứng.

Ngoài những thứ trên.

Cũng có cách để các tu sĩ kiếm được nhiều tiền.

Ví dụ như treo thưởng, săn bắn.

Có rất nhiều loại treo thưởng, bao gồm nhưng không giới hạn ở việc thay tu sĩ giết người, tìm kiếm linh dược quý giá...

Săn bắn.

Là cần phải đi săn linh thú hoặc yêu thú.

Dị thú trong dãy núi La Thiên đều tương đương với võ giả cảnh giới cao, yêu thú ở Tu Tiên giới, chắc chắn cũng có thực lực sánh ngang với tu sĩ, thợ săn từ trước đến nay đều là nghề mạo hiểm.

Còn về treo thưởng, càng không cần phải nói.

Không chỉ cần gan dạ, còn cần thực lực.

[Quỷ Diện Ma Đầu]

[Số tiền treo thưởng: Một vạn linh thạch, kèm theo quyền sử dụng động phủ thượng phẩm vĩnh viễn]

Bao nhiêu?

Một vạn!

Trong tình huống tuyệt đại đa số tu sĩ một năm không kiếm được một trăm linh thạch, số tiền treo thưởng của Quỷ Thất lại cao đến mức phô trương, xem ra lợi ích của linh mạch quả nhiên là cực cao.

Cũng không có gì lạ khi nhiều tu sĩ mạo hiểm tính mạng đi vây quét Quỷ Thất.

Nếu có được một vạn linh thạch, chỉ sợ là mấy chục năm cũng không cần phải lo lắng về thu nhập nữa.

Cảnh giới Võ Đạo của Quỷ Thất...

Đại khái là Chân Lực?

Có chút tương tự với sư phụ hẳn.

Từ [Quan Khí Thuật] mà nói, linh khí trong cơ thể Quỷ Thất còn mạnh hơn cả sư phụ.

Chờ đã, sư phụ đâu?

Trần Tam Thạch nhớ lại, trước khi xuất phát, Tứ sư huynh từng nói hẳn có thể gặp sư phụ, hai người cảnh giới tương đương, lại đều là võ phu... chẳng lẽ thực sự là cùng một người?

Khuôn mặt khác nhau, vũ khí khác nhau.

Nghĩ kỹ lại, bản thân hẳn cũng hoàn toàn là hai bộ mặt.

Nhưng cuối cùng vẫn không có bất cứ chứng cứ nào...

Hơn nữa theo tin tức, Quỷ Thất là người đến từ Tu Tiên giới, vẫn là không nên suy nghĩ lung tung, nếu nhận sai sư phụ thì có chút nực cười.

...

Trần Tam Thạch bắt đầu tính toán gia sản của mình.

Hỏi thăm tin tức hai khối, đi thuyền ba khối.

Linh thạch hạ phẩm, chỉ còn lại hai khối.

Chương 622: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn (4)

Linh thạch trung phẩm đã tiêu hơn một nửa khi tu luyện, không biết còn đáng giá bao nhiêu, nhiều nhất cũng không thể vượt quá ba mươi linh thạch hạ phẩm, nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng đủ một năm động phủ của linh mạch hạ phẩm.

Nhưng Trần Tam Thạch không thể ở lại.

Ít nhất hiện tại không thể.

Nhưng chuyến đi này cũng không thể tay không trở về.

Hắn rời khỏi chấp sự đường, bắt đầu dạo quanh khu giao dịch trong phường thị, chuẩn bị xem có thể mua được cái gì mang về.

Tụ Bảo Lâu.

Cuối cùng.

Bước chân Trần Tam Thạch dừng lại trước một cửa hàng.

“Đạo hữu cần gì?”

Một nữ tu mỉm cười chủ động tiến lên.

“Ta chỉ xem thôi.”

Trần Tam Thạch nhìn những pháp khí treo trên tường, bên cạnh đều kèm theo một tấm bảng giới thiệu chi tiết.

[Quy Nguyên Kiếm]

[Phẩm chất: pháp khí nhất giai hạ phẩm]

[Giá bán: Hai mươi linh thạch]

...

[Tử Kim Chùy]

[Phẩm chất: pháp khí nhất giai trung phẩm]

[Giá bán: Năm mươi linh thạch]

...

Những pháp khí này, cái nào cũng đắt.

Thực sự đi đào mỏ, phải mất một năm mới có thể tiết kiệm được linh thạch để mua một cái.

[Kim Cung Ngân Đạn]

[Phẩm chất: pháp khí thượng phẩm nhất giai]

[Giá bán: Hai trăm linh thạch]

Trần Tam Thạch dừng bước.

“Đạo hữu đúng là có ánh mắt tốt.”

Nữ tu nhiệt tình giới thiệu: “Cung Kim Đạn Ngân này, chỉ cần người bắn chuẩn, uy lực của mỗi viên pháp đạn đều tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí viên mãn. Chỉ có một cái này, bán đi là không còn, đạo hữu ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.”

“Thực sự tốt quá...”

Trần Tam Thạch động lòng không thôi.

Chỉ tiếc là.

Hắn không có nhiều linh thạch như vậy.

Cho dù có, với tu vi Luyện Khí tầng một đáng thương hiện tại, cũng không thể điều khiển được pháp khí cấp bậc này.

Không bằng mua phi kiếm?

Nếu Trần Tam Thạch không nhớ nhầm, sau Luyện Khí trung kỳ là có thể ngự kiếm phi hành.

Nhưng nghĩ kỹ vẫn thôi.

Hắn không có linh khí tu luyện...

Chỉ dựa vào một khối linh thạch trung phẩm, e là ngay cả Luyện Khí tầng hai cũng không luyện được, nếu không, tu sĩ của thế giới này cũng sẽ không chen chúc mua động phủ.

Hơn nữa “dạy người cách câu cá, không bằng dạy người cách câu cá”.

Hắn vẫn muốn xem có thể dùng chút tài sản này, đổi lấy một số thứ có thể phát triển bền vững hay không, vì vậy lại bắt đầu xem ở khu vực bán công pháp.

Khác với công pháp phạm tục dùng giấy đóng thành tập.

Hầu hết công pháp ở đây, đều chỉ là một miếng ngọc giản to bằng bàn tay, sau khi tu sĩ mua hàng tiêm vào một tia linh lực, mới có thể xem được một phần nội dung, sau khi mua thì có thể nhận được bản đầy đủ.

[Dưỡng Nguyên Đan. Đan phương]

[Thanh Thần Đan. Đan phương]

[...]

“Vị đạo hữu này, chẳng lẽ muốn học luyện đan?”

Nữ tu dường như nhìn ra hắn là tán tu mới vào Tu Tiên giới không lâu, nhắc nhở: “Đan phương ở đây, đều là đan phương tương đối cơ sở, hơn nữa cũng không bán cho tán tu bình thường.

“Nếu đạo hữu muốn học luyện đan, vẫn nên đến Bách Đan phường làm học đồ thì tốt hơn.”

“Nhất định phải làm học đồ, không có cách nào khác sao?”

Trần Tam Thạch móc một viên linh tinh từ trong ngực ra:
“Cô nương, có thể vất vả nói rõ cho ta nghe không?”

“Đạo hữu thực sự hào phóng.”

Nữ tu nhận linh tinh: “Ở Tu Tiên giới, có hàng trăm loại kỹ nghệ, trong đó cao nhất là đan, khí, phù, trận, chỉ cần nắm giữ một loại, coi như có chỗ đứng ở Tu Tiên giới.

“Nhưng nói dễ hơn làm, bốn loại kỹ nghệ này hầu hết đều bị các thế lực khác nhau độc quyền, tán tu nắm giữ được không nhiều không nói, độ khó cũng rất lớn.

“Lấy luyện đan mà đạo hữu hứng thú làm ví dụ, nếu không có người chỉ dạy, thì ở giai đoạn đầu sẽ gây lãng phí tài nguyên rất lớn, người có thiên phú bình thường cũng không thể có thành tựu gì.

“Cho dù người là thiên tài đan đạo, cũng không thể tránh được việc đi làm học đồ.

“Đan phương, đan lô những thứ này không cần phải nói, nếu không yêu cầu phẩm chất thì chúng ta cũng có.

“Chỉ riêng đan hỏa, đã không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể chịu được.”

“Đan hỏa?”

Trần Tam Thạch hỏi tiếp: “Đan hỏa là gì?”

“Đan hỏa, như tên gọi, đương nhiên là tiên hỏa dùng để luyện đan, bất kể là luyện khí hay luyện đan, đều cần dùng đến ngọn lửa đặc biệt, chỉ có thể lực chuyên luyện đan mới có hỏa mạch.

“Nếu không có hỏa mạch...”

“Vậy thì chỉ có thể đi mua dị hỏa.

“Đạo hữu nhìn cái này.”

Nữ tu mở chiếc hộp trên quầy, bên trong đặt mấy khúc củi.

Bề mặt những khúc củi này có ánh sáng lưu chuyển, vừa nhìn đã biết không phải vật liệu phàm tục.

“Dị hỏa do đốt củi này sinh ra, đủ để luyện chế đan dược hạ phẩm và trung phẩm nhất giai, nhưng mỗi lần tiêu hao, đại khái đều cần mấy khối linh thạch, nếu không phải là người luyện đan lão luyện, thì về cơ bản đều sẽ lỗ vốn.”

Trần Tam Thạch khẽ gật đầu.

Dị hỏa.

Hắn có!

Nếu nói như vậy, trong đan, khí, phù, trận, luyện khí và luyện đan là thích hợp nhất để hắn học tập.

Chỉ cần lấy được đan phương và đan lô, căn bản không cần mua lửa.

“Đa tạ cô nương chỉ điểm, ta tự xem tiếp.”

Trần Tam Thạch không để lộ vẻ mặt, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Đúng như nữ tu nói.

Cửa hàng cơ bản không có đan phương trân quý có thể tăng tiến tu vi của tu sĩ, đều là những đan phương tầm thường, nhưng may mắn là, trong đó có cả đan phương có thể tăng cường Võ Đạo Thoát Phàm cảnh - Dưỡng Kinh Đan.

Hắn vừa khéo có thể dùng được.

Chỉ cần luyện ra mấy viên, hiệu quả cũng vượt xa bảo dược, có thể nhanh chóng giúp hắn vượt qua Huyền Tượng cảnh, cố gắng đạt đến cảnh giới Võ Thánh.

Đến nước này.

Hắn càng ngày càng muốn đột phá Võ Thánh.

Dưới Võ Thánh...

Đối mặt với cục diện hiện tại, tác dụng thực sự quá thấp.

Chương 623: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đạn (5)

Ví dụ như tình huống trong dãy núi La Thiên, muốn thử sức với các tu sĩ, ít nhất cũng phải là Võ Thánh mới được.

Theo tốc độ hiện tại, ít nhất cũng phải mất nửa năm nữa mới có thể tu luyện đến Huyền Tượng cảnh viên mãn...

Nói về tốc độ đơn thuần, đã là hiếm thấy trên đời.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Hắn phải nhanh hơn nữa, để ứng phó với cục diện tiếp theo.

Bao gồm cả thảo nguyên Vu Thần giáo!

Vân Châu mười ngày.

Chết hơn một triệu người.

Tế lễ quy mô lớn như vậy, e rằng không phải là thủ đoạn nên có giữa phạm tục, thêm vào đó lại dưỡng sức mấy năm, quý mới biết sau khi khai chiến sẽ xảy ra chuyện gì, đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, thực sự rất cấp bách!

Bởi vì Võ giả Thoát Phạm cảnh ở Tu Tiên giới không có tác dụng lớn, giá bán của đan phương này cũng không quá đắt, vừa vặn hai mươi linh thạch.

Chỉ là vẫn cần gom đủ đan lô và nguyên liệu.

“Đan lô thì ta khuyến nghị cái này, hai trăm linh thạch.”

Nữ tu giới thiệu: “Đủ để luyện chế tất cả đan dược nhất giai.”

“...”

Trần Tam Thạch cảm thấy đau răng, trong lòng thất vọng.

Ở Tu Tiên giới khởi nghiệp cần nhiều linh thạch như vậy sao?

Cũng đúng.

Thực sự muốn dễ dàng như vậy, thì đã không có ai làm những công việc như đào mỏ, cày ruộng.

Cuối cùng hắn thăm dò hỏi: “Luyện đan nhất định phải dùng đan lô đặc chế sao?”

Lư hương của hương hỏa thần giáo có được không?

Nếu có thể, sau khi trở về hắn có thể thử mang một cái về, sau đó nghĩ cách xóa bỏ dấu vết truy tìm trên đó.

Câu trả lời là phủ định.

“Đương nhiên phải dùng đan lô đặc biệt, phẩm chất của đan lô sẽ ảnh hưởng đến tỷ lệ ra đan và chất lượng đan dược, nếu không thì tùy tiện tìm một cái lò sắt chế tạo pháp khí cũng có thể luyện đan?”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch không ngạc nhiên, điểm này từ hiệu quả khi dùng lò sắt và lư hương luyện chế thuốc mỡ Linh Hoà không có gì khác biệt, đã có thể được chứng minh, nếu đã như vậy, cũng chỉ có thể mua hàng có sẵn.

May mà giá tương đối rẻ, năm linh thạch là có thể mua được một cái.

“Các người có đan dược có thể đột phá cảnh giới Thoát Phàm hậu kỳ không?”

“Thoát Phàm hậu kỳ, cũng chính là đan dược thượng phẩm nhất giai, đương nhiên là có.”

Bàn tay ngọc của nữ tu nâng một bình sứ, giới thiệu: “Loại đan này tên là ‘Chân Võ Đan’, cũng xuất xứ từ Bách Đan phường, mỗi viên hai trăm linh thạch, sau khi nuốt vào, người có tư chất đủ cao có thể rút ngắn thời gian tu luyện rất lớn, cho dù là người tu luyện có tư chất không đủ, cũng có xác suất một phần trăm đột phá đến cảnh giới Chân Lực.”

Hai trăm?

Đều cùng một giá với đan lô, quả thực đắt đến mức khiến người ta tức giận.

Nhưng nghĩ kỹ lại...

Chỗ trân quý của đan dược này, dường như là xác suất một phần trăm, có thể khiến người có tư chất không đủ đột phá đến cảnh giới Võ Thánh.

Mà sau khi Võ Thánh, là có thể có được một chỗ đứng ở Đại Trạch phường thị.

E rằng là chuẩn bị riêng cho Võ Tu có tư chất không đủ để đánh cược.

Xác suất thấp như vậy, không biết có ai đánh cược không.

Nói đến đây.

Chỉ từ sự chênh lệch giá cả của tài nguyên cần thiết là có thể thấy được, Võ Đạo đệ nhất cảnh và đệ nhị cảnh, hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau, trong đó e rằng là một trời một vực, có lẽ còn liên quan đến cảnh giới trên Võ Thánh.

Dù sao Võ giả Thoát Phàm đệ nhất cảnh, về cơ bản không chịu nổi công kích của pháp thuật, ở Tu Tiên giới thực sự không có tác dụng lớn.

Linh thạch trung phẩm của hắn, nhiều nhất cũng chỉ đáng giá ba mươi linh thạch.

Không thể mua nổi.

Ít nhất có thể mua được “Dưỡng Kinh Đan”, có thể nhanh chóng đột phá đến Huyền Tượng cảnh đại viên mãn, cũng không coi như là tay không chạy một chuyến.

Trần Tam Thạch lập tức lấy linh thạch trung phẩm ra.

Linh lực còn lại bên trong không nhiều, cuối cùng chỉ có thể đổi được ba mươi hai linh thạch hạ phẩm, lại tốn hai mươi linh thạch, mua bốn viên Dưỡng Kinh Đan, trên người còn lại mười bốn linh thạch.

Tiền trao cháo múc.

Sau khi trả tiền xong.

Trần Tam Thạch liền thu dọn đồ đạc, cười Thiên Tâm rời khỏi Đại Trạch phường thị.

Trên đường xuống núi, hắn nhìn thấy bóng dáng bận rộn của các tu sĩ trong khu nhà ổ chuột.

Có người vác yêu thú trở về, trên người có vết thương.

Có người xám xịt trở về, kể cho đồng bọn nghe về sự tra tấn của người trong mỏ linh thạch và nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Cũng có tu sĩ vác thi thể của bạn đời trở về, thân sắc ảm đạm.

“Động phủ của ngươi đã hết hạn!”

“Khoan dung vài ngày nữa, ta đi nhận nhiệm vụ, trong vòng một tháng là có thể gom đủ linh thạch!”

“Nói nhảm ít thôi! Vậy thì chờ một tháng sau đến thuê lại!”

Mấy chấp sự chấp pháp không cho cãi lại, đuổi một tán tu ra khỏi phòng thị.

Những cảnh tượng trước mắt, càng khiến Trần Tam Thạch kiên quyết rời khỏi nơi này, xem ra muốn có chỗ đứng ở Tu Tiên giới, hoặc là đột phá Võ Đạo đến cảnh giới Chân Lực, hoặc là nắm giữ một kỹ nghệ tu tiên.

Nếu không, sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn ác tính là vật lộn vật vã.

Hiện tại hắn vẫn còn rất nhiều việc phải làm ở Lương Châu, thêm vào đó cầm ngọc bài sau này có thể tự do qua lại, không cần phải đợi năm mươi năm lâu như vậy, dứt khoát đợi sau khi đột phá đến cảnh giới Võ Thánh rồi quay lại cũng không muộn.

Rời khỏi Đại Trạch phòng thị.

Trần Tam Thạch quay về Tiểu Thạch thôn.

“Người đây là...”

Lý lão đầu có chút ngạc nhiên: “Trần lão gia, chẳng phải người muốn đi tìm tiên sao?”

“Tìm rồi, không thích hợp với ta, chuẩn bị đi rồi.”

Trần Tam Thạch khách khí nói: “Trời đã tối, muốn ở lại nhà Lý lão bá một đêm, sáng mai sẽ đi, không biết có được không?”

Hắn mới đến Tu Tiên giới.

Đương nhiên không dám nghỉ ngơi ở ngoài trời, tốt nhất vẫn là có chỗ dừng chân.

Chương 624: Đại Trạch phường thị, Kim Cung Ngân Đan (6)

“Chuẩn bị đi?”

Lý lão đầu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người ngoại lai chủ động rời đi.

Nhưng dù sao đi nữa, người này cũng không phải người hấn dám đắc tội, vội vàng mời người vào trong nhà.

Trần Tam Thạch phát hiện trong nhà có thêm một giỏ trứng gà.

“Ta còn một cháu gái, đã lấy chồng rồi.”

Lý lão đầu rót nước nóng cho hấn, “Làm tiểu thiếp cho người trong thành, nha đầu biết chăm lo cho gia đình, cách vài ngày lại mang chút đồ về, nhờ phúc của nó, hai năm nay thực ra cũng không tệ.

“Lão bà, mau lấy mỡ heo ra, làm món trứng xào cho vị tiên, đại hiệp này.”

Hai vợ chồng bận rộn.

Sau bữa tối.

Trần Tam Thạch nuốt một viên Dưỡng Kinh Đan, tìm một rừng trúc không người trong thôn, cầm một cây gậy trúc coi như trường thương bắt đầu tu luyện.

Đan dược năm linh thạch một viên.

Thực sự là tiên đan!

Hắn vừa nuốt vào bụng, đã cảm thấy một luồng ý lạnh dễ chịu lan tỏa khắp tứ chi, về cơ bản không có đau đớn do được mạnh phạm tục mang lại, theo công pháp tu luyện, đại bộ phận được lực dần dần tập trung vào kỳ kinh bát mạch, vừa dưỡng kinh mạch, vừa không ngừng nâng cao độ tinh thuần của cương khí.

“Rắc!”

Gậy trúc sao chịu nổi cương khí, trong nháy mắt đã hóa thành vô số mảnh vụn bắn tung tóe.

Nhưng luyện võ luyện đến giai đoạn này, đâu cần phải có binh khí trong tay mới có thể tu luyện.

Hơn nữa.

Quyền pháp và thương pháp, vốn là tương thông.

“Sắp đột phá rồi!”

Trần Tam Thạch cảm thán trong lòng, tốc độ đột phá nhanh, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Mỗi lần nắm đấm của hắn vung ra, đều sẽ tạo ra một luồng khí đáng sợ.

Đến mức rùng rúc bên cạnh như bị cuốn vào cơn bão, phát ra tiếng “sột soạt” dữ dội, tạo thành một đường cong gần chín mươi độ, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ gãy hoàn toàn, khiến Lý Bình An trợn mắt há mồm.

Thế giới này rất ít người tu luyện Võ Đạo, ở dân gian, Võ Đạo đệ nhị cảnh càng là cấm pháp, ngày thường hắn chỉ nhìn thấy tiên nhân bay trên trời, đâu từng thấy Võ Giả cường hãn như vậy.

Huyền Tượng cảnh tinh thông, cương khí phóng ra ngoài!

Sau khi đột phá, cương khí của Võ Giả có thể đạt đến khoảng cách ba trượng.

Mỗi lần nắm đấm của Trần Tam Thạch vung ra, quyền cương phát ra đều sẽ xa hơn một chút, dưới sự trợ giúp của tiên đan, lần đầu tiên không cần kiệt sức cũng có thể nắm vững được bí quyết trong đó.

Hắn đột nhiên đánh ra một quyền, cương khí xé rách không khí, mơ hồ dường như có tiếng hổ gầm.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cả rừng trúc đều nổ tung, vô số mảnh trúc hóa thành mũi tên sắc bén bay loạn xạ, dọa Lý Bình An vội vàng trốn sau một tảng đá lớn.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (tinh thông)]

[Tiến độ: 0/1000]

[Hiệu quả:..., Bạch Hồ Sát Cương]

[Bạch Hồ Sát Cương: Sát phạt chi cương, hủy diệt tất cả]

Đột phá!

Trần Tam Thạch từ từ thu công.

Hắn có thể cảm nhận được.

Dược lực của Dưỡng Kinh Đan vẫn đang tiếp tục, nếu ăn thêm hai viên nữa, không lâu sau là có thể đột phá đến Huyền Tượng cảnh tiểu thành.

“Người có thể giết tiên nhân không?”

Lý Bình An nghiêm túc hỏi.

“Chưa đánh, không biết.”

Trần Tam Thạch xoa đầu cậu bé: “Quay về ngủ đi, trước khi ta đi sẽ để lại kiếm pháp hoàn chỉnh cho ngươi, ngươi

luyện cho tốt, nhưng trước khi có nắm chắc, ngàn vạn lần không được thể hiện trước mặt người ngoài, hiểu chưa?”

“Được.”

Lý Bình An âm thầm ghi nhớ: “Sư phụ, người nói người muốn đi, vậy người còn quay lại không?”

“Có lẽ.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ nói: “Hai năm nữa sẽ quay lại, đến lúc đó xem người luyện thể nào, còn nữa, nếu người gây họa, đừng nhắc đến tên sư phụ.”

Hắn đã sớm biết.

Không cần dùng thân phận thật để dạy đồ đệ.

Nhưng cũng không sao, nếu thực sự xảy ra chuyện, hắn cũng có thể cải trang thành người khác.

Văn tự của hai giới khác biệt không lớn.

Trần Tam Thạch thức đêm viết xong kiếm phổ hoàn chỉnh, giao cho Lý Bình An giấu kỹ, sau đó ngồi xếp bằng nghỉ ngơi trong phòng, sáng sớm ngày hôm sau trời còn chưa sáng, hắn đã cười Thiên Tầm quay trở về.

Chuyến đi này cũng nên kết thúc, tốt nhất là quay về Lương Châu xử lý xong chuyện quan trọng rồi nói sau.

Chỉ tiếc là...

Không có linh thạch!

Không mua nổi đan lô, đan phương và nguyên liệu.

Nếu không có thể luyện chế hai lò Chân Võ Đan, hoàn toàn có thể đuổi kịp thảo nguyên đại chiến trước khi đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, chuyện trong dãy núi La Thiên cũng có tư cách can thiệp, không đến mức ngồi chờ chết.

Tiên này, thực sự không tu nổi!

...

Thiên Nhai Hải Giác.

Cổ truyền tông trận.

Thiếu niên đi chân đất mang theo hành lý, bước lên con đường tìm tiên của hắn.

Hắn tên là Ty Nam, vốn là một Võ Giả phạm tục bình thường, nhưng thiên phú Võ Đạo cực kém, tu luyện Võ Đạo nhiều năm cũng không có thành tựu gì, trong nhà thực sự không gánh nổi.

Buồn bực, hắn bắt đầu đi du sơn ngoạn thủy, kết quả là ngẫu nhiên có được kỳ ngộ, lấy được một miếng ngọc bài và phương pháp kiểm tra linh căn.

Hắn là thiên tài Lôi linh căn phẩm thiên, thêm vào đó là tiên cốt bẩm sinh.

Theo tiên tích nói.

Chỉ cần có thể tiến vào Tu Tiên giới, sau này nhất định sẽ là một đại năng, là người mà tất cả mọi người ngưỡng vọng nhưng không thể có được!

“Thực sự là con đường này sao?”

Hắn hỏi thăm mấy ngày, mới biết đi con đường cổ này là có thể thông qua truyền tông trận.

“Tiểu huynh đệ này!”

Một người đàn ông râu quai nón tiến lại gần: “Ngươi cũng là người tìm tiên?”

Ty Nam cảnh giác nhìn đối phương, không trả lời.

“Đừng sợ, ta cũng vậy!”

Người đàn ông râu quai nón móc một miếng ngọc bài từ trong ngực ra: “Người xem.”

Ty Nam nhìn kỹ, thực sự giống hệt ngọc bài của hắn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Huynh đệ.”

Người đàn ông râu quai nón chân thành nói: “Ta nghe nói có người sẽ cướp ngọc bài, hai chúng ta kết bạn, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, thế nào?”

“Được!”

Ty Nam gật đầu mạnh.

Hai người đi cùng nhau.

Giữa đường, đột nhiên có một người lao ra.

Ty Nam cả kinh.

Người đàn ông râu quai nón ra tay, chỉ mấy chiêu đã đánh cho người đó bỏ chạy.

“Đa tạ huynh đệ!”

Ty Nam vẫn còn sợ hãi.

“Chắc ~”

Người đàn ông râu quai nón hỏi: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi không luyện võ?”

“Ừ.”

Ty Nam thẳng thắn nói: “Thiên phú Võ Đạo của ta cực kém, nhưng ta là Lôi linh căn phẩm thiên, thêm vào đó là tiên cốt, nghe nói ở Tu Tiên giới rất lợi hại! Hôm nay ngươi ta coi như là bạn sống chết, sau khi tiến vào Tu Tiên giới, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình hôm nay.”

“Nói như vậy ~”

Lý Râu cười nham hiểm: “Coi như Lý Râu ta đã giết một đại năng tương lai.”

“Cái gì?”

Ty Nam ngẩn ra.

Hắn chỉ thấy trong tay đối phương quán quanh ánh sáng màu vàng, một quyền đập xuống đỉnh đầu hắn, thế giới lập tức trở nên đen kịt.

“Có rồi!”

Lý Râu mò mẫm trên thi thể của hắn, lấy được một miếng ngọc bài: “Chưa luyện chút võ nào, làm sao đi được đến đây? Ủng công ta còn thử nửa ngày!”

“Lý Râu!”

Một tu sĩ khác nhảy ra từ trong bụi cỏ, rõ ràng là đồng bọn của hắn.

“Hắn nói hắn là Lôi linh căn, sao ngươi lại giết hắn? Nếu hắn thực sự trở thành đại năng, cũng coi như là cơ duyên của ngươi và ta!”

“Hồ đồ!”

Lý Râu mắng: “Chúng ta đã sớm là tu sĩ, đợi đến khi hắn tu luyện thành công, vừa điều tra là biết, đến lúc đó còn có mạng sống sao?!”

“Đáng tiếc thật.”

Tu sĩ chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Nếu biết như vậy, bọn họ sẽ quang minh chính đại ra mặt hộ đạo, thực sự muốn một bước lên mây.

“Dựa vào trời dựa vào đất không bằng dựa vào chính mình!”

Lý Râu không cho là đúng, trong tay cầm hai miếng ngọc bài: “Có rồi! Hai động phủ thượng phẩm! Cho dù là mang ra ngoài bán, cũng đáng giá không ít!”

Thiếu niên này, đã là người thứ hai bọn họ phục kích được.

Lần này thiên môn mở ra.

Trong bọn họ, thực sự có không ít người phát tài!

“Lý Râu, đã nói rồi!”

Đồng bọn nói: “Hai chúng ta mỗi người một nửa.”

“Đương nhiên đương nhiên.”

Lý Râu nói, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm.

Hắn vừa muốn ra tay, đã thấy cỗ truyền tống trận phía trước lóe lên ánh sáng.

Lại có người đến!

Chương 625: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (1)

Cùng với linh quang của truyền tống trận cổ vừa lóe lên rồi tắt đi.

Lý Râu và Thụ Đạo Nhân đồng thời ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên tảng đá.

Xuất hiện một nam tử bạch bào, phía sau dắt theo một con ngựa trắng.

“Đúng là hiếm thấy~”

Lý Râu lẩm bẩm: “Chỉ nghe nói có người liều mạng vào Tu Tiên giới, chưa từng thấy vào rồi lại muốn ra.”

“Không sai.”

Thụ Đạo Nhân nheo mắt: “Tiểu tử này tám phần là tạp linh căn gì đó, tự biết không có hy vọng tu hành, nên định quay về.”

“Luyện Khí tăng một!”

Lý Râu khinh thường nói: “Đã là ngọc bài trong tay hắn cũng không dùng được, đừng lãng phí nữa, đạo hữu, chuẩn bị động thủ đi.”

“Chờ đã.”

Thụ Đạo Nhân nhắc nhở: “Người không thấy bội đao bên hông hắn sao, lẽ là Võ Giả Chân Lực cũng rất phiền, vẫn nên thăm dò trước thì hơn.”

“Được!”

...

“Vị huynh đài này!”

Lý Râu toàn thân đầy vẻ giang hồ tiến lên, chấp tay nói: “Phía trước không phải Tu Tiên giới sao, sao huynh đệ vào rồi lại ra?”

Trần Tam Thạch nhìn khuôn mặt quen thuộc này, bình tĩnh nói: “Không tu nữa, chán lắm.”

“Chán thế nào?”

Lý Râu tiến lại gần: “Có thể kể cho huynh đệ nghe được không?”

Hắn lấy ngọc bài ra để chứng minh thân phận.

“Huynh đệ đừng căng thẳng, nhìn xem, ta giống ngươi, đều là người tìm tiên.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch nhìn ngọc bài, cười nói: “Hóa ra cũng là huynh đệ, vậy ta kể cho ngươi nghe...”

Hai người vừa đi vừa nói.

Đột nhiên.

Một đạo kiếm khí màu xanh biếc từ trong rừng bắn ra, lao thẳng về phía Trần Tam Thạch.

“Huynh đệ, cẩn thận!”

Lý Râu lớn tiếng nhắc nhở.

“Àm ——”

Trần Tam Thạch lập tức bấm quyết, một đạo kiếm khí thuật phát ra, kiếm khí màu tím và kiếm khí màu xanh va chạm rồi triệt tiêu lẫn nhau.

Đồng thời.

Lại có một tảng đá khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu, như cả một ngọn núi đập xuống.

“Keng ——”

Hòa Miêu đao ra khỏi vỏ.

Đao cương rít gào, như hổ gầm bắn ra, trực tiếp chém tảng đá thành hai nửa, sau đó hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống như mưa.

“Cương khí, Võ Giả Thoát Phàm.”

Lý Râu nhìn thấy ngay.

Tu Tiên giới.

Võ Tu phụ thuộc vào tài nguyên, thậm chí còn hơn cả tu sĩ bình thường, hơn nữa giới hạn rất thấp, nên số lượng Võ Tu luôn rất ít.

Trong đó.

Võ Tu Thoát Phàm cảnh, dù là đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ, cũng yếu ớt như tờ giấy, chỉ cần một đạo pháp thuật là có thể dễ dàng tiêu diệt, vì vậy càng ít người muốn tu luyện Võ Đạo.

Chỉ cần không tiếp cận, thì không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Thêm vào đó, người trước mắt sử dụng pháp thuật cũng chỉ ở mức Luyện Khí tầng một.

Gần như là cá nằm trên thớt.

Thụ Đạo Nhân không ần nấp nữa, chủ động bước ra từ trong rừng: “Tiểu hữu, đã ngươi không định ở lại tiếp tục tu hành, chi bằng giao ngọc bài ra, lưu lại một mạng, thế nào?”

“Đúng vậy tiểu tử.”

Lý Râu cũng không che giấu nữa: “Mau giao đồ ra.”

“Đại ca này.”

Trần Tam Thạch đẩy vẻ kinh ngạc xen lẫn phần nộ: “Người và hãn cùng một phe sao?”

Trong lúc nói.

Hãn đưa tay vỗ vào mông ngựa, ra hiệu cho Bạch Hộc Mã đi trước.

Lý Râu và Thụ Đạo Nhân liếc nhìn con ngựa trắng, dường như cảm thấy không đáng giá, nên không ngăn cản.

“Ít nói thôi!”

Lý Râu thúc giục: “Giao ngọc bài ra, người còn đường sống.”

“Thật sao?”

Trần Tam Thạch nhìn hai người bọn họ, sau đó hỏi: “Giao cho ai?”

“Đương nhiên là giao cho!!”

Thụ Đạo Nhân bấm quyết nhanh như tàn ảnh.

Sau lưng hãn.

Cây cối trong rừng như sống lại, từng sợi dây leo đủ màu sắc hóa thành lưới trời, cuốn tới như vũ bão, không chừa bất kỳ đường lui nào.

Ánh lạnh của lưỡi đao lóe lên.

Bạch Hộc Sát Cương cứng rắn chém ra một lỗ hổng ở giữa, trước khi dây leo rơi xuống người, Trần Tam Thạch tìm thấy khe hở để thoát ra, rõ ràng chỉ là thực vật bình thường, nhưng độ cứng lại có thể sánh ngang với thép.

Kiểm khí thuật!

Tiểu kiểm màu tím lại ngưng tụ.

Trong chớp mắt đã đến trước mặt Thụ Đạo Nhân.

“Loạt xoạt!”

Tất cả dây leo thu lại, ngưng tụ thành một tấm khiên cỡ dày trước mặt Thụ Đạo Nhân, nhìn từ xa, giống như được đan bằng những sợi dây leo, chỉ là linh quang lưu chuyển, không ngừng tỏa ra, chứng minh đây là một loại tiên thuật nào đó, kiếm khí thuật rơi vào, phát ra âm thanh xèo xèo, đốt cháy một vết thoi rữa to bằng bàn tay, nhưng không xuyên thủng được.

“Kiếm khí thuật Luyện Khí tầng một, cũng muốn phá vỡ bốn mệnh pháp thuật của ta?!”

Thụ Đạo Nhân vừa định nói, đã thấy sau kiếm khí thuật, còn có ba đạo kiếm khí nữa.

“Ầm ầm ầm!”

Mỗi đạo kiếm khí rơi xuống, đều xé toạc một lớp khiên cỡ, cho đến khi hoàn toàn mở ra, đạo kiếm khí thuật cuối cùng không còn gì cản trở, trực tiếp xuyên thủng cơ thể Thụ Đạo Nhân.

“A!”

Thụ Đạo Nhân ngã xuống đất rên rỉ.

Khuôn mặt hấn đầy vẻ không thể tin được.

Như thấy ma!

Kiếm khí thuật!

Là pháp thuật cấp thấp nhất.

Uy lực của pháp thuật này, phụ thuộc vào cảnh giới tu vi của bản thân.

Luyện Khí tầng một, cho dù luyện tốt đến đâu, cũng chỉ có vậy.

Điều quan trọng nhất là...

Pháp thuật này mỗi lần chỉ có thể phát ra một đạo kiếm khí!

Muốn tiếp tục.

Cần phải kết ấn thi triển lại, thời gian lãng phí trong chiến đấu không cần nói, chỉ riêng việc tiêu hao linh lực đã rất lớn.

Nhưng Thụ Đạo Nhân vừa rồi nhìn thấy rõ ràng.

Tên này.

Chỉ bấm quyết niệm chú một lần, đã liên tiếp phát ra bốn đạo!

Nhìn có vẻ gì là kiếm khí thuật.

Ngược lại giống như pháp thuật cao cấp của tu sĩ cấp cao!

Điều duy nhất đáng mừng là.

Thực sự chỉ là Luyện Khí tầng một, uy lực của pháp thuật không đủ, cộng lại tổng cộng năm đạo kiếm khí thuật, cũng gần như đã tiêu hao hết.

“Lý Râu!”

“Còn không động thủ!”

“...”

Nhìn như đấu pháp vài lượt, nhưng thực ra chỉ trong hai hơi thở.

Chương 626: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (2)

Lý Râu cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Hắn đưa tay ra sau lưng, lấy một thanh đao trắng khuyết, không cầm lên như người luyện võ để chiến đấu, mà trực tiếp ném về phía trước, đao trắng khuyết nở rộ ánh sáng vàng chói lọi giữa không trung, như một vàng trắng lưỡi liềm xoay tròn cắt về phía kẻ địch.

Trần Tam Thạch vùng Hòa Miêu đao xuống.

Bạch Hồ Sát Cương bùng nổ, nhưng trước mặt phi đao ánh vàng lại vô cùng mong manh, vừa chạm vào đã tan biến, sau đó quán lấy Hòa Miêu đao.

“Xèo xèo xẹt xẹt!”

Âm thanh kim loại ma sát như có móng vuốt sắc bén xé rách màng nhĩ.

Một lát sau.

Hòa Miêu đao trực tiếp vỡ vụn.

Trần Tam Thạch chỉ cảm thấy như có một con rồng voi đâm vào mình, cơ thể không chịu được bay ngược ra sau, chưa kịp rơi xuống, phi đao ánh vàng đã như lưỡi hái tử thần đuổi theo, trong nháy mắt đã cách cổ họng chỉ còn vài tấc.

Hậu Thổ Quyết!

Hắn vút chuôi đao gãy, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trong chớp mắt.

Linh khí trong đan điền vốn đã không nhiều bắt đầu tiêu hao nhanh chóng, như máy bơm nước, thông qua linh căn dẫn linh khí đã luyện hóa vào kinh mạch tứ chi, cuối cùng lại thông qua chu thiên vận chuyển đặc biệt hóa thành pháp lực, dẫn dắt nguyên tố thiên địa, dưới ánh sáng màu cam, đất trên mặt đất dần dần tách ra, sau đó kết hợp thành một bức tường đất trước mặt hắn.

“Àm!”

Tường đất nổ tung, đất vàng khô bay mù mịt như mưa, tạo thành một đám bụi lớn, nhưng đồng thời, phi đao ánh vàng trước đó ngay cả Hòa Miêu đao cũng không đỡ được, lại bị bật ngược trở về tay chủ nhân.

“Hậu Thổ Quyết?”

Lý Râu chắc lưỡi nói: “Một tên Luyện Khí tăng một từ phạm tục đến, vậy mà còn biết hai loại pháp thuật, nhưng cũng chỉ đến đây thôi!”

Hậu Thổ Quyết.

Trong Luyện Khí kỳ được coi là pháp thuật phòng ngự khá tốt.

Nhược điểm là tiêu hao lớn, sau khi đỡ đòn tấn công sẽ tự sụp đổ.

Đợi đã?!

Lý Râu sửng sờ.

Hắn tận mắt nhìn thấy...

Hậu Thổ Quyết vốn là dạng pháp thuật tức thời, lại một lần nữa ngưng tụ thành hình trước mặt đối phương.

Sau đó...

Đối phương giờ tường đất lao về phía mình.

Sao có thể!

“Linh lực của Luyện Khí tầng một, có thể liên tiếp phát ra năm đạo kiếm khí thuật, sau đó vẫn có thể tiếp tục thi triển Hậu Thổ Quyết?!”

Trong lúc mất tập trung.

Đối phương đã đến cách hai mươi bước.

Lý Râu vội vàng điều khiển phi đao ánh vàng, mang theo pháp lực cuộn cuộn hóa thành tia sáng cắt đi, chuẩn bị phá vỡ Hậu Thổ Quyết, sau đó dùng pháp thuật khác để giết chết hắn.

“Àm!”

Chuyện kỳ lạ xảy ra.

Lần này.

Sau khi phi đao va chạm, tường đất chịu đựng được tấn công sụp đổ cùng lúc, nhưng không tan rã mà tự bổ sung khôi phục, tụ mà không tan.

Đây mẹ nó là Hậu Thổ Quyết, có khác gì Thổ Nguyên Pháp của tu sĩ cấp cao sử dụng đâu?!

Hai lần thi triển pháp thuật không thành.

Trần Tam Thạch thuận lợi đến trước mặt tu sĩ, nắm đấm mang theo cương khí mạnh mẽ, như một con hổ dữ xuống núi, vặn vẹo không khí rồi ầm ầm rơi xuống vị trí trái tim trước ngực đối phương.

Xương cốt của Lý Râu gãy từng tắc, tim càng bị chấn động, máu tươi trào lên cổ họng, hắn gắng gượng đau đớn điều khiển phi đao, lại bị Hậu Thổ Quyết cản lại, ngay sau đó một nắm đấm khác đập vào mặt, cả người hoàn toàn mất thăng bằng bay ngược ra ngoài, rơi xuống đất phun ra mấy ngụm

máu tươi, ngay cả hai cánh tay cũng không kiểm soát được mà run rẩy, trong chốc lát không thể kết ấn thi pháp.

Quả nhiên!

Trần Tam Thạch sau khi cận chiến, cảm nhận được rõ ràng.

Cái gọi là tu sĩ, thân thể yếu ớt!

Đương nhiên.

Sự yếu ớt này là so với Võ Tu.

Nếu đổi thành người bình thường, cú đấm vừa rồi hoàn toàn có thể đánh nát cơ thể, nhưng giờ chỉ đánh bị thương mà thôi.

Nhưng cũng chứng minh một điều.

Võ Giả Huyền Tượng cảnh, đủ để gây ra mối đe dọa chết người đối với tu sĩ cấp thấp.

Thiếu sót duy nhất là khó tiếp cận.

Nhưng chỉ cần có thể tiếp cận, thì không còn là vấn đề!

“Bắt lấy thương!”

Đúng lúc này.

Một ánh bạc từ xa bắn tới, chính là Hồ Đầu Thảm Kim Thương.

Trần Tam Thạch nắm chặt lấy, phát ra tiếng kim loại vang vọng, hấn không cho đối phương cơ hội thở, như hồn ma đến trước mặt Lý Râu, trường thương âm âm rơi xuống trước khi đối phương kịp hồi phục, lưỡi thương lạnh lẽo như ánh trăng, trực tiếp cán nát đầu đối phương, như đập vỡ một quả dưa hấu, dịch não và máu tươi bắn tung tóe, ánh vàng trên phi đao cũng theo đó mà tắt đi.

“Rắc ——”

Hắn dùng cơ thể làm cung, trường thương làm tên, xoay người ném mạnh, trường thương mang theo Bạch Hồ Sát Cương cuộn cuộn không gặp bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp xuyên thủng trái tim của Thụ Đạo Nhân đang bị kiếm khí thuật trọng thương muốn bỏ chạy, chết ngay tại chỗ.

Hai người này.

Một mạnh một yếu.

Lý Râu Luyện Khí tăng ba.

Người sử dụng pháp thuật thuộc tính Mộc kia chỉ có Luyện Khí tăng hai.

Thân thể chỉ có vậy.

Không trách Võ Thánh có thể đứng vững ở phường thị.

Giờ nghỉ lại.

Trận chiến trên núi Tử Vi ngày đó, hoàng đế Long Khánh và những người khác chỉ sợ đều là Linh Nguyên hậu kỳ thậm chí trở lên, ở phạm gian đạt đến cấp bậc này, chỉ sợ là thu thập được hơn nửa tài nguyên tu tiên của thiên hạ.

“Vẫn là lần đầu tiên giao chiến với tu sĩ.”

Trần Tam Thạch Luyện Khí tăng một, cộng thêm tinh thông công pháp Huyền Tượng cảnh.

Cả hai đều không cao.

Nhưng cộng lại, có thể đối phó với tu sĩ Luyện Khí tăng ba, cũng không coi là quá kém.

“Thế nào?”

Ninh Hương bước nhẹ nhàng, như bướm bay đến bên cạnh, đồng tử của nàng cũng sáng lên như đóa hoa hồng màu hồng phấn, trước mặt còn lơ lửng một vòng tròn bạc tinh xảo, lên tiếng hỏi: “Có bị thương không?”

Chiêu Chiêu cùng Thiên Tâm cũng theo sau chạy đến.

Chương 627: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (3)

Hai ngày nay bọn họ luôn canh giữ gần truyền tống trận không đi xa, chính là lo có tình huống gì không kịp giúp đỡ.

“Không sao.”

Trần Tam Thạch nhìn ra, nữ nhân này đúng là có chút gia sản.

“Hai người này.”

Ninh Hương vung tay áo, vòng bạc biến thành vòng tay trở lại cổ tay trắng nõn: “Gần đây giết không chỉ một người tìm tiên, trên người chắc chắn có đồ.”

“...”

Trần Tam Thạch khẽ lắc đầu.

Đây là người tu tiên, khác gì cường đạo đâu.

Nhưng nghĩ kỹ lại những tu sĩ cấp thấp ở phường thị, dường như bản thân họ cũng chẳng liên quan gì đến hai chữ “tự tại” của tiên nhân, cũng cần ngày đêm làm việc vất vả, chạy đôn chạy đáo vì “kê sinh nhai”.

Thật là bất kể đến đâu, cũng đều là cá lớn nuốt cá bé, sau đó kẻ yếu lại bắt nạt kẻ yếu hơn.

Hắn không tiếp tục nghĩ vẩn vơ, cúi người bắt đầu lục soát thi thể.

“Ngọc bài?”

Rất nhanh, Trần Tam Thạch tìm được hai miếng ngọc bài.

Ngoài ra, chỉ còn lại thanh phi đao ánh vàng kia, chắc là pháp khí hạ phẩm, hơn nữa trên đó có không ít chỗ sứt mẻ, có khi còn là đồ cũ.

Còn linh thạch, trên hai người cộng lại, chỉ tìm được hai mươi một khối.

Đồ đáng tiền nhất vẫn là ngọc bài, nếu không đổi lấy động phủ, chắc chắn có thể đổi được linh thạch đủ để mua một bộ thiết bị luyện đan và nguyên liệu, thậm chí còn dư thừa.

Trần Tam Thạch lập tức cải trang, đưa hai miếng ngọc bài cho Ninh Hương và Thiên Tâm: “Chúng ta quay về một chuyến!”

...

Không lâu sau đó.

Phòng chấp sự Đại Trạch phường thị.

“Đạo hữu nói gì?”

Từ Hữu Lượng nghi hoặc hỏi: “Ngươi không đổi động phủ, mà muốn bán ngọc bài?”

Trần Tam Thạch khẳng định: “Đúng vậy.”

“Cũng không phải không được, nhưng giá này thì sẽ lỗ một chút.”

Từ Hữu Lượng xoa ngọc bài: “Một miếng ngọc bài, có thể đổi được một nghìn bốn trăm khối linh thạch.”

“Ít vậy sao?”

Trần Tam Thạch không nhớ nhầm thì.

Phí tổn động phủ thượng phẩm là một trăm khối linh thạch.

Ngọc bài có thể đổi hai mươi năm, tức là hai nghìn khối linh thạch, đổi thành tiền mặt, vậy mà chỉ có một nghìn bốn

trăm khối linh thạch, giảm giá một phần tư còn nhiều hơn.

Nghĩ kỹ lại.

Hắn cũng hiểu.

Cả linh mạch đều là của chủ phường thị, nói trắng ra động phủ chỉ là ngôi nhà xây trên linh mạch, nếu có sẵn thì coi như không đáng một xu, đổi ngọc bài ngược lại là chủ phường thị kiếm được.

Nhưng nếu đổi thành linh thạch.

Thì là “tiền mặt” thực sự.

Tự nhiên cũng không nhiều như vậy.

Trần Tam Thạch ước tính, Tu Tiên giới chắc chắn cũng có tồn tại giống như chợ đen, có thể bán ngọc bài với giá cao hơn, nhưng với thực lực hiện tại của hắn, tuyệt đối không dám mạo hiểm đi lung tung.

Bán cho phòng chấp sự giá không cao, nhưng được cái an toàn.

“Đạo hữu, ta vẫn khuyên nên đổi thành động phủ.”

Từ Hữu Lượng nói: “Dù ngươi có linh thạch, cuối cùng chẳng phải vẫn phải tìm động phủ để tu luyện sao?”

“Không cần suy nghĩ nữa, một nghìn bốn thì một nghìn bốn.”

Trần Tam Thạch đã quyết định.

“Được.”

Từ Hữu Lượng cũng không khuyên nhiều, theo quy định tiền trao cháo múc.

“Ngươi cũng muốn đổi linh thạch?”

Nửa ngày sau.

Lại có một nữ tu đến, cầm ngọc bài đổi lấy tiền mặt.

“Đúng vậy đạo hữu.”

Giọng của Ninh Hương như nước thu quân quýt: “Không biết đáng giá bao nhiêu linh thạch?”

“Một nghìn bốn, không, một nghìn năm!”

Từ Hữu Lượng nhìn chằm chằm đôi tay trắng nõn mịn màng của nàng, cùng đôi mắt như câu hồn kia: “Đạo hữu, nói nhỏ cho người biết, đổi thành người khác ta chỉ cho một nghìn bốn, nhưng người ta cho một nghìn năm!”

“Thật sao? Vậy tiểu nữ tử ở đây cảm tạ đạo hữu.”

Ninh Hương lùi lại nửa bước, nhẹ nhàng cúi đầu.

Từ Hữu Lượng cười ngậy ngốc: “Đạo hữu là người tìm tiên từ bên ngoài, hay là người trong phường thị tình cờ có được ngọc bài này? Không biết có tiện để lại tên tuổi và địa chỉ, sau này ta cũng tiện chiếu cố một hai.”

“Tiểu nữ tử đến nương tựa biểu huynh, đợi ổn định xong, sẽ đến cửa cảm tạ.”

Ninh Hương từ chối khéo, sau đó lấy linh thạch, bước đi nhẹ nhàng rời khỏi phòng chấp sự.

“Sur phụ.”

Chiêu Chiêu đi sát phía sau, vừa đau lòng vừa khó hiểu: “Động phủ thượng phẩm, họ Trần kia nghĩ gì vậy, đổi như vậy chẳng phải lỗ nặng sao? Chẳng lẽ hẳn không định ở lại Tu Tiên giới, chuẩn bị quay về?”

“Còn chưa rõ sao?”

Ninh Hương rất bình tĩnh.

“Chúng ta thì sao? Khó khăn lắm mới tìm được Tu Tiên giới!”

Chiêu Chiêu nhìn một nữ tu cười kiêu bay trên trời, vô cùng ngưỡng mộ.

“Ngốc quá, cho người miếng ngọc bài đổi lấy động phủ, người có thể an cư lạc nghiệp ở đây?”

Ninh Hương đi một đoạn, cơ bản cũng hiểu rõ: “Ta hỏi người, người định dựa vào bản lĩnh gì để kiếm linh thạch cung cấp tài nguyên tu luyện cho mình? Đào linh khoáng làm học đồ, hay là... ta thấy Tu Tiên giới cũng có thanh lâu, người đi bán thân?”

Những thủ đoạn dùng ảo thuật để lừa gạt nam nhân ở phạm tục trước đây, chỉ sợ ở đây không dùng được, đến những nơi như vậy, chỉ sợ thật sự trở thành đồ chơi.

“Không bán.”

Chiêu Chiêu liên tục lắc đầu: “Vậy bao giờ chúng ta mới có thể nhập đạo.”

“Đợi cơ duyên.”

Ninh Hương hiểu có những việc không thể cưỡng cầu: “Đi nhanh đi, hắn còn đang đợi chúng ta.”

...

“Một nghìn năm?”

Trần Tam Thạch biết mình bị lừa, họ Từ kia chắc chắn tự ý ăn chặn.

Hơn nữa hắn ước tính.

Giá thực tế của ngọc bài có thể cao hơn bốn trăm một chút, nhưng cũng không cao hơn nhiều.

Thôi vậy.

Phòng chấp sự là nơi quản lý cả phường thị, hắn không thể đến phòng chấp sự để khiếu nại, cái thiết thời này cũng chỉ có

thể chấp nhận, được cái cộng lại hai nghìn chín trăm khối linh thạch, đủ để bắt đầu rồi.

Trần Tam Thạch bắt đầu mua sắm khắp nơi.

[Lò luyện đan, tiêu hao hai trăm khối linh thạch.]

Chương 628: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (4)

[Mộc Yên Kim, tiêu hao hai mươi khối linh thạch.]

Loại gỗ này không thể tự đốt ra tiên hỏa, tác dụng chủ yếu là bền, dù là tiên hỏa cũng có thể cháy rất lâu.

Nếu Trần Tam Thạch về luyện đan thì cần dùng tiên bảo dị hỏa, củi thường không chịu được, cần phải liên tục cho vào, nghe nói luyện đan một lần mất mấy ngày, không biết phải đốt bao nhiêu gỗ, không thể chặt cả một khu rừng, như vậy đến kẻ ngốc cũng nhận ra có gì đó không ổn.

[Đan phương Dưỡng Kinh đan: Năm mươi khối linh thạch]

[Đan phương Chân Võ đan: Hai nghìn một trăm khối linh thạch]

[Dưỡng Kinh đan nguyên liệu x20: Hai mươi khối linh thạch]

[Chân Võ đan nguyên liệu x5: Năm trăm khối linh thạch]

Dưỡng Kinh đan tương đối rẻ.

Nhưng bắt đầu từ Chân Võ đan, giá cả trở nên cực kỳ đắt đỏ.

Đặc biệt là đan phương của Chân Võ đan, đắt đến mức đáng sợ.

[Đan phương Tị Cốc đan: Hai mươi khối linh thạch]

[Tị Cốc đan nguyên liệu x50: Năm viên linh tinh]

Muốn luyện đan, chắc chắn phải bắt đầu từ cái đơn giản nhất. Vì vậy, Trần Tam Thạch đã mua đan phương và nguyên liệu của Tị Cốc đan rẻ nhất, đến lúc đó dùng để luyện tập.

[Túi trữ vật: Hai mươi khối linh thạch]

Cuối cùng.

Trần Tam Thạch phát hiện một thứ thú vị.

Túi trữ vật!

Túi găm to bằng bàn tay, có thể chứa được nhiều thứ.

Lần này, bọn họ mua nhiều đồ như vậy ở phường thị, mang theo bên người thực sự rất nổi bật, dựa vào hành vi của Lý Râu và những người kia, nếu nghênh ngang đi trên phố chắc chắn sẽ bị cướp.

Tự nhiên vẫn nên mua một cái túi trữ vật thì hơn, hơn nữa thứ này về sau còn có tác dụng khác.

Ví dụ như đựng binh khí.

Sau này Trần Tam Thạch không cần lo trường thương quá dài khó mang theo bên người.

Còn có mũi tên!

Cũng có thể có rất nhiều hàng dự phòng.

Tự nhiên không thể tiếc, quả quyết mua ngay.

Mua xong tất cả những thứ cần thiết, tổng cộng tiêu hao hai nghìn chín trăm ba mươi khối linh thạch cộng thêm một viên linh tinh, một khoản tiền lớn còn chưa nóng đã tiêu sạch sẽ, trên người chỉ còn lại mấy khối linh thạch, cộng thêm một thanh phi đao pháp khí.

Trước khi hiểu rõ đường đi nước bước của chợ đen, hẳn không dám mạo hiểm đi tới, hơn nữa cũng không phải thứ

đáng tiền, nên dứt khoát để lại cho mình dùng, đối với Võ Giả bình thường cũng là một loại vũ khí lớn.

Mấy cửa hàng đều cười đến mức méo miệng.

Đặc biệt là Tụ Bảo Lâu.

Nghe nói do Võ Tu hiếm, Chân Võ đan có khi mấy năm không ai mua, đan phương hơn hai nghìn khối linh thạch càng để ở đó hơn trăm năm rồi.

Vì đầu tư cho bản thân!

Thật có thể coi là xa xỉ!

Theo Trần Tam Thạch được biết.

Tán tu bình thường muốn luyện đan, thường là tích góp linh thạch mua lò luyện đan cũ, bắt đầu luyện từ Tị Cốc đan, dần dần kiếm lại từng viên linh tinh, sau đó từng bước đi lên, trong đó tốn kém thời gian, có khi mất mấy chục năm.

Trần Tam Thạch bỏ ra cái giá lớn như vậy, cũng là để nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Võ Thánh.

Xử lý xong mọi việc.

Bọn họ rời đi bằng phương thức truyền tống trận cổ.

Ngọc bài chỉ còn một miếng.

Rời đi hoàn toàn dựa vào Thiên Tâm vận chuyển ngọc bài qua lại.

Cuối cùng quay đầu nhìn Tu Tiên giới, trong lòng Trần Tam Thạch hơi tiếc nuối.

Trường sinh bất tử, ai cũng muốn.

Chỉ tiếc hiện tại thực lực không đủ, gặp phải Luyện Khí trung kỳ chỉ sợ cũng gặp nạn, hơn nữa Lương Châu còn rất

nhiều việc cần xử lý, hấn không thể bỏ mặc mọi thứ ở đây mấy năm thậm chí mấy chục năm.

Duyên phận chưa đến!

Đội đột phá Võ Thánh, có đủ khả năng tự bảo vệ và xử lý xong việc ở Lương Châu, rồi quay lại xem, đến lúc đó cũng gần như nắm vững kỹ thuật luyện đan, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Không do dự nữa.

Trần Tam Thạch đặt ngọc bài vào rãnh, cùng với linh lực của truyền tống trận, hấn thuận lợi trở lại đảo nhỏ Thiên Nhai Hải Giác.

“Ta đã hỏi thăm rồi.”

Ninh Hương cẩn thận nói: “Gần đây trong vòng mấy ngày, đều có thuyền đưa đón của phường thị, chúng ta đi thuyền là có thể trở lại Nam Lĩnh trấn, sau đó quay về đường cũ, trong vòng hai tháng có thể trở lại Lương Châu.”

Mấy người Trần Tam Thạch vòng qua đường cổ của truyền tống trận, trở lại bờ biển Thiên Nhai Hải Giác, không bị ai nhòm ngó nữa.

Lúc này trên đảo.

Vẫn tập trung rất nhiều người tìm tiên và tán tu phạm tục, bọn họ không vào được Tu Tiên giới, cũng không cam lòng trở về phạm tục, còn một số ít người khi đến dựa vào các loại kỳ ngộ, hiện tại không có linh thạch, dù muốn đi cũng đi không được, đại khái chỉ có thể ở lại đây chờ chết.

Xem ra.

Mấy người Trần Tam Thạch đi đường thuận lợi.

Nhưng thực tế con đường tìm tiên gian khổ biết bao, không biết bao nhiêu người chết giữa đường, trong đó có lẽ không thiếu các loại thiên tài.

Chiếc thuyền đưa đón gần nhất, chính là vào giờ Tý đêm mai.

Bọn họ tìm một góc ngòi xuống, vốn định yên lặng chờ đến ngày mai, kết quả đến nửa đêm, chỉ thấy mười mấy tu sĩ lần lượt bay ra từ hướng tây nam, rơi xuống giữa đám đông, sau đó Thiên Nhai Hải Giác rơi vào hỗn loạn.

“Ta đi hỏi.”

Ninh Hương rất nhanh trở lại, giọng điệu dưới tấm khăn che mặt trở nên nặng nề: “Là Quỷ Thất.

“Các tu sĩ trong Đại Trạch phường thị, phát hiện ra tung tích của Quỷ Thất ở Thiên Nhai Hải Giác, trước khi bắt được hắn, muốn phong tỏa hoàn toàn hòn đảo này, chúng ta không đi được nữa...”

“Còn về hỗn loạn.

“Là các tu sĩ nói, bất kể là ai tìm được Quỷ Thất, sẽ miễn phí đưa hắn vào Tu Tiên giới.

“Hiện tại, những người tìm tiên trên đảo đều phát điên lên bắt đầu tìm kiếm.”

“Lại là Quỷ Thất.”

Trần Tam Thạch hơi đau răng: “Lúc đó vội vàng rời khỏi Nam Lĩnh trấn, chính là để tránh lão già này, không ngờ lại gặp trên thuyền, bây giờ vội vàng đi cũng có nguyên nhân này, kết quả lại gặp phải. Lão già này chẳng lẽ là sao chổi của ta?”

Chương 629: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (5)

“Lại Tử đạo hữu, sao ngươi lại nói xấu người khác sau lưng?”

Giọng nói già nua truyền đến từ phía sau, khiến cơ thể hắn đột nhiên cứng đờ, khóe mắt có thể nhìn thấy.

Một lão nhân mặc hắc bào, không biết từ khi nào đã đến bên cạnh.

“Ong!”

Vòng bạc ở cổ tay trắng nõn của Ninh Hương vừa bắt đầu dao động, đã nghe thấy lão giả hắc bào trầm giọng nói: “Tiểu nha đầu, nếu ngươi muốn sống, tốt nhất đừng gây ra tiếng động.”

“...”

Ninh Hương thức thời dừng tay.

“Quý Thất tiền bối...”

Khóe mắt Trần Tam Thạch giật giật hai cái, chuyển chủ đề nói: “Ngươi đến tìm văn bối, là có việc gì sao?”

“Thực sự để ngươi đoán đúng rồi.”

Quý Thất ngồi xuống bên cạnh hắn, nhàn nhạt nói: “Một lát nữa giúp lão phu một việc.”

“Tiền bối.”

Trần Tam Thạch từ chối khéo: “Tại hạ cảnh giới thấp kém, chỉ sợ là...”

Quỷ Thất nói thẳng: “Không giúp thì đừng sống nữa.”

“Giúp.”

Trần Tam Thạch đồng ý ngay: “Tiền bối cứ nói.”

Hắn đâu có tư cách từ chối, cũng chỉ có thể đồng ý trước, sau đó tìm cơ hội hành động.

“Đúng rồi, yên tâm đi.”

Quỷ Thất vỗ vai hắn: “Không cần người mạo hiểm, sau khi thành công, lão phu sẽ đưa người cùng rời đi.”

Rời đi?

Người này không phải quay lại Tu Tiên giới, mà là muốn đi?

Chẳng lẽ thực sự là...

Trần Tam Thạch thử hỏi: “Tiền bối Võ Đạo siêu tuyệt, tiền đồ vô lượng, nhưng tại sao lại muốn hủy linh mạch, chủ động rời khỏi Tu Tiên giới?”

“Tiểu hữu, người nói hơi nhiều rồi?”

Trong giọng điệu của Quỷ Thất mang theo cảnh cáo.

“...”

Hiện tại Trần Tam Thạch cảm thấy Quỷ Thất và sự phụ giống nhau bốn phần.

Nhưng dù sao cũng chỉ là giống thôi.

Trên đời có rất nhiều tu sĩ.

Võ Tu cũng không thể chỉ có một.

Không thể cảm thấy Võ Đạo siêu phàm thì chính là Tôn Tượng Tông.

Hắn còn muốn thử thêm.

Nhưng Quỷ Thất không cho cơ hội, ném đến một viên ngọc và một tấm phù lục: “Nửa canh giờ nữa, ta sẽ dẫn tất cả mọi người trên đảo đến cách đây năm mươi dặm, người cầm viên ngọc này, dựa vào cảm ứng của nó để tìm.

“Cho đến nơi có cảm ứng mạnh nhất, dùng phù lục bố trí kết giới, sau đó tiêm một chút pháp lực vào viên ngọc, sau đó không cần làm gì nữa, ngồi đó đợi lão phu đến đón người.

“Nha đầu này là gì của ngươi?”

Hắn chỉ vào Chiêu Chiêu hỏi.

Trước khi Quỷ Thất xuất hiện.

Chiêu Chiêu đang nhét bánh làm từ linh mễ mua ở Tu Tiên giới vào miệng.

Sau khi Quỷ Thất xuất hiện.

Nàng quên cả nuốt thứ trong miệng, phồng má như bánh bao, cứ ngây ngốc đứng đó không biết làm gì.

“Nàng ấy à.”

Trần Tam Thạch trả lời: “Là muội muội của ta.”

“Được!”

Quỷ Thất như xách gà con nhắc nàng lên: “Nàng đi theo ta trước, để phòng ngừa ngươi giở trò! Nếu việc không thành, nàng chết trước, sau đó lão phu sẽ đi tìm ngươi.”

Nói xong.

Không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, ma đầu trong nháy mắt đã biến mất.

“Chiêu Chiêu!”

Ninh Hương phản ứng lại thì đã muộn.

“Đi thôi.”

Trần Tam Thạch nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm theo lời hấn nói.”

“Chiêu Chiêu nàng ấy...”

Ninh Hương vô cùng lo lắng.

“Yên tâm đi, nàng ấy sẽ không sao đâu.”

Trần Tam Thạch chắc chắn nói.

“Không đúng...”

Ninh Hương phát hiện ra điều bất thường: “Sao tự nhiên ngươi lại tin tên ma đầu đó như vậy?”

“Ngươi đoán hấn là ai?”

Vừa rồi.

Khi đối phương lấy đồ từ trong ngực ra.

Trần Tam Thạch rõ ràng nhìn thấy trên cổ Quỷ Thất đeo một mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền đó...

Thực tế là một chiếc nhẫn!

Chiếc nhẫn này hấn đã thấy từ rất lâu trước đây.

Khi tuyển phong, lúc giết Ninh Trường Quân.

Sư phụ hấn, chính là lấy một cây trường thương từ trong chiếc nhẫn đó!

Trước đây không biết.

Hiện tại xem ra.

Rõ ràng là nhẫn trử vật!

Nghĩ kỹ lại.

Vị Quỷ Thất tiền bối này.

Dường như vẫn không có binh khí thuận tay.

Lúc đầu dùng mấy lần là hỏng, rõ ràng là dùng tạm, sau đó lại cướp búa của tu sĩ để dùng...

Chín mươi chín phần trăm!

Hiện tại Trần Tam Thạch gần như có thể chắc chắn Quỷ Thất chính là sư phụ!

Trừ khi sư phụ chết rồi, chiếc nhẫn rơi vào tay người khác.

Còn về việc sư phụ không nhận ra bọn họ...

Một là vì tất cả đều cải trang.

Hai là vì đây cách Lương Châu quá xa.

Chuyện của hai người Ninh Hương là Tứ sư huynh tự ý quyết định, sư phụ không biết.

“...”

“Thật sao?”

Ninh Hương khó tin: “Quỷ Thất là độc sư đại nhân, hắc, hắc đến Thiên Nhai Hải Giác làm gì, còn muốn hủy linh mạch?”

“Không biết, cứ làm theo đi.”

Trần Tam Thạch đứng dậy.

Đừng nói là sư phụ.

Cho dù không phải Tôn Tượng Tông, bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hiện tại thực lực bộc lộ ra, ngược lại giết chết bọn họ dễ như trở bàn tay.

“Viên ngọc này...”

Trần Tam Thạch quan sát.

Viên ngọc to cỡ lòng bàn tay.

Nhìn từ bên ngoài, hơi giống Huyền Châu, nhưng từ cảm nhận hoàn toàn khác biệt, cầm trong tay, có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa pháp lực không thể đo lường được, như thể có người ép buộc biến cả vào trong viên ngọc nhỏ bé, lúc này dần dần không kìm nén được, chỉ cần trợ lực từ bên ngoài, sẽ bùng nổ như sóng thần.

Viên ngọc này cũng là một cái bình.

Nhưng không phải chứa huyền khí, mà là một loại lực lượng thần bí nào đó.

Cầm nó.

Trần Tam Thạch rõ ràng cảm nhận được có cái gì đó, viên ngọc như kim chỉ nam vậy.

Hắn lên vào trong màn đêm, Ninh Hương theo sát phía sau.

Hai người một đường đi về phía đông nam của hòn đảo, đến khe núi cách truyền tông trận cổ khoảng trăm dặm.

“Chính là ở đây.”

Trần Tam Thạch ngồi xổm trước một vũng nước.

“Ong ong!”

Viên ngọc bắt đầu rung dữ dội, như sóng lại muốn thoát khỏi sự kìm kẹp.

Trần Tam Thạch gần như dùng hết sức lực mới không để rơi.

Linh mạch!

Hắn dựa vào viên ngọc để cảm nhận được, dưới lòng đất ở đây, dường như có một linh mạch!

Chỉ là linh mạch này, dường như vẫn còn đang ngủ, nếu không có đạo cụ đặc biệt hỗ trợ, căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Chương 630: Võ Đạo Thí Tiên, Sư Đồ Tương Nhận (6)

“Sư phụ bảo chúng ta đi tìm linh mạch?”

Trần Tam Thạch nhận ra điều gì đó, “Hắn muốn chúng ta dùng viên ngọc này, hủy bỏ linh mạch dưới đây?”

Cảm giác chia cắt!

Đột nhiên hắn có một cảm giác chia cắt cực mạnh.

Trong truyền tông trận.

Đếm không xuể các tu sĩ, vì muốn có một động phủ xây dựng trên linh mạch mà vất vả đấu tranh.

Nhưng trên hòn đảo này.

Có người muốn hủy bỏ linh mạch vốn có thể đổi lấy vô số tài nguyên!

Đây hoàn toàn là hai thái cực!

Tại sao?

Sư phụ muốn hủy bỏ linh mạch?

Mà không phải giữ lại để đổi lấy tài nguyên.

Với thiên phú của sư phụ, chắc chắn có thể tiến xa hơn nữa trên con đường tiên đạo, hơn nữa mọi người đều nói sư phụ không còn nhiều thọ nguyên, chẳng lẽ không thể dựa vào linh mạch để tìm cách kéo dài tuổi thọ ở tiên giới sao?

Mất tích hai năm.

Tốn công sức lớn như vậy, chỉ để tìm thấy linh mạch rồi hủy bỏ.

Động cơ là gì?

Lúc này cách thời điểm chia tay với Quỷ Thất không nhiều không ít, vừa đúng nửa canh giờ, phía tây của hòn đảo vang lên tiếng động lớn, rõ ràng là cố ý tạo ra tiếng động, lấy đó làm tín hiệu thông báo.

Vẫn là câu nói đó.

Cho dù Quỷ Thất không phải là sư phụ, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn làm theo.

Trần Tam Thạch cầm tấm phù lục kia, dùng pháp lực kích hoạt, từng tia sáng vàng từ phù lục tuôn ra, lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra, cuối cùng hình thành một kết giới, bao phủ hắn.

Cho dù hắn chưa từng tiếp xúc với phù lục, cũng có thể nhìn ra đây là một loại kết giới phòng ngự, hơn nữa cấp bậc rất cao, tuyệt đối không phải phù lục cấp một, cấp hai, còn cao đến mức nào thì không thể phán đoán chính xác.

Trần Tam Thạch kéo Ninh Hương vào kết giới, sau đó tiêm linh khí vào viên ngọc đang nóng lòng muốn động.

Viên ngọc không còn kiểm soát được, hóa thành một tia sáng bay lên bầu trời đêm, sau đó càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, từ sao thành trăng rồi từ trăng thành mặt trời, chiếu sáng cả Thiên Nhai Hải Giác như ban ngày, ngay sau đó, từng trận phù văn từ trong viên ngọc bùng nổ như suối phun, nhanh chóng kết thành từng trận ấn, bao phủ hòn đảo.

“Đây...”

“Đây là chuyện gì vậy?!”

“Các ngươi nhìn xem!

“ ... ”

Những người tìm tiên đến từ Đại Thiên Thế Giới, đều ngẩng đầu nhìn, không ai không há hốc mồm.

“Àm!”

Quỷ Thất đập một tu sĩ trước mặt thành thịt nát.

Bên cạnh hắn, còn có mười mấy tu sĩ.

Bọn họ nhìn dị tượng bao phủ cả bầu trời, đều lộ vẻ kinh hãi.

“Đại trận?!”

“Đây là trận pháp gì?”

“Quỷ Thất, là ngươi làm?!”

“Ngươi muốn làm gì?!”

“ ... ”

Chiêu Chiêu bị ném sang một bên, càng mơ mơ màng màng.

“Quỷ Thất!”

“Bất kể ngươi dùng phương pháp gì, ngươi cũng không thể dựa vào một mình để độc chiếm linh mạch!”

“Lão phu, khi nào nói là ta muốn có được linh mạch này?”

Quỷ Thất cười lạnh: “Các ngươi nói xem, ngày nào cũng tranh giành nhau, sống mệt không? Lão phu giúp các ngươi hủy bỏ nó, mọi người đều được thoải mái tự tại!”

“Cái gì?”

“Hủy linh mạch?”

Các tu sĩ nhìn nhau, nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Ngươi điên rồi?!”

“Điều này có lợi gì cho ngươi?!”

“...”

“Linh mạch là tạo hóa của trời đất!”

“Chỉ có đại năng thực sự mới có khả năng hủy bỏ nó, ngươi đang nói nhằm cái gì?!”

“...”

Quỷ Thất chỉ cười lạnh: “Lão phu có thể hay không, các ngươi nhìn là biết!”

“Trận pháp này...”

“Là cấp mấy?!”

Cùng với trận pháp hình thành, dưới uy lực mạnh mẽ, các tu sĩ càng thêm hoảng sợ bất an, bọn họ thậm chí không phán đoán được đây là trận pháp gì, cấp bậc trận pháp cao đến đâu, chỉ cảm thấy sâu không lường được.

“Chẳng lẽ hẳn thực sự có thể hủy linh mạch?!”

“Mau!”

Tu sĩ cầm đầu quát lớn: “Tìm trận nhãn...”

Nói đến nửa câu sau.

Ngay cả hẳn cũng mất hết tự tin.

Nếu thực sự có trận pháp có thể hủy bỏ linh mạch.

Chẳng lẽ bọn họ những tu sĩ Luyện Khí này có thể ngăn cản được?

“Ông ——”

Dưới con mắt của mọi người.

Một con nai như tinh linh, chui ra từ linh châu trong màn đêm, sau đó bay về hướng khe núi.

“Mạch linh!”

“...”

Phạm là linh mạch phục hồi, trước tiên sẽ sinh ra mạch linh!

Chỉ khi mạch linh trưởng thành, sau khi dung hợp với địa mạch, mới có thể thúc đẩy một linh mạch thực sự, mà muốn tìm vị trí của linh mạch trước thời hạn, cách tốt nhất chính là bắt được mạch linh.

Trần Tam Thạch tận mắt nhìn thấy mạch linh rơi xuống trước mặt hắn, sau đó như không có thực thể, bay vào trong lòng đất.

Một lát sau.

Bắt đầu từ sâu trong lòng đất, từng đợt linh khí như sóng lan tỏa, rất nhanh bao phủ Thiên Nhai Hải Giác, và càng ngày càng nồng đậm.

“Linh mạch phục hồi!”

Các tu sĩ ở Thiên Nhai Hải Giác đều cảm thấy linh khí giữa đất trời trở nên dồi dào!

“Cấp hai!”

“Vừa mới phục hồi đã có nồng độ cấp hai!”

“...”

Các tu sĩ gặp linh khí, như cá gặp nước.

“Àm ——”

Tuy nhiên.

Không đợi bọn họ cảm nhận cẩn thận linh khí nồng đậm của thiên địa.

Linh châu trên đỉnh bầu trời, cũng chính là trận nhãn của đại trận này, bùng nổ ra một đạo kim quang nóng rực vô cùng về phía khe núi, như năng lượng từ mặt trời rơi xuống, xuyên qua lòng đất, trực tiếp bắn về phía linh mạch.

Ngay sau đó.

Linh mạch vừa mới phục hồi đã bắt đầu nhanh chóng suy yếu, linh khí giữa đất trời cũng tiêu tan không thể đảo ngược được.

Linh mạch, đang bị hủy diệt!

“Ầm ầm ầm!”

Núi lở đất sụp.

Lấy điểm rơi của kim quang làm trung tâm, dư chấn khủng khiếp lan tỏa, từng ngọn núi sụp đổ, cả hòn đảo rung chuyển dữ dội, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể chìm xuống, rơi vào trong biển cả mênh mông.

Trước mặt Trần Tam Thạch, mặt đất càng xuất hiện một vết nứt sâu thẳm không nhìn thấy cuối.

Toàn bộ quá trình không ai có thể ngăn cản, thậm chí không ai có thể quấy rầy.

Kéo dài suốt nửa canh giờ.

Cuối cùng.

Con nai tinh linh kia lại xuất hiện, tất cả linh khí còn sót lại giữa đất trời co lại ngưng tụ trên người nó, sau đó cơ thể của mạch linh hoàn toàn tan rã, hóa thành những điểm sáng, dung nhập vào linh châu trên bầu trời.

Kim quang tắt.

Đại trận giải tán.

Linh châu lại hóa thành tia sáng rơi xuống, trở lại trong tay Trần Tam Thạch, hắn lập tức cảm nhận được linh lực mênh mông.

Linh căn không bị hủy bỏ hoàn toàn...

Một phần tương đối đã được hấp thụ vào linh châu.

Lúc này.

Linh châu này.

Tương đương với một linh mạch cấp một.

Chương 631: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Tù (1)

“Quý Thất—”

Ngay khi trận pháp tắt đi.

Cả Thiên Nhai Hải Giác bị bao phủ bởi một âm thanh như chuông lớn.

“Người lấy đâu ra diệt linh đại trận? Rốt cuộc người là ai?”

“Linh mạch này rất có thể là một trong bốn tổ mạch của Đông Thắng Thần Châu. Hành động của người đã huỷ hoại cơ duyên của vô số sinh linh, huỷ hoại tạo hoá của hàng triệu người!”

“...”

Tổ mạch?!

Nghe có vẻ lớn chuyện.

Trần Tam Thạch cảm viên châu, cảm nhận linh khí dồi dào.

Thiên địa chi tổ mạch?!

Đông Thắng Thần Châu?

Là chỉ lục địa mà họ đang ở?

Và người nói chuyện này đến từ đâu?

Dựa vào ngũ giác siêu phàm của Trần Tam Thạch, hẳn không thể phân biệt được âm thanh cụ thể đến từ hướng nào,

chỉ cảm thấy tràn ngập khắp nơi, áp lực ẩn chứa bên trong khiến hần khó chịu nổi.

Lời vừa dứt.

Ngay phía trên Thiên Nhai Hải Giác, hư không bị xé toạc, dần dần hiện ra một truyền tông trận.

“Quý Thất!”

“Người không chạy được đâu!”

“...”

Chỉ thấy sau truyền tông trận.

Hết thấy tiên kiếm bào trắng từ trong bay ra, thẳng đến lão ma mặt nạ dưới mặt đất, kiếm khí cuộn trào, linh quang loé sáng, tựa như tiên giới chân tiên, hạ phàm tru diệt.

Kiếm như mưa bão.

Gió lốc cuốn phăng.

Áo choàng đen trên người ma đầu mặt quỷ phồng lên, hần cứ đứng yên tại chỗ, cho đến khi kiếm quang đầy trời ập đến trước mặt, mới hung hăng vung chiếc búa lớn bằng vàng tím trong tay, chân lực cuồng bạo tàn phá, trong nháy mắt nghiền nát kiếm quang, dưới chân lực cuộn trào, mấy kiếm tu trực tiếp hoá thành thối nát.

Trong màn đêm, nổ tung từng đám sương máu, tựa như hoa bỉ ngạn nở rộ nơi u minh.

Hoa bỉ ngạn càng nở càng nhiều, càng nở càng nhiều, cho đến khi lấp đầy cả màn đêm, biến Thiên Nhai Hải Giác thành âm ti địa phủ, cửu u hoàng tuyền, tựa như luyện ngục u minh, lại như vực sâu chử thân.

“Kết trận!”

“Ông!”

Hơn trăm kiếm tu bày trận, tất cả bọn họ buông chuỗi kiếm, để phi kiếm lơ lửng trước ng, sau đó bấm quyết niệm chú, chú ngữ đầy trời như tiên đình La Phù, phi kiếm kim quang liên thành một mảnh trên bầu trời, tạo thành màn mưa kiếm sắt thép, rồi liên tục biến ảo, cho đến khi một thanh cự kiếm khổng lồ xuất hiện trên cao, sau đó nhanh chóng rơi xuống mặt đất, như muốn đâm xuyên hòn đảo này.

Trên mặt đất.

Lại có vô số xích sắt kim quang cuộn trào, như những con mãng xà quấn chặt lấy ma đầu mặt quỷ, trói chặt hẳn tại chỗ, không thể thoát ra được.

Đồng thời.

Cự kiếm dài mười trượng cũng nhanh chóng rơi xuống, uy lực phát ra từ nó khiến biển cả gầm thét, sóng lớn cuộn trào, sắp sửa đè bẹp ma đầu, nghiền nát hẳn thành tro bụi.

Khoảnh khắc sinh tử.

Trước mặt Quỷ Thất loé lên một tia hàn quang.

Thế là.

Một con rồng bạc xuất thế.

Xích sắt kim quang nổ tung từng tấc.

Rồng bạc từ biển sâu lao ra, thẳng đến chín vạn dặm trời cao.

“Ầm ầm ầm—”

Cự kiếm.

Rồng bạc.

Pháp lực.

Sóng thần.

Địa chấn núi rung.

Chiêu Chiêu ở khu vực trung tâm, dưới cơn gió lốc, tóc tai rối bù, phải ôm chặt một tảng đá ngầm mới không bị hất văng ra ngoài.

Sư phụ!

Nếu như trước đó, người này có chín mươi chín phần trăm khả năng là Tôn Tượng Tông, thì khi cây trường thương bạc này xuất hiện, không còn nghi ngờ gì nữa, Quỷ Thất chính là Tôn Tượng Tông, Tôn Tượng Tông chính là Quỷ Thất.

Vài hơi thở sau.

Rồng bạc chiến thắng, cự kiếm vỡ nát.

Vô số kiếm tiên rơi xuống từ trên không, hoặc đập xuống đất, hoặc rơi xuống biển.

“Quỷ Thất!”

“Rốt cuộc ngươi là ai?!”

Trên bầu trời.

Sau truyền tống trận lớn nhất, lại vang lên một giọng nói đầy áp lực.

“Hừ hừ~”

Ma đầu mặt quỷ lạnh lùng cười, nắm chặt rồng bạc trong tay, sau đó bay lên, đứng trước truyền tống trận, từng chữ như sấm vang: “Đông Thắng Thần Châu trấn thủ sứ, Tôn Tượng Tông!”

“Trấn thủ sứ?”

Giọng nói sau truyền tống trận vừa kinh vừa giận: “Các ngươi những tên yêu nhân ma đạo này, tội ác trời đất căm phẫn, đáng lẽ nên hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được luân hồi!!!”

“Vô năng phần nộ.”

Tôn Tượng Tông cảm thương đứng đó, nhìn chằm chằm vào truyền tống trận, lớn tiếng quát: “Người có dám ra ngoài, giao đấu với lão phu không?”

“Lão tặc! Người có dám vào không?”

“Người có dám ra không?!”

“Người vào đi!”

“Ra đi!”

“...”

“Lão tặc, chịu chết đi—”

“Ầm ầm ầm—”

Một bàn tay lớn màu tím, từ trong truyền tống trận từ từ vươn ra, mang theo uy lực vô thượng, dường như chỉ cần búng tay một cái là có thể khiến cả hòn đảo này tan thành mây khói, những người tìm tiên ở gần đó, không ít kẻ gan mật vỡ nát mà chết.

Tuy nhiên.

Khi chạm vào thế giới này.

Uy lực của bàn tay lớn này bắt đầu suy giảm nhanh chóng, đến khi hoàn toàn rời khỏi truyền tống trận, uy lực đã không còn bằng một phần trăm ban đầu.

“Ầm!”

Trường thương như rồng bạc xuất thế, va chạm với bàn tay lớn này, bàn tay lớn màu tím sụp đổ, ma đầu áo đen cũng bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng, sau đó mới ổn định lại thân hình trên không trung, lạnh lùng nói: “Lão rùa già, rốt cuộc ngươi có ra không?”

“Con kiến hôi dựa vào thiên đạo áp chế mà hò hét!”

Đại tu sĩ sau truyền tông trận giận dữ ngút trời: “Các người tu sĩ của Đại Trạch phường thị nghe đây, tên này chẳng qua chỉ là võ phu phạm tục sắp hết thọ nguyên, các người không cần sợ hãi, cùng nhau xông lên nhất định có thể bắt được hắn! Bất kể là ai, chỉ cần mang theo đầu của Quỷ Thất, đều có thể vào thượng tông, hưởng đãi ngộ đệ tử chân truyền!”

“Ông—”

Trong truyền tông trận trên bầu trời, lại có hàng chục tu sĩ ủa ra, truyền tông trận của Đại Trạch phường thị cũng có hàng trăm tán tu chạy đến.

Chỉ thấy Tôn Tượng Tông không chạy mà tấn công, trực tiếp tóm lấy một tu sĩ có thể kiểm soát lối vào, xông vào truyền tông trận của Đại Trạch phường thị, biến mất không thấy.

Chương 632: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Tù (2)

“Hắn còn dám vào tu tiên giới? Tìm chết!”

“Đuổi theo!”

“...”

“Thùng thùng!”

Sau vài tiếng trống trận, đám tu sĩ trên không trung Thiên Nhai Hải Giác biến mất không thấy.

Thung lũng.

Phù lục của kết giới phòng ngự dần tiêu tan.

“Mau đi thôi!”

Trần Tam Thạch hiểu nơi này không nên ở lâu, hắn kéo Ninh Hương đứng dậy bỏ chạy.

Linh mạch bị huỷ.

Đại đa số tu sĩ đều đuổi theo Quỷ Thất, nhưng chắc chắn cũng có người sẽ đến đây kiểm tra tình hình, dù sao vừa rồi tất cả mọi người đều thấy, cái gọi là tổ mạch ở ngay vị trí này.

Quả nhiên.

Sau khi lao ra khỏi thung lũng, đập vào mắt là hai tu sĩ Luyện Khí tầng một và tầng hai.

“Hai vị đạo hữu.”

Một lão giả chống gậy nói: “Các ngươi vừa rồi ở đây, có phát hiện gì không?”

“Phát hiện gì cơ?”

Trần Tam Thạch đầy mặt bối rối.

“Giả vờ!”

Một hán tử trung niên lập tức bấm quyết thi triển pháp thuật, một quả cầu lửa bắn ra.

Vừa rồi.

Dưới diệt linh đại trận, ngay cả hòn đảo cũng sắp sụp đổ, tu sĩ bình thường dù có đến gần cũng sẽ tan thành mây khói, hai người này ở trong thung lũng, ngay cả tóc tai cũng không rớt, không có vấn đề mới là lạ.

Thổ Hậu Quyết phát động, dễ dàng đỡ được quả cầu lửa.

Phi đao kim quang tiếp nối mà đến, trực tiếp chém đứt đầu của hán tử trung niên.

Lão nhân hét lớn một tiếng, cây gậy trong tay hoá thành đàng xà, trong nháy mắt đã đến trước mặt, há miệng lớn để lộ ra răng nanh, cuốn theo độc khí dày đặc, sắp sửa nuốt chửng người sống sau khi đã trúng độc mà chết.

Ninh Hương khẽ nhắc ngón tay, chiếc vòng bạc trên cổ tay liền bay lên trước mặt, phát ra âm thanh trong trẻo như nhạc cụ, chặn đứng tất cả độc khí cùng với đàng xà, sau đó mang theo ánh sáng tím nhạt bay đi.

Lão tu sĩ không kịp thu tay, chết ngay tại chỗ.

“Trong tay bọn họ có bảo bối!”

Lại có mấy tu sĩ chạy đến, đều tưởng rằng hai người này đã lấy được bảo vật gì đó trong thung lũng, mắt đỏ ngầu như chó rừng ngửi thấy máu tươi, lao lên cướp đoạt.

Những người này, chắc là không thuộc về thế lực nào.

Chỉ đơn thuần là muốn làm cướp!

Rõ ràng là không oán không thù!

“Phập—”

Trần Tam Thạch lấy trường thương từ trong túi trữ vật ra, trực tiếp đâm nát đầu của một tu sĩ, đồng thời tay kia bấm quyết, ngưng tụ kiếm khí đâm xuyên qua tên tu sĩ định đánh lén.

Bên kia.

Cũng có hai tu sĩ cha con đi vây giết Ninh Hương.

“Con trai!”

“Ra tay đi, cô nương này trên người chắc chắn có đồ tốt!”

Tu sĩ trung niên sử dụng pháp thuật hệ băng, ngưng tụ hai cây băng nhọn, bắn một cây như tên, cây còn lại cầm trong tay làm vũ khí, lao lên cận chiến.

“Ong!”

Ninh Hương điều khiển vòng bạc chặn băng nhọn lại.

“Cha! Con đến giúp cha đây!”

Tu sĩ trẻ tuổi cầm trong tay một thanh phi kiếm pháp khí toả ra ánh sáng tím, định vòng ra bên cạnh đánh lén, vừa định ra tay, lại đối diện với một đôi mắt rất đẹp...

“Cô nương!”

Tu sĩ trung niên cầm băng nhọn, giằng co với vòng bạc, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng pháp lực của đối phương đang nhanh chóng suy yếu, khoé miệng không khỏi nở một nụ cười dữ tợn: “Giao bảo bối ra đây, tha cho ngươi một mạng, thế nào?!”

Ninh Hương không nói gì, chỉ điều động pháp lực gắng gượng chống đỡ, thân hình bắt đầu run rẩy.

Tu sĩ trung niên càng liều mạng hơn.

Tổ mạch!

Nơi tổ mạch!

Hai người đi ra từ nơi tổ mạch, trời mới biết trong tay họ có bảo bối gì!

Biết đâu sau khi lấy được bảo vật, nhà họ Lý của họ cũng có thể mua một mảnh đất có linh mạch, khai chi tán diệp trong tu tiên giới, thành lập một tu tiên gia tộc!

“Không biết điều, chịu chết đi!”

Tu sĩ trung niên cầm băng nhọn bằng tay phải, tay trái thì thả ra, dưới sự gia trì của pháp lực, băng sương ngưng tụ trên bề mặt da, phát ra âm thanh “rắc rắc”, cuối cùng hoá thành móng vuốt băng, sắp sửa đoạt lấy mạng sống của nữ tu.

Cũng ngay lúc này.

Nữ tu đột nhiên đáng thương nói với sau lưng hắn: “Công tử cứu ta.”

“Cái gì?!”

Tu sĩ trung niên nhận ra có điều không ổn.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một thanh phi kiếm màu tím đang chém tới.

“Con trai, ngươi làm gì vậy?!”

“Lão già, chịu chết đi!”

“Phập—”

Tu sĩ trung niên ăn trọn một kiếm: “Yêu nữ, ngươi là yêu nữ, ta muốn...”

Trong lúc phân tâm, hắn cũng đối diện với đôi mắt rất đẹp đó.

Lập tức.

Tâm thần xao động.

Tu sĩ trung niên quay sang giết tu sĩ trẻ tuổi: “Thằng ranh con, dám tranh nữ nhân với cha ngươi, nếu không có ta, ngươi có thể bước vào tiên đồ sao?!”

Hai cha con đánh nhau, chẳng mấy chốc cả hai đều bị thương.

Ninh Hương nhân cơ hội này điều khiển vòng bạc, lấy mạng hai người.

Sắc mặt nàng cũng trắng bệch, linh lực trong cơ thể gần như cạn kiệt.

“Cẩn thận!”

Sau khi điều khiển vòng bạc, giúp bóng dáng phía trước chặn một đòn pháp thuật đánh lén, nàng cũng hoàn toàn kiệt sức, cơ thể mềm nhũn ngã ra sau, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Luyện Khí tầng một.

Sử dụng pháp thuật không chế tu sĩ có cảnh giới cao hơn mình, vốn dĩ khó như lên trời, hoàn toàn dựa vào thể chất đặc biệt mới thành công, sau mấy vòng tiêu hao, không thể chống đỡ nổi nữa.

May mắn thay.

Khi Ninh Hương ngẩng đầu lên lần nữa, thấy đầy đất là xác của các tu sĩ và một bóng dáng cảm thương đứng đó, toàn thân đầy máu.

“Loạt xoạt—”

Từ phía vẫn còn có tu sĩ đang tiến đến.

Trần Tam Thạch không dám chậm trễ, thậm chí không kịp mò xác, trực tiếp cõng Ninh Hương lên lưng, trước khi những tu sĩ khác đến kịp đã rời khỏi thung lũng, cắt đuôi mọi người rồi đến bờ biển.

“Chiêu Chiêu.”

Ninh Hương vô cùng yếu ớt, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Nếu không thoát được, ngươi bỏ ta lại, mang theo nó chạy đi.”

Sư phụ đâu rồi?

Trước đó không phải đã nói sẽ quay lại đón người sao...

Chương 633: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ (3)

Nghĩ kỹ lại.

Trần Tam Thạch liền biết.

Sư phụ sau đó cũng có thể nhận ra mình.

Hơn nữa từ khi bắt đầu ở trấn Nam Lĩnh, sư phụ đã đeo mặt nạ, ngay cả vũ khí thuận tay cũng không dùng, rõ ràng là đang ẩn giấu thân phận.

Chỉ là vừa rồi.

Sau khi truyền tống trận thứ ba trên bầu trời mở ra.

Bất đắc dĩ phải dùng đến thương pháp.

Về cơ bản cũng coi như lộ rõ thân phận, dứt khoát không che giấu nữa.

Chỉ là trong tình huống này, nếu mang theo bọn họ cùng đi, chắc chắn sẽ bị phát hiện, vì vậy dứt khoát lựa chọn quay lại Đại Trạch phường thị, thu hút sự chú ý.

Tuy nhiên hẳn nghĩ, sư phụ chắc chắn sẽ để lại phương pháp rời khỏi nơi này, ít nhất cũng sẽ đưa ra một số gợi ý.

Dọc đường đến bờ biển.

Khắp nơi đều là xác của tu sĩ, những tán tu sống sót bắt đầu mò xác nhặt bảo, còn không ít người vì thế mà đánh nhau, cảnh tượng hỗn loạn không thể tả nổi.

Trần Tam Thạch ở sau những tảng đá ngầm bên bờ biển, tìm thấy Chiêu Chiêu nửa người ngâm trong nước.

Lúc này Chiêu Chiêu đang bám pháp ấn trong tay, căng thẳng nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy sau gáy có một đôi tay lớn ấn xuống, không kịp phản ứng đã rời khỏi mặt đất.

“Là ta đây!”

Trần Tam Thạch thấy đối phương định ra tay, lên tiếng nói: “Ta đã đến bên cạnh ngươi mà ngươi cũng không phát hiện, ngươi sống đến giờ này cũng là kỳ tích đấy!”

Chiêu Chiêu cảm thấy mình bị xúc phạm nghiêm trọng, cuối cùng lại không biết phản bác thế nào, chỉ có thể nói: “Này, Trần Tam Thạch mau thả ta xuống, ta theo kịp!”

Trần Tam Thạch buông tay.

“Ừm” một tiếng Chiêu Chiêu rơi vào nước biển, giống như một con chó ướt sũng, chui ra khỏi nước: “Ngươi không thể nói trước một tiếng sao? Trần Tam Thạch ngươi quá đáng lắm rồi!”

“Đừng nói nhảm.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Hắn có nói làm thế nào để chúng ta rời khỏi Thiên Nhai Hải Giác, hoặc là có nơi nào an toàn để ẩn náu không?”

Cảnh tượng hỗn loạn trước mắt.

Không biết còn kéo dài bao lâu.

Ở lại lâu chỉ gây thêm rắc rối.

“Đây là cái mà ma đầu đó cướp được rồi đưa cho ta, nói là để chúng ta lên đó rời đi trước.”

Chiêu Chiêu ướt sũng từ trong vạt áo phẳng phiu lấy ra một chiếc thuyền nhỏ, sau đó vẽ mặt nghiêm túc, phân tích một

cách nghiêm nghị: “Nhưng ta nghĩ hẳn chắc chắn không có ý tốt như vậy, biết đâu bên trong có cạm bẫy gì, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“...”

Rõ ràng.

Nàng vẫn chưa nhận ra Quỷ Thất chính là Tôn Tượng Tông.

“Mau lên, lên thuyền đi!”

Trần Tam Thạch thấy có tu sĩ nhìn về phía này với ánh mắt không thiện ý, lớn tiếng quát tháo thúc giục: “Không nghe thấy sao?!”

“Sao ngươi lại hung dữ như vậy!”

Chiêu Chiêu giật mình, hốc mắt lập tức đỏ lên, nhưng tay vẫn không ngừng, lập tức nắm quyết niệm chú theo cách Quỷ Thất đã dạy, chiếc thuyền gỗ vốn chỉ to bằng bàn tay, hoá thành một luồng sáng bay ra, khi rơi xuống nước biển, đã biến thành một chiếc linh chu dài hơn hai trượng.

Chiếc thuyền này nhỏ hơn nhiều so với của Từ Hữu Lượng.

Nhưng cũng đủ cho hơn chục người ngồi.

Trần Tam Thạch cõng Ninh Hương sau lưng, một tay xách Chiêu Chiêu, nhẹ nhàng nhảy lên boong tàu, sau đó ném cả hai người xuống.

Cuối cùng, mới đến lượt mình nhảy lên linh chu.

Chiêu Chiêu bò dậy, lấy một viên linh thạch từ trong ngực ra, đặt vào cơ quan của linh chu, sau đó nghiền răng tiêm pháp lực vào, dưới sự điều khiển của nàng, linh chu thuận lợi khởi hành.

“Ong!”

Kết giới màu cam vàng mở ra.

Dưới sự bao phủ của kết giới, linh chu thể hiện tốc độ đáng kinh ngạc, chỉ sau vài hơi thở, đám người trên bờ biển trong mắt họ chỉ còn lại nhỏ như con kiến.

Chìm vào trong sương mù vô biên vô tận, kết giới phát ra âm thanh xì xì xèo xèo, chống lại sự ăn mòn của bên ngoài, mọi thứ dần trở nên ổn định.

Trần Tam Thạch có thể ngồi xuống trên boong tàu.

Hắn nhìn thấy Chiêu Chiêu vất vả, lo lắng hỏi: “Ngươi sẽ không lái thuyền đi chệch hướng, đến nơi khác chứ?”

Biển cả mênh mông.

Chỉ cần lệch hướng một chút, đích đến sẽ khác xa nhau.

Hơn nữa nơi này rất quý dị, đi đến một lục địa khác cũng có khả năng.

Chiêu Chiêu toàn thân vẫn còn nhỏ “tí tách” xuống boong tàu, nàng tức giận nói: “Hay là ngươi đến lái đi?”

“...”

Thôi vậy.

Trần Tam Thạch ước chừng sư phụ chắc đã dạy rồi, nên cũng không phản bác nữa.

Cuối cùng giành lại một ván, trong lòng Chiêu Chiêu thoải mái hơn nhiều.

“Hừ...”

Trần Tam Thạch nằm trên boong tàu, trong đầu liên tục phát lại những hình ảnh vừa xảy ra.

Đông Thắng Thần Châu.

Trần thủ sứ.

Tổ mạch.

Những thứ này, nghe có vẻ huyền ảo vô cùng.

Nửa năm trước.

Trong khái niệm của Trần Tam Thạch.

Sư phụ chẳng qua chỉ là một võ phu trên cảnh giới Võ Thánh.

Hiện tại xem ra...

Lão nhân gia chỉ sợ đã sớm đối mặt với một thế giới rộng lớn hơn nhiều.

Sau lưng của hoàng đế và những người khác.

Chắc chắn cũng có bí mật lớn hơn.

Hơn nữa trước đó đã đề cập.

Linh mạch này là một trong bốn đại tổ mạch, có nghĩa là lục địa này, cũng chính là “Đông Thắng Thần Châu” trong miệng họ, có lẽ còn có những linh mạch khác chưa thức tỉnh.

Thân phận sư phụ bị ép bại lộ.

Làm lớn chuyện như vậy, chỉ sợ chẳng mấy chốc cả thiên hạ đều sẽ biết.

Nhân gian trần thủ sứ...

Trần thủ sứ?

Trần thủ cái gì?

Tiên nhân gọi sư phụ lão nhân gia là yêu nhân.

Tất cả những điều này...

Có liên quan gì đến Mai tiên sinh không?

Trần Tam Thạch cảm nhận huyền châu trong ngực, bên trong vẫn còn một luồng sức mạnh huyền diệu không thể kích hoạt.

Điều hắn lo lắng nhất vẫn là sự an nguy của sư phụ.

Vốn dĩ người có thể trực tiếp rời đi.

Hoàn toàn là để che giấu cho bọn họ, quay lại thu hút sự chú ý...

Nhưng lo lắng cũng vô ích.

Thực lực của mình vẫn còn quá yếu ớt.

Chương 634: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Tù (4)

Đừng nói là tu sĩ cảnh giới cao, ngay cả khi gặp phải tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, cũng đủ uống một bình rượu rồi.

Sau khi quay về, thật sự phải nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Võ Thánh mới được.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch nằm đó cảm thấy xấu hổ, lập tức lấy cây thương vàng có đầu hổ ra khỏi túi trữ vật bắt đầu luyện tập.

Thâm thoát

Mấy ngày trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của Dưỡng Kinh Đan, độ thuần thực mỗi ngày một tăng vọt.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 398/1000]

Với tốc độ này.

Đến khi quay về Lương Châu, chắc chắn có thể đột phá đến tiểu thành, sau đó trong vòng nửa năm sẽ đạt đến đại thành, đột phá lên cảnh giới Võ Thánh.

Chiếc thuyền nhỏ này.

Đi nhanh hơn một chút so với thuyền lớn.

Khoảng tám ngày sau.

Họ băng qua sương mù dày đặc, đến vùng biển bình thường.

Nhìn từ xa, có thể thấy thuyền đánh cá của ngư dân đang lao động.

“Cái này, cho ngươi?”

Ninh Hương đã hồi phục, đưa cho hắn một thanh phi kiếm mới toanh.

“Chiến lợi phẩm của ngươi, tự mình giữ lấy đi.”

Trần Tam Thạch thuận miệng nói.

“Thật sao?”

Ninh Hương cũng không khách sáo, tiến lên bóp vai cho hắn: “Thế nào, lần này đi xuống, nô gia và tướng quân cũng coi như bạn sinh tử rồi nhỉ.”

Trần Tam Thạch không nói gì, trong tay chơi đùa viên linh châu chứa linh mạch.

Thứ này...

Tương đương với linh mạch trung phẩm nhất giai.

Chỉ là không biết có thể sử dụng được không.

Hắn hơi lo lắng, không biết có công dụng nào khác không, mình lấy để tu luyện có ảnh hưởng đến hiệu quả sau này không.

Vẫn nên đợi sư phụ quay về rồi hãy nói.

Đêm hôm đó.

Lúc chạng vạng.

Biển cả nhuộm một màu đỏ dưới ánh hoàng hôn.

Cảng biển bến tàu, mọi thứ vẫn như trước.

Các ngư dân kiểm đếm thành quả.

Quan binh lần lượt kiểm tra, bất kỳ ai có ý định lén mang theo cá quý, linh ngư, hoặc không đủ số lượng cần nộp, nhẹ thì bị đánh đập rồi cưỡng chế quay lại biển, nặng thì trực tiếp bị phát đi sung quân.

Vùng biển này, dưới sự phục hồi của linh mạch.

Không biết có bao nhiêu cá quý, trong núi không biết sẽ thúc đẩy bao nhiêu bảo dược, bao nhiêu dị thú.

Không lâu sau...

Thực lực tổng thể của Nam Tù chỉ sợ sẽ tăng lên đáng kể.

Đây có lẽ cũng coi là cơ duyên của Nam Tù.

Linh mạch phục hồi ở đâu không phục hồi, lại phục hồi trong địa phận của họ.

“Trần Nam Lĩnh đã giới thiệu.”

Ninh Hương đi do thám tình hình, nhanh chóng quay lại nói: “Mười vạn đại quân của Nam Tù đóng quân gần đó, bao vây kín như bưng, hơn nữa khắp nơi đều có lệnh truy nã Tôn đốc sư, Võ Thánh, Trùng Hồ gì đó của bọn họ cũng đều đến.”

Lại là mười vạn?

Tứ quốc Tù, Thịnh, Tề, Khánh, thực ra đều là đại quốc, chỉ xét riêng về dân số, chỉ cần đủ lương thực, có thể điều động hơn hai trăm vạn binh mã, cũng không phải ngoài dự liệu.

Còn về lệnh truy nã sư phụ...

Chắc là có tu sĩ đến thông báo.

Làm thế nào để rời khỏi nơi này, sau đó quay về Đại Thịnh một cách thuận lợi, trở thành vấn đề hàng đầu.

Trần Nam Lĩnh lúc này.

Không chỉ phạm nhân không thể rời đi, ngay cả tu sĩ cũng phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Quan trọng nhất là.

Căn bản cũng không có tu sĩ nào muốn rời khỏi nơi này.

Dù sao.

Không ít tu sĩ đến từ Đại Trạch phường thị, đều đang đánh nhau giữa núi rừng và trên biển, mục đích là muốn bắt một số linh thú, linh ngư mang về đổi linh thạch, quay về phường thị còn nói được, ai mà đi ngược hướng, đó chính là vào trong lãnh thổ của Đại Từ, đi tiếp nữa là Đại Thịnh, là phạm tặc thế giới, căn bản không có ai muốn đi đến phạm tặc thế giới.

Trần Tam Thạch bọn họ chỉ có thể tạm thời ở lại khách điểm, may mắn thay Lại Tử Đầu trước đó đã xuất hiện ở đây, chương quỳ bảo lãnh hẳn là người tìm tiên, các tu sĩ mới không quá làm khó.

Dù vậy, cũng vẫn yêu cầu trước khi phát hiện tung tích của Tôn Tượng Tông, không được phép bất kỳ ai rời đi.

...

Đại Thịnh.

Kinh thành.

Từ sau loạn Thái Vi sơn, thánh giá hồi kinh được ba tháng, thái tử gia đã qua đời trong Tây Ninh cung, tất cả con cháu của hắn đều rời khỏi kinh thành, đến phong địa hẻo lánh.

Tần vương, Tề vương bình an vô sự trong đại loạn, chính thức bắt đầu tham gia xử lý chính sự.

Chỉ có chính bọn họ biết.

Lúc đầu...

Là đại ca của bọn họ không ra tay giết.

“Bản thị đồng căn sinh, tương tiễn hà thái cấp.”

(Điều từ một gốc mà sinh ra, có gì lại tàn sát lẫn nhau)

Thái tử gia sau khi nói xong câu này, đã rời đi trước mặt bọn họ.

Bản thị đồng căn sinh, tương tiễn hà thái cấp.

Nói hay thật đấy.

Không trách được đại ca sẽ thất bại.

Hắn vẫn quá nhân từ!

Tần vương, Tề vương tràn đầy quyết tâm.

Chỉ là sau khi bụi bặm lắng xuống, lục hoàng tử kết thúc mười năm bị giam lỏng, vừa trở lại triều đình đã có rất nhiều môn sinh cự thân ủng hộ, lão thập nhị cũng đi theo phía sau phụ tá, thanh thế lớn mạnh.

Còn về hoàng đế bệ hạ.

Sau khi trở về, những ngày bế quan tu luyện lúc ít lúc nhiều, mạnh hơn trước không ít.

Vạn Thọ cung.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ, có chuyện lớn!”

“...”

“Đứng lại!”

Thái giám chưởng ấn của Ty Lễ Giám Hoàng Hồng ngăn người báo tin lại, nhận lấy tờ mật hàm rồi tự mình đưa vào trong đại điện.

Sau rèm.

Hoàng đế Long Khánh trầm giọng nói: “Độc đi, đã tìm thấy tên Trương Lại Tử đó rồi sao?”

Hắn hồi kinh, tổng kết tình báo từ nhiều phía.

Càng tính toán cẩn thận, càng có thể tính ra.

Tên Trương Lại Tử này ăn cả hai đầu.

Đầu tiên là lấy được lợi ích từ hương hoả thần giáo.

Lại nhân lúc Thái Vi hành cung hỗn loạn, lấy đi di vật của Thái Tổ.

Đó là đồ của nhà họ Tào hấn!

Trong đó chắc chắn còn có phương pháp tiến vào tiên giới, làm sao có thể chịu đựng được khi nó cứ thế rơi vào tay người ngoài.

Chương 635: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Từ (5)

“Bệ hạ, Trương Lại Tử vẫn đang điều tra, tạm thời chưa có tin tức, trên này...”

Giọng của Hoàng Hồng có chút run rẩy: “Là tung tích của Tôn độc sư.”

“Hắn?”

Hoàng đế bình tĩnh như giếng cổ nói: “Nói nghe xem, hai năm nay hắn trốn ở đâu?”

“Tôn độc sư, hắn ở Thiên Nhai Hải Giác...”

Hoàng Hồng dừng lại một chút, đem toàn bộ tin tức nhận được kể lại chi tiết.

“Người nói cái gì?”

Rèm được vén lên.

Hoàng đế Long Khánh đi xuống bậc cao, hắn nắm chặt phát trần, tiêu hoá thông tin nhận được: “Thiên Nhai Hải Giác ở Nam Từ... lần mở ra năm mươi năm một lần vừa diễn ra không lâu trước đó, Tôn Tượng Tông đã huỷ diệt linh mạch...”

“Bệ hạ.”

Hoàng Hồng nói: “Theo tiết lộ của các tu sĩ ở trấn Nam Lĩnh, Tôn độc sư quả thực dựa vào sức mạnh của một mình

hắn đề huỷ diệt linh mạch, giết chết nhiều tu sĩ, cảnh giới võ đạo, đã không thể đo lường được, nếu như hắn...”

Hoàng đế Long Khánh nhìn thanh Long Uyên Kiếm sau rèm, hô hấp sau khi rối loạn trong chốc lát đã khôi phục lại bình tĩnh, thản nhiên nói: “Hắn là huynh đệ của trẫm, hiện tại lại sắp hết thọ nguyên, không cần quá nghi kỵ.

“Hiện tại hắn đang ở đâu?”

“Vẫn ở Thiên Nhai Hải Giác.”

Hoàng Hồng trả lời: “Có rất nhiều tiên nhân muốn vây giết hắn, Nam Từ cũng điều động mười vạn đại quân đến đó.”

“Người nghĩ cách giúp trẫm.”

Hoàng đế Long Khánh nói: “Chuyện này, chúng ta nên nhúng tay vào thế nào?”

“Bệ hạ, chuyện này e rằng hơi khó.”

Hoàng Hồng lo lắng nói: “Vị trí của trấn Nam Lĩnh, nằm ở phía đông nam của Nam Từ, ở giữa cách không biết bao nhiêu núi bao nhiêu sông, đại quân gần như không thể đánh tới đó trong thời gian ngắn. Hơn nữa hiện tại ở đó toàn là tiên nhân, phái cao thủ trong nội bộ đến cũng vô ích...”

Hoàng đế Long Khánh trầm ngâm nói: “Theo người nói như vậy, Tôn Tượng Tông lãnh ít dữ nhiều rồi?”

“Nô tài thật sự không biết.”

Hoàng Hồng cúi đầu nói: “Nhưng Tôn độc sư đã dám đi, chắc chắn có nắm chắc.”

“Không được...”

Hoàng đế Long Khánh đi đến trước cửa đại điện, nhìn về hướng Lương Châu, dường như đã hạ quyết tâm nào đó: “Trẫm muốn đi xem xem hắn đang làm gì.”

“Bệ hạ?”

Hoàng Hồng đi theo hoàng đế đến tận đây, trong lòng cả hai đều có ẩn ý: “Ngài chẳng lẽ...”

“Công bố ra ngoài, trăm bề quan tu luyện, không được để lộ bất kỳ tin tức nào.”

Hoàng đế Long Khánh ra lệnh: “Ngoài ra, để lão lục tạm thời giám quốc.”

“Bệ hạ, không được đầu bệ hạ!”

Hoàng Hồng lên tiếng ngăn cản: “Ngài là thiên tử, thân thể ngàn vàng, sao có thể tự mình mạo hiểm?”

“Hoàng Hồng à.”

Hoàng đế Long Khánh gạt đầu, trầm giọng nói: “Tiên giới chi môn ở ngay trước mắt, trăm sao có thể không tự mình đi thăm dò?!”

“Nô tài vô năng!”

Hoàng Hồng xấu hổ vô cùng: “Không thể thay chủ nhân giải ưu sầu.”

“Được rồi, ý trăm đã quyết.”

Hoàng đế Long Khánh vung phát trần, liền thay một bộ quần áo, dung mạo cũng biến thành người khác.

Hắn ném phát trần đi, kèm theo tiếng “ong ong” long ngâm, một luồng kim quang rơi vào tay hắn, sau khi bình tĩnh lại, rõ ràng chính là thanh Long Uyên Kiếm mà Thái Tổ lưu lại.

“Bệ hạ!”

Hoàng Hồng lo lắng nói: “Không cần phải mấy người đi theo ngài sao?”

“Một đám gánh nặng!”

Hoàng đế Long Khánh cười kiếm bay đi, trong nháy mắt đã biến mất nơi chân trời.

...

Nam Từ.

Trần Nam Lĩnh.

Trần Tam Thạch bị mắc kẹt ở đây, mắc kẹt đến nửa tháng.

Hắn tận mắt nhìn thấy, một Võ Thánh của Nam Từ và một tu sĩ Luyện Khí viên mãn đi trên đường, rõ ràng đã đạt được thoả thuận nào đó.

Nghe nói Nam Từ rất phấn khích.

Bọn họ chuẩn bị giúp các tu sĩ ở đây vây chết Tôn Tượng Tông, sau đó lập tức kéo quân lên phía bắc.

“Làm sao bây giờ đây...”

Chiêu Chiêu nằm bò trên bàn, nghịch chiếc linh chu đã trở lại kích thước bằng lòng bàn tay, thỉnh thoảng cầm lên vẽ một đường trên không trung.

Theo như nàng nói.

Chiếc linh chu này, chỉ có chủ nhân mới có thể điều khiển được.

Dấu ấn của chủ nhân ban đầu đã bị xoá, hiện tại chủ nhân chính là Chiêu Chiêu, coi như hoàn toàn trở thành đồ của nàng.

“Đúng vậy.”

Ninh Hương suy nghĩ cách: “Cứ mắc kẹt như vậy cũng không phải cách, hay là ta đi tìm một quan chức cấp cao của

Nam Từ, hoặc là không chế tu sĩ sơ kỳ, để bọn họ dẫn chúng ta đi?”

“Không ổn.”

Trần Tam Thạch phủ định đề xuất này, mị thuật của Ninh Hương có tác dụng, nhưng cảnh giới của bản thân quá thấp, rất dễ bị những người có cảnh giới cao hơn phát hiện, làm như vậy chỉ gây ra rủi ro lớn hơn.

Cách tốt nhất là nghĩ cách để bọn họ loạn lên.

Nhưng điểm này...

Thực lực của hắn chỉ sợ không làm được, cũng chỉ có thể chờ xem tình hình, đồng thời không được lãng phí thời gian.

Những ngày này.

Ngày nào hắn cũng luyện thương trong sân.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (Tinh Thông)]

[Tiến độ: 598/1000]

“Hô!”

Cho đến khi kiệt sức.

Trần Tam Thạch mới dừng lại, hắn cất cây thương vàng có đầu hổ vào túi trữ vật, sau đó đeo đao ở thắt lưng ra ngoài, chuẩn bị xem hôm nay phòng bị có lỏng lẻo hơn một chút không, có cơ hội rời đi không.

Câu trả lời nhận được là không.

Cả trong lẫn ngoài trấn Nam Lĩnh, trong phạm vi hai trăm dặm, đều duy trì trạng thái “chỉ được vào không được ra”.

Lý do là Tôn Tượng Tông có thể cải trang thành bất kỳ ai rời đi.

Trừ khi xác nhận Tôn Tượng Tông thực sự ở trong Đại Trạch phường thị, nếu không phải chờ đợi, chờ bao lâu cũng phải chờ.

“Thôi vậy, nghĩ cách khác thôi.”

Trần Tam Thạch quay về khách điểm, chuẩn bị gọi một ít dị thú làm món ăn.

Đúng lúc này.

Trên trời có một kiếm tu bay qua, từ từ hạ xuống trước cửa khách điểm.

Đối với trấn Nam Lĩnh hiện nay, vốn dĩ là cảnh tượng không thể bình thường hơn.

Nhưng Trần Tam Thạch lại sửng sờ.

Chương 636: Nhân Gian Trần Thủ Sứ, Long Khánh Xuống Nam Tù (6)

Bởi vì...

Hắn rõ ràng nhìn thấy phi kiếm dưới chân tu sĩ đó có chút quen mắt.

Không.

Không phải quen mắt.

Chính là Long Uyên Kiếm!

Bề ngoài đã được nguy trang đơn giản, nhưng Trần Tam Thạch với [Trí Nhớ Siêu Phàm], sẽ không nhớ sai bất kỳ chi tiết nào.

Thực tế là, Long Uyên Kiếm cũng không có mấy người nhìn thấy, nguy trang cũng không có ý nghĩa gì lớn, nếu không phải vừa khéo gặp phải hắn, không ai có thể nhận ra.

Hơn nữa, cho dù mắt thường của hắn có sai, cảm ứng của huyền châu trong ngực cũng sẽ không sai.

Long Uyên Kiếm...

Hoàng đế?!

Hắn chạy đến đây làm gì?

Đến vì sự phụ? Hay là tiên giới?

“...”

Trần Tam Thạch căng thẳng trong lòng.

Lão hoàng đế.

Là đến giúp sư phụ, hay là hại sư phụ?

Trong chốc lát.

Hắn thậm chí có ý định nhanh chóng quay trở lại Đại Trạch phường thị, nghĩ cách thông báo tin tức này cho sư phụ.

Nhưng lý trí mách bảo hắn.

Không thể làm như vậy.

Sư phụ lúc đó không liệu mạng đột phá rời đi, mục đích là để giúp bọn họ ẩn giấu thân phận rời đi trước, nếu mạo hiểm quay lại, có khi chẳng những không giúp được gì, ngược lại còn gây ra ảnh hưởng tiêu cực.

Hơn nữa đừng quên.

Cho dù tu vi có cao đến đâu.

Sư phụ thống lĩnh bát đại doanh, danh chấn thiên hạ Tôn đốc sư Tôn đại soái.

Hiện tại người cũng là Trần Quốc tướng quân tòng nhị phẩm.

Đều là người cầm quân.

Không thể hành động bốc đồng.

Nhưng mà...

Hoàng đế Long Khánh cải trang thành một lão tu sĩ bình thường, hắn nhẹ nhàng vung tay, liền cất Long Uyên Kiếm vào trong tay áo, sau đó sải bước đi vào trong đại sảnh của khách điểm.

Hồng rồi...

Trần Tam Thạch đang dùng Lại Tử Đầu để hành sự ở đây.

Mặc dù hoàng đế chưa từng thấy tận mắt.

Nhưng đặc điểm về dung mạo vẫn rõ ràng.

Hơn nữa lại ở gần Thiên Nhai Hải Giác.

Hắn cúi đầu, giả vờ như không có chuyện gì, muốn rời khỏi nơi này trước rồi tính sau.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Tuy nhiên, lão tu sĩ đó vẫn chủ động tìm đến.

Trần Tam Thạch dừng bước: “Vị đạo hữu này có chuyện gì?”

Cũng không cần quá căng thẳng.

Cho dù lão hoàng đế nghi ngờ, nhiều nhất cũng chỉ là thử nghiệm, chắc chắn không dám ra tay ở đây.

Nơi này lại là hậu phương của Nam Từ, bên ngoài là mười vạn đại quân và Võ Thánh, còn phải thêm cả tiên nhân hợp tác với Nam Từ, nếu thân phận hoàng đế của Đại Thịnh bị lộ, hậu quả sẽ ra sao, có thể tưởng tượng được.

“Lão phu họ Từ, tên một chữ Liêu.”

Lão tu sĩ chấp tay nói: “Muốn hỏi đạo hữu một số chuyện, không biết có thể mượn một bước nói chuyện không?”

“Có chuyện gì, cứ nói ở đây đi.”

Trần Tam Thạch không động lòng.

“Nói thật, lão phu là người tìm tiên, muốn hỏi làm thế nào để đến Thiên Nhai Hải Giác.”

Lão tu sĩ vừa nói, vừa lấy một viên linh thạch từ trong tay áo ra: “Mời đạo hữu nhận cho.”

“Cái này...”

Trần Tam Thạch nhận linh thạch: “Ngươi tự đi đến bến tàu, tìm thuyền đưa đò là được.”

“Lão phu đã tìm rồi.”

Lão tu sĩ bình tĩnh nói: “Bọn họ nói gần đây sẽ không có thuyền đến, cho dù có thuyền, cũng cần phải có ngọc bài mới có thể vào phùng thị, đạo hữu đã từng thấy ngọc bài chưa?”

Quả nhiên là đang thử.

“Hừ hừ, nếu ta có vật này, còn bị mắc kẹt ở đây không tiến được như vậy sao?”

Trần Tam Thạch vốn định nói thẳng mình là tán tu trong phùng thị.

Nhưng chỉ cần hoàng đế hỏi thăm, sẽ biết là đang nói dối, không bằng trước tiên lừa gạt một chút.

“Tuy nhiên...”

Hắn cầm viên linh thạch mà đối phương đưa tới: “Đạo hữu ra tay hào phóng như vậy, chắc chắn rất giàu có, cho dù không có ngọc bài, cũng có thể dùng linh thạch, đi truyền tống trận của Đại Trạch phùng thị, cũng có thể tiến vào tu tiên giới. Khó khăn duy nhất là cần thuyền đưa đồ đi qua sông.”

“Hoá ra là vậy.”

Lão tu sĩ hoá tên là Từ Liêu gật đầu như có điều suy nghĩ: “Đạo hữu và ta đều là người tìm tiên, hôm nay gặp nhau ở đây cũng coi như có duyên, không biết đạo hữu tên họ là gì, lại đến từ đâu, lần sau gặp lại, cũng coi như bằng hữu.”

“Tại hạ họ Trương tên Thuận.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Là người bản địa Nam Từ, các hạ đến từ đâu?”

“Lão phu đến từ Đại Khánh.”

Lão tu sĩ không tiếp tục dây dưa: “Nếu đạo hữu bận, lão phu sẽ không làm phiền nữa, có duyên gặp lại.”

“Cáo từ!”

Trần Tam Thạch chấp tay rời đi, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế thoát thân.

...

Hoàng đế Long Khánh đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn tên tán tu xấu xí này rời đi, mấy lần suýt nữa rút Long Uyên Kiếm ra chém bay đầu tên này, để thể hiện đế uy mạnh mẽ.

Tám phần!

Hắn nhìn người này, tám phần chính là Trương Lại Tử.

Đã ăn cắp đồ của nhà họ Tào hần, chạy đến đây tìm tiên vãn đạo!

Nhưng chuyện này.

Hoàng đế Long Khánh cũng coi như đã hỏi thăm rõ ràng.

Đồ mà lão tổ tông để lại.

Đại khái chính là ngọc bài và một bộ công pháp tu luyện.

Trước có thể dùng linh thạch bù đắp, cái sau hần đã sớm có được.

Quan trọng nhất là Long Uyên Kiếm không bị mất.

Tính như vậy, cũng không coi là tổn thất quá lớn.

Người này đáng chết nhất, nhưng không thể mạo hiểm lộ diện mà ra tay ở đây, hần còn có chuyện quan trọng hơn.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận.

Hoàng đế Long Khánh lựa chọn tạm thời tha cho đối phương.

Đến tối.

Hắn lại đến bến tàu, tìm kiếm thuyền đưa đồ đến Thiên Nhai Hải Giác.

“Hai viên linh thạch!”

Một lão ông dất lừa đột nhiên xuất hiện: “Lão phu sẽ chỉ cho ngươi một con đường sáng.”

“...”

Hoàng đế Long Khánh biết đôi phương ra giá rất cao.

Nhưng trong lúc cấp bách, hắn cũng không để ý đến chút linh thạch này, lập tức đưa cho đôi phương.

“Hừ hừ~”

Mạc Trúc nhận linh thạch.

Hắn vừa mới quay về phường thị không lâu, đã nghe nói tên ma đầu đó Quỷ Thất xông vào phường thị, sợ đến mức lại chạy ra ngoài trốn hai ngày, không ngờ lại có chuyện làm ăn, rất tuyệt vời.

Hắn hăng giọng: “Mấy ngày gần đây rất ít thuyền đưa đồ, nhưng vừa rồi ta thấy một nữ tu trẻ tuổi lái linh chu quay về, đạo hữu có thể đến hỏi, chỉ cần đủ linh thạch, chắc chắn là không có vấn đề gì.”

Không nói lời nào thừa thãi.

Hoàng đế Long Khánh men theo bờ biển tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc.

Hắn tìm thấy một nữ tu vừa mới từ thuyền đưa đồ bước xuống, nhìn bề ngoài chỉ như thiếu nữ, tuổi còn nhỏ.

“Đạo hữu.”

Hoàng đế Long Khánh lên tiếng nói: “Không biết có thể đưa ta một chuyến không?”

“Không đưa.”

Thiếu nữ lắc đầu: “Hiện tại Thiên Nhai Hải Giác lộn xộn, ta cũng vừa mới quay về.”

“Năm viên linh thạch.”

Hoàng đế Long Khánh nói.

“Đây không phải là vấn đề linh thạch.”

Thiếu nữ vẫn từ chối: “Thực sự là...”

“Mười viên linh thạch.”

Hoàng đế Long Khánh nâng giá: “Tiểu cô nương, hoặc là ngươi bán thuyền cho ta, ta tự mình đi.”

“Cái đó không được.”

Thiếu nữ vội vàng nói: “Ta ở phường thị cũng dựa vào nó để bắt linh ngư, là công cụ kiếm ăn, dù thế nào cũng không thể bán được. Hay là thế này đi, ta điều khiển từ xa cho ngươi, không đi cùng ngươi nữa, thế nào?”

“Được.”

Hoàng đế Long Khánh đồng ý.

Hắn lấy linh thạch đưa cho đối phương, sau đó lên linh chu.

Dưới sự kích phát của linh thạch.

Linh chu bắt đầu di chuyển.

Không lâu sau, đã tiến vào biển cả mênh mông, cho đến khi hoàn toàn bị sương mù nuốt chửng.

“Sương mù này...”

Hoàng đế Long Khánh nhìn kết giới phát sáng của linh chu, cảnh giác, cho đến khi xác nhận không có vấn đề gì mới tập trung nhìn về phía trước.

Không phải là hấn dễ dàng tin tưởng tu sĩ, mà là không dễ lộ thân phận, ở đây vốn dĩ không nên có bất kỳ kẻ thù nào, cho dù tu tiên giới có quý quýet xảo trá đến đâu, cũng không đến mức đi đâu cũng có người muốn tính kế hấn.

Hơn nữa nữ tu vừa rồi chẳng qua chỉ là Luyện Khí tầng một, thật sự giỏi trò, chỉ cần búng tay một cái là có thể tru sát.

“Đại Trạch phường thị!”

Hoàng đế Long Khánh nhìn sương mù dày đặc phía trước, ánh mắt sâu thẳm.

Chuyến này, cũng không chỉ có Tôn Tượng Tông.

Nếu như hấn nhân cơ hội này, nắm giữ được con đường tự do ra vào tu tiên giới, sau đó đứng vững gót chân, ngày sau cũng có thể không còn bị chế ước, âm thầm nâng cao thực lực.

“Hừm?”

Nghĩ như vậy.

Hoàng đế Long Khánh rõ ràng nhận thấy linh chu dưới chân dần chậm lại.

Ánh sáng loé lên.

Linh chu đột nhiên bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất, toàn thân hấn rời khỏi sự bảo vệ của kết giới, sương mù dày đặc lập tức bao phủ lấy hấn.

Hoàng đế Long Khánh bóp nát phù lục, tạo thành một kết giới phòng ngự xung quanh.

Sương mù nuốt chửng mà đến, phát ra âm thanh “rắc rắc”, dường như có vô số răng nanh sắc bén đang cắn xé kết giới.

“Tìm chết.”

Hoàng đế Long Khánh cũng không tức giận, bản thân hắn cũng không đến mức gục ngã trước thủ đoạn ấu trĩ như vậy, chỉ là lại phải tốn thêm chút thời gian.

Trong lòng hắn dâng lên sát ý nồng nặc, sắp sửa bay trở lại ra ngoài sương mù, đi tìm nữ tu đó tính sổ.

Cũng ngay lúc này.

Trong sương mù dày đặc, mơ hồ thấy được, lại có thuyền đến gần.

Chương 637: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (1)

Hoàng đế Long Khánh lơ lửng trong làn sương mù dày đặc, bên tai là tiếng sương tán công kết giới “rắc rắc”. Hắn không manh động, cẩn thận nhìn chiếc thuyền càng lúc càng đến gần.

“Vị đạo hữu này!”

“Chúng ta là tu sĩ của Cửu Thiên tông!”

“Ngươi là ai, báo danh đi!”

“...”

Từng luồng kim quang chiếu rọi, xé toạc màn sương dày.

Một chiếc linh chu dừng lại, trên đó có mấy kiếm tu đang đứng.

“Lão phu họ Từ, tên Liêu.”

Hoàng đế Long Khánh bình tĩnh nói: “Là tán tu phạm tặc đến từ Đại Khánh, nghe nói gần đây tiên môn mở cửa, đặc biệt đến đây tìm tiên văn đạo, mấy vị đạo hữu có chuyện gì sao?”

“Từ Liêu?”

Kiểm tu cầm đầu không khách khí, quát lên: “Quý Thất, xé mặt nạ da người của ngươi ra!”

Quý Thất?

Hoàng đế Long Khánh ban đầu bối rối, sau đó nhanh chóng hiểu ra.

Chắc chắn là Trương Lại Tử nhận ra hắn, dẫn tiên nhân đến đây vây giết mình!

Không đúng!

Hắn đã dùng thuật dịch dung, ngay cả Thanh Uyên kiếm mang theo cũng đã ngụy trang.

Tên đầu lở loét đó, làm sao nhận ra hắn?

“Chư vị đạo hữu.”

Hoàng đế Long Khánh giải thích: “Tại hạ không phải Quỷ Thất, thực sự chỉ là người tìm tiên.”

“Ít nói nhảm đi!”

Kiểm tu dùng hai ngón tay quét qua trước mắt, đôi mắt phát ra ánh sáng tím, sau đó nhìn thấu thuật dịch dung của đối phương: “Quả nhiên là thay đổi diện mạo, bắt hắn về giao cho chấp pháp đường tra hỏi kỹ càng.”

Đây là địa bàn của Nam Từ.

Nếu thực sự rơi vào tay những người này.

Còn có cơ hội thoát thân sao?

“Chư vị đạo hữu, có thể cho ta một chút tiện nghi không.”

Hoàng đế Long Khánh dừng lại một chút, “Cũng cho chính các ngươi một con đường sống.”

“Ngông cuồng!”

“Bắt lấy hắn!”

“Ong ong ong!”

Năm sáu kiếm tu kết ấn thi pháp, linh lực dâng trào, pháp hải mênh mông.

Trên biển Vọng Vô tận.

Trong màn sương mù che trời.

Hoàng đế Long Khánh đứng lơ lửng.

Thanh Uyên ra khỏi vỏ.

Chém đứt biên cả.

...

Trần Nam Lĩnh.

“Mau lên!”

“Trên biển đánh nhau rồi!”

“Quả nhiên là Quỷ Thất!”

“Bắt lấy hấn!”

“...”

Trên không trung.

Đông nghịt các tu sĩ bay đi, lao thẳng xuống mặt biển, vòng ngoài cảnh giới lập tức trở nên trống trải.

“Mau đi thôi.”

Trần Tam Thạch dẫn theo Ninh Hương hai người, vội vã đi theo con đường nhỏ giữa núi rừng.

Hấn đang lo không biết làm sao thoát thân.

Không ngờ lão hoàng đế dâng đến tận cửa, tất nhiên phải lợi dụng cho tốt.

Có thể hãm chết ở đây là tốt nhất, không hãm chết được cũng không sao.

Con đường nhỏ giữa núi rừng, vốn có năm sáu tu sĩ chặn đường tra hỏi, giờ chỉ còn lại một người, hơn nữa trông có vẻ lén lút.

“Hừ!”

“Một thảng mấy khối linh thạch, bảo ta đi bán mạng!”

“...”

Hắn lẩm bẩm, liền nhìn thấy Trần Tam Thạch mang theo sát ý xuất hiện.

“...”

Mấy người nhìn nhau.

Một lúc sau.

Tu sĩ thức thời coi bọn họ như không khí, đuổi theo các sư huynh đệ cùng môn phái khác: “Các người đợi ta với!”

Trần Tam Thạch và những người khác thoát thân suôn sẻ.

Sau khi rời trấn Nam Lĩnh.

Tần Trường Húc và những người khác đón bọn họ, đi thẳng đến Thủy Bạc Lương Sơn.

Chớp mắt, đã mấy ngày.

...

Đại Trạch phường thị.

Chấp sự đường.

“Bốp!”

Từ Hữu Lượng nặng nề dán một lệnh truy nã mới tinh lên bảng thông báo.

[Treo thưởng: Kiếm tu Từ Liêu]

[Số tiền: Hai nghìn khối linh thạch]

“Đạo hữu.”

Lục Bá Khâm đã ứng tuyển trở thành tu sĩ chấp pháp của Đại Trạch phường thị, hắn hỏi: “Người này...”

“Không sai, chính là tên tán tu mấy ngày trước trên biển giết liền một lúc hai mươi mấy tu sĩ của thượng tông, thân phận tạm thời không rõ, hiện nay rất có khả năng cũng đang ẩn nấp trong Đại Trạch phường thị.”

Từ Hữu Lượng lo lắng nói: “Gần đây thực sự quá loạn, ngay cả lão tổ của thượng tông cũng ra tay rồi, nếu còn không tìm thấy người, lão tổ nổi giận, có khi cả phường thị của chúng ta cũng bị san bằng, chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn đi.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Lục Bá Khâm lo lắng hỏi: “Có thể cho ta biết, cái gọi là ‘Đông Thắng Thần Châu nhân gian trấn thủ sứ’ mà Quỷ Thất nói, rốt cuộc có ý nghĩa gì không? Tại sao lão tổ của thượng tông lại phản nộ như vậy?”

“Đông Thắng Thần Châu à.”

Từ Hữu Lượng nói: “Đại khái là chỉ thế giới bên ngoài phong ấn đó, còn về nhân gian trấn thủ sứ, ta cũng chưa từng nghe nói.”

“...”

...

Trà lâu.

“Đạo hữu, trà ở chỗ chúng ta đều là linh trà thượng phẩm do linh thực sư trồng, ví dụ như trà Thanh Long, không chỉ có hương vị tuyệt vời, còn có tác dụng tĩnh tâm dưỡng thần, rất có lợi cho tu vi, có muốn dùng một ấm không? Chỉ cần năm khối linh thạch.”

Tu sĩ già tóc bạc ho khan hai tiếng, từ trong ngực móc ra mấy viên linh tinh: “Một ấm dưỡng kinh trà là được.”

“Lấy Thanh Long trà.”

“Cạch!”

Năm khối linh thạch nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn.

Lại có một tu sĩ già tóc hoa râm lặng lẽ xuất hiện.

“Được rồi, hai vị đạo hữu chờ một lát.”

Tiểu nhị nhận linh thạch, đi xuống chuẩn bị pha trà.

Tu sĩ già ngồi xuống trước mặt hắn.

Quỷ Thất không ngẩng đầu lên, chỉ ho khan bỏ hai viên đan dược vào miệng.

“Đến linh thạch cũng dùng để mua đan dược trị thương.”

Tu sĩ già thở dài nói: “Đến tiền uống trà cũng không còn lại sao?”

Quỷ Thất không để ý, ăn đan dược xong nhắm mắt điều dưỡng.

Hai người bọn họ đều dịch dung thành tán tu có tên tuổi ở địa phương, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện.

Rất nhanh.

Linh trà thượng phẩm được bung lên bàn.

Tiểu nhị rót trà cho bọn họ.

Trong chén trà, từng lá trà xanh kèm theo linh quang lưu chuyển trong nước, giống hệt một con rồng xanh.

“Trà ngon.”

Tào Khải cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ngay sau đó không ngớt lời khen ngợi: “Đắng mà không chát, hương thơm thanh tao mà dài lâu, trà nước vào miệng như suối trong chảy qua, linh khí dịu dàng dưỡng thân, quả thực là thứ tốt chỉ có tiên nhân mới được hưởng thụ, tu tiên giới này, quả thực là một nơi tốt. Giống như năm đó, người nhìn thấy một

cây thương trong cửa hàng binh khí, cũng là ta bỏ tiền mua cho người.”

Chương 638: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (2)

“Tào Khải, ta vẫn luôn tò mò một vấn đề.”

Tôn Tượng Tông từ từ mở mắt, phát ra giọng khàn khàn:
“Người ngủ ngon không?”

“...”

Tào Khải cầm chén trà tay khựng lại, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Thôi đi, lão phu hỏi thừa rồi.”

Tôn Tượng Tông không uống Thanh Long trà, mà kiên trì uống dưỡng kinh trà của mình: “Người đã như ý rồi, hiện nay lại tìm đến đây, có thể tiếp tục nỗ lực vì ngàn thu vạn tải của người.”

“Ta không chỉ vì điều này.”

Tào Khải đặt chén trà xuống: “Huynh đệ cũ gặp nạn, ta sao có thể không đến giúp đỡ?”

“Không cần người.”

Tôn Tượng Tông thản nhiên nói: “Ta tự mình có thể xử lý.”

“Năm đó, trăm cũng nói như vậy, cũng không thể ngăn được người.”

Tào Khải nói.

Nghe vậy.

Hai lão nhân trăm tuổi nhìn nhau cười.

Chỉ là nụ cười này, nhiều hơn là cười lạnh, ý cười chứa đựng đủ loại cảm xúc, cuối cùng hóa thành vẻ thảng thốt.

“Người hộ giá cho trăm cả đời.”

“Ông——”

Trong lúc nói chuyện.

Thanh Uyên kiếm hiện ra khỏi vỏ.

Kiếm ngân rồng gầm, rung trời chuyển đất.

“Hiện nay, trăm không còn là vương gia phế vật tay trái gà không chặt nữa.”

“Cũng để trăm.”

“Vì người hộ đạo một lần đi.”

“Tùy người thôi.”

Một con rồng bạc từ trong nhẫn bò ra, quấn quanh lão nhân tóc bạc mấy vòng rồi rơi vào tay, hóa thành một cây trường thương màu bạc.

Tu sĩ đang uống trà trong trà lâu, đều quay đầu nhìn lại, sau đó kinh hồn bạt vía chạy trốn khỏi nơi này.

Hai lão nhân trăm tuổi, một người cảm thương, một người cảm kiếm, sóng vai bước vào trong phường thị.

“Trăm giúp người điều tra rồi, lão tổ của thượng tông nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ mới có thể đến đây.”

“Trong vòng nửa canh giờ, người và ta giết ra ngoài là được.”

“...”

...

Lương Sơn Bạc.

Trên chiến thuyền.

Trần Tam Thạch múa trường thương trong tay, dưới sự không chế hết sức có thể, giảm thiểu sự phá hủy đối với boong tàu, tụ thành cơn lốc quanh thân, từ xa nhìn lại, ngay cả không khí cũng bị vụn vẹo dữ dội, đến mức thậm chí không nhìn rõ bóng người.

Theo thời gian trôi qua.

Dưới sát cương này, lại dần dần sinh ra một luồng cương khí khác.

Huyền Tượng cảnh tiểu thành.

Võ giả đạt đến cảnh giới này, có thể thông qua sự không chế cực hạn đối với cương khí, từ đó ngưng tụ ra cương khí hộ thể xung quanh, chính là cương khí hộ thể, có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Đương nhiên, là trong trường hợp cương khí đủ.

Hai lần đột phá cảnh giới này, Trần Tam Thạch có tiên đan gia trì, về cơ bản không chịu quá nhiều đau khổ, chỉ là lần đột phá này, nhiều hơn là công việc tỉ mỉ kiên nhẫn.

Cương khí hộ thể, chủ yếu dùng để phòng ngự.

Nhưng cương khí của hắn, hòa trộn cương khí chân long và sát cương bạch hổ, về cơ bản đều là đặc điểm chủ yếu là sát phạt, vô cùng bạo ngược, muốn không chế thành cương khí hộ thể, là một việc vô cùng khó khăn.

Cho dù Trần Tam Thạch dốc hết sức lực, cơn lốc cương khí duy trì khoảng hơn mười nhịp thở, vẫn không thể ngăn được lan ra, giống như một cơn rồng lớn, lại giống như một cơn hồ dữ, rồng gầm hồ khiếu, uy lực kinh người.

“Ầm ầm ầm!”

Boong tàu nổ tung, mảnh gỗ bắn tung tóe.

“Làm lại!”

Trần Tam Thạch hít sâu một hơi, bắt đầu luyện tập lại.

Lần thứ hai...

Lần thứ ba...

“Đại nhân!”

Tần Trường Húc nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiếp tục như vậy, chúng ta phải đổi thuyền rồi.”

“...”

Trần Tam Thạch đang nhập thần tu luyện, lúc này mới phản ứng lại, chú ý đến boong tàu dưới sự tàn phá của hấn đã đầy vết thương chồng chất, đứt khoát ra lệnh cập bến, trước tiên tu luyện trong núi rừng, sau đó cưỡi Thiên Tâm đuổi theo đội ngũ.

Cuối cùng.

Hấn dần dần tìm được sự trầm ổn mà Huyền Vũ chi tức mang lại, dựa vào sức mạnh trầm ổn này cường ép áp chế sát cương bạch hổ và cương khí chân long, cho đến khi có thể không chế hai loại cương khí trong thời gian dài ở xung quanh cơ thể.

Cương khí hộ thể!

Chỉ là dù có áp chế thể nào, cũng không thể xóa bỏ sát phạt của hai loại cương khí.

Thế là.

Cương khí hộ thể quán quanh bề mặt cơ thể Trần Tam Thạch cực kỳ đặc biệt, không phải đơn thuần là cương khí

ngưng tụ thành lưới chắn, mà giống như có một con hồ dử và một con rồng thật quần quanh, là khí hộ thể, cũng là đạo sát phạt!

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Huyền Tượng (tiểu thành)]

[Tiến độ: 0/2000]

[Hiệu dụng:..., rồng gầm hổ khiêu, hỗn nguyên hộ thể]

[Rồng gầm hổ khiêu, hỗn nguyên hộ thể: Công thủ kiêm bị, khi gặp phải công kích, có hiệu quả phản thương, hiệu quả mạnh yếu, tùy thuộc vào tu vi võ đạo của bản thân và tu vi của địch]

Hiệu quả phản thương!

Trần Tam Thạch ước tính, nếu có người có cảnh giới thấp hơn hẳn, đánh vào cương khí hộ thể hỗn loạn, sẽ trực tiếp bị chấn thương nặng thậm chí tử vong, dù sao trong đó còn bao gồm cả cương khí chân long.

Chỉ cần bị thương, cương khí chân long sẽ trực tiếp xâm nhập vào cơ thể địch, tàn bạo càn quét, chỉ có thể dựa vào cảnh giới của bản thân cưỡng ép áp chế.

Còn hai bước nữa!

Chỉ còn hai bước nữa là đến Võ Thánh cảnh giới!

Sau Võ Thánh, coi như là thoát phạm viên mãn, cho dù là trong tu tiên giới cũng không còn là tầng lớp thấp nhất.

Thuận lợi đột phá xong.

Trần Tam Thạch rất nhanh đã cưỡi Thiên Tầm đuổi kịp đại thuyền, lần này đi qua Thủy Bạc Lương Sơn, bọn họ đi một mạch không gặp trở ngại, không gặp phải bất kỳ khó khăn nào.

Những ngày trên thuyền.

Hắn cũng không nhàn rồi, liên tục ăn hết dưỡng kinh đan còn lại, ngày này qua ngày khác tu luyện thương pháp.

Một tháng sau, bọn họ đổi đường thủy sang đường bộ, cách trở về Lương Châu chỉ còn mấy ngày đường.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (tiểu thành)]

[Tiến độ: 588/2000]

Chương 639: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (3)

Bất tri bất giác.

Chuyến đi tìm tiên này, lại gần nửa năm trôi qua.

Hiện nay đã là tháng chín cuối thu, không lâu sau sẽ vào đông.

Tính ra.

Việc mở rộng tám đại doanh cũng nên gần xong.

Hồng Trạch doanh không ngoài ý muốn cũng đã mãn biên.

Tiếp theo chính là thao luyện quân trận, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chinh phạt thảo nguyên vào năm sau.

Ngoài ra...

Còn có chuyện phiền phức trong núi La Thiên cần xử lý.

Chỉ sợ mức độ nguy hiểm, tạm thời bản thân rất khó tham gia, tốt nhất vẫn nên dựa vào sư phụ giải quyết.

Nói đi cũng phải nói lại...

Đã lâu như vậy.

Cũng không biết tình hình của sư phụ hãn như thế nào.

Còn lão hoàng đế, có chết ở Thiên Nhai Hải Giác hay không.

...

Trần Nam Lĩnh.

Quân doanh mười vạn đại quân Nam Từ.

Trung quân đại tướng.

Phàn Thúc Chấn và Phàn Gia Hiếu hai huynh đệ đều ở đây.

“Thế nào rồi?”

“Đã tìm thấy Tôn Tượng Tông chưa?”

“Hồi vương gia, vẫn chưa!”

“...”

Một tháng trước.

Tôn Tượng Tông giết ra Đại Trạch phùng thị, nhưng lại ở trần Nam Lĩnh bất vô âm tín.

Theo tiên sư nói, là ẩn nấp trong một ngọn núi lớn nào đó.

Đại quân Nam Từ vây quanh ở mặt đất, ngay cả trên không trung cũng có không ít tu sĩ, không bỏ qua một con chim, nhất định phải vây chết Tôn Tượng Tông ở đây.

“Tốt lắm!”

Phàn Thúc Chấn hưng phấn nói: “Tôn Tượng Tông chết, Đại Thịnh triều không còn Võ Thánh trở lên, chúng ta hợp tác với tiên sư, vung binh về phía bắc, trực tiếp chiếm lấy đại lục!”

“Đúng vậy bát ca, hai huynh đệ chúng ta, đến đây, cũng coi như lấy công chuộc tội.”

Phàn Gia Hiếu nói.

Lần trước trong trận chiến ở Hồ Lao quan, bọn họ bị ba nghìn áo bào trắng đánh bại mười vạn quân, có thể nói là mất hết mặt mũi.

May mà thế lực gia tộc đủ lớn, mới có thể giữ được một mạng trở về Đại Từ, cộng thêm vị Trùng Hồ kia tái xuất triều đình, cũng hết sức ủng hộ hai huynh đệ bọn họ, hiện nay trong cuộc tranh đoạt ngôi vị, không những không rơi vào thế yếu, ngược lại còn chiếm ưu thế.

Chỉ là...

Uy vọng không đủ.

Nhưng lần này, là cơ hội bù đắp uy vọng.

Nhục nhả ở Hồ Lao quan, không thể tìm lại từ trên người Trần Tam Thạch, thì tìm lại từ trên người sư phụ hắn!

Còn gì có thể chấn động thiên hạ hơn là giết chết đệ nhất nhân Đại Thịnh?

“Thừa tướng Nhiễm có dặn dò, chúng ta không thể khinh địch chủ quan.”

Phàn Gia Hiếu có chút căng thẳng nói: “Dù sao Tôn Tượng Tông cũng tung hoành thiên hạ sáu mươi năm, năm đó ở ngoài Hồng Trạch Hà của U Châu, còn có kỷ lục phá giáp man tộc một nghìn tám trăm người, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“Thập tứ đệ nói không sai, nhưng mà...”

Phàn Thúc Chấn trầm giọng nói: “Dù sao chúng ta cũng có mười vạn đại quân!

“Lần này, Tôn Tượng Tông ngay cả ba nghìn người cũng không có.

“Quan trọng nhất là, chúng ta có tiên sư!

“Hắn còn có thể lật trời sao?!”

...

Long Lĩnh sơn.

Bờ sông lớn giữa núi.

Hai lão nhân trăm tuổi mỗi người cầm một cần câu cá.

Bên cạnh hoàng đế Đại Thịnh Tào Khải đặt một cái giỏ tre mới đan, bên trong đựng năm sáu con cá đang nhảy tung tung, thậm chí có hai con là linh ngư cực kỳ quý giá.

Không xa.

Bên cạnh Tôn Tượng Tông, quốc công Đại Thịnh, tổng đốc Bắc Lương của Đại Thịnh, cũng có một cái lồng, chỉ là bên trong trống rỗng.

“Ếch!”

Tào Khải phát hiện động tĩnh, vội vàng thu cần, lại có một con cá bảo bối đang nhảy tung tung thu vào túi.

Tôn Tượng Tông liếc mắt nhìn, mí mắt giật giật, không nói một lời cầm cần câu, xách giỏ tre đổi sang vị trí khác ngồi xuống, móc mỗi câu cần thận rồi ném cần câu, tiếp tục lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng một chén trà sau.

Cần câu của hai người đồng thời mắc cá.

“Đến rồi!”

Tôn Tượng Tông vui mừng, chân lực bùng nổ mạnh mẽ thu cần.

Một đồng rong rêu!

“Ào ào!”

Tào Khải bên cạnh, lại thu hoạch được một con linh ngư giá trị liên thành.

Hắn tiện tay ném vào giỏ tre: “Tử Chiêm à, bao nhiêu năm trôi qua, ngươi vẫn không bằng trăm à, đánh cò chỉ có thể dựa

vào ăn gian, câu cá cũng không bao giờ câu được gì.”

Không để ý đến hoàng đế nói chuyện, ánh mắt Tôn Tượng Tông rơi vào nơi cách đó trăm trượng, dường như phát hiện ra gì đó.

Ánh bạc lóe lên.

Hắn liền biến mất tại chỗ.

“Àm!”

Ngay sau đó, nơi xa nổ tung một cơn sóng lớn.

Khi Tôn Tượng Tông xuất hiện lại, trong tay đã xách một con linh ngư khổng lồ cao hơn nửa người.

Không lâu sau đó.

Bên cạnh đồng lửa.

Hai người này có thể nói là quân thần, cũng có thể nói là huynh đệ, càng có thể nói là kẻ thù của nhau, cứ như vậy chậm rãi ăn cá nướng bên bờ sông.

“Tiếp theo nên làm gì?”

Giống như năm đó.

Ở biên giới Bắc Lương.

Tào Khải vẫn còn là hoàng tử bét, nhìn mấy ngàn tàn binh bại tướng dưới tay, cùng với mấy vạn giặc cướp sắp ập đến, cũng hỏi như vậy.

“Tử Chiêm, tiếp theo nên làm gì?”

“Điện hạ cứ nhìn là được, ta tự có diệu kế phá địch.”

...

Chỉ là lần này.

Không nhận được hồi đáp.

“Ha ha~”

Tào Khải lạnh lùng cười hai tiếng, tựa như nói một mình:
“Ngươi và ta bất cứ lúc nào cũng có thể giết ra khỏi vòng vây này, nhưng sau đó thì sao?”

“Ngươi hủy linh mạch.

“Thượng tông trong tu tiên giới có tha cho ngươi?

“Cho dù bị thiên đạo áp chế, đại năng thực sự không thể hạ phạm, bọn họ cũng sẽ phái vô số tu sĩ đến truy sát ngươi.

“Lần này, ngươi thực sự gây ra họa lớn rồi!

“Trẫm cho dù muốn giúp ngươi, cũng chỉ sợ là có lòng mà không đủ sức.

“Cho nên...”

Hắn dừng lại một chút, “Tại sao, rốt cuộc tại sao ngươi nhất định phải làm như vậy?”

“Cái gọi là Đông Thắng Thần Châu trấn thủ sứ, lại là chức quan phong từ đâu tới?”

“Theo trẫm được biết, trong tu tiên giới, không có một thế lực nào như vậy.”

Tổ mạch.

Đó chính là một trong những tổ mạch.

Chương 640: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (4)

Nếu tổ mạch phục hồi.

Đông Thắng Thần Châu nhất định sẽ sinh ra nhiều chi mạch.

Đại Thịnh cũng sẽ có linh mạch.

Đến lúc đó.

Thế giới này sẽ không còn bị phong ấn, cũng sẽ trở thành một tu tiên giới thực sự.

“Tào Khải.”

Tôn Tượng Tông gọi thẳng tên hắn: “Người cảm thấy, cho dù thiên địa lại trở nên tràn đầy linh khí, có đến lượt người chia vài giai linh mạch không? Nhị giai, nhất giai? Tào gia của người, lại tính là thứ gì?”

“Trẫm biết.”

Lão hoàng đế không giận không tức: “Chỉ những tiên nhân mà trẫm quen biết, đã không bao giờ để trẫm vào mắt, cho nên trẫm nào có ý trách người, chỉ là tò mò, tò mò tại sao người lại làm như vậy, trẫm sẽ tận hết khả năng giúp người.”

Tiên nhân can thiệp vào phạm tục.

Đối với bất kỳ ai cũng không có lợi.

Đặc biệt là đối với hắn, hoàng đế của Đại Thịnh.

Bất kỳ một đế vương nào.

Cũng sẽ không cho phép mình là con rối có thể bị người khác thay thế bất cứ lúc nào.

“Cổ tịch ghi chép.”

Tôn Tượng Tông ho khan hai tiếng: “Sau trận chiến thượng cổ, tổ mạch sụp đổ, khí hỗn tạp giữa trời đất lan rộng như ôn dịch, để không ảnh hưởng đến đại thiên thế giới, liền có đại năng liên thủ thiết lập kết giới phong ấn, tách Đông Thắng Thần Châu ra, chỉ để lại một số lượng ngọc bài nhất định, coi như cho sinh linh của thế giới này một cơ hội tạo hóa, vì thế gọi là thiên địa mở một đường.

“Hiện nay.

“Không biết là mấy vạn hay mấy chục vạn năm trôi qua, phong ấn dần dần lỏng lẻo, chỉ cần tiêu hao tài nguyên là có thể xây dựng lại truyền tông trận, cho phép tiên nhân cấp thấp qua lại phạm tục.”

“Vậy thì sao?”

Tào Khải hỏi: “Vòng vo một hồi, ngươi vẫn chưa nói nên giải quyết phiền phức còn sót lại như thế nào, nếu ngươi và trăm cứ như vậy trở về Đại Thịnh, chính là lúc Đại Thịnh bị diệt quốc. Chuyện tổ mạch làm ầm ĩ quá lớn, tiên sư hợp tác sau lưng trăm cũng không thể giúp được trăm.”

“Rất đơn giản.”

Tôn Tượng Tông ném xương cá trong tay đi: “Nếu phong ấn lỏng lẻo, thì gia cố lại.

“Để những ‘tiên nhân’ này, không dễ dàng can thiệp vào chuyện nhân gian nữa.”

...

Trần Nam Lĩnh.

“Tiên sư, có tin tức của Tôn Tượng Tông không?”

Trong quân doanh.

Phàn Thúc Chấn tìm đến tiên sư hợp tác với Nam Từ.

Tiên sư Hồng Tuấn.

Nghe nói, người này là đệ tử của một đại tông môn đến từ tiên giới.

Ngó lơ.

Hoàn toàn bị phớt lờ, Phàn Thúc Chấn có chút xấu hổ.

Hắn cung kính đưa linh trà lên: “Tiên sư, đây là tại hạ nhờ tiên sư khác từ tiên giới mang đến linh trà, ngài ném thử xem?”

“Ừ.”

Hồng Tuấn lạnh lùng như băng sơn cuối cùng cũng có phản ứng, hắn cầm trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Không tệ, người có lòng rồi.”

“Tiên sư!”

“Bịch!”

Phàn Thúc Chấn nhân cơ hội quỳ xuống: “Tiên sư, tại hạ cũng có hướng tới tiên đồ, không biết có thể cho một cơ hội, nhập đạo tiên đồ không?!”

Nghe nói.

Lần này tiên nhân của tiên giới, trước tiên giết chết Tôn Tượng Tông, sau đó chuẩn bị xuất động toàn bộ, đi vào Đông Thắng Thần Châu tìm kiếm những nơi có tổ mạch khác, bảo vệ trước, tránh lại xảy ra tình huống tương tự.

Vì vậy.

Có thể phải tiêu tốn rất nhiều tiền, để truyền tông trận mở cửa lâu dài.

Cũng có nghĩa là.

Sau này ai cũng có cơ hội nhập tiên đồ!

Không chỉ như vậy.

Trùng Hồ của Đại Từ bọn họ, cũng chính là con trai út của thừa tướng Nhiễm, thậm chí nửa tháng trước còn được phát hiện là thiên phẩm linh căn, đã có người đón đi, đến tu tiên giới tu tiên rồi.

Hắn cũng phải nắm bắt cơ hội!

Nếu thực sự có thể trở thành một tu tiên giả.

Tương lai cũng tốt để rửa nhục trận chiến ở Hồ Lao quan.

Đánh trận không thắng được người Trần Tam Thạch, nhưng nếu ta trở thành tiên nhân thì sao?

“Ông!”

Hồng Tuấn tiên sư không nói gì, mà đột ngột đặt một bàn tay lên trán hắn, tiêm vào một luồng linh lực, ngay sau đó lộ ra biểu cảm hơi ngạc nhiên: “Thượng phẩm thổ linh căn, không tệ.”

“Thượng phẩm, ta là thượng phẩm?”

Phàn Thúc Chấn mơ hồ cảm thấy trong đó có điều bất phàm.

“Chờ sau khi sự việc kết thúc đi.”

Hồng Tuấn tiên sư bình tĩnh nói: “Ta sẽ bẩm báo sư môn, xem có thu nhận các người hay không.”

“Đa tạ tiên sư, đa tạ tiên sư!”

Phàn Thúc Chấn mừng rỡ.

Hắn cũng không quan tâm đến tôn nghiêm thể diện hoàng thất của mình, cúi đầu cảm tạ với tư thái rất thấp.

“Còn ta thì sao?”

Phàn Gia Hiếu bên cạnh cũng hỏi: “Tiên sư có thể thử giúp ta được không?”

“Ngươi...”

Hồng Tuấn tiên sư không từ chối: “Song linh căn thủy mộc, tổng thể coi như là trung phẩm, miễn cưỡng cũng coi là được.”

“Đa tạ tiên sư!”

Phàn Gia Hiếu mừng rỡ.

Đi theo bát ca cùng nhau dập đầu.

Ngay khi trong lòng hai người bọn họ đang kích động, trên bầu trời, đột nhiên vang lên giọng nói hùng hậu.

“Các tu sĩ của Nam Thiệm Bộ Châu!”

“Cút ra đây!”

“Lão phu có chuyện muốn nói với các ngươi!”

“...”

“Tôn Tượng Tông!”

Hồng Tuấn tiên sư căng thẳng, vội vàng đi ra khỏi trường.

Lúc hoàng hôn.

Mặt trời lặn về phía tây.

Trước ánh mặt trời chói chang, trên bầu trời đỏ rực, một lão nhân đứng lơ lửng, bên cạnh hắn, một con rồng bạc liên tục quần quanh.

“Quý Thất!”

“Bắt lấy hần!”

“Giết Quỷ Thất, thưởng một vạn khối linh thạch, một động phủ thượng phẩm tam giai, trước Kim Đan, mỗi lần đột phá, đều có thể nhận được pháp khí và công pháp tốt nhất tương ứng với cảnh giới!”

“Thêm nữa, thu làm chân truyền của tông môn!”

Cái gọi là trọng thưởng tất có dũng phu, không chỉ phạm gian như vậy, câu nói này ở tu tiên giới cũng thích dụng.

Chỉ có các tu sĩ mới biết.

Giá tiền này ưu đãi đến mức nào.

Sức hấp dẫn của nó, đủ để khiến toàn bộ tu sĩ thiên hạ phát cuồng.

Đủ để thấy, lão tổ thực sự tức giận rồi.

Hần muốn không tiếc bất cứ giá nào giết chết Quỷ Thất.

Chương 641: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (5)

Giết chết người đã hủy diệt tổ mạch, cắt đứt tạo hóa cơ duyên của hàng vạn vạn người, không, không chỉ là người, bao gồm tất cả sinh linh.

“Àm!”

Từng bóng người bay lên cao, pháp thuật sáng chói rực rỡ, giống như một màn pháo hoa.

Tuy nhiên...

Bất kể có bao nhiêu người xông lên, kết cục chỉ có một.

Bị con rồng bạc kia xuyên thủng.

Một trận mưa máu từ trên không trung rơi xuống, rơi trên người các tướng sĩ Nam Tù vẫn còn ấm nóng.

“Người này!”

“Chỉ sợ đã vượt qua võ đạo đệ nhị cảnh!”

“Đã vào cảnh giới đệ tam cực kỳ hiếm thấy!”

“Cảnh giới đệ tam?”

“Sao có thể!”

Võ đạo một đường, không chỉ yêu cầu đối với tài nguyên rất cao, hơn nữa tiền đồ đứt đoạn, là có giới hạn, không thể đạt đến trường sinh, cùng thọ với trời đất, cho nên càng dẫn đến tình trạng vô tu hiếm thấy.

Nhưng hiện nay.

Một võ tu phạm tục, trừ khi có cơ duyên tạo hóa rất lớn, nếu không, sao có thể ở Đông Thắng Thần Châu nơi linh khí khô kiệt được coi là ôn dịch này tu luyện đến cảnh giới đệ tam.

Quả thực là không thể tin được!

Nếu thực sự là cảnh giới đệ tam.

Chỉ sợ cho dù bọn họ có ủa lên, cũng không thể giết chết được hắn.

“Hong Tuấn sư huynh!”

“Hắn là võ đạo tam cảnh!”

“Làm sao bây giờ?!”

“...”

Cho đến khi liên tiếp có hơn hai mươi tu sĩ chết đi, những tu sĩ còn lại mới cuối cùng không dám tiếp tục tiến lên, nhưng vì không dám cãi lệnh, cũng đều cứng đầu cứng cổ không chạy trốn.

Bọn họ hoảng sợ bất an nhìn xuống phía dưới.

Hy vọng người phụ trách nhiệm vụ tông môn lần này đưa ra chủ ý.

“Vây chết hắn!”

Hong Tuấn cũng nhìn ra Quỷ Thất này quả thực nghịch thiên mà đi.

Nhưng hắn rất nhanh đã đưa ra phán đoán: “Đều lấy ra phù lục mà tôn thượng đưa cho các người, sau đó kết trận, từng chút một mài chết hắn!”

Người này dù sao cũng là phạm tục.

Hơn nữa lão tổ đã nói.

Quỷ Thất thọ nguyên không nhiều!

Lúc đó giao đấu ở Thiên Nhai Hải Giác, nhất định cũng khiến hắn bị thương.

Hiện nay chỉ sợ cũng là người đã cạn kiệt dầu đèn.

Nếu vậy chết hẳn, lại dùng một lượng lớn linh thạch duy trì trận pháp, sớm muộn gì cũng có thể hao chết hẳn!

“Kết trận!”

“...”

Các tu sĩ đều lấy ra phù lục vốn không nỡ sử dụng, lại dựa theo vị trí đã luyện tập trước tạo thành trận pháp, cuối cùng còn có một lá cờ trận bày ra trên không trung, cộng thêm một lượng lớn linh thạch tiêm vào linh lực.

“Ong ong ——”

La Thiên đại trận thi triển.

Giam cầm ma đầu áo đen ở trong đó.

Linh thạch làm năng lượng.

Đại trận liên tục phóng ra pháp thuật công kích, không đau không ngứa, nhưng thắng ở chỗ có thể luôn luôn tiêu hao đối phương.

“Nhìn bộ dạng vội vàng của các ngươi.”

Tôn Tượng Tông liên tục ngăn cản công kích, cười lạnh nói: “Lão phu vốn cũng chỉ muốn nói vài câu với các ngươi, là chính các ngươi muốn xông lên đánh đánh giết giết, làm cho lão phu giống như người khát máu thành tính!”

“Quỷ Thất!”

“Ong ——”

Chỉ thấy phía nam bầu trời.

Một luồng lưu quang giống như tinh tú từ hướng Thiên Nhai Hải Giác bay đến, cuối cùng dừng lại trước mặt ma đầu.

Trong đó.

Phát ra giọng nói của lão tổ kia.

“Nói đi!”

“Ba tổ mạch còn lại ở đâu?!”

“Bản tọa còn có thể tha cho huyết thân của ngươi ở phạm tục giới một con đường sống!”

“...”

“Linh mạch chi tổ không có.”

Tôn Tượng Tông lạnh lùng nói: “Sát mạch chi tổ ngược lại có một cái, ngươi có muốn giúp đỡ, đi trừ bỏ Cổ Ma nhất tộc không?”

“Sát mạch...”

Trong lưu quang, vang lên tiếng hừ lạnh: “Đừng ở đây đánh trống lảng, bản tọa hỏi ngươi lần cuối, nếu còn không phối hợp, bản tọa giết sạch huyết mạch của ngươi, nói được làm được!”

“Àm!”

Tôn Tượng Tông không nói nhảm nữa.

Hắn đột nhiên giơ trường thương lên đâm về phía trước.

Chỉ một kích, liền đánh nát lưu quang.

“Quỷ Thất, ngươi...”

Lời của lão tổ kia còn chưa nói xong, đã đột ngột dừng lại.

“Các ngươi tu sĩ nghe đây!”

“Từ hôm nay!”

“Không được lại nhập nhân gian, can thiệp vào chuyện phàm tục!”

“Hiện tại rời đi, vẫn còn kịp!”

“Ngông cuồng!”

Hồng Tuấn cười gió bay đến: “Người sắp chết, còn dám nói lời ngông cuồng!”

Chỉ thấy trong tầng tầng lớp lớp trận pháp.

Ma đầu Quỷ Thất chậm rãi lấy ra một tấm phù lục.

Chỉ là phù lục của hắn.

Hoàn toàn khác với phù lục mà các tu sĩ sử dụng.

Không phải là phù chỉ.

Mà là một miếng ngọc bài.

Dựa vào mắt của các tu sĩ có mặt, thậm chí không thể phân biệt được nó là phù lục mấy giai, lại có tác dụng gì, chỉ có thể nhìn thấy theo một luồng linh lực tiêm vào trong đó, từ trong đó toát ra một trận pháp lực nồng nặc áp súc đến cực hạn.

Dường như...

Trên bầu trời này.

Đột nhiên xuất hiện một biển xanh, sau đó lại đột ngột bùng nổ một trận sóng thần.

“Ầm ầm ầm!”

Trong nháy mắt.

Trận pháp do mấy trăm tu sĩ đồng tâm hiệp lực bố trí liền tan vỡ, bọn họ kinh hãi, như chim sợ cành cong tản ra khắp nơi.

Sau khi ánh sáng xanh này xông lên, không bay thẳng vào chín tầng mây, mà bị ngăn cản ở độ cao ngàn trượng, giống

như có một tấm khiên chắn đường đi của nó, tấm “khiên” này theo đó hiện ra.

Đó là...

Phong ấn!

Không biết bao nhiêu năm tháng trước, phong ấn do đại năng thượng cổ để lại!

Phóng tầm mắt nhìn lại.

Ở tận cùng của trời đất, đều sáng lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

Thế giới của bọn họ.

Toàn bộ Đông Thắng Thần Châu, đều ở trong ánh kim quang.

Giống như một cái bát lớn úp ngược, chia cắt bọn họ với đại thiên thế giới.

Nhưng cái “bát” này dưới sự tẩy lễ của năm tháng trở nên cũ kỹ, đến mức chỗ góc cạnh, xuất hiện dày đặc những vết nứt nhỏ, truyền tổng trận ở Thiên Nhai Hải Giác, chính là bố trí ở chỗ nối liền với vết nứt.

“Ong ong ——”

Ngọc phù hóa thành lưu tinh bay đến bầu trời, sau đó một luồng lưu quang từ trong đó bay ra, chuẩn xác không sai lệch rơi vào chỗ vết nứt của phong ấn, giống như đang khâu vá quần áo bị rách, lưu quang rơi xuống, phong ấn dần dần khôi phục.

Chương 642: Hồng Trạch doanh mãn biên, chuẩn bị chiến thảo nguyên (6)

Quang đoàn mang theo giọng nói của lão tổ lại xuất hiện.

“Mau!”

“Hắn đang gia cố phong ấn!”

“Ngăn cản hắn!”

“...”

Một khi phong ấn được gia cố.

Người trong tu tiên giới lại muốn đến phạm tặc, chỉ sợ không biết phải tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết!

“Giết Quỷ Thất!”

“Bảo vệ tộc nhân tiên lộ!”

Giá tiền lại tăng lên đến một mức độ khác.

Nhưng cảnh tượng trước mắt.

Đâu phải là những tu sĩ cấp thấp này dám can thiệp vào.

“Phong ấn của đại năng thượng cổ, sao người có thể gia cố?!”

“Ngọc phù đó rốt cuộc là vật gì!”

“...”

Chuyện hoang đường!

Các tu sĩ căn bản không thể tưởng tượng được trong đó có bao nhiêu liên quan.

Rất nhanh.

Lão tổ truyền âm.

Hồng Tuấn thay mặt lão tổ hạ lệnh: “Đã không thể ngăn cản phong ấn gia cố, thì trước tiên rời khỏi nơi này!”

Hơn một trăm tu sĩ lưu lại ở phạm tục, đủ để báo thù Tôn gia, cũng có thể tìm kiếm các tổ mạch khác, vì tông môn của bọn họ chiếm được tiên cơ, đợi đến ngày nào đó lại mở một đường thiên địa.

“Đi?”

Tuy nhiên.

Pháp lực trong ngọc phù lại tăng cao, trực tiếp hình thành một kết giới, ngăn cản toàn bộ phạm tục, trong đó còn có một chuỗi xiềng xích vươn ra.

“Lão phu tuyệt đối không phải là người khát máu.”

Tôn Tượng Tông ở trong sự quần quanh của rồng bạc, hai tay kết ấn, giọng nói như chuông lớn: “Tất cả tu sĩ ở đây, có thể lựa chọn trở về Thiên Nhai Hải Giác, nếu không thì, đều để mạng lại ở đây đi!”

“Àm!”

Xiềng xích trong ngọc phù giống như dây mây lan ra, giống như lưỡi hái tử thần, xuyên qua cơ thể của mỗi tu sĩ, hơn một trăm tu sĩ hoàn toàn không có sức chống trả.

Không chỉ như vậy.

Những xiềng xích này thậm chí còn có thể tìm được tu sĩ đang cố gắng ẩn nấp.

Chớp mắt, lại có hơn hai mươi tu sĩ mất mạng.

Không thể rời đi, không thể trốn được.

Ngay cả Hồng Tuấn cũng phải thừa nhận, tiếp tục ở lại không có ý nghĩa gì, chỉ là chết oan uổng mà thôi.

“Lão tổ!”

“Còn xin lão tổ ra tay!”

“Đệ tử vô năng, thực sự không thể chống lại trò chơi cấp bậc này!”

“...”

“Đều cắt cho ta!”

Giọng nói của lão tổ vang lên.

Đồng thời.

Một bóng dáng màu tím mờ mờ không nhìn rõ, vậy mà dưới sự áp chế của thiên đạo cũng đến, cho dù mỗi lần tiến lên một trạng khoảng cách đều trở nên hư ảo một phần, cũng đang kiên trì, lao thẳng đến ngọc phù.

Thân ngoại hóa thân!

“Lão tổ tự mình ra tay!”

“Chúng ta mau rút lui!”

“Rút lui!”

Sau khi được cho phép.

Các tu sĩ không dám chậm trễ một khắc nào, tranh trước tràn sau chạy trở về Thiên Nhai Hải Giác.

Nếu không trở về trước khi phong ấn được gia cố hoàn thành, thì chỉ có thể chết ở đây!

...

Thân ngoại hóa thân của lão tổ và ngọc phù va chạm, bùng nổ ra chấn động rung trời chuyển đất.

Toàn bộ bầu trời không còn ai có thể dừng lại, hơi chạm vào liền tan thành mây khói.

Ngay cả ma đầu Quỷ Thất cũng rơi xuống mặt đất.

Các tu sĩ khác, càng dán sát mặt đất bay đi.

Sau từng tiếng nổ vang.

Thân ngoại hóa thân của lão tổ sụp đổ.

Hoàn toàn không có thứ gì có thể ngăn cản ngọc phù gia cố phong ấn.

...

Thấy vậy.

Hồng Tuấn cũng muốn rời đi.

“Tiên sư?!”

Đến lúc này, Phàn Thúc Chấn mới từ trong chấn động tỉnh táo lại, hấn tóm chặt ống tay áo của tiên nhân: “Ngươi, các ngươi đều đi rồi, chúng ta phải làm sao?”

“Ngươi...”

Hồng Tuấn chỉ vào lão nhân áo đen phía trước: “Không tiếc bất cứ giá nào giết chết hắn!”

“Ta?!”

Phàn Thúc Chấn sững sốt.

“Đúng, giết chết hắn!”

Hồng Tuấn nói: “Hắn cũng chỉ dựa vào ngọc phù phô trương thanh thế, lại là người đã hết sức tàn, các ngươi chỉ cần giết chết hắn, thượng tông bảo đảm cho Phàn gia các ngươi

tiên lộ vô lo! Nếu dễ dàng thả đi, đợi đến ngày phong ấn mở ra, chúng ta trở về tìm các người tính sổ!”

Nói xong.

Hắn cũng sử dụng độn thuật, rất nhanh đã biến mất.

“Bát ca, phải làm sao bây giờ?!”

Phàn Gia Hiếu nhìn thấy tiên sư cuối cùng cũng rời đi: “Có làm theo không?!”

“Làm!”

Phàn Thúc Chấn nghiêng rằng: “Ta có mười vạn đại quân! Truyền lệnh của ta! Vây giết Tôn Tượng Tông!”

Tuy nhiên...

Gây ra dị tượng thiên địa đáng sợ như vậy.

Quân đội phàm nhân đã sợ vỡ mật, ngay từ đầu đã tan rã, đâu còn điều động được.

“Àm ——”

Đột nhiên.

Phía trước chân lực cuộn trào.

Liền có mấy trăm tướng sĩ chết đi.

Chỉ trong chốc lát, lão nhân áo đen đã mở ra một con đường, sau đó bay lên, biến mất ở cuối tầm mắt.

Nửa canh giờ sau.

Dị tượng giữa thiên địa mới tiêu tan.

Ngọc phù trên không trung hoàn toàn hao hết pháp lực ẩn chứa, theo đó sụp đổ vỡ vụn.

Vết nứt của phong ấn ở Đông Thắng Thần Châu, cũng cơ bản được sửa chữa xong.

Tất cả.

Trở về yên tĩnh.

...

Tu tiên giới.

“Hỗn xược!”

Trong một thượng tông nào đó.

Lão tổ giận dữ như sấm sét.

Mấy trưởng lão khác, cũng ở các ngọn núi đối thoại từ xa.

“Xem ra~

“Vẫn để cho tên yêu nhân trần thủ sứ đó đắc ý rồi.

“Từ diệt linh đại trận đến ngọc phù, chỉ sợ đều là do đại năng lưu lại.

“Hiện nay phong ấn của Đông Thắng Thần Châu được gia cố, phải làm sao bây giờ?”

“Không sao!”

“Vừa rồi thân ngoại hóa thân của ta, đã giảm bớt một chút uy lực của ngọc phù, phong ấn vẫn có chỗ lỏng lẻo, chỉ là cần tốn một chút thời gian mà thôi.”

“Ảnh hưởng đối với truyền tông trận cổ tương đối nhỏ, không lâu sau có thể tiếp tục sử dụng, chỉ là truyền tông ngọc bài, sau khi thu lại từ các phường thị đều sẽ lập tức luyện hóa, bí pháp trong đó lấy đi sẽ mất hiệu lực, hiện nay còn lại không nhiều, dù sao cũng không ai nghĩ tới hần vậy mà còn có thể gia cố phong ấn.”

“Có thể gom được một cái là một cái, đợi sau khi truyền tông trận cổ khôi phục, lập tức phái người đi ra ngoài!”

“...”

...

Lương Châu.

Lần này là xuất hành bí mật.

Trần Tam Thạch và những người khác vào thành cũng là thừa bóng đêm lặng lẽ hành động.

Trở về phủ đệ xa cách đã lâu.

Cảm nhận đầu tiên của hắn.

Có chút trống trải.

Dù sao Cố Tâm Lan và Trần Độ Hà rất sớm đã đến Đại Khánh, trong nhà chỉ còn lại Trần Vân Khê và hai nha hoàn.

Tính thời gian, Độ Hà chỉ sợ đã có thể mở miệng nói chuyện.

Trần Tam Thạch lặng lẽ đến phòng của nữ nhi.

Dưới ánh trăng, Trần Vân Khê ngủ rất ngon.

Hắn ngồi bên giường, nhẹ nhàng véo mặt tiểu nha đầu, xác nhận nàng bình yên vô sự xong cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, vốn định lặng lẽ rời đi, kết quả bên tai vang lên giọng nói non nớt mang theo buồn ngủ.

“Cha cha?”

Chỉ thấy không biết từ khi nào.

Trần Vân Khê tỉnh lại, xoa đôi mắt vẫn còn mơ màng:
“Cha cha về rồi?”

“Là ta, làm con sợ sao?”

“Cha cha bế.”

“Con ngủ tiếp đi.”

Trần Tam Thạch nhẹ giọng nói.

“Cha cha, ở đây có thư của nương.”

Trần Vân Khê chỉ chỉ giường.

Trần Tam Thạch tìm thấy một xấp phong bì dưới gối, nhìn chữ ký bên trên, Cố Tâm Lan mỗi tháng đều gửi thư về nhà.

Hắn vừa ôm tiểu nha đầu, vừa mở từng phong thư ra đọc.

[Đêm như ban ngày]

Hắn cũng không cần nín.

Nhìn chữ như thấy mặt.

Giống như âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

“Thạch ca nhi.”

“Quy Đề ép ta, học xử lý quốc sự của Đại Khánh bọn họ.”

“Các đại thần đều không biết, mỗi ngày lên triều, thực ra là ta ngồi sau rèm.”

“Nhưng ta thực sự không có hứng thú với những thứ này.”

“Quy Đề miệng dao đầu phụ, luôn nói gì mà Độ Hà là phàm phu tục tử, nhưng thực ra cũng thường lén lút chơi với đứa nhỏ.”

“Đúng rồi, hôm qua Độ Hà biết nói rồi.”

“Nhưng lại gọi di trước...”

“Nói tóm lại.”

“Ta bình an vô sự.”

“Thạch ca nhi bình an vô sự chứ?”

“...”

Một chuyến đi tìm tiên, giống như cách cả một đời.

Trần Tam Thạch ôm nữ nhi, đọc thư, có một cảm giác bình yên kỳ lạ.

Nếu nhất định phải ở lại Đại Trạch phường thì mới có thể tu tiên.

Vậy thì hãn tình nguyện không tu tiên.

Cuối cùng.

Còn một xấp là tin tức mà tứ sư huynh mỗi ngày sắp xếp.

Từ trên đó biết được.

Hồng Trạch doanh kiến chế hoàn thành, mãn biên một vạn năm nghìn người, đều là tinh nhuệ của Lương Châu, chỉ đợi hãn thao luyện xong, là có thể chính thức chinh chiến.

Chương 643: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (1)

Phía bắc, đại mạc đang rực rạch, đã điều động binh mã đến các bộ lạc.

Đề ứng phó.

Biên giới Tây Bắc tam châu cũng tập trung một lượng lớn binh mã, đối đầu với chúng. Trong đó, Lữ Tịch sư huynh đã liên tiếp giao chiến, tổng cộng chém giết hơn một ngàn địch nhân, bao gồm một tướng lĩnh.

Ngoài ra, còn có tin tức về Vu Thần giáo.

Vu Thần giáo đã yên ắng được nửa năm.

Nhưng chỉ hơn một tháng trước, chúng lại bắt đầu “bức hại” đệ tử tông môn. Đến nay vẫn chưa thể điều tra ra kẻ chủ mưu, dù có liên quan đến “tiên nhân” trong dãy núi La Thiên, cũng phải có người nhìn thấy mới đúng.

Sát khí...

Nhớ lại dị tượng trong dãy núi La Thiên.

Hiện tại Trần Tam Thạch cảm thấy, e rằng chuyện đó cũng có liên quan đến linh khí phục tặc. Có lẽ cần tìm thời gian tiến vào núi một chuyến nữa.

Lần này trở về, cũng coi như tăng thêm kiến thức, thử xem có thể hiểu rõ những tu sĩ này đang làm gì không.

Lương Châu là nhà của hắn.

Cho dù không liên quan đến tu tiên giới.

Chuyện tương tự như mười ngày ở Vân Châu cũng tuyệt đối không được phép xảy ra lần nữa.

Thu hồi vạn điều suy nghĩ.

Trần Tam Thạch mới phát hiện nữ nhi trong lòng đã ngủ say, nhẹ nhàng đặt nàng trở lại giường. Vốn định rời đi, nhưng phát hiện bàn tay nhỏ của tiểu nha đầu vẫn nắm chặt ống tay áo của mình. Hắn lo lắng nếu mạnh mẽ giằng ra sẽ khiến nàng tỉnh giấc.

Cuối cùng.

Hắn dứt khoát ngồi bên mép giường. Vốn định cẩn thận suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo, nhưng không biết tại sao, cơn mệt mỏi tích tụ sau khi về nhà ập đến, khiến hắn cứ ngồi như vậy mà ngủ thiếp đi.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, trời bên ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng.

Tiểu nha đầu đang đắp chiếc chăn da hổ lên người hắn.

“Cha tỉnh rồi?”

Trần Vân Khê chạy xuống giường, đến khi trở lại đã bung theo nước ẩm và khăn mặt.

“Cha đi đây.”

Trần Tam Thạch rửa mặt qua loa, rồi cưỡi Thiên Tầm đến doanh trại đã xa cách bấy lâu.

“Đùng đùng!”

Đúng giờ Mão.

Sau khi điểm danh, các tướng sĩ đang luyện tập, cách rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng trống trận và tiếng hò hét chấn động trời đất.

“Đại nhân!”

Bên tai vang lên âm thanh quen thuộc.

Hạ Tông vội vàng chạy đến: “Ngài đã kết thúc bế quan rồi sao?”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía Hồng Trạch doanh: “Tình hình thế nào rồi?”

“Mọi thứ đã hoàn thiện!”

Hạ Tông nói: “Hiện tại chủ tướng của mười hai doanh đều ở Lương Châu, không lâu trước lục hoàng tử điện hạ cũng phụng ý chỉ của hoàng đế đến đây, chỉ đợi ngài xuất quan đại điểm binh, sau đó xuất phát.”

“Đợi ta?”

Trần Tam Thạch biết lần bế quan này của mình kéo dài nửa năm, cho dù tứ sư huynh có giúp đỡ che giấu thế nào thì cũng nên xuất hiện rồi.

Hắn nghe nói lục hoàng tử điện hạ hiện đang ở trong đại tướng trung quân, liền chủ động đi đến.

...

Đại tướng trung quân.

“Phòng tướng quân.”

Lục hoàng tử Tào Hoán đứng trước sa bàn: “Trần tướng quân khi nào mới kết thúc bế quan? Sau khi đại điểm binh trong tháng này, phải bước vào giai đoạn luyện tập tiếp theo, sẵn sàng bất cứ lúc nào để nghênh chiến thảo nguyên.”

“Bắt đầu trước đi.”

Nho sinh áo xanh ngồi trên xe lăn nói: “Trần tướng quân bề quan đến thời khắc quan trọng, vẫn không nên quấy rầy thì hơn.”

“Ừ, cũng được.”

Tào Hoán quay sang người bên cạnh dặn dò, chuẩn bị sắp xếp công việc cụ thể.

Cũng đúng lúc này.

Cửa trướng bị vén lên.

Một bóng áo trắng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Điện hạ, là mặt tướng đến muộn.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Có thể điểm binh rồi.”

“Người chính là Trần tướng quân?”

Tào Hoán chủ động tiến lên đón tiếp: “Ngưỡng mộ đã lâu! Hai năm nay dù bản vương ở trong Tây Hoa cung, cũng thường xuyên nghe thấy danh hiệu của tướng quân, tướng quân quả thật là lương tướng trời ban cho Đại Thịnh.”

“Điện hạ quá khen.”

Trần Tam Thạch khách sáo, thuận tiện đánh giá đôi phương một lượt.

Vị lục hoàng tử điện hạ này tuổi không lớn, chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng có lẽ vì bị giam cầm nhiều năm, tóc đã hoa râm, nếp nhăn nơi khóe mắt càng toát lên vẻ thẳng thắn.

Đây chính là số phận của con cháu hoàng gia.

Sau khi bước chân vào triều đình thì không còn đường lui, trừ khi ngay từ đầu đã thoái lui.

“Trần tướng quân đã kết thúc bề quan, hẳn là đã đột phá?”

Tào Hoán trò chuyện: “Lúc mới bế quan, nghe nói tướng quân vừa bước vào cảnh giới Huyền Tượng, hiện tại đã thành thạo chưa?”

“May mắn đột phá đến tiểu thành.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói thật.

Thật ra theo quy tắc trong quân doanh.

Cảnh giới là thứ không thể che giấu.

Hiện tại cũng không cần phải che giấu.

“Tiểu thành?”

Nghe vậy.

Không chỉ Tào Hoán, mà các tướng quân trong doanh trường đều sững sốt.

Cái gì?

Huyền Tượng cảnh giới tiểu thành?!

“Loảng xoảng ——”

Tiếng va chạm của áo giáp vang lên.

Tất cả tướng quân đều nghiêm trang kính cẩn.

Người này học võ bao lâu rồi?

Cũng chỉ hơn hai năm trước.

Lúc tuyển chọn tinh nhuệ.

Nếu nhớ không nhầm thì người này vẫn đang ở Hóa Kinh miễn cưỡng?

Hai năm.

Từ Hóa Kinh một đường thẳng tiến đến cảnh giới Huyền Tượng!

Đây là khái niệm gì?

Trên thực tế.

Bản thân Trần Tam Thạch cũng có chút mơ hồ, không cảm thấy đây là chuyện quá mức phóng đại.

Nhưng trong mắt người ngoài, điều này quả thực không thể tin nổi.

Võ đạo một đường nghịch thiên mà đi.

Tài nguyên, thể chất, ngộ tính...

Một tầng tầng khó khăn chồng chất lên nhau, mỗi lần gặp bình cảnh đều khiến vô số người bị mắc kẹt.

Ví dụ như Hóa Kinh khó khăn nhất.

Trên đời có tám phần võ giả sẽ bị mắc kẹt ở bước này.

Hai phần còn lại, sẽ lần lượt bị mắc kẹt ở thông mạch, đột phá Huyền Tượng. Cho dù là thiên tài cũng cần rất nhiều thời gian để tu luyện, chậm rãi nâng cao.

Chương 644: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (2)

Nhưng tên này...

Tổng cộng học võ ba năm, đến Lương Châu mới hơn hai năm!

So sánh người với người, tức chết người.

Trong chớp mắt.

Vị võ quan tuyển chọn tinh nhuệ kia, đã trưởng thành thành một chủ tướng chính thức của một doanh.

Hơn nữa đừng quên hắn còn là Võ Thánh chi thể.

Tiếp tục như vậy.

Chỉ sợ rất nhanh hắn sẽ trở thành một trong những người đứng đầu toàn bộ Bắc Cảnh, chỉ đứng sau Lữ Tịch tướng quân.

“Trần tướng quân đã kết thúc bế quan.”

Sau khi kinh ngạc.

Tào Hoán tiếp tục bàn luận chính sự: “Vậy hai ngày sau, bắt đầu điểm binh đi.”

...

Ở Đại Thịnh triều, điểm binh có hai ý nghĩa.

Một là xuất chinh điểm binh điểm tướng.

Hai là duyệt binh.

Mục đích của lần điểm binh này, đương nhiên là ý thứ hai.

Mở rộng doanh trại tốn mất hai năm, trong đó hao tổn vô số ngân lượng, đương nhiên phải có “khâm sai” của triều đình đến kiểm tra, xem có sai sót gì không, có ai to gan lớn mật tham ô dẫn đến tình trạng ăn bớt quân lương hay không.

Mười hai doanh, mỗi doanh một vạn năm ngàn người.

Tổng cộng lên đến mười tám vạn người!

Thời chiến cộng thêm dân phu.

Hoàn toàn có thể ra ngoài tuyên bố là ba mươi vạn người.

Đương nhiên.

Đây vẫn chưa phải cực hạn.

Tây Bắc tam châu vẫn còn một lượng lớn binh mã vệ sở.

Đại Thịnh lãnh thổ rộng lớn, dân số đông đúc.

Chỉ cần có lương bổng, là có thể liên tục không ngừng tìm đến binh mã.

Một cuộc đại điểm binh hùng vĩ cứ thế bắt đầu được chuẩn bị.

Trong đại trưởng trung quân có quá nhiều người, Phòng Thanh Vân cũng có việc phải xử lý.

Trần Tam Thạch không vội trò chuyện về Thiên Nhai Hải Giác, mà xách trường thương rời đi, chuẩn bị đến Hồng Trạch doanh xem trước.

“Gặp qua các sư huynh, sư tỷ!”

Trên đường đi, hắn gặp những sư huynh đã lâu không gặp.

Đại điểm binh, chủ tướng của các doanh đương nhiên phải trở về.

“Chào tiểu sư đệ~”

Dung Yến Thu thưởng trái ngược với bình thường, không tiến lên trò chuyện thân mật, mà dựa vào cột đá, buồn chán chơi đùa một đóa hoa.

Nhị sư huynh Trình Vị, càn mặt mày ủ rũ tính toán, trông như một thương nhân vừa mới làm một vụ làm ăn thua lỗ.

Ngũ sư huynh Mông Quảng Tín, ngồi xếp bằng dưới đất nhắm mắt, gõ mõ “cách cách cách”, cảm xúc nóng nảy căn bản không thể kiểm soát, mỗi lần gõ mõ đều xuất hiện vết nứt, cho đến khi “rắc” một tiếng vỡ vụn.

Hắn cầm lưỡi liềm đứng dậy, đi đến trước mặt Thất sư huynh Diệp Phượng Tu: “Lão Thất, đến đánh một trận!”

“Cút.”

Đôi mắt phượng của Diệp Phượng Tu đầy sát ý, rõ ràng không muốn để ý tới.

“Àm!”

Tuy nhiên bất kể hắn có đồng ý hay không, Mông Quảng Tín đã vung lưỡi liềm mang theo cương khí mạnh mẽ lao lên.

“Đã muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Diệp Phượng Tu rút kiếm ra, giao chiến với đôi phượng.

“Đây là...”

Trần Tam Thạch đương nhiên nhìn ra bọn họ không bình thường.

“Theo ta đi.”

Đang bối rối, Uông Trục xuất hiện.

Trần Tam Thạch đi theo hắn rời đi: “Sư huynh, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Uông Trục nói từng chữ: “Tám đại doanh, không còn.”

“Cái gì?”

Trần Tam Thạch trong lòng có suy đoán: “Cụ thể là sao?”

“Sau khi mở rộng doanh trại, các tham tướng và cấp bậc cao hơn của mỗi doanh đều bị điều chuyển.”

Uông Trục nói: “Bình mã được điều đến, cũng cơ bản không nghe theo lệnh của Đốc Sư phủ.”

“Vậy sư huynh sư tỷ bọn họ thì sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Cũng bị điều đi rồi?”

“Ừ.”

Uông Trục gật đầu: “Trước đây mỗi sư huynh đệ, dưới tay ít nhất có một doanh, nhưng hiện tại bị nén lại thành hai người cùng quản lý một doanh, làm chính phó tướng quân, dưới tay cũng thay một nửa tướng lĩnh cấp cơ sở, ước chừng sau này còn bị điều ra Bắc Cảnh.

“Trừ lão đại và lão tam.

“Trong mười hai doanh, cộng thêm Hồng Trạch doanh của ngươi, hiện tại chúng ta chỉ còn lại bốn doanh.”

Tám đại doanh.

Chỉ còn lại bốn doanh!

Vài đạo thánh chỉ, cộng thêm một loạt điều động.

Nhiều năm tâm huyết.

Chỉ còn lại một nửa.

Hơn nữa đây e rằng...

Chỉ mới là bắt đầu.

Sau khi chiến tranh thảo nguyên kết thúc, chắc chắn sẽ tiếp tục hạ đao, cho đến khi tám đại doanh ban đầu hoàn toàn bị giải tán, không còn cơ hội ngưng tụ lại, trực tiếp cởi giáp về

quê cũng là chuyện rất có khả năng xảy ra, chỉ cần thời gian để tìm kiếm tướng lĩnh thế hệ mới thay thế hoàn toàn.

“Hồng Trạch doanh của chúng ta, cũng không tránh khỏi.”

Uông Trục chỉ vào phía trước đội quân đang luyện tập: “Bắt đầu từ tham tướng, đều là người được triều đình bồi dưỡng từ nhỏ, đi theo người đánh trận chắc chắn không có vấn đề gì, chỉ sợ tương lai...”

“Đến xem đi.”

Trần Tam Thạch ngắt lời nói.

...

Hồng Trạch đại doanh.

“Tại sao điều chúng ta đến Thiên Lang doanh?!”

Hùng Thu An, Phùng Dung và những huynh đệ Bà Dương tụ tập lại, lớn tiếng chất vấn vài vị tướng quân phía trước.

Tiêu Trung, Du Ký Khả, Hạ Tông, cộng thêm hai tham tướng lớn tuổi khác, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Trong đó, còn có một phó tướng cảnh giới Huyền Tượng, Sở Sĩ Hùng.

Hắn đối mặt với câu hỏi của mọi người, không chút biểu cảm đưa ra câu trả lời: “Hồng Trạch doanh một vạn năm ngàn người, trừ ba ngàn Huyền Giáp quân, còn lại một vạn hai ngàn người, cũng đều được điều động nguyên vẹn từ gần kinh thành đến, thực sự không có vị trí cho các người.”

“Người nói vậy!”

Lưu Kim Khôi mắng: “Chúng ta từ Bà Dương đã luôn đi theo tướng quân.”

Nói đến đây.

Hắn chấp tay hướng lên trời, sau đó mới tiếp tục mắng chửi: “Bốn lần vượt sông Hồng Trạch, Thập Vạn đại quân phá Hồ Lao, lần nào chúng ta không ở trong trung quân, nếu các ngươi điều chúng ta đến bốn quân còn lại thì cũng thôi, nhưng trực tiếp điều đến Thiên Lang doanh, dựa vào đâu?”

“Dựa vào đâu?!”

Sở Sĩ Hùng nheo mắt lại: “Dựa vào việc các ngươi không xứng!”

Chương 645: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (3)

Không xứng!

“Sở tướng quân, không cần nói khó nghe như vậy.”

Bên cạnh, một tham tướng khác là Mạnh Đình Tân ngăn cản hẳn, giọng điệu nói chuyện khá ôn hòa, nhưng nội dung vẫn không nể mặt: “Ngươi tên là gì nhỉ, thôi, không quan trọng.

“Bà, Bà Dương đúng không?”

“Các huynh đệ Bà Dương.

“Ta biết các ngươi một đường đi theo Trần tướng quân công cao lao khổ, nhưng hiện tại đã khác xưa, giờ đây Hồng Trạch doanh là tinh nhuệ thực sự của Bắc Lương quân, còn các ngươi...

“Phần lớn vẫn ở quanh Luyện Tạng?

“Hóa Kinh cũng không có mấy người, đừng nói đến Thông Mạch.

“Quan trọng nhất, vẫn là giới hạn của thể chất, sẽ không có giới hạn cao hơn.

“Nếu các ngươi tiếp tục ở lại Hồng Trạch doanh, chẳng khác nào trở thành gánh nặng cho tướng quân!

“Trần tướng quân nhân nghĩa, nhớ tình cũ!

“Nhưng không thể vì điều này, mà làm giảm sức chiến đấu của một đội quân.

“Các người đến Thiên Lang doanh, vẫn có thể dựa vào cảnh giới giữ nguyên chức vụ, nhưng Hồng Trạch doanh thực sự không có vị trí.

“Hơn nữa.

“Thiên Lang doanh cũng là một phần của Bắc Lương quân, các người vẫn có thể tiếp tục cống hiến cho triều đình, cùng tiến lùi, sống chết với Trần tướng quân.”

Lời nói giữa dòng.

Đầy khinh miệt.

Nhưng rõ ràng.

Các tướng lĩnh xuất thân từ Bà Dương rất khó phản bác.

Giống như Mạnh Đỉnh Tân đã nói, bất kể là xuất thân hay tư chất của bọn họ đều kém hơn một chút, hơn nữa cũng không có Thông Mạch, nhưng trên thực tế không có bất kỳ vấn đề gì.

Đây rõ ràng là cố ý đá bọn họ ra ngoài.

Không chỉ là võ tướng, mà hơn một ngàn binh lính xuất thân từ Bà Dương, cũng phải bị điều đến Thiên Lang doanh.

Nhưng mà...

Đối phương lấy “triều đình” làm cái cơ gây áp lực, bọn họ cũng không thể không tuân theo.

Lúc này, Trần tướng quân lại không có ở đây.

Cho dù Hứa Văn Tài có ở đây cũng được.

Trước đây khi Trần đại nhân không có ở đây, lão Hứa gặp tình huống nào cũng xử lý ổn thỏa kịp thời, ít nhất cũng có thể

đưa ra ý kiến, nhưng lão tiểu tử này... không nhắc tới thì hơn!

“Không được...”

Triệu Khang khá trầm ổn.

Hắn không tiến lên lớn tiếng âm ỉ, nhưng cũng biết không thể thỏa hiệp.

Nếu thực sự đến Thiên Lang doanh, chỉ sợ sẽ không có cơ hội quay lại.

“Đại nhân!”

“Đại nhân đã trở lại!”

“...”

Đúng lúc hai bên đang bế tắc, đột nhiên có người hét lên.

Mọi người đều nhìn sang.

“Đại nhân!”

Trong nháy mắt bọn họ có thêm dũng khí.

“Hạ quan Hạ Tông!”

“Hạ quan!”

“Bái kiến tướng quân!”

“...”

Phó tướng Sở Sĩ Hùng cùng năm tham tướng, đồng loạt chấp tay hành lễ.

Bọn họ đối với vị thiếu niên tướng quân liên tiếp tạo ra những trận chiến kinh thiên động địa này, vô cùng kính cẩn.

Trần Tam Thạch đơn giản liếc nhìn, thấy mấy gương mặt xa lạ, không nói gì.

“Hạ quan họ Sở tên Sĩ Hùng!”

Sở Sĩ Hùng chấp tay cúi đầu: “Hiện tại là Định Quốc tướng quân nhị phẩm, cũng là phó tướng của Hồng Trạch doanh chúng ta, sau này sẽ là cánh tay trái của Trần tướng quân, có việc gì cứ việc sai bảo!”

Võ cấp từ nhị phẩm.

Từ khi mới được phong “Trần Quốc tướng quân”, thăng phong “Định Quốc tướng quân”, sau đó được gia phong “Phụng Quốc tướng quân”.

Về lý thuyết, sau khi được gia phong ba lần, mới có thể tiếp tục thăng lên chức nhị phẩm chính là Phiêu Kỵ tướng quân.

Giống như Trần Tam Thạch từ lục phẩm Thừa Tín giáo úy nhảy lên nhị phẩm Trần Quốc tướng quân, vốn dĩ là tốc độ thăng chức nghịch thiên.

Sở Sĩ Hùng trước mặt, chỉ xét về võ cấp, còn cao hơn Trần Tam Thạch một bậc.

“Hạ quan là Mạnh Đỉnh Tân!”

Mạnh Đỉnh Tân cũng tự giới thiệu.

“Hạ quan là Đồng Vũ Lâm.”

Một tham tướng khác tiếp lời.

Trên đường đến đây.

Trần Tam Thạch đã trò chuyện với Uông Trục.

Đã có hiểu biết đơn giản về ba người này.

Sở Sĩ Hùng.

Từng là một chủ tướng của Kim Ngô Vệ, cảnh giới Huyền Tượng đại thành, hơn nữa còn là Võ Thánh chi thể tiên thiên, cách đột phá không xa, người như vậy, lại được phái đến làm một phó tướng.

Hai người còn lại, một người xuất thân từ Huyền Giáp quân, một người xuất thân từ Cẩm Y Vệ.

Tóm lại.

Đều là tinh nhuệ đến từ kinh thành.

“Ồ, Trần tướng quân không cần lo ngại.

Sở Sĩ Hùng cảm thấy mình biết đối phương đang nghĩ gì, vội vàng cung kính nói: “Mặt tướng từ nhỏ đã đọc binh thư, khâm phục nhất chính là các bậc thầy binh pháp trong Binh Gia Bát Quyền.

“Vạn lần không ngờ, đương thời lại xuất hiện một bậc thầy như Trần tướng quân.

“Mặt tướng ngày nào cũng xem tài liệu chiến tranh của Trần tướng quân, càng xem càng khâm phục tướng quân.

“Vì vậy, mặt tướng chủ động thỉnh cầu bệ hạ đến làm phó tướng, tuyệt đối sẽ không vì võ chức thấp mà có ác cảm, ngược lại, vô cùng trân trọng cơ hội được cùng tướng quân hành quân đánh trận, bắc phạt man tộc!

“Vì vậy, sau này tướng quân có yêu cầu gì cứ việc sai bảo, mặt tướng nhất định sẽ không từ chối!”

“Ta đã hiểu.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Sở tướng quân nói nhiều như vậy, là sợ ta lo lắng mình quan giai, cảnh giới không bằng người nên không thể ra lệnh cho người?”

Sở Sĩ Hùng chấp tay chặt hơn, tự nghĩ rằng lời bày tỏ này của mình không tệ.

Tuy nhiên...

Hắn không nghe thấy lời khách sáo và tăng bốc như mong đợi, mà chỉ là ba chữ bình tĩnh như mặt hồ.

“Người cũng xứng?”

“...”

Sở Sĩ Hùng hổ thân run lên.

Mấy người còn lại, cũng đều thần sắc nghiêm nghị.

“Sở Sĩ Hùng.”

Trần Tam Thạch ném trường thương trong tay cho Triệu Khang cầm, hai tay chấp sau lưng, không chút biểu cảm, chậm rãi nói: “Ta nghe ý tứ của ngươi, sao giống như vị trí chủ tướng của Hồng Trạch doanh này...”

Hắn dừng lại một chút, đột nhiên nhấn mạnh giọng: “Là ngươi nhường cho ta?”

“Mặt tướng không dám!”

“Đùng!”

Chương 646: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (4)

Nghe vậy.

Sở Sĩ Hùng vội vàng quỳ một gối xuống: “Mặt tướng tuyệt
đôi không có ý này!”

Đối phương cảnh giới không bằng hấn.

Nhưng lúc này, hấn thực sự cảm thấy sợ hãi, giống như có
một chiếc ấn lớn đè lên người mình, khiến hấn có chút không
ngẩng đầu lên được.

Trần Tam Thạch không nói gì nữa, mà phát tay áo đi vào
trung quân đại tướng.

Không lâu sau Uông Trục đi ra, ra hiệu cho bọn họ cùng đi
vào.

“Vừa rồi các ngươi đang âm ỉ cái gì?!”

Uông Trục giả vờ không biết hỏi.

“Đại nhân!”

Triệu Khang trình bày rõ ràng ngọn ngành: “Chúng ta
không muốn rời khỏi Hồng Trạch doanh!”

“Đúng vậy.”

Từ Bản nói theo: “Đại nhân, cho dù chết, chúng ta cũng chỉ
muốn chết ở Hồng Trạch doanh.”

“Sở Sĩ Hùng.”

Trần Tam Thạch ngồi ở ghế chủ, hỏi: “Điều người đi, là do người sắp xếp?”

“Mặt tướng nào dám tự tiện.”

Sở Sĩ Hùng giải thích: “Lần này Bắc Lương quân mở rộng doanh trại, tất cả nhân sự bổ nhiệm, đều do Binh Bộ sắp xếp, mặt tướng cũng chỉ làm theo lệnh.”

“Sắp xếp của Binh Bộ không hợp lý, bọn họ không hiểu tình hình.”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Các huynh đệ Bà Dương liên quan đến vận hành quân đội, không thể thay thế, bọn họ nhất định phải ở lại Hồng Trạch doanh.”

“Tướng quân, Hồng Trạch doanh đã đủ biên chế rồi.”

Sở Sĩ Hùng khó xử nói: “Không có nhiều vị trí võ tướng như vậy.”

“Đơn giản thôi.”

Trần Tam Thạch cầm danh sách: “Điều một phần người của người đi.”

“Đây là Binh Bộ...”

“Tấu chương, ta sẽ viết.”

Trần Tam Thạch nói từng chữ một: “Ta sẽ trực tiếp đưa tấu chương đến Vạn Thọ cung, nghe hiểu không?”

“Tuân lệnh!”

Sở Sĩ Hùng không thể không nhận lệnh rời đi.

Các huynh đệ Bà Dương nhìn nhau, trong lòng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, cũng lần lượt cáo lui rời đi.

Hiện tại.

Coi như Trần Tam Thạch cũng có trung quân đại tướng của riêng mình.

Nhưng hần ngồi trên ghế thái sư, trong lòng không có chút gợn sóng nào.

Hôm nay giữ lại được hơn một ngàn người này không phải chuyện khó.

Dù sao số lượng không nhiều, cũng không có võ giả cảnh giới cao.

Nhưng đây là một tín hiệu.

Một tín hiệu cho thấy từ nay về sau triều đình sẽ nắm chắc Bắc Lương quân trong tay.

Thật ra.

Trần Tam Thạch đọc lịch sử Đại Thịnh biết rằng.

Năm đó Thái Tổ lập quốc, phương pháp khống chế binh quyền vô cùng chặt chẽ.

Lấy vệ sở làm ví dụ.

Tướng lĩnh cao nhất là Đô Chỉ Huy Sứ.

Nhưng Đô Chỉ Huy Sứ không có quyền điều binh.

Mỗi khi có chiến sự xảy ra, triều đình sẽ tạm thời bổ nhiệm một tổng binh cầm quân, sau khi chiến sự kết thúc sẽ thu hồi binh quyền, tổng binh cũng sẽ trở lại nơi làm việc ban đầu.

Sắp xếp như vậy có thể ngăn chặn võ tướng nắm binh làm phản, nhưng cũng sẽ dẫn đến việc không thể kịp thời ứng phó với chiến sự, làm chậm trễ thời cơ chiến đấu.

Sau này chiến sự liên miên, cơ bản mỗi năm đều có chiến loạn lớn nhỏ, dần dần biến thành tướng lĩnh địa phương chỉ cần được Binh Bộ phê duyệt là có thể xuất chinh.

Xu hướng hiện tại.

Là chuẩn bị sau chiến tranh thảo nguyên sẽ quay về tổ chế.

Quả thực là thời điểm tốt.

Nam Từ, Đông Khánh, Tây Tề đều bị tổn thất, chỉ cần lại đánh trọng thương man tộc thảo nguyên, tiếp theo trong vòng mười năm sẽ không có chiến sự bất ngờ, cho dù có cũng kịp thời phái người tạm thời cầm quân.

Chỉ là...

Vậy chẳng phải hấn làm công không công rồi?

Từ đầu đến cuối.

Mục đích học võ, nhập ngũ của Trần Tam Thạch, chỉ có một, đó là có thể tự mình quyết định số phận.

Những năm này của hấn, cũng coi như mưa gió, nam chinh bắc chiến, vào sinh ra tử.

Vất vả cực khổ.

Chẳng lẽ thực sự làm công cho lão hoàng đế kia?

Vất vả khổ sở, khó khăn lắm mới tạo ra được một đội quân hùng mạnh, sau đó dâng tặng lại?

Quá đáng.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn.

Chỉ có thể đánh xong trận thảo nguyên, sau đó lại bàn bạc với các sư huynh sư tỷ.

Tóm lại.

Dù thế nào, cũng không thể giao tính mạng của mình cho triều đình.

Huống hồ lão hoàng đế là người có thể bất cứ lúc nào, lại một lần nữa xảy ra “mười ngày ở Vân Châu” với “tiên nhân”,

cho dù là một minh quân ngàn năm có một, hấn cũng không thể giao ra binh quyền.

Phụng sự vua như cười hỏ.

Hấn không phụng sự.

Nói đến đây.

Lại mấy chục ngày trôi qua, không biết Thiên Nhai Hải Giác thế nào.

Lão hoàng đế nếu chết ở đó thì thật là vui mừng.

Sư phụ thế nào rồi.

“Chuẩn bị chiến đấu trước đã.”

“Vừa chuẩn bị chiến đấu vừa luyện đan, cố gắng sớm ngày đột phá đến Võ Thánh, cũng tốt để đứng vững ở phạm tục này.”

“Còn dị tượng trong dãy núi La Thiên cần xử lý.”

“Đúng là nhiều chuyện.”

...

Với việc Trần Tam Thạch xuất quan.

Điểm binh cũng chính thức bắt đầu.

Ban đầu dự kiến là mười hai doanh binh mã, nghe nói tạm thời nâng lên mười bốn doanh, hai doanh binh mã tăng thêm, cũng không biết từ đâu mà đến.

Tóm lại.

Mười bốn doanh binh mã.

Mười bốn chủ tướng.

Cộng dồn lên đến hai mươi một vạn tướng sĩ tinh nhuệ.

Tất cả đều tập trung trong thành Lương Châu.

Danh sách điểm binh như sau:

Đầu tiên, là Tôn Tượng Tông Tôn đốc sư không có mặt, thời chiến thống lĩnh tất cả quân đội, tiết chế binh mã phương bắc, dưới trướng là thân binh doanh, tên là Thiên Sách doanh.

Lữ Tịch, phụ tá là Tam sư huynh Nhiếp Viễn.

Tiết chế ba doanh binh mã.

Lần lượt là, Huyền Vũ doanh, Bạch Hổ doanh, Thiên Sư doanh.

Phòng Thanh Vân, Mông Quảng Tín làm chính phó tướng quân, thống lĩnh Thanh Long doanh.

Dung Yến Thu, Diệp Phượng Tu làm chính phó tướng quân, thống lĩnh Chu Tước doanh.

Nhị sư huynh Trình Vị, cùng tổng binh Triệu Vô Cực thống lĩnh Lương Châu vệ sở binh.

Các doanh còn lại, đều do tướng lĩnh được triều đình điều đến đảm nhận chức chủ tướng.

Chương 647: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (5)

Bạch Đình Chi, Lộ Thư Hoa, Tạ Tư Thuật, Nghiêm Trường Khanh và những người khác, tất cả đều bị phân tán đến các doanh khác, đảm nhiệm chức tham tướng.

Sau đó, là Hồng Trạch doanh.

Chức vị của Hồng Trạch doanh như sau:

Trần Tam Thạch, làm chủ tướng trấn doanh.

Phó tướng, Sở Sĩ Hùng.

Tham tướng tiền quân, Đồng Vũ Lâm.

Tham tướng tả quân, Tiêu Trung.

Tham tướng hữu quân, Du Ký Khả.

Tham tướng hậu quân, Mạnh Đĩnh Tân.

Tham tướng trung quân, Hạ Tông.

Các thiên tổng, bách tổng khác, làm việc theo chức trách.

Tổng cộng một vạn năm ngàn binh mã.

Cuối cùng.

Vào ngày thứ bảy khi điểm binh, sắp kết thúc.

Lại có hai doanh binh mã, lần lượt đến trong thành Lương Châu.

Cùng đến là một tin tức nặng ký.

Ngọa Long diệt Ngụy!

Một năm trước.

Hứa Văn Tài nhận lệnh đến phía đông U Châu, chỉ trong bốn tháng đã dẹp yên tất cả loạn thần, sau đó không thu binh, mà được Binh Bộ phê duyệt, một đường tiến về phía đông, trong sáu tháng liên tiếp chiếm được hơn bốn mươi tòa thành, cho đến hai tháng trước, chiếm được kinh thành nước Ngụy, bắt sống hoàng đế nước Ngụy.

Cho dù nước Ngụy là tiểu quốc, nhưng chung quy cũng là một nước.

Trong đó.

Nghe nói Hứa Văn Tài liệu sự như thần, cơ mưu quỷ dị, trận pháp hấn sử dụng không khác gì áo trắng, cộng thêm vài lần sử dụng kỳ mưu, cũng chấn động thiên hạ.

Sắc phong tước vị Trụ Quốc từ nhất phẩm, làm Trấn Quốc tướng quân.

Thế nhân xếp hạng bốn thánh binh gia đương đại, trong bốn có ba, đều ở Bắc Cảnh Đại Thịnh.

Vì vậy.

Triều đình đổi vệ sở thành doanh, đặc biệt thiết lập hai doanh cho Hứa Văn Tài.

Trấn Tiêu doanh và Bắc Phủ doanh.

Cấu hình của hai doanh binh mã giống hệt với Bắc Lương quân còn lại.

Chỉ là tạm thời đến Lương Châu, chủ yếu phối hợp chinh chiến thảo nguyên, sau khi kết thúc nghe nói sẽ phải nam hạ hoặc trấn thủ phía tây.

“Lão tiêu tử này...”

Các huynh đệ Bà Dương sau khi nghe được tin tức này, đều lộ vẻ khó tin.

“Diệt quốc!”

“Mặc dù nước Ngụy không lớn, nhưng cũng là một nước!”

“Lão tiểu tử này tay trái gà không chặt, thực sự có thể trấn áp được một đám võ tướng?!”

“...”

Dưới sự chú ý của mọi người.

Trần Tiêu doanh hùng vĩ vượt qua cổng thành.

Đi đầu tiên.

Chính là Hứa Văn Tài.

Tuy nhiên người này lại không cưỡi ngựa, mà ngồi trên xe đẩy, trang phục của hắn càng là áo lụa cầm quạt, rất phô trương.

“Hừ!”

“Lão tiểu tử này!”

“Hắn khỏe mạnh có chân không đi, ngồi xe lăn làm gì?”

“Chắc là học Phòng tướng quân!”

“Buồn cười!”

“...”

Lại một ngày nữa.

Cho đến khi trời tối, cuộc đại điểm binh này mới kết thúc.

Điểm binh cũng không phải tất cả binh mã đều tập trung lại một chỗ.

Các binh mã khác kiểm duyệt xong rồi đi trước, chỉ để lại chủ tướng.

Hiện tại trên diễn võ trường, cũng không còn lại quá nhiều người.

Các chủ tướng của Bắc Lương quân tụ tập lại, chuẩn bị mở một bữa tiệc tối, làm quen với nhau, dù sao không lâu sau cũng phải giao chiến với thảo nguyên, mọi người chính là chiến hữu vào sinh ra tử.

“Chúc mừng Hứa đại nhân!”

“Đúng vậy Hứa đại nhân, quả thật là đại khí vẫn thành!”

“...”

“Gặp qua Trần đại nhân!”

“Ngưỡng mộ Trần tướng quân đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được thấy chân dung, tam sinh hữu hạnh!”

“...”

Các tướng quân chào hỏi nhau.

“Hứa đại nhân.”

Trần Tam Thạch cũng tiến lên chấp tay: “Chúc mừng, công lao diệt quốc, có thể ghi vào sử sách.”

Không ngờ rằng.

Hứa Văn Tài liếc nhìn hắn, chỉ “ừ” một tiếng, rồi đi nói chuyện với người khác, gần như phớt lờ hắn.

Một màn này.

Các tướng quân khác nhìn thấy, đều sửng sốt.

Bọn họ nghe nói hai người này quan hệ không tốt, nhưng không ngờ lại đến mức này, thậm chí không thèm giả vờ.

“Lão Ngô, ngươi biết chuyện gì không?”

“Ta nghe nói, là sau khi Hứa Văn Tài lập công, Trần đại nhân không nói gì, muốn nắm chặt hắn trong tay.”

“Đây là cắt đứt tiền đồ của người khác!”

“Không khác gì giết cha mẹ.”

“Thảo nào thảo nào!”

“...”

Vì vậy.

Chuyện này càng truyền càng xa.

Gần như toàn bộ Lương Châu đều biết.

Trần Tam Thạch và Hứa Văn Tài bất hòa.

Thuộc hạ của hai bên, còn vài lần đánh nhau, thậm chí đến mức thấy máu, mỗi bên đều bị trừng phạt nghiêm khắc.

“Đồ chó!”

“Giết chết lão tiểu tử này!”

“Giết chết thì không đến mức!”

“Tìm cơ hội trùm bao tải, đánh hấn một trận!”

“Được rồi!”

Triệu Khang quát: “Sau này không qua lại là được, đâu cần đến mức đánh nhau?”

“Đi thôi!”

“Đại nhân bảo chúng ta tối nay lặng lẽ đến tìm hấn, chắc chắn có việc quan trọng.”

“...”

...

Độc Sư phủ.

Trần Tam Thạch ngồi bên hồ sau núi, kể lại đơn giản về những gì đã trải qua ở Thiên Nhai Hải Giác, hy vọng có thể biết được ngọn ngành của sự việc.

“Theo một ý nghĩa nào đó, người cũng coi như tiên nhân, chỉ là chưa đi sâu vào tiên đạo, chuyện đã đến nước này, cũng không cần giấu giếm nữa.”

Phòng Thanh Vân trầm giọng nói: “Năm Long Khánh thứ năm mươi sáu, đúng, chính là một năm trước khi lão lục toàn quân bị diệt.

“Sur phụ ở cực bắc, dưới băng sơn, phát hiện một ngôi mộ cổ.”

“Mộ của tu sĩ?”

Trần Tam Thạch suy đoán.

“Cũng coi như vậy, chính xác mà nói, là một chiến trường.”

Phòng Thanh Vân nói: “Sur phụ mở mộ cổ, nhưng bản thân bị thương, buộc phải quay về Lương Châu.

“Lúc đó thương thế rất nghiêm trọng.

“Triều đình phát hiện, liền nhân cơ hội bịa đặt tội danh nhốt sư phụ vào ngục, chuẩn bị ra tay với tám đại doanh khi đó đang như mặt trời ban trưa.

“Kết quả năm sau, Nam Từ liền ồ ạt bắc tiến.

“Trong thời gian này.

“Ta thay mặt sư phụ đến cực bắc một chuyến, lúc đó, thật ra ta đã là Võ Thánh.

“Ta và người của triều đình gặp nhau trong mộ trường, mỗi bên đều lấy được một số thứ.

“Sau đó, ta cũng đã đến Thiên Nhai Hải Giác.

Chương 648: Bắc Lương đại điểm binh, Ngọa Long diệt nước Ngụy (6)

“Nói dài dòng, khi ta trở về, đã biến thành bộ dạng người nhìn thấy, trở thành phế nhân.

“Cùng thời gian đó.

“Nam Từ thể như chẻ tre, không còn cách nào khác, bọn họ lại thả sư phụ ra.

“Sau khi chiến sự kết thúc.

“Sư phụ lại đến cực bắc một chuyến.

“Nhưng cụ thể thế nào ta không biết.

“Chỉ biết sau khi trở về, thực lực của sư phụ lại tăng vọt, đại trận diệt linh mà người nói, sứ giả trấn thủ Đông Thắng Thần Châu, có khả năng liên quan đến cực bắc, cụ thể thế nào ta không biết.

“Chỉ biết triều đình cũng từ đó lấy được không ít thứ tốt, đủ để bồi dưỡng nhiều Võ Thánh và Huyền Tượng đại tướng.

“Sự tăng trưởng đột ngột trong những năm trước, chính là như vậy.”

Cực bắc...

Trần Tam Thạch hỏi: “Sư huynh còn nhớ tiên sinh Mai không?”

“Người muốn hỏi, có liên quan đến tiên sinh Mai không?”

Phòng Thanh Vân khẽ lắc đầu, tỏ ý không chắc chắn: “Tóm lại, người không cần lo lắng cho sự phụ, trước khi xử lý xong việc, ông ấy chắc chắn sẽ trở về bình an.”

Nói xong về Thiên Nhai Hải Giác.

Trần Tam Thạch lại nhắc đến chuyện binh quyền.

Lần này, Phòng Thanh Vân chỉ lộ ra một nụ cười khô, không nói gì.

“Sự huynh có ý gì?”

Trần Tam Thạch nói: “Chẳng lẽ cứ thế cho qua?”

Hiện tại là động quyền.

Hắn ước chừng bước tiếp theo, chính là muốn động người.

“Sự đệ.”

Nhỏ sinh áo xanh xòe hai tay: “Triều đình đã thềm muốn tám đại doanh từ lâu.

“Hiện tại cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

“Chiến tranh thảo nguyên, e rằng chính là điếu nhảy cuối cùng.

“Sau chuyện này, tám đại doanh có thể trông cậy vào ai?

“Thế nhân khen ngợi ta, gọi ta một tiếng Phụng Sồ tiên sinh, nhưng nói cho cùng, chẳng qua chỉ là một phế nhân tàn tật.

“Các sự huynh đệ khác, đến nay cũng chưa phải Võ Thánh, e rằng sẽ không có bao nhiêu tiếng nói.

“Còn nhớ triều Đại Yến trước đây, đệ tính vương họ Lý trấn thủ biên giới hơn năm mươi năm, sau khi ông ta chết, mười hai nghĩa tử dưới trướng, người bị ban rượu độc thì uống rượu độc, người bị chém đầu thì chém đầu, người bị phế công thì

phế công, cũng có người bất đắc dĩ phải đi đầu hàng man tộc...

“Ồ.

“Suýt nữa quên, chúng ta có lão đại.

“Có ông ấy ở đây, chắc chắn sẽ không đến mức thảm như mười hai nghĩa tử của nhà họ Lý triều Đại Yến trước đây.

“Ai mà biết được, đành phó mặc cho số phận thôi.”

Trong lúc nói chuyện.

Phòng Thanh Vân đã từ từ đẩy xe lăn đi xa: “Sur đệ à sur đệ, người đến không đúng lúc, nếu đến tám đại doanh sớm hơn còn có thể dựa vào thời kỳ đỉnh cao mà hưởng vài năm tốt lành, lại đến vào những năm cuối cùng đến Lương Châu, làm đệ tử bế quan, thử dài...”

Âm thanh rơi xuống.

Nhỏ sinh áo xanh cũng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Trần Tam Thạch không phải đồ ngốc.

Đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của sư huynh.

Nếu là buồn bã cảm thương, cần gì phải thêm câu cuối cùng.

Đây là đang ám chỉ hấn.

Nhớ lại.

Ước hẹn Võ Thánh ba năm, chỉ sợ đã có ý định từ lâu.

Học võ nghệ của sư môn, cũng phải gánh vác trách nhiệm của sư môn.

Hơn nữa...

Đây cũng không phải là thuận theo ý muốn của người khác.

Đường.

Bản thân là do mình đi.

Lúc đầu.

Chỉ có hai lựa chọn, một, đến kinh thành làm chó.

Hai, đến biên giới liều một phen.

Chuyện đã đến nước này.

Cần gì phải do dự?

“Bốp!”

Trần Tam Thạch uống một hơi cạn chén trà, sau đó đặt mạnh chén trà xuống, quay về phủ đệ.

Vũ Nghĩa Bá phủ.

Sân sau thông với một con hẻm nhỏ hẻo lánh.

Đêm nay cửa sau mở toang.

Triệu Khang và những người khác lần lượt đến.

Đến khi mọi người đến đủ, một tiểu nha đầu khóa cửa sau lại.

Trong sân, là mùi thuốc xông vào mũi.

Trần đại nhân ngồi trên ghế đá, trước mặt là mấy lò thuốc đang sôi sùng sục.

“Thế nào?”

Hắn hỏi: “Mấy ngày gần đây, có thấy âm ức trong quân doanh không?”

“Âm ức!”

Hùng Thu An mắng: “Sắp âm ức chết rồi!”

“Đúng vậy.”

Phùng Dung nói tiếp: “Đại nhân giữ chúng ta ở lại, những tên khốn kiếp đó càng có ý kiến với chúng ta.”

“Vậy thì...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tại sao các người chỉ có thể ầm ứ?”

Mọi người im lặng.

Còn có thể vì cái gì.

Không phải là vì cảnh giới không đủ sao.

Nếu không, cũng có thể danh chính ngôn thuận mà cạnh tranh.

“Đại nhân, là chúng ta vô năng!”

“...”

Trần Tam Thạch không vội nói, mà múc một bát thuốc đen sì: “Ngô Đạt, người lên trước.”

Thể chất của Ngô Đạt là nhất định Huyền Tượng chi thể, cộng thêm ngộ tính cực cao, hiện tại đã là cảnh giới cao nhất trong đám người này.

“Được.”

Ngô Đạt mặt sọc không nói hai lời bưng lên uống cạn.

Sau đó.

Hắn liền cảm thấy một cảm giác mát lạnh, sau khi vào bụng chảy khắp tứ chi.

Dược hiệu này...

Còn mạnh hơn bảo dược!

Sau khi Ngô Đạt uống xong, thử tu luyện tại chỗ, lập tức cảm nhận được tiến bộ nhanh chóng.

“Đây là...”

“Đại nhân! Đây là thuốc gì?!”

“Sao có thể?!”

“...”

“Chỉ là thuốc bình thường.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Ta có thể giúp các người, chỉ đến đây thôi.”

Linh Hòa.

Hắn trộn Linh Hòa được cao, vào trong bồ được cực phẩm!

Hơn nữa Linh Hòa này.

Là hắn dùng lò luyện đan mua từ tu tiên giới để nấu.

Sau khi thử nghiệm, phát hiện không biết hiệu quả của Linh Hòa được nấu bằng lò luyện đan tốt hơn lò đỉnh sắt đen bao nhiêu lần, hơn nữa chỉ cần cảnh giới đạt trên Luyện Tạng, uống vào cơ bản không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Thuộc hạ của Bà Dương.

Khả năng ứng biến trên chiến trường đủ, lòng trung thành cũng đủ.

Khuyết điểm duy nhất, chính là tư chất không đủ.

Phàm gian không có cách nào bù đắp.

Vậy thì, hắn sẽ dùng thủ đoạn tiên nhân để bù đắp!

Hiện tại Hồng Trạch doanh, đi theo hắn đánh man tộc không có vấn đề gì.

Nhưng...

Chung quy không phải người của mình.

Muốn thực sự biến họ thành Hồng Trạch doanh thuộc về mình, trước tiên phải có đủ tướng lĩnh tâm phúc.

Về chuyện Linh Hòa...

Sau khi đến Thiên Nhai Hải Giác, cũng không còn khó nói như vậy.

Nếu thực sự bị lộ, cũng có biện pháp bù đắp.

Mặc dù đến nay vẫn chưa rõ tiên bảo rốt cuộc là thứ gì, nhưng phương pháp luyện chế Linh Hòa sau khi Thiên Môn mở ra cũng có thể giải thích, không cần tiếp tục giữ trong tay.

Với sự gia tăng của cảnh giới, Linh Hòa được cao đối với Trần Tam Thạch không còn tác dụng lớn như vậy, nhưng đối với thuộc hạ vẫn là bảo được hàng đầu, giấu mãi quá lãng phí.

Sau Ngô Đạt.

Những người còn lại cũng lần lượt uống bỏ được trộn với Linh Hòa được cao.

“Năm Thông Mạch, mười lăm Hóa Kinh.”

Trần Tam Thạch đưa ra yêu cầu: “Trong vòng nửa năm, nếu vẫn không đạt được yêu cầu này, tự mình rời khỏi Hồng Trạch doanh đi.”

Dựa vào Linh Hòa, cộng thêm bỏ được không giới hạn.

Nếu ngay cả cảnh giới này cũng không đạt được, thì thực sự là bùn nhão không trát được tường.

“Đại nhân!”

“Không thành vấn đề!”

Triệu Khang tự tin nói: “Có thần dược này, trong vòng hai tháng, ta có thể đạt đến Thông Mạch!”

Thông Mạch và Hóa Kinh.

Tương đương với tham tướng và thiên tổng.

Cũng là tướng lĩnh chủ yếu nắm giữ quân đội.

Chỉ cần có đủ nhân thủ, cho dù gây ra hỗn loạn lớn đến đâu, Trần Tam Thạch cũng có thể tự tin nắm chắc Hồng Trạch doanh trong tay, hấn lại giao cho mọi người một số việc cụ thể, sau đó mới để bọn họ rời đi.

Không biết từ lúc nào.

Trời đã sáng.

Hắn cũng không kịp nghỉ ngơi, lại mặc giáp trụ hoàn chỉnh, đến quân doanh điểm danh.

Từ hôm nay.

Hồng Trạch doanh phải chịu trách nhiệm một đoạn khoảng cách của Trường Thành, cũng như ứng phó với những cuộc thăm dò và quấy rối của kỵ binh nhỏ lẻ.

Khi Trần Tam Thạch dẫn binh mã đến Trường Thành, chỉ cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, giống như năm đó ở Bà Dương, khác biệt ở chỗ hiện tại hắn thống lĩnh vạn người, bản thân cũng là Huyền Tượng đại tướng.

“Đại nhân!”

Hạ Tông chủ động mang bản đồ đến: “Đại nhân xem, đây là phân bố binh lực hiện tại của bốn bộ tộc thảo nguyên.

“Không chỉ có chúng ta đang tích cực chuẩn bị chiến đấu.

“Man tộc cũng có phát giác, đã điều động đại quân đến bộ lạc tiền tuyến cảnh giác cách đây nửa năm.

“Trước mặt chúng ta, là đại quân của bộ lạc Vũ Văn!”

“Hiện tại, ước chừng có hai vạn binh mã, tướng quốc của Vũ Văn cũng đang ngồi trong đó.

“Đây là tình hình cục bộ.

“Nếu nhìn toàn cục, binh lực của chúng ta cộng lại có hai mươi vạn, liên quân của bốn bộ tộc man tộc, lại nhiều đến hơn bốn mươi vạn.

“Sau khi bắc phạt chính thức bắt đầu.

“Bọn họ chắc chắn sẽ phản ứng rất nhanh, vì vậy sẽ là một trận chiến đối đầu chính diện.”

Bộ lạc Vũ Văn.

Trần Tam Thạch cũng coi như đã từng giao thiệp.

Hắn đứng trên đài quan sát, nhìn về phía đại mạc mênh mông phía bắc.

Nơi đó, có đại đô của man tộc.

Chương 649: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (1)

Man tộc cư ngụ tại Đại Mạc.

Hoặc là không có thành trì, tất cả đều sống trong các loại lều trại.

Hoặc là đại đa số thành trì chỉ tương đương với các tiểu trấn, chủ yếu là đề tập trung, giao dịch, cơ bản là không có sức phòng ngự.

Về phần mấy tòa đại đô của Man tộc.

Khoảng cách đến biên cảnh Lương Châu, đủ những vạn dặm.

Trần Tam Thạch âm thầm tính toán.

Mười bốn doanh binh mã của Bắc Lương quân, hơn hai mươi vạn người, nếu toàn quân xuất kích, cộng thêm dân phu vận chuyển quân nhu hậu cần, số người này sẽ lên đến khoảng năm mươi vạn.

Năm mươi vạn đại quân!

Con số này, đối với Bắc Cảnh có lãnh thổ rộng lớn và dân cư đông đúc có lẽ không đáng là gì, nhưng đối với tài nguyên lại là tiêu hao vô cùng lớn, nhất là cuộc viễn chinh này đối với lương thảo là không thể ước tính được.

Trận chiến này.

Dù có đại thắng khả hoàn trở về.

Chỉ sợ không chỉ có Đại Mạc hai mươi năm cũng không khôi phục lại được, mà ngay cả Bắc Cảnh cũng phải cần mười mấy năm dưỡng sức.

Quả thật, có vài chuyện không thể kéo dài.

Nhưng vẫn cho người ta cảm giác ai cũng rất gấp.

Vội vã mở rộng doanh trại, vội vã khai chiến.

Sư phụ hẳn, chẳng qua là muốn nhanh chóng cho Bắc Cảnh một ngày yên ổn, nếu không thì cách vài ngày lại có kỵ binh Man tộc đến ngoài thành cướp bóc, sau đó lập tức bỏ chạy, thực sự là không thể yên ổn được.

Mà triều đình kinh thành đồng ý.

Chỉ sợ là muốn sau khi bình định loạn cục, thu hồi lại binh quyền Bắc Cảnh.

Còn có một điểm quan trọng nhất.

Mười ngày ở Vân Châu.

Man tộc đã có được thứ gì, thực lực tổng thể tăng lên bao nhiêu?

Những thứ này, đều còn chưa biết.

Xem ra, cần tìm cơ hội, dẫn theo một nhóm binh lính, tiến vào Đại Mạc thăm dò mới được.

” Tướng quân!”

” Tất cả phòng ngự bàn giao đều đã sắp xếp xong.”

Hạ Tông đi tới báo cáo.

” Ừ.”

Trần Tam Thạch vỗ vỗ bờ vai của hắn: ” Không được lười biếng.”

Sau khi căn dặn xong, hắn cười Thiên Tâm rời đi.

Làm chủ tướng, tự nhiên không thể đích thân đi trinh sát, chức trách chủ yếu vẫn là đi kiểm tra, sau khi kết thúc thì tự mình rời đi.

Người của Hồng Trạch doanh phụ trách trinh sát, đại khái khoảng hai ngàn người.

Tác dụng chính của Trường Thành vẫn là trinh sát, tự nhiên không cần phải để lại quá nhiều người.

[Luyện công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (tiểu thành)]

[Tiến độ: 988/2000]

Một ngày tu luyện nữa kết thúc, Trần Tam Thạch thở ra một ngụm khí trọc thật dài, sau đó lấy lò luyện đan từ trong túi trữ vật ra, bày ra trong phòng chứa củi, chuẩn bị bắt đầu lần đầu tiên luyện đan chính thức của mình.

”Tướng quân đây là muốn luyện đan?”

Ninh Hương cuối cùng cũng biết, một đồng linh thạch lớn trong phòng, đều dùng để làm gì.

”Hai người vất vả giúp ta hộ pháp.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói.

Hắn nhất thời cũng không tìm được chỗ tốt hơn, dứt khoát luyện đan ở nhà trước.

Tu tiên bách nghệ,

Nhưng xếp phía trước là tứ đại nghệ, chính là đan, khí, phù, trận.

Những thứ khác như linh thực, ngự thú, khôi lỗi,... Địa vị đều không bằng tứ đại nghệ.

Mà trong tứ đại nghệ, lại lấy luyện đan đứng đầu.

Đan, khí, phù, trận, ba thứ khác đều là tăng cường bên ngoài.

Chỉ có luyện đan, là ăn vào bụng, tăng cường thực lực của tu sĩ.

Đan đạo giả, khả thông trường sinh!

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu đế vương đều muốn thông qua luyện đan để theo đuổi trường sinh, trong đó không thiếu những minh quân vì tuổi già mê muội luyện đan, dẫn đến quốc sự trở nên rối tinh rối mù.

Trên thực tế trong tu tiên giới, thực sự có đan dược có thể kéo dài tuổi thọ, càng có rất nhiều đan dược có thể giúp tăng tu vi, chỉ là không một ngoại lệ đều cực kỳ trân quý, ngay cả tu sĩ cũng phải tranh nhau đến vỡ đầu, chứ đừng nói đến phàm nhân, chỉ riêng tài liệu cũng không thể gom đủ.

Nói đến tài liệu.

Linh hòa.

Là tài liệu thông dụng của tu tiên bách nghệ!

Bất kể là đan dược gì, tài liệu cơ bản thứ nhất chính là linh hòa.

Bao gồm cả phù lục, tài liệu chế tạo phù giấy cũng bao gồm linh hòa, thậm chí ngay cả luyện khí và bày trận cũng không ngoại lệ, những thứ khác như ngự thú càng là như vậy.

Đối với tu sĩ mà nói, linh hòa.

Tương đương với lương thực của người bình thường.

Đáng sợ nhất là, linh hòa không phụ thuộc vào linh khí, cho dù là trong thổ nhược phàm tục, sau khi thỏa mãn điều kiện nhất định cũng có thể sinh trưởng bình thường, cho nên mới được trồng đại trà ở nhân gian.

Chỉ có điều...

Đối với người bình thường mà nói, linh hòa là độc thảo cực độc, không những chiếm dụng đất canh tác, nếu trồng lâu năm còn tiêu hao sức đất, khiến cho ruộng tốt biến thành ruộng xấu, cho đến khi hoàn toàn cần cỗi.

Hơn nữa lượng tiêu hao linh hòa để luyện đan cũng rất đáng sợ.

Lấy “Tị Cốc Đan” chuẩn bị luyện chế trước mắt làm ví dụ, một viên Tị Cốc Đan cần phải ép một thạch linh hòa.

Bao gồm cả linh hòa dược cao cũng như vậy.

Mỗi lần nấu một nồi, đều cần rất nhiều linh hòa.

Do đó có thể nghĩ, trong tu tiên giới, mỗi ngày lượng tiêu hao linh hòa đều rất lớn.

Bày xong lò luyện đan.

Trần Tam Thạch trước tiên đổ nước vào.

Đan dược cấp thấp có thể dùng nước bình thường, đan dược cấp cao ngay cả nước cũng có yêu cầu.

Tiếp đó.

Hắn lấy Kim Yên Mộc, bôi tiên bảo đăng du lên trên, sau cùng dùng hỏa chiết tử châm lửa.

Ngọn lửa màu đỏ tươi bùng cháy.

Nhưng khác với tình huống trước đây, lần này dị hỏa không có cuồng bạo tàn sát bừa bãi, sau khi bốc cháy không lâu, giống như lò luyện đan có cảm ứng, từng đường vân màu xanh lam trên bề mặt sáng lên, dưới đáy giống như xoáy nước, hút tất cả dị hỏa vào trong, sau đó phát ra âm thanh ” ù ù”, bắt đầu luyện chế đồ vật trong lò.

Chương 650: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (2)

Giá của một cái lò đan này, bằng nỗ lực của tu sĩ bình thường trong mấy năm thậm chí là mười mấy năm.

Kim Yên Mộc ở dưới, cũng không giống như củi bình thường trong nháy mắt đã thành tro bụi, nhưng tốc độ tiêu hao cũng nhanh hơn tưởng tượng.

”Dị hỏa này thật sự là lợi hại.”

May mắn là Trần Tam Thạch chuẩn bị trước đủ nhiều, cũng có thể thêm một ít củi bình thường, có thể tiết kiệm một chút thì tiết kiệm một chút.

Không làm mất thời gian.

Hắn bắt đầu thêm tài liệu vào trong lò đan.

Linh hòa dược cao, nhân sâm, linh chi, linh mễ đã chuẩn bị trước...

Trong đó nhân sâm, linh chi này, cũng là linh vật chân chính sinh trưởng trong tu tiên giới, đổi thành linh thạch giá không đắt, nhưng cũng không phải dược liệu phàm tục có thể so sánh được.

Mỗi loại tài liệu, đều được thêm vào lò luyện đan theo một tỷ lệ nhất định, thời gian nhất định, không thể có bất kỳ sai lệch nào.

Những thứ này đối với Trần Tam Thạch thì đơn giản.

Điểm khó là ở chỗ “Khai quang”.

Trong quá trình luyện chế.

Hắn cần đặt hai tay lên lò đan, thông qua trận văn truyền pháp lực vào lò đan, trợ giúp dị hỏa luyện chế đan dược, nhiều một chút không được, ít một chút cũng không được, mạnh yếu càng có yêu cầu nghiêm khắc.

Mấy bước phía trước, trong đan phương đều ghi rõ ràng.

Nhưng bước này.

Bởi vì mỗi người tu luyện cảnh giới, công pháp, thậm chí là thể chất đều khác nhau, không thể định lượng chính xác, hoàn toàn cần dựa vào cảm giác của bản thân, không khác gì hai chữ “thích hợp” trong thực đơn.

Hơn nữa trong đó, còn liên quan đến một loại thần thông gọi là “Thần thức”.

Ở Tiên Đạo Sơ Kỳ, thần thức của tu sĩ rất yếu, không phát huy được tác dụng quá lớn, nhưng không phải là không có, muốn chính xác khống chế được hỏa hầu luyện đan, cần phải lợi dụng thần thức để cảm nhận biến hóa của đan dược trong lò đan.

Trần Tam Thạch nhắm hai mắt lại, điều động 《Ngũ Hành Quyết》, kiên nhẫn cảm nhận biến hóa trong lò luyện đan, cũng không biết đã qua bao lâu, cho đến một khắc nào đó, hắn cảm thấy mình trở nên hư vô, sau đó tiến vào trong lò luyện đan, có thể tận mắt chứng kiến biến hóa trong lò luyện đan.

Đây không phải là luyện đan.

Mà là một lần tu hành đại đạo!

Trong lò luyện đan, bao hàm thiên địa vạn tượng, đại đạo diễn biến!

Mỗi một lần va chạm trong đó, đều ảnh hưởng đến chất lượng của đan dược cuối cùng luyện ra được.

” Ầm!”

Bên tai vang lên tiếng nổ.

Trần Tam Thạch giật mình tỉnh giấc.

Lần luyện đan này đã thất bại.

Hắn thi pháp mở nắp ra, mùi vị gay mũi ập vào mặt, trong lò luyện đan đen thui một mảnh.

Luyện đan, một khi đã bao hàm biến hóa đại đạo, tự nhiên cũng có tính nguy hiểm.

Sau khi tiêu phí ở Tự Bảo lâu, bọn họ còn tặng một quyển sổ tay, đại khái là tri thức cơ sở về luyện đan, đan dược cấp càng cao, hệ số nguy hiểm càng lớn, thậm chí có thể làm mình nổ chết.

[Kỹ nghệ: Luyện đan (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 2/100]

[Hiệu dụng: Tạm thời không có]

Làm lại!

Trần Tam Thạch đã mò mẫm được một ít quy luật, cộng thêm Tị Cốc Đan tương đối đơn giản, trong đó chỉ có mười hai đạo biến hóa, lần sau cũng không tốn quá nhiều công sức, chỉ năm lần sau đó, đã thuận lợi nắm giữ được bí quyết.

Trận pháp, ngọn lửa, thiên tài địa bảo.

Tôi luyện.

Kết hợp.

Nung chảy.

Người khác rõ ràng ở bên ngoài lò đan, nhưng có thể mơ hồ cảm ứng được biến hóa, sau đó thông qua pháp lực để điều

chỉnh, cho đến khi thuận lợi nắm giữ được mười hai đạo biến hóa.

Đan thành!

” Ong!”

Một tiếng ong vang, nắp lò đan mở ra.

Đáy lò đan sạch sẽ, nằm yên tĩnh năm viên đan dược.

Cho dù là cùng một lò đan dược, cũng sẽ xuất hiện tình huống chất lượng không đồng đều.

Tỷ như năm viên Tị Cốc Đan trong lò này, trong đó hai viên cực phẩm, hai viên hàng tốt, còn có một viên hàng xấu, nếu tính theo giá cả và chi phí thì sẽ lỗ vốn.

Tu tiên bách nghệ, nói dễ hơn làm?

Nếu không thì.

Cũng sẽ không có nhiều tu sĩ như vậy bị ép đi đào mỏ, trồng trọt, thậm chí là bán mạng để đổi lấy linh thạch, tranh thủ tài nguyên tu tiên.

Theo như trong sổ tay nói.

Luyện chế Tị Cốc Đan, mười lần thành công một lần đã xem như là thiên phú trung bình.

Trần Tam Thạch năm lần thành công.

Đã xem như là rất tốt.

Linh căn kém, nhưng ngộ tính cũng không tệ.

Trong đó, cũng có thêm buff của [Thất Khiếu Linh Lung]
】.

[Kỹ nghệ: Luyện đan (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 20/100]

[Hiệu dụng: Tạm thời không có]

Học được phương thức luyện chế Tị Cốc Đan, còn chưa đủ nhập môn đan đạo.

Xem ra, sau đó còn phải luyện chế Dưỡng Kinh Đan, Chân Vũ Đan mới được.

May mắn là đã chuẩn bị trước.

Đối với Trần Tam Thạch, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn cầm một viên Tị Cốc Đan cực phẩm, bỏ vào miệng, vốn định nhai, kết quả đan dược giống như có sinh mệnh, tựa như một ngôi sao, tự bay vào trong bụng, sau đó là tinh thần sáng khoái và tinh lực dồi dào, trong đó còn ẩn chứa một ít linh khí.

Ăn một viên Tị Cốc Đan, cho dù một tháng không ăn cũng sẽ không cảm thấy đói, hơn nữa còn có tác dụng khôi phục khí lực của võ giả.

Vài viên này nắm trong tay, đủ để... Vĩnh viễn không kiệt sức trên chiến trường!

Quả nhiên là tiên đan.

Cho dù là tiên đan cấp thấp nhất, cũng có thể có tác dụng lớn như vậy, Tị Cốc Đan, không phải là nghĩa trên mặt chữ chỉ có thể lấp đầy bụng.

Ăn đan dược xong.

Trần Tam Thạch toàn thân đều có sức lực, liền xách trường thương đi vào trong sân tiếp tục luyện tập.

[Luyện công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (tiểu thành)]

[Tiến độ: 1288/2000]

Đại thành sắp đến!

Tiếp tục tăng tốc!

Đi La Thiên sơn mạch, tìm thấy Trâu Ngô chạy trốn lần trước, cộng thêm Dưỡng Kinh Đan, không cần bao lâu là có thể Huyền Tượng cảnh đại thành, sau đó có thể bắt đầu chuẩn bị đột phá cảnh giới Võ Thánh.

Chương 651: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (3)

Sau Võ Thánh, đừng nói là trong phạm tục, cho dù đi tu tiên giới, cũng không tính là tăng dưới chót.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch nhanh chóng hoàn thành công việc trong quân đội.

Hiện tại hắn có hai nhiệm vụ chính.

Một, tuần tra Trường Thành trinh sát.

Hai, sắp xếp người đi tuần tra thành, bắt giữ giáo đồ Vu Thần giáo.

Hiện tại trong Lương Châu thành, có bốn doanh.

Hồng Trạch doanh, cùng ba doanh của đại sư huynh.

Trong đó có hai doanh ở trong Đông Di thành và Tây Di thành, còn một doanh ở tiền tuyến đối chọi.

Tương đương với trong thành chỉ có Hồng Trạch doanh phụ trách.

Vu Thần giáo...

Nên tranh thủ thời gian đích thân đi điều tra cho tốt.

Xách trường thương, cầm đại cung.

Trần Tam Thạch ở trong La Thiên sơn mạch chạy vài ngày, trên đường chém giết không đếm xuể độc thú, cuối cùng cũng đến được Thập Nhị Trọng sơn, gần như là bước vào ranh giới

trong nháy mắt, hắn cảm nhận được biến hóa của khí tức giữa thiên địa.

” Sát khí!”

Sát khí màu đen, đã bắt đầu ô nhiễm thiên địa gần đó, chính là sát khí mỏng manh, trôi nổi trong khí tức phức tạp.

” Sát khí này...”

Trần Tam Thạch cảm nhận được, Ngũ Hành Quyết dường như có thể hấp thu sát khí giữa thiên địa.

Linh mạch?!

Không đúng.

Nên nói là sát mạch!

Trong La Thiên sơn mạch này, vậy mà còn ẩn dấu một sát mạch!

Xem ra.

Đông Thắng Thần Châu không chỉ có linh mạch phục hồi, sát khí cũng đang phục hồi!

Cho nên mới dẫn đến càng ngày càng nhiều độc thú xuất hiện trong La Thiên sơn mạch.

Chỉ là sát mạch này...

Theo Trần Tam Thạch biết, không phải là thứ nhân tộc có thể sử dụng để tu luyện.

Hắn phát huy [Liễm Tức Tàng Thân] đến cực hạn, ẩn nấp ở rìa quan sát, không lâu sau, lại lần nữa nhìn thấy mấy bóng người qua lại trên không trung, cuối cùng rơi vào trong núi sâu.

Chuyện quan trọng như vậy, sư phụ nhất định đã sớm phát giác, mất tích hai năm, chỉ sợ cũng có liên quan đến chuyện

này.

” Xì xì...”

Ngoại trừ cái đó.

Trần Tam Thạch còn nhìn thấy con rắn khổng lồ kia đang bơi lội trong núi xa.

Con rắn này...

Chỉ sợ không phải dưới Võ Thánh có thể đắc tội, nếu không thì lấy nó làm cung tên, nhất định là tài liệu rất tốt.

Trước tiên đi tìm Trâu Ngô!

Trần Tam Thạch tiếp tục xuyên qua rừng núi, rất nhanh đã tìm thấy một con dị thú.

Một con khỉ lông trắng.

Con khỉ này, ngồi trên một thân cây cao mười mấy trượng, giống như con người khoanh chân ngồi, hấp thu khí tinh hoa nhật nguyệt, cho đến khi đột nhiên nhiễm phải sát khí, sau đó, nó giãy giụa thống khổ, rồi không thể khống chế được, không ngừng hấp thu sát khí, cuối cùng trở nên điên cuồng bạo ngược.

” Xì!”

Nó chú ý tới người dưới chân, nhe răng nhếch miệng lao xuống.

Trần Tam Thạch giờ thương lên, đâm xuyên qua nó.

Hắn nhìn thi thể, cuối cùng cũng hiểu được độc thú sinh ra như thế nào.

Trong La Thiên sơn mạch, thú loại có huyết mạch tương đối đặc thù, có thể bị động hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, hoặc là linh khí thiên địa để tu luyện, nhưng chúng nó không biết

phân biệt, sát khí cũng hấp thu, không chừng khi nào sẽ biến thành độc thú.

Chỉ là không biết...

Là ai đang khống chế sát mạch phục hồi, chỉ sợ lại có liên quan đến những thế giới khác của Đại Thiên thể giới.

Có lẽ, cũng có liên quan đến Vu Thần giáo làm loạn trong Lương Châu thành.

Nếu như thật sự có liên quan với nhau, không chừng cũng có liên quan đến trận chiến tiếp theo này.

Trần Tam Thạch thu hồi suy nghĩ, rõ ràng vẫn phải làm tốt chuyện trước mắt.

Không tốn quá lâu.

Nửa canh giờ sau, hắn đã tìm thấy con Trâu Ngô kia.

” Gào!”

Trâu Ngô gầm thét lao tới, chiến lực của nó đã đạt đến trình độ tiểu thành Huyền Tượng cảnh.

Chỉ tiếc là.

Trần Tam Thạch đã không phải là hắn nửa năm trước, chỉ hai hiệp, chính là một thương đâm xuyên qua đầu Trâu Ngô, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ lông vũ ngũ sắc, kết thúc tính mạng của nó.

” Bộ lông vũ và da này, chỉ sợ cũng có giá trị không tầm thường.”

Hắn vác thi thể, theo đường cũ trở về Lương Châu thành.

Vào thành không bao lâu, vừa vặn gặp một đội binh mã của Huyền Vũ doanh vội vã chạy về phía đông thành, dường như là có chuyện gì cần nhanh chóng xử lý.

” Đây là có chuyện gì?”

Trần Tam Thạch hỏi.

” Là Trần đại nhân.”

Thiên tông cầm đầu chấp tay nói: ” Không phải chuyện lớn gì, có một tông môn nhị lưu, nói căn bản là không có Vu Thần giáo, người đều là Bắc Lương quân giết, muốn tạo phản, chúng ta qua xem, hẳn là rất nhanh sẽ giải quyết được.”

Tông môn này là...

Sắp bị ép điên rồi.

Trần Tam Thạch lắc đầu.

Có thể không điên sao? Bên cạnh mỗi ngày đều có người chết, đến nay vẫn chưa tra ra được nguyên do.

Ngày mai đến phiên hắn đi tuần tra, cũng nên đích thân ra trận, chú ý nhiều hơn đến chuyện này.

Vác thi thể Trâu Ngô trở về nhà.

Vừa mới vào cửa, đã có một bàn tay của nữ nhân vung tới, muốn nhéo lỗ tai của hắn.

Trần Tam Thạch theo bản năng tránh đi: ” Sư tử?”

” Ngươi còn tránh?”

Cửu sư tử Vinh Diễm Thu tiến lên, một phát nhéo lỗ tai của hắn: ” Thế nào, sau khi cảnh giới tăng lên thì muốn khi sư diệt tổ? Muốn đấu với sư tử của ngươi?”

” Không dám không dám.”

Trần Tam Thạch khó hiểu nói: ” Chẳng qua là không biết sư đệ làm sao, chọc sư tử tức giận như vậy?”

” Ngươi nói xem?”

Vinh Diễm Thu liếc nhìn về phía hậu viện: ” Tiểu tử người thật giỏi, không chỉ là đi kỹ viện, còn đưa kỹ nữ về nhà?”

” Sư tử nghe ta giải thích.”

Trần Tam Thạch bỏ tay sư tử ra, sau đó lại không biết nên nói từ đâu, dứt khoát chuyển đề tài, triển lãm thu hoạch vừa rồi: ” Sư tử, người xem dị thú này thế nào? Đợi ta lột da lông xuống tặng người làm một cái áo choàng, nhất định là cực kỳ đẹp mắt.”

Chương 652: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (4)

” Tặng cho ta?”

Vinh Diễm Thu tức giận nói: ” Ngươi thật sự là không nhớ được?”

” Trước tiên tặng cho Tôn sư tử!”

Trần Tam Thạch làm bộ như bưng tỉnh đại ngộ: ” Hôm nay ta sẽ đi.”

” Sư đệ.”

Vinh Diễm Thu nghiêm mặt nói: ” Có một câu, ta không biết có nên nói hay không.”

” Sư tử cứ việc nói.”

” Sư muội Tôn Ly năm nay cũng đã hai mươi một, đã là cô nương lớn, có chuyện nên làm thì phải làm, ngươi cứ kéo dài như vậy...”

Vinh Diễm Thu dừng lại một chút, ” Là chuẩn bị để sư phụ đích thân nói với ngươi, hay là để sư muội Tôn Ly tự mình nói?”

” Biết rồi.”

Trên thực tế Trần Tam Thạch cũng không có xấu hổ gì.

Nói đến.

Hắn dường như đã nửa năm không gặp huynh muội Tôn Ly, hôm nay có thời gian, ngày mai bắt đầu lại bận rộn không hết chuyện, nên qua một chuyến.

Xử lý tốt da lông của Trâu Ngô.

Chiều hôm đó.

Trần Tam Thạch đến Đốc Sư phủ.

” Tam Thạch!”

Tôn Bất Khí rất hưng phấn: ” Cuối cùng cũng gặp được người, thật không dễ dàng!”

Sau khi hàn huyên vài câu với hắn, Trần Tam Thạch tìm thấy Tôn Ly đang luyện đao ở bên hồ sau núi.

Thể chất của nàng không tệ, tài nguyên lại đủ, cảnh giới cũng đã là Thông Mạch.

” Sư tỷ.”

Trần Tam Thạch nâng da lông của Trâu Ngô: ” Người cầm lấy, làm một cái áo choàng.”

” Lông vũ thật đẹp.”

Bên trong Tôn Ly có nhiều nữ nhi khí, nhưng ngày thường cũng không xấu hổ, hào phóng nhận lấy: ” Cảm ơn.”

” Ta dạy người luyện đao?”

Trần Tam Thạch nói ra lời này, lập tức cảm thấy có chút nghịch thiên cương.

Rõ ràng khi ở Bà Dương, vẫn là hắn cầu sư tỷ chỉ dạy.

Ở Đốc Sư phủ đến tối.

Buổi tối lại cùng ăn cơm với tứ sư huynh và huynh muội Tôn Ly, Trần Tam Thạch mới cáo từ rời đi, trên đường hắn dừng lại mấy lần, muốn thử xem có thể lại gặp được Mai tiên sinh hay không.

Chuyện của La Thiên sơn mạch, có lẽ Mai tiên sinh có thể nói một chút.

Đáng tiếc không được như ý.

Ngày hôm sau.

Trần Tam Thạch tiếp tục bận rộn chuyện trong quân đội, buổi sáng huấn luyện, sau khi tuần tra Trường Thành, đích thân dẫn theo một đội binh mã vào thành, chuẩn bị thử xem có thể điều tra ra chuyện của Vu Thần giáo hay không.

” A!”

Khi đi ngang qua Phách Nguyệt sơn trang.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng gầm thét.

” Trang chủ!”

” Trang chủ bình tĩnh a!”

” ...”

” Âm ——”

Chỉ thấy sơn môn sụp đổ.

Ôn Thực tóc tai bù xù, cầm song đao xông xuống núi, hai mắt đỏ bừng, như cuồng loạn nhập ma, đến trước sơn môn chém loạn, ngay cả quan đạo cũng xuất hiện mấy cái hố lớn. Sau đó, hắn liền muốn đi vào trong thành.

” Trang chủ, không được a!”

” Đều cắt hết cho ta ——”

” Trang chủ, chúng ta ngay cả giáo đồ Vu Thần giáo ở đâu cũng không biết!”

” ...”

” Keng ——”

Thời khắc mấu chốt.

Một đạo kiếm quang lóe lên.

Đánh rơi Ôn Thực đang nhảy lên không trung.

” Lão Ôn.”

Chỉ thấy Thiệu Ngọc Kinh cầm kiếm đứng trên ngọn trúc, vẻ mặt của hắn cũng tiều tụy: “Trạng thái này của ngươi xông vào trong thành, chỉ có thể làm bị thương người vô tội, trước tiên bình tĩnh lại đi.”

” Cần ngươi xen vào việc của người khác?!”

” Âm!”

Ôn Thực giơ đao lên, chém giết với đối phương.

Ước chừng mười mấy hiệp sau.

Có lẽ là khí tức giận trong lòng được phát tiết, có lẽ là biết tiếp tục đánh xuống cũng khó thoát thân, cuối cùng Ôn Thực dừng tay, cắm song đao xuống mặt đất, dần dần khôi phục lại thần trí.

Các đệ tử của Phách Nguyệt sơn trang, vội vàng đỡ sư phụ trở lại trên núi.

Không xa, binh lính của Hồng Trạch doanh vừa vận chạy tới.

” Thiệu tông chủ.”

Trần Tam Thạch chức trách tại thân, mở miệng hỏi: ” Chuyện gì xảy ra?”

” Haiz...”

Thiệu Ngọc Kinh từ từ thu kiếm, thở dài một tiếng: ” Lão Ôn hắn, lại chết một đứa con...”

” Chết như thế nào?”

Trần Tam Thạch hỏi: ” Vu Thần giáo?”

” Chính là.”

Thiệu Ngọc Kinh nhìn về phía Phách Nguyệt sơn trang: ”
Đêm qua, con trai thứ của lão Ôn chết bất ngờ trong phòng của
mình, trái tim bị nát, có người lấy đi huyết tâm đầu, không
phải Vu Thần giáo, còn có thể là ai làm?

” Không chỉ có hấn.

” Ta cũng có hai tên chân truyền chết đi...

” Trần tướng quân!”

Hấn dừng lại một chút, tăng thêm ngữ khí.

” Ta thừa nhận.

” Khi tám đại doanh vừa đến Lương Châu, Thông Thiên
Kiếm Tông chúng ta và Phách Nguyệt sơn trang là dẫn đầu
không phối hợp.

” Nhưng sau đó.

” Chúng ta dù sao cũng làm theo yêu cầu của Đốc Sư đại
nhân.

” Mở ra rừng núi, để thợ săn đi săn.

” Đa số ruộng đất, cũng giảm đến mức thấp nhất.

” Đồng ý chia sẻ chi phí quân sự, cũng không thiếu một
đồng tiền nào.

” Những năm này, lợi nhuận có thể nhường ra đều nhường
ra.

” Kết quả hai năm nay...

” Vu Thần giáo không ngừng tàn sát đệ tử tông môn ta.

” Đến bây giờ Bắc Lương quân các người cũng không tra
ra được cái gì.

” Có phải cũng nên, cho chúng ta một lời giải thích?”

Một chuỗi chất vấn.

Các binh sĩ của Hồng Trạch doanh nghe được đều có chút xấu hổ.

Nhưng lão đại của bọn họ, khoe miệng chỉ nhếch lên một nụ cười lạnh.

” Trần đại nhân?”

Thiệu Ngọc Kinh hơi sững sờ: ” Người có ý gì?”

” Thiệu tông chủ.”

Trần Tam Thạch hỏi ngược lại: ” Có phải người cảm thấy, những tông môn các người nguyện ý lấy tiền tài của mình ra giúp đỡ triều đình, giúp đỡ bách tính, có vẻ như rất từ bi, cắt thịt nuôi chim ưng?”

” Từ bi, cũng không đến mức.”

Thiệu Ngọc Kinh trả lời: ” Nhưng bách tính Lương Châu, vẫn nên cảm kích chúng ta mới đúng.”

” Thiệu Ngọc Kinh!”

Trần Tam Thạch trực tiếp gọi tên, từng chữ như sấm: ” Người cho rằng bản tướng chưa xem qua hồ sơ mấy năm nay của Lương Châu?!

” Từ năm Long Khánh hai mươi.

” Thuế bản, ngư lân sách, hoàng sách trong Lương Châu thành, năm nào là khớp nhau, thuế thu nhiều hơn không vào quốc khố, đi đâu, Thiệu tông chủ có dám tính sổ với ta hay không?

” Sau đó thánh thượng hạ lệnh trồng linh hòa, vì sao cũng không thấy trong ruộng của tông môn các người có? Ngược lại là ruộng của bách tính bị ép phải trồng thêm một thành để bù đắp chỗ trống.

Chương 653: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (5)

” Sau đó, năm mất mùa thì mua ruộng tốt với giá rẻ, năm được mùa thì ép bách tính vay nặng lãi, đủ loại cướp đoạt khéo léo đến không xuể.

” Làm sao để các người nhổ ra một phần, giống như là bị ủy khuất rất lớn, còn muốn bách tính cảm kích các người?!”

Nghe được lời này.

Đồng tử của Thiệu Ngọc Kinh thay đổi mấy lần.

Giống như, chính hắn cũng không ý thức được những điều này.

Hắn kiên trì nói: ” Trần tướng quân nói, có liên quan gì đến giáo đồ Vu Thần giáo? Vô luận như thế nào, Bắc Lương quân các người, cũng không thể mặc kệ sống chết của tông môn chúng ta chứ?!”

” Lại không có liên quan gì, trước đó không phải Thiệu tông chủ vẫn đang lấy cái này uy hiếp Bắc Lương quân của ta?”

Trần Tam Thạch hỏi ngược lại một câu, nhìn thấy đối phương trầm mặc, tiếp tục nói: ” Hơn nữa, chúng ta cũng chưa từng nói không quản, chỉ là vẫn luôn không tra được manh mối cụ thể mà thôi.

” Lên núi!”

Hắn ra lệnh một tiếng.

Điều động mấy trăm người, trực tiếp vượt qua sơn môn của Phách Nguyệt sơn trang.

Trước kia.

Trần Tam Thạch là một thiên tổng, nhiệm vụ chủ yếu vẫn là đi tuần tra, chuyện điều tra cụ thể không đến phiên hẳn, hiện tại có cơ hội, cũng nên thử tra một chút, xem có thể tìm ra manh mối gì hay không.

Đông Di thành Trương Hoài Dân.

Dược vật không rõ của Từ Bi Quan.

Hai chuyện này đến nay vẫn chưa làm rõ.

” Tướng quân?”

” Các người đây là?!”

Nhìn thấy giáp sĩ không thềm để ý xông vào sơn trang, người của Phách Nguyệt sơn trang trong lúc nhất thời đều có chút không biết làm sao.

” Bắc Lương quân điều tra án!”

Hạ Tông chỉ huy nói: ” Lưu lại một người, giảng thuật căn kẽ tình huống gần đây, những người khác đều lui xuống!”

Cuối cùng.

Phách Nguyệt sơn trang chọn ra một võ giả lớn tuổi, một trong bốn đại trưởng lão, Liễu Vinh Tuyền.

” Bái kiến Trần đại nhân!”

Liễu Vinh Tuyền cung kính nói: ” Không biết đại nhân muốn điều tra như thế nào?”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: ” Trong vòng bốn tháng gần đây, đệ tử của Phách Nguyệt sơn trang các người chết như

thể nào, chết ở đâu, chết vào thời gian nào, trước khi chết có dị thường gì, tất cả đều nói cho ta nghe một lần.”

” Là như thế này...”

Liễu Vinh Tuyền một năm một mười kể lại.

” Thật sự là kỳ quái.”

Chỉ từ Trần Tam Thạch nghe được tổng kết.

Những đệ tử này.

Đại đa số đều chết ở trong tông môn, hơn nữa chết rất lặng yên, không có bất kỳ dị thường gì, cơ bản là ngày hôm sau không thấy người, đi tìm mới phát hiện thi thể.

Thời gian tử vong.

Đại khái đều vào sau nửa đêm giờ Tý.

Theo như biết được.

Phách Nguyệt sơn trang cũng không phải là không có cảnh giác, ngược lại từ hai năm trước bọn họ đã sắp xếp tuần tra cẩn thận, một ngày mười hai canh giờ, chưa từng gián đoạn, hết lần này tới lần khác chính là không có bất kỳ phát hiện nào, người nên chết vẫn chết, không phát huy được bất kỳ hiệu quả nào.

” Đêm qua.”

Liễu Vinh Tuyền nói: ” Thiếu gia thứ hai cũng gặp nạn, ngay ở phía trước.”

” Bên cạnh chính là chỗ ở của Ôn trang chủ?”

Trần Tam Thạch đứng trên nóc nhà quan sát địa thế.

” Không sai.”

Liễu Vinh Tuyền nói: ” Để phòng ngừa ngoài ý muốn xảy ra, trang chủ ở trong viện bên cạnh.”

” Cái này cũng quá gần rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn hai tiểu viện cách nhau không đến trăm bước.

Đối với Võ Thánh mà nói, cơ bản là tương đương với ở chung, có bất kỳ động tĩnh nào đều nên có thể phát giác đầu tiên mới đúng.

Hết lần này tới lần khác, con trai chết ở bên cạnh cũng không biết gì.

Cũng khó trách Ôn Thực sẽ phát điên.

” Đi.”

” Đi Thông Thiên Kiếm Tông.”

” ...”

Rất nhanh.

Trần Tam Thạch liền dẫn người đến tông môn tiếp theo.

Mấy ngày sau.

Hắn cơ bản đã mò khắp trong ngoài Lương Châu thành, lớn nhỏ mấy chục cái tông môn, nhận được tình huống gần như giống nhau.

Mức độ quỷ dị của toàn bộ chuyện này.

Giống như cái chết của những đệ tử tông môn này, không phải là người khác làm, mà là tự mình tự sát.

” Chuyện này thật sự là kỳ quái.”

Hạ Tông nghĩ mãi mà không rõ: ” Cho dù là giáo chủ Vu Thần giáo đến, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn không có một tiếng động chứ? Hơn nữa dựa theo hai ngày chúng ta điều tra, vẫn còn liên tục không ngừng có người chết.”

Chuyện khác thường tất có yêu quái.

Một khi toàn bộ chuyện này, bản thân nó đã không phù hợp với lẽ thường.

Trần Tam Thạch cũng không lại suy nghĩ theo lẽ thường.

Kết hợp với chuyện đã thấy ở Từ Bi Quan, trong lòng hắn đã có đại khái suy đoán.

” Hừ, cũng xem như là báo ứng của chính bọn hắn.”

” Hạ Tông, người đi tìm Lữ tướng quân một chuyến, đừng để lộ ra, cứ nói...”

...

Ban đêm.

Phách Nguyệt sơn trang.

Ôn Thực tổng cộng có năm đứa con.

Trong đó ba đứa thiên phú không tệ.

Con trai trưởng Ôn Thuật, chết.

Con trai thứ Ôn Bất Hoa, chết.

Hiện tại, chỉ còn lại tiểu nữ nhi Ôn Thành Duệ là Võ Thánh chi thể, cũng là truyền nhân duy nhất còn sót lại của Phách Nguyệt sơn trang, một con trai một con gái còn lại, tư chất quá kém, đều không tu luyện Võ Đạo.

” Tiểu thư!”

” Người mau trở về đi!”

” Đúng vậy, giao chuyện tìm kiếm cho chúng ta!”

” Nếu người lại gặp chuyện ngoài ý muốn, trang chủ thật sự sẽ phát điên!”

” ...”

Dưới sự khuyên bảo của mọi người.

Thiếu nữ mặc áo trắng, ăn mặc rất giống nho sinh, bên hông đeo song đao mới cuối cùng đồng ý.

Sau khi nàng trở về tiểu viện.

Bên ngoài lập tức có mấy chục tên đệ tử vây quanh làm bảo vệ.

” Két ~”

Ôn Thành Duệ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Một căn phòng của người tập võ, lại treo đầy các loại tranh thủy mặc, trên bàn còn có văn phòng tứ bảo tốt nhất, cùng với đầy đủ các loại sách.

Đại Thịnh triều nữ tử không thể tham gia khoa cử, đọc sách tốt đến đâu, cũng chỉ có thể xem như sở thích.

Chương 654: Lương Châu đại loạn, chiến sự tái khởi (6)

Ôn Thành Duệ lấy hỏa chiết tử, thấp sáng nển.

Trong phòng sáng lên ánh lửa yếu ớt.

Ôn Thành Duệ nhẹ nhàng đặt nển ở bên cạnh bàn, đưa tay vừa muốn lấy bút lông, khước mắt đột nhiên chú ý tới góc phòng, có một bóng dáng xa lạ đang ẩn nấp, thân thể nàng hơi cứng đờ, làm bộ như không phát hiện dị thường, nhưng tay lại lặng lẽ sờ tới đao đeo bên hông, miệng càng mở ra muốn gọi người.

Cũng đúng lúc này.

Nàng chú ý tới, bóng dáng cũng mặc áo bào trắng kia đặt một ngón tay lên trước miệng, ra hiệu im lặng.

” Ngươi?”

Đôi mày thanh tú của Ôn Thành Duệ hơi nhíu lại: ” Trần Tam Thạch?”

” Đừng phát ra tiếng động.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: ” Ngươi nên làm gì thì làm cái đó, cứ coi như không thấy ta.”

” Là bọn họ thả ngươi vào?”

Ôn Thành Duệ buông lỏng tay nắm chuôi đao: ” Ngươi muốn ở đây, ngồi chờ giáo đồ Vu Thần giáo đến ám sát ta?”

Trần Tam Thạch không có phủ nhận.

” Vô dụng.”

Ôn Thành Duệ rất nhanh đã bình tĩnh lại, tháo song đao treo lên lan can, vừa mài mực cho mình vừa nói: ” Ta khuyên người vẫn nên ra ngoài thì tốt hơn, phương pháp này của người đã thử qua, kết quả cuối cùng, chẳng qua là nhiều thêm một người chết.”

” Ôn gia các người không nên mong ta chết mới đúng.”

Trần Tam Thạch nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thuận miệng nói.

” Mong người chết, vì sao?”

Động tác trên tay của Ôn Thành Duệ không dừng lại, nàng suy nghĩ một chút: ” Bởi vì người giết ca ca ta?”

Trần Tam Thạch không nghe được oán hận từ trong giọng điệu của nàng, ngược lại có chút ngoài ý muốn, hơi nghiêng người, nhìn về phía nữ tử có anh khí và nho khí giữa lông mày này.

” Tỷ thí trên lời đài, vốn là sống chết vô thường.”

Khóe miệng của Ôn Thành Duệ vẩy mà nhếch lên nụ cười lạnh: ” Hơn nữa với đức hạnh của hấn, chết rồi ngược lại có thể ít hại một số người.”

” Xem như người không đọc sách uống phí.”

Trần Tam Thạch cũng không biết người này thật sự là thông minh đạt lý đến mức độ đại nghĩa diệt thân, hay là Ôn Thuật trước kia thật sự đã làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, ngay cả muội muội ruột của mình cũng không nhìn được.

Hắn cũng không để ý.

Trong phòng rơi vào trầm mặc.

Không lâu sau.

Ôn Thành Duệ thói tất nết theo thói quen, cũng ngồi ở phía sau bàn lặng lẽ chờ đợi.

Chờ đợi như vậy.

Chính là hai canh giờ.

Cho đến giờ Hợi, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

” Có lẽ tối nay sẽ không đến.”

Ôn Thành Duệ mở miệng nói: ” Người đi...”

Lời vừa mới nói được một nửa, đã thấy cửa phòng hơi động, sau đó nhẹ nhàng mở ra, như gió đêm thổi qua, một bóng dáng mờ ảo xuất hiện ở ngoài cửa, hắt từ trong bóng đêm lóe lên, liền đến trước mặt Ôn Thành Duệ.

” Cha?!”

Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng.

Ôn Thành Duệ nhìn thấy người trước mắt, chính là cha ruột của mình.

Nàng mới muốn thở phào nhẹ nhõm, đã chú ý tới biểu cảm lạnh lùng đến cực điểm của phụ thân, giống như người xa lạ, trong tay... Còn cầm kim cương xử phát ra ánh sáng màu đồng cổ!

Chỉ trong nháy mắt.

Dưới ánh trăng lạnh lóe lên hàn quang, một con giao long lao ra.

Ôn Thực cầm kim cương xử, xoay người chính là một đòn đập vào đầu rồng.

” Ầm!”

Chân khí bắn ra.

Thanh thương trong tay Trần Tam Thạch liên tục phát ra tiếng ai oán, bản thân hắn càng là không khống chế được ngã về phía sau, hai chân dẫm ra một rãnh dài trên mặt đất, cho đến khi lưng của kim cương thể đụng vào tường mới ổn định được thân hình, cộng thêm hộ thể cương khí, mới xem như không bị thương.

Đây chính là Võ Thánh sao?

Hắn vẫn là lần đầu tiên giao thủ với Võ Thánh, cuối cùng cũng cảm nhận được sự đáng sợ của chân khí.

Chân khí và cương khí, hoàn toàn là hai đẳng cấp.

Nếu đổi lại là võ giả Huyền Tượng tiểu thành bình thường, chỉ sợ là cũng không ngăn được.

” Cha?! ”

Trên gò má của Ôn Thành Duệ, đầy vẻ không thể tin được: ” Là người, người giết những sư huynh đệ khác và đệ đệ của ta? ”

Trên thực tế, kim cương xử trong tay Ôn Thực, cùng với nửa đêm đột nhiên đến thăm sau đó ra tay giết người, đã nói rõ tất cả, chỉ là nàng thật sự không thể tưởng tượng được nguyên nhân trong đó.

Hồ dữ còn không ăn thịt con!

Đây chính là mấy chục tên sư huynh đệ và cốt nhục ruột thịt!

Quả nhiên.

Trần Tam Thạch đoán không sai.

Sở dĩ trong thời gian dài như vậy, bất kể làm ra động tĩnh lớn bao nhiêu chết bao nhiêu người, cũng không ai có thể tìm

ra hung thủ, không phải vì giáo đồ Vu Thần giáo ẩn nấp quá tốt, mà là hung thủ ở bên trong!

Không chỉ ở.

Hơn nữa còn là tông chủ của các tông môn!

Chỉ có bọn họ, mới có thể làm được chuyện giết người lấy máu ở trong tông môn mà không có một tiếng động!

” Cha, ta là Thành Duệ, ngươi không nhận ra ta sao?”

Ôn Thành Duệ nhìn thấy dáng vẻ xa lạ của phụ thân, không ngừng lùi về phía sau.

” Đừng phí sức nữa, bọn họ bị khống chế rồi.”

Trần Tam Thạch có thể rõ ràng nhìn thấy, ở trong bụng của Ôn Thực, có một vật huyền quang không ngừng ngo ngoáy, mặc dù không biết là vật gì, nhưng có thể khẳng định chính là nó đang khống chế thân thể người.

Lúc trước Từ Bi Quan giảng đạo.

Những tông chủ này uống vào thứ gì đó, hẳn là có liên quan đến vật này.

Tối nay, tình huống tương tự cũng đang phát sinh ở các tông môn trong Lương Châu thành.

Thông Thiên Kiếm Tông.

” Sư phụ?!”

Lộ Thư Hoa khó có khi từ trong quân doanh trở về tông môn một chuyến.

Kết quả...

Nửa đêm, đã nhìn thấy sư phụ cầm kim cương xử dính máu, xuất hiện ở bên giường của mình.

” Sư phụ, là ta! Ta là Thư Hoa!”

Một bóng dáng hùng vĩ xuất hiện.

Phương Thiên Họa Kích giống như cột chống trời đổ xuống, va chạm với trường kiếm.

” Ầm!”

Hai luồng chân khí va chạm, giống như bộc phát sóng lớn.

Cho dù cách mấy trượng, Lộ Thu Hoa cũng vẫn bị hất bay ra ngoài, sau khi rơi xuống đất phun ra một ngụm máu tươi.

Hai Võ Thánh, thì mỗi người lui về phía sau.

” Thiệu tông chủ.”

Lữ Tịch nhìn người trước mắt, nghi hoặc nói: ” Vì sao ngươi lại muốn xuống tay với đệ tử chân truyền của mình?”

Hắn cũng là không lâu trước đó nhận được thông báo của sư đệ, bảo hắn âm thầm đến Thông Thiên Kiếm Tông, không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Vẫn luôn đến nay.

Người tàn sát đệ tử tông môn, chính là người trong tông môn!

Hơn nữa xem bộ dáng.

Những người này dường như là bị thủ đoạn nào đó khống chế, ngay cả ý thức của mình cũng không có.

Thiệu Ngọc Kinh chỉ cầm kiếm lại lần nữa xông lên phía trước, cùng với đối phương chém giết.

...

Phách Nguyệt sơn trang.

Vinh Diễm Thu, Mông Quảng Tín đồng thời xuất hiện.

Một người trong tay cầm roi sắt, một người trong tay cầm xẻng trắng lưỡi liềm, từ hai cánh giết đến.

” Ầm!”

Song đao trong tay Ôn Thực hóa thành hai vầng trăng sáng, chân khí đáng sợ bộc phát ra, trực tiếp chấn bọn họ bay ra ngoài, cũng may là cảnh giới Võ Thánh, đương nhiên không phải Huyền Tượng cảnh có thể dễ dàng vây khốn.

Hắn cũng không ham chiến, dưới chân đạp một cái liền bay lên.

” Đứng lại!”

Vinh Diễm Thu miễn cưỡng đuổi theo, roi sắt chém xuống, trực tiếp đánh sập nửa tòa nhà, cương khí hóa thành rắn lớn cắn về phía sau lưng đối phương.

Ôn Thực xoay người một cái.

Chân khí bắn ra, nhẹ nhàng đánh nát cương khí, sau đó trong nháy mắt đã đến trước mặt Vinh Diễm Thu.

” Sư tỷ cẩn thận!”

Trần Tam Thạch bộc phát ba loại cương khí cùng một lúc, giúp sư tỷ ngăn cản dư chấn.

Ôn Thực xách song đao, mặt mũi dữ tợn muốn trước tiên giải quyết chương ngại sau đó mới đi.

Trần Tam Thạch đã chuẩn bị xong sử dụng pháp thuật.

” Cha!”

Giọng nói của Ôn Thành Duệ vang lên: ” Rốt cuộc ngươi làm sao? Ngừng tay đi!”

Đột nhiên.

Song đao của Ôn Thực lơ lửng ở giữa không trung.

Mặt của hắn không ngừng co giật, toàn thân đều đang giãy giụa, dường như đang chiến đấu với thứ gì đó.

Đồng thời, tam sư huynh, thất sư huynh đều đang chạy đến.

” Ầm!”

Dưới chân Ôn Thực đập một cái, rồi đi nhanh chóng, lưu lại một câu nói đau khổ xen lẫn giọng nói thê lương.

” Trần Tam Thạch!”

” Cầu người bảo vệ truyền thừa cuối cùng của Phách Nguyệt sơn trang ta!”

” ...”

” Rào rào ——”

Mấy ngàn giáp sĩ đã chuẩn bị trước ủa tới.

” Đại nhân!”

” Không xong rồi đại nhân!”

” Trường Thành nổi phong hỏa!”

” Có địch tập kích!”

” Các tông môn trong thành cũng đều loạn lên!”

” Lương Châu đại loạn!”

Chương 655: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (1)

“Rất nhiều tông môn nói rằng quân Bắc Lương sẽ tịch thu tài sản của họ, đã bắt đầu tạo phản rồi!”

“...”

Không cần thuộc hạ báo cáo, đứng ở nơi cao của Phách Nguyệt sơn trang cũng có thể thấy khói lửa bốc lên từ khắp nơi trong thành Lương Châu.

Võ Thánh chỉ có hai người.

Nhưng những tông môn có cường giả Trảm Linh tọa trấn vẫn còn khá nhiều.

Đột nhiên náo loạn như vậy, sẽ gây ra rắc rối rất lớn.

Chưa kể, bên ngoài thành còn có địch tập kích.

“Sở Sĩ Hùng!”

“Người dẫn theo ba đội quân phía sau, bao vây Phách Nguyệt sơn trang, trấn an bọn họ, nói rõ sự tình, trước khi trời sáng phải kiểm soát được cục diện.”

“Quân trung bộ, tiền bộ theo ta đến Trường Thành!”

“...”

Trong cục diện hỗn loạn.

Điều đáng sợ nhất chính là hỗn loạn, một khi đã loạn lên, cho dù có nhiều binh mã hơn nữa cũng vô dụng.

Hiện tại trong thành có thể điều động nhanh nhất, chỉ có Hồng Trạch doanh.

Những đội quân khác như Huyền Vũ doanh đều cần thời gian, chẳng bằng dứt khoát ở lại trấn áp loạn lạc trong thành.

“Đại nhân!”

Hạ Tùng báo cáo: “Tam Cự Hỏa, Tam Tích Tân, có trên hai ngàn người đến tập kích!”

“Tiếp tục thăm dò và báo cáo! Ta muốn biết vị trí cụ thể của chúng!”

“Báo ——”

“Góc Tây Bắc Trường Thành xuất hiện lỗ hổng, đã có hơn một ngàn kỵ binh Man tộc tràn vào trong Trường Thành, hiện tại đang cướp bóc giết chóc ở khu vực Phong Khê thôn!”

“... ”

“Quân trung bộ đi lấp kín lỗ hổng, chặn đường lui!”

“Quân tiền bộ lập tức đến Phong Khê thôn!”

...

Phong Khê thôn.

Nhà ngói nát ở cuối thôn.

Trong nhà.

Một nữ tử đang khâu vá miếng vá cho chiếc áo rách dưới ánh nến mờ nhạt.

“Hừ ~”

Có vẻ như hơi xót nên, nàng thổi nhẹ ngọn lửa, mượn ánh trăng để tiếp tục khâu vá, nhưng cứ chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trông như không để tâm vào công việc.

“Xi...”

Không ngoài dự đoán, mũi kim đâm xuyên qua ngón tay.

Nữ tử cũng không để ý, chỉ đặt ngón tay lên miệng, đợi máu ngừng chảy rồi tiếp tục khâu vá, chỉ là động tác ngày càng bồn chồn, cuối cùng không thể bình tĩnh lại được, dứt khoát bỏ đồ xuống đứng lên.

“A đệ sao vẫn chưa về.”

Từ nhỏ Tô Vân đã nương tựa vào nhau với đệ đệ.

Đệ đệ Tô Xán không thích đọc sách.

Hiện tại tích cóp đủ tiền, mua một bộ cung tên, học theo các trưởng bối trong thôn lên núi làm thợ săn.

Chỉ là hôm nay...

Đã muộn thế này mà vẫn chưa về.

Nghe nói trong núi có nhiều hổ lớn, gấu đen, còn có một loại hung thú mắt đỏ có độc, gần đây không ít người trong thôn gặp nạn, nếu chẳng may đệ đệ gặp phải... ngày tháng này cũng không thể tiếp tục sống được.

Nghĩ vậy.

Tô Vân mở cửa sổ, nửa người vươn ra ngoài, mắt nhìn chăm chăm về phía cổng thôn, nhưng vẫn không thấy bóng người.

Ngay khi nàng đang lo lắng như lửa đốt, đột nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng.

“A!”

“A đệ?!”

“Ngươi dọa chết tử tử rồi!”

“Sao về mà không có chút động tĩnh nào vậy?”

“...”

Tô Vân nhìn thiếu niên quen thuộc, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu niên Tô Xán đeo cung tên trên lưng, tay trái xách con thỏ, tay phải xách con gà rừng: “A tỷ, có thịt ăn rồi!”

“Lần sau người đừng về muộn thế này nữa, ta sắp bị người dọa chết rồi.”

“Yên tâm đi a tỷ.”

Tô Xán vừa cởi bỏ đồ đạc trên người vừa nói: “Ta đã nghe ngóng rồi, vào tông môn học võ quá khó, một thời gian nữa ta chuẩn bị nhập ngũ, trước tiên vào vệ sở Lương Châu, sau đó nếu biểu hiện tốt có thể trực tiếp vào quân Bắc Lương.

“Biết đâu, còn có cơ hội vào Hồng Trạch doanh, đi theo vị tướng quân kia nữa.

“Nếu vào được Hồng Trạch doanh, ngày tháng của chúng ta sẽ khá hơn! Đến lúc đó, a tỷ cũng có thể gả cho người tốt.”

“Người muốn nhập ngũ?”

Tô Vân chỉ cảm thấy lo lắng: “A đệ, người không nghe nói sắp có chiến tranh rồi sao, thời điểm này mà đi nhập ngũ...”

“Không sao đâu a tỷ.”

Thiếu niên kiên định nói: “Nếu thật sự vào được Hồng Trạch doanh, thì không thể thua trận được.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi a tỷ, thời buổi này không học võ thì sao có thể an cư lạc nghiệp, a đệ biết rõ, ta đói rồi, trong nhà có gì ăn không?”

“Ta đi nấu cơm cho người.”

“...”

Tô Xán cầm bát đũa lên, vừa định ăn cơm, mặt bàn đột nhiên rung lên.

Không đúng...

Cả căn nhà, cả ngôi làng đều đang rung chuyển!

“Lộc cốc lộc cốc ——”

Ngay sau đó, là tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc và tiếng kêu sợ hãi của dân làng.

“Man tộc!”

“Man tộc đánh tới rồi!”

“...”

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng cười dữ tợn, tiếng đao kiếm, tiếng lửa cháy, đủ loại âm thanh hỗn tạp hòa trộn vào nhau, chỉ trong thời gian uống một chén trà, đã biến ngôi làng vốn yên bình thành địa ngục trần gian.

“Man tộc!”

Tô Xán nghiêng răng.

Năm đó.

Cha mẹ của bọn họ cũng chết trong cuộc hỗn loạn tương tự!

“A tử, mau chạy đi!”

Tô Xán cầm lấy cung tên, kéo tử tử ra ngoài.

Hàng xóm cũng như vậy.

Không ít người hàng xóm bị đánh thức từ trong giấc ngủ, bọc theo vợ con chạy vội về phía trong thành.

“A tử, người cũng vào trong thành đi!”

“A đệ, người làm gì?!”

Tô Vân đưa tay túm lấy, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn đệ đệ cầm cung lao vào biên lửa.

...

“Nữ nhi!”

Một hán tử trung niên trơ mắt nhìn con gái mình bị Man tộc bắt lên lưng ngựa, cầm lấy cái nĩa định lao lên liều mạng.

Nhưng hán sao có thể là đối thủ của người luyện võ, ngược lại chính hán bị đánh bay ra ngoài.

“Đồ chướng mắt!”

Một tên Man tộc trợn tròn mắt, vung đao trong tay định chém hán thành hai nửa.

Đúng lúc này, một con rắn đen lóe lên, trực tiếp xuyên qua cổ họng hán, khiến thanh đao giơ lên nửa chừng cứng đờ, sau đó “loảng xoảng” một tiếng rơi xuống đất, cả người hán cũng theo đó ngã từ trên lưng ngựa xuống.

“Tô Xán?”

Hán tử trung niên quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên cầm cung trong ánh lửa.

Chương 656: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (2)

“Từ thúc!”

Tô Xán lớn tiếng hét: “Người mau đưa Linh Nhi chạy đi, trong thành nhất định sẽ phái người tới!”

“Được được, ta biết rồi.”

Hán tử trung niên vác đứa con gái bị ngất vì quá sợ hãi: “Tô Xán, còn người thì sao?!”

Thiếu niên không trả lời, chỉ cầm cung tên lao vào trong biển lửa.

“Vèo vèo vèo ——”

Liên tục bắn tên ra ngoài.

Mỗi mũi tên đều có thể bắn trúng cổ họng của Man tộc.

Không bao lâu sau, đã có hơn chục mạng người bị cướp đi.

Đôi mắt của Tô Xán như chim ưng, liên tục giương cung bắn tên.

Rất nhanh, đã thu hút sự chú ý của Man tộc.

Một tên Man tộc Luyện Cốt cảnh cưỡi ngựa lao về phía thiếu niên.

“Vèo vèo vèo ——”

Tô Xán bắn liên tiếp mấy mũi tên.

Tuy nhiên, tất cả đều bị chiếc khiên tròn trong tay đối phương chặn lại.

Nhìn thấy Man tộc lao tới trước mặt, hắn cúi xuống nhặt một thanh đao dài chém tới.

Chỉ thấy.

Thiếu niên chỉ cảm thấy như mình đâm sầm vào một ngọn núi, xương cánh tay gãy nát, thanh đao dài trực tiếp tuột khỏi tay bay ra xa mấy trượng, bản thân hắn cũng đập mạnh vào tường, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát, trong miệng liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, ngã xuống đất không thể động dậy được nữa.

Đao mang lóe lên trước mặt hắn.

Đúng lúc này.

Tiếng rống ngâm vang lên.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, giống như một con rồng đen gào thét bay qua, cả đầu của tên tướng lĩnh Man tộc nổ tung, những thứ màu đỏ trắng bắn ra như mưa lớn, văng đầy lên người Tô Xán.

“Đùng!”

Cùng với tiếng vang trầm lắng, con rồng đen rơi xuống bên cạnh hắn.

Đó là một mũi tên phát ra ánh sáng đen.

Nhìn theo hướng mũi tên bắn tới, chỉ thấy trong ngọn lửa hỗn loạn địa ngục, một bóng dáng khỏe mạnh ngồi trên con ngựa trắng từ từ thu cung, liếc nhìn hắn một cái rồi giục ngựa rời đi, trong tay trường thương ánh lên màu bạc, nơi đi qua Man tộc đều ngã xuống ngựa, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở cuối bóng tối.

“Quân Bắc Lương!”

“Quân Bắc Lương tới rồi!”

“Là Trần Tam Thạch của Hồng Trạch doanh!”

“...”

Những người dân làng đang chìm trong nỗi sợ hãi như nắm được cọng rơm cứu mạng, đồng loạt hô vang lên.

Quân Bắc Lương như mặt trời xua tan mây đen.

Chưa đầy một khắc.

Man tộc trong Phong Khê thôn đã bị quét sạch.

“Thôi tên!”

“Ra lệnh cho quân trung bộ trong Trường Thành thu hẹp vòng vây, không cho phép một tên nào chạy thoát!”

“...”

“Giá!”

Trần Tam Thạch thúc ngựa tăng tốc, cây cung lớn trong tay vang lên ong ong, liên tục gặt hái mạng sống của Man tộc, cho đến khi hưng phấn, dứt khoát cầm trường thương xông vào đám đông, nơi mắt nhìn thấy đều là kẻ địch, trường thương trong tay hấn quét ngang bốn phía, cuồng phong nổi lên như vòi rồng, như chốn không người không gì cản nổi.

Hàng trăm kỵ binh Man tộc sợ vỡ mật.

Người đáng sợ như vậy, người cuối cùng xuất hiện trong quân Bắc Lương chính là Lữ Tịch!

Nghe nói người này giỏi dùng cung thuật.

Vậy mà thương pháp này còn đáng sợ hơn!

Mưa máu đao quang.

Trần Tam Thạch cũng không biết mình đã giết bao nhiêu người, chỉ cần thấy người là đâm một thương, cho đến khi áo

giáp của những người xung quanh đều đổi sang kiêu dáng và màu sắc khác, hấn mới ghìm ngựa dừng lại.

Quay đầu lại.

Khắp nơi đều là xác địch.

“Đại nhân!”

Hạ Tùng báo cáo: “Lỗ hồng ở Trường Thành đã được lấp kín, kỵ binh Man tộc may mắn xâm nhập cũng đã bị tiêu diệt hoàn toàn! Tiếp theo chúng ta về thành hay là...”

“Đóng quân ở Trường Thành!”

Trần Tam Thạch ra lệnh.

Trong thành, có đại sư huynh bọn họ xử lý, chuyện quan trọng hơn vẫn là Trường Thành.

“Rõ!”

“...”

Rất nhanh.

Trần Tam Thạch đã đến lâu thành của trấn Bắc Môn Trường Thành.

Hấn đứng ở mép thành, nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của kỵ binh Man tộc cách đó vài dặm đang lần lượt rút lui, dường như không có ý định tiếp tục tấn công thành, cuộc tấn công trước đó có khả năng chỉ là thăm dò mà thôi.

Cho đến khi trời sáng.

Lại có mấy đội dạ bắt thu quay về.

“Đại nhân!”

“Phát hiện doanh trại mới dựng của Man tộc ở khu vực Hồ Khâu sơn!”

“Khu vực Mã Nào hà cũng có.”

“ ... ”

“ ... ”

Sau khi tổng hợp tình báo.

Cơ bản có thể biết được, Man tộc đã áp sát toàn tuyến ở Bắc Cảnh.

Tuy nhiên tình báo cụ thể, tạm thời chưa rõ ràng.

“Tiếp tục thăm dò và báo cáo!”

“Tìm hiểu rõ ràng xem cụ thể có bao nhiêu binh mã ở khu vực Hồ Khâu sơn, ai là người tọa trấn.”

“Rõ!”

“ ... ”

Khoảng giữa trưa.

Trong thành truyền tin ra.

Cơ bản đã dẹp yên được loạn lạc của các tông môn.

Chỉ là Thiệu Ngọc Kinh, Ôn Thực, cùng với không ít võ giả cảnh giới Trảm Linh đều biến mất, không biết đã đi đâu, tất cả chuyện này xảy ra quá đột ngột, nếu không kịp thời phát hiện những người này bị khống chế, nếu để đến khi khai chiến mới phát hiện, không biết sẽ gây ra loạn lớn như thế nào.

“ ... ”

Trần Tam Thạch nhớ lại.

Đêm qua, cơ bản là cùng thời điểm phát hiện ra điểm bất thường của các tông môn trong thành, thì bên ngoài Trường Thành xuất hiện địch tập kích.

Có thể chắc chắn.

Giữa hai việc này nhất định có liên quan.

Trận Bắc phạt này, e là không thể trì hoãn thêm được nữa.

“Đại nhân!”

“Điện hạ triệu tập mười bốn chủ tướng, về thành nghị sự.”

...

Cách đó vạ dẫm.

Thiên Đô thành.

Vũ Văn, Mộ Dung, Thác Bạt, Đoạn thị, là bốn anh hùng lớn của đại mạc.

Bọn họ đều là Man tộc, nhưng thực tế đã không hòa hợp với nhau hơn một ngàn năm nay.

Thường xuyên xảy ra chém giết lẫn nhau, đều muốn thôn tính đối phương.

Cho đến gần trăm năm nay, vì chống lại Đại Thịnh, xâm chiếm Trung Nguyên màu mỡ hơn, mới dần dần liên kết lại với nhau, thành lập liên minh thảo nguyên, mỗi khi có chiến sự với Đại Thịnh, đều cùng nhau xuất chinh cùng nhau rút quân.

Chương 657: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (3)

Nhưng dù vậy, vẫn là lòng người cách bực, không tránh khỏi tính kể lể lẫn nhau.

Nhưng vào thời khắc này.

Hôm nay.

Đại hãn của bốn bộ tộc, lại tụ họp với nhau chưa từng có.

Lang Cư Tu Sơn!

Thảo nguyên đại mạc, cũng chia thành nơi nghèo nàn và nơi giàu có.

Dãy núi Âm Sơn, chính là ranh giới giữa Mạc Nam và Mạc Bắc.

Phía nam dãy núi, khí hậu tương đối ôn hòa, thích hợp để chăn thả gia súc.

Man tộc có thể ngày càng lớn mạnh, chính là dựa vào tài nguyên phong phú của Mạc Nam.

Lang Cư Tu Sơn, là một trong những dãy núi Âm Sơn, truyền thuyết thời thượng cổ từng có vạn yêu tụ tập ở đây, cho đến khi thần lang hạ phàm xua đuổi vạn yêu, nhân tộc mới có thể sinh sôi nảy nở ở nơi này.

Vì vậy, đây là thánh địa trong lòng bốn bộ tộc Man tộc.

Địa vị của nó tương đương với núi Tử Vi trong lòng người Trung Nguyên.

Ngày này.

Đại hãn của bốn bộ tộc Man tộc, hiếm khi cùng nhau hội họp.

Leo núi tể tổ ở nơi này!

“Ba trăm năm trước!”

“Thiên tộc ta từng làm chủ Trung Nguyên hơn trăm năm!”

“Không ngờ!”

“Thịnh Thái Tổ Tào Tiệp xuất hiện, khiến thiên tộc ta phải rút về đại mạc, chịu đựng ba trăm năm nhục nhã!”

“Nhưng cũng chỉ đến đây thôi!”

Trong bốn bộ tộc thảo nguyên, Thác Bạt là mạnh nhất.

Đại hãn Thác Bạt giờ bát rượu lên, nói với ba vị đại hãn còn lại: “Thịnh triều mục nát, khí số đã tận!”

“Lần này chúng ta có Vu Thần giáo và tiên sư Cổ Ma tộc trợ giúp!”

“Không chỉ có thể lấy lại Trung Nguyên!”

“Còn có thể tắm máu Trung Nguyên, bước vào con đường trường sinh!”

“Từ nay về sau, người Trung Nguyên sẽ không bao giờ có ngày ngẩng đầu lên nữa!”

“Hoàng đế Thịnh triều đó thật đáng cười!”

Đại hãn Vũ Văn cười lạnh: “Nếu không phải hãn trợ giúp Vân Châu mười ngày, chúng ta cũng không có cơ hội thông qua huyết tế mở ra một khe hở trong phong ấn của trời đất, nhận được sự trợ giúp của tiên sư Cổ Ma!”

“Đúng vậy.”

Đại hãn Mộ Dung nói theo: “Lão hoàng đế của Thịnh triều vì muốn sống thêm hai năm, chuyện gì cũng dám làm, mấy

triệu dân chúng, chặc chặc, cho dù là giết trâu giết dê, chúng ta cũng phải tốn một phen công sức.”

“Hắn đã đạt được mục đích, kéo dài thêm hai mươi năm, có thể tiếp tục theo đuổi tiên đạo của hắn.”

Đại hãn Đoạn thị cười lạnh nói: “Chỉ tiếc, e là giang sơn của hắn không có thọ nguyên lâu như vậy.”

“Tiên sư của Cổ Ma tộc đã nói.”

Đại hãn Thác Bạt nói: “Chìa khóa của lần này, chính là Tôn Tượng Tông!”

“Cho nên, đại giáo chủ mới đặt mắt trận của huyết tể ở cuối đường của sát mạch này, sau khi đại trận và sát mạch phục hồi khởi động, cho dù là họ Tôn kia, cũng không có cách nào.”

“Chúc mừng thiên tộc!”

“Chúc mừng!”

Ngay khi đại hãn nâng rượu kính trời, ở mép tể đàn, đại tể ti của Vu Thần giáo mặc áo choàng đen phấp phới, dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt trở nên lạnh lùng nghiêm trọng.

“Cái này...”

“Đại tể ti.”

Đại hãn Thác Bạt hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Cực Âm cổ.”

Đại tể ti trầm giọng nói: “Nội gián chôn trong thành đã bị bại lộ.”

“Sao lại bại lộ?!”

Đại hãn Vũ Văn căng thẳng hỏi: “Có ảnh hưởng gì đến đại kế không?”

“Không có gì đáng ngại.”

Đại tể ti lạnh lùng nói: “Huyết tể vốn cũng chuẩn bị gần xong rồi, dứt khoát bắt đầu trước đi.”

...

Thành Lương Châu.

Lục hoàng tử Tào Hoán triệu tập mười bốn chủ tướng của quân Bắc Lương lại một chỗ, trước sa bàn lớn, bàn bạc về tình hình đêm qua và chiến sự sắp tới nên sắp xếp như thế nào.

“Lần này.”

Tào Hoán nói: “May mà Trần tướng quân phát hiện ra điểm bất thường của các tông môn trong thành! Thật không ngờ, những tông chủ này lại chính là kẻ chủ mưu lớn nhất, nếu sau khi khai chiến còn để bọn họ ở trong thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

“Tôn đốc sư vẫn chưa trở về thành Lương Châu, hôm nay bốn vương mời các vị tướng quân đến, là muốn bàn bạc trước một chút, tiếp theo nên làm thế nào?”

“Kế hoạch ban đầu, là năm tháng sau, mùa xuân tiến quân lên phía bắc, sau chuyện đêm qua, mọi người cho rằng nên tiếp tục giữ nguyên hiện trạng, hay là nên có một số thay đổi?”

“Đương nhiên là phải giữ nguyên kế hoạch ban đầu.”

Chủ tướng Thiên Ưng doanh đứng lên nói: “Ai cũng biết, Man tộc chủ yếu là du mục, mỗi khi vào cuối thu, cỏ dồi dào, người khỏe ngựa béo, là thời điểm chúng hùng mạnh nhất. Ngược lại, đến mùa đông, lương thực, cỏ của chúng sẽ khan hiếm, sau một thời gian tiêu hao, đến mùa xuân năm sau, thường là lúc suy yếu nhất.

“Ngược lại với quân Bắc Lương chúng ta, lương thảo đã được dự trữ trước mấy năm, hoàn toàn không có lo ngại như

vậy.

“Đợi đến mùa xuân năm sau.

“Lấy mạnh của ta đánh yếu của địch, trong tình thế này, nhất định có thể đánh thắng!”

“Lý tướng quân nói đúng!”

“Ta đồng ý với Lý tướng quân.”

Có mấy chủ tướng lên tiếng hưởng ứng.

“Lữ tướng quân!”

Tào Hoán điểm danh: “Hiện tại trong số những người ở đây, người có thâm niên trong quân lâu nhất, kinh nghiệm phong phú nhất, người cho rằng tiếp theo nên làm gì?”

“Theo ý ta.”

Lữ Tịch ung dung nói: “Chuyện đêm qua tuyệt đối không phải trùng hợp, cộng thêm động thái của chúng ở tiền tuyến, chúng tỏ chắc chắn còn có âm mưu lớn hơn, tiếp tục kéo dài thì chẳng khác nào bị chúng dắt mũi, rơi vào thế bị động, không bằng bất ngờ chủ động tấn công.”

“Trần tướng quân.”

Tào Hoán lại hỏi: “Người thấy thế nào?”

Mọi người đều liếc nhìn.

Hiện tại Trần Tam Thạch.

Đã là người có uy vọng hàng đầu trong quân Bắc Lương.

“Ta đồng ý với ý kiến của Lữ tướng quân.”

Trần Tam Thạch thẳng thắn nói: “Hành động trước đi, Phòng tướng quân thấy thế nào?”

“Ừ.”

Phòng Thanh Vân vì lý do sức khỏe, lần này được sắp xếp ở lại thành Lương Châu.

Ông khẽ gật đầu: “Không chỉ có chúng ta biết Man tộc suy yếu vào mùa xuân, chính chúng cũng biết, vậy mà thời điểm này chúng lại dám chạy đến tiền tuyến, chứng tỏ chắc chắn có chuẩn bị. Bất ngờ tấn công, quả thực là lựa chọn tốt nhất.”

Chương 658: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (4)

“Tiên sinh Hứa.”

Tào Hoán chuyển ánh mắt.

Hứa Văn Tài phe phẩy quạt lông, u u nói: “Vi thần cho rằng, nên hành động.”

“...”

“...”

Cuối cùng.

Bảo thủ và tấn công mỗi bên chiếm một nửa.

Nhưng những người đồng ý tấn công, đều là những người có uy danh hiển hách như Trần Tam Thạch, Lữ Tịch.

Cuối cùng.

Tào Hoán đập bàn nói: “Trước khi Tôn độc sư trở về, bốn vương tạm thời thay chức thống soái, có quyền quyết nghị. Bốn vương không đánh trận nhiều, nhưng cũng biết cơ hội chiến đấu không thể bỏ lỡ.

“Truyền lệnh xuống, hai mươi vạn binh mã ở Bắc Cảnh sẵn sàng xuất phát!

“Một tháng sau, xuất chinh thảo nguyên!

“Sau đó, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng xem trận này nên đánh như thế nào.”

“...”

Hơn mười tướng quân bàn luận sôi nổi.

Kết luận đưa ra là dù thế nào cũng phải lấy được Hồ Khâu sơn trước.

Ngọn núi này có vị trí đặc biệt.

Nếu tiếp tục tiến quân mấy ngàn dặm, cần một điểm neo để ổn định việc vận chuyển lương thảo.

Hồ Khâu sơn chính là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên cho đến nay.

Mọi người vẫn chưa rõ ràng về bố trí binh lực của Man tộc ở Hồ Khâu sơn, chỉ biết tể tướng của bộ Vũ Văn tọa trấn ở đó.

“Chỉ dựa vào tin tức do thám và dạ bất thu mang về chưa chắc đã chính xác hoàn toàn, binh giả quỷ đạo cũng là đạo lý mà chúng hiểu rất rõ, lần này là đại chiến liên quan đến vận nước, không thể lơ là.”

Tào Hoán nói: “Nếu bốn vương nhớ không nhầm, vị trí của Hồ Khâu sơn vừa vặn nằm trong khu vực do người phụ trách quan sát, người là người quen thuộc nhất với địa lý địa hình ở đó. Năm ngày sau, người dẫn theo tám trăm kỵ binh nhẹ, đi thăm dò một chút, được không?”

“Không thành vấn đề.”

Trần Tam Thạch đồng ý.

Hắn cũng có ý này.

Một cuộc họp quân chính, kéo dài đến giờ Tuất.

Đợi đến khi các tướng rời khỏi vương phủ, bên ngoài đã là một màu đen kịt.

Hơn nữa từ hôm nay trong thành Lương Châu giới nghiêm, càng thêm yên tĩnh.

“Các sư huynh đệ.”

Phòng Thanh Vân xuất hiện ở cuối con đường: “Đừng đi vội, đại chiến sắp tới, chúng ta một nhà, tụ tập một chút đi.”

“Được được được!”

Mông Quảng Tín vui mừng: “Ta nhớ người từng giấu một vò rượu ngon, cũng đến lúc lấy ra rồi!”

“Đi thôi.”

Trình Vị nói: “Chúng ta sư huynh đệ vốn cũng không gặp nhau nhiều.”

“Ta bắt được một con trâu ngô.”

Trần Tam Thạch nói: “Phái người đi lấy một chuyến, làm đồ nhắm rượu.”

Mười sư huynh đệ, tốp ba tốp năm đi cùng nhau.

Nói về cảnh giới Võ Đạo, thực ra người yếu nhất vẫn là Trần Tam Thạch, các sư huynh sư tỷ của hắn đều là Trảm Linh viên mãn, chỉ mắc kẹt ở bottleneck Võ Thánh mà thôi.

Đến đốc sư phủ.

Tôn Bất Khí và Tôn Li cũng có mặt.

“Chỉ thiếu sư phụ.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn thấp giọng nói: “Chúng ta mới thật sự đoàn tụ.”

“Đúng vậy.”

Mông Quảng Tín bô bô nói: “Đã bao lâu rồi không gặp sư phụ người.”

“Gần năm sáu năm nay cũng ít gặp.”

“...”

Trần Tam Thạch thì mới gặp, nhưng cũng không biết hiện tại sư phụ đang ở đâu, đang làm gì.

“Các vị tướng quân, tiệc rượu ở Dương Quy viện.”

Một tiểu nha hoàn dẫn đường.

Chỉ thấy.

Tiệc rượu không chuẩn bị trong nhà, mà bày ở dưới gốc cây quế giữa sân, hai bên là nhiều cây xanh và cây cảnh, trên đầu là bầu trời đêm treo một vầng trăng sáng.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Sư phụ?!”

Mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng rất nhanh, niềm vui này đã tan biến.

Bởi vì bọn họ chú ý tới.

Sắc mặt của sư phụ vô cùng tệ, dường như không phải mới biến mất hai năm, mà trên người ông đã trôi qua thêm hai mươi năm tuổi tác, tầng tầng lớp lớp vẻ già nua và suy yếu chồng chất, trông như thể... sắp chết đến nơi.

“Sư phụ?!”

Mọi người đồng thanh.

Một người luôn trầm lặng ít nói như Diệp Phụng Tu cũng ném thanh kiếm trong lòng lao lên: “Người làm sao vậy?”

Các sư huynh đệ vây quanh thành một đoàn.

“Các người muốn làm lão phu nghệt thờ sao?”

Tôn Tượng Tông không kiên nhẫn phát tay: “Tránh ra hết đi.”

Mọi người cũng chỉ có thể làm theo.

“Sư phụ.”

Chỉ có Dung Yên Thu ở lại bên cạnh: “Người làm sao vậy?”

“Năm nay lão phu vừa tròn một trăm tuổi.”

Tôn Tượng Tông lý lẽ hùng hồn nói: “Già đi không bình thường sao? Trong các người có đứa nào sống lâu hơn ta không?”

Đây đúng là sự thật.

Trong lòng mọi người vẫn không thoải mái, nhưng bầu không khí tổng thể đã khá hơn một chút.

Quản gia của đốc sư phủ mang đến một vò rượu, bắt đầu rót rượu cho từng người.

“Rượu này là linh tửu.”

Tôn Tượng Tông chậm rãi nói: “Không chỉ uống vào sẽ say, cho dù vận công tiêu hóa, cũng sẽ đau đớn kinh mạch mấy ngày.

“Mười người các người, lần lượt luyện một lần công pháp mà mình tu luyện cho ta xem, lão phu phát hiện một lỗi sai thì sẽ uống một bát.

“Đại sư huynh, bắt đầu từ người.”

“Vâng, sư phụ.”

Lữ Tịch cầm Phương Thiên Họa Kích, đánh ra một bộ kích pháp vương bá hào sảng.

Sau đó là lão nhị, lão tam...

Cho đến lão thập ngũ Trần Tam Thạch.

Đúng vậy, theo thứ tự, thực ra hẳn là đệ tử thứ mười lăm, phía trước còn có năm vị sư huynh, đã cùng nhau bỏ mạng

trong một trận chiến.

“Lão nhị, thương pháp của ngươi vẫn như cắt chó, uống năm bát đi.”

“Lão tam, kiếm pháp của ngươi quá nóng vội, uống bốn bát đi.”

“Lão...”

“Lão lục, đừng giấu nữa, lão phu còn không biết ngươi đã trở về sao? Vẫn như trước đây, đã nói rồi ngươi thích hợp luyện đao ngắn, cứ khẳng khẳng muốn luyện trường đao, cũng không đi tè một bãi soi gương! Uống nhiều vào, đau cũng phải nhin!”

“Lão cửu, ngươi không tệ, uống ba bát đi.”

“Không tệ cũng phải uống?”

Dung Yên Thu cầm roi sắt khựng lại.

“Bảo ngươi uống thì uống đi!”

“Trần Tam Thạch! Ngươi rút đi, lười xem ngươi luyện.”

“...”

Trần Tam Thạch vốn đã cầm trường thương chuẩn bị sẵn, có chút xấu hổ thu tay lại.

Chương 659: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (5)

“Khụ khụ khụ...”

Một cơn gió đêm thổi qua, Tôn Tượng Tông đặt nắm đấm lên miệng khẽ ho khan: “Được rồi, các người cũng chỉ có chút bản lĩnh này, còn kém xa so với tuổi của ta, ngồi xuống ăn cơm đi.

“Tiểu nha đầu, ngươi cũng qua đây.”

Hắn nhìn Tôn Li, “Ngươi cái gì cũng tốt, nhưng đã không thích luyện võ, thì hà tất phải ép buộc bản thân? Sau này đừng luyện nữa.”

“Đúng vậy!”

Mông Quảng Tín lớn tiếng nói: “Có chúng ta ở đây, sư muội ngươi không cần luyện nữa.”

“Ừ.”

Lữ Tịch nói: “Sư muội, có sư huynh ở đây, cần gì phải tu luyện nữa?”

“Đúng vậy.”

Tôn Bất Khí đương nhiên nói: “Ta vẫn luôn nghĩ như vậy.”

Đùa gì vậy.

Bàn này toàn là Trảm Linh viên mãn và Võ Thánh tương lai.

Hắn từ nhỏ đã biết luyện võ vô dụng, rung đùi mới là chính đạo.

“Người cút ra ngoài đi, không cho người lên bàn ăn cơm!”

Tôn Tượng Tông đập bàn, lại ho hai tiếng.

“Ây ây ây?”

“Sur huynh, người làm gì vậy?”

Mông Quảng Tín xách Tôn Bất Khí, trực tiếp ném hất ra khỏi sân: “Sur phụ, người đừng tức giận!”

Tôn Tượng Tông tự rót cho mình một ly rượu, nhấp một ngụm rồi bắt đầu ăn thức ăn.

Sur phụ động đũa.

Đồ đệ mới dám ăn theo.

Một bữa rượu.

Kéo dài đến giờ Tý mới kết thúc.

Địa điểm tụ họp của bọn họ, cũng từ trong sân chuyển vào trong sảnh, từ uống rượu chuyển thành uống trà.

Dung Yển Thu và Tôn Li một trái một phải, đỡ Tôn Tượng Tông ngồi xuống ghế thái sư: “Lão nhị, người quỳ xuống.”

“Hả?”

Trình Vị không hiểu, nhưng vẫn lập tức làm theo.

“Người đó, từ nhỏ đã hẹp hòi, đến giờ vẫn không thay đổi.”

Tôn Tượng Tông nói: “Có lúc, tính toán quá tỉ mỉ không phải là chuyện tốt, sau khi trở về, người chép bộ tâm kinh này một vạn lần.”

Bên cạnh, quản gia đã chuẩn bị sẵn đồ.

“Sur phụ...”

Nhị sư huynh Trình Vị, đột nhiên hiểu ra mục đích của sur phụ đột nhiên gọi tất cả mọi người đến vào hôm nay, quỳ ở đó

run rẩy, hồi lâu không nói được lời nào.

“Lão tam!”

Tôn Tượng Tông gọi người tiếp theo.

Nhiếp Viễn nặng nề quỳ xuống: “Xin sư phụ chỉ dạy!”

“Kiếm pháp trước đây của ngươi không thích hợp với ngươi, hoặc là nói, dưới trời đất này không có kiếm pháp nào thích hợp với ngươi.”

Tôn Tượng Tông ho khan nói: “Lão phu, đã sáng tạo cho ngươi một bộ kiếm pháp mới, nên mạnh hơn bộ ngươi luyện trước đây, sau khi trở về hãy thử cho tốt.”

“Đa tạ sư phụ!”

“Bùm!”

Nhiếp Viễn nặng nề dập đầu.

“Lão ngũ!”

Tôn Tượng Tông vẫy tay: “Trận này đánh xong, ngươi hãy đi đi, đến Linh Ẩn tự, ở đó có vị trí của ngươi, vì sư biết, thực ra ngươi là người từ bi nhất trong số các sư huynh đệ, những năm này đã ủy khuất ngươi rồi.”

“Sư phụ...”

Mông Quảng Tín chấp tay trước ngực.

“Lão lục.”

Tôn Tượng Tông tiếp tục nói: “Ngươi có biết sai không?”

“Đồ nhi biết sai.”

Uông Trục khóc lóc thảm thiết: “Đồ nhi không nên hành động theo cảm tính.”

“Ngươi còn biết! Mạng của Tôn Bất Hối là mạng, còn mạng của một vạn năm ngàn tướng sĩ Huyền Vũ doanh thì

không phải mạng sao?! May mà ngươi gặp may, đi theo sư đệ ngươi giết trở về, nếu không, lão phu cả đời này cũng không muốn gặp ngươi!”

Tôn Tượng Tông thực sự tức giận, sau khi quát mắng một trận, dần dần bình tĩnh lại: “Ở đây có một số bảo dược, là ta đến cực bắc lấy về, ngươi hãy cầm lấy đi, đã chọn trở về, thì phải luôn luôn rõ ràng vị trí của mình nên làm gì.

“Lão thất.

“Vi sư đã đến Khánh quốc, tìm bạn cũ rèn cho ngươi một thanh kiếm, ngươi cũng nhận lấy đi.

“Từ nhỏ ngươi đã nặng lòng, không có việc gì thì đi ra ngoài nhiều một chút, đừng luôn luôn nghĩ đến kẻ thù, cô nương mà ngươi thích, sư phụ đã cầu hôn giúp ngươi rồi, đánh xong trận này ngươi hãy đi thành thân đi.”

“Sư phụ...”

Diệp Phụng Tu hai tay nhận kiếm: “Đồ nhi ghi nhớ.”

“Lão cửu, ngươi cũng vậy.”

Tôn Tượng Tông nói: “Chuyện năm đó, dẫn đến suy nghĩ quá nặng, sát khí quá nặng, sau này rảnh rồi hãy đi theo lão ngũ tụng kinh Phật, gột rửa sát khí đi, vi sư cũng đã sáng tạo cho ngươi một bộ tiên pháp, còn có một số đan dược.”

“Lão cửu ghi nhớ!”

Dung Yên Thu dập đầu.

“Trần Tam Thạch.”

“Đồ nhi có mặt.”

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng quỳ xuống, lắng nghe sư phụ dặn dò.

“Người là đệ tử nhỏ tuổi nhất, cũng là đệ tử đóng cửa của của lão phu.”

Tôn Tượng Tông u u nói: “Nhiều sư huynh sư tỷ của người, từ nhỏ đã đi theo lão phu, có người còn do lão phu nuôi lớn, cho dù là người được chọn, cũng đã đi theo ta nhiều năm rồi.

“Nói công bằng, tình cảm giữa người và lão phu vốn nên không sâu đậm bằng các sư huynh sư tỷ của người, nhưng dù sao đi nữa, người và ta cũng là thầy trò một hồi, sau này mong rằng người có thể chăm sóc Tôn Bất Khí và sư tỷ của người.”

“Sư phụ nói quá lời.”

Trần Tam Thạch vội nói: “Đồ nhi bái nhập sư môn chưa lâu, nhưng đã học được võ nghệ của sư môn, lại được sư phụ chăm sóc rất nhiều, trong lòng đương nhiên nên coi các sư huynh sư tỷ như người thân.”

“Ha ha, tiểu tử nhà người.”

Tôn Tượng Tông dường như có chút cảm khái: “Có rất nhiều chỗ, giống với lúc lão phu còn trẻ, nhưng cũng có chỗ hoàn toàn không giống, sau này nếu gặp phải vấn đề tương tự, mong rằng người có thể làm tốt hơn vì sư.

“Những người khác, ra ngoài trước đi.”

Ra ngoài?

Phòng Thanh Vân gật đầu, ra hiệu cho những người khác làm theo.

Lập tức.

Các sư huynh sư tỷ đều hiểu được điều này có nghĩa là gì.

Hôm nay...

Sư phụ rõ ràng đang sắp xếp hậu sự.

Mỗi người đều nhận được quà tặng, hơn nữa đều vô cùng quý giá.

Chỉ có tiểu sư đệ ở lại một mình, đây là đang nói với bọn họ...

Muốn truyền y bát!

Còn đại sư huynh đâu?

Cũng chưa chắc.

Đại sư huynh vẫn chưa nói gì.

Bọn họ ra ngoài sân, chỉ thấy Lữ Tịch đang đi đi lại lại ở cửa, sau khi do dự mấy lần, mới chọn đi ra khỏi phòng.

Chương 660: Thiên Đô Man Tộc, Lang Cư Tu Sơn (6)

“Sur phụ.”

Trần Tam Thạch nhân cơ hội lấy ra linh châu: “Lần biệt ly này chưa kịp trả lại vật này.”

“Tiểu tử.”

Tôn Tượng Tông không nhận, mà giọng điệu bình thản hỏi: “Cảm thấy tu tiên giới như thế nào, sau này còn định đi con đường này không?”

“Tiên giới tàn khốc, hơn xa phàm gian.”

Trần Tam Thạch gật đầu: “Nhưng tương lai đồ nhi vẫn sẽ đi xông pha, dù sao hai chữ trường sinh, ai cũng khao khát, đồ nhi cũng không ngoại lệ.”

“Lão tứ chắc đã nói với ngươi, vốn lão phu không muốn ngươi đi.”

Tôn Tượng Tông nhẹ nhàng thở dài, sau đó trầm giọng nói: “Nhưng nếu ngươi đã muốn đi con đường này, vì sư cũng không có gì để tặng, chỉ có một linh mạch tặng cho ngươi, hy vọng có thể giúp đỡ cho tiên đồ của ngươi.”

“Tặng cho ta?”

Trần Tam Thạch đương nhiên hiểu điều này có nghĩa là gì.

Có nghĩa là.

Hắn có thể là tán tu duy nhất, không cần đến tu tiên giới, cũng có thể tu luyện tiên đạo, có thể tránh được vô số nguy

hiếm, tiết kiệm được rất nhiều tài nguyên.

Món quà này, rất nặng.

“Đợi ta chết.”

Tôn Tượng Tông gõ gõ chiếc nhẫn: “Người hãy lấy đi, bên trong có công pháp trên Võ Thánh và một cây trường thương, có Long Đảm Lượng Ngân Thương ở đó, bọn họ sẽ nhận người, nhưng cũng cần chính người có uy vọng, hiểu ý ta không?”

“Trận chiến Minh Châu, người không đi theo tám đại doanh.

“Đông Khánh, cũng không.

“Chỉ có đánh tốt trận thảo nguyên này, người mới có thể thật sự khiến Bắc Cảnh, khiến tám đại doanh tâm phục khẩu phục, nhớ chưa?”

Thật sự đang sắp xếp hậu sự.

Trần Tam Thạch không làm bộ làm tịch, trán nặng nề đập xuống đất: “Đồ nhi ghi nhớ.”

“Được, không phải người ảo lá.”

Tôn Tượng Tông nhếch môi: “Lão phu đã nói rồi, một trăm tuổi, đã sớm nên chôn xuống đất, cũng không biết bọn họ đang buồn cái gì.

“Nhớ kỹ người đã hứa với lão phu, chăm sóc tốt Tôn Bất Khí và sư tỷ của người, cứ coi như lão phu dùng gia sản đổi với người.

“Được rồi, người đi đi, tiện thể gọi đại sư huynh của người vào.”

“Vâng!”

Trần Tam Thạch đứng dậy rời đi.

Tôn Tượng Tông mới cầm chén trà lên, thấy hấn thật sự cứ thể rời đi, cố ý ho khan, lặp lại: “Lão phu bảo người chăm sóc tốt Tôn Bất Khí và sư tử của người, người nhớ chưa?”

“Đồ nhi nhớ rồi...”

Trần Tam Thạch dừng bước, phản ứng lại được ý của sư phụ.

Hấn vội vàng quay người, quỳ xuống lần nữa, lớn tiếng nói: “Sư phụ ở trên! Đồ nhi thích Tôn sư tử, muốn cưới sư tử về nhà một cách đường đường chính chính, sinh lễ ngày mai sẽ được đưa đến phủ, mong sư phụ cho phép!”

“Ừ, lão phu sẽ suy nghĩ.”

Tôn Tượng Tông hài lòng phát tay: “Đi đi.”

Cưới sư tử.

Mấy chữ này.

Giọng của Trần Tam Thạch rất lớn.

Các sư huynh sư tử trong sân, đều nghe rõ mồn một.

Chuyện này, vốn là quang minh chính đại, cũng không có gì cần giấu diếm.

“Ồ ~”

Trình Vị cười nói: “Tiểu sư đệ được đấy!”

“A di đà phật!”

Mông Quảng Tín tụng phật hiệu: “Thiện tai thiện tai.”

“Cũng được.”

Dung Yên Thu thở phào nhẹ nhõm: “Nếu hấn còn không lên tiếng, thì quá không hiểu chuyện rồi.”

“Hả?”

Tôn Bất Khí ở cửa sân cũng nghe rõ ràng: “Trần Tam Thạch thật sự trở thành tỷ phu của ta rồi? Tỷ, tỷ nghe thấy không?”

Trong bóng tối, không nhìn rõ vẻ mặt của Tôn Li, chỉ nghe nàng nói: “Người có ý kiến?”

“Không có không có.”

Mọi người đều rất vui mừng.

Chỉ có khóe miệng của Lữ Tịch, là nụ cười gượng gạo.

Nhưng vẫn chưa đến lượt hắn, vẫn còn hy vọng.

“Két ~”

Cửa phòng mở ra.

“Đại sư huynh.”

Trần Tam Thạch nói: “Sư phụ gọi người vào.”

“Được.”

Lữ Tịch sải bước đi vào, sau khi vào phòng đóng cửa lại, sau đó nặng nề quỳ xuống: “Sư phụ!”

“Ba mươi mấy năm rồi.”

Tôn Tượng Tông nhìn hắn, chậm rãi nói: “Từ khi nhặt người về từ nơi chiến loạn, cũng đã ba mươi mấy năm rồi.”

“Ôn đức của sư phụ, đồ nhi suốt đời không quên!”

Lữ Tịch dập đầu, trong miệng không nói gì nhưng trong lòng rất mong đợi.

“Người đừng nghĩ nữa, Long Đản Lượng Ngân Thương là của sư đệ người.”

Tôn Tượng Tông nói thẳng.

“...”

Im lặng.

Khoảng mười mấy hơi thở sau, giọng của Lữ Tịch lại vang lên: “Đồ nhi... đã biết, Long Đám Lượng Ngân Thương cũng được, nhưng đồ nhi muốn biết, tại sao sư phụ ngay cả công pháp cũng không muốn truyền cho ta?”

“Được, rất được.”

Tôn Tượng Tông đẩy nắp chén trà: “Trong lòng có oán thì nên nói ra, người có thể nói thẳng ra, vì sư ngược lại càng coi trọng người hơn.”

“Vậy nên...”

Lữ Tịch cung kính nói: “Sư phụ có thể nói cho đồ nhi biết, rốt cuộc là do tư chất của đồ nhi kém, hay là đồ nhi đã làm sai chuyện gì...”

Hắn dừng lại một chút, dường như nhớ ra điều gì.

“Hay là chuyện năm đó?”

“Sư phụ!”

“Chuyện năm đó, đồ nhi đã biết sai, cũng đã nghiêm túc hối lỗi, mỗi người chết đi, đồ nhi đều khắc tên của bọn họ lên bia, đặt ở nơi có phong cảnh đẹp nhất!”

“Mười năm.”

Tôn Tượng Tông nhàn nhạt nói: “Lão phu từng chôn chiếc nhẫn có công pháp dưới tấm bia đó mười năm, nhưng người chỉ lập bia cho vì sư xem, không cho rằng mình sai, chỉ cần người đến xem một lần, dù chỉ một lần, cũng có thể phát hiện ra chiếc nhẫn, nhưng người lại không đến xem lần nào.”

Cả người Lữ Tịch run lên, sững sờ tại chỗ.

Công pháp mà hắn mơ ước.

Cứ như vậy...

Bị chôn trong bùn đất mười năm?

Chỉ cần hấn đến một lần, đến một lần là có thể lấy được!

“Hài tử.”

Tôn Tượng Tông chân thành nói: “Tâm tính của người như vậy, không sửa được, người và ta dù sao cũng là thầy trò một hồi, ta chỉ mong rằng một ngày nào đó, người sẽ không trở mặt thành thù với các sư đệ của người.”

“Sư phụ!”

Giọng của Lữ Tịch run rẩy: “Có thể, cho đồ nhi xem công pháp không?”

“Đã học thần đạo hương hỏa, thì cần gì phải khổ sở cầu xin nữa?”

Tôn Tượng Tông đặt chén trà xuống, nhắm mắt lại: “Tất cả vào đi.”

“Sư phụ!”

Các sư huynh đệ lần lượt đi vào.

Bọn họ nhìn thấy sắc mặt của đại sư huynh không tốt lắm, biết rằng có chuyện gì đó có thể đã được quyết định.

“Lần cuối cùng nói một câu.”

Tôn Tượng Tông từ từ nói.

“Sư phụ, là muốn nói về chiến sự sắp tới?”

Uông Trục nói.

“Đúng vậy.”

“Sư phụ người là đốc sư, cũng là thống soái của quân Bắc Lương, bao gồm cả lực hoàng tử điện hạ, cũng vẫn luôn chờ người.”

“Vi sư chính là muốn nói cho các người.”

Tôn Tượng Tông bình tĩnh nói: “Vi sư không đánh được trận nữa, từ nay về sau, Bắc Lương phải dựa vào các người rồi.”

“Su phụ yên tâm!”

Mọi người cùng nhau quỳ xuống.

“Võ có đại sư huynh, mưu có lão tứ và tiêu sư đệ!”

“Trận này chúng ta nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ chủ lực của bốn bộ tộc Man tộc, trả lại thái bình cho Bắc Cảnh!”

“Su phụ người chinh chiến cả đời, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi rồi, dưỡng già hưởng tuổi già!”

“Đúng vậy.”

“Su phụ, đợi đánh xong trận, chúng ta đều từ chức, đến chăm sóc người dưỡng già.”

“Ha ha, đi xuống hết đi, lão phu muốn nghỉ ngơi rồi.”

Tôn Tượng Tông nhẹ nhàng phát tay: “Con đường sau này, phải dựa vào chính các người đi rồi.”

Chương 661: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (1)

“Sư phụ!”

“Phịch ——”

Chín đệ tử đồng loạt quỳ xuống, dập đầu thật mạnh.

Sau đó.

Dưới sự ra hiệu của quản gia, bọn họ không tiếp tục quấy rầy, lần lượt rời đi.

Lữ Tịch là người cuối cùng rời đi.

“Đại ca!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn đuổi theo: “Sao rồi? Chẳng lẽ...”

“Sư phụ đã đưa hết cho sư đệ rồi.”

Lữ Tịch bước đi với vẻ mặt u ám: “Cả Long Đảm Lượng Ngân Thương và công pháp trên Vũ Thánh.”

“Cái này...”

Nhiếp Viễn tính toán: “Đây là truyền y bát cho tiểu sư đệ rồi! Sao lại như vậy... Tiểu sư đệ cũng tốt, nhưng dù sao hắn cũng mới nhập môn hơn hai năm thôi, sư phụ làm vậy có phải hơi vội vàng không.”

“Đúng vậy, sao lại như vậy...”

Lữ Tịch đột ngột dừng lại, sau đó nắm lấy vạt áo của sư đệ: “Sư đệ, người nói xem, rốt cuộc là vì sao! Luận về tu vi tư chất, ta là tốt nhất, luận về quân công danh vọng, ta cũng là cao nhất! Luận về tình nghĩa, chẳng lẽ ta không coi các người như huynh đệ ruột thịt sao!

“Chỉ vì những người không đau không ngứa đó, mà phủ nhận ta? Thật sự... đáng sao?!”

“Nghĩ không ra, ta thật sự nghĩ không ra!

“Những người đó có liên quan gì đến ta, lại càng không liên quan gì đến sư phụ!”

Nói đến cuối, hắn buông tay ra, kìm nén dùng nắm đấm đập xuống đất.

“Hãy...”

Nhiếp Viễn thở dài: “Nói thật lòng, sư phụ là một người kỳ quái... Nhưng cũng có thể, chính vì tiêu sư đệ mới nhập môn không lâu, sư phụ mới chăm sóc hắn nhiều hơn.”

“Sư phụ ần đi rồi.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Vị trí Đốc Sư sẽ trống, chỉ có ta ngồi vào vị trí đó, mới có thể bảo vệ được các người.”

“Chắc là không có vấn đề gì.”

Nhiếp Viễn phân tích: “Cho dù sư đệ kế thừa Long Đản Lượng Ngân Thương, lại... cưới sư tỷ, dưới tay cũng chỉ có một doanh binh, luận về kinh nghiệm vẫn không bằng đại sư huynh, hơn nữa bề hạ chắc cũng sẽ thiên về đại sư huynh hơn.”

“Trận này phải đánh cho tốt.”

Lữ Tịch từ từ rút nắm đấm ra khỏi mặt đất, giọng nói trở nên đặc biệt nặng nề và kiên định: “Đánh cho Bắc Cảnh, đánh

cho thiên hạ xem! Lữ Tịch ta, mới là đại đệ tử dưới trướng Tôn Tượng, là người mà quân Bắc Lương tương lai sẽ hướng về!”

...

“Phịch phịch phịch!”

Sáng sớm.

Những người nông dân được thuê đến, đặt từng thùng châu báu và lụa là trong sân phủ Đốc Sur, lại có bà mối nổi tiếng nhất trong thành Lương Châu đến nói chuyện, coi như chính thức cầu hôn.

Ngày cưới được ấn định sau khi cuộc chiến thảo nguyên kết thúc.

Việc cấp bách trước mắt, vẫn là đánh tốt trận này đã.

Chuyện ở dãy núi La Thiên, sư phụ không mở miệng, tức là đã có tính toán khác, mình vẫn nên tập trung vào quân vụ là được.

Ngoài ra.

Chuyện cưới Tôn sư tử, cũng phải nói với Lan tử nhi một tiếng.

Cố Tâm Lan chắc chắn không có vấn đề gì.

Chỉ là căn nhà này có hơi không đủ ở.

Nhà có ba gian.

Gian đầu là của nha hoàn, gian thứ hai là của Lan tử nhi, hậu viện là nơi mình tu luyện, ở cùng với bọn Ngưng Hương, bây giờ thêm Tôn sư tử, ít nhất cũng phải có thêm một gian nữa.

Chưa kể đến...

Trần Vân Khê ngày càng lớn, sau này Trần Độ Hà cũng cần có chỗ ở riêng.

Nên đòi một căn nhà lớn hơn.

Đương nhiên.

Đối với Trần Tam Thạch, chuyện này không thành vấn đề, hẳn có thừa bạc.

“Lão gia về rồi.”

Tư Cầm, Mặc Họa ra đón ở cửa.

Trần Tam Thạch không chậm trễ thời gian.

Mấy ngày nữa phải xuất phát đi Hồ Khâu Sơn trinh sát, trước khi đi, tốt nhất có thể đột phá đến Huyền Tượng đại thành.

Dưỡng Kinh Đan đã ăn hết, chỉ luyện không thì chắc chắn không kịp.

Nhưng nếu có thể luyện ra thêm mấy viên Dưỡng Kinh Đan, phối hợp với trái tim Tẩu Ngô, mấy ngày là đủ!

“Lại bắt ta làm hả?”

Chiêu Chiêu bắt đầu bỏ củi thêm nước, chuẩn bị cho việc luyện đan.

“Đây là học việc.”

Ngưng Hương gõ đầu: “Ở Tu Tiên giới đều phải nộp linh thạch mới được học đây.”

“Àm ——”

Ngọn lửa màu đỏ sẫm bốc lên.

Trận văn của lò luyện đan lần lượt khởi động, hấp thụ dị hỏa vào trong, sau đó truyền dẫn vào.

Trần Tam Thạch đứng ở bên cạnh, theo thời gian khác nhau, lần lượt cho các loại thiên tài địa bảo vào trong.

Linh hòa chính là nguyên liệu cơ bản nhất.

Hơn nữa dưới sự gia trì của lò luyện đan, linh hòa vào nước là tan, rất nhanh đã nhuộm cả lò nước thành màu xanh lục, hơn nữa cần phải liên tục thêm vào một lượng lớn, theo từng đợt.

Sau đó, là những nguyên liệu khác.

Hàn Kim Thảo, Bảo Chi Mộc, Thư Kinh Hoa...

Mỗi thứ trong số này đều là thiên tài địa bảo mua từ đại trạch phường thị, cần phải ở nơi linh khí dồi dào, cộng thêm năm tháng dài đằng đẳng mới có thể sinh trưởng, bất kỳ thứ nào trong số này, nếu lấy ra ở phạm giới đều có giá trị khó có thể ước tính được.

Dưỡng Kinh Đan, trong đó chứa đựng ba mươi sáu biến hóa lớn và sáu mươi ba biến hóa nhỏ, phức tạp hơn Bích Cốc Đan rất nhiều.

“Àm!”

“Ừng ừng ừng!”

Sau khi nguyên liệu cho vào gần đủ, lò luyện đan bắt đầu phát ra phản ứng dữ dội, dường như bên trong đang kìm nén một cơn sóng dữ, Trần Tam Thạch điều động pháp lực, đặt hai tay lên trên, thông qua trận pháp và lò đan “hòa làm một”, sau đó dùng thần thức cảm ứng biến hóa.

Dù không phải lần đầu tiên sử dụng.

Hắn vẫn cảm thán về sự huyền diệu của lò luyện đan.

Nguyên liệu, trận pháp, hình thái...

Bất kể là thứ nào, cũng tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể hiểu được những bí ẩn trong đó.

Bên trong lò luyện đan.

Hắn mơ hồ thấy từng thiên tài địa bảo trở nên vô cùng to lớn, dưới sự gia trì của dị hỏa và pháp lực, chúng liên tục va chạm vào nhau, trong mỗi lần va chạm đều chứa đựng đạo lý đại đạo.

Không ngoài dự đoán, lần đầu tiên luyện chế Dưỡng Kinh Đan lại thất bại.

Hơn nữa nguyên liệu lãng phí sau đó, còn nhiều hơn cả Bích Cốc Đan, phải thử đến bảy tám lần mới luyện ra được một viên kém đan, mãi đến lần thứ chín, hắn mới hoàn toàn nắm được bí quyết, thành thạo nắm giữ chín mươi sáu biến hóa lớn nhỏ trong đó.

Chương 662: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (2)

“Ông!”

Đúng lúc này, Kim Yên Mộc cháy hết, trận văn của lò luyện đan giống như mất đi nguồn cung cấp năng lượng, một cái lại một cái tối đi, lò đan mở ra, bên trong là một viên đan dược màu xanh lục.

Dưỡng Kinh Đan, lương phẩm.

Trần Tam Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không lãng phí hết nguyên liệu.

Như vậy, cũng coi là lỗ nặng rồi!

Hắn tính là có thiên phú luyện đan thượng thừa, giai đoạn đầu luyện đan cũng luôn trong trạng thái thua lỗ.

Tu Tiên bách nghệ, nói dễ hơn làm?

Nghe nói.

Đại đa số luyện đan sư, ngày thường chỉ luyện một hai loại đan dược quen thuộc nhất, để đảm bảo có lãi, rất ít người luyện chế nhiều loại đan dược, không chỉ lãng phí thời gian, mà thường còn thua lỗ.

Trần Tam Thạch rõ ràng là một ngoại lệ.

【Kỹ nghệ: Luyện đan (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 50/100】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

Tiến độ đã quá nửa.

Trần Tam Thạch ước chừng, đợi đến khi hắn luyện ra được Chân Vũ Đan, chắc là có thể nhập môn, đến lúc đó lại luyện chế đan dược, chắc là sẽ không vất vả như vậy nữa.

Đại công cáo thành.

Hắn vung tay áo, thu hết mọi thứ vào trong túi trữ vật.

“Đúng rồi, suýt nữa quên mất một chuyện, Ngung Hương, người qua đây một chút.”

Trần Tam Thạch lấy từ trong ngực ra một tấm da dê.

Đây là khế ước giữa hai người bọn họ.

Sau khi tiệc rượu tối hôm qua kết thúc, tứ sư huynh đã trả lại cho hắn.

Hắn hỏi: “Cái này, giải trừ như thế nào?”

“Giải trừ?”

Ngung Hương tiến lại gần, đôi mắt như thu thủy có chút lay động: “Tướng quân thật sự?”

“Mau lên.”

Trần Tam Thạch thúc giục: “Ta còn phải tu luyện.”

“Trước tiên niệm chú, sau đó thi pháp, cuối cùng xé bỏ khế ước này là được.”

Ngung Hương ngồi xuống bên cạnh hắn: “Tướng quân, nô gia dạy ngài.”

Dạy từng bước một.

Trần Tam Thạch làm theo từng bước, cuối cùng còn đốt khế ước thành tro trước mặt Ngung Hương bằng dị hỏa.

Hắn nói: “Từ nay về sau, ngươi là thân tự do, muốn đi thì đi ngay bây giờ cũng được, nếu muốn ở lại, ta cũng sẽ thay sư phụ, che chở cho hai người các ngươi.”

“Tướng quân nhân nghĩa như vậy, nô gia cũng nhất định không phụ tướng quân.”

Tay áo của Ngung Hương bay bay, đưa tay chỉ trời, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hôm nay Ngung Hương ở đây thề, đời này kiếp này, nguyện làm người hộ đạo của Trần Tam Thạch, hầu hạ bên cạnh, nếu trái lời thề, ngũ lôi oanh đỉnh, cắt đứt luân hồi.”

“Sư phụ? Ngài ngài ngài...”

Chiêu Chiêu có chút lắp bắp nói: “Sao ngài lại phát cả đại thế thiên đạo, sau này chẳng phải thật sự không thể đổi ý nữa rồi sao?”

Trần Tam Thạch có chút khó hiểu về lời thề đột ngột của nàng: “Đại thế thiên đạo?”

“Đại thế thiên đạo không giống như khế ước.”

Chiêu Chiêu làm ra vẻ hiểu biết giải thích: “Khế ước thì, chủ nhân có thể nắm giữ sinh tử, ví dụ như trước đây nếu ngài không vui có thể xé bỏ khế ước, hoàn toàn có thể lấy mạng của tu sĩ cấp thấp.

“Nhưng đại thế thiên đạo thì không.

“Ngài không thể dựa vào lời thề, chủ động làm gì sư phụ ta, ngược lại là sư phụ ta không thể trái lời thề, nếu không thì sau này mỗi lần tu luyện đột phá đều sẽ gặp phải tâm ma hoặc thiên phạt, cho đến khi thân tử đạo tiêu.

“Quan trọng nhất là, khế ước có thể giải trừ, còn đại thế thiên đạo là phải theo suốt đời.

“Sư phụ, ngài làm vậy để làm gì?”

“Chỉ để thể hiện thành ý mà thôi.”

Ngưng Hương nghiêm chỉnh hành lễ, sau đó nói: “Tướng quân, nô gia từ nhỏ đã không nơi nương tựa, bây giờ lại phản bội Tầm Tiên Lâu, thật sự là không nhà để về, không chỗ để đi, từ nay về sau, thật sự phải đi theo tướng quân rồi.”

“Tùy người.”

Trần Tam Thạch đại khái đã hiểu.

Hắn cũng không biết nói gì hơn, hơn nữa đây cũng là đối phương tự nguyện.

Hơn nữa...

Sau khi từ Thiên Nhai Hải Giác trở về, theo một ý nghĩa nào đó, nữ nhân này quả thật là một trong những người có thể tin tưởng nhất.

“Các người ra ngoài trước đi.”

Trần Tam Thạch đuổi bọn họ ra ngoài, sau đó nuốt một viên Dưỡng Kinh Đan, bắt đầu đột phá cuối cùng.

Đan được vào bụng, linh khí lưu chuyển, nuôi dưỡng cơ thể, bổ sung kinh mạch.

Trần Tam Thạch vung cây Tháp Tuyên Thương trong tay, đầu tiên là một tầng hộ thể cương khí Long Bàn Hộ Cư, sau đó là từng luồng thương cương lạnh lẽo bắn ra, không khí trong phạm vi mấy trượng đều bị vặn vẹo.

Hóa cương thành hình, là Huyền Tượng!

Huyền Tượng cảnh giới đại thành.

Chính là dựa vào “ý” của công pháp tu luyện, ngưng tụ “ý” này thông qua cương khí thành hình, coi như là phiên bản cường hóa của cương khí ngoại phóng, nhưng trong đó bao

hàm “ý” mang lại sự gia tăng, không thể so sánh với cương khí bình thường.

Hơn nữa.

Chỉ có sau khi đột phá đến Huyền Tượng cảnh giới đại thành, mới có thể luyện cương khí đến mức tận cùng, để chuẩn bị tốt cho bước tiếp theo là đột phá Vũ Thánh, hóa cương khí thành chân khí.

Trong viện, liên tục vang lên những tiếng nổ như sấm rền.

Càng ngày càng nhập tâm.

Cây trường thương trong tay Trần Tam Thạch như một con thanh long điên cuồng múa, còn hắn thì nắm lấy đuôi rồng, khiến nó như cánh tay của mình, cương khí xung quanh càng theo đó ngưng tụ thành hình thanh long.

Hình thanh long!

Tiếp theo.

Là hình bạch hổ!

Hình huyền vũ!

Và cuối cùng là hình chu tước!

Bốn hình cương khí, tùy ý biến hóa, tùy tâm mà động, tùy thương mà hình!

Huyền Tượng cảnh đại thành!

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Huyền Tượng (đại thành)】

【Tiến độ: 0】

【Hiệu dụng: ..., Tứ Tượng Thiên Cương】

【Tứ Tượng Thiên Cương: Trần nhiếp phổ la, bao dung vạn tượng】

Nói đơn giản.

Chính là dưới sự gia trì của Tứ Tượng, thương pháp của Trần Tam Thạch, bây giờ gần như có tất cả những điểm mạnh của Huyền Tượng cảnh bình thường, được coi là vua của vạn tượng, trong cùng cảnh giới, không ai có thể địch lại.

Chương 663: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (3)

Tiến thêm một bước nữa.

Chính là Vũ Thánh nhân gian!

Trước năm Long Khánh năm mươi bảy.

Vũ Thánh dưới trời, một bàn tay đều có thể đếm hết.

Sau đó.

Ở cực Bắc.

Không biết triều đình có được bảo vật gì, dẫn đến số lượng Vũ Thánh tăng lên như nấm, hơn nữa theo ý của tứ sư huynh, cho đến bây giờ đồ vật kia vẫn chưa dùng hết, triều đình vẫn còn.

Nhưng dù sao đi nữa.

Sau khi đột phá đến Vũ Thánh.

Dù ở trong phạm tục này, cũng đứng ở tầng cao nhất, hoàn toàn có thể trấn thủ một phương, chỉ cần không chủ động đi làm chó cho người ta, rất khó phải nhìn sắc mặt người khác, cho dù đến Tu Tiên giới, Vũ Thánh cũng tương đương với Luyện Khí trung kỳ, trên Vũ Thánh, có thể đạt đến hậu kỳ thậm chí viên mãn.

Mà Vũ Thánh.

Bất quá chỉ là đỉnh phong của Vũ Đạo đệ nhất cảnh, vẫn chưa được coi là đệ nhị cảnh thực sự.

Từ đó có thể thấy, độ mạnh của Vũ Đạo, không hề thua kém Tiên Đạo.

Nếu tu luyện cả hai đạo, càng có thể hộ đạo trường sinh.

Hiện tại Trần Tam Thạch chính là có ý định như vậy.

Trường sinh tiên đồ phải tu.

Vũ Đạo cũng phải luyện.

Hắn thân là Huyền Tượng võ giả, sau khi tu luyện hai đạo pháp thuật, đã không hề sợ tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, đợi đến sau khi đột phá Vũ Thánh, đối phó với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ chắc là cũng không thành vấn đề.

Sau khi đột phá, Trần Tam Thạch không nghỉ ngơi một chút nào, lập tức tiếp tục tu luyện công pháp Vũ Thánh cảnh giới.

Dù là hắn.

Sau khi xem xong công pháp cũng cảm thấy hơi đáng sợ.

Trong đó chỉ riêng là trạm công đã bao gồm hơn một ngàn loại, chiêu thức thương pháp càng là vô số kể, không chỉ bao hàm những điểm mạnh của tất cả thương pháp trên đời, còn có tinh túy của hơn một trăm loại trường binh khí, tất cả mọi thứ dung hợp lại với nhau, biến thành Trấn Quốc Long Thương.

Vũ Thánh là gì?

Thánh nhân nhân gian, chính là đỉnh cao trên con đường nào đó, thoát khỏi phàm thai, bất kỳ Vũ Thánh nào, nếu muốn đều có thể khai tông lập phái, lưu truyền hàng trăm năm.

Trạm công dù nhiều.

Trần Tam Thạch có thể nhớ rõ từng cái một.

Dù chiêu thức phức tạp.

Nhưng hắn sớm đã luyện tập hàng trăm loại công pháp.

Chỉ hai ngày sau.

Hắn đã hoàn toàn nắm giữ được công pháp Vũ Thánh cảnh giới.

【Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Vũ Thánh】

【Tiến độ: 5/100】

【Hiệu dụng: Tạm thời không có】

Tiến bước tiếp theo này.

Nhìn như chỉ là vượt qua một ngưỡng cửa.

Nhưng cũng chính là ngưỡng cửa này, không biết đã chặn đứng bao nhiêu thiên tài tập võ ở phạm giới.

Lấy sư huynh sư tỷ của Trần Tam Thạch làm ví dụ, trong số bọn họ cũng không thiếu người có thân thể Vũ Thánh, nhưng lại mắc kẹt ở Huyền Tượng cảnh giới đại thành nhiều năm, khổ sở không thể đột phá, có thể thấy được độ khó của nó.

Hắn bị mắc kẹt thì không đến nỗi, nhưng cũng cần có thời gian.

Tốt nhất là luyện chế được Chân Vũ Đan, có thể rút ngắn tốc độ rất nhiều, nhưng trước mắt không có thời gian, luyện đan nhanh nhất cũng phải mất mấy ngày, sáng mai hắn phải vào quân doanh điểm binh, sau đó xuất phát đi Hồ Khâu Sơn trình sát địch tình.

Nếu không ngoài ý muốn, tiếp theo là phải đánh trận.

Cuộc chiến quy mô lớn như vậy, sợ là phải đánh một hai năm.

May mà bây giờ có túi trữ vật, lò luyện đan và nguyên liệu đều có thể mang theo bên người, có thể lợi dụng thời gian

trống trong lúc đánh trận để luyện đan.

“Trước khi đi, còn phải đi một chuyến đến phủ Độc Su.”

Trần Tam Thạch nhìn thời gian, đã gần đến giờ Tý.

Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra hai loại linh thảo, phối hợp với một số bảo dược, chế thành cao bảo vệ cơ thể đơn giản, sau đó đi thẳng đến phủ Độc Su.

“Đến tìm tiểu thư?”

Quản gia từ chối thẳng thừng: “Theo quy củ, sau khi định ngày cưới, trước khi thành hôn người không thể gặp tiểu thư, mau mau về đi.”

“Không sao, nói mấy câu là đi.”

Thân hình Trần Tam Thạch lóe lên, vòng qua quản gia, tiến vào trong phủ, biến mất không thấy đâu.

“Hừ! Tiểu tử này!”

Quản gia cũng là Huyền Tượng, vốn định đi ngăn cản, kết quả phát hiện mình không đuổi kịp: “Tiểu tử này, lại đột phá rồi?!”

...

“Cốc cốc!”

Lần mò đến bên ngoài phòng của sư tỷ.

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng gõ cửa sổ.

“Ai?!”

Giọng nói lạnh lùng của Tôn Ly vang lên.

Trần Tam Thạch dán vào cửa sổ: “Ta, sư đệ.”

“Sư đệ?”

Trong phòng vang lên giọng nói của Tôn Ly: “Giờ này ngươi đến làm gì?”

“Không có gì.”

Trần Tam Thạch nhẹ giọng nói: “Ta biết quy củ, ta không nhìn ngươi, đây không phải ngày mai phải đi đánh trận rồi sao, đến đưa cho ngươi một thứ, ngươi mau mở cửa sổ ra.”

Mấy hơi thở sau.

Cửa sổ mở ra một khe hở.

“Đổ vào nước tắm là được.”

Trần Tam Thạch đặt lọ sứ lên bệ cửa sổ, quay người định đi.

“Này, ngươi đợi một chút.”

Dưới ánh trăng, một bàn tay mềm mại đưa ra, cầm theo bùa hộ thân: “Cái này, cho ngươi.”

“Lại là bùa hộ thân?”

“Ngươi có ý gì?”

“Ta xem thử xem tay nghề có tiến bộ không.”

Trần Tam Thạch nắm lấy bàn tay thon thả của sư tỷ, quan sát bùa hộ thân trong lòng bàn tay nàng.

“Này, ngươi?”

Tôn Ly hơi cứng đờ, nhưng cũng không giãy ra.

Trần Tam Thạch không ngờ nữ tử tập võ, tay cũng mềm mại như vậy, xem ra ngày thường thật sự không ít dùng bảo dược để bảo dưỡng.

Im lặng.

Cả hai người đều không nói gì.

Cứ như vậy khoảng một tuần trà.

“Khụ khụ khụ!”

Trong viện ở xa xa, đột nhiên vang lên tiếng ho khan.

“Sur tử, ta đi trước đây!”

Trần Tam Thạch vội vàng buông tay ra, thu bùa hộ thân lại sau đó xoay người chạy đi.

...

Lạc Diệp viện.

Phòng ngủ.

Tôn Tượng tức giận đập bàn: “Tiểu tử thôi, tiện nghi gì cũng để một mình hắn chiếm hết rồi!”

“Ha ha, trẻ tuổi tài cao, cháu gái của trẫm cũng không coi là ủy khuất.”

Tào Khải chậm rãi nói.

Chương 664: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (4)

“Nói đi.”

Tôn Tượng liếc nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Người lại đến làm gì?”

“Sau khi trở về từ Thiên Nhai Hải Giác, trầm thấy người bị thương quá nặng, nên đặc biệt giúp người cầu tiên dược.”

Hoàng đế Long Khánh vừa nói, vừa vung tay áo, trên bàn lập tức xuất hiện rất nhiều bình lọ.

“Tào Khải à Tào Khải.”

Tôn Tượng cười lạnh nói: “Có phải người ngồi trên long ỷ quá lâu rồi, đến mức bất kể đi đâu, làm gì cũng phải giả vờ giả vệt?”

“Đừng có mà mè nheo khóc chuột giả từ bi ở đây, bất kể là trước đây người đến Thiên Nhai Hải Giác tìm ta, hay là tìm những đan dược chữa thương này, chẳng qua là sợ ta chết rồi, chuyện ở dãy núi La Thiên không có ai xử lý.

“Tào Khải, người thật thông minh!”

“Thông minh đến mức lão phu phát ra nội tâm sợ người!”

“Hai năm trước.

“Sự kiện mười ngày ở Vân Châu.

“Lão phu đã từng nghĩ.

“Người hợp tác với Vu Thần Giáo và người Man, chẳng lẽ thật sự không lo lắng bọn chúng lớn mạnh lên sẽ phản lại mình, phản lại giang sơn Tào gia của người sao?”

“Nghĩ mãi không ra.

“Lão phu đã hiểu ra.

“Người không lo lắng!

“Bởi vì...”

Nói đến đây.

Tôn Tượng dừng lại: “Bởi vì Lương Châu, còn có lão phu sắp chết này!

“Người biết bất kể loạn đến mức nào.

“Cuối cùng đều có lão phu và mười mấy vạn tướng sĩ Lương Châu thu dọn cục diện rối rắm cho người!

“Ha ha~

“Người tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng.

“Tào Khải, người thật sự là một đế vương hợp cách.

“Trong mắt người, tất cả mọi người đều là quân cờ.”

“...”

Sắc mặt của hoàng đế Long Khánh trầm xuống.

Hắn chậm rãi nói: “Trẫm, dù sao cũng coi người là huynh đệ...”

“Huynh đệ?”

Tôn Tượng khinh thường nói: “Người cho rằng, lão phu không biết năm đó tứ đệ chết như thế nào sao? Người phải hắn đi hộ tống thái tử về kinh, kết quả cả hai đều chết một cách khó hiểu.

“Là ngươi!”

“Bảo Vương Vĩnh Quý nói cho tứ đệ, bảo hắn ra tay giết chết thái tử!”

“Sau đó để rửa sạch hiềm nghi của ngươi, lại bảo tứ đệ tự sát!”

“Huynh đệ trong mắt ngươi, coi như c chó!”

“Hôm nay ngươi đến nhà lão phu.”

“Bề ngoài quan tâm.”

“Chẳng qua là muốn nhắc nhở lão phu, chút thọ nguyên cuối cùng này của lão phu, phải dùng để giúp ngươi xử lý chuyện ở dãy núi La Thiên, nếu không thì, Tôn gia của lão phu diệt tộc, đúng hay không đúng?!”

Tào Khảm im lặng.

Rất lâu sau, ánh mắt của hắn trở nên uy nghiêm lạnh lẽo, đế vương chi uy phát ra: “Tôn Tượng, đây là trách nhiệm mà ngươi thân là Đốc Sư phủ Đốc Sư Bắc Lương nên gánh vác, cũng là việc mà ngươi thân là thần tử, nên làm.”

“Không cần ngươi nói, lão phu vì bách tính Lương Châu, cũng sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này.”

Tôn Tượng lạnh lùng nói: “Sáng mai, ngươi cùng ta vào núi, trong đó vẫn còn một số kỳ quái chưa làm rõ, ngươi cũng nên góp một phần sức lực.”

“Trẫm tất nhiên sẽ đi.”

Hoàng đế Long Khánh đồng ý.

Tôn Tượng lười ở chung một phòng với hắn, hai tay chấp sau lưng đẩy cửa đi ra: “Có đôi khi lão phu nghĩ, có phải trên chiếc long y kia ẩn giấu âm hồn lệ quỷ, người ngồi lên đó đều

sẽ bị đoạt xá thân thể, sau đó trở thành bộ dạng mà tất cả mọi người đều không nhận ra.

“Sau này không cần giả bộ gọi lão phu là huynh đệ nữa.

“Huynh đệ của lão phu là Tào Khải, đã chết từ lâu rồi.”

...

Giờ Mão.

Trần Tam Thạch đến phòng chính, lấy bộ áo trắng mà Lan tỷ nhi đã chuẩn bị sẵn cho hắn, mặc chỉnh tề xong nhét bùa hộ thân vào trong ngực, sau đó đeo cung tên lên lưng, cầm trường thương, bên hông đeo thêm Trấn Nhạc Kiếm, cuối cùng, lại kiểm tra một lần Huyền Châu trong túi trữ vật.

Thông qua thời gian này tích lũy.

Huyền Châu, Huyền Khí màu trắng đã tự động khôi phục đến trình độ của Hồ Lao Quan, thậm chí còn mạnh hơn một chút, lấy ra bày Thiên Binh trận pháp vào thời điểm quan trọng, chính là một trợ lực lớn.

Trước khi hắn trở về.

Tứ sư huynh đã ăn ý giúp đỡ luyện tập trước các loại trận pháp.

Trần Tam Thạch thời gian này cũng không ít luyện tập, hoàn toàn có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Bên trong còn có Thanh Khí mà Mai tiên sinh để lại, vẫn ở trong trạng thái không thể thúc giục, tạm thời vẫn chưa biết nên sử dụng như thế nào.

“Ta đi đây!”

Trước cửa phủ Độc Sư.

Trần Tam Thạch bế con gái từ trên lưng ngựa xuống đất, nhẹ nhàng vỗ vào đầu nàng, sau đó giục ngựa đi thẳng.

Đến quân doanh.

Tướng sĩ Hồng Trạch doanh đã sớm toàn thể ở trên thao trường chờ lệnh.

Sau khi điểm danh xong.

Trần Tam Thạch bắt đầu chọn người: “Sở Sĩ Hùng, Hạ Tông, Mạnh Đình Tân, ba người các người chọn tám trăm kỵ binh nhẹ, sau khi trời tối hôm nay, theo ta vào Mạc Bắc, đến Hồ Khâu Sơn thăm dò thực hư của địch!”

“Tuân lệnh!”

Tối hôm đó.

Tám trăm kỵ binh nhẹ Hồng Trạch, chuẩn bị sẵn sàng ở cửa ra của trường thành.

Lục hoàng tử Tào Hoán, giám quân Hầu công công, đại tướng quân Lữ Tịch và tứ sư huynh Phòng Thanh Vân đích thân đến tiễn.

“Trần tướng quân!”

Tào Hoán dặn đi dặn lại: “Lần xuất thành này, mục đích chính vẫn là thăm dò thực hư, làm rõ bố trí binh lực bên ngoài, chúng ta mới có thể sắp xếp chiến lược tiếp theo. Nhớ kỹ, mục đích chính là trinh sát, gặp tình huống ngàn vạn lần đừng ham chiến, ngươi là một trong những mãnh tướng hàng đầu của triều Đại Thịnh, nếu có bất cứ ngoài ý nào, sẽ là tổn thất lớn của quân Bắc Lương.

“Con hải đông thanh này mới được huấn luyện không lâu trước đây, từ nay về sau, thuộc về Trần tướng quân.”

Hắn vừa nói vừa vươn cánh tay, đưa một con hải đông thanh vừa trưởng thành ra.

Con hải đông thanh này, toàn thân là màu xanh núi đẹp mắt, mắt chim là màu xanh lam, rất đẹp.

Trần Tam Thạch cũng coi như có “thiết bị liên lạc” của riêng mình, không cần phải mượn của người khác nữa.

Hắn dùng mũi thương đâm rách ngón tay.

Chương 665: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (5)

Hải đông thanh lập tức há miệng, uống máu tươi nhỏ xuống.

Đây là nhỏ máu nhận chủ.

Huấn luyện được hoàn thành trước khi trưởng thành.

Sau khi trưởng thành, hải đông thanh sẽ nhỏ máu nhận chủ.

Nếu chủ nhân chết, nó sẽ rất nhanh mang tin buồn và tình báo đến bên cạnh một vị đại tướng khác, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, sẽ tuyệt thực mà chết.

“Sao chép này, gọi ngươi là Thanh Điều đi.”

Trần Tam Thạch tùy tiện đặt một cái tên.

Hải đông thanh nghiêng đầu nhìn hắn, dường như muốn nghiêm túc ghi nhớ khuôn mặt này và mùi của chủ nhân, sau đó vỗ cánh, biểu thị đã nhận chủ thành công.

“Xuất phát!”

“Giá!”

“...”

Tám trăm kỵ binh nhẹ lần lượt rời khỏi cổng thành trong bóng đêm, sau đó chìm vào trong thảo nguyên sa mạc vô biên vô hạn.

Liên tiếp mấy ngày trinh sát.

Bọn họ đại khái đã làm rõ được bố trí binh lực.

Toàn tuyến khai chiến.

Không chỉ đơn giản là Lương Châu.

Mà là ba châu Tây Bắc, cộng thêm hai châu phía Bắc, tổng cộng năm châu cùng nhau khai chiến, trong đó cũng bao gồm cả Vân Châu.

Mười bốn doanh binh mã, sẽ đưa ra sắp xếp tương ứng theo bố trí binh lực của địch.

Bởi vậy.

Không chỉ có Trần Tam Thạch dẫn binh ra ngoài trinh sát địch tình, mấy châu khác cũng đang làm theo.

Lương Châu đối ứng là bộ tộc Vũ Văn, binh lực bố trí ở vòng ngoài tổng cộng khoảng bốn vạn, số lượng không nhiều, hơn nữa còn đang đóng quân dựng trại, không có dấu hiệu muốn gấp rút tấn công.

“Vững chắc chậm rãi như vậy, không vội không vàng?”

Sau một ngọn đồi.

Trần Tam Thạch ngồi dưới đất, trước mặt là bản đồ được trải ra.

Bọn họ quan sát thấy, binh lực của quân Man bên ngoài Lương Châu không nhiều.

Phải biết rằng, cuộc tranh chấp giữa Đại Thịnh và quân Man đại mạc, do vị trí địa lý cộng thêm các yếu tố khác, chủ chiến trường luôn là thành Lương Châu, mấy châu khác nhiều hơn là phụ trợ.

Trong thành Lương Châu, bây giờ có năm doanh binh mã, cộng thêm binh lực vệ sở, cộng lại có hơn mười vạn, trong đó còn có Vũ Thánh Lữ Tịch, và Phối Thiên Nam bình yên vô sự

trong loạn thái tử lần trước, cộng thêm sư phụ hắc lão nhân gia.

Sư phụ đã già, thọ nguyên không còn nhiều.

Nhưng vẫn chưa chết!

Chỉ từ tình huống của Thiên Nhai Hải Giác mà xem.

Trần Tam Thạch tin tưởng.

Chỉ cần lão nhân gia người còn chưa nhắm mắt, thì không phải bất kỳ người phạm tặc nào cũng có thể làm bị thương được.

Cho nên...

Dãy núi La Thiên!

Trần Tam Thạch đột nhiên ý thức được.

Sư phụ lão nhân gia người không ngồi trấn chỉ huy tiền tuyến chiến sự, chỉ sợ là muốn ở lại hậu phương, giải quyết vấn đề của dãy núi La Thiên.

Nhưng dù sao đi nữa...

Bên ngoài thành Lương Châu tổng cộng chỉ có bốn vạn binh lực, số lượng thật sự là quá ít.

Hơn nữa theo quan sát của bọn họ, quân Man bên ngoài thành Lương Châu cho người ta cảm giác có nề nếp, nắm chắc phần thắng, giống như không phải đến đánh trận, mà là đến để chờ hái quả.

Chỉ bốn vạn người, dựa vào cái gì?

Đương nhiên.

Cũng có thể là quân Man chỉ dựng trại trước, chờ đại quân đến mà thôi.

Cụ thể như thế nào, vẫn phải nhìn toàn cục.

“Tỉnh ngày thì, tỉnh báo của bốn châu còn lại cũng đã được gửi đến.”

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch ra lệnh cho thuộc hạ chờ ở đây.

“Tuyết rơi rồi.”

Mấy thuộc hạ nhẹ giọng bàn tán.

Bây giờ là giữa tháng mười.

Đối với Bắc Lương mà nói, tuyết rơi không có gì lạ.

Chỉ là trận tuyết này dường như hơi lớn.

Kèm theo gió lạnh buốt, chỉ thấy bầu trời không biết từ khi nào đã bị mây đen dày đặc che phủ, tuyết lớn như lông ngỗng từ chín tầng trời bay bay chậm chậm rơi xuống, rơi trên áo giáp của các tướng sĩ, lâu lâu mới tan ra, mọi người rất nhanh đã biến thành người tuyết, may mà đều là người tập võ, chọn ra lại đều là tinh nhuệ, không đến mức chịu không nổi cái lạnh này.

“Sao có cảm giác như đến ngày đông giá rét rồi?”

“Đúng vậy.”

“Hơn nữa mấy năm gần đây Lương Châu cũng không có trận tuyết nào lớn như vậy?”

“...”

Trần Tam Thạch đưa tay ra, đón một bông tuyết, nửa ngày sau mới dần dần tan thành nước.

Trận tuyết này...

Không bình thường.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về hướng dãy núi La Thiên.

Đúng lúc này.

Thanh Điều mang tình báo trở về.

Trần Tam Thạch thu hồi suy nghĩ, biết rằng vẫn nên tập trung vào chuyện trước mắt thì hơn.

Trên tình báo, là bố trí binh lực của quân Man ở khu vực khác.

Hắn xem xong, đưa cho Sở Sĩ Hùng và những người khác xem.

“Sao có thể?!”

Sở Sĩ Hùng rùng mình: “Quân Man bố trí mười lăm vạn đại quân ở U Châu, tập trung gần như toàn bộ lực lượng Vũ Thánh, đã bắt đầu công thành từ mười ngày trước?!”

Địa vực rộng lớn.

Tình báo chậm trễ là chuyện thường.

“Không thể nào.”

Hạ Tông khó tin nói: “Bọn chúng không đánh Lương Châu, chạy đi đánh U Châu?! Đây không phải là tìm chết sao?”

“Đúng vậy.”

Mạnh Đỉnh Tân càng không thể hiểu nổi nói: “Lương Châu sau lưng chúng ta, còn có hơn mười vạn binh mã, chỉ cần trong vòng một tháng điều binh đến, chẳng phải là trước sau giáp kích, tiêu diệt toàn bộ địch quân?!”

“Không đúng, chắc chắn không đơn giản như vậy.”

Tiêu Trung nói theo: “Quân Man không phải là kẻ ngốc, bọn chúng làm như vậy chắc chắn có mục đích của mình!”

“Đại nhân!”

“Ngài cảm thấy quân Man muốn làm gì?”

Cuối cùng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người chủ tướng của Hồng Trạch doanh.

Trần Tam Thạch không vội nói chuyện, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào bản đồ.

U Châu!

Nếu hấn nhớ không lầm.

U Châu hiện tại cũng có hai doanh binh mã, là Hứa Văn Tài trấn thủ ở bên đó, cho dù binh lực không đủ, trong thời gian ngắn cũng sẽ không xuất hiện vấn đề, đợi đến khi viện quân đến, quân Man chẳng phải là xong đời.

Chương 666: Tám Trăm Quân Hồng Trạch, Đại Tuyệt Tập Kích Địch Doanh (6)

Nếu thật sự làm như vậy.

Quân Man cũng quá ngu ngốc.

Cục diện, càng ngày càng quỷ dị.

Tình huống tương tự.

Đã từng xảy ra.

Mười ngày Vân Châu!

Lúc đầu.

Quân Man không đánh Lương Châu không đánh U Châu, lại đi đánh Vân Châu vô dụng nhất, sau khi kết quả bị tiết lộ, chứng minh mục đích của bọn chúng căn bản không phải là đất đai, mà là tàn sát bách tính để huyết tể.

Hiện tại.

Bọn chúng lại không đánh Lương Châu, chuyển sang đánh U Châu, hơn nữa vừa ra tay đã là mười mấy vạn binh lực tấn công mạnh mẽ, muốn huyết tể ở U Châu?

Khả năng không lớn.

Cho dù là lão hoàng đế, cũng không có gan lớn như vậy, trong thời gian ngắn như vậy lại hợp tác với quân Man tiến hành huyết tể, có lẽ trong mắt hãn bách tính chẳng qua là trâu dê để tế lễ.

Nhưng trâu dê, cũng là bạc.

Vân Châu đến bây giờ còn chưa khôi phục, nghe nói hơn bốn thành đất đai vẫn còn bỏ hoang, nếu U Châu lại xảy ra một lần nữa, Bắc Cảnh ngoại trừ Lương Châu thì thật sự xong đời.

Chưa kể đến, có kinh nghiệm lần trước.

Sư phụ lão nhân gia người cũng tuyệt đối sẽ không bị lừa một lần nữa.

Cho nên, có thể loại bỏ trường hợp này.

Vậy thì...

Quân Man vội vã tiến vào U Châu muốn làm gì?

Thật sự không sợ hơn mười vạn binh mã của Lương Châu ra hết, cắt đứt đường lui của bọn chúng trực tiếp tiêu diệt toàn bộ?

Dãy núi La Thiên!

Bản đồ vẽ rất rõ ràng.

U Châu cũng liền kề dãy núi La Thiên.

Nói chính xác là, dãy núi La Thiên chia cắt U Châu và Lương Châu.

Quân Man và Vu Thần Giáo, quả nhiên đang dựa vào dãy núi sâu bên trong để bố trí đại cục!

Thậm chí.

Ngay cả sư phụ cũng không hoàn toàn rõ ràng!

“Đi!”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Đến Hồ Khâu Sơn, trước tiên hoàn thành nhiệm vụ lần này của chúng ta, sau đó quay về thương nghị địch tình tiếp theo.”

Nhiệm vụ của bọn họ là làm rõ binh lực của quân Man ở Lương Châu, không thể vì U Châu xảy ra chuyện mà bỏ dở giữa chừng.

...

Hồ Khâu Sơn.

Quân doanh của bộ tộc Vũ Văn.

Trung quân đại tướng.

“Tengger tướng quân, nào nào nào, cạn ly!”

Tướng quốc Vũ Văn Thừa Chiêu nâng chén uống rượu cùng với hai tướng quân dưới trướng: “Sẽ không bao lâu nữa, Lương Châu sẽ không còn một bóng người, sau đó chính là tộc Thiên của chúng ta tiến vào Trung Nguyên!”

Hắn vừa là tướng quốc, lại là hoàng thất, ở bộ tộc Vũ Văn có thể nói là địa vị cao quyền trọng.

“Ha ha ha ha!”

Tengger tướng quân uống cạn rượu mạnh: “Người Thịnh làm sao cũng không ngờ được, chúng ta dựng một chiến tuyến dài như vậy bên ngoài thành Lương Châu, chỉ là để mê hoặc bọn chúng, mục tiêu của chúng ta là U Châu, chỉ cần ở U Châu kiên trì mấy tháng, tổ mạch phục sinh sau đó, đại trận huyết tề thành hình, hàng triệu người Thịnh ở Lương Châu, đều sẽ hóa thành dưỡng liệu của chúng ta!”

“Tôn Tượng gì, Lữ Tịch gì, còn có tên Trần Tam Thạch mặc áo trắng đánh trận kia, cho dù bọn chúng có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng không sử dụng được, không đúng, ước chừng đến lúc đó ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết!”

Đạt Nhặt A Xích vừa nói vừa cười to.

“Không sai! Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.”

Vũ Văn Thừa Chiêu sờ chòm râu bện thành hình cái bím dưới cằm: “Nghe nói gần đây có một nhóm kỵ binh nhỏ lượn lờ quanh đây, người cầm đầu có thể là một nhân vật lớn, đừng để lật thuyền trong mương.”

“Chỉ là mấy trăm người thôi!”

Tengger nặng nề đặt chén rượu xuống, âm trầm nói: “Giống như ruồi nhặng bay tới bay lui khắp nơi, ta sớm đã muốn bóp chết bọn chúng rồi!”

...

Bên ngoài quân doanh.

“Xoẹt ——”

Sau khi hỏi xong, Sở Sĩ Hùng dùng một đao chém chết tên lính quân Man bắt được.

“Tướng quân!”

“Hỏi rõ rồi.”

“Hổ Khâu Sơn chỗ này, đại khái có hai vạn binh mã, đều là tinh nhuệ.”

“Người chịu trách nhiệm trấn thủ là tướng quốc Vũ Văn Thừa Chiêu của bộ tộc Vũ Văn, cộng thêm hai phó tướng dưới trướng, tổng cộng có ba tên Huyền Tượng cảnh giới đại viên mãn.”

“Không dễ chọc.”

“...”

Nghe thuộc hạ báo cáo, Trần Tam Thạch xác nhận lại: “Người nói, Hổ Khâu Sơn có hai vạn binh mã, ba tên Huyền Tượng đại viên mãn?”

“Không sai, có đến ba tên Huyền Tượng viên mãn, lực chiến đấu thật sự rất mạnh, nếu tính cả hai trại đóng quân gần

đó, binh lực cũng có thể đạt đến khoảng ba vạn.”

Sở Sĩ Hùng nặng nề gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Chúng ta đã hỏi rõ, thì mau mau trở về thôi, tuần tra của bọn chúng đã bị bắt mấy tên, rất nhanh sẽ phát hiện ra dị thường, nếu bị kỵ binh nặng của bọn chúng bao vây thì sẽ phiền phức.”

Nói chuyện.

Xa xa đã có ánh lửa bùng sáng, rõ ràng là đã phát hiện ra tình huống.

Các huynh đệ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi một lệnh của chủ tướng, sẽ rời khỏi nơi này trước.

Tuy nhiên...

Bọn họ lại thấy đại nhân nhà mình xoay người lên ngựa, sát ý từ trên người hắt lan tỏa ra, nhìn chăm chăm vào trung quân chủ tướng phía trước, giọng nói như tiếng trống trận:

“Không có Vũ Thánh, hai vạn người cũng dám đóng quân dựng trại trước mặt ta?!”

“Tám trăm kỵ binh nghe lệnh!”

“Theo ta xông thẳng vào trung quân của quân Man, chém giết chủ tướng, bắt sống Vũ Văn Thừa Chiêu!”

“Cái gì?!”

Sở Sĩ Hùng sửng sốt: “Đại nhân, bọn chúng có hai vạn người.”

“Ta có thể lấy đầu của tướng địch trong vòng vây của vạn quân!”

Trần Tam Thạch từ từ giơ trường thương lên: “Các người chỉ cần xông giết, ngoài ra viết một phong thư cho Thanh Điều, ra lệnh cho toàn quân Hồng Trạch doanh trong trường

thành xuất kích, trước khi trời sáng, chạy đến tiếp quản doanh trại của Hồ Khâu Sơn!”

Tạm thời vẫn chưa rõ ý đồ của quân Man.

Nhưng hắn có thể khẳng định một điều.

Không thể ngồi chờ chết trong thành.

Trước tiên chiếm lấy Hồ Khâu Sơn, cho dù sau này đến U Châu chi viện, cũng có thể đảm bảo Lương Châu không bị tập kích!

Trần Tam Thạch đã quan sát Hồ Khâu Sơn gần hai tháng.

Hắn còn tưởng rằng, có người thân phận như tướng quốc ở đây, ít nhất cũng sẽ có một Vũ Thánh tọa trấn, kết quả lại không có.

Ba tên Huyền Tượng cảnh giới đại viên mãn.

Nghe có vẻ đáng sợ.

Nhưng Trần Tam Thạch...

Đã không còn là tên Huyền Tượng tham tướng, đánh trận phải trốn đông trốn tây, vắt hết óc để tìm ra sơ hở của địch nữa.

Dưới Vũ Thánh.

Hiện tại không có ai có thể cản được hắn!

Chỉ cần không thể vây khốn được hắn, bao nhiêu binh mã cũng không có tác dụng!

Kiệt sức?

Hắn vừa ăn một viên Bích Cốc Đan, đâu ra mà kiệt sức?!

“Giá!”

Không đợi tướng sĩ dưới trướng phản ứng lại, bộ áo trắng ngựa trắng kia, đã sớm chìm vào trong bóng tối đầy tuyết bay,

xông thẳng về phía có ánh lửa sáng.

Nơi đó.

Là trung quân đại tướng của địch doanh!

“Đại nhân!”

Sở Sĩ Hùng trợn mắt há mồm.

Hai vạn người!

Xông vào đó không phải là chết sao?!

Cho dù là Huyền Tượng đại thành, giết khoảng một ngàn người cũng sẽ kiệt sức, nếu đối phương có võ tướng cùng cảnh giới, nhiều nhất cũng chỉ giết được mấy trăm người!

Chưa kể đến, đối phương có đến ba tên Huyền Tượng cảnh giới đại viên mãn!

Cộng thêm hai vạn người!

Cho dù là tám trăm người đều xông vào, cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng!

Trước khi đến Lương Châu.

Trong tưởng tượng của Sở Sĩ Hùng về vị Võ Nghĩa Bá này, nhiều hơn là một vị trí tướng, nào ngờ còn có một mặt dũng mãnh như vậy, không đúng, đây không đơn giản là dũng mãnh, mà là hành vi của kẻ liều mạng!

Cho dù là Vũ Thánh bình thường, trong trường hợp đối phương có ba tên Huyền Tượng, cũng không dám xông loạn như vậy!

“Tướng quân, theo thôi!”

“Nói hay lắm!”

“Tướng quân nói bọn chúng là c chó! Vậy thì cho dù bọn chúng có mười vạn người, cũng là c chó!”

“Giết!”

Dù không thể hiểu được.

Nhưng Hạ Tông và những người khác vốn cũng chưa từng đoán được suy nghĩ của tướng quân.

Bọn họ chỉ biết, phục tùng mệnh lệnh.

Là có thắng trận!

Đây chính là tác dụng mà danh tiếng mang lại!

Sĩ khí vô địch!

Dù chỉ có tám trăm người, bọn họ cũng đều mang theo tín niệm tất thắng bày trận, mang theo sát khí ngập trời và tiếng vó ngựa như sấm rền xông thẳng đến đại doanh của địch.

Tám trăm quân kỵ, đại tuyệt tập kích địch doanh!

...

Trường thành Lương Châu.

Lục hoàng tử Tào Hoán tự mình làm, mỗi ngày đều sẽ cẩn thận hỏi thăm tình huống phía trước, chỉ chờ xem tình huống của quân địch bên ngoài Hồ Khâu Sơn như thế nào, sau đó nhanh nhất có thể đưa ra ứng đối.

“Điện hạ!”

“Không xong rồi!”

“Hải đông thanh mang tin về!”

“Trần tướng quân...”

“Dẫn theo tám trăm kỵ binh nhẹ trực tiếp giết vào đại doanh của địch, nói muốn ngay đêm nay chiếm lấy Hồ Khâu Sơn, tạo điều kiện cho quân ta tiến quân và chi viện U Châu sau này.”

“Người nói cái gì?!”

Tào Hoán túm lấy tình báo, luôn cảm thấy mình đã nhìn nhầm.

Bọn họ chỉ có tám trăm người!

“Bản vương để hấn đi trinh sát thử nghiệm, không để hấn đi tiêu diệt địch quân!”

Chương 667: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (1)

Tám trăm kỵ binh nhẹ này, về bản chất chỉ là một đội “Dạ Bất Thu” lớn, cũng có thể gọi là trinh sát.

Nhiệm vụ của họ là đi thăm dò tình hình rồi quay về.

Làm gì có trinh sát nào đang lượn lờ bên ngoài lại xông thẳng vào đại doanh của địch chứ?

Đây mà là trinh sát ư?

Ở trong đại mạc, một khi bị bao vây thì gần như không có địa hình nào để vòng qua, chỉ có thể đụng độ trực diện để phá vòng vây, ngay cả thần tiên đến cũng bó tay!

“Một võ giả Huyền Tượng đại thành, nếu bị đại quân vây khốn, trước khi kiệt sức có thể giết được hơn một nghìn người.”

“Nhưng vấn đề là... trong tướng của tướng quốc ở Thử Khâu Sơn đâu chỉ có một đại tướng, mà là ba người!”

Tào Hoán lo lắng đi đi lại lại trước sa bàn: “Trần tướng quân bảo bốn vương hạ lệnh, ra lệnh cho toàn bộ tướng sĩ Hồng Trạch doanh xuất thành ngay trong đêm, chuẩn bị tiếp nhận doanh trại và tù binh của địch ở Thử Khâu Sơn. Phòng tướng quân, người thấy nên làm thế nào?”

“Điện hạ yên tâm, Trần tướng quân sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

“Nếu ông ấy đã đi rồi, thì cứ làm theo lời ông ấy nói đi.”

“Đúng vậy.”

Triệu Vô Cực, người cũng đang ở lại Lương Châu, cũng lên tiếng: “Trần tướng quân chắc đang dùng mưu kế gì đó, cần đại quân ở phía sau tiếp ứng, nếu chậm trễ thì không hay.”

“Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo đi.”

Lục hoàng tử Tào Hoán vẫy tay nói: “Mau đi hạ lệnh, để các tướng sĩ Hồng Trạch doanh xuất thành từ hướng chính bắc, thẳng tiến đến Thử Khâu Sơn, nhất định phải đến nơi trong vòng một ngày.”

Hồng Trạch doanh có mười lăm ngàn người, tất cả đều là kỵ binh, vô cùng quý giá.

Đương nhiên, quý giá nhất vẫn là Trần Tam Thạch.

Nếu hắn có chuyện gì, thì tổn thất không chỉ là mười lăm ngàn người.

Trước đây khi bị giam lỏng ở kinh thành, Tào Hoán nhận được tin tức bên ngoài đều dựa vào tình báo, cũng là thông qua từng tờ thư tín, nhìn thấy những chiến tích như “bốn lần vượt sông Hồng Trạch”, “ba ngàn phá mười vạn” tưởng chừng như hư cấu.

Lúc đó hắn đã nghĩ, thống soái phụ trách ngồi ở đại bản doanh, dưới trướng có một vị tướng lĩnh liên tục mang đến bất ngờ như vậy thì sẽ có cảm giác gì.

Hiện tại...

Tào Hoán đã hiểu.

Đây không phải là bất ngờ.

Đây là kinh hãi!

Quả thực là lo sợ không yên!

Bởi vì bọn họ căn bản không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nơi này dường như không phải trong quân doanh, mà là sông bạc, bản thân hắn giống như con bạc, không ngừng đặt cược.

Còn Trần Tam Thạch chính là người lắc xúc xắc.

Trước khi hắn mở nắp ra.

Không ai biết kết quả sẽ như thế nào.

Sau khi quyết định xong.

Phòng Thanh Vân đẩy xe lăn ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn tuyết lớn: “Lương Châu đã nhiều năm không có trận tuyết lớn như vậy rồi.”

“Tuyết lớn báo hiệu mùa màng bội thu.”

Tào Hoán cũng đi theo ra ngoài, trên người khoác áo choàng đen: “Sao tuyết này lại lạnh như vậy?”

“Báo ——”

“Điện hạ!”

“Thập nhị điện hạ tới!”

“Thập nhị đệ?”

Nghe vậy.

Tào Hoán siết chặt áo choàng trên người, tự mình ra ngoài nghênh đón.

Giữa trời tuyết bay, thập nhị hoàng tử Tào Chi cười ngửa tới, hắn xoay người xuống ngựa, cười ôm quyền hành lễ: “Gặp qua Triệu vương.”

“Thập nhị đệ, giữa ngươi và ta còn cần khách sáo như vậy sao?”

Lục hoàng tử Tào Hoán đỡ hấn dậy: “Người đến cũng tốt, xem như bên cạnh ta có người giúp đỡ, đối với người mà nói, được tham gia vào trận chiến lớn như vậy, cũng xem như một lần rèn luyện.”

“Cảm ơn lục ca đã cho thần đệ cơ hội rèn luyện này.”

Tào Chi vươn cổ nhìn vào trong: “Trần tướng quân đâu?”

“Đi rồi.”

Tào Hoán nói thật: “Dẫn theo tám trăm trinh sát đi tiêu diệt địch rồi.”

“Trinh sát, tiêu diệt địch?”

Tào Chi ngẩng đầu: “Lục ca đang nói gì vậy?”

“Ồ, là thế này.”

Tào Hoán kể lại tình hình.

“Lục ca để ta cũng đi đi.”

Tào Chi nói: “Ta cùng Hồng Trạch doanh trong thành cùng đến Thử Khâu Sơn!”

“Cũng được.”

Tào Hoán dặn dò: “Cẩn thận mọi việc.”

“Yên tâm đi lục ca.”

Tào Chi vừa xuống ngựa lại vội vàng xoay người lên ngựa, chạy thẳng về hướng doanh trại.

...

La Thiên sơn mạch.

Hai lão nhân trăm tuổi sóng vai đi cùng nhau.

“Tử Chiêm.”

Tào Khải thở dài nói: “Trận chiến lớn như vậy, người thật sự giao toàn quyền cho bọn họ sao?”

Tôn Tượng Tông khoanh tay đi về phía trước, thỉnh thoảng dùng tay nhẹ nhàng vén những cây cối cản đường, không để ý đến câu hỏi của hoàng đế.

“Haha, cũng được.”

Tào Khải như tự nói một mình: “Thế hệ trẻ ở Bắc Cảnh, ai này đều là anh tài, cho dù không có tiền bối mở đường cho bọn họ, chắc chắn cũng có thể đánh tốt trận này.”

Đúng lúc này.

Một con hải đông thanh bay tới.

“Nói đến chiến sự, tình báo đã đến rồi.”

Vì không muốn người khác biết mình ở đây.

Hoàng đế Long Khánh chỉ dùng một con hải đông thanh bình thường, hẩn chậm rãi mở tình báo ra, xem xong không khỏi khẽ nhướng mày: “Thú vị thật, vị đệ tử cuối cùng của người, đã dẫn theo tám trăm trinh sát đi tập kích doanh trại rồi.”

“Nói đi nói lại, sao lần này bố cục của Man tộc lại kỳ quái như vậy?

Không đến đánh Lương Châu, mà lại đi đánh U Châu, bọn chúng muốn làm gì?”

“Cái này phải hỏi người.”

Tôn Tượng Tông lạnh lùng nói: “Vài ngày nữa U Châu có mở cổng thành, chủ động cho Man tộc vào không?”

“Tôn Tượng Tông, người đừng ăn nói hàm hồ.”

Hoàng đế Long Khánh phủ nhận: “U Châu là trọng địa, sao trăm có thể thả hổ vào bầy dê?”

“Người có cái gì sẽ không làm, chẳng qua là xem người có muốn làm hay không mà thôi.”

Tôn Tượng Tông dừng bước, nhìn chăm chăm vào tầng núi thứ mười hai phía trước, cũng là phần lõi nhất của La Thiên sơn mạch, giọng nói nặng nề hơn vài phần: “Nhưng lão phu phải nhắc nhở người.

“Nếu không giải quyết được Sát mạch.

Chương 668: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (2)

“Đừng nói là bách tính lầm than, chỉ sợ giang sơn của Tào gia ngươi, cũng không giữ được.”

Phía trước bọn họ.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, có tu sĩ đang bay trên trời, sau đó lại hạ xuống núi sâu.

“Gần đây, trăm cũng đã tra qua cổ tịch.”

Hoàng đế Long Khánh nheo mắt: “Sau khi Sát mạch phục hồi, cổ ma nhất tộc của tu tiên giới sẽ không còn bị thiên đạo áp chế, có thể hạ xuống nhân gian, sau đó dùng sát khí xâm nhiễm Đông Thắng Thần Châu, cải tạo thành môi trường thích hợp để bọn chúng tu luyện.

“Vì vậy.

“Việc bọn chúng thu thập huyết tâm đầu của võ giả, có liên quan đến Sát mạch phục hồi sao?”

“Việc này còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của bộ hạ nữa.”

Tôn Tượng Tông nói: “Nếu không, một té lễ huyết mạch quy mô lớn như vậy, làm sao dễ dàng thành hình được.”

“Đủ rồi!”

Trong tay áo Tào Khải liên tục vang lên tiếng rỗng ngậm, giọng nói giận dữ từng chữ từng chữ: “Trăm sẽ cùng ngươi chém đứt Sát mạch này, rồi lại tiêu diệt những yêu nhân này!

Đội đến khi chiến sự kết thúc, phương bắc ổn định, thiên hạ sẽ thái bình!

“Trẫm, sẽ tự mình tạo ra Long Khánh thịnh thế thứ hai, thái bình giáng lâm!”

Tôn Trọng Tông khẽ lắc đầu, tự mình tăng nhanh bước chân.

...

Thử Khâu Sơn.

Tuyết rơi lả tả, hàn khí tràn ngập.

“Không ổn rồi, một đội tuần tra đã mất tích.”

“Là đội Dạ Bất Thu của người Thịnh!”

“Nhanh lên, phía trước có tiếng động!”

“...”

Một đội kỵ binh Man tộc phát hiện ra điều bất thường, tiến về phía ngoại vi để thăm dò. Trong cơn mưa tuyết, họ lơ mơ nhìn thấy phía trước có một bóng người đang chủ động đi về phía này.

“Là huynh đệ mình?”

Tham tướng Man tộc Hà Nhật Ba Nhật gào lên hỏi.

Không có hồi đáp.

Họ chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa nhanh chóng tiến đến, bóng dáng trong cơn mưa tuyết cũng ngày càng rõ ràng.

Đó là một con ngựa trắng.

Trên lưng ngựa, là một vị tướng quân trẻ tuổi, trên người vị tướng quân này không mặc giáp trụ, mà là một chiếc áo choàng cùng màu với tuyết, trên chiến mã có đeo trường thương, còn trong tay hắn đang cầm một cây cung lớn bằng

huyền thiết. Sau khi nhìn rõ, trong cơn mưa tuyết mịn mù, cây cung đã được kéo căng như trăng tròn, một mũi tên có màu sắc trầm tối nhắm thẳng vào mặt hắn.

Áo trắng, ngựa trắng, trường thương, đại cung...

Chẳng lẽ là?!

Hà Nhật Ba Nhật kinh hãi.

“Àm ——”

Màn tuyết nổ tung.

Một con giao long màu đen gào thét lao ra.

Thanh đao đeo ở thắt lưng của Hà Nhật Ba Nhật đã được nắm trong tay, cơ thể hắn ngay lập tức bước vào trạng thái bộc phát cực hạn, khí huyết, sức mạnh, cộng thêm bản thân cơ thể, tất cả sức mạnh đều được gia trì lên thanh đao cong, hắn gầm lên đầy dữ tợn, chém về phía con giao long trước mặt.

“Keng ——”

Trong giây tiếp theo.

Kèm theo tiếng vang trong trẻo, thanh đao cong trực tiếp vỡ vụn dưới sức mạnh đáng sợ, con giao long không thể ngăn cản được lao thẳng vào mặt, thế giới của tham tướng Hà Nhật Ba Nhật chìm vào bóng tối.

“Àm!”

Một cái đầu giống như quả dưa hấu nổ tung, huyết vụ bốc lên, hòa vào sương tuyết, trong trời đất trắng xóa, đột nhiên nở ra một đóa sen màu đỏ máu.

Con giao long không dừng lại.

Sau khi xuyên qua đầu của Hà Nhật Ba Nhật, nó tiếp tục gào thét về phía trước, nơi nó đi qua, những đóa hoa màu đỏ

thâm lần lượt nở rộ, chỉ trong một hơi thở, một chuỗi hoa máu đã nở rộ.

Có đến năm sáu kỵ binh Man tộc thậm chí còn không kịp phát ra tiếng thét chói tai, đã ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống.

“Trần Tam Thạch!”

Mãi đến lúc này.

Đội tuần tra này mới bừng tỉnh.

Vị tướng quân áo trắng trong truyền thuyết, đã đến!

“Là Trần Tam Thạch!!”

“Mau lên!”

“Mau thổi tên báo hiệu...”

“...”

“Vút vút vút ——”

Lại một hơi thở nữa.

Cả đội tuần tra đều chết dưới mũi tên.

Tiếng động lớn như vậy.

Đương nhiên cũng thu hút sự chú ý.

Trong vòng mấy dặm, tiếng tên báo hiệu liên tục vang lên, những tiếng hét kinh hoàng cũng liên tiếp vang lên.

“Trần Tam Thạch!”

“Trần Tam Thạch dẫn đại quân đến tập kích doanh trại!”

“...”

“Ngăn bọn chúng lại, ta bảo người ngăn bọn chúng lại!”

“...”

Dưới sự điều động.

Trước mặt Trần Tam Thạch, nhanh chóng xuất hiện mấy trăm người cản đường.

Tuy nhiên...

Bọn họ thậm chí còn không thể giao chiến, chỉ có thể nhìn thấy những mũi tên bay đến từ trong cơn mưa tuyết, sau đó lần lượt ngã xuống ngựa.

Không xa.

Sở Sĩ Hùng và những người khác cũng gặp phải ngày càng nhiều kỵ binh Man tộc.

Trước mắt họ, có thể nhìn thấy chủ tướng dẫn đầu, một đi không trở lại, cũng dần dần khơi dậy sự dũng cảm và sát ý của họ, ai nấy đều liều chết chiến đấu với kỵ binh Man tộc.

Trưởng trung quân.

“Báo!”

“Tướng quốc!”

“Không xong rồi!”

“Có chuyện lớn rồi!”

“Trần Tam Thạch!”

“Trần Tam Thạch của người Thịnh, dẫn theo đại quân đến tập kích doanh trại rồi!”

“...”

“Cái gì?!”

Vũ Văn Thừa Chiêu suýt bị rượu trong bát sặc vào họng, hấn ném bát rượu đi, lớn tiếng hỏi: “Người nói ai? Có nhầm không?”

“Chính là Trần Tam Thạch!”

“Tuyệt đối không nhầm được!”

“Tướng quốc, mau nghĩ cách đi!”

“Trần Tam Thạch chỉ còn cách trưng trưng quân chưa đến hai dặm!”

“...”

Vũ Văn Thừa Chiêu trao đổi ánh mắt với hai vị tướng quân còn lại, cả ba người đều không ngờ tới tình huống bất ngờ này, nhưng đều là người có địa vị cao, cũng không đến mức hoảng loạn.

“Không thể nào.”

Đặng Cách Nhĩ trầm giọng nói: “Trình sát của chúng ta trải khắp biên giới, nếu có đại quân tập kích thì chắc chắn sẽ phát hiện ra, một khi không có tin tức gì, thì chứng tỏ tuyệt đối không phải là đại quân tập kích.”

Hắn nói không vội vã, thậm chí còn dùng dao cắt hai miếng thịt cừu nướng bỏ vào miệng nhai.

“Ừ, Đặng Cách Nhĩ tướng quân nói không sai.”

Chương 669: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (3)

Vũ Văn Thừa Chiêu gật đầu, sau đó quát thuộc hạ: “Đừng hoảng loạn, giống cái gì chứ?! Mau, làm rõ xem rốt cuộc bọn chúng có bao nhiêu người.”

“Vâng, tướng quốc!”

“...”

Trong doanh trại.

Ba người không hoảng loạn, nhưng cũng không hề khinh địch, nhân lúc tình báo được tổng hợp, đều cầm lấy binh khí bên cạnh.

“Báo!”

Không lâu sau.

Tin tức đã được truyền lại.

“Báo tướng quốc!”

“Địch quân đại khái không quá một ngàn người.”

“Nói thấp hơn thì có thể chỉ có sáu bảy trăm, nhiều nhất cũng không vượt quá một ngàn hai!”

“Người dẫn đầu, quả thực là Trần Tam Thạch.”

“Có vẻ như bọn chúng chính là đội Dạ Bất Thu của người Thịnh, vẫn luôn đi đi lại lại gần đây.”

Đây là trại trung quân của bọn họ.

Gần đó toàn là người của mình.

Muốn làm rõ đối phương có bao nhiêu người, dễ dàng hơn bao giờ hết.

“Không vượt quá một ngàn người?”

Vũ Văn Thừa Chiêu nheo mắt: “Có phải là ngẫu hứng, dẫn theo trinh sát tập kích doanh trại không?”

“Đây chẳng phải là trò cười lớn sao?”

Đạt Nhật A Xích lạnh lùng nói: “Không phải đều nói tên họ Trần này đầy mưu trí sao, sao lại có hành vi lỗ mãng như vậy?”

“Bồn tướng quốc vẫn cảm thấy kỳ lạ.”

Vũ Văn Thừa Chiêu nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ hấn nghĩ, một mình hấn có thể chống lại ngàn quân vạn mã? Cũng có chút quá hoang đường rồi.”

“Đến đúng lúc lắm!”

Đằng Cách Nhĩ cầm một cây gậy chùy lớn: “Ta đã sớm muốn giao đấu với người này!”

Đạt Nhật A Xích nói: “Một năm trước, người này vẫn còn là Thông Mạch, giờ cho dù hấn có thiên phú tuyệt luân, cao lắm cũng chỉ là mới nhập môn công pháp Huyền Tượng, coi như hấn tinh thông, đây chẳng phải là đi tìm chết sao?”

“Mất thấy mới tin.”

Vũ Văn Thừa Chiêu cầm binh khí: “Ra lệnh cho đại quân nhanh chóng tạo thành vòng vây, chúng ta tự mình ra trận!”

“Ầm ầm ầm!”

Trong cơn mưa tuyết.

Tiếng trống vang trời.

Kỵ binh Man tộc đen kịt, như thủy triều từ bốn phương tám hướng kéo đến.

“Thật sự chỉ có bảy tám trăm người?”

“Tốt lắm!”

Đằng Cách Nhĩ kéo theo gậy chùy lớn bước lên đài cao, nhìn về chiến trường cách đó hơn một dặm, hắn xác nhận đi xác nhận lại, người Thịnh đến tập kích doanh trại, chỉ có bảy tám trăm người, hơn nữa đã rơi vào vòng vây của đại quân.

“Đã dám đến, thì đừng mong đi!”

“Vút ——”

Lời còn chưa dứt.

Đột nhiên có một mũi tên xé gió bay đến, trên mũi tên cuốn theo cuộn cuộn cương khí, quán quanh như có một con thanh long đang uốn lượn.

Nơi này cách Trần Tam Thạch, những hơn một dặm!

Sao hắn lại bắn trúng được chỗ này?

Hơn nữa trên mũi tên này, lại có thể mang theo cương khí!

May mắn thay.

Cung thuật của Trần Tam Thạch nổi tiếng thiên hạ.

Trong lòng Đằng Cách Nhĩ đã chuẩn bị sẵn sàng, từng trận cương khí từ trên người hắn khuếch tán ra, ngưng tụ trên gậy chùy lớn rồi hung hăng đập xuống.

“Ầm!”

Hai luồng cương khí mạnh mẽ va chạm, tạo ra một luồng khí lãng khổng lồ.

Đài cao bằng gỗ không chịu nổi, sụp đổ ngay tại chỗ, Đằng Cách Nhĩ từ trên không trung cao hơn mười thước rơi xuống

đất, dưới chân giẫm ra một vết lõm lớn.

Đã nghe nói người này có cung tên quý dị, có thể mang theo cương khí, quả nhiên không sai.

Tuy nhiên từ cường độ mà xem.

Có lẽ cũng chỉ là Huyền Tượng cảnh giới nhập môn mà thôi.

Đằng Cách Nhĩ nổi sát ý, cũng không cười chiến mã, chỉ ba bốn lần nhảy đã vượt qua ngàn quân vạn mã, rơi vào trung tâm chiến trường, cách áo choàng trắng đang bị bao vây chỉ trăm bước.

Lại có hai mũi tên bắn tới, hắn liên tục vung gậy chùy lớn đánh bay, lại thu hẹp khoảng cách, chỉ còn năm mươi bước cuối cùng, là có thể giao đấu với áo choàng trắng.

Giết!

Chỉ cần giết được người này, đáng giá ngàn vạn quân công!

Nghĩ như vậy.

Gân xanh trên cánh tay của Đằng Cách Nhĩ nổi lên, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, hô hấp pháp thi triển đến cực hạn, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể vận chuyển chu thiên, hít vào những tạp khí giữa trời đất, chuyển hóa thành cương khí thuần túy rồi lại bù đắp ra ngoài, ngưng tụ trên gậy chùy lớn, chồng chất thành hình, hóa thành một con hung thú khổng lồ!

Trong mắt các binh sĩ Man tộc bên cạnh.

Dường như tướng quân của bọn họ không cầm binh khí, mà là một con gấu cương cao hơn một trượng.

Gấu cương hiện thân trong cơn bão tuyết, chặt chẽ đi theo bên cạnh Đằng Cách Nhĩ, nhảy lên cao hơn mười thước, lấy

thể núi Thái Sơn đè xuống âm âm rơi xuống mặt đất, khí thể kinh người, sức mạnh vô biên!

Huyền Tượng đại thành, cương khí hóa hình!

Vừa ra tay, đã là toàn lực tấn công!

Trên không trung.

Trong đầu Đảng Cách Nhĩ đã hiện lên hình ảnh áo trắng cùng với con ngựa trắng dưới thân biến thành thịt nát, trên mặt càng hiện lên vẻ hung phấn khát máu, nhưng rất nhanh, ngũ quan của hắn trở nên cứng ngắt.

Chỉ thấy.

Dưới mặt đất.

Trần Tam Thạch trên lưng ngựa trắng đã giương cung cài tên từ lâu, nhưng chậm chạp không buông ngón tay đang kéo căng dây cung, từng trận cương khí theo cánh tay hắn truyền đến cây cung lớn, rồi thông qua gỗ Quỷ Mạch lưu chuyển hội tụ trên mũi tên, liên tục tích lũy.

Cương khí trên mũi tên ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng lớn, cho đến khi đạt đến điểm giới hạn mà mũi tên không chịu nổi, mới đột nhiên bùng nổ, triển khai... một đôi cánh!

Một đôi cánh ngưng tụ thành hình bởi cương khí đột nhiên mở ra, vẩy tuyết bay tán loạn, băng tuyết lạnh thấu xương tan chảy bốc hơi trong nháy mắt, không khí vẩn vọ, một con thần thú như ngọn lửa lộ ra toàn cảnh.

Đó là...

Chu Tước!

Trong nháy mắt.

Mọi người dường như có thể nghe thấy một tiếng phượng hót vang vọng!

Hình dạng Chu Tước!

‘Cương khí hóa hình?’

‘Hắn cũng là Huyền Tượng đại thành?!’

Sao có thể nhanh như vậy?!

Đây không phải là Đăng Cách Nhĩ kinh địch, mà là chuyện không thể xảy ra, lại cứ xảy ra!

Chương 670: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (4)

Tốc độ tu luyện chưa từng có từ trước đến nay!

Hắn không tự loạn trận cước, mà nghiêng răng, ngũ quan vận vẹo, lại ép bản thân đến cực hạn, khiến hình dạng của gấu cương bên cạnh càng thêm rõ ràng, gầm thét lao tới.

“Vút ——”

Dây cung như sấm sét.

Chu Tước dung hợp băng tuyết, hóa thành một làn khói xanh đột nhiên lao ra.

Gấu cương!

Chu Tước!

Hai bên va chạm trên không trung cách mặt đất mấy thước.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn chấn động ngũ tạng, từng lớp khí lãng lấy nơi giao đấu làm trung tâm khuếch tán ra, cứng rắn chấn động ra một vùng trời đất trong trẻo giữa cơn mưa tuyết mênh mông.

Đợi đến khi gió yên sóng lặng nhìn lại, con gấu cương kia sớm đã tan thành mây khói.

Trong hố sâu dưới mặt đất.

Đằng Cách Nhĩ nằm thẳng trong đó, toàn bộ nửa người bên phải đều nát, rõ ràng là máu thịt lẫn lộn, hắn ngây ngốc nhìn

những bông tuyết rơi lại trên không trung, chống đỡ được hai hơi thở nữa, đầu nghiêng sang một bên, chết ngay tại chỗ.

Một mũi tên.

Giết chết Huyền Tượng!

“Đằng Cách Nhĩ!”

Cách đó mấy trăm bước.

Vũ Văn Thừa Chiêu và một người nữa vội vàng chạy đến, khi nhìn thấy cảnh này, vội vàng ghìm ngựa lại, không dám tiến lên nửa bước, cả hai người đều trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu không phản ứng kịp.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hai người bọn họ vẫn luôn đi theo sau, chỉ vài hơi thở.

Người của Đằng Cách Nhĩ...

Đã không còn?

Một mũi tên?

Một mũi tên đã giết chết Huyền Tượng cảnh giới đại thành?!

Cho dù Đằng Cách Nhĩ là người có thể chất kém nhất trong ba người, cho dù hắn mới đột phá không lâu, nhưng cũng là Huyền Tượng đại thành chính cống, chỉ kém một bước cuối cùng, là có thể tiến vào cảnh giới Võ Thánh!

Cứ như vậy...

Dễ dàng chết đi?

Hai người bọn họ đã không còn để ý đến việc chấn động vì sao cảnh giới của áo choàng trắng lại tăng vọt lên Huyền Tượng đại thành trong thời gian ngắn như vậy, mà càng bối rối hơn...

Cho dù ngươi là Huyền Tượng đại thành, cũng không thể áp đảo được võ giả cùng cảnh giới chứ!

“Tướng quốc...”

Đạt Nhật A Xích do dự xen lẫn sợ hãi nói: “Phải làm sao đây?!”

“Vây giết!”

Vũ Văn Thừa Chiêu nhìn hai vạn binh mã đã tập hợp xong, trong lòng nhanh chóng khôi phục lại sự tự tin: “Chỉ có tám trăm, dám đến xâm phạm?! Hôm nay đừng nói ngươi là Huyền Tượng đại thành, cho dù là Võ Thánh, cũng phải chết ở đây cho ta!

“Động thủ!

“Giết Trần Tam Thạch, phong hầu!”

Lúc này.

Tám trăm kỵ binh Bắc Lương đã bước vào trận chiến.

Nhưng bọn họ không có tư cách liêu lĩnh, mà là ở bên ngoài tấn công một trận, sau đó lại giết ra ngoài, thông qua cách đánh du kích để giết địch, cộng thêm Sở Sĩ Hùng cảnh giới Huyền Tượng đại thành tự mình dẫn đầu, chỉ cần không gặp phải trọng binh bao vây, về cơ bản sẽ không có tổn thất quá lớn.

Còn một nguyên nhân quan trọng hơn.

Chính là một mình Trần Tam Thạch!

Đã thu hút phần lớn!

Cũng chính là sự chú ý của hai vạn binh mã!

Một mình, rơi vào vòng vây!

Trần Tam Thạch phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Bốn phương tám hướng ngoài băng tuyết, chỉ còn lại quân địch, trong lòng không còn bất cứ lo ngại nào, trong hơi thở, tập khí trong cơ thể đều được chuyển hóa thành Tứ Tượng Thiên Cương, binh khí trong tay cũng từ đại cung đổi thành Lệ Tuyền thương.

“Giết hắn đi!”

“Giết!”

“...”

Vô số đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa từ mọi hướng ập đến.

Tuy nhiên khi binh khí trong tay bọn họ cách cơ thể áo trắng còn một tấc, thì không thể tiến lên được chút nào nữa, trong vô hình, dường như có từng con rồng quấn quanh bên ngoài áo choàng trắng và ngựa trắng, càng có từng con mãnh hổ cắn xé binh khí trong tay bọn họ, ngay sau đó một luồng sức mạnh đáng sợ chấn động ra, trực tiếp hất văng mấy chục người ra ngoài, những người có cảnh giới không đủ, thì bảy khiếu chảy máu chết ngay tại chỗ.

Cương khí hộ thể!

“Trận khôn tướng!”

Võ giả có cảnh giới cao, trước khi kiệt sức gần như không thể bị giết chết.

Do đó, cũng có các loại trận pháp được thiết kế ra, mục đích là trong khi tiêu hao tướng địch, thì giảm thiểu số người thương vong của phe mình, đợi khi tiêu hao gần hết, lại để tướng quân của phe mình ra tay, càng dễ dàng chém giết tướng địch hơn.

“Ầm ầm ầm!”

Tùng tám thuẫn lớn bằng huyền thiết cao bảy thước đập xuống nền tuyết, tạo thành bốn bức tường đồng vách sắt ở bốn hướng đông tây nam bắc, sau khi nhốt ngựa trắng áo trắng ở bên trong thì từ từ tiến lên, thu hẹp vòng vây.

Những người cầm thuẫn lớn bằng huyền thiết, trong đó có bảy tám người đều là tham tướng cảnh giới Thông Mạch, những người còn lại thấp nhất cũng là cảnh giới Hóa Kinh, tất cả đều là tướng lĩnh cấp cao, bọn họ trốn sau tám khiên, chỉ thò một cây trường thương cuốn theo sức mạnh từ khe hở ra phía trước tấn công, dùng cách này để tiêu hao dần.

Sau lưng bọn họ, còn có tướng lĩnh cấp cao chờ thay thế, quyết tâm vây chết người này.

Sở Sĩ Hùng dẫn theo tám trăm kỵ binh giết đến gò đất, tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

“Tướng quân!”

“Đại nhân!”

“Sở tướng quân!”

Triệu Khang lớn tiếng hét lên: “Không thể tiếp tục như vậy được nữa, chiến thuật như vậy, chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng một mình đại nhân ở trong vòng vây, mau mau hạ lệnh, để chúng ta cùng lao vào đi!”

“Chúng ta chỉ có tám trăm người, ở bên ngoài đánh du kích là lựa chọn tốt nhất!”

Sở Sĩ Hùng nghiêm mặt nói: “Một khi rơi vào vòng vây, bọn chúng lại phái một đại tướng quán lấy ta, căn bản không chống đỡ được bao lâu sẽ toàn quân bị diệt!”

“Vậy thì toàn quân bị diệt!”

Từ Bàn gươm đao hét lớn: “Hơn nữa đừng quên, đại nhân đã nói sẽ bắt sống tướng quốc Vũ Văn, thì nhất định có thể làm

được, nếu chúng ta không theo kịp nữa, có khi sẽ liên lụy đến đại nhân!”

Chương 671: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (5)

“Nói hay lắm! Các huynh đệ, trực tiếp xông trận!”

“Đứng lại!”

Sở Sĩ Hùng quát: “Đợi thêm chút nữa!”

“Sở tướng quân, mặt tướng cũng cảm thấy không thể đợi thêm được.”

Hạ Tùng ôm quyền nói: “Trực tiếp xông trận đi, nếu không dưới trận khôn tướng, lại...”

Lời còn chưa nói hết.

Toàn thân hắn đã cứng đờ.

Chỉ thấy!

Phía trước!

Trong trận khôn tướng, bên trong bức tường đồng vách sắt.

Đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang trời.

“Ầm ầm ầm ——”

Dường như có sấm sét nổ tung từ dưới mặt đất, lại giống như núi ở đại mạc sụp đổ, chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, trời sập đất nứt, chỉ thấy ở giữa vạn quân, gió lốc cuộn trào, vô số binh sĩ Man tộc bay lên trời.

Khí lãng thổi bay tuyết lớn, mới có thể nhìn rõ chân tướng.

Chỉ thấy Lệ Tuyên thương trong tay Trần Tam Thạch, rõ ràng là toàn bộ được chế tạo bằng huyền thiết, cứng rắn vô cùng, trong mắt bọn họ, lại rõ ràng hóa thành một con rồng lớn, thanh long gào thét trong gió tuyết, dưới cương khí cuộn cuộn, từng mảnh giáp trụ vỡ vụn bay tán loạn, một cánh tay đứt lìa văng ngang lên không trung, máu tươi và thi thể trộn lẫn bị khí lãng cuốn lên nửa bầu trời, sau đó lại rơi xuống như mưa đá, phát ra tiếng rào rào, nơi ngựa trắng áo trắng đi qua, chỉ còn lại đầy đất là thi thể.

Lấy trứng chọi đá!

Đây là từ ngữ tốt nhất mà các tướng sĩ Hồng Trạch doanh có thể tưởng tượng ra!

Rõ ràng chỉ là một con ngựa trắng, nhưng lại giống như xe chiến bằng huyền thiết to lớn, mà địch đông tuy mạnh, nhưng lại giống như cánh tay của bộ ngựa, vô cùng yếu ớt, vừa nghiền đã nát thành tro bụi!

Chỉ trong chốc lát.

Man tộc...

Đã chết ngàn người!

Ngàn người!

Quan trọng nhất là, áo choàng trắng...

Vẫn chưa kiệt sức!

“Sao hắn lại có cương khí dùng mãi không hết!”

Biết được đột nhiên bị tập kích.

Vũ Văn Thừa Chiêu không hoảng loạn.

Biết được người đến là Trần Tam Thạch, hắn cũng không vội.

Cho dù nhìn thấy một mũi tên bắn chết Đặng Cách Nhĩ, hãn cũng giữ được bình tĩnh.

Cho đến khi giết chết hơn một ngàn người vẫn chưa có dấu hiệu cương khí cạn kiệt, Vũ Văn Thừa Chiếu và một người nữa mới không giữ được bình tĩnh, trong trời tuyết bắt đầu toát mồ hôi, chiến mã dưới thân càng mất kiểm soát mấy lần.

Một người chém giết hơn một ngàn người, trong hai vạn người thì có vẻ như không nhiều lắm, nhưng trên thực tế đã giết đến bờ vực sụp đổ của đại quân!

Bởi vì...

Trong mắt các tướng sĩ Man tộc, thứ mà bọn họ đang đối mặt, đã không còn là người nữa.

Mà là...

Thần!

Sát thần!

Một sát thần không thể giết chết được!

Nhìn thấy các tướng sĩ dần dần bị nỗi sợ hãi bao trùm, bước tiếp theo chính là đại bại, Vũ Văn Thừa Chiếu và một người nữa không thể không tự mình tiến vào trận, cắn răng lao về phía áo choàng trắng.

“Tướng quốc!”

“Hãn chung quy đã giết hơn một ngàn người, cho dù là thần tiên cũng nên hao hết một nửa pháp lực rồi!”

“Ngươi ta ổn định trận địa, lại để thuộc hạ tiêu hao hãn một chút, sau đó hai bên cùng kẹp lại tấn công, chắc chắn có thể bắt được hãn!”

“Ngươi nói đúng!”

“Rắc ——”

Đại đao trong tay Vũ Văn Thừa Chiêu chém xuống, trực tiếp giết chết mấy tên thuộc hạ để lộ ý định rút lui, đồng thời lớn tiếng hét lên: “Cho dù chỉ lấy được một ngón tay của Trần Tam Thạch, cũng được phong hầu! Nhưng nếu ai dám lùi một bước, thì bộ lạc của kẻ đó bất kể già trẻ lớn bé, đều bị giáng làm nô lệ!

Hai người bọn họ tự mình áp trận, cuối cùng cũng ổn định được cục diện.

“Ngựa!”

“Chặn ngựa của hắn lại!”

“Đúng vậy!”

Không ít người đều nhận ra, sở dĩ áo choàng trắng không thể ngăn cản được, có liên quan rất lớn đến con ngựa tốt dưới thân hắn, thương pháp dũng mãnh, cộng thêm ngựa tốt thần tốc, bọn họ tự nhiên không ngăn cản được.

Rất nhanh.

Dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh, có binh sĩ từ trong doanh trại mang ra chông sắt, cọc gỗ chắn ngang trên đường lao tới, càng có từng cây giáo dài chuyên dùng để chém ngựa giờ ra, muốn giết ngựa trắng trước, rồi bắt áo choàng trắng sau.

Chông sắt.

Là chương ngại vật sắc bén không có quy tắc được chế tạo hoàn toàn bằng kim loại.

Cọc gỗ.

Là hàng rào gỗ cao lớn đầy chông gai, binh sĩ trốn ở phía sau, giờ cao trường mâu, phạm vi tấn công, cao hơn một trượng.

Tuy nhiên ngay trước khi đụng phải vô số cạm bẫy.

Trần Tam Thạch nhảy lên, bay lên không trung cao hơn mười thước, trường thương trong tay giơ cao về phía sau, dưới cương khí ngưng tụ, tuyết bay cuốn vào trong đó, dưới ảnh hưởng của cương khí đã có hình dạng.

Toàn bộ trường thương, từ thanh long hóa thành một con hổ trắng sát thần!

“Hí ——”

Chiến mã hí vang.

Bạch Hộc Mã nhảy lên, giống như biết bay trên không, hoàn toàn không bị bất kỳ cạm bẫy nào ảnh hưởng, trên không trung đón lấy chủ nhân, sau đó mang theo hổ trắng từ trên trời giáng xuống.

“Rống!”

Một thời gian ngắn.

Những người dưới mặt đất không phân biệt được rốt cuộc là tiếng thương kêu hay là tiếng hổ gầm, chỉ thấy khí lãng cuộn trào, lại có vô số người bay lên trời, máu thịt tung tóe, máu tươi bắn tung!

Cú nhảy này, dài hơn mấy chục trượng!

Đợi đến khi hạ xuống đất, đã đến trước mặt Vũ Văn Thừa Chiêu và một người nữa.

“Tướng quốc, cẩn thận!”

Đạt Nhật A Xích vung rìu lớn chém xuống, như một con sói thần hạ thế, nhưng ngay khi gặp phải hổ trắng đã sụp đổ tan biến, cả người hấn dưới sức mạnh khổng lồ bay ngược ra ngoài.

“Vút ——”

Trần Tam Thạch không cho hắn cơ hội rơi xuống đất rồi quay trở lại, mà sau khi hội tụ cương khí, trực tiếp dùng Lệ Tuyền thương làm vũ khí tầm xa ném ra, hóa thành thanh long trong bão tuyết.

Một đòn này.

Cầu vòng xuyên mặt trời!

Cùng là Huyền Tượng đại thành, nhưng cũng có chênh lệch.

Chương 672: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (6)

Thực lực của Đạt Nhật A Xích mạnh hơn Đăng Cách Nhĩ không ít, hắn đã đạt đến Huyền Tượng đại thành từ lâu, sớm đã là cảnh giới viên mãn.

Hắn giao đấu với áo choàng trắng, chỉ là không đỡ được bị đánh lui, chỉ cần một hơi thở là có thể ổn định lại sau khi đã hóa giải lực đạo, nhưng tiếc rằng, hắn thậm chí không có nổi một hơi thở.

Trường thương đến trong nháy mắt.

Cương khí mà Đạt Nhật A Xích điều động lần nữa không đủ để chống lại thanh long, lập tức bị xuyên thủng trái tim rồi bị đóng đinh chết trên mặt tuyết, chân long cương khí trong cơ thể tàn phá bừa bãi, hoàn toàn phá hủy kinh mạch và tất cả nội tạng của hắn, cắt đứt sinh cơ.

Lại chết thêm một đại tướng!

Vũ Văn Thừa Chiêu cũng không đứng ngây ra nhìn, ngay khi đối phương ra thương, đã chém một thanh đao rộng mang theo sức mạnh ngàn cân về phía mặt đối phương, tên khốn này vì muốn giết Đạt Nhật A Xích, vậy mà ngay cả binh khí cũng ném đi, trong lòng hắn càng thêm tự tin, đao cương như sư tử, vô cùng dữ tợn.

“Keng ——”

Trần Nhạc rời vó!

Hình dạng Huyền Vũ!

Trấn áp!

Thần thú tái hiện, sư tử rút lui.

Vũ Văn Thừa Chiêu không nhìn rõ động tác rút kiếm của đối phương, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, hấn vội vàng đỡ đòn, cho đến khi để lộ sơ hở, bả vai lạnh lẽo, cả cánh tay phải cùng với thanh đao rộng bay ra ngoài, rơi vào ổ tuyết rồi lăn đi.

“A!”

Dưới cơn đau đứt tay, hấn vẫn không từ bỏ kháng cự, nắm đấm trái đập tới, lại gãy.

Cùng là Huyền Tượng!

Bọn họ vậy mà.

Đều không phải đối thủ của người này trong một chiêu!

Trần Tam Thạch từ trong ống tên lấy ra mũi tên, thay thế cho dây xích huyền thiết, dây cung như sấm sét, chính xác không sai bắn xuyên qua từng huyết đạo của Vũ Văn Thừa Chiêu, khiến hấn giống như con nhím, trong thời gian ngắn không còn lực chiến đấu, sau đó dùng một tay nắm lấy cổ hấn giơ cao lên: “Các người còn không đầu hàng Đại Thịnh của ta!”

“Tướng quốc!”

“Tướng quốc?!”

“...”

Bên cạnh dòng máu, trên núi xác.

Hai vạn tướng sĩ Man tộc, tận mắt chứng kiến từng cảnh tượng này.

Đơn thương độc mã giết ngàn quân!

Giữa vạn quân, liên tiếp chém giết ba đại tướng!

Ba người!

Tất cả đều là đại tướng!

Bọn họ chỉ cần vẫn là người, không, cho dù là dã thú khát máu cũng sẽ cảm nhận được nỗi sợ hãi bản năng, trong lòng đâu còn một chút ý chí chiến đấu nào, bàn tay cầm binh khí đều đang run rẩy.

“Không được đầu hàng!”

Tuy nhiên.

Vũ Văn Thừa Chiêu toàn thân đầy máu, gào thét đến khàn cả giọng: “Đừng quan tâm đến sống chết của bốn tướng quốc! Các người không được đầu hàng, có thể rút lui, rút lui! Bọn chúng chỉ có tám trăm người, các người có thể chạy về bộ lạc gần nhất!”

Hắn chết thì chết!

Sao có thể để hai vạn người trắng trợn làm khổ công cho người Thịnh!

Chỉ cần hắn, vị tướng quốc này không phối hợp, thì tám trăm người không thể nào khống chế được hai vạn người!

Trần Tam Thạch đương nhiên hiểu đạo lý này.

Lúc đầu ở Hồ Lao Quan, ba ngàn người bắt sống mấy vạn, cũng phải nhờ đến sự phối hợp của Phàn Thúc Chấn.

Không ngờ, tên tướng quốc này cũng có chút cốt khí.

Hắn cũng lười nói nhảm với đối phương, dứt khoát đập mạnh hắn xuống đất, sau đó giơ súng lên cao, giọng nói như tiếng chuông lớn vang vọng, giống như thần linh từ chín tầng trời giáng xuống, uy chấn lòng người:

“Không đầu hàng, giết không tha!”

Đánh trận!

Phải hiểu rõ mục tiêu chiến lược!

Lần này bắc chinh đại mạc, mục tiêu lớn nhất, là tiêu diệt lực lượng sống của Man tộc, chứ không phải là chiếm đất.

Một vùng đại mạc...

Ngoại trừ khu vực gần sông Mã Nảo có thể dùng để nuôi ngựa, những nơi khác đối với Đại Thịnh mà nói, nếu lưu thủ thì thu nhập và chi phí không tương xứng, cho nên vẫn phải lấy tiêu diệt địch làm chủ.

“Cái này...”

Người Man tộc nhìn nhau, đều có chút do dự.

Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn rút lui, chứ không phải đầu hàng.

Tướng quốc nói không sai.

Người Thịnh chỉ có tám trăm người.

Bọn họ đánh không lại, nhưng chẳng lẽ không chạy được sao?!

Chỉ cản trở về bộ lạc của mình, cuộc sống nên thế nào thì vẫn thế ấy, nếu làm tù binh, thì chưa chắc đã được như vậy!

“Mau đi!”

“Rút lui!”

“...”

Dưới sự chỉ huy của mấy tham tướng, hai vạn đại quân quay đầu ngựa, chạy về hướng bộ lạc gần nhất.

“Chạy tốt lắm, chạy tốt lắm!”

Vũ Văn Thừa Chiêu bị thương nặng lộ ra nụ cười thảm:
“Chỉ cần nam nhi Thiên tộc của ta còn sống, thì sớm muộn gì

cũng có thể quay lại, cướp sạch đất đai của các người, uống cạn máu của các người!”

Trên mặt Trần Tam Thạch không nhìn ra biểu cảm gì.

Những người này, nếu nguyện ý quy hàng, bọn họ có thể giữ được một mạng sống, Đại Thịnh cũng bớt đi một mối lo ngại.

Nhưng nếu không nguyện ý, vậy thì chỉ đành...

Giết!

Giết đến khi bọn họ nguyện ý mới thôi!

Người Man tộc không để ý tới, miễn cưỡng duy trì trận hình, chạy trốn về bộ lạc có Võ Thánh gần nhất.

Tám trăm kỵ binh Hồng Trạch cũng chỉ có thể đuổi theo phía sau, không ngăn được đại quân một lòng muốn chạy trốn.

“Keng ——”

Thời gian như thoi đưa.

Trần Tam Thạch rút trường thương cắm trên thi thể của Đạt Nhật A Xích, sau đó biến mất trong tầm mắt của Vũ Văn Thừa Chiếu.

Lần xuất hiện tiếp theo.

Đã là một mình một thương, chặn ở phía trước ngàn quân vạn mã!

“Ta đã nói rồi!”

Trong trời tuyết.

Giọng nói của Trần Tam Thạch lại vang lên.

“Các người chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đầu hàng, hoặc là chết, không có con đường sống thứ ba!”

“Người...”

Người Man tộc vừa kinh vừa giận: “Người ức hiếp người quá đáng!”

Đánh không lại, còn không cho chạy!

Không khác nào ép bọn họ vào đường chết.

Trong nháy mắt.

Một vạn chín ngàn người này, biến thành thú dữ bị vây khốn, nỗi sợ hãi dưới bản năng sinh tồn lại chuyển hóa thành sự hung dữ, ngược lại từ thất bại biến thành chinh đồn lại, lao về phía bóng dáng cô độc trong cơn mưa tuyết.

Chương 673: Tám trăm chém một vạn, Man tộc khiếp vía (7)

“Người có thể giết một ngàn người!”

“Chẳng lẽ còn có thể giết hết hai vạn người chúng ta sao!”

“...”

Tuy nhiên...

Rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra một sự thật đáng sợ.

Người này, thật sự có thể!

Thế lực của áo choàng trắng dường như vô tận!

Có rất nhiều lần.

Bọn họ nhìn thấy áo choàng trắng dừng lại, tưởng rằng cuối cùng hắn cũng kiệt sức, nhưng... chỉ là lau vết máu dính trên cán súng, rồi tiếp tục lao về phía bọn họ, căn bản không nhìn ra dấu hiệu kiệt sức!

Người Man tộc từ đầu là có trật tự rút lui, hóa thành hỗn loạn tan rã, nhưng cho dù như vậy, cũng hiếm có người nào chạy thoát được, con ngựa trắng kia hoàn toàn là lệ quỷ đòi mạng, chỉ cần muốn rời đi sẽ phát hiện hắn xuất hiện ở phía sau.

Địa lý ở Thử Khâu Sơn có vị trí đặc biệt, con đường sống chỉ có hai con đường, cộng thêm tám trăm kỵ binh bổ sung vào chỗ trống, cứ như vậy đuổi cừu liên tục dồn bọn họ quay trở lại.

Trong lòng chỉ có chạy trốn, người Man tộc không còn bất cứ lực sát thương nào, hoàn toàn biến thành con cừu non chò bị làm thịt.

Hai ngàn người!

Ba ngàn người!

Tám ngàn người!

Mười ngàn người!

Cho đến sáng ngày hôm sau, trận tuyết lớn này đột ngột dừng lại, ánh mặt trời chiếu sáng mặt đất, giết suốt cả đêm!

Cuối cùng!

Người Man tộc hoàn toàn bị nỗi sợ hãi nuốt chửng!

Nỗi sợ hãi đến mức gan mật đều vỡ vụn.

Giống như con thú dữ bị thuần phục trong lò mổ, không còn nảy sinh một chút ý định phản kháng nào nữa!

Thậm chí, ngay cả ý định chạy trốn cũng không có!

“Loảng xoảng!”

Bình khí, áo giáp giống như nước lũ bị vớt bỏ.

Một vạn người Man tộc cuối cùng, giống như cỏ rác bị gió thổi, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

“Quy hàng!”

“Quy hàng đi!”

“A!”

“A ——”

Dưới điều kiện phản xạ, thậm chí có người nhìn thấy một mảnh trắng xóa, cảm giác như khắp nơi đều là áo choàng trắng ngựa trắng, bị dọa cho phát điên ngay tại chỗ!

“ ... ”

Ở xa, Vũ Văn Thừa Chiếu đã bị Triệu Khang và những người khác không chế hoàn toàn chết lặng, chỉ ngây ngốc nhìn các tướng sĩ phía trước đang quỳ rạp xuống đất đầu hàng, cùng với vị tướng quân áo trắng toàn thân đầy máu, vẫn chưa biết mệt mỏi.

Một mình hấn...

Đêm nay giết sợ rằng đã có hơn bốn ngàn người.

Vẫn chưa kiệt sức!

Một người, giết cả một quân đội!

Toàn thân Vũ Văn Thừa Chiếu run rẩy.

Hắn có thể khẳng định.

Trên đời, sẽ không có người thứ hai dũng mãnh như vậy.

Trận thua này, không oan!

...

Hồng Trạch doanh.

Tào Chi đi đầu, cùng tham tướng Du Kỳ Khả dẫn theo mười lăm ngàn kỵ binh chạy đến.

Không xa trước mặt bọn họ, chính là Thử Khâu Sơn, đại doanh của Man tộc.

“Sao lại yên tĩnh như vậy?”

Tào Chi lộ vẻ lo lắng: “Chúng ta không đi nhầm chỗ chứ?”

“Không đi nhầm.”

Du Kỳ Khả chắc chắn nói: “Ta đã từng tự mình dẫn theo đội Dạ Bất Thu đến thăm dò một lần, đại doanh của tướng quốc Vũ Văn ở ngay phía trước.”

“Sao lại không có một chút động tĩnh nào? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tào Chi lẩm bẩm nói.

Tám trăm kỵ binh, vẫn là trinh sát!

Ban đầu đi tiêu diệt địch quân, chính là một chuyện vô cùng hoang đường, giờ nơi này lại yên tĩnh như vậy, làm sao có thể không khiến người ta lo lắng.

Trong Hồng Trạch doanh.

Phần lớn tướng sĩ vẫn chưa thực sự đi theo Trần Tam Thạch đánh trận, không nhận được nhỏ giọng bàn tán.

“Tướng quân của chúng ta sẽ không...”

“Đúng vậy, dù sao cũng chỉ có tám trăm người.”

“Nghe nói Man tộc ở Thử Khâu Sơn, có đến ba đại tướng Huyền Tượng cảnh giới.”

“Một khi bị bao vây...”

“Đừng nói nhảm nữa!”

Uông Trục mắng: “Làm dao động quân tâm là tội chết, các người không biết sao?!”

“Tổng tướng quân.”

Tào Chi nói: “Không bằng đại quân dừng lại ở đây, người và ta dẫn theo năm mươi kỵ binh nhẹ đi Thử Khâu Sơn, nhìn rõ tình hình trước rồi nói sau, thế nào?”

Trước khi làm rõ tình hình.

Đại quân của bọn họ tuyệt đối không thể tùy tiện tiến lên.

Nếu tám trăm kỵ binh thực sự tiêu tan...

Có nghĩa là phía trước rất có thể có vòng vây đã được bố trí sẵn, chỉ chờ bọn họ nhảy vào trong đó.

“Sự đệ của ta sẽ không lỗ mãng đâu.”

Uông Trục nghiêm túc phân tích: “Trước đó tám trăm kỵ binh tập kích doanh trại có thể là nghi binh, hẳn bảo chúng ta dẫn đại quân đến, có lẽ có ý định khác. Đi thôi, xem rồi nói sau.”

Bọn họ chọn năm mươi kỵ binh nhẹ, với tốc độ nhanh nhất đến chỗ có thể nhìn thấy đại doanh của địch.

Sau đó nhìn thấy...

Trong một mảnh tuyết trắng lẫn đỏ, dưới ánh nắng vàng ấm áp, từng lớp từng lớp các binh sĩ Man tộc xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, từng người cúi đầu, vô cùng ngoan ngoãn tiến về hướng Đại Thịnh.

Thậm chí bên cạnh bọn họ không có nhiều tướng sĩ canh gác.

Phía sau trung quân đại tướng, quân kỳ...

Sớm đã được thay bằng một lá cờ chữ Thịnh, và một lá cờ tướng quân chữ Trần.

Nhìn thấy đến đây.

Tào Chi và Uông Trục bọn họ mới hiểu ra.

Thử Khâu Sơn...

Đã bị chiếm rồi!

Tám trăm người, đã chiếm được hai vạn binh lực, đại doanh của tướng quốc với ba đại tướng!

Hơn nữa nhiều người như vậy, đối mặt với tám trăm người, thậm chí ngay cả chạy cũng không chạy, giống như cam tâm tình nguyện đầu hàng vậy.

Lại nhìn những thi thể dưới đất.

Chỉ riêng số địch quân bị chém giết đã có khoảng một vạn người!

Đây là bị giết sợ, giết đến mức sợ hãi!

Nhưng bọn họ chỉ có tám trăm người...

Nếu không chế được thủ lĩnh của đối phương ép buộc đầu hàng thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng lại chém giết địch quân nhiều như vậy, là làm thế nào được?

Đây là giết người...

Hay là cắt cỏ?!

Chương 674: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc (1)

Đó là một vạn người!

Cho dù là xếp hàng chờ chết, cũng phải giết suốt cả đêm!

“Trần tướng quân...”

Tào Chi nhìn người bên cạnh, có chút lắp bắp nói: “Không phải lấy trí dũng làm danh sao? Đây là chuyện gì...”

“Ta cũng không biết.”

Uông Trục nheo đôi mắt hạt đậu, như muốn nhìn rõ hơn, rồi cất giọng hét lên: “Tên... Triệu Khang, ngươi mau lại đây!”

Triệu Khang nghe thấy tiếng gọi, cười ngựa tiến lại.

“Vị này là?”

“Đây là thập nhị điện hạ!”

Uông Trục giới thiệu xong, vội vàng hỏi: “Tối qua, Tam Thạch lại dẫn các người bày mưu kế gì? Tám trăm giết được một vạn?!”

“Mưu kế? Không có mưu kế gì.”

Triệu Khang chỉ vào vết máu trên giáp: “Mưu kế chính là giết, một mình đại nhân...”

Theo lời kể của hắn.

Lông mày của Tào Chi nhướng lên rồi không thể hạ xuống: “Người nói gì? Trần tướng quân, một mình, giữa vạn quân liên tiếp chém ba tướng địch, sau đó lại giữa vòng vây hai vạn đại quân, một mình chém hơn bốn ngàn địch?! Người đang đùa với bốn vương sao?!”

“Yến vương diện hạ, hạ quan lừa ngài làm gì.”

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Thi thể bày ra đây, chúng ta chỉ có tám trăm người, làm sao giả được, chẳng lẽ là man tộc tự giết mình sao.”

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại, Tào Chi chỉ cảm thấy ừ tai.

Một mũi tên...

Giết Huyền Tượng đại thành?

Hai người còn lại cũng không phải đối thủ.

Hắn đạt Huyền Tượng đại thành từ khi nào?

Lần trước gặp nhau ở Tử Vi Sơn, cả hai vẫn cùng cảnh giới.

Giờ đây, hắn đã Thông Mạch đại thành.

Còn Trần Tam Thạch đã là Huyền Tượng đại thành?!

Điều quan trọng nhất là.

Sao hắn có thể một mình chém giết hàng ngàn người mà không kiệt sức?!

Cho dù bỏ qua việc đối phương cũng có võ giả cùng cảnh giới, Huyền Tượng lợi hại nhất, chém giết hơn ngàn người cũng phải kiệt sức, bốn ngàn người, trong đó không thiếu các võ tướng man tộc ở các cảnh giới khác nhau!

Sao có thể?!

Đừng nói là võ giả.

Cho dù không phải người!

Theo hiểu biết của Tào Chi, cho dù là tiên nhân bình thường trong tu tiên giới đến, giết hơn ngàn người, pháp lực trong cơ thể cũng cạn kiệt, nếu không thể trốn thoát, cũng phải chết dưới loạn đao!

Bốn ngàn người!

Hắn làm sao làm được?!

Thái tổ Tào Tiếp năm xưa cũng chỉ phá giáp hai ngàn, mặc dù đối mặt đều là Võ Thánh, nhưng về con số, Trần Tam Thạch đã vượt xa ghi chép này.

“Yến vương điện hạ? Điện hạ?”

Triệu Khang cẩn thận nhắc nhở: “Đại quân đã đến, mau tiến vào đại doanh phía trước đi!”

Tào Chi bình ổn lại tâm trạng, bắt đầu sắp xếp người tiến vào đại doanh man tộc, đồng thời truyền chiến báo về Lương Châu với tốc độ nhanh nhất.

Ngoài trung quân đại tướng.

Trần Tam Thạch thay bộ áo choàng sạch sẽ, đang lau chùi trường thương, thì nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm vang lên phía trước, cùng với người quen dẫn đầu.

Hắn đặt trường thương xuống, tiến lên chấp tay nói: “Mặt tướng ra mắt điện hạ. Không biết điện hạ giá lâm có việc gì?”

“Trần tướng quân cần gì khách sáo với bản vương?”

Tào Chi vội vàng xuống ngựa: “Thực không giấu gì, ta đến đây, là muốn theo tướng quân rèn luyện một phen, kết quả vừa đến đã nghe chiến tích kinh thiên của tướng quân, thực bội phục năm vóc sát đất.”

Hắn kéo Trần Tam Thạch đến góc, nói riêng: “Đại ca, nói trắng ra, tiểu đệ muốn theo người kiếm chút quân công, người sẽ không chê tiểu đệ chứ? Yên tâm, ta sẽ không kéo chân người đâu.”

“Điện hạ đến, mặt tướng tự nhiên vinh hạnh.”

Trần Tam Thạch ứng phó nói.

Có một vương gia đi theo, làm gì cũng không tiện.

Nhưng hắn không thể đuổi đi, cũng không thể nói gì?

“Đại ca, người vẫn coi ta là người ngoài!”

Tào Chi nói, ánh mắt vẫn không ngừng đánh giá, không nhịn được hỏi: “Đại ca, làm sao giết được?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Giết cái gì?”

“Bốn ngàn người.”

Tào Chi giơ ngón tay: “Đại ca, người không kiệt sức sao?”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Giết chúng, cũng tốn sức sao?”

“...”

Tào Chi không biết nói gì tiếp.

“Đã đến rồi, cùng ta tham mưu kế hoạch tiến quân tiếp theo đi.”

Trần Tam Thạch nói, tự mình bước vào trướng.

Hắn trải bản đồ ra trước bàn, ra lệnh cho thuộc hạ gọi tất cả tham tướng trở lên đến.

Tào Chi ngồi bên cạnh.

Hắn ra lệnh cho thị vệ thân cận mang chén rượu đến, tìm một vỏ rượu chưa mở trong kho của man tộc, từ từ thưởng thức: “Đi, giết một con cừu nướng.”

“Rõ!”

“...”

Rất nhanh trong trướng đã nướng xong một con cừu béo, mùi thịt thơm lừng.

“Yến vương điện hạ thật biết hưởng thụ.”

Trần Tam Thạch không để ý đến cái đùi cừu đưa tới, mà chăm chú nhìn bản đồ: “Tình hình U Châu thế nào?”

“Không nhanh như vậy.”

Tào Chi chỉ ăn hai miếng nhỏ rồi dừng lại, nghiêm túc nói: “Theo kế hoạch trước đó, trong vòng mười ngày, Lương Châu và các vùng lân cận sẽ điều động ít nhất năm doanh binh mã, từ khu vực an toàn trong trường thành, đến U Châu chi viện.

“Hiện tại, Trần tướng quân đã chiếm được Hồ Khâu Sơn, đồng nghĩa mở ra một con đường gần hơn đến U Châu, hơn nữa có cơ hội xuất kỳ binh, trực tiếp vòng ra sau lưng man tộc ngoài trường thành U Châu. Đương nhiên, cũng cần hai tháng thời gian.”

“Trần tướng quân, người cảm thấy chúng ta nên kiến nghị Lương Châu thế nào?”

Hiện tại Chu Sĩ Hùng nói chuyện, giọng điệu càng thêm kính sợ.

Sát thần!

Trong những người có mặt, hẳn là người có cảnh giới cao nhất, tự nhiên cũng nhìn rõ nhất.

Đêm qua tuyết lớn.

Sát thần áo trắng!

Vị đại nhân này, trong vạn quân, như chốn không người!

Trực tiếp giết đến nỗi man nhân, chạy cũng không dám chạy!

Đây là khái niệm gì?!

“ ... ”

Trần Tam Thạch nhìn dãy núi La Thiên trên bản đồ, chưa biết toàn cảnh, chung quy khó đưa ra quyết định chính xác.

Hắn suy nghĩ, rồi nói: “Viết thư cho Lương Châu, nói hy vọng họ có thể điều thêm hai doanh binh mã ra trường thành, đến Hồ Khâu Sơn hội hợp với chúng ta, rồi tính tiếp.”

Chương 675: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc (2)

“Được, ta tự viết.”

Tào Chi cầm bút tại chỗ.

Trước khi chiến lược lớn được quyết định, Trần Tam Thạch cũng chỉ có thể dẫn quân chờ đợi ở đây, may mắn tộc đã sớm dựng trại, giúp bọn họ tiết kiệm không ít phiền phức.

“Vù —”

“Vù —”

Ngay lúc này.

Bên ngoài đột nhiên nổi gió, thổi lều “phành phạch” rung động, như sắp bị hất tung.

“Gió lớn quá!”

“Sao lại có gió lớn như vậy?”

“...”

Nghe tiếng bên ngoài.

Trần Tam Thạch đặt bản đồ xuống bước ra khỏi trướng.

Chỉ thấy bầu trời quang đãng không lâu, lại bị mây đen che phủ, một trận bão tuyết lớn hơn, mệnh mông rơi xuống, mức độ đủ để ảnh hưởng đến cục diện tiếp theo.

“Trần tướng quân.”

Tào Chi đang viết dở bước ra: “Tuyệt lớn thế này, lương đạo không duy trì được chứ?”

“Đúng vậy.”

Chu Sĩ Hùng nhìn lên bầu trời, lo lắng nói: “Sao lại có tuyệt lớn thế này?”

“Nếu tiếp tục như vậy, e là không đánh được.”

Tào Chi nói: “Trận tướng quân, còn kiên trì kế hoạch ban đầu không? Tuyệt lớn như vậy cho dù miễn cưỡng tiến sâu, cũng không có bất kỳ tiếp tế nào.”

“Không khéo...”

Chu Sĩ Hùng nhìn bão tuyết: “Trận này sẽ bị hủy, chúng ta cũng phải rút hết về Lương Châu, chỉ thông qua trường thành chi viện U Châu phòng thủ, không chủ động tiến công nữa, bắc chinh e là phải đợi đến mùa xuân năm sau.”

“Thật kỳ lạ.”

Tào Chi lẩm bẩm: “Chẳng lẽ man tộc dự đoán được trận tuyết lớn này, nên mới đi đánh U Châu, chắc chắn rằng chúng ta không thể đại quân tiến sâu?”

“Tiếp tục!”

Hai người đang bàn luận.

Bên tai vang lên giọng nói uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Chỉ thấy áo trắng chống trường thương đứng trong gió tuyết mênh mông, ra lệnh: “Nói với Lương Châu, bằng mọi giá cũng phải phái ít nhất hai doanh binh mã đến Hồ Khâu Sơn, phải nhanh!”

Tào Chi nói không sai.

Trận chiến này.

Man tộc dám không kiêng nể gì mà tấn công U Châu.

Không phải chúng không sợ bị giáp công.

Mà là...

Chúng có lẽ đã biết.

Đại quân của Đại Thịnh không thể rời xa Lương Châu!

Càng là tình huống như thế này, càng phải nhanh chóng điều binh mã ra ngoài chờ lệnh, để phòng bất trắc.

Kẻ địch muốn làm gì, nhất quyết không để chúng toại nguyện!

Cho dù trả giá lớn hơn nữa!

Hơn nữa thật sự chỉ dựa vào trận tuyết này sao?

Trần Tam Thạch nhìn về phía dãy núi La Thiên, trong lòng biết, chưa chắc!

Chỉ sợ còn có âm mưu lớn hơn.

Ngay cả sư phụ bọn họ cũng chưa rõ.

...

Mã Nảo Hà.

Đại trại man tộc.

Hai bộ Vũ Văn, Đoạn thị, tổng cộng năm vạn binh mã tập trung tại đây.

Trong đó.

Võ Thánh của Vũ Văn nhất tộc, anh trai ruột của đại hãn, tả hiền vương Vũ Văn Cảnh Ôn, cũng đích thân ngồi tại đây.

Cháu của hãn.

Vũ Văn cửu hoàng tử, Vũ Văn Tín không lâu trước đó vừa “du học” trở về từ Đại Thịnh, cũng ở đây.

“Tín nhi!”

Giọng nói thô kệch của Vũ Văn Cảnh Ôn tràn đầy cung chiêu: “Người thực sự không đi, nhất định ở lại đây?”

“Không đi!”

Vũ Văn Tín trên người vẫn mặc trang phục của người Thịnh, hất ngời trên ghế da hươu: “Tứ thúc, ta muốn ở lại, chờ báo thù!”

“Được! Cháu ta thật có chí khí!” Vũ Văn Cảnh Ôn cười nói: “Người chờ đi, không lâu sau, Lương Châu trong thành nam nữ già trẻ không còn một mống, thù của người cũng được báo.”

“Ta cũng muốn bắt sống Trần Tam Thạch!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn nắm chặt nắm đấm: “Sau đó đoạt lại Trấn Nhạ Kiếm!”

“Cháu, thực ra người cũng không cần canh cánh trong lòng như vậy.”

Vũ Văn Cảnh Ôn trầm giọng nói: “Hiện tại xem ra, năm đó không phải người khinh suất, mà là Trần Tam Thạch kia không đơn giản.”

Nói ra.

Cửu hoàng tử Vũ Văn.

Lần đầu gặp Trần Tam Thạch, là ở ngoài Tư Hà bộ lạc, Phác Dương huyện.

Khi đó.

Trần Tam Thạch chỉ là một bách tổng vô danh tiểu tốt, trong thiên hộ sở của một huyện nhỏ.

Kết quả chỉ hai ba năm.

Đã chấn động thiên hạ.

Hiện tại còn được phong bá tước, thống lĩnh một doanh binh mã.

Chỉ có thể nói, cháu hấn không oan ức, sống sót đã là không tệ.

“Báo —”

“Vương gia, đại sự không ổn rồi!”

Đột nhiên.

Một tướng sĩ xông vào trước, vì quá hoảng sợ, loạn choạng ngã nhào xuống đất: “Tướng quốc, tướng quốc!”

“Tướng quốc?”

Thân thể Vũ Văn Cảnh Ôn nghiêng về phía trước: “Tướng quốc làm sao?”

“Ở ngoài Hồ Khâu Sơn, Trần Tam Thạch dẫn tám trăm trinh sát, chém giết một vạn tướng sĩ của chúng ta, bắt sống một vạn, sau đó bắt sống tướng quốc, đưa về Lương Châu rồi!”

“Cái gì?”

Vũ Văn Cảnh Ôn đứng dậy, vội vàng đến trước mặt tướng sĩ: “Người vừa nói gì, lặp lại lần nữa.”

“Vương gia, là...”

Tướng sĩ thở không ra hơi, cố gắng kể lại toàn bộ quá trình.

Tám trăm trinh sát...

Tiêu diệt quân trú đóng ở Hồ Khâu Sơn?!

Thác Cách Nhĩ và Đạt Nhật A Xích, chết tại chỗ?!

Trần Tam Thạch một mình chém giết mấy ngàn người?!

Hoang đường!

Quá hoang đường!

“Vương gia!”

“Đây đều là tin tức từ quân bạn đóng gần đó, tuyệt đối không sai.”

“...”

“Một Huyền Tượng, có thể giết mấy ngàn người mà không kiệt sức?!”

Vũ Văn Cảnh Ôn không thể tưởng tượng nổi.

“Khi đó!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn nói: “Bên cạnh ta ngay cả một Thông Mạch cũng không có, xem ra ta vẫn là mạnh nhất!”

“Tiểu tử này yêu nghiệt, còn hơn cả Tôn Tượng Tông!”

Vũ Văn Cảnh Ôn nghiến răng nói: “Đại Thịnh quả nhiên là địa linh nhân kiệt, Tôn Tượng Tông còn chưa chết, đã xuất hiện thêm một người như vậy!”

“Tứ thúc!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín hỏi: “Chúng ta phải làm sao, có nên khai quân đi cứu thất thúc của ta không?”

“Không kịp, đợi chúng ta đến nơi, thất đệ e là đã bị áp giải về Lương Châu.”

Vũ Văn Cảnh Ôn nhắm mắt: “Hơn nữa tính thời gian, sát mạch đại tể cũng sắp bắt đầu, thất đệ ở trong Lương Châu, e là đỡ nhiều lành ít...”

“Hả?”

Vũ Văn Tín hỏi: “Không nghĩ cách sao? Cứ dùng cách đàm phán cứu ra như ta?”

Chương 676: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc (3)

“Không còn thời gian nữa! Tất cả lấy đại tế làm chủ! Hy sinh của thất đệ, chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Ánh mắt của Vũ Văn Cảnh Ôn trở nên lạnh lùng: “Hơn nữa tuyệt lớn như vậy, đoán chừng người Thịnh không lâu sau sẽ rút quân về phía nam trường thành, sau đó chờ đợi bọn chúng, chính là luyện hóa!”

“Huyết hải thâm thù giữa chúng ta và Lương Châu!”

“Cũng sẽ có kết quả!”

...

Lang Cư Tu Sơn.

“Hoang đường!”

Đại hãn Vũ Văn cũng nhận được tin tức.

Hắn suýt nữa lật tung cái bàn trước mặt.

Chiến sự vừa bắt đầu, Vũ Văn bộ đã mất ba đại tướng!

Trên mặt của ba đại hãn của các bộ lạc còn lại, đều có chút thần tình hả hê.

“Bình tĩnh!”

Trên tế đàn.

Đại tế ti của Vu Thần giáo hai tay bắn ra sát khí màu đỏ đen.

“Đại tể bắt đầu!”

“Mọi chuyện, sẽ sớm kết thúc!”

...

Lương Châu.

Vương phủ.

Lục hoàng tử, Lữ Tịch và mấy tướng quân khác lại chờ đợi.

Trong sự lo lắng, Tào Hoán cuối cùng cũng đợi được tin tức từ tiền tuyến.

“Không biết lúc bốn vương phái đại quân đi có kịp thời không, có tiếp ứng được Trần tướng quân không, tình hình ở Hồ Khâu Sơn thế nào?”

Trong lòng hấn nghĩ, mở thư tự mình xem chiến báo, rồi ngẩn ra.

“Điện hạ?”

Lữ Tịch thấy vậy, trầm giọng hỏi: “Phải chăng có chuyện?”

“Có chuyện, đại chuyện!”

Tào Hoán đưa thư cho họ, vui mừng nói: “Trần tướng quân vào đêm qua, dẫn tám trăm kỵ binh nhẹ chém giết một vạn địch, bắt sống tướng quốc Vũ Văn. Lúc này, một vạn tù binh và Vũ Văn Thừa Chiêu, đã trên đường áp giải về rồi!”

Nghe vậy.

Lữ Tịch vội vàng cầm thư, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

“Người ta đều nói Trần tướng quân trí dũng vô song, hiện tại xem ra dũng mãnh cũng có thể đứng đầu tam quân!”

Tào Hoán tán thưởng không ngớt: “Hiện tại xem ra, cũng chỉ đứng sau Lữ tướng quân thôi!”

“Đúng vậy Lữ tướng quân!”

“Các người quả nhiên là đồng môn sư huynh đệ.”

“Trí dũng của Trần tướng quân sánh ngang với Phòng tướng quân, dũng mãnh lại đuổi kịp Lữ tướng quân!”

“Sư đệ cuối cùng của Tôn độc sư, thật lợi hại!”

“Bắc Lương sau này có Trần tướng quân, không còn lo lắng!”

Trong phòng.

Rất nhiều người là lão tướng của Bắc Lương quân.

Bọn họ có lẽ cảnh giới và địa vị không đủ cao, nhưng mỗi người đều là tham tướng nhiều năm, dưới tay có không ít người, uy vọng trong quân cũng rất cao.

Nghe bọn họ nói.

Ánh mắt của Lữ Tịch càng thêm sâu xa.

“Hỗ Khâu Sơn đã định.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn nói: “Nhưng trận tuyết này càng ngày càng lớn, chúng ta tiếp theo phải làm sao?”

“Theo lẽ thường mà nói, tuyết lớn như vậy, nên toàn quân thu về, nghĩ cách điều động binh lực đến U Châu phòng thủ, chứ không phải tiến công.”

Tào Hoán lo lắng nói: “Nhưng Trần tướng quân trong thư nói, hy vọng chúng ta điều thêm hai doanh binh mã ra ngoài, nhưng như vậy chẳng phải lương thảo cũng không theo kịp sao?”

Chiến tranh.

Xưa nay đều là binh mã chưa đến, lương thảo đi trước.

Trong tình huống không thể duy trì hậu cần, là không thể mạo hiểm xuất binh.

“Trận tuyết này không bình thường.”

Phòng Thanh Vân đẩy xe lăn đến trước cửa, nhìn trận tuyết lớn trong sân: “Nửa năm trước khi chiến tranh bắt đầu, ta đã ngày đêm chú ý thiên tượng, cứng rắn không chú ý đến trận tuyết lớn này.

“Cảm giác như là man nhân cố ý tạo ra, mục đích là ngăn cản chúng ta tiến quân, tiện cho chúng đi đánh U Châu, khắp nơi đều lộ ra quỷ dị.

“Ta và Trần tướng quân có cùng suy nghĩ.

“Càng như vậy, càng không thể để chúng toại nguyện!

“Cho dù trong thời gian ngắn chịu ảnh hưởng của thiên tượng không thể bắc chinh quy mô lớn, cũng tuyệt đối không thể co cụm trong thành ngồi chờ chết, nên chọn hai doanh binh mã ra ngoài, đi đường tắt đến U Châu.”

“Ta đồng ý.”

Lữ Tịch tiếp lời: “Lương Châu và U Châu cách nhau dãy núi La Thiên, hiện tại tuyết lớn phong lộ, cho dù đi từ đường tắt ngoài trường thành cũng chưa chắc kịp, đừng nói đi trong trường thành.

“Không bằng, để ta dẫn theo hai doanh Huyền Vũ, Bạch Hổ ra trường thành, trước tiên đến Hồ Khâu Sơn hội hợp với Trần tướng quân, sau đó ba doanh binh mã trực tiếp đến U Châu, tranh thủ trong vòng một tháng đến chi viện.”

“Ừm...”

Tào Hoán trầm ngâm nói: “Lương thảo thì sao? Còn nữa, Lữ tướng quân không sợ đây là kế của man tộc, trên đường đến U Châu gặp phải phục kích?”

“Một tháng lương thảo là đủ.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Còn về phục kích, nếu thật sự có phục kích, thì phá phục kích là được!”

“Được! Không hổ là ‘mã trung hỏa liệt, nhân trung Lữ Tịch’!”

Tào Hoán hạ quyết tâm nói: “Bỏn vương tin tưởng phán đoán của các người! Sẽ theo đề nghị của các vị tướng quân, Huyền Vũ doanh, Bạch Hổ doanh mang theo lương thảo ba mươi ngày, lập tức ra trường thành!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Lữ Tịch chấp tay, vội vàng rời đi.

Tam sư huynh Nhiếp Viễn theo sau.

Hắn nói nhỏ: “Tiểu sư đệ của chúng ta quá yêu nghiệt, trận chiến Hổ Khâu Sơn không lâu sau sẽ lan truyền khắp Lương Châu, đến lúc đó toàn bộ Bắc Lương quân đều sẽ biết đến dũng mãnh của hắn, mấy lão tướng vừa rồi, rõ ràng là tán thưởng.

“Ừ, nên chúng ta không thể chờ đợi, cũng phải đánh hai trận ác chiến.”

Lữ Tịch đi đường giáp trụ va chạm: “Lần bắc cảnh chi chiến này, ta muốn lấy công đầu, nếu có thể, ta muốn chức vị đốc sư, chỉ có như vậy, ta mới có thể bảo vệ các sư đệ sư muội.”

“Đại sư huynh nói đúng.”

“Chỉ là không biết, chuyện lớn như vậy, sự phụ thật sự không ra mặt chủ trì cục diện sao?”

...

Dãy núi La Thiên.

Mười hai ngọn núi.

Trung tâm.

Dưới chủ phong, tế đàn sừng sững, sát khí bốc lên, trận văn cao cao.

Một tên tu sĩ áo đen, cầm kim cương xử, đứng ở vị trí đặc biệt, điều khiển trận pháp, đại địa dưới chân sát mạch theo đó phục hồi, sát khí mênh mông như biển lấy mười hai ngọn núi làm trung tâm, lan ra khắp trời đất.

Chương 677: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc (4)

Âm sát chi khí, thay đổi thiên tượng!

Khiến nhiệt độ của bắc cảnh đại mạc, không ngừng giảm xuống.

Toàn bộ sát mạch, nam khởi La Thiên, bắc chí Lang Cư Tu, thông suốt mấy vạn dặm, nơi đi qua, tất cả đều có bão tuyết, dãy núi La Thiên, như những ngọn núi tuyết.

Trên tế đàn.

Càng có mấy tu sĩ đến từ tu tiên giới cổ ma tộc.

Bọn họ dựa vào sát khí tu hành, toàn thân toát ra sát khí âm u, khuôn mặt bị sát khí ăn mòn, mạch máu đen lan rộng, như mạng nhện phủ đầy khuôn mặt, trong mắt, càng đỏ như máu.

“Chư vị tiên sư!”

“Trận pháp đã thành!”

“...”

Giáo chủ Vu Thần giáo Y Lặc Đức xuất hiện: “Có bắt đầu không?”

“Đừng vội.”

Thủ lĩnh của đám tu sĩ là một người cầm kiếm, nhìn bề ngoài chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng trong đồng tử đỏ như máu, lại toát ra vẻ già dặn không hợp tuổi: “Khách còn chưa đến.”

“Đặng tiên sư, theo ta thấy, họ Tôn kia cũng bó tay rồi.”

Y Lặc Đức cười lạnh nói: “Nếu không, hắn đã đến rồi.”

“Ừ.”

Đặng tiên sư nói: “Bắt đầu đi.”

Lời vừa dứt.

Một con rồng bạc từ trên trời giáng xuống.

Đặng tiên sư cùng mấy tu sĩ cổ ma đã chuẩn bị sẵn sàng, năm người bọn họ đồng loạt xuất pháp khí, khi động thủ, trận pháp tế đàn điều động sát khí tổ mạch, gia tăng lực lượng cho bọn họ, cũng hóa thành một con rồng sát khí màu đen.

“Ầm ầm ầm —”

Sau khi va chạm.

Hắc long tan vỡ.

Nhưng ngân long cũng bị bắn ngược ra ngoài.

Cuối cùng, rơi vào tay một lão nhân trăm tuổi đột nhiên xuất hiện.

Bên cạnh hắn, còn có một lão đạo mặc đạo bào.

“Gặp qua Đại Thịnh hoàng đế bệ hạ!”

Giáo chủ Vu Thần giáo Y Lặc Đức âm dương quái khí hỏi: “Xem ra hiệu quả của đan kéo dài tuổi thọ không tệ, chúng ta cũng coi như hợp tác vui vẻ.”

“Y Lặc Đức!”

Tào Khải làm như không nghe thấy, chỉ trách mắng: “Y Lặc Đức, ngươi dám câu kết với ma tộc tu tiên giới, tu luyện ma công, âm mưu phục hồi sát mạch, ngươi có biết sau khi sát mạch phục hồi, ma tộc tràn vào nhân gian, đến lúc đó sẽ sinh linh đồ thán!”

“Vậy thì sao?!”

Y Lặc Đức cười lạnh nói: “Vu Thần giáo của ta, vốn là do một cổ ma đại năng thời thượng cổ sáng lập, chúng ta chỉ là nhận tổ quy tông, đến lúc đó, các người đều là dưỡng liệu của thiên tộc ta!”

“Cho các người một cơ hội.”

Tôn Tượng Tông thở dài nói: “Cút về nhà của mình, lão phu chỉ hủy sát mạch, không lấy mạng các người.”

“Tôn Tượng Tông, người quá cuồng vọng!”

Giọng của Đặng tiên sư khàn khàn: “Không bằng để dành mạng già của mình, trốn đi hít thở thêm vài năm đi!”

“Đã biết lão phu không còn sống được bao lâu, thì các người càng nên quý trọng mạng sống.”

Tôn Tượng Tông nói xong xòe tay ra, một viên linh châu khắc trận lớn diệt linh hiện ra, từng luồng pháp lực mênh mông dần dần bùng phát: “Lão phu sẽ không sợ phản phệ do sát khí mang lại.”

“Trận lớn diệt linh?”

Đặng tiên sư nhìn ra: “Khó trách nhiều năm như vậy người không đến xử lý sát mạch, mãi đến hôm nay mới đến, hóa ra là đi khắp nơi tìm cách nạp năng lượng cho trận lớn diệt linh.”

Cũng chính vì vậy.

Bọn họ mới không đợi sát mạch tự nhiên phục hồi trong thời gian dài, mà bố trí huyết tể đại trận để thúc đẩy trước,

Hai bên đều đang tranh thời gian!

Cổ ma nhất tộc muốn sát mạch phục hồi trước khi Tôn Tượng Tông tìm được trận lớn diệt linh phong ấn sát mạch.

Chung quy, vẫn đụng phải nhau.

“Tôn Tượng Tông!”

Đặng tiên sư cầm pháp khí phi kiếm, lơ lửng trên không:
“Người cho rằng, chỉ có người mới có trận pháp do đại năng
lưu lại sao? Muốn hủy sát mạch, trước tiên hủy huyết tế đại
trận đi!”

“Khởi trận!”

Hắn ra lệnh.

Bên cạnh, Y Lặc Đức lập tức đem kim cang xử lấy được từ
cổ ma tộc, khảm vào rãnh của tế đàn.

Trong đó, chứa đựng máu của mấy chục vạn người ở Vân
Châu mười ngày, cộng thêm tinh huyết võ giả thu thập được
trong những năm này, thông qua pháp khí bảo tồn đến nay, vào
lúc này, tất cả đều được rót vào tế đàn, sau đó trên đại trận
phục hồi ban đầu, lại chồng thêm một tầng trận pháp màu đỏ
tươi, chúng lấy sát mạch sâu trong lòng đất làm nguồn năng
lượng, tùy ý phóng đại tăng cường, cho đến khi một cột sáng
sát khí màu đỏ máu bắn lên trời, âm sát chi khí trên đỉnh trời
từ từ lan ra, như một tấm màn màu đỏ máu từ từ kéo ra trên
bầu trời.

Kết giới!

“Ông!”

Dưới kết giới này.

Linh châu tắt.

Rơi trở lại vào tay Tôn Tượng Tông.

Trận lớn diệt linh, mất hiệu lực!

Vạn vật tương sinh tương khắc, trận pháp cũng không
ngoại lệ!

Tào Khải gật đầu nói: “Bị trận này ảnh hưởng?”

“Đúng vậy, nhờ có bệ hạ.”

Tôn Tượng Tông đành phải tạm thời thu linh châu lại: “Tinh huyết của mấy chục vạn dân chúng Vân Châu ở đây, cộng thêm sát mạch làm pháp lực cung cấp, tạo thành huyết tế đại trận này, muốn khởi động trận lớn diệt linh, phải hủy huyết tế đại trận trước.”

“Huyết tế đại trận.”

Long Khánh hoàng đế hỏi: “Trận này có tác dụng gì, bảo vệ sát mạch?”

“Không chỉ vậy?!”

Giáo chủ Vu Thần giáo cười dữ tợn giải thích: “Sau khi huyết tế đại trận thành hình, phạm vi trực tiếp bao trùm toàn bộ Lương Châu, đến lúc đó, năm triệu dân của thành này, đều sẽ hóa thành dưỡng liệu của sát mạch!”

“Nghịch chương!”

Đạo bào của Tào Khải tung bay, Long Uyên Kiếm vang lên bay ra: “Trẫm, sẽ hủy trận này!”

“Dựa vào ngươi?!”

Đặng tiên sư dẫn theo mấy tu sĩ cổ ma lao lên, quần lấy đầu pháp, kiếm khí sắc bén như lốc xoáy, khiến vô số chim bay thú chạy trong rừng sợ hãi bỏ chạy.

Giáo chủ Vu Thần Y Lặc Đức bóp quyết thi pháp, hai tay hóa thành móng vuốt màu đỏ máu.

Nhưng hắn cũng không phải đối thủ.

Chỉ hai hiệp đã bị thương bỏ chạy.

Bên kia.

Tào Khải cũng chém giết mấy tên, bắt sống một tên ma tu.

“Tiên nhân?!”

“Các người đều là tiên nhân?!”

Ôn Thực và Thiệu Ngọc Kinh khó có thể chấp nhận.

Chương 678: Huyết Tế Lương Châu Thành, Cô Quân Tiến Vào Đại Mạc (5)

“Hai người các người, còn không mau trợ giúp?!”

Tào Khải lạnh giọng quát, sau đó ngự kiếm bay đi, lao về phía đám ma tu còn lại.

Thấy vậy.

Ôn Thực và Thiệu Ngọc Kinh cũng không tiếp tục đứng nhìn, một người lên giúp, một người đi không chể tên tu sĩ cổ ma bị bắt sống.

“Ầm ầm ầm —”

Sau khi đánh lui giáo chủ Vu Thần.

Không còn ai có thể ngăn cản.

Ngân long từ trên trời giáng xuống, dưới chân lực mạnh mẽ, ầm ầm xé toạc sát khí màu đen, đánh nát tể đàn.

Tuy nhiên...

Huyết tế đại trận trên bầu trời, không dừng lại!

Nơi này, không phải là trận nhãn thực sự!

Trên khuôn mặt già nua của Tôn Tượng Tông, lần đầu tiên hiện lên vẻ nghiêm trọng.

“Họ Tôn!”

Giáo chủ Vu Thần ở xa lộ ra nụ cười đắc ý: “Ngươi trúng kế rồi!”

Tôn Tượng Tông lấy linh châu ra, cảm ứng sự phân bố của sát mạch này, lại xem xét trận văn còn lại trên tế đàn, rất nhanh đã hiểu rõ nguyên lý hoạt động của cái gọi là huyết tế đại trận.

Nơi này là nguồn gốc của sát mạch.

Trận nhãn thực sự, nên là ở cuối sát mạch, cũng chính là thiên đô của man tộc... Lang Cư Tu Sơn!

“Tào Khải, nơi này giao cho ngươi!”

Tôn Tượng Tông không nói lời thừa, muốn lập tức bay đi, rời khỏi Lương Châu, nhưng trên bầu trời có một kết giới ngăn cản, ngay cả hấn cũng không thể cưỡng ép phá vỡ.

“Đừng phí sức nữa!”

Đặng tiên sư chế nhạo nói: “Đã đến thì đừng mong đi, từ giờ phút này trở đi, Lương Châu sẽ không có một sinh vật nào có thể thông hành!”

Đây vốn là dương mưu của bọn họ.

Lần này huyết tế đại trận, tổng cộng có ba trận nhãn, hai chính một phụ, vừa vặn tương ứng với ba vị trí quan trọng nhất của sát mạch, xa xa ứng hưởng, có thể liên tục không ngừng rút năng lượng trong sát mạch để hoàn thành huyết tế đại trận.

Cho dù Tôn Tượng Tông có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có thể phá hủy một cái.

Hai trận nhãn còn lại có thể tiếp tục phát huy tác dụng.

“Ông —”

Tào Khải bay lên cao, một kiếm chém xuống, cũng không lay chuyển được chút nào.

Hấn nhìn về phía đốc sư: “Phải làm sao?”

“Trận nhãn phụ ở phía đông, phương hướng U Châu.”

Tôn Tượng Tông nheo mắt.

Hắn không đích thân tham chiến, là dùng sức lực cuối cùng để xử lý dị tượng trong dãy núi La Thiên, nhưng đối với tình báo tiền tuyến, cũng không phải hoàn toàn không quan tâm.

Khó trách man tộc dụng binh bất thường, chủ yếu đi đánh U Châu.

Nơi đó.

Là trận nhãn phụ.

Cũng là sinh môn!

Chỉ cần hủy trận nhãn phụ, là có thể mở ra một sinh môn.

Vạn sự vạn vật, đều có điểm yếu, trận pháp cũng không ngoại lệ, sinh môn này, chính là một trong những điểm yếu của huyết tể đại trận.

Chỉ cần man tộc chết chết không chế trận nhãn ở biên giới U Châu, là có thể khiến không một ai thoát ra được.

Hơn nữa Tôn Tượng Tông suy đoán.

Thời điểm này...

U Châu đã bị phá!

Nói chính xác là, bị xé ra một cái lỗ.

Mục đích của man tộc không phải là U Châu, mà là Chu Đà Quan ở biên giới U Châu!

“Khụ khụ khụ...”

Tôn Tượng Tông ho khan mấy tiếng, lại phục dụng một lượng lớn đan dược duy trì trạng thái, đưa ra giải pháp tối ưu nhất cho Long Khánh hoàng đế: “Hoặc là, phái người đến Chu

Đà Quan tìm sinh môn, hoặc là, đến Lang Cư Tu Sơn, hủy trận nhãn chính còn lại.”

Trận nhãn ở đây đã bị hủy.

Nếu có thể hủy hai trận nhãn chính, chỉ dựa vào một trận nhãn phụ, đại trận sẽ không thể tiếp tục vận hành.

“Lang Cư Tu Sơn?”

Khóe mắt của Tào Khải khẽ giật: “Đó là thiên đô của man tộc, cách nơi này, những vạn dặm.”

Lần này hấn điều động binh mã bắc phạt, cũng chưa từng nghĩ đến việc đánh đến Âm Sơn, kỳ vọng lớn nhất chính là có thể đánh hạ khu vực Mã Nảo Hà, sau này dùng để Đại Thịnh bồi dưỡng chiến mã.

Lang Cư Tu Sơn...

Quá xa xôi.

“Trước tiên xử lý mấy người này đã rồi tính sau!”

Trong lòng Tào Khải tức giận, cầm kiếm muốn lao về phía giáo chủ Vu Thần và Đặng tiên sư.

“Chúng ta dám đến đây, tự nhiên có chỗ dựa!”

Đặng tiên sư vung tay, trước mặt xuất hiện một lá cờ trận, rơi xuống bên cạnh mấy người còn sống cuối cùng, sau đó xuất hiện một kết giới bao phủ bọn họ.

Sau vài lần thử nghiệm.

Long Khánh hoàng đế cảm nhận được, kết giới này mơ hồ là một thể với huyết tể đại trận trên bầu trời.

“Dừng phí sức nữa!”

Đặng tiên sư cười dữ tợn nói: “Trừ khi huyết tể đại trận bị phá trước, nếu không, kết giới này sẽ không bị phá!”

Bọn họ trực tiếp mượn lực lượng của sát khí tổ mạch, đâu phải là trận pháp cấp thấp có thể sánh được.

Đồng thời.

Trên đầu bọn họ.

Huyết tế trận pháp trên bầu trời, ngưng tụ thành một cơn lốc màu đỏ đen, từng luồng sương máu quỷ dị cuộn cuộn bay ra, ở độ cao vạn trượng, một con dị thú hùng ung vừa chạm vào sương máu, máu thịt cùng với xương cốt đã hóa thành máu, tất cả đều bị đại trận hấp thụ, sau đó biến thành dưỡng chất cho sát mạch phục hồi.

Đợi đến khi sương máu từ trên xuống dưới, lấp đầy trời đất.

Trong thành Lương Châu, bất kể là người hay gia súc, đều sẽ bị tế luyện, sinh linh đồ thán!

“Khụ khụ khụ khụ...”

Tôn Tượng Tông ho càng ngày càng dữ dội, đành phải ngồi xếp bằng tại chỗ, vận công điều dưỡng.

“Sinh môn, sinh môn.”

Long Khánh hoàng đế lâm bảm: “Trẫm không thể chết ở đây, cũng không thể chết ở đây, đã có sinh môn, nhất định có thể mở ra, chiếm được U Châu là được.”

“Chíu —”

Hắn gọi Hải Đông Thanh, lấy giấy bút từ trong túi trữ vật ra, muôn hạ lệnh cho phía trước.

Thấy vậy.

Giáo chủ Vu Thần trốn trong kết giới cười nhạo: “Tào Khải! Người hồ đồ rồi?! Kết giới đã phong kín, đại quân của các ngươi lấy gì ra ngoài?!”

Đây cũng chính là điều mà Long Khánh hoàng đế lo lắng.

Theo kế hoạch ban đầu, bên ngoài lúc này chỉ có tám trăm kỵ binh nhẹ!

Điều động binh mã từ nơi khác đến U Châu, căn bản không kịp.

“Hắc hắc ~”

Dưới tình hình nghiêm trọng như vậy, Tôn Tượng Tông ngồi xếp bằng điều dưỡng lại cười lạnh.

“Tử Chiêm, sao lại cười?”

Long Khánh hoàng đế nói: “Nếu không thể rời khỏi nơi này, ngươi, trăm, đều sẽ chết ở đây.”

“Lão phu đang cười, cười tên đế vương ngồi trên ghế rồng ở kinh thành khổng chế sinh tử của người khác, cũng sẽ có lúc hoảng sợ, thực đúng là tự làm tự chịu, báo ứng hiện tại! Chỉ đáng giận...”

Tôn Tượng Tông đột nhiên tăng cao giọng điệu: “Chỉ đáng giận, một mình ngươi tham sống làm ác, lại muốn liên lụy mấy triệu dân chúng Lương Châu cùng ngươi chết oan! Tào Khải, ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!”

“Vân Châu mười ngày, không liên quan đến trăm.”

Long Khánh hoàng đế cũng không tức giận, viết xong thư để Hải Đông Thanh mang đi, cảm nhận thanh Long Uyên Kiếm trong tay, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Trong Long Uyên Kiếm, vẫn còn nửa tòa giang sơn!

...

Trong thành Lương Châu.

“Nhìn kia!”

“Các người mau nhìn, trên trời là gì kia?!”

“...”

Dị tượng lớn như vậy, đừng nói là Lương Châu, ngay cả các thành phủ xung quanh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Trên dãy núi La Thiên.

Đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen kịt, từng luồng sương mù đỏ như máu từ từ rơi xuống, che phủ cả bầu trời, như một cái chuông lớn màu đỏ máu, nhốt vô số sinh linh.

“Sao lại thế này?!”

“...”

Rìa trường thành.

Lục hoàng tử Tào Hoán, Phòng Thanh Vân, cùng mấy lão tướng đích thân đến tiền Huyền Vũ doanh và Bạch Hổ doanh xuất chinh.

Cũng không lâu sau khi hai doanh binh mã rời đi.

Giữa trời đất xuất hiện một bức tường sương đỏ, vị trí rìa, cách trường thành khoảng hai dặm.

“Đây...”

“Đây là yêu pháp gì?!”

Tào Hoán có chút căng thẳng nói: “Mau, các người đi xem!”

Một tướng sĩ cưỡi ngựa đến bên rìa tường sương, vì tò mò, đưa tay ra chạm vào.

“Xì xì xì!”

“A —”

Trong nháy mắt.

Cánh tay của tướng sĩ này đã hóa thành máu, hấn ngã xuống đất kêu thảm thiết giãy giụa.

“Cái gì?!”

Trên tường thành, những người chứng kiến cảnh tượng này, không ai không kinh hãi.

“Là kết giới.”

Phòng Thanh Vân chung quy là người có kiến thức rộng rãi: “Chúng ta bị nhốt rồi.”

“Bị nhốt? Ý là gì?”

Tào Hoán không hiểu: “Sương máu này, có thể nhốt mấy triệu người ở Lương Châu?!”

“Chíu —”

Một con Hải Đông Thanh bay đến.

Hấn vội vàng lấy thư xuống.

“Phụ hoàng?”

Tào Hoán nhìn thấy nét chữ vô cùng quen thuộc, nhận ra là chữ viết của phụ hoàng: “Phụ hoàng ở Lương Châu? Người đến khi nào?”

Nhìn xuống nữa.

Nội dung càng kinh hãi hơn.

Tóm tắt đơn giản.

Nếu bọn họ không thể trong thời gian quy định, đến U Châu tìm được tế đàn đặc biệt trong dãy núi La Thiên, mấy triệu tướng sĩ và dân chúng trong thành Lương Châu, sẽ phải...

Hóa thành huyết thủy!

Giống như tướng sĩ vừa rồi!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vẫn tiếp tục.

Tướng sĩ kia ngã xuống ngựa, mặc dù chỉ có cánh tay chạm vào sương máu, nhưng các bộ phận khác trên cơ thể cũng đang tan chảy nhanh chóng, giống như bệnh dịch lan ra, rất nhanh cả người đã biến mất!

Bốc hơi!

Thực sự là bốc hơi!

“U Châu!”

Tất cả trước mắt, quá mức quý dị, người thường không thể hiểu được nguyên do, nhưng Tào Hoán hiểu muốn sống, bảo vệ thành Lương Châu, chỉ có thể làm theo lời phụ hoàng nói.

“Mau!”

“Điều động toàn bộ binh mã...”

Nói được một nửa.

Hắn đột nhiên ngậy người.

Bởi vì hắn ý thức được.

Còn ra được sao!

Trong thành Lương Châu có mười vạn binh mã, tuyệt đại đa số đều bị nhốt trong thành.

Hiện tại ngoài trường thành.

Chỉ có Trần Tam Thạch và Lữ Tịch, dẫn theo ba doanh binh mã, mà ở U Châu man tộc có tận mười lăm vạn binh mã!

Chương 679: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thẳng Tiến Đại Đô Thành (1)

Hiện tại.

Phần lớn binh mã trong Lương Châu thành đều bị vây khốn trong kết giới.

Bên ngoài chỉ còn ba doanh binh mã!

Ba doanh binh mã này cũng là do Trần Tam Thạch kiên quyết điều ra ngoài!

Nếu theo kế hoạch của Tào Hoán và những người khác, lúc này bên ngoài sẽ không còn một binh một tốt, mười vạn đại quân đều bị vây khốn trong trường thành.

“Phòng tướng quân!”

Tào Hoán cảm khái nói: “May nhờ có các người kiên trì, nếu không ta chờ chỉ còn nước chờ chết.”

“Như vậy cũng không lạc quan nổi.”

Triệu Vô Cực nói.

Cho dù có ba doanh binh mã ở bên ngoài, cũng phải tìm cách liên lạc.

Trong tình huống cả bầu trời bị bao phủ, dị thú truyền tin như hải đông thanh cũng không thể tùy ý thông hành.

“Đại sư huynh!”

Nhị sư huynh Trình Vị, vài cái nhảy đã đến trước bức tường sương mù, điều động khí huyết hùng hồn hét ra bên ngoài: “Lữ Tịch! Bên ngoài còn nghe được âm thanh không?!”

Ngoài kết giới.

Hai người Lữ Tịch, Nhiếp Viễn vừa dẫn binh mã rời khỏi trường thành chưa được hai mươi dặm, phía sau đã đột nhiên phát sinh dị tượng.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Lấy bầu trời trên dãy núi La Thiên làm điểm xuất phát, bầu trời như bị thủng một lỗ, huyết vụ màu đỏ tươi từ trong phun ra, nhuộm đỏ cả một vùng trời rồi hóa thành kết giới rơi xuống.

Lương Châu thành, bị vây khốn rồi!

Bất kể người hay gia súc!

“Đại ca...”

Nhiếp Viễn ghìm ngựa dừng lại: “Đây, đây là chuyện gì?”

“La Thiên sơn mạch.”

Lữ Tịch nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Ta cứ thắc mắc sao sư phụ lần này không tham gia chiến sự, thì ra là ở trong sơn mạch có vấn đề.”

“Có liên quan đến độc thú?” Nhiếp Viễn hỏi: “Chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Quay về xem sao.”

Lữ Tịch ra lệnh cho đội ngũ ngừng tiến lên, cưỡi ngựa hỏa liệt nhanh chóng đến bên ngoài kết giới, sau đó cầm phương thiên họa kích trong tay mang theo chân khí cuộn cuộn hung hăng đập xuống huyết vụ, kết quả là trực tiếp đánh trượt, giống như huyết vụ này thật sự chỉ là sương mù bình thường,

phương thiên hạ kích của hấn nện mạnh xuống mặt đất, dưới áp lực của khí lãg, kích phát sương mù cuốn về phía mình.

Hấn vội vàng lui lại, kéo giãn khoảng cách.

“Kết giới quỷ dị thật!”

Bọn họ nhìn thấy trước mắt, một con chim sẻ bay vào trong sương mù, sau đó hóa thành huyết thủy.

Ngay sau đó, bên trong vang lên tiếng của nhị sư huynh Trình Vị.

“Đại ca, các người có nghe thấy âm thanh không?”

“Lão nhị?”

Nhiếp Viễn vội vàng đáp: “Nghe thấy!”

Lập tức.

Cả hai bên đều thở phào nhẹ nhõm.

Bản chất của đại trận là luyện hóa huyết nhục, còn chưa đến mức khiến cho bên trong và bên ngoài hoàn toàn mất liên lạc, nếu thực sự ngay cả việc liên lạc cũng không đảm bảo được, thì thật sự chỉ còn nước chờ chết.

“Lữ tướng quân!”

Tào Hoán lớn tiếng nói: “Đại sự không ổn, chúng ta nhất định phải giải quyết rắc rối trong thời gian giới hạn, nếu không, mấy triệu quân dân Lương Châu sẽ bị huyết vụ quỷ dị này luyện hóa hết!”

“Người hãy đi Hồ Khâu Sơn, sau khi hội hợp với Trần tướng quân, lập tức đến U Châu trợ giúp, tiến vào sơn mạch phá hủy trận nhãn.”

“U Châu.”

Lữ Tịch gật đầu: “Ta biết rồi.”

“Sau đó thì sao?”

Triệu Vô Cực nói: “Chúng ta làm sao duy trì liên lạc?”

Chiến trường biến hóa trong nháy mắt, cho dù có hải đông thanh cũng chưa chắc đã đảm bảo nắm bắt được tình báo đầu tiên, không thể cứ dựa vào người hô cách không mãi, như vậy hiệu suất quá thấp.

Lữ Tịch nhìn phương thiên họa kích đã tiếp xúc với huyết vụ nhưng vẫn bình yên vô sự, nhanh chóng nắm bắt được quy luật của trận pháp, hần lấy một cây cung sắt, kéo căng dây cung rồi bắn một mũi tên vào trong sương mù.

“Vút ——”

Trong sương mù.

Tào Hoán chờ đợi đã lâu mới nhìn thấy mũi tên này.

“Như vậy là được rồi.”

Lữ Tịch đưa ra biện pháp: “Vẫn dùng hải đông thanh truyền thư, chỉ cần để người ở trong và ngoài sương mù chờ đợi, sau đó buộc thư vào mũi tên bắn xuyên qua huyết vụ.”

Sau khi xác định được phương thức liên lạc thuận tiện nhất.

Tào Hoán dứt khoát đưa thư viết tay của hoàng đế đến bên ngoài huyết vụ.

“Bệ hạ?”

Lữ Tịch nhìn phong thư, thần sắc càng thêm nặng nề: “Bệ hạ hiện tại cũng ở trong Lương Châu thành?”

Hần hiểu rõ trong lòng càng không thể chậm trễ, lập tức dẫn đại quân, tiến về phía Hồ Khâu Sơn.

...

Lang Cư Tu Sơn.

“Đại trận đã thành!”

Trên tế đàn.

Đại tế ti Vu Thần giáo khê nói: “Chỉ cần chờ đợi thời gian, Lương Châu sẽ không còn một bóng người, sát mạch phục hồi, cổ ma tiên sư tràn vào, đừng nói là Lương Châu, Đại Thịnh, mà cả thiên hạ, cả Đông Thắng Thần Châu, đều là của chúng ta!”

Hiện tại.

Bọn họ trả giá bằng một cái giá rất lớn, cũng chỉ đưa được vài tiên sư đến đây.

Nhưng nếu sát khí phục hồi, phong ấn thiên địa sẽ tự động được giải trừ, đến lúc đó nơi này sẽ hoàn toàn trở thành lãnh địa của tộc cổ ma.

Phạm nhân.

Sao có thể chống lại thần ma?!

“Tốt lắm.”

Vũ Văn Đại Hãn nói với ba người còn lại: “Các vị, chúng ta có thể bàn bạc về việc phân chia lãnh thổ sau này rồi chứ?”

“Được.”

Thác Bạt Đại Hãn lấy ra bản đồ đã chuẩn bị sẵn.

Trận chiến này.

Bọn họ đánh vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ cần bảo vệ trận nhãn, còn lại tất cả đều do tiên sư của tộc cổ ma giải quyết.

Sau đó, bọn họ không chỉ có được thiên hạ, mà còn có thể tu luyện ma công, theo đuổi trường sinh bất lão.

...

Mã Nỗ Hà.

Vũ Văn Cảnh Ôn đứng trên cao nhìn về phía nam từ sáng sớm, cho đến khi dị tượng trong dự liệu xảy ra, mới hài lòng cười lạnh: “Tốt lắm, bắt đầu rồi! Cháu trai, ngươi có nhìn thấy không? Hàng trăm vạn người trong Lương Châu thành cộng với vô số gia súc, đều trở thành nguyên liệu trong lò đan.”

“Tứ thúc, không đúng.”

Vũ Văn Tín bổ sung: “Ngươi quên rồi sao, còn có tám trăm kỵ binh của Trần Tam Thạch, sau khi bọn họ chiếm được Hồ Khâu Sơn, nhất định sẽ phái người đến đóng quân, có thể còn có hai doanh binh mã.”

Chương 680: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thắng Tiến Đại Đô Thành (2)

“Ừ, người tiến bộ rồi.”

Vũ Văn Cảnh Ôn thân hình cao lớn như trầu, hấn vỗ vai cháu trai: “Ta đã phái người đi thăm dò tình hình rồi.”

“Báo ——”

Trong gió tuyết, một kỵ binh vội vàng chạy đến.

“Nói đi, tình báo đâu!”

Vũ Văn Cảnh Ôn trầm giọng nói: “Nói đi, hiện tại có bao nhiêu người chạy ra ngoài Lương Châu thành?”

“Hồ Khâu Sơn, có mười lăm ngàn người của Hồng Trạch doanh Bắc Lương.”

Tên lính quỳ trên mặt đất đầy tuyết: “Két giới trường thành, nhìn thấy có hai đến ba vạn binh mã, người cầm đầu là Lữ Tích, phỏng đoán là dẫn theo hai doanh binh mã đến Hồ Khâu Sơn hội hợp với Hồng Trạch doanh.”

“Nói cách khác, trong đại mạc, hiện tại có ba doanh binh mã?”

Vũ Văn Cảnh Ôn trầm ngâm nói: “Trong tình huống bão tuyết như vậy, bọn họ còn dám điều binh ra ngoài, ngay cả hậu cần tiếp tế cũng không quan tâm, đây là chủ ý của ai? Nhất định là Trần Tam Thạch.”

Hấn tự hỏi tự trả lời.

Vũ Văn Tín tính toán nói: “Ba doanh binh mã, theo như biên chế của bọn họ, đại khái là khoảng bốn vạn năm ngàn người, đây không phải là con số nhỏ, tứ thúc, nếu bọn họ đến U Châu, có xảy ra chuyện gì không?”

“Vấn đề không lớn.”

Vũ Văn Cảnh Ôn kiên nhẫn giải thích cục diện cho cháu trai: “Góc U Châu, đại xác đã bị xé rách một lỗ hồng, trấn giữ chặt chẽ Chu Đà Quan, hơn nữa tứ bộ Thiên tộc của chúng ta không chỉ có mười lăm vạn binh mã và võ thánh, mà còn có tiên sư trợ giúp, cho dù ba doanh binh mã của bọn họ đến, cũng chỉ có một võ thánh, căn bản không có tác dụng gì.

“Điểm mấu chốt nhất, cháu trai đừng quên.

“Chúng ta căn bản không cần thắng trận này, chỉ cần bảo vệ trận nhãn, kéo dài thời gian, đợi đến khi đại trận huyết tế luyện hóa hoàn thành, sát mạch phục hồi, những việc còn lại sẽ do tiên sư của tộc cô ma xử lý.”

“Ý của tứ thúc là.....”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín nghe hiểu nghe không hiểu: “Mặc kệ bọn họ?”

“Mặc kệ bọn họ đi.”

Vũ Văn Cảnh Ôn thờ ơ nói: “Cho dù ba doanh binh mã có đi đến U Châu, cũng chỉ như muối bỏ biển.”

...

Hồ Khâu Sơn.

Đại doanh Hồng Trạch quân.

“Đại nhân!”

“Ngươi mau nhìn về phía Lương Châu!”

“...”

“Kết giới?”

Trần Tam Thạch đi lên Vân Lâu, tận mắt chứng kiến huyết vụ bao phủ Lương Châu.

Sự việc, ngày càng khó giải quyết.

Xem ra vẫn là chuyện trong La Thiên sơn mạch khó xử lý.

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh đều nhìn về phía xa.

Vợ con của bọn họ vẫn còn ở trong thành, sao có thể không lo lắng cho được.

“Đại ca!”

Tào Chi đi lên Vân Lâu đến bên cạnh hắn: “Làm sao bây giờ?”

Trần Tam Thạch không trả lời.

Hắn cũng đang chờ đợi.

Cuối cùng, trong gió tuyết.

Thanh điều mang tình báo đến.

Nhìn nét chữ, là do đích thân tứ sư huynh Phòng Thanh Vân viết.

Trong thư.

Sau khi Phòng Thanh Vân và sư phụ trao đổi, đã mô tả chi tiết tình hình trong La Thiên sơn mạch.

“Lục ca ta ở trong thành, phụ hoàng cũng ở trong thành!”

Tào Chi cũng nhìn rõ, giọng có chút run rẩy: “Nói như vậy, sau khi huyết tể đại trận kết thúc, chẳng phải bọn họ đều phải rời xa ta sao?”

“Yến vương điện hạ, ngươi nên xem hết đi.”

Trần Tam Thạch nhắc nhở: “Sau khi sát mạch phục hồi, tu sĩ của tu tiên giới cổ ma tộc có thể tự do đi lại, đến lúc đó không chỉ có Lương Châu thành bị diệt, mà cả Đại Thịnh cũng gặp nguy hiểm.”

“Đúng đúng đúng, ta biết rồi.”

Chỉ trong hai lần hít thở.

Thần sắc trên mặt Tào Chi nhanh chóng thay đổi, từ kinh ngạc, hưng phấn, kích động, thất lạc, đến cuối cùng là nghiêm trọng: “Đại ca, chúng ta nên làm gì tiếp theo? Bản đồ ở chỗ ta.”

Hắn tự mình mở bản đồ, “Sau khi hội hợp với Lữ tướng quân, lập tức đến U Châu?”

“Chưa chắc đã kịp.”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho hắn cất bản đồ đi.

“Không kịp?”

Tào Chi hỏi: “Vậy đại ca có biện pháp nào tốt hơn không?”

“Đợi Lữ tướng quân đến rồi nói.”

Trần Tam Thạch ước chừng, nhiều nhất nửa ngày nữa, Huyền Vũ doanh và Bạch Hổ doanh cũng sẽ đến.

Hắn đề Tào Chi giúp đỡ chinh đồn quân ngũ, còn mình thì tìm một nơi yên tĩnh, cầm trường thương tu luyện.

Võ Thánh.

Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, mình nhất định phải đột phá đến cảnh giới Võ Thánh trước khi quyết chiến, mới có thể tranh thủ thêm một phần thắng lợi.

Trận chiến này, rất có thể phải đối mặt với tiên nhân.

Cảnh giới Võ Thánh.

Hóa hưỡng tượng cương khí thành chân khí, cho dù đã đến đỉnh phong của cảnh giới phạm giới đệ nhất cảnh, bước tiếp theo chính là Võ Thánh.

Nhưng bước này nói thì dễ làm thì khó?

Cho dù Trần Tam Thạch có tư chất tuyệt đỉnh, lại có Linh Hòa trợ giúp, cũng không phải một sớm một chiều là có thể đột phá thành công.

Trong tình huống bình thường, còn cần hơn nửa năm nữa.

Cũng chính là sau khi đến Lương Châu vừa vặn ba năm.

Thời gian mà năm đó sư phụ đã định ra.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Võ Thánh]

[Tiến độ: 20/100]

Sau khi hành quân.

Mỗi ngày hắn cũng tranh thủ một phần thời gian để tu luyện, thực chiến cũng có thể nâng cao thương pháp, cho dù như vậy, tiến độ cũng chỉ được một phần năm mà thôi.

Chân Võ Đan!

Hiện tại xem ra, muốn tăng tốc.

Chỉ có luyện chế ra Chân Võ Đan mới được.

Hắn đã có đan lô và tài liệu, nhưng trước mắt không có thời gian.

Cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Ngoài ra.

Còn có các loại pháp thuật.

Sau khi biết sư phụ tặng linh mạch cho mình, hắn đã tranh thủ thời gian để nâng cao thực lực.

Việc nâng cao pháp thuật, nhanh hơn rất nhiều so với [Ngũ Hành Quyết].

[Pháp thuật: Hậu Thổ Quyết (Nhập môn)]

[Tiến độ: 200/500]

...

[Thuật pháp: Vạn Kiếm Thiên Lai. Nhất giai]

[Tiến độ: 258/1000]

Sau khi phá hạn, kiếm khí thuật đã trở thành vạn kiếm thiên lai.

Không chỉ là pháp thuật.

Trong tay Trần Tam Thạch còn có chiến lợi phẩm lấy được từ Thiên Nhai Hải Giác, một thanh phi đao kim quang, nhưng chỉ là pháp khí hạ phẩm nhất giai, cuối cùng là hai trăm mũi tên quỷ mạch, coi như tất cả gia sản.

Chương 681: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thẳng Tiến Đại Đô Thành (3)

Pháp thuật và pháp khí.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ.

Hắn sẽ không sử dụng.

Nhưng hiện tại đã đến lúc vạn bất đắc dĩ.

Hắn tính toán thời gian gần đến, bèn quay trở lại trong quân doanh, không quá thời gian uống một chén trà, cấp dưới đã đến báo cáo tình hình, Huyền Vũ doanh và Bạch Hổ doanh, đã đến.

...

U Châu.

Lý Thành Phủ.

Nơi này.

Là cửa ngõ của U Châu, đại chiến đột ngột bùng nổ.

Hứa Văn Tài vội vàng đến nơi này tọa trấn.

Bên ngoài.

Là mười lăm vạn đại quân của Man tộc, có đến bốn Võ Thánh.

Trong tay bọn họ, chỉ có hai doanh binh mã hơn ba vạn người.

Nhưng có hai Võ Thánh được điều đến khẩn cấp.

Một người tên là Phạm Hải Lăng.

Là cộng sự cũ của hãn khi tấn công Nguy quốc.

Người còn lại là Bùi Thiên Nam, cũng là tuần phủ Lương Châu trước đó, cũng coi như người quen.

Hai Võ Thánh, hơn ba vạn người.

Chênh lệch binh lực cực lớn.

Cộng thêm một trận tuyết lớn bất thường,

Dựa vào sự kiên cố của Lý Thành Phủ, lúc đầu cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Cho đến ngày này...

Trong trận chiến hỗn loạn.

Một người cười kiêu bay đến.

Trận chiến này, không thể đánh được nữa rồi!

Cho dù Hứa Văn Tài có thần cơ diệu toán đến đâu, thì chung quy cũng chỉ là một nho sinh chân chính, dưới sức mạnh tuyệt đối, có thể làm được gì?!

May mắn là.

Hãn phát hiện Võ Thánh trước mặt “Tiên nhân”, cũng không phải là không có sức chống trả, vì vậy vẫn ở trong trạng thái gắng gượng chống đỡ, không đến mức lập tức rơi vào cảnh thành phá người vong.

“Hứa đại nhân, nên làm thế nào?!”

Tiểu diện hồ Bùi Thiên Nam trên mặt đã không còn ý cười.

“Ta thấy bọn họ điên rồi!”

Phạm Hải Lăng đập mạnh xuống bàn: “Đến đánh U Châu, để làm gì?!”

“Đúng vậy.”

Bùi Thiên Nam nói theo: “Hơn nữa nhìn động thái của bọn họ, cho dù chiếm được Lý Thành Phủ, chúng ta vẫn còn Lục Hồ Phủ và Cát An Phủ ở phía đông, trong thời gian ngắn không thể nuốt trọn được cả U Châu, hay là rút lui trước đi?”

“Rút lui!”

Hứa Văn Tài vung quạt lông, tuyên bố rút quân.

Chuyện bất thường ắt có yêu quái, hẳn hiểu đạo lý này, biết rằng trong sự bố trí binh lực khác thường của Man tộc chắc chắn có ẩn giấu điều gì đó, nhưng không có cách nào, tiếp tục chống đỡ chỉ là thành phá sau đó toàn quân bị diệt.

Kế sách hiện tại, chỉ có thể rút lui khỏi Lý Thành Phủ, sau đó đến bảo vệ hai phủ còn lại, rồi chờ đợi viện quân.

Đề lại hai ngàn người làm mỗi nhữ.

Những người còn lại rút lui đến Lục Hồ Phủ trong đêm.

Cũng ngay trong ngày hôm đó.

Dị tượng trong La Thiên sơn mạch.

Chấn động Bắc Cảnh.

“Đây là yêu pháp ở đâu ra?”

“Giống như một con mãnh thú, nuốt chửng cả Lương Châu!”

“...”

Tin tức bọn họ nhận được đầu tiên.

Là đây là huyết tể đại trận, không lâu sau, sẽ luyện hóa vô số sinh linh trong Lương Châu thành!

Mà sau khi tiến vào U Châu.

Đại quân Man tộc như bọn họ dự liệu, không tiếp tục tấn công U Châu, mà chuyển quân đến Chu Đà Quan, trấn giữ trận nhãn phụ trợ, cũng chính là con đường sống duy nhất của Lương Châu.

“Man nhân, lại có thể hợp tác với tiên nhân?!”

Phạm Hải Lăng giọng nói không ổn định: “Đây, đây là muốn trực tiếp nuốt chửng cả Đại Thịnh!”

“Hơn nữa viện binh của chúng ta không còn.”

Bùi Thiên Nam tiếp tục đọc tình báo: “Chỉ còn ba doanh binh mã bên ngoài đại mạc.”

“Ba doanh, cộng lại cũng chỉ có bốn vạn năm ngàn người, chỉ có một Võ Thánh mà thôi.”

Phạm Hải Lăng lo lắng nói: “Ngược lại với Man nhân, không chỉ có bốn Võ Thánh, còn có hai tiên sư trợ giúp, vẫn là lực lượng chênh lệch!”

“Nói nhanh đi.”

Hứa Văn Tài thúc giục nói: “Ba doanh binh mã nào?”

“Huyền Vũ, Bạch Hổ.”

Bùi Thiên Nam dừng lại một chút: “Còn có Hồng Trạch.”

“Hồng Trạch.”

Hứa Văn Tài nghe vậy, mặt không biến sắc, nhưng trong lòng lại có một tia hy vọng.

“Chờ đi.”

Bùi Thiên Nam trầm giọng nói: “Lực lượng từ những nơi khác căn bản không kịp điều đến, chúng ta cũng chỉ có thể chờ Lữ tướng quân dẫn binh đến tiếp viện.”

...

La Thiên sơn mạch.

Tôn Tượng Tông và Long Khánh hoàng đế, đang ở nơi này đối đầu với giáo chủ Vu Thần giáo, để ngăn cản những người này rời đi, hoặc đến nơi khác tiếp tục gây rối.

Đặng tiên sư tròn trong kết giới, trước mặt xuất hiện một lá phù lục màu đen.

Đây là phù lục truyền âm.

Sau khi thiết lập luyện tập, có thể truyền tin cách xa vạn dặm, cho dù ở trong tu tiên giới, cũng được coi là vật quý giá.

Sau khi trao đổi tin tức với đại tể ti Vu Thần giáo.

Đặng tiên sư lộ ra nụ cười âm u: “Tôn Tượng Tông, cùng người đàm phán điều kiện thế nào? Người thả hai chúng ta rời khỏi Lương Châu, ta sẽ nương tay với hậu nhân của người, cứu con trai và con gái người ra khỏi nơi này.

“Đừng vội từ chối.

“Huyết tể Lương Châu đã là chuyện chắc chắn,

“Vốn dĩ, nếu các người có thể phá hủy được trận nhãn phụ trợ, mở ra một con đường sống ở phía đông Lương Châu, thì vẫn có thể bảo vệ được một phần nhỏ người Lương Châu.

“Nhưng hiện tại, ngay cả U Châu Chu Đà Quan cũng bị chiếm, các người không còn bất kỳ phương pháp nào để chạy trốn ra ngoài.”

Ở đối diện bọn họ.

Có tướng sĩ trong Lương Châu thành tụ tập đến, dựng lều trại cho Tôn Tượng Tông và hoàng đế nghỉ ngơi, đồng thời kịp thời truyền tin tức, giám quân hầu công công của Lương Châu cũng ở nơi này.

Hắn vốn là người trong cung, là tâm phúc của hoàng đế.

Nếu không, cũng sẽ không bị phái đến Lương Châu làm giám quân.

“Đừng có mơ!”

Hầu Bảo thay mặt hoàng đế bệ hạ và đốc sư đại nhân lên tiếng: “Các ngươi đừng hòng rời đi!”

Bên cạnh.

Là Thiệu Ngọc Kinh và Ôn Thực.

“Nghịch chúng Vu Thần giáo!”

Ôn Thực hai mắt đỏ ngầu, cầm song đao trong tay: “Cho dù Lương Châu không còn một ai, ta cũng muốn đồng quy vu tận với các ngươi, báo thù cho con trai và các đồ đệ của ta!”

Chương 682: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thắng Tiến Đại Đô Thành (4)

Bị người không chế.

Tự tay giết chết nhiều đồ đệ yêu quý và con trai ruột.

Đòn nặng nề như vậy.

Đến giờ hấn vẫn chưa hoàn toàn phát điên, đã là khả năng chịu đựng tâm lý cực mạnh rồi.

“Các ngươi là nghiệt chủng, còn chưa thắng đâu!”

Hầu công công ném chiến báo trước mặt bọn họ: “Đại Thịnh của ta ở ngoài Lương Châu thành, vẫn còn ba doanh binh mã, con đường sông này, chưa chắc đã không mở ra được!”

Giáo chủ Vu Thần giáo khinh thường không thèm nhìn.

Trong doanh trại.

“Không ngờ, U Châu lại nhanh chóng bị xé rách lỗ hổng như vậy.”

Long Khánh hoàng đế ngồi xếp bằng trên bồ đoàn: “Lại gửi một bức thư đến Hồ Khâu Sơn, bảo Lữ Tịch và Trần Tam Thạch bọn họ, nhất định phải lập tức lên kế hoạch tấn công U Châu, không được sai sót.”

...

Hồ Khâu Sơn.

“Đại sư huynh, tam sư huynh.”

Trần Tam Thạch tự mình ra ngoài doanh trại hai dặm để đón tiếp.

“Sư đệ.”

Lữ Tịch không hàn huyên: “Tình hình khẩn cấp, ta vừa nhận được báo cáo khẩn cấp của U Châu, ngươi và ta hãy vào đại trường bàn bạc trước đi.”

Trong đại trường trung quân.

Bản đồ, sa bàn đều đầy đủ.

Lữ Tịch dùng tốc độ nhanh nhất thuật lại tình hình hiện tại: “Hiện tại U Châu đã bị phá, đại quân Man tộc lục tục đến Lý Thành Phủ, chạy đến Chu Đà Quan, trấn giữ con đường sống duy nhất của Lương Châu.

“Dựa theo ý kiến của ta, ngươi và ta, nên lập tức lên đường đến U Châu.

“Ba doanh binh mã, bốn vạn năm ngàn người

“Ta làm chủ lực, ngươi làm trợ giúp, hai chúng ta hợp lực, bốn vạn năm ngàn người, chưa chắc đã không thể phá hủy được Chu Đà Quan, phá hủy trận nhãn bên ngoài La Thiên sơn mạch.”

“Được rồi tiểu sư đệ, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, xuất phát thôi.”

Nhiếp Viễn nói, thấy bạch bào không có động tác: “Sao vậy sư đệ, ngươi có ý định khác?”

“Hai vị sư huynh.”

Trần Tam Thạch bác bỏ nói: “Không thể làm như vậy.”

“Ồ?”

Lữ Tịch hơi gật đầu: “Nói ý kiến của người xem.”

“Nếu U Châu vẫn chưa bị phá, sắp xếp của đại sư huynh không sai, chúng ta nên lập tức lên đường đến U Châu, nhưng hiện tại sau khi đại quân Man tộc tràn vào, thì tuyệt đối không thể làm như vậy.”

Trần Tam Thạch giữ giọng điệu tôn trọng sư huynh, bình tĩnh giải thích: “Hai vị sư huynh, Lý Thành Phủ dễ thủ khó công, bản thân Chu Đà Quan không quan trọng, nhưng địa thế của nó hiểm yếu, hơn nữa một người giữ quan vạn người khó qua, trong tình huống đã bị địch quân chiếm giữ, muốn tấn công mạnh mẽ chỉ sợ cần phải tốn rất nhiều công sức.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Ta sẽ dùng sức mạnh phá vỡ nó.”

“Sự dũng mãnh của đại sư huynh, mọi người đều biết, ta cũng tin rằng nếu có thời gian, đại sư huynh có thể phá được Chu Đà Quan, nhưng đừng quên, thứ chúng ta thiếu nhất bây giờ, chính là thời gian.”

Trần Tam Thạch vén rèm đại trướng, nhìn huyết vụ trên bầu trời xa xôi: “Huyết tể đại trận này vận chuyển hàng ngày, không biết lúc nào sẽ luyện hóa hoàn thành, cho nên đám Man tộc ở Chu Đà Quan không cần đánh thắng chúng ta, chỉ cần kéo dài thời gian.”

“Tiểu sư đệ nói cũng có vài phần đạo lý.”

Lữ Tịch bình tĩnh hỏi: “Những điều người nói ta đều biết, chỉ là tình hình hiện tại, ngoài việc tấn công Chu Đà Quan, chúng ta không có chiến lược nào tốt hơn.

“Lần này Lương Châu nguy cấp, vốn dĩ là cục diện tử vong.

“Muốn giải quyết cục diện tử vong, chỉ có thể dùng sức mạnh phá vỡ, nói thẳng ra, chính là đánh cược, dùng mạng của chúng ta để đánh cược.”

“Đại sư huynh nói rất hay!”

Trần Tam Thạch khẳng định nói: “Nhưng đã đánh cược, thì cược lớn hơn một chút đi.”

“Cược lớn hơn?”

Nhiếp Viễn có chút nghi hoặc: “Sư đệ muốn nói gì?”

Chỉ thấy bạch bào rút ra Lệ Tuyền Thương cắm dưới đất, sau đó hàn mang lóe lên, mũi thương chỉ thẳng vào mép sa bàn, Âm Sơn sơn mạch, Man tộc đại đô, Lang Cư Tu Sơn!

“Hai vị sư huynh, đừng quên một chuyện.

“Chu Đà Quan chỉ là trận nhãn phụ trợ của huyết tể đại trận, cho dù phá hủy được nó mở ra một con đường sống, cũng là ở trong đại sơn, Lương Châu địa vực rộng lớn dân chúng đông đúc, lại có thể có bao nhiêu người kịp thời đi qua con đường sống rời khỏi Lương Châu.

“Ngược lại.

“Nếu phá hủy được trận nhãn chính trên Lang Cư Tu Sơn, huyết tể đại trận sẽ sụp đổ trong nháy mắt.”

Lời này vừa dứt, trong doanh trường lập tức rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Bao gồm Sở Sĩ Hùng, Tào Chi và các tướng lĩnh của các doanh, đều có chút không dám tin vào tai mình.

Đây là muốn lại một lần nữa, trong trận chiến ở Minh Châu đánh thẳng vào Mi Sơn?!

Nhưng lúc này khác lúc trước.

Đó chính là Man tộc đại đô!

Không nói đến đường đi xa xôi, trong đó còn không biết có bao nhiêu gian nan hiểm trở.

Quan trọng nhất là.

Bọn họ là một đội quân cô độc!

Một đội quân cô độc, muốn trực tiếp đánh vào kinh thành của người khác, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Ý của ngươi, là trực tiếp đánh vào thiên đô của Man tộc?”

Nhiếp Viễn không thể hiểu nổi: “Sur đệ, đây đã không phải là táo bạo, mà là hơi hoang đường rồi?”

Những người khác.

Cũng đều có suy nghĩ như vậy.

“Sur đệ, ta không phải không tiếp nhận chiến lược của ngươi.”

Lữ Tích chỉ vào sa bàn, hỏi ngược lại: “Ngươi có biết, nơi này cách Man tộc đại đô những vạn dặm đường?”

“Ngươi có biết, lần này tứ bộ Man tộc liên minh, binh mã lên đến hơn bốn mươi vạn? Ở U Châu, cũng chỉ là một phần mà thôi, các nơi trong đại mạc vẫn còn hơn hai mươi vạn binh mã đang quan sát.

“Ngươi có biết, chúng ta chỉ có bốn vạn binh mã, hơn nữa... không có tiếp tế! Nếu không nhanh chóng đến U Châu, thì sẽ bị đứt gãy lương thảo.

“Ngươi có biết, ở gần đại đô, có thể cũng có tiên nhân trấn giữ.

“Xem xét tổng thể, đến Man tộc đại đô, chẳng phải là lãng phí thời gian hơn đến U Châu sao?”

Chương 683: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thẳng Tiến Đại Đô Thành (5)

Tuy nhiên.

Cho dù hẳn chỉ ra bốn điểm phản bác một cách rõ ràng.

Trần Tam Thạch vẫn kiên trì nói: “Không, nhất định nhanh hơn!”

Lữ Tịch và Trần Tam Thạch nhìn nhau.

Trong doanh trường, rơi vào trầm mặc.

Tào Chi vẫn luôn ở bên cạnh ăn đồ, thấy cảnh tượng này, rất có hứng thú mong đợi.

“Đại sư huynh, tiểu sư đệ.”

Nhiếp Viễn thấy bầu không khí không đúng, vội vàng hòa giải: “Chỉ là bàn bạc, đừng làm tổn thương hòa khí.”

Sau khi nhìn nhau, Lữ Tịch và Trần Tam Thạch không tranh luận nữa, mà nhìn nhau cười.

“Sư đệ à sư đệ.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Xem ra, ngươi và ta không thể thuyết phục được đối phương rồi.”

“Sư huynh đừng trách.”

Trần Tam Thạch nói: “Ta thực sự nghĩ như vậy.”

“Ngươi và ta hiện tại trong quân chức vụ ngang hàng, không ai ra lệnh được cho ai.”

Lữ Tịch nói: “Nếu đã như vậy, thì hãy chỉnh quân chuẩn bị xuất phát, ta ước chừng, thánh chỉ của bộ hạ sắp được đưa đến, đến lúc đó lại quyết định, thế nào?”

Trần Tam Thạch không thể từ chối.

Ba doanh hơn bốn vạn binh mã xếp hàng chỉnh tề gần Hồ Khâu Sơn, chờ đợi quân lệnh từ Lương Châu thành.

Ước chừng hai canh giờ sau.

“Chúu ——”

Kèm theo tiếng chim ưng hót vang dội, một con thần ưng màu vàng bay qua bầu trời, xuyên qua gió tuyết mênh mông, đến trên bầu trời Hồ Khâu Sơn.

Con thần ưng này.

Là thú cưng của hoàng đế!

Thần ưng đậu bên cạnh Lữ Tịch, hần mở hộp, lấy thánh chỉ bên trong ra, sau đó đưa cho người bên cạnh: “Sư đệ xem đi, thánh chỉ của bộ hạ, ra lệnh cho chúng ta lập tức lên đường đến U Châu, không được trì hoãn.”

“...”

Trần Tam Thạch im lặng nhìn thánh chỉ, hồi lâu không lên tiếng nói chuyện.

“Không thể lãng phí thời gian nữa, xuất phát thôi!”

Lữ Tịch ra lệnh một tiếng.

Đại quân chuẩn bị xuất phát, thẳng tiến U Châu.

Các tướng sĩ của Hồng Trạch doanh thấy tướng quân của bọn họ không có động tĩnh, cũng chỉ đành đi theo.

“Ầm ầm!”

Vừa khéo lúc này.

Bầu trời rung chuyển.

Chỉ thấy hương Lương Châu, huyết tể đại trận, bắt đầu tăng tốc vận chuyển, từng trận huyết vụ từ trong phun ra, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Cũng ngay sau khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Bạch bào bạch mã đột nhiên giơ cao trường thương, giọng nói hùng hồn như sấm sét: “Hong Trạch doanh nghe lệnh! Đòi hương, theo ta, thẳng tiến Man tộc đại đô!”

Mệnh lệnh này.

Áp đảo tuyết lớn, áp đảo gió lốc, vang vọng rõ ràng trong đầu của từng người trong bốn vạn năm ngàn tướng sĩ ở Hồ Khâu Sơn.

“Hong Trạch doanh, nghe lệnh!”

Từ Bân là người đầu tiên rút đao hưởng ứng.

Tiếp theo, là những huynh đệ đến từ Bà Dương.

Đối với bọn họ mà nói, trong đầu chỉ có mệnh lệnh!

Tướng quân nói đại quân tiến về đâu, bọn họ chỉ việc xung phong.

Hơn nữa...

Trong mắt bọn họ, chỉ cần là trận chiến do tướng quân chỉ huy, thì không có gì là không thể.

Từ Bà Dương bắt đầu, đến trận chiến ở Hồ Lao.

Lần nào cũng là không thể trong mắt người ngoài?

Nhưng lần nào bọn họ cũng làm được?!

Lần này, cũng không ngoại lệ.

Đã tướng quân nói, đi đánh Man tộc đại đô, thì có nghĩa là, có thể đánh!

Dưới sự dẫn dắt của bọn họ, phần lớn các tướng sĩ cũng lần lượt đi theo.

“Hong Trạch doanh, nghe lệnh!”

“...”

Khác với các tham tướng.

Những tướng lĩnh cấp thấp và binh sĩ này, tuy rằng cũng đến từ nơi khác, được biên chế vào Hong Trạch doanh Bắc Lương, nhưng cũng chính vì địa vị không cao, nên tiếp xúc nhiều hơn với tướng quân, phục tùng mệnh lệnh của tướng quân.

Huống chi.

Bạch bào tướng quân không phải muốn làm gì khác, mà là muốn dẫn bọn họ đi đánh thắng trận, đi cứu Lương Châu thành, cứu hàng triệu dân chúng, trong đó có hoàng đế, cũng có người nhà của bọn họ.

Trước đó.

Danh vọng tích lũy qua từng trận thắng, vào lúc này đã chuyển hóa thành uy vọng, có thể ổn định lòng quân, không chế uy vọng của quân đội!

Hơn nữa.

Bọn họ không chỉ nghe nói về sự lợi hại của bạch bào, mà là tận mắt chứng kiến.

Ngay tại đây.

Ở Hồ Khâu Sơn!

Trong doanh trại này do Man tộc dựng lên!

Tám trăm người.

Trong một đêm chém giết một vạn địch quân!

Đến giờ, thi thể của địch quân vẫn còn chôn vùi trong tuyết, khắp nơi đều là tượng băng hình người, vẫn không thể nói rõ vấn đề sao?

Trần tướng quân nói đánh trận này như thế nào, nhất định là có kế hoạch của hắn.

Nghe lệnh, là đúng rồi.

“Hong Trạch doanh, nghe lệnh!”

Sau đó, là các tham tướng Tiêu Trung, Hạ Tông đã đi theo Trần Tam Thạch từ lâu.

Bọn họ là người chứng kiến “Thiên quân vạn mã tránh bạch bào” trong cảnh nội Lai Châu, là người tham gia “Ba ngàn quân phá mười vạn địch” ngoài Hồ Lao Quan, từ lâu đã tâm phục khẩu phục Trần tướng quân.

Dưới sự dẫn dắt của bầu không khí, cũng lần lượt tỏ ý nghe lệnh.

“Các người, các người điên rồi?”

Phó tướng Hồng Trạch doanh Sở Sĩ Hùng nhìn dáng vẻ hưng phấn của các huynh đệ, nhất thời có chút không biết làm sao.

“Su đệ?!”

Lữ Tịch càng không ngờ đến cảnh tượng này, hắn cười ngựa nhanh chóng chạy đến: “Người làm vậy là sao? Thánh chỉ đã ban xuống rồi.”

“Đại sư huynh, không phải ta không muốn tuân lệnh, mà là không thể!”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Người nhìn về hướng Lương Châu xem, không ai biết huyết tể đại trận khi nào sẽ luyện hóa hoàn thành, cho dù ở thời khắc trước khi luyện hóa

hoàn thành, ta và đại sư huynh cùng nhau, thuận lợi công phá Chu Đà Quan, mở ra một con đường sống, cũng không thể ngăn cản việc tế luyện, chỉ có thể để lại thời gian cực ngắn cho mọi người rút lui, lại có thể có bao nhiêu người sống sót?!”

“Vậy thì sao?”

Lữ Tích đương nhiên nói: “Sư đệ, ngươi phải hiểu, hoàng đế hiện tại ở trong Lương Châu thành, sư phụ cũng ở đó, còn có gần mười vạn đại quân, chỉ cần mở ra con đường sống, ít nhất sư phụ và đệ hạ, còn có sư muội Tôn Lê và sư đệ Tôn Bất Khí có thể ở lại, những huynh đệ và dân chúng còn lại, đi được bao nhiêu thì đi, chẳng phải là biện pháp ôn hòa nhất sao?”

Chương 684: Kháng Lệnh – Hồ Khâu Sơn, Thẳng Tiến Đại Đô Thành (6)

“Đại sư huynh, tin tưởng ta, ta tuyệt đối không phải mạo hiểm! Đi Chu Đà Quan, ta chỉ có năm phần nắm chắc, nhưng đi Man tộc đại đô, ta có trên bảy phần, nếu sư huynh đi cùng ta, thì có trên tám phần.”

Trần Tam Thạch kiên định nói: “Nếu ta không có nắm chắc nhất định, sao ta lại nhất quyết làm như vậy?”

Hắn nhìn Lữ Tịch đang im lặng, biết đối phương có suy nghĩ hoàn toàn khác với mình, bèn dứt khoát không khuyên nữa.

“Xuất phát!”

Một tiếng quát lớn.

“Hong Trạch doanh, nghe lệnh!”

Lần này.

Mười lăm ngàn tướng sĩ của Hong Trạch doanh, đồng thanh hô vang, tiếng vọng chấn động trời đất, lay động băng tuyết.

Sau đó.

Từng con chiến mã mập mạp cường tráng, mang theo những tướng sĩ mặc giáp trụ, trật tự nghiêm ngặt tiến vào phía bắc, đại mạc mênh mông vô bờ.

“Sở tướng quân! Đừng do dự nữa!”

Hạ Tông khuyên nhủ: “Nhanh nhanh đi theo đại quân xuất phát thôi!”

“Đây là kháng lệnh!”

Sở Sĩ Hùng nhắc nhở: “Các người đều điên rồi sao? Trên thánh chỉ nói rõ ràng, bảo chúng ta dẫn quân đến U Châu, không phải đi lên phía bắc, càng không phải đi đến Man tộc đại đô cách xa vạn dặm!”

Các tướng sĩ phía dưới dựa vào đông người, có lẽ sẽ không bị trừng phạt riêng lẻ.

Nhưng hẳn là phó tướng!

Một trong những chức trách của phó tướng, chính là cùng chủ tướng kiểm chế lẫn nhau, đảm bảo phục tùng mệnh lệnh của triều đình, không để xảy ra sai sót.

Làm âm ỉ lên như vậy, còn được sao?!

“Sở tướng quân, trên thế giới này, còn có người nào trung thành hơn Trần tướng quân sao?!”

Hạ Tông nghiêm túc nói: “Trần tướng quân, chính là do bộ hạ tự tay đề bạt! Còn có những trận chiến trước đây, lần nào cũng là nhận lệnh lúc nguy cấp, vì triều đình, vì bộ hạ mà giải ưu giải nạn?”

“Đúng rồi.

“Còn có trên Tử Vi Sơn.

“Lúc thích khách hành thích, Trần tướng quân đã liều mạng đi giúp bộ hạ đỡ đao!

“Đêm đại loạn hôm đó, cũng là Trần tướng quân dẫn theo ba ngàn Huyền Giáp của chúng ta xông vào đại điện bảo vệ.

“Cho dù là ở trên chiến trường, ta cũng chưa từng thấy Trần tướng quân bị thương.

“Nhưng tối hôm đó, trên người Trần tướng quân có vô số vết thương, không biết trúng bao nhiêu đao, bao nhiêu kiếm, toàn thân đều là máu, cho dù như vậy cũng vẫn liều mạng bảo vệ bộ hạ an toàn.

“Những điều này đều là ta tận mắt chứng kiến, còn có thể giả được sao?”

“Hạ tham tướng nói đúng.”

Tiêu Trung cũng nói theo: “Trần tướng quân hôm nay không phải cố ý kháng lệnh, rõ ràng là hấn cho rằng như vậy, mới có thể giải cứu hoàng đế khỏi nguy cơ ở Lương Châu tốt hơn!”

“Chẳng phải tướng quân đã nói rồi sao, nghe theo hấn có tám phần có thể cứu được bộ hạ, nghe theo Lữ tướng quân, chỉ có năm phần.”

Du Quý Khả nói: “Ta chọn tin tưởng tướng quân.”

“Được rồi!”

Sở Sĩ Hùng vốn không có mâu thuẫn gì với Trần Tam Thạch.

Hấn cũng vô cùng kính phục vị bạch bào tướng quân này, sau khi xác định tướng quân chỉ muốn bảo vệ hoàng đế tốt hơn, thì không còn lý do gì để từ chối nữa, lập tức đồng ý, dẫn theo thân tín của mình đuổi theo đội ngũ phía trước.

“Su đệ!”

Nhiếp Viễn cười ngựa nhanh chóng đuổi theo: “Đây là mệnh lệnh của thánh chỉ, ngươi kháng là kháng lệnh của bộ hạ, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ!

“Hơn nữa, chiếm được Man tộc đại đô, nguy hiểm hơn rất nhiều so với đi Chu Đà Quan, một khi xảy ra bất kỳ sai sót nào, sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

“Sur muội.

“Đúng, sur muội Tôn Lê vẫn đang chờ người quay về thành thân, ta còn đang chờ uống rượu mừng của người đây!”

“Sur huynh, vẫn là câu nói đó! Sur đệ ta tuyệt đối không phải là người mạo hiểm khoe khoang, chỉ là theo suy nghĩ của ta, thực sự cảm thấy như vậy thì phần thắng lớn hơn, làm tướng, chẳng phải nên kiên trì với quan điểm của mình, lựa chọn chiến lược có phần thắng lớn hơn sao?”

Trần Tam Thạch từng chữ từng câu nói: “Còn về việc kháng lệnh, tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không tuân theo! Dù sao hoàng đế cũng bị vây khốn trong Lương Châu thành, rất nhiều tình huống người không rõ.

“Sau khi trở về, ta sẽ tự mình viết thư cho hoàng đế giải thích rõ ràng, hoàng đế là minh quân hiếm có, nhất định sẽ hiểu cho ta!”

“Bổn vương cũng sẽ giúp giải thích, cùng Trần tướng quân gánh vác hậu quả!”

Trong lúc nói chuyện.

Tào Chi ở cuối đội ngũ không biết từ lúc nào cũng đi tới, còn nhướn mày với bạch bào, đặt một tay bên miệng, thấp giọng nói: “Đại ca, ta đặt cược tính mạng cho người!”

Thấy khuyên thế nào cũng không được, tam sư huynh Nhiếp Viễn cũng đành từ bỏ, trơ mắt nhìn Hồng Trạch doanh dần dần biến mất ở ranh giới tầm mắt.

“Thôi đi.”

Lữ Tịch ngồi cao trên lưng ngựa: “Sur đệ không phải Võ Thánh, cộng thêm Hồng Trạch doanh cũng không nhiều, tấn công Chu Đà Quan, thiếu hấn cũng không sao, cứ để hấn đi đi.”

“Đúng vậy tướng quân.”

Một tham tướng của Huyền Vũ doanh nói: “Trận chiến này, chính là lúc tướng quân thực sự nổi danh! Nếu dựa vào hai doanh binh mã giải nguy cho Lương Châu, sau đó dựa vào uy vọng tích lũy nhiều năm, nhất định có thể khiến cho toàn bộ Bắc Lương quân tâm phục khẩu phục, thuận lợi tiếp nhận vị trí của thống soái!

“Tên Trần Tam Thạch kia, chẳng qua là đồ đệ được thu nhận muộn nhất của thống soái, kết quả là hai năm nay rất nổi bật, mấy ngày trước, một số lão tướng thảo luận riêng tư về việc ai sẽ kế thừa vị trí của thống soái, có một số người, thậm chí còn xếp hắn ở trước mặt tướng quân.

“Lần này, chính là cơ hội để bọn họ nhìn rõ.”

Không chỉ Trần Tam Thạch có người trung thành.

Lữ Tịch chinh chiến nhiều năm, dưới trướng cũng có không ít tướng sĩ trung thành.

Lữ Tịch thản nhiên phun ra hai chữ: “Lắm miệng.”

“Thuộc tướng đáng chết!”

Tham tướng lập tức tự sát vào mặt rồi lui xuống.

“Thực ra hắn nói đúng.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn chậm rãi nói: “Có một số việc, một mình sư phụ nói không tính, không phải là sư phụ muốn truyền y bát cho ai, thì mọi người sẽ công nhận, sư huynh ngươi là đại đệ tử, phần lớn mọi người vẫn phục ngươi hơn, sau khi đánh xong trận này, coi như là lập công lao to lớn, hoàng đế phong ngươi làm thống soái, cơ bản là chuyện chắc chắn.

“Hơn nữa tiêu sư đệ của chúng ta, từ khi nhập ngũ đến nay chưa từng thất bại, cũng đã đến lúc nên vấp ngã một lần để rèn

luyện rồi.

“Chỉ hy vọng, hấn đừng chết trong đại mạc sâu thẳm.”

“Không cần nói nhiều, xuất phát thôi.”

Lữ Tịch ghìim ngựa, dẫn đại quân xuất phát.

...

Lương Châu thành.

Sau khi kết giới xuất hiện.

Để nhận được tin tức đầu tiên.

Lục hoàng tử Tào Hoán không ngại nguy hiểm, ở trong lều trại gần trường thành.

Hấn nhìn kết giới, lo lắng đi đi lại lại.

“U Châu!”

“Hy vọng Lữ tướng quân bọn họ có thể nhanh chóng đến U Châu.”

“Hứa tiên sinh bọn họ làm rất tốt, không cố thủ, mà là bảo toàn thực lực.”

“Đợi đến khi hai bên binh mã hội hợp sau đó, đối mặt với mười lăm vạn binh mã của Man tộc, nên có một trận chiến.”

“Triều đình cũng đang điều binh khiển tướng từ các nơi!”

“Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng phá hủy trận nhĩn.”

Phòng Thanh Vân, Trình Vị, Triệu Vô Cực và những người khác đều ở đây.

“Đúng vậy.”

Triệu Vô Cực cũng rất lo lắng: “Không biết bọn họ đã đến đâu rồi.”

“Vút ——”

Mấy người đang bàn luận.

Một mũi tên mang theo tình báo bắn vào rìa kết giới.

Lập tức có người lấy đến.

“Có thể kịp, chắc là kịp.”

Tào Hoán giữ vững tâm thần mở tình báo ra.

Nhưng giây tiếp theo, toàn thân hắn cứng đờ tại chỗ.

“Điện hạ?”

Nhị sư huynh Trình Vị hỏi: “Lại có chuyện gì nữa rồi? Là các bộ lạc khác gần Hồ Khâu Sơn xuất binh ngăn cản, hay là bọn họ gặp phải phục kích trên đường tiến quân?”

“Đều không phải.....”

Giọng nói của Tào Hoán hơi run rẩy: “Trần Tam Thạch, Trần Tam Thạch kháng lệnh!

“Hắn không đi U Châu.

“Mà là dẫn theo Hồng Trạch doanh tiếp tục tiến lên phía bắc, nói là muốn thẳng tiến đến Man tộc đại đô cách xa vạn dặm!”

Chương 685: Quyết chiến (1)

“Cái gì?!”

Sau trận chiến ở Hồ Khâu Sơn, tám trăm quân tiêu diệt một vạn quân địch.

Tào Hoán vốn tưởng rằng mình đã quen với cách chỉ huy kinh dị của Trần Tam Thạch, nhưng hóa ra...

Chẳng ai có thể quen được!

Kháng lệnh!

Đây là kháng lệnh!

Mà còn kháng chỉ thánh chỉ!

Hắn sao dám?!

“Khụ khụ~”

Nhị sư huynh Trình Vị nói: “Điện hạ bớt giận, sự đệ ta lần này đi cũng là để giải nguy cho Lương Châu, cho bề hạ, tuyệt đối không cố ý kháng lệnh, hơn nữa hắn cũng không chia quá nhiều quân.”

“Bản vương cũng biết chút binh pháp.”

Tào Hoán lo lắng nói: “Tạm gác chuyện hắn kháng lệnh không nói, các người không thấy hắn định làm gì sao? Hắn muốn đi lên phía bắc, đến sâu trong Mạc Bắc, đánh thẳng vào núi Mi Sơn!”

Đại đô!

Hơn một vạn dặm!

Không có tiếp tế!

Trên đại mạc, ít nhất còn có hơn hai mươi vạn quân, chỉ riêng ở Mã Nã Hà đã có một Võ Thánh, trong đại đô còn có tầng lớp cao của Vu Thần giáo, có thể còn lưu lại tiên sư.

Trong đủ loại bất lợi như vậy.

Dẫn theo một vạn năm nghìn người đi tấn công đại đô của Man tộc ở nơi xa xôi vạn dặm!

Đây không phải chuyện hoang đường, mà là một cơn ác mộng!

Cho dù!

Hắn có thể làm được.

Thời gian cần bao lâu?

Làm sao có thể nhanh hơn tấn công U Châu?

“Mau!”

Tào Hoán vội vàng nói: “Lấy kim bài, ngăn hắn lại cho ta!”

“Không kịp đâu điện hạ!”

Thuộc hạ báo cáo: “Lữ tướng quân bọn họ không dám chậm trễ, đã suốt đêm đến U Châu, chỉ sợ Trần tướng quân bọn họ cũng đã lên phía bắc mấy trăm dặm rồi...”

“Phải làm sao bây giờ?!”

Tào Hoán vỗ tay: “Phòng tướng quân, người nói xem, phải làm sao bây giờ? Mấy triệu dân chúng Lương Châu, sao có thể mạo hiểm lớn như vậy?”

“Chính vì có hàng chục ngàn sinh linh, mới đáng để mạo hiểm.”

Phòng Thanh Vân trên xe lăn ho khan hai tiếng: “Điện hạ, chuyện đã đến nước này, người có gấp cũng vô dụng, hơn nữa thật ra tình hình cũng không nghiêm trọng như người nghĩ.

“Trước tiên, Trần tướng quân nhất định có ý tưởng của hần, không phải hành động bừa bãi, đêm này chắc không ai nghi ngờ chứ?”

Cảm xúc của Tào Hoán dần bình tĩnh lại.

Mấy lão tướng còn lại cũng vậy.

Những chiến thắng vang dội không cần kể chi tiết, tự nhiên đều ở trong lòng bọn họ.

“Nhưng chỉ riêng lần này, Trần tướng quân vẫn có chút trẻ tuổi.”

“Nói về công thành chiến, Lữ tướng quân là sở trường, đi theo hần đến U Châu mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Cho dù hần có ý tưởng gì, cũng có vẻ như muốn thể hiện.”

“Vẫn còn trẻ, nông nổi.”

“...”

“Được rồi, coi như các người nói đúng.”

Phòng Thanh Vân tiếp tục nói: “U Châu không phải còn có Lữ tướng quân sao? Có hai doanh binh mã của Hứa Văn Tài và các đội viện quân khác đến, thật ra có thêm một Hồng Trạch doanh của Trần tướng quân cũng không nhiều, thiếu một cũng không ít.

“Nếu đã như vậy, vậy thì...”

“Tại sao chúng ta không dứt khoát chia ra một doanh binh mã, giữ lại một tia hy vọng chứ? Tại sao phải đặt cược tất cả vào U Châu?”

Một hồi nói chuyện.

Tào Hoán không còn giận nữa.

“Thôi vậy.”

Hắn vung tay áo: “Chuyện đã đến nước này, bản vương nói gì cũng vô dụng, cứ để hắn đi đi, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại hỏi tội hắn... Chỉ sợ là Lương Châu triệu sinh linh bị luyện hóa, hắn ở trong đại mạc, cũng không có đường sống.”

...

La Thiên sơn mạch.

Trong doanh trướng.

Long Khánh hoàng đế.

Chỉ một chén trà trước, vừa xem xong chiến báo ở tiền tuyến.

Ngoài Hồ Khâu Sơn chia làm hai đường binh mã.

Hồng Trạch doanh đi lên phía bắc.

Tào Khải không hài lòng với hành động mạo hiểm như vậy.

Nhưng hắn càng không hài lòng...

Kháng lệnh!

Trần Tam Thạch.

Kháng lệnh rồi!

“Bệ hạ bớt giận.”

Công công họ Hầu vội vàng nói: “Trần tướng quân cũng vì hàng ngàn sinh linh.”

“Trẫm, để hắn đi U Châu.”

Trên mặt Long Khánh hoàng đế không nhìn ra biểu cảm.

“...”

Công công họ Hầu quỳ trên mặt đất.

“Báo ——”

“Trần tướng quân có cấp thư đến!”

“...”

“Đưa đến.”

Long Khánh hoàng đế tự mình nhận cấp thư, mở ra xem, sau khi xem xong, thần sắc vẫn sâu xa: “Hầu Bảo, người cũng xem đi.”

“Vâng.”

Công công họ Hầu nhận thư tín bằng hai tay, cẩn thận xem một lần, sau đó cười nói: “Bệ hạ ngài xem, Trần đại nhân nói rất rõ ràng, hấn cũng nóng lòng bảo vệ giá, nguyện ý đợi sau khi chiến sự kết thúc sẽ từ quan bỏ tước.

“Hấn còn nói bệ hạ là thiên cổ nhất đế, vạn thế minh quân, hiểu rõ chiến trường biến hóa khôn lường, tướng ở ngoài có thể không nhận lệnh, nếu bệ hạ ở Hồ Khâu Sơn, có khi còn đích thân thân chinh, đến Lang Cư Tu Sơn nữa.

“Bệ hạ, Trần đại nhân này lời lẽ tha thiết, câu nào cũng chân thành, có thể thấy được, kháng lệnh cũng là bất đắc dĩ, dù sao tình hình trước mắt, thực sự là vô cùng cấp bách.”

“Đây là nâng trầm lên cao, khiến trầm không thể trách phạt hấn.”

Giọng của Tào Khải như nước giếng không gợn sóng, khiến người nghe không ra cảm xúc: “Hầu Bảo, người thấy chiến lược hành quân của Trần Tam Thạch thế nào?”

“Chuyện này...”

Công công họ Hầu thành thật nói: “Chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

“Nếu hấn thật sự chết ở Mạc Bắc, trầm có thể tha thứ cho hấn kháng lệnh, lại truy phong cho hấn.”

Long Khánh hoàng đế nhìn về hướng U Châu: “Truyền lệnh Lữ Tịch, không tiếc bất cứ giá nào, tấn công Chu Đà Quan.”

“Vâng!”

“...”

Sau khi thái giám rời đi.

Tào Khải chậm rãi đứng dậy từ bờ đoàn, đi đến bên cạnh Tôn Tượng Tông đang ngồi thiền dưỡng thương ngoài doanh trướng, ném tình báo, cấp thư đến trước mặt ông: “Xem đi, đồ đệ giỏi của ngươi.”

Tôn Tượng Tông mở mắt, liếc nhìn rồi không để ý.

“Lá gan thật lớn, hần khoe khoang với trẫm, nói muốn bắt sống đại hãn của tứ bộ Man tộc trở về, để từ nay Mạc Bắc không còn Man tộc quấy nhiễu, bây giờ dẫn theo Hồng Trạch doanh, đã đi lên phía bắc rồi.”

Chương 686: Quyết chiến (2)

Long Khánh hoàng đế nhìn chăm chăm lão nhân: “Hắn sợ rằng còn không biết, trên núi Lang Cư Tu có tu sĩ chứ? Một mình hắn tu vi Huyền Tượng đại thành đi đánh bằng cách nào? Lần này chỉ sợ lành ít dữ nhiều, trăm sẽ mất một vị tướng quân, người cũng sẽ mất một tên đồ đệ yêu thích.”

...

U Châu.

“Viện quân còn bao lâu nữa mới đến?!”

Phạm Hải Lăng đứng trên tường thành, kéo một thanh đao dài đi lại, phát ra âm thanh loẹt xoẹt.

“Phạm tướng quân.”

Bùi Thiên Nam thật sự không nghe nổi nữa: “Người không thể yên lặng một chút sao?”

“Ta làm sao yên lặng được?”

Phạm Hải Lăng chỉ vào La Thiên sơn mạch: “Nhìn thấy đại quân Man tộc lần lượt tiến vào, nếu thật sự để bọn chúng luyện hóa Lương Châu, tiếp theo chẳng phải là chúng ta sao? Những kẻ yêu quái bay trên trời kia, đã nói muốn luyện chúng ta thành đan dược!”

Những kẻ trợ giúp Man tộc kia.

Tuyệt đối không phải là tiên nhân thật sự.

Bởi vì ở khoảng cách xa, đã có thể cảm nhận được mùi máu tanh và sát khí trên người bọn họ, còn nặng hơn những người chinh chiến nhiều năm như bọn họ.

Hơn nữa dưới áo bào đen của “tiên nhân”, trên từng khuôn mặt đều đầy những mạch máu như dây leo màu đỏ tím.

Rõ ràng là yêu quái!

“Người sốt ruột cũng vô dụng.”

Bùi Thiên Nam nói: “Hơn nữa tính ngày, viện quân ở Hồ Khâu Sơn cũng đã khởi hành, chẳng phải đây là...”

Hắn chỉ vào con hải đông thanh xuất hiện trong tầm mắt, “Đến đưa tin rồi.”

Phạm Hải Lăng huýt sáo, gọi hải đông thanh hạ xuống, sau đó nhanh chóng mở thư tín, đọc nội dung.

“Phạm tướng quân, tình hình thế nào? Ta đã nói không cần quá lo lắng.”

Bùi Thiên Nam hỏi: “Sau khi ba doanh binh mã đến U Châu, cộng thêm hai doanh của chúng ta, cũng có gần tám vạn binh mã, lại có Lữ tướng quân và Trần tướng quân ở đây, chỉ cần chúng ta đồng lòng, liều chết chiến đấu, vẫn có thể tranh thủ được một tia hy vọng.”

“Không xong rồi, không có Trần tướng quân!”

Phạm Hải Lăng ý thức được sự hiểu lầm trong lời nói, vội vàng giải thích: “Hong Trạch doanh không đến!”

“Không đến?”

Bùi Thiên Nam không ngồi yên được, vội vàng hỏi: “Không đến U Châu, còn có thể đi đâu?”

“Mạc Bắc!”

Tay cầm thư tín của Phạm Hải Lăng hơi run: “Trần tướng quân dẫn theo Hong Trạch doanh chia quân, đi thẳng đến Mạc Bắc, hình như nói là muốn tấn công trực tiếp vào đại đô của Man tộc, hủy diệt Lang Cư Tu Sơn.”

Sau lưng bọn họ là lâu thành.

Trước đó đang nghỉ ngơi, Hứa Văn Tài không nhìn được, cầm quạt lông đi ra, hắn không nói gì, chỉ cầm thư tín tự mình xem lại một lần.

“Đại đô của Man tộc, nếu ta nhớ không nhầm, thì cách Hồ Khâu Sơn những một vạn dặm? Mà từ Lương Châu đến U Châu, chỉ có bốn nghìn dặm, tại sao phải đi thêm sáu nghìn dặm, chẳng phải như vậy càng lãng phí thời gian, hơn nữa khó khăn khi tấn công đại đô cũng chỉ càng lớn hơn sao?!”

Bùi Thiên Nam nói chuyện có chút lấp bắp: “Đây đây đây, đây là đánh kiểu gì, Hứa tiên sinh, người thấy thế nào?”

“Bản đồ!”

Hứa Văn Tài ra lệnh: “Mau lấy bản đồ đến, Phạm tướng quân, người lập lại tuyến đường hành quân trong thư cho ta nghe một lần nữa.”

Thuộc hạ lấy bản đồ đến.

Phạm Hải Lăng cũng lập lại xong: “Hứa tiên sinh, theo vị trí của bọn họ, không nói cái khác, đi thêm vài trăm dặm nữa là có cửa ải do Man tộc thiết lập, gần như không thể nhanh chóng thông qua.”

Dựa theo tuyến đường hành quân của Hồng Trạch doanh.

Quạt lông trong tay Hứa Văn Tài, cuối cùng dừng lại ở gần một con sông lớn.

Mã Nảo Hà!

“Nơi này, chính là trở ngại lớn mà Trần tướng quân sắp phải đối mặt!”

Bùi Thiên Nam nhíu mày nói: “Vùng Mã Nảo Hà, đồng cỏ màu mỡ, xưa nay là cửa ải quan trọng của bộ lạc Vũ Văn, nếu

nhớ không nhầm, thì ít nhất hiện tại cũng có bốn đến năm vạn quân đóng ở đó.

“Bốn hiền vương của Vũ Văn, Vũ Văn Cảnh Ôn cũng ở đây, hấn là Võ Thánh.

“Cả về binh lực và chiến lực đều vượt xa Trần tướng quân, lựa chọn duy nhất của hấn là lãng phí thời gian đi đường vòng, một khi dừng lại quá lâu, sẽ gặp phải đại quân từ bốn phương tám hướng bao vây, sau đó... toàn quân bị diệt!”

“Vị Trần tướng quân này cả đời thích mạo hiểm!”

Phạm Hải Lăng nói: “Lần này, là muốn ngã một cú thật đau rồi!”

“Hứa tiên sinh?”

Bùi Thiên Nam hỏi: “Ngươi có ý kiến gì không?”

“Tiểu tử này ngông cuồng, đáng đời thất bại thảm hại!”

Hứa Văn Tài nhướn mày nói như vậy.

Nhưng trong lòng hấn, lại yên ổn hơn nhiều.

Đại nhân làm việc như vậy.

Chứng tỏ...

Vẫn còn cứu được!

Lương Châu vẫn còn cứu được!

...

Mã Nỗ Hà.

Đại trại Vũ Văn.

“Tứ thúc!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín, đeo kiếm bên hông, mang theo một thân hoa tuyết đi ra khỏi đại trướng: “Tín tức ở phía trước

đã gửi về rồi!”

“Ừ.”

Vũ Văn Cảnh Ôn bình tĩnh nói: “Chắc là đều đi U Châu rồi?”

“Đúng là đi rồi, nhưng hình như không phải tất cả đều đi!”

Vũ Văn Tín chỉ vào thư: “Chúng ta có một vài bộ lạc ở phía đông Hồ Khâu Sơn, bọn họ dựa vào địa thế để quan sát động hướng của Thịnh nhân, đúng là phát hiện có đại quân đến tiền tuyến U Châu, nhưng số lượng không đủ ba doanh, đại khái chỉ có hai doanh binh mã, người dẫn đầu là Lữ Tịch, Trần Tam Thạch chết tiệt, và Hồng Trạch doanh của hãn biến mất rồi.”

“Biến mất?”

Vũ Văn Cảnh Ôn nghe vậy, rất coi trọng, đứng dậy đi đến trước sa bàn.

“Tứ thúc.”

Vũ Văn Tín nghi hoặc nói: “Sau khi bọn họ rời khỏi Hồ Khâu Sơn, hiện tại chỉ có hai con đường để đi.

“Hoặc là về phía tây Yên Châu, nơi đó không bị kết giới của đại trận huyết tể khổng lồ, nói trắng ra là rút lui! Nhưng ta cảm thấy, tính cách của họ Trần, chắc sẽ không lùi bước bỏ chạy.

“Hoặc là...

“Chỉ có thể đi về phía bắc!

“Bọn họ không có đủ binh lực, không có Võ Thánh, không có tiếp tế, không có thời gian, dựa vào cái gì để làm như vậy?”

Chương 687: Quyết chiến (3)

“Cháu phân tích rất đúng.”

Vũ Văn Cảnh Ôn nói: “Nhưng chúng ta không thể khinh địch chủ quan, cứ coi như hấn đi về phía bắc, ra lệnh cho các bộ lạc cảnh giác, và chú ý chặt chẽ đến động hướng của Hồng Trạch doanh, một khi phát hiện ra bất cứ điều gì thì lập tức báo cho ta.”

...

Đại mạc.

Gió lớn.

Bão tuyết!

Một đội kỵ binh đang tiến lên trong thời tiết cực đoan ác liệt.

“Đại ca!”

Tào Chi đi theo bên cạnh, trên mặt đầy băng sương: “Ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Nói đi.”

Tào Chi khoác áo choàng lông chồn, dưới thân cũng là một con dị thú chiến mã quý hiếm: “Bốn câu hỏi của Lữ tướng quân, người còn chưa trả lời, có thể giải đáp cho tiểu đệ được không?”

Bốn câu hỏi.

Không ngoài gì là, đường xa, nhiều binh lực, đại đô có thể có tiên sư, cộng thêm không có hậu cần tiếp tế.

Hành quân buồn tẻ, Trần Tam Thạch không từ chối.

Hắn chậm rãi nói:

“Thứ nhất, lần này mặc dù có vạn dặm, nhưng chúng ta không cần công thành chiếm ải, cho nên chỉ là nhìn bề ngoài thì đường xa, nhưng nếu tính cả thời gian công thành ở U Châu, thì cũng gần như nhau.

“Thứ hai, mặc dù binh lực của Man tộc đông, nhưng phân bố ở khắp nơi trong đại mạc, điều động cần thời gian, chỉ cần chúng ta không dừng lại, rất khó bị bao vây.

“Thứ ba, bất kể là Vu Thần giáo hay yêu nhân, không chỉ Lang Cư Tu Sơn có, U Châu cũng không thiếu, đánh đâu cũng như nhau.”

“Đại ca quả nhiên đã nắm rõ trong lòng.”

Tào Chi gật đầu, sau đó hỏi: “Còn một điểm quan trọng nhất, tiếp tế thì sao?”

“Lương Châu bị vây, bên ngoài lại có tuyết lớn phong tỏa đường, cho dù điều động lương thảo từ Yến Châu, cũng hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ tiến sâu vào của quân đội, chúng ta... là một đội quân cô lập triệt để.

“Trước đó Huyền Vũ doanh chia quân, chỉ mang theo mười ngày lương khô và lương thảo cho ngựa, bây giờ tiêu hao gần hết rồi, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ phải ăn tuyết.”

Hắn chỉ theo quân Hồng Trạch doanh có mấy ngày.

Đã nhìn ra.

Đây là một đội quân hổ lang thực sự!

Cho dù trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, cũng có thể làm được không loạn chút nào.

Nhưng đội quân hồ lang lợi hại đến đâu, cũng cần lương thực để lấp đầy bụng.

“Hỏi hay lắm!”

“Ông ——”

Đột nhiên Trần Tam Thạch xuất hiện thanh giáo Lệ Tuyền trong tay, xa xa chỉ vào phía trước trong gió tuyết: “Điện hạ, người thấy đây là gì?”

“Thành trì của Man tộc chứ gì.”

Tào Chi bỏ thịt khô vào miệng: “Một vạn năm nghìn quân, hai viên tướng trấn giữ, để không kéo chân đại ca, trước khi đến ta đã cố gắng ghi nhớ tất cả tình báo rồi.”

“Không phải.”

Giọng Trần Tam Thạch như sấm sét: “Nơi địch quân ở, chính là kho lương của ta!”

...

Phong Sương thành.

Nói là thành trì, nhưng thật ra nơi này không có tường thành, càng giống như một thị trấn nhỏ, tác dụng chủ yếu là cung cấp cho các bộ lạc Man tộc trong vòng ngàn dặm giao dịch buôn bán.

Nơi này cũng có một vạn năm quân đóng, do hai tộc Đoạn thị và Mộ Dung thị cùng quản lý.

Chủ tướng là một thành viên hoàng thất của Đoạn thị, tên là Đoạn Triết, Huyền Tượng đại thành cảnh giới.

Địa vị của hắn trong tộc không cao không thấp, không thể đến được tầng lớp cao nhất, dứt khoát chủ động lựa chọn đến nơi này đóng quân, vừa có thể tránh tranh chấp, lại có một đồng dầu mỡ để kiếm chác.

“Đáng tiếc quá! Không lâu nữa, Thiên tộc của ta sẽ vào ở Trung Nguyên, đến lúc đó Phong Sương thành này cũng không đáng giá như vậy nữa!”

Đoạn Triết đang cảm thán, thuộc hạ đưa tình báo đến.

“Tướng quân!”

“Bốn hiền vương Vũ Văn gửi thư đến!”

“...”

“Hắn?”

Đoạn Triết không quan tâm nói: “Nhàn rồi không có việc gì lại gửi thư cho ta, chiến sự ở tiền tuyến cũng không cần đến ta, chẳng lẽ có Thịnh nhân đánh tới?”

Hắn mở thư ra.

Ngay sau đó, thần sắc trở nên nghiêm trọng.

“Tướng quân?”

Phó tướng Mộ Dung Siêu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người chắc biết Trần Bạch Bào của Thịnh nhân, người đã nổi tiếng hai năm nay chứ?”

Đoạn Triết xem xong, ném thư vào lò than đốt thành tro: “Hắn đang đi về phía Mạc Bắc, Vũ Văn lão tứ nói có thể sẽ xuất hiện gần chúng ta, bảo chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng.”

“Cái gì?”

Mộ Dung Siêu sững sờ: “Lương Châu huyết tể, tuyệt lớn phong tỏa đường, hắn còn dám đến Mạc Bắc?”

“Báo ——”

“Phát hiện địch quân cách thành hai mươi dặm, số lượng không rõ, chủ tướng không rõ!”

“Thật sự đến rồi?”

Mộ Dung Siêu cũng không sợ, mà là bình tĩnh phân tích: “Chắc chắn chính là Trần Tam Thạch! Dưới trướng hắn có một vạn năm nghìn người, chúng ta cũng có một vạn năm nghìn người, đều là hai Huyền Tượng đại thành, sợ cái gì?! Chỉ cần kéo dài mấy ngày, các bộ lạc gần đây sẽ điều quân đến tiếp viện! Chính là lúc ngươi và ta lập công lớn!”

Hắn và Đoạn Triết khác nhau.

Không phải là tự mình chủ động đến đây, mà là bị chèn ép, trong lòng vẫn luôn khao khát lập công.

“Truyền lệnh của ta!”

Mộ Dung Siêu giơ chiến đao lên: “Tập hợp các tướng sĩ Mộ Dung bộ, đến bên ngoài thành dàn trận, chuẩn bị quyết chiến với Thịnh nhân!”

Hắn và Đoạn Triết trên danh nghĩa có phân ra chính phó, nhưng thật ra không ai quản ai, mỗi người đều có một nửa binh mã ở nơi này.

“Đoạn tướng quân, ngươi còn chờ gì nữa?”

Mộ Dung Siêu thúc giục nói: “Mau đi điều động binh mã của ngươi, đừng làm lỡ thời cơ chiến đấu! Họ Trần dám một mình tiến sâu vào nơi này, đơn giản chính là tìm chết.”

“Nói hay lắm, đơn giản chính là tìm chết.”

Đoạn Triết đồng ý một lời: “Ngươi đến bên ngoài thành dàn trận trước, ta đi lấy binh khí, sau đó điều động binh mã, sẽ đến ngay sau đó cùng ngươi đồng sinh cộng tử!”

“Được!”

Mộ Dung Siêu cầm chiến đao xông ra bên ngoài thành.

Chương 688: Quyết chiến (4)

Trong màn tuyết mênh mông.

Mộ Dung Siêu ngồi trên lưng ngựa, sau lưng là đại quân, hơn bảy nghìn người nghiêm trang chờ đợi.

Mà ở trước mặt bọn họ, trong tầm nhìn mơ hồ bị tuyết che khuất, có thể nhìn thấy trong trời đất trắng xóa, đột nhiên xuất hiện một mảng màu đen, cho đến khi trải rộng trước mặt.

“Ừng ục ừng ục!”

Cùng với tiếng trống trận rung trời và tiếng vó ngựa âm ầm, bóng đen xuyên qua màn tuyết, dần dần lộ ra chân dung, đó là một đội quân hồ lang trật tự nghiêm ngặt! Cho dù trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, cũng duy trì trận hình phức tạp, bản thân là băng thiên tuyết địa, nhưng các tướng sĩ Mộ Dung bộ sau khi nhìn thấy đội quân này, lại cảm nhận được một luồng lạnh lẽo xuyên thấu xương, khiến tóc gáy dựng đứng.

Dường như, một con thú khổng lồ bằng sắt thép đang tiến lên trên vùng đất mênh mông!

Trong con thú sắt thép, một lá cờ màu đỏ tươi bay phấp phới trong gió, trên đó viết một chữ “Trần” thật lớn.

Cờ của tướng quân Trần Tam Thạch áo bào trắng!

Các tướng sĩ Mộ Dung bộ trong Phong Sương thành, tự nhiên cũng đã nghe nói về vị tướng quân lừng lẫy này, hơn nữa bọn họ vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, bởi vì không ai biết, tại sao đội quân đáng sợ này, lại đột nhiên xuất hiện ở sâu trong Mạc Bắc.

Nghĩ như vậy.

Bọn họ không khỏi có chút bồn chồn.

“Các huynh đệ, đừng sợ! Giết người này, chúng ta sẽ được hưởng vinh hoa phú quý!”

Mộ Dung Siêu quay đầu lại nói: “Đoạn tướng quân đâu? Tại sao binh mã của hắn còn chưa điều động đến!”

“Báo ——”

“Tướng quân, không xong rồi!”

“Đoạn tướng quân...”

“Dẫn theo người Đoạn thị bỏ chạy rồi!”

“Người nói cái gì?!”

...

Cách đó năm dặm.

Đoạn Triết kéo theo vàng bạc châu báu, dẫn theo binh mã của mình, bỏ chạy.

“Nói Trần Tam Thạch tìm chết? Ta thấy người mới là tìm chết!”

Hắn nói rồi nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất, cảm thấy tên Mộ Dung Siêu này thật sự không có đầu óc.

Không lâu trước đó.

Tám trăm kỵ binh của họ Trần, đã giết xuyên qua bộ lạc Tướng Quốc của Vũ Văn ở Hồ Khâu Sơn, nơi đó có tận ba Huyền Tượng đại thành, hai người bọn họ giữ được cái rắm, ở lại đây hoàn toàn là đi tìm chết.

Hoặc là nói, liều mạng có tác dụng gì?

Huyết tể sắp hoàn thành, cứ để Trần Tam Thạch giày vò đi, ngày lành của người Thiên tộc bọn họ vẫn còn ở phía sau, lúc

này chết chẳng phải là lỗ vốn lớn sao, không bằng bảo toàn thực lực, gần đây đầu hàng các bộ lạc khác mới là đường sống.

...

“Đoạn Triết chết tiệt, đúng là một kẻ hèn nhát!”

Mộ Dung Siêu chửi ầm lên.

“Tướng quân!”

Giọng của thuộc hạ run rẩy hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao? Thiếu Đoạn thì bộ lạc, chúng ta chỉ còn hơn bảy nghìn người...”

“Hắn Trần Tam Thạch có thể dùng tám trăm giết một vạn, chẳng lẽ ta Mộ Dung Siêu dùng bảy nghìn người, lại không thể giết một vạn sao?!”

Mộ Dung Siêu giờ cao chiến đao: “Các huynh đệ, giết cho ta...”

“Ông ——”

Lời còn chưa dứt.

Chỉ thấy phía trước, cách đó một dặm.

Màn tuyết đột nhiên bị xé toạc.

Đó là một con Chu Tước, hòa tan băng tuyết, vụn vụn hư không, mang theo khí cương mệnh mông như biển ập đến.

Mộ Dung Siêu gầm lên một tiếng, phương pháp hô hấp và kỳ kinh bát mạch trong cơ thể lập tức vận dụng đến mức cao nhất, thi triển toàn bộ bản lĩnh, chiến đao trong tay hóa thành sư tử điên cuồng, không trốn không tránh, lao về phía Chu Tước.

“Ầm ——”

Dur ba đáng sợ giống như sóng thần, trực tiếp lấy Mộ Dung Siêu làm trung tâm bùng nổ, hất bay mười mấy tên lính, phương viên mấy trượng đều nổ tung thành một mảnh trắng xóa.

Đội đến khi sương tuyết tan đi.

Các tướng sĩ nhìn thấy...

Mộ Dung Siêu nằm thoi thóp trong tuyết, bảy khiêu chảy máu, chỉ thở ra không hít vào, mắt thấy không còn sống được bao lâu.

Một mũi tên!

Một mũi tên, gần như lấy mạng của chủ tướng bọn họ!

Hơn nữa mũi tên này...

Còn ở cách đó một dặm!

“Hong Trạch doanh!”

“Tấn công ——”

Đồng thời.

Đội quân hổ lang ở xa giọng vang trời, đột nhiên tăng tốc tấn công, sát khí cuộn cuộn gần như hòa tan băng tuyết, không có chút sơ hở nào lao về phía bọn họ.

“Rút lui, rút lui đi!”

Các binh sĩ Mộ Dung bộ không còn chút chiến ý nào, lập tức rơi vào hỗn loạn vô tận, chỉ là va chạm giẫm đạp lẫn nhau đã chết vô số, cho đến khi Hong Trạch doanh xông vào trận, triển khai một cuộc tàn sát đẫm máu!

Nửa canh giờ sau.

Phong Sương thành đã bị chiếm.

“Giết bò!”

“Giết cừu!”

“Các huynh đệ cứ ăn uống đi!”

“Ăn uống no say rồi, mở kho ra, lấy hết lương khô và thịt khô của chúng nó!”

“Nếu ngựa của ai bị cồng, chết mệt, thì trực tiếp chọn những con ngựa khỏe mạnh nhất trong số ngựa của chúng nó!

“...”

Hành quân lâu dài.

Rất nhiều ngựa, tự nhiên không chịu nổi.

Nhưng!

Người Man tộc không thiếu nhất chính là ngựa chiến!

Mỗi bộ lạc, đều có rất nhiều ngựa tốt!

Những con ngựa này vốn đã được huấn luyện.

Cộng thêm có Thiên Tâm ở đây, về cơ bản là lập tức có thể sử dụng!

Tiếp tế?

Địch quân chính là tiếp tế!

Lần này đi hơn một vạn dặm, khắp nơi đều là các bộ lạc nhỏ lẻ.

Võ Thánh có mấy người?

Có mấy người, có thể cản được đường đi của hắn!

Thịt cừu ở thảo nguyên, có thể nói là tuyệt phẩm!

Ở Đại Thịnh, thịt gà, thịt lợn thậm chí là thịt bò đều có, duy chỉ có thịt cừu là đồ hiếm, giá cả gấp đôi thịt lợn.

Đối với các tướng sĩ mà nói, cũng là một bữa tiệc thịnh soạn, dù sao khi hành quân chỉ ăn chút lương khô, ngay cả một

miếng nóng hôi cũng không có, càng đừng nói đến thịt.

Trong một căn nhà gỗ.

Trần Tam Thạch và mấy thuộc hạ ngồi quanh đồng lửa, bàn bạc về hành trình tiếp theo.

“Đại nhân, vị trí hiện tại của chúng ta, ở chỗ này.”

Hạ Tông chỉ vào bản đồ, nói: “Theo bố trí của tướng quân, nếu chúng ta muốn nhanh chóng đánh đến đại đô của Man tộc, thì nhất định phải vượt qua Mã Nã Hà, chỉ là...”

Chương 689: Quyết chiến (5)

“Mã Nảo Hà có đại trại.”

Sở Sĩ Hùng tiếp lời nói: “Chỉ riêng trong đại trại, đã có bốn đến năm vạn quân, một khi chúng ta qua sông, sẽ bị chặn lại, sau đó các bộ lạc nhỏ lẻ gần đó nhanh chóng tập trung về nơi này, không đến mấy ngày là có thể ngưng tụ thành tổng cộng mười vạn quân. Trần tướng quân, chuyện này phải làm sao?”

“Dễ thôi.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Trước khi hợp vây, chiếm lấy đại trại của Vũ Văn Cảnh Ôn chẳng phải được rồi sao.”

“Vũ Văn Cảnh Ôn này là Võ Thánh, Võ Thánh nhiều năm, chỉ sợ không có ai trong chúng ta địch lại được!”

Sở Sĩ Hùng nhấn mạnh nói: “Hơn nữa năm vạn quân trong đại trại, đều là tinh nhuệ của Vũ Văn bộ, làm sao chúng ta có thể trong thời gian ngắn chiếm được đại trại, rời khỏi nơi đó?”

“Trần tướng quân, ta không phải nghi ngờ ngươi.”

Tào Chi bổ sung nói: “Còn một điểm ngươi nên biết, trước khi chúng ta làm việc này, còn phải dựng cầu phao vượt qua Mã Nảo Hà, sau đó... sẽ không còn đường lui nữa, đây là trận quyết chiến sau lưng là dòng nước.”

Nước đóng băng không phải trong một ngày.

Trận tuyết này đến đột ngột, nhưng thời gian còn ngắn, chưa đủ để đóng băng mặt sông Mã Nảo Hà vốn nổi tiếng là chảy xiết, chắc chắn không đủ để chịu được trọng lượng của một người, càng không cần nói đến ngựa chiến binh khí.

“Chuyện này các người không cần lo, ta tự có sắp xếp.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Bảo tất cả các huynh đệ, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, sáng mai giờ Mão, tiếp tục xuất phát!”

...

Mã Nảo Hà.

Đại trại.

“Bốp!”

“Đồ phế vật!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín vừa xem xong chiến báo của Phong Sương thành, tức giận đến mức vỗ nát cái bàn trước mặt: “Phong Sương thành là nơi giao dịch quan trọng của Man tộc ta, cứ mất như vậy?!”

“Tên Mộ Dung Siêu bọn chúng, dưới trướng cũng có một vạn năm nghìn người, binh mã không kém hơn một người nào dưới trướng họ Trần, tại sao ngay cả một ngày cũng không ngăn được? Cho dù ngăn được một ngày chứ!”

“Mộ Dung Siêu cũng thôi đi!”

“Tên Đoàn Triết kia, vậy mà trực tiếp dẫn theo thuộc hạ bỏ chạy rồi!”

“Tại sao, một chút cốt khí cũng không có?!”

“Ha ha~ với sự dũng mãnh của Trần Tam Thạch, tên Mộ Dung Siêu kia không ngăn được, cũng coi như bình thường.”

Vũ Văn Cảnh Ôn chỉ cười cười, dường như không ngoài ý muốn: “Cháu ngoan, đừng chỉ lo nổi giận, nghĩ cho kỹ xem, người cảm thấy Hồng Trạch doanh tiếp theo sẽ đi đâu?”

“Chuyện này...”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín nhìn sa bàn, khá đau đầu nói: “Tại sao ta lại cảm thấy, sau khi Lương Châu bị phong tỏa, họ Trần không có nhà để về, giống như ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi trên thảo nguyên để phát tiết cơn giận?”

“Không đúng không đúng.”

Vũ Văn Cảnh Ôn kiên nhẫn nói: “Người nghĩ lại xem, tên tiểu tử này sao có thể làm chuyện vô nghĩa? Người đứng ở góc độ của địch nhân để suy nghĩ, hắn làm gì, là có lợi nhất cho Lương Châu.”

“Chẳng lẽ...”

Nghe thấy thúc thúc nhắc nhở như vậy, cửu hoàng tử Vũ Văn Tín bừng tỉnh đại ngộ, sau đó trợn mắt không dám tin nói: “Họ Trần muốn trực tiếp giết đến đại đô, hủy diệt trận nhãn chính trên Lang Cư Tu Sơn?!”

“Không sai.”

Vũ Văn Cảnh Ôn trầm giọng nói: “Đó chính là ý đồ của hắn.”

“Nực cười!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín cười lạnh nói: “Hắn đúng là chó nóng nảy nhảy tường, ngay cả biện pháp này cũng dám thử!”

“Chính là gọi là thú dữ liều mạng, hắn chắc là dự đoán được U Châu không thể phá, cho nên mới lựa chọn mạo hiểm liều mạng.”

Vũ Văn Cảnh Ôn dạy bảo: “Sau khi hiểu rõ ý đồ của địch quân, người nhìn lại tuyến đường hành quân của Hồng Trạch doanh, tiếp theo bọn chúng sẽ xuất hiện ở đâu?”

“Mã Nảo Hà! Chỗ chúng ta?!”

Vũ Văn Tín lĩnh ngộ nói: “Đi đến Lang Cư Tu Sơn gần nhất, chính là vượt qua Mã Nảo Hà, sau đó không thể tránh khỏi gặp phải chúng ta. Được lắm, hẳn chết chắc rồi!

“Trong đại trại của chúng ta, vẫn còn năm vạn tinh binh.”

Hắn phân tích rành mạch: “Địch quân chỉ có một vạn năm, hơn nữa trong đại trại có tứ thúc người là Võ Thánh, bọn chúng không có Võ Thánh, chỉ cần đánh nhau, không bao lâu sau, sẽ có viện quân từ bốn phương tám hướng đến bao vây bọn chúng.

“Hơn nữa, còn phải tính đến địch quân ngày đêm chạy gấp, mệt mỏi rã rời, mà quân ta luôn ở trong đại trại, dưỡng sức chờ thời, điều này trong binh thư gọi là ‘lấy nhàn đối phó với mệt mỏi’.

“Hai điều cộng lại, Trần Tam Thạch sao có thể không thua?

“Quả nhiên.

“Chỉ cần một người sốt ruột là sẽ phạm sai lầm, luyện võ như vậy, hành quân đánh giặc cũng như vậy, Trần Tam Thạch cũng không ngoại lệ!”

“Không thể khinh địch.”

Mặt của Vũ Văn Cảnh Ôn như mặt hồ: “Chính là gọi là sự tử vô thối cũng dùng toàn lực, hướng hồ Trần Tam Thạch này cũng là một con hồ, truyền lệnh xuống, bảo các bộ lạc tập trung binh mã đến trước. Ngoài ra, phái một lượng lớn thám báo, ở gần Mã Nảo Hà dò thám tình báo, nhất định phải tìm được động hướng chính xác của bọn chúng.”

“Được, ta sẽ sắp xếp ngay.”

Vũ Văn Tín nói rồi muốn đi.

“Chờ đã!”

Vũ Văn Cảnh Ôn gọi hắn lại: “Tín Nhi, trận chiến này, là cơ hội để ngươi rửa nhục, chứng minh bản thân, hiểu không?”

Từ trước đến nay.

Vũ Văn Tín là hoàng tử được Vũ Văn tộc sủng ái nhất.

Mặc dù lão ngũ của hắn năng lực mạnh, có nhiều người giúp đỡ, nhưng chính là không được phụ hắn sủng ái.

Cho đến khi...

Trận chiến Ba Dương.

Vũ Văn Tín bị Trần Tam Thạch bắt sống giữa vạn quân, sau đó một hơi ở Đại Thịnh triều sống những hai năm.

Lão ngũ của hắn, dần dần có xu hướng trỗi dậy.

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín, cũng lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cảm giác nguy cơ.

“Tứ thúc yên tâm!”

Hắn sờ vào thanh kiếm đeo bên hông: “Người ta nói ngã một lần khôn lên một chút, ta Vũ Văn Tín, đã không còn là Vũ Văn Tín trước đây, tuyệt đối sẽ không để phụ hắn, để tứ thúc thất vọng!”

Chương 690: Quyết chiến (6)

“Ừ, đi đi!”

...

Phong Sương thành.

Trận tuyết này lúc lớn lúc nhỏ, thất thường.

Trời chưa sáng.

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh ăn uống no say, nghỉ ngơi đầy đủ đã bắt đầu chỉnh trang, chuẩn bị xuất phát, không ít người còn thay ngựa mới, có con ngựa không nghe lời, chỉ cần Thiên Tầm huấn luyện, sẽ ngoan ngoãn phục tùng.

Bên ngoài thành, sau gò đất.

Trần Tam Thạch cầm giáo Lệ Tuyên vào trong tuyết, thở ra một hơi khí đục.

[Công pháp: Trấn Quốc Long Thương. Võ Thánh]

[Tiến độ: 40/100]

Vẫn còn kém xa!

“Sur đệ!”

Vương Trục một mình tìm đến: “Người tìm ta một mình, là có sắp xếp gì sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Cảnh giới của sư huynh, khôi phục thế nào rồi?”

“Ta à...”

“Xem đao!”

Ngay khi tiếng quát vang lên.

Từng trận khí cương nặng nề bùng phát từ trong cơ thể Vương Trục, áo giáp trên người vang lên lạnh lẽo, bông tuyết xung quanh bị hấp dẫn, ngưng tụ thành một cơn lốc bên cạnh hắn, thanh đao lạ trong tay chém xuống, hóa thành một cơn Huyền Vũ khổng lồ.

Cương khí hóa hình.

Huyền Vũ Thiên Cương!

“Ầm ——”

Trần Tam Thạch giơ giáo đỡ đao, khí lẫm lẫm hai người bọn họ làm trung tâm bùng phát, băng tuyết vỡ vụn, mặt đất rung chuyển, rất lâu sau mới khôi phục bình tĩnh.

Hắn chúc mừng nói: “Chúc mừng sư huynh, trở lại cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn.”

“Hi hi!”

Vương Trục vui vẻ nói: “May nhờ có linh hòa người đưa cho ta, lại phối hợp với bảo dược, hiệu quả cực kỳ tốt, cảnh giới mỗi ngày một khác, còn có linh tửu hôm đó sư phụ cho chúng ta uống...”

Nhắc đến sư phụ.

Về đặc ý trên mặt hắn dần biến mất, “Không nói những chuyện này nữa, sư đệ, người tìm ta rốt cuộc là có sắp xếp gì?”

“Rào rào ——”

Trần Tam Thạch đi đến sau gò đất, mở một tấm bản đồ: “Sư huynh, ta muốn phân cho người hai nghìn người, đi một đường khác, im hơi lặng tiếng, lặng lẽ qua sông, sau đó ở trên ngọn núi này, trong núi Lan Lăng chờ đợi, đợi đến khi Thanh

Điều ra hiệu cho người, thì trực tiếp giết vào đại trại của địch quân.

“Nhiều kế hoạch chi tiết hơn, ta đã viết sẵn cho người rồi.”

Hắn nói rồi, đưa một cái túi gấm cho sư huynh: “Nhớ kỹ, ẩn nấp là quan trọng nhất! Ta sẽ cố gắng làm ra thanh thế, giúp người thu hút sự chú ý, tính mạng của mấy triệu sinh linh Lương Châu, giao hết cho sư huynh!”

Trước đó.

Trần Tam Thạch còn có chút lo lắng.

Cảnh giới của Vương Trục khôi phục không đủ, bây giờ xem ra, lo lắng thừa rồi.

“Ta biết rồi.”

Vương Trục nhận túi gấm, lập tức cảm thấy trong lòng bình tĩnh: “Xem ra, sự đệ quả nhiên đã có dự định, theo người đánh nhiều trận như vậy, ta cũng coi như là có lúc phát huy tác dụng thực sự.

“Người yên tâm, ta nhất định không phụ sự phó thác.

“Đánh thắng trận này, về uống rượu mừng của người và sư muội!

“Ta đi đây!”

Hắn nhận lệnh rồi đi.

Trần Tam Thạch thì không vội vàng đi theo đại quân rồi đi, mà tại chỗ lấy lò luyện đan và tài liệu ra, chuẩn bị thử luyện chế Chân Vũ đan.

Muốn nâng cao tỷ lệ thắng trong trận quyết chiến cuối cùng ở Lang Cư Tu Sơn, thì nhất định phải đột phá đến cảnh giới Võ Thánh.

Trong gió tuyết.

Một con rồng lửa màu đỏ sẫm bay lên, sau đó bị trận pháp dưới đáy lò luyện đan hấp thụ.

Trần Tam Thạch sớm cho thêm băng tuyết vào trong lò đan, lập tức tan thành nước, tiếp theo là cho linh hòa vào, sau đó là đủ loại thiên tài địa bảo trân quý.

Chân Vũ đan.

Thành đan một viên hai trăm linh thạch, chỉ riêng tài liệu đã trị giá một trăm linh thạch.

Hắn chỉ có tổng cộng năm phần tài liệu.

Nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận.

Nếu có thể tiết kiệm được mấy phần tài liệu, sau này bất kể là mang đến đại tặc phường thị bán linh thạch, hay giữ lại dùng vào việc khác, cũng đều là một khoản dự trữ trân quý.

Đợi đến khi quá trình gần xong.

Hắn đặt hai tay lên lò luyện đan, truyền pháp lực vào trong đó.

Chân Vũ đan, tổng cộng có bốn mươi chín đại biến hóa, cộng thêm sáu mươi bốn tiểu biến hóa, so với Dưỡng Kinh đan thì phức tạp hơn nhiều, Trần Tam Thạch lúc bắt đầu còn có thể nắm giữ tự nhiên, nhưng gần đến hai mươi mấy biến hóa thì có chút mất kiểm soát, đến ba mươi mấy biến hóa thì không chống đỡ được nữa, chỉ có thể mặc cho thiên tài địa bảo dưới sự tàn phá của dị hỏa nhanh chóng hư hỏng.

“Àm!”

Một tiếng nổ vang.

Lò đan nổ tung, từng đợt linh năng ba động ập đến.

Trần Tam Thạch vội vàng bấm quyết Thổ Hậu để ngăn cản.

Cũng may chỉ là đan dược nhất giai, không có sát thương gì.

Hắn nhìn vào trong lò đan, chỉ còn một mảnh đen thui, lập tức cảm thấy đau lòng dữ dội.

Tuy nhiên chi phí chìm của việc luyện chế đan dược cũng không thể tránh được, ít nhất là lần sau sẽ thành thực hơn lần trước, bốn phần tài liệu còn lại, chắc chắn có thể luyện chế ra một viên Chân Vũ đan.

Chỉ cần vậy, là đủ rồi.

Thu dọn đồ đạc.

Trần Tam Thạch ước tính, đã bốn năm ngày trôi qua.

Phải nhanh chóng đuổi theo đại quân.

“Thiên Tầm!”

Hắn gọi bạch hạc mã, từ trong ngực móc ra một viên đan dược tị cốc phẩm kém: “Trời lạnh đất rét, người cũng vất vả, ăn chút đi.”

Thiên Tầm ngửi ngửi, dường như biết đây là hàng kém chất lượng, khá ghét bỏ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn ăn vào, lập tức cho dù ở trong tuyết lớn cũng giữ được ấm áp, thể lực càng vô cùng dồi dào.

Nó mang theo chủ nhân, rất nhanh đã đuổi kịp Hồng Trạch doanh.

“Đại nhân, ngài cuối cùng cũng trở về rồi.”

Hạ Tông báo cáo: “Lương Châu liên tiếp có bảy phong cấp thư đến, đều do lục điện hạ tự tay viết, thậm chí còn để thần ung mang kim bài đến, vẫn hy vọng chúng ta có thể quay đầu, bây giờ trở về, còn có thể kịp tham gia chiến sự ở U Châu, lại đi về phía trước, chính là toàn quân bị diệt.”

“Đừng để ý.”

Trần Tam Thạch nghĩ nghĩ: “Ta tự mình báo cho bọn họ tuyến đường hành quân, lại giải thích một phen.”

Có thể để bọn họ hiểu là tốt nhất.

Đặc biệt là đối với đám người triều đình mà nói, có đôi khi thái độ, quan trọng hơn làm chuyện gì.

Hồng Trạch doanh một đường đi lên phía bắc.

Trên đường, liên tiếp nghiền nát mấy bộ lạc nhỏ, chém giết gần vạn người, bỏ chạy cũng có hàng vạn người.

Chỉ là lần này, Trần Tam Thạch không đuổi theo, cứ để mặc cho bọn họ chạy.

Vẫn là câu nói đó.

Bất cứ cuộc chiến nào, cũng phải làm rõ mục tiêu chiến lược của mình.

Lúc ở Hồ Khâu Sơn, chinh phạt phía bắc vẫn là vì tiêu diệt lực lượng sống.

Hiện tại, đã biến thành nhanh chóng đến Lang Cư Tu Sơn, hủy diệt trận nhãn, phá hủy đại trận huyết tể.

“Tướng quân!”

“Phía trước chính là Mã Nảo Hà!”

“Trên mặt sông đều là băng mỏng, người ngựa không thể qua, cần phải dựng cầu phao!”

“Còn cần ta nói sao?”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Dựng cầu nhanh chóng, mau qua sông.”

“Nhưng mà đại nhân...”

Hạ Tông trình lên thư tín: “Lương Châu lại gửi thư đến, điện hạ nói, ám thám chúng ta cài vào các bộ lạc ở Mạc Bắc gửi thư đến, Man tộc đã biết trước được động hướng của chúng ta, Vũ Văn Cảnh Ôn đã điều động đại quân đến bao vây, số lượng chỉ sợ đạt đến hơn mười vạn, sau khi chúng ta qua sông, sẽ không còn đường lui nữa.”

Giữa chiến tranh, thường là bên nào cũng có gián điệp hoặc ám thám của đối phương, có lẽ không thể lấy được tình báo cơ mật, nhưng thường có thể biết được động hướng của đại quân đối phương.

Nhìn thấy tướng quân không dao động.

Sở Sĩ Hùng lại nhắc nhở: “Đại nhân, mười vạn đại quân, còn có Võ Thánh! Vũ Văn Cảnh Ôn cũng không phải loại phế vật như Mộ Dung Siêu, hắn là mãnh tướng nổi tiếng của Vũ Văn tộc. Sau khi qua sông, muốn lui thật sự là muộn rồi!”

“Không có đường lui, thì không lui!”

Trần Tam Thạch biết nói thế nào cũng vô dụng, dứt khoát không giải thích nữa: “Viết thư cho Lương Châu, nói với bọn họ, ta chính là muốn qua sông, chính là muốn...”

“Quyết chiến sau lưng là dòng nước!”

Chương 691: Giết Võ Thánh

(1)

Bạch mang mang đại mạc chi thượng.

Hồng Trạch doanh tướng sĩ bắt đầu sử dụng một đường từ Man tộc bộ lạc thu thập đến tài liệu, tại khoáng hoạt Mã Nỗ hà thượng bắt đầu dựng lên cầu pháo, loại trong thời gian ngắn dựng lên cầu pháo, cơ bản chỉ có thể cung một người đi lại.

Đại quân qua sông sau tất nhiên sẽ bị phát hiện, đến lúc đó muốn lại rút lui, để địch nhân nhìn người từng cái qua cầu, cơ bản là không có khả năng sự tình.

Bởi vậy.

Qua sông sau, không thắng liền chết.

Không có đường lui.

Mà bọn hắn.

Một vạn năm nghìn người.

Cần phải đối mặt với mười vạn đại quân vây truy ngăn chặn dưới tình huống, hạ xuống phía trước có Võ Thánh trấn thủ đại trại, bổ cấp sau, nhanh chóng bắc thượng rời đi nơi đây.

Dù là bất kỳ một vị binh pháp đại gia nhìn đến, đều sẽ nói, đây là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

...

Mã Nỗ hà.

Man tộc đại trại.

” Báo —— “

” Vương gia! “

” Phong Sương thành qua sau, Hồng Trạch doanh một đường bắc thượng, đồ ngã năm cái bộ lạc, thanh thế hạo hạo đả đả, hiện tại đã đến Mã Nảo hà bên cạnh, chờ phát hiện thời điểm, đã nhanh muốn vượt sông hoàn thành rồi! “

” ... “

” Tứ thúc, bọn hắc quả nhiên tới rồi! “

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín, có chút kích động, lại có chút khẩn trương, nắm chặt kiếm lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, hắc nói: ” Bất kể nói thế nào, ta cũng là Trần Tam Thạch kẻ thù!

” Lúc đầu, hắc bất quá là một cái vô danh tiểu tốt tiểu tốt mà thôi, địch nhân thứ nhất chính là ta!

” Hiện nay, hắc thanh chấn thiên hạ, ngăn trở tại trên đường tiến lên, vẫn là ta!

” Ta Vũ Văn Tín, là Trần Tam Thạch kẻ thù! “

” Hảo, muốn chính là loại khí thế này! “

Vũ Văn Cảnh Ôn trầm giọng nói: ” Truyền lệnh đi xuống, toàn quân giới bị, chỉ cần Hồng Trạch doanh thật dám qua sông, liền để cho bọn hắc có đi không về! “

...

Lương Châu.

” Âm âm —— “

Huyết tể đại trận tăng tốc vận chuyển.

Hắc sắc xoáy nước bên trong dâng lên huyết vụ triệt để che lấp trọn cả bầu trời.

Sau đó...

Trời sụp xuống rồi!

Không sai, chính là trời sụp xuống rồi!

Tất cả mọi người đều rõ ràng nhìn thấy, bầu trời càng ngày càng thấp, huyết vụ cùng mặt đất khoảng cách thì nhanh chóng thu nhỏ lại, phảng phất bất cứ lúc nào đều sẽ rơi xuống, đem đại địa triệt để thôn phệ trong đó.

” Lộc cộc lộc cộc —— “

Đi lại ở trên đường, thỉnh thoảng sẽ có cánh chạm vào huyết vụ chim nhỏ từ trên cao rơi xuống, đập vào mặt đất sau, lại ở trong mắt mọi người hóa thành huyết thủy.

” Trời phạt! “

” Đây... .. Đây là lão thiên gia đang làm phép sao?! “

” Lão thiên gia a! “

” Chớ hoảng loạn —— “

” Không có cái gì trời phạt, đều là Vu Thần giáo yêu nhân ở làm loạn! “

” Ta Bắc Lương quân ở ngoài thành nghĩ biện pháp giải cứu mọi người! “

Vậy ở trong thành không cách nào rồi đi Bắc Lương quân, tự nhiên phải phụ trách duy trì trật tự.

” Yêu nhân?! “

” Vu Thần giáo yêu nhân, có thể đem trời đều che lại?! “

Càng là như vậy nói.

Mọi người càng cảm thấy hoảng sợ.

” Đều nói không cần loạn! “

” Ngoài thành có đại quân sẽ cứu viện chúng ta! “

” Vị đại nhân này, các người không đều ở trong thành sao, ngoài thành đều có những tướng quân nào? “

” Lữ Tịch, Lữ tướng quân, cùng Trần Tam Thạch, Trần tướng quân! “

” Trần tướng quân ở bên ngoài?! “

Nghe vậy.

Mọi người cảm xúc lập tức ổn định không ít.

” Có cứu! “

” Chúng ta còn có cứu! “

” Trần đại nhân nhất định sẽ cứu chúng ta! “

” Đúng đúng đúng! “

” Kỳ quái... .. “

Một vị tham tướng ngăn lại một vị bách tính hỏi: ” Các người sao không đề cập tới Lữ tướng quân, chỉ nói Trần tướng quân? Lữ tướng quân không dũng mãnh sao? “

” Thiên hạ người nào không biết Lữ tướng quân dũng mãnh?! “

” Nhưng cái đó cùng chúng ta có quan hệ gì? “

” ... “

...

Độc sư phủ.

” Đây là làm sao cho phải a! “

Tôn Bất Khí tại trong sân đi qua đi lại.

Ai có thể nghĩ đến.

Một hồi hảo đoạn đoạn bắc phạt, biến thành bộ dáng này.

” Lần này, liền ngay cả cha cũng bị vây khốn rồi! “

Tôn Bất Khí nói: ” Toàn bộ đều phải dựa vào đại sư huynh cùng Tam Thạch sao, nhưng là ta nghe nói Tam Thạch không có đi U Châu, mà là chạy đến Mạc Bắc, không chừng xảy ra chuyện gì rồi? Ta tỷ tỷ chẳng phải là còn chưa thành hôn, liền muốn thủ tiết? “

” Thiếu gia, người lại nói hưu nói vượn, ta có thể thay lão gia dạy dỗ người rồi! “

Quản gia xắn tay áo làm bộ muốn đánh.

Hắn nói là quản gia, kỳ thật cũng là sớm nhất đi theo Tôn Tượng Tông huynh đệ.

Tôn Li ngồi ở trong phòng, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bầu trời hồng vân, gò má kèm theo đồng tử đều chiếu rọi thành huyết hồng màu sắc, đến mức nhìn không ra chân thật thần tình.

” Nhị nương thân, trên trời mây, làm sao biến thành hồng rồi? “

Trần Vân Khê trốn ở nữ tử bên người: ” Bên ngoài đều nói, có yêu quái muốn ăn chúng ta. “

” Khê Khê chớ sợ. “

Tôn Li nắm chặt nha đầu tiểu thủ: ” Người cha khẳng định sẽ tiếp chúng ta đi, này, người vừa rồi kêu ta cái gì? “

” Nhị nương thân a. “

Trần Vân Khê nghiêm túc nói.

...

Trường Thành.

” Như thế nào?! “

” Tín đều gửi ra ngoài sao? “

” Điện hạ, đều gửi ra ngoài rồi! Cũng đã nói cho bọn hấn, Mã Nã hà một dải hiện nay trọng binh vây khốn, vô luận như thế nào cũng không thể đi. “

” Hy vọng Trần Tam Thạch có thể kịp thời tỉnh ngộ đi. “

Tào Hoán đi qua đi lại không ngừng, thật sự là mệt mỏi sau mới ngồi xuống: ” Quay đầu trở về, còn kịp tham dự U Châu chiến sự, nếu không mà nói, liên lại cũng không có đường về có thể đi. “

” Gần như. “

Trình Vị gảy bàn tính, tinh tế tính toán lộ trình thời gian: ” Lữ tướng quân gần như đã chạy tới U Châu, Trần tướng quân đường cũ trở về, cũng liền chậm trễ hai mươi ngày lộ trình, không có vấn đề gì. “

Chương 692: Giết Võ Thánh

(2)

” Ừm, vậy thì... .. “

” Báo! “

Một con khoái mã đi tới trước doanh trướng.

” Vương gia, không tốt rồi! “

” Trần tướng quân hồi âm! “

” Bọn hấn không chỉ không có quay đầu, ngược lại tăng tốc qua sông, nói là muốn quyết chiến một trận, chém xuống Vũ Văn Cảnh Ôn đầu lâu để thần ung mang trở về cho điện hạ! “

” Cái gì? Bản vương không phải đã nói cho hấn, Man tộc đại quân đang hướng Mã Nã hà tụ tập sao? Quyết chiến một trận, chẳng phải là hoang đường? “

Tào Hoán vốn là do đối phương không tuân lệnh mà sinh ra bất mãn, hết lần này tới lần khác khuyên bảo vô dụng sau, càng là nộ ý tuôn ra trong lòng, hấn chỉ vào trên bản đồ Mã Nã hà: ” Cái này hà rộng lớn, một khi qua sông liền lại cũng không có đường lui, bản vương chỉ là muốn cứu hấn, chẳng lẽ hấn nhìn không ra sao? “

Lại nói đến cùng.

Trần Tam Thạch cũng là Đại Thịnh triều ” tài phú ” một trong những cái trân quý.

Tào Hoán là không nỡ để cho hấn chết.

Đôi khi phát hỏa.

Nhiều hơn là một loại lo lắng tổn thất.

” Quyết chiến một trận... .. “

Triệu Vô Cực lẩm bẩm nói: ” Từ tình huống trước mắt đến xem, Trần đại nhân ở trên chiến trường, thích nhất tích góp đại thế, ta ngược lại là có thể hiểu được hẩn ý nghĩ, chỉ là lần này tình huống bất đồng.

” Dựa lưng Mã Nã, tương đương với đường cùng, lý luận đối với sĩ khí, có ngăn ngại kích phát tác dụng, có thể đối diện dù sao có Võ Thánh, một khi chiến cuộc xuất hiện bất lợi tình huống gì, Mã Nã hà tác dụng, sẽ từ nâng cao sĩ khí, biến thành đề sụp tướng sĩ rơm rạ cuối cùng, bởi vì bọn hẩn biết chạy trốn đều không có địa phương có thể trốn, chỉ sẽ triệt để sụp đổ, trực tiếp đầu hàng cũng là có khả năng. “

Đặt ở chỗ chết mà sau đó sống.

Câu nói này nghe tới dễ dàng, nhưng trên thực tế khó khăn, chỉ có thật sự lĩnh binh đánh qua trận tướng quân mới biết, khó như lên trời!

Bởi vì đợi một đám người tại đối mặt tuyệt cảnh thời điểm, so với bộc phát ra trước nay chưa có ý chí chiến đấu, càng có thể có khả năng... .. Sợ đến tè ra quần!

Hồ Lao quan một trận chiến, chính là tốt nhất chứng minh.

” Tục ngữ nói, ‘ thiện ngôn khó khuyên nên chết quỷ ‘! “

Một vị lão tướng nói: ” Đã thật sự ngăn không được, liền tùy ý hẩn đi thôi. “

” Đúng vậy. “

Tào Hoán buông xuống tín kiện, thở dài một hơi: ” Chỉ hy vọng Lữ tướng quân, không muốn để cho ta chờ thất vọng a. “

...

U Châu.

Một đường đường xa sau.

Lữ Tịch rút cục suất bộ đến U Châu.

Phóng tầm mắt nhìn lại, mấy nghìn dặm Trường Thành, xuất hiện một đạo to lớn thiếu hụt, nhìn lại tựa như là một cái cự đại long mãng bị một con mãnh thú khác từ giữa cứng rắn nuốt đứt.

Cũng chính là tại cái này chỗ đứt gãy, có mấy nghìn lưu thủ Man tộc tướng sĩ

” Lão đại! “

Nhiếp Viễn đuổi theo tới: ” Tìm hiểu rõ ràng, phía trước có năm nghìn Man tộc binh mã, còn lại có năm vạn tại Lý Thành phủ, mười vạn đại quân thì là tại Chu Đà quan gần đó đóng quân.

” Đi qua phía trước Trường Thành, liền tiến vào U Châu địa giới.

” Có muốn ta trước phái mấy chục kỵ binh nhẹ dò xét dò xét Trường Thành đồn trú hư thực? “

” Không cần. “

Lữ Tịch trong tay cầm lấy Phương Thiên họa kích, hai mắt phảng phất, ngưng thị phía trước Trường Thành, trầm giọng nói: ” Truyền lệnh đi xuống, từ Bạch Hổ doanh điều đến một nghìn quân tiên phong theo ta trực tiếp xông vào trong trận! “

” Tốt! “

Nhiếp Viễn lập tức đi sắp xếp.

Bọn hãn sư huynh đệ hai người phối hợp đã lâu.

Xưa nay đều là như thế chiến thuật.

Gặp phải địch quân, Lữ Tịch một người mang theo số lượng ít binh mã xông vào đi vào trong trận, nếu có thể chiếm được ưu thế, đại quân sẽ theo sau một xông lên, trực tiếp đánh bại địch quân.

Nếu là rơi vào mai phục, dứt khoát cũng bất quá tổn thất hơn một nghìn người, Lữ Tịch tự có thể giết ra tới, Nhiếp Viễn thì phụ trách đại quân hậu.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số tình huống, đều là Lữ Tịch suất lĩnh thiên kỵ giết vào địch quân bên trong sau, trực tiếp làm cho nó giết nát mật, sau đó chính là thế như chẻ tre, thẳng đến giành thắng lợi làm dừng.

Đây chính là Lữ Tịch hành quân bá đạo, dựa vào dũng mãnh vô địch cùng huyết tính tàn sát, đến trấn nhiếp địch quân, từ đó để cho địch quân vẫn luôn ở vào bên bờ sụp đổ.

Ngày hôm nay, cũng không ngoại lệ!

”Đùng ùng ùng —— “

”Hí —— “

Ngựa hí, tiếng vó ngựa như trống, bờm đỏ như lửa, thở ra sinh khói.

Trên lưng ngựa.

Một viên mãnh tướng thân mặc chu tất khô giáp, một cây Phương Thiên họa kích kéo ở địa trung, xé rách mặt đất, lưu lại khe rãnh.

Một người một ngựa, giống như Sơn Thần hàng lâm, thẳng xông địch trận mà đi.

”Thịnh nhân! “

”Địch tập! “

”Là Lữ Tịch! “

” ... “

Đóng giữ Trường Thành thiếu hụt Man tộc đại tướng lập tức liền phân biệt ra tới người tới: ” Mau đi thông tri vương gia cùng tiên sư, Lữ Tịch đến, những người khác theo ta xếp hàng ngăn cản, ngăn cản hẳn, ngăn cản hẳn! “

” Oanh —— “

Quân doanh phía trước.

Bất luận là cam bẫy vẫn là cự mã trang, tại hỏa liệt mã cùng Phương Thiên họa kích trước mặt, liền giống như là giấy dán bình thường yếu ớt, ngay cả trong chốc lát đều ngăn không được.

” A! “

Nhìn xem địch quân xâm nhập đại doanh, Man tộc đại tướng gầm lên một tiếng, cầm lấy một cây đao chém ngựa liền nghênh đón đi lên.

” Oanh —— “

Thế nhưng mà.

Bất quá một kích dưới.

Man tộc đại tướng liền cả người lẫn ngựa hóa thành một bãi thịt nát.

Đại tướng vừa chết, đồn trú trong nháy mắt hóa thành một đồng cát rời, Lữ Tịch triệt để tiến vào đến trạng thái bạo tẩu, nơi đi qua giống như chỗ không người, một nghìn quân tiên phong, giết được năm nghìn Man nhân tướng sĩ tan tác.

Nửa canh giờ sau.

Huyền Vũ doanh, Bạch Hồ doanh liền giết vào U Châu cảnh nội, cùng Hứa Văn Tài đám người tại một tòa tiểu thành hội hợp.

Chương 693: Giết Võ Thánh

(3)

” Lữ tướng quân, rốt cục là chờ được người rồi! “

Phạm Hải Lăng mừng như điên, như là nhìn thấy cọng rơm cứu mạng bình thường.

” Là a tướng quân! “

Phí Thiên Nam cũng tiến lên đón: ” Mấy ngày gần đây lần lượt đến các nơi viện binh, lại thêm Huyền Vũ doanh cùng Bạch Hồ doanh, ta chờ hiện nay cũng có gần tám vạn binh lực, lại có ba vị Võ Thánh, chưa chắc không thể cùng bọn hãn một trận chiến!

” Đáng tiếc, Hồng Trạch doanh không có đến. “

Phạm Hải Lăng nói: ” Nếu không mà nói, chúng ta liền có gần mười vạn binh lực, cơ bản cùng Man tộc không có quá lớn chênh lệch, thắng lợi vẫn là muốn cao hơn vài bậc thang, đáng tiếc a... .. “

” Lữ tướng quân. “

Hứa Văn Tài cầm lấy lông vũ quạt tới gần, hỏi: ” Mã Nỗ hà binh lực như thế nào? “

” Ta cũng là mới nhận được tin tức. “

Lữ Tịch dùng mang theo máu ngón tay chỉ vào bản đồ: ” Vũ Văn Cảnh Ôn từ gần đó các cái bộ lạc, điều động gần mười vạn binh mã vây truy ngăn chặn, một khi vượt qua Mã Nỗ hà, chính là đường chết. “

Hắn hành quân chiến lược, là lấy bá đạo làm chủ không giả.

Nhưng tuyệt không phải là không làm bất kỳ phán đoán gì, mà là ở xác định thắng lợi bao nhiêu, nếu thất bại sau cần phải thừa nhận cái gì giá sau, mới có thể đi liều mạng một lần, dùng tàn bạo phương thức trấn nhiếp địch quân.

Nếu là nhìn thấy địch quân liền đánh lên đi, kia không phải là bá đạo, đó là không có đầu óc, thô trung có tế, bảo trì bất bại bá đạo, mới là chân chính bá đạo, mới có thể khiến địch quân nghe tiếng gió mà chạy.

Cũng chính là bởi vậy.

Ở trong phán đoán của hắn.

Bắc thượng đại mạc, không chỉ có lộ trình xa xôi, còn cần phải đối mặt với Võ Thánh cùng càng nhiều binh mã, hai cái khó khăn cơ bản là gần như, tự nhiên phải lựa chọn càng thêm tiết kiệm thời gian phương thức.

Thành thật mà nói.

Hủy đi chủ trận mắt sau, tất cả mọi người đều sẽ được cứu, mà phụ trận mắt, có lẽ không kịp cứu đi tất cả mọi người.

Nhưng nhân sinh, luôn là phải đưa ra lựa chọn.

” Vũ Văn Cảnh Ôn, giỏi dùng lưu tinh chùy, là Vũ Văn nhất tộc danh tướng, lấy dũng mãnh trầm ổn nổi danh, hơn nữa vẫn là một vị Võ Thánh, còn có nhiều như vậy binh mã, bất kể như thế nào suy tính, Trần tướng quân cũng không có khả năng thuận lợi rời đi Mã Nỗ hà. “

Phí Thiên Nam hỏi: ” Không biết có hay không đem cái này tình huống thông báo cho Trần tướng quân, để cho hắn lập tức quay đầu trở về, có lẽ đuổi không kịp công đánh Lý Thành

phủ, nhưng là ở cuối cùng Chu Đà quan quyết chiến thời điểm, nên có thể tương trợ chúng ta. “

” Điện hạ, ta, đều liên tiếp viết thư mấy cái cho hần. “

Lữ Tịch dừng lại một chút, ” Nhưng là Trần tướng quân vẫn kiên trì mình ý tưởng. “

” Cái này... .. “

Phạm Hải Lăng chặc chặc nói: ” Thật là đáng tiếc a! “

Kỳ thật.

Đối với bọn hần mà nói, một vạn năm nghìn binh mã ngược lại cũng không phải trí mạng tổn thất, chỉ là đáng tiếc Trần Tam Thạch như vậy trẻ tuổi một viên danh tướng, liền như thế ở lịch luyện trung bỏ mình.

” Không nói cái này. “

Hứa Văn Tài đánh gãy nói: ” Chúng ta vẫn là trò chuyện, như thế nào lấy xuống Lý Thành phủ, sau đó nhanh chóng xuất phát tiến công Chu Đà quan đi, cái kia huyết tể đại trận uy lực, nhưng là càng ngày càng mạnh rồi. “

...

Đại Khánh.

Kinh thành.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Khói bay lượn lơ, yên tĩnh an bình.

Màn che phía sau.

Nữ đế tay không dính mực, chỉ là huyết hồng cậ đan nhẹ nhàng quét qua, trước mặt tấu chương liền tự động lật phê duyệt, dù là như thế, đôi mắt chồng chất như núi tấu chương,

cũng vẫn là tiêu phí đủ bốn canh giờ, từ buổi sáng đến hoàng hôn, vẫn là còn có rất nhiều không có xử lý xong.

” Dì, dì... .. “

Hàm hồ không rõ âm thanh trẻ con vang lên.

” Chớ ồn ào, trầm ừm, ừm. Để cho người chớ ồn ào. “

” Oa oa oa oa oa —— “

Trong nôi, nửa lớn hài tử khóc lớn lên.

” ... “

Nữ đế thật sự không kiên nhẫn, mới ngón tay điểm một cái.

Một tia linh quang lưu chuyển, rơi vào trên nôi sau, tự động đung đưa lên.

” A tỷ, cái này phạm phu tục tử đói bụng rồi. “

Nữ đế chú ý tới bên người không có người: ” A tỷ? “

Không người trả lời.

” Người tới, trông coi thái tử. “

Nữ đế phân phó một tiếng sau, liền buông xuống trong tay còn không có phê duyệt xong tấu chương, hướng về phía sâu trong cung điện đi đến.

Nàng vừa đi.

Hài tử lại lần nữa khóc lớn lên.

” Là! “

Canh giữ ở ngoài điện hai vị cung nữ, nghe được gọi sau vội vàng vội vàng đi vào trong điện, lại là lắc lắc lác lác, lại là làm mặt quỷ, nghĩ hết tất cả biện pháp trêu chọc hài tử vui vẻ.

” Thái tử điện hạ, ngài, ngài có thể hay không không khóc nháo rồi. “

” Chờ lát nữa bệ hạ trở về nên trách phạt chúng ta rồi! “

” ... “

” Đây, người nói thái tử là bệ hạ cùng ai sinh? “

Linh Nhi nhỏ giọng thì thầm.

Hổ Lao quan chiến đấu kết thúc sau.

Bọn hấn Đại Khánh hoàng đế bệ hạ liền ra cửa xa xa một chuyến, đợi đến trở về sau, liền nhiều như vậy một cái hài đồng, cùng với một vị nữ tử.

Bệ hạ nói.

Hài tử là nàng hài tử.

Nữ tử là hài tử dì.

Nhưng là ai cũng không biết, bệ hạ phu quân, hoặc là nói hài tử phụ thân là người nào.

” Người lừa không muốn rồi? “

Cung nữ Xuân Nhi nhắc nhở nói: ” Giữ vững mình bốn phận. “

...

Cung điện sâu nhất, mở ra một cánh cửa.

Mặc đoàn trang hoa quý trang phục Cố Tâm Lan đứng ở trước cửa, trắng nõn cần cổ lộ ra, nhìn bầu trời xa xa một điểm ánh sáng đỏ, lông mày đen nhàn nhạt viết đầy ưu sầu hai chữ, hai tay mềm mại thì càng là khăn trương nắm ở cùng một chỗ.

” A tỷ? “

Nữ đế có chút không vui nói: ” Không phải nói hảo, người đi theo ta học tập xử lý chính vụ? “

” Quy Nghi, người tới vừa lúc, người nhanh nhìn xem a. “

Chương 694: Giết Võ Thánh

(4)

Cổ Tâm Lan kéo tay muội muội, chỉ vào hướng tây: ” Nơi đó có phải hay không Lương Châu, đây là xuất hiện cái gì chuyện rồi? Làm sao trời đều biến thành hồng rồi? “

Nàng đi trước, cũng đoán được muốn xảy ra chuyện, nhưng chỉ nghĩ tới có thể là đánh giặc.

Vạn nhất đánh lên, cùng Bà Dương thời điểm giống nhau, tới tới lui lui di cư, mang theo nàng cũng là cái liên lụy, cho nên mới mang theo Độ Hà tới Đại Khánh, kết quả không nghĩ tới, cái này ” chuyện ” lại lớn đến loại trình độ này.

” A tỷ chớ sợ. “

Nữ đế thanh âm băng lãnh, nhưng nói ra lời lại có nhiệt độ: ” Vu Thần giáo yêu nhân nếu là thật thành, Cổ Ma tộc tu sĩ tràn vào Đông Thắng Thần Châu, ta tự mình sẽ mang theo người rời đi nơi đây, nghĩ biện pháp trở về tu tiên giới.

” Nếu là yêu nhân âm mưu thất bại, liền càng không cần lo lắng. “

” Ta không phải đang nói cái này. “

Cổ Tâm Lan giải thích nói: ” Người tỷ phụ, người tỷ phụ còn ở Lương Châu đâu, hửn làm sao bây giờ a? Quy Nghi, người không phải sẽ thuật pháp sao, nếu không người đi xem một chút, đem người tỷ phụ cũng mang theo qua đây. “

” A tỷ, người sao sống ngày đêm đều nhớ mãi không quên cái kia đi dạo thanh lâu người háo sắc? “

Nữ đế lạnh lùng nói: ” Người có biết hay không, người mới đi nửa năm, hắn liền cùng Tôn Tượng Tông nữ nhi đính hôn rồi? “

” Đây không phải là chuyện tốt sao? “

Cổ Tâm Lan đương nhiên nói: ” Chẳng lẽ người ta phụ vương, lúc đầu không có nạp thiếp? Hơn nữa Tôn đốc sư là người tử phụ sư phụ, sư phụ ý tứ chính là phụ mệnh, chẳng lẽ còn có thể vi phạm?

” Đều không nói hấn.

” Liền nói người, trong triều trên dưới đều đang truyền, nói người có mười tám cái nam sủng đấy! “

” ... “

Nữ đế nhin không được đánh gãy nói: ” A tử, họ Trần có cái gì hảo? Người làm sao chính là quên không được, hắn có thể cho người cái gì trăm đều có thể cho, hắn không thể cho người cái gì trăm cũng có thể cho!

” Nếu là Vu Thần giáo lần này không có thành công.

” Tương lai cái này Đại Khánh, chính là ta lưu cho người cùng Trần Độ Hà ý lại, họ Trần có thể cho người cái gì?

” Nói đến cùng, hắn cũng bất quá là một cái nhân thần, Thịnh triều lão hoàng đế hôn ám đa nghi, nói không chừng ngày nào đó liền muốn lấy hắn tính mệnh, người đi theo hắn không cách nào an tâm ngày tử. “

” Không thể đem người tử phụ cũng tiếp qua tới sao? “

” Hắn không có khả năng nguyện ý. “

” Cũng phải cứu hấn a. “

” Cứu không được, xem hấn chính mình tạo hóa đi. “

Nữ đế kéo lấy long bào rời đi, biến mất không thấy.

...

Mã Nãohà.

Đại tuyết bờ sông.

Hồng Trạch doanh toàn thể tướng sĩ, thuận lợi thông qua cầu phao.

Tại bọn hãn phía trước năm mươi dặm, chính là phương viên mấy nghìn dặm, Man tộc lớn nhất doanh trại, chắc chắn trình độ mặc dù so ra kém chân chính thành trì, nhưng cũng không phải là bình thường doanh trại có thể so sánh.

Quan trọng nhất chính là, bên trong có Võ Thánh ngồi trấn, có năm vạn lữ nhân chờ lính mỗi binh mã, bốn phương tám hướng, càng là có vô số Man tộc bộ lạc tại tụ tập đến.

Mười ngày!

Trong vòng mười ngày.

Nếu là không có biện pháp rời đi nơi đây, chờ đợi bọn hãn chính là mười vạn binh mã vây quanh, cộng thêm ba vị Võ Thánh!

”Đại nhân!“

Hạ Tông giữ đi trên người băng tuyết, chấp tay nói: ”Chúng ta kế tiếp như thế nào an bài?“

”Đại nhân, không bằng... .. Đường cũ trở về đi?“

Sở Sĩ Hùng thu hồi vừa mới nhận được tình báo.

Lương Châu phương diện nhìn đến cho Trần Tam Thạch viết thư vô dụng.

Cắt khoát liền bắt đầu cho Sở Sĩ Hùng viết thư.

Hắn nói: ”Nhân dịp khai chiến trước, còn kịp.“

”Ai tái nói lui, chém đầu tể cò!“

Trần Tam Thạch thanh âm áp qua gió tuyết: ” Ta tại Hồ Lao quan, chỉ có ba nghìn người, vẫn còn đánh tan mười vạn, bắt sống Phàn Thúc Chấn! Ngày hôm nay, ta có một vạn năm nghìn người, chẳng lẽ, các ngươi những cái này mới gia nhập Hồng Trạch doanh đều là kẻ vô dụng? Ngược lại làm chậm trễ ta quân chiến đấu lực?! “

” Tướng quân! “

” Ta chờ thề chết không lui! “

” Thề chết không lui! “

” Chém đầu Vũ Văn Cảnh Ôn! “

” ... “

Bà Dương đệ huynh, lúc đầu ba nghìn Huyền Giáp, cùng nhau hô to, những cái khác Hồng Trạch doanh tướng sĩ cũng đi theo gào thét, thanh âm to lớn.

” Có người a, cho ta đem cầu phao tháo! “

Trần Tam Thạch hạ lệnh nói.

” Là! “

Mấy vị tham tướng lập tức làm theo.

Đương theo một vạn năm nghìn tướng sĩ mặt, đem cầu phao tháo cái sạch sẽ.

Đập nổi dim thuyền!

Dừng cảm tiến tới!

Sở Sĩ Hùng nơi nào còn dám lại đề cập đến rút lui sự tình, hấn hỏi: ” Tướng quân, đã như vậy, chúng ta liền nhanh chóng tiến quân đi, ta trước đi dò xét qua, phía trước mười dặm chỗ, cũng chính là Man tộc đại trại bên ngoài, địa thế rộng rãi, thích hợp chúng ta kỵ binh xếp trận hình, vạn nhất nếu là xuất hiện

sai lầm, còn có thể hướng về phía tây bắc phương tiểu lộ quanh co một đoạn thời gian. “

” Không, truyền ta quân lệnh! “

Trần Tam Thạch đứng ở nơi cao: ” Liền tại nơi đây, Mã Nã hà bờ, bố trí quân trận! “

” Liền ở chỗ này? “

Sở Sĩ Hùng quay đầu lại, nhìn xem dưới chân băng lãnh hà thủy: ” Lui một bước, có thể liền muốn rơi vào hà lý rồi. “

” Vậy thì, một bước không lùi! “

” Xếp trận! “

” ... “

...

Man tộc đại trại.

” Tứ thúc!

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín vội vàng đi tới trong đại trướng: ” Đến rồi! Đến rồi! Tối hôm qua, Trần Tam Thạch thuận lợi qua sông! “

” Ừm. “

Vũ Văn Cảnh Ôn hỏi: ” Bọn hãn chủ lực có hay không tại ta đại trại bên ngoài mười dặm chỗ đóng quân đóng quân? “

” Không có. “

Vũ Văn Tín trả lời nói: ” Qua sông sau, bọn hãn đầu tiên là chính mình tháo cầu phao, sau đó một bước cũng không có đi về phía trước, liền tại chỗ xếp khai quân trận. “

Chương 695: Giết Võ Thánh

(5)

”Ồ? Tháo cầu phao, còn dựa lưng Mã Nảo hà?”

Vẫn luôn sòng không sợ hãi Vũ Văn Cảnh Ôn, giờ khắc này trên mặt rõ rệt hiện lên một ít kinh ngạc, nheo mắt lại ngưng thị trên bản đồ Mã Nảo hà: ”Nhìn ra được, tiểu tử này thật là hạ quyết tâm, muốn tại nơi đây cùng ta quyết một trận tử chiến a!

”Hảo cháu, ngươi xác định Hồng Trạch doanh toàn quân đều tại sao?”

”Xác định!”

Vũ Văn Tín kiên định nói: ”Chúng ta tới tới lui lui thăm dò rất nhiều lần, bờ sông bên cạnh, ít nhất cũng có một vạn hai nghìn người trở lên, cơ bản chính là toàn quân.”

Dù sao không phải là xếp hàng từng cái điểm danh, quan trắc địch quân số lượng không có khả năng chuẩn xác đến số lẻ, cơ bản chỉ có thể có cái đại khái đánh giá.

Một doanh viên biên, một vạn năm nghìn người.

Ít nhất một vạn hai nghìn người, lại tính thượng một đường đến giảm biên, gần như chính là tất cả chủ lực, ở đây sẽ không có thịnh nhân viện quân.

”Vấn đề cuối cùng một cái.”

Vũ Văn Cảnh Ôn hỏi: ”Trần Tam Thạch cùng Sở Sĩ Hùng đều tại sao?”

Họ Trần âm mưu quỷ kế đa đoan.

Hắn cũng muốn phòng bị có đại tướng đi trước mai phục.

” Đều tại! “

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín nói: ” Không riêng gì Trần Tam Thạch cùng Sở Sĩ Hùng ở, Thịnh triều lão hoàng đế mười hai hoàng tử Yên vương Tào Chi cũng ở, tuyệt đối sẽ không nhận sai! “

” Lại thử xem. “

Vũ Văn Cảnh Ôn không có nóng nảy.

” Báo —— “

Đúng lúc này.

Binh lính đến báo.

” Trần Tam Thạch, Sở Sĩ Hùng hai người, mang theo mấy trăm người đến đại trại bên ngoài khiêu chiến! “

” Đến thật tốt! “

” Âm âm —— “

Vũ Văn Cảnh Ôn đột nhiên đứng lên.

Chỉ thấy trên cánh tay của hắn, quần quanh một tầng thật dày huyền thiết xích sắt, đi đường thời điểm phát ra ” ào ào lạp lạp ” tiếng vang, tay phải xích sắt cuối cùng, thì là kết nối một đoàn to lớn kim loại.

Lưu tinh chùy!

Tròn tròn búa, mặt ngoài tràn đầy một cái lại một cái chớp nhẹn, đường kính đủ có nửa người cao.

” Âm âm! “

Tại hình thể cường tráng như trâu Vũ Văn Cảnh Ôn kéo xuống, lưu tinh chùy bắt đầu di động, phảng phất một tòa núi sắt di động.

” Tứ thúc. “

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín nói: ” Người nhanh như vậy liền muốn tự mình ra tay, không lại chờ chờ, trước phái hai viên đại tướng đi ra ngoài cùng Trần Tam Thạch so đấu so đấu lại nói? “

” Cháu, thúc thúc hỏi người. “

Vũ Văn Cảnh Ôn bước vào trong gió tuyết, vừa đi vừa nói: ” Người có biết hay không, Hồ Lao một trận chiến, Nam Từ Phàn Thúc Chấn ngồi có mười vạn binh mã, lại thêm Trùng Hồ chi tử, Linh Toàn Nhiễm Kính Hiên làm quân sư, nhưng là vì sao vẫn là bại rồi sao? “

” Bởi vì... .. “

Vũ Văn Tín cẩn thận suy nghĩ sau trả lời nói: ” Trần Tam Thạch âm mưu quỷ kế đa đoan? “

” Không đúng. “

” Ta thừa nhận, hắn là dũng mãnh vô song. “

” Không đúng, lại nghĩ nghĩ. “

” Chẳng lẽ, là bởi vì hắn lúc ấy bên người có Khánh quốc hàng tướng Đặng Phong cùng Phượng Sơ tiên sinh Phòng Thanh Vân? “

” Đều không đúng. “

Vũ Văn Cảnh Ôn tận tâm dạy bảo nói: ” Phàn Thúc Chấn chi bại, bại ở do dự! “

Trung Nguyên người đều nói man nhân không thông binh pháp.

Có thể trên thực tế.

Bọn hắn mỗi người từ nhỏ đều thuộc lòng binh thư.

Mỗi khi có chiến sự phát sinh, cũng đều sẽ căn cứ thu thập đến tình báo từng cái tái hiện.

Có thể nói, Trần Tam Thạch mỗi một hồi trận chiến hẳn đều nghiên cứu thấu triệt.

Hồ Lao quan, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc đầu.

Nam Từ mười vạn đại quân nếu không phải ở Lăng Châu do dự không quyết, mà là trực tiếp tiến công Hồ Lao quan, nơi nào còn có phía sau nhiều như vậy chuyện rắc rối?

Do dự, liền sẽ bại lui!

Ngày hôm nay, cũng không ngoại lệ!

Đã làm rõ địch quân động hướng cùng nhân viên phân bố, còn có cái gì hảo đợi?

Phái đại tướng đi ra ngoài thử thăm dò?

Đó không phải là thử thăm dò.

Là đưa chết!

Vũ Văn Cảnh Ôn biết, hiện nay cái này trên đời trừ bỏ Võ Thánh, chỉ sợ là không có người nào có thể ngăn cản được họ Trần.

Khai chiến trước, nếu là mình trước tiên chết đại tướng, chỉ sẽ vô có tổn hao sĩ khí.

Hắn tự mình ra tay, là tốt nhất lựa chọn.

Mặc cho người Trần Tam Thạch có lại nhiều trò, chỉ cần một chương vỡ chết, liền một cái cũng sử không ra!

...

Đại trại trước.

”Man tặc! “

Sở Sĩ Hùng giơ lên trong tay đao lớn, hướng về phía trên tháp canh Man tộc binh lính lớn tiếng nói: ” Các người man di, không phải lấy dũng vũ nổi tiếng sao, làm sao nhìn thấy chúng ta, liền rút vào trong thành, có phải hay không sợ rồi?! “

” To gan thịnh nhân, các người chết đến nơi rồi, còn dám mạnh miệng! “

Man tộc đại tướng Mã Cát Tháp Lặc không thể nhịn được nữa, lập tức liền điểm ba trăm kỵ binh nhẹ xuất thành nghênh chiến.

Cũng chính là hấn mới vừa ra cửa thành.

Liền nhìn thấy ở Sở Sĩ Hùng bên người, trong bông tuyết, một vị bạch bào tướng quân giương cung cài tên.

” Ông —— “

Một đầu hắc sắc giao long xé rách không khí, đột nhiên xuất hiện ở bạch mang mang thiên địa ở giữa.

Mã Cát Tháp Lặc gầm lên một tiếng, liền muốn dùng trong tay đao cong đem cái này giao long chém đầu, có thể theo mũi tên càng ngày càng gần, hấn mới cảm nhận được phía trên mang theo cương khí hùng hồn bạo ngược cỡ nào, chính mình cương khí cùng nó so sánh, liền như là tinh thần kiến trắng sáng, còn chưa đụng tới mũi tên đã dự tri được chính mình hạ tràng, giao long tại trong mắt hấn nhanh chóng vặn vẹo biến hình, phảng phất một cái đập vào mặt tới lớn lớn ” chết ” chữ.

” Oanh —— “

Ngay tại Mã Cát Tháp Lặc gần như từ bỏ kháng cự thời điểm, một tòa núi sắt rơi vào trước mặt hấn, ngăn cản một đi không trở lại mũi tên, đập nát cái kia hắc sắc giao long!

” Vương gia?! “

Hấn quay đầu lại.

Liên nhìn thấy một con cừu trắng vô cùng trên hắc mã, hình thể cừu trắng như núi, mặc áo giáp lông chồn Vũ Văn Cảnh Ôn, chậm rãi thu hồi lưu tinh cự chùy, ở phía sau hắc mã, đại trại cửa lớn triệt để mở rộng, xếp đặt chỉnh tề Vạn tộc kỵ binh ùn ùn mà ra.

Chương 696: Giết Võ Thánh

(6)

Hắn ở nhìn đến một dặm bên ngoài Trần Tam Thạch cùng Sở Sĩ Hùng, xác nhận là bọn hắn không nghi ngờ gì sau, trong lòng liền lại cũng không có bất luận cái gì cố kỵ.

Trận đầu, tức là quyết chiến!

” Mã Cát Tháp Lặc, cho người lưu lại hai nghìn người, giữ vững hảo đại trại. “

Vũ Văn Cảnh Ôn thanh âm vang dội gần như thay đổi gió tuyết quỹ tích, vang vọng ở trong lỗ tai mỗi một người ở trong:

” Những cái khác tất cả huynh đệ, theo ta cùng một chỗ xuất trại!

” Thịnh nhân hiện nay, bất quá là mạnh hết đà, lại cũng không có đường có thể lui, chúng ta chỉ cần đẩy đi qua, bọn hắn lui nửa bước, liền muốn rơi vào Mã Nã hà ở trong!

” Lần này chiến dịch, phạm là chém đầu một người, tương lai liền có thể ở Trung Nguyên đối đến năm mẫu ruộng tốt, hai cái nữ nô lệ!

” Theo ta cùng một chỗ, giết thịnh nhân một cái không còn manh giáp! “

Đại mạc hiểm có đất!

Dung mạo bất đồng Trung Nguyên nữ nhân!

Tài phú, địa vị!

Đánh thắng trận này sau, tất cả liền đều có rồi!

Lương Châu lập tức liền muốn luyện hóa, tiên nhân chuẩn bị ra tay lấy xuống Đông Thắng Thần Châu giao cho bọn hắn thống trị sự tình người tận đều biết, hiện nay, chính là lập công tranh thủ hảo chỗ tốt địa vị thời điểm.

” Giết —— “

Trong khoảng thời gian ngắn.

Man tộc kỵ binh sát ý ngập trời, xếp đặt chỉnh tề đội ngũ, hướng về phía phía trước xung phong mà đi, thanh thế to lớn, đến mức gần đó trên sườn núi, tầng tuyết tại mặt đất chấn động dưới mắt thường có thể thấy được tốc độ rơi xuống.

...

” Đi thôi. “

Trần Tam Thạch không có lưu luyện chiến đấu, mang theo thuộc hạ trở về Mã Nã hà bên cạnh.

Tại hãn trước mặt.

Là đồng dạng xếp đặt chỉnh tề, trật tự nghiêm minh Hồng Trạch doanh một vạn ba nghìn tướng sĩ!

Màu đỏ tươi quân kỳ tại bão tuyết trung cuồng vũ.

Tiếng trống trận phảng phất thần sấm trợ trận.

Không chỉ có Man tộc biết, thắng lợi sau bọn hắn có thể có cái gì.

Hồng Trạch doanh tướng sĩ càng thêm rõ ràng, thất bại sau, sẽ nghênh đón như thế nào kết quả.

Không đơn giản là chính mình chiến tử.

Mà là bọn hắn cha mẹ, thê, tử, cho đến tất cả người cũ đều muốn rơi vào lô đỉnh tài liệu.

Cho nên.

Một trận chiến này.

Chỉ có thể thắng, không thể bại!

Kia khí thế, kia sát ý, kia tất phải chết ý chí, không có một cái, so với Man tộc kém, nếu là có người có thể bay đến vạn trượng cao không trung nhìn xuống chiến trường, liền có thể nhìn thấy có hai cổ vô hình khí, lượn quanh tại hai quân phía trên.

” Hồng Trạch doanh! “

” Xung phong —— “

Trận trước.

Trần Tam Thạch ghìm cương ngựa mà ngừng.

Hắn trường thương bỗng nhiên chỉ hướng, bốc lên mà đến Man tộc kỵ binh.

” Giết! “

” Giết —— “

” Giết!!!!!!!!!! “

” Oanh! “

Hồng Trạch doanh một cái tiếp một cái từ Trần Tam Thạch bên người xông qua, phảng phất phân lưu đại hà, lại ở phía trước lần nữa hội tụ, sau đó biến được càng thêm hùng hổ, cùng năm vạn Man tộc binh mã giao chiến, lập tức chính là song phương chiến mã va chạm phát ra tiếng vang thật lớn, xa xa nhìn lại, giống như bạo phát sóng lớn đùng vào cùng một chỗ, rơi vào đến một hồi vô cùng lớn đại hỗn chiến.

Một trận chiến này.

Trần Tam Thạch mặc dù dùng ra là thiên thư bên trong kỳ binh trận pháp, nhưng là cũng không có sử dụng Huyền Châu,

cho nên sẽ không có thiên tượng trợ trận, toàn bộ dựa vào đệ huynh, dùng máu tới chiến!

Hỗn chiến.

Hắn nhìn về phía đại trại phương hướng.

Lúc này, Uông Trục cũng nên ra tay rồi.

...

Đại trại.

Mã Cát Tháp Lặc đi qua đi lại, trong lòng có chút hâm mộ bên ngoài huynh đệ.

Một trận chiến này sau, rất nhiều người đều muốn được đến ban thưởng, chính mình thì là muốn ở nơi này thủ doanh.

Nhưng là quay người lại nghĩ nghĩ, nếu không phải là vương gia ra tay, hắn chỉ sợ là đã chết ở dưới mũi tên của bạch bào, lưu được một cái tánh mạng, ngược lại là cũng so với cái gì đều mạnh hơn, công lao sau này có cơ hội từ từ tranh thủ.

” Báo! “

” Tướng quân! “

” Không tốt rồi! “

” Có địch quân! “

” Hướng tây bắc, đột nhiên xuất hiện một cổ kỵ binh, cũng giờ lên Hồng Trạch doanh cờ hiệu! “

” ... “

” Người nói cái gì? “

Mã Cát Tháp Lặc hỏi trong lúc.

Đại trại phía tây, đã truyền đến đánh nhau tiếng vang.

Đại trại không bằng thành trì, đều là gỗ xây dựng, nếu là không có đủ người phòng thủ, dễ như trở bàn tay liền có thể xông vào.

” Bao nhiêu người?! “

” Gần như hai nghìn người! “

” Chớ hoảng loạn! “

Mã Cát Tháp Lặc trấn định nói: ” Trần Tam Thạch cùng Sở Sĩ Hùng đều ở bên ngoài, tới tới đa bất quá là một cái tham tướng! “

Huyền Tượng đại tướng.

Đều có số lượng!

Huyền Vũ doanh, Bạch Hồ doanh Huyền Tượng phía trên tổng cộng có ba cái, Lữ Tích, Nhiếp Viễn, lại thêm một cái Quan Đạo Võ, đã ở U Châu lộ qua mặt, không có khả năng xuất hiện ở nơi đây.

Họ Trần bất quá là chó nóng nảy.

Muốn chơi cướp doanh loại này!

Mã Cát Tháp Lặc tại chỗ thì điều động nhân mã, cùng xông vào đại trại địch quân đánh nhau lên.

Hỗn loạn.

Hắn rất nhanh thì khóa lại đối phương tướng lĩnh.

Huyền Tượng.....

Là Huyền Tượng!

Chỉ thấy cái kia trong đám người.

Một người trong tay cầm đao lớn, mỗi một đao đều mang theo cuồn cuộn cương khí, máu tươi bắn tung tóe, huyết nhục

tung bay, hai người muốn ngăn cản tham tướng tại chỗ liền người đầu phân ly, chết không toàn thây.

” Không có khả năng! “

Mã Cát Tháp Lặc kinh hãi nói: ” Người là người nào! “

” Lão tử chính là không thích để cho người chết rõ ràng! “

Trong nháy mắt.

Uông Trục liền đi tới Mã Cát Tháp Lặc trước người.

Hắn Huyền Vũ thiên cương thế lớn lực trầm.

Chỉ chừng mấy chục lần sau.

Mã Cát Tháp Lặc liền không đỡ được, thân thể mặt ngoài không có thương thế, nhưng là nội tạng sớm đã tràn ra máu tươi, thương thế từ trong ra ngoài, thẳng đến ảnh hưởng đến kinh mạch, bắt đầu sơ hở khắp nơi.

Chương 697: Giết Võ Thánh

(7)

Uông Trục một đao cắm xuyên qua đôi phương trái tim, Mã Cát Tháp Lặc chết chết nắm chặt lưỡi đao không để cho nó rút ra, hấn thì nhấc chân một cước, phảng phất có được long tượng chi lực, trực tiếp đem hấn đá bay đi ra ngoài.

Mã Cát Tháp Lặc ngã ở trên mặt đất sau, trước đó nắm chặt lưỡi đao ngón tay càng là rơi đầy đất, trái tim không ngừng máu tươi rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất đầy tuyết, chỉ còn lại có một hơi cuối cùng miễn cưỡng chống đỡ.

” Keng! “

Đao lớn ở trên đỉnh đầu giơ lên.

Có thể sắp chết người Mã Cát Tháp Lặc, lại là dữ tợn cười, cắn răng nói: ” Trần Tam Thạch còn thật là âm mưu quỷ kế đa đoan, lại còn cất giấu người như vậy một cái Huyền Tượng đại thành!

” Bất quá, các người vẫn là thua chắc rồi!

” Nơi đây lại không có thành trì.

” Các người dù là lấy xuống, có cái gì dùng?!

” Chỉ cần vương gia còn ở, không dùng một cái thời thân, liền có thể tiêu diệt toàn bộ các người, các người... .. “

” Răng rắc —— “

Uông Trục nơi nào có tâm tình nghe hấn nói nhảm, lập tức chính là ra tay đao rơi, chấm dứt kỳ tánh mạng.

Tại hãn dẫn dắt dưới, chỉ dùng một trăm người tổn thất làm đại giới, dùng nhanh nhất tốc độ lấy xuống cái này đại trại, sau đó dựa theo trong túi gấm yêu cầu bắt đầu bố trí.

Nhưng là.....

Trên mặt của hãn lại không có vui mừng.

Mà là đi tới trên tháp canh, nhìn về phía xa xa chiến trường, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Mã Cát Tháp Lặc nói đúng.

Muốn dựa vào tập doanh đoạt trại phương thức đánh bại địch quân, phải là binh lực chênh lệch không lớn, phải là chém giết đối phương chủ tướng, chế tạo ra được ra rông không có đầu cục diện, làm cho nó rơi vào đại loạn.

Có thể trước mắt tình huống, bọn hãn chỉ có hai nghìn người.

Về phần đại tướng.

Cái kia Vũ Văn Cảnh Ôn là một vị Võ Thánh.

Trừ phi.....

Sư đệ có thể chém giết vị này Võ Thánh.

Nếu không mà nói, cái gì âm mưu quỷ kế đều là trắng dọn dẹp.

...

Mã Nảo hà.

Trên chiến trường.

Mới đầu.

Man tộc kỵ binh dựa vào nhân số chiếm cứ thượng phong.

Nhưng rất nhanh, Hồng Trạch doanh tướng sĩ liền ổn định cục diện.

[Trụ cột]

Toàn thể tướng sĩ, lâm nguy không loạn!

[Khải viết vô y]

Toàn thể tướng sĩ, đồng tâm hiệp lực, trận pháp chiến đấu lực tăng vọt!

[Chiến tranh cuồng nhiệt]

Tắm máu sau, triệt để bạo tẩu.

Một vạn năm nghìn người bạo tẩu!

Bọn hăn quên sợ hãi, quên hết thảy, trong đầu chỉ còn lại có ” giết địch ” hai chữ.

Tại từng cái từ khóa gia trì dưới.

Hồng Trạch doanh dù là đối mặt gấp mấy lần mình địch quân, dù là bên người chiến hữu không lúc nào không tại ngã xuống, vẫn như cũ băng lãnh máy móc bình thường duy trì trận hình, có thể bọn hăn máu, lại là nóng, không có người nào lui về phía sau!

Bọn hăn làm được rồi, dù là tử vong đệ huynh lại nhiều, cũng không có người nào lui về phía sau một bước!

Dù là chết!

Cũng chết ở Mã Nảo hà bờ, không có một người, thi thể rơi vào trong nước sông.

Như thế đáng sợ ý chí chiến đấu.

Là bất luận kẻ nào đều chưa từng thấy qua.

Liên ngay cả Vũ Văn Cảnh Ôn cũng phát ra nội tâm bội phục.

Hồng Trạch doanh viên biên mới bao lâu?

Trần Tam Thạch liền có thể đem nó luyện thành chết sĩ bình thường hùm sói chi sư!

” Oanh —— “

Vũ Văn Cảnh Ôn trong lòng tức giận dạt dào, lưu tinh đại chùy từ trên trời giáng xuống, chân chính giống như là một viên thiên giáng thiên thạch, trực tiếp đem mười mấy Hồng Trạch doanh tướng sĩ đập thành thịt vụn, khí lẫn kích khởi càng là lại hát bay hai mươi mấy người!

” Vương gia! “

” Không tốt rồi! “

” Đại trại! “

” Đại trại bị địch quân chiếm lĩnh rồi! “

” Hà? “

Hỗn chiến, chỉ có Vũ Văn Cảnh Ôn chỗ địa phương một mảnh trống trải, hắn nghe được như thế tin tức, cũng không có chút nào hoảng loạn: ” Ta không phải lưu Mã Cát Tháp Lặc thủ doanh sao, hắn còn không đến mức vô dụng đến bị một cái tham tướng giết chết đi? “

” Không, hắn, bọn hắn cũng có một cái Huyền Tượng đại thành! ” Bộ tướng lấp bắp báo cáo nói: ” Giống như là, giống như là cái kia Thang Nhược Sơn! “

” Nguyên lai hắn còn cất giấu một cái Huyền Tượng cảnh giới đại thành. “

Vũ Văn Cảnh Ôn cười lạnh.

Khai chiến trước.

Hắn sớm đã cân nhắc đến tất cả có thể.

Bao quát Hồng Trạch doanh đi trước lưu lại một hai nghìn người tập doanh.

Nhưng là hấn, không để bụng!

Không sai!

Dù là nhiều ra một cái Huyền Tượng cảnh giới đại thành, cũng không có gì!

Đại doanh không có lại như thế nào?

Vốn, liền không cần đại doanh!

Chỉ cần đem Mã Nảo hà bên cạnh Hồng Trạch doanh giết sạch sẽ, thừa thớt hai ba nghìn người, có thể đẩy lên cái gì sóng lớn?!

Hơn nữa một khắc này, không xa rồi!

Dù là Hồng Trạch doanh không sợ chết, cũng không đại biểu bọn hấn sẽ không chết!

Sẽ không sụp đổ, càng không đại biểu bọn hấn sẽ không chiến bại!

Kiên trì đến hiện tại.

Hồng Trạch doanh tổn thất nhưng là thật đánh thật.

Một trận chiến này, tiếp tục đánh xuống đi là được!

Hơn nữa.....

Vũ Văn Cảnh Ôn ngẩng đầu lên, tại trong đám người tìm được đồng dạng đang giết địch bạch mã bạch bào.

Hấn chuẩn bị đề tốc độ rồi!

Khai chiến sau.

Trần Tam Thạch cố ý tránh né hấn, đi giết tham tướng, đại tướng.

Nhưng là cũng đến đây làm dừng rồi!

Đem cái này người một giết, hết thầy đều sẽ kết thúc.

Vị kia bạch bào tướng quân trẻ tuổi, đồng dạng ném tới một cái mang theo vô cùng vô tận sát ý ánh mắt.

Ngày hôm nay một trận chiến này.

Là Hồng Trạch doanh quyết chiến một trận.

Lại hà tất không phải hấn Trần Tam Thạch quyết chiến một trận!

Song phương chủ soái ý nghĩ không hện mà hợp.

Giết chết đối phương, liền sẽ kết thúc!

Giết, Võ Thánh!

Chương 698: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (1)

“Vù ——”

Trần Tam Thạch liên tục quét vài nhát thương, sau khi dọn sạch địch nhân xung quanh, nhặt cung tên nhắm vào chủ soái của đối phương, một vị vương gia kiêm danh tướng của gia tộc Vũ Văn với thân hình to lớn.

Dây cung vang lên.

Mũi tên bay ra.

Cương khí cuộn cuộn, hóa thành hình Chu Tước, dung hòa băng tuyết, xé rách màn che, trong nháy mắt đã từ ngoài trăm bước, đến trước con ngựa ô.

Trên lưng ngựa.

Vũ Văn Cảnh Ôn vẫn đứng yên không động đậy, trên lòng bàn tay trái của hắn ngưng tụ một quả cầu chân khí, sau đó bóp nát nó, những sợi chân khí dung nhập vào chuỗi xích quán quanh nắm đấm, cứ lặng lẽ nhìn mũi tên như vậy, mãi đến khi con Chu Tước kia cách khuôn mặt hắn chưa đầy vài tấc, cơn gió lốc do cương khí cuộn lên đã thổi bay tóc và râu của hắn ra sau, lúc này tay trái mới đột nhiên vươn tới, trực tiếp bóp chặt con Chu Tước, sau đó... bóp nát nó.

Hắn nheo mắt lại, nhìn những mảnh vụn trong tay: “Mộc Quỷ Mạch, cộng thêm huyền thiết đặc biệt, chế tạo ra mũi tên

có thể chứa đựng cương khí, từ đó có thể bắn chết tướng địch trong vòng mấy trăm bước, cây cung này, bốn vương muốn!”

Trong lúc tự lẩm bầm.

Bạch bào chỉ trong chớp mắt đã bắn liên tiếp mấy mũi tên.

Cương bạch hổ, cương thanh long, cương huyền vũ!

“Ầm ầm ầm!”

Nắm đấm sắt vung lên, tất cả đều hóa thành bột mịn.

“Tứ Tượng Thiên Cương.”

Vũ Văn Cảnh Ôn lấy làm lạ: “Ngay cả Dị Hình Huyền Thể có thể tự động thích ứng với công pháp tu luyện, cũng chưa chắc đã thích ứng được thể chất đỉnh cấp nhất, điều này chứng tỏ ngộ tính của người cũng rất cao, nếu có một ngày người đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, chỉ sợ thiên tộc của ta sẽ không bao giờ có ngày ngóc đầu lên nữa, đáng tiếc, đáng tiếc, hiện tại người chung quy chỉ là Huyền Tượng mà thôi.”

Sau khi hấn đưa tay chặn mấy mũi tên, cũng không thử sức nữa, chậm rãi kéo sợi xích sắt quấn quanh cánh tay, đầu chùy lưu tinh bắt đầu vũ động trên đỉnh đầu, phát ra âm thanh trầm thấp “u u u”, chân khí chấn động, lấy bản thân làm trung tâm, tạo ra một cơn lốc xoáy trong trận tuyết lớn này, cuốn từng tên quân địch mặc giáp vào trong đó, khiến cơn lốc tuyết biến thành cơn lốc đen, mãi đến khi tích tụ sức mạnh đến cực hạn, mới đột ngột ném chùy lưu tinh ra, giống như một con rồng đen dị dạng, từ trên cao đột ngột rơi xuống.

“Ầm ầm ầm ——”

Trong nháy mắt, đã có mấy chục binh sĩ Hồng Trạch Doanh hóa thành tro bụi, con đường phía trước trở nên trống trải, không còn bất cứ vật gì cản trở.

Vũ Văn Cảnh Ôn lại vung chùy lưu tinh.

Lần này, mục tiêu của hắn chính là bạch mã.

Chỉ là bạch bào hiển nhiên không có ý định giao chiến trực diện với hắn, cười bạch mã quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất trong cơn gió tuyết mịt mù.

“Người không chạy thoát được đâu.”

Vũ Văn Cảnh Ôn thúc vào bụng ngựa.

Dưới thân hắn.

Cũng là một con ngựa chiến dị thú, tên là Hắc Phong!

“Hí ——”

Cùng với tiếng hí vang dội.

Toàn thân Hắc Phong phát nổ, móng ngựa đập tuyết, thực sự hóa thành một luồng gió đen, đuổi thẳng về phía bóng trắng ở đằng xa.

“Tứ thúc!”

Vũ Văn Tín chém chết một binh sĩ, thấy thúc thúc đuổi theo bạch bào bỏ chạy, lập tức cũng muốn đuổi theo, trong lúc mất tập trung, một luồng đao quang lóe lên trước mặt, hắn vội vàng giơ kiếm lên đỡ.

Thanh đao Yến Linh trong tay Từ Bân, không ngừng chém xuống như một con sói tuyết: “Tiểu tử Vũ Văn, ngươi còn nhớ thúc thúc của ngươi không?!”

“Cút!”

Vũ Văn Tín từ nhỏ đọc sách không quên, vì vậy được phụ hắn sủng ái, tự nhiên có ấn tượng với khuôn mặt này, dường như khi hắn bị bắt sống ở Bà Dương, người này đã đi theo Trần Tam Thạch, không ngờ hiện tại đã sắp Thông Mạch.

“Đại tướng quân, giúp ta cản hắn lại!”

Hắn mấy lần muốn đi, kết quả đều bị quán lấy, đành phải gọi mấy tham tướng đến, lúc này mới thoát thân được, dẫn theo một đội quân nhỏ đi tìm: “Ta muốn giúp thúc thúc của ta giết bạch bào!”

...

Trong đại mạc.

Một đen một trắng.

Một trước một sau.

Ở hoang nguyên đại mạc, giống như hai con lóc xoáy đuổi nhau.

Tốc độ bùng phát trong thời gian ngắn của Hắc Phong, còn nhanh hơn cả thanh thông mã của Đặng Phong, cho dù không đuổi kịp được bạch hộc mã, cũng không tụt lại bao xa, cứ thế bám chặt phía sau.

“Vù vù ——”

Trên lưng ngựa.

Vũ Văn Cảnh Ôn lại vung chùy lưu tinh, trực tiếp vượt qua khoảng cách trăm bước, đến đỉnh đầu của bạch mã.

Đang chạy.

Trần Tam Thạch có thể cảm nhận được dường như bầu trời đột nhiên bị thứ gì đó che khuất.

Đó là...

Một ngọn núi sắt!

Một ngọn núi sắt đầy gai nhọn, mang theo chân khí hủy diệt!

Trong chớp mắt.

Trong mắt Trần Tam Thạch, thế giới dường như chậm lại, hần thi triển hô hấp pháp trong băng tuyết, hấp thụ hàng ngàn luồng huyền khí giữa trời đất vào cơ thể, sau đó chính xác không sai sót, quy tất cả những luồng khí hữu dụng về làm của riêng, thở ra những luồng khí tạp nham vô dụng, được thêm vào luồng khí, khí kinh bát mạch liên tục sinh ra từng luồng cương khí, sau đó phản bổ vào cơ thể, lại truyền vào cây thương Lịch Tuyền kia, cuối cùng hóa thành hình dạng trong gió lốc, đó là một con thần thú oai phong, toàn thân mặc giáp như núi, đầu thú vừa giống rồng lại vừa giống mãng xà.

Huyền Vũ, trần!

“Ầm ầm ầm ——”

Một con Huyền Vũ bay vút lên trời, va chạm với ngọn núi sắt, cùng với tiếng sấm ầm ầm và cơn gió lốc dữ dội, cuối cùng Huyền Vũ cũng tan rã dưới ngọn núi sắt, nhưng bản thân ngọn núi sắt cũng bay ngược ra ngoài, chưa kịp rơi xuống đất, đã bị sợi xích sắt ở đầu kia thu lại, trở về trước mặt Hắc Phong bảo mã.

Vừa tiếp được một đòn này.

Thương Lịch Tuyền trong tay Trần Tam Thạch không ngừng rung lên, Kim Cương chi thể cũng rung động ong ong, chỉ cảm thấy cánh tay hơi tê, ngay cả Thiên Tầm dưới thân cũng loạng choạng, rơi vào lớp tuyết dày hơn.

Chương 699: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (2)

Đây là...

Tiên phạm chi biệt!

Chỉ có sau Võ Thánh, mới được coi là thực sự thoát khỏi võ đạo phạm tục, tiến tới cảnh giới cao hơn, cảnh giới đầu tiên của võ đạo, chính là “Thoát Phàm”, thoát phàm là gì?

Thoát khỏi cơ thể phạm thai!

Võ Thánh và Huyền Tượng, dường như chỉ cách nhau một cảnh giới.

Nhưng trong đó như hào sâu!

Ngay cả các sư huynh sư tỷ, cũng đều mắc kẹt ở Huyền Tượng đại thành nhiều năm, không có cách nào đột phá được bình cảnh.

“Thiên Tâm, đi thôi!”

Trần Tam Thạch xoay người xuống ngựa.

Khi đối mặt với võ giả cảnh giới cao hơn, hấn cần phải tập trung toàn bộ tinh thần, không thể để ý đến sự an toàn của tọa kỵ, mà con ngựa Hắc Phong kia, dường như đặc tính chính là tốc độ, nhưng không chịu nổi chân khí và sức mạnh của chủ nhân, buộc phải rời khỏi chủ nhân, sau khi nó rời khỏi chủ nhân, vô cùng bồn chồn bất an, giống như bị khiêu khích, rất

nhanh đã không kìm được cảm xúc, đuổi theo bạch hộc mã, chẳng bao lâu sau đã biến mất tăm.

“Không tồi.”

Vũ Văn Cảnh Ôn đi đường, xích sắt vang lên “loảng xoảng”, bộ râu buộc thành roi cũng bay phấp phới trong gió: “Huyền Tượng cảnh giới, vậy mà có thể đỡ được lưu tinh chùy của ta, bốn vương muốn xem xem, rốt cuộc người có bao nhiêu bản lĩnh!”

“Người nói nhảm, thật nhiều!”

Trần Tam Thạch đập mạnh một cái, cây trường thương Lịch Tuyên trong tay đột nhiên hóa thành một con thanh long.

Vũ Văn Cảnh Ôn chỉ thấy hàn mang lóe lên, đến khi nhìn thấy bóng dáng đối phương, thương mang đã đến trong phạm vi bảy bước, hấn lại vùng chùy lưu tinh ở đầu sợi xích sắt.

Sợi xích sắt này, dài tới mấy chục trượng.

Bản thân chùy lưu tinh, nặng hơn ngàn cân.

Đáng lẽ phải là một vũ khí rất công kênh.

Nhưng trong tay vị vương gia của gia tộc Vũ Văn này, nó linh hoạt như một con dao găm, trong nháy mắt đã đuổi kịp cây trường thương quý mị vừa mới ập đến, ngay sau đó là một cú đánh mạnh.

“Keng!”

Dưới sự va chạm của kim loại, những tia lửa nhỏ bắn lên trong tuyết lớn, chỉ thấy một bóng áo trắng bay ngược ra ngoài, lại rơi xuống tuyết với một tư thế kỳ lạ, lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững.

Luồng khí lãnh do giao đấu.

Khiến một màn sương mù bằng băng tuyết bốc lên.

Đồng thời che khuất tầm nhìn của cả hai người.

Nhưng Vũ Văn Cảnh Ôn dựa vào thính giác, phán đoán bạch bào vẫn đứng nguyên tại chỗ không di chuyển.

Đúng lúc hắn đang bối rối, thì cảm nhận được sau màn sương tuyết, có một luồng sát ý kỳ lạ.

Đó là...

Một thanh kiếm ánh sáng màu tím!

Trong nháy mắt đã ập đến!

Vũ Văn Cảnh Ôn nhíu mày, lưu tinh chùy như cánh tay điều khiển, chính xác không sai, va chạm vào thanh kiếm ánh sáng màu tím, hắn vậy mà cảm nhận được một luồng sức mạnh vượt xa cảnh giới Huyền Tượng nên có, dưới chân tăng thêm lực để ổn định hạ bàn.

Pháp thuật!

Hắn cảm nhận được rõ ràng, sau khi kiếm quang bị đánh nát, đã hoàn toàn tiêu tan.

Đây là pháp thuật mà tiên sư tu luyện!

Tên họ Trần này, chẳng lẽ còn là một tu sĩ?

Nhưng hắn nhanh chóng ổn định tinh thần.

Từ cường độ của pháp thuật mà xem, cũng chỉ đến thế mà thôi!

“Vù vù vù vù ——”

Lại có bốn luồng kiếm khí nối tiếp nhau ập đến.

“Đến hay lắm!”

Vũ Văn Cảnh Ôn liên tiếp vung chùy lưu tinh, mỗi lần chém xuống đều đánh nát một luồng kiếm khí, mãi đến khi

đánh nát cả bốn luồng kiếm khí, thì một tia hàn mang lại ập đến.

Lại là một tiếng chuông vang lên.

Lưu tinh chùy và cương bạch hổ chém giết lẫn nhau.

Nhưng lần này.

Lưu tinh chùy không còn đơn thuần là thế lớn lực mạnh nữa, mà hóa thành một con rồng măng xà, sau khi đánh lui bạch hổ, lại quấn chặt từng lớp từng lớp, mãi đến khi hoàn toàn tiêu diệt nó.

Thương Lịch Tuyền trong tay Trần Tam Thạch phát ra tiếng rên rỉ, mũi thương, cán thương đều bị xích sắt quấn chặt, nhất thời khó có thể thoát ra, lại có một luồng sức mạnh đáng sợ muốn kéo hắn về phía trước, vì vậy hắn dồn sức vào hai chân, trực tiếp cắm nửa chân mình vào mặt đất, khí huyết cuộn cuộn chảy, Kim Cương chi thể tầng tầng lớp lớp kích phát, toàn thân giống như một cái cọc sắt, đóng chặt tại chỗ.

Vũ Văn Cảnh Ôn thấy không thể đoạt được trường thương, dứt khoát chủ động áp sát, thân hình to lớn như núi của hắn nhảy lên trong tuyết lớn, cánh tay phải vẫn kéo theo lưu tinh chùy, chân khí cuộn cuộn ngưng tụ thành cặp sừng trâu, ầm ầm lao xuống mặt đất, con bò thần và măng xà như có như không, dường như hắn thực sự sở hữu thân thể của rồng măng, đầu của con bò ma, chân khí cuộn cuộn hóa thành cặp sừng trâu, ầm ầm lao xuống mặt đất, bộ bạch bào nhỏ bé dưới mặt đất, chỉ cần bò măng chạm vào, chính là lúc bạch bào biến thành thịt nát!

Cũng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Vũ Văn Cảnh Ôn tận mắt nhìn thấy.

Dưới lớp tuyết.

Mặt đất sụp đổ!

Lớp bùn đất chịu đựng băng tuyết hơn một tháng, vốn đã cứng như sắt, vậy mà từng lớp từng lớp bong ra khỏi mặt đất, sau đó ngưng tụ thành một bức tường đất trước mặt bạch bào, trên bề mặt có linh quang lưu chuyển, sáng lấp lánh.

Bò mãng không thể thay đổi, đâm sầm vào tường đất.

“Ầm ầm ầm ——”

Trong nháy mắt.

Gió tuyết thổi ngược!

Lớp đất dưới chân họ vỡ vụn từng tầng!

“Lại là pháp thuật?!”

Vũ Văn Cảnh Ôn chú ý thấy bức tường đất trước mặt có xu hướng nứt vỡ, liền liên tục tăng chân khí vào nắm đấm, muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, đập vỡ pháp thuật rồi trực tiếp lấy mạng bạch bào.

Bức tường đất ngưng tụ từ pháp thuật này, mỗi khi sắp tan vỡ sẽ tự động phục hồi, có độ dẻo dai cực mạnh, nhưng may mắn thay, cũng không phải là không thể phá hủy!

Hắn cùng với chân khí hộ thể đều điều động, tất cả ngưng tụ vào nắm đấm bên trái, bò thần và mãng xà biến thành càng thêm rõ ràng, lực lượng đột nhiên tăng gấp đôi, mơ hồ dường như có thể nghe thấy tiếng gầm thét của bò mãng.

Chương 700: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (3)

Cuối cùng.

Hậu Thổ Quyết vỡ nát.

Bò mãng không còn gì cản trở, một đường thẳng tiến.

Đồng thời.

Giữa trời đất đầy băng giá và bụi đất, đột nhiên lóe lên một tia kim quang.

Đó là một lưỡi đao phát ra linh quang lấp lánh.

Pháp khí!

Bò thần và mãng xà chỉ có thể đổi hướng, va chạm với kim quang phi đao.

Để phá hủy Hậu Thổ Quyết.

Bò mãng vốn đã tiêu hao quá nửa chân khí, lại va chạm với pháp khí, lập tức gào thét rồi tiêu tan như khói.

Cho dù như vậy.

Vũ Văn Cảnh Ôn cũng không né tránh, gầm lên một tiếng, khí huyết rơi vào trạng thái cuồng bạo, cơ bắp liên tục phồng lên, vốn đã to lớn, lại càng đột ngột cao lớn hơn, trong nháy mắt làm nổ tung áo khoác da chồn, lộ ra cơ bắp màu đồng thau dữ tợn, cùng với chuỗi xích sắt quấn quanh trên đó.

Chân khí của hắn lại ngưng tụ, nắm đấm siết chặt xích sắt, muốn trực tiếp đập vỡ kim quang phi đao.

Hắn có thể cảm nhận được.

Cường độ của kim quang phi đao này, cũng không mạnh hơn kiếm khí thuật trước đó là bao.

Thực tế cũng đúng như vậy.

Nắm đấm sắt của Vũ Văn Cảnh Ôn tràn đầy chân khí, nhẹ nhàng đỡ được kim quang phi đao.

“Keng!”

Âm thanh trong trẻo vang lên.

Kim loại va chạm, bắn ra những tia lửa sáng chói.

Ngay khi Vũ Văn Cảnh Ôn hơi buông lỏng cảnh giác đối với pháp khí, thì trên bề mặt của kim đao, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu đỏ tươi, trong nền trời trắng xóa, trông đặc biệt chói mắt, hơn nữa trong nháy mắt đã làm tan chảy một vùng băng tuyết lớn, tỏa ra sức nóng như mặt trời.

“Ngọn lửa này?!”

Đồng tử của hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, gần như ngay lập tức rút tay lại né tránh khi ngọn lửa màu đỏ tươi bùng cháy.

Nhưng cho dù như vậy, nắm đấm của hắn cũng bị thiêu cháy.

Ngọn lửa dữ dội và đáng sợ này, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ, sau khi tiếp xúc với da, nó lan ra với tốc độ cực nhanh, nơi nó đi qua thậm chí không cảm thấy đau đớn, bất kể là máu thịt hay xương cốt, tất cả đều hóa thành tro bụi, sau đó nhanh chóng lan đến cẳng tay, tiếp theo là cánh tay, bả vai, thậm chí là toàn bộ cơ thể.

Nhiều nhất là một hơi thở!

Một hơi thở.

Hắn sẽ chết trong ngọn lửa này!

“Rắc ——”

Trong nháy mắt.

Vũ Văn Cảnh Ôn kéo sợi xích sắt, trực tiếp quán đứt cả cánh tay ở vị trí khuỷu tay, trước khi ngọn lửa đỏ tươi tiếp tục lan lên trên, đã tách rời khỏi cơ thể.

“Bịch ——”

Cánh tay rơi xuống tuyết, rất nhanh đã bị ngọn lửa thiêu cháy thành tro, băng tuyết trong phạm vi mấy thước cũng bị tan chảy theo, biến thành một vũng nước, chỗ cánh tay của Vũ Văn Cảnh Ôn bị đứt, máu không ngừng nhỏ xuống, nhuộm đỏ vũng nước.

“Đại ca, ta đến giúp ngươi một tay.”

Trên sườn dốc bên cạnh, một bóng người ẩn nấp đã lâu hiện ra, chính là Tào Chi khoác áo choàng, hắn kết ấn bằng hai tay, linh quang lưu chuyển, pháp lực cuồn cuộn.

Dưới chân Vũ Văn Cảnh Ôn.

Băng tuyết vừa mới tan chảy, lại ngưng kết thành băng, sau đó hóa thành từng con mãng xà băng giá quán chặt lấy hai chân hắn, hạn chế hành động của hắn.

Không xa.

Bạch bào không biết từ khi nào đã thoát khỏi sự kiểm soát, xuất hiện ở ngoài hai trăm bước, bên cạnh là một ngọn đuốc đang cháy, trong tay là một cây cung lớn bằng sắt, từng con Chu Tước thực sự hình thành dưới ngọn lửa đỏ tươi, giống như từng mặt trời nhỏ bắn tới.

Lại là ngọn lửa kỳ lạ đó!

Vũ Văn Cảnh Ôn bùng nổ chân khí, thuận lợi thoát khỏi pháp thuật băng giá hạn chế hành động của hắn, chùy lưu tinh đột nhiên ập đến, đập vào người hoàng tử mặc cảm y.

“Rắc!”

Trước mặt Tào Chi, cũng triệu hồi ra một màn chắn.

Nhưng so với Hậu Thổ Quyết, nó mong manh như giấy, vừa chạm đã vỡ, hắn bị đánh bay tại chỗ, bay ra xa mấy trăm trượng rồi rơi xuống tuyết, không biết sống chết ra sao.

Vũ Văn Cảnh Ôn nhìn thấy Chu Tước đỏ tươi ập đến, vốn định né tránh, kết quả kinh ngạc phát hiện, mũi tên do người này bắn ra dường như có cảm giác bám theo chuyển động của hắn, căn bản không thể tránh được.

Hung tính trong lòng hắn hoàn toàn bùng phát, gầm lên một tiếng, vung chùy lưu tinh, không lùi mà tiến, mang theo sát ý cuộn cuộn lao về phía bạch bào đang giương cung ở đằng xa, trong quá trình đó, tất cả mũi tên đều bị đánh rơi.

Ngọn lửa này vô cùng đáng sợ.

Mỗi lần chùy lưu tinh chạm vào, đều bị nung chảy thành một vết lõm.

Nhưng cũng chỉ có vậy thôi, chung quy không thể khiến kim loại bốc cháy như củi khô.

Trong chớp mắt.

Vũ Văn Cảnh Ôn đã đến phạm vi tấn công, lưu tinh chùy hóa thành bò mãng, uốn lượn quanh co trong tuyết trắng, sau đó đột ngột hiện thân, từ trên cao rơi xuống.

Lần cuối cùng hắn chỉ nhìn thấy Trần Tam Thạch giơ cao cây cung sắt lên đỡ, sau đó, bóng dáng của hắn hoàn toàn bị màn sương mù do giao chiến nuốt chửng, chỉ có một cây cung lớn đứt dây bay ra ngoài, cắm vào tuyết ở đằng xa.

Đợi đến khi sương mù tan đi.

Chỉ thấy bạch bào dùng trường thương làm trụ, quỳ một gối xuống đất, khoe miệng rỉ máu, rõ ràng là đáng vẻ bị thương.

“Ngọn lửa thật quái dị.”

Vũ Văn Cảnh Ôn nhìn cây cung lớn dưới mặt đất với vẻ e ngại, trầm giọng nói: “Đây, chính là con át chủ bài của ngươi sao?! Bồn vương đang thắc mắc, một Huyền Tượng như ngươi, lại dám đến tấn công sông Mã Nãi, hóa ra, là dựa vào dị hỏa này!”

Hắn nhớ lại trong đầu.

Cách đây rất lâu, man tộc đã từng mất tiên bảo ở huyện Bà Dương, tên họ Trần này xuất thân từ Bà Dương, chẳng lẽ, dị hỏa chính là tiên bảo bị mất?

“Bỏ đi!”

Vũ Văn Cảnh Ôn nói chuyện, nhưng động tác chưa bao giờ chậm lại, không có ý định cho bạch bào có cơ hội thở dốc, đã kéo xích sắt đuôi theo, lại một lần nữa điều khiển ngọn núi sắt đập xuống.

“Nếu ngươi đã dùng hết con át chủ bài, thì không cần giãy giụa nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi ——”

Chương 701: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (4)

“Con át chủ bài?”

Trên mảnh đất mênh mông.

Chỉ thấy bạch bào từ từ đứng dậy, rút trường thương từ trong băng tuyết ra, giọng nói của hắn không có cảm xúc, giống như đang tường thuật một sự thật hết sức bình thường: “Pháp thuật không phải là con át chủ bài của ta, dị hỏa lại càng không phải...”

Hắn dừng lại một chút, “Con át chủ bài của ta, từ trước đến nay, luôn là bản thân ta!”

“Keng ——”

Trần Nhạc ra khỏi vỏ!

Lịch Tuyền lóe sáng!

Một thương một kiếm, một rồng một hổ.

Ngay trong trận bão tuyết này, chém giết cùng Võ Thánh.

“Kiếm Trần Nhạc? Trả lại đây!”

Vũ Văn Cảnh Ôn, dường như không bị ảnh hưởng bởi cánh tay bị đứt, chùy lưu tinh vẫn giữ nguyên thế lớn lực mạnh, mỗi lần vung xuống, đều khiến mặt đất trong phạm vi trăm trượng rung chuyển.

Trần Tam Thạch một thương một kiếm, lần lượt đón lấy lưu tinh chùy.

Mỗi lần.

Hắn đều sẽ lùi lại.

Mỗi lần.

Thương tích trong cơ thể hắn lại nặng thêm một chút.

Nhưng mỗi lần.

Hắn đều, chống đỡ được!

Như vậy, là đủ rồi!

“Keng keng keng!”

Tiếng va chạm của binh khí liên tiếp vang lên, bên bờ sông Mã Nãi, giống như có một lò rèn lớn.

Cách đó mấy trăm bước.

Tào Chi gian nan tỉnh lại từ cơn hôn mê, mũi miệng mất tai đều đầy máu, áo giáp ngoài trước ngực đã sớm rách nát, để lộ áo giáp mềm màu vàng, cộng thêm pháp thuật phòng ngự, mới coi như bảo vệ được tính mạng dưới một đòn của Võ Thánh.

Lần này hắn đi theo Hồng Trạch Doanh, chứ không phải đi theo Huyền Vũ Doanh, vốn dĩ là đang đánh cược.

Tào Chi đang cược.

Tên họ Trần kia có thể thắng.

Như vậy.

Không chỉ có hắn cũng lập được quân công.

Sau khi cùng sống chết, cũng có thể kéo gần quan hệ với bạch bào.

Vì vậy vừa rồi.

Tào Chi mới mạo hiểm tính mạng ra tay trợ giúp, mặc dù không có tác dụng gì.

Nói đi cũng phải nói lại.

Vị đại ca tiện nghi này của hắc, thực sự giấu không ít thứ trên người, nào là pháp thuật, nào là ngọn lửa kỳ lạ.

Chỉ đáng tiếc là...

Vẫn không phải đối thủ.

Vũ Văn Cảnh Ôn quả nhiên danh bất hư truyền, tuyệt đối được coi là một trong những mãnh tướng hàng đầu của gia tộc Vũ Văn.

Phải biết rằng.

Giữa các Võ Thánh, cũng có chênh lệch.

Tên Vũ Văn Cảnh Ôn này, cho dù là trong số các Võ Thánh, chỉ sợ cũng là tồn tại thuộc hàng đầu.

Xem ra...

Hắn sắp thua cược rồi.

Nhưng không sao cả.

Đánh cược luôn có thắng có thua.

Tào Chi vẫn để lại cho mình một lá bùa chạy trốn, chỉ cần giữ được một mạng sống, thì cái gì cũng nói được.

Hắn liên tục nuốt mấy viên đan dược để chữa thương, sau đó bò dậy từ trong tuyết, vốn định rời khỏi nơi này trước rồi tính sau, thì nghe thấy tiếng “keng keng” vang lên.

“Vẫn đang đánh?”

“Hắn vẫn chống đỡ được?!”

Đó chính là Võ Thánh, trên con đường võ đạo, là sự biến đổi về chất, nói phóng đại một chút, căn bản chính là sự khác biệt giữa người phàm và tiên nhân!

“Khục khục...”

Tào Chi dùng thanh kiếm bên hông làm gậy chống, loạng choạng đi về phía phát ra âm thanh, đến sườn núi nằm xuống, nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy trận chiến vẫn đang tiếp tục.

Một người mặc bạch bào, hai tay cầm thương kiếm, một người khác cởi trần, vung chùy lưu tinh.

Hai người không biết đã đánh nhau bao lâu.

Chỉ nhìn thấy.

Trần Tam Thạch rơi vào thế hạ phong, vẫn luôn chống đỡ một cách vất vả.

Mà Vũ Văn Cảnh Ôn cụt một cánh tay, dường như chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước.

Một võ giả Huyền Tượng.

Vậy mà có thể chống đỡ được đến bây giờ?!

Tào Chi thu lại ý định bỏ chạy, lựa chọn tiếp tục xem.

...

“Vẫn chưa chết?!”

Cánh tay của Vũ Văn Cảnh Ôn cùng với xích sắt sớm đã hoàn toàn hóa thành tàn ảnh, trong mắt hắn chỉ có đối thủ, không có thế giới, đã sớm bước vào trạng thái hết sức tập trung, thậm chí là quá tải.

Nhưng mà...

Bạch bào vẫn không chết!

Bất kể hắn sử dụng chiêu thức nào, dùng chiến thuật ra sao, mỗi lần đều sẽ kém một chút.

Chính một chút này, lại giống như hào sâu khó vượt qua, bất kể thế nào cũng không thể đến được.

Võ Thánh không phải là không có cảm giác đau đớn, cũng không phải là không để ý đến vết thương.

Trước đó.

Vũ Văn Cảnh Ôn hoàn toàn dựa vào thân thể cường hãn, tạm thời không để ý đến vết thương đứt tay, nhưng theo thời gian trôi qua, vết thương đứt lìa không cầm được máu bắt đầu âm ỉ đau, tác dụng phụ do mất máu quá nhiều cũng dần dần xuất hiện.

“A!”

Hắn gầm thét, tốc độ vung chùy lại tăng nhanh, tiếng đập sắt không còn gián đoạn, hoàn toàn liền mạch: “Huyền Tượng, ngươi chẳng qua chỉ là một Huyền Tượng, ngươi còn có thể tiêu hao được ta? Bỏn vương muốn xem xem, rốt cuộc ngươi còn có thể chống đỡ được bao lâu!”

“Chống đỡ được bao lâu?”

Trần Tam Thạch nhuộm máu bạch bào, không có chút dấu hiệu kiệt sức nào: “Ngươi có biết không, những người đã nói câu này với ta, đều đã chết rồi.”

“Đồ nói láo!”

“Ầm ầm ầm ——”

Lại mười hiệp trôi qua.

Vũ Văn Cảnh Ôn kinh hãi phát hiện.

Chùy pháp của hắn, đã bị đối phương hoàn toàn nắm bắt trong trận chiến.

Trần Tam Thạch giống như có thể tiên đoán được tương lai, biết trước được đòn tấn công tiếp theo của hắn, sau đó dùng cách thức khéo léo để hóa giải, không còn là mũi tên đã hết đà nữa, mà là bắt đầu ung dung thoải mái.

“Hoang đường, hoang đường!”

Tâm trạng của Vũ Văn Cảnh Ôn vốn luôn bình tĩnh, không thể kìm nén được nữa mà dấy lên sóng gió.

Bởi vì chân khí của hắn...

Sắp cạn kiệt rồi!

Rõ ràng đứng trước mặt hắn, chỉ có một người.

Nhưng chân khí hắn tiêu hao, đủ để giết chết ngàn vạn quân lính!

Người này.

Chỉ một người này thôi, đã bằng cả ngàn vạn quân lính!

“Không thể nào ——”

“Hôm nay cho dù có đồng quy vu tận với ngươi, bổn vương, cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi rời khỏi sông Mã Nãi nửa bước, tuyệt đối không!”

Chương 702: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (5)

“.....”

Nếu Hồng Trạch Doanh không chết ở sông Mã Nảo.

Thì sau đó sẽ không còn đại quân nào có thể ngăn cản được bọn họ.

Bọn họ...

Sẽ một đường thẳng tiến đến đại đô của man tộc, sau đó đến núi Lang Cư Tu.

Ở đó, có trận nhãn chính của huyết tể đại trận!

Nghĩ đến đây.

Vũ Văn Cảnh Ôn như một con thú phát điên, không tiếc tổn thương căn cơ, sau chiến đấu sẽ bị giảm cảnh giới, lại một lần nữa cưỡng ép nâng cao chiến lực.

Cuối cùng!

Kiệt sức rồi, tên khốn này kiệt sức rồi!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Cương khí của bạch bào cũng đang suy yếu.

Như vậy mới đúng!

Một người cho dù có bằng cả ngàn vạn quân lính, thì chung quy cũng có lúc sức người cạn kiệt.

Tuy nhiên.

Ngay khi Vũ Văn Cảnh Ôn càng thêm cuồng bạo, muốn dựa vào một hơi tàn để nghiền nát đối phương, thì lại nhìn thấy trong cơ thể đối phương đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh kỳ lạ, giống như nghỉ ngơi xong lại quay trở lại chiến đấu, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu khôi phục đến đỉnh cao.

【Huyền Nguyên ngũ tạng】

Sinh sôi không ngừng, chảy mãi không thôi!

Vào thời khắc này.

Trần Tam Thạch mới lấy ra nội tình cuối cùng.

Máu rồng tượng cuộn cuộn chảy trong cơ thể, Huyền Nguyên ngũ tạng phối hợp với số lượng kinh mạch khai thông gấp mười lần so với võ giả cùng cảnh giới, với một tốc độ gần như điên cuồng, giúp hắn khôi phục cương khí.

Cộng thêm đan bích cốc đã ăn trước khi ra tay, bổ sung khí huyết cho cơ thể.

Trong từ điển của hắn.

Không có hai chữ kiệt sức!

Bất kể có bao nhiêu địch nhân, địch nhân mạnh đến đâu, chỉ cần không giết được hắn, thì chờ đợi bọn họ, chỉ có thể là phản kích trong tuyệt địa!

Cùng lúc chứng kiến cảnh tượng này, hơi tàn cuối cùng của Vũ Văn Cảnh Ôn cũng cạn kiệt.

Hắn chỉ có thể bất lực nhìn đối phương chuyển từ phòng thủ sang tấn công.

Còn bản thân hắn thì từ chống đỡ được, đến miễn cưỡng chống đỡ, rồi đến luống cuống tay chân, mãi đến khi...

Hoàn toàn kiệt sức!

Trận chiến này!

Cực hạn mà Vũ Văn Cảnh Ôn bùng nổ ra, nếu không có võ giả cùng cảnh giới ngăn cản, đủ để một mình hấn đồ sát khoảng năm ngàn binh sĩ, hoàn toàn có thể khiến một đội quân bị tiêu diệt.

Nhưng hấn chỉ đối mặt với một Huyền Tượng!

Hơn nữa...

Còn bại dưới tay Huyền Tượng này.

Trên đời này.

Làm gì có Võ Thánh nào, lại bại dưới tay người dưới Võ Thánh?!

Đây là sự sỉ nhục...

Là sự sỉ nhục của gia tộc Vũ Văn.

Càng là.

Sự sỉ nhục của tất cả Võ Thánh trên thiên hạ!

“Keng keng keng keng!”

“Ầm ——”

Sơ hở xuất hiện.

Lưu tinh chùy bị đánh bay, xích sắt lại một lần nữa quần vào trường thương.

Nhưng lần này.

Là trường thương nắm chặt xích sắt, khiến nó không thể thu hồi.

“Gào ——”

Trần Nhạc Kiếm lóe lên hàn quang, hóa thành một con bạch hổ lao tới.

Vũ Văn Cảnh Ôn theo bản năng muốn dùng cánh tay trái đỡ đỡ, nhưng chỉ cảm nhận được cảm giác mát lạnh tê dại, hấn làm gì còn cánh tay trái...

Mũi kiếm xuyên qua da thịt, cắt đứt xương sống, mãi đến khi hoàn toàn lướt qua trước mắt hấn.

Mọi thứ.

Đột nhiên lặng im.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi.

Đầu của Vũ Văn Cảnh Ôn từ từ trượt xuống, rơi xuống đất, máu tươi từ cổ bị đứt phun ra, hóa thành một cơn mưa nóng ẩm màu đỏ tươi, rơi xuống người bạch bào.

“Àm ——”

Cơ thể to lớn ngã xuống.

Trận chiến này.

Kết thúc.

Trần Tam Thạch cũng không chống đỡ nổi nữa, vội vàng lấy ra một lượng lớn đan dược trị thương, nhét hết vào miệng nuốt xuống bụng.

Trận chiến này.

Coi như hấn đã dùng hết mọi thứ.

Kim quang phi đao đã được bôi sẵn dầu đèn, sau khi đốt một lượt thì trực tiếp hỏng.

Dây cung của cung lớn bằng sắt cũng đứt.

Bản thân hấn cũng bị thương, may mắn không phải là vết thương chí mạng, trên đường từ từ khôi phục là được.

Chỉ có thể nói là...

Khoảng cách giữa Võ Thánh và võ giả bình thường thực sự quá lớn.

May mắn là hắn cũng không coi là võ giả bình thường.

Lúc đầu ở Trảm Nguyệt Sơn Trang, hắn đã từng giao đấu ngắn ngủi với Ôn Thực, đại khái biết được lực sát thương của Võ Thánh ra sao, vì vậy mới dám dẫn theo binh mã lao thẳng vào, không phải đơn thuần là liều lĩnh.

Đương nhiên.

Vũ Văn Cảnh Ôn so với Ôn Thực, mạnh hơn không ít.

“Tứ thúc ——”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín đuổi tới, chỉ nhìn thấy thi thể không đầu của thúc thúc, cùng với Trần Tam Thạch toàn thân đầm máu.

Làm sao có thể?!

Tứ thúc của hắn.

Được xưng là dũng sĩ mạnh nhất của gia tộc Vũ Văn.

Sao có thể, cứ như vậy mà chết được?!

Hơn nữa còn chết dưới tay một võ giả Huyền Tượng?!

Vũ Văn Tín ban đầu là kinh hãi, sau đó là tức giận, rút thanh kiếm bên hông ra lao tới.

Lao được một nửa.

Trần Tam Thạch đang ngồi dưới đất điều dưỡng, đột nhiên mở to mắt.

Vũ Văn Tín lập tức không dám tiến thêm nửa bước: “Ta, ta liều mạng với ngươi! Ta muốn báo thù cho tứ thúc của ta, ngươi lại đây, ngươi lại đây!”

“Là ngươi à.”

Sau khi Trần Tam Thạch nhận ra người đến, bình tĩnh nói: “Điện hạ, người vẫn còn đang xem kịch sao?”

Lời vừa dứt.

Băng tuyết dưới chân cửu hoàng tử Vũ Văn Tín hóa thành xích sắt, trói chặt lấy hắn.

Tào Chi vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau cú sốc, đi xuống, khó tin nói: “Không ngờ, võ nghệ của đại ca lại cao tuyệt đến mức này, Huyền Tượng giết Võ Thánh, thiên hạ chưa từng có!”

“Điện hạ cũng không tồi, vậy mà học được tiên pháp, chẳng lẽ là do bộ hạ truyền thụ?”

Trần Tam Thạch cố ý hỏi.

Người này, chỉ sợ có liên quan rất sâu đến Tầm Tiên Lâu.

Hắn vốn không muốn bại lộ pháp thuật và dị hỏa, nhưng người này luôn đi theo, hơn nữa trong tay chỉ sợ còn có con át chủ bài bảo mệnh, muốn giết hắn để diệt khẩu, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

May mắn là hắn cũng biết được điểm yếu của Tào Chi, tiết lộ ra ngoài không có lợi cho cả hai bên.

Chương 703: Mã não đại thắng, dẫn ngựa uống nước băng hà (6)

Đều biết một số bí mật của đối phương, tức là đều không biết.

Hiện tại, còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý.

Chiến trường chính diện!

Nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt năm vạn đại quân của man tộc, sau khi nghỉ ngơi đơn giản thì lập tức rời khỏi nơi này, nếu không sẽ có đại quân man tộc liên tục kéo đến.

Sau khi hồi phục được một chút, Trần Tam Thạch thu dọn hết những thứ cần thu dọn.

Thiên Tâm cũng tự quay trở lại.

Con ngựa Hắc Phong kia thì ngoan ngoãn đi theo sau.

Thiên Tâm cũng đã thắng.

...

Sông Mã Não.

Chiến trường chính diện.

Quân lính của bộ tộc Vũ Văn chiếm ưu thế về số lượng.

Nhưng những binh sĩ Thịnh Nhân mà bọn họ đối mặt...

Dường như không hề sợ chết!

Giống như những con rối chiến tranh không có tình cảm, cho dù có bao nhiêu đồng đội chết đi cũng sẽ lập tức bổ sung vào chỗ trống, duy trì trận hình không hỗn loạn.

Khí thế này.

Đủ để trấn áp binh lính man tộc.

Nhìn thấy bọn họ bắt đầu nảy sinh ý định rút lui, đại tướng man tộc lớn tiếng quát mắng trong hỗn loạn để ổn định quân tâm: “Đừng hoảng loạn, bọn chúng sắp không chịu nổi rồi! Tên Trần Tam Thạch bạch bào kia đã chạy rồi!”

“Đúng thật là!”

“Chủ tướng của các người đã chạy rồi, các người còn ở đây đánh cái gì?!”

“Bỏ vũ khí xuống, gia nhập thiên tộc của ta, để các người làm Thịnh Nhân nhị đẳng!”

“.....”

“Trần tướng quân...”

Trái tim đang chiến đấu đẫm máu của Sở Sĩ Hùng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Hắn tận mắt nhìn thấy Vũ Văn Cảnh Ôn, đuổi theo Trần Tam Thạch, đến giờ đã được một nén nhang.

Võ Thánh đuổi giết Huyền Tượng.

Kết quả ra sao.

Tự nhiên không cần nói nhiều.

Trần tướng quân vừa chết, quân tâm chắc chắn sẽ tan rã, đến lúc đó, bọn họ cũng là đường chết!

Đúng lúc hai bên đang rơi vào thế giằng co.

Một âm thanh vang dội.

Vang vọng khắp đất trời.

“Vũ Văn Cảnh Ôn đã chết!”

“Các ngươi còn không đầu hàng!”

Vũ Văn Cảnh Ôn, đã chết!

“Ngươi nói bậy!”

Đại tướng man tộc cười lạnh nói: “Kẻ nào đang mạnh miệng, để xem ta lấy mạng ngươi!”

Dưới con mắt của mọi người.

Một con bạch mã đến trên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống chiến trường, bạch bào vừa giơ trường thương trong tay lên, cái đầu bị đâm xuyên trên mũi thương, chính là tứ hiền vương Vũ Văn, Vũ Văn Cảnh Ôn!

“Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín ở đây!”

Tào Chi xách theo cửu hoàng tử bị bắt sống: “Thất bại của các ngươi đã định, hà tất phải giãy giụa đau khổ!”

“Ầm ầm ầm ——”

Trong nháy mắt.

Như có hai tia sét đánh vào trái tim của các binh sĩ man tộc.

“Vương gia...”

“Thực sự là vương gia!”

“Trần Tam Thạch, đã giết vương gia!”

“Bạch bào đã giết vương gia!”

“Võ Thánh!”

“Hắn cũng đã đột phá đến Võ Thánh!”

“.....”

Vì quá mức hoang đường, đối với các binh sĩ mà nói, bọn họ càng muốn tin rằng Trần Tam Thạch đã đột phá lên Võ Thánh từ trước, cũng không muốn tin rằng hắn dựa vào cảnh giới Huyền Tượng, để giết chết vương gia của bọn họ.

Cho dù là như vậy, cộng thêm những binh sĩ Hồng Trạch Doanh không sợ chết, cũng đủ để bọn họ rơi vào nỗi sợ hãi hoàn toàn.

“Đây là...”

Mức độ chấn động trong lòng Sở Sĩ Hùng, không kém gì người man tộc.

Hắn thực sự biết rõ.

Trần Tam Thạch chẳng qua chỉ là Huyền Tượng đại thành!

Vậy mà đã giết chết Võ Thánh của quân địch!

“Bình thường.”

Mấy huynh đệ Bà Dương nói: “Chỉ là giết một Võ Thánh mà thôi.”

“Đúng vậy, đừng có mà làm như chưa từng thấy.”

“Sở tướng quân.”

Từ Bản dùng giáp tay lau máu trên thanh đao Yển Linh: “Hiện tại, ngươi còn nghi ngờ gì đại nhân nữa không?!”

Sở Sĩ Hùng khó tin.

...

“Rút lui, rút lui!”

“Rút!”

“Đừng loạn, rút về đại trại trước!”

Đại tướng man tộc chỉ huy.

“Đại trại, đại trại sớm đã bị công phá rồi!”

“Người nói gì?! Khi nào?”

“Không lâu sau khi giao chiến, đại trại đã bị quân địch chiếm đóng, là vương gia bảo ta không được tiết lộ!”

“Sao có thể?!”

Đại quân hoảng loạn rút lui.

Khi còn cách đại trại mấy dặm, quả nhiên nhìn thấy trong ngoài đại trại, sớm đã cắm đầy quân kỳ của Đại Thịnh, ở nơi cao nhất, còn có một chữ “Trần” lớn bằng vàng đang tung bay trong gió.

Cửa trại mở rộng.

Vô số kỵ binh Đại Thịnh từ trong đó tràn ra, cũng không phân biệt được là bao nhiêu người.

Đến lúc này.

Các binh sĩ man tộc chỉ biết một điều.

Chủ tướng đã chết! Quân địch có Võ Thánh!

Mà bọn họ không có chỗ nào để đi, bị tấn công từ cả trước lẫn sau.

Thất bại!

Một thất bại hoàn toàn bên bờ sông Mã Nỗ.

Ngược lại với bọn họ.

Các binh sĩ Hồng Trạch Doanh, khi nhìn thấy tướng quân quay trở lại chiến trường, còn xách theo đầu của Vũ Văn Cảnh Ôn, sĩ khí dâng cao đến mức chưa từng có, không còn gì có thể ngăn cản bọn họ giành được đại thắng.

Tiếp theo đó.

Chính là cuộc tàn sát một chiều.

Trên chiến trường, một khi mất đi ý chí phản kháng, sẽ trở nên không bằng cả lợn gà, cho dù có khỏe mạnh cường tráng đến đâu, cũng chỉ có thể chịu chết.

Từ sáng, giết đến tận hoàng hôn.

Bên bờ sông Mã Nảo, xác chết nằm la liệt!

Cuối cùng.

Chỉ có một nửa quân địch chạy trốn, còn lại tất cả đều bị giết sạch!

Đợi đến khi quét dọn xong chiến trường, trời đã tối mịt.

“Bảo đại nhân! Đã kiểm kê xong!”

Hạ Tông chấp tay nói: “Trận chiến này, quân ta chém giết hơn hai vạn quân địch, tổn thất hai ngàn quân mình.”

“.....”

Hai ngàn.

Nghe có vẻ, tỷ lệ thương vong chỉ là một phần mười.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một chiến thắng hoàn toàn.

Nhưng Trần Tam Thạch không có chút hưng phấn nào.

Bởi vì hắn nhớ tên của từng người một.

Thậm chí khi xem quân tịch lúc đầu, hắn còn biết trong nhà mỗi người bọn họ có mấy người, là con trai hay là chồng hoặc là cha...

Ban đêm.

Hồng Trạch Doanh đã đến cực hạn sau một trận huyết chiến, tiếp tế ở đại trại sông Mã Nảo.

Trong trại, là dê non vừa mới giết và rượu ngựa lên men của thảo nguyên.

Ngoài trại, là tuyết lớn che trời và đầy đất những xác chết hóa thành băng điêu.

Thiên Tâm dẫn theo những con ngựa chiến, đứng bên bờ sông Mã Nảo, cúi đầu uống nước.

Mọi thứ đều có trật tự như vậy.

Nhưng tất cả lại đều yên tĩnh như vậy.

Bao gồm cả các binh sĩ Hồng Trạch Doanh, cũng không ai thể hiện sự phẫn khích, trên mặt tuyết đại đa số người, đều là vẻ nặng nề xen lẫn một chút tê dại.

“Các huynh đệ!”

Trần Tam Thạch bung bát rượu, đứng bên bờ sông Mã Nảo, giọng nói vang vọng, chấn động lòng người.

“Hàng ngàn hàng trăm năm nay!”

“Man tộc không từ bỏ ý định tiêu diệt chúng ta!”

“Trong số các ngươi, có bao nhiêu người nhập ngũ vì người thân chết dưới gót sắt của bọn chúng? Lại có bao nhiêu người, cha anh đã chết trên chiến trường chống lại man tộc?!”

“Hiện tại.

“Man tộc lại cùng liên kết với yêu nhân của một đại lục khác, muốn trực tiếp biến Lương Châu của chúng ta thành dược liệu trong lô đỉnh!”

“Tâm địa của bọn chúng đáng giết, tội ác của bọn chúng đáng diệt!”

“Nhưng từ trước đến nay.”

“Bọn chúng dựa vào đại mạc mệnh mệnh vô bờ, phương hướng khó phân biệt, bất kể tiền tuyến có bại trận lớn đến đâu, chỉ cần rút về, là có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, không lâu sau lại quay trở lại!”

“Nhưng hôm nay!”

“Ta muốn nói một câu!”

“Giặc có thể đến, ta cũng có thể đến ——”

“Qua con sông Mã Nảo này!”

“Trong vòng ba mươi ngày, chúng ta có thể đến phía nam Âm Sơn.”

“Ở đó, có đại đô của man tộc, có núi Lang Cư Tu mà bọn chúng té bái! Còn có đại hãn của tứ bộ man tộc!”

“Nơi đó, là trận chiến cuối cùng của chúng ta trong cuộc chiến này!”

“Ta Trần Tam Thạch hứa với các người!”

“Sau trận chiến này, man tộc sẽ không bao giờ xâm phạm biên cương, quấy nhiễu bách tính của chúng ta nữa!”

“Từ nay về sau, phía nam Âm Sơn, sẽ không còn một bộ lạc man tộc nào nữa!”

“Uống bát rượu này!”

“Chúng ta thẳng tiến đến núi Lang Cư Tu!”

“Giết man tặc, gan mật vỡ nát!”

“Giết!”

“Giết ——”

Đêm tối đại mạc, tiếng giết vang trời.

Một vạn ba ngàn binh sĩ uống cạn rượu trong bát, sau đó ném mạnh bát sành xuống đất.

“Xuất phát!”

“Lên đường ——”

“Thùng thùng thùng ——”

Vào đêm trước khi có thêm viện quân và Võ Thánh của man tộc đến.

Các binh sĩ Hồng Trạch Doanh băng qua đại trại sông Mã Nãi, hoàn toàn biến mất, tiến vào sâu trong đại mạc.

Thanh điều xuyên qua từng lớp gió tuyết, bay ngược trở lại, bay về hướng Lương Châu, trên móng vuốt sắc bén của nó, treo một cái đầu đã đóng băng thành băng điêu, đó là cái đầu của Vũ Văn Cảnh Ôn.

Chương 704: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (1)

Hà Mã Nảo.

Vị Võ Thánh của bộ tộc Thác Bạt, Thác Bạt Đắc Ngọc, ghìim cương ngựa, ánh mắt hướng về phía băng thiên tuyết địa đầy rẫy thi thể.

Hắn khó lòng tưởng tượng nổi nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ còn cách để thuộc hạ cấp tốc gửi tin về đại đô.

—

Lương Châu.

“Àm ——”

Huyết vụ đã ở ngay trên đỉnh đầu mọi người, chỉ còn cách vài chục trượng.

Trên bầu trời, từ lâu không còn bóng dáng chim chóc.

Những con quạ chỉ chít đậu trên mái nhà, trông như một mảng đen đặc.

Đường phố, kiến trúc, thậm chí mọi thứ trong tầm mắt con người, đều biến thành màu đỏ tanh tươi, như thể cả trời đất ngập tràn mùi máu, áp lực và ngột ngạt liên tiếp ập đến. Cả thành trì rộng lớn chìm trong sự tĩnh lặng đến kỳ dị.

Phủ Vũ Nghĩa Bá.

Hai tiểu nha hoàn Tư Cầm và Mặc Họa đã sợ đến mức không biết làm gì.

“Su phụ.”

Chiêu Chiêu nhìn huyết vụ càng lúc càng gần: “Làm sao đây? Có phải chúng ta sắp hóa thành huyết thủy rồi không... Nghe nói, ngay cả sư phụ của Trần Tam Thạch cũng bị nhốt ở đây, không ra được.”

“Sư phụ hắn bị nhốt, chẳng phải còn hắn sao?”

Ngưng Hương ngược mặt lên, thở dài: “Đây không chỉ là kiếp nạn của Lương Châu, mà là kiếp nạn của cả thiên hạ.”

Trường Thành.

“Phải làm sao đây?!”

Lục hoàng tử Tào Hoán rối bời, đến phát quan cũng có phần lộn xộn.

Hắn vừa kết thúc mười mấy năm bị giam cầm, khó khăn lắm mới được trở lại triều đình làm việc, thì gặp ngay đại nạn thiên hạ thế này. Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, e rằng cũng hóa thành huyết thủy.

“Tình hình U Châu thế nào rồi?”

“Cũng khá, mấy ngày nữa là chiếm được phủ Lý Thành.”

“Sau Lý Thành còn có Chu Đà Quan!”

Tào Hoán kiệt sức: “Chu Đà Quan mới là nơi khó công phá nhất, chỉ e là... không kịp rồi!”

“Đúng vậy.”

Nhị sư huynh Trình Vị gầy bàn tính: “Trong Chu Đà Quan, không chỉ có mười vạn quân phòng thủ, mà còn có vài Võ Thánh và Tiên Sư. Kinh thành Giang Nguyên Bá và những người khác đang trên đường tới, chỉ dựa vào Lữ tướng quân bọn họ, e rằng hy vọng mong manh.”

“Trước mắt Bạch Bào, rồi đến Lương Châu, chẳng lẽ...”

Tào Hoán dang rộng hai tay: “Trời muốn diệt Đại Thịnh ta sao?!”

“Điện hạ.”

Phòng Thanh Vân ngắt lời: “Chiến báo của Trần tướng quân chưa truyền về, vẫn không nên vội kết luận.”

“Phòng tướng quân, sự việc đã đến nước này, người cũng không cần nói giúp Trần tướng quân nữa. Hắn đã lấy thân mình đền nước, dù trước đó có kháng lệnh, cũng sẽ không ai trách phạt hắn.”

Tào Hoán thở dài: “Chỉ tiếc cho vị thập nhị đệ của ta!”

Yến Vương Tào Chi.

Là hắn tận mắt chứng kiến trưởng thành.

Dù không cùng mẹ, nhưng quan hệ của hai người vẫn là tốt nhất trong các huynh đệ tỷ muội.

Biết trước thế này.

Đã không nên để Tào Chi đi cùng Hồng Trạch doanh mạo hiểm.

Không, phải nói là không nên để hắn đến Lương Châu!

“Báo ——”

“Tin từ Hà Mã Nã!”

“Ồ?”

Tào Hoán sững sốt: “Mau, có phải thập nhị đệ của ta và Trần tướng quân vẫn còn sống không?”

Theo tình hình hiện tại.

Dù toàn quân bị diệt, chỉ còn lại vài vị tướng lĩnh cấp cao sống sót, đối với Đại Thịnh triều cũng coi như kịp thời ngăn chặn tổn thất, còn hơn là chết hết.

“Không phải...”

Giọng của thị vệ phụ trách đọc tin có phần run rẩy: “Mười ngày trước, Trần tướng quân quyết chiến, tự tay chém giết Vũ Văn Cảnh Ôn, sau đó dẫn theo Hồng Trạch doanh phá tan năm vạn quân địch, hiện đã chiếm được Hà Mã Nã, tiến thẳng đến Âm Sơn.”

“Người nói gì?”

Ban đầu Tào Hoán chưa phản ứng kịp.

Hắn vẫn đang hồi tưởng cái tên Vũ Văn Cảnh Ôn trong đầu, sau đó mới giật mình nhớ ra, đây chẳng phải là Võ Thánh của tộc Vũ Văn, người được xưng là Ba Đồ Lỗ đệ nhất của tộc Vũ Văn sao?

Hắn chết rồi?!

Trần Tam Thạch...

Giết sao?!

Hắn giết Vũ Văn Cảnh Ôn.

Một Huyền Tượng cảnh, giết Võ Thánh?!

Không chỉ Tào Hoán.

Sau khi nghe tin tức, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ là tin giả?”

Triệu Vô Cực cười khỏ nói: “Người nói Luyện Cốt giết Luyện Tạng, ta tin. Người nói Hóa Kinh giết Thông Mạch, ta cũng chấp nhận được. Nhưng Huyền Tượng giết Võ Thánh, có phải quá hoang đường rồi không?”

“Nếu thật sự như vậy, thì Võ Thánh có phải quá nhục nhã rồi không?”

“Có khi nào, đây là man tộc đang đùa giỡn chúng ta?”

“Triệu tướng quân, người hồ đồ thật rồi.”

Phòng Thanh Vân nói: “Hải Đông Thanh có gửi tin giả không?”

“Điện hạ, là thật đấy!”

Thị vệ kích động nói: “Đầu người! Đầu của Vũ Văn Cảnh Ôn cũng gửi về, chỉ là không thể qua được kết giới, hiện đang ở ngoài kết giới.”

“Là thật sao?”

“Giống với tranh vẽ, tám phần là thật!”

“...”

Đại trưởng lại chìm vào tĩnh lặng.

“Bản đồ!”

“Mau!”

“Mang bản đồ tới!”

Tào Hoán hét lên.

Hắn dùng ngón tay chỉ vào vị trí Hà Mã Nảo trên bản đồ: “Nói cách khác, hiện tại bọn họ đang ở vị trí này, cần khoảng hai mươi ngày nữa mới có thể đến gần Âm Sơn. Hai mươi ngày sau, man tộc có thể điều động bao nhiêu binh mã ở đây?”

“Tính cả quân phòng thủ ban đầu, cộng thêm quân truy kích phía sau.”

Trình Vị đưa ra câu trả lời: “Khoảng mười vạn, có bốn Võ Thánh, thêm vào đó là cao tăng của Vu Thần Giáo, Tiên Sư chưa rõ.”

Nghe được lời này.

Tào Hoán vừa mới kích động lại như bị dội một gáo nước lạnh.

Nói cho cùng, đây vốn dĩ là chuyện không thể làm được.

Hắn ước tính.

Dù Trần Tam Thạch thật sự giết chết Vũ Văn Cảnh Ôn, nhưng sau đó cũng không thể đổi mặt với nhiều Võ Thánh và yêu nhân như vậy.

Nhưng có thể đi đến bước này.

Đáng khâm phục!

“Trần tướng quân, quả là dũng tướng trung thần.”

Tào Hoán cúi đầu nhìn đường hành quân của Hồng Trạch doanh từ Hồ Khâu Sơn thẳng tiến lên phía bắc, như thể tận mắt chứng kiến bọn họ tiến lên trong cơn bão tố, tự mình cảm nhận được quyết tâm của họ.

Chương 705: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (2)

Dù cuối cùng là châu châu đá xe, nhưng cũng là những con châu châu đáng kính.

“Phòng tướng quân, người nói đúng.”

Hắn thở dài: “Bất kể kết quả ra sao, có Hồng Trạch doanh của Trần tướng quân ở đó, chúng quy vẫn giữ được một tia hy vọng.”

—

La Thiên Sơn Mạch.

Kết giới phòng ngự.

Tiên sư Đặng ngẩng đầu, nhìn huyết vụ càng lúc càng gần mặt đất, trong lòng cũng có phần hoảng hốt.

Hắn nghiêng răng đe dọa: “Các người đã đến lúc chết đến nơi rồi, còn không giác ngộ sao? Nhiều nhất là ba mươi ngày nữa, huyết tế đại trận sẽ hoàn toàn hạ xuống, đến lúc đó mặc cho các người có cảnh giới cao thế nào, cũng sẽ hóa thành dưỡng chất cho Sát Mạch phục sinh!”

Huyết tế đại trận.

Nếu không có can thiệp, thì trong vòng hai mươi ngày sẽ hoàn thành.

Mất trận chính bị phá hủy một chỗ, tốc độ chậm lại không biết bao nhiêu lần.

Nhưng dù vậy, cũng sắp hoàn thành rồi.

“Người nói bậy!”

Ôn Thục chửi rửa: “Chúng ta còn ở ngoài, có mấy vạn binh mã! Chắc chắn các ngươi sẽ thất bại!”

“Ngu ngốc!”

Tiên sư Đặng cười lạnh: “Người nói đến tên phạm nhân gọi là Trần Tam Thạch, dẫn theo một vạn người đi chịu chết? Hay là nói đến tên Lữ nào đó, đi đến U Châu?”

“Vô dụng thôi.

“Đại quân phạm nhân hành động chậm chạp thế nào? Căn bản là không kịp.

“Tôn Tượng Tông!

“Cho người một cơ hội cuối cùng, hà tất phải tiếp tục bán mạng cho hoàng đế phạm tục? Chi bằng mang theo gia quyến, rời đi cùng chúng ta, đến lúc đó dùng huyết đàn kéo dài vài năm tuổi thọ, dưỡng lão, chẳng phải tốt hơn sao?!”

Phía trước bọn họ.

Lão nhân chỉ ngồi điều dưỡng, không để ý.

“Đừng phí sức nữa!”

Thiệu Ngọc Kinh chửi: “Đã nói rồi, chết, ngươi cũng chết cùng chúng ta!”

“Các ngươi chết là chắc chắn, ta thì chưa chắc...”

“Ông ——”

Lời còn chưa dứt.

Truyền âm phù trong ngực tiên sư Đặng phát ra cảm ứng, hắn nghe những lời truyền vào tai, trong đồng tử thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bị khinh miệt che lấp.

Tên phạm nhân họ Trần kia.

Vậy mà một mình giết chết được Võ Giả đỉnh phong Thoát Phàm cảnh.

“Y Lặc Đức!”

Hắn nhìn về phía giáo chủ Vu Thần Giáo bên cạnh: “Người nghe thấy chưa? Người của người, sẽ không vô dụng đến mức không ngăn nổi một tên Thoát Phàm trung kỳ chứ?”

“Tiên sư yên tâm!”

Giáo chủ Vu Thần Giáo chắc chắn nói: “Đội hắn đến nơi, đại quân đã sớm bao vây, các Võ Thánh của các bộ lạc cũng có mặt, thêm vào đó là đại tể ti của Vu Thần Giáo ta, dù hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể đến gần được Lang Cư Lư Sơn!”

“Tốt nhất là như vậy!”

Giọng của tiên sư Đặng âm u: “Nếu Sát Mạch không thể phục sinh, ảnh hưởng không chỉ có Cổ Ma nhất tộc của ta, các người những phạm nhân Thiên Tộc này, cứ mãi ở trong hoang mạc đi.”

“Tại hạ biết!”

Giáo chủ Vu Thần Giáo liên tục đảm bảo.

—

Trong lúc nói chuyện.

Mấy tên Cẩm Y Vệ khinh công giỏi chạy đến.

“Bệ hạ!”

“Tin tốt!”

“...”

Trong đại trường.

Long Khánh Hoàng Đế ngồi trên bồ đoàn, Long Uyên Kiếm như cảm ứng được huyết tể đại trận, liên tục phát ra tiếng ong ong.

Hắn từ từ mở mắt, không nhận lấy, mà nhàn nhạt nói: “Đọc đi.”

“Bệ hạ, cái này...”

Công công Hầu vì kích động, đọc nội dung đứt quãng.

“Thật sự để hắn vượt qua được Hà Mã Nảo.”

Long Khánh Hoàng Đế nheo mắt: “Huyền Tượng giết Võ Thánh, đúng là lần đầu tiên.”

Hắn không đánh giá nhiều, mà hỏi: “Lữ Tịch đâu?”

“Đang tấn công Lý Thành, trong vòng mười ngày sẽ có kết quả!”

—

U Châu.

Lý Phủ Thành Trì.

Dưới mây đen.

Những tảng đá khổng lồ dưới sự trợ giúp của máy bắn đá rơi từ trên trời xuống, vô số tướng sĩ man tộc hóa thành thịt nát, thành lũy kiên cố xuất hiện từng lỗ hổng lớn, khắp nơi trong thành bốc cháy, hỗn loạn, khắp nơi đều là xác chết và khói lửa, trông như một cảnh luyện ngục trần gian.

Cuộc chiến công thành của quân Bắc Lương, kéo dài suốt mấy ngày.

May mắn là mỗi ngày đều có tiến triển, không đến mức bị mắc kẹt hoàn toàn ngoài thành.

Trong trung quân đại tướng.

Lữ Tịch toàn thân đầm máu ngắng đầu, nhìn Phạm Hải Lăng xông vào, hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

Phạm Hải Lăng đáp: “Trước khi rút lui, tiên sinh Hứa đã lạng lẽ để lại một lỗ hồng trên tường thành phía bắc, không chịu nổi một kích, sau vài đợt máy bắn đá, trực tiếp sụp quá nửa, bọn man tộc muốn sửa cũng không sửa được!”

“Tốt, tiên sinh Hứa làm tốt lắm!”

Lữ Tịch khen một câu, sau đó cầm lấy phương thiên họa kích:

“Bùi tướng quân!”

“Phạm tướng quân!”

“Theo ta cùng lên!”

“...”

“Giết ——”

“Giết ——”

“...”

Dòng nước đen là kỵ binh Bắc Lương điên cuồng lao về phía thành trì, phía trước nhất, là ba vị chủ tướng, một người như núi như non, tay cầm phương thiên họa kích, một người kéo đao rộng, khỏe miệng như cười như không, một người không cười ngửa, tay cầm đao lạ, nhảy một cái đã được mấy chục trượng.

“Tướng quân!”

“Lữ Tịch bọn họ xông tới!”

“Đỡ lấy cho ta!”

“...”

“Ầm ——”

Trong thành, có hai Võ Thánh man tộc.

Giao chiến với nhau.

Chân khí dao động, chỉ dư chấn thôi cũng đã khiến hàng trăm binh lính bị chết.

Thành lũy vốn đã tan nát.

Sau một khắc trà, cuối cùng cũng sụp đổ.

Bùi Thiên Nam và Phạm Hải Lăng liên thủ áp chế một người.

Lữ Tịch thì một mình đối phó với một Võ Thánh Mộ Dung thị của man tộc cầm song đao.

Mỗi một kích của phương thiên họa kích rơi xuống, đều như rồng như voi, uy năng mạnh mẽ vô cùng, ép cho Võ Thánh cầm song đao kia không ngẩng đầu lên được, liên tục lùi lại, hồ khẩu của đôi tay cầm đao càng là máu tươi đầm đìa, bất cứ lúc nào cũng có thể không cầm nổi binh khí.

Sau mười hiệp.

Hai bên mỗi người lùi lại.

Lữ Tịch lao lên phía trước, bỗng nhiên cầm phương thiên họa kích xuống đất, cả người càn như rồng voi lật mình, nhảy lên không trung mấy chục trượng rồi rút phương thiên họa kích ra, sau đó lại từ trên cao mấy chục trượng đập xuống.

Chương 706: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (3)

“Àm ăm ăm ——”

Lần này.

Võ Thánh Mộ Dung rốt cuộc không thể ngăn cản được nữa, cũng không cầm nổi song đao, thân thể càng như điều đứt dây bay ra ngoài, liên tiếp đập chết mấy chục binh lính rồi lại đập nát chông sắt, mới nặng nề rơi xuống, máu tươi càng như suối phun chảy ra từ khóe miệng.

Cùng là Võ Thánh.

Nhưng người này ở trước mặt Lữ Tịch, không chống đỡ nổi mười hiệp!

Nhìn thấy cảnh này.

Các binh sĩ man tộc, không ai là không rơi vào nỗi sợ hãi to lớn.

Lữ Tịch lại ra tay, muốn dùng chân khí bá đạo của mình, trực tiếp lấy mạng Võ Thánh Mộ Dung.

Ngay lúc này.

Trên bầu trời, đột nhiên bắn tới một luồng ánh sáng đỏ.

“Hả?”

Lữ Tịch lập tức đổi hướng, phương thiên họa kích va chạm với ánh sáng đỏ.

Trong nháy mắt.

Sức mạnh đáng sợ truyền qua binh khí đến cơ thể hắn, vậy mà không thể không chế được, liên tục lùi lại, hai chân khảm vào đường đá, để lại hai rãnh dài hơn mười trượng.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Ánh sáng đỏ đỏ, rõ ràng là một thanh phi kiếm đầy máu.

Còn có một “tiên nhân” khoác áo choàng đen, trên mặt đầy những mạch máu đen, đôi mắt đỏ ngầu lơ lửng giữa không trung, hắn chỉ bình tĩnh búng ngón tay, phi kiếm liên tục quay về trước mặt.

“Đây...”

“Đây là yêu nhân mà man tộc mời đến từ dị giới?!”

“...”

Thấy vậy.

Quân Bắc Lương đều có phần ngỡ ngàng.

“Yêu nhân, chịu chết đi!”

Chỉ có Lữ Tịch là không sợ hãi chút nào, nhổ phương thiên họa kích cắm dưới đất lên, trực tiếp đập tường mà đi, đến khi đủ cao rồi mới đập mạnh một cái, đập nát nửa bức tường bay lên cao, hai tay nắm chặt phương thiên họa kích, dưới chân khí cuộn cuộn, hóa thành rồng voi khổng lồ, khí thế ngút trời.

“Chỉ là Võ Giả Thoát Phàm cảnh, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.”

Cổ Ma tu sĩ lơ lửng giữa không trung ung dung, chỉ vung kiếm, phi kiếm màu máu liên va chạm với rồng voi khổng lồ, khí lẫm bùng nổ, như thể bóp méo hư không.

Vài hơi sau.

Phi kiếm màu máu thuận lợi xuyên qua rồng voi khổng lồ, Lữ Tịch như ngôi sao băng rơi xuống, đập vào giữa vạn quân,

dưới mặt đất để lại một vết lõm lớn hơn nửa người, hấn quỳ một gối xuống đất, đang muốn đứng dậy.

Dưới mặt đất, pháp lực dao động.

Từng sợi dây leo đỏ tanh mọc ra, như những sợi xích, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy hai chân, hai tay hấn, khiến hấn không thể di chuyển được.

Mà thanh phi kiếm màu máu kia, không biết từ lúc nào lại bắn ra, đã đến trước mặt hấn.

“Lão đại!”

Nhiếp Viễn kinh hô.

Nhưng hấn cách quá xa, bên cạnh càng có hai đại tướng quấn lấy, căn bản không kịp chạy tới.

“Àm ——”

Trong chớp mắt.

Chỉ thấy trên người Lữ Tịch, đột nhiên bùng phát ra từng luồng khí tím mờ ảo, khí tím như lửa cháy, đốt cháy dây leo giới hạn hành động của hấn, sau đó bao phủ toàn thân, giận dữ bốc lên!

Nhìn từ xa.

Như thể trên bề mặt cơ thể hấn, bốc cháy lên ngọn lửa màu tím.

Ngay cả rồng voi khổng lồ do chân khí hóa thành trên phương thiên họa kích, cũng không còn là vật vô hình, mà là tản ra khí tím nồng nặc, trực tiếp vỡ một cái khiến phi kiếm mất kiểm soát, xoay tròn mấy vòng rồi mới trở lại trong tay chủ nhân.

“Hương Hỏa Thần Đạo?!”

Trên mặt Cổ Ma tu sĩ hiện lên vẻ kinh ngạc: “Người còn kiên tu Hương Hỏa Thần Đạo? Ha ha, cũng đúng, Hương Hỏa Thần Đạo, có lẽ là pháp môn duy nhất có thể tu luyện được ở nơi linh khí căn cỗi này. Nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn quá yếu! Hả?”

Hắn đang muốn dốc toàn lực.

Sau lưng liền truyền đến tiếng vũ khí xé gió.

Cổ Ma tu sĩ vội vàng dùng kiếm đỡ.

Kẻ tập kích.

Chính là Phạm Hải Lăng và Bùi Thiên Nam.

Dưới sức mạnh của hai Võ Thánh.

Cổ Ma tu sĩ không đỡ nổi, cơ thể mất trọng tâm rơi xuống đất, hắn vội vàng bấm quyết niệm chú, sau lưng mở ra một đôi cánh bằng sát khí, cưỡng ép khôi phục kiểm soát cơ thể.

Nhưng đồng thời.

Phương thiên họa kích kia đã chờ sẵn từ lâu.

Ba Võ Thánh, phối hợp với nhau, tấn công Cổ Ma tu sĩ này.

“Các người là võ phu, thật đáng ghét! Không chơi với các người nữa!”

Cổ Ma tu sĩ nhanh chóng không chịu nổi.

Hắn thi pháp phóng ra một làn sương độc, buộc ba Võ Thánh phải lùi lại, sau đó tóm lấy Võ Thánh Mộ Dung bị thương, cười kiêu bay đi, trong chớp mắt đã biến mất ở rìa trời, chỉ để lại một câu nói vang vọng bên tai.

“Nếu ba người các người chỉ có bản lĩnh này, thì đừng mơ tưởng đến Chu Đà Quan nữa, ngoan ngoãn chờ đợi tu sĩ của

tộc ta hạ xuống Đông Thắng Thần Châu, biến các người thành thuộc bỏ đi!”

“Những yêu nhân này biết bay, thật sự không có cách nào!”

Phạm Hải Lăng chửi rủa.

Bùi Thiên Nam và Lữ Tịch thì lại lao vào địch quân.

Một người chết một người chạy trốn, man tộc nhanh chóng đại bại tan rã, quân Bắc Lương thuận lợi thu phục Lý Phủ Thành.

“Lữ tướng quân.”

Phạm Hải Lăng nói: “Trận này, quân ta chém giết một vạn quân địch, bắt sống một vạn, ngoài ra còn có ba vạn người tóit qua biết là không giữ được, nên đã chạy trốn trước, ước chừng cũng đến Chu Đà Quan rồi.”

“Trước tiên quét dọn chiến trường đi.”

Lữ Tịch ra lệnh, hấn dừng lại một chút, “Đúng rồi, bên Hà Mã Nã có tin tức gì không? Sư đệ ta có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không?”

“Tướng quân!”

“Tình báo của Hà Mã Nã, vừa khéo được gửi đến trước khi chúng ta giao chiến!”

“Trần tướng quân đại phá Hà Mã Nã, chém giết Vũ Văn Cảnh Ôn, sau đó tiến thẳng đến Âm Sơn.”

“Chờ đã.”

Lữ Tịch ngắt lời: “Người nói gì? Trần tướng quân giết ai? Vũ Văn Cảnh Ôn?”

“Đảm bảo tin tức là thật?”

Phạm Hải Lăng ngạc nhiên: “Nếu ta nhớ không nhầm, Hà Mã Nã có năm vạn quân địch, Vũ Văn Cảnh Ôn càng là dũng tướng của tộc Vũ Văn, mà Trần tướng quân tạm thời chỉ là Huyền Tượng cảnh, hử... hử chém giết Vũ Văn Cảnh Ôn?!”

“Quá trình cụ thể thì sao?”

Chương 707: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (4)

Bùi Thiên Nam truy hỏi.

“Không biết.”

Thuộc hạ đáp: “Nhưng quả thực là thật.”

“Hít...”

Phạm Hải Lăng và mấy người khác đều hít một hơi lạnh.

Trên đời này.

Vậy mà còn có Huyền Tượng giết Võ Thánh?!

Vậy bọn họ những Võ Thánh này, bao nhiêu năm nay, chẳng phải là luyện phí rồi sao?!

“Lão đại.”

Nhiếp Viễn cảm khái nói: “Tiểu sư đệ của chúng ta thật sự quá yêu nghiệt, hơn hai năm trước vẫn chỉ là một Hóa Kinh nho nhỏ, giờ đây... Ấy, người nói xem, hắn có thể đấu thử với người rồi không?”

Nghe vậy.

Trong mắt Lữ Tịch lóe lên vẻ nghiêm trọng.

“Nhưng tình hình của Trần tướng quân vẫn không lạc quan.”

Phạm Hải Lăng chỉ vào bản đồ: “Hà Mã Nảo làm loạn lớn như vậy, đại đô của man tộc chắc chắn sẽ nhận được tin tức nhanh nhất, chuẩn bị trước, đợi hắn đến nơi rồi, mới là vấn đề thực sự.”

“Xem ra như vậy...”

Bùi Thiên Nam nói: “Trần tướng quân cũng coi như đã dốc hết sức lực rồi, nhưng cuối cùng, vẫn phải trông cậy vào chúng ta.”

“Hiện tại, đại đa số binh lực đều tập trung ở Chu Đà Quan, về số lượng chúng ta không sợ, chủ yếu là...”

Nhiếp Viễn thở dài: “Những yêu nhân hôm nay, trong Chu Đà Quan ít nhất có bốn tên, thêm vào đó là Võ Thánh của man tộc, chúng ta hầu như không thể đột phá được phòng tuyến, nhìn huyết tề đại trận mỗi ngày một hoàn thiện, phải làm sao đây?”

“Tiên sinh Hứa.”

Bùi Thiên Nam nhìn về phía lão thư sinh: “Cuộc chiến tiếp theo, người còn diệu kế gì không?”

“Chu Đà Quan dễ thủ khó công, hơn nữa chỉ có một con đường có thể đi.”

Hứa Văn Tài nhẹ nhàng lắc đầu: “Tại hạ cũng bó tay chịu trói.”

“Không thể kéo dài nữa, dù khó đánh cũng phải cắn răng mà đánh, không còn thời gian cho chúng ta do dự nữa.”

Lữ Tịch nhanh chóng đưa ra quyết định cuối cùng, lòng bàn tay hấn nặng nề đặt xuống một vùng đồng bằng rộng lớn: “Ngay tại đây, chúng ta quyết một sống một chết với binh lực của man tộc, dù là toàn quân bị diệt, cũng phải lấy được Chu Đà Quan, phá hủy mất trận!”

“Thật ra, còn một vấn đề.”

Hứa Văn Tài đứng dậy, dùng quạt lông chỉ về hướng Lương Châu thành.

Trong tầm mắt của bọn họ, hơn nửa bầu trời và mặt đất đều biến thành một màu đỏ mờ mịt, nhìn từ xa, chỉ còn một khe hở để lại cho con người sinh tồn.

Hắn nói: “Dù chúng ta có thể thắng, mở ra một đường sống ở biên giới, e rằng cũng chỉ còn vài ngày ít ỏi để rút lui, lại có thể rút lui được bao nhiêu người? Ở một góc độ nào đó, chúng ta...”

Thật ra đã thua rồi.

“Ít nhất, bệ hạ có thể đi, sư phụ bọn họ có thể đi, những người khác, cũng chỉ có thể cứu được bao nhiêu thì cứu.”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Phạm tướng quân, Bùi tướng quân, các người và tiên sinh Hứa, sau khi bổ sung xong, đêm nay lên đường đi trước, ta và Nhiếp tướng quân sẽ đến sau.”

“Được.”

Phạm Hải Lăng đồng ý: “Trong thành còn một vạn tù binh, xử lý thế nào?”

“Không cần các người quản, mau lên đường đi.”

Lữ Tịch thúc giục.

Đêm đó.

Quân Bắc Lương vội vã rời khỏi Lý Thành Phủ, chạy đến Chu Đà Quan.

Trong thành.

Là Huyền Vũ doanh và Bạch Hổ doanh ở lại sau cùng.

“Đại sư huynh.”

Nhiếp Viễn đi theo bên cạnh: “Nếu phía trước thực sự còn ba đến bốn tên yêu nhân có thực lực không kém gì hôm nay, thì trận chiến này của chúng ta, e rằng lành ít dữ nhiều. Đại sư huynh, người muốn đi đâu?”

Hắn nhìn thấy Lữ Tịch ra khỏi thành.

Ngoài thành.

Là quân trận của Huyền Vũ doanh.

Trong quân trận, là những binh lính man tộc bị bắt làm tù binh.

“Sur đệ, người nói không sai.”

Lữ Tịch đến trên đài cao, nhìn xuống quân trận trước mắt: “Với thực lực hiện tại của chúng ta, không đủ để chống lại yêu nhân, vì vậy, ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực.”

“Đại sư huynh, ý người là...”

Nhiếp Viễn bối rối.

“Hương Hỏa Thần Đạo của ta sắp đột phá rồi.”

Ánh mắt của Lữ Tịch sâu thẳm: “Chỉ cần tăng tốc một chút, là có thể kịp thời phát huy tác dụng trong trận chiến quyết định cuối cùng.”

Nghe vậy.

Nhiếp Viễn đột nhiên nhớ ra gì đó: “Người muốn...”

“Ừ.”

Lữ Tịch bình tĩnh nói: “Chỉ có hiến tế của Tà Thần Đạo số lượng lớn, mới có thể trợ giúp ta đột phá trong thời gian ngắn.”

“Sư huynh, cái này có phần không ổn lắm?”

Nhiếp Viễn nói: “Dù sao Tà Thần Đạo cũng là tà đạo.”

“Có phải tà đạo hay không, còn phải xem sử dụng thế nào.”

Lữ Tịch nheo mắt: “Hơn nữa, đây là người man tộc, người quên rồi sao, trận chiến này, là bọn họ muốn luyện hóa chúng ta, lại thêm tình hình hiện tại, đâu thể phân binh ra trông coi tù

binh? Giải quyết tại chỗ ở đây, cũng bớt được một phiền phức.”

“Những tên man tộc này quả thực không đáng thương.”

Nhiếp Viễn đồng ý với quan điểm này, nhưng vẫn có phần lo ngại: “Sau đó thì sao? Lần trước người từ Tử Vi Sơn trở về, bệ hạ ban cho người phương pháp tu luyện Hương Hỏa Thần Giáo, ta cũng xem qua.

“Về lý thuyết, người có thể quay trở lại chính thần đạo bất cứ lúc nào.

“Nhưng nghe nói tà thần đạo có thể mê hoặc lòng người, một khi...”

“Người yên tâm đi.”

Lữ Tịch kiên định nói: “Chỉ lần này thôi, sau khi đột phá, ta sẽ quay trở lại chính thần đạo.”

“Được!”

Nhiếp Viễn đồng ý: “Kế sách hiện nay, cũng chỉ có thể như vậy.”

Lữ Tịch lấy từ trong ngực ra một tờ da dê, đưa tới: “Dùng tế đàn theo ghi chép trên đó, cố gắng kết thúc hiến tế trong vòng ba ngày, sau đó ta bế quan mười ngày, đủ để đột phá.”

—

Đại Khánh.

Hoàng Cung.

“A tử, tử phê duyệt tấu chương một ngày một đêm rồi, không nghỉ ngơi ăn gì sao?”

Đại Khánh nữ đế nhìn trưởng công chúa trước án, có phần bất lực.

“Không cần.”

Ngón tay thon thả của Cố Tâm Lan cầm bút son, xử lý đầu vào đây: “Không phải muội bảo ta học những thứ này sao, ta nghe lời muội còn không được? Muội xem, ta có chỗ nào sai không.”

Chương 708: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (5)

“Được rồi, ta đi.”

Nữ đế nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Ta đồng ý với tỷ, đến Lang Cư Lư Sơn xem, nhưng ta không quản chuyện khác, nhiều nhất chỉ cứu mạng hần.”

“Được nha.”

Lúc này Cổ Tâm Lan mới đặt bút son xuống, đứng dậy kéo tay nữ đế: “Muội muội, như vậy không được đâu, dù có tu hành thế nào, cũng không thể không nhận người thân, hần là tỷ phu của muội, hơn nữa ta thấy Độ Hà, chẳng phải muội cũng thích nó sao?”

“Chỉ là nể mặt a tỷ thôi.”

Nữ đế không biểu cảm nói: “Trẫm sẽ đi.

“Bình thường triều chính tỷ cũng có thể giao cho mấy lão thần kia xử lý, ngoài ra còn có mấy nữ chết vệ ẩn trong điện bảo vệ tỷ chu toàn, nếu thực sự có rắc rối, thì bóp nát đạo phù này, trẫm sẽ tự đến.”

“Được, ta nhớ hết rồi.”

Cổ Tâm Lan kéo nữ đế đến cửa sau của đại điện: “Muội đi nhanh đi.”

“Tình tình ái ái, có ý nghĩa gì?”

Nữ đế nhẹ nhàng lắc đầu, giơ tay một cái liền thay đổi trang phục, càng có một thanh phi kiếm xuất hiện, hóa thành ánh sáng bay đi.

Nàng nhìn về hướng Bắc Lương đầy ánh sáng đỏ.

“Chỉ e là không ai có thể may mắn thoát khỏi.”

“Trẫm cũng phải tìm cơ hội, đưa tỳ tỳ bọn họ rời khỏi nơi thị phi này.”

—

Lang Cư Lư Sơn.

Trận pháp ngày này qua ngày khác vẫn vận hành.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, đã đến mức mắt bị đóng băng.

Trong gió tuyết.

Trong đại trường, lửa cháy bập bùng.

Bốn đại hãn man tộc ngồi quanh đống lửa sưởi ấm, đồng thời không ngừng tranh luận về việc phân chia địa bàn sau này.

“Sát Mạch phục sinh.”

“Tiên sư Cổ Ma không đến hai năm là có thể kiểm soát được toàn bộ Đông Thắng Thần Châu!”

“Đến lúc đó, Thịnh triều sẽ là của bộ tộc Thác Bạt ta.”

“Hoang đường! Lần chinh chiến này, tộc Vũ Văn ta đóng góp lớn nhất, nên là của tộc Vũ Văn ta, Đông Khánh cho người đã là không tồi rồi.”

“Tây Tề, là của Đoạn thị ta.”

“Nói như vậy, Mộ Dung ta chỉ có thể miễn cưỡng thu nhận Nam Từ.”

“Chúng ta không cần câu nệ vào đây.”

“Đông Thắng Thần Châu đất rộng của nhiều.”

“Lấy được tứ quốc, còn có thể tiếp tục đi vào, tất cả mọi thứ trên thiên hạ, đều là của chúng ta!”

“Nói hay lắm!”

“Tính thời gian, cũng chỉ còn lại những ngày cuối cùng thôi!”

“Lão hoàng đế của Thịnh triều cũng ở trong đó.”

“Ha ha, quan trọng nhất là Tôn Tượng Tông, lão bất tử đó cũng bị nhốt trong thành, cả đời này hắn, không biết đã giết bao nhiêu con dân Thiên Tộc ta, giờ hóa thành huyết thủy, cũng là đáng tội.”

“Tên đồ đệ của hắn thì sao?”

“Vũ Văn Cảnh Ôn, đã dè chết tên họ Trần kia ở Hà Mã Nảo chưa?”

“...”

“Báo!”

“Chuyện lớn không tốt!”

“Chư vị đại hãn, chuyện lớn không tốt!”

Một tên man tộc cầm tình báo tiến vào, thuật lại sự việc ở Hà Mã Nảo, cuối cùng bổ sung: “Hiện tại, Trần Tam Thạch đã dẫn theo thuộc hạ, tiến thẳng đến Lang Cư Lư Sơn!”

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi.

Đại hãn Thác Bạt đập bàn đứng dậy, chỉ vào đại hãn Vũ Văn tóc bạc trắng: “Vũ Văn Cảnh Liêm, chẳng phải ngươi nói đứa em thứ tư của ngươi là người mạnh nhất tộc Vũ Văn các ngươi sao? Người mạnh nhất, dưới tay mang theo năm vạn đại quân, lại chết trong tay một Huyền Tượng?”

“Đệ đệ, nhi tử ta...”

Vũ Văn Cảnh Liêm chìm trong tin dữ.

Rất lâu sau mới phản ứng lại, nghiêng răng nghiêng lợi phản bác: “Thác Bạt Hoành Tín, chưa rõ toàn cảnh, dựa vào đâu mà người sỉ nhục đệ đệ ta? Biết đâu, trong tay tên họ Trần kia có con bài gì đó!”

“Nếu ta nhớ không nhầm, nhi tử út của người, là lần thứ hai bị bắt sống rồi nhỉ? Vẫn là cùng một người!”

Thác Bạt Hoành Tín chế nhạo: “Ta thấy tộc Vũ Văn các người, cũng sắp đến hồi kết rồi!”

“Người...”

Vũ Văn Cảnh Liêm đứng dậy, muốn nói gì đó, nhưng lại bị ngắt lời.

“Hai vị, vẫn đừng cãi nhau nữa.”

Đại hãn Đoạn thị khuyên nhủ: “Việc cấp bách, vẫn là chuẩn bị tốt kế hoạch, đừng để hãn thực sự đánh lên núi, nếu mất trận xảy ra sai sót gì, thì bao nhiêu năm tâm huyết bố trí của chúng ta, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!”

“Đúng vậy, nếu hai vị vì một tiểu bối mà cãi nhau, chẳng lẽ không sợ người khác chê cười sao?”

Đại hãn Mộ Dung chỉ vào bản đồ: “Tên Trần Tam Thạch kia, hiện tại nhiều nhất ở vị trí này, phía trước còn có mấy bộ lạc, dù đều không ngăn cản nổi, cũng đủ để chúng ta bố trí trọng binh trước ở dưới Lang Cư Lư Sơn rồi, nói cho cùng, cũng chỉ là một Huyền Tượng.”

“Cứ tính theo hãn đột phá Võ Thánh!”

Đại hãn Đoạn thị nói: “Cũng chỉ có một vạn năm nghìn người, thêm vào đó là vài Võ Thánh và đại tể ti tọa trấn, chỉ cần hãn dám đến, là có thể khiến hãn vĩnh viễn ở lại đây.”

“Nói không sai.”

“Người này giỏi dùng âm mưu quỷ kế, chúng ta không nên manh động, cứ ở đây bố trí, đợi hấn!”

—

Tuyết Nguyên Đại Mạc.

Hồng Trạch doanh gian nan hành quân trong băng tuyết.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ càng thấp.

Dù là những binh sĩ ngày ngày tập luyện, cũng lần lượt xuất hiện tình trạng bị cứng, buộc phải thường xuyên dừng lại nhóm lửa sưởi ấm.

“Con ngựa này, tặng cho sư huynh.”

Trần Tam Thạch nói, đưa dây cương của Hắc Phong Mã cho đối phương.

“Được.”

Uông Trục yêu thích không buông tay, thử cưỡi ngay tại chỗ, tán thán nói: “Con ngựa này là bảo bối, là của lão già Vũ Văn Cảnh Ôn kia đúng không? Ước chừng đặt ở thảo nguyên cũng không có mấy con.”

Hấn cúi đầu nhìn con ngựa, liền nghĩ đến không lâu trước đây người ngồi trên đó là một Võ Thánh.

Tiểu sư đệ này.

Thật sự quá phô trương.

Lúc đó hấn ở trong đại trại thấp thỏm lo âu, kết quả không lâu sau đã biết, Vũ Văn Cảnh Ôn chết rồi...

“Đại nhân!”

Triệu Khang cưỡi ngựa đến báo: “Phía trước còn một doanh trại của bộ lạc Vũ Văn, nhưng binh lực không nhiều, chỉ

có hơn hai nghìn người, đại tướng tọa trấn cũng không phải
Võ Thánh cảnh.”

“Đại nhân, chúng ta nên làm gì?”

Chương 709: Tà Thần Đạo, Đột Phá Võ Thánh (6)

Sau trận chiến Hà Mã Nảo, trong lòng Sở Sĩ Hùng đâu còn chút nghi ngờ nào, hoàn toàn hòa nhập vào Hồng Trạch doanh: “Phía trước không có Võ Thánh, binh lực cũng không nhiều, để ta đi đầu trực tiếp xông vào, thế nào?”

“Lui xuống.”

Trần Tam Thạch bác bỏ đề nghị, hấn vẩy tay, ra hiệu cho cửu hoàng tử không xa đi tới.

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín bắt quả chỉ là Hóa Kinh cảnh, căn bản không cần thủ đoạn đặc biệt dùng dây xích sắt xuyên qua khiêu huyết để trông giữ, chỉ cần hạ binh khí, để Từ Bàn và những người khác trông chừng là được.

Hơn nữa Vũ Văn Tín rất ngoan ngoãn, cuồi trên lưng ngựa không tụt lại nửa bước.

“Trần Tam Thạch, ngươi... ngươi gọi ta đến làm gì?”

Hắn nuốt nước bọt, cảnh giác nói: “Ta là hoàng tử, ngươi không thể giết ta!”

“Không giết ngươi.”

Trần Tam Thạch ném cho hắn một miếng thịt khô: “Ngươi có quen biết tướng giữ doanh trại phía trước không?”

“Tự nhiên là quen!”

Cửu hoàng tử nói: “Tướng giữ doanh trại tên là ‘Tịch Nhật Câu Lực Cách’, là thuộc hạ của tứ thúc ta.”

“Đúng lúc, không cần lãng phí thời gian nữa.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Người đi gọi cửa đại trại, bảo bọn họ giao nộp vũ khí đầu hàng, chúng ta ăn uống no nê xong, sẽ rời khỏi nơi này.”

Phía trước binh lực không nhiều.

Nhưng có thể giảm thiểu thương vong, thì đương nhiên vẫn phải giảm thiểu thương vong.

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín thử dò xét nói: “Ta đi gọi cửa, người có thể thả ta?”

“Người còn phải dẫn đường.”

Trần Tam Thạch nói: “Một mảnh trắng xóa thế này, không phải người bản địa, thật sự là không nhận rõ đường. Nhưng người yên tâm, chỉ cần người ngoan ngoãn làm theo, ta đảm bảo không giết người.”

Hắn mang theo mấy binh lính man tộc đi theo hỏi đường rồi tổng hợp lại, đề phòng có người giở trò.

Tình hình hiện tại, thời gian là quý giá nhất.

Rất nhanh.

Dưới sự “bảo vệ” của Từ Ân, Vũ Văn Tín cười ngựa đến trước đại trại.

Trong đại trại.

Binh lính gác cổng lập tức giương cung: “Đứng lại!”

“Đừng bắn tên, là ta! Ta là Vũ Văn Tín!”

Trong gió tuyết, cửu hoàng tử hét lên: “Đi, gọi Tịch Nhật Câu Lực Cách ra đây cho ta!”

“Cửu điện hạ?!”

Tịch Nhật Câu Lục Cách nhìn hoàng tử mặc áo lông chồn, cũng không ngạc nhiên, không lâu trước hắn nhận được tin Hà Mã Nã đại bại, không ngờ nhanh như vậy đã đến rồi.

Trong trại.

Chỉ có năm nghìn người.

Hắn biết là không giữ được, nhưng vẫn ngiên rãng nói: “Điện hạ! Người yên tâm, ta sẽ ra ngoài quyết một trận sống chết với bọn chúng, nghĩ hết mọi cách để bảo vệ người chu toàn!”

“Mở cổng trại ra!”

Trong gió lớn, cửu hoàng tử nói: “Các người chỉ cần giao nộp vũ khí là không chết! Hồng Trạch doanh ăn uống no nê xong, sẽ rời đi!”

“Điện hạ? Người nói gì?!”

Tịch Nhật Câu Lục Cách nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Các người chỉ có năm nghìn người, lại không giữ được, hà tất phải chết uống?”

Vũ Văn Tín đương nhiên nói: “Cứ để bọn họ đến đại đô chịu chết là được!”

“...”

Tịch Nhật Câu Lục Cách không nói nên lời.

Hoàng tử của bọn họ nói ra những lời thế này, các tướng sĩ trong đại trại đâu còn chút ý chí chiến đấu nào.

Lúc này mà kiên quyết động thủ, mới thực sự là một cuộc thảm sát.

Tịch Nhật Câu Lục Cách đành phải làm theo.

Hồng Trạch doanh được nghỉ ngơi sưởi ấm trong đại trại đầy lửa trại.

Trần Tam Thạch thì tiếp tục tu luyện.

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương - Võ Thánh]

[Tiến độ: 60/100]

Trận chiến với Võ Thánh Vũ Văn Cảnh Ôn trước đó, cũng có lợi cho việc tu luyện ngộ đạo.

Theo thời gian bình thường, không đến hai tháng hẳn sẽ đột phá Võ Thánh.

Nhưng hiện tại rõ ràng là không có thời gian.

Sáng sớm hôm sau.

Hồng Trạch doanh tiếp tục lên đường.

Trần Tam Thạch thì cùng Thiên Tâm đến nơi không người.

Mở lò, luyện đan!

Luyện chế ra Chân Võ Đan.

Hắn có mười phần nắm chắc, đột phá đến Võ Thánh cảnh trước khi đến Âm Sơn.

“Âm ——”

Hỏa long màu đỏ xuất hiện.

Cùng với đó là phương viên mây trượng trở nên ấm áp như mùa xuân, băng tuyết trên mặt đất nhanh chóng tan chảy.

Trần Tam Thạch bắt đầu lần lượt cho thiên tài địa bảo vào trong đó.

Đến thời gian nhất định, liền đặt hai tay lên hai bên lò luyện đan, truyền pháp lực vào trong, cẩn thận xúc tiến được liệu, đồng thời cố gắng dùng “thần thức” cảm nhận, không chế sự biến hóa.

“Bùm ——”

Lò luyện đan nổ tung.

Trần Tam Thạch giật mình tỉnh dậy.

Lần thứ hai luyện chế Chân Võ Đan, thất bại.

Hắn hít sâu một hơi, đốt lửa lại.

Gần hoàn thành, lò đan lại nổ tung.

“Sắp được rồi.”

Trần Tam Thạch mở túi trữ vật ra.

Bên trong còn lại hai phần nguyên liệu cuối cùng để luyện chế Chân Võ Đan.

Nhưng lần này hắn sẽ dư ra một phần.

“Ầm ——”

Lửa đỏ rực, trận văn sáng lên.

Lần này.

Trần Tam Thạch bình tĩnh không chế bốn mươi chín đại biến hóa, và sáu mươi tư tiểu biến hóa, thậm chí ngay cả cái gọi là “thần thức” dường như cũng mạnh hơn một chút, nhìn thấy tình cảnh bên trong lò luyện đan rõ ràng hơn một chút.

“Ong!”

Cuối cùng.

Lại qua vài canh giờ.

Dị hỏa tắt, trận văn tối đi.

Trần Tam Thạch có phần căng thẳng mở lò luyện đan, nhìn vào.

Chỉ thấy.

Trên đáy lò, một viên đan hoàn màu xanh nhạt lặng lẽ nằm ở đó, trên bề mặt, ần ần có linh quang lưu chuyển.

Chân Võ Đan.

Thành rồi!

[Kỹ nghệ: Luyện đan (nhất giai)]

[Tiến độ: 0/500]

[Hiệu dụng: Đan thành tức ưu]

[Đan thành tức ưu]: Phàm là đan được luyện chế thành công, sẽ không xuất hiện hạ phẩm, trung phẩm, chỉ cần luyện chế thành công, chính là cực phẩm.

Sau khi có được từ ngữ này.

Sau này Trần Tam Thạch cơ bản không cần lo lắng về lãng phí nữa, nếu có thể không chế được biến hóa, thì còn có thể luyện được nhiều đan trong một lò, hơn nữa đảm bảo sẽ không xuất hiện hạ phẩm.

Đại công cáo thành.

Hắn nhẹ nhàng lấy đan được ra, sau đó từ từ bỏ vào miệng.

Đan được tiên giới, căn bản không cần nhai.

Sau khi cho vào miệng, sẽ tự động hóa thành một luồng ánh sáng chui vào bụng, sau đó có thể cảm nhận rõ ràng từng sợi từng sợi ý lạnh bắt đầu lan tỏa, trong hai hơi đã lan ra tứ chi bách hài, nhất là đối với kinh mạch, có lợi ích vô cùng lớn.

Hít thở lại.

Trần Tam Thạch như thể có thể cảm nhận được sự biến hóa của kỳ kinh bát mạch, cương khí sinh ra trở nên vô cùng tinh khiết, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ sinh ra biến chất.

Hắn vội vàng thu dọn tất cả mọi thứ, sau đó lấy trường thương ra, tu luyện thương pháp tại chỗ.

Hơn ba năm tập võ.

Cuối cùng hắn cũng sắp đột phá đến Võ Thánh chi cảnh!

Chương 710: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (1)

Ngàn dặm băng phong.

Vạn dặm tuyết bay.

Thảo nguyên mệnh mông, rắn bạc cuồng vũ.

Trên hoang nguyên này, cuộn lên một trận bão trắng.

Một bóng áo trắng múa trường thương trong bão tuyết.

Lấy hấn làm trung tâm.

Phương viên mấy chục trượng.

Hình thành một cơn lốc trắng khổng lồ.

Trong cơn lốc này.

Tựa có giao long.

Như có mãnh hổ.

Chu Tước bay lên.

Huyền Vũ áp địa.

Tứ tượng thần thú hóa thành bởi cương khí, vây quanh bên người Trần Tam Thạch, vui mừng, gào thét, cuồng vũ, chạy nhảy.

Cái gì gọi là Võ Thánh?

Thánh nhân trong nhân gian, đỉnh cao Võ Đạo!

Võ Thánh.

Sở dĩ không thể tiến thêm.

Không phải vì người Võ Thánh quá yếu.

Mà là thế giới này.

Đã hạn chế tất cả Võ Thánh!

Thế giới này, Đông Thắng Thần Châu, vốn dĩ là một thế giới cấm pháp, chỉ có người luyện võ nghịch thiên mà đi, thẳng đến đỉnh cao, lấy Võ Đạo thân thể, sánh vai tiên nhân tu giới!

Bất kỳ một Võ Thánh nào.

Cho dù là Võ Thánh yếu nhất, cũng sẽ trên con đường Võ Đạo, có lĩnh ngộ độc đáo của mình.

Trần Tam Thạch đã.

Tại nơi này tu luyện mười ngày mười đêm!

Hắn dựa vào Bích Cốc Đan, một khắc cũng không nghỉ ngơi.

Ngay cả Thiên Tâm cũng nhiều lần bày tỏ lo lắng.

Chỉ là Trần Tam Thạch làm như không nghe thấy, một lòng một dạ vun Lịch Tuyền Thương, Chân Võ Đan vẫn không ngừng phát huy tác dụng, hô hấp giữa những tạp khí hít vào cơ thể, dưới sự thúc đẩy của kỳ kinh bát mạch hóa thành cương khí, cương khí càng ngày càng tinh thuần, cho đến khi không thể tiến thêm, vẫn duy trì trình độ cương khí mạnh nhất.

Liên tục mười ngày mười đêm tu luyện Võ Đạo.

Cho dù là người sắt, cũng nên kiệt sức, cho dù là có Bích Cốc Đan, cũng nên tiêu hao sạch sẽ.

Thân thể sớm đã đến cực hạn.

Đột nhiên.

Cơn lốc do băng tuyết tạo thành có dấu hiệu bình ổn, tứ tượng thần thú cũng càng ngày càng hư ảo, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, sau đó tan thành mây khói.

Trần Tam Thạch rõ ràng.

Hắn vừa dừng lại.

Cương khí khó khăn lắm mới tinh luyện đến “Đại viên mãn”, sẽ lùi lại, muốn một lần nữa đạt đến cảnh giới này, cần phải lãng phí thêm rất nhiều thời gian.

Ngược dòng mà đi, không tiến ắt lùi!

Võ Đạo không có đường lui, chỉ có tiến tới, mới có thể lên đến tuyệt đỉnh!

Trong tuyết lớn.

Một tiếng quát vang.

Áo trắng trong gió, không biết từ đâu lại bộc phát ra một luồng khí lực, như sóng lại lần nữa, từng trận cương khí mãnh mẽ xuyên ra, trường thương vang vọng không ngừng, hàn quang lấp lánh.

Thế là.

Gió lốc càng cuồng.

Thanh Long càng uy.

Bạch Hổ càng sát.

Chu Tước vỗ cánh.

Huyền Vũ trấn thiên.

Những tảng đá lớn ở gần đó lần lượt nổ tung, đá vụn cát sỏi lẫn với băng tuyết bay tán loạn khắp trời, một con hồ tuyết đi ngang qua, trong nháy mắt đã hóa thành thịt nát, trong trận đại

biến do sát mạch phục hồi gây ra này, tạo ra một phương trời đất khác biệt.

“Chíu ——”

Giữa đất trời.

Đột nhiên vang lên một tiếng phượng hót trong trẻo.

Sau đó, chỉ thấy Chu Tước kia dang rộng đôi cánh, lại lao thẳng vào áo trắng, trực tiếp hòa vào cơ thể.

Tiếp theo.

Là Bạch Hổ gào thét chạy băng băng, dường như đang giao đấu với trường thương, lại như đang múa cùng, cho đến khi sản sinh ra một loại cộng hưởng nào đó, thông qua trường thương hóa thành từng luồng huyền khí, dung nhập vào cơ thể Trần Tam Thạch.

Sau đó, là Huyền Vũ từ trên trời giáng xuống, rơi vào người hắn.

Cuối cùng, là Thanh Long bay quanh áo trắng, quỹ tích du ngoạn dần dần tiếp cận với trường thương, cho đến khi trùng khớp rồi hoàn toàn chồng chéo, tựa như Lịch Tuyền Thương chính là Thanh Long, Thanh Long chính là Lịch Tuyền Thương!

Sau khi thương long hợp nhất, người thương hợp nhất!

Cũng chính trong nháy mắt này.

Kỳ kinh bát mạch của Trần Tam Thạch xảy ra biến chất, hô hấp giữa, cả người hắn dường như hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, tạp khí giữa trời đất cuộn cuộn kéo đến, sau khi vận chuyển chu thiên trong cơ thể hắn, một con chân long phá không mà ra, long ngâm chấn động trời đất, băng xuyên sụp đổ, đồi núi sụp đổ!

Chân khí!

Thiên địa chi khí và hậu thiên chi khí kết hợp, chuyển hóa mà thành chân khí!

Đột phá!

Võ Thánh!

[Công pháp: Trần Quốc Long Thương. Võ Thánh]

[Tiến độ: 0]

[Hiệu dụng:, vô song]

[Vô song]: Càng chiến càng dũng, chiến ý chồng chất, vô cùng vô tận.

Càng chiến càng dũng!

Đây chính là sau khi Trần Tam Thạch lĩnh ngộ Võ Thánh, mang đến hiệu quả từ ngữ.

Trước Võ Thánh.

Hắn chỉ là rất khó kiệt sức.

Nhưng hiện nay.

Hắn không những sẽ không kiệt sức, ngược lại có thể càng chiến càng dũng, càng chém giết chiến ý càng dâng cao, không bao giờ ngừng, cho đến khi chết trận, hoặc là giết sạch tất cả kẻ địch!

Cuối cùng!

Đột phá đến cảnh giới Võ Thánh!

“Hô ——”

Trần Tam Thạch chậm rãi thu trường thương lại, cắm cán thương vào mặt đất.

Đột nhiên, cơn lốc bình ổn.

Đá vụn cát sỏi rơi xuống.

Băng tuyết cũng không còn dữ dội như vậy, mà khôi phục lại thành hình dạng lông ngỗng, chậm chậm rơi xuống mái tóc đen của hắn.

Võ Thánh!

Đến nước này rồi.

Cho dù sự phụ tạm thời còn chưa kịp nói.

Trần Tam Thạch cũng có thể đoán được.

Tiến thêm một bước nữa, trên Võ Thánh, chính là võ giả Chân Lực cảnh giới.

Quá trình trong đó, thiếu sót e rằng chính là công pháp và linh khí trời đất.

Đương nhiên những thứ này đều là chuyện sau này.

Trọng yếu trước mắt, là phá hủy trận nhãn chính của Âm Sơn Sơn Mạch.

Giữa Võ Thánh.

Cũng có chênh lệch!

Hiện nay, hắn đã đột phá đến Võ Thánh, đại đô man tộc, cho dù là Võ Thánh tứ tộc tụ họp, lại có thể thế nào?!

“Thiên Tâm!”

Ngựa hạc trắng ứng tiếng mà đến.

Trần Tam Thạch xoay người lên ngựa, đi về phía bắc.

Chương 711: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (2)

Huyền châu trong lòng hắn, cũng lại tràn đầy huyền khí.

.....

Lương Châu.

“Ừng ừng ừng ——”

Bầu trời lại sụp đổ.

Sương máu cách mặt đất chỉ còn lại mười trượng cuối cùng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, dường như đưa tay là có thể chạm tới.

Càng ngày càng nhiều loài chim bị buộc rời khỏi ngọn cây, đến mái hiên đường phố, dày đặc các loài chim, con người phản chiếu thành màu đỏ máu, nhân gian tựa như tu la luyện ngục.

“Tình hình U Châu thế nào?!”

Mấy ngày Lục hoàng tử Tào Hoán không ngủ, trong mắt đầy tơ máu, ngay cả quần áo cũng có chút xộc xệch.

“Tin tốt, tin tốt!”

Thuộc hạ rút cuộc đợi được một mũi tên bắn từ bên ngoài vào: “Lữ tướng quân đã lên đường đến tiền tuyến Chu Đà Quan!”

“Kịp không?”

Tào Hoán nhìn về phía mấy vị tướng quân bên cạnh.

Triệu Vô Cực và những người khác đều im lặng.

“Có thể rút lui một phần.”

Trình Vị đưa ra đáp án: “Sinh môn mở ra, sẽ ở phía đông La Thiên Sơn Mạch.”

“Vậy thì chuẩn bị trước.”

Lục hoàng tử Tào Hoán hạ lệnh: “Ra lệnh cho các doanh tướng sĩ trong thành tập hợp ở ngoài La Thiên Sơn Mạch, sau khi sinh môn mở ra lập tức chạy trốn, về phần dân chúng trong thành, có thể đi theo phía sau, đợi tướng sĩ rút lui trước, bọn họ lại rút lui sau!”

“Được, ta sẽ đi sắp xếp!”

Triệu Vô Cực lĩnh mệnh rời đi.

Rất nhanh.

Bắc Lương quân và vệ sở binh bị nhốt trong Lương Châu thành đã tập hợp lại, duy trì trật tự hướng về La Thiên Sơn Mạch, ở cuối hàng ngũ, là từng tốp từng tốp dân chúng đi theo.

Rất lâu trước đây vì tuổi già, không theo kịp tập võ, cho nên ở hậu phương làm công tác hậu cần quản lý kho lương, Triệu Kiều nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy quen mắt, giống như năm đó bọn họ chạy trốn khỏi Bà Dương.

.....

Đại đô man tộc.

Dưới sự dẫn đường của Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín.

Hồng Trạch Doanh một đường thông suốt, lấy tốc độ nhanh nhất đến Âm Sơn Sơn Mạch.

Sau hơn hai tháng liên tục bão tuyết cực hàn, toàn bộ đại mạc đã hóa thành băng xuyên tuyết nguyên, những ngọn núi

liên tiếp không dứt, càng sớm đã trở thành từng ngọn núi tuyết, có thể nói là núi vũ xà bạc, nguyên trì tượng sáp.

Trong mảnh đất mệnh mông này, một tòa thành đen nhánh sừng sững, như một con quái thú ngủ đông.

Đại đô man tộc!

Thiên Sơn thành!

Trong đại mạc, hiếm có kiến trúc, cho dù có, phần lớn cũng là tồn tại ở dạng tiêu trần giống như Phong Sương thành, mà Thiên Sơn thành, là thành kiên cố duy nhất của man tộc!

Độ kiên cố của nó không kém bất kỳ kinh thành nào của vương triều Trung Nguyên.

Trước đó.

Nơi này vẫn luôn là bộ lạc mạnh nhất của man tộc, đô thành của Thác Bạt nhất tộc.

Nhưng mục tiêu của Hồng Trạch Doanh không phải là nó.

Mà là một ngọn núi cách Thiên Sơn thành hơn trăm dặm về phía sau, Lang Cư Lư Sơn!

Nơi đó.

Là Tử Vi Sơn của man tộc, là nơi tế tự của bọn họ, là nơi trận nhãn chính của huyết tế đại trận tọa lạc.

Thác Bạt, Vũ Văn, Mộ Dung, Đoạn thị, đại hãn của bốn bộ man tộc, lúc này đều tập trung trên đỉnh núi.

Trận chiến này.

Sẽ là trăm năm nay.

Trận chiến cuối cùng của người Trung Nguyên và người man tộc!

Ở ngoài Lang Cư Lư Sơn năm mươi dặm, Hồng Trạch Doanh tạm thời dừng lại.

“Đại nhân!”

Triệu Khang trở về bẩm báo: “Phía trước hai mươi dặm, chính là đại quân mười vạn của man tộc, bọn họ đã sớm kết trận quân trận, chờ đợi ở đây lâu rồi, ước tính thận trọng, cũng có năm Võ Thánh, về cơ bản trừ U Châu bên ngoài, nơi này chính là tất cả lực lượng của man tộc rồi, hơn nữa đường lên núi chỉ có một đường này.”

“Đã đường chỉ có một, vậy thì.....”

Trần Tam Thạch dừng lại một chút: “Giết lên! Truyền quân lệnh của ta, toàn thể tướng sĩ Hồng Trạch Doanh, tại chỗ xếp trận, chuẩn bị —— xung phong!”

“Rõ!”

Sở Sĩ Hùng lĩnh mệnh.

Mệnh lệnh tầng tầng truyền xuống.

Hồng Trạch Doanh ở trong băng thiên tuyết địa, bắt đầu làm công tác chuẩn bị cuối cùng!

“Vũ Văn Tín.”

Trần Tam Thạch mở miệng nói: “Ngươi đi đi.”

“Thật sao?”

Vũ Văn Tín một đường thấp thỏm lo sợ mừng rỡ, hẩn đi ra mấy bước, nhìn về phía xa xa là quân trận của man tộc, giọng điệu trở nên cứng rắn: “Họ Trần kia, phía trước chính là đại quân mười vạn, lại thêm Võ Thánh các bộ, cuối cùng còn có đại tể ti của Vu Thần giáo tọa trấn, các ngươi chẳng qua là lấy trứng chọi đá mà thôi, ta khuyên ngươi vẫn là đừng đi chịu

chết, hiện tại chạy trốn, tương lai trốn đến góc nào đó hẻo lánh, nói không chừng còn có thể sống sót.”

Trần Tam Thạch đứng trên ngựa: “Trước khi trời tối, chúng ta sẽ lại gặp.”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Vũ Văn Tín sửng sốt một chút, rất nhanh phản ứng kịp ý tứ của lời này.

Thả hăn trở về, lại nói trước khi trời tối gặp lại.

Ý của họ Trần, không phải là nói, trước khi trời tối, hăn muốn đánh đến đỉnh núi sao?

“Cuồng vọng! Bất quá.....”

Vũ Văn Tín chế nhạo nói: “Nhìn thấy thi thể của ngươi, có lẽ không cần trời tối, hai canh giờ sau là có thể!”

Đợi một câu ác độc tiếp theo, hăn mới cưỡi ngựa chạy trốn.

.....

Trên đỉnh núi.

Tế đàn.

Đại tể ti Vu Thần giáo ngồi xếp bằng trên tế đàn, trong tay kết pháp ấn, dưới thân bày rất nhiều sát thạch, duy trì sự vận hành của huyết tế đại trận, hai tháng trôi qua, toàn thân hăn sớm đã bị băng tuyết bao phủ, nhìn giống như một bức tượng băng.

“Những ngày cuối cùng!”

“Huyết tế đại trận sẽ đại công cáo thành.”

Âm thanh khàn khàn truyền ra từ trong tượng băng.

“Đại tể ti thật sao?!”

Nghe được lời này.

Vài đại hãn đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Điều này có nghĩa là.

Chỉ cần vượt qua mấy ngày cuối cùng.

Toàn bộ Đông Thắng Thần Châu, sẽ đều là của bọn họ thiên tộc!

Các đại hãn mong đợi vô cùng chờ đợi trên đỉnh núi.

Mấy ngày sau.

Một tên binh sĩ đến báo.

“Trần Tam Thạch đến rồi!”

Chương 712: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (3)

“Áo trắng và Hồng Trạch Doanh, đã xếp trận dưới núi!”

“.....”

“Nhanh như vậy?”

Vũ Văn Cảnh Liêm hừ lạnh một tiếng: “Bọn họ còn thật dám đến!”

“Đại hãn, cửu điện hạ trở về rồi!”

“Phụ hãn! Phụ hãn!”

Chỉ thấy cửu hoàng tử Vũ Văn Tín phong trần mệt mỏi xông vào trong trường, quỳ rạp xuống đất.

“Tín Nhi, ngươi..... Sao ngươi lại trở về rồi?”

Vũ Văn Cảnh Liêm có chút không thể tin đứng dậy: “Họ Trần kia, cứ như vậy thả ngươi trở về?!”

“Phụ hãn, người này vô cùng ngoan cường!”

Vũ Văn Tín mắng chửi nói: “Hắn nói lời ác độc, nói muốn trước khi trời tối, lấy đầu của phụ hãn và mấy vị thúc bá!”

“Tìm chết!”

Nghe vậy.

Thác Bạt Hoằng Tín nổi giận đùng đùng: “Đội quân một vạn hai ba ngàn người, muốn lên núi, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày! Thiên tộc dừng sĩ đâu?!”

“Chúng ta ở đây!”

Có đến năm Võ Thánh đứng ra.

Bọn họ.

Chính là trừ U Châu bên ngoài, lực chiến đấu mạnh nhất của toàn bộ man tộc.

Trong đó.

Thác Bạt có hai người.

Ba người còn lại, ba bộ lạc mỗi người lại chiếm một người.

“Các người nghe rõ rồi!”

Thác Bạt Hoảng Tín nói: “Bất cứ một người nào trong các người, chỉ cần có thể chém được đầu của họ Trần, sau khi huyết tể đại trận kết thúc, liền phong vương! Bất kỳ một tên binh sĩ nào khác, chỉ cần có thể khiến Trần Tam Thạch lưu một giọt máu, liền phong bá tước! Chém được tứ chi của hắn, cho dù là một ngón tay, liền phong hầu!”

Thưởng lớn như vậy!

Đừng nói là mười vạn binh sĩ, chính là năm Võ Thánh, trong thân sắc cũng đều ẩn giấu hưng phấn.

“Còn ngần ra làm gì?”

“Mau mau xuống núi, đừng lại trúng phải âm mưu quỷ kế của tên này!”

“.....”

.....

Dưới núi.

Các tướng sĩ Hồng Trạch Doanh nhét một chút lương khô và thịt khô còn sót lại vào miệng, để tiến hành bổ sung thể lực cuối cùng.

Trần Tam Thạch cũng từ trong túi trữ vật, lấy ra một cây Hồ Đầu Sâm Kim Thương khác, tự tay lắp ráp từng khúc một, coi như lưu lại để dùng, vừa mới trở lại phía trước trận chỉ huy, trong đầu đã vang lên một giọng nữ như băng tuyết.

“Theo trầm đi.”

Thẩm Quy Di?

Trần Tam Thạch lập tức nghe ra.

Đây là giọng của tiểu cô vợ hãnh, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một bóng dáng mặc váy đen vàng, đập phi kiếm chậm chậm hạ xuống.

“Chà, đây không phải là muội muội của ta sao.”

Trần Tam Thạch xách hai cây trường thương đi qua: “Người làm sao tìm đến đây? Vừa khéo, muội muội đã đến, không bằng lưu lại giúp đỡ, nếu có người trợ giúp, xác suất thắng trận này có thể tăng thêm hai thành!”

Mặt mũi nữ đế Đại Khánh không có biểu cảm, giọng nói cũng không có cảm xúc, nhàn nhạt lặp lại: “Theo trầm đi.”

“Không giúp đỡ cũng không sao, người đi đi.”

Trần Tam Thạch đã dự liệu trước: “Nếu ta chết ở đây, Lan tỷ nhi và Độ Hà, sau này sẽ vất vả muội muội chăm sóc, ta Trần Tam Thạch, có lỗi với hai mẹ con nàng.”

“Đã biết có lỗi.”

Nữ đế nhàn nhạt nói: “Còn không theo trầm đi?”

Trần Tam Thạch không trả lời, xoay người muốn đi.

Ai ngờ.

Nữ đế nâng tay áo, ngăn cản phía trước, trong giọng nói lộ ra uy nghiêm không thể cự tuyệt: “Nói lần cuối cùng, theo ta đi.”

“Người điên rồi?”

Trần Tam Thạch không thể lý giải nhìn nàng: “Không giúp đỡ cũng không thành vấn đề, nhưng xin người đừng làm lỡ chiến cơ, tránh ra.”

“Nếu như.....”

Trong lòng bàn tay nữ đế, một thanh phi kiếm đi kèm ánh sáng lưu chuyển hiện ra, lạnh lùng nói: “Ta không tránh thì sao?”

“Vậy ta chỉ đành, cùng muội muội so chiêu rồi.”

Trần Tam Thạch nói với giọng điệu kiên định, xoay hai cây trường thương, từng trận chân khí cuộn cuộn trào ra.

Nhìn thấy thái độ của hắn.

Nữ đế Đại Khánh, cuối cùng vẫn buông thanh trường kiếm xuống: “Đáng giá sao? Người trong Lương Châu thành, và người không thân cũng chẳng quen, cần gì mạo hiểm tính mạng đi cứu bọn họ? Đi theo ta, người có linh căn, nhìn vào mặt tử tử của ta, cho dù tư chất kém cỏi, ta cũng có thể đưa người đến đại tông môn làm tạp dịch đệ tử, đồng dạng có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời ở phạm tục.”

“Su phụ ta ở trong thành, làm sao có thể nói là không thân cũng chẳng quen?”

“Hắn vốn dĩ chính là người sắp chết.”

“Su tử ta.....”

“Làm sao? Người còn muốn để trăm cứu trăm thất của người? Nữ nhi của người cũng không cần nhắc tới, không phải cốt nhục của tử tử ta, thậm chí không phải cốt nhục thân sinh của người.”

“Vậy dân chúng đâu?”

“Dân chúng?”

Nói đến đây.

Trong con người bình tĩnh đến cực điểm của nữ đế Đại Khánh, rốt cuộc hiện ra thần sắc, đó là..... Nghi hoặc.

Nàng khá là không hiểu nói: “Dân chúng, không phải là người không liên quan đến người nhất sao?”

Đối mặt với câu hỏi của nàng.

Trần Tam Thạch không trực tiếp trả lời.

Mà đưa tay mò mẫm trong lòng, rất nhanh lấy ra một xấp ngân phiếu, đập vào tay nữ đế, tiếp theo là mấy thỏi ngân nguyên bảo.

“Người đợi một chút.....”

Hắn nói, lại mò mẫm từ bên hông ra một ít tiền đồng, chỉ là còn chưa kịp giao vào tay đối phương, nữ đế đã rất ghét bỏ rải chúng xuống đất, nhàn nhạt nói: “Phàm tục kim ngân, không cần người cho, trăm tự nhiên sẽ không để tỷ tỷ thiếu ăn mặc.”

“Ta biết, người là hoàng đế của Khánh quốc, ai có thể giàu hơn người, ta không có ý này, ta đang trả lời câu hỏi của người. Người không phải hỏi ta, dân chúng có liên quan gì đến ta sao?”

Trần Tam Thạch cúi người, nhặt ngân phiếu, bạc, tiền rơi đầy đất từng cái từng cái một, cầm trong tay triển lãm, không làm âm ỉ cũng không giận dữ nói:

“Lúc bắt đầu, ta là một thợ săn.

“Dựa vào một cây cung tên, dựa vào đôi tay ăn cơm.

“Lúc đó, trừ người bên cạnh, ‘dân chúng’ thực sự không liên quan gì lớn đến ta, chỉ là ta cũng là một trong số bọn họ

mà thôi, gặp phải tình huống như vậy, tự nhiên là khôn ngoan sẽ sống lâu.

Chương 713: Đại Tuyệt Long

Kỵ khai Thiên Môn (4)

“Nhưng sau đó.

“Ta làm ‘quan’ rồi.

“Người nhìn thấy những ngân phiếu này không? Mỗi tờ mấy ngàn lượng, là bạc mà rất nhiều người cả đời cũng kiếm không được, dựa vào chúng nó, ta và tỷ tỷ người ở nhà lớn, ăn sơn trân hải vị, hưởng vinh hoa phú quý.

“Cho nên, người cảm thấy những ngân lượng này là từ đâu tới?”

“Lời thừa thôi.”

Nữ đế không kiên nhẫn nói: “Tự nhiên là bổng lộc của người.”

“Không, người nói sai rồi. Những ngân lượng này, không phải triều đình cho ta, càng không phải hoàng đế cho ta.”

Trần Tam Thạch lại từ trong túi trữ vật lấy ra một nắm linh hòa, giọng điệu đột nhiên nặng thêm: “Mà là, dân chúng cho ta.

“Dân chúng trả lương thực cho Bắc Lương quân, là vì cái gì?

“Không phải là cầu ổn định, cầu che chở sao? Lúc man tử đục thủng tường thành Trường Thành, giết vào thôn trang, có người nào có thể đứng ra ngăn cản bọn họ?

“Nhận tiền tài của người, thay người tiêu tai, là chuyện đương nhiên.

“Giang hồ tiêu cực có một câu nói, gọi là ‘người còn tiêu còn, người mất tiêu mất’.

“Ngay cả người trong giang hồ cũng hiểu đạo lý, chẳng lẽ, muội muội, không, Đại Khánh bệ hạ, không hiểu sao?”

Một phen lời lẽ nói xuống.

Nữ đế Đại Khánh suy nghĩ một lát, cuối cùng nhân nhật mở miệng: “Ngược lại là một cách nói thú vị. Nhưng nói cho cùng, ngươi vẫn là muốn lưu lại liều mạng?”

Trần Tam Thạch ngầm thừa nhận.

“Dù sao trăm cũng đã tới, không tính phụ lòng ủy thác của tỷ tỷ, ngươi một lòng tìm chết, ngăn không được, tùy ngươi vậy.”

Nữ đế nói xong, lẳng không mà đi.

“Còn thật đi rồi sao?”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

Hắn còn suy nghĩ, có thể thuyết phục tiểu cô giúp đỡ.

Thôi.

Chẳng qua là liều mạng một trận!

.....

Nửa canh giờ sau.

Không đợi Hồng Trạch Doanh có động tác.

Đại quân mười vạn của man tộc, liền chủ động xuất kích.

Xếp hàng ở phía trước nhất.

Càng có một vạn Thiết Phù Đồ do bốn bộ liên hợp góp lại!

Một vạn tinh nhuệ này, lấy nhân chờ mết.

Toàn thân trên dưới đều bao phủ áo giáp dày, bên trong bên ngoài chỉ lộ ra một đôi mắt, ngay cả chiến mã dưới thân cũng là tinh tuyển, cũng mặc giáp trụ, bọn họ liên thành một hàng, nhìn từ xa xa giống như ngọn núi sắt đang chạy.

Ngược lại nhìn Hồng Trạch Doanh.

Vạn dặm tập kích, thiên tượng cực hàn, các tướng sĩ vốn dĩ là dựa vào ý chí kiên cường chống đỡ đến hiện tại, hơn nữa cũng không có bất kỳ cạm bẫy và binh khí nào chuyên dùng để đối phó với Thiết Phù Đồ.

Cũng chính là nói.

Vấn đề trước mắt mà phải đối mặt, chính là kỵ binh nhẹ đối đầu kỵ binh nặng.

Kết quả trong tình huống bình thường như thế nào, phạm là người hiểu binh pháp đều biết rõ trong lòng.

Nhưng vào giờ phút này.

Trên mặt các tướng sĩ Hồng Trạch Doanh, không có một người nào mang theo sợ hãi, bọn họ có, chỉ có quyết tuyệt bi tráng, và tín niệm tất thắng.

Phía trước trận.

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại, ngoảnh đầu hỏi: “Các huynh đệ, sợ không?!”

“Có gì phải sợ?!”

Một vạn ba ngàn tướng sĩ, gần như đồng thanh.

“Tốt!”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Lúc đầu ở Lăng Châu, ba ngàn Huyền Giáp, còn nhớ ba đạo thiên lôi ở Ngân Tùng Nhai kia không?! Còn nhớ, trận sương mù bên ngoài Hồ Lao Quan kia không?!”

Nghe được lời này.

Các tướng sĩ đều nhỏ giọng bàn luận.

Ba ngàn Huyền Giáp.

Không biết đã nói với các huynh đệ khác bao nhiêu lần.

Nhưng mọi người đều bán tín bán nghi.

Dù sao thực sự có chút quá huyền ảo.

Có trận đánh nào mà đang đánh thì có thiên lôi trợ trận?

Còn có thiên binh nhập thân.

Càng là chuyện hoang đường.

Chỉ là tướng quân trước khi quyết chiến, đột nhiên nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ.....

“Đại nhân!”

Hạ Tông có chút kích động, nhưng lại có chút nghi hoặc:
“Chẳng lẽ.....”

“Không sai!”

Trần Tam Thạch làm động tác cần thiết để khích lệ trước trận: “Chúng ta là sư đoàn chính nghĩa, tự có ông trời trợ giúp, mà đám man tặc trước mắt các ngươi, chẳng qua là dựa vào yêu nhân quấy phá mà thôi! Bọn họ, muốn nghênh đón thiên phạt!”

Tiêu Trung hiếu kỳ nói: “Đại nhân, nhưng hôm nay, không có sấm, cũng không có sương mù.”

“Có một câu nói.”

“Gọi là, thời đến đất trời đều trợ lực, vận đi anh hùng không tự do!”

“Man tộc tàn bạo! Đồ sát sinh linh! Nghịch thiên mà đi, đất trời không dung!”

“Cho nên trời đất, đều sẽ trợ lực cho Hồng Trạch Doanh của ta!”

“Hồng Trạch Doanh!”

“Xếp trận!”

Hai quân đối đầu.

Áo trắng cười ngựa trắng giơ cao trường thương trong tay, nhiệt huyết điều động, giọng nói của hắn vang vọng tuyệt nguyên, mỗi một chữ, đều giống như đang gõ đại chung trong đầu của hai quân địch ta:

“Đại Tuyệt Long Ky, Thiên Môn trận!”

.....

U Châu.

Địa thế Chu Đà Quan hiểm trở, nhưng thành trì không lớn, không thể dung nạp quá nhiều binh lính, cho nên đại quân mười vạn của man tộc, nhiều hơn vẫn là dựa vào địa thế đóng quân cắm trại, trấn thủ bốn phương tám hướng.

Dưới sự chỉ huy của Hứa Văn Tài.

Mấy ngày gần đây, Bắc Lương quân vững vàng từng bước, một đường tiến đến khu vực Hoàng Phong Cốc.

Thông qua nơi này, phía trước chính là thành trì Chu Đà Quan.

Bắc Lương quân tiến vào rồi, sẽ phải đối mặt với vòng vây bốn phía, không còn bất kỳ đường lui nào.

“Các huynh đệ, theo ta xông lên!”

Phạm Hải Lăng gào thét vung thanh đao trong tay, thừa dịp bóng đêm đột nhiên lao về phía quân doanh địch.

Trong quân doanh man tộc, một bóng dáng bay lên.

Rõ ràng chính là tên tu sĩ cổ ma tộc trước đó.

“Các ngươi còn thật dám đến chịu chết?!”

Tu sĩ lạnh quát một tiếng, giơ tay chính là một chiêu phi kiếm.

“Dùng!”

Phạm Hải Lăng dùng hết sức lực, thanh đao dường như hóa thành sư tử bổ xuống.

Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt.

Phi kiếm đã giết chết sư tử.

Bản thân hắn, càng giống như tảng đá được ném ra bởi xe ném đá bay ngược ra ngoài.

Chương 714: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (5)

“Còn có ta!”

Phí Thiên Nam kéo theo thanh đao đột nhiên xuất hiện sau lưng đối phương, trên lưỡi đao chân khí cuộn cuộn, tựa như sóng thần bạo phát, nhưng mắt thấy sắp chém trúng đầu đối thủ, trên bề mặt cơ thể của tu sĩ áo đen, đột nhiên sáng lên một lớp lá chắn màu đỏ, lưỡi đao phá vỡ lá chắn, nhưng thân đao bị kẹt chặt, không thể tiến thêm nửa phân, hấn lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Khuôn mặt tu sĩ áo đen đáng sợ, ngón tay như người chết nhanh chóng bám quyết niệm chú, trong lòng bàn tay chảy ra độc vụ màu đen, liền vỡ lên, nhẹ nhàng dễ dàng đánh nát hộ thể chân khí.

Phí Thiên Nam từ trên không trung mấy chục trượng nặng nề rơi xuống đất.

Không có bất kỳ thời gian thở dốc.

Tu sĩ cô ma đã đuổi giết đến, thanh phi kiếm màu máu kia, cách hấn chỉ còn lại nửa tấc cuối cùng, căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng hoặc là né tránh, gần như cục diện đã định.

Ngàn cân treo sợi tóc.

“Đang ——”

Một cây Phương Thiên Họa Kích chết chết ngăn cản phía trước, cùng nó giằng co.

“Là người?”

Tu sĩ cổ ma không dừng lại, một tay cầm kiếm, một tay kết ấn, lập tức sát khí trên phi kiếm tăng mạnh, bắt đầu đẩy về phía trước, ần ần có xu hướng thắng được Phương Thiên Họa Kích.

Cũng đúng lúc này.

Từng trận ánh sáng tím nhạt trên Phương Thiên Họa Kích tầng tầng sáng lên, cho đến khi phủ đầy binh khí, bạo phát ra thần lực hương hỏa chưa từng có, trực tiếp hất bay thanh phi kiếm màu máu cùng với tu sĩ cổ ma.

“Ngươi?!”

Tu sĩ cổ ma triển khai đôi cánh hóa thành bởi pháp thuật trong không trung ổn định thân hình, trên thân sắc hiện lên kinh ngạc: “Nhanh như vậy đã đột phá rồi?!”

Lữ Tịch vạm vỡ như núi chậm rãi đứng lên, dưới hương hỏa màu tím, ngay cả áo giáp trên người cũng phát ra ánh sáng tím lấp lánh, trong đôi mắt càng phát ra hương khí huyền khí, cả người nhìn giống thần như ma.

“Tà thần đạo?”

Tu sĩ cổ ma rất nhanh đã nhìn ra manh mối: “Được lắm, biết mình không phải đối thủ, cho nên dứt khoát chuyển sang tà thần đạo? Xem ra tù binh trong thành trì kia, đều biến thành tế phẩm của ngươi rồi, chắc chắn ~ một vạn người cũng không phải là con số nhỏ, ngươi ngược lại là hợp với tính cách của chúng ta.”

“Yêu nhân, những man tặc kia vốn dĩ đáng chết!”

Nhiếp Viễn ở không xa phản bác nói: “Lữ tướng quân chỉ là tạm thời mượn dùng tà thần đạo, sau trận chiến này, sẽ tiếp tục tu luyện chính thần đạo!”

“Nực cười! Ta chưa từng nghe nói có người nhập tà thần đạo còn có thể quay đầu.”

Tu sĩ cổ ma dường như mỉm cười nói: “Ngươi họ Lữ? Lữ đạo hữu, ta rất thưởng thức phong cách hành sự của ngươi, có muốn nhập cổ ma tộc của ta không?”

“Yêu nhân càn rỡ!”

Giọng của Lữ Tịch như sấm vang: “Ta Lữ Tịch là Đại Thịnh Uy Vũ hầu, đại đệ tử dưới trướng Tôn Tượng tông, sao có thể cùng bè lũ với lũ yêu nhân các ngươi?! Ít nói nhảm thôi, lấy mạng đến đây!”

Lời còn chưa dứt.

Phương Thiên Họa Kích ầm ầm đập xuống.

Tu sĩ cổ ma một bên nắm kiếm chỉ điều khiển phi kiếm ngăn cản, một tay khác lại kết ấn, từ dưới mặt đất triệu hồi ra từng gốc đằng mạn đỏ tươi có gai, giống như rắn yêu từ bốn phương tám hướng cuốn đến.

Lữ Tịch hoàn toàn không để ý, chỉ là mang theo sát ý ngập trời, Phương Thiên Họa Kích chứa đựng lực lượng long tượng một lần lại một lần đập xuống, trong mắt chỉ có tấn công, không có phòng thủ.

Phía sau hắn, chậm chậm dâng lên một mảnh rồi một mảnh sắt đen, đồng dạng phát ra thần lực hương hỏa, dày đặc giống như một bầy quạ đen, đi theo điểm rơi của Phương Thiên Họa Kích tấn công giết địch.

“Pháp khí hương hỏa? Nơi phạm tục này, vậy mà còn có pháp khí lưu lại!”

Đối phương mượn tà thần đạo đột phá sau, tu sĩ cổ ma vốn dĩ đã rất vất vả, pháp khí vừa ra lại càng chống đỡ không

được, hắt há miệng phun ra một ngụm độc vụ, liền muốn bay lên trời cao chạy trốn khỏi nơi này.

Tuy nhiên hắt vừa mới rời khỏi mặt đất, đã có một cái vuốt ma màu tím từ trong hắc ám che trời lấp đất vươn ra, ấn chặt trên bả vai hắt, bất luận như thế nào cũng không thể giãy giụa.

Hắt quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt giống như tà thần.

“Hiện tại muốn đi?”

Giọng nói của Lữ Tịch khàn khàn, nói chuyện ảm ảm đôi thành một người khác: “Muộn rồi!”

Nói xong.

Hắt liền kéo tu sĩ từ trên không trung xuống, ầm ầm một tiếng khảm vào mặt đất, Phương Thiên Họa Kích theo sát mà đến, pháp khí hương hỏa càng là cuồng phong bạo vũ rơi xuống, cho đến mười mấy hơi thở sau mới dừng lại.

Đợi đến khi bụi đất tán đi, trước mắt rõ ràng là một cái hố sâu hơn một trượng, trong hố, chỉ còn lại một đồng thịt nát.

“Yêu nhân, bắt quá như vậy.”

Lữ Tịch từ từ nhắc Phương Thiên Họa Kích từ trong hố trời lên, lưỡi sắc bén, vẫn còn dính máu thịt sền sệt, từng cục từng cục, “bộp bộp” nhỏ giọt trên mặt đất.

“Lữ tướng quân!”

“Uy vũ!”

“Tướng quân uy vũ!”

“.....”

Chứng kiến một màn này sau.

Sĩ khí của Bắc Lương quân tăng mạnh.

“Theo ta, giết ——”

“Giết!”

Bảy vạn Bắc Lương quân, hoàn toàn đỏ mắt.

Số lượng của bọn họ, vốn dĩ cũng không chênh lệch quá nhiều với mười vạn binh lực của man tộc ở Chu Đà Quan, chỉ trong mấy canh giờ, đã không ngừng đẩy chiến tuyến về phía trước, nửa đêm giờ Tý, liền mang theo lửa cháy ngập trời, một đường giết về phía Chu Đà Quan.

Phía sau thành trì.

Giữa núi rừng.

Có đến năm tu sĩ cổ ma ngồi xếp bằng.

Ở giữa bọn họ, chính là trận nhãn phụ không chế sinh môn.

“Không tốt rồi tiên sư!”

Một tên đại tướng của Mộ Dung tộc lão đảo chạy đến:
“Phía trước chống đỡ không được rồi!”

“Cái gì? Các người những thiên tộc này đều là phế vật sao?!”

Tu sĩ cổ ma Văn Cát tức giận nói: “Ba tên bọn họ là Võ Giả Thoát Phàm trung kỳ, các người có bốn tên, binh lực cũng nhiều hơn, cái này cũng không ngăn được?”

Chương 715: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (6)

“Không phải đâu tiên sư!”

Đại tướng vội vàng giải thích: “Lữ Tịch! Lữ Tịch của Bắc Lương quân, tu luyện tà thần đạo, không lâu trước đó còn huyết tể một vạn người thiên tộc của ta, hiện nay cảnh giới tăng mạnh! Võ Thánh tâm thường căn bản không phải là đối thủ, hiện nay chỉ sợ là,”

“Tà thần đạo? Nếu như vậy, ngược lại là có thể hiểu được.”

Văn Cát nhìn về phía mấy người khác, phân phó nói: “Ba người các ngươi đi, nhất định phải giết chết người này!”

“Sư huynh yên tâm!”

Ba tên tu sĩ lĩnh mệnh rời đi.

Văn Cát lại nhìn về phía người cuối cùng, trầm giọng nói: “Nếu ta không nhớ nhầm, Tôn Tượng tông còn có một tiểu đệ tử giết đến Lang Cư Lư Sơn rồi?”

“Không ngại.”

Hoàn Nhan Liệt bình tĩnh nói: “Người kia chẳng qua là một vạn binh mã, Võ Đạo đệ nhất cảnh Thoát Phàm trung kỳ, cho dù hấn đột phá đến Thoát Phàm hậu kỳ, cũng bất quá tương đương với Luyện Khí trung kỳ, hướng chi dám đại hấn phạm tục kia dưới trướng cũng có bốn tên Võ Phu đồng cảnh giới.

“Lại thêm đại tể ti Vu Thần giáo, nhiều năm trước đó bị tông môn của ta thu làm môn đồ, hiện nay cũng là cảnh giới

Luyện Khí hậu kỳ, tổng không đến mức ngay cả một Võ Giả Thoát Phàm cảnh cũng đối phó không được.”

“Mặc dù nói như vậy.”

Văn Cát nghiêm túc nói: “Nhưng dù sao cũng là chuyện lớn, không thể có chút nào sơ suất. Người lập tức trở về Lang Cư Lư Sơn, trợ giúp đại tể ti kia cùng nhau trấn thủ trận nhãn chính, nơi này để ta trông coi.”

“Được rồi.”

Hoàn Nhan Liệt mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn đáp ứng, dùng hết tất cả phù lục gia tốc, lẳng không mà đi, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Lại là mấy vòng ác chiến, bên ngoài Chu Đà Quan.

Lữ Tịch đi đầu, lấy thế không thể đỡ xông pha giết địch, sau đó vòng qua thành trì, liền muốn thẳng đến vị trí của trận nhãn, bất kỳ kẻ nào dám cản đường, không cần tự mình ra tay, sẽ bị mảnh vỡ lưu hương phía sau hắn đâm xuyên thân thể mà chết.

“Thất phu!”

“Chết đi!”

“Ầm ——”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu có ba món pháp khí khác nhau đánh tới.

Một thanh phi kiếm, một bó dây xích sắt, cùng với một cây kim cương trượng.

Lữ Tịch cũng không tránh né, toàn thân lại bị quán quanh bởi khí tím, Phương Thiên Họa Kích vung xuống hai bên, chính là hất bay hai món pháp khí, món pháp khí cuối cùng

cũng là dưới sự công kích của mảnh võ lư hương mất đi liên lạc với chủ nhân, rơi xuống mặt đất.

Sau đó hần liền chủ động tấn công, đập mảnh võ lư hương lẳng không bay, trong chớp mắt đã đến trước mặt tu sĩ cổ ma mất đi pháp khí.

“Xoạt ——”

Tu sĩ cầm pháp khí có ngoại hình tương tự như dây xích huyền thiết kịp thời quần lấy Phương Thiên Họa Kích, một người khác càng là điều khiển phi kiếm từ bên sườn đột kích, tu sĩ tay không cũng kết ấn thi pháp, trong nháy mắt đã biến thành ba mặt vây công.

Tuy nhiên.

Đối mặt với cục diện gần như tử vong.

Lữ Tịch bị khí tím quần quanh chỉ là cười gằn: “Yêu nhân, bất quá như vậy!”

Nói xong.

Hần đột nhiên kéo một cái, trực tiếp ném tu sĩ trên Phương Thiên Họa Kích cùng với dây xích bay đi, dưới chân mảnh võ lư hương, chính là ô ạt hướng về phía tu sĩ cầm kiếm, khiến hần phải triệu hồi phi kiếm về phòng thủ, sau đó giờ năm đâm trái lên, chân khí, thần lực hương hỏa trong nháy mắt toàn bộ hội tụ, hóa thành long tượng ma thần, đập vào đầu của tên tu sĩ cuối cùng.

Tên tu sĩ kia tại chỗ giống như lưu tinh rơi xuống mặt đất.

Sau đó.

Lữ Tịch chủ động phát động, cùng ba tên tu sĩ chém giết.

Lấy một địch ba, vậy mà không rơi vào thế hạ phong.

Hơn nữa hắn không hề ham chiến, tìm được cơ hội liền thẳng đến phương hướng trận nhãn.

Hai mươi dặm!

Mười dặm!

Cuối cùng năm dặm!

Mắt thấy trận nhãn ở ngay trước mắt.

Thiên lệch lại có một đạo huyết quang từ trên trời giáng xuống, trong đó ẩn chứa pháp và sát khí, muốn vượt xa bất kỳ một tên tu sĩ nào trước đó.

Lữ Tịch gào thét nghênh đón.

Sau một tiếng nổ vang.

Hắn ngã xuống trong màn bụi mù đầy trời, mảnh vỡ lưu hương cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng, rồi rít ròi trên mặt đất.

“Ừ, thì ra là thế.”

Tu sĩ cổ ma Văn Cát lẳng không mà đứng, nhìn xuống phạm tục tướng quân dưới mặt đất: “Tà thần đạo trợ giúp người đột phá đến Thông Linh trung kỳ, lại thêm sát khí mang đến sau khi tàn sát vạn người, mới có lực chiến đấu như vậy.

“Ha ha, người cũng là hồ đồ.

“Dựa theo tư chất của người, nếu như sớm một chút tu luyện tà thần đạo, tế tự nhiều kiến hôi một chút, hiện nay chưa hẳn không thể là Thông Linh hậu kỳ thậm chí đột phá đến đệ nhị cảnh, hiện nay mới bắt đầu luyện, thực sự là có chút muộn rồi.”

“Khụ khụ.....”

Lữ Tịch quỳ một gối trên mặt đất, lau đi vết máu nơi khoe miệng.

“Đại sư huynh!”

Nhiếp Viễn và những người khác mang theo ba ngàn Hãm Trận quân, phá vây đến nơi này, chỉ còn lại hai trăm người cuối cùng, vẫn là trong tình huống có hai tên Võ Thánh đi theo.

“Không cần quản ta, ta không sao.”

Lữ Tịch lấy Phương Thiên Họa Kích làm chỗ dựa đứng lên: “Các người chỉ cần xông lên, không tiếc bất cứ giá nào phá hủy trận nhãn!”

“Phế vật!”

Văn Cát nhìn đám phàm nhân xông đến trước mặt, trong ánh mắt đầy khinh thường: “Cái gì mà thiên tộc chó má, cũng xứng nói là huyết mạch hậu duệ của cổ ma tộc ta ở Đông Thắng Thần Châu? Ngay cả chút người này cũng không ngăn được, ta thấy các người, đến lúc đó cũng cùng nhau làm được liệu đi!”

“Tiên sư tha tội a!”

“Các huynh đệ, theo ta cùng nhau, giết đám Thịnh nhân này!”

“.....”

Võ Thánh của man tộc vẫn luôn ở phía sau dẫn quân đuổi giết lập tức rơi vào nỗi sợ hãi to lớn, lập tức dẫn theo người liều mạng xông lên ngăn cản.

Tam sư huynh Nhiếp Viễn bọn họ.

Vốn dĩ chính là cứng rắn phá vây đến nơi này, Lữ Tịch dẫn đầu bị ngăn cản, bọn họ cũng không thể tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã bị đại quân vây quanh.

Chương 716: Đại Tuyệt Long Kỵ khai Thiên Môn (7)

Ba tên tu sĩ cổ ma, lại thêm hai tên Võ Thánh của man tộc chạy đến.

Rất nhanh đã đánh cho Phí Thiên Nam và Phạm Hải Lăng thành trọng thương.

Bao gồm Lữ Tịch, cũng không phải là đối thủ của Văn Cát, lại là mấy hiệp đấu pháp sau, ngay cả áo giáp màu đỏ thẫm trên người hắn cũng rách nát.

Đến đây.

Toàn bộ Bắc Lương quân rơi vào tuyệt cảnh.

Rõ ràng chỉ còn lại mấy dặm cuối cùng, rõ ràng đã có thể nhìn thấy dáng vẻ của tế đàn, nhưng chính là đoạn đường cuối cùng này, quả thực giống như hào sâu, khiến người tuyệt vọng.

“Àm ầm ——”

Trận nhãn phụ ánh sáng đỏ lóe lên, sát khí xông thẳng lên trời.

Sương máu bên trong kết giới.

Lại hạ thấp.

Chỉ còn lại hai trượng cuối cùng!

Chỉ hai trượng!

Lầu các trong Lương Châu thành, từ tầng ba bắt đầu, đã bắt đầu bị bao phủ hoàn toàn.

Đại lượng đại lượng quân đội hướng về sâu trong La Thiên Sơn Mạch tiến lên, từng tốp từng tốp dân chúng đi theo phía sau, đều nói trong núi sâu có nhiều hung thú, nhưng đường như cũng cảm nhận được thiên địa kịch biến, cứng rắn không có người nào nhìn thấy một con nào.

Số lượng dân chúng trong núi, cũng chỉ là một phần mười dân chúng của Lương Châu, nhiều người hơn mới vừa nhận được thông báo, vội vàng chạy ra ngoài thành.

Nhưng.....

Sinh môn không có mở ra!

Gần như đã đến thời khắc sống chết, cái gọi là sinh môn không có xuất hiện.

Tốc độ xúc tiến của huyết tể đại trận càng ngày càng nhanh, sương máu lại hạ thấp, cách mặt đất, chỉ còn lại một trượng cuối cùng, gần như đã đến mức nhảy lên là có thể chạm tới.

Thập Nhị Trọng Sơn.

Trong doanh trướng.

“Lữ Tịch đâu? Vẫn chưa có tin tức sao?”

Long Khánh hoàng đế hỏi.

“Bệ hạ, hiện nay sương mù che trời, chỉ sợ là ngay cả tình báo cũng không tốt lại đưa vào rồi!”

Hầu công công rõ ràng hoảng loạn không thôi: “Lữ tướng quân bọn họ trước đó, đều không có tin tức.....”

“Ừ.”

Long Khánh hoàng đế không có lại ngồi chờ.

Hắn rút ra thanh Long Uyên Kiếm không ngừng ong ong, đi ra ngoài doanh trướng, đến trước mặt lão đốc sự: “Xem ra

dân chúng Lương Châu có kiếp nạn này, là mệnh trung chủ định, ai cũng không thể làm gì được.”

Tôn Tượng tông làm như không nghe thấy.

“Ta hỏi ngươi.”

Long Khánh hoàng đế nheo mắt lại: “Nếu như trẫm, có biện pháp đưa ngươi ra ngoài, ngươi còn có biện pháp phong ấn sát mạch không?”

“Ngươi nói cái gì?!”

Nghe được lời này, Tôn Tượng tông mới đột nhiên ngừng đầu, từ khi huyết tể đại trận bắt đầu liền bình tĩnh đến nay, vậy mà không thể khống chế được giọng điệu trong lời nói là phần nộ: “Ngươi, ngươi vẫn luôn có biện pháp ra ngoài?!”

Long Khánh hoàng đế không có phủ nhận.

“Tào Khải!”

Tôn Tượng tông đứng lên: “Tại sao ngươi không nói sớm?! Đã có biện pháp ra ngoài, tại sao còn muốn để hai tên đệ tử của ta dẫn theo rất nhiều tướng sĩ đi mạo hiểm chín chết một sống?”

“Trẫm, có nổi khồ!”

Long Khánh hoàng đế đưa ra Long Uyên Kiếm: “Tổ tông lưu lại đồ vật trên kiếm, nếu như dùng ra, có lẽ có thể chống lại đại trận lấy sát mạch làm nguồn, che chở một người rời khỏi nơi này, nhưng chỉ lần này, dùng qua sau đó sẽ không còn, trẫm sao có thể không cẩn thận lại cẩn thận?”

“Lão phu nghe hiểu rồi.

“Ngươi không tiếc lấy tính mạng của mấy vạn tướng sĩ, mấy trăm vạn dân chúng đi đánh cược sinh môn bên ngoài có

thể kịp thời mở ra, chỉ là bởi vì người không yên tâm mượn kiếm cho ta dùng, lại muốn bảo vệ con bài chưa lật của mình.

“Tào Khải a Tào Khải, người còn thật là ích kỷ đến mức khiến người ta căm phẫn!

“Nhi tử của người cũng ở trong Lương Châu!

“Trong mắt người, trừ người ra, có phải là cái gì cũng không quan trọng không?!”

Đối mặt với chỉ trích của Tôn Tượng tông.

Long Khánh hoàng đế chỉ là lặp lại: “Trẫm lại hỏi người một lần, trẫm mượn kiếm cho người, người có thể đi ra ngoài giải quyết phiền phức này không? Hiện nay đại trận chưa thành, cũng chưa chết dân chúng, vẫn còn kịp.”

“Kịp? Không, không kịp rồi! Khụ khụ khụ khụ.....”

Tôn Tượng tông tức giận đến công tâm: “Lão phu kéo theo thân tàn chống đỡ đến hiện nay, thân thể một ngày lại càng kém, chỉ còn lại một hơi có thể thúc phát diệt linh đại trận, hơi này dùng xong sẽ triệt để thành phế nhân!

“Người cho dù sớm mười ngày, sớm mười ngày nói ra, lão phu cũng có thể liều chết thử một lần đi thử!

“Hiện nay, khụ khụ khụ.....”

Hắn kịch liệt ho khan, “Hiện nay, người cứ chờ chết đi!

“Huyết tể đại trận, trước giờ Mão ngày mai sẽ hoàn thành.

“Đến lúc đó cho dù người có thể chạy trốn ra ngoài, cũng không kịp chạy đến Lang Cư Lư Sơn phá hủy trận nhãn!

“Sau đó, sát mạch phục hồi!

“Tu sĩ cổ ma tộc tràn vào, giang sơn của Tào gia người còn có thể chống đỡ được bao lâu?!”

“Nếu thật sự là như vậy, trăm tự nhiên sẽ mời tiên sư của tu tiên giới đến trợ trận!”

Long Khánh hoàng đế vươn tay nói: “Đưa diệt linh đại trận cho trăm đi, còn có những thứ khác của ngươi, trăm hướng ngươi bảo đảm, sau khi rời khỏi nơi này, sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp phong ấn sát mạch.”

Chương 717: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người (1)

“Đại Tuyết Long Ky!”

“Thiên Môn Trận!”

Một mệnh lệnh vang lên, các tướng sĩ của Hồng Trạch doanh nhanh chóng xếp thành trận hình với sự chính xác như một cỗ máy.

Gần đến lúc Sát Mạch phục hồi, nhiệt độ giữa trời đất lại giảm mạnh, đến mức đôi môi cũng bị đóng băng dính chặt vào nhau, và trên lông mi treo một lớp băng dày.

Do đó, mặc dù là “nhanh nhất”, động tác của họ trông vẫn rất cứng nhắc, chỉ dựa vào ý chí để gắng gượng, trong đầu không có suy nghĩ gì, hoàn toàn dựa vào ký ức cơ bắp từ những ngày luyện tập lặp đi lặp lại ở Lương Châu thành.

Võ Thánh của gia tộc Mộ Dung, Mộ Dung Hoa Thác, dẫn đầu Thiết Phù Đồ xông lên, nhìn thấy cảnh tượng này cách đó hai mươi dặm, liền cười lạnh:

“Các người thấy không? Đám Thịnh Nhân này còn chưa giao chiến đã lạnh cóng rồi! Chúng ta vừa uống rượu nóng, sưởi ấm bằng lửa, còn chúng thì như những con lợn rừng chờ bị giết trước mặt chúng ta! Giết hết đám lợn rừng này, thiên hạ sẽ là của chúng ta!”

“Sát!”

Sĩ khí của binh lính Man Tộc càng mạnh mẽ hơn, như thúc đẩy sát khí trời đất, ý chí giết chóc vô tận cuốn đến như một

cơn sóng đen.

Hai mươi dặm bên ngoài, các tướng sĩ Hồng Trạch doanh vẫn đang xếp trận trong giá lạnh.

“Giáp Ất hướng đông, vị trí Long Trảo, tả quân ba ngàn người!”

“Canh Tân hướng tây, vị trí Long Trảo, hữu quân hai ngàn người!”

“Nhâm Quý hướng bắc, vị trí Long Thủ, trung quân hai ngàn người!”

“Mậu Kỷ trung tâm, vị trí Long Thân, tiền quân ba ngàn người!”

“Bính Đinh hướng nam, vị trí Long Vĩ, hậu quân ba ngàn người!”

“Mau lên!”

Các Bách Tổng vung cờ trận trong tay, lá cờ nhẹ nhàng nhưng trong tay họ lại nặng như núi, phải dùng cả hai tay để chỉ huy.

Trong cơn gió tuyết mênh mông, những lá cờ đủ màu sắc bay phấp phới, chiến mã theo hướng cờ di chuyển, ngay cả cách cầm vũ khí của các tướng sĩ cũng có những yêu cầu khác thường.

Nếu nhìn từ trên cao, có thể thấy vị trí và bước chân của mười ba ngàn người phàm phu này dường như ẩn chứa ý nghĩa sâu xa của thiên đạo, một đội quân như một bức đồ hình Cửu Cung Bát Quái, sau đó liên tục biến đổi cho đến khi hóa thành...

Hình rồng!

Chỉ có phần đầu rồng là hơi thiếu sót, cho đến khi người cưỡi ngựa trắng mặc áo choàng trắng cầm thương vào vị trí, hình dạng con rồng mới hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, dường như thiếu một mắt xích quan trọng, con rồng khổng lồ này chỉ có hình mà không có thần, nên chỉ là một con rồng chết, trông có vẻ oai phong nhưng không có uy lực.

Lúc này, khoảng cách giữa hai quân chỉ còn năm dặm.

Trần Tam Thạch không giữ lại gì nữa, dốc hết huyền khí trong Huyền Châu ra.

Những sợi huyền khí trắng như khói pháo hoa, hòa quyện vào cánh đồng tuyết trắng xóa, rồi lại phản hồi vào trận hình, quấn quanh mỗi tướng sĩ Hồng Trạch doanh.

Khoảnh khắc này, chân long sống dậy!

“Rồng!”

Giữa trời đất, dường như vang lên một tiếng rồng gầm.

“Tiếng gì vậy?!”

Thiết Phù Đồ đang xông lên đều ngẩn ra, tưởng mình nghe nhầm.

“Kỳ lạ! Tướng quân, trận pháp của Thịnh Nhân này là gì? Trận rắn dài sao? Sao trông kỳ lạ quá?”

“Ngay cả trận pháp thấp kém như vậy cũng dùng ra, xem ra tên họ Trần kia đã hết cách rồi, thật sự định liều mạng xông lên núi.”

Mộ Dung Hoa Thác giờ cao thanh đao trong tay: “Trận này chỉ công không thủ, chúng ta chỉ cần xông vào rồi từ phía đông giết ra là có thể phá được. Các phó tướng, chuẩn bị nghe lệnh ta!”

“Tướng quân! Tuyết ngừng rồi!”

“Tuyết?”

Từ hai tháng trước, dưới ảnh hưởng của Sát Mạch phục hồi, toàn bộ Bắc Cảnh hàng vạn dặm chìm vào hiện tượng thời tiết cực lạnh, tuyết lớn gần như không ngừng rơi, ngày qua ngày, có nơi tuyết đã dày hơn nửa người.

Gần Âm Sơn cũng không khá hơn, những ngọn núi đã hoàn toàn trở thành núi tuyết, tuyết trên mặt đất cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức chiến đấu của kỵ binh.

Theo lý mà nói, tuyết ngừng rơi đáng lẽ là tin tốt, nhưng Mộ Dung Hoa Thác lại cảm thấy bất thường.

Chỉ cần Sát Mạch phục hồi vẫn tiếp tục, tuyết sẽ không ngừng rơi.

Mộ Dung Hoa Thác ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tuyết không phải ngừng rơi mà là...

Tất cả tuyết lớn đều tụ về phía đại quân Hồng Trạch doanh!

“Vù vù vù ——”

Giữa trời đất, bão nổi lên, dữ dội đến mức có thể hất tung cả người lẫn ngựa, khiến cuộc tấn công của họ phải tạm dừng.

Và cơn bão bắt nguồn từ Hồng Trạch doanh!

Bốn phía đều là bão, Hồng Trạch doanh là tâm điểm của tất cả các cơn bão, mọi băng tuyết đều bị hút lên trên họ, nên trong phạm vi trăm dặm mới không có một bông tuyết nào.

“Đây là yêu pháp gì?!”

Mộ Dung Hoa Thác nhíu mày, chợt nhớ ra điều gì: “Thiên Thư?!”

“Tướng quân, chắc chắn là Thiên Thư! Sấm sét và sương mù ở Hồ Lao quan có vẻ không phải giả!”

“Làm sao bây giờ?!”

“Rống!”

Lại một tiếng rống gầm, băng tuyết mênh mông dưới cơn bão tụ lại, hòa vào từng kỵ binh Đại Thịnh, không chỉ người mà cả chiến mã dưới thân cũng hoàn toàn hòa nhập.

Hình dạng chân long dưới sự gia trì của băng tuyết càng trở nên rõ ràng hơn, không phải là trận rắn dài mà là một con chân long thực sự!

Một con cự long băng tuyết!

“Rống! Có rống! Thiên Thu triệu hồi ra một con chân long!”

“Hoảng cái gì?! Chỉ là trò che mắt thôi! Dù là rống, suy cho cùng cũng chỉ là tuyết, chẳng lẽ tuyết có thể đè chết các người sao?!”

“Ầm ——”

Lời vừa dứt, mặt đất rung chuyển, tuyết sụp đổ!

“Vù vù ——”

Cơn bão vẫn tiếp tục, trong băng thiên tuyết địa, các tướng sĩ Hồng Trạch doanh vốn gần như bị đóng băng đến chết, sau khi băng tuyết và gió lốc ập đến, tình hình không những không xấu đi mà còn trở nên ảm áp hơn ngay lập tức.

Không, không thể dùng từ ảm áp để diễn tả, chính xác hơn là như cá gặp nước!

Giống như cá sinh ra đã ở trong nước, họ sinh ra là để ở trong băng tuyết!

Chương 718: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người (2)

Những khó chịu do giá lạnh mang lại dần biến mất, ngay cả những vết tê cóng trên người cũng hồi phục như bình thường, chiến mã dưới thân càng trở nên hăng hái, từng con ngáng đầu hí vang.

“Đại Tuyết Long Ky! Xông lên!”

Lệnh phát ra, cự long băng tuyết bắt đầu tràn tới, lớp băng tuyết phủ trên áo giáp của các tướng sĩ càng ngày càng dày khi họ lao lên, không rơi ra cũng không tan chảy mà cứ bám chặt như vậy, biến thành giáp băng khi họ phi nước đại!

Lớp băng bao phủ trên người họ và chiến mã trông có vẻ mỏng manh, nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh huyền diệu khó tả, lan tỏa đến cả vũ khí.

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh như hóa thân của cự long băng tuyết!

Rồng ngựa hí vang, băng phong vũ động, sơn hà sụp đổ, đại tuyết ngập trời!

“Ầm ầm ầm ——”

Kèm theo tiếng nổ vang, tất cả những ngọn núi trong phạm vi vài trăm dặm đều sụp đổ, tuyết lở như một trận sóng thần, biển tuyết cuộn cuộn từ trên cao ngàn trượng đổ xuống như thác nước.

Quân đội mười vạn của Man Tộc xếp hàng dài, chỉ trong chớp mắt đã có hàng trăm hàng ngàn binh lính Man Tộc ở gần

chân núi bị thác tuyết nuốt chửng, biến mất không dấu vết.

“Tướng quân! Chúng thực sự có thể điều khiển thời tiết!”

“Ít nói thôi! Cự long băng tuyết chỉ là trò che mắt, trận tuyết lở này cũng hợp lý thôi, sao nam nhi thảo nguyên lại nhát gan như các ngươi?!”

Mộ Dung Hoa Thác giờ cao chiến đao: “Bất kể là ai, chỉ cần khiến bạch bào chảy một giọt máu, sau này sẽ được phong hầu!”

Một giọt máu, được phong hầu!

Dưới phần thưởng hậu hĩnh như vậy, các binh lính Man Tộc vốn có chút hoảng loạn lập tức bùng nổ dũng khí, một vạn Thiết Phù Đồ ở phía trước lao lên đối đầu với cự long băng tuyết.

Dựa vào họ thì không thể giết được Trần Tam Thạch, nhưng trong vạn quân, khiến người này chảy một giọt máu vẫn rất có hy vọng.

Chỉ cần một giọt máu là có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời!

Một đen, một trắng, hai cơn sóng lớn va chạm trên cánh đồng tuyết.

Mộ Dung Hoa Thác dẫn đầu Thiết Phù Đồ, nhanh chóng phát hiện ra điểm yếu lớn nhất của Hồng Trạch doanh: Bạch bào!

Hắn không khỏi thán phục khả năng cầm quân của người này, trong môi trường khắc nghiệt như vậy mà hành quân xa hàng vạn dặm, vẫn giữ được ý chí và sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, quả là hiếm có trên đời.

Nhưng rõ ràng, bạch bào chính là chỗ dựa tinh thần của Hồng Trạch doanh!

Chỉ cần hấn chết, Hồng Trạch doanh chắc chắn sẽ sụp đổ!

Theo thông tin nhận được, trong trận chiến Mã Nỗ Hà, người này chỉ là Huyền Tượng cảnh giới!

Nhưng Mộ Dung Hoa Thác không tin, hấn đoán người này chắc chắn đã là Võ Thánh, nếu không sao có thể phá hủy Mã Nỗ Hà bộ lạc trong thời gian ngắn như vậy?

Còn việc Vũ Văn Cảnh Ôn chết dưới tay bạch bào, chắc chắn là do chủ quan khinh địch.

Hấn, Mộ Dung Hoa Thác, tuyệt đối không phạm sai lầm này.

Trong lúc suy nghĩ, tiên phong của hai quân sắp giao chiến, phần đầu của cự long băng tuyết chính là bộ bạch bào đó.

Mộ Dung Hoa Thác coi người này như một Võ Thánh, dốc toàn lực ứng phó, vận dụng pháp hô hấp đến cực hạn, tạp khí trong cơ thể vận chuyển thành chu thiên, hóa thành chân khí hộ thể, ngay sau đó, trán, cổ và cánh tay đều nổi gân xanh, cơ thể đột nhiên tăng gấp đôi, khí huyết cũng trở nên cuồng bạo trong nháy mắt, dưới sự gia trì của chân khí cuộn cuộn, chiến đao trong tay hóa thành một con hổ thần kỳ quái cao hơn một trượng, chỉ là dư chấn phát ra cũng khiến phó tướng bên cạnh phải lùi lại vài bước để tránh mũi nhọn.

Trong đầu hấn hiện lên hình ảnh mình luyện đao năm xưa, sư phụ dạy dỗ, lần đầu tiên hấn chiến thắng đối thủ, lần đầu tiên thất bại, sau đó từng bước trở nên mạnh mẽ, trên con đường tu luyện gặp được quý nhân nào, từng bước leo lên đỉnh cao trong đao pháp, trở thành Võ Thánh đương thời!

Mỗi Võ Thánh đều có một cuộc đời huy hoàng, họ là những người hiếm có trong vạn người, cũng là những người được ngưỡng mộ.

Chỉ trong vài chục năm đã đạt đến đỉnh cao bị giới hạn của thế giới này, sao có thể nói là không huy hoàng?

Hai ngàn bốn trăm năm mươi bảy trận!

Mộ Dung Hoa Thác ngồi trên lưng ngựa nhắm mắt lại, hần nhớ rõ ràng, tính cả giao đấu, tranh tài, những trận chiến lớn nhỏ, cuộc đời hần đã trải qua tổng cộng hai ngàn bốn trăm năm mươi bảy trận, trong đó có một ngàn lẻ một trận là quyết chiến sinh tử, chín mươi sáu lần thắng hiểm, cùng với tám lần đặt mình vào chỗ chết rồi hồi sinh, mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Tất cả những điều này, tại thời khắc này, hòa quyện vào nhau!

Tất cả chiêu thức kỹ xảo trong khoảnh khắc này hợp nhất thành chiêu mạnh nhất của hần!

Mơ hồ, Mộ Dung Hoa Thác thậm chí còn cảm nhận được cảnh giới trên Võ Thánh!

Hần có thể nhìn thấy một thế giới lớn hơn!

Chiêu này chỉ công không thủ, hoặc giết địch, hoặc tự mình chết!

Chiêu này có thể bổ núi!

“Àm ——”

Chiến đao hóa thành Hắc Hổ mở rộng đôi cánh, trong khoảnh khắc hai quân giao chiến, dưới cơn bão tuyết mênh mông, lao về phía bộ bạch bào trước mặt, khí lẫm cuồn bạo, hổ gầm chấn động, mang theo uy thế ngút trời!

Đúng lúc này, một tia hàn quang lóe lên, sau đó thương ra như rồng!

Chân long gào thét lao ra, dễ dàng xuyên thủng cơ thể của Hắc Hồ, rồi cuốn sạch nó thành tro bụi, sau đó hòa vào cơn bão tuyết mênh mông.

Tiếp theo là một tiếng “đinh” giòn giã, chiến đao trong tay Mộ Dung Hoa Thác rơi ra, xoay tròn bay lên không trung, hắc muốn bắt lấy nhưng chân long không có ý định cho hắc cơ hội này.

Lưỡi thương sắc bén xé toạc chân khí hộ thể, không ngừng tiến đến ấn đường, chân khí cuộn cuộn bùng nổ khiến cơ mặt hắc vặn vẹo biến dạng, tóc xõa tung bay ngược ra sau.

Hắc dường như... sắp chết!

Chương 719: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạ Người (3)

Quả nhiên là Võ Thánh sao?

Chỉ một chiêu!

Chiêu mạnh nhất mà Mộ Dung Hoa Thác ngộ ra suốt đời, trước mặt bạch bào lại không chịu nổi một kích!

Dựa vào cái gì?!

Bốn mươi năm!

Hắn tu luyện bốn mươi năm, không bằng ba năm của người khác sao?!

Những cảm xúc không cam lòng dâng trào trong lòng hóa thành sự phản kháng cuối cùng, hắn dứt khoát từ bỏ việc lấy lại chiến đao còn chưa rơi xuống, trực tiếp dùng chân lực gia trì, muồn tay không bắt lấy lưỡi thương để câu giờ.

Chỉ cần trì hoãn hai nhịp thở!

Võ Thánh bên cạnh sẽ kịp ra tay, bạch bào bị giới hạn sẽ vì không kịp thu hồi vũ khí mà khó ứng phó, rất có thể vì vậy mà bị thương, sau đó một bước sai, bước bước sai, cho đến khi bị chém giết.

Mộ Dung Hoa Thác gầm lên, điều động tất cả chân khí hộ thể tập trung vào đôi tay, trước khi trường thương đâm vào ấn đường, hắn giữ chặt lấy nó.

Tuy nhiên, chỉ như muối bỏ bể!

Chân khí, lòng bàn tay, xương cốt, tất cả mọi thứ cộng lại cũng không chịu nổi một nhịp thở, trường thương rung lên không ngừng như cắt đầu phụ, cuối cùng đột ngột tăng tốc, để lại một lỗ hồng trên đỉnh đầu Mộ Dung Hoa Thác.

“Hừ...”

Pháp hô hấp đột ngột dừng lại, Mộ Dung Hoa Thác há miệng phun ra hơi nóng cuối cùng còn sót lại trong cơ thể, sau đó ngã thẳng xuống ngựa, mắt hắn nhìn chăm chăm vào bạch mã bạch bào, đồng tử tràn đầy không cam lòng.

Nhưng vì sao không cam lòng, hắn đã không thể suy nghĩ được nữa, chỉ biết rằng tầm nhìn trước mắt ngày càng mờ đi, cho đến khi hoàn toàn chìm vào bóng tối.

“Huynh đệ, giết cho ta ——”

Hai quân giao chiến, trước tiên chém đại tướng, hơn nữa còn là Võ Thánh!

Sự kích thích đối với sĩ khí của các tướng sĩ Hồng Trạch doanh không cần nói cũng biết!

“Ầm ầm ầm ——”

Đại Tuyết Long Kỵ của Hồng Trạch doanh va chạm với Thiết Phù Đồ của Man Tộc.

Thiết Phù Đồ giáp nặng đôi đầu với kỵ binh nhẹ, lẽ ra phải có ưu thế tuyệt đối như nghiền nát, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Chỉ thấy kỵ binh nhẹ của Hồng Trạch doanh, dựa vào giáp trụ, chiến mã và lưỡi băng trên người, lực tấn công và khả năng phòng thủ không hề kém Thiết Phù Đồ, hơn nữa còn không có nhược điểm công kênh của Thiết Phù Đồ.

Nói cách khác, mười ba ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh này đều tương đương với Thiết Phù Đồ về độ linh hoạt của kỵ

bình nhẹ!

Dưới sự gia trì của cơn bão, sức chiến đấu của họ càng được nâng cao, một số binh lính thậm chí có thể đối đầu với võ giả Luyện Huyết.

Hơn nữa, tuyết lở vẫn tiếp tục.

Điều kỳ lạ hơn là những thác tuyết trắng xóa này, nếu rơi vào vị trí của quân Man Tộc, sẽ hóa thành những con thú dữ ăn thịt người, nuốt chửng chúng; còn nếu rơi vào Hồng Trạch doanh, sẽ hóa thành cơn gió lốc xoáy, không ngừng tăng cường cho cự long băng tuyết này.

Hai quân giao chiến chỉ trong vài nhịp thở, bên Man Tộc đã loạn cả lên.

“Mộ Dung Hoa Thác!”

Bên cạnh, mấy người còn lại là Võ Thánh tận mắt chứng kiến, bạch mã bạch bào chỉ trong một kích đã giết chết Mộ Dung Hoa Thác!

Người này quả nhiên đã đột phá Võ Thánh!

Hơn nữa, rất có thể đã đột phá trước trận chiến Mã Nỗ Hà!

Thành thật mà nói, đòn tấn công cuối cùng của Mộ Dung Hoa Thác chỉ có ý định tấn công mà không có phòng thủ, nhưng đồng thời cũng là đòn tấn công mạnh nhất của hắn!

Dù vậy, vẫn không chịu nổi một thương của bạch bào sao?!

“Chúng ta cùng xông lên, đừng đầu tay đôi với hắn!”

Trong trận hỗn chiến, bốn Võ Thánh còn lại của Man Tộc gần như đồng thời ra tay.

Một người cầm giáo, một người cầm song đao, một người cầm búa lớn, còn một người đeo kiếm ở thắt lưng nhưng

không rút kiếm, mà thi triển một bộ chương pháp lưu loát.

Người này chính là người được mệnh danh là Kiếm Thánh đầu tiên của thảo nguyên, Thác Bạt Quân Phong, cũng là đại hoàng tử của tộc Thác Bạt.

Hắn học kiếm từ nhỏ, mười tám tuổi đã đứng đầu thảo nguyên về kiếm đạo, sau đó âm thầm du lịch Trung Nguyên, hấp thụ kiếm đạo của trăm nhà rồi tự sáng tạo ra kiếm ý, một kiếm chém chết Kiếm Thánh Trung Nguyên đương thời.

Nghe nói sau bốn mươi tuổi, không ai còn thấy hắn rút kiếm.

Vì rút kiếm, tất giết.

Lúc này, trường thương trong tay Võ Thánh họ Đoạn như măng xà, đâm thẳng vào chính diện.

Võ Thánh họ Vũ Văn cầm song đao từ bên trái tập kích, Võ Thánh họ Mộ Dung cầm búa lớn từ bên phải kẹp lại, Thác Bạt Quân Phong thì lặng lẽ quan sát, bắt đầu tích tụ kiếm ý!

Bốn bộ tộc Man Tộc từng giao tranh hàng trăm năm, tại thời khắc này, đạt được sự đoàn kết chưa từng có, chỉ để giết chết bạch bào trước mặt.

“Ông ——”

Đầu mũi thương của Lệ Tuyên Thương và trường thương va chạm chính xác.

Ngay sau đó, Võ Thánh họ Đoạn cảm nhận được chân khí chân long mệnh mông như biển, dễ dàng nuốt chửng măng xà của hắn, chiến mã dưới thân không chịu nổi lực lượng đáng sợ, bốn chân gãy nát rồi chết thảm, bản thân hắn cũng bị đập thẳng vào trong tuyết.

Gọi là song quyền nan địch tứ thủ (hai tay khó địch bốn tay).

Khi trường thương đón đỡ trường giáo, song đao đã đến bên trái, chỉ còn cách tóc vài tấc, cho đến khi kiếm quang lóe lên, Trần Nhạc Kiếm bay ra, không thể tiến thêm được nữa.

Rõ ràng chỉ là trạng thái giằng co, nhưng Võ Thánh cảm song đao lại cảm thấy trên bề mặt Trần Nhạc Kiếm có những con giao long cuộn quanh, những con hổ dữ chạy nhảy, những lực lượng đáng sợ này xoay quanh trên đó, mang đến lực phản chấn cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn phát ra tiếng gầm gừ như một con thú hoang sắp chết, cứng rắn giằng co với Trần Nhạc Kiếm, trong lòng lại một lần nữa chấn động trước chân khí mênh mông của bạch bào, dù là trong số các Võ Thánh, cũng thuộc hàng đầu tiên!

Ngay cả Lữ Tịch kia cũng chưa chắc đã thắng được!

May mắn thay, dù sao cũng là Võ Thánh!

Chương 720: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạ Người (4)

Chỉ cần cảnh giới vẫn trong phạm vi Võ Thánh, bốn người họ đồng tâm hiệp lực, cũng nhất định có thể đánh bại hắn!

“Âm ——”

Chặn được song đao, không đợi Trần Tam Thạch phát lực đẩy lùi đối phương, Võ Thánh cầm búa lớn ở bên kia đã đập xuống, hắn phải giơ thương đỡ, đồng thời chân khí hộ thể bùng nổ, đẩy hai người kia bay ra.

Rồng gầm hồ rống, hộ thể hồn nguyên!

Nhưng đồng thời, Võ Thánh cầm trường giáo vừa ngã xuống đã quay lại, Thác Bạt Quân Phong không ngừng thi triển chương pháp quỷ rối, đồng thời tích tụ kiếm ý, sẵn sàng rút kiếm bất cứ lúc nào.

Tạm thời đánh lui hai người họ, hai người còn lại lập tức bổ sung.

Cứ thế lặp đi lặp lại, đại chiến hơn hai mươi hiệp.

Đánh đơn lẻ, không ai là đối thủ của Trần Tam Thạch.

Nhưng họ rõ ràng cũng nhận ra điều này, nên không cho hắn cơ hội giết người.

Dù sao cũng đều là Võ Thánh, Trần Tam Thạch cũng không thể dùng chiêu lấy thương đổi thương.

Trong một thời gian, tình hình rơi vào bế tắc.

Nhưng bế tắc lại là điều tốt cho Hồng Trạch doanh!

Vì tất cả Võ Thánh của Man Tộc đều đang giao chiến với một mình Trần tướng quân, nghĩa là Hồng Trạch doanh không cần phải đối mặt với Võ Thánh nữa!

Còn hai người họ, Trần Tam Thạch không có mặt, Uông Trục thay hắn làm Long Thủ của Thiên Môn Trận, Sở Sĩ Hùng thì làm người tự do, chạy khắp nơi để bổ sung những thiếu sót, trận pháp của mười ba ngàn người vận hành trơn tru trong tình huống này.

Nếu nói đại quân Man Tộc là một cơn sóng đen, thì các tướng sĩ Hồng Trạch doanh chính là thanh kiếm sắc bén chém tan cơn sóng đen đó!

Cự long băng tuyết gào thét trên thảo nguyên, lên xuống là vô số binh lính Man Tộc biến thành xác chết, một vạn Thiết Phù Đồ đã sớm tan rã, các tướng sĩ Hồng Trạch doanh mặc giáp băng xông lên không chút sợ hãi, dù phía trước chờ đợi họ là nhiều binh lính Man Tộc hơn.

“Àm ——”

Hiệp thứ năm mươi, bốn Võ Thánh thay phiên nhau tấn công, mặc dù họ không rơi vào thế yếu, nhưng đã lâu như vậy mà vẫn không thể hạ gục bạch bào, hơn nữa người này thậm chí còn có dấu hiệu ngày càng dũng mãnh!

“Chẳng lẽ chân khí của tên này sẽ không cạn kiệt sao?!”

“Không thể nào!”

“Thác Bạt Quân Phong, sao ngươi còn chưa rút kiếm?! Ngươi không phải tự xưng là Kiếm Thánh đệ nhất nhân gian, dù là Võ Thánh cũng có thể rút kiếm giết chết sao?! Mau rút kiếm đi!”

“Câm miệng!”

“Bốp ——”

Thác Bạt Quân Phong vung một chưởng đánh nát chân khí trước mặt, bản thân loạng choạng lùi lại, đồng thời nói: “Lúc nào cần rút kiếm, ta sẽ tự rút!”

Hắn nói vậy, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm trọng.

Trước đây, hắn thực sự đã giết một Võ Thánh.

Nhưng hôm nay không biết vì sao, đối mặt với bạch bào, việc tích tụ kiếm ý diễn ra chậm hơn nhiều, hơn nữa hắn cũng không chắc chắn lắm có thể giết chết được Trần Tam Thạch, nhưng may mắn là kiếm ý sắp đủ để rút kiếm.

Chỉ cần rút kiếm, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Kiếm ý của hắn tổng cộng có mười hai chiêu, thế nhân chỉ biết có một chiêu, chẳng qua là trước đây chưa có ai buộc hắn phải sử dụng những chiêu sau mà thôi.

“Biết là ngươi không đáng tin rồi! Cứ tiêu hao hắn thêm vài hiệp nữa! Ta không tin chân lực của hắn sẽ không cạn kiệt!”

“Ngươi nói đúng thật rồi.”

Trước đó, mấy Võ Thánh Man Tộc này đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, đến hiệp thứ năm mươi, cảm giác này càng rõ ràng hơn, tên họ Trần này không những không suy yếu vì chiến đấu lâu, mà còn ngày càng dũng mãnh.

Sự dũng mãnh này không chỉ đơn thuần là ý chí tăng cường, mà còn cả... chân khí!

Chân khí của người này cũng ngày càng mạnh mẽ!

Đây quả thực là... kỳ tích chưa từng có!

Chỉ nghe nói chiến đấu càng lâu càng suy yếu, chưa nghe nói càng đánh càng mạnh!

Trừ khi, tên này đến giờ vẫn chưa dốc toàn lực!

Võ Thánh cầm song đao vốn đang nghiêng rãng chống đỡ, giờ dần dần có dấu hiệu không chịu nổi nữa, trong lòng hắn lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Mà ý định rút lui chính là sơ hở!

Sơ hở trong khoảnh khắc này ngay lập tức bị Trần Tam Thạch nắm bắt, chân lực bùng nổ lấy hắn làm trung tâm, Trần Nhạc Kiếm quét ngang, tạm thời đẩy lùi ba người còn lại, Lệ Tuyên Thương hóa thành chân long, lao thẳng đến trước mặt đối phương.

Đến khi Võ Thánh cầm song đao phản ứng lại thì đã quá muộn, hắn không kịp đánh trả, chỉ có thể liên tục lùi lại để tránh né, cho đến khi bị chân long đuổi kịp, một thương đâm xuyên cổ họng, chân khí bạo ngược trực tiếp nghiền nát cổ hắn, khiến hắn chết đứng tại chỗ, cúi đầu mà chết.

Lấy một địch ba, còn có thể chém giết một Võ Thánh!

Thế nhân đều biết, tư chất khác nhau, dù cùng cảnh giới, thực lực cũng có thể chênh lệch rất lớn.

Nhưng điều này thường chỉ áp dụng cho võ giả dưới Huyền Tượng!

Những võ giả đạt đến Huyền Tượng cảnh giới, thiên phú thường không kém!

Còn Võ Thánh, không một ai không phải là thiên tài tuyệt đỉnh!

Sau hôm nay, thế nhân mới biết, giữa những thiên tài cũng có khoảng cách!

Thác Bạt Quân Phong đã bắt đầu tích tụ kiếm ý từ khi hai quân bày trận, sắp rút kiếm đến nơi, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này, kiếm ý tích tụ được lập tức giảm đi hai phần, hắn buộc phải tiếp tục chờ đợi.

Thấy rằng cùng xông lên cũng không phải là đối thủ, mấy Võ Thánh còn lại chỉ cảm thấy thực lực của bạch bào sâu không lường được, không còn ý định giao chiến nữa.

“Ầm ầm ầm ——”

Đúng lúc này, trên đỉnh núi Lang Cư Tư, một luồng sáng đỏ như máu bắn thẳng lên trời, chiếu rọi chiến trường tối đen thành màu đỏ, khiến băng tuyết và máu hòa quyện vào nhau, không thể phân biệt được.

Đại trận huyết tể sắp thành rồi!

Chỉ còn hai canh giờ nữa!

Sau hai canh giờ, tất cả sinh linh ở Lương Châu sẽ hóa thành huyết thủy, ngay cả một con chuột trốn trong cống rãnh cũng không thoát khỏi!

Chương 721: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạ Người (5)

“Đủ rồi!”

Võ Thánh cầm búa lớn như nghe được tín hiệu thu quân, thở phào nhẹ nhõm, vung vũ khí nói: “Dù sao cũng không còn lâu nữa, nếu không chịu nổi thì đừng cố nữa, rút lui trước đã, dùng đại quân vây khốn hắn! Dù hắn có thể giết đến đỉnh núi, cũng sẽ tiêu hao rất nhiều chân khí! Đến lúc đó liều mạng với hắn cũng không muộn! Chỉ cần giữ được tể đàn là được!”

“Nói đúng lắm!”

Nhân cơ hội Võ Thánh cầm song đao chết, ba Võ Thánh còn lại đã lùi ra ngoài trăm trượng, hơn nữa còn phân tán bỏ chạy.

Trần Tam Thạch cũng nhìn ra đại trận huyết tể sắp hoàn thành, biết mình không có thời gian để đuổi giết từng Võ Thánh một, hơn nữa biết rằng những người này chỉ tạm thời phân tán, cuối cùng vẫn sẽ bảo vệ ở mắt trận.

Mọi chuyện sẽ được giải quyết trên đỉnh núi!

Vũ khí trong tay hắn từ một thương một kiếm biến thành hai trường thương, một là Lệ Tuyền Thương, một là Hồ Đầu Sạm Kim Thương, như một tay bắt rồng, một tay chế hổ, chân khí kích động tạo thành một cơn lốc xoáy, nơi nó đi qua, tất cả những kẻ cản đường đều bị nghiền nát, hắn lao nhanh nhất có thể về phía đỉnh núi.

Chỉ còn một canh giờ!

...

Trên đỉnh núi, tế đàn.

Mấy đại hãn nhìn thấy ba Võ Thánh còn sót lại chạy trốn trở về, trên mặt đều lộ ra vẻ sùng sốt.

“Vớ vẩn! Năm Võ Thánh các ngươi, mới bao lâu mà đã bị tên họ Trần kia giết chết hai người! Đều là Võ Thánh, năm người các ngươi đánh một người, cũng không đánh lại sao?!”

“Đại hãn thứ tội!”

Ba Võ Thánh đồng loạt quỳ một gối xuống.

“Trần Tam Thạch đó... chỉ sợ đã đột phá Võ Thánh từ lâu! Mức độ tích lũy chân khí của hãn, không thể là mới đột phá! Bốn người chúng ta liên thủ đánh theo kiểu xa luân chiến, cũng không thể làm hãn kiệt sức mà chết! Dù đặt hãn vào hàng ngũ Võ Thánh trong thiên hạ, cũng hiếm có người nào địch lại!”

“Nói bậy! Tên họ Trần đó, tính cả thời gian ở Bà Dương huyện, tổng cộng mới luyện võ hơn ba năm, tích lũy từ lâu ở đâu ra? Hãn nhiều nhất cũng chỉ đột phá Võ Thánh được nửa năm! Các ngươi mạo danh là dũng sĩ Thiên Tộc của ta, sao xứng đáng với chữ ‘Thánh’ trong Võ Thánh?!”

“Thác Bạt huynh nói đúng! Mộ Dung đại hãn đau lòng vì mất Võ Thánh, trút giận lên những người khác: “Đừng nói là Trần Tam Thạch, theo ta thấy hôm nay dù là Lữ Tịch hay Khương Nguyên Bá đến, các ngươi cũng không chống đỡ nổi!”

“Vài vị không cần tức giận. Đoạn thị đại hãn nói: “Cũng may chỉ còn một canh giờ nữa, bọn chúng còn cần giết đến đỉnh núi, sao kịp được?”

“Không ổn! Vũ Văn Cảnh Liêm chỉ xuống núi: “Nếu cứ để hắn giết tiếp, đại quân Thiên Tộc của ta sẽ tan rã, làm sao ngăn được!”

Từ góc nhìn của họ, bộ bạch bào đó cầm song thương, nơi hắn đi qua như chôn không người, căn bản không ai ngăn cản được, thêm vào đó không có Võ Thánh ở đây trấn áp, nếu không có trọng thưởng, e rằng binh lính đã sớm bỏ chạy.

“Hồn xược! Thác Bạt Hoằng Tín quát: “Các ngươi còn không mau giết trở lại, hôm nay dù chết cũng phải ngăn cản hắn cho ta!”

Mấy Võ Thánh cũng không phục trong lòng, sau khi bị mắng một trận cũng cảm thấy xấu hổ với chữ “Thánh” trong Võ Thánh.

Người có thể trở thành Võ Thánh, đương nhiên có lòng tự trọng.

Lần rút lui trước đó, thực ra phần lớn là do lý trí, vì mục đích của trận chiến này là bảo vệ tế đàn, chứ không phải đơn giản là sợ chết.

Nhưng những lời này rõ ràng đã kích thích sâu thẳm trong nội tâm họ.

Giờ đây lòng tự trọng dâng trào, họ thực sự chuẩn bị giết trở lại.

“Được! Ba người chúng ta đi trấn áp!”

“Đợi đã!”

Lúc này, đại tế ti của Vu Thần Giáo đang duy trì trận pháp trên tế đàn cuối cùng cũng lên tiếng: “Gần đây còn có những tu sĩ khác, ba người các ngươi ở lại đây canh giữ mắt trận, đừng xuống núi nữa, mắt trận tuyệt đối không được xảy ra bất cứ sai sót nào.”

“Đại tể ti?!” Thác Bạt Hoảng Tín nói: “Nhưng cũng phải có người trấn áp chứ?”

“Trông cậy vào các người sao?!”

Đại tể ti cười lạnh, hần nhìn cự long băng tuyết đã giết đến lưng chừng núi: “Tên họ Trần kia tưởng rằng chỉ hần có Thiên Thư tăng cường quân trận, tiên sư của Cổ Ma Tộc ta chẳng lẽ không có thủ đoạn sao?”

Hần vung tay áo, trong tay xuất hiện một cái trận bàn.

Bấm quyết niệm chú xong, trận bàn lơ lửng giữa không trung, sau đó trực tiếp hòa vào tể đàn.

Trong nháy mắt, từng đợt sương mù đen từ Sát Mạch phun ra, không đến một chén trà đã bao phủ trong phạm vi hàng chục dặm, che phủ toàn bộ chiến trường tuyết nguyên và tất cả binh lính Man Tộc.

“Đây là?!”

Thác Bạt Hoảng Tín vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

“Có trận pháp này, không chỉ Hồng Trạch doanh không sợ chết, dũng sĩ Thiên Tộc của ta cũng sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng không sợ chết.”

“Tốt quá rồi! Võ Thánh cầm trường giáo nói: “Chỉ cần quân đội không tan rã, ta không tin Trần Tam Thạch có thể giết từ mười vạn đại quân đến trước mặt chúng ta!”

“Dù hần có thể, chân khí còn lại được bao nhiêu?!”

...

“Ầm ——”

Trên chiến trường, không có Võ Thánh trấn áp, Trần Tam Thạch cầm song thương giết người như cắt cỏ.

Một ngàn!

Hai ngàn!

Ba ngàn!

Chân khí của hắc vô tặc, lại thêm ăn Bích Cốc Đan, chỉ có thể giết đến mệt mỏi, nhưng không thể giết đến kiệt sức!

Hồng Trạch doanh theo sát phía sau hắc.

Cũng không thể ngăn cản!

Dưới uy thế như vậy, trên mặt binh lính Vạn Tộc đã xuất hiện vẻ sợ hãi, phần lớn chỉ cầm vũ khí do dự, không dám tiến lên nữa.

Bước tiếp theo chính là tan rã!

Sau khi đại quân tan rã, họ có thể nhanh nhất giết đến đỉnh núi.

Nhưng đúng lúc này, giữa trời đất, sương mù đen dày đặc.

Những sương mù đen này hóa thành từng con sâu nhỏ màu đen, chui vào bảy khiếu của binh lính Vạn Tộc, chỉ có các tướng sĩ Hồng Trạch doanh được huyền khí bảo vệ, không bị xâm nhập.

Chương 722: Trận Chiến Âm Sơn, Chém Vạn Người (6)

“Khốn kiếp, đây lại là cái gì?!”

Cảnh tượng này, người phàm có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Uông Trục rút đao ra khỏi thi thể kẻ địch, ngẩng đầu nhìn sương mù đen trên trời.

Chỉ thấy, sau khi được sương mù đen tẩy lễ, các binh lính Man Tộc vốn đã nảy sinh ý định rút lui, sắp tan rã, đột nhiên rơi vào trạng thái điên cuồng, mắt họ đỏ ngầu, động tác dữ tợn, gào thét lao lên, trông như những con thú hoang phát điên.

“Hồng rồi! Chắc chắn là yêu pháp! Những người này không sợ chết nữa!”

Sở Sĩ Hùng nghiêng răng nói.

“Cái gì?!”

Tào Chi đã mệt đến thở hổn hển: “Vậy chẳng phải không thể khiến chúng tan rã sao? Không tan rã, chúng ta làm sao lên núi được?”

Phía trước còn hơn sáu vạn đại quân Man Tộc, phía sau cũng có hơn hai vạn truy binh.

Trong tình huống kẻ địch như “thây ma” không sợ chết, họ không có đường lui, chỉ có một con đường duy nhất, đó là giết!

Giết lên!

Có bao nhiêu người cản đường thì giết bấy nhiêu!

“Ong ——”

Trước mặt Hồng Trạch doanh, dưới ánh sáng đỏ như máu, một cây trường thương bạc giờ cao.

“Hồng Trạch doanh! Xông lên! Ta, sẽ mở đường cho các ngươi!”

Trường thương quét ngang, ngàn quân tan nát!

Chân khí kích động, bất kể phía trước có bao nhiêu kẻ địch, tất cả đều hóa thành thịt nát tứ chi rời rạc.

“Tốt lắm!”

Dưới trạng thái [Vô Song], Trần Tam Thạch cảm nhận được chiến ý không ngừng tăng lên, cảm nhận được sự gia tăng vô tận, chỉ cần hấn không gục ngã, sẽ có thể tiếp tục tích lũy sức mạnh!

Trước đây, hấn không chắc chắn lắm, vì Trần Tam Thạch biết rằng trên núi Lang Cư Tư này, ít nhất còn có một người Luyện Khí hậu kỳ hoặc thậm chí Luyện Khí viên mãn trấn giữ.

Dù sao đây cũng là âm mưu hàng chục năm của họ.

Mà Trần Tam Thạch dù có mạnh đến đâu cũng chỉ là Võ Thánh, lý thuyết mà nói, sức chiến đấu của hấn tương đương với Luyện Khí trung kỳ, nếu thực sự đối đầu với Luyện Khí hậu kỳ, dù dùng hết tất cả pháp thuật, tỷ lệ thắng được mấy phần?

Nhưng!

Nếu Man Tộc không tan rã, cứ nhất quyết cản đường, thì hấn sẽ giết lên, tích lũy chiến ý vô song đến cực hạn!

Một doanh chủ tướng đích thân mở đường cho thuộc hạ, các tướng sĩ Hồng Trạch doanh hưng phấn đến cực điểm chưa

từng có.

Uông Trục mặt mũi dữ tợn, như cũng bị sương mù đen ảnh hưởng, gào thét:

“Hong Trạch doanh! Xông lên! Giết ——”

Năm ngàn!

Tám ngàn!

Mười ngàn!

Chém địch, phá vạn!

Cuối cùng, máu của kẻ địch va vào chân khí hộ thể, gần như tạo thành một bức tường máu, Trần Tam Thạch cũng đã sớm quên mình đã giết bao nhiêu người, chỉ biết tầm nhìn ngày càng thu hẹp, chỉ còn lại tề đàn trên đỉnh núi.

Trên Lệ Tuyên Thương của hắn, chiến ý cuộn trào, sát ý ngút trời, những gì cản đường bất kể là sinh linh hay vật chết, đều bị hủy diệt!

Năm dặm!

Hai dặm!

Trăm bước!

Cuối cùng!

Dưới sự chứng kiến tận mắt của bốn đại hãn Man Tộc, trong ánh mắt kinh hãi của ba Võ Thánh Man Tộc, trong ánh mắt ngạc nhiên của đại tể ti Vu Thần Giáo, một bộ bạch bào, hai cây trường thương, đạp trên sông máu, mang theo chiến ý vô tận, bước lên đỉnh núi!

Trước tề đàn, một mảnh chết lặng!

Họ vừa mới... nhìn thấy gì?!

Một mình bạch bào, chém địch hơn vạn!

Không chỉ chém địch hơn vạn!

Hắn còn hoàn hảo không tổn hao gì giết đến trước tế đàn!

Trong sử sách trước đây, chưa từng xuất hiện ghi chép về việc chém địch nhiều như vậy.

Nhưng điều này không phải là không thể.

Dù sao thế giới cũng rộng lớn vô biên.

Thái Tổ Thịnh triều Tào Diệp có thể làm được.

Có lẽ truyền kỳ được ghi chép là Võ Thánh đệ nhất ngàn đời cũng có thể làm được.

Việc này chưa từng xảy ra trong thực chiến, đầu tiên là vì căn bản không giết được đến số lượng này, bất kỳ đội quân nào cũng sẽ tan rã, không có cơ hội đối mặt giết nhiều người như vậy, thứ hai là không có một lực lượng chiến đấu đỉnh cấp nào lại liều mình đến kiệt sức, mạo hiểm để người khác hưởng lợi.

Nhưng!

Bộ bạch bào này dựa vào cảnh giới Võ Thánh, không những có thể chém địch hơn vạn, mà còn...

Không có dấu hiệu kiệt sức!

Đúng vậy!

Hắn vẫn chưa kiệt sức!

Thác Bạt Quân Phong và những người khác tận mắt chứng kiến hắn, trong vòng hai canh giờ, từ dưới chân núi giết đến đỉnh núi, ảo tưởng ban đầu của họ về việc làm hắn kiệt sức cũng hoàn toàn tan biến.

Dù là người sắt, cũng nên kiệt sức khi giết đến bốn ngàn đến năm ngàn người, đó mới là trong phạm vi có thể hiểu được.

Vạn nhân trăm (chém vạn người) là khái niệm gì chứ!

Cùng là Võ Thánh, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy?

“Chỉ còn một chén trà nữa.”

Đại tể ti Vu Thần Giáo duy trì trận pháp, ra lệnh cho mấy Võ Thánh phía trước: “Các người còn không ngăn hấn lại? Hay là cần ta giúp một tay?!”

Ngoài dự đoán của hấn, ba Võ Thánh không sợ hãi, mà chủ động tiến lên.

Họ thực sự chấn động, nhưng không sợ hãi, trong lòng họ chỉ có sự không phục và khó hiểu.

Cả đời luyện võ, những gì chứng kiến hôm nay gần như phá hủy hoàn toàn ý cảnh võ đạo mà họ xây dựng được trước đây.

Ba người không hiểu tại sao lại có người có thể làm được đến mức này.

Vẫn là câu nói đó, người có thể đạt đến cảnh giới Võ Thánh đều có lòng kiêu ngạo của riêng mình.

Khi có người cướp đi lòng kiêu ngạo này, tính mạng đối với họ không còn quan trọng nữa.

“Ta không tin! Ta không tin!”

Võ Thánh cầm búa lớn như sắp sụp đổ, giọng nói mang theo tiếng khóc điên cuồng: “Ta luyện võ bốn mươi tám năm, những gì chứng kiến hôm nay chưa từng nghe thấy!”

“Đúng vậy!”

Võ Thánh cầm trường giáo cũng bùng nổ toàn bộ chân khí, với quyết tâm chết đi lên: “Hôm nay mà trốn, còn mặt mũi nào xưng là Võ Thánh nữa!”

Thác Bạt Quân Phong không nói gì, chỉ có thanh kiếm bên hông đột nhiên rút ra.

Kiểm ý tích tụ đầy đủ!

“Keng ——”

Lập tức, ba Võ Thánh mang theo võ nghệ được đúc kết từ tâm huyết cả đời, dốc toàn lực tấn công bạch bào trước mặt.

Đáp lại họ là một tiếng rỗng gầm xé tan màn sương đen!

“Ầm ——”

Đợi đến khi bụi lắng xuống, chỉ thấy ba bóng người quỳ gối mà chết.

Một bộ bạch bào bước ra từ giữa họ, tay cầm Lệ Tuyên Thương, mang theo chân khí như sóng thần và chiến ý tích lũy từ việc chém giết hơn vạn người, chậm rãi đi về phía đại tể ti Vu Thần Giáo trên tế đàn.

Chương 723: Phong Lang Cư Hu (1)

Đại Tế Ti của Vu Thần Giáo, pháp lực lưu chuyển trong đồng tử, nhìn thấu cảnh giới tu vi của người trước mặt.

Võ Đạo đệ nhất cảnh, Thoát Phàm viên mãn.

Dựa theo tình báo trước đó, người này rõ ràng chỉ là Thoát Phàm trung kỳ, vậy mà trong thời gian ngắn đã đột phá đến Thoát Phàm hậu kỳ, ngay cả trong đám Võ Phu của Tu Tiên giới, cũng là tồn tại khiến người ta phải kinh ngạc.

May mắn thay, vẫn chưa đạt đến đệ nhị cảnh.

Nói cách khác.

Vẫn tương đương với Luyện Khí trung kỳ, không phải đối thủ của hắn.

Nhìn thấy điều này.

Đại Tế Ti của Vu Thần Giáo hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trước đây.

Vẫn phải duy trì trận pháp.

Không thể rời khỏi phạm vi ba trượng quanh tế đàn, nếu không đã tự mình ra tay từ lâu.

Nhưng đối phương đã tự dâng lên cửa, thì không còn gì để nói nữa.

“Ong ——”

Nhìn thấy đối phương càng ngày càng gần tế đàn.

Giữa ấn đường của Đại Tể Ti Vu Thần Giáo, hiện lên một vết đỏ tanh, sau đó có ánh sáng đỏ từ trong đó chui ra, lơ lửng trước mặt hắn, tản ra pháp lực mạnh mẽ.

Đó là một thanh đoản đao.

Nhưng không phải làm bằng kim loại.

Mà được khắc từ xương trắng.

Giữa đao xương rỗng, bề mặt khắc những chữ cổ xưa trông như hoa văn.

Những chữ trên đó lần lượt sáng lên, cho đến khi lấp đầy đao xương, khiến nó trở nên sáng lấp lánh, pháp lực dao động, ong ong không ngừng, cách một khoảng xa, mấy đại hãn cũng có thể cảm nhận được ý lạnh.

Đao xương này.

Chính là pháp khí bản mệnh của Đại Tể Ti Vu Thần Giáo!

Giết một Võ Tu Thoát Phàm, dư sức!

Hắn nhìn bộ áo trắng chạy về phía tể đàn, hơi nheo mắt lại, thi pháp kết ấn.

Tám mươi bước!

Sáu mươi bước!

Tốc độ của Trần Tam Thạch ngày càng nhanh, từ chạy nhanh hóa thành chạy điên cuồng, rồi từ chạy điên cuồng hoàn toàn biến thành tàn ảnh, mỗi bước tiến lên, chiến ý Vô Song lại tăng thêm một phần, chân khí tích lũy cũng sâu thêm một phần.

[Vô Song]

[Tích Khí]

[Kim Cang Chi Thể]

[Hỗn Nguyên Hộ Thể]

[Chân Long Khí]

Những dòng chữ này.

Vào lúc này, tích lũy đến đỉnh điểm!

Áo trắng cũng đến trước tế đàn, nhảy lên, hấn và Lịch Tuyền Thương hợp làm một, chân khí dâng trào, chân động từng lớp sương đen, đánh bật ánh sáng đỏ cuộn cuộn, một con chân long từ chín tầng trời hạ xuống.

Trong nháy mắt.

Dòng chảy thời gian.

Đột nhiên chậm lại.

Còn thiếu một chút!

Chỉ một chút nữa thôi!

Ở Tu Tiên giới.

Một cảnh giới có thể kéo dài hàng năm thậm chí hàng chục năm, không cần nói đến sự tích lũy trong đó, nếu có thể dễ dàng vượt cấp giết địch, chẳng phải đã luyện uổng công bấy lâu nay sao?

Hơn nữa thân thể của Pháp Tu yếu ớt, nhưng chiêu thức giết người mà họ thi triển, tuyệt đối không thua kém Thể Tu.

Ngay cả khi đã [Tích Khí] đến nay.

Cộng thêm chiến ý chồng chất từ việc chém giết hàng vạn người, cũng vẫn thiếu một chút.

“Ông ——”

Trên tế đàn.

Đại Tế Ti Vu Thần Giáo cũng đã kết ấn xong.

Đao xương bắn ra, hóa thành một ngôi sao băng màu đỏ máu, đập vào chân long bay từ trên bầu trời xuống.

Cho đến thời khắc này!

Dao động pháp lực của ngôi sao băng màu đỏ này, vẫn mạnh hơn dao động của chân long một chút.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc cuối cùng.

“Hong Trạch Doanh!”

“Đại Tuyết Long Ky!”

“Hỗ trợ ——”

Uông Trục cười Hắc Phong Mã, dẫn theo những tướng sĩ còn lại của Hồng Trạch Doanh, giữ vững trận hình Thiên Môn trận của Đại Tuyết Long Ky, lao lên dãy núi Âm Sơn, đỉnh núi Lang Cư Hu.

Trong trận pháp.

Vị trí đầu rồng.

Trở lại với áo trắng.

Những sợi huyền khí trắng xóa, gia trì lên người áo trắng.

Trận pháp Thiên Thư, gia trì cho mỗi người trong trận.

Mặc dù từng người không được nhiều, nhưng quả thực có tồn tại.

Huống hồ áo trắng, là đầu rồng, là mắt trận của họ!

“Àm ——”

Dưới sự gia trì của huyền khí.

Trên bề mặt con chân long mà Lịch Tuyền Thương hóa thành, phủ thêm một lớp băng sương, chân khí bùng nổ, vào lúc này, cuối cùng cũng vượt qua được thanh đoản đao xương trong ngôi sao băng màu đỏ.

Trong đồng tử của Đại Tế Ti Vu Thần Giáo, phản chiếu một hình ảnh.

Chân long, nuốt chửng ngôi sao băng.

Sau đó trong mắt hấn nhanh chóng phóng đại, cho đến khi che khuất toàn bộ tầm nhìn, che khuất cả bầu trời.

...

U Châu.

Sau khi Cổ Ma tộc tu sĩ Văn Cát đích thân ra tay.

Lữ Tịch và những người khác không thể tiến lên nửa bước.

Rõ ràng tề đàn, ở ngay trước mắt!

Vậy mà gần trong gang tấc, như xa tận chân trời!

“Àm ——”

Lại một lần đấu pháp.

Lữ Tịch lại rơi xuống âm âm, khoe miệng vương vết máu, quỳ một gối trên mặt đất, hồi lâu không đứng dậy được, hơi thở phì phò, từ miệng và khoang mũi, phun ra một làn máu tươi đặc sệt, ngay cả tay phải cầm Phương Thiên Họa Kích, cũng run rẩy không kiểm soát được.

“Phịch ——”

Bùi Thiên Nam và Phạm Hải Lăng.

Cũng bị trọng thương ngã xuống dưới sự vây công của mấy Võ Thánh và tu sĩ.

“Khụ khụ khụ ——”

Phạm Hải Lăng nằm bò trên mặt đất, liều mạng muốn nhặt thanh Mạc Dao rơi ở phía trước, mỗi lần cử động cơ thể, đều phun ra một ngụm máu tươi, ngay khi sắp chạm vào vũ khí,

một Võ Thánh Man tộc giờ chân đá hấn bay ra xa, như đá một quả bóng.

Bùi Thiên Nam thì toàn thân đầy thương tích dựa vào một thân cây, hoàn toàn mất đi khả năng chống trả.

Trước mặt hấn.

Hai Võ Thánh Man tộc cầm đao đi tới.

“Hớ hớ...”

Nhị sư huynh Nhiếp Viễn, trước ngực cắm mấy mũi tên, hấp hối.

“Lão Tam!”

Nhìn thấy vậy.

Lữ Tịch không biết lấy đâu ra hơi sức, bật dậy định đi cứu sư đệ.

“Ong ——”

Lúc này.

Một luồng ánh sáng đỏ bắn tới.

Lại đánh ngã Lữ Tịch.

Giữa không trung.

Tu sĩ Ma tộc Văn Cát thu hồi phi kiếm, ánh mắt lạnh lùng: “Ngươi vẫn là, lo cho bản thân trước đi.”

Hấn nói xong.

Phi kiếm trước mặt hóa thành hai, hai hóa thành bốn, bốn hóa thành tám, có tới tám luồng sáng đỏ từ từ triển khai, nhắm vào ngọn núi tan hoang dưới mặt đất.

Chương 724: Phong Lang Cư Hu (2)

“Yêu nhân!”

Lữ Tịch nhìn sư đệ sắp bị chém giết, cùng với Bùi Thiên Nam và Phạm Hải Lăng đầy thương tích và thi thể của quân Bắc Lương nằm la liệt, từng cơn bất lực như suối phun trào dâng lên trong lòng.

Hắn có thể cảm nhận được.

Sự khinh thường của những tu sĩ gọi là tu sĩ này đối với mình.

Dường như trong mắt họ, tất cả mọi người đều chỉ là kiến hôi.

Chỉ vì...

Họ mạnh hơn!

Thế giới này.

Vĩnh viễn là như vậy!

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể ngạo nghễ chúng sinh.

Còn kẻ yếu, vĩnh viễn chỉ có thể khom lưng quỳ gối!

Dòng suy nghĩ cuộn cuộn bay qua.

Lữ Tịch ngẩng đầu lên lần nữa, mắt muốn nứt ra.

Vậy thì hẳn.

Sẽ trở nên mạnh hơn!

Dưới làn khí tím mờ ảo.

Một cuộn da dê hiện ra trước mặt hắn.

“Đại sư huynh...”

Nhị sư huynh Nhiếp Viễn nhìn thấy cảnh tượng này, muốn ngăn cản, nhưng đã không còn sức lực từ lâu.

Chỉ thấy trong cuộn da dê.

Mơ hồ có âm thanh truyền ra.

Chỉ là tất cả mọi người đều không nghe rõ.

Mà Lữ Tịch đã hạ quyết tâm nào đó.

Vì vậy.

Từng luồng khí đen tím bắt đầu bò lên trên người hắn.

Tu sĩ Cổ Ma Văn Cát tất nhiên sẽ không đứng nhìn, ngay khi đối phương thi pháp thông linh đã ra tay.

Chỉ tiếc là, vẫn không kịp.

Khí huyền đen tím không ngừng tăng lên, kéo cơ thể Lữ Tịch từ từ bay lên.

Trước mặt hắn, xuất hiện một cái khám thờ.

Khám thờ tiêu tan.

Hóa thành từng sợi khí tím thông qua đỉnh đầu rót vào cơ thể hắn.

Đợi đến khi Lữ Tịch mở mắt ra lần nữa, như thần như ma, hắn từ từ mở miệng, giọng nói như hai người chồng lên nhau: “Cổ ma tiểu tu, thấy bản tọa, còn không quỳ xuống?!”

“Quá là gan dạ!”

Văn Cát nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: “Dám mượn nợ của những tà thần này, cũng không sợ mình trả không nổi?”

“Không quỳ, thì lấy mạng đến ——”

Trên Phương Thiên Họa Kích của Lữ Tịch, bùng cháy ngọn lửa màu đen tím, những mảnh vỡ của lư hương trước đó cũng hóa thành từng đốm lửa tím, đập về phía phi kiếm như mưa phèn, dưới sức mạnh bùng nổ.

Phi kiếm ảo hóa liên tiếp vỡ nát, phi kiếm bản thể cũng mất kiểm soát cắm vào một thân cây.

Nhìn thấy không kịp né tránh.

Văn Cát triệu hồi một tấm khiên pháp khí màu đen.

“Ầm ——”

Dưới tiếng sấm sét.

Khiên chắn được Phương Thiên Họa Kích, nhưng không chắn được từng đốm lửa tím, Văn Cát không còn cách nào khác phải bấm quyết thi pháp, ngưng tụ một lớp màn chắn trước mặt, nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể.

Sau khi ngăn chặn được mấy đốm lửa tím đầu tiên, màn chắn đã vỡ vụn, có tới bốn đốm lửa tím ầm ầm đập vào người hắn.

Tu sĩ Cổ Ma bị cắm sâu xuống mặt đất.

Lữ Tịch không truy sát hắn, mà bay lên không trung, lao thẳng đến tề đàn.

Không còn thời gian nữa!

Đại trận huyết tề đã đến giai đoạn cuối cùng.

Còn bao lâu?

Nửa chén trà?

Mười nhịp thở?

Hoặc chỉ vài nhịp thở?

Lữ Tịch chỉ dốc toàn lực bay về phía tế đàn.

“Ngăn hấn lại!”

“Chỉ còn một hơi thở cuối cùng, đừng để hấn chạy thoát!”

“Khụ khụ...”

Văn Cát không bò dậy, mà vừa ho ra máu vừa nằm trên mặt đất thi pháp, triển khai một đôi cánh hóa thành từ pháp thuật đuổi theo.

Mấy tu sĩ và Võ Thánh còn lại, cũng dốc hết sức lực đuổi theo.

Trong tầm nhìn mờ mịt của Lữ Tịch.

Dãy núi La Thiên phía trước, gần như hoàn toàn bị bao phủ trong làn sương máu, chỉ còn lại một khe hở cuối cùng.

Nhìn thấy Văn Cát và những người khác sắp đuổi kịp.

Hắn dứt khoát ném Phương Thiên Họa Kích ra, hóa thành một con rồng voi ma thú lao về phía tế đàn, phía sau còn có tất cả những mảnh vỡ của lư hương, bản thân hắn thì tay không ngăn cản tu sĩ Cổ Ma.

Chỉ thấy.

Trên tế đàn.

Trận nhãn phụ trợ hoạt động quá tải, những viên linh thạch và sát thạch được gắn bên trong cùng với kim cương chúc chứa tinh huyết, tiêu hao với tốc độ không thể tin được, cho đến khi rồng voi ma thú mang theo ngọn lửa tím rơi xuống.

“Rầm rầm rầm ——”

Tế đàn sụp đổ, trận nhãn phụ trợ nứt vỡ.

Sau khi trận nhãn điều khiển sinh cơ bị hỏng.

Chỉ thấy.

Hướng Lương Châu.

Giữa trời đất.

Trong màn sương máu mênh mông, từ từ mở ra một khe hở.

Trời đất một đường!

Một đường sinh cơ!

“Sur phụ!”

Lữ Tịch muốn thoát thân, chạy vào trong Lương Châu.

Tuy nhiên, cánh cửa sinh cơ trải qua muôn vàn khó khăn, trả giá bằng cái giá rất lớn mới mở ra được, chỉ duy trì chưa đầy hai nhịp thở, đã bắt đầu nhanh chóng khép lại dưới sự nuốt chửng của sương máu.

“A ——”

Lữ Tịch gào thét bất lực.

Hắn thua rồi sao?

“Hahahaha ——”

Trái ngược hoàn toàn với hắn.

Tu sĩ Cổ Ma Văn Cát bị thương, nhìn thấy cảnh tượng này cười lớn thành tiếng.

“Muộn rồi!”

“Mọi thứ đã muộn rồi!”

“Đại trận huyết tể đã thành, trận nhãn phụ trợ không còn tác dụng nữa!”

“Một khi sinh cơ đã mất, lại nói đến sinh môn làm gì?!”

“Nói cho cùng, đây cũng chỉ là trận nhãn phụ trợ!”

“Rầm rầm rầm ——”

Lại một tiếng nổ vang.

Nụ cười của Văn Cát đột nhiên cứng đờ.

...

Lương Châu.

Sương máu hoàn toàn bao phủ mọi thứ trên thế gian, hơn nữa không hề dừng lại, từ độ cao hơn một trượng, bắt đầu không kiêng nể gì nuốt chửng xuống dưới, chẳng mấy chốc đã đến đỉnh đầu của mọi người.

“A ——”

Trước công thành.

Mấy người dân vô ý chạm vào sương máu, lập tức gào thét thảm thiết hóa thành máu.

“Yêu quái!”

“Có yêu quái ăn thịt người!”

Trong mắt họ.

Trong màn sương máu.

Như có một cái miệng máu lớn, cho dù chỉ chạm vào một ngón tay, cũng sẽ liên lụy cả người bị nuốt chửng.

Mọi người đều quỳ rạp xuống đất, không ai dám đứng thẳng người lên nữa.

Nhưng dù như vậy.

Yêu ma trong sương máu cũng không định tha cho họ, vẫn tiếp tục hạ xuống.

Chín thước!

Bảy thước!

Năm thước!

“Tỷ!”

Tôn Bất Khí tìm thấy Tôn Ly trong hỗn loạn.

Bên cạnh nàng là Trần Vân Khê, cùng với Tư Cầm Mặc
Họa và những người hầu khác.

Chương 725: Phong Lang Cư Hu (3)

Ngay sau đó, lại có hai bóng người tìm đến.

Chính là Ngung Hương và Chiêu Chiêu.

“Ong ——”

Tay áo rộng của Ngung Hương phấp phới, đôi bàn tay mảnh khảnh của nàng thi triển pháp thuật, điều khiển một vòng tròn bạc đột nhiên phóng to, đến trên đỉnh đầu của Tôn Ly và những người khác, dường như muốn bao trùm cả bầu trời, nhưng ngay khi chạm vào sương máu đã bị đánh bay trở lại.

Bản thân nàng còn loạng choạng, bên khóe môi ứa ra một vệt máu đỏ.

“Su phụ.”

Chiêu Chiêu vội vàng đỡ lấy nàng: “Sao rồi, đừng dọa ta...”

“Bị thương có gì to tát đâu.”

Ngung Hương cười thảm: “Chúng ta sắp hóa thành máu rồi.”

“.....”

Tôn Ly không nói gì, chỉ ôm chặt Trần Vân Khê, bịt chặt mắt nàng.

“Trốn xuống dưới đất!”

Trong đám đông có người đưa ra ý kiến.

Không ít người vội vàng trốn vào hầm, trốn xuống sông, thậm chí có người trực tiếp nhảy xuống giếng.

Nhưng chẳng mấy chốc.

Dưới lòng đất đã vang lên tiếng gào thét thảm thiết.

Đại trận huyết tể này, trên trời dưới đất cùng lúc phát động, họ như đang ở trong miệng một con quái thú khổng lồ từ từ khép lại, còn đường nào sống sót?

Không chỉ là dân chúng.

Quân Bắc Lương tập trung lại cũng rơi vào nỗi hoảng sợ tột cùng.

Độc sư!

Lần này ngay cả Tôn độc sư, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng bị mắc kẹt ở đây, quân đội bên ngoài cũng không có tin tức gì, không còn ai có thể nâng đỡ tòa nhà sắp đổ, xoay chuyển tình thế nguy cấp.

Chỉ đáng hận.

Họ không phải chết trên chiến trường.

Mà là chết dưới yêu pháp kỳ quái này!

“Điện hạ, điện hạ mau nằm xuống!”

Lục Hoàng tử Tào Hoán bị mấy thái giám đè xuống đất.

Hắn vùng vẫy nói: “Tránh ra, ta muốn đi tìm tên, tìm tình báo, Lữ tướng quân bọn họ nhất định sẽ thành công!”

Hơn mười năm!

Hắn bị giam lỏng trong kinh thành hơn mười năm.

Khó khăn lắm mới trở lại triều đình, lại gặp phải chuyện này.

Sao hắn có thể cam lòng?!

“Điện hạ!”

Thái giám giữ chặt lấy hấn, ghen ngào nói: “Hai ngày trước, sương mù mở rộng, chúng ta đã không thể liên lạc với bên ngoài nữa! Nếu Lữ tướng quân bọn họ có thể thành công, thì đã thành công từ lâu rồi...”

“Ong ——”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy ở phía đông dãy núi La Thiên.

Trong màn sương mù mật, đột nhiên mở ra một khe hở.

“Sinh môn!”

“Là Lữ tướng quân!”

“Là U Châu!”

Đồng tử của Tào Hoán giãn ra: “Là Lữ tướng quân, U Châu đại thắng...”

Hấn nói được một nửa.

Chỉ thấy cánh cửa sinh cơ vừa mở ra lại đóng lại.

Cảnh tượng này.

Hóa thành ngọn cỏ cuối cùng đè sập hy vọng của hàng triệu sinh linh.

Tất cả mọi người.

Đều chìm vào hầm băng và vực sâu vô tận.

Đây sẽ là những hơi thở cuối cùng của họ, trên thế gian này.

Dãy núi La Thiên.

Hoàng đế Long Khánh tận mắt nhìn thấy cánh cửa gió mở ra rồi đóng lại, buộc phải từ bỏ ý định rời đi.

Trong kết giới phòng ngự.

Giáo chủ Vu Thần Giáo và Đặng tiên sư nhìn thấy cảnh tượng này, vừa phấn khích vừa sợ hãi.

Phấn khích vì đại trận sắp thành công.

Sợ hãi vì họ cũng không thể rời đi!

Chỉ sợ là, sẽ cùng nhau hóa thành máu!

“Các ngươi đáng chết hết!”

Giọng nói của Đặng tiên sư có chút phát cuồng: “Cho các ngươi đường sống không muốn, chẳng lẽ cứ nhất quyết phải đồng quy vu tận sao? Được, được, vậy thì cùng chết hết đi, cùng chết để làm dưỡng chất cho đại nghiệp phục hưng của Cổ Ma tộc ta!”

“Con mẹ ngươi!”

Ôn Thực chửi rửa, cúi người tiến lại gần, điên cuồng vung hai thanh đao chém vào kết giới của họ.

“Tử Chiêm, ngươi nhìn thấy rồi đấy, không còn thời gian nữa.”

Hoàng đế Long Khánh đi đến bên cạnh Tôn Tượng Tông, thúc giục:

“Nếu ngươi không giao thứ đó cho trẫm, cho dù trẫm có thể ra ngoài, chỉ sợ cũng không thể phong ấn sát mạch, chẳng lẽ ngươi thực sự nhẫn tâm nhìn thấy sinh linh thiên hạ, bị tu sĩ Cổ Ma tộc tàn sát sao?”

Hắn nhìn thấy sương máu áp xuống đỉnh đầu, Thanh Nguyên Kiếm trong lòng không ngừng rung lên: “Đừng do dự nữa, trẫm nói được làm được.”

“Khụ khụ khụ khụ...”

Tôn Tượng Tông ho khan, lấy ra một viên ngọc, dùng giọng khàn khàn dặn dò: “Chỉ cần rót linh lực vào, là có thể thành trận, nhưng sau khi sát mạch phục sinh, sẽ không dễ đối phó như trước, người cần tự mình đến Tu Tiên giới, tìm những môn phái chính tông, nghĩ cách để họ ra tay.”

“Trẫm, biết rồi.”

Hoàng đế Long Khánh nhìn chiếc nhẫn trên tay hần: “Từ Chiêm, có cần để trẫm thử xem, biết đâu có thể đưa người ra ngoài?”

“Nếu người muốn ra tay, thì ra tay đi, cần gì phải nói nhiều lời vô ích như vậy?”

Tôn Tượng Tông nói xong, liền nhắm mắt trong màn sương mù mịn, lặng lẽ chờ đợi thời khắc cuối cùng đến.

“Bất kể người có thừa nhận hay không, trẫm coi người là huynh đệ, sẽ không ép buộc người.”

Cuối cùng Hoàng đế Long Khánh, vẫn dời ánh mắt đi.

Hần nâng Thanh Nguyên Kiếm lên.

Những luồng khí huyền diệu khó tả bắt đầu bắn ra từ trong kiếm.

Ngay khi màn sương máu mênh mông sắp rơi xuống, hần đã vào tư thế rút kiếm.

Thiên địa biến đổi!

...

“A!!”

“Oa oa oa!”

“Con ơi, mẹ không cho con đi học được, nhà nghèo, chỉ có thể để con làm nông dân, con đừng trách mẹ...”

“Con gái, con nhắm mắt lại!”

“Nương tử, kiếp sau ta vẫn lấy nàng!”

“Ta muốn phát tài, kiếp sau ta cũng muốn phát tài!”

“Đệ tử bất hiếu, không báo thù được cho sư phụ!”

“.....”

“Tỷ tỷ.”

Tô Xán ngồi trong chuồng ngựa: “Xem ra, ta không có cơ hội đi nhập ngũ rồi.”

Từng chuyện từng chuyện.

Trong và ngoài Lương Châu, hàng triệu dân chúng và người thân bạn bè nói lời tạm biệt lần cuối.

Nhưng vào lúc này...

Sương máu dừng lại!

Chỉ lơ lửng trên đỉnh đầu của những người đang ngồi dưới đất, không tiếp tục hạ xuống nữa.

“Đây là...”

“Chuyện gì đang xảy ra?”

“.....”

Khoảng ba nhịp thở sau.

Sương máu không những dừng lại.

Chương 726: Phong Lang Cư Hu (4)

Mà còn bắt đầu rút lui.

Như thể thời gian đang quay ngược lại.

Vòm trời màu đỏ máu càng lúc càng cao, càng lúc càng cao.

Bảy thước.

Một trượng.

Mười trượng.

Trăm trượng.

Ngàn trượng...

Cho đến khi trở lại độ cao vạn trượng, sau đó lại bị xoáy khổng lồ nơi chúng phun ra hút trở lại, cuối cùng xoáy nước cũng trực tiếp tụ lại đóng lại, hóa thành một luồng ánh sáng đỏ đỏ xuống, rót trở lại tế đàn sâu trong dãy núi La Thiên.

Mọi thứ.

Chấm dứt!

Đợi đến khi mọi người ngẩng đầu lên lần nữa, đập vào mắt, là bầu trời mờ mịt và trong lành, đang vào giờ Mão, phía đông ánh sáng trắng lờ mờ lóe lên, chẳng bao lâu sau một vầng mặt trời đỏ sẽ từ từ mọc lên, mọi thứ đều tràn đầy hy vọng.

Nếu không phải dân chúng đang luống cuống bỏ chạy ra khỏi thành, phần lớn đang ở trong núi rừng hoang dã, chứng minh rằng vừa mới xảy ra một cuộc chạy nạn, mọi người có lẽ

sẽ nghĩ rằng, mọi thứ chưa từng xảy ra, chỉ là một cơn ác mộng thiên tai giáng xuống mà thôi.

“Đây là...”

“Được cứu rồi?!”

“Ông trời có mắt, ông trời có mắt rồi!”

“Đúng vậy!”

“Chắc chắn là thần tiên trên trời!”

“Là thần tiên trên trời không chịu nổi, nên đã ra tay cứu chúng ta!”

“Mau, mọi người mau quỳ lạy đi!”

“.....

“Không phải thần tiên.”

Trong đám đông, Trần Vân Khê cất giọng non nớt: “Là cha ta.”

“Cha người?”

Mấy người dân gần đó nhìn sang: “Tiểu nha đầu, người nói linh tinh gì vậy? Vừa rồi rõ ràng là thần tiên trên trời ra tay, cha người là ai?”

“Cha ta họ Trần, tên là Tam Thạch.”

Trần Vân Khê trả lời.

“Khê Khê, người, người nói gì?”

Tôn Ly hỏi: “Sao người biết là, là sư đệ ta?”

“Khê Khê cảm nhận được.”

“Là rồi!”

Tôn Bất Khí bừng tỉnh: “Ta nhớ ra rồi, Tam Thạch cũng dẫn theo một đội quân ở bên ngoài đúng không? Hồng Trạch

Doanh, là Hồng Trạch Doanh! Cánh cửa sinh cơ mở ra rồi
đóng lại đó, là đại sư huynh, trực tiếp chấm dứt đại trận huyết
tế, là Hồng Trạch Doanh của Tam Thạch!

“Thành công rồi!

“Tam Thạch thành công rồi!”

...

“Đây là...”

Tóc tai bù xù, Tào Hoán và mấy vị tướng quân có mặt,
cùng chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

Không biết bao lâu sau.

Hắn mới mở miệng với vẻ sợ hãi: “Đây, đây là?”

“Trần tướng quân, chỉ có thể là Trần tướng quân!”

Triệu Vô Cực đầy mồ hôi lạnh tỉnh lại: “Cũng chỉ có Trần
tướng quân phá hủy được trận nhãn chính ở Âm Sơn, mới có
thể chấm dứt đại trận huyết tế vào phút cuối cùng!”

“Có vẻ như.”

Phòng Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm: “Trần tướng quân
đã thắng.”

“Âm Sơn?”

Tào Hoán đứng dậy dưới sự dìu đỡ của thái giám: “Ý các
ngươi là, Trần tướng quân với cảnh giới Huyền Tượng, dẫn
theo hơn một vạn người của Hồng Trạch Doanh, sau khi đánh
thắng trận Mã Nảo Hà đã tiến thẳng về phía bắc, sau đó, đã hạ
được Lang Cư Hu?

“Nơi đó, còn ít nhất năm Võ Thánh!

“Cộng thêm mười vạn đại quân!

“Còn có đám yêu nhân Vu Thần Giáo.

“Không phải bản vương nghi ngờ năng lực của Trần tướng quân, mà là dựa theo lý thuyết, thì chuyện này căn bản không thể xảy ra được!

“Có lẽ...”

Nhị sư huynh Trình Vị lên tiếng: “Sur đệ ta trên đường, đã đột phá đến cảnh giới Võ Thánh rồi?”

“Đột phá Võ Thánh?

Tào Hoán có chút không tin: “Hắn mới đột phá Huyền Tượng được bao lâu? Bao nhiêu người bị mắc kẹt ở Huyền Tượng đại viên mãn cả đời, hắn mới chỉ hai tháng, đã lại đột phá đến Võ Thánh rồi?

“Được rồi, cho dù hắn đột phá đến Võ Thánh.

“Gần đại đô của Man tộc, vẫn còn năm Võ Thánh!”

“Cũng có thể là...”

Triệu Vô Cực phân tích: “Bản thân họ đã gặp phải vấn đề gì đó, dẫn đến trận pháp không thể tiếp tục vận hành?”

Thực ra.

So với việc là Trần Tam Thạch làm ra.

Những người này càng muốn tin vào suy đoán này hơn.

Bởi vì...

Một người cộng thêm một ít binh lính, phá hủy trận nhãn chính, căn bản là chuyện không thể nào làm được.

“Dù sao đi nữa, nguy cơ ở Lương Châu, xem ra đã được giải quyết.”

Trình Vị nói: “Còn về tung tích của Trần tướng quân, ta tin rằng không lâu sau sẽ có câu trả lời.”

...

Dãy núi La Thiên.

Thiệu Ngọc Kinh và Ôn Thực đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Sau đó, đã xảy ra chuyện mà tất cả mọi người đều nhìn thấy.

“Không thể nào?!”

Trong kết giới.

Đặng tiên sư mắt muốn nứt ra: “Sao lại thế? Y Lặc Đức, người còn không hỏi rõ, người của người đều làm gì ăn hết rồi?!”

Giáo chủ Vu Thần lập tức lấy phù truyền âm ra, muốn liên lạc với Đại Tế Ti.

Tuy nhiên đáp lại hắn, chỉ có một mảnh chết lặng.

“Sao lại thế?”

Y Lặc Đức đầy ngỡ ngàng: “Không thể nào! Chẳng lẽ phù truyền âm bị hỏng rồi?!”

“Bệ hạ...”

Như sống lại từ cõi chết, Hầu Bảo kích động nói: “Trời phù hộ bệ hạ, trời phù hộ Đại Thịnh triều ta!”

Chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Hoàng đế Long Khánh sắp sử dụng Thanh Nguyên Kiếm, đứng tại chỗ quan sát sự thay đổi của thiên tượng, không hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đôi mắt già nua của Tôn Tượng Tông, lóe lên một tia vui mừng.

“Haha, xem ra đệ tử ta nhận trước khi chết, lại trở thành công đức lớn nhất đời này.”

“Ý của ngươi là,”

Hoàng đế Long Khánh ngừng lại một chút, “Là Trần Tam Thạch làm?”

“Là hay không, ngươi sẽ sớm biết thôi.”

Tôn Tượng Tông chống vào thân cây đứng dậy: “Đại trận huyết tể đã bị phá, sao ngươi còn không nhanh chóng phong ấn sát mạch?”

...

U Châu.

Lữ Tịch bị thương nặng, sau khi nhìn thấy cánh cửa sinh cơ mà hắn dốc hết sức lực mở ra lại khép lại, trong lòng bất lực đến đỉnh điểm, nhưng ngay sau đó... hắn đã nhìn thấy, đại trận huyết tể, dừng lại rồi!

Lương Châu phía trước, trở lại thành một mảnh trời quang mây tạnh!

“Đại trận huyết tể, sao có thể?!”

Sắc mặt của mấy tu sĩ Cổ Ma trong nháy mắt khó coi đến cực điểm.

Đại trận huyết tể không hoàn thành, có nghĩa là không có đủ sinh linh để kích hoạt sát mạch, bọn họ đã thất bại!

Chương 727: Phong Lang Cư Hu (5)

“Không ổn rồi!”

Văn Cát nghiêng răng nghiêng lợi: “Là trận nhãn chính ở Lang Cư Hu!”

“Phế vật!”

“Những người này đều là phế vật!”

“Lang Cư Hu cách nơi này những vạn dặm!”

“Hơn nữa, chẳng phải họ chỉ có một Võ Phu Thoát Phàm trung kỳ sao?! Cho dù hấn tạm thời đột phá đến hậu kỳ, thì làm sao có thể chạm vào được đại trận?!”

“.....”

“Là sư đệ?!”

Lữ Tịch quỳ một gối xuống đất, lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Sao còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Việc hấn không làm được.

Trần Tam Thạch...

Đã làm được rồi?

“Cà cà haha~”

Trong đầu vang lên tiếng cười quái dị mang theo sự chế nhạo, Lữ Tịch lắc đầu, giữ cho ý thức tỉnh táo.

“Đại trận huyết tể bị phá, phải làm sao đây?”

Mấy tu sĩ Cổ Ma có chút bối rối.

“Đúng vậy, không có đại trận huyết tể, sát mạch phục sinh còn xa!”

“Không biết phải đợi đến bao giờ.”

“.....”

“Đi thôi!”

Văn Cát nhanh chóng đưa ra quyết định.

Một khi sát mạch không thể phục sinh, họ ở lại Đông Thắng Thần Châu có ý nghĩa gì?

Chỉ đáng hận!

Đáng hận là bao nhiêu sự chuẩn bị này, đã bị hủy hoại trong chốc lát!

Nhưng cũng không phải lúc để trút giận.

Hắn dẫn theo mấy tu sĩ Cổ Ma định rời đi.

“Tiên sư, các, các người định đi đâu?!”

Một Võ Thánh Đoạn thị nhìn thấy vậy, lên tiếng hỏi.

Sau khi dị tượng xảy ra.

Trên chiến trường, các tướng sĩ của cả hai bên, đều không hện mà cùng dừng lại, nhìn về phía dãy núi La Thiên.

Đặc biệt là các tướng sĩ Man tộc.

Họ không hiểu pháp thuật, nhưng cũng có thể nhận ra, cái gọi là “đại kế”, dường như đã thất bại.

“Tiên sư, các người không thể đi được!”

Võ Thánh Đoạn thị vội vàng nói: “Các người mà đi, quân tâm sẽ tan rã! Đến lúc đó, các tướng sĩ Thiên tộc sẽ chết hết!”

“Thiên tộc? Các người cũng có mặt mũi tự xưng là hậu duệ Thiên tộc sao?! Một đám vô dụng, cút ra!”

Văn Cát đâu thèm quan tâm đến sinh tử của đám phạm nhân này, hắn chỉ chửi một câu sau đó lập tức dẫn theo mấy tu sĩ Cổ Ma bay về phía bắc, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Yêu nhân, đừng chạy!”

Chỉ thấy.

Sâu trong dãy núi La Thiên.

Một bóng người mặc đạo bào, tiên phong đạo cốt, bay đến, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn mấy tu sĩ Cổ Ma, chỉ trong chốc lát đã chặn trước đường đi.

Thanh Nguyên Kiếm trong tay hắn tỏa ra ánh sáng chói lòa, chém xuống một kiếm, và bắt đầu đấu pháp với tu sĩ Cổ Ma.

“Bệ hạ?”

Trong lòng Lữ Tịch đủ loại cảm xúc chồng chất lên nhau, cuối cùng biến thành sự phẫn nộ và khát vọng giết chóc vô tận, trên người hắn lại bốc lên khí tím, Phương Thiên Họa Kích gắn trên tế đàn quay trở lại tay hắn, hắn điều khiển pháp khí lưu hương bay lên không trung trợ giúp.

Chưa đầy ba mươi hiệp đấu pháp.

Bao gồm cả Văn Cát, mấy tu sĩ Cổ Ma còn lại, đều chết thảm tại chỗ.

Sau đó, Hoàng đế Long Khánh lấy viên ngọc ra, bắt đầu thi triển trận diệt linh.

Án trận màu vàng bao phủ trời đất.

Không chỉ phong ấn sát mạch.

Đối với đại quân Man tộc, đây còn là một sự uy hiếp đáng sợ!

Họ tận mắt nhìn thấy đại trận huyết tể thất bại, lại tận mắt nhìn thấy thi thể của tiên sư từ trên không trung rơi xuống, vỡ nát thành một đồng bùn nhão, sĩ khí trong thời gian ngắn ngủi giảm xuống đáy vực, đâu còn nửa phần ý nghĩ tiếp tục chiến đấu?

Hơn nữa.

Nhiều viện binh của Đại Thịnh cuối cùng cũng đến.

Võ Thánh Khương Nguyên Bá dẫn theo Cẩm Ngô Vệ.

Cùng với quân Bắc Lương trước đó phân bố ở những nơi khác ở Bắc Cảnh cũng xuất hiện trong tiếng hô giết chấn động trời đất.

Đối với Man tộc mà nói, cuộc tấn công U Châu của họ, vốn dĩ là đặt cược tất cả, là nhất định sẽ bị đánh từ hai phía trước sau, lý do họ kiên trì làm như vậy, hoàn toàn là vì dựa vào sau khi đại trận huyết tể thành công, sát mạch phục sinh, sẽ có một lượng lớn tiên sư Cổ Ma tiến vào trong lãnh thổ trợ giúp.

Nhưng giờ kế hoạch đã thất bại.

Sát mạch không những không phục sinh, mà còn bị phong ấn hoàn toàn dưới trận diệt linh.

Đại quân Man tộc.

Nhất định, bại như núi đổ!

...

Lang Cư Hu.

Trần Tam Thạch rút Lịch Tuyền Thương đã trở nên tàn tạ từ trên người Đại Tể Ti Vu Thần Giáo.

Dưới chân hắn.

Là trận nhãn đã bị phá hủy.

Cuối cùng là.

Đã kịp rồi!

Trong một hơi thở cuối cùng, phá hủy trận nhãn chính.

Từ những đường vân trận đã tắt, mọi thứ ở Lương Châu bên kia, chắc là sẽ bình ổn lại.

“Tiểu tử to gan!”

“Một tên tiểu tốt, dám phá hủy đại kế vạn năm của Cổ Ma tộc ta!”

“Rầm rầm rầm ——”

Ngay trước mặt Trần Tam Thạch, không gian bắt đầu vặn vẹo, sau đó xuất hiện một vết nứt màu đen, bên trong truyền ra âm thanh khàn khàn đầy tức giận, không cam lòng, bạo ngược, tràn ngập sát khí, như ác quỷ đến từ địa ngục A Tỳ, trong đó lại toát ra áp lực khó tả.

Phong ấn!

Hắn biết Đông Thắng Thần Châu luôn bị phong ấn.

Bây giờ người đang nói chuyện với hắn, chỉ sợ chính là tu sĩ ở thế giới khác, cũng là kẻ chủ mưu đứng sau cuộc huyết tề Lương Châu lần này.

Tu sĩ không lộ mặt.

Nhưng chỉ cần âm thanh, áp lực toát ra, đã khiến những người trong phạm vi trăm dặm sợ hãi đến vỡ gan nát mật.

“Kiến hôi!”

“Một con kiến hôi Thoát Phàm cảnh, lại phá hủy được đại kế vạn năm của tộc ta!”

“Bản tôn muốn lột da ngươi ăn thịt ngươi!”

“Muốn giết sạch tất cả các người ở Đông Thắng Thần Châu!”

“Biến tất cả các người, thành đại dược của Cổ Ma tộc ta!”

“.....”

“Có biết không...”

Chỉ có một bộ áo trắng không sợ hãi, hấn cầm trường thương, đứng ngay trước khe hở, từng chữ từng câu: “Bộ dạng của người bây giờ, giống hết một con chó ghẻ trốn trong cống rãnh, không dám lên cắn người, chỉ có thể trốn trong cống rãnh sủa điên cuồng.”

“Người dám sỉ nhục ta?!”

Sau phong ấn, âm thanh xuyên thấu não lại vang lên: “Kiến hô! Người có biết, người đang nói chuyện với ai không?”

Chương 728: Phong Lang Cư Hu (6)

“Kiến hôi?”

Chiến ý Vô Song của Trần Tam Thạch vẫn còn đang cuộn trào, chân khí mênh mông như biển tầng tầng lớp lớp chồng chất lên trường thương trong tay hắn, sau đó hóa thành một con chân long, kèm theo tiếng rùng rợn gầm và chân khí cuộn cuộn, như một dải cầu vồng xuyên qua mặt trời, ầm ầm tiến vào thế giới sau phong ấn.

“Miệng thì liên tục gọi ta là kiến hôi, vậy thì ngươi ra ngoài giết con kiến hôi này đi!

“Nếu không dám, thì ngậm cái miệng chó của ngươi lại, nghe cho rõ những lời tiếp theo của ta!

“Ta là Trần Tam Thạch!

“Bất kể ngươi đến từ thế giới nào, hoặc đến từ châu nào, từ nay về sau, nếu còn dám xâm phạm Đông Thắng Thần Châu ta một bước, nhất định sẽ bắt ngươi trả giá gấp ngàn lần vạn lần đền bù!

“Trần Tam Thạch ta, có thể hành quân gấp vạn dặm đến Lang Cư Hu này phá hủy trận nhãn, thì cũng có thể xuyên qua đại thiên thế giới, tìm đến nơi cư ngụ của các ngươi, đến lúc đó ai là kiến hôi, e rằng còn khó nói.

“Xâm phạm Thần Châu ta, dù xa cũng phải giết!”

Trường thương xuyên qua khe hở, kèm theo tiếng vang ong ong chói tai.

Theo đó.

Khe hở này, bắt đầu đóng lại mờ đi.

“Xâm phạm Thần Châu ta, dù xa cũng phải giết?!”

“Một Võ Phu Thoát Phàm, nói ra những lời này, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!”

“Trần Tam Thạch, cái tên này, bản tôn nhớ kỹ rồi!”

“Nhưng Trần Tam Thạch, có lẽ ngươi còn chưa biết, phong ấn của Đông Thắng Thần Châu có rất nhiều chỗ đã bị hỏng, từ lâu đã lung lay sắp đổ! Bản tôn xem thử tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi, có thể dựa vào phong ấn mà vênh váo được bao lâu!”

“Àm ——”

Lời vừa dứt, khe hở biến mất.

Thiên địa dị tượng, tất cả đều trở lại bình thường, không...

Nói chính xác là.

Vẫn còn Hồng Trạch Doanh!

Cự long băng tuyết vẫn đang chiến đấu!

Nhưng không có sương đen gia trì, các binh sĩ Man tộc dần dần tỉnh táo lại từ trạng thái cuồng bạo.

Tuy nhiên.

Họ đã nhìn thấy.

Bộ áo trắng đó.

Đã sớm vượt qua lớp lớp gió tuyết, đứng trên đỉnh núi.

Sau lưng hắn.

Là ba Võ Thánh của Thiên tộc.

Quỳ xuống mà chết!

Dưới chân hấn.

Là thi thể của Đại Tể Ti Vu Thần Giáo.

Mọi thứ...

Đều kết thúc rồi!

Các Võ Thánh của Thiên tộc bọn họ, đã chết hết rồi!

Trong nháy mắt.

Thế bại như đê vỡ.

Hơn bảy vạn đại quân Man tộc còn lại, với một phương thức không thể đảo ngược rơi vào cuộc tháo chạy hỗn loạn.

Họ vứt bỏ mũ giáp.

Họ chạy trốn trong hoảng loạn.

Họ bỏ chạy tán loạn.

Họ sợ vỡ gan nát mật!

Không biết có bao nhiêu tướng sĩ Man tộc, chết dưới thanh đao tiêu chuẩn của quân Bắc Lương và Hồng Trạch Doanh, không biết có bao nhiêu tướng sĩ Man tộc ngã xuống vách núi trong khi chạy trốn và bị ngã thành thịt nát.

Ngày này.

Là ngày tận thế của Man tộc!

Trong một trăm năm sau ngày hôm nay.

Bóng lưng của bộ áo trắng đỏ.

Sẽ khắc sâu vào tâm trí của người Man tộc!

Cuộc chiến tranh này.

Đã kéo dài đến sáng ngày hôm sau.

Mười vạn đại quân Man tộc, chỉ còn lại hai vạn.

Không còn một Võ Thánh nào.

Bốn đại hãn Man tộc, những người chỉ huy cao nhất của các bộ lạc Man tộc, không hẹn mà cùng đến trước mặt áo trắng, sau đó... quỳ xuống!

“Trần tướng quân!”

“Ta, ta nguyện ý quy thuận ngươi, quy thuận Đại Thịnh!”

“.....”

Ngày hôm nay bọn họ.

Đã nhìn thấy những gì?!

Áo trắng một mình.

Chém giết năm Võ Thánh!

Một mình mở đường cho toàn quân, chém giết hàng vạn người mà không kiệt sức!

Cuối cùng, chỉ với một thương.

Đã giết chết Đại Tế Ti của Vu Thần Giáo!

Thứ bị hủy diệt không chỉ là trận nhĩn.

Còn là...

Vận tộc của Man tộc bọn họ!

Chịu đựng tổn thất khổng lồ như vậy.

Không có năm mươi năm, căn bản không thể nào phục hồi được.

Ngoài việc thần phục, họ còn có con đường nào khác để lựa chọn?!

...

Trong tầng mây.

Nữ đế Đại Khánh chưa từng rời đi, phi kiếm trong tay vẫn còn dính máu của một tu sĩ Cổ Ma.

Nàng lặng lẽ nhìn bóng người trên đỉnh núi, trong đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra cảm xúc.

Cuối cùng.

Nàng không lộ diện, điều khiển phi kiếm bay đi, trở về Đại Khánh.

Mặt trời đỏ mọc lên.

Gió tuyết lắng xuống.

Chiến trường hoang nguyên.

Thi thể nằm la liệt.

Trần Tam Thạch đứng trên đỉnh núi Lang Cư Hu, nhìn xuống trăm dặm xung quanh.

“Đại nhân!”

Triệu Khang đầy máu cầm theo con dao Mạ Miên gãy đến báo cáo lần cuối:

“Trận chiến này!”

“Hong Trạch Doanh ta, chém giết tám vạn quân địch, bắt sống hơn hai vạn, thu được vô số quân nhu trâu dê, hoặc có thể nói là... bây giờ cả thảo nguyên này, đều là của chúng ta!”

Trần Tam Thạch không quan tâm đến chiến lợi phẩm, hắn chỉ thản nhiên nói: “Thương vong thì sao?”

“Thương vong...”

Nghe vậy, cơ thể Triệu Khang run lên: “Cũng rất nặng nề, từ Mã Nỗ Hà bắt đầu, đến bây giờ, cộng lại tổng cộng tử trận, hơn bảy nghìn, bị thương cũng có hơn hai nghìn...”

Hong Trạch Doanh lúc đến.

Mười lăm nghìn người.

Bây giờ, chỉ còn chưa đến tám nghìn.

Thương vong gần một nửa.

Nếu tính từ khi bắt đầu ở Hồ Khâu Sơn.

Lần này bọn họ bắc chinh.

Cộng lại đã chém giết hơn mười vạn quân địch, họ không nói đến việc hành quân gấp vạn dặm, còn thường xuyên phải đối mặt với những võ giả có cảnh giới cao và thời tiết cực kỳ khắc nghiệt, chỉ thương vong tám nghìn, đã là kỳ tích chưa từng có trong lịch sử.

Nhưng tám nghìn người này chất đông lại.

Cũng là một ngọn núi xác.

Trên đỉnh núi Lang Cư Hu này, Trần Tam Thạch đứng bên cạnh tế đàn, hồi lâu không rời đi.

“Đại nhân.”

Hạ Tông cẩn thận nói: “Trận đánh xong rồi, chúng ta có thể xuống núi rồi!”

“Đúng vậy.”

Tiêu Trung nói theo: “Trong đại đô của Man tộc đều trống rỗng, vừa hay có thể dùng cho đại quân ta nghỉ ngơi một thời gian, lần này, các huynh đệ thực sự đã mệt mỏi lắm rồi.”

Trần Tam Thạch đặt tay lên tế đàn bị hỏng, nhìn những thi thể khắp núi đồi, trầm giọng ra lệnh:

“Toàn quân, nghỉ ngơi năm ngày.

“Năm ngày sau.

“Sẽ ở trên Lang Cư Hu này, đốt hương, tế trời!”

“Gì cơ?!”

Bên cạnh.

Mấy đại hãn Man tộc nghe thấy vậy đều rung mình.

“Trần tướng quân!”

Thác Bạt Hoành Tín run rẩy nói: “Điều này, điều này có lẽ không thỏa đáng lắm?”

Lang Cự Hu.

Là nơi Thiên tộc bọn họ ra đời.

Cũng là biểu tượng của họ!

Nói là so với Tử Vi Sơn.

Nhưng thực ra Lang Cự Hu trong lòng người Thiên tộc, còn vượt xa Tử Vi Sơn.

Thực sự để họ đốt hương tế trời ở đây.

Không khác gì nói với liệt tổ liệt tông, Thiên tộc, đã diệt vong rồi!

Nỗi nhục này, khó có thể diễn tả bằng lời.

“Không thỏa đáng?”

Trần Tam Thạch ngồi trên ghế gỗ hương của đại hãn Thác Bạt, nhìn xuống bốn đại hãn Man tộc đang quỳ dưới chân: “Vậy thì các ngươi nói cho ta nghe xem, có gì không thỏa đáng?”

“Thỏa đáng, thỏa đáng, thỏa đáng!”

Đại hãn Mộ Dung vội vàng nói: “Trần tướng quân muốn tế trời, thì tế trời, một khi Thiên tộc ta đã quy thuận Đại Thịnh, thì Lang Cự Hu tất nhiên cũng là lãnh thổ của Đại Thịnh, Trần tướng quân muốn làm gì, cần gì phải hỏi ý kiến của chúng ta?”

Ngoài thỏa hiệp ra, họ còn có cách nào khác?!

Năm ngày sau.

Dãy núi Âm Sơn, Lang Cư Hu.

Trần Tam Thạch dẫn theo tám nghìn tướng sĩ Hồng Trạch Doanh, trên tế đàn ở đỉnh núi.

Tế thiên phong lễ!

Sau đó.

Lại tổ chức lễ tế địa ở đại đô của Man tộc.

Trận chiến này, mười lăm nghìn tướng sĩ Hồng Trạch Doanh, dưới sự dẫn dắt của Trần Tam Thạch.

Uống nước sông băng, phong Lang Cư Hu, tế lễ ở đại đô Man tộc!

Không lâu sau.

Bốn bộ Man tộc từ bỏ đại đô, dẫn theo những tàn dư còn sống sót của các bộ lạc, rút lui về phía bắc Âm Sơn, hơn nữa ký kết hiệp ước, đảm bảo không bao giờ xâm phạm vào lãnh thổ màu mỡ của Đại Thịnh nữa.

Trận chiến này kết thúc, Mạc Nam vô vương đình!

Chương 729: Quyết định (1)

Bắc Cảnh.

Sát Linh đại trận thuận lợi phong ấn Sát mạch.

Tiên sư Đặng và Giáo chủ Vu Thần giáo, dựa vào kết giới phòng ngự của Sát mạch, cũng tan thành mây khói.

Ánh mắt của Ôn Thực và Thiệu Ngọc Kinh dần dần trở nên hưng phấn.

“Ta thảo người tổ tông!”

Ôn Thực gào thét, cầm song đao điên cuồng chém tới.

Thông Thiên kiếm pháp của Thiệu Ngọc Kinh cũng triển khai, trong nháy mắt kiếm quang đầy trời lóe lên.

“Tìm chết!”

Sát tế đại trận thất bại.

Đối với Tiên sư Đặng và những người khác là tin dữ, nhưng đồng thời cũng là đường sống, có nghĩa là bọn họ có thể rời khỏi nơi đây, chạy trốn ra ngoài.

Sát khí tỏa ra từ kim cương xử trước ngực của Giáo chủ Vu Thần giáo.

Phi kiếm của Tiên sư Đặng hóa thành hai, cho đến khi hóa thành tám thanh phi kiếm lơ lửng trước mặt.

Cho đến khi...

Hai bàn tay già nua.

Lần lượt đặt lên bả vai của bọn họ.

Tiên sư Đặng và Giáo chủ Vu Thần giáo lập tức biến thành mục tiêu sống không thể di chuyển, dưới song đao và kiếm quang hóa thành thi thể.

Mấy tên giáo đồ Vu Thần giáo và tu sĩ còn lại cũng đều có kết cục như vậy.

“Hài tử của ta!”

Ôn Thực ném bỏ binh khí, ngã xuống đất khóc rống: “Cha đã báo thù cho các người rồi!”

“...”

Thiệu Ngọc Kinh thu trường kiếm lại, nhắm mắt bình ổn tâm tình.

Trên bầu trời cao vạn trượng.

Hoàng đế Long Khánh điều khiển Sát Linh đại trận, hủy diệt Sát mạch triệt để, lại có Sát khí ngập trời từ trong phun ra.

Trên mặt hần như giếng cổ không gợn sóng lộ ra kinh ngạc, không ngừng kết ấn thi pháp bao bọc nó liên tục, đồng thời phong kín khiếu huyết của mình, cho dù như vậy vẫn có một vài luồng sát khí xâm nhập vào cơ thể.

“Tôn Tượng Tông, vì sao người không nói cho trăm biết, phong ấn Sát mạch sẽ phản phệ chính mình.”

Hần nói, thi pháp điều khiển, đưa hạt châu trở về tay lão giả.

“Bệ hạ nóng lòng muốn có, lão thần cũng không có cơ hội nói.”

Tôn Tượng Tông nhận lấy hạt châu, tiến hành hoàn tất phong ấn chưa hoàn thành, từng sợi từng sợi sát khí thông qua hạt châu chui vào kinh mạch, đối mặt với phản phệ, khước mắt hần cũng hơi nháy, sau đó liền gánh chịu tất cả.

Khí tức vốn đã suy yếu của hắn càng thêm mục nát, nhưng ngoài dự liệu là, chân lực tỏa ra từ trong cơ thể hắn dường như được tăng cường, không ngừng tăng lên từng bậc, trong đồng tử có hắc quang cuộn trào, trở nên giống như cổ ma tu sĩ.

Hắn không nhanh không chậm nói: “Sát mạch khác với Linh mạch, phong ấn Sát mạch, không chỉ cần Sát Linh đại trận, còn cần lấy bản thân gánh chịu, cho nên lão phu đã sớm tu luyện một chút ma công, bất quá vẫn phải cảm tạ bộ hạ giúp lão phu gánh vác một phần, nếu không bằng vào thân tàn của lão phu, sau khi thúc giục Sát Linh đại trận, sẽ không thể chịu đựng được sát khí phản phệ.”

“Ha ha~”

Hoàng đế Long Khánh nhìn chân lực tăng thêm trên người hắn, mí mắt khó phát hiện nháy hai cái, sau đó nhàn nhạt nói: “Không sao, trăm cũng là vì bảo vệ mấy triệu dân chúng Lương Châu. Chuyện nơi đây xong xuôi, trăm sẽ không ở lại lâu nữa.”

Dứt lời.

Hắn lơ lửng rời đi, chớp mắt đã biến mất không thấy.

Tôn Tượng Tông cũng nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Cho đến khi trở lại Đốc Sư phủ, hắn mới phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống không dậy nổi.

...

U Châu.

Sau khi viện quân các nơi lần lượt đến.

Chiến sự kết thúc trong thời gian ngắn nhất.

Tiếp theo chỉ là một số công việc dọn dẹp.

Trong mắt tuyệt đại đa số người, một trận đại kiếp nạn nhân gian bắt đầu một cách khó hiểu, sau đó lại kết thúc một cách khó hiểu.

Mà các tướng quân, đều đang đợi.

Chờ một tin tức từ phương bắc.

Sát tế đại trận...

Dừng lại quá mức quý dị.

Theo lý thuyết mà nói.

Có thể làm được điểm này.

Trừ phi có người phá hủy trận nhãn chính ở núi Lang Cư Hư xa ngàn dặm.

Mà người này, tự nhiên chỉ có thể là Trần Tam Thạch.

Huyền Tượng đại thành, một doanh binh mã.

Phải đối mặt với hàng trăm ngàn đại quân man tộc, cộng thêm vô số Võ Thánh tướng lĩnh và cao thủ Vu Thần giáo, xem thế nào cũng đều là chuyện tuyệt đối không thể làm được.

Giống như lời của một số người.

Bọn họ càng nguyện ý tin tưởng, là yêu nhân nội bộ tự mình có vấn đề.

Trận đại chiến này.

Mặc dù số người tham chiến nhiều.

Nhưng phạm vi ảnh hưởng thật ra không lớn.

Ví dụ như U Châu, chỉ ảnh hưởng đến hai ba phủ thành, hơn nữa thời gian duy trì cũng không lâu.

Lương Châu nói là đại loạn.

Nhưng thật ra, chỉ là bách tính tập thể chạy ra ngoài thành mà thôi, cũng không có đao thật súng thật chém giết, ngăn ngủi mấy ngày sau, đã khôi phục như thường, phảng phất như những chuyện đã thấy mấy ngày trước, bất quá chỉ là một cơn ác mộng.

Lữ Tịch và những người khác, đang dưỡng thương ở trong phủ Lý Thành của U Châu.

Mông Quảng Tín, Vinh Yểm Thu và những người khác cũng ở lại xử lý quân ngũ, ngày qua ngày, trong lòng bọn họ càng thêm lo lắng.

“Hải Đông Thanh phải đi hết con này đến con khác, sao tiêu sư đệ bọn hấn còn chưa có tin tức?”

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai! Sư đệ tám chín phần mười là liều mạng phá hủy trận nhĩn, chính mình hi sinh ở Bắc Cảnh rồi!”

“Trọc lừa, lại nói bậy, cẩn thận lão nương xé nát miệng ngươi!”

Vinh Yểm Thu quả trách, muốn động thủ: “Sư muội còn đang ở nhà chờ đây!”

“Không cần gấp.”

Diệp Phượng Tu bế kiếm: “Nơi này cách đại đô man tộc chừng vạn dặm, cho dù là Hải Đông Thanh đi đi về về cũng phải bay mất nhiều thời gian, chờ thêm xem.”

Trên giường.

Lữ Tịch ăn đan dược điều tức xong, cũng thay thường phục cùng sư đệ sư muội chờ tin tức.

Thần sắc của hấn có chút phức tạp, có thể thấy được là đang lo lắng, nhưng cụ thể lo lắng cái gì, lại khó phân biệt được.

Chờ như vậy.

Là chờ tận mười ngày.

Chương 730: Quyết định (2)

Cho đến mười ngày sau.

Mới rớt cuộc có mấy con Hải Đông Thanh, mang theo cùng một tình báo đã sao chép, đến Đại Thịnh.

Lương Châu.

Trong vương phủ.

“Chỉ sợ Trần tướng quân, không thể trở về rồi.”

Triệu Vô Cực lắc đầu thở dài.

“Đúng vậy.”

Mấy lão tướng phụ họa nói: “Cho dù thật sự là Trần tướng quân dùng kỳ mưu gì đó, phá hủy trận nhãn chính ở núi Lang Cư Hư, chỉ sợ cũng không có cơ hội rời đi nữa.”

“Trời đổ kị anh tài a!”

“May mắn Sát tế đại trận thất bại, nguyên khí man tộc đại thương, trong vòng mười đến hai mươi năm cũng không thể khôi phục lại.”

“Đúng vậy, chuyện này nếu thật sự không phải man tộc nội bộ có vấn đề, mà là Trần tướng quân làm, vậy hẳn quả thật là ông trời ban cho Đại Thịnh của ta làm định sơn thạch a!

“Đợi sau khi tin tức xác thực, bốn vương sẽ dâng tấu thỉnh phụ vương, phong hầu cho Trần tướng quân, truy phong thụ hiệu, phù âm hậu đại.

“Còn có thập nhị đệ của ta...”

Lục hoàng tử Tào Hoán ngồi trên ghế thái sư, có chút ảm đạm thương tâm: “Bổn vương từng ở trong Tây Hoa cung gần hai mươi năm, ngay cả một con quỷ cũng không đến, chỉ có hắc thính thoảng trèo tường lên vào, cùng ta đánh cờ, đưa cho ta chút đồ ăn, lại nói một chút chuyện bên ngoài.

“Lần này bắt phạt, bổn vương là muốn để hắc ở trong quân hảo hảo rèn luyện một chút.

“Không nghĩ tới, thành ra kết quả như vậy.”

“Kết ——”

Đột nhiên.

Một chiếc xe lăn đẩy đến trước cửa, thanh âm trong trẻo của Phương Thanh Vân vang lên: “Ta nói điện hạ, còn có chư vị tướng quân, các người định luận có phải là hạ quá sớm rồi không?”

Hắc giờ một tờ giấy trong tay.

“Trần tướng quân chưa chết, Hồng Trạch doanh cũng không có toàn quân bị diệt, đây là tin tức bọn họ vừa mới gửi trở về, về phần nội dung như thế nào, ta nghĩ vẫn là điện hạ và chư vị, tự mình xem đi.”

“Trần tướng quân chưa chết?”

“Hồng Trạch doanh còn ở?”

“Nói như vậy, trận nhĩ thật sự là Trần tướng quân phá hủy?”

“Không thể nào!”

“Làm sao làm được?!”

“Điện hạ, mau xem!”

Gần như tất cả mọi người đồng thời đứng dậy, nôn nóng muốn xem rõ nội dung tình báo.

Nhìn thấy.

Tào Hoán dứt khoát vung tay lên, để một tiểu thái giám đọc.

“Chiến báo của Hồng Trạch doanh.

“Hồng Trạch doanh bốn mươi ngày trước, từ Hồ Khâu Sơn bắc tiến, sau đó ở Mã Nảo Hà...”

Chiến sự kết thúc.

Tự nhiên phải đem toàn bộ chiến dịch từ đầu đến cuối báo cáo chi tiết một lần, làm rõ tất cả thương vong, tổn thất, cũng như ghi lại chi tiết từng công lao của mỗi tướng lĩnh, mỗi binh sĩ.

Trước Mã Nảo Hà.

Là tất cả mọi người đều biết.

Nhưng đột nhiên phong cách vẽ chuyển một cái.

Đã đến đại đô của man tộc!

Dưới núi Lang Cư Hư, mười ba ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh, xếp thành hàng, hướng về phía mười vạn đại quân man tộc xông lên.

Chủ tướng Hồng Trạch doanh Trần Tam Thạch, mở đường cho đại quân.

Một người chém địch hơn vạn.

Chém đầu năm tên Võ Thánh man tộc.

Sau đó một thương giết chết đại tể ti Vu Thần giáo, hủy diệt trận nhãn chính.

Vũ Văn, Thác Bạt, Mộ Dung, Đoạn thị.

Bốn bộ man tộc.

Cúi đầu xưng thần.

Âm mã băng hà, phong Lang Cư Hư, tế thiên ở man đô.

Sau đó.

Tất cả binh mã còn sống sót của man tộc chủ động rút lui đến phía bắc Âm Sơn.

Từ đó về sau, Mạc Nam vô vương đình!

Khi từng chuyện từng chuyện, trong giọng nói run rẩy của tiêu thái giám, đứt quãng đọc ra sau.

Toàn bộ vương phủ.

Rơi vào chết lặng.

Trong vô thanh, nghe sấm sét!

...

U Châu.

Gần như cùng thời gian, tất cả mọi người ở lại U Châu cũng đều nhận được tình báo đến từ Mạc Bắc.

Khi bọn họ nghe được nội dung trong đó.

Không một ai không rơi vào trầm mặc lâu dài.

“Sur đệ Võ Thánh rồi?!”

“Không đúng không đúng, cho dù là Võ Thánh, cũng không thể giết chết năm tên Võ Thánh chứ!”

“Chém giết vạn người mà không kiệt sức, sur đệ là yêu quái chuyển thế?!”

“A Di Đà Phật, bản tăng chắc là tạo sát nghiệt quá nhiều, đã vào ác mộng, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật!”

“...”

Nhưng rất nhanh.

Cảm xúc của bọn họ từ chấn động chuyển hóa thành vui mừng.

“Tốt quá, hóa ra thật sự là sư đệ cứu chúng ta!”

“Lần này, quả thật là lập được công lao ngập trời!”

“Không được, hồi đầu ta phải đi hỏi hảo hảo, sư đệ làm sao làm được.”

“Dù sao cũng là chuyện tốt!”

“...”

“Ôi...”

Trong góc, Lữ Tịch ngồi trên ghế nghe tin tức, chỉ cảm thấy ngực nóng lên, tâm huyết dâng trào, trong cổ họng lập tức tràn đầy mùi máu tanh.

“Đại sư huynh!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn đồng dạng bị thương, bất quá đa số là ngoại thương, toàn thân quần đầy băng gạc, nhưng không ảnh hưởng đến hành động tự do, hắn chú ý tới động tĩnh bên này, lập tức đi lên đỡ: “Người không sao chứ.”

“Không sao...”

Lữ Tịch giờ tay, ra hiệu hắn không cần lo lắng, nhưng lời còn chưa nói hết, đã kịch liệt ho khan phun ra một ngụm máu tươi: “Trước đỡ ta trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trên đường.

Nhiếp Viễn sắc mặt âm trầm bất định, cuối cùng cười khò nói: “Sau trận chiến này, chỉ sợ tiểu sư đệ, sẽ trở thành người có uy vọng lớn nhất trong toàn bộ Bắc Lương quân rồi, chỉ dưới sự phụ người một tay tạo ra bát đại doanh.”

“Ừ, khục khục khục...”

Lữ Tịch nắm chặt tay thành quyền đặt trước miệng, cố gắng không chế hô hấp: “Su đệ, người nói tại sao? Ta liều chết liều sống, cuối cùng công lao không thành, hấn lại có thể một đường thẳng tiến, nổi danh thiên hạ?”

“Đại sư huynh, người trước đừng nghĩ những thứ này nữa.”

Nhiếp Viễn an ủi nói: “Người trước nghỉ ngơi, trước dưỡng tốt thương thể rồi nói sau. Lần này người bất kể nói thế nào, cũng là theo thánh chỉ ý chỉ dẫn chúng ta một đường đánh thông U Châu, cuối cùng cũng thành công mở ra sinh môn, cho dù cuối cùng không thành công, cũng coi như là lập công.”

Chương 731: Quyết định (3)

...

Đốc Sư phủ.

“Ta đã biết là Tam Thạch thành rồi, bọn họ còn không tin!”

Tôn Bất Khí nhìn tin tức vương phủ đưa tới, kích động không thôi: “Vân Khê nha đầu, vẫn là người cảm giác đúng!”

“Nhị nương thân, người đừng đau lòng nữa, sự gia hân sẽ không sao đâu.”

Trần Vân Khê kéo tay đối phương.

“Ừ, ta không đau lòng.”

...

Kinh thành.

Vương phủ.

Tần vương và Tề vương chén rượu qua lại.

“Sát tế đại trận thành rồi!”

“Phụ hoàng, lục ca, đều rời xa chúng ta!”

“Lão thần trong triều không lâu trước, đã bắt đầu thương nghị chuyện thái tử rồi, dù sao quốc bất khả nhất nhật vô quân!”

“Tứ ca, chúc mừng người trước a.”

“...”

“Hai vị điện hạ, tiểu nhân...”

“Cút ra ngoài, không thấy bốn vương đang uống rượu rất vui sao?”

“Điện hạ, không phải, là bệ hạ truyền lệnh triệu hội, nhìn xem trời sắp sáng rồi, hai vị điện hạ cũng nên chuẩn bị một chút.”

“Cái gì? Phụ hoàng đã trở lại?!”

Sát tế đại trận kéo dài gần hai tháng.

Chuyện này sớm đã náo loạn âm âm, thiên hạ đều biết.

Trong kinh thành thậm chí đã từng một độ rơi vào hỗn loạn.

Dù sao hoàng đế, hai vị hoàng tử, cộng thêm lão đốc sư đều ở Lương Châu, thật sự nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ cục diện hỗn loạn không có hai năm thì khó bình ổn.

Nhưng cũng chính là ngày hôm nay, bọn họ đột nhiên nhận được tin tức.

Nguy cơ Lương Châu, đã được giải trừ.

Không chỉ như vậy, hoàng đế bệ hạ cũng sớm trở về, tuyên bố triệu hội như thường.

Trong Thanh Hòa điện.

Văn võ bá quan tụ tập một đường.

Hoàng đế Long Khánh ngồi trên long ỷ, xử lý tất cả chính vụ tích lũy trong khoảng thời gian này, từ giờ mao tiên hành đến buổi chiều giờ thân mới kết thúc, sau đó lại giao phó không ít chuyện liên quan đến xử lý chính vụ sau đó.

Cho người ta cảm giác, giống như là muốn một hơi xử lý hết tất cả chính vụ, sau đó làm chương quỳ vứt tay.

Sau khi giao phó xong chuyện cuối cùng.

Hoàng đế Long Khánh mới u u mở miệng: “Chiến sự Bắc Cảnh như thế nào rồi?”

Minh Thanh Phong, tân nhiệm Binh Bộ Thượng Thư trả lời: “Lương Châu, U Châu đều đã yên ổn, trong vòng hai tháng tất cả hỗn loạn sẽ bình ổn, còn thỉnh bệ hạ yên tâm.”

“Trẫm.”

Hoàng đế Long Khánh dừng một chút: “Là đang hỏi các người về động hướng của man tộc bản bộ.”

Man tộc bản bộ!

Đúng vậy, cho đến hôm nay, kinh thành đối với nguy cơ Lương Châu được giải quyết như thế nào vẫn chưa có một định luận.

Bọn họ chỉ biết U Châu đại thắng.

Nhưng trừ U Châu, man tộc bản bộ cộng lại, vẫn còn gần hai mươi vạn binh lực ẩn nấp bất động.

Theo lý thường mà nói.

Phía trước gặp phải bại trận lớn như vậy.

Man tộc bản bộ thế nào cũng nên có hành động mới đúng.

Thiên vị hiện tại.

Đại mạc một mảnh chết lặng, không phát hiện bất kỳ động tĩnh gì.

Giống như...

Người man tộc trên đại mạc, đều trong một đêm bốc hơi khỏi nhân gian.

Không chỉ là man tộc.

Bọn họ Đại Thịnh còn có một chi quân đội bắc tiến sau khi biến mất, cho đến nay không có tin tức.

Hồng Trạch doanh, Trần Tam Thạch!

Cho nên, bọn họ đến bây giờ còn chưa làm rõ được đầu đuôi sự việc.

“Bệ hạ.”

Minh Thanh Phong nói: “Vi thần sẽ mật thiết chú ý động hướng tiếp theo của man tộc, có bất kỳ tình huống nào sẽ lập tức bẩm báo bệ hạ.”

“Thôi.”

Hoàng đế Long Khánh vung tay áo: “Bãi triều đi.”

“Bãi...”

Thái giám bên cạnh đã kéo giọng, đang hô được một nửa.

Ngoài cung điện.

Đột nhiên vang lên thanh âm càng vang dội, cắt ngang hẳn.

“Thần điều tám ngàn dặm khẩn cấp báo!”

“Thần điều tám ngàn dặm khẩn cấp báo!”

“Tin thắng trận ——”

“Tin thắng trận cực lớn ——”

“...”

Thông qua từng tầng truyền đạt.

Cuối cùng một đường từ ngoài hoàng cung đến Thanh Hòa điện, sau đó giao vào tay Hoàng Hồng, thái giám chương án của Ty Lễ Giám.

Cái gọi là tin thắng trận.

Cũng không phải là một bức thư đơn độc, mà là mấy phong thư xếp chồng trong hộp.

Mấy phong thư phía trước.

Vậy mà...

Là của Mộ Dung, Đoạn thị, bốn bộ man tộc, thư hàng phục!

Hơn nữa đều là do các đại hãn tự tay viết, có đại ấn, lời lẽ khản thiết, thành ý mười phần.

“Chắc chắn là bộ hạ lần này thân chinh, dọa vỡ mật của man nhân!”

“Sau khi bốn bộ hàng phục, trong thời gian ngắn Bắc Cảnh chắc chắn sẽ không có chiến sự!”

“Đây là bộ hạ quân uy chấn nhiếp man nhân!”

Nghiêm Mậu Hưng dẫn đầu hô: “Bộ hạ tu đạo bốn mươi năm, lần này thân chinh Bắc Cảnh, vừa ra tay đã chấn kinh thiên hạ, man nhân kiến thức được tiên uy của vạn thọ đế quân, sao có thể không cúi đầu xưng thần?!”

Sự thật cũng quả thật như vậy.

Hoàng đế bộ hạ tu đạo không biết đã bao nhiêu năm.

Văn võ bá quan trước kia, chỉ biết hao phí tiền tài bạc bẽo vô số, cho dù là người trung thành và tận tâm nhất với Đại Thịnh, trong lòng cũng sẽ thầm nghĩ một câu, đây là đang hao phí quốc khố, lãng phí quốc lực.

Có thể ở Lương Châu...

Hoàng đế bộ hạ một thân đạo bào, một kiếm chém yêu nhân, là cảnh tượng trước mắt thiên hạ nhìn thấy.

Đến đây.

Văn võ bá quan mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàng đế bộ hạ tu tiên, thật sự thành rồi!

Hoàng đế của bọn họ, thật sự là tiên nhân!

“Bệ hạ thân thể chân long, không để ý đến nguy hiểm bản thân ra tay chém giết yêu nhân!”

“Man nhân can đảm đều mất cũng là chuyện bình thường.”

“Đúng đúng đúng, lời đại nhân Lý nói đúng.”

“...”

Lời khen ngợi của văn võ bá quan, giống như nước sông cuộn cuộn không dứt.

“Được rồi.”

Cho đến khi hoàng đế Long Khánh mặt không biểu tình cắt ngang.

Nội tâm hắn không có dao động, ngược lại cảm thấy những thư hàng phục này cực kỳ cổ quái, trầm giọng nói: “Hoàng Hồng, tiếp tục đọc!”

Quả nhiên.

Những thư này càng đọc về sau, càng không đúng.

Lúc bắt đầu, chỉ là nhắc tới Trần tướng quân.

Nhưng đến về sau.

Chương 732: Quyết định (4)

Từ “Trần tướng quân” càng ngày càng nhiều.

Các từ như “thần dũng vô địch”, “đứng đầu thiên hạ”, “thánh của võ đạo” xuất hiện không ngớt.

Lại về sau, tần suất xuất hiện của Trần tướng quân, thậm chí vượt qua hoàng đế bệ hạ của Đại Thịnh...

Thư hàng phục không phải là chiến báo, về cơ bản sẽ không nhắc tới chiến sự lần này.

Nhưng cũng có thể nghe ra cô định trong đó.

“Cái này, cái này cái này...”

“Chẳng lẽ nói...”

Nghiêm Mậu Hưng phân tích nói: “Nguy cơ Lương Châu lần này, thật sự là Trần tướng quân bắc tiến một đường, giết đến núi Lang Cư Hư, hủy diệt trận nhãn chính?”

“Sao có thể?”

“...”

Văn võ bá quan nghị luận âm ỉ.

Trần Tam Thạch bất quá là đại tướng Huyền Tượng, Hồng Trạch doanh cũng chỉ có hơn một vạn người.

Mà man tộc ở trong đại mạc, cộng lại vẫn còn gần hai mươi vạn binh lực.

Theo lý mà nói.

Bọn họ nếu như bại trận, man tộc bản bộ hẳn là sẽ phái binh tiếp viện.

Cho dù là đến kịp điều động đến núi Lang Cư Hư, cũng có hơn mười vạn, số lượng Võ Thánh càng không cần phải nói.

Trên giấy tờ mà xem, cho dù có thể đánh đến núi Lang Cư Hư, cũng không khác gì dê vào miệng cọp.

“Đọc.”

Hoàng đế Long Khánh tăng thêm ngũ khí.

Hoàng Hồng lúc này mới lấy ra phong thư cuối cùng trong hộp.

Đó là...

Chiến báo của Hồng Trạch doanh Bắc Lương quân!

“Năm Long Khánh thứ bảy mươi tư, ngày mười tám tháng chạp.”

“Trần Tam Thạch dẫn theo toàn bộ tướng sĩ Hồng Trạch doanh đến đại đô man tộc.”

“Mười ba ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh xếp hàng, sau đó cùng mười một vạn hai ngàn liên quân bốn bộ man tộc, giao chiến ở dưới chân núi.”

“Trước trận hai quân, Trần Tam Thạch trước chém Võ Thánh Mộ Dung Hoa Thác.”

“Sau đó, lại dưới sự vây giết của bốn tên Võ Thánh, giết chết Võ Thánh Vũ Văn Như Tỉ.”

“Sau khi đại bại sĩ khí quân địch, Trần Tam Thạch thân làm gương, dẫn theo tướng sĩ Hồng Trạch doanh xông lên, một đường giết đến đỉnh núi Lang Cư Hư, trong quá trình, một mình Trần Tam Thạch chém giết hơn một vạn quân địch.

“Sau đó, lại liên tiếp trấn sát ba tên Võ Thánh Thác Bạt Quân Phong, Cổ Ôn Tất Lạc Cách, Đoạn Khuê, cùng đại tể ti

Vu Thần giáo, thuận lợi hủy diệt trận nhãn chính của Sát tế đại trận.”

“ ... ”

“ ... ”

“Trận chiến này, chém giết hơn tám vạn liên quân man tộc, tổng cộng có bảy ngàn ba trăm sáu mươi một tướng sĩ Hồng Trạch doanh tử trận, hai ngàn hai trăm mười chín người bị thương...”

“ ... ”

“Ngày hai mươi bốn tháng chạp.”

“Trần Tam Thạch dẫn theo toàn bộ tướng sĩ Hồng Trạch doanh, tế thiên ở trên núi Lang Cư Hư, sau đó cử hành lễ tế ở man tộc đại đô, đại hãn bốn bộ man tộc tuyên bố hàng phục Đại Thịnh của ta.”

Chiến báo rất chi tiết.

Nhưng nghe đến cuối cùng.

Văn võ bá quan chỉ trích ra được ba từ từ trong đó.

Âm mã băng hà!

Phong Lang Cư Hư!

Tế ở man đô!

Ba từ này, sau này sẽ biến thành thành ngữ!

Thành ngữ này, cái nào đơn độc lấy ra, cũng là kỳ công cực lớn.

Có thể chúng nó...

Dung hợp lại với nhau!

Đến mức Thanh Hòa điện, rơi vào yên lặng như chết.

Nếu như chiến báo này thuộc thực, ý nghĩa là gì?!

Ý nghĩa là.

Trần Tam Thạch chỉ bằng vào một doanh binh mã, đã đem vấn đề man tộc quấy nhiễu Trung Nguyên bốn quốc gần trăm năm, gần như giải quyết!

Tích lũy tổn thất gần mười tên Võ Thánh!

Man tộc hiện nay còn sống, cho dù là có, chỉ sợ cũng chỉ còn lại một hai tên cuối cùng.

Còn có hai mươi vạn binh mã tổn thất!

Tính toán lại.

Không có năm mươi năm, căn bản không thể khôi phục lại!

Trong vòng năm mươi năm, Bắc Cảnh sẽ không có chiến sự nữa!

Công lao bực này...

Cho dù là năm đó sau khi thái tổ Tào Diệp lập quốc, mười hai thượng tướng hấn tự mình sắc phong, cũng không có công lao lớn như vậy.

Cũng chính là nói.

Trần Tam Thạch mới hai mươi một tuổi, công lao của hấn, vượt qua bất kỳ người nào kể từ khi Đại Thịnh triều lập quốc!

Phối hưởng Thái Miếu!

Đủ để phối hưởng Thái Miếu!

Võ Miếu thập triết, nên có một chỗ của hấn!

Còn sống...

Võ Miếu thập triết, thánh của binh gia!

Sau khi trải qua yên lặng dài đằng đẳng một chén trà, mới lục tục có người tỉnh táo lại, vẫn không ngừng hít vào khí lạnh, đắm chìm trong chấn động.

Cho đến cuối cùng.

Cũng không náo loạn ra động tĩnh quá lớn.

Phần nhiều là thì thầm.

“Trần tướng quân này, mới hai mươi một tuổi chứ?”

“Hai mươi một tuổi, đã đạt đến thành tựu như vậy.”

“Quả thật là tấm gương của chúng ta!”

“Công lao lớn như vậy, phong hầu là khẳng định.”

“Theo công lao mà nói, thật ra quốc công cũng không có vấn đề...”

“Nhưng chính là vấn đề ở chỗ này.”

“Thật sự nếu phong quốc công, hắn mới hai mươi một tuổi, sau này còn có cơ hội lập công ban thưởng, lại hướng lên trên...”

“Chẳng phải là muốn dị tính vương sao?”

“Đại Thịnh triều của ta kể từ khi lập quốc, cũng chưa từng có dị tính vương chứ?”

“Đây là chuyện sau này.”

“...”

Trên long ỷ.

Trên mặt hoàng đế Long Khánh không nhìn ra thần sắc, đồng tử càng trở nên sâu thẳm.

“Chúc mừng bệ hạ!”

Lúc này quần thần mới nói.

“Man tộc tâm phúc đại họa đã trừ!”

“Sau đó Bắc Cảnh sẽ không có chiến sự nữa!”

“Bách tính Bắc Cảnh may mắn đến cực điểm, Đại Thịnh triều của ta may mắn đến cực điểm!”

“Đại Thịnh triều tất sẽ ngàn thu muôn đời!”

“...”

“Nghiêm Lương.”

Long âm của hoàng đế Long Khánh vang lên, chấm dứt lời nói của quần thần: “Mấy ngày gần đây, ngoại và nội các thương nghị hảo hảo một chút, nên phong thưởng Trần Tam Thạch như thế nào, sau đó trình đến Vạn Thọ cung.”

“Lão thần, tuân mệnh!”

Nghiêm Lương cúi người nhận lệnh.

Hoàng đế Long Khánh đứng dậy rời đi.

Hắn đi đến sau bình phong, lập tức nhét mấy viên đan dược vào trong miệng.

Sát khí nhập thể!

Cũng may, số lượng không nhiều.

Chương 733: Quyết định (5)

Nhưng chỉ sợ cũng phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian.

“Bệ hạ?”

Hoàng Hồng vội vàng tiến lên, nhưng bị ra hiệu dừng lại.

“Mấy chục năm rồi.”

Hoàng đế Long Khánh ngồi xếp bằng tại chỗ điều tức: “Huynh đệ già Tôn Tượng Tông của trăm, lập tức sẽ đi rồi, một trăm năm thọ nguyên, cũng coi như là hỉ táng, trăm cũng coi như là không phụ hấn.”

“Đây là tự nhiên.”

Hoàng Hồng phụ họa nói: “Tôn đốc sư có công với xã tắc, có công với Đại Thịnh, nhưng đồng thời, cũng nhiều lần bất kính với bệ hạ, còn nhớ năm Long Khánh năm mươi bảy, hấn ở ngoài hoàng cung đâm chết Binh Bộ Thượng Thư lúc đó.

“Giống như tội lỗi này, hấn cũng không ít phạm phải.

“Mỗi một loại, đều là tội chết.

“Có thể dung hấn đến bây giờ, hoàn toàn là bệ hạ khoan hồng độ lượng, lại nhớ đến tình cũ ngày xưa, bệ hạ, tự nhiên không phụ hấn, cũng không phụ bất kỳ triều thần nào.”

“Đúng vậy, phiên toái của Bắc Cảnh không còn.”

Hoàng đế Long Khánh nhắm mắt nói: “Phiên toái mới lại xuất hiện, Tôn Tượng Tông, đến chết cũng đang gạt trăm.”

“Bệ hạ chỉ là?”

Hoàng Hồng mơ hồ có suy đoán, nhưng hắn không dám quấy rầy nữa, chậm rãi lui xuống.

Đồng thời.

Thái giám trước bình phong cũng cao giọng nói: “Bãi triều _____”

...

Đại Khánh.

Hoàng cung.

Ngự thư phòng.

“A muội?”

Cổ Tâm Lan ngày ngày canh giữ ở cửa sau, rốt cuộc nhìn thấy nữ đế một thân váy đen vàng kim cười kiêu trở về.

Nàng lo lắng căn môi: “Như thế nào rồi? Sao không thấy Thạch ca nhi?”

“Hắn ở Âm Sơn.”

Đại Khánh nữ đế đi lại, gió mát thổi qua, thanh phi kiếm kia cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến khi hóa thành vật nhỏ bỏ túi sau đó biến mất.

“Âm Sơn?”

Cổ Tâm Lan rất nhanh đã nhớ ra nơi này.

Là một phu nhân tướng quân, trong nhà nàng có treo bản đồ, cho dù không cố ý nghiên cứu, cũng ít nhiều gì sẽ nhìn vài lần, tự nhiên biết đó là nơi nào.

“Chao ôi.”

Cổ Tâm Lan lo lắng nói: “Đó không phải là kinh đô của man nhân sao? Thạch ca nhi lần này không phải chỉ có hơn một vạn người, làm sao đều đánh đến nơi đó rồi...”

“A tở vậy mà còn biết dưới tay hấn có bao nhiêu người.”

Đại Khánh nữ đế khen ngợi nói: “Xem ra a tở đối với xử lý chính vụ là càng ngày càng thuần thục rồi.”

Chiến sự của Thịnh triều náo loạn lớn như vậy.

Cho dù là có tính chậm trễ.

Bên Khánh quốc này cũng sẽ ít nhiều gì nhận được một chút tình báo.

“Quy Đài, người có giúp Thạch ca nhi không?”

Cổ Tâm Lan hỏi: “Một mình hấn, đừng lại xảy ra chuyện gì.”

“Trẫm dựa vào cái gì giúp hấn?”

Nữ đế đi vào trong điện, liền nhìn thấy hài tử đang nằm bò trên thảm da hươu học đi.

“Dì, dì gồ~”

Hài tử nói không rõ ràng gọi.

“Người cái phạm phu tục tử này, cả ngày chỉ biết cười ngây ngô.”

Nữ đế trực tiếp bỏ qua nó, đi về phía án thư.

“Quy Đài?!”

Cổ Tâm Lan có chút tức giận nói: “Nếu như nguy hiểm của Âm Sơn người thật sự không xử lý được, a tở tự nhiên cũng sẽ không bức người đi mạo hiểm, dù sao đó là nam nhân của a tở, không phải của người, nhưng ta rõ ràng nhìn thấy ánh sáng đỏ ở phương hướng Lương Châu biến mất, nói rõ đại nguy đã giải, nếu như người ngay cả cái này cũng thấy chết mà không cứu, nói rõ người thật sự là tu tiên tu đến sáu thân thích cũng không nhận ra.”

“A tỹ, người, người vậy mà vì hấn trách cứ trăm?”

Nữ đế má biến càng thêm băng lãnh: “Người yên tâm đi, hấn không chết.”

“Thật sự?”

Cổ Tâm Lan ý thức được mình nói chuyện có chút gấp, vội vàng tiến lên nắm lấy tay muội muội: “Quy Đài, a tỹ thật sự lo lắng người, lần này gặp mặt sau, luôn cảm thấy người là lạ, sợ có một ngày, người ngay cả tỹ tỹ cũng không nhận ra.”

“A tỹ, người tu hành chúng ta phải phong tâm hồng trần, nếu không tương lai khi đột phá, là có khả năng sẽ nhập tâm ma, những thứ này nói với người, người cũng không hiểu.”

Nữ đế nắm lấy bàn tay nhỏ của tỹ tỹ: “Tên Trần Tam Thạch kia, người cũng không cần lo lắng, hấn lập được công lớn, sẽ không chết ở đại mạc, cho dù muốn chết, cũng là chết ở Bắc Lương.”

“Lập công, còn muốn chết?”

Cổ Tâm Lan có chút không nghĩ ra: “Đây là lý nào?”

“Công cao chán chủ.”

Nữ đế không nhanh không chậm giảng giải: “Hoàng đế Thịnh quốc tuổi già đa nghi độ lượng hẹp hòi, là không thể dung được quan lại biên cương có tài cán thật sự, còn có được lòng dân, khó khăn lắm mới đợi được Tôn Tượng Tông chết, lại tới một tên đệ tử của Tôn Tượng Tông, hấn có thể ngủ được sao?”

“Hoàng đế của Thịnh quốc, thật sự có tâm tư xấu như vậy?”

Cổ Tâm Lan cũng không biết chuyện tình chi tiết: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Đơn giản.”

Nữ đế bình tĩnh nói: “Người viết thư gọi hắc đến Đại Khánh làm rể, vừa có thể cả nhà đoàn tụ, lại có thể hưởng vinh hoa phú quý, chẳng phải là một công đôi việc?”

“Chỉ sợ Thạch ca nhi, là sẽ không nguyện ý...”

...

Đại mặc.

Đại đô man tộc.

“Đại nhân!”

“Huynh đệ đều chuẩn bị tốt rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành trở về Lương Châu.”

“Các người trước xuất phát đi.”

Trần Tam Thạch phân phó một câu, quay đầu nhìn hai người trước mặt.

Vũ Văn đại hãn Vũ Văn Cảnh Liêm, và cửu hoàng tử Vũ Văn Tín.

Sau khi sắp xếp của Trần Tam Thạch.

Đã ủng hộ bộ lạc Vũ Văn, giúp bọn họ chiếm cứ địa bàn mới.

Sau đó, lại để đại hãn Vũ Văn thoái vị, để cửu hoàng tử Vũ Văn Tín lên làm đại hãn, thuận tiện còn xử lý mấy huynh đệ và thúc thúc không phục hãn.

“Làm cho tốt.”

Trần Tam Thạch vỗ vỗ bả vai của hãn: “Ta đợi người trở về tìm ta báo thù.”

“Được, người chờ đi!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín thề son sắt nói: “Trong vòng mười, hai mươi năm, ta sẽ giết trở về Bắc Lương tìm ngươi!”

Trần Tam Thạch không để ý tới nữa, sau khi đi ra khỏi đại đô, cười lên bạch hạc mã, mấy cái hô hấp sau đã biến mất ở tận cùng phía nam của đại mạc.

Chương 734: Quyết định (6)

“Hãy...”

Vũ Văn Cảnh Liêm nhìn thấy bạch y đi xa, mới thở ra một hơi dài, rồi cuộc đám run rẩy ngồi xuống.

Lần này.

Tổn thất của tất cả bộ lạc bọn họ, đều quá thảm trọng.

“Phụ thân!”

Cửu hoàng tử Vũ Văn Tín an ủi nói: “Người không cần đau lòng, ta nói được làm được, trong vòng hai mươi năm, nhất định sẽ dẫn theo dũng sĩ thiên tộc, giết trở về Bắc Lương, bắt sống bạch bào!”

“Không thể, vạn vạn không thể a!”

Vũ Văn Cảnh Liêm nghe vậy sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch: “Nhi tử của ta, hiện nay ta Vũ Văn bộ nhận được lợi ích không tồi, người lại ngồi lên vị trí đại hãn, đời này chỉ cần yên ổn hưởng lạc là được, ngàn vạn lần đừng nghĩ đến đi đánh Bắc Lương, nếu không ta Vũ Văn nhất tộc chỉ sợ là ngay cả địa vị hiện tại cũng không giữ được a!”

“Phụ thân, người có ý gì? Ta thừa nhận, hiện tại ta còn chưa đủ mạnh.”

Vũ Văn Tín hỏi ngược lại: “Nhưng chẳng lẽ, ta không có khả năng tích lũy dày phát mỏng, đại khí vẫn thành sao?”

“Tuyệt đối không có khả năng này!”

Vũ Văn Cảnh Liêm buột miệng thốt ra.

...

Rời khỏi đại đô man tộc sau khi.

Hồng Trạch doanh một đường hành quân gấp rút về phía nam, trở về Bắc Lương.

Thi thể của đồng bào quá nhiều.

Thật sự là không thể mang hết về.

Nhưng bọn họ trên đường nếu như gặp phải, đều sẽ ở dưới sự dẫn dắt của Trần tướng quân, gần đó tìm một nơi không tòi chôn cất lập bia, hơn nữa mỗi một người, đều có tên có họ.

Trên đường trở về, trên đại mạc bay bay bông tuyết.

Bất quá tuyết này, là tự nhiên.

Trên đường.

Bọn họ đi qua Mã Nảo Hà.

“Trở về, có thể chuyên môn điều một hai ngàn người đến nơi này đóng quân.”

Uông Trục nhìn thảo nguyên mênh mông: “Nơi này cỏ chăn nuôi cực kỳ phì nhiêu, ngay cả man tộc cũng có một bộ phận không nhỏ chiến mã xuất xứ từ nơi này, Bắc Lương chúng ta sau này, cũng sẽ không thiếu ngựa nữa.”

“Đúng vậy, đều là huynh đệ đổi lấy.”

Trần Tam Thạch nói: “Tăng nhanh tốc độ đi, năm mới là không kịp rồi, xem có thể kịp lễ Nguyên Tiêu không.”

...

Hai mươi lăm ngày sau.

Cửa thành Lương Châu.

Hàng trăm ngàn bách tính ở ngoài thành nghênh đón.

Bọn họ đều đã biết.

Lần này yêu ma của Lương Châu.

Đều là vị Trần Tam Thạch này, Trần tướng quân mang theo Hồng Trạch doanh đuổi đi!

Là Trần tướng quân và Hồng Trạch doanh, cứu bọn họ, cứu mấy triệu người trên dưới Lương Châu!

Giống như thần minh của bọn họ!

“Ta không nhớ sai, vị Trần tướng quân này, là quan môn đệ tử của Tôn đốc sư chứ?”

“Đúng, không sai, mới thu chưa được ba năm.”

“Khục khục~”

Một lão nhân chống gậy: “Lão hủ khi còn trẻ, chính là Tôn đốc sư ở phía bắc đánh mấy trận đại chiến, đôi lấy Bắc Lương hơn hai mươi năm yên bình, hiện nay, lại là đệ tử của Tôn đốc sư cứu chúng ta, quả thật là một mạch truyền thừa a!”

“Nghe nói Tôn đốc sư tuổi tác đã cao, lần này xuất chinh cũng không có theo quân, các người nói, y bát của hắn tương lai có phải là sẽ do Trần tướng quân tiếp nhận không?”

“VẬY còn cần phải nói sao?”

“Chắc, nhưng không phải Tôn đốc sư còn có một đại đệ tử, vị Lữ tướng quân kia sao, mặc dù thời gian ở Bắc Lương không lâu, nhưng ta cũng không ít nghe tiên sinh kể chuyện nói về hắn.”

“Nhưng cũng không bằng được Trần tướng quân a.”

“Trận chiến Trần tướng quân đánh, lần nào không phải là kinh thiên động địa?”

“Đúng đúng đúng.”

“Hơn nữa Tôn đốc sư vừa nhìn cũng không có ý tứ muốn truyền y bát cho đại đệ tử, nếu không thì tại sao phải thu tên

quan môn đệ tử này?”

“Nói có lý.”

“Bất kể nói thế nào, ta cảm thấy Trần tướng quân ở lại làm đốc sư là tốt nhất.”

“Đúng vậy.”

“Trần tướng quân năm đó còn làm chuyện mang theo dân chúng vượt sông, tương lai nếu như Lương Châu lại gặp nạn, hấn khẳng định cũng sẽ không bỏ chúng ta lại không để ý.”

“Nói đúng, nói đúng!”

“...”

“Trở về rồi, mọi người mau nhìn!”

Dưới vạn chúng chú mục.

Trên đường quan hoang dã.

Bụi mù đầy trời.

Mặt đất dưới chân bọn họ bắt đầu rung động.

Đầu tiên đập vào mắt, là lá cờ của Đại Thịnh, sau đó là cờ tướng “Trần” màu vàng kim.

Bạch bào bạch mã đi ở phía trước đội ngũ.

“Hương thân!”

“Trần tướng quân là ân nhân cứu mạng của chúng ta!”

“Chúng ta phải hảo hảo cảm tạ!”

“...”

Không cần hấn nói, bách tính cũng đã sớm chuẩn bị tốt các loại đồ vật, đồng loạt quỳ xuống đất.

“Trần tướng quân ở trên!”

“Xin nhận một lạy của chúng ta!”

“ ... ”

Không xa.

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng Thiên Tầm nhìn thấy cảnh tượng này sau, không thể không xuống ngựa đi bộ: “Chư vị hương thân, chức trách tại thân, thân gia của Trần mỗ cũng ở trong thành, tự đương hết sức, không đến mức như vậy.”

“Tướng quân đây là nói gì.”

“Ngài đây là công đức lớn lao.”

“Nếu có thể, đều nên xây một tòa miếu công đức cho Trần tướng quân.”

“ ... ”

“Lời này không thể nói.”

Trần Tam Thạch vội vàng nói: “Trần mỗ sao có thể chịu nổi?”

“Ân nhân!”

“Trần tướng quân và thủ hạ, đều là ân nhân của chúng ta!”

“Hãy, lão Trương người mới dọn đến Lương Châu, nhi tử người không phải ở trong Hồng Trạch doanh sao?”

Rất nhiều thân nhân của tướng sĩ Hồng Trạch doanh đều từ kinh thành hoặc những nơi khác điều đến, sau khi vào ở, thân gia cũng sẽ lục tục di chuyển đến, cùng nhau ở trong thành Lương Châu.

“Không phải sao, lúc đó ta còn nói, không hảo hảo ở trong kinh thành, chạy đến nơi núi hoang rừng vắng này, kết quả không nghĩ tới, lập được công lao lớn như vậy.”

“Lần này khẳng định sẽ thăng quan phát tài rồi chứ.”

“Cùng vui cùng vui.”

“Chậc, lão Trương, nhi tử ngươi đã từng giúp ta gánh nước, ta nhận ra hắc, sao không thấy hắc đâu?”

“Cạch ~”

Trong lòng lão đầu trầm xuống, vốn đã quỳ xuống, lúc này hoàn toàn ngã xuống trên mặt đất.

Bầu không khí của bách tính.

Cũng dần dần trở nên nặng nề.

Bảy ngàn tướng sĩ tử trận, theo gia đình năm người mà tính, chính là hơn ba mươi ngàn thân gia.

Bầu trời của hơn ba mươi ngàn người này, vẫn là sụp đổ.

“Chư vị hương thân, đều đứng lên đi.”

Trần Tam Thạch đỡ từng người một nửa ngày, mới rút cuộc dẫn động mọi người chủ động đứng dậy.

Hắn nhìn nam nữ già trẻ dùng ánh mắt ngây dại nhìn mình, cuối cùng mở miệng nói: “Nhi tử, trượng phu trong nhà của các ngươi, theo ta đánh giặc không thể trở về, là ta Trần Tam Thạch vô năng.

“Nhưng mà, cái chết của bọn họ, sẽ đổi lấy sự yên ổn mấy chục năm của Lương Châu thậm chí là toàn bộ Bắc Cảnh!”

“Ta bảo đảm với các ngươi, tên của mỗi một người bọn họ, đều sẽ báo cho triều đình, triều đình sẽ không bạc đãi các ngươi!

“Ta Trần Tam Thạch, cũng sẽ không quên các ngươi.”

Sau khi an ủi thân gia của tướng sĩ tử trận.

Những bách tính còn lại lại vây quanh đưa lên đồ vật, trứng gà, bột mì, rau xanh, điều kiện tốt thậm chí còn có trứng vịt muối, thịt hun khói.

“Đại nhân, cái này phải làm sao bây giờ?”

Triệu Khang vô cùng khổ não nói: “Theo quân kỷ, đốc sư là không cho chúng ta nhận đồ của bách tính, nói như vậy dễ dàng tạo thành ăn chặn vôi vĩnh, nhưng bọn họ cứ muốn đưa, ngăn cũng không ngăn được.”

“Vương Lực.”

Trần Tam Thạch gọi thủ hạ: “Người mang theo người, khi nhận đồ vật ghi lại một chút tên họ, đồ vật nhận được giá trị bao nhiêu, hồi đầu sẽ đổi thành lương thực giá trị tương đương.”

“Được, ta biết rồi.”

Vương Lực ôm quyền rời đi.

Con đường vào thành.

Tồn tận hơn nửa canh giờ mới đi hết.

Lan tử nhi không ở, Tôn Ly cũng không thể gặp mặt.

Lần này tới đón hấn.

Chỉ có Tôn Bất Khí và Trần Vân Khê.

“Cha.”

Trần Vân Khê cầm một xâu kẹo hồ lô: “Vân Khê viết chữ đổi tiền, mua cho người.”

“Chắc, người mới mấy tuổi đã có thể kiếm tiền rồi.”

Trần Tam Thạch ôm nàng lên lưng ngựa: “Bất quá, sao người lại nghĩ đến mua kẹo hồ lô?”

“Lần trước không phải cha khá là thích ăn sao?”

Trần Vân Khê nghiêm túc nói.

“Đúng, ta khá là thích ăn.”

Trần Tam Thạch ăn kẹo hồ lô, nhìn Tôn Bất Khí bên cạnh:
“Làm sao, có lời muốn nói?”

“Là cha ta.”

Tôn Bất Khí nói: “Cha ta nói người trở về sau, lập tức đến trong phủ gặp hấn.”

Sư phụ...

Trần Tam Thạch hơi gật đầu.

Là nên đi xem hấn lão nhân gia trước.

“Được, ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch đáp một tiếng, liền giục ngựa chạy đến Đốc Sư phủ.

Ở trong lương đình bên bờ hồ của hậu sơn, gặp được Tôn Tượng Tông đang câu cá.

Ngoài dự liệu là.

Lần này trong giỏ cá bên cạnh lão nhân gia, chứa đầy ắp cá.

Hấn đang lấy một con cá trê lớn từ trên lưỡi câu xuống, tâm tình khá là không tồi: “Hắc, lão phu sắp xong rồi, coi như là thần công đại thành!”

“Sư phụ.”

Trần Tam Thạch đi đến bên cạnh, ôm quyền nói: “Đệ tử đã trở về.”

“Làm không tồi, lần này, ngay cả ta cũng không nghĩ tới.”

Tôn Tượng Tông nói một chuyện: “Bất quá lão phu gọi người tới, không phải là muốn khen ngợi người, là muốn hỏi người tiếp theo tính toán như thế nào.”

“Tính toán?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Su phụ, ngươi chỉ là...”

“Ngươi có hai con đường.”

Tôn Tượng Tông lại ném cần câu, nói: “Thứ nhất, chính là mang theo sư tỷ bọn họ rời khỏi nơi đây, tìm một chỗ ẩn cư, lão phu ở bên ngoài có chút bằng hữu có thể giúp ngươi an trí hảo hảo, nhưng tiểu tử ngươi hiện nay cũng coi như là có tiếng tăm, có thể giấu diếm bao lâu, khó nói.

“Thứ hai này, chính là tiếp tục ở lại Lương Châu, dẫn binh của ngươi, luyện võ của ngươi, sau đó không tránh được sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền toái hơn.

“Lão phu sẽ mang ngươi đi gặp một vài người.

“Ngươi, chọn cái nào?”

Chương 735: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (1)

Ăn cư?

Nói trắng ra, chẳng phải là trốn đi sao.

Trần Tam Thạch chưa từng làm chuyện gì đáng xấu hổ, có sao phải trốn?

Sống những ngày yên ổn?

Vẫn là câu nói ấy.

Nếu trốn đi mà yên ổn được.

Trần Tam Thạch khi xưa ở Bà Dương, đã chẳng cần đến dưới trướng Đình Xuân nhập ngũ.

Hắn gần như không chút do dự nói: “Đệ tử tất nhiên muốn ở lại.”

Tình hình đã đến nước này.

Lương Châu sớm đã trở thành ngôi nhà thực sự của hắn ở thế giới này.

“Được thôi, lão phu hỏi người cũng thừa.”

Trong lời nói, Tôn Tượng Tông lại câu được một con cá: “Ngày mai đi, ngày mai đến diễn võ trường một chuyến.”

“Vâng, đệ tử nhớ rồi.”

Trần Tam Thạch đáp.

“Còn nữa, mấy ngày gần đây, lo liệu hôn sự của người và Tôn Ly đi.”

Tôn Tượng Tông rất tự nhiên nói: “Hỷ sự phải trước tang sự.”

“Su phụ, người đây là...”

Trần Tam Thạch vẻ mặt hơi động.

Thực tế.

Từ khi hấn đến đây, dùng [Quan Khí Thuật] đã thấy, trong cơ thể lão nhân có những luồng sát khí đang chảy, ăn mòn thân thể.

“Vẫn là câu nói ấy, lão phu sống đủ lâu rồi, người sống đến trăm tuổi rồi hãy buồn thay lão phu, mau cút đi.”

Tôn Tượng Tông không kiên nhẫn phát tay: “Đừng quấy rầy lão phu câu cá.”

“VẬY người cứ từ từ mà câu.”

Trần Tam Thạch cáo từ rời đi.

Hấn chưa đi được bao xa.

Đã nghe thấy lại có cá cắn câu.

“Heo, tốt tốt tốt!”

“Lão phu hôm nay đã thỏa thích rồi!”

“.....”

.....

Trần Tam Thạch không rời khỏi Đốc Sư phủ, chỉ vài cái chớp mắt đã leo tường đến sân viện sư tử ở hàng ngày.

“Su đệ, người đã trở về?”

Chưa kịp đến gần.

Trong phòng đã vang lên giọng nữ lạnh lùng.

“Đã về.”

Trần Tam Thạch đến bên cửa sổ: “Mở cửa sổ ra, ta tặng sư tỷ một món quà.”

“Người từ đại mạc trở về, có gì tặng ta?”

“Người đưa tay ra sẽ biết.”

Trần Tam Thạch lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc trâm cài, nhìn như hình sừng nai, nhưng trên đó có rất nhiều lá cây treo lủng lẳng, dưới ánh nắng vàng óng ánh, rất đẹp mắt.

“Đây là?”

“Kim bộ dao, vương phi bên đó thích đeo.”

“Chiến lợi phẩm?”

“Ta tìm thợ thủ công địa phương, bỏ tiền làm mới, ngày đại hôn, người có thể đeo.”

“Ừ, cảm ơn.”

“.....”

“Trần thiếu gia, cô gia, tổ tông của ta ——”

Quản gia đứng ngoài cửa viện hét lên: “Được rồi, không thể phá vỡ quy tắc.”

“Được rồi, ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch thấy đối phương có xu hướng lao vào, đành phải leo tường rời đi.

Đợi hán về đến nhà, đã là lúc hoàng hôn.

“Lão gia!”

Tư Cẩm, Mặc Họa cúi người đón.

“Tướng quân.”

Ngung Hương cũng ra đón.

Chiêu Chiêu thì dẫn Trần Vân Khê lên nóc nhà, không biết làm gì.

“Đã về nhà rồi.”

Trần Tam Thạch vào thư phòng, để Ngung Hương mài mực, sau đó cầm bút viết thư.

Giờ đây nguy cơ sát mạch đã được giải trừ, cũng đến lúc để em vợ đưa vợ con từ Khánh Quốc về rồi.

Viết xong thư, liền đưa trực tiếp cho thanh điều.

Đột nhiên rảnh rồi.

Trần Tam Thạch theo thói quen muốn luyện thương, nhưng trên người không có trường thương.

Lạc Tuyền thương sau khi va chạm với pháp khí thượng phẩm đã vỡ nát, đứt khoát đưa cho tên tu sĩ Cổ Ma tộc bị phong ấn đang gào khóc kia, Hồ Đầu Sâm Kim Thương, cũng trong lúc giao đấu với mấy Võ Thánh, đã bị hấn ném xuống vách núi.

Nói đi cũng phải nói lại.

Trận chiến này, không chỉ đám huynh đệ dưới trướng hấn chết và bị thương thảm trọng, hấn cũng tổn thất không ít thứ.

Hai cây trường thương.

Còn một cây cung.

Khi giao đấu với Vũ Văn Cảnh Ôn, dây cung của thiết thai cung cũng đứt đoạn.

Trần Tam Thạch dự định một thời gian nữa sẽ vào núi xem thử, xem con rắn khổng lồ kia còn ở đó không, một con dị thú rắn có thân hình khổng lồ như vậy, gân mang về làm dây cung chắc chắn không tồi.

Hơn nữa nói đến tu luyện.

Hắn đã không còn gì để luyện, tạm thời không biết phương pháp tu luyện trên Võ Thánh, cần đợi sư phụ truyền thụ mới được.

Có điều [Ngũ Hành Quyết] thì có thể tu luyện.

Trên đường hành quân, lúc rảnh rỗi hắn cũng tu luyện, bao gồm các loại pháp thuật cũng được nâng cao.

[Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện khí sơ kỳ (tầng một)]

[Tiến độ: 285/500]

.....

So với tiên đạo tu hành có thể kéo dài tuổi thọ, thì việc nâng cao pháp thuật nhanh hơn nhiều.

[Pháp thuật: Hậu Thổ Quyết (nhập môn)]

[Tiến độ: 395/500]

.....

[Thuật pháp: Vạn Kiếm Thiên Lai. Một giai]

[Tiến độ: 788/1000]

.....

Ngoài ra.

Có Thiên Tâm và Thanh Điều, kỹ nghệ ngự thú cũng được nâng cao.

[Kỹ nghệ: Ngự thú (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 25/100]

.....

Những thứ này không thể vội vàng, chỉ có thể từ từ tu luyện nâng cao.

Tốc độ nâng cao của [Ngũ Hành Quyết] thực sự quá chậm.

Nếu có công pháp đơn thuộc tính để tu luyện, nâng cao linh căn, thì tốc độ tương đối sẽ nhanh hơn nhiều, nếu không, cứ như vậy cũng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể đột phá đến luyện khí trung kỳ.

Còn có luyện đan.

Không ít đan dược có thể nâng cao tu vi.

Nâng cao những thứ này, mới có thể nâng cao thực lực nhanh hơn.

Xem ra.

Cần tìm thời gian, đi Đại Trạch phường thị một chuyến.

Nói như vậy, đó cũng được coi là “chợ” của hắn, cần lúc nào, thì qua đó mua một ít thứ.

Nói đi cũng phải nói lại.

Ngày mai sư phụ gọi hắn đến diễn võ trường, không biết là muốn làm gì, còn nhắc đến sẽ gặp một số người, không biết là những người nào.

Bôn ba hơn hai tháng.

Cho dù có tỵ cốc đan, cơ thể hắn không mệt mỏi, nhưng tinh thần cũng cần được thư giãn.

Nghĩ ngợi đủ thứ linh tinh, Trần Tam Thạch dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Giờ Mão.

Sương sớm mỏng manh.

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm đến quân doanh.

Các tướng sĩ còn ở Lương Châu đã điểm danh xong, bao gồm cả tướng sĩ Hồng Trạch doanh, tất cả đều xếp hàng ngay ngắn tại diễn võ trường.

Mà Tôn Tượng Tông, thì không nhanh không chậm bước lên đài cao.

Chương 736: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (2)

“Độc sư đại nhân.”

Một lão tướng hỏi: “Ngài đột nhiên bảo ta tập hợp mọi người lại, là có chuyện gì quan trọng muốn căn dặn?”

Tôn Tượng Tông bình tĩnh nói: “Buổi huấn luyện hôm nay, ta đích thân giám sát, bắt đầu đi.”

“Thật sao?”

Lão tướng lập tức cao giọng nói: “Còn không mau huấn luyện, bất kể là lính hay tướng, chỉ cần được độc sư đại nhân đích thân chỉ điểm vài câu, đều được lợi suốt đời!”

Độc sư đại nhân, đã nhiều năm không tham gia huấn luyện, mà giao cho các đệ tử dưới trướng phụ trách.

Hôm nay thật hiếm thấy.

“Rõ!”

“Đùng đùng đùng ——”

Tiếng trống trận vang lên.

Năm doanh binh mã trong thành Lương Châu bắt đầu huấn luyện.

Huấn luyện chia thành quân trận và cá nhân.

Tôn Tượng Tông khoanh tay sau lưng, đi lại khắp diễn võ trường, bất kể là người cũ của bát đại doanh, hay người mới

do triều đình phái đến, gặp vấn đề gì đều nói vài câu.

Mãi đến giữa trưa, mới tuyên bố kết thúc.

Ông ta lại lên đài cao, giọng nói nghe rõ ràng không lớn, nhưng hơn bảy vạn người có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

“Đã 80 năm rồi.”

“Nhớ là năm Gia Nguyên thứ 36.”

“Lúc đó vẫn là tiềm long bộ hạ, cùng lão phu đến Bắc Lương, phụng mệnh triều đình, chuẩn bị một đội quân, hỗ trợ vệ sở Lương Châu lúc bấy giờ, cùng chống lại man nhân đại mạc.”

“Ban đầu, lão phu chỉ có 800 người dưới trướng.”

“Sau đó, là 3000 người, 5000 người, rồi đến một vạn người, đến khi Thiên Sách doanh được thành lập.”

“Sau đó là Huyền Vũ doanh, Bạch Hổ doanh...”

“Từ từ có bát đại doanh.”

“Thoắt cái đã gần trăm năm trôi qua.”

“Bát đại doanh cũng trở thành Bắc Lương quân thập tứ doanh.”

“Người thay hết lớp này đến lớp khác.”

“Lão phu già rồi, trí nhớ càng ngày càng kém, không quen biết nhiều người.”

“Có vẻ, cũng đến lúc nên dưỡng già rồi.”

“.....”

Dưỡng già?

Nhiều năm trước, phổ phường đã đồn đại Tôn Tượng Tông chẳng còn sống được bao lâu.

Lúc đó, ông ta rất ít khi xuất hiện, các tướng sĩ của bát đại doanh đều tưởng là thật, vì vậy mới có các loại phân quyền, Ninh Trường Quân lập uy và một số chuyện lộn xộn sau này.

Cho đến khi tuyển phong, lão đốc sư đâm một thương khiến Ninh Trường Quân chết không toàn thân, uy tín lập tức trở lại, mọi người biết đốc sư chỉ ít xuất hiện, chứ không phải đã già thật.

Nhưng lần này bắc chinh đại mạc...

Tôn Tượng Tông là thống soái trên danh nghĩa, nhưng thực tế lại không tham gia.

Cuối cùng.

Là nhờ đệ tử út của ông ta, vị tướng quân Hồng Trạch doanh kia xoay chuyển tình thế, mới giải trừ được nguy cơ, đánh cho quân man đại bại.

Họ cũng mới biết ngày hôm qua.

Hồng Trạch doanh sau khi lên đường, đã xảy ra chuyện gì.

Phong lang cư cốt!

Tứ bộ man tộc, cúi đầu trước bạch bào!

Đừng nói là Đại Thịnh kiến quốc.

Cho dù là nhìn ra nghìn năm.

Cũng chưa từng có bất kỳ một triều đại Trung Nguyên nào, xuất hiện một vị võ tướng như vậy.

Chỉ một trận chiến.

Đã có thể đổi lấy ít nhất 50 năm yên bình cho biên giới.

Có thể nói.

Đã là nhân vật hàng đầu trong Bắc Lương quân.

Trước đây.

Đối tượng mà tất cả những người trong quân ngưỡng mộ, đều là người sáng lập ra bát đại doanh, nam chinh bắc chiến, uy chấn thiên hạ Tôn đốc sư.

Nhưng sau này.

Trong lòng người trẻ tuổi, e rằng sẽ coi Trần Tam Thạch bạch bào làm khuôn mẫu.

Nhưng cũng chỉ là người trẻ tuổi mà thôi.

Uy vọng và địa vị của Tôn Tượng Tông.

Trong lòng một đám tướng lĩnh trung niên, là không thể thay thế.

“Đốc sư đại nhân...”

Vài lão tướng chấp tay, đều không biết nên nói gì.

“Hong Trạch doanh.”

Tôn Tượng Tông đi đến trước mặt Hong Trạch doanh: “Vừa mới khai doanh, đã lập công lớn như vậy, theo lệ cũ, lão phu nên đích thân khen thưởng, rồi chọn một số đệ tử ngoại môn từ trong đó.

“Nhưng đã dưỡng già, tất nhiên cũng không dạy được nữa.

“Chỉ có thể tặng cho chủ tướng của các người một món binh khí, coi như khen thưởng.

“Bắc Lương sau này, là Bắc Lương của các người.”

“Ông ——”

Lời vừa dứt.

Trong mắt hàng vạn người.

Chỉ thấy linh quang lóe lên.

Đến khi ánh sáng dần biến mất.

Mọi người mới thấy.

Trong tay Tôn Tượng Tông, đang cầm một con rồng bạc.

Đó là...

Long Đảm Lượng Ngân Thương!

Không ai không biết, không ai không hiểu Long Đảm Lượng Ngân Thương!

Suốt sáu mươi năm qua, Tôn Tượng Tông chính là cầm nó tung hoành thiên hạ!

Nhiều năm trước.

Đại Thịnh có một lần khai chiến với Tây Tề Quốc.

Do nguyên nhân đặc biệt, Tôn Tượng Tông không thể đích thân điều binh, kết quả ngay cả kim bài từ kinh thành và hồ phù trong quân ở bát đại doanh cũng không dùng được, mãi đến khi có người mang Long Đảm Lượng Ngân Thương đến, mới có thể điều binh khiển tướng.

Gần như đã đến mức không nhận người mà chỉ nhận thương.

Có thể nói, người cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương, chính là thống soái của bát đại doanh.

Hiện nay...

Tôn đốc sư trước mặt hàng vạn tướng sĩ, truyền Long Đảm Lượng Ngân Thương cho Trần Tam Thạch, trong đó có ý sâu xa gì, không cần nói cũng hiểu!

Đây là...

Truyền thừa!

Truyền thừa y bát!

Đây là đang nói cho tất cả mọi người biết.

Từ nay về sau.

Bạch bào chính là bầu trời của Bắc Lương quân!

Cho dù tạm thời hãn vẫn chưa phải là độc sư.

Có cây thương này.

Các tướng lĩnh trung niên, lão niên cũng sẽ công nhận.

“Tạ ơn Tôn độc sư ban thương!”

Trần Tam Thạch hai tay đón lấy ngân thương, như thể thực sự nắm một con rồng bạc trong tay, không ngừng ong ong, thậm chí có cảm giác hơi không khống chế được.

Đến giờ hãn mới biết.

Sư phụ gọi hãn đến quân doanh là để làm gì.

Một đời sau thay thế đời trước.

Một đời mới thay thế cố nhân.

Lão nhân gia.

Đây là đang đem uy vọng tích lũy cả đời.

Giao cho hãn trước mặt mọi người.

Chương 737: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (3)

“Độc sư uy vũ!”

“Trần tướng quân uy vũ ——”

Trong Hồng Trạch doanh.

Triệu Khang và Chu Đồng bọn họ trao đổi ánh mắt, sau đó dẫn đầu hô vang.

“Độc sư uy vũ!”

“Trần tướng quân uy vũ!”

“.....”

Tiếng sóng bắt đầu truyền đi.

Một tiếng cao hơn một tiếng.

Rất nhanh.

Hai chữ “uy vũ”, vang vọng tận mây xanh.

Một buổi huấn luyện.

Cũng trong tiếng hô chân động trời đất, tuyên bố kết thúc.

Các tướng sĩ vẫn đang hô vang.

Trần Tam Thạch thì thu ngân thương lại, đi theo sư phụ rời khỏi quân doanh, một đường đến Tiên Hạc Lâu, lên phòng riêng tầng trên cùng.

“Ây da, Tôn độc sư ngài đến rồi.”

Tiểu nhị cười tươi dẫn đường: “Khách của ngài đã đến đủ rồi.”

“Được.”

Tôn Tượng Tông nói, đẩy cửa phòng.

Chỉ thấy.

Trong phòng, trước bàn ăn, có mười mấy người ăn mặc sang trọng đang ngồi.

Họ không mặc quan phục.

Nhưng Trần Tam Thạch vẫn nhận ra, những người này, đều là quan viên lớn nhỏ của mười chín phủ trong thành Lương Châu.

Tất nhiên, nhìn bằng mắt thường thì đây chỉ là một phân, không phải tất cả.

Trong đó cũng có một số người, tổ tiên từng được phong tước.

Thậm chí còn có hầu tước thế tập.

“Su phụ ông ta, gọi những người này đến làm gì?”

“.....”

“Tôn đốc su!”

“Lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ!”

“Người phía sau ngài, chắc là Trần Tam Thạch Trần tướng quân rồi?”

“Hôm nay gặp mặt, quả nhiên là phong độ đường đường!”

“Giỏi lắm, giỏi lắm!”

“Phong lang cư cốt!”

“Quả thật là lần đầu tiên!”

“Lão phu ta trước đây cũng là người trong quân, lát nữa nhất định phải uống với Trần tướng quân vài ly!”

“.....”

“Tam Thạch.”

Tôn Tượng Tông hơi nghiêng đầu nói: “Còn không mau chào hỏi các vị đại nhân.”

“Tại hạ bái kiến các vị đại nhân.”

Mọi người vào chỗ.

Uống được ba tuần rượu, liền nghe thấy các quan viên nói.

“Tôn đốc sư yên tâm!”

“Về sau, chúng ta sẽ dâng tấu lên kinh thành, thỉnh cầu bệ hạ, sắc phong Trần đại nhân làm đốc sư Bắc Lương nhiệm kỳ tiếp theo.”

“Mặc dù chúng ta không ở trong nội các.”

“Nhưng dù sao cũng là đốc sư Lương Châu, ít nhiều vẫn phải nghe một chút ý kiến của quan viên địa phương.”

“Đây cũng là vì Bắc Lương.”

“Trước đây là Tôn đốc sư.”

“Ngày sau có Trần tướng quân ở đây, Lương Châu vô ưu!”

“.....”

Tiệc rượu kéo dài đến gần giờ Tý mới kết thúc.

Tôn Tượng Tông sai người sắp xếp cho họ ở trong Đốc Sư phủ, ở lại tham gia hôn lễ không lâu sau đó.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai thầy trò.

“Tiểu tử.”

Tôn Tượng Tông xoa xoa chén trà, mở miệng nói: “Biết lão phu hôm nay làm như vậy là vì sao không?”

“Xin...”

Trần Tam Thạch ngừng một lát: “Sư phụ chỉ dạy.”

“Đã người lựa chọn ở lại, thì nhất định phải tiến lên, chỉ có tiến lên, mới có chỗ đứng trong triều đình, mới có khả năng không bị người khác kiềm chế.”

Tôn Tượng Tông chậm rãi nói: “Chức vị đốc sư, cũng không phải lão phu bắt buộc người phải lấy, mà là người không lấy không được.

“Đặc biệt là sau khi công lao của người quá lớn, lại càng cần vị trí này

“Trước đó, Bắc Lương quân đã trải qua những gì, Hồng Trạch doanh của người tình hình ra sao, người nên biết rõ, chỉ sau khi có được vị trí này, sau này người làm gì mới danh chính ngôn thuận.”

“Sư phụ nói đúng.”

Trần Tam Thạch hiểu ý của sư phụ.

Sau khi mở rộng quân doanh.

Trên danh nghĩa hấn là chủ tướng của Hồng Trạch doanh Bắc Lương quân, nhưng từ phó tướng đến tham tướng dưới trướng hấn, đều là người từ kinh thành tới, cùng hấn đánh trận thì không vấn đề gì, nhưng tuyệt đối sẽ không làm trái lệnh triều đình.

Nói cách khác.

Ngày nào đó nếu hấn chọc giận kinh thành.

Chỉ cần một lệnh điều động, là có thể quét sạch căn cơ mà những năm nay hấn liều mạng đánh hạ được.

Đây là điều hãn tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Mệnh, mãi mãi phải nắm trong tay mình.

“Sự phụ suy tính chu đáo.”

Trần Tam Thạch nói: “Chỉ là, kinh thành có đồng ý không?”

“Haha, tiểu tử nhà ngươi, thật sự tưởng lão phu nói phong ngươi làm quan lớn cỡ nào là có thể phong cỡ đó sao? Trước tiên, là công lao của ngươi xứng đáng.”

Tôn Tượng Tông nói: “Phong lang cư cốt, công lao lớn như vậy, cả đời lão phu cũng chưa từng có được, đừng nói là một đốc sư, nếu ngươi có gan, dâng tấu nói mình muốn làm quốc công, có khi cũng phải đồng ý cho ngươi.

“Một đốc sư mà thôi.

“Nói cho cùng, thực ra cũng chỉ là hư danh.

“Vi sư có thể cho ngươi, cũng chỉ là hư danh này.

“Sau này là đốc sư thật hay đốc sư giả, thì phải xem ngươi rồi.”

“Đệ tử xin ghi nhớ.”

Trần Tam Thạch nói.

“Cái này cho ngươi.”

Trong tay Tôn Tượng Tông đột ngột xuất hiện một khối ngọc giản.

Trần Tam Thạch nhận ngọc giản, cẩn thận quan sát.

“Công pháp chân lực cảnh.”

Tôn Tượng Tông giải thích: “Cũng chính là thứ họ thường gọi, trên Võ Thánh.

“Trong tu tiên giới.

“Các tu sĩ đều nói, nạp linh nguyên của trời đất, tu vận pháp chi căn bản, thành tạo hóa của bản thân, vũ hóa phi thăng, mới là thiên đạo, là tiên đạo trường sinh chân chính.

“Nhưng thực ra.

“Họ không biết, thân thể của nhân tộc, vốn dĩ đã là báu vật lớn nhất.

“Thượng cổ hỗn độn mới khai mở, thần thú chiếm cứ, yêu ma tung hoành, chỉ có nhân tộc đoạt tạo hóa của trời đất, sinh ra trong linh vận, lại có thể ở trong hỗn loạn mà đời đời truyền thừa đến nay, sao có thể nói thân thể yếu đuối được?

“Có người không có linh căn, không thể tu luyện đan điền pháp, thế là chán nản buông xuôi, cho rằng đời này, không còn cách nào tiếp cận siêu phàm, không còn cách nào sánh vai với cái gọi là tiên nhân.

“Nào ngờ, trong cơ thể con người, tự có bí tàng!

“Điểm khác biệt giữa võ giả chân lực và thoát phàm ở chỗ, hóa chân khí thành chân lực.

“Mà làm được bước này, cần mượn linh lực, một lần nữa rèn luyện thân thể.

Chương 738: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (4)

“Trong công pháp nhân thể chân lực cảnh, được chia thành _____.

“Tam bộ bát cảnh nhị thập tứ chân.

“Trước đó, người còn cần một loại thiên tài địa bảo, để chính thức kích phát bí tàng của cơ thể con người.

“Sau đó, người có thể chính thức bắt đầu rèn luyện thân thể.

“Thượng trung hạ tam bộ bát cảnh thân, tương ứng nhị thập tứ chân, sau khi tất cả đều rèn luyện xong, là có thể tiến vào chân lực cảnh đại viên mãn.”

“Tam bộ bát cảnh nhị thập tứ chân...”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậ sư phụ, trên chân lực cảnh thì sao?”

“Trong tu tiên giới, trên chân lực cảnh, được coi là cấm pháp, trừ một số tông môn và tu sĩ đặc biệt, là không được tự ý tu hành, hơn nữa lão phu cũng không có công pháp, cần người tự mình tìm tòi.”

Tôn Trọng Tông đặt chén trà xuống: “Ngoài ra, vũ đạo hoặc nói là luyện thể suy tàn, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó là tiên đồ... đứt gãy.”

“Tiên đồ đứt gãy?”

Trần Tam Thạch suy đoán: “Sur phụ chỉ là, không có phương pháp tu luyện tiếp theo?”

“Ừm.”

Tôn Tượng Tông tiếp tục nói: “Sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, công pháp và phương pháp tu luyện của vũ đạo đều không còn nữa, không biết là có người cố ý hủy bỏ, hay là tự mình suy tàn.

“Tóm lại.

“Pháp tu có thể phi thăng, mà con đường phi thăng của vũ tu bị đứt gãy, tất nhiên cũng không có đạo trường sinh.

“Thêm nữa vũ tu cần phải tôi luyện thân thể, so với pháp tu thì tài nguyên tiêu hao nhiều hơn, cho nên vũ tu trong tu tiên giới cũng không nhiều.

“Nhưng lão phu tin rằng, chỉ cần muốn đi, thì đường ở dưới chân!

“Khụ khụ khụ...”

Nói đến đây, ông ta ho khan, “Tất nhiên, người không giống người khác, người vừa có linh căn, thiên phú vũ đạo lại không tồi, hai con đường này người có thể đi đồng thời.

“Đôi khi.

“Đi đồng thời hai con đường, lại nhẹ nhàng hơn chỉ đi một con đường.

“Khụ khụ khụ khụ khụ...”

“Rắc ——”

Sắc mặt Tôn Tượng Tông đột nhiên trở nên tái nhợt, mắt kiểm soát làm đổ chén trà, mảnh sứ văng tung tóe khắp nơi.

“Sur phụ?!”

Trần Tam Thạch vội vàng tiến lên đỡ: “Cũng không còn sớm nữa, ta đưa người về nghỉ ngơi nhé.”

“Ừm...”

Tôn Tượng Tông vừa đi vừa nói: “Vũ đạo tu sĩ, cũng cần linh khí.

“Pháp tu, là thông qua linh căn hấp thu linh khí trời đất, sau đó vận chuyển chu thiên luyện hóa thành pháp lực, rồi dự trữ trong đan điền.

“Còn vũ đạo, là thông qua hô hấp pháp hít vào linh khí trời đất, sau đó dùng trạm công, chiêu thức để luyện hóa linh lực, có nét tương đồng với vũ đạo thoát phạm cảnh.

“Còn về linh khí...”

“Khụ khụ khụ, lão phu đã chuẩn bị linh châu cho người trước... Sư phụ...”

“Sư phụ, những chuyện này để từ từ nói sau đi.”

Trần Tam Thạch hơi áy náy nói: “Người cứ nghỉ ngơi trước đã.”

“Nghịch đồ, không đến lượt người chen vào!”

Tôn Tượng Tông quát: “Linh châu kia, không phải chỉ một mình người dùng được, sau khi lấy ra, thì tương đương với việc trong phạm vi nhất định, tạo ra linh mạch động phủ, nếu người muốn, cũng có thể cho người khác dùng.

“Linh mạch thượng phẩm nhất giai, trước khi người vũ đạo chân lực cảnh, tiên đồ trúc cơ cảnh, thì cũng đủ cho người dùng.

“Sau đó, nếu người vẫn muốn tiếp tục tiến lên, thì phải tự mình nghĩ cách.

“Vội lại.

“Hiện nay phong ấn của Đông Thắng Thần Châu đã lỏng lẻo, không lâu sau hẳn là sẽ có các tu sĩ của châu lục khác lần lượt tiến vào Thần Châu, tìm kiếm các linh mạch khác, phiền phức chỉ có nhiều chứ không ít, nếu người ứng phó được thì ứng phó, nếu thực sự nguy hiểm, thì tránh đi trước cũng không sao.

“Những chuyện này, vốn dĩ nên để lão phu quản, nhưng lão phu, thực sự là không quản được nữa.

“Còn có Tào Khải, chính là vị thánh thượng của chúng ta, hoàng đế bệ hạ ở kinh thành.

“Đằng sau hẳn, cũng có tu sĩ, cụ thể hơn thì lão phu không biết.

“Cảnh giới của bệ hạ, là luyện khí viên mãn, nếu đoán không sai, không lâu sau, là sẽ trúc cơ, thêm vào đó là ngọc tỷ trấn quốc và Long Uyên Kiếm, sau khi lão phu chết, hẳn sẽ là người phạm tặc mạnh nhất, người phải biết điều này.

“Còn một chuyện nữa.

“Nếu lão phu ngủ say mà có ngày nào không tỉnh lại, người nhớ lấy chiếc nhẫn xuống, trong đó còn một số thứ, người muốn lấy thì lấy, không muốn lấy thì hủy đi.

“Hai ngày nữa chính là đại hôn của người và Tôn Ly.

“Lão phu chỉ có một đứa con gái, coi như tiện nghi cho người.

“Còn có...”

“Su phụ, người đừng nói nữa.”

“Nghịch đồ, không cần người đỡ ta.”

“Người có mắng ta hôm nay ta cũng không để người phải vất vả nói nữa, để dành chút sức lực hai ngày nữa uống rượu

mừng đi, ta nghe tứ sư huynh nói, người chôn một vò nữ nhi hồng ở sau núi Đốc Sư phủ, nguyên liệu bên trong là lấy từ tu tiên giới.”

“Tiểu tử ngươi, thật sự muốn ăn sạch sẽ lão phu.”

“.....”

.....

Trần Tam Thạch đưa sư phụ về Đốc Sư phủ, phát hiện Đốc Sư phủ đã bắt đầu bố trí đồ dùng cho hôn lễ.

Đợi hấn về đến nhà, Tư Cầm, Mặc Họa cũng đang bận rộn trong ngoài.

Đèn lồng đỏ, chữ hỉ đỏ, lụa đỏ, thảm đỏ, tất cả đều trông rất vui mắt.

“Lão gia.”

Tư Cầm vội vàng nói: “Cuối cùng lão gia cũng về rồi, thợ may đã mang lễ phục về rồi, ngài mau thử xem có vừa không, nếu không vừa thì vẫn kịp sửa.”

Dưới sự hầu hạ của hai nha hoàn.

Trần Tam Thạch thử đi thử lại ba bộ lễ phục, mãi đến nửa đêm mới được rảnh rồi.

Hấn cũng không nghỉ ngơi, mà trực tiếp đến phòng của Ngung Hương.

“Tướng quân trở về rồi?”

Trên giường vang lên giọng nói mơ màng đầy mê hoặc của Ngung Hương: “Nửa đêm đến phòng nô gia, là đã nghĩ thông rồi, chuẩn bị cùng nô gia tu hành âm dương thái bổ chi đạo?”

“Một chén trà.”

Trần Tam Thạch nói: “Gọi đồ đệ ngốc của ngươi, đến phòng ta đi.”

“Ngươi nói ai là đồ ngốc?!”

Chiêu Chiêu đã sớm nghe thấy, tức giận không thôi.

Chương 739: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (5)

Trong phòng.

Trần Tam Thạch lấy linh châu ra.

Dưới sự thúc giục của hắn, lập tức có từng trận linh khí như sương mù dày đặc lan tỏa ra.

May mắn linh mạch cũng không vì thêm một người, mà dẫn đến việc hắn hấp thu được ít hơn, gọi hai người bọn họ cùng dùng cũng không sao, nếu tu vi của họ có thể nâng cao một chút, sau này phát huy tác dụng cũng có thể lớn hơn.

[Thần thông: Ngự Tiên (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 25/100]

Lần trước ở Thiên Nhai Hải Giác, cũng coi như cùng nhau ứng phó với phiền phức, độ thuần thực của kỹ nghệ ngự tiên đã tăng lên, chỉ là không biết sau khi tiến giai sẽ có hiệu quả và tác dụng gì.

Đại hôn sau năm ngày nữa.

Mấy ngày này.

Trần Tam Thạch ngoài tu luyện [Ngũ Hành Quyết] ra, chính là nghiên cứu công pháp trên Võ Thánh.

Hắn rót một tia linh lực vào trong ngọc giản, sau đó nội dung công pháp dưới dạng văn tự phối hợp với hình ảnh, hiện lên trong đầu.

Trước đó ở Đại Trạch phường thị mua về đan phương, cũng được ghi lại bằng cách này.

Công pháp chân lực cảnh mà sư phụ truyền cho hấn, chỉ có hai chữ, gọi là [Long Kinh].

Trong đó trạm công, chiêu thức phức tạp biến hóa không cần nói.

Phức tạp nhất, chính là hô hấp pháp.

Hô hấp pháp đi kèm với [Long Kinh], là hô hấp pháp ngũ hành, tự chọn một trong số đó, sau này lại tinh tiến.

Sư phụ dùng là hô hấp pháp kim chi, căn cứ vào thể chất và tình hình luyện võ của hấn, đề nghị là “hô hấp pháp hỏa chi”.

Dù sao hô hấp pháp cũng không có phân chia mạnh yếu.

Trần Tam Thạch liền luyện hô hấp pháp hỏa chi trước.

Mặc dù trạm công, chiêu thức phức tạp, hơn nữa cần linh lực, nhưng đối với hấn đều không phải là vấn đề, hai ngày sau đã thành thạo, chỉ có hô hấp pháp không chỉ kiểm tra thể chất, mà cũng có yêu cầu rất lớn đối với ngộ tính.

Thực ra trạm công và chiêu thức, là chiêu sát, đối với tác dụng của tu luyện, chủ yếu vẫn là luyện hóa linh khí, tăng cường thân thể, mà hô hấp pháp liên quan đến tốc độ tu luyện.

Cho dù hấn có Thất Khiếu Linh Lung, cũng vẫn mất bốn ngày, mới cuối cùng nắm giữ được nó, sau đó phối hợp trạm công và chiêu thức, thành thạo đánh ra cả bộ [Long Kinh].

Tam bộ bát cảnh nhị thập tứ chân!

Thượng bộ bát cảnh thần, trấn tại trung tâm thượng nguyên cung của cơ thể con người, lần lượt là Giác Nguyên Tử, Huyền Phụ Hoa, Thông Chúng Trọng, Linh Giám Sinh, Linh Mô Cái, Ích Lịch Phụ, Trọng Long Ngọc, Thủy Lương Trĩ.

Tương ứng là, thần não, thần tóc, thần da, thần mắt, thần tủy cổ, thần bả vai, thần mũi, thần lưỡi.

Thực ra, chính là một số bộ phận của cơ thể con người.

Trong lý luận của võ đạo.

Trong cơ thể con người, chính là có chúng thần!

Hoặc có thể nói, bản thân con người, chính là thần!

Quá trình tu luyện, chính là từng bước từng bước mở ra bí tàng, hoặc rèn luyện thần thể, cho đến khi thân thể thành thần, hủy thiên diệt địa.

Thượng bộ bát cảnh thần, nói chung, chính là bộ phận từ cổ trở lên.

Nhưng đây chỉ là khai mở “cảnh thần”, không phải chỉ rèn luyện thân thể từ cổ trở lên, khi tu luyện, linh khí rèn luyện là toàn thân, chỉ là khi thực chiến, sẽ dựa vào số lượng “cảnh thần” được khai mở, mà thể hiện ra sức mạnh khác nhau.

[Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 0/100]

[Hiệu dụng: Tạm thời chưa có]

Chỉ là khi tu luyện.

Thiếu thiên tài địa bảo để kích hoạt cảnh thần, mãi vẫn không thể chạm đến ngưỡng cửa thực sự.

Trần Tam Thạch cũng chỉ có thể từ bỏ.

Cái gọi là thiên tài địa bảo, sư phụ cũng không chuẩn bị cho hắn, chắc là thực sự không lo được.

Tất nhiên.

Hắn cũng không phải là trẻ sơ sinh.

Nếu việc gì cũng dựa vào trường bối, thì còn luyện võ cái rắm gì, lại càng không xứng với chữ “Thánh” của Thánh vũ đạo.

Thôi vậy.

Vốn dĩ cũng không phải việc gấp gáp.

Đợi sau đại hôn, tìm thời gian thích hợp, lại đi Đại Trạch phường thị một chuyến, tóm lại là có thể có cách.

Ngoài ra không ngờ lão hoàng đế, cũng sắp trúc cơ rồi.

Xem ra ông ta tu hành đã lâu, hơn nữa thiên phú cũng không tồi.

Thu dọn hết các suy nghĩ.

Trần Tam Thạch tĩnh tâm tu luyện [Ngũ Hành Quyết].

Đợi đến khi hần mở mắt ra, đã nghe thấy tiếng chiêng trống, và tiếng của Tư Cầm.

“Lão gia, mau lên!”

“Người bên ngoài đều đang đợi ngài, đừng để lỡ giờ lành!”

.....

Đốc Sư phủ.

Trần Tam Thạch mặc lễ phục màu đỏ cuời bạch cốt mã có treo hoa đỏ, sau lưng là kiệu lớn tám người khiêng, bên cạnh là vô số nghi trượng tùy tùng và bách tính đến xem.

Đi qua những trình tự cần đi, liền đến chính đường của Đốc Sư phủ.

Tân nương mặc trang phục phượng quán hà bí màu đỏ, trên mặt che khăn voan đỏ, dáng vẻ ngàn vạn, dưới sự dìu đỡ của vài hỉ nương chậm rãi bước ra, nhẹ nhàng nắm lấy đầu dây lụa đỏ nối với tân lang.

Sau đó là phu thê bái lạy, và dâng trà cho sư phụ.

Lữ Tịch, Vinh Yểm Thu và các sư huynh sư tỷ khác cũng trở về từ sớm, đứng bên cạnh trêu đùa.

Đi xong những trình tự cần đi, liền là mời khách ăn tiệc.

Trần Tam Thạch chú ý thấy, đến dự tiệc không chỉ có quan viên Lương Châu, mà còn có rất nhiều quan viên từ nơi khác.

Hắn lần lượt kính rượu.

Làm quen với những quan viên này.

Sư phụ ông ta, đây là ngay cả những mối quan hệ ít ỏi cũng cho hắn rồi...

Vẫn luôn uống rượu ngon cùng khách khứa.

Trần Tam Thạch mới cưới Thiên Tâm, dưới sự trêu đùa của các sư huynh sư tỷ trở về nhà.

Viện thứ hai, một gian phòng khác, dùng làm phòng tân hôn.

Đẩy cửa ra.

Ánh nến lay động.

Sau màn trướng, tân nương đang ngồi trên giường.

“Ngươi về rồi?”

“Phải, sư tỷ.”

“Còn gọi ta là sư tỷ?”

“Nương tử? Ta thấy gọi sư tỷ cũng được, không ảnh hưởng gì.”

“Ừ, tùy ngươi, tiểu sư đệ.”

“Sư tỷ, theo quy tắc của người Thịnh chúng ta, có phải vẫn phải uống rượu giao bôi không?”

Chương 740: Trên cả Võ Thánh, Triều Đình Sinh Nghi (6)

“Trên bàn có.”

Trần Tam Thạch cầm sẵn nữ nhi hồng rót hai ly, sau đó hai người ngồi bên giường, tay giao nhau, cùng uống rượu ngon.

“Sur tử, sao rượu này có vị không đúng?”

“Không đúng sao?”

“Không tin người thử lại xem.”

“Ừm~”

.....

Kinh thành.

Vạn Thọ Cung.

Các thành viên trong nội các đều tập trung tại đây.

Sau rèm.

Là giọng nói như mặt nước phẳng lặng của lão hoàng đế.

“Nói đi, chuyện của Trần Tam Thạch, các người thấy phong thưởng thế nào thì thích hợp?”

“Bệ hạ.”

Minh Thanh Phong nói: “Công lao to lớn như vậy, phong hầu là ít nhất, chỉ là... gần đây Tôn Tượng Tông vẫn luôn

dâng tấu, nói là hy vọng giao cho Trần Tam Thạch chức vị đốc sư Bắc Lương.”

“Tấu chương ta cũng xem rồi, còn có rất nhiều quan viên địa phương ở Lương Châu, cũng nói hy vọng sau này Trần Tam Thạch sẽ kế nhiệm chức đốc sư.”

Nghiêm Mậu Hưng nói: “Nhưng chúng ta đã bàn bạc xong rồi, chuẩn bị đợi sau khi Tôn Tượng Tông chết, sẽ bãi bỏ chức vị đốc sư, vĩnh viễn không thiết lập nữa, dù sao quyền lực của đốc sư từ trên danh nghĩa mà nói thì quá lớn, ngày thường có thể tiết chế binh mã, thời chiến thì có thể thống quản tất cả quân chính của tam châu, phong khâm đại thần cỡ này, thực sự là khó có thể kiểm soát, Tôn Tượng Tông chính là ví dụ.”

“Phải.”

Thượng thư bộ Lại Doãn Minh Xuân, cũng chính là phụ thân của Doãn Hàn Văn, nói: “Tôn Tượng Tông trước khi chết làm như vậy, không biết có ý gì, theo ý kiến của vi thần, có thể phong hầu, nhưng chức vị đốc sư thì tuyệt đối không thể.”

“Ta cũng thấy không ổn.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Trước đây thiết lập chức vị đốc sư ở Bắc Lương, hoàn toàn là vì chiến sự liên miên, thường xuyên có tình huống đột phát, cần có người có thể tùy thời chủ trì đại cục, nhưng hiện nay chiến sự Bắc Cảnh đã xong, hoàn toàn không cần giữ lại chức vị đốc sư.”

“Nói không sai.”

“.....”

Giọng nói của Long Khánh Đế vang lên: “Nghiêm Lương, Minh Thanh Phong ở lại, những người khác lui ra đi.”

“Rõ!”

Vài đại thần cúi người lui ra.

Trong điện.

Chỉ còn lại Nghiêm Lương, Minh Thanh Phong, và Trưởng Tôn Húc Thăng của Cẩm Y Vệ.

Trưởng Tôn Húc Thăng bẩm báo: “Bệ hạ, gần đây Tôn Tượng Tông không chỉ là viết tấu chương.

“Không lâu trước đó, ông ta còn ở diễn võ trường, trước mặt hàng vạn người, đưa Long Đản Lượng Ngân Thương cho Trần Tam Thạch.

“Tiệc cưới của Trần Tam Thạch và con gái ông ta, cũng mời không ít quan viên.

“Trong đó có ý nghĩa gì, không cần nói nhiều.”

“Phải bệ hạ.”

Minh Thanh Phong phụ họa nói: “Vất vả lắm mới tiền được Tôn Tượng Tông, Đại Thịnh triều ta, tuyệt đối không thể xuất hiện một đại thần phong khâm không bị triều đình chế ngự, điều này có khác gì với việc hai nghìn năm trước, Đại Hạ phân phong vương hầu?”

“Nhìn lại sử sách.

“Loạn lạc của các triều đại, đều là do quân trấn làm loạn gây nên.

“Mặc dù...

“Hiện tại Trần Tam Thạch vẫn chưa thể hiện ra bất kỳ điều gì không tôn trọng triều đình, nhưng cũng không thể đảm bảo sau này hắn có thay đổi hay không.

“Mỗi một tên đại gian thần của các triều đại, lúc bắt đầu đều là trung thần lương tướng, chính là quyền lực trong tay

quá lớn, biến chúng thành gian thần, có nhiều bài học như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể đi vào vết xe đổ.”

“Minh đại nhân nói có lý, hơn nữa bộ hạ, sự trung thành của Trần Tam Thạch này, chưa chắc đã là thật.”

Trưởng Tôn Húc Thăng chấp tay nói: “Chiến tranh Bắc Cảnh, dị thường quá nhiều.

“Theo sự xác nhận sau đó của Sở Sĩ Hùng và những người khác.

“Thiên Môn Trận của họ, có thể sử dụng thiên tượng, khác với binh mã kinh thành luyện ra.

“Đây đã là lần thứ ba.

“Lần đầu tiên, là ở Lăng Châu Ngân Tùng Nhai, thiên lôi đánh Nam Từ.

“Lần thứ hai, là sương mù dày đặc ở trận chiến Hồ Lao.

“Thiên thư, lúc đầu chính là Trần Tam Thạch lấy được trong trận chiến Minh Châu, có phải hắn còn giấu thứ gì đó không?

“Vớ lại.

“Lần này.

“Trần Tam Thạch chém giết không nói, cộng thêm Mã Nỗ Hà, tổng cộng chém giết sáu Võ Thánh, cho dù hắn cũng là Võ Thánh, thì đây cũng tuyệt đối không phải là chuyện có thể làm được.

“Theo ý thần, Tôn Tượng Tông chắc chắn đã sớm giao truyền thừa vào tay hắn.

“Truyền thừa có lẽ không quan trọng.

“Nhưng Trần Tam Thạch vẫn luôn không giao nộp cho triều đình, thậm chí không nói cho giám quân Lương Châu

Hầu Bảo Hầu công công, điểm này rất quan trọng.”

Một trong những chức trách của Cẩm Y Vệ, chính là giám sát bách quan.

Đặt ở kinh thành.

Thực sự muốn điều tra.

Thậm chí có thể điều tra rõ ràng buổi tối viên quan đó ăn mấy món mặn mấy món chay, uống rượu gì, uống với ai, thậm chí tổng cộng uống mấy ly cũng có thể điều tra rõ ràng.

“Nghiêm Lương.”

Giọng nói của Long Khánh Đế không nghe ra cảm xúc: “Người nói xem.”

Nội các thủ phụ Nghiêm Lương, người duy nhất không đứng mà ngồi trên ghế, chậm rãi mở miệng nói: “Thần cho rằng, có thể đồng ý.”

“Nghiêm đại nhân?”

Minh Thanh Phong vội vàng nói: “Sao có thể đồng ý được? Chẳng lẽ, người muốn tạo ra một Tôn Tượng Tông nữa?”

“Minh đại nhân đừng vội, hãy nghe lão phu từ từ nói.”

Giọng nói già nua của Nghiêm Lương vang lên nhẹ nhàng: “Trước đó các người đều nói, chức vị đốc sư quá quan trọng, thực ra không phải, quyền lực của bất kỳ chức quan nào, cũng đều do triều đình quyết định.

“Lấy tình hình hiện tại của Bắc Lương quân mà nói.

“Sau khi mở rộng quân doanh, bên trong bên ngoài đã thay đổi quá nửa, không còn là lúc chỉ nhận thương không nhận người nữa.

“Lần này cho dù nói thế nào, cũng là Trần tướng quân lập công lớn, nếu ngay cả yêu cầu này cũng không thỏa mãn, thì

khó tránh khỏi làm nguội lạnh lòng của võ tướng thiên hạ.

“Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, đốc sư chỉ là một chức vị hư danh.

“Phong Trần Tam Thạch làm đốc sư, sau đó thăng nhiệm Lữ Tịch Lữ tướng quân làm tuần phủ Lương Châu, như vậy, có thể kiềm chế lẫn nhau.

“Vớ lại, lão thần còn có một đề nghị.”

“Nói đi.”

Long Khánh Đế bình tĩnh nói.

“Đại Thịnh triều ta khi mới lập quốc, việc quản lý binh quyền là rất hợp lý, các võ tướng địa phương chỉ có trách nhiệm thống lĩnh binh lính, không có quyền điều binh, mỗi khi có chiến sự, đều do kinh thành phái một võ tướng đến địa phương cầm quân.

“Chỉ là trăm năm qua, chiến sự quá nhiều, thực sự không thể duy trì.

“Nhưng hiện nay sau những trận đại chiến liên tiếp, bốn phương tạm thời trở lại bình ổn, lão thần cho rằng, chính là lúc khôi phục tổ chế.”

Nghiêm Lương ngừng một lát, tiếp tục nói: “Cho nên, không những có thể đồng ý yêu cầu của Tôn Tượng Tông phong thưởng Trần tướng quân, mà còn phải phong thưởng thật lớn, sau đó trực tiếp điều Trần Tam Thạch đến kinh thành nhậm chức.

“Chỉ cần đến kinh thành, không cần mấy năm, quan hệ của hắn với binh mã biên giới sẽ nhạt đi, cũng không cần lo lắng hắn dựa vào binh quyền làm càn.

“Hơn nữa sau này lại có chiến sự, cũng có thể tùy thời điều Trần Tam Thạch đến các nơi, cũng coi như là nhân tài tận

dụng, vật tận kỳ dụng.

“Sắp xếp như vậy.

“Vừa có thể thỏa mãn tâm nguyện của Tôn Tượng Tông, làm gương cho thiên hạ.

“Lại không đến mức sinh ra ngăn cách với Trần tướng quân, dù sao hắn cũng là tướng tài khó gặp trên đời, sau này còn cần dùng đến rất nhiều.”

“Ừm, các người nghe đi.”

Long Khánh Đế thở dài nói: “Trẫm vẫn thích Nghiêm Lương làm việc, chu đáo toàn diện, cứ làm như vậy đi, phong Trần Tam Thạch làm hầu, các người thấy nên phong hầu gì?”

“Trận chiến Bắc Cảnh, chạy suốt vạn dặm, chém giết hơn vạn địch, phong lang cư cốt, dũng mãnh nhất ba quân.”

“Nên phong, Quán Quân Hầu.”

Chương 741: Trần Đốc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (1)

Lương Châu

Phủ Vũ Nghĩa Bá.

Hôm nay được nghỉ, không cần đến quân doanh từ sớm để xử lý công việc.

Đêm qua náo nhiệt khá lâu.

Người luyện võ, quả nhiên có khác.

“Sư đệ.”

Cảm giác mềm mại tinh tế truyền đến tai.

“Nương tử, người tỉnh sớm như vậy làm gì?”

“Tôi qua, chẳng phải người cứ gọi sư tỷ sao?”

“Cũng như nhau cả.”

Trần Tam Thạch ôm chặt người ngọc vào lòng, định âu yếm thêm một lúc nữa.

“Ê~”

Tôn Ly với đôi má ửng hồng đặt một ngón tay trước miệng hẳn, khẽ nói: “Lát nữa còn phải đi dâng trà cho phụ thân ta, người quên rồi sao?”

“Không chậm trễ đâu.”

“Về rồi không được sao, có khối thời gian.”

“Được thôi.”

“Tur Cầm, Mặc Họa!”

Một tiếng gọi vang lên.

Không bao lâu sau, hai nha hoàn bưng nước nóng vào.

Trần Tam Thạch và Tôn Ly nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong xuôi.

“Đúng rồi lão gia.”

Tur Cầm nói: “Hôm qua Thanh Điều mang về một phong thư.”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch nhanh chóng mở thư từ Khánh Quốc, bên trong chỉ có bốn chữ ngắn gọn.

“Bình an, đừng nhớ.”

Nét chữ là của Lan tỷ nhi.

Nhưng vừa nhìn, hắn đã biết không phải Lan tỷ nhi viết.

Thập phần là Thâm Quy Di kia còn chẳng cho Lan tỷ nhi xem thư.

Nhìn thế này.

Có vẻ như định chiếm luôn thê tử và hài tử của hắn, không trả lại rồi.

“Tur Cầm, mài mực!”

Trần Tam Thạch cầm bút viết thư.

Nội dung đại khái là nhanh chóng trả lại thê tử và hài tử của hắn, hoan nghênh thường xuyên đến làm khách, nếu không thì cẩn thận hắn dẫn quân đánh tới Khánh Quốc.

Câu sau đương nhiên là nói đùa, câu trước mới là thật lòng.
Xong xuôi đâu đấy.

Trần Tam Thạch mới cùng Tôn Ly ngồi xe ngựa đến phủ Đốc Sur.

“Sur phụ ta đâu?”

Họ vào đến phòng khách, nhưng không thấy người đâu.

Tìm bừa một nha hoàn hỏi.

“Không biết ạ, dạo này Đốc Sur hình như đang dưỡng thương, không cho chúng ta quấy rầy.”

“Bất Khí!”

Trần Tam Thạch lại tìm đến Tôn Bất Khí đang bắn chim:
“Cha người đâu?”

“Cha ta?”

Tôn Bất Khí nghĩ ngợi rồi đáp: “Chắc đang nghỉ ngơi trong phòng, người tìm một nha hoàn dẫn tới đó là được.”

Đương Quy viện.

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng gõ cửa: “Sur phụ? Ngài lão nhân gia đang bế quan dưỡng thương? Ta và sư tỷ đến dâng trà cho ngài đây.”

Không có tiếng đáp.

“Sur phụ.”

Vẫn không có động tĩnh.

Hồng rồi...

Trần Tam Thạch dùng [Quan Khí Thuật], nhưng không phát hiện trong phòng có khí tức nào.

Hoặc là không ở đây.

Hoặc là...

Hắn đột ngột đẩy cửa: “Su phụ?”

Đập vào mắt.

Là một gian phòng bày biện rất giản dị.

Trên chiếc giá sách cũ kỹ, đặt từng hàng từng hàng sách cũ, có sách võ học, có sách nho, nhiều nhất vẫn là những sách liên quan đến chính sự lớn nhỏ ở Lương Châu, trên án thư nứt nẻ, là một phong thư vừa viết xong, về phương án điều lương ứng cứu nạn đói ở Phụng Dương phủ thuộc Lương Châu.

Tôn Tượng Tông nằm trên chiếc giường gỗ tróc sơn, ngủ rất bình yên.

“Cha?”

Tôn Ly lo lắng bước tới.

Trần Tam Thạch không lên tiếng, chỉ đến trước mặt lão nhân, khẽ nói: “Su phụ, ngài vất vả cả đời rồi, có thể nghỉ ngơi được rồi, những chuyện về sau, đệ tử sẽ xử lý ổn thỏa.”

Cũng là nghe thấy câu này.

Không cảm nhận được hơi thở ở mũi Tôn Tượng Tông đã lâu, hốc mắt Tôn Ly mới bắt đầu đỏ lên.

“Cha!”

Vốn định đến góp vui là Tôn Bất Khí, sau khi thấy cảnh này, “bịch” một tiếng quỳ sụp xuống đất, nước mắt nước mũi giàn giụa: “Cha, tôi qua chẳng phải cha vẫn khỏe sao, còn đánh ta một trận mà!”

Không lâu sau.

Các sư huynh sư tỷ cũng đến.

Tất cả đều quỳ trong phòng.

“Sur phụ, ngài đi bình an.”

Một lễ tang, bắt đầu trong bầu không khí nặng nề.

Rõ ràng hôm qua vẫn còn là ngày đại hỉ, đèn lồng đỏ treo cao, chỉ sau một đêm đã biến thành tang sự, trong ngoài phủ Đốc Sur, đều mặc đồ tang.

Tham dự xong tiệc cưới, các quan viên còn chưa kịp rời đi, đành phải ở lại dự lễ viếng.

Trần Tam Thạch dập đầu trước khi nhập quan, sau đó lặng lẽ tháo chiếc nhẫn bạc khắc phù văn trên bàn tay già nua như vỏ cây khô, rồi từ từ đeo vào tay mình.

Hiện giờ, hẳn cũng chẳng có tâm trạng đi xem bên trong có gì, chỉ lặng lẽ cùng các sư huynh sư tỷ lo liệu tang sự.

“Đốc Sur, đi bình an~”

Hầu công công giám quân ở Lương Châu đến viếng.

Kết thúc, hẳn không rời đi, mà đến trước mặt bạch bào, cảm khái nói: “Khi nhà ta còn nhỏ, đã nghe nói đến uy danh của Tôn Đốc Sur, trong lòng cũng lấy Đốc Sur làm gương, có ý định tòng quân nhập ngũ.

“Chỉ tiếc, lúc đó sinh phụ ta không có tiền chữa bệnh, đã bán ta vào cung, đầu tiên vào Tây Xưởng, sau vào Ty Lễ Giám...

“Nhưng trong lòng ta vẫn luôn kính phục Đốc Sur.

“Sau đó kinh thành phái ta từ trong cung đến Lương Châu làm giám quân, cũng luôn coi Đốc Sur đại nhân là tiền bối mà kính ngưỡng, không dám có chút bất kính nào...”

“Hầu công công.”

Trần Tam Thạch ngắt lời, không còn kiên nhẫn nghe tiếp: “Có chuyện gì, xin công công nói thẳng, hôm nay còn nhiều

việc cần làm, tại hạ không có nhiều thời gian trò chuyện, mong công công thứ lỗi.”

“Trần đại nhân, xin nén bi thương.”

Hầu công công nói: “Thực không dám giấu, hôm nay ta đến đây, quả thực là có một việc nhỏ. Ai cũng biết, mặc dù người nhập môn chưa lâu, nhưng lại là đệ tử cuối cùng của Tôn Độc Sư, cũng là người Độc Sư yêu thích nhất. Chắc hẳn trước khi Độc Sư đại nhân tiên du, đã truyền thụ lại hết thảy cho Trần đại nhân rồi đúng không?”

“Công công, sư phụ đối với mỗi vị sư huynh sư tỷ đều không thiên vị, ngài nói vậy là không ổn.”

Trần Tam Thạch không biểu lộ cảm xúc gì nói: “Về truyền thừa, nếu công công nói đến Long Đản Lượng Ngân Thương, thì nó quả thực ở trong tay ta, đây là sự thật mà mấy vạn tướng sĩ đã tận mắt chứng kiến không lâu trước đây.”

Hắn có chút lười biếng không muốn để ý.

Sư phụ còn chưa nhập thổ.

Chương 742: Trần Đốc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (2)

Những người này đã bắt đầu chạy đến nhòm ngó di vật.

“Không, không chỉ có thế.”

Hầu công công bổ sung: “Trần đại nhân thông minh, chắc hẳn hiểu được ta đang nói đến cái gì, hay là để ta nhắc nhở Trần đại nhân? Ngân Tùng Nhai, Hồ Lao Quan, Lang Cư Tu Sơn...còn nữa, Tôn Đốc Sư đã đưa binh khí cho Trần đại nhân, thì cũng nên có công pháp đi kèm mới phải.”

“Công công.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Hôm nay là lễ tang của gia sư, thảo luận những chuyện này có vẻ không thích hợp cho lắm?”

“Trần đại nhân.”

Hầu công công tiếp tục nói: “Có những chuyện, nên sớm không nên muộn.”

“Ta nói, lễ tang của gia sư, đợi một chút rồi hãy nói chuyện này.”

Trần Tam Thạch ngừng lại, đột ngột nhìn thẳng vào mắt gã thái giám, lặp lại: “Ngươi, không hiểu sao?”

“.....”

Trong nháy mắt.

Hầu công công lại cảm thấy có chút dựng tóc gáy, như thể mình là quân địch trên chiến trường, hấn nhanh chóng phản ứng lại, cười gượng nói: “Trần đại nhân nói có lý, là ta đường đột rồi, ta sẽ đến vào ngày khác, nhưng có những chuyện, Trần đại nhân phải suy nghĩ cho rõ ràng.”

Nói xong.

Hấn mới quay sang quan tài hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

“Thái giám chết tiệt!”

Uông Trục chứng kiến cảnh này chửi ầm lên: “Su phụ lão nhân gia người cả đời tận trung với triều đình, cống hiến hết sức lực, kết quả cả đời đều bị đề phòng và nhòm ngó, ngay cả khi chết cũng không được yên ổn.”

“Tam Thạch...”

Hấn nhìn chiếc nhẫn trên tay su đệ: “Su phụ giao Long Đả Lượng Ngân Thương cho ngươi trước mặt mọi người, ngươi lại lập được công lao lớn như vậy, hiện giờ khắp thiên hạ, e rằng không có ai, có thể có được danh vọng trong binh gia chi đạo cao hơn ngươi, theo phong cách của triều đình, tiếp theo chắc chắn cũng có một loạt đề phòng và cảnh giác với ngươi.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Ta biết.”

Trên thực tế.

Cho dù su phụ không giao Long Đả Lượng Ngân Thương cho hấn trước mặt mọi người.

Triều đình vẫn sẽ tìm đến.

Lý do rất đơn giản.

Người chết rồi.

Đồ vật cuối cùng cũng phải có người thừa kế.

“Đến giờ rồi.”

Lữ Tịch làm chủ lễ tang, hần từ từ thu tay khỏi quan tài, trầm giọng nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

Tiếng kèn trống vang lên.

Các đệ tử nâng quan tài lên.

Đội đưa tang vô cùng lớn.

Chỉ riêng bách tính đã lên đến hàng vạn.

Từ khi Tôn Tượng Tông đến Lương Châu thành, không còn ai dám hoành hành ngang ngược, thuế má cũng năm sau thấp hơn năm trước, bách tính không đến mức cứ đến mùa đông là chết đói chết rét.

Ngày hôm nay.

Cả thành mặc đồ trắng.

Phụ nữ trẻ nhỏ.

Khóc thương khắp thành.

Tước vị của Tôn Tượng Tông là Quốc Công, quy mô lễ tang vốn nên rất lớn, nhưng theo ý muốn ông để lại lúc sinh thời, cuối cùng vẫn chọn đơn giản, ngoại trừ số người tham gia tương đối nhiều, hầu như không có gì xa xỉ, chỉ có quan tài, là đại sư huynh kiên quyết chọn loại gỗ tốt nhất.

Nơi an táng.

Chọn trên Hoàng Vân Sơn.

Dưới Hoàng Vân Sơn là Hoàng Vân Thôn.

Đó là nơi Tôn Tượng Tông sinh ra.

Cũng coi như là.

Lá rụng về cội.

Quan tài nhập thổ, bắt đầu lấp đất.

Lúc này.

Trần Tam Thạch có cảm ứng, lấy Long Đảm Lượng Ngân Thương ra.

Chỉ thấy trong đó.

Một luồng linh vận màu vàng bay ra.

Sau khi xoay vài vòng trên quan tài, liền theo gió bay đi.

Thương linh.

Sư phụ nói.

Vạn vật đều có linh.

Bình khí cũng không ngoại lệ.

Theo thời gian trôi qua, sẽ bồi dưỡng ra thương linh.

Rõ ràng.

Sau khi sư phụ chết.

Một tia linh vận trong Long Đảm Lượng Ngân Thương, cũng theo đó mà đi.

Cây thương này.

Xem như triệt để trở thành đồ của hắn.

[Mộ của tôn phụ Tôn Tượng Tông]

Trên bia mộ cũng rất đơn giản.

Bên cạnh dòng chữ này, là tên của Trần Tam Thạch và các đệ tử khác.

Công tích của ông lúc sinh thời, cũng không khắc lên đó.

Một trăm tuổi.

Thọ sao?

Cũng coi là thọ, mà cũng không tính là thọ.

Mãi đến chiều.

Những người đưa tang lần lượt rời đi.

Trên núi, chỉ còn lại con cháu, đệ tử, rất lâu không rời đi.

Chỉ có Tôn Bất Khí im lặng, một mình xuống núi.

“Hiện giờ, chiến sự đã kết thúc.”

Cuối cùng, Vinh Yểm Thu mở miệng nói: “Không biết mọi người có dự định gì.”

“A di đà phật.”

Ngũ sư huynh Mông Quảng Tín nói: “Sư phụ lão nhân gia người đã đến cực lạc Tây Thiên, ta đương nhiên cũng nên trở về Linh Ẩn Tự, mỗi ngày niệm kinh, gõ chuông, cũng coi như tiêu dao vui vẻ.”

“Ta có chút chuyện phải làm.”

Diệp Phụng Tu nhìn thanh kiếm trong tay: “Đã là chuyện giang hồ, thì không cần ở trong triều đình nữa, chuyện giang hồ thì kết thúc ở giang hồ, đây cũng là ý nguyện ban đầu khi ta học kiếm.”

“Đừng mà.”

Nghe vậy, Uông Trục vội vàng nói: “Các người định giải tán sao?”

“Thiên hạ nào có bữa tiệc nào không tàn.”

Nhị sư huynh Trình Vị nói: “Hai sư đệ muốn đi, ta cũng đi, những năm nay vất vả lắm mới tích cóp được chút vốn liếng, một đạo thánh chỉ ban xuống đều thành của người khác, ai còn

có tâm trạng làm tiếp, chẳng bằng đi về phía nam tìm cố nhân làm ăn, đến lúc đó mong các sư huynh đệ trong triều giúp đỡ.”

Hắn vốn là chủ tướng của Bạch Hổ doanh.

Kết quả sau khi mở rộng quân số.

Trực tiếp bị điều đến Lương Châu vệ sở, hơn nữa còn phải nghe lệnh Triệu Vô Cực.

Cơn tức giận này, hắn lười không muốn chịu nữa.

“Lão nhị nói không sai.”

Mông Quảng Tín hừ lạnh nói: “Năm đó sư phụ bị thương không rõ ràng, còn chưa nhập thổ, tên thái giám kia đã đến tìm sư đệ đòi đồ, triều đình như vậy, ai muốn ở lại thì ở lại đi.”

Trần Tam Thạch lần đầu tiên biết được: “Sư phụ, có thương?”

“Đã có từ lâu rồi.”

Mông Quảng Tín nói: “Nếu không người tướng vì sao, lão nhân gia người liên tục nhiều năm không ra tay, chẳng phải vì phải dưỡng thương sao? Nếu không thì còn có thể sống thêm mấy năm. Còn về vì sao bị thương, người tự nghĩ đi.”

Chương 743: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (3)

“Còn chân của lão tứ nữa.”

Vinh Yểm Thu tiếp lời nói: “Còn có Bất Hối sư đệ, những năm nay, họ Tào kia không biết đã hãm hại chúng ta bao nhiêu lần, lão nương cũng không định tiếp tục bán mạng nữa.”

“Tiểu sư đệ.”

Trình Vị vỗ vai bạch bào: “Sau này ngươi rất có khả năng sẽ quyền cao chức trọng, phải cẩn thận đấy.”

“Lão đại!”

Mông Quảng Tín thẳng thắn nói: “Ngươi đừng có không phục! Tạm không nói đến cái khác, tiểu sư đệ chính là người có tư chất võ đạo tốt nhất trong chúng ta, chỉ riêng điểm này, sư phụ truyền thừa lại cho hấn, cũng là lẽ đương nhiên. Ngày sau ta và các sư huynh đệ rời đi, ngươi ở trong triều, phải giúp đỡ sư đệ đấy!”

Lữ Tịch không để ý, chỉ lặng lẽ quỳ trước mộ sư phụ, trong đầu mơ hồ có tiếng cười quái dị.

“Tiểu sư đệ.”

“VẬY CHÚNG TA, ĐI TRƯỚC NHÉ.”

“Sau này, chúng ta sẽ trở lại thăm ngươi.”

“.....”

“Chư vị sư huynh, sư tỷ, muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Trần Tam Thạch đáp: “Nếu không quá gấp gáp, tối nay đề sư đệ tiễn mọi người.”

“Được!”

“Nên tụ tập một lần nữa.”

“Dù sao lần sau gặp lại, cũng không biết là khi nào.”

“.....”

“Vậy chúng ta về trước thu dọn, tối gặp lại.”

“.....”

“Tối nay, ta còn có chút việc.”

Lữ Tịch mở miệng nói: “Sẽ không đi cùng nữa.”

Hắn nói xong, vỗ vai sư đệ, sau đó biến mất.

“Sư tỷ, chúng ta về thôi.”

Trần Tam Thạch đỡ Tôn Ly: “Cứ để sư phụ nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ.”

Tôn Ly đứng dậy.

Hai người đang định rời đi.

Trần Tam Thạch nhìn thấy.

Trước bia mộ.

Đột ngột xuất hiện một bóng người.

Đó là một thư sinh, mặc một chiếc trường sam giặt đến bạc màu, dưới chân đi giày vải, ăn mặc giản dị, nhưng nhìn qua lại vô cùng sạch sẽ gọn gàng, hắn đứng trước bia mộ, lặng lẽ nhìn dòng chữ trên đó.

“Mai tiên sinh?”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Ngài cũng đến rồi.”

“Đến xem.”

Mai Tiểu thảo nhiên nói: “Tượng Tông, cũng coi như là ta nhìn lớn lên.”

Câu này.

Nghe vào tai Trần Tam Thạch, luôn có chút kỳ kỳ.

“Người đang nói chuyện với ai?”

Giọng Tôn Ly vang lên.

“Người không nhìn thấy sao?”

Trần Tam Thạch nghi hoặc.

“Nhìn thấy cái gì?”

Tôn Ly kéo hẳn: “Sur đệ, người cũng đừng quá đau lòng.”

“Hữu duyên chi nhân mới có thể nhìn thấy ta.”

Mai Tiểu giải thích: “Ta và tiểu huynh đệ coi như có duyên, sau này, còn gặp lại.”

Hắn nói xong khẽ gật đầu, sau đó biến mất không thấy đâu.

Không lâu sau.

Giống lần trước ở phủ Đốc Sur.

Một nơi khác gần đó.

Lại xuất hiện bóng dáng của Mai tiên sinh.

Hắn dường như đang dẫn dắt ai đó, làm việc gì đó, ý chí hăng hái, hào hùng nhiệt huyết.

Sau đó.

Hoàn toàn biến mất.

“Thật kỳ lạ.”

Trần Tam Thạch không nghĩ nữa, dẫn Tôn Ly về nhà, để nàng yên tâm nghỉ ngơi.

Liên tiếp mấy ngày lễ tang.

Mọi thứ đột nhiên yên tĩnh trở lại, hấn mới đến phòng trong ở hậu viện, xem trong chiếc nhẫn có những thứ gì.

Sau khi tiêm một tia linh lực vào.

Hấn có thể nhìn thấy.

Trong không gian tối đen, có để lại một ít linh thạch, số lượng không nhiều, còn có một viên linh châu, chỉ có điều bên trong chứa sát khí, chắc là phong ấn sát mạch để lại.

Ngoài ra, còn có một cây cung không có dây và một ít mũi tên.

Pháp khí trung phẩm!

Trần Tam Thạch khi xưa ở Đại Trạch phường thị không ít, có thể nhìn ra cấp bậc của pháp khí.

Hấn lấy cây cung ra.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, là một cây cung phản khúc rất bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, gỗ là linh mộc của tu tiên giới, trên đó có khắc những phù văn huyền diệu, không phải phàm phẩm.

Những mũi tên này nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng có thể chứa đựng linh lực và chân khí.

Chỉ riêng, là thiếu một dây cung.

Có lẽ là sư phụ còn chưa kịp chuẩn bị đầy đủ, đã rời đi, cho nên vẫn chưa lấy ra.

Pháp khí trung phẩm, tương ứng với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, cũng tương đương với cảnh giới võ đạo hiện tại của hắn.

Cũng coi như là đủ dùng.

Tiếp tục xem.

Còn có một tấm phù lục.

Trận phù, dùng để che giấu linh khí.

Sư phụ đã dặn dò, sau này tu sĩ có thể sẽ tiến vào Đông Thắng Thần Châu, cho nên sử dụng linh mạch cần phải cẩn thận, tốt nhất là chọn một nơi làm động phủ cố định, sau đó dùng trận phù che giấu linh khí, không nên tùy ý thay đổi vị trí.

Cuối cùng.

Là một tấm mộc bài và một tấm ngọc bài.

Trên ngọc bài viết Thanh Hư Môn.

Sư phụ còn lưu lại tin tức trên đó, nói đây là một trong số ít những tông môn trong tu tiên giới có truyền thừa luyện thể, nếu sau này thực sự không còn cách nào, có thể cầm ngọc bài đi tìm Ngọc Linh chân nhân, nhưng cố gắng đừng đi.

Mộc bài cuối cùng.

Nhìn qua có chút đặc biệt.

Rõ ràng nhìn là gỗ, nhưng cảm giác cầm trong tay lại như ngọc thạch, trên đó khắc ba chữ lớn, Trấn Thủ Sứ.

Đây đại khái.

Chính là thứ khi xưa sư phụ nhắc đến ở Thiên Nhai Hải Giác.

Chứng nhận thân phận Trấn Thủ Sứ của Đông Thắng Thần Châu.

Chỉ là.

Sư phụ chưa từng nói qua, thân phận Trấn Thủ Sứ này từ đâu mà có.

Truyền thừa tu vi của ông lại được ban cho như thế nào.

Có lẽ.

Có liên quan đến cực bắc chi địa mà sư huynh từng nhắc đến.

Tạm thời cất hết tất cả mọi thứ đi.

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc, đến Tiên Hạc Lâu chuẩn bị tiệc tiễn đưa cho các sư huynh sư tỷ.

Mãi đến giờ Tý.

Hắn có chút lo lắng cho Tôn Ly, mới trở về nhà. “Vậy chúng ta, cũng đi thôi.”

“Sư phụ mới đi chưa được mấy ngày, mọi người cũng không có tâm trạng uống rượu.”

“.....”

Bầu không khí từ đầu đến cuối đều không sôi nổi, một bữa tiệc rượu cũng uống không vui.

“Đội đã!”

Đúng lúc này.

Phòng Thanh Vân vẫn im lặng uống rượu trong bữa tiệc đột ngột lên tiếng, giọng nói hiềm thấy mang theo vẻ nghiêm túc: “Chư vị sư huynh đệ, các ngươi, thực sự định cứ thế mà đi sao?”

“Không thì sao?”

Mông Quảng Tín đương nhiên nói: “Chẳng lẽ, tiếp tục ở lại bán mạng cho triều đình?”

Chương 744: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (4)

“Đúng vậy.”

Trình Vị uống có chút say nói: “Vị ở kinh thành kia đã chờ cho sư phụ chúng ta chết, không còn ai có thể đấu lại hắn nữa, nhưng đấu không lại, chẳng lẽ cũng không trốn được sao?”

“Lão nhị, người nói đúng rồi.”

“Bốp——”

Phòng Thanh Vân đập một tờ giấy lên bàn: “Đây là tin tức truyền từ trong cung ra, các người tự xem đi.

“Lão thất, người muốn chuyện giang hồ kết thúc ở giang hồ, nhưng kẻ thù của người, lại sớm đã kết thân với triều đình, người từ chức rồi lại đi giết quan, hậu quả là gì, không cần ta nói nữa chứ?”

“Lão ngũ, nơi người đến, cũng không phải Linh Ân Tự, mà là Thừa Thiên Tự ở kinh thành, sau khi người từ chức, lập tức sẽ phong người đi làm giám viện.

“Lão nhị, đừng nghĩ đến chuyện làm ăn của người nữa, người và Trần Nam Vương bất hòa, sau khi người đi về phía nam, có chuyện tốt gì đến lượt người?”

“Còn lão lục, lần chiến tranh Bắc Cảnh này, chuyện tu vi của người khôi phục đã bại lộ, sẽ có ban thưởng, nhưng người

cũng sắp bị điều đến phía nam làm thuộc hạ của Trần Nam Vương, tài nguyên của Võ Thánh, trong thời gian ngắn người đừng nghĩ đến nữa.

“Còn cửu sư muội, người sắp vào cung làm nữ quan rồi, sau này tất cả cung nữ đều do người quản, thế nào, vui không?!”

Nghe vậy.

Mọi người đều sửng sốt.

“Á——”

Mông Quảng Tín gào lên một tiếng, trực tiếp lật tung bàn ăn.

“Đệt tổ nhà nó!”

Hắn nổi giận đùng đùng: “Sư phụ mới chết được mấy ngày?! Đã ra tay với chúng ta rồi?! Đây là muốn làm gì? Xem chúng ta như súc vật mà nhốt lại sao?!”

“Lão ngũ chết tiết, người hất thức ăn lên người lão tử, đây là quần áo mặc tang sư phụ đấy!”

Uông Trục chửi ầm lên.

“Quá đáng, thực sự là quá đáng!”

Trình Vị bóp nát chiếc chén trong tay: “Khi sư phụ còn sống, triều đình kiêng dè chúng ta, sợ chúng ta nắm binh quyền tạo phản, ta có thể hiểu được. Nhưng bây giờ thì sao?! Binh quyền, chúng ta không có!

“Bắc Lương quân, mười phần thì có tám phần là người của bọn họ!

“Sư phụ cũng đã qua đời, không còn ai có thể đối đầu với lão hoàng đế.

“Hắn vẫn không tha cho chúng ta sao?!”

“Không thể đi được.”

Vinh Yểm Thu bừng tỉnh nói: “Mọi người đừng quên, tiểu sư đệ vẫn còn ở đây, nếu đối với chúng ta như vậy, thì tiểu sư đệ nhận được truyền thừa của sư phụ, những ngày tháng về sau chỉ sợ càng khó khăn hơn.

“Nếu chúng ta đi rồi, tiểu sư đệ ở trong Bắc Lương quân, coi như là triệt để không còn người trợ giúp.

“Sư phụ chỉ còn lại hai huyết mạch là Ly sư muội và Bất Khí.

“Cho dù không phải vì tiểu sư đệ, chúng ta cũng không thể đi!”

“Nhưng mà.....”

Nhị sư huynh Trình Vị đã bình tĩnh lại một chút, lại bắt đầu tính toán trong lòng: “Nhưng mà cho dù không đi, thì có thể làm được gì?

“Những năm nay, sư phụ đã giảm thuế của cả năm châu Bắc Cảnh hết lần này đến lần khác.

“Triều đình bên đó, vốn dĩ đã rất bất mãn.

“Hiện giờ sư phụ đi rồi, nếu chúng ta không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ sợ là.....”

Lời này vừa nói ra.

Bàn rượu trở nên chết lặng.

Sư phụ đi rồi.

Trong tình huống này, không còn ai có thể đứng ra, đứng ở phía trước, ngăn cản áp lực từ kinh thành nữa.

“Không, có người!”

Phòng Thanh Vân dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng bọn họ: “Các người quên, Long Đản Lượng Ngân Thương đang ở trong tay ai rồi sao?”

“Người đang nói đến.....”

Nhị sư huynh Trình Vị ngồi xuống lại: “Tiểu sư đệ?”

“Tiểu sư đệ dù sao cũng còn trẻ, ở trong Bắc Lương quân đã có danh vọng, nhưng binh quyền cho dù cộng thêm chúng ta, cũng chỉ khoảng một phần năm, hơn nữa nói cho cùng hấn cũng chỉ là cảnh giới Võ Thánh, không thể so với sư phụ.”

Vinh Yểm Thu nói: “Dựa vào hấn, e rằng không chống đỡ nổi.”

“Một mình hấn không chống đỡ nổi, nhưng chúng ta chống đỡ ở phía sau, thì chưa chắc không chống đỡ nổi.”

Phòng Thanh Vân nhấn mạnh ngữ khí nói: “Ta biết các người không thích đọc sách, nhưng các người cũng nên biết, từ khi sư phụ nắm binh quyền lại không cùng quan điểm với bề hạ, chúng ta đã không còn đường lui rồi.

“Sau đó những ân oán, thù hận, mặc dù vẫn chưa được đưa ra ngoài sáng, nhưng không có nghĩa là chúng ta quên, càng không có nghĩa là kinh thành quên.

“Chưa kể, trong đó có không ít rắc rối, đều là các người gây ra rồi, sư phụ giúp các người gánh vác!

“Hiện giờ các người muốn trốn, có trốn được không?”

“Sư phụ lão nhân gia người, đã truyền thụ lại hết thảy cho sư đệ, có nghĩa là tin tưởng sư đệ có thể gánh vác được sự môn của chúng ta.

“Hấn còn trẻ.

“Cho nên cần chúng ta những người làm sư huynh, sư tỷ ở phía sau chống đỡ một chút, với tốc độ trưởng thành của sư đệ, không lâu sau, là có thể một mình đảm đương được.”

“Lão tứ nói có lý.”

Uông Trục tán đồng nói: “Trốn đi đâu, cũng không phải là cách, năm đó chúng ta ai cũng là dân thường, vì sao đi theo sư phụ, đừng quên.”

“Đương nhiên.”

Phòng Thanh Vân chuyển giọng: “Chỉ mình chúng ta nói là không tính, gánh vác một sư môn, rất mệt mỏi, có nguyện ý gánh vác hay không, vẫn phải xem ý nguyện của sư đệ.”

“Vạn nhất.....”

Trình Vị có chút lo lắng nói: “Tiểu sư đệ không định đổi đầu với triều đình thì sao? Dù sao đổi với hắn mà nói, cũng không có thâm cừ đại hận gì với Tào gia, vì sao phải mạo hiểm như vậy? Chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời, từ bỏ một chút quyền lực, vinh hoa phú quý cả đời này, vẫn không có vấn đề gì.”

“Vài ngày nữa, ban thưởng của triều đình đối với chiến tranh Bắc Cảnh sẽ được đưa đến, khụ khụ khụ.....”

Phòng Thanh Vân ho dữ dội nói: “Đến lúc đó, sẽ biết sư đệ lựa chọn thế nào. Nếu sư đệ không muốn đi con đường cũ của sư phụ, muốn sống những ngày tháng bình yên, chỉ cần có thể bảo vệ được Tôn Ly sư muội và Bất Khí, cũng coi như là đủ rồi.

“Còn về chúng ta, cũng ngoan ngoãn nghe theo điều động, biết đâu, còn có một đường sống.”

Chương 745: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (5)

.....

Hậu viện.

Trần Tam Thạch ở trong viện, không ngừng biến đổi dung mạo.

Cơ bản, mỗi một kỹ nghệ của hắn đều không bỏ sót, lúc rảnh rỗi đều sẽ nâng cao.

Bao gồm kỹ nghệ đọc sách.

Cũng bao gồm cả thuật dịch dung đang tiến hành.

Sau khi trở về từ Thiên Nhai Hải Giác, hắn ý thức được tầm quan trọng của một loại bản lĩnh ẩn giấu tu vi, cho nên không ngừng nâng cao, nhưng nâng cao hai lần, mãi đến giai đoạn đại thành, cũng chỉ chủ yếu là đối với ngoại hình, khí tức.

May là, còn có thể phá hạn.

Lại một lần nữa biến đổi thành một bộ dạng hoàn toàn tưởng tượng ra.

Bảng điều khiển cuối cùng cũng dao động.

[Kỹ nghệ: Thuật dịch dung (phá hạn nhất giai)]

[Tiến độ: 0/2000]

[Hiệu dụng:....., Tàng khí]

[Tàng khí]: Che giấu tu vi.

Ngay lập tức.

Trong đầu Trần Tam Thạch, hiện ra một loại phương thức vận chuyển chu thiên đặc biệt, có thể đạt được hiệu quả che giấu tu vi, mê hoặc địch nhân.

Hắn trực tiếp che giấu khí tức pháp tu của mình, từ Luyện Khí sơ kỳ áp chế đến về không, sau đó gọi Ngưng Hương dùng thuật tra xét nhìn hắn.

“Phạm nhân.”

Ngưng Hương chắc chắn nói: “Không nhìn ra ngươi có bất kỳ dấu hiệu nào đã hấp thu qua thiên địa linh khí.”

Thành công rồi.

Sau này Trần Tam Thạch hành sự có thể thuận tiện hơn.

Hắn cất linh châu đi, chuẩn bị ra ngoài.

Đột nhiên mất đi linh khí cung cấp, Chiêu Chiêu như gặp ác mộng tỉnh dậy khỏi trạng thái ngời thiên, đập đầu vào góc bàn, kêu đau ầm ĩ.

Quay đầu tìm một chỗ

Thời gian này.

Mỗi lần tu luyện, Thiên Tâm đều cùng tu luyện.

Thanh Điều cũng đứng trên cửa sổ hít linh khí.

Hơn nữa.....

Tốc độ tu luyện của Thiên Tâm rất nhanh.

Trần Tam Thạch dùng [Quan Khí Thuật] nhìn, linh khí trong cơ thể Bạch Hộc Mã sớm đã vượt xa dị thú, nhìn đáng

vẻ như sắp tiến vào cảnh giới linh thú chính thức rồi, chỉ là tạm thời vẫn chưa biết phân chia cảnh giới của linh thú.

“Thiên Tâm, đưa ta lên núi.”

Hắn cuội lên Thiên Tâm, không cần đi cổng chính, trực tiếp nhảy qua tường vây, rất nhanh đã biến mất, thẳng tiến đến La Thiên sơn mạch.

Cung tên đã có, chỉ thiếu một sợi dây cung.

Ba ngày sau.

Trần Tam Thạch đi đường xa vất vả, đến tầng thứ mười hai của La Thiên sơn mạch.

Sau khi sát mạch bị phong ấn, giữa rừng núi rất nhanh đã trở lại bình thường.

Những con độc thú nhiễm phải sát khí, sau khi mất đi sát khí cung cấp, có một số lượng tương đối trực tiếp chết ngay, chỉ còn lại một số ít vẫn sống.

Do thể hình của cự xà quá lớn.

Hắn gần như không tốn quá nhiều sức lực đã tìm thấy mục tiêu.

Nhìn thoáng qua.

Vảy của con cự xà này trông như một bộ áo giáp đen nhánh, chiều dài lên tới trăm trượng, phía trên đỉnh đầu mơ hồ như sắp mọc ra sừng, cũng không biết là loài rắn có huyết mạch gì.

Ước tính thực lực, đại khái ở Luyện Khí trung kỳ.

Có thể ở Đông Thắng Thần Châu linh khí khan hiếm, có được tu vi như vậy, đối với các võ giả lên núi săn thú mà nói, nếu nhìn thấy, quả thực rất dễ coi nó là “rồng”.

“Xi——”

Không đợi Trần Tam Thạch tới gần.

Cự xà đã cảm nhận được địch ý, rít lên chủ động lao tới.

Một tia sáng bạc lóe lên.

Trường thương xuất hiện.

Chân khí kích động bùng phát, Long Đảm Lượng Ngân Thương hóa thành chân long gào thét.

Ngay khi hai bên sắp va chạm vào nhau.

Trong miệng cự xà, đột nhiên phun ra một luồng sương mù màu tím đậm.

Đã là thú, lại có tu vi, đã không phải là súc sinh tầm thường, mà là yêu thú có linh tính, có một số pháp môn đặc biệt hộ thân cũng là chuyện rất bình thường.

Trần Tam Thạch đã sớm chuẩn bị, vừa thi triển Hậu Thổ Quyết.

Nhưng Hậu Thổ Quyết không phải là pháp thuật phòng ngự không góc chết, phạm vi phòng ngự thực sự chỉ là một bức tường, vì vậy chỉ tạm thời chặn được độc vụ, sau đó nó liền lan sang hai bên.

Thân hình Trần Tam Thạch lóe lên, linh hoạt di chuyển đến sườn của cự xà, sau đó nhảy lên, chân long từ trên trời giáng xuống, húc bay vảy giáp, sau đó xuyên thủng da thịt, đục nát xương cốt, trực tiếp ghim chặt nó xuống mặt đất.

“Xi——”

Cự xà đau đớn gào thét giãy giụa.

“Keng——”

Trần Nhạc ra khỏi vỏ!

Kiểm quang lóe lên.

Đầu của cự xà, trực tiếp tách khỏi thân, sau khi rơi xuống đất liền lăn xuống theo sườn núi “ầm ầm ầm”, trong quá trình vẫn không ngừng phun ra độc vụ, bất kể là động vật hay thực vật tiếp xúc với độc vụ, đều bị thối rữa khô héo trong nháy mắt.

Mãi đến khi dừng lại, liên tục trong thời gian uống một chén trà, phạm vi mấy chục trượng đều bị thối rữa hoàn toàn.

Giải quyết xong rồi!

Con cự xà này cũng bị sát khí xâm nhiễm, thịt không thể ăn được, nhưng các bộ phận trên cơ thể nó vẫn có thể dùng để chế tạo thành những binh khí khác.

Dù là túi trữ vật hay nhẫn trữ vật, đều không có cách nào chứa được thịt.

Túi trữ vật có thể chứa thịt hoặc thú sống, giá cả sẽ đắt hơn.

Trần Tam Thạch chỉ mang chúng xuống núi thôi, đã tốn một phen công sức.

Lại sớm để Thiên Tâm đi gọi người chờ ở bên ngoài La Thiên sơn mạch.

“Được lắm!”

“Đại nhân!”

“Người đây là chém rồng hay giết rắn?!”

“.....”

Cuối cùng.

Tận mười mấy người.

Đẩy mười mấy chiếc xe, mới mang được cự xà đi.

Vừa vào thành, đã dẫn đến vô số bách tính vây xem.

“Rồng!”

“Trần tướng quân, giết một con rồng!”

“Chém rồng rồi!”

“.....”

Trong Lương Châu thành dấy lên một cơn chấn động dữ dội.

Hai bên quan đạo.

Trên một tòa lầu các.

Đang uống rượu với hai quan viên, Hứa Văn Tài thấy cảnh này, lập tức đứng dậy trở về phủ, tự tay mài mực cầm bút, dùng ba ngày, viết ra một bản thoại bản.

[Bạch Bào Chém Rồng Ký]

Sau đó.

Bộ thoại bản này, liên qua nhiều lần chuyển giao, đến tay các tiên sinh kể chuyện ở các trà quán.

“Chuyện kể rằng hôm đó!”

“Su phự Tôn Tượng Tông Tôn Đốc Su qua đời, bạch bào Trần Tam Thạch uống đến say bí tỉ, nằm bò trên bàn ngủ say, đợi đến khi hẩn tỉnh lại, đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào mình đã đến giữa núi hoang!

Chương 746: Trần Độc Sư lĩnh chỉ nhận thưởng, Phòng Thanh Vân tự thân nhập cuộc (6)

“Chỉ thấy một con giao long, mở miệng, nói tiếng người!”

“Hắn nói.....”

“.....”

.....

“Thực sự là quá đáng rồi.”

Trần Tam Thạch đi qua trà quán, dừng lại nghe hai đoạn, cũng không biết lên núi săn thú, làm sao có thể bị bịa thành câu chuyện hai ngày hai đêm cũng không kể hết, hơn nữa còn vô cùng ly kỳ.

Cuối cùng quan điểm được truyền tải ra, là bạch bào thiên phú dị bẩm.....

Lời đồn kiêu này, rất nguy hiểm.

Gần như là đang hại hắn.

Ngày hôm đó.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng rảnh rồi, đến lò rèn, lấy gân rắn đã chuẩn bị trước đó chế tạo thành dây cung.

Tài liệu của con cự xà này, quả nhiên không khác gì linh thú.

Hơn nữa do nguyên nhân bị sát khí ăn mòn, trên gân răn, luôn chảy một luồng sát khí khó có thể loại bỏ, ngay cả dây cung chế tạo ra cũng có màu đen, hấn dứt khoát bọc một lớp da răn bên ngoài thân cung, không biết có hiệu quả đặc biệt gì không.

Trong lò rèn.

Hấn đã chuẩn bị sẵn bìa ngắ, là một bộ giáp sắt đen.

Trần Tam Thạch lấy ra mũi tên sư phụ để lại cho mình, hấn đã bôi chất độc của con rắn lớn lên đó, sau khi kích phát sẽ hóa thành độc vụ, đặt nó lên cung, sau đó từ từ kéo dây cung, điều động pháp lực của bản thân.

Trong chớp mắt.

Phù văn ẩn dưới da răn lần lượt sáng lên, hấp thụ pháp lực thông qua dây cung, tất cả đều truyền đến mũi tên đặc biệt kia, mãi đến khi dây cung buông ra, bỗng nhiên hóa thành một tia sáng đen.

“Dùng——”

Dễ dàng xuyên thủng bộ giáp sắt đen!

Hơn nữa.....

Mang theo sát khí!

Trên mũi tên, cũng phát tán độc vụ!

Sát khí, độc vụ, chân khí!

Mũi tên này.

Cho dù là Võ Thánh lướt qua, cũng trọng thương hoặc tử vong!

Toàn thân đen nhánh.

Trần Tam Thạch dứt khoát đặt tên cho nó.

Hắc Xà Cung!

“Không tệ!”

Hắn khá hài lòng.

Cây Hắc Xà Cung này, cho dù là trong pháp khí trung phẩm, cũng tuyệt đối là loại cao cấp nhất, hiện tại chắc chắn là đủ dùng, muốn tiếp tục nâng cao thì...

E rằng cần phải lấy được cây Kim Cung Ngân Đạn ở Đại Trạch phường thị.

Đường phải đi từng bước một.

Trần Tam Thạch không vội.

Hắn thu dọn đồ đạc, vốn định đi xử lý quân vụ hôm nay.

Kết quả vừa đến quân doanh.

Đã nhìn thấy Hầu công công dẫn theo một nhóm Cẩm Y Vệ tìm hắn ở diễn võ trường, bên cạnh là Lữ Tịch và các tướng quân khác.

Cơ bản, tất cả các sư huynh đệ đều có mặt.

Ban thưởng cho chiến tranh Bắc Cảnh, đã đến.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết:

“Uy Vũ Hầu Lữ Tịch, xông pha ra trận, lần lượt thu phục Du Châu Lý Thành phủ, Chu Đà Quan, sau đó mang theo trọng thương, cùng Kim Ngô Vệ, Huyền Giáp Quân tới chi viện trước sau giáp kích, đánh tan man quân, tiêu diệt ba vạn địch, bắt sống năm vạn, chiến công hiển hách, đặc biệt thắng làm Đặc Tiến Quang Lộc đại phu, nhậm chức Lương Châu tuần phủ, ban thưởng mười vạn lượng vàng, hai nghìn tấm lụa.

“Ngọa Long Hứa Văn Tài, trấn giữ Du Châu, cẩn trọng nghiêm túc, trong những trận chiến sau đó liên tiếp lập được

công lao, đặc biệt thắng làm Chính nhị phẩm Tư Chính đại phu.

“.....”

Trước khi đại trận huyết tề kết thúc, rất nhiều người không có đất dụng võ.

Nhưng sau đại trận huyết tề, vẫn còn mấy chục vạn đại quân man tộc ở biên giới.

Những tướng sĩ tham gia bao vây tiêu diệt những người này, ít nhiều đều nhận được một số ban thưởng.

Chỉ là, đều tương đối ít.

Dù sao nói cho cùng cũng không có công lao quá lớn.

Hơn nữa.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Chờ đợi cái tên áp chót.

Muốn biết người lần này lập được công lao to lớn, đánh cho toàn bộ người man rút lui về phía bắc Âm Sơn, sẽ nhận được gì.

Cuối cùng.

Sau khi lần lượt ban thưởng cho mười mấy tướng quân.

Tên đó lại vang lên.

“Vũ Nghĩa Bá Trần Tam Thạch, sau khi chiến tranh Bắc Cảnh bùng nổ, dẫn theo tám trăm tinh sát của Hồng Trạch doanh tiến vào đại mạc, chém giết hơn một vạn địch nhân ở khu vực Hồ Khâu Sơn, bắt sống Tể Tướng Vũ Văn. Sau đó, dẫn theo mười lăm nghìn người của Hồng Trạch doanh xâm nhập đại mạc, quyết chiến sống còn, chém giết Tứ Hiền Vương Vũ Văn Cảnh Ôn, một lần hành động chiếm lĩnh toàn bộ lưu vực Mã Nảo Hà, sau đó tiếp tục tiến lên phía bắc, thắng

đến đại đô của man tộc, trận trăm năm Võ Thánh, giết địch hơn một vạn, chém giết đại tể ti của Vu Thần Giáo phá hủy mắt trận, giải trừ nguy cơ cho Lương Châu, sau đó phong Lang Cư Tu, có thể nói là dũng quán tam quân, đặc biệt, gia phong làm Quán Quân Hầu! Ngoài ra, thăng làm Chính nhị phẩm Phiêu Kỵ tướng quân, nhậm chức Đốc Sư. Ban thưởng hai mươi vạn lượng vàng, hai triệu lượng bạc, một vạn tấm lụa.”

Quán Quân Hầu!

Hai mươi một tuổi, đã là, Hầu gia!

Không phải thế tập, mà là dựa vào, công lao!

Trên diễn võ trường.

Mấy vạn tướng sĩ đều nghe rõ ràng.

Nhưng.....

Điều khiến người ta chấn động nhất chính là câu cuối cùng.

Đốc Sư!

Chức vị Đốc Sư!

Không lâu trước đây, Tôn Đốc Sư mới giao Long Đàm Lượng Ngân Thương cho Trần Tam Thạch trước mặt mấy vạn tướng sĩ.

Không ngờ rằng...

Tôn Đốc Sư hạ táng chưa được mấy ngày.

Ban thưởng của triều đình đã ban xuống.

Thực sự lựa chọn Trần Tam Thạch làm Đốc Sư mới.

Trần tướng quân sau này, chính là Trần Đốc Sư.

“Tốt quá, các người nghe thấy không?”

Trong đám người, Triệu Khang và những người khác bàn tán xôn xao.

“Đại nhân của chúng ta, đã là hầu gia, lại còn là Đốc Sư rồi!”

“Đốc Sư quản cái gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là quản tất cả mọi thứ!”

“Quân chính đại sự, tóm lại nhìn thấy cái gì, chỉ cần muốn quản là có thể quản.”

“Vậy chẳng phải là hoàng đế?”

“Đúng đúng đúng, giống như hoàng đế.”

“Lão Chu, người cầm miệng cho ta! Nói câu này trong quân doanh, người muốn gây rắc rối cho đại nhân?!”

“Được, vậy tối nay chúng ta, đến nhà ta nói chuyện.”

“Được, người chuẩn bị rượu và thức ăn.”

“Lão Chu ta hiện giờ, không thiếu tiền.”

“.....”

Những huynh đệ của Bà Dương rất phấn khích.

Trên mặt Lữ Tịch không có biểu cảm gì.

Những sư huynh, sư tỷ khác cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Rõ ràng bọn họ không ngờ rằng, kinh thành bên đó, thực sự sẽ đồng ý, để Trần Tam Thạch đảm nhiệm chức vị Đốc Sư, dù sao trọng lượng của hai chữ Đốc Sư, ở Bắc Cảnh thực sự là quá nặng.

Tuy nhiên...

Lời của thái giám Hầu Bảo vẫn chưa nói hết.

“Còn!”

Hắn ngừng lại, giọng nói trở nên vang dội hơn: “Ban thưởng một tòa hầu phủ ở kinh thành! Quán Quân Hầu Trần Tam Thạch mang theo gia quyến, lập tức lên đường đến kinh thành!”

Ban thưởng một tòa hầu phủ.

Lập tức, đến kinh thành!

“Đây.....Đây là có ý gì?”

“Chẳng phải vừa mới được phong làm Đốc Sur, sao lại phải đến kinh thành?”

Các tướng sĩ bắt đầu thì thào bàn tán.

“Nghe ý tứ, là sau này thường trú ở kinh thành?”

“Vậy chúng ta thì sao?”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Quân đội ở biên giới, còn có thuộc quyền quản lý của đại nhân nữa không.”

“Đúng vậy.”

“.....”

“Trần Tam Thạch, còn không tiếp chỉ?”

Trên mặt đất.

Trần Tam Thạch bình tĩnh như mặt nước.

Nhưng trong lòng, lại như có một cục tức.

Hắn nghe hiểu.

Thánh chỉ này có ý gì.

Cái gọi là hầu gia, Đốc Sur, đều chỉ là hư danh mà thôi.

Câu cuối cùng mới là mục đích thực sự.

Cái gọi là ban thưởng hầu phủ, vào ở kinh thành.

Nghe trên bề mặt, là đến ở ngoài hoàng thành, triệt để về vang tổ tông, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Nhưng trên thực tế...

Theo quy củ của triều đình, quan viên ở kinh thành nhậm chức, không có chỉ ý, là không được tự ý rời đi.

Thực sự đến kinh thành ở rồi, còn có thể rời đi hay không, sẽ không phải do hãn quyết định.

Đây là một loại...quản thúc biến tướng!

Hãn dẫn theo các huynh đệ liều chết đánh đến đại đô của man tộc, lập được công lao lớn như vậy, còn lão hoàng đế, lại muốn quay ngược lại kiểm soát hãn?!

Chương 747: Ván Cờ (1)

Chapter 202: Ván Cờ

“.....”

Trần Tam Thạch im lặng, không vội trả lời.

Trước khi chia tay, sư phụ đã dặn dò hần cẩn thận về Long Uyên Kiếm và tiên sư sau lưng hoàng đế.

Lúc ở núi Lang Cư Hu, Trần Tam Thạch phải dựa vào chiến ý tích lũy từ việc chém giết hàng vạn người, cùng với sự gia tăng sức mạnh của Thiên Long Trận của Đại Tuyệt Long Ky, mới miễn cưỡng giết được đại tể ti của Vu Thần Giáo ở Luyện Khí hậu kỳ.

Còn lão hoàng đế nhiều năm trước đã là Luyện Khí viên mãn, Long Uyên Kiếm trong tay hần có thể chém đứt cả huyết tể đại trận, chưa kể đến ngọc tỷ Trấn Quốc.

Thêm vào đó là binh mã Bắc Lương mà hiện tại Trần Tam Thạch không nắm được bao nhiêu...

Có lẽ... hần vẫn không có tư cách trực tiếp từ chối.

Sư phụ đi rồi, không còn ai đứng trước mặt họ nữa.

“Vào kinh thành?”

Nghe vậy, mấy sư huynh sư tỷ còn lại đều hiểu rõ ý đồ hiểm ác.

Nếu sư đệ của họ rời biên giới và vào ở trong kinh thành, thì dù có uy vọng lớn đến đâu, hần cũng sẽ dần mất quyền kiểm soát quân đội.

Đến lúc đó, hẳn thật sự sẽ trở thành một con hổ dữ bị xích chặt bởi những sợi xích huyền thiết.

Bảo làm gì thì phải làm nấy, nếu không, mạng sống sẽ bị đe dọa bất cứ lúc nào.

“Khôn kiếp thật.”

Vương Trục suýt nữa thì chửi thề.

Mấy sư huynh còn lại đều im lặng nhìn Trần Tam Thạch.

Họ đang đợi.

Đợi sư đệ tự mình lựa chọn.

Như những ngày trước đây, sau tiệc rượu, lời của Phòng Thanh Vân đã nói.

Họ tiếp theo nên làm gì, vẫn phải xem Trần Tam Thạch muốn sống những ngày tháng ra sao.

Nếu sư đệ chấp nhận những điều kiện này, thì từ một góc độ nào đó, cuộc sống của hắn sẽ tương đối nhẹ nhàng hơn, chỉ là không được tự do tự tại như trước, và nhiều việc sẽ bị hạn chế.

Dù sao thì từ xưa đến nay, các quan lại đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng nếu sư đệ muốn như vậy, họ cũng không có gì để nói.

“Trần đại nhân, còn không mau tiếp chi?”

Giọng của công công họ Hầu lại vang lên, cao hơn trước gấp đôi.

“Thần, lĩnh chỉ tạ ơn!”

Trần Tam Thạch đưa hai tay nhận thánh chỉ.

Sau đó, công công họ Hầu lại lấy ra một đạo điều lệnh khác.

“Trần Quốc tướng quân Trình Vị nghe lệnh, bổ nhiệm người làm Đồng Tri Đô Chỉ Huy Sứ Tư chánh nhị phẩm ở Minh Châu, lập tức lên đường nhậm chức!”

“Định Quốc tướng quân Mông Quảng Tín nghe lệnh, bổ hạ nhân từ rộng lượng, biết Mông tướng quân yêu thích Phật pháp, nay chiến sự Bắc Cảnh đã xong, đặc phong người làm giám tự chùa Thừa Thiên, lập tức lên đường nhậm chức!”

“Phụng Quốc tướng quân Diệp Phụng Tu nghe lệnh, bổ nhiệm người làm Đồng Tri Đô Chỉ Huy Sứ Tư tòng nhị phẩm ở Thanh Châu, lập tức lên đường nhậm chức!”

“Trần Quốc tướng quân Thang Nhược Sơn nghe lệnh, bổ nhiệm người làm chủ tướng doanh trấn doanh Hồ Báo Doanh ở Hà Châu, phối hợp với Trần Nam Vương đóng giữ biên giới phía Nam, lập tức lên đường nhậm chức!”

“Định Quốc tướng quân Vinh Yểm Thu nghe lệnh, bổ nhiệm người làm chương ấn Lục Cục hậu cung, lập tức vào cung nhậm chức!”

“.....”

Chỉ vài câu ngắn ngủi đã điều động mấy vị sư huynh sư tỷ đã lăn lộn trong quân suốt nửa đời người đi khắp nơi.

“Thần tiếp chỉ!”

“Thần tiếp chỉ!”

“.....”

Vinh Yểm Thu và những người khác không nghe thấy sư đệ lên tiếng, lộ ra vẻ thất vọng, lần lượt tiếp chỉ nghe lệnh.

Nhưng khi Mông Quảng Tín là người cuối cùng miễn cưỡng tiếp chỉ xong, công công họ Hầu chuẩn bị rời đi, thì giọng của Trần Tam Thạch đột nhiên vang lên.

“Công công! Tại hạ có điều muốn dâng tấu!”

“Ồ?”

Công công họ Hầu nhướng mày: “Trần đại nhân, cứ nói đừng ngại, gia sẽ trình lên bệ hạ không sót một chữ.”

Nói rồi, hai tên Cẩm Y Vệ bên cạnh đã lấy giấy ra, một tên Cẩm Y Vệ cầm bút ghi chép.

“Đại Thịnh triều ta coi trọng lễ nghĩa trung hiếu.”

Trần Tam Thạch nói lớn: “Lại có câu, trăm nét tốt, hiếu đứng đầu. Theo quy định của thánh nhân Nho gia, người mất cha mẹ nên về quê chịu tang bảy năm.

“Thánh chỉ của bệ hạ, chúng thần không dám không tuân theo.

“Chỉ là, ân sư mới qua đời được bảy ngày.

“Nếu chúng thần sư huynh đệ, lúc này mà lên đường nhậm chức, chẳng phải là đại bất hiếu sao?”

“Nếu có thể...”

“Thần và mấy vị sư huynh sư tỷ muốn ở lại Lương Châu chịu tang bảy năm, bảy năm sau, sẽ đi nhậm chức theo ý chỉ.”

Nghe vậy, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Thánh nhân Nho gia của thế giới này thực sự đã từng đưa ra quy định như vậy.

Đại Thịnh triều cũng thực sự tôn sùng Nho đạo.

Nhiều võ tướng cũng là võ nho.

Nhưng quy định này đã có từ hơn hai nghìn năm trước.

Bảy năm... thời gian quá dài.

Phát triển đến nay, đã sớm trở thành bảy ngày chịu tang.

Nhưng không ai làm như vậy, không có nghĩa là làm như vậy là sai.

Ngược lại, nếu có người sẵn sàng làm như vậy, chẳng những không bị chê cười, mà còn được sĩ phu thiên hạ tán dương, trở thành một tấm gương sáng.

Vinh Yểm Thu và những người khác lúc này mới hiểu ra, sự đệ không phải thỏa hiệp, mà là định dùng cách này để xoay chuyển tình thế.

Nếu thực sự ở lại Lương Châu bảy năm, mọi thứ đã thay đổi từ lâu rồi.

Nhưng rõ ràng triều đình sẽ không đồng ý.

“Trần hầu gia quả thật là người trung hiếu.”

Công công họ Hầu suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Nhưng trung hiếu trung hiếu, trung ở phía trước! Trần tướng quân quả thật là trụ cột của quốc gia, hiếm có trên đời, cộng thêm hiện tại man tộc đã bình định, chỉ ở Lương Châu thì quá phí tài.

“Ngược lại, Nam Từ và hai nước khác đang âm thầm qua lại, có xu hướng hợp tung liên hoành.

“Bệ hạ điều Trần tướng quân vào kinh, cũng là để phòng khi chiến sự tái khởi, có thể để Trần tướng quân nhanh chóng thống lĩnh binh mã, tránh chậm trễ thời cơ.

“Đây là sự tin tưởng và coi trọng lớn lao của bệ hạ đối với tướng quân, cơ bản là muốn giao cả thiên hạ binh mã cho một mình Trần tướng quân chỉ huy.

Chương 748: Ván Cờ (2)

“Nhưng chịu tang bảy năm...”

“Bệ hạ chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng triều đình không thể bảy năm không có Trần tướng quân.”

Một tràng ngôn từ có vẻ ca ngợi, nhưng thực chất là từ chối.

“Hầu công công, thần cũng biết, từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn.”

Trần Tam Thạch lại lên tiếng: “Nhưng dù là tận trung, cũng không có nghĩa là phải hoàn toàn bỏ hiếu.

“Hai nghìn năm trước, người được xưng là Bình Tiên - Dụ Thượng Cung, khi cha mất trong lúc triều đại Chu giao chiến với ngoại địch, cũng phải về quê chịu tang ba năm, trong thời gian đó, mọi việc lớn nhỏ trong chiến sự đều được ông chỉ huy qua thư tín, mãn tang ba năm mới ra ngoài tái chiến.

“Chúng ta nên lấy Bình Tiên làm gương, dù là người trong quân ngũ, không đợi được bảy năm, nhưng ba năm cũng là tối thiểu.”

Bình Tiên Dụ Thượng Cung là danh thần đầu tiên trong lịch sử.

Cuối Tây Chu, chư hầu nổi dậy cát cứ, Dụ Thượng Cung được giao trọng trách làm đại thần phò tá, mang theo hoàng tử mới sáu tuổi, từ một góc Tây Bắc bắt đầu, dựa vào sức lực của mình thu phục toàn bộ lãnh thổ, tạo ra thời kỳ hưng thịnh Đông Chu, sau đó lại chủ động trao quyền cho hoàng đế, hoàng đế cũng tôn ông là Á Phụ, cho đến khi Dụ Thượng

Cung qua đời, hậu nhân của ông cũng kế thừa tước vương, tạo nên một đoạn giai thoại về quân thần.

Lấy ông ra làm ví dụ, không ai dám phủ nhận.

Dù là hoàng đế ở đây, cũng không thể nói gì.

“Cái này...”

Công công họ Hầu trầm ngâm, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Đúng vậy, Hầu công công!”

Vương Trục dẫn đầu hô lớn: “Cầu xin công công dâng tấu lên bệ hạ, chúng ta dù có trở về làm dân thường, cũng nguyện ở lại Lương Châu chịu tang sự phụ ba năm!”

“Cầu xin công công dâng tấu lên bệ hạ!”

Mấy vị sư huynh sư tỷ còn lại cũng đồng thanh hưởng ứng.

Nói đến mức này rồi, công công Hầu Bảo cũng không thể từ chối được nữa.

Hắn đành phải tạm thời nhượng bộ: “Lời của các vị tướng quân, gia đã ghi nhớ, yêu cầu của các người sẽ được trình lên triều đình, để bệ hạ đưa ra quyết định cuối cùng.”

“Như vậy, đa tạ Hầu công công.”

Trần Tam Thạch chấp tay.

“Nhưng Trần đại nhân, có thể mời người bước ra nói chuyện được không?”

Công công họ Hầu nhướng mày, làm động tác mời.

Hai người đi đến góc khuất.

“Công công.”

Trần Tam Thạch đại khái biết là chuyện gì, nhưng vẫn giả vờ không hiểu: “Không biết có gì cần dặn dò?”

“Trần đại nhân, triều đình đối với ngươi, luôn rất tin tưởng!”

Công công họ Hầu nói: “Nhớ năm đó, ngươi từ Vân Châu vượt sông đến Lương Châu, là bệ hạ chiếu cáo thiên hạ, giúp ngươi nổi danh, lại ban thưởng cho ngươi nhiều bảo dược. Ngươi có thể giành quán quân trong cuộc tuyển chọn sau đó và trở thành đệ tử của Tôn độc sư, cũng đều nhờ những bảo dược này! Vì vậy Trần đại nhân, đừng làm gì khiến triều đình thất vọng.”

“Hầu công công, ý ngươi là gì!”

Trần Tam Thạch trợn mắt nhìn, giọng nói đột nhiên cao vút: “Ta Trần Tam Thạch đã từng vì bệ hạ mà đỡ đao, vì triều đình mà đổ máu, hiện tại chỉ muốn tận hiếu với sư phụ, sao trong miệng công công lại giống như ta đã làm chuyện gì lừa gạt phản nghịch?!”

“Trần, Trần đại nhân, gia không có ý đó.”

Công công họ Hầu bị dọa nhảy dựng.

Hắn dùng tay xoa ngực, trấn tĩnh lại cảm xúc rồi nói: “Gia cũng biết, Trần đại nhân quả thật là trung thần lương tướng, nên cũng sẽ không giấu diếm gì triều đình.”

“Ta hiểu rồi.”

Trần Tam Thạch khẽ vung tay, một con rồng bạc xuất hiện, chân khí bùng phát khiến Hầu Bảo liên tục lùi lại.

Hắn trầm giọng nói: “Thương này là sư phụ đích thân truyền cho ta, chẳng lẽ cũng phải giao nộp cho triều đình? Ta thì nguyện ý, nhưng nói cho cùng nó chỉ là một món binh khí, dù mang vào kinh thành, cũng phải có người sử dụng, chẳng lẽ lại để nó ăn mòn trong kho vũ khí?”

“Thương tốt nên phối anh hùng, thương này tất nhiên nên để Trần hầu gia sử dụng.”

Công công họ Hầu nói: “Đại nhân đừng hiểu lầm, triều đình tuyệt đối không có ý định cướp đoạt đồ của đại nhân, chỉ là có một số thứ, có thể chia sẻ được không? Ví dụ như công pháp.

“Nếu võ nghệ của Tôn đốc sư có thể được truyền thừa nhiều hơn, đối với ông ấy cũng coi như là khai tông lập phái, lưu danh sử sách.

“Còn nữa.

“Trong di vật của ông ấy, có thứ đặc biệt nào không, có thể liên quan đến một số bí mật, Trần đại nhân dù giữ lại cũng không có tác dụng gì.

“Cuối cùng.

“Là về chuyện thiên thư, hy vọng Trần đại nhân có thể giải thích, hoặc nếu cần phương thức đặc biệt nào để lợi dụng trận pháp dẫn động thiên tượng, thì đại nhân cũng nên nói ra.”

Bí mật... chẳng phải là chỉ lệnh bài của Trấn Thủ Sứ sao?

Nói cho cùng, vẫn là muốn công pháp trên Võ Thánh.

Công pháp này, khi sư phụ còn sống chưa từng đưa cho người ngoài, chứng tỏ ông không muốn truyền ra ngoài.

Trần Tam Thạch tất nhiên không thể trái ý sư phụ.

Còn về Huyền Châu... liên quan đến việc sử dụng trận pháp Thiên Thư thực sự, cũng liên quan đến kỹ nghệ [Ngự Tiên] sau này, trong đó còn có pháp lực của Mai tiên sinh để lại, sao có thể giao ra được.

Đây vốn dĩ là thứ hãn liệu mạng mới đòi lấy được.

Chỉ là... những chuyện này, rõ ràng không thể tiếp tục che giấu được nữa.

Kệ đi.

Có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

Trần Tam Thạch hạ quyết tâm, đang định lên tiếng, thì bên tai vang lên tiếng “két” của xe lăn.

“Hầu công công.”

Phòng Thanh Vân một mình đẩy xe lăn đến gần: “Người đừng hỏi sư đệ ta nữa, di vật của ân sư, ông ấy đã giao cho ta rồi.”

“Sư huynh?”

Trần Tam Thạch nhìn sang, đối phương ra hiệu bảo hắn đừng lên tiếng.

“Phòng tướng quân?”

Công công họ Hầu nửa tin nửa ngờ nói: “Tôn đốc sư đã giao Long Đản Lượng Ngân Thương cho Trần tướng quân, người...”

Chương 749: Ván Cờ (3)

“Sao, không tin?”

Phòng Thanh Vân bình tĩnh nói: “Một bộ công pháp cảnh giới Chân Lực, cùng với bí quyết kích hoạt trận pháp thiên thư, đều ở trong tay ta.”

Công công họ Hầu suy nghĩ.

Hắn nhớ lại, khi đó ở trận chiến Hồ Lao Quan, Phòng Thanh Vân thực sự có mặt.

Nói như vậy, hắn thực sự có thể biết chuyện về trận pháp.

Hắn thử nói: “Nếu đã vậy, thì phiên Phòng tướng quân lấy ra, để gia chuyển giao cho bộ hạ, người yên tâm, triều đình chỉ muốn phát dương quang đại, không luận là Trần tướng quân hay Phòng tướng quân, sau này bất cứ ai muốn tu luyện công pháp trên Võ Thánh, đều có thể được sao chép, bao gồm cả bí quyết trận pháp dẫn động thiên tượng, cũng sẽ có chư vị tướng quân cùng sử dụng.”

“Không.”

Phòng Thanh Vân khẽ lắc đầu: “Hầu công công, chuyện quan trọng như vậy, giao cho người e rằng không ổn.”

“Có gì không ổn?”

Công công họ Hầu khó hiểu hỏi: “Gia là giám quân Lương Châu, cũng coi như là người liên lạc giữa Lương Châu và kinh thành.”

“Được thôi.”

Phòng Thanh Vân thản nhiên nói: “Vậy sau này nếu có vấn đề gì, thì là trách nhiệm của công công, không liên quan gì đến ta và Trần tướng quân.”

“Lời này nói.”

Công công họ Hầu cười gượng: “Gia sao có thể gánh nổi trách nhiệm nặng nề như vậy, nhưng ý của Phòng tướng quân là...”

“Đúng vậy.”

Phòng Thanh Vân cực kỳ bình tĩnh nói: “Ta tự mình vào kinh, giao đồ cho triều đình.”

“Ồ?”

Công công họ Hầu suy nghĩ một lát rồi lập tức đồng ý: “Như vậy cũng tốt! Vậy thì phải vất vả Phòng tướng quân rồi, không biết khi nào có thể lên đường? Chuyện quan trọng, vẫn nên nhanh chóng thực hiện.”

“Lúc nào cũng được.”

Phòng Thanh Vân dựa vào ghế: “Ta một thân một mình, cũng không cần thu dọn gì.”

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Công công họ Hầu rất hài lòng nói: “Gia sẽ đi sắp xếp ngay, chúng ta sẽ xuất phát trước buổi trưa, người yên tâm, đến lúc đó sẽ có Võ Thánh và Cẩm Y Vệ hộ tống, tuyệt đối không xảy ra sai sót gì.”

Nói rồi, hần vội vã rời đi, chuẩn bị cho việc hộ tống.

“Tứ sư huynh?”

Trần Tam Thạch nhìn sư huynh, hy vọng đối phương có thể giải thích.

Đồ rõ ràng đều ở trong tay hấn, sư huynh đây là định gánh hết mọi chuyện lên mình... còn muốn vào kinh?!

“Lão Tứ, ngươi làm cái gì vậy?”

Vương Trục và mấy sư huynh sư tỷ còn lại cùng vây quanh, rõ ràng họ cũng không biết có chuyện này.

“Các ngươi bình tĩnh lại.”

Giọng nói trong trẻo của Phòng Thanh Vân từ từ vang lên: “Đã như vậy, thì phải có người vào kinh nói rõ mọi chuyện.”

“.....”

Trần Tam Thạch sao còn không hiểu sư huynh đang muốn làm gì.

Trong trường hợp không giao ra truyền thừa, không phải hấn thì cũng là những sư huynh sư tỷ khác phải rời Lương Châu.

Tứ sư huynh, đây là định tự mình vào kinh, giúp họ kéo dài thời gian.

Sư phụ đi rồi, tứ sư huynh đứng lên rồi.

Trong khoảnh khắc, hiện trường rơi vào im lặng.

Mọi người đứng thành vòng tròn quanh xe lăn, cúi đầu nhìn thanh niên nho nhã mặc áo xanh ngồi trên đó.

“Khụ khụ khụ...”

Phòng Thanh Vân ho khẽ: “Các ngươi làm gì vậy? Chỉ là vào kinh một chuyến thôi, ta cũng không phải chưa từng đi, trước đây các ngươi lần nào gây họa, chẳng phải đều là sư phụ dẫn ta vào kinh, đã quen thuộc từ lâu rồi, sắp xếp xong sẽ trở về.”

“Sư huynh.”

Trần Tam Thạch lên tiếng: “Đồ không ở trong tay người.”

Không luận là công pháp hay Huyền Châu, tứ sư huynh đều không có, thậm chí có thể còn chưa từng thấy qua.

Nếu thực sự đến kinh thành mà không lấy được đồ, e rằng sẽ gặp rắc rối.

“Người yên tâm.”

Phòng Thanh Vân cười khê: “Ta có.”

“.....”

Trần Tam Thạch hiểu, sư huynh đã có kế hoạch từ trước.

Hắn không thể ngăn cản, cũng không biết ngăn cản thế nào.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Cẩm Y Vệ đã đến với xe ngựa để đón người.

“Lão Tứ, người... người gấp gấp quá rồi.”

Giọng nói thô kệch của Mông Quảng Tín vang lên: “Nói đi là đi, cũng không báo trước một tiếng.”

“Được rồi, được rồi, cũng không phải không trở về.”

Phòng Thanh Vân vẫy tay: “Tránh ra đi.”

“Lão Tứ!”

Lữ Tịch, người trước đó cố ý rời đi sớm sau khi lĩnh thưởng, cũng nhận được tin tức và chạy đến: “Người đi sao?”

“Người đến đúng lúc lắm.”

Phòng Thanh Vân móc từ trong ngực ra một phong thư: “Đây là sư phụ để lại cho người. Tiểu sư đệ, đẩy ta đi.”

“Được.”

Trần Tam Thạch lặng lẽ đẩy sư huynh ra khỏi đám đông.

“Sư đệ.”

Phòng Thanh Vân ngồi phía trước xe lăn, không nhìn rõ biểu cảm, chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo: “Hiện tại ngươi cũng coi như là địa vị cao, sau này làm việc nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, sau khi ta đi rồi, Lương Châu dựa vào ngươi.”

“Sur huynh, bao lâu thì trở về?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Nếu đồ có thể qua được, thì ngươi cũng trở về chịu tang sư phụ đi.”

“Khoảng hai tháng.”

Phòng Thanh Vân tính toán: “Hai tháng sau, ta sẽ trở về.”

“Được.”

Trần Tam Thạch dừng bước.

Hai tên Cẩm Y Vệ khiêng Phòng Thanh Vân lên xe ngựa.

Rèm xe buông xuống, che khuất thân hình của hắn.

“Giá ——”

Không lâu sau, đoàn xe rời khỏi quân thành, tiến vào con đường tấp nập, chẳng mấy chốc đã đến ngã rẽ, đổi hướng rồi biến mất khỏi tầm mắt.

.....

Tận cùng trời đất.

Biển sương vô tận.

Hai tu sĩ ngồi trên thuyền, kết giới màu vàng chống lại sương mù, phát ra âm thanh “răng rắc” chói tai.

Một tu sĩ để râu chữ bát, cầm bầu rượu uống say mèm.

Người còn lại thì phong độ đỉnh đạc, đứng ở đầu thuyền bên kia với vẻ chán ghét.

“Sur đệ~”

Tu sĩ say rượu lắm lắm: “Người không uống chút nào sao?”

Vương Tuấn không thèm để ý.

Khúc Nguyên Trọng tự nói một mình: “Ai da~ thật xui xẻo, để hai chúng ta đến phạm tục làm việc vất.”

“Việc vất?”

Vương Tuấn liếc hẩn một cái rồi nói: “Nếu tìm được linh mạch, đừng nói là tài nguyên Trúc Cơ, ngay cả tài nguyên Kết Đan sau này cũng không phải lo, không biết có bao nhiêu người muốn đến.”

Chương 750: Ván Cờ (4)

“Hừ~”

Khúc Nguyên Tượng nhăn mũi: “Cũng đúng, hơn nữa đến Đông Thắng Thần Châu, lão tử dù sao cũng coi là tiên nhân, không cần chịu sự hạn chế của tông môn.”

“Muốn làm gì thì làm!”

“Cũng là một chuyện tốt!”

“Đừng chỉ lo hưởng thụ.”

Vương Tuấn nói: “Mọi thứ đều phải lấy nhiệm vụ của sư môn làm trọng! Không chỉ có chúng ta, sau khi phong ấn nói lỏng, các tông môn khác cũng sẽ lần lượt tiến vào Đông Thắng Thần Châu, ai chiếm được đất trước, thì linh mạch phát hiện trên mảnh đất đó sẽ thuộc về người đó, chúng ta phải tranh thủ thời gian!”

“Được được được~”

Khúc Nguyên Tượng nói với vẻ say xỉn: “Nhưng nghe nói, vị hoàng đế của Thịnh quốc gì đó, còn có liên hệ với trưởng lão, bảo chúng ta đối đãi lễ độ, thật không biết, một hoàng đế phàm tục, có gì đáng tôn trọng.”

“Hắn sắp Trúc Cơ rồi.”

Vương Tuấn trả lời: “Không thua kém gì chúng ta.”

“Cái gì? Nơi khi ho cò gáy này còn có người có thể Trúc Cơ?”

Trong lúc hai người nói chuyện, linh chu đã ra khỏi sương mù từ lâu.

Vương Tuấn vung tay, thu linh chu vào ống tay áo, sau đó cả hai bay lên, lướt qua Nam Từ, bay về Đại Thịnh.

.....

Đại Thịnh.

Kinh thành.

Vạn Thọ Cung.

Hoàng đế Long Khánh ngồi trên bồ đoàn, hai tay kết ấn, vận chuyển linh lực, trừ khử sát khí trong cơ thể.

Rõ ràng chỉ nhiệm một chút thôi, mà lại cần tốn nhiều công sức như vậy.

Đến một ngày nào đó lúc hoàng hôn, hắn mới tạm dừng lại: “Vào đi.”

“Bệ hạ.”

Hoàng Hồng ở ngoài điện đợi đã lâu.

“Thế nào rồi.”

Giọng của hoàng đế Long Khánh như vọng lên từ vực sâu: “Tính ngày, Trần Tam Thạch và đồng bọn cũng nên sắp đến rồi.”

“Bệ hạ...”

Hoàng Hồng cúi người nói: “Trần Tam Thạch vẫn ở Lương Châu.”

“Vẫn ở Lương Châu?”

Hoàng đế Long Khánh kéo dài giọng: “Sao, chẳng lẽ hắn lại muốn kháng chỉ?”

“Cái này thì không.”

Hoàng Hồng trả lời: “Chỉ là Trần Tam Thạch nói muốn ở Lương Châu chịu tang ba năm, còn lấy Binh Tiên Dụ Thượng

Cung làm ví dụ...”

“Khói lạnh nước trắng phủ cát, đêm neo núi hoang gần nhà dân.”

Hoàng đế Long Khánh ngâm nga: “Khói mờ mịt, mộng lung không chịu lộ chân dung, đây là trong lòng có quỷ.”

“Đúng vậy bệ hạ.”

Hoàng Hồng nói: “Vậy tiếp theo, nô tài nên sắp xếp thế nào?”

“Truyền lệnh Lương Châu, triệu hần vào kinh yết kiến.”

Hoàng đế Long Khánh đắn đo xong, liền bỏ chuyện này sang một bên, hỏi: “Hôm nay là ngày gì rồi?”

“Hồi bệ hạ.”

Hoàng Hồng cẩn thận xác nhận rồi trả lời: “Ngày hai mươi chín tháng Giêng.”

“Vừa khéo.”

Hoàng đế Long Khánh ra lệnh: “Người đi sắp xếp, để họ vào Vạn Thọ Cung gặp trẫm.”

“Nô tài biết rồi.”

Hoàng Hồng cúi người rời đi.

Không lâu sau lại quay trở lại.

Hoàng đế Long Khánh sau rèm không lên tiếng, lặng lẽ chờ hần nói.

“Bệ hạ.”

Hoàng Hồng cung kính nói: “Nô tài đáng chết, những ngày này nô tài luôn ở ngoài hộ pháp, có một số tin tức bị bỏ sót, theo tin tức sau đó của Hầu Bảo, Trần Tam Thạch không đến Lương Châu, nhưng Phòng Thanh Vân đã đến, hơn nữa nghe

nói, là mang theo công pháp trên Võ Thánh và bí quyết trận pháp thiên thư đến, hiện tại đang được an trí trong kinh thành.”

“Đưa hấn đến gặp trẫm.”

“Vâng!”

Một canh giờ sau, hoàng tử thứ mười hai là Tào Chi hộ tống Phòng Thanh Vân vào trong điện.

“Sur phụ người qua đời, lúc đó trẫm đang bế quan, nếu không nhất định sẽ đích thân đến viếng, mong người nén bi thương mà vượt qua.”

Hoàng đế Long Khánh dừng lại một chút, giọng nói càng thêm sâu thẳm: “Nhưng Phòng Thanh Vân à, trẫm không hề hạ chỉ, bảo người đến kinh thành.”

“Khụ khụ khụ...”

Phòng Thanh Vân ho nhẹ hai tiếng: “Mong bệ hạ thứ tội, chuyện quan trọng, thân giao cho người khác làm, thực sự không yên tâm.”

Nói rồi, hấn lấy từ trong ngực ra một quyển sách và một tấm phù lục.

Hoàng Hồng kiểm tra xong rồi chuyển giao ra sau rèm.

Ngay sau đó, tiếng lật giấy vang lên.

“《Long Kinh》

“Công pháp mà thiên hạ người luyện võ hằng mơ ước.

“Hóa ra muốn bước vào cảnh giới Chân Lực, không chỉ cần linh khí và công pháp, mà còn cần thiên tài địa bảo.”

Hoàng đế Long Khánh dường như đang trò chuyện, tùy ý hỏi chuyện nhà: “Đây là Tôn Tượng Tông bảo người mang

đến cho trăm? Ha ha, dù sao cũng là huynh đệ già của trăm, ông ấy đã qua đời, nhưng vẫn nghĩ cho giang sơn xã tắc.”

Trong miệng hắn nói lời hoài niệm, nhưng ánh mắt rờn lại xuyên qua rèm, nhìn chằm chằm vào bóng dáng mơ hồ của nho sinh áo xanh trên xe lăn, uy nghiêm của đế vương vô tình phát ra.

“Không phải.”

Khoảng mấy giây sau.

“Tính tình của ân sư rất cứng đầu, ông chỉ truyền công pháp này cho một mình tiểu sư đệ, hơn nữa còn dặn dò tiểu sư đệ, không được chia sẻ cho triều đình, càng không được giao cho hoàng thất.”

Giọng của Phòng Thanh Vân có chút trầm thấp: “Thần nói những lời này, bệ hạ có không vui không?”

Những lời này, coi như là nói thẳng với hoàng đế, Tôn Tượng Tông đến chết cũng không phục triều đình.

Nhưng sau rèm, áp lực mang theo sự tức giận dần tiêu tan, ánh mắt rờn của hoàng đế cũng tắt đi, giọng điệu càng trở nên ôn hòa hơn, chỉ là thở dài một tiếng: “Ha ha, người đã mất rồi.

“Khi Tử Chiêm còn sống, trăm cũng chưa từng trách tội ông ấy, giờ ông ấy đã yên nghỉ, trăm tất nhiên cũng không để bụng.

“Nhưng Tôn Tượng Tông chỉ truyền công pháp cho Trần Tam Thạch, sao ngươi lại có được, và tại sao lại mang đến kinh thành, giao cho trăm?”

“Nói ra thì xấu hổ.”

Phòng Thanh Vân cười khò: “Là thần lừa tiểu sư đệ, lợi dụng sự tin tưởng của hắn đối với thần, nói muốn xem công

pháp Chân Lực, sau đó nhân cơ hội sao chép lại, vì vậy bộ công pháp này cũng chỉ là bản sao chép.

“Còn về tấm phù lục kia, chính là phù lục đi kèm với trận pháp thiên thư, sau khi bày trận, chỉ cần kích hoạt trận phù, là có thể dẫn động thiên tượng, phát huy uy lực thực sự của trận pháp.

Chương 751: Ván Cờ (5)

“Phù lục tổng cộng có năm tấm.

“Khi đó cũng là sư phụ, bảo tiểu sư đệ giữ lại, còn đưa cho ta một tấm để phòng ngừa bất trắc.

“Hổ Lao Quan đã dùng hai tấm.

“Lang Cư Hu Sơn lại dùng một tấm.

“Hiện tại trong thiên hạ, chỉ còn một tấm cuối cùng trong tay tiểu sư đệ và ta, dùng xong thì không còn nữa.

“Thần không tiếc lừa gạt đồng môn, làm trái lệnh sư, mang chúng đến kinh thành, chẳng qua là muốn nói với bệ hạ, có một số việc đã qua rồi, hãy để nó theo gió bay đi, trở về với đất trời.”

“Đúng vậy~”

Hoàng đế Long Khánh cảm khái: “Đúng như câu ‘trăm năm vinh nhục, qua mắt như mộng’, trăm tu đạo nhiều năm, sao lại không hiểu được chứ? Xem ra, Phòng ái khanh cũng hiểu rồi.”

Phòng Thanh Vân chấp tay nói: “Bệ hạ, thần muốn nói một câu vạn chết không chối từ.”

“Cứ nói đừng ngại.”

Hoàng đế Long Khánh vung tay: “Trẫm tha ngươi vô tội.”

“Bệ hạ nói là thần đã hiểu, thực ra...”

Phòng Thanh Vân dừng lại một chút, trong giọng điệu đầu tiên là oán hận, không cam lòng, sau đó là thất vọng: “Hiểu rồi, thì có thể làm được gì chứ?”

Nghe thấy câu này, sau rềm im lặng một lúc, rồi hoàng đế cười, cười lạnh.

“Hoàng Hồng, soạn chỉ.

“Chiếu cáo thiên hạ, phong Phòng Thanh Vân làm Vũ An hầu.”

Hoàng đế Long Khánh dặn dò xong, lại hỏi: “Nói đi, ngươi còn muốn gì nữa?”

“Thần không cầu gì khác.”

Phòng Thanh Vân nói: “Chỉ cầu được trở về Lương Châu, cùng các sư huynh sư đệ sư muội, chịu tang ân sư ba năm. Bệ hạ, thần xin nói thêm một câu, trong số các sư huynh đệ, dù tiểu sư đệ ở bên sư phụ thời gian ngắn nhất, nhưng tình cảm của hắn đối với sư phụ có lẽ không kém gì chúng ta, cộng thêm con người hắn rất coi trọng tình nghĩa, nên vẫn nên thuận theo ý hắn thì hơn.

“Dù sao trong lòng hắn, sư phụ quan trọng, bệ hạ cũng là người đã nâng đỡ hắn.

“Hiện tại ân sư đã qua đời.

“Chẳng lẽ, bệ hạ không thể đợi một chút sao?”

Sư phụ, bệ hạ.

Sư phụ chết rồi, không lâu sau, bệ hạ chính là người nâng đỡ đầu tiên trong lòng, cần gì phải ép buộc lúc này chứ?

“Ba năm quá lâu, triều đình không thể ba năm không có Tam Thạch.”

Hoàng đế Long Khánh trầm ngâm rồi nói: “Một năm đi, trăm cho phép hắn ở Lương Châu chịu tang một năm, một năm sau, dù thế nào cũng phải vào kinh, sau đó, trăm có thể cho

phép các người tiếp tục ở Lương Châu chịu tang, sau bảy năm sẽ sắp xếp lại.”

“Phòng tướng quân.”

Hoàng Hồng thấp giọng nhắc nhở: “Bệ hạ đã nhượng bộ lớn nhất rồi, cầu xin Phòng tướng quân đừng được đăng chân lên đăng đầu.”

“Thần, tạ ơn bệ hạ ân điển.”

Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn chấp tay: “Nếu đã vậy, thần xin cáo lui, trở về Lương Châu chịu tang ân sư.”

“Phòng ái khanh, người ở lại.”

Hoàng đế Long Khánh đột ngột lên tiếng, nói với hoàng tử thứ mười hai Tào Chi: “Lần này Chi Nhi thể hiện rất tốt ở đại mạc, nhưng chung quy vẫn thiếu kiến thức, trẫm thấy Phòng ái khanh thân thể không tốt, đã đến đây rồi, thì đừng đi lại vất vả, trẫm sẽ xây cho người một phủ hầu khác ở kinh thành, người ở lại kinh thành dạy dỗ Chi Nhi, khi rảnh rỗi cũng có thể đến trò chuyện với trẫm, sau khi sự phụ người mất, người cũng coi như là bạn vong niên của trẫm.”

“Thần...”

Phòng Thanh Vân nhắm mắt lại, sau khi im lặng một lát rồi mở ra: “Lĩnh chỉ.”

“Đúng rồi.”

Hoàng đế Long Khánh lật xem công pháp: “Bản 《Long Kinh》 này dù sao cũng không phải bản gốc, Phòng ái khanh sao chép khi nào có sai sót không, thứ như công pháp, sai một ly đi một dặm.”

“Bệ hạ yên tâm, tuyệt đối không sai một chữ.”

Phòng Thanh Vân chắc chắn nói: “Hơn nữa thần cũng tuyệt đối không dám làm giả, dù sao công pháp này luyện khá phiền phức, nhưng chọn một Võ Thánh có thiên phú cực cao để luyện, là có thể biết thật giả.”

“Trẫm biết rồi, đi đi.”

“Thần cáo lui.”

Phòng Thanh Vân lúc này mới có thể rời khỏi Vạn Thọ Cung.

“Phòng tướng quân.”

Tào Chi đẩy xe lăn ở phía sau: “Sau này, tiểu nhân mặt dày, thường xuyên đến tìm Phòng tướng quân thỉnh giáo.”

Phòng Thanh Vân thản nhiên nói: “Thần sẽ dốc hết sức mình.”

“Thật sao?”

Tào Chi lộ ra vẻ mặt vui mừng, rồi đột nhiên hỏi: “Phòng tướng quân mang thứ quý giá như vậy đến kinh thành, thực sự chỉ vì để cho đại ca của ta và những người khác ở lại Lương Châu chịu tang thêm một năm sao?”

“Điện hạ biết chơi cờ không?”

Phòng Thanh Vân không trả lời, mà hỏi chuyện khác.

“Trước đây có chơi với lục ca, nhưng cờ của ta khá kém, hình như chưa thắng lần nào.”

“Vậy để Phòng mỗ dạy điện hạ chơi cờ trước nhé.”

“Được thôi.”

.....

Vạn Thọ Cung.

Hoàng đế Long Khánh đứng trước cửa đại điện, nhìn Tào Chi và Phòng Thanh Vân dần đi xa.

Hoàng Hồng đứng bên cạnh, cầm công pháp và phù lục: “Bệ hạ, xem ra sau khi Tôn đốc sư chết, Phòng tướng quân coi như đã nhìn rõ tình thế, định dùng những thứ này để bảo toàn sư môn.”

“Hắn xưa nay vẫn thông minh.”

Hoàng đế Long Khánh hỏi: “Trong tám phù lục đó có linh quang, quả thực là một tám trận phù, rất giống với trận phù mà Tôn Tượng Tông đã dùng ở tận cùng trời đất, đáng tiếc chỉ có thể kích phát một lần, không thể thử nghiệm.”

“Trẫm không tu võ đạo, ngại xem xong công pháp này, thấy thật giả thế nào?”

“Tám phần là thật.”

Hoàng Hồng trả lời: “Chỉ là quá cao thâm, nô tài cũng cần một thời gian nghiên cứu, hơn nữa trong đó còn đề cập đến, muốn kích hoạt cảnh thần trong cơ thể người, cần một loại thiên tài địa bảo.”

“Ừ, thế này đi.”

Hoàng đế Long Khánh suy nghĩ rồi quyết định: “Người sao chép thêm một bản, sau đó đích thân đưa đến cho Nghiễm Nhi ở Hà Châu, hai người các người cùng luyện, còn về thiên tài địa bảo, trẫm sẽ giúp các người xin.”

“Đi thôi.”

“Cũng nên đi gặp họ rồi.”

.....

Sau Vạn Thọ Cung.

Bên hồ.

Hai tu sĩ trước sau thu kiếm bay đáp xuống.

Chương 752: Ván Cờ (6)

Vương Tuấn chấp tay nói: “Tại hạ Vương Tuấn, là đệ tử đại diện cho Thăng Vân Tông đến thu tiên thuế lần này.”

Khúc Nguyên Tượng say rượu uống rượu, không nói gì.

Được đồng môn ra hiệu, hắn mới chấp tay nói: “Khúc Nguyên Tượng.”

Hoàng đế Long Khánh lấy ra một cái túi trữ vật: “Linh hòa của gần năm năm đều ở trong này.”

“Không có vấn đề.”

Vương Tuấn kiểm tra xong rồi trả lại cho hoàng đế một túi linh thạch: “Đây là linh thạch mà tông ta đã hứa với bệ hạ.”

“Ừ.”

Hoàng đế Long Khánh không đích thân nhận lấy, mà để thái giám nhận, còn mình thì ngồi trên bồ đoàn trong đình.

Thấy vậy, Khúc Nguyên Tượng cũng muốn ngồi xuống bồ đoàn khác.

“Láo xược!”

Hoàng Hồng quát: “Bệ hạ có ban chỗ cho ngươi không?!”

“Ngươi...”

Khúc Nguyên Tượng nặng nề đặt bầu rượu xuống, vừa định mở miệng nói, thì thấy xung quanh xuất hiện hết bóng đen này đến bóng đen khác.

Những thích khách trong cung này rút đao đeo bên hông ra, trên thân đao tỏa ra khí tím mờ ảo.

“Bệ hạ thứ lỗi.”

Vương Tuấn chấp tay nói: “Sur huynh của ta là một tên nghiện rượu, không hiểu lễ nghi.”

Khóe mắt của Khúc Nguyên Tượng giật giật, cuối cùng vẫn không lựa chọn tiếp tục ngồi xuống.

“Hai vị đạo hữu là khách của trẫm, không được vô lễ, đều lui xuống đi.”

Hoàng đế Long Khánh đuổi hết mọi người, rồi tự mình pha trà.

“Đại Thịnh bệ hạ.”

Vương Tuấn tiếp tục nói: “Tại hạ còn một việc, đó là hy vọng có thể tăng tiên thuế lần sau thêm một thành, ồ, ý ta là tăng thêm một thành trên mỗi mẫu đất.”

“Nửa thành.”

Hoàng đế Long Khánh từ chối: “Nhiều nhất là tăng thêm nửa thành, trẫm thân là thiên tử, cũng phải nghĩ cho bách tính.”

“Ngay cả điều kiện này cũng không thể đáp ứng được, bệ hạ thật sự càng ngày càng không có thành ý.”

Vương Tuấn nheo mắt lại: “Tông ta mỗi năm cho người một lượng lớn linh thạch để người tu luyện, vốn dĩ không phải vì chút linh hòa này, mà là trước đây phong ấn còn chắc chắn, chúng ta không tiện đến Đông Thắng Thần Châu, hy vọng bệ hạ có thể giúp chúng ta tìm kiếm tổ mạch. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, bệ hạ không có chút tin tức nào cho chúng ta, hiện tại lại không muốn tăng thêm chút linh hòa, có phải không thích hợp lắm không?”

“Thực không dám giấu, chuyện tổ mạch, trước đây trẫm không biết nhiều, nhưng không lâu trước đây ra ngoài du

ngoạn, có chút cảm ngộ, nếu không có gì bất ngờ, thì gần đây sẽ có manh mối.”

Hoàng đế Long Khánh nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng đặt chén xuống: “Nhưng trầm, vẫn cần tông quý lấy mấy thứ.”

“Bệ hạ muốn gì.”

Vương Tuấn nói: “Cứ nói thẳng ra.”

“Trúc Cơ Đan.”

Hoàng đế Long Khánh chậm rãi nói: “Cộng thêm hai loại thiên tài địa bảo để tu luyện Chân Lực.”

Nghe vậy, mí mắt của Vương Tuấn giật giật: “Bệ hạ có biết, Trúc Cơ Đan trong tu tiên giới quý giá thế nào không, bao nhiêu tu sĩ Luyện Khí viên mãn đã ngã xuống vì Trúc Cơ Đan.

“Ngay cả chúng ta, muốn có được Trúc Cơ Đan, cũng là trăm người không có một!

“Nếu bệ hạ thực sự tìm được linh mạch thì không nói, nhưng chỉ một manh mối có thể có, mà đã đòi hỏi nhiều thứ như vậy, e rằng không ổn.”

Hoàng đế Long Khánh không trả lời, cứ thế phớt lờ họ, chậm rãi uống trà.

“Nhiều nhất, là một loại linh vật Trúc Cơ!”

Cuối cùng Vương Tuấn nói: “Hơn nữa, còn cần bẩm báo sư môn, sau khi sư môn đồng ý, mới có thể đưa cho ngươi.”

“Thiên tài địa bảo của cảnh giới Chân Lực, cũng không thể thiếu.”

Hoàng đế Long Khánh bổ sung.

“Được.”

Vương Tuấn đồng ý: “Ngoài ra, chúng ta còn muốn hỏi, Đông Thắng Thần Châu Trấn Thủ Sứ, người đã giết rất nhiều tu sĩ của Thanh Huyền Sơn ở tận cùng trời đất, hiện tại ở đâu?”

“Cổ nhân đã mất.”

Thần sắc của hoàng đế Long Khánh có chút ảm đạm.

“Chết rồi? Nhanh vậy?”

Vương Tuấn hỏi: “Hắn có thi thể không, an táng ở đâu?”

.....

Không lâu sau, hai tu sĩ bay ra khỏi hoàng cung.

“Ngươi và ta chia nhau hành động.”

Vương Tuấn nói: “Ta đi nơi khác xem xét, ngươi đến Lương Châu trước, đừng gây chuyện, gặp rắc rối gì thì đưa kim bài của hoàng đế phạm tặc cho ngươi xem.”

“Hừ~”

Khúc Nguyên Tượng bỏ bầu rượu ra, trong mắt đầy oán hận: “Tên hoàng đế phạm tặc họ Tào kia, thật ngông cuồng! Lại bày ra vẻ mặt lớn như vậy với ngươi và ta! Nói chuyện còn bắt chúng ta đứng!”

“Hoàng đế phạm tặc, đều như vậy.”

Vương Tuấn cũng không hài lòng: “Nhưng biết làm sao được? Đừng nói tông môn yêu cầu chúng ta lễ nhượng hắn, tu vi của hắn, cũng không kém gì chúng ta, trong tay lại có bảo bối tốt, ngay cả hộ vệ bên cạnh, cũng đã tu luyện thần đạo hương hỏa, dưới sự áp chế của đại đạo, Đông Thắng Thần Châu này chỉ e là hiếm có ai địch lại được hắn, hãy nhẫn nhịn đi. Nếu ngươi và ta có thể tự mình tìm được tổ mạch, cũng không cần phải nhìn sắc mặt của hắn nữa.”

“Sư đệ, nói lại xem, tên Trần Thủ Sứ kia rốt cuộc là thứ gì? Có thực sự lợi hại như lời đồn không?”

Khúc Nguyên Tượng ợ rượu: “Trước sau phong ấn tổ mạch và sát mạch, ở tận cùng trời đất, còn ép lão tổ của Thanh Huyền Sơn phải đích thân ra tay, ngay cả hóa thân bên ngoài cũng bị hủy dưới sự áp chế của đại đạo.”

“Ta cũng không biết.”

Vương Tuấn lắc đầu: “Chỉ biết, bọn họ có truyền thừa đặc biệt, hơn nữa rất có thể có manh mối liên quan đến các tổ mạch khác, sau khi người đến đó, hãy cẩn thận theo dõi, cũng phải cẩn thận đề phòng.”

“Người cứ yên tâm đi, sư đệ của ta~”

Khúc Nguyên Tượng lão đảo bay đi, nhưng tốc độ không chậm chút nào: “Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

“Hy vọng người nghiêm túc một chút.”

Vương Tuấn và hắc chia đường, để lại một câu cuối cùng: “Nếu thực sự có manh mối, thì Trúc Cơ Đan của người và ta, sẽ không phải lo nữa.”

Nghe thấy vậy, ánh mắt của Khúc Nguyên Tượng cũng trở nên nghiêm túc, lộ ra vẻ âm hiểm:

“Yên tâm đi!

“Tên Trần Thủ Sứ kia dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một tên đã chết.

“Để ta đào hắc từ mộ lên, xem kỹ xem có giấu thứ gì không.”

Chương 753: Phá Cục (1)

Phủ Đốc Sur.

Sau khi tiếp chỉ, Trần Tam Thạch trực tiếp mang theo gia quyến chuyển vào đây.

Trong phủ Đốc Sur, nha hoàn và gia đình không ít.

Sư phụ rời đi.

Nếu không có ai sắp xếp, bọn họ sẽ phải tan tác mỗi người một ngả, mà phần lớn vốn dĩ là không có nhà để về. Có tân Đốc Sur vào ở, lại là cô gia của Đốc Sur cũ, đối với bọn họ, đây là chuyện không thể tốt hơn.

Phủ Đốc Sur rất lớn, lớn đến mức giống như một tông môn cỡ nhỏ.

Trên thực tế.

Nơi này vốn là một tông môn cũ ở Lương Châu thành, được cải tạo lại, không phô trương lãng phí, cũng đủ nội liễm rộng rãi, từ trong ra ngoài, có tới hơn trăm cái viện.

Trần Tam Thạch an bài gia quyến ở bên trong “Phù Phong Hiên”, một cái nhà gần hồ ở hậu sơn.

Căn nhà đương quy của sư phụ, thì vĩnh viễn bị bụi bặm phong kín.

Căn nhà ngô đồng của Tứ sư huynh, cũng tạm thời được giữ lại.

Ngày qua ngày trôi qua, cuộc sống ở Lương Châu thành, từ bề ngoài mà nhìn, trở nên bình tĩnh lại.

Trần Tam Thạch tìm được một cái sơn động tự nhiên ở hậu sơn, mỗi ngày đều cầm Trấn Nhạc kiếm đến đây điêu khắc, chuẩn bị cải tạo sơn động thành động phủ tự nhiên, lúc rảnh rồi không có việc gì, hắn cũng sẽ ngồi ở bên hồ, cầm cần câu mà sư phụ để lại câu cá.

“Không phải rất đơn giản sao.....”

Hắn đột ngột thu cần, phát hiện là một đám rong: “Cần của sư phụ thật tệ.”

“Tư Cần!”

“Ngươi qua đây một chuyến!”

“Đi trong kho lấy ít bạc, giúp ta mua một cái cần tốt về.”

“Vâng thưa lão gia.”

“Sao ngươi lại trở về?”

“Lão gia, quản gia Ngô nói, cần câu mà Tôn Độc Sư để lại, chính là cái tốt nhất Lương Châu thành, cũng là cái đắt nhất, còn được khảm bằng tài liệu thượng đẳng.”

“Không thể nào, bảo ngươi đi mua thì cứ mua đi.”

“Vâng.”

“.....”

Mười ngày sau.

Trần Tam Thạch thề sẽ không câu cá nữa.

Động phủ của hắn cũng cải tạo xong rồi.

Qua Lục Nghệ hồ, chính là hậu sơn liền kề.

Sau khi cải tạo, trên cơ sở của sơn động ban đầu, mở rộng ra mười mấy mật thất để bế quan, bài trí cũng rất đơn giản, hoặc là bàn ghế bằng gỗ bình thường nhất, hoặc là trực tiếp dùng đá trong sơn động điêu khắc ra.

Trần Tam Thạch lấy ra linh châu, đặt vào trong một cái khe đá.

Linh khí lập tức như sương mù tràn ngập, lấp đầy cả động phủ.

Ngay sau đó, hắn lại bóp nát phù lục, ngăn cách linh khí.

Như vậy từ bên ngoài nhìn vào, căn bản không cảm nhận được bất kỳ dị thường nào.

Lại ba mươi ngày trôi qua.

Trần Tam Thạch đều đang tu hành 《Ngũ Hành Quyết》, đáng tiếc tốc độ quá chậm.

【 Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (tầng một)】

【Tiến độ: 335/500】

Hơn nữa cứ tu luyện như vậy, cũng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể đột phá đến Luyện Khí tầng hai, không so với người khác, chỉ so với cảnh giới Võ Đạo của mình thôi, thì đã kém xa rồi.

Bất quá trên thực tế.

Cảnh giới Võ Đạo hiện tại của hắn là Thoát Phàm cảnh hậu kỳ, cũng tương đương với Luyện Khí trung kỳ của Pháp tu, không phải tầng thấp nhất, nhưng cũng không tính là cao.

Lúc trước giết chết Đại tể ti Luyện Khí hậu kỳ của Vu Thần giáo, chủ yếu vẫn là dựa vào chiến ý tích lũy được sau khi chém giết vạn người [Vô Song] mang đến, thêm vào đó là sự gia trì của đại tuyệt long kỵ Thiên Môn trận.

Thật sự nếu một chọi một gặp phải tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, dù có dốc hết thủ đoạn thì mình cũng sẽ không chết, nhưng cũng rất khó giết chết đối phương.

Về phần tu vi.

Phương pháp tốt nhất.

Vẫn là đi Tu Tiên giới, nghĩ cách lấy được công pháp tu luyện đơn thuộc tính, sau đó lại lấy một ít đan dược phối hợp, tốc độ hẳn là nhanh hơn không ít.

Hơn nữa thiên tài địa bảo cần thiết để tu luyện đến cảnh giới Chân Lực, cũng phải đi Tu Tiên giới chuẩn bị.

Không chừng, sau này thường xuyên phải chạy qua chạy lại giữa hai bên.

【Kỹ nghệ: Bản cung. Viên mãn (phá hạn nhị giai)】

【Tiến độ: (558/2000)】

Tiến triển của tiên thuật cũng đang dần dần tăng lên.

Sau khi bế quan kết thúc, Trần Tam Thạch thu linh châu, rời khỏi động phủ.

Hắn trước khi rời đi, còn có một số việc cần xử lý.

Ra khỏi phủ Đốc Sư.

Trần Tam Thạch đi thẳng đến nhà của Tham tướng Vu Tùng.

Lúc trước đã đáp ứng với Vu Tham tướng, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ tự mình dạy hai nhi tử của hắn tập võ, tự nhiên sẽ không nuốt lời, chỉ bất quá trước đó không phải là đánh giặc thì là đủ loại chuyện, thật sự là không có thời gian.

Người góa phụ họ Tống nói: “Hầu gia muốn tìm hai đứa thỏ con kia? Hôm nay chúng nó đã đi quân doanh báo danh, nói là muốn nhập ngũ, vào Bắc Lương quân.”

“Được rồi, tại hạ đã biết, nếu tẩu tẩu có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ phái người đến phủ Đốc Sư thông báo một tiếng.”

Trần Tam Thạch cáo từ, sau đó đến quân doanh.

Theo quy củ của Lương Châu.

Mỗi năm tháng hai, chính là thời gian chiêu mộ tân binh.

“Tham kiến Đốc Su!”

“Tham kiến Trần Đốc Su!”

“.....”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch đến nơi ghi danh, rất nhanh đã tìm được hai nhi tử của Vu Tham tướng.

“Vu Kế.”

“Vu Liệt.”

“Tham kiến Đốc Su!”

Hai thiếu niên chấp tay hành lễ.

“Nếu các người không chê.....”

Trần Tam Thạch dừng một chút: “Gọi ta một tiếng sư phụ thì sao?”

Vu Kế và huynh đệ đối diện, trong mắt thoáng qua sự hưng phấn không thể che giấu, sau đó cùng nhau quỳ xuống, đồng thanh hô lớn:

“Sư phụ đại nhân ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy!”

“Đứng lên đi, các người chờ một chút.”

Trần Tam Thạch chú ý tới một bóng dáng trong đám người.

.....

“Đại nhân.”

Tô Xán lưu luyến không rời nói: “Thật sự không thể trực tiếp vào Bắc Lương quân sao?”

“Lắm lời!”

Quan viên phụ trách chiêu binh không kiên nhẫn nói: “Bắc Lương quân không có tân binh, cho dù là trận tốt cũng là người đã được tôi luyện, người muốn vào Bắc Lương quân, hoặc là trong nhà có người thân ở trong Bắc Lương quân, hoặc là phải vào Lương Châu vệ sở trước, sau đó lại cạnh tranh vào Bắc Lương quân.”

Chương 754: Phá Cục (2)

“Nhưng mà.....”

Tô Xán gãi đầu: “Vệ sở bên kia ta vừa mới đi qua, bọn họ nói người mùa xuân năm nay đã chiêu đủ rồi.....”

Lương Châu bất luận là vệ sở hay Bắc Lương quân, từ trước đến nay đều là mãn hạng, bao gồm cả gia quyến của những người đã chết trận, cũng có thể nhận được khoản tiền trợ cấp hậu hĩnh, cho nên mỗi năm chiêu mộ binh lính cũng không thiếu, nhưng cũng không đến mức bùng nổ.

Chỉ là năm nay.....

Danh tiếng của vị Đốc Sư mới nhậm chức kia quá lớn, nam nhi Lương Châu đều ùn ùn kéo đến báo danh nhập ngũ.

Tô Xán chỉ là vì hàng xóm Thúc Từ bị gãy chân, đi giúp đỡ chăm sóc, chậm trễ nửa canh giờ, đợi đến khi chạy đến nơi thì đã muộn.

“Người tự mình đến muộn có thể trách ai?”

Quan viên không kiên nhẫn phát tay: “Đi đi đi!”

“Đại nhân.”

Tô Xán cầu xin: “Thật sự không thể cho một cơ hội sao? Ta biết bắn cung, trong vòng trăm bước có thể bắn xuyên qua lá liễu. Mặc dù ta chưa từng nhập ngũ, nhưng ta đã giết được tám tên man tử rồi.”

“Thật sự muốn có cơ hội?”

Quan viên hạ thấp giọng, đưa mấy ngón tay ra xoa xoa.

“Ô ô.”

Tô Xán phản ứng lại, móc mấy đồng xu từ trong túi ra.

“Người đuổi ăn mày à? Mười lượng bạc!”

Quan viên cực kỳ ghét bỏ ném đồng xu đi: “Lấy mười lượng bạc tới, ta trực tiếp cho người vào Bắc Lương quân làm trận tốt, thế nào?!”

“Thật sao?”

Trong mắt Tô Xán thoáng qua một tia sáng, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống: “Đại nhân, ta không có nhiều tiền như vậy.”

Hắn lấy việc săn bắn làm kế sinh nhai, lại không dám đi La Thiên sơn mạch, làm sao kiếm được nhiều bạc như vậy.

“Không có tiền?!”

Quan viên hoàn toàn mất kiên nhẫn: “Không có tiền thì rút nhanh!”

“Bạc của hắn, ta là cậu của hắn sẽ cho.”

“Bốp ——”

Đột nhiên.

Một thỏi bạc nguyên bảo nặng tới hai mươi lượng từ phía sau đập xuống trước mặt.

“Ê ôi?!”

Hai mắt quan viên sáng lên, vội vàng nhặt lên bỏ vào miệng cắn: “Người tiểu tử được đây, không ngờ lại có người thân chịu chi nhiều tiền như vậy giúp người!”

“Ta đã trả tiền, người sẽ không lừa ta chứ?”

“Không không, người yên tâm.”

“Nhưng theo ta được biết, muốn vào Bắc Lương quân, không phải nhất định phải từ vệ sở làm việc, từng bước một

tuyển chọn sao? Hơn nữa cháu ngoại của ta cũng không phải là hậu nhân của Bắc Lương quân, làm sao có thể vào được?”

“Cái này không đơn giản sao? Tùy tiện tìm một cái hậu nhân của Bắc Lương quân không nơi nương tựa, trực tiếp thay thế vào chỉ tiêu là được rồi? Không phải tất cả mọi người đều là hậu nhân của võ tướng. Những hậu nhân của trận tốt, có cái rắm mà dựa vào, chết cũng không ai quản! Nói đi nói lại, các người muốn vào doanh nào?”

“Hong Trạch doanh, có thể vào không?”

“Có thể à, sao lại không, Hong Trạch doanh không lâu trước mới chết nhiều người như vậy, sau đó cần bổ sung rất nhiều, phần lớn là điều động từ Kinh Quân của kinh thành, nhưng cũng có mấy chục cái chỉ tiêu từ vệ sở, ta giúp người tìm một cái thay thế là được, bất quá cái này tương đối phiền phức, cho nên.....phải thêm tiền!”

“Thêm tiền không thành vấn đề. Bất quá ta rất tò mò, ngay cả chỉ tiêu của Lương Châu vệ sở người cũng có thể cướp được?”

“Còn không phải sao? Chúng ta phụ trách chiêu binh, đều là anh em! Năm mươi lượng! Năm mươi lượng bạc, ta bao người đến Hong Trạch doanh làm trận tốt! Người đừng ghét bỏ, Hong Trạch doanh là nơi nào, người nên biết? Sau này đi theo Trần Đốc Sư lập công lao, đều có thể kiếm lại được, người không cần, có rất nhiều người muốn.”

“Thật sao? Vậy đại nhân có thể sắp xếp cho ta không?”

“Người? Người bao nhiêu tuổi rồi, tuổi lớn thì không được đâu.”

Trương chủ bạ vừa nói vừa quay đầu lại nhìn, sau đó cả người lẫn ghế trực tiếp ngã xuống: “Đốc.....Đốc Sư đại nhân.....”

“Kích động như vậy làm gì, ta không phải chỉ nói chuyện phiếm với ngươi thôi sao.”

Trần Tam Thạch cúi đầu nhìn hắn: “Ngươi tên là gì?”

“Trương Trương Trương.....”

Trương Hữu Đức lấp bắp nói: “Trương Hữu Đức.”

“Bản lĩnh của Trương đại nhân thật lớn.”

Trần Tam Thạch cầm sổ sách trên bàn lên xem: “Ngươi ở trong Bắc Lương quân làm việc, tay còn có thể vươn đến Lương Châu vệ sở, thật sự là nhân mạch rộng rãi, ta không bằng ngươi đâu.”

“Độc Sư, Độc Sư tha mạng!”

Trương Hữu Đức vội vàng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

Bên cạnh.

Sớm có binh lính đi tới, kéo hắn xuống.

“Xin Độc Sư yên tâm!”

Vương Lực chấp tay nói: “Chúng ta nhất định sẽ tra rõ ràng.”

Trần Tam Thạch không nói gì.

Chỉ nhìn bọn họ mang người đi.

Bất kể ở nơi nào, đều luôn có loại sâu mọt này.

“Trần, Trần Độc Sư.”

Tô Xán dường như vẫn chưa kịp phản ứng, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ ôm quyền trầm mặc.

“Lần trước gặp ngươi, bắt tên không tặc.”

Trần Tam Thạch vừa nói, một tay đặt lên vai đối phương: “Sau này ngươi đi theo ta cùng với huynh đệ Vu Kế đi.”

“Hai người bọn họ?”

Tô Xán không quen biết hai người.

Vu Kế nhỏ giọng nhắc nhở: “Còn không mau bái kiến sư phụ.”

Sư phụ?!

Lúc này Tô Xán mới ý thức được, mình đã đón nhận được cái gì.

Hắn cúi đầu lạy.

Cho đến nửa canh giờ sau vẫn còn có chút mơ hồ.

Không lâu trước đó.

Vị bạch bào kia trong lòng hắn giống như thần minh, vậy mà trong nháy mắt, đã trở thành sư phụ của hắn?!

Tô Xán và huynh đệ Vu thị dựa theo tuổi tác mà phân chia.

Tô Xán tuổi lớn nhất, là Nhị sư huynh.

Về phần tại sao là Nhị sư huynh, mà không phải là Đại sư huynh, bọn họ cũng không biết.

Bọn họ cảm công pháp, trước tiên tự mình trở về tìm hiểu.

Trần Tam Thạch thì chuẩn bị đi xử lý một số việc trong quân đội, kết quả sau khi đến đại trướng, lại thấy một người quen.

Một thân trang phục bó sát, bên hông đeo song đao.

Son trang trang chủ Phách Nguyệt son trang, Ôn Thực.

Chương 755: Phá Cục (3)

“Là Ôn trang chủ à.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Lôi đài ở ngay bên ngoài năm trăm bước, chúng ta nhanh chóng quyết thắng thua đi.”

“Trần, Trần Độc Sư.”

Ôn Thực đứng tại chỗ, không động đậy.

“Không sao, ngươi không cần để ý đến thân phận Độc Sư của ta.”

Trần Tam Thạch đương nhiên nói: “Lên lôi đài, sống chết nghe theo số mệnh, cho dù ta chết, cũng sẽ không có ai gây phiền phức cho ngươi.”

“Bịch!”

Tuy nhiên.

Hắn vừa nói xong, Ôn Thực trực tiếp quỳ xuống.

“Ôn trang chủ?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Con không dạy cha có lỗi! Còn nhớ Trần Độc Sư, đã từng nói với tại hạ câu này, gần đây, ta cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của nó. Nữ nhi của ta nói, là đại lang của ta lúc trước vì nịnh bợ những người như Tào Phàn, cố ý gây khó dễ cho ngươi, còn nhiều lần muốn giết ngươi.....hắn, chết cũng đáng.....”

Ôn Thực nhắm mắt lại, giọng nói hơi run run: “Cho dù không nói những chuyện này, ta cũng không có tư cách lại tìm ngươi báo thù nữa. Lần trước Lương Châu đại loạn, nếu không phải là ngươi, nữ nhi của ta chỉ sợ cũng phải chết ở trong tay

của ta, đây là một mạng đổi một mạng, sau đó ở trong La Thiên sơn mạch, lão Đốc Sư lại cứu ta và Thiệu Ngọc Kinh, coi như ta còn thiếu người một mạng.”

“Ta nghe hiểu rồi.”

Trần Tam Thạch nhìn hần: “Sau này người sẽ không lại đến tìm ta gây phiền phức nữa.”

“Không, ta nợ người một mạng, nếu không có lão Đốc Sư và người, Phách Nguyệt sơn trang của ta đã sớm không còn.”

Ôn Thực tháo song đao xuống: “Trần Đốc Sư, trước đây là ta nhiều lần đắc tội với Đốc Sư, nếu Đốc Sư nguyên ý, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi cái đầu của ta, cho dù Đốc Sư rộng lượng tha cho ta một mạng, sau này Ôn mỗ cũng nguyên ý lấy Trần Đốc Sư cầm đầu, vào sinh ra tử cũng không từ chối.”

“Lời này.....”

Trần Tam Thạch nói thẳng: “Là Ôn Thành Duệ dạy cho Ôn trang chủ đúng không.”

Nghe được lời này.

Thân thể của Ôn Thực đang quỳ trên mặt đất rõ ràng cứng đờ: “Đốc Sư làm sao biết được?”

“Nữ nhi này của người, tâm tư rất nặng đó.”

Trần Tam Thạch nói: “Người trở về nói cho nàng biết, không cần chơi chiêu này, nếu như người nói, người ta không nợ không có, ta cũng sẽ không chủ động đi tìm các người gây phiền phức.”

“Trần Đốc Sư.”

Ôn Thực nghiêm mặt nói: “Lời là tiểu nữ dạy, nhưng cũng thực sự là suy nghĩ trong lòng ta, người trong giang hồ, càng nói đến ân oán rõ ràng, người và lão Đốc Sư cứu truyền thừa

của ta, đương nhiên phải lấy mạng báo đáp, Đốc Su? Người đây là.....”

Hắn chú ý tới.

Bạch bào không để ý đến mình nữa, mà đặt sự chú ý lên trên bầu trời, hắn cũng nhìn theo, trên không trung ngàn trượng, dường như có một bóng người đang ngự kiếm phi hành, nhìn phương hướng, hình như là đi đến Hoàng Vân sơn.

Đó không phải là nơi an táng của lão Đốc Su sao?

“Thiên Tâm!”

Trần Tam Thạch gọi Bạch Hộc mã, trong nháy mắt đã biến mất.

Ôn Thực ngẩn ra một chút, cũng lập tức đứng dậy đuổi theo.

.....

Hoàng Vân sơn.

Tang lễ kết thúc chưa được hai tháng, khắp núi đồi, vẫn còn treo lụa trắng, những tờ tiền giấy chưa hoàn toàn mục nát phủ đầy mặt đất, bùn vàng, bốn phía thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng quạ kêu, đặc biệt hoang vắng.

Một cái bóng màu trắng lướt qua, làm chim chóc sợ hãi bay tán loạn.

Trần Tam Thạch cầm trong tay Hắc Xà cung, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Mặc dù không biết tu sĩ đến nơi an nghỉ của sư phụ làm gì, nhưng có thể khẳng định không phải là đến viếng, lúc trước sư phụ ở Thiên Nhai Hải Giác giết chết nhiều tu sĩ như vậy còn hủy diệt một cái linh mạch, tám phần là đến báo thù.

Thậm chí, người chết cũng không buông tha sao?!

Hắn lại thấy được tên tu sĩ kia ở dưới chân núi.

Ở khoảng cách gần, thông qua Quan Khí thuật có thể nhìn thấy.

Tên tu sĩ ngoại lai này đại khái ở Luyện Khí hậu kỳ, công pháp tầng bảy tầng tám gì đó, cũng gần giống với Đại tế ti của Vu Thần giáo, một chọi một sẽ có chút phiền phức, dù sao hắn cũng không có cách nào tích lũy [Vô Song].

Nhưng phiền phức cũng không thể tránh né.

Nếu người này dám làm ra nửa điểm bất kính đối với sư phụ, bất luận như thế nào cũng phải ngăn hắn lại ở đây, không lâu sau là có thể điều động binh mã và Võ Thánh tới, cho dù là vây khốn cũng phải vây khốn hắn đến chết!

Sau khi đến rừng cây, Trần Tam Thạch mới xuống ngựa.

Nhưng đợi đến khi hắn đến gần, thì thấy một bóng dáng khác gần như đồng thời đến.

Đại sư huynh, Lữ Tịch.

Lữ Tịch đạp lên lư hương võ từ từ hạ xuống, cách mộ bia của sư phụ trăm bước, nói chuyện với tên tu sĩ đeo bầu rượu ở bên hông kia.

Lúc này Trần Tam Thạch mới thu cung tên lại, muốn xem tu sĩ rốt cuộc làm trò gì.

“Nác ~”

Khúc Nguyên Tượng lắc lư đứng ở đó, một tay khác chỉ vào mũi của Lữ Tịch nói: “Ngươi, ngươi tránh ra, ta cũng không làm gì khác, chỉ đào mộ lên xem, nếu không có gì thì ta sẽ đi.”

Đào mộ?!

Trần Tam Thạch không có biểu cảm gì trên mặt, chỉ chậm rãi đến gần.

“Vị tiên sư này.”

Thân hình cao lớn của Lữ Tịch không nhúc nhích: “Bệ hạ hẳn là đã nói với người, lúc gia sư hạ táng, không có bất kỳ đồ bồi táng nào, không cần phải xem nữa chứ? Có chuyện gì có thể trực tiếp nói với ta, ta là đại đệ tử của lão Độc Sư, cũng là tuần phủ của Lương Châu.”

“Ta có thể nghe không hiểu chức quan của các người lớn cỡ nào.”

Khúc Nguyên Tượng giờ lòng bàn tay lên, lấy ra một cái kim bài: “Nhìn thấy không, đây là hoàng đế của các người, đưa cho ta, có cái kim bài này, ta muốn làm gì thì làm vậy.”

“Tiên sư, cái kim bài này là chuyên dụng của khâm sai, quân chính của Lương Châu, người thực sự có thể tùy ý hỏi thăm, nhưng điều này không bao gồm cả thi thể của gia sư, nếu người không tin, chúng ta có thể cùng đi đến kinh thành, tìm bệ hạ cho một lời giải thích.”

Chương 756: Phá Cục (4)

Lữ Tịch vừa nói, vừa khẽ lắc đầu với bạch bào ở phía sau tên tu sĩ.

Đồng thời.

Đại quân bắt đầu xuất thành.

Uông Trục và mấy vị sư huynh đệ dẫn theo thuộc hạ thân tín, chuẩn bị đi đến Hoàng Vân sơn.

“Không được!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn cưỡi ngựa đuổi theo, chặn đường đi của bọn họ: “Không được!”

“Không được cái gì?!”

Uông Trục mắng: “Ngươi không thấy có một cái đang bay trên trời, đi đến mộ phần của sư phụ người già sao?!”

“Tin tức từ kinh thành đã đến trước.”

Nhiếp Viễn giải thích: “Người này là tiên sư đến từ Thiên Thủy châu, trong tay còn có kim bài ngự tứ, theo cấp bậc mà nói, hiện tại hẳn mới là lớn nhất ở Lương Châu, các ngươi mang theo nhiều người như vậy đi qua, là đang làm phản, thời kỳ đặc thù, các ngươi không muốn ở lại cho sư phụ thủ hiếu sao? Không cần lo lắng bên kia phần mộ, ta thấy đại sư huynh và tiểu sư đệ đều đã chạy qua, sẽ không có chuyện gì đâu!”

Quả nhiên.

Không lâu sau.

Đã thấy ba người từ phương hướng Hoàng Vân sơn trở về.

Uông Trục và những người khác không lại dẫn theo binh mã, đi bộ đuổi theo.

“Ngươi, ngươi cái giáo đồ tu hương hỏa này, đừng có lừa ta!”

Khúc Nguyên Tượng hít hít mũi: “Vậy quay đầu lại, ngươi dẫn ta đến xem nơi sát mạch?”

“Ừm, không thành vấn đề.”

Lữ Tịch làm động tác mời: “Ta đã chuẩn bị chỗ ở cho tiên sư trước, mời tiên sư nghỉ ngơi trước.”

“Cũng được.”

Khúc Nguyên Tượng ngà ngà say nói: “Bay một đường, ta cũng hơi mệt rồi.”

Nhiếp Viễn tiến lên, dẫn hắc đi nghỉ ngơi.

“Lão đại.”

“Sao lại thế này?”

“Tên ma men này từ đâu đến?”

“Đi đến phần mộ của sư phụ làm gì?”

Mông Quảng Tín và những người khác, thì đều hỏi thăm.

“Cái gì?!”

Uông Trục tức giận nói: “Hắc muốn đào mộ của sư phụ?!”

“Không giết hắc sao?!” “Một người đánh không lại, ngươi và tiểu sư đệ cộng lại, chẳng lẽ còn không giết được hắc sao?!”

“Lại không được, cũng có thể cộng thêm chúng ta!”

“Lữ Tịch, ngươi có phải là sợ rồi không!”

“.....”

“Đủ rồi!”

Lữ Tịch đột nhiên tức giận quát, cắt đứt lời của mọi người.

Hắn nhìn đám sư đệ, từ trong ngực lấy ra một phong thư từ kinh thành: “Các người tự mình xem! Đây là ý của bộ hạ, tên tu sĩ ma men kia là khách của bộ hạ, trong tay còn có kim bài, giết hắn rồi, làm sao ăn nói với bộ hạ? Các người còn chê bậy gì chưa đủ loạn sao?! Ai nếu dám đi động vào hắn, đừng trách ta không nể tình sư môn!”

Nói xong một câu.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Lữ Tịch dường như ý thức được lời nói của mình có chút nặng, khẽ thở dài nói: “Vị sư đệ, sư muội này, các người phải hiểu một chuyện, sư phụ.....không còn nữa.

“Có người ở kinh thành muốn tìm các người gây phiền phức, chính các người rất rõ ràng.

“Đừng chủ động giao nhược điểm vào tay địch!”

Ném lại câu nói sau cùng này.

Lữ Tịch xoa xoa đầu, xoay người rời đi.

“Ý của lão đại là.....”

Uông Trục nghiêng răng nghiêng lợi: “Chẳng lẽ cứ như vậy cho qua?!”

“Tiểu sư đệ, người nói đi.”

Mông Quảng Tín kéo cổ họng: “A Di Đà Phật, có cần giết chết hắn không!”

“Đại sư huynh nói không sai.”

Trần Tam Thạch lại mở miệng nói: “Chúng ta vẫn đang chờ đợi phê chuẩn đối với chuyện thủ hiếu của triều đình, nếu như

vào thời điểm mấu chốt này giết chết ma men, mười phần thì có tám chín phần là sẽ không ở lại được.”

Cho dù muốn giết, cũng không thể giết ở trên mặt.

Câu nói sau nửa này.

Hắn không nói ra.

Chỉ im lặng rời khỏi đám người, trở về thành.

.....

Phủ Vũ Uy hầu.

Lữ Tịch vội vàng chạy về nhà, vừa đi đường vừa dùng sức lắc đầu, giống như đang chịu đựng nỗi đau đớn rất lớn, sau khi đá văng cửa phòng, lao đảo đi tới đỡ lấy bàn, dưới sự va chạm, mặt bàn sứ “loảng xoảng” vỡ nát đầy đất.

Trong đầu, là tiếng thì thầm liên miên không dứt.

Trước mắt, là những khuôn mặt quỷ dị không ngừng quần quanh.

Chúng giống như nước Quý Thủy ẩm ướt không ngừng xâm nhập vào xương tủy, không lúc nào không tra tấn tinh thần của hắn, cho đến khi không thể chịu đựng được nữa.

“Cút!”

“Bản hầu bảo ngươi cút, ngươi không nghe thấy sao?!”

Đối mặt với sự phản nộ của hắn.

Cái bóng hư ảo kia không những không biến mất, ngược lại càng ngày càng nhiều, dày đặc che trời lấp đất, vây quanh hắn vừa xoay tròn vừa phát ra tiếng cười quái dị.

“Muốn chết!”

“Àm!”

Chân khí chân động ra.

Nắm đấm to lớn của Lữ Tịch hóa thành một con rồng voi, muốn đánh cho cái bóng hư ảo kia tan thành mây khói.

“Đại sư huynh, là ta đây!”

Cho đến khi nắm đấm rơi xuống, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, hắn mới đột nhiên dừng tay.

“Đại sư huynh, ngươi làm sao vậy? Nói chuyện với người nửa ngày cũng không nghe thấy, có phải là tác dụng phụ của tà thần đạo không? Tà thần kia đến đòi nợ ngươi rồi?”

Nhiếp Viễn áy náy nói: “Lúc đó ở U Châu, ngươi cũng vì mọi người, mới mượn lực lượng của tà thần.”

“Đã an bài xong chưa?”

Lữ Tịch khôi phục lại thần trí, ngồi xuống ghế, điều chỉnh hơi thở.

“Đã an bài xong rồi.”

Nhiếp Viễn bất đắc dĩ nói: “Chỉ là tên Khúc Nguyên Tượng kia rất kiêu ngạo, nhìn thấy cái gì cũng muốn cái đó, còn nói hắn muốn ở đây chơi cho thật tốt, từ ngày mai bắt đầu, quản lý tất cả chính vụ của Lương Châu.”

“Để hắn đi, cũng không ở được bao lâu, hắn sẽ cút đi.”

Lữ Tịch lại mở mắt ra: “Chuyện của Đông Di thành chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đã xong rồi.”

Nhiếp Viễn gật đầu nói: “Mấy ngày gần đây là có thể bắt đầu.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.”

Lữ Tịch phát phát tay: “Ngươi đi chuẩn bị đi.”

“Được. Đại sư huynh.....”

Nhiếp Viễn lo lắng nói: “Tiếp tục như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Ta chỉ thiếu hai vạn huyết thực cho tà thần mà thôi.”

Lữ Tịch xoa xoa trán: “Sau khi trả lại, ta sẽ không còn liên quan gì đến tà thần đạo nữa.”

“Người nói như vậy, ta yên tâm rồi.”

Chương 757: Phá Cục (5)

.....

Chưa đến giờ Mão.

Bể quan hai ngày Trần Tam Thạch, dậy sớm làm việc.

Sau khi tiếp nhận chức Đốc Sự, hắn trở nên bận rộn hơn trước, ngoại trừ quân đội, còn có không ít chính vụ phải xử lý, ví dụ như chuyện cứu tế mà sư phụ không xử lý xong, hắn cũng phải phụ trách kết thúc.

Ngoài ra, bên trên truyền đến chính lệnh.

Nói là từ năm nay bắt đầu, mỗi mẫu ruộng lại phải trồng thêm nửa thành linh hòa.

Thuế má của Lương Châu so với những nơi khác thì không tính là nặng, nhưng thêm nửa thành linh hòa này, chỉ sợ cũng sẽ làm cho lương thực dư thừa không nhiều lắm của bách tính cũng phải vét sạch, trở nên sạch sẽ.

Đối với chuyện này, hắn cũng chỉ có thể dâng tấu hy vọng triều đình thay đổi chủ ý.

Lại nửa tháng trôi qua.

Thánh chỉ về chuyện bọn họ thủ hiếu, cuối cùng cũng đến.

Một năm!

Chỉ để lại cho bọn họ thời gian một năm để thủ hiếu.

Lý do cho rất quang minh chính đại.

Đại khái ý tứ chính là.

Lúc trước Bình Tiên Dụ Thượng Cung thủ hiếu ba năm.

Nhưng hẳn đối với Đại Thịnh mà nói, còn quan trọng hơn cả Dự Thượng Cung đối với Chu triều, cho nên thủ hiệu một năm là đủ.

Hơn nữa.....

Tứ sư huynh không có trở về.

Nghe nói được phong hầu, ở lại kinh thành.

Cũng không biết lần sau gặp mặt, là khi nào.

“Độc Sư, xảy ra chuyện!”

Hạ Tông vội vàng xông vào trong doanh trướng: “Đông Di thành xảy ra chuyện rồi!”

“Đông Di thành?”

Trần Tam Thạch buông quyền sở trong tay xuống: “Ta nhớ, Đông Di thành không phải là nơi phụ trách giam giữ tù binh Man tộc sao?”

U Châu chi chiến.

Bắt được không ít tù binh Man tộc.

Trong đó có một phần, chính là bị giam giữ ở trong Đông Di thành, số lượng đại khái khoảng hai vạn người.

“Đúng, chính là tù binh xảy ra chuyện!”

Hạ Tông báo cáo: “Đêm qua giờ Hợi, mấy tên thủ lĩnh của các bộ lạc, đột nhiên dẫn theo hơn hai vạn người, giương cao lá cờ báo thù cho Man tộc nói là muốn phản công Lương Châu, bắt quả rất nhanh, Lữ tướng quân đã dẫn theo Huyền Vũ doanh trấn áp bọn họ rồi.”

“Bọn họ hiện tại người đâu?”

Trần Tam Thạch đứng dậy hỏi.

“Đều.....chết rồi.”

Hạ Tông dừng một chút: “Hơn hai vạn người, bị giết sạch sẽ.”

Ánh mắt của Trần Tam Thạch trở nên thâm thúy.

Hơn hai vạn người này.

Vốn chính là chuẩn bị từ từ tiêu hóa, bất luận là dùng để tu sửa thành tường hay là dùng để nuôi ngựa sau này, đều là một khoản tiết kiệm.

Mẫu chốt là.....

Man tộc bản bộ đều không còn, hai vạn người này ngay cả một cái Huyền Tượng cũng không có, làm sao sẽ nghĩ đến phản công Lương Châu, như vậy không phải là đi chịu chết sao?!

Người ngu cũng biết.

Trong đó có ân tình.

Đại sư huynh.....

Trần Tam Thạch có Quan Khí thuật, đã sớm nhìn ra, hắn bắt đầu tu luyện Hương Hỏa thần đạo rồi.

Đoán chừng là sau sự việc ở Tử Vi sơn, hoàng đế cho.

Lại liên tưởng đến lúc trước Thái Tử gia tu luyện tà thần đạo.....

Hắn đại khái có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hơn hai vạn man tử đã chết.

Trần Tam Thạch cũng không quá đồng tình.

Dù sao.

Lúc trước nếu như huyết tể thành công, những người Trung Nguyên bọn họ này, đã sớm trở thành người hạng hai thậm chí là nô lệ rồi.

Nhưng chuyện này, không thể mặc kệ không hỏi.

“Ta biết rồi, người đi xuống đi.”

Trần Tam Thạch rời khỏi doanh trướng, đi thẳng đến phủ Vũ Uy hầu, lúc đi ngang qua nha môn, gặp phải đang công khai xử án, chỉ là người xử án có chút không đúng.

Đại Thịnh triều.

Nếu như dân gian xảy ra chuyện gì, bình thường đều là huyện nha phụ trách xử lý.

Cho dù là ở trong các phủ thành, cũng có nha môn của huyện trực thuộc, mà không phải là tri phủ đến xử lý.

Nhưng Lương Châu thành thuộc về châu thành, thì trực tiếp do tri châu đến xử lý án kiện.

Chỉ là lúc này, ngồi ở trên công đường không phải là tri châu, mà là.....

Khúc Nguyên Tượng!

Bể quan hai ngày này.

Trần Tam Thạch nghe nói tu sĩ này muốn trải nghiệm hồng trần, dựa vào kim bài không ai dám chọc vào, nên đến đâu cũng xen vào chính vụ, hơn nữa cơ bản đều là làm loạn, xem ra hôm nay là lại muốn trải nghiệm cảm giác thụ lý án kiện.

“Cái kia ~”

Khúc Nguyên Tượng uống rượu, liếc mắt nhìn một người phụ nữ và một nam tử gầy yếu đang quỳ ở dưới đài, mở miệng hỏi bằng giọng không rõ ràng: “Người nào ở dưới đài, muốn.....muốn cáo trạng chú của ngươi!”

Người phụ nữ ghen ngào nói: “Phu, phu quân của nô gia đi ra ngoài buôn bán, kết quả là đệ đệ của hần, cưỡng, cưỡng ép làm nhục nô gia!”

Khúc Nguyên Tượng lại nhìn về phía người đàn ông gầy yếu giống như con gà con kia, mở miệng chất vấn: “Có chuyện này không?”

“Đại nhân, tuyệt đối không có chuyện này!”

Người đàn ông liên tục lắc đầu: “Người phụ nữ này lòng dạ rắn rết, huynh trưởng của ta đã mất tích từ lâu, đêm qua ta lại phát hiện nàng tư thông với quản gia, vốn nghĩ đến nha môn cáo trạng, kết quả không ngờ nàng phát hiện được, kẻ ác cáo trạng trước hãm hại ta, đại nhân ngài phải nhìn rõ sự thật!”

“Cái Phan thị kia!”

Khúc Nguyên Tượng nhướng mày: “Bản tiên sư lại hỏi ngươi lần cuối cùng, những gì ngươi nói đều là sự thật?”

“Sự thật!”

Người phụ nữ thề thốt: “Tuyệt đối là sự thật.”

“Được rồi!”

Đột nhiên Khúc Nguyên Tượng cầm lấy lệnh tiễn ở trước mặt, chỉ vào một cái tiểu lại của nha môn gầy yếu gần giống với người đàn ông kia, nói: “Ngươi, làm nhục Phan thị này trước mặt mọi người cho ta xem!”

“Hả?”

Tiểu lại ngây ngẩn cả người: “Tiên sư, ngài, ngài đang nói đùa sao?!”

“Bảo ngươi làm gì thì làm!”

Khúc Nguyên Tượng lạnh giọng nói: “Nếu không, chặt đầu của ngươi đi!”

“Phan thị, tại, tại hạ xin lỗi!”

Tiểu lại không dám làm trái mệnh lệnh, chỉ có thể lao tới người phụ nữ.

Người phụ nữ cũng không ngờ tới sẽ có một màn như vậy,
liều mạng chống cự.

Chương 758: Phá Cục (6)

Hai người cứ như vậy đánh nhau ở trước mặt mọi người.

Người phụ nữ kia vừa nhìn đã biết là người nhà giàu có, thân thể dùng “thân thể cường tráng” để hình dung cũng không quá đáng.

Đối lập, tên lại viên vốn gầy yếu giống như con khỉ, hấn kéo xé nửa ngày, không những không được như ý, ngược lại là chính mình bị cào rách mặt, máu chảy đầy người.

“Người.”

Khúc Nguyên Tượng lại chỉ vào một người: “Xông lên! Trợ trận!”

“Ta, tuân lệnh!”

Kết quả.

Hai người đều không thể làm tổn thương được Phan thị một chút nào.

“Bốp!”

“Đủ rồi!”

Trên công đường, Khúc Nguyên Tượng nặng nề vỗ xuống kinh đường mộc, đưa ra phán quyết cuối cùng: “Hai người đều không làm gì được người, từ đó có thể thấy người đang nói dối, chú của người là trong sạch! Người đâu, kéo Phan thị và quản gia của bọn họ, nhốt vào đại lao!”

“Ê ôi!”

Người đàn ông cảm động đến rơi nước mắt: “Thanh thiên đại lão gia!”

Án kiện không có oan uổng.

Bởi vì Trần Tam Thạch chú ý tới, cái quản gia kia đã sớm chạy trốn rồi.

Chỉ là điều này không có nghĩa là chuyện này không có vấn đề.

Hắn có thể nhìn thấy từ trong ánh mắt của tên tu sĩ ma men kia sự khinh thường, khinh thường tất cả mọi người ở đây, giống như tất cả mọi thứ ở đây, thật sự chính là người này dùng để chơi đùa mà thôi.

Cứ để cho hắn làm loạn như vậy.....

Người này tu vi không thấp, trong tay lại có kim bài.

Trần Tam Thạch chỉ có thể rời đi, chuyển sang đi đến phủ Vũ Uy hầu.

Hắn dưới sự dẫn đường của hạ nhân đi đến trong viện, vừa vặn nhìn thấy Lữ Tịch đầy mùi máu tanh đang cưỡi giáp trong sân, Nhiếp Viễn thì ở bên cạnh nhỏ giọng thương lượng với hắn chuyện gì đó.

“Su đệ?”

Lữ Tịch trầm giọng nói: “Người sao lại có thời gian đến chỗ của ta.”

“Đại sư huynh, hắn là rất rõ ràng.”

Trần Tam Thạch nhìn vết máu trên người hắn, căn bản không cần nói nhiều.

“Ồ.”

Nhiếp Viễn vội vàng đứng ra giải thích: “Cái này à, là đêm qua những người man tử vốn đã quy thuận đột nhiên lại tạo phản, sự việc đột nhiên, sư đệ người lại đang bế quan, còn may là đại sư huynh kịp thời.....”

“Nói thật.” Trần Tam Thạch ngắt lời nói.

Nhiếp Viễn ngăn ra một chút, kiên trì nói: “Sur đệ, ta nói chính là sự thật.”

“Tam sư huynh.”

Trần Tam Thạch nhắm mắt lại: “Ta không muốn tranh chấp với ngươi, ngươi cũng không cần thiết phải nói dối ta, vẫn là nói thật ra thì tốt hơn.”

“Sur đệ, ngươi nói như vậy, ta có cần thiết.....

Nhiếp Viễn còn muốn nói gì đó, lại bị đại sư huynh ngăn lại.

“Sur đệ.”

Lữ Tịch nhìn thẳng vào mắt của bạch bào, thản nhiên nói: “Chuyện là do ta an bài, người cũng là do ta giết, mục đích là tế lễ tà thần đạo, nhưng ta không phải là vì nâng cao thực lực, mà là lúc trước ở U Châu cứu sư phụ và mọi người quá nóng vội, đã ký kết khế ước với tà thần, nợ hấn hai vạn huyết thực để đổi lấy lực lượng, nếu như không trả lại huyết thực này, ta sẽ không thể thoát khỏi tà thần, dưới sự ảnh hưởng của hấn, ta có thể sẽ dần dần nhập ma, hơn nữa ta không cho rằng mình sai, những man nhân đó không đáng được đồng tình, nguyên nhân không thương lượng trước với ngươi, là lo lắng ngươi sẽ không đồng ý.”

Hắn một hơi nói rõ ràng rành mạch đầu đuôi sự việc cùng với nỗi khổ tâm của mình.

“Đại sư huynh, đủ sáng khoái.”

Trần Tam Thạch đối với câu trả lời này cũng coi như là hài lòng, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, giọng nói bình tĩnh lại lộ ra không thể nghi ngờ: “Ngươi nói không sai, bọn họ không đáng được đồng tình, nhưng dù sao đại sư huynh cũng

đã vượt quyền rồi, ta là Đốc Sư của Lương Châu, chuyện lớn như vậy, bất luận như thế nào người cũng nên nói với ta, nếu như ta không đồng ý, người cũng không thể làm.”

“Sư đệ, người thật là uy phong!”

Nhiếp Viễn không vui nói: “Đại sư huynh là bất đắc dĩ mới phải làm như vậy! Hắn không nói cho người, cũng cảm thấy tà thần đạo dù sao cũng là chuyện không thể nói ra, nếu như người đồng ý, sau này làm âm ỉ ra mặt mũi của người cũng không dễ nhìn.”

“Lão Tam, câm miệng.”

Trên mặt của Lữ Tịch không có vẻ xấu hổ, hắn chỉ nói: “Sư đệ là Đốc Sư không sai, nhưng theo quy củ của triều đình, muốn xử lý tuần phủ, cũng phải được nội các phê chuẩn mới được.”

“Ta sẽ không dâng tấu, kỳ thật cũng không có ý muốn xử lý đại sư huynh.”

Trần Tam Thạch đối mặt với hắn nói: “Chuyện lần này, niệm tình lúc trước đại sư huynh, là vì cứu sư phụ, sư huynh và Bất Khí bọn họ mới nợ món nợ tà thần này, ta có thể coi như không biết.

“Ta đến.

“Chỉ là muốn nói với sư huynh một câu, tự giải quyết cho tốt.

“Ta không hy vọng người ta đồng môn sư huynh đệ, ngày nào đó trong tương lai lại dùng đao kiếm đối mặt.”

“Sư đệ, nói chuyện với đại sư huynh thì tôn trọng một chút! Sư phụ không còn, huynh trưởng như cha! Người làm sao có thể nói ra lời đao kiếm đối mặt như vậy?”

Nhiếp Viễn không phục nói: “Hơn nữa nói một câu khó nghe, cũng may đại sư huynh dựa vào tà thần đạo đột phá đến Thông Linh hậu kỳ, mới có thể trấn áp được tên Khúc Nguyên Tượng kia, làm cho hắn ngày thường có chút kiêng kỵ!”

“Sư đệ ngươi, nói cho cùng cũng chỉ mới đột phá Võ Thánh, còn chưa đột phá đến Võ Thánh mà sư phụ truyền thừa cho ngươi.

“Thật sự nếu như là cái gọi là ‘đao kiếm đôi mắt’, ngươi chỉ sợ không phải là đối thủ của đại sư huynh.”

“Lời đã hết.”

Trần Tam Thạch chấp tay hành lễ: “Đại sư huynh, tam sư huynh, cáo từ!”

“Sư đệ, hãy dừng bước.”

Lữ Tịch trầm giọng mở miệng nói: “Vi huynh, cũng có lời muốn nói với ngươi. Ngươi lấy có thủ hiệu ở lại Lương Châu không đi, là cố ý đúng không? Vi huynh khuyên ngươi, đừng đối nghịch với triều đình, sư phụ không còn, chúng ta không đấu lại.....

“Bất kể ngươi có dự định gì, ta đều hy vọng một năm sau, ngươi theo thánh chỉ tiến kinh, ngươi vẫn là Quán Quân hầu, Bắc Lương Đốc Sư, tương lai vẫn có thể cầm binh đánh giặc.

“Mà ta sẽ ở lại Lương Châu.

“Ngươi ta hai người sư huynh đệ, một trong một ngoài, chỉ cần cẩn thận hành sự, nhất định có thể bảo vệ chu toàn cho tất cả mọi người trong sư môn.

“Nhưng nếu như ngươi lại tùy ý làm ra chuyện gì khác người, chỉ liên lụy đến tất cả mọi người.”

Trần Tam Thạch dừng bước, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ là hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước,

nhANH chóng rời khỏi phủ Vũ Uy hầu.

“Độc Sư!”

“Không xong rồi!”

“Bách tính nổi loạn rồi.”

“Thông báo triều đình thu thêm nửa thành linh hòa từ năm nay bắt đầu được dán ra, bách tính của mười mấy thôn trang đều bắt đầu làm loạn.”

Không đợi hấn trở về quân doanh, đã bị Triệu Khang tìm được.

“Bất luận loạn thế nào, lấy an ủi làm chủ, càng không thể thấy máu, bên phía triều đình, ta sẽ nghĩ cách khuyên thêm.”

Trần Tam Thạch dừng một chút: “Ngoài ra, ta chuẩn bị bề quan một đoạn thời gian, có chuyện gì gấp gấp thì trước khi trời tối hôm nay đưa đến phủ Độc Sư, sau đó đều giao cho Lữ tướng quân bọn họ xử lý đi.”

“Bề quan?”

Triệu Khang không hỏi nhiều: “Ta biết rồi.”

Thủ hiếu, thuế linh hòa, tiên sư.....

Trần Tam Thạch mới làm Độc Sư được mấy tháng, nhưng lại cảm thấy thời gian đã trôi qua mấy năm dài đằng dặc, bởi vì hấn cảm thấy có một ngọn núi lớn không lúc nào không đè lên người mình, làm cho người ta có chút không thở nổi.

Ngọn núi lớn này tên là “hoàng mệnh”.

Hoàng mệnh, không thể trái!

Nhưng nói cho cùng.

Đầu nguồn của tất cả chỉ có một chữ.

Yếu!

Hoặc là nói, vẫn chưa đủ mạnh.

Không có cách nào cự tuyệt tất cả những chuyện mình không muốn làm.

Hắn không thể lại lãng phí thời gian như vậy nữa.

Trở về phủ Đốc Sur.

Chiêu Chiêu đang đuổi bắt chơi đùa với Trần Vân Khê, lúc đi ngang qua bị Trần Tam Thạch ấn chặt bả vai.

“Đau đau đau!”

Chiêu Chiêu nhếch miệng nhếch mũi nói: “Họ Trần kia, người làm gì vậy, nam nữ thụ thụ bất thân, người mau buông ra, buông ra!”

“Thu dọn đồ đạc, đi theo ta.”

Trần Tam Thạch bổ sung nói: “Mang theo linh chu.”

“Linh chu?”

Chiêu Chiêu lập tức biết là muốn đi đâu, lưu luyến không rời chia tay với Trần Vân Khê: “Ồ, ta biết rồi.”

Đại Trạch phờng thi!

Trần Tam Thạch lần này đi, nhất định phải tìm được thiên tài địa bảo để mở ra cảnh thần của thân thể con người.

Chân Lực Võ giả, có thể so với Luyện Khí hậu kỳ.

Sau đó.

Còn muốn hắn đi đến cái kinh thành chó má gì.

Cần phải hỏi xem Long Đản Lượng Ngân thương trong tay hắn có đồng ý hay không.

Ván cờ này, là cục diện bế tắc.

Muốn phá cục, chỉ có thể lấy lực phá vỡ.

Chương 759: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (1)

Chỉ còn chưa đầy một năm nữa.

Nhưng đến lúc đó, kéo dài một chút cũng có thể trì hoãn được vài tháng.

Tương đương với việc còn hơn một năm nữa để hấn đột phá cảnh giới Chân Lục. Chỉ cần tìm được thiên tài địa bảo, thời gian như vậy là đủ, chỉ là phải tranh thủ thôi.

Lần này.

Trần Tam Thạch không để Ngưng Hương đi theo.

Mà để nàng ở nhà, dù sao cũng là một tu sĩ, gặp chút tình huống cũng có tác dụng.

Mạnh Khử Tật, người luôn ẩn nấp trong bóng tối, lại mạnh mẽ yêu cầu được đi theo ra ngoài.

Nhắc đến điều này.

Không lâu trước đây, Trần Tam Thạch và Đặng Phong trao đổi thư từ, dường như người sau cũng sắp đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, cộng thêm Lục sư huynh Uông Trục, không lâu sau, bên cạnh hắn sẽ có ba Võ Thánh.

Hắn tuyên bố bế quan, việc đến Nam Phương cụ thể vẫn giao cho Tần Trường Húc lần trước xử lý.

Người này làm việc rất hiệu quả.

Chỉ trong một ngày đã chuẩn bị xong xuôi.

Trước khi trời sáng ngày hôm sau, Trần Tam Thạch đã dắt theo một con ngựa và một tên ngốc lạng lẽ rời khỏi Lương Châu thành, đến bến tàu gần nhất, lên thuyền đi một mạch về phía Nam, thẳng đến Thiên Nhai Hải Giác.

Trên thuyền.

Hắn mở lò luyện đan.

Chuẩn bị luyện hết số nguyên liệu còn lại của Bích Cốc Đan, Dưỡng Kinh Đan và Chân Vũ Đan.

Đến Tu Tiên giới, cũng có thể đổi lấy một ít linh thạch.

Cuối cùng.

Tổng cộng được bốn mươi lăm viên Bích Cốc Đan, trị giá chín khối linh thạch.

Mười viên Dưỡng Kinh Đan, trị giá hai mươi khối linh thạch.

Một viên Chân Vũ Đan, trị giá hai trăm khối linh thạch.

Ngoài ra.

Trong tay Trần Tam Thạch còn có một bộ công pháp tu luyện Hương Hỏa Thần Đạo.

Hắn giữ lại cũng vô dụng, lúc cần thiết có thể lấy ra làm tiền tệ.

“Ông ——”

Viên Bích Cốc Đan cuối cùng ra lò.

Trần Tam Thạch bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Trường Húc đang ngồi trên boong câu cá, mấy con cá chép tươi sáng trong giỏ cá bên cạnh nhảy tung tung.

“Này, đứng lên.”

Trần Tam Thạch do dự hồi lâu rồi nói: “Ta câu một lát.”

“Vâng, Đốc Su.”

Tần Trường Húc vội vàng đứng dậy.

Trần Tam Thạch hít sâu một hơi, tự tin ngồi xuống.

Ngồi một cái.

Là nửa ngày.

“Haha ~”

Tần Trường Húc tiến lại gần: “Hay đề ta đổi cho ngài cái cần câu khác, trong khoang thuyền còn nhiều lắm.”

“Ta đã biết cần câu của người có vấn đề.”

Trần Tam Thạch liếc hẩn một cái: “Không cần đổi, dù sao ta cũng chỉ giết thời gian thôi. Lát nữa thuyền cập bến, người nhớ đi hỏi thăm tình hình gần đây ở Nam Phương xem có biến động gì lớn không.”

“Vâng.”

Tần Trường Húc nhận lệnh rời đi.

Trần Tam Thạch đợi bọn họ xuống thuyền hết rồi, mới không để ý tiến vào khoang thuyền, chọn một cần câu khác, nhưng vẫn không câu được.

“Người đang ngồi thiền sao?”

Chiêu Chiêu ngủ dậy, thấy bạch bào vẫn ngồi đó bất động, dụi mắt hỏi.

“.....”

Trần Tam Thạch vẫy tay: “Ngốc tử, lại đây.”

“Làm gì?”

Chiêu Chiêu tiến lại gần, nhìn cần câu: “Câu cá à, có gì hay ho đâu?”

“Bảo câu thì câu đi!”

Trần Tam Thạch nói, rồi nhét hết dụng cụ vào tay nàng.

“Ồ, chán chết.”

Chiêu Chiêu lăm bằm nhận lấy đồ.

Chưa đầy một chén trà, phao câu rung rung.

Nàng từ tốn thu cần, câu lên một con cá trê lớn nặng bảy tám cân: “Này, có phải thể này không?”

“.....”

Khỏe mắt Trần Tam Thạch khẽ giật hai cái.

“Này này này, người làm gì vậy?”

Chiêu Chiêu tận mắt thấy bạch bào giật cần câu của nàng bẻ gãy, rồi ném cả con cá trê nàng vừa câu được xuống sông lớn, tức giận đến mức má phồng lên như cái bánh bao: “Đúng là có bệnh.”

Không lâu sau.

Tần Trường Húc mang tin tức trở về: “Độc Sư, quả thực có tình huống.”

“Nói đi.”

Trần Tam Thạch tự tay rót cho hắn một tách trà.

“Cảm ơn Độc Sư.”

Tần Trường Húc uống một hơi cạn sạch, rồi nói: “Tiên nhân giống như Khúc Nguyên Tượng không chỉ xuất hiện ở Đại Thịnh, mà còn có ở Nam Từ, Tây Tề. Hơn nữa, theo tin tức do mật thám của Độc Sư phủ ần nấp khắp nơi gửi về, những tiên nhân này không đến từ cùng một thế lực, giữa bọn họ còn có tranh chấp.”

“Không đến từ cùng một thế lực?”

Trần Tam Thạch nhanh chóng hiểu ra.

Những tu sĩ này tràn vào Đông Thắng Thần Châu.

Chẳng qua là để tìm linh mạch.

Mà linh mạch, loại tài nguyên cực kỳ quý giá này, tất nhiên sẽ dẫn đến sự tranh giành của các đại tông môn.

Hắn suy đoán.

Ở Thiên Thủy Châu.

Những tông môn này thậm chí có khả năng đã “phân chia” xong địa bàn của Đông Thắng Thần Châu, mỗi tông môn tham gia vào một triều đình, sau đó tìm kiếm linh mạch trên mảnh đất đó.

“Nam Từ gần đây biến động lớn nhất.”

Tần Trường Húc tiếp tục nói: “Bốn ngày trước, lão hoàng đế của Nam Từ băng hà, sau một cuộc nội loạn, Phàn Thúc Chấn dưới sự trợ giúp của Trung Hồ và tiên sư đã lên ngôi xưng đế.

“Hơn nữa, lực lượng của Lương Sơn Bạc mà chúng ta sắp đi qua cũng ngày càng lớn mạnh, không lâu trước đây, Trần Nam Vương Tào Ngung đích thân điều binh khiển tướng, chuẩn bị tự mình đi tiêu diệt thổ phỉ, nhưng không lâu sau lại đột nhiên bế quan, dường như triều đình đã ban cho hắn một bộ công pháp mới. Đúng rồi, Trần Nam Vương là một thiên tài võ đạo cũng là một người cuồng võ, điểm này chắc Độc Sư đại nhân cũng đã nghe nói.”

“Công pháp.”

Trần Tam Thạch liên tưởng đến bộ công pháp mà Tứ sư huynh hứa hẹn với triều đình.

Chẳng lẽ thật sự đưa “Long Kinh” cho triều đình?

Cũng có thể, là công pháp nào khác.

Lúc sư huynh đi không có dặn dò, nhưng chắc cũng đã có tính toán riêng, hẳn cũng không cần lo lắng nhiều.

“Tình hình của Lương Sơn Bạc cũng khá phức tạp.”

Tần Trường Húc bổ sung: “Một bên, là Nam Từ muốn trực tiếp thu nạp bọn họ vào triều đình, lợi dụng bọn họ mở đường tấn công Đại Thịnh triều của chúng ta, mặt khác, Trần Nam Vương cũng vừa tiến quân, vừa liên tục hạ lệnh chiêu hàng, coi như là tối hậu thư.

Chương 760: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (2)

“Theo tình hình trước đây, Lương Sơn Bạc luôn hợp tác với Nam Từ, về lý thuyết thì bọn họ nên nghiêng về phía Nam Từ.

“Nhưng theo ta được biết.

“Bên trong Lương Sơn Bạc cũng chia thành hai phe.

“Một phe, cho rằng nên quy thuận Nam Từ.

“Phe còn lại, cho rằng không thể phản quốc, cho dù là chấp nhận chiêu hàng, cũng nên chấp nhận chiêu hàng của Trần Nam Vương.

“Dù sao tình hình trước mắt của bọn họ, cũng phải chọn phe, nếu không thì chỉ có con đường chết.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch xem xét tin tức tình báo: “Lương Sơn Bạc này, bình thường như thế nào?”

“Đốc Sư hỏi về hành động của bọn họ?”

Tần Trường Húc nói: “Lương Sơn Bạc vốn dĩ đúng là có một ổ thổ phỉ, nhưng từ sau khi vận hà khởi nghĩa, bọn họ cũng không thực sự làm chuyện gì thất đức, ngược lại còn giết không ít quan tham ô lại, tài sản của bọn họ, về cơ bản cũng đều là như vậy mà có.”

“Nếu nói như vậy.”

Trần Tam Thạch đặt tờ giấy xuống: “Thật sự để Trần Nam Vương tiêu diệt bọn họ như vậy, hoặc là ép bọn họ đầu quân cho Nam Từ, cũng không phải kết quả tốt, cách tốt nhất, vẫn là để bọn họ chấp nhận chiêu hàng của chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Tần Trường Húc đồng ý nói: “Sau vài lần thay đổi, hiện tại tính ra thì lực lượng chiến đấu của bọn họ cũng có đến tám vạn, trong đó bốn vạn tinh nhuệ, cũng đủ để trấn giữ một châu, không phải con số nhỏ.”

“Danh sách nội bộ thì sao?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Phe nào ủng hộ ai, có tra rõ được không?”

“Có.”

Tần Trường Húc lập tức lấy ra một danh sách khác: “Lương Sơn nội bộ gần đây âm ỉ lắm, điều tra một cái là biết ngay.”

Trần Tam Thạch cầm danh sách cực kỳ chi tiết, cảm khái khả năng tổng hợp tin tức tình báo của Đốc Sư phủ bọn họ, e rằng không thua kém gì Cẩm Y Vệ, ngay cả loại tin tình báo tỉ mỉ như vậy cũng có.

Hắn đoán chừng.

Mấy năm nay sự phụ dùng cách này để tìm linh mạch.

“Xuất phát thôi.”

“Đến Lương Sơn một chuyến trước đã.”

.....

Lương Sơn.

Sông ngòi đan xen một ngàn nhánh, bốn phía tám trăm dặm.

Dựa vào lợi thế địa lý trời ban, sơn tặc trên Lương Sơn này, đã tồn tại được mấy chục năm, cho đến vài năm trước vận hà khởi nghĩa, coi như triệt để trở thành căn cứ dưỡng dục một phương binh mã.

Ngay cả Trần Nam Vương, cũng phải điều động thủy sư đại quân bảy vạn, mới có thể đến đây bao vây tiêu diệt, hơn nữa còn chưa chắc có thể thành công trong thời gian ngắn.

Chỉ là lúc này, trong tụ nghĩa đường.

Hai phe người đang tranh luận không ngừng.

“Đại ca, huynh nói gì? Chúng ta thật sự muốn chấp nhận chiêu hàng của triều đình?!”

“Chiêu hàng chiêu hàng, cả ngày chiêu cái rắm!”

“Đám thô lỗ các ngươi, không chiêu hàng thì có thể làm gì?!”

“Mặc dù chúng ta có binh mã, nhưng nói cho cùng cũng không có một châu một phủ, hiện tại trước có hổ sau có sói, nếu không chấp nhận chiêu hàng thì chỉ có con đường chết.”

“Vậy thì không bằng trực tiếp quy thuận Nam Từ, trực tiếp khai chiến với triều đình!”

“Nam Từ muốn dùng chúng ta làm bia đỡ đạn, ngươi không nhìn ra sao?!”

“Chẳng lẽ, chiêu hàng là được?”

“Chúng ta làm sơn tặc lâu như vậy, còn giết không ít quan tham ô lại, sau này triều đình sẽ tha cho chúng ta?”

“Nam Từ cũng không khác gì! Có câu ‘thỏ khôn chết, chó săn bị giết; chim bay hết, cung tốt bị vứt bỏ’!”

“Nói rất đúng, chấp nhận chiêu hàng của Trần Nam Vương, ít nhất chúng ta không cần phản quốc, mang tiếng xấu là hợp

tác với Nam Di Tử!”

“.....”

Nam Từ, Đông Khánh, Đại Thịnh, Tây Tề.

Trong mắt của man tộc đại mạc, đều là Trung Nguyên.

Nhưng trong mắt của chính bọn họ.

Chỉ có ở Đại Thịnh triều mới là chính thống Trung Nguyên.

Cũng chính vì vậy, sĩ tử và nho sĩ của Đại Thịnh, cũng có cảm giác ưu việt và tự hào rất mạnh mẽ, trong mắt bọn họ, các quốc gia khác chẳng qua chỉ là tà môn ngoại đạo.

Đại đương gia của Lương Sơn Bạc, cũng là đại nguyên soái binh mã đương thời Đơn Quân Ngọc, nhìn đám huynh đệ dưới trướng tranh cãi không ngừng, cảm thấy đau đầu, nhân lúc hỗn loạn lạng lẽ rời đi.

Trương Thuận cũng không nghe tiếp, xách một cái xiên cá xuống núi, chuẩn bị đến hồ lớn trút giận một trận.

Cho đến khi vai hấn, đột nhiên bị một bàn tay to lớn đặt lên.

“Ai?!”

Hấn không khỏi kinh hãi trong lòng, bản thân vậy mà không hề phát giác có người đến gần.

“Ta, Trương Hủ Tử!”

Trần Tam Thạch sau khi cải trang mặc một bộ trường bào màu xanh thẫm, bên hông đeo Hồng Liên Dao của Tôn Li, kiếm Trấn Nhạc dùng có chút chán, bèn mang đao của sư tỷ ra dùng.

“Ca?!”

Kinh hải trên mặt Trương Thuận hóa thành kinh ngạc, hấn vội vàng dẫn người đến nơi không có ai: “Ca, sao huynh lại đến? Hơn nữa chạy đến đây, cũng không có ai phát hiện huynh? Cũng đúng, bây giờ huynh đã là Võ Thánh rồi.”

Bắc Cảnh một trận chiến, phong lang cư cốt.

Thiên hạ tự nhiên là không ai không biết.

Hắn cũng cảm khái.

Lần trước gặp mặt, Thạch ca vẫn là Huyền Tượng, không ngờ về nhà đã trở thành Võ Thánh, tốc độ này quả thực đáng kinh ngạc.

“Chuyện chiêu hàng.”

Trần Tam Thạch đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi nghĩ thế nào?”

“Ta? Nếu theo ý ta, chắc chắn là không nghe bên nào.”

Trương Thuận ném xiên cá, thần sắc có chút âm đạm: “Nhưng bọn họ đều nói, nếu chúng ta không chọn phe, thì sẽ bị kẹp giữa hai mặt, diệt vong chính là chuyện hai năm tới.”

“Quả thực là như vậy.”

Trần Tam Thạch giải thích cho hắn: “Các ngươi có thể ở trên Lương Sơn nhiều năm như vậy, lợi thế địa lý chỉ là một phương diện, thực ra chủ yếu là trước đây Trần Nam Vương đang ứng phó với Nam Từ, bên Nam Từ cũng đang lôi kéo các ngươi. Hiện tại, cả hai bên đều chĩa mũi nhọn vào Lương Sơn, các ngươi tự nhiên cũng không còn lựa chọn nào khác.”

“Thạch ca, ngươi cũng biết, ta rất chán ghét triều đình.”

Chương 761: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (3)

Trương Thuận cay đắng nói: “Nhưng Nam Từ cũng không phải thứ tốt đẹp gì, điều kiện mà bọn họ đưa ra, nếu chúng ta đồng ý, không lâu sau toàn bộ Nam Phương sẽ rơi vào cảnh chiến tranh loạn lạc, mà chúng ta cũng chỉ là quân tiên phong đi chịu chết mà thôi.”

“Nếu đã như vậy, thì chấp nhận chiêu hàng của Trần Nam Vương đi.”

Trần Tam Thạch nói thẳng.

Trương Thuận gật đầu nói: “Được thôi, dù sao so với Nam Từ, bên triều đình, ít ra cũng có Thạch ca người.”

“Ta cũng không quản được các người Nam Phương đâu.”

Trần Tam Thạch lắc đầu: “Ta cũng chỉ dựa vào tình hình hiện tại, chỉ cho các người một lựa chọn tương đối tốt hơn mà thôi, sau khi chiêu hàng, các người cũng không tránh khỏi bị đàn áp.”

Trương Thuận nghe ra ý ngoài lời: “Nghe ý Thạch ca nói, cuộc sống của người cũng không dễ chịu? Không thể dâng sớ lên triều đình bảo vệ chúng ta một chút?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch thở dài nói: “Các người trực tiếp chiêu hàng, vận khí tốt thì còn có thể được một chức quan, nhưng nếu ta dâng sớ bảo vệ các người, thì các người cứ chờ chết đi.”

“Ta hiểu rồi.”

Trương Thuận nói: “Thạch ca bây giờ địa vị cao, không thể có liên hệ công khai với chúng ta những phản tặc này.

“Nói về chuyện chiêu hàng đi.”

Trần Tam Thạch không hy vọng Nam Phương nhanh chóng lại đây lên chiến tranh: “Có trở ngại lớn không?”

“Trở ngại rất lớn.”

Trương Thuận nghiêm túc tính toán: “Đại dương gia của chúng ta là một nho sĩ, có khuynh hướng quy thuận Đại Thịnh, nhưng nhị dương gia Tư Đạo Nhân, dường như có liên hệ gì đó với tiên sư của Nam Từ, có khuynh hướng theo Nam Từ.”

“Có liên hệ với tu sĩ Nam Từ?”

Trần Tam Thạch trầm tư.

Đây là nhằm vào toàn bộ Đại Thịnh mà đến.

Càng như vậy, càng không thể để lực lượng binh mã của Lương Sơn này nghiêng về phía Nam Từ.

“Trên núi chúng ta, hiện tại chia thành hai phe, mơ hồ có xu hướng trở mặt.”

Trương Thuận nhặt một cành cây, vẽ lên mặt đất: “Hai bên coi như cân sức ngang tài, nhưng tên Tư Đạo Nhân đó, dường như là tán tu chạy ra từ Tu Tiên giới, tương đối mạnh hơn một chút, bên đại dương gia, là dựa vào tứ dương gia mới có thể miễn cưỡng đối đầu, tứ dương gia... hỏng rồi!”

Hắn đột nhiên ném cành cây, chạy về phía đại trại.

“Hôm nay Tư Đạo Nhân bọn họ, dùng thủ đoạn dẫn tứ dương gia xuống núi!

“.....”

.....

Đại trại.

Đơn Quân Ngọc ủ rũ trở về phòng, ngồi trước bàn uống rượu một mình.

Hắn vốn là đệ tử của một tông môn nhất lưu ở Nam Phương, thiên phú luyện võ cực cao, nhưng trong xương cốt là một nho sĩ, ước nguyện cả đời là có thể rời khỏi giang hồ, bước vào triều đình, sau này lưu danh sử sách.

Nhưng làm quan chưa được hai năm, đã bị người hãm hại, suýt chút nữa mất đầu, phải chạy trốn khắp nơi, sau đó nhận được kỳ ngộ cơ duyên cộng thêm nền tảng tông môn, mới thành tựu cảnh giới Võ Thánh, được làm vương ở Lương Sơn này.

Nhưng chung quy đây không phải kế lâu dài.

Hắn và huynh đệ dưới trướng, sớm muộn gì cũng phải tìm một lối ra.

Nhìn tình hình hiện tại.

Đồng ý với Nam Từ, lập tức phải làm quân tiên phong đi chịu chết.

Quy thuận Đại Thịnh, thì là cái chết từ từ.

Hai khó.

Hai khó quá!

Đơn Quân Ngọc càng nghĩ càng thấy khổ sở, không hiểu vì sao cuộc đời trôi nổi này của mình, cuối cùng sẽ dừng lại ở đâu, rơi vào kết cục như thế nào.

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Đại đương gia, có ở đây không?”

“Là người à.”

Đơn Quân Ngọc đặt chén rượu xuống: “Vào đi.”

“Két ~”

Cửa gỗ mở ra.

Tư Đạo Nhân mặc một bộ đạo bào màu tím cầm phát trần sải bước đi vào.

“Nhị đệ, ngồi đi.”

Đơn Quân Ngọc rót rượu cho hắn: “Người một mình đến tìm ta, vẫn là vì chuyện quy thuận bên nào đúng không?”

“Đúng vậy.”

Tư Đạo Nhân ngồi xuống, một tay cầm chén rượu, cũng không uống, chỉ chơi đùa trong tay rồi nói: “Đại đương gia, Trần Nam Vương hiện tại đang ở Lệ Loan phủ bề quan, bất cứ lúc nào cũng có thể đại quân áp sát, nếu chúng ta không đồng ý với điều kiện của Nam Từ, bọn họ sẽ nhanh chóng cắt đứt nguồn cung hậu cần của chúng ta, đến lúc đó e rằng chúng ta sẽ không chống đỡ được bao lâu, thì sẽ bị thủy sư của triều đình tiêu diệt.”

“Nhị đệ à nhị đệ, người đúng là hồ đồ!”

Đơn Quân Ngọc chân thành nói: “Người chẳng lẽ không nhìn ra, Nam Từ Trung Hồ, là chuẩn bị lợi dụng chúng ta đi chịu chết, giúp bọn họ mở ra cửa khẩu của Lệ Loan phủ sao? Kế sách hiện nay, vẫn là sớm đầu hàng Trần Nam Vương, hậu quả ít nhất còn có thể xoay sở được.”

“Đại ca, ta thấy người mới là hồ đồ, đã không thể thỏa thuận được giữa người và ta, thì không cần nói nữa.”

Tư Đạo Nhân nói, lấy ra một tờ hiệp ước đập lên bàn: “Người ký cái này đi, sau đó đóng dấu vào, từ nay về sau,

chúng ta Lương Sơn sẽ không còn là thổ phỉ, mà là đại quân Lương Sơn của Nam Từ, đại đương gia cũng là Lương Sơn hầu, sau này công thành danh toại, cũng có thể thỏa mãn ước nguyện lưu danh sử sách của ngươi.”

“Ta không thể ký.”

Đơn Quân Ngọc chỉ nhìn một cái, đã đẩy nó sang một bên: “Sau khi ký, huynh đệ chúng ta không quá nửa năm, sẽ mười không còn một!”

“Đại đương gia.”

Tư Đạo Nhân đứng dậy, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Hôm nay, không theo ý ngươi được nữa rồi.”

“Ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Đơn Quân Ngọc trầm xuống: “Ngươi ta bất đồng ý kiến, nhưng dù sao cũng là huynh đệ nhiều năm, chẳng lẽ còn định dùng vũ lực ép buộc, làm tổn thương hòa khí của chúng ta?”

“Huynh đệ?”

Khóe miệng Tư Đạo Nhân nhếch lên, cười lạnh nói: “Ta vốn là tu sĩ Thiên Thủy Châu, khi nào thì trở thành huynh đệ với đám phàm phu tục tử các ngươi? Đi theo các ngươi ở lại đây, chẳng qua là muốn tìm chút vui vẻ khi cầm binh đánh giặc mà thôi, kết quả là đám người các ngươi bình thường kêu gào rất lợi hại, đánh giặc thì do dự chần chừ, chán ngấy tận cổ rồi!”

Chương 762: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (4)

Trong lúc hắn nói chuyện, từng luồng pháp lực bắt đầu dao động.

“Người, người... được lắm!”

Đơn Quân Ngọc cũng không sợ, hắn đưa tay từ dưới bàn, rút ra một thanh đao dài, đồng dạng là chân khí dâng trào: “Tư Đạo Nhân, ngươi là tu sĩ không sai, nhưng chỉ dựa vào một mình ngươi, cũng chưa chắc là đối thủ của ta!”

“Ai nói với ngươi~”

Tư Đạo Nhân âm trầm nói: “Ta chỉ có một mình?”

“Àm!”

Lời còn chưa dứt.

Đã có một luồng kiếm khí từ bên ngoài chém tới, bức tường gỗ như giấy bị xé toạc.

Đơn Quân Ngọc không tránh không lui, thanh đao trong tay quét ngang, hóa thành một con yêu lang ba đầu.

“Àm ầm ầm ——” Đao khí kiếm khí va chạm.

Sóng dư chấn đáng sợ trực tiếp hất tung một nửa căn nhà vốn đã mong manh, toàn bộ mái nhà càng trở nên trống rỗng, ánh hoàng hôn không bị cản trở chiếu rọi vào trong nhà.

Đơn Quân Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung, lại có một tu sĩ đứng lơ lửng.

Hắn cau mày nói: “Ngươi vậy mà mời được tu sĩ của Nam Từ đến giúp đỡ! Tứ đệ, tứ đệ đâu rồi ——”

“Ngươi đừng gọi nữa.”

Tư Đạo Nhân cười nhạo nói: “Hắn sớm đã bị ta lừa xuống núi rồi, hiện tại trên núi chỉ có một Võ Thánh là ngươi, sớm sớm ký tên đóng dấu đi, nói không chừng còn có thể giữ lại cho ngươi một mạng!”

Hắn vốn là tán tu trung kỳ Luyện Khí của Thiên Thủy Châu, chỉ vì không sống nổi nữa, nên nhiều năm trước nhân lúc phong ấn nơi lỏng đã đến phạm tặc, muốn thử xem có thể mèo mù vớ cá rán, tìm được chút di tích thượng cổ gì đó hay không, không như ý nguyện, bèn dứt khoát đến Lương Sơn này chờ chết.

Cho đến không lâu trước đây.

Tu sĩ của Thanh Huyền Sơn đến Nam Từ.

Bọn họ chuẩn bị tranh giành địa bàn ở phạm tặc, sau này chiếm cứ linh mạch.

Tư Đạo Nhân cũng nhận được lợi ích.

Chỉ cần hắn lập được công lao, sau này sẽ có thể gia nhập đại tông môn làm đệ tử, nói không chừng còn có thể tiến xa hơn nữa trên con đường tiên đạo.

“Ngươi đừng mơ!”

Đơn Quân Ngọc càng thêm tức giận: “Ngươi đây là chuẩn bị lấy mạng của mười vạn huynh đệ, để đổi lấy tiền đồ của ngươi!”

“Nếu đã như vậy, thì ngươi chết đi.”

Tư Đạo Nhân vừa dứt lời, phát trần trong tay hắn đột nhiên lan ra như có sinh mệnh, tựa như một con rắn trắng khổng lồ,

quét về phía cổ họng của đối phương, tu sĩ trên không trung càng trực tiếp bóp nát một lá phù, hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ ném xuống.

Hai tu sĩ trung kỳ Luyện Khí đối phó với một Võ Thánh.

Đơn Quân Ngọc nhanh chóng chống đỡ không nổi, sau vài lần giao đấu đã bị đánh bay vào trong cái ao sau viện, khoe miệng không ngừng trào ra máu tươi.

“Đại đương gia!”

Trương Thuận kịp thời chạy đến, vung cây xiên cá trong tay, từ trong ao nước triệu hồi ra một thác nước, cuộn cuộn đổ ập về phía hai người, tựa như thiên hà đổ xuống.

Nhưng hắn cũng chỉ là Luyện Khí sơ kỳ, pháp thuật thi triển ra chẳng qua chỉ là nhìn có vẻ dọa người, trên thực tế căn bản không thể làm bị thương đối phương.

Tu sĩ đến từ Nam Từ chỉ nhẹ nhàng một kiếm, đã không tổn chút sức lực nào chém đứt thác nước.

“Đại đương gia, ngươi không sao chứ?”

Trương Thuận đỡ hắn đứng dậy.

Đơn Quân Ngọc dứt quãng nói: “Thuận Tử... ngươi tu vi còn thấp không phải đối thủ của bọn họ, đừng để ý đến ta, xuống núi tìm tứ đương gia, bảo hắn trực tiếp đầu quân cho Trấn Nam Vương!”

“Đại đương gia, ngươi nói thế.”

Trương Thuận nói: “Nếu năm xưa ngươi không đưa ta từ vận hà đến Lương Sơn này, e rằng ta sớm đã chết dưới loạn đao của quan binh rồi.”

Mặc dù đối phương là coi trọng tài nghệ bất cá của hắn, nhưng việc nào ra việc nấy.

Trương Thuận cầm xiên cá chỉ vào hai tu sĩ: “Nhị đương gia! Bất đồng ý kiến có thể bàn bạc, sao ngươi lại ra tay giết người?!”

“.....”

Tu sĩ đến từ Nam Từ hơi nheo mắt, đánh giá thiếu niên trước mắt, hỏi: “Tur Đạo Nhân, trên Lương Sơn này sao lại có tu sĩ?”

“Không biết, tám phần là nhặt được công pháp từ đâu đó.”

Tur Đạo Nhân nói: “Sự việc đã đến nước này, giết đi thôi.”

Hắn đang định ra tay, lại thấy một bóng người xuất hiện lặng lẽ.

“Còn có trợ thủ?!”

Tur Đạo Nhân nghiêm giọng hỏi: “Ngươi là ai, chạy đến Lương Sơn Bạc của ta lo chuyện bao đồng?!”

Người đó cũng không nói lời nào, chỉ một tay đặt lên chuôi đao bên hông, chậm rãi bước về phía hắn.

“Câm điếc à? Vậy thì vĩnh viễn im miệng đi!”

Phát trần của Tur Đạo Nhân lại lan ra, dài tới mấy chục trượng, quét một cái, cuốn theo bụi đất mù mịt, tựa như điều khiển một cơn bão lớn, làm cho vô số cây cối bật rễ, vô số tảng đá lớn bị nghiền nát, cuối cùng hóa thành một con quái thú khổng lồ, lao về phía hiệp khách cầm đao, muốn nuốt chửng hắn trực tiếp.

“Keng ——”

Mơ hồ.

Tur Đạo Nhân dường như nghe thấy tiếng rút đao, hắn nhìn lại thì hiệp khách đã biến mất, pháp thuật thi triển ra cũng đánh trượt, không khỏi cẩn thận đề phòng, đề phòng đối

phương xuất hiện từ đâu đó đánh lén, nhưng cho đến khi bụi mù dần dần tan đi, cũng không thấy bóng dáng đối phương đâu.

Đột nhiên.

Trên trán dường như có chất lỏng chảy ra.

Hắn đưa tay sờ sờ, phát hiện là máu.

Máu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, lau thế nào cũng không sạch.

Ngay sau đó, Tư Đạo Nhân liền cảm thấy tầm nhìn của mình ngày càng rộng, khoảng cách giữa hai tay xa dần, hai bên thân thể cũng càng ngày càng nhẹ, giống như học được thuật phân thân vậy, hắn biến thành hai người.

Chỉ có điều.....

Hai bên đều là một nửa.

Hóa ra, hắn bị người ta chém một đao thành hai nửa.

Cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, tầm nhìn của Tư Đạo Nhân chìm vào bóng tối, cơ thể mỗi nửa ngã sang một bên, máu tươi không ngừng tuôn trào, nhanh chóng tạo thành một vũng máu trên mặt đất.

“Thân thể của tu sĩ đúng là yếu ớt.”

Trần Tam Thạch cảm nhận một đao vừa rồi.

Chương 763: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (5)

Chỉ cần cảnh giới của hắn cao hơn đối phương, giết tu sĩ còn dễ hơn giết võ giả.

“Chết tiệt!”

Tu sĩ kia tỉnh táo lại sau cơn chấn động.

Vừa rồi hắn nhìn thấy cái gì.

Một đao!

Tư Đạo Nhân bị người này, chém thành hai nửa chỉ trong một đao!

Dù sao cũng là trung kỳ Luyện Khí!

Mà người này, nói cho cùng cũng chỉ là Hóa Phàm hậu kỳ!

Về lý thuyết, coi như là cùng một trình độ thực lực.

Như.....

Sao lại có chênh lệch lớn như vậy?!

Sớm đã nghe nói vũ phu dùng sức mạnh để phạm cấm.

Quả nhiên đều đáng chết!

Tu sĩ nào còn muốn ra tay, hắn quay người muốn ngự kiếm chạy trốn.

Cũng vào lúc này.

Dưới mặt đất xuất hiện một bóng người tựa như hổ dữ, tốc độ nhanh đến mức hóa thành một tàn ảnh, sau đó men theo thân cây cổ thụ lao lên, cho đến khi lên đến ngọn cây thì nhảy

vọt lên, vậy mà đến được độ cao trăm trượng trên không trung, trong tay hắn cầm một cây trường mâu, chân khí bùng nổ như sóng thần, trường mâu hóa thành một con cự mãng chín đầu, che trời lấp đất, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tu sĩ không thể không dừng lại, hai tay kết ấn thi triển một đạo pháp thuật hệ phong.

“Ầm ầm ầm ——”

Mặc dù hắn không chết, nhưng cũng bị đánh rơi từ trên không trung.

Không đợi tu sĩ ổn định thân hình.

Mạnh Khử Tật đã lao tới.

“Đáng chết!”

Tu sĩ trừng mắt, cầm kiếm bay điều động toàn bộ pháp lực để chống đỡ.

Nhưng chỉ sau vài hiệp.

Pháp lực của hắn đã tiêu hao gần hết, thân thể càng bị chân khí tấn công làm cho nội thương nghiêm trọng, lập tức bóp nát lá phù cuối cùng.

“Vù ——”

Mặt đất vốn cứng rắn dưới chân Mạnh Khử Tật đột nhiên biến thành cát chảy, hắn không đề phòng nên nửa người đã bị lún xuống.

Nhân cơ hội này.

Tu sĩ trọng thương quay người chạy vào rừng, sau đó nhìn thấy một thiếu nữ gầy gò nhỏ bé đứng chặn ở đó, trong tay còn cầm một thanh phi kiếm màu tím.

“Phế vật Luyện Khí tầng một!”

Tu sĩ gào thét với vẻ mặt dữ tợn: “Không muốn chết thì rút ngay!”

Mặc dù hấn bị trọng thương, nhưng vẫn có thể phát huy ra thực lực của Luyện Khí sơ kỳ.

“Vèo ——”

“Cái gì?!”

Đồng tử của tu sĩ co rút lại, tận mắt nhìn thấy thanh phi kiếm trong tay thiếu nữ Luyện Khí tầng một kia bộc phát ra tốc độ vượt xa cảnh giới, bản thân hấn vậy mà không kịp đỡ, phi kiếm đã xuyên thấu qua tim, hấn đột ngột mất mạng khi đang chạy, thi thể ầm ầm ngã xuống dưới tác dụng của quán tính lăn đi mấy vòng rồi đập mạnh vào một thân cây.

Chiêu Chiêu đi đến bên cạnh thi thể, muốn rút thanh phi kiếm cắm vào thân cây ra, kết quả một tay không được, bèn dùng hai tay, cuối cùng dùng cả tay chân, cho đến khi dùng sức quá mạnh khiến cả người ngã nhào xuống đất.

“Cô nương làm tốt lắm.”

Gần như cùng lúc, Mạnh Khử Tật thoát khỏi cát chảy chạy đến.

Trên thực tế, cho dù thiếu nữ không ra tay, trong vòng hai nhịp thở tu sĩ vẫn sẽ bị đuổi theo giết chết.

Trần Tam Thạch đi đến, cúi đầu nhìn Chiêu Chiêu đang nằm trên mặt đất thở hổn hển, trên má toàn là mồ hôi lạnh, trêu chọc nói: “Phế vật nhỏ, xem như ngươi không uống công luyện tập lâu như vậy.”

“Tất nhiên rồi.”

Chiêu Chiêu vất vả bò dậy, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên mặt: “Nói cho ngươi biết, ta là... nói chung, ta lợi hại lắm, một ngày nào đó, ta sẽ đánh cho ngươi phải gọi là bà cô.”

Trần Tam Thạch không thèm để ý đến nàng.

Nhưng hắn cũng nhìn ra được manh mối.

Cho dù tu vi có thấp đến đâu.

Cũng không đến mức kiệt sức chỉ sau một đòn, hơn nữa vừa rồi rõ ràng tốc độ của phi kiếm không đúng.

“Người giết người, thì đồ vật thuộc về người.”

Hắn lấy cây phát trần từ trên thi thể của Tư Đạo Nhân, pháp khí trung phẩm đoán chừng cũng đáng mấy chục khối linh thạch.

“Thật không?”

Chiêu Chiêu cũng không khách khí, bắt đầu mò thi thể, nhưng cuối cùng ngoài thanh phi kiếm kia, chỉ tìm được mấy khối linh thạch, cũng có chút thất vọng.

Xử lý xong hai thi thể.

Bọn họ mới quay trở lại chỗ cũ.

Đơn Quân Ngọc trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt: “Thuận Tử, những người này đều là bạn của ngươi? Bọn họ là ai?!”

“Đừng hỏi chuyện này nữa.”

Trương Thuận đỡ hắn: “Dù sao đại đương gia cũng có thể thuận lợi chấp nhận chiêu hàng rồi.”

“Giết tu sĩ của Nam Từ, tức là trở mặt với Nam Từ.”

Đơn Quân Ngọc thở dài nói: “Không chấp nhận chiêu hàng của Trần Nam Vương, cũng không còn cách nào khác rồi, dù sao đi nữa... Cảm ơn đại hiệp đã cứu mạng!”

Hắn quỳ xuống đất.

“Ân cứu mạng hôm nay, Đon mỗ suốt đời không quên, sau này nếu ân nhân cần gì, cứ việc gọi một tiếng, tại hạ cho dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ báo đáp ân tình!”

“Hủ Tử thúc, người yên tâm, đại dương gia nói được làm được.”

Trương Thuận làm chứng nói: “Người trong giang hồ coi trọng nghĩa khí nhất!”

Trên thực tế.

Sở dĩ Đon Quân Ngọc có thể kéo được nhiều binh mã như vậy trên núi, chính là vì danh tiếng của hắn tốt, thậm chí còn có biệt danh là mưa đúng lúc.

“Ta giúp các người cũng là để trận chiến này của Nam Cảnh, có thể kéo dài thêm một chút.”

Trần Tam Thạch vỗ vai hắn, kéo hắn từ dưới đất đứng lên: “Đối với các người mà nói, cũng là lựa chọn tốt hơn, tất nhiên sau khi chiêu hàng các người sẽ ra sao, rất khó nói.”

“Ân công cũng nhìn ra được tương lai của chúng ta Lương Sơn mờ mịt?!”

Đon Quân Ngọc càng cảm thấy gặp được cao nhân, quỳ trên mặt đất sống chết không chịu đứng dậy: “Ân công, cầu xin ngài chỉ cho một con đường sáng! Binh mã của Lương Sơn chúng ta, mặc dù là thổ phỉ, nhưng chưa bao giờ cướp bóc giết hại dân nghèo! Tiền tài của chúng ta, về cơ bản đều đến từ quan tham ô lại, bách tính mấy ngàn dặm xung quanh, không một ai không nói tốt về chúng ta Lương Sơn!

“Tại sao, chúng ta lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan?!”

Chương 764: Chiêu Hàng, Nghịch Luyện (6)

“Ta cũng biết sau khi chiêu hàng, triều đình chắc chắn sẽ ra tay với chúng ta!

“Nhưng, ta thật sự hết cách rồi.

“Đơn mỗ, chúng quy vẫn phải cho một trăm hai mươi huynh đệ kết nghĩa, và mười vạn huynh đệ một lối thoát, không thể cứ ở trên núi cả đời được!

“Ân công, ân công đừng đi!

“Cầu xin ân công chỉ cho một con đường sáng!”

“Thôi được.”

Trần Tam Thạch nhìn hẩn: “Nể tình các người làm thỏ phi, thật sự không làm ác, lấy bản đồ ra đi.”

“Được, được!”

Đơn Quân Ngọc cũng không để ý đến vết thương trên người, từ trong đồng phế tích của căn nhà gỗ tìm ra một tấm bản đồ.

Đồng thời.

Tiếng động lúc trước đã thu hút ngày càng nhiều người đến, Trương Thuận lần lượt đuổi bọn họ đi.

“Ân công!”

Đơn Quân Ngọc trải bản đồ ra: “Ân công xem! Tại hạ cảm thấy, nếu muốn có đường sống, thì sau khi chiêu hàng, tốt nhất vẫn nên để lại một phần binh mã ở trên Lương Sơn, như vậy

sau này bất kể xảy ra chuyện gì, cũng coi như là có một đường lui.”

“Cái này người đừng nghĩ nữa.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Trần Nam Vương có thể đồng ý cho các người để lại một phần binh mã, nhưng điều này không có ý nghĩa gì. Nếu ta đoán không nhầm, sau khi chiêu hàng, các người sẽ bị chia cắt, trong đó một phần lớn sẽ bị an bài ở Uyển Khúc phủ, nơi này nhìn có vẻ phồn hoa, nhưng nếu các người thật sự làm theo, thì cũng sẽ trở thành cá nằm trên thớt, cho dù để lại binh mã ở Lương Sơn cũng vô dụng.

“Vì vậy, các người phải nói với Trần Nam Vương, nguyện ý rút khỏi Lương Sơn mà không giữ lại chút gì, không để lại một binh một tốt nào ở đây, để đổi lấy quyền đóng quân ở Mãng Sơn phủ, Mãng Sơn phủ không lớn, nhưng vị trí của nó đặc biệt, tiến có thể thuận theo đường thủy chạy trốn về phía đông đến Lăng Châu, lui có thể chiếm cứ các huyện xung quanh là Chương Phổ, Hồng Hạnh, Phong Ninh, chặn đứng yết hầu của Lương Sơn, sau này nếu thật sự đến tình huống bất đắc dĩ, thì cắt đứt lương thực của quân đóng ở Lương Sơn, một lần nữa giết trở về.

“Hơn nữa Trần Nam Vương chắc chắn sẽ đồng ý.

“Bởi vì Mãng Sơn phủ sẽ không gây ra mối đe dọa chí mạng đối với việc bố trí binh lực của Nam Phương, hơn nữa nếu phía trước thật sự thất thủ, thì còn có thể lợi dụng các người để ngăn cản tuyến đường tiến quân của Nam Từ.

“Đây không phải là một nước cờ tiến công tốt, nhưng là cách tự bảo vệ tốt nhất.

“Bất kể có bao nhiêu người của các người bị điều đi, chỉ cần còn hơn hai vạn binh mã đóng quân ở Mãng Sơn phủ,

cuộc sống sẽ không thể tốt đẹp, nhưng ít nhất sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nghe người nói một lần, còn hơn đọc sách mười năm!”

Đơn Quân Ngọc búng tỉnh đại ngộ: “Đường sống! Đây là đường sống duy nhất trong khe hẹp!”

“Hãy đối xử tốt với bách tính của Mãng Sơn phủ.”

Trần Tam Thạch cảnh cáo: “Quân kỹ của Lương Sơn quân mà người huấn luyện cũng được, nhưng trong đó khó tránh khỏi có một số kẻ cặn bã, hy vọng người tự mình thanh trừ, nếu để ta biết các người đến Mãng Sơn phủ làm ra chuyện thất đức, ta sẽ tự mình đến thu thập các người.”

“Ân công cứ yên tâm một vạn lần!”

Đơn Quân Ngọc liên tục cam đoan.

“Cam đoan trên miệng, chưa chắc đã có tác dụng.”

Trần Tam Thạch chỉ vào Mạnh Khử Tật: “Ta để hấn ở lại giúp người, người có nguyện ý không?”

“Cầu còn không được! Khụ khụ khụ...”

Đơn Quân Ngọc nói: “Tại hạ bị thương, sau này còn một số phiền phức cần xử lý, đúng là cần trợ thủ.”

“Ừm, vậy cứ quyết định như vậy.”

Trần Tam Thạch nói với Mạnh Khử Tật: “Đợi ta gửi thư cho người, người lại trở về gặp ta.”

“Vâng, tông chủ!”

Mạnh Khử Tật chấp tay.

Lần này ra ngoài, bọn họ lấy danh nghĩa của tông môn để hành sự.

“Ngốc tử, đi thôi.”

Trần Tam Thạch xử lý xong mọi việc, cũng không nán lại, chào một tiếng rồi dẫn theo thị nữ xuống núi.

“Này, ta thông minh lắm.”

“Người thông minh chỗ nào?”

“Ta, ta câu được cá, chẳng phải hơn người sao?”

“.....”

Nhìn bọn họ dần dần rời đi.

Đơn Quân Ngọc lúc này mới có thời gian làm quen với Võ Thánh cầm trường mâu, sau đó, trực tiếp đi vào một căn phòng khác, ăn một ít bảo dược chữa thương, ổn định vết thương.

Hắn không nhịn được hỏi: “Thuận Tử, vị bằng hữu này của ngươi, rốt cuộc là tông môn nào, thần thánh phương nào? Sao không chỉ võ nghệ cao cường, dường như đối với binh pháp cũng có nghiên cứu.”

“Đại đương gia, chuyện này ngươi đừng bận tâm nữa.”

Trương Thuận nhắc nhở nói: “Vẫn là nhanh chóng viết thư gửi cho Trần Nam Vương đi, đầu của Tư Đạo Nhân và tên tu sĩ kia, vừa vặn có thể dùng làm tín vật.”

“Đúng đúng đúng.”

Đơn Quân Ngọc vội vàng nói: “Không thể kéo dài thêm nữa, thật sự nếu khai chiến với triều đình, cho dù chống đỡ được cuộc tấn công của Trần Nam Vương, nếu ép triều đình phải làm thật, phái tên bạch bào kia đến, chúng ta cũng chỉ có con đường chết!”

.....

Lệ Loan phủ.

Vương phủ tạm thời.

Ngoài cửa lớn của đại trạch.

“Báo ——”

“Vương gia!”

“Có mật thư của Lương Sơn!”

“Đứng lại!”

Thị vệ chặn trước cửa: “Vương gia bế quan, không được quấy rầy!”

“Nhưng... mật thư này rất quan trọng, Lương Sơn đã dặn, chỉ có thể để vương gia xem.”

“Đi đưa cho Mặc lão đi, vương gia đã dặn, trong thời gian bế quan mọi chính sự đều giao cho Mặc lão.”

“Được thôi.”

“.....”

Trần Nam Vương Tào Ngung.

Không chỉ là đời này.

Gần như là trăm năm qua.

Trong tất cả các thành viên của hoàng tộc họ Tào, hẳn là người có thiên phú luyện võ cao nhất.

Hắn chỉ mất bảy năm, đã thành tựu Võ Đạo chi Thánh, sau đó học hết võ học thiên hạ, chỉ để đột phá đến cảnh giới cao hơn Võ Thánh.

Núi sau vương phủ.

Trần Nam Vương ở trong phòng luyện công đầy linh thạch, theo ghi chép của “Long Kinh”, diễn luyện cộc công và chiêu thức, hết lần này đến lần khác, cho đến khi vị Võ Thánh thiên tài này luyện đến mức gân xanh nổi lên, kinh mạch đau đớn,

mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cuối cùng phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụt ——”

Thị vệ canh giữ trước cửa để hộ pháp kinh hãi: “Vương gia! Ngài không sao chứ!”

Trần Nam Vương lo lắng quỳ trên mặt đất, giơ tay ra hiệu cho đối phương đừng đến gần.

“Vương gia, công pháp này sao lại luyện ngài thành ra thế này?!”

Thị vệ tức giận nói: “Có phải công pháp có vấn đề không? Ta sẽ lập tức báo cho kinh thành, công pháp là giả!”

“Câm miệng!”

Trần Nam Vương quát: “Công pháp là thật! Bỏn vương có thể cảm nhận được, bỏn vương có thể cảm nhận được từng chữ đều là thật! Bỏn vương cũng có thể cảm nhận được, ba bộ bát cảnh thần nhị thập tứ chân trong cơ thể là tồn tại, kinh mạch của bỏn vương rối loạn, nhất định là do bỏn vương luyện sai!”

“VẬY.....”

Thị vệ lo lắng nói: “Có phải vương gia nóng vội quá không? Dù sao cũng là cảnh giới cao hơn Võ Thánh trong truyền thuyết, ngài mới có được công pháp chưa đến hai tháng, không bằng từ từ luyện? Cứ như vậy nữa, thuộc hạ thật sự lo lắng cho vương gia.....”

“Lui xuống đi.”

“Ta.....”

“Bỏn vương bảo người lui xuống! Gần đây cũng không cần người hộ pháp nữa! Có chuyện gì, giao cho Mặc lão xử lý là

được.”

“Thuộc hạ, lĩnh mệnh!”

“.....”

“Àm!”

Cửa đá của phòng luyện công đóng sầm lại.

“A ——”

Đột nhiên hai tay Trần Nam Vương run rẩy, đau đón gào thét.

Hắn, phế rồi!

Kinh mạch phế bỏ.

Chỉ cần điều động chân khí, sẽ làm tổn thương nội tạng.

“Không thể nào!”

“Công pháp là thật, nhất định là do ta có vấn đề!”

“Từ hạ cảnh thân bắt đầu!”

“Lai Dục, Đằng Khang.....”

Trần Nam Vương run rẩy đứng dậy, tiếp tục trong nỗi đau vô tận, diễn luyện công pháp hết lần này đến lần khác.

Chương 765: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(1)

Trần Lĩnh Nam.

Một chiếc thuyền nhỏ lợi dụng màn đêm tiến ra biển sâu, không lâu sau, lại đi vào trong màn sương mù vô tận.

Chuyến đi này.

Bất tri bất giác đã hơn hai tháng.

Trần Tam Thạch không có Võ Đạo để tu luyện, chỉ có thể ngày đêm tu luyện [Ngũ Hành Quyết], cuối cùng cũng đã chạm đến ngưỡng đột phá.

Linh căn ngũ hành đầy đủ của hắn không ngừng hấp thụ linh khí từ trong linh châu, sau khi luyện hóa phức tạp theo chu thiên, linh khí trở về đan điền, từ một sợi sương trắng mờ ảo lúc ban đầu, dần trở nên ngưng thực hơn, số lượng cũng tăng lên.

Hai sợi...

Năm sợi...

Cho đến khi ngưng tụ thành mười sợi, chúng hợp lại thành một luồng sương mù dày như dây thừng trong đan điền.

Cuối cùng.

Bảng điều khiển hiện lên.

[Công pháp: Ngũ Hành Quyết. Luyện Khí sơ kỳ (hai tầng)]

[Tiến độ: 0/500]

Độ thành thạo của tầng thứ hai không tăng, vẫn là năm trăm, thực ra từ tầng một đến tầng ba đều được gọi chung là sơ kỳ, lý do phân chia chi tiết như vậy hoàn toàn là do vấn đề của công pháp.

Một năm rồi!

Từ núi Tử Vi đến giờ, đã gần một năm.

Mới chỉ luyện khí tầng hai, còn chưa thể ngự kiếm phi hành.

Hơn nữa nghe nói từ luyện khí trung kỳ trở đi, việc tu luyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều, nếu dựa theo tư chất linh căn của hắn mà suy đoán, thời gian để tu luyện đến luyện khí viên mãn khoảng bốn mươi năm, xác suất trúc cơ là... bằng không!

Chuyến đi này.

Ngoài các loại tài liệu cần thiết cho tu luyện cảnh giới Chân Lực ra, còn phải mang theo một số công pháp Pháp Tu và đan phương cùng tài liệu để luyện đan.

Đuôi thuyền.

“Trần Tam Thạch, bắt được ngưoi rồi!”

Chiêu Chiêu tốn rất nhiều công sức, vớt được một con cua tướng quân từ dưới biển lên.

Toàn thân con cua này có những chiếc vảy trông như áo giáp, dài khoảng bằng cánh tay, thuộc hàng bảo ngư, ngay cả võ giả Huyền Tượng cảnh ăn một con, cũng có lợi ích nhất định đối với Võ Đạo.

Chiêu Chiêu dùng một chiếc lưới đặc chế để bắt cua, kéo nó đến bên một cái nồi sắt, đâm chết bằng một nhát kiếm rồi

ném vào nồi, đun nước luộc cua. Không lâu sau, nàng ngồi trên boong tàu ăn cua.

Tên họ Trần kia có một túi lớn đan được tị thực, nhưng không nở ăn, tất cả đều để dành bán linh thạch, bắt nàng phải đánh cá mỗi ngày, chẳng khác nào quan binh ở trấn Lĩnh Nam ép ngư dân đi đánh cá.

“Cho người này.”

Chiêu Chiêu vừa ăn cua vừa nhặt một nắm cỏ khô đưa đến miệng Thiên Tầm: “Ta thấy hấn cũng không tốt với người lắm, cũng không nở cho người ăn đồ ngon.”

Thiên Tầm gật đầu.

“Hai người các người đang thì thầm cái gì vậy?”

Trần Tam Thạch cũng không khách sáo, cầm nửa con cua vừa đi vừa ăn: “Lái thuyền cẩn thận, sắp đến nơi rồi.”

“Ồ.”

Chiêu Chiêu càng ăn cua mạnh hơn.

...

Nửa ngày sau.

Trước mặt họ hiện lên một hòn đảo mờ ảo, ở mép đảo có một tấm bia đá, trên đó viết bốn chữ lớn “Thiên Nhai Hải Giác”.

Chiếc linh chu từ từ cập bến, cuối cùng cũng đến được đích đến của chuyến đi này.

Nơi đây.

Hầu như không còn nhìn thấy dấu vết của trận chiến lần trước, chắc hẳn đã có người dọn dẹp, sạch sẽ, đồng thời cũng rất hoang vu, không thấy bóng người nào.

Sư phụ đã dặn dò.

Phong ấn thiên địa nói lỏng, là điều khó có thể đảo ngược.

Hiện tại bọn họ có thể rời đi thông qua cỗ truyền tống trận, đợi thêm một thời gian nữa, là có thể mở lại truyền tống trận, ô ạt tiến vào trong nước.

Luyện khí sơ trung kỳ còn đỡ, luyện khí hậu kỳ và viên mãn, sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

Trần Tam Thạch bảo Thiên Tầm và Chiêu Chiêu chờ ở đây, bản thân đi đến gần cỗ truyền tống trận quan sát tình hình, sau khi xác định an toàn mới lấy ngọc bài ra, theo quy trình đặc biệt, lần lượt tiến vào Thiên Thủy châu.

“Đi thẳng đến phường thị sao?”

Chiêu Chiêu hỏi.

“Đến Tiểu Thạch thôn trước đã.”

“Thôn?”

...

Tiểu Thạch thôn.

“Tiên sư, sao ngài lại quay về rồi?”

Lý lão đầu vừa nói vừa mời bọn họ vào trong nhà.

Vẫn là cái sân ấy, người cũng vẫn là hai vợ chồng già ấy.

Đốt củi nhóm lửa, xào hai món ăn.

“Bình An đâu?”

Trần Tam Thạch vừa ăn vừa hỏi.

“Thằng nhãi con này, ai biết nó đi đâu!”

Lý lão đầu nói không vui: “Từ khi... Dù sao thì giờ nó cũng không chăn trâu, cũng không cày ruộng, cả ngày chẳng

biết đi đâu, từ sáng đến tối không thấy bóng dáng đâu.”

“A gia, a bà.”

Trong lúc ăn cơm.

Bên ngoài vang lên giọng nói của một nữ tử.

Đang lúc hoàng hôn, một phụ nhân trẻ tuổi ăn mặc sang trọng, không giống người nhà nghèo, đẩy cửa sân bước vào. Nàng có dung mạo xinh đẹp, tay xách một giỏ thịt và trứng gà.

“Con bé?”

Lý lão đầu vươn cổ ra ngoài nhìn, sau khi nhận ra người đến thì đầu tiên là sửng sốt, trong đôi mắt già nua đục ngầu hiện lên vẻ mừng rỡ, nhưng rất nhanh đã chuyển thành hoảng sợ, ông vội vàng dẫn nữ tử vào trong nhà: “Con bé à, sao con lại về rồi?”

“Hắn đi bế quan rồi.”

Phụ nhân trẻ vừa nói vừa đặt đồ trong giỏ xuống, lại lấy từ trong túi gấm đeo bên hông ra một ít đậu vàng: “Đây là những thứ ta tích góp được trong hai năm nay, hai người nghĩ cách đổi thành bạc, sau này đừng lên núi đón củi nữa, vị này...”

Nói đến đây.

Phụ nhân chú ý đến bộ đồ trắng trong phòng, không đợi ông lão giải thích, nàng đã phản ứng lại, hơi cúi người hành lễ: “Có phải tiên sư không? Ta đã nghe Bình An nhà ta nhắc đến ngài.”

“Ngươi là, tỷ tỷ của Bình An?”

Trần Tam Thạch không nhớ nhầm.

Lý lão đầu đã từng nhắc đến.

Bình An có một người tỷ tỷ, gả vào trong thành làm tiểu thiếp cho người ta.

Nghe cuộc đối thoại này, người nàng gả cho, hình như còn là một tu sĩ.

“Đã đặt đồ xuống rồi, mau đi đi.”

Lý lão đầu giục: “Con bé, dạo này ngàn vạn lần đừng quay về nữa.”

Dưới sự thúc giục không ngừng của hai ông bà già.

Chương 766: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(2)

Phụ nhân trẻ mới lưu luyến rời khỏi thôn.

Không lâu sau khi nàng đi.

Trần Tam Thạch nhìn thấy mấy tên tu sĩ luyện khí sơ kỳ đến thôn.

Bọn chúng mỗi đứa đứng trước cửa một vài hộ gia đình, không kiên nhẫn gõ cửa, cho đến khi cánh cửa nhà người ta mở ra, đưa một thiếu niên hoặc thiếu nữ ra ngoài, những tu sĩ này ném một ít vàng bạc không đáng giá, rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Đây là?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Mua người?”

“Đúng vậy.”

Lý lão đầu nói với giọng khàn khàn: “Các tiên sư trong thành, thích đến những nơi hẻo lánh nghèo nàn như chúng ta để tìm thiếu nữ và thiếu niên, vừa ý nhà nào, thì theo tâm trạng mà thưởng một ít bạc, sau đó, người bị mua đi bất kể nam hay nữ, đều coi như là nô bộc tư nhân của tiên sư lão gia, không được phép tự ý ra khỏi thành.”

“Vậy...”

Chiêu Chiêu nghiêm túc hỏi: “Không bán được không?”

“Không bán?”

Lý lão đầu cười khỏ: “Người không bán, các tiên sư lão gia này có đủ cách khiến người phải bán.”

“Triều đình thì sao?”

Chiêu Chiêu lại hỏi: “Không thể đến triều đình cáo trạng sao?”

“Triều đình? Triều đình ở đây của chúng ta, chỉ là để làm cảnh.”

Trong giọng nói bình tĩnh của Lý lão đầu không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, giống như một vũng nước chết: “Người thực sự cai quản Thiên Thủy châu, những thượng tông tiên đạo đó, bọn họ sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt này.”

“Tạo phản đi?”

Chiêu Chiêu cầm nửa chiếc bánh bao chưa ăn hết: “Ồ chỗ chúng ta, những người không sống nổi đều tạo phản.”

Nói xong, chính nàng cũng nhận ra mình có chút ấu trĩ.

Phàm nhân, lấy gì để đối kháng với tiên nhân?

“Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?”

Đột nhiên.

Trần Tam Thạch vẫn luôn im lặng lên tiếng.

“Cái gì?”

Lý lão đầu có chút không nghe rõ: “Tiên sư, ngài nói gì cơ?”

“Ta hỏi.”

Trần Tam Thạch nhấn mạnh giọng điệu: “Những thượng tông mà người nói, đều là cảnh giới gì, có bao nhiêu binh mã, ở đâu, quan hệ giữa bọn chúng như thế nào?”

“Chuyện này...”

Lý lão đầu xòe hai tay, mặt nhăn nhó nói: “Ngài đang làm khó một ông già như ta sao? Ta làm sao biết được những chuyện này...”

Những ngôi làng này.

Khi mỗi người bọn họ được sinh ra, sẽ có người chuyên môn kiểm tra, những người có linh căn và tư chất khá, sẽ được lưu lại dấu vết, đợi đến khi đủ tuổi, sẽ có người đến đưa đi.

Có thể nói.

Bất kỳ ai ở Thiên Thủy châu, một khi được sinh ra, vận mệnh đã được định sẵn.

Còn những tu sĩ luyện khí sơ kỳ này.

Đại đa số chẳng qua chỉ là tán tu mà thôi.

Ở Đại Trạch phường thị, thuộc tầng lớp thấp nhất chỉ có thể sống ở khu ổ chuột.

Bọn họ thích nhất là đến phạm tục để bù đắp sự áp bức mà mình phải chịu trong giới tu tiên, nói trắng ra, chính là kẻ yếu dùng dao chém vào kẻ yếu hơn mình mà thôi.

“Không có gì.”

Trần Tam Thạch không tiếp tục hỏi: “Ở bên kia ta là người dẫn quân đánh giặc, hỏi theo thói quen thôi, nếu Bình An không có ở đây, ta cũng không quấy rầy lão nhân gia nữa, cáo từ.”

Ban đầu hẳn.

Dự định để Chiêu Chiêu và Thiên Tâm ở lại đây, một mình hẳn đến Đại Trạch phường thị.

Nhưng giờ xem ra, phạm tục cũng không phải là nơi an toàn.

Từ biệt Lý lão đầu, Trần Tam Thạch lại cải trang thành bộ dạng của Trương Lại Tử, sau đó hai người một ngựa rời khỏi Tiểu Thạch thôn, đi suốt đêm, đến giờ Mão ngày hôm sau đến Đại Trạch phường thị.

Phường thị vẫn là phường thị đó.

Khu ổ chuột cũng vẫn là những người lần trước.

Trần Tam Thạch tìm một quán trà, trước tiên sắp xếp cho Chiêu Chiêu và Thiên Tâm ở đó.

Phường thị mở cửa làm ăn, chỉ cần không rời khỏi phạm vi nhất định, vẫn đảm bảo an toàn, dù sao chấp sự đường bỏ linh thạch ra thuê những người tu luyện Võ Đạo, cũng không phải để bọn họ ăn không ngồi rồi.

Trần Tam Thạch đến Bách Bảo Lâu trước, muốn thử xem có thể bán hết đan dược trong tay đi không.

Lần này hẳn đến giới tu tiên, là dùng bộ dạng thật sự.

“Đạo hữu, ta có một số đan dược, không biết các ngươi có thu mua không?”

Nữ tu Tư Liễu phụ trách trông coi cửa hàng, nghe vậy lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Chẳng lẽ đạo hữu là Luyện Đan Sư?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch thành thật nói: “Tại hạ là Luyện Đan Sư nhất giai.”

“Chúng ta Bách Bảo Lâu, luôn hợp tác với tán tu Luyện Đan Sư, hơn nữa giá cả cũng là công bằng nhất ở Đại Trạch phường thị.”

Tư Liễu giữ nguyên nụ cười: “Không biết đạo hữu am hiểu loại đan dược nào, mỗi tháng có thể cung cấp cho chúng ta bao nhiêu?”

“Mỗi tháng?”

Trần Tam Thạch nghe ra trọng điểm.

Hắn hỏi mới biết.

Không chỉ Bách Bảo Lâu mà các cửa hàng lớn khác cũng vậy, muốn hợp tác với bọn họ, không thể chỉ làm ăn một lần, mà phải ký kết khế ước, mỗi tháng đều phải cung cấp một số hàng nhất định, thuộc dạng hợp tác lâu dài.

“Còn mong đạo hữu thứ lỗi.”

Tư Liễu giải thích: “Các loại tài nguyên mà tu sĩ cần, trong đó chất lượng đan dược là quan trọng nhất, dù sao ăn vào bụng nếu có vấn đề, là có thể mất mạng, chỉ có hợp tác lâu dài, hai bên đều có thể tìm được đối phương, mới có thể đảm bảo an toàn của đan dược.

“Nếu đạo hữu thực sự không thể hợp tác lâu dài, thực ra có thể đến ‘Ngư Long Tập’ trong Đại Trạch phường thị, chỉ cần năm viên linh tinh, là có thể vào tự do giao dịch.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch không vội rời đi, mà lại với tư cách khách hàng, đi dạo trong Bách Bảo Lâu.

[Thanh Nguyên Đan]

[Phẩm chất: Nhất giai hạ phẩm]

[Công hiệu: Tăng tiến pháp lực cho tu sĩ luyện khí sơ kỳ]

[Giá bán: Mỗi viên năm viên linh thạch hạ phẩm]

...

[Hoàng Long Hoàn]

[Phẩm chất: Nhất giai hạ phẩm]

[Công hiệu: Tăng tiến pháp lực cho tu sĩ luyện khí sơ kỳ]

[Giá bán: Mỗi viên tám viên linh thạch hạ phẩm]

Hai loại này.

Đều là đan dược tăng tiến pháp lực cho tu sĩ luyện khí sơ kỳ, giá cả đều khá đắt.

Chương 767: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(3)

Nếu có thể, vẫn nên tự mình luyện chế thì hơn.

Nhưng đáng tiếc là không có đan phương.

So với đan dược, đan phương mới là thứ đáng giá hơn.

“Cô nương.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậy ở đây có ‘Bất Diệt Thảo’, ‘Linh Tê Giác’, ‘Cảnh Thần Quả’ những loại thiên tài địa bảo này không?”

Ba thứ này, chỉ cần một trong số đó, là có thể khai mở Cảnh Thần.

“Những thứ này ư.”

Tư Liễu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Mấy loại tài liệu này ngoài luyện đan thì tác dụng chủ yếu là dùng cho thể tu khai mở Cảnh Thần, chúng ta không có ở đây.

“Nhưng chấp sự đường có, gần đây bọn họ cũng đang tuyển dụng rất nhiều võ tu, nếu đạo hữu cần có thể qua đó xem thử.”

“Được rồi.”

Trước khi đi, Trần Tam Thạch lại nhìn [Kim Cung Ngân Đạn].

Hai trăm viên linh thạch.

Nếu có thể bán hết tất cả mọi thứ trong tay, lại biến bán đồ của tiểu ngốc tử một chút, cũng có thể gom đủ.

Nhưng hiện tại linh thạch trong tay, vẫn nên dùng để nâng cao tu vi thì hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn vẫn rời khỏi Bách Bảo Lâu, chuẩn bị đến chấp sự đường xem tình hình thế nào.

Đại Trạch phường thị.

Là việc làm ăn của một trong những gia tộc tu tiên gần đó là Lý gia.

Chấp sự đường, đương nhiên cũng là của Lý gia.

Sau khi Trần Tam Thạch đến đại sảnh ở tầng một của gác xép, quả nhiên nhìn thấy thông báo tuyển dụng võ giả thoát phạm hậu kỳ trở lên, thù lao không chỉ có linh thạch, còn bao gồm tài nguyên thiên tài địa bảo cần thiết để đột phá cảnh giới Chân Lực, có thể tùy ý lựa chọn một loại, nếu bản thân là võ giả trên Chân Lực, cũng có thể nhận được bảo vật tương ứng để nâng cao tu vi.

Hắn đến tầng hai, tìm chấp sự, hỏi thăm tình hình cụ thể.

Nếu phải ở lại Đại Trạch phường thị làm việc, thì hắn không có hy vọng.

“Nhân thủ trong phường thị đã đủ từ lâu rồi.”

Từ Hữu Lượng ngáp một cái nói: “Đây đều là nhiệm vụ cử ra ngoài, cần phải rời khỏi phương thế giới này, đến Đông Thắng Thần châu vẫn còn phong ấn, nếu ngươi là Chân Lực trung kỳ trở lên, làm nhiệm vụ này, là có thể vơ vét được một bao tải linh thạch và tài nguyên, mấy năm sau cũng không cần phải lo lắng về tài nguyên tu luyện nữa.”

Cảnh giới Chân Lực, có sơ, trung, hậu ba giai đoạn.

Tương ứng với luyện khí hậu kỳ, trúc cơ sơ kỳ, trúc cơ trung kỳ.

Nói cách khác.

Đại Trạch phường thị muốn mời đến võ giả Chân Lực trung kỳ, tương đương với mời trúc cơ tu sĩ.

Mà lão tổ Lý gia bản thân, chính là trúc cơ trung kỳ.

Trong tình huống thực lực không chênh lệch lắm, cái này đã không thể gọi là tuyển dụng, mà phải gọi là hợp tác.

Tài nguyên cho ra trong đó, cũng không giống như là Đại Trạch phường thị có thể xuất ra được.

Trần Tam Thạch hỏi dò.

Mới biết.

Đây vốn dĩ là nhiệm vụ do Thăng Vân tông đưa ra.

Thăng Vân tông, là đại tông phái có Kim Đan tu sĩ.

Chỉ có bọn họ mới có thể mời được võ tu Chân Lực trung kỳ thậm chí là hậu kỳ.

Mà mục đích...

Chính là tiến vào Đông Thắng Thần châu!

Đông Thắng Thần châu vẫn còn trong phong ấn, cho dù có thể tiến vào thông qua truyền tống trận, cũng sẽ bị thiên đạo áp chế, nếu vượt quá cảnh giới nhất định, sẽ chết ngay trong phong ấn.

Nghe nói năm đó lão tổ của Thanh Huyền Sơn, vì ngăn cản việc gia cố phong ấn, đã từng hủy đi một thân ngoại hóa thân.

Với tình hình phong ấn hiện tại, cảnh giới cao nhất có thể tiến vào Đông Thắng Thần châu, cao nhất cũng chỉ là luyện khí hậu kỳ và viên mãn.

Nhưng đây là đối với pháp tu.

Võ tu, không có hạn chế này, ít nhất Chân Lực cảnh không có.

Vì vậy Thăng Vân tông mới thông qua các gia tộc tu tiên và các thế lực nhỏ lẻ ở các nơi, để tìm kiếm võ tu trên Chân Lực cảnh.

Còn về việc đến Đông Thắng Thần châu làm gì.

Rõ ràng.

Là tìm linh mạch.

Hơn nữa rất có khả năng, đã phát hiện ra rồi, cần lực lượng chiến đấu cao cấp hơn để làm việc, từ đó đảm bảo không xảy ra sai sót.

“Đạo hữu.”

Trần Tam Thạch truy hỏi: “Có thể nói cụ thể xem, đến đó rồi phải làm gì?”

“Đạo hữu này, người nói nhiều quá đấy.”

Từ Hữu Lượng dần mất kiên nhẫn: “Muốn đi thì ký huyết khế ngay bây giờ, là có thể nhận được tài liệu để đột phá Chân Lực cảnh ngay lập tức, không chuẩn bị đi thì cút sang một bên.”

Còn phải ký huyết khế...

Trần Tam Thạch đương nhiên không thể đem mạng sống giao vào tay người khác.

Xem ra mấy loại thiên tài địa bảo này, rất khó có được.

Võ tu, chính là như vậy.

Yêu cầu về tài nguyên còn cao hơn cả pháp tu, thậm chí cho dù là võ giả Chân Lực cảnh, cũng chỉ tăng thêm được rất ít

thọ nguyên.

Nhắc đến thọ nguyên.

Sau biến cố thượng cổ.

Hiện nay thọ nguyên của tu sĩ, lần lượt là.

Luyện khí, một trăm hai mươi tuổi.

Trúc cơ, hai trăm năm mươi tuổi.

Kim đan, năm trăm tuổi.

Mà võ giả Chân Lực cảnh, cho dù là đến Chân Lực cảnh hậu kỳ, cũng vẫn chỉ là một trăm hai mươi tuổi, chỉ đến khi đột phá một lần nữa, thọ nguyên tăng lên, mới có thể đuổi kịp pháp tu cùng cảnh giới.

Nhiều nguyên nhân cộng lại, người tu luyện Võ Đạo trong giới tu tiên ngày càng ít, cơ bản đều là những người không có linh căn, lại có tư chất luyện võ không tệ mới đi tu luyện Võ Đạo.

Mà vì thọ nguyên của Võ Đạo quá ngắn. Các võ tu thường không từ thủ đoạn để có được tài nguyên tu luyện, động một chút là đánh đánh giết giết, dùng sức mạnh để phá giải, vì vậy mà danh tiếng của võ tu trong giới tu tiên thuộc dạng cực kỳ kém.

“Nghĩ cách khác vậy.”

Trần Tam Thạch nghĩ vậy, xoay người muốn rời đi.

Hắn vừa ra đến cửa, sau lưng đã truyền đến tiếng gọi.

“Tiểu huynh đệ này, xin dừng bước.”

Trần Tam Thạch quay đầu lại, nhìn thấy đó là một lão nhân.

Lão nhân này trông đã ở tuổi xế chiều, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, xương gò má nhô cao, hai má hóp lại, đôi mắt đục ngầu gắn trong hốc mắt, có chút ảm đạm không có ánh sáng.

Chương 768: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(4)

Chỉ có thanh đại đao dài bảy thước, rộng mười tấc mà ông ta vác sau lưng, mới chứng minh ông ta là một võ tu, hơn nữa còn là một võ thánh.

“Lão tiên bối này.”

Vì lễ phép, Trần Tam Thạch chấp tay, khách khí nói: “Ngươi tìm ta, có chuyện gì sao?”

“Tiểu huynh đệ, vừa rồi ngươi có phải muốn đột phá tài nguyên thiên tài địa bảo Chân Lực cảnh không? Nhưng vì cần phải ký huyết khế bán mạng, nên đã từ chối? Ngươi đừng hiểu lầm.”

Lão nhân giải thích: “Là như thế này, lão phu có một quả Cảnh Thần Quả, tiểu huynh đệ không ngại thì giao dịch với lão phu một lần?”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch có hứng thú: “Lão tiên bối nói rõ xem, bán cho ta bao nhiêu linh thạch?”

“Không cần linh thạch.”

Lão nhân hơi lắc đầu: “Chỉ cần một con tuất tị ngư, chỉ cần tiểu huynh đệ có thể bắt được con cá này, lão phu sẽ dâng hai tay Cảnh Thần Quả lên.”

“Cá?”

Trần Tam Thạch có chút lo lắng: “Nhất định phải là cá sao? Những yêu thú khác thì sao?”

“Lão phu chỉ cần con cá này.”

Lão nhân tự giới thiệu: “Lão phu họ Ngụy, đơn danh một chữ Huyền, nếu người có thể tìm được con cá này, thì đến khu ổ chuột giáp đình tìm ta, lão phu sẽ dâng hai tay Cảnh Thần Quả lên!”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch chấp tay cáo lui.

Hắn đi rồi, nhìn thấy Ngụy Huyền lại nhắc lại chuyện này với người khác.

Rõ ràng, vụ làm ăn này không phải chỉ làm với một mình hắn, mà là treo thưởng.

Nhưng cũng chỉ có thể thử xem.

‘Bất Diệt Thảo’, ‘Cảnh Thần Quả’, ‘Linh Tê Giác’.

Hai thứ đầu tiên đều cần phải nuôi trồng nhân tạo, số lượng cực kỳ khan hiếm, thứ cuối cùng ‘Linh Tê Giác’ là tài liệu của nhị giai yêu thú, cho dù có thể tìm được cũng chưa chắc đã đánh thắng được.

Trần Tam Thạch đến một cửa hàng có tên là “Tàng Thư Các”, tiêu tốn một viên linh tinh, mua một cuốn [Yêu Thú Lục], chuẩn bị nghiên cứu cẩn thận về yêu thú ở phương thế giới này.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy ghi chép liên quan đến “Tuất Tị Ngư”.

Con cá này miễn cưỡng được coi là linh ngư nhị giai, nhưng giá trị của nó đối với võ tu, còn lâu mới bằng Cảnh

Thần Quả, tác dụng độc đáo nhất là sau khi ăn vào, có thể giải được hơn một nghìn loại tiên độc.

“Tại sao nhất định phải là cá chứ?”

Trần Tam Thạch có chút đau đầu.

Nếu là cá bình thường, cho dù hấn không câu được, cũng có thể trực tiếp xuống sông, dùng trường thương đâm cũng có thể đâm được.

Nhưng con tuất tị ngư này, môi trường sống cực kỳ ẩn nấp, bình thường đều trốn dưới lòng đất, chỉ khi bị thức ăn dụ dỗ mới chui ra, về cơ bản chỉ có thể câu được.

Hấn rất kiên nhẫn tiếp tục lật xem [Yêu Thú Lục], không quá nửa giờ, đã ghi nhớ hết tất cả những yêu thú, linh thú có thể xuất hiện trong vòng mấy vạn dặm vào trong đầu, cũng coi như đã có dự tính về cách bắt con cá này.

Trần Tam Thạch lập tức đến quán trà, dẫn tiểu ngọc tử đi, Thiên Tầm thì tiếp tục ở lại trong lầu.

Trong mắt của các tu sĩ.

Thiên Tầm chỉ là linh thú không vào được hàng, dù sao cũng không biết bay, về cơ bản không có ai động tâm tư, hơn nữa quán trà có dịch vụ trông coi linh thú, chẳng qua chỉ là tốn linh thạch, cứ để nó ở trong quán trà trước đã.

Tuy nhiên, điều này cũng chứng tỏ đã đến lúc nên mua một chiếc túi trữ vật có thể đựng được vật sống rồi, nếu không thì nhiều lúc vẫn có chút bất tiện.

“Người muốn đưa ta đi đâu?”

Chiêu Chiêu nhìn phường thị người đến người đi, ngoan ngoan đi theo sau bộ đồ trắng.

“Câu cá.”

...

Núi Xích Lĩnh kéo dài hàng trăm ngàn dặm, trong đó có vô số yêu thú, nguy hiểm trùng trùng, đồng thời cũng là bảo địa có tài nguyên phong phú, các tu sĩ ở mấy phường thị xung quanh, đều sẽ vào núi săn bắn, nhưng khác với thợ săn phàm tục.

Tỷ lệ tử vong khi săn bắn ở đây, vượt quá ba mươi phần trăm!

Nói cách khác, cứ ba người đi vào, thì có một người không thể đi ra.

Trước khi vào núi Xích Lĩnh còn phải nộp thuế, bởi vì toàn bộ dãy núi, đều là địa bàn tư nhân của Thăng Vân tông, giống hệt như quy tắc của phàm tục.

Mỗi người cần nộp một viên linh thạch, nói đắt không đắt, nhưng nói rẻ cũng tuyệt đối không tính là rẻ.

Hơn nữa không chỉ dưới mặt đất mà trên không trung, cũng có rất nhiều tu sĩ tuần tra, một khi phát hiện sẽ giết không tha, chỉ có thể thông qua tuyến đường đặc biệt để vào núi, hơn nữa sau khi vào núi, sống chết cũng không có ai quản ngại.

Đến chân núi ở tầng thứ nhất, nhìn thấy một tòa gác xếp tinh xảo, coi như là “phòng bán vé”, xung quanh gác xếp, tụ tập khá nhiều tu sĩ.

Trong đó, có cả người quen.

Lần đầu tiên Trần Tam Thạch đến Thiên Nhai Hải Giác, cải trang thành bộ dạng của Trương Lại Tử, đã từng đi cùng một nhóm người đến cổ truyền tổng trận, người dẫn đầu khi đó chính là Lục Bá Khâm, nhìn trang phục trên người ông ta, bây giờ đã là chấp sự chấp pháp của Đại Trạch phường thị, xuất hiện ở đây, chắc là cũng đi săn.

Nộp linh thạch.

Trần Tam Thạch và Chiêu Chiêu được thông hành.

Sau đó, Lục Bá Khâm chủ động tìm đến, nói giống hệt như lần đầu tiên gặp mặt: “Huynh đài này, không ngờ chúng ta lại gặp nhau, đạo này trong núi Xích Lĩnh không yên ổn lắm, có muốn đi cùng không?”

Trước đây, hắn đã đi cùng người này đến cổ truyền tông trận, chẳng qua đã biến mất giữa đường, không ngờ cách nhau đã lâu, lại gặp ở đây.

“Đúng vậy đúng vậy.”

Người bên cạnh phụ họa: “Gần đây trong núi có mấy con yêu thú sắp phá cảnh, đi khắp nơi săn giết tu sĩ, thậm chí rất hung dữ, chỉ trong hai ngày nay, đã có ít nhất hai mươi người chết.”

Đây, chính là điểm khác biệt giữa núi Xích Lĩnh và núi lớn phạm tục.

Không chỉ có người săn thú.

Thú, cũng đang tìm đủ mọi cách để săn người.

Kẻ yếu thì bị ăn thịt, luật rừng.

Trần Tam Thạch liếc nhìn bọn họ.

Bốn người, trong đó có hai người là võ tu, hai người còn lại là pháp tu luyện khí trung kỳ, nhưng không nhìn thấy những người lần trước đi cùng bọn họ, ví dụ như thanh niên ôm kiếm đó, và một võ thánh khác.

Chương 769: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(5)

“Hầy~ Trước đây huynh đệ Thang và huynh đệ Lưu, chính là không nghe lời khuyên của ta, nhất định muốn tự mình vào núi, kết, kết quả là không thể trở về được nữa...”

Lục Bá Khâm tỏ vẻ đau khổ nói: “Trước đây, ta thật sự nên ngăn cản bọn họ. Vì vậy, ta thật sự không muốn lại có đạo hữu nào chết oan uổng trong đó nữa!”

“Lục chấp sự không cần tự trách, người ta nói, lời hay khó khuyên được người chết, sao có thể trách được người chứ?”

“.....”

Xem ra, hiện giờ Lục Bá Khâm lẫn lộn ở Đại Trạch phường thì rất tốt, danh tiếng cũng rất tốt.

“Này, hai người các ngươi, có muốn đi cùng không?”

Một tu sĩ trẻ tuổi hỏi.

“Cảm ơn các vị đạo hữu đã nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Tại hạ pháp lực thấp kém, đi theo các vị chỉ sợ sẽ làm vướng chân mọi người, xin cáo từ trước.”

Nói xong, hắn kéo cánh tay của Chiêu Chiêu rời đi.

Tu sĩ trẻ tuổi nhìn theo bóng lưng của bọn họ lặng lẽ thi triển thuật dò xét, ngay sau đó lộ ra vẻ khinh thường: “Làm bộ làm tịch, ta tưởng là đại tu sĩ nào, hóa ra là một tên luyện khí

tầng một, một tên luyện khí tầng hai, bọn họ lấy gan chó ở đâu ra mà vào núi? Đây không phải là đi nộp mạng cho yêu thú sao?!”

“Người này là võ tu.”

Lục Bá Khâm nói với ánh mắt sắc bén: “Nhưng cũng không sao, chúng ta bảy người cộng lại, đối phó với một con lang bối là dư sức.”

“Võ tu?”

Võ thánh đi cùng là Khổng Kim Thành lên tiếng: “Nói đến cái này, gần đây Lục huynh có nhìn thấy nhiệm vụ treo thưởng của phường thị không? Chỉ cần ký huyết khế, là có thể trực tiếp lấy được một trong ba bảo vật, chúng ta sẽ không cần phải vất vả tìm kiếm nữa.”

“Mặc dù là vậy, nhưng huyết khế đó, người đã xem qua chưa?” Lục Bá Khâm hỏi.

“Cái này thì chưa.” Khổng Kim Thành thăm dò hỏi: “Lục huynh là chấp sự của chấp pháp đường, không biết có thể tiết lộ một chút không?”

“Thực ra cũng không phải bí mật gì.”

Lục Bá Khâm trầm giọng nói: “Huyết khế yêu cầu, không chết không thôi. Chuyến đi đến Đông Thắng Thần châu này, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

“Chắc là, lại có liên quan đến tổ mạch.”

Khổng Kim Thành cảm khái nói: “Nhưng chúng ta, dù sao cũng phải nghĩ cách khai mở Cảnh Thần chứ, nếu một thời gian nữa vẫn không tìm được thiên tài địa bảo mình cần, cho dù là nguy hiểm lớn hơn nữa cũng phải đi thử một lần. Chúng ta võ tu, vốn dĩ là như chèo thuyền ngược nước, không tiến thì lùi!”

“Không huynh nói có lý, xem tình hình rồi hãy nói.”

Lục Bá Khâm nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi cùng vào núi thôi!”

“Được!”

...

Núi Xích Lĩnh.

Đại bàng bảy màu che trời che đất bay qua đầu, con báo đen có ba cái đầu thoáng ẩn thoáng hiện trong rừng, bụi rậm không ngừng phát ra tiếng “sột soạt”, bên tai thỉnh thoảng có đủ các loại tiếng kêu kỳ lạ.

Càng đi về phía trước, cánh rừng đen càng dày đặc, xung quanh trở nên âm u tối tăm.

Chiêu Chiêu đi sát phía sau bộ đồ trắng, đột nhiên cảm thấy trên cổ lạnh buốt, đưa tay sờ thấy trơn trượt lạnh lẽo, kéo một cái phát hiện không kéo được, quần chặt vào cổ.

Sau đó...

Nàng nhìn thấy một cái đầu rắn đột ngột hiện ra, bốn mắt nhìn nhau, tiếp theo con rắn há miệng phun độc.

“A——”

“Keng——”

Đao quang lóe lên.

Ngay trước khi nọc độc phun ra, đầu rắn rơi xuống.

Cuối cùng Chiêu Chiêu cũng lấy được con rắn trắng quần trên cổ xuống và ném đi.

“Nhặt lên.”

Trần Tam Thạch từ từ thu đao lại: “Linh thú nhất giai Bạch Ngọc Xà, mật rắn trị giá năm viên linh thạch.”

“Còn đáng giá nữa?”

Lúc này Chiêu Chiêu mới cẩn thận tiến lại gần, vì sợ hãi, nhanh như chớp nhét vào trong túi đeo ở thắt lưng, lại buộc miệng túi một vòng rồi lại một vòng, kết quả là loay hoay nửa ngày, phát hiện bộ đồ trắng căn bản không đợi mình, đã ở cách đó mấy trăm bước, lại vội vàng đuổi theo.

“Tự chú ý, con rắn này mà cắn người một phát, là người toi mạng đấy.”

Trần Tam Thạch trông có vẻ tùy ý, nhưng thực ra lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Con môi trong núi Xích Lĩnh này.

Đang quan sát hẩn!

Không sai.

Không chỉ có hẩn đang chọn con môi, con môi cũng đang quan sát hẩn.

Nơi này rất đặc biệt.

Không có linh khí

Nhưng nhật nguyệt tinh hoa lại dồi dào vô cùng.

Những con yêu thú này đều có một chút trí thông minh.

Trần Tam Thạch có thể khẳng định, nếu hẩn ra tay, không thể chán nhiếp được những sinh vật khác xung quanh, nhất định sẽ có yêu thú thừa cơ hội đánh lén, không khéo còn sẽ xuất hiện liên miên không dứt.

Mục đích chính của hẩn là câu cá, trước khi làm việc này, vẫn nên tránh phát sinh rắc rối thì hơn.

Lấy được tuất tị ngư rồi, lại thử đi săn những yêu thú khác cũng không muộn.

【Tâm Tung Ân Nặc】 mở ra.

Mọi thứ giữa núi rừng, đều không thể thoát khỏi tầm mắt của Trần Tam Thạch, rất nhanh hắn đã cúi người xuống, vạch lớp đất bên trên, tìm thấy một ít phân đen bên dưới, không hề ghê tởm khi cầm lấy nhào nặn.

Chiêu Chiêu bịt mũi lại, trơ mắt nhìn người được đồn đại rằng ngàn quân vạn mã cũng phải tránh xa này, lúc thì tìm phân, lúc thì tìm lông, mãi hai giờ sau, mới dừng lại trước một chùm cây có quả màu đỏ, hái mấy quả trên đó.

“Cuối cùng cũng tìm thấy.”

Trần Tam Thạch coi như đã tốn một phen công sức.

Tuất tị ngư thận trọng, nhất định phải dùng loại quả đỏ cực kỳ quý hiếm này làm mồi câu, mới có thể hấp dẫn nó ra ngoài.

Mà muốn tìm thấy loại quả đỏ này, lại phải tìm thấy mấy con tiêu yêu thú.

Tóm lại, phải đi một vòng lớn.

Đổi lại là người bình thường, cho dù tu vi có cao đến đâu, cũng khó có thể làm được việc tìm kiếm tỉ mỉ đến từng chi tiết như vậy, cho dù đã từng tu luyện thuật pháp chuyên môn, cũng phải có đủ kinh nghiệm săn bắn trong rừng rậm.

Trên núi Xích Lĩnh có sông Thác, trong sông có vô số linh ngư và yêu thú.

Chương 770: Thượng tông này, có bao nhiêu binh mã?

(6)

Trần Tam Thạch đến một nhánh sông ở hạ lưu sông Thác, tìm một tảng đá ngồi xuống, lấy cần câu từ trong túi trữ vật ra, lại trộn quả đở với mấy loại thực vật khác chế thành mồi câu, cuối cùng giao cho tiểu ngọc tử: “Việc nhỏ này cứ giao cho người đi, ta giúp người canh chừng, đề phòng có yêu thú đánh lén.”

“Chẳng phải vẫn phải dựa vào ta sao.”

Chiêu Chiêu nhìn thấu nhưng không nói ra, ngồi xuống câu cá, miệng ngâm một cộng linh thảo có mặt.

Chỉ nửa giờ sau, nàng đã cảm thấy có thứ gì đó cắn câu.

“Nhanh vậy?”

Trần Tam Thạch nhớ rất rõ, trong sách nói muốn câu được tủy tị ngư, phải chuẩn bị sẵn sàng câu mấy ngày, đây mới qua bao lâu?

Biết vậy, hắn đã tự mình câu rồi.

“Trần Tam Thạch, nhanh nhanh nhanh, ta kéo không được... a...”

Còn chưa nói xong.

Cả người Chiêu Chiêu đã lao xuống sông.

Thông qua nước sông, có thể nhìn thấy một con linh thú có hình dạng giống như con ếch, nhưng lại có đuôi cá.

Tuất tị ngư!

Thân hình nó chỉ to bằng bàn tay, nhưng sức mạnh lại lớn đến kỳ lạ, một cái đã kéo được Chiêu Chiêu rơi xuống sông, sau đó sồng sờ kéo lưới câu đặc chế ra khỏi miệng, sau đó chuẩn bị bỏ chạy.

Chỉ tiếc là...

Trốn trong hang sâu dưới đáy sông, Trần Tam Thạch không tìm thấy nó, nhưng một khi đã lộ diện, thì làm gì còn đường sống nữa, hấn đuổi theo, đấm một phát, trực tiếp đấm cho tuất tị ngư choáng váng.

“Lấy được rồi!”

“Gào——”

Cùng lúc đó.

Trong rừng cây phía trước, truyền đến tiếng gầm của yêu thú, theo sau đó là một cơn bão!

Một cơn lốc xoáy bốc lên cao nhanh chóng tiến về phía bọn họ, nơi nó đi qua, từng cây từng cây hoặc bị chặt đứt ngang, hoặc bị bật gốc, tạo thành một thế lực cuộn cuộn.

Chỉ thấy ở trung tâm của cơn lốc xoáy, có một con, chính xác là hai con yêu thú chồng lên nhau!

Một con sói già không có chi trước, nhưng lại có một đôi cánh dơi khổng lồ, thân thể của nó gắn liền với một con yêu lang màu đen, chúng phối hợp với nhau khi di chuyển, chồng lên nhau, bùng phát ra sức mạnh kinh người.

Lang bối!

Bối có cánh nhưng chi trước ngắn, lựa chọn kết hợp với yêu lang để có thể tự do di chuyển cả dưới mặt đất lẫn trên không trung.

Lang bôi cầu kết với nhau!

Đáng lẽ là từ mà phạm tục dùng để chửi người, ở đây lại trở thành hiện thực.

“Chặn nó lại đi!”

“Àm——”

Hai pháp tu ngự kiếm đuổi theo, nhưng rất nhanh đã bị đánh bại trong cơn gió yêu.

Con lang bôi chồng lên nhau này, có thực lực nhất giai hậu kỳ, chỉ có điều hình như cũng bị thương, sau khi phát điên một trận thì bay lên cao, muốn rời khỏi nơi này.

“Huynh đài!”

Cách đó mấy trăm bước, Lục Bá Khâm xách trường đao đuổi theo, lớn tiếng nói: “Đừng để nó chạy, chỉ cần ngươi ra tay, chúng ta sẽ chia cho ngươi một phần!”

“Đúng vậy!”

Tu sĩ bị thương lớn tiếng nói: “Chúng ta đã vào núi mấy lần, mới coi như ép được nó ra ngoài, ngàn vạn lần đừng để nó chạy!”

“Ngươi chỉ cần cản trở một chút thôi! Chúng ta sẽ chia một bình cốt huyết!”

“Chia cho ngươi một miếng thịt cũng được!”

“.....”

Cùng ăn tim sói và phổi bôi, có lợi ích rất lớn cho việc đột phá cảnh giới Chân Lực!

Nếu có thể lấy được, có thể rút ngắn đáng kể thời gian cần thiết để đột phá.

Trước đây không muốn hợp tác với những người này.

Là bởi vì Trần Tam Thạch nhớ rất rõ, Lục Bá Khâm đã từng dùng mạng sống của huynh đệ bên cạnh làm bàn đạp, đi cùng hắn, gặp phải nguy hiểm gì chẳng những không được trợ giúp, mà còn có khả năng bị đâm sau lưng.

Nhưng giờ đã.

Yêu thú tự dâng lên cửa, hắn đương nhiên cũng không cần phải trốn tránh.

“Cầm lấy.”

Trần Tam Thạch ném con tuất tị ngư đang bị đánh choáng váng vào tay Chiêu Chiêu, chiếc nhẫn lóe lên ánh bạc, hắc xà cung lặng lẽ xuất hiện, dây cung giương như trăng tròn, mũi tên nấp như mặt trời đen, trận trận chân khí dung hợp với sát khí của dây cung, hóa thành sao băng màu đen, trong nháy mắt đã đuổi kịp con lang bối đang bay lên.

Lang bối nhảy bén nhận ra mối đe dọa, đôi cánh khổng lồ khép lại, như một chiếc khiên bảo vệ cơ thể, trên đó bùng phát ra trận trận khí yêu tà, chính diện chống lại mũi tên đang lao tới.

“Ầm——”

Hai luồng sức mạnh va chạm, tạo thành một cơn gió lớn.

Con lang bối này cho dù bị thương, nhưng dù sao cũng là yêu thú nhất giai hậu kỳ, vậy mà lại cứng rắn chịu được mũi tên này, chỉ là rất nhanh, trên đôi cánh lớn bên trái của nó, đã bốc lên khói đen.

Nọc rắn, sát khí!

Dưới sự xâm thực của hai thứ chồng lên nhau, trong nháy mắt đã làm cho đôi cánh của lang bối bị thổi rữa hoàn toàn, nó chỉ có thể dựa vào đôi cánh còn lại để lơ lửng chao đảo trên

không trung, nhưng không còn cách nào để rời khỏi nơi này, lập tức xấu hổ và tức giận.

“Gào——”

“Hú——”

Sói và bói cùng phát ra tiếng gào thét giận dữ, điều động tất cả yêu khí cùng một lúc, mang theo cơn lốc cuộn cuộn đó, giống như một cơn rồng khổng lồ ngưng tụ bằng bụi đất, lao về phía bộ đồ trắng nhỏ bé dưới mặt đất.

“Keng——”

Hồng Liên ra khỏi vỏ.

Một đao, chém tan cơn lốc!

Cây tĩnh, gió ngừng!

“Àm——”

Con lang bói đó, càng trực tiếp rơi xuống từ trên không trung, đầu của con bói già lăn lông lốc trên mặt đất, yêu lang cũng ngã trong vũng máu, chỉ thở ra không hít vào, không lâu sau đã chết.

Trần Tam Thạch không chậm trễ, xách Hồng Liên đao xông lên, hai ba nhát đã móc được tim sói và phổi bói ra.

Đến lúc này.

Lục Bá Khâm và mấy tu sĩ khác mới đuổi kịp, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều có chút kinh ngạc.

Chết tiệt!

Bọn, bọn họ chỉ muốn người này giúp đỡ cản trở một chút, sao lại để hắn giết luôn rồi?!

Không trách được người này luyện khí tầng hai đã dám vào núi Xích Lĩnh, hóa ra là một võ tu!

Hơn nữa đao pháp này...

Cho dù lang bối bị thương, cũng vẫn mạnh hơn tu sĩ luyện khí trung kỳ bình thường rất nhiều, vậy mà lại bị hấn chém chết chỉ với một đao, điều này có nghĩa là, chém bọn họ, cũng chỉ cần một đao!

“Ta chỉ cần tìm sói và phổi bối.”

Trần Tam Thạch nhìn mấy người: “Ai tán thành, ai phản đối?”

Ba người không nói gì, đều đưa ánh mắt về phía người mạnh nhất trong số bọn họ là Lục Bá Khâm.

“Hắc hắc~”

Chỉ thấy sắc mặt của Lục Bá Khâm có chút khó coi, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Hợp tác săn bắn, vốn dĩ là người có năng lực thì được, nếu không phải huynh đài này, con lang bối này đã sớm chạy thoát rồi, chúng ta chẳng được gì, huynh đài lấy đi tìm sói và phổi bối, cũng là điều đương nhiên. Chỉ là không biết, huynh đài họ tên là gì?”

“Họ Trương tên Lại Tử!”

Trần Tam Thạch thu dọn đồ đạc: “Nếu các vị không có ý kiến, thì tại hạ xin cáo từ trước. Ngốc tử, chúng ta đi.”

“Ồ ồ.”

Chiêu Chiêu ướm sưng xách theo con tuất tị ngư vẫn còn thở, vội vàng đi theo, thỉnh thoảng còn phải rút một chút linh lực vào trong cơ thể nó, để đảm bảo nó còn sống.

“.....”

Lục Bá Khâm nhìn thi thể của lang bối, trong lòng có chút không vui.

Hắn không sợ người này, đao pháp của hắn cũng không kém.

Chỉ là chuyện này...

Về tình về lý, đôi phương lấy đi tìm sói và phối bối cũng là điều nên làm.

Nếu cưỡng ép ngăn cản, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng mà hắn vất vả lắm mới gây dựng được, sau này lại muốn kéo người làm nên đi sẵn cùng, sẽ không dễ dàng như vậy.

Thôi vậy!

Dứt khoát là không có tổn thất gì.

Lang bối không tính là hiếm, tìm lại là được.

“Tuất tị ngư?”

Lục Bá Khâm chú ý đến, con linh ngư mà tiểu nha đầu đó xách trong tay: “Bọn họ vào núi, chính là để giải độc?”

“Hắc, đúng là như vậy!”

Không Kim Thành nói: “Nhưng hắn không phải để giải độc, ta đoán là để đổi lấy Cảnh Thần Quả!”

“Cảnh Thần Quả?”

“Lục huynh không biết sao? Khu ổ chuột có một lão võ tu họ Ngụy, gần đây đang tìm con cá này khắp nơi, điều kiện là dùng Cảnh Thần Quả để đổi.”

“.....”

Chương 771: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh (1)

“Dùng Cảnh Thần Quả đổi cá?”

Lục Bá Khâm có chút nghi ngờ.

“Đúng.”

Không Kim Thành nói: “Hắn đã ký huyết khế, cam nguyện đi Đông Thắng Thần Châu bán mạng, nhưng lãnh được thiên tài địa bảo lại không dùng, mà là mang đi đổi lấy Tu Bích Ngư, dường như là, để giải độc cho lão thê kia.”

“Nói như vậy, lão đầu nhi Ngụy này lại còn là một lão tình chủng!”

“Đừng nói tình chủng hay không tình chủng, hắn đã chín mươi sáu tuổi, lại còn bị thương lúc tuổi trẻ, cho dù có ăn Cảnh Thần Quả, chẳng lẽ còn muốn trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi tiến giai đến cảnh giới trên Chân Lục? Cũng chỉ là chuẩn bị cùng phát thê hưởng thụ tuổi già mà thôi.”

“Ha, người nói cũng đúng.”

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chúng ta có nên tìm kiếm Tu Bích Ngư hay không?”

“Ta đã thử rồi.”

Không Kim Thành thở dài nói: “Ta đã ngồi chồm hổm ở bờ sông này hơn nửa tháng, thật không biết tiêu tử kia vừa tới là tìm được như thế nào, chắc hẳn, cũng là một cao thủ câu cá.”

“Hắc hắc.”

Lục Bá Khâm cắt đứt nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng xử lý thi thể chết vật này, sau đó xuống núi đi, nếu không, nếu huyết tinh hấp dẫn cao giai yêu thú tới thì phiền toái.”

.....

Rời khỏi Xích Lĩnh Sơn.

Trần Tam Thạch và Chiêu Chiêu hành động riêng.

Để nàng đi trà lâu dắt ngựa chờ.

Còn chính mình đi xử lý một vài chuyện, sau đó rời khỏi nơi này.

Ngư Long Tập.

Tập như kỳ danh, cá rồng hỗn tạp.

Những cửa hàng ở khu vực phường thị thôn hoa, hoặc là sau lưng có tu tiên gia tộc, hoặc là dứt khoát chính là sản nghiệp của các tông môn lớn nhỏ, mà Ngư Long Tập, thì phần lớn đều là quầy hàng của tán tu, càng giống như chợ bán thức ăn.

Phí vào cửa rất đắt, cần năm khối linh tinh.

Trả tiền sau.

Trần Tam Thạch mới được vào trong.

“Đến xem đi nào!”

“Pháp khí hàng tốt đã qua sử dụng, mới chín mươi chín phần trăm!”

“Dọn kho đan dược phẩm tốt ~ mua năm viên tặng một viên Bích Cốc Đan!”

“Muốn linh sủng không?”

“Muốn nương tử không?”

“Nơi này ta có linh căn!”

“.....”

So với khu vực cửa hàng.

Bên trong chợ tạp nham và hỗn loạn hơn rất nhiều, khắp nơi đều là tiếng rao hàng của tu sĩ, hai bên là các quầy hàng đủ loại, thỉnh thoảng cũng có vài tu sĩ chấp pháp đường đi tuần tra.

Trần Tam Thạch thuận theo đường phố tìm kiếm.

Công pháp!

Bất luận là loại nào trong ngũ hành công pháp đều có thể.

Đây cũng là mục đích lớn thứ hai của hắn khi đến Thiên Thủy Châu lần này, trừ thiên tài địa bảo.

Tư chất của hắn quá kém, cấp thiết cần công pháp đơn nhất để đề cao tư chất linh căn.

Chẳng qua là đi dạo hai vòng xuống, rất ít khi gặp có người bán công pháp, cho dù là có, cũng đều là hàng phổ thông không khác gì Ngũ Hành Quyết, nếu không thì là hàng khiếm khuyết, giá cả còn đắt đến kinh người.

“Thôi, trước tiên đem đồ trong tay bán đi.”

Trần Tam Thạch suy nghĩ, tìm một góc trong chợ.

Hai bên chợ, có rất nhiều bàn gỗ bỏ không, chỉ cần là tán tu trả tiền tiền vào, đều có tư cách bày quầy, hắn tự nhiên cũng không ngoại lệ, đem đan dược bày ra, về phần pháp khí chiến lợi phẩm, thì không dám lấy ra, vạn nhất bị nhận ra, thì không tránh khỏi phiền toái.

Chẳng qua là đồ vật lưu lại trên người, cũng thật sự không có tác dụng gì.

Bán đan dược trước, sau đó lại nghĩ biện pháp.

Chung quanh, khẳng định còn có một vài nơi như chợ đen.

“Đạo hữu, nơi này của ngươi có Bích Cốc Đan không?”

“Có.”

Trần Tam Thạch đi một vòng, đối với giá cả trong chợ có một ước định đại khái, so với cửa hàng thì rẻ hơn một chút, nhưng hẳn cho rằng mình không cần thiết phải hạ giá.

Hắn đáp: “Bích Cốc Đan của ta đều là hàng tốt, hai khối linh tinh một viên.”

“Đắt như vậy? Ngươi đều cùng giá với Bách Bảo Lâu rồi!”

“Đều là hàng tốt, nếu đạo hữu không tin, có thể nhìn một chút.”

“Không nhìn, có cái gì đáng xem!”

“.....”

“Bích Cốc Đan bán như thế nào?”

“Hai khối linh tinh.....”

“Mua hai tặng một, làm không?”

“Quên đi.”

“.....”

Kết quả.

Bốn năm người đi qua, đều chê đắt.

“Hắc hắc, đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Bên người vang lên một âm thanh quen thuộc.

Quầy hàng bên cạnh Trần Tam Thạch, là một lão đầu nhi bán phù lục, là người từng có duyên gặp mặt một lần, phù sư Mặc Trúc.

“Đạo hữu, vô dụng thôi.”

Mặc Trúc trêu ghẹo nói: “Cho dù chất lượng của Bích Cốc Đan này của người có tốt đến đâu, cũng sẽ không có người mua, dù sao mọi người mua Bích Cốc Đan, cũng chỉ là lúc bé quan dùng để lấp đầy bụng, duy trì tinh lực đầy đủ, chất lượng tốt một chút hay kém một chút, kỳ thật đều không sao.”

Trần Tam Thạch cũng không thể không thừa nhận điểm này.

Cho đến sau đó, đồng ý mua ba tặng một, mới bắt đầu bán ra một bộ phận.

Nhưng mà Dưỡng Kinh Đan và Chân Vũ Đan còn lại, lại nghênh đón một lần chờ đợi thật dài.

Võ tu vốn dĩ đã ít.

Những đan dược này lại không rẻ.

“Đạo hữu cũng kỳ quái.”

Mặc Trúc buổi sáng bán ra hơn mười tám phù lục, tâm tình khá tốt, hẩn ôm bầu rượu uống một ngụm, bắt chuyện nói: “Dù sao cũng là luyện đan sư nhất giai thượng phẩm, tùy tiện luyện chế một ít Hoàng Long Hoàn, Thanh Linh Đan những đan dược này tăng lên tu vi, như thế nào cũng không lo bán, hết lần này tới lần khác lại làm ra một ít đan dược luyện thể, chắc hẳn đạo hữu là một võ tu đi? Hắc hắc, là lão hủ nhiều lời, không hỏi, không hỏi.....”

“Đạo hữu.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vậy người biết những đan dược luyện thể này của ta, có thể bán đến nơi nào không?”

“Người thật sự hỏi đúng người rồi.”

Mặc Trúc không tiếp tục nói đi xuống, mà là đổi giọng, cầm hai tấm phù lục, giống như tự nói thầm mà nói: “Võ tu không hiểu pháp thuật, cũng sẽ không phi hành, Phì Yên Phù

nhất giai trung phẩm này của lão hủ, có thể để cho võ tu trong thời gian ngắn có được năng lực phi hành, đối với võ tu có ích rất lớn, còn có Huyền Thân Phù, cũng là phương pháp bảo mệnh tốt.”

Chương 772: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh

(2)

“Bao nhiêu tiền?”

Trần Tam Thạch nghe không hiểu ý tứ của đối phương.

“Nếu đạo hữu muốn, hai tấm cộng lại, bán cho người năm khối linh thạch, đây đều là phù lục trung phẩm, giá cả hợp lý, tùy tiện hỏi thăm!”

Mặc Trúc cười ha hả nói: “Nếu không phải lão hủ hôm nay có chút mệt mỏi muốn trở về nghỉ ngơi, như thế nào cũng phải bán sáu khối linh thạch.”

“Đạo hữu.”

Trần Tam Thạch chuyển hỏi: “Không biết truyền thừa phù lục này của người, giá bao nhiêu?”

“Thứ này không bán!”

Mặc Trúc dứt khoát cự tuyệt nói: “Lão hủ dựa vào mấy đạo phù lục này ăn cơm, nếu bán cho người, người quay đầu lại đoạt sinh ý, lão hủ chẳng phải là muốn chết đói?”

“Được rồi, vậy thì lấy hai tấm phù lục này cho ta.”

Trần Tam Thạch nói lấy ra linh thạch.

Tiền hàng hai bên trao đổi.

Hắn xác thực sẽ không phi hành, mua hai tấm phù lục để ngừa vạn nhất, cũng coi như thích hợp.

“Đan được luyện thể này của đạo hữu, người cần thật sự không nhiều lắm.”

Mặc Trúc chỉ điểm nói: “Người có thể đi đến phía tây Ngư Long Tập, tìm một quầy hàng bán Huyền Binh, quầy hàng là Bạch gia mở ra, bọn họ khẳng định có nhu cầu đối với đan dược Võ Đạo.”

“Võ Đạo gia tộc?”

Trần Tam Thạch hỏi thăm: “Còn có gia tộc võ tu?”

“Đương nhiên có, võ tu là ít, nhưng cũng không phải chết tuyệt. Bạch gia này không chỉ là gia tộc võ tu, hơn nữa tộc trưởng của bọn họ, vẫn là đại tu Chân Lực hậu kỳ, chỉ là.....”

Mặc Trúc đề thấp âm thanh: “Bạch gia những năm này không chịu bán mạng giúp người, chịu áp chế của vài gia tộc chung quanh, hiện tại ngay cả cửa hàng cũng không có, chỉ có thể đến Ngư Long Tập cùng chúng ta bày quầy.”

“Ta nhớ kỹ.”

Trần Tam Thạch lại hỏi: “Xin hỏi đạo hữu, có biết nơi nào có thể mua được truyền thừa như công pháp hay không?”

“Công pháp?”

Mặc Trúc nghiêm túc trả lời nói: “Người ở nơi này là không mua được công pháp, cho dù mua được, cũng là hàng khiếm khuyết trong hàng phổ thông, công pháp thượng đẳng chân chính hoặc là tông môn không truyền, hoặc là gia tộc truyền thừa, cơ bản sẽ không có người nào lấy ra bán.

“Chẳng qua là.....

“Người nếu thật sự muốn, có thể đi xem hòn đảo giữa hồ ở cuối Ngư Long Tập, nơi đó là chợ đen, đồ vật bên trong..... Người hẳn là có thể hiểu đi? Nhưng mà phương diện an toàn

không bằng Ngư Long Tập có bảo đảm, trong đó lợi hại, cần chính người tự mình cân nhắc.”

“Đa tạ đạo hữu.”

Trần Tam Thạch chấp tay.

Hai tấm phù lục này, mua đáng giá.

Nhớ lại lúc trước, chỉ là chỉ một con đường, lão đầu nhi Mặc này đã muốn ba khối linh thạch, có thể nói là chuyên môn hãm hại người không hiểu.

Trông thấy đan dược không bán được.

Trần Tam Thạch cũng không tiếp tục tiêu hao nữa, mà là thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này.

Hắn theo lời lão đầu nhi Mặc nói, đi dọc theo đường phố thẳng tới phía trước, quả nhiên liền thấy ở chỗ ngoặt, có một quầy hàng cực kỳ đặc thù, trên bàn bày đặt đều là đao kiếm, hơn nữa cũng không phải pháp khí, ở trong chợ có vẻ có chút không hợp.

Chủ quầy là một nam tử trung niên có vài phần khí chất nho nhã, thông qua 【Quan Khí Thuật】 có thể đại khái phán đoán, sợ rằng đã là cảnh giới Chân Lực, thực lực trên Võ Thánh.

“Huynh đài này, là muốn tới mua binh khí?”

Nam tử trung niên giới thiệu nói: “Nơi này của chúng ta có đủ loại Huyền Binh cực phẩm, đều là tự mình đánh ra, cũng có binh khí cảnh giới Chân Lực, nếu người cần ta có thể lấy ra cho người xem một chút.”

“Huynh đài, xin lỗi, tại hạ không phải tới mua binh khí.”

Trần Tam Thạch có chút xấu hổ nói: “Mà là đến bán đồ.”

“Bán đồ?”

Trên mặt nam tử trung niên toát ra một vẻ thất vọng: “Người người này cũng thật là, mọi người bán đồ đều là bày quầy, nào có người như người tìm tới tận cửa.”

“Huynh đài, không bằng người nhìn trước xem?”

Trần Tam Thạch từ trong bình sứ lấy ra một viên đan dược, nói: “Nơi này của ta có cả Dưỡng Kinh Đan và Chân Vũ Đan, những thứ này huynh đài dùng không được, nhưng có lẽ có thể cho tiểu bối trong nhà, đều là hàng tốt.”

“Hai loại này?”

Nam tử trung niên hơi hơi đề cao một chút hứng thú, hần cầm Dưỡng Kinh Đan cẩn thận kiểm tra, hỏi: “Có thể cho ta xem Chân Vũ Đan một chút được không?”

Trần Tam Thạch mở ra một bình sứ khác, nhưng không giao ra ngoài, mà là để cho đối phương cách khoảng cách quan sát.

Một viên Chân Vũ Đan giá trị hai trăm khối linh thạch, tự nhiên không thể tùy ý giống như Dưỡng Kinh Đan.

“Ngài!”

Nam tử trung niên đứng lên nói: “Ngài chẳng lẽ là luyện đan sư chuyên môn luyện chế đan dược cho võ tu?”

“Không tính đi.”

Trần Tam Thạch thành thật nói: “Nhưng xác thực là luyện đan sư.”

“Đan dược này của ngài, ta đều muốn.”

Nam tử trung niên rất hào phóng nói: “Dựa theo giá cao nhất trên thị trường cho người. Ngoài ra, đạo hữu có thể luyện chế ra đan dược luyện thể nhị giai không? Ta cũng có thể bao hết!”

“Tại hạ chỉ là luyện đan sư nhất giai.”

Trần Tam Thạch lắc đầu.

Luyện đan, là liên quan đến cường độ thần thức.

Mà thần thức, lại liên quan đến cảnh giới pháp tu cao thấp.

Muốn luyện chế ra đan dược nhị giai, thì nhất định phải có thần thức đủ cường đại.

Từ góc độ này mà nói.

Đề thăng cảnh giới pháp tu, tính tất yếu rất lớn.

Đơn thuần võ tu, cơ bản không thể dựa vào chính mình để luyện đan, vẽ phù, bày trận.

“Như vậy a.”

Nam tử trung niên có suy nghĩ gì đó gật gật đầu, sau đó tự giới thiệu nói: “Tại hạ Bạch Lân Huân, không biết đạo hữu họ gì tên gì?”

Trần Tam Thạch báo tên giả.

Sau khi nhận thức lẫn nhau, Bạch Lân Huân mời nói: “Đạo hữu là luyện đan sư, nhưng lại luyện chế đan dược cho võ tu, chắc hẳn là kỳ tài song tu Võ Pháp, tới Ngư Long Tập làm sinh ý, chắc hẳn là một tán tu.

“Không biết Trương huynh đệ, có hứng thú gia nhập Bạch gia chúng ta hay không? Làm cung phụng của Bạch gia ta, linh thạch hàng tháng sẽ không ít, tài nguyên Võ Đạo cũng sẽ chia sẻ với ngươi.”

Chương 773: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh

(3)

“Tại hạ nhân văn đã học quen rồi.”

Trần Tam Thạch từ chối nói: “Sợ rằng không thích hợp dừng lại ở một nơi.”

“Thật sự không được?”

Bạch Lâm Huân bổ sung nói: “Trương huynh đệ, con đường võ tu của chúng ta quanh co khúc khuỷu, nếu không có thể lực trợ giúp, thì rất khó tiến giai đến cảnh giới trên Chân Lực trước một trăm hai mươi tuổi.

“Hơn nữa Trương huynh đệ, cũng không có đan phương nhị giai đi?

“Ta có thể làm một cam đoan.

“Chỉ cần Trương huynh đệ làm cung phụng của Bạch gia ta, chờ đến khi ngươi có thể luyện chế ra đan dược nhị giai, thì trực tiếp lấy đan phương ra chia sẻ với ngươi, như thế nào?”

Đan phương nhị giai.....

Trần Tam Thạch có chút động tâm, nhưng cũng nghe ra.

Đối phương sở dĩ coi trọng hẳn như vậy, đại xác suất vẫn là coi trọng thân phận luyện đan sư.

Dù sao.

Võ tu không có pháp lực, là luyện không thành đan.

Mà luyện đan sư trong tu sĩ, thọ nguyên có hạn, sẽ không lãng phí phần lớn thời gian vào đan dược Võ Đạo ăn lực không lấy lòng được này, cho nên, luyện đan sư hiểu được luyện chế đan dược Võ Đạo, đối với võ tu mà nói, là tài nguyên cực kỳ trân quý.

Trần Tam Thạch nếu có thể lấy được đan phương nhị giai, đối với đề thăng sau khi tiến vào cảnh giới Chân Lực khẳng định sẽ có ích lợi rất lớn.

Nhưng vẫn là câu nói kia.

Hắn không phải người của thế giới này, không thể dừng lại lâu.

“Huynh dài thứ lỗi.”

Cuối cùng, Trần Tam Thạch vẫn cự tuyệt.

“Được rồi.”

Bạch Lân Huân mặc dù thất vọng, nhưng cũng không nói thêm cái gì: “Bất quá, sinh ý hôm nay, ta vẫn sẽ tiếp tục cùng Trương huynh đệ làm, không chỉ muốn làm, hơn nữa muốn làm lớn! Ta chuẩn bị, đặt trước một đám Chân Vũ Đan ở nơi này của huynh đệ, không biết có khả thi hay không?”

“Chân Vũ Đan?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Bạch huynh muốn bao nhiêu?”

“Mười viên.”

Bạch Lân Huân nói: “Mỗi viên dựa theo giá hai trăm khối linh thạch của Bách Bảo Lô, ta có thể trả trước một phần năm tiền đặt cọc, cũng chính là bốn trăm khối linh thạch, như thế nào?”

“Đây không phải là một số lượng nhỏ.”

Trần Tam Thạch không có trực tiếp đáp ứng: “Bạch huynh không sợ ta lấy tiền đặt cọc trực tiếp biến mất? Dù sao ta cũng không phải là thường trú ở trong Đại Trạch phường thị.”

“Chân Vũ Đan cũng không dễ bán, Trương huynh nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội kiếm linh thạch này.”

Bạch Lâm Huân tự tin nói: “Lại nói, người tập võ chúng ta, chẳng lẽ lại giống như những pháp tu kia cả ngày âm mưu quỷ kế, lòng dạ hẹp hòi?”

“Bạch huynh là người sáng khoái, chỉ là không biết có yêu cầu gì đối với thời gian hay không?”

Trần Tam Thạch như thật nói: “Không lâu sau, ta sẽ viễn du, trong thời gian ngắn có thể sẽ không trở về.”

“Trong vòng năm năm!”

Bạch Lâm Huân nói: “Tổng không có vấn đề đi?”

“Được, sinh ý này, ta làm.”

Trần Tam Thạch đáp ứng.

Năm năm.

Đối với tu tiên giả mà nói có lẽ không tính là dài, nhưng đối với võ tu tuyệt đối không ngắn, cho thời gian dài như vậy, cơ bản là tương đương với cho tín nhiệm tuyệt đối.

Sinh ý bàn xong.

Dưỡng Kinh Đan và Chân Vũ Đan, tổng cộng bán ra hai trăm hai mươi khối linh thạch.

Đối phương cho bốn trăm khối linh thạch tiền đặt cọc.

Cộng thêm con rắn đối phương cũng mua đi.

Lại thêm sư phụ lưu lại.

Hiện nay gia sản của Trần Tam Thạch, là bảy trăm ba mươi khối linh thạch.

Hắn thu hồi linh thạch: “Bạch huynh, vậy chúng ta lần sau gặp lại.”

“Được.”

Bạch Lâm Huân cũng chấp tay nói: “Tại hạ sẽ chờ Trương huynh đi Mai Sơn tìm ta, tái hội!”

Sau khi từ biệt.

Trần Tam Thạch lại đi chợ đen đảo giữa hồ.

Phí vào cửa của chợ đen càng đắt, cần tám khối linh tinh, trả tiền sau, sẽ có người chèo thuyền đưa vào bờ.

Thực vật trên đảo giữa hồ rậm rạp.

Hơn nữa đều là cây cối màu đen, nhìn giống như đúc Xích Lĩnh Sơn, bầu không khí âm trầm, tu sĩ lui tới hoặc là mang mặt nạ, hoặc là mặc hắc bào, hắn đoán được cho dù là lộ mặt cũng đã dùng qua thủ đoạn dịch dung cải mặt.

Bên trong chợ đen, cũng không còn là bày quầy ngoài trời, mà là từng gian từng gian nhà gỗ nhỏ, cung cấp cho tu sĩ giao dịch riêng, trước cửa nhà gỗ sẽ treo bảng, đánh dấu pháp khí, đan dược các loại.

“Thu pháp khí không?”

Trần Tam Thạch đi vào một gian nhà gỗ, từ trong túi trữ vật móc ra một cái phát trần và một thanh phi kiếm.

Tu sĩ mang mặt nạ rất nhanh đưa ra giá cả: “Hai cái cộng lại, sáu mươi khối linh thạch.”

Trần Tam Thạch nhấn mạnh nói: “Đây đều là pháp khí trung phẩm.”

“Đạo hữu.”

Âm thanh của tu sĩ mang mặt nạ có chút khàn khàn: “Đồ vật giết người đoạt của, cũng không cần phải mặc cả đi? Nếu người chê rẻ, người đi nơi khác tìm kiếm.”

“Cho người.”

Trần Tam Thạch không có trả giá.

Pháp khí của người chết lộ diện càng nhiều, thì càng dễ dàng bị người nhận ra.

Đặc biệt là thanh phi kiếm kia, vẫn là của đệ tử Thanh Huyền Sơn.

Hắn cầm sáu mươi khối linh thạch, lại hỏi: “Ta thấy tám gỗ trước cửa của đạo hữu, viết nơi này của người có công pháp bán, không biết là công pháp dạng gì?”

“Ba!”

Tu sĩ mang mặt nạ đem một khối ngọc giản đặt ở trên bàn.

Trong ngọc giản, là giới thiệu công pháp và nội dung không hoàn chỉnh.

Trần Tam Thạch rót một tia linh lực vào trong đó.

《Thôn Hỏa Quyết》.

Luyện Khí kỳ công pháp hỏa thuộc tính.

Bắt nguồn từ Thiên Viêm Tông của Vô Tận Hỏa Vực, thuộc về công pháp thượng thừa.

Hắn xem vài nhà trong chợ đen, phát hiện cũng chỉ có bộ công pháp này là tốt nhất: “Giá bao nhiêu?”

“Một ngàn khối linh thạch.”

Tu sĩ mang mặt nạ căn bản không cho cơ hội trả giá: “Đây chính là công pháp thượng thừa, nếu có thể bổ sung nội dung tiếp theo, nghe nói có thể tu luyện ra thánh hỏa sánh bằng hỏa

mạch, đừng nói là chợ đen, chính là toàn bộ Đại Trạch phường thị cũng chỉ có một phần này, hơn nữa công pháp này có cấm chế đặc thù, là không có biện pháp làm ra bản sao, cũng chính là bán cho người sau đó là không còn, cho nên sẽ không rẻ một khối linh thạch nào.”

Chương 774: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh (4)

Một ngàn khối linh thạch!

Có thể nói là giá trên trời.

Trần Tam Thạch cho dù là đem tất cả linh thạch trên người lấy ra cũng không đủ số, đừng nói là về sau còn có một vài thứ cần mua.

Cũng may hắn sớm có chuẩn bị, linh quang vừa lóe, liền có một cuộn da dê xuất hiện ở trong tay: “Đạo hữu, ta lấy nó đến đổi, như thế nào?”

“Đây là.....”

Ánh mắt dưới mặt nạ của tu sĩ xẹt qua một tia kinh ngạc: “Công pháp Thần Đạo hương hỏa và thông linh quyền trục?”

Trước khi tới.

Trần Tam Thạch đã làm một ít công khóa ở trong Tàng Thư Các.

Thần Đạo hương hỏa ở trong tu tiên giới, là một loại tồn tại phi thường đặc thù.

Bọn họ không cần dựa vào linh khí thiên địa, chỉ cần thông qua hương hỏa mà phạm nhân cúng bái là có thể tu hành, nhưng mà pháp môn cụ thể đều nắm giữ ở trong quốc gia mà một vài tông môn đặc thù quản lý, nổi tiếng nhất, chính là Phật

Quốc của Tây Ngưu Hạ Châu và các nước tà thần của Lôi Minh Sát Châu.

Hơn nữa.

Tu hành của Thần Đạo hương hỏa cực kỳ đặc thù, thiên tư của bọn họ không giống như pháp tu và võ tu, có thể trực tiếp thông qua thể chất phán đoán, mà là đơn thuần dựa vào tồn tại tương tự như ngộ tính.

Tỷ như cái gọi là “Tuệ căn” của Phật Quốc.

Một vài tu sĩ, tư chất pháp tu và võ tu đều rất kém, hết lần này tới lần khác tuệ căn không tới, cho nên đổi tu Thần Đạo hương hỏa, trở thành cơ hội nghịch thiên cải mệnh của không ít tu sĩ, nhưng mà truyền thừa của Thần Đạo hương hỏa rất trân quý.

Cao nhất là giá trị của cuộn da dê, được xưng là thông linh quyền trục.

Có thông linh quyền trục, thì nhất định có thể trở thành đệ tử của bất kỳ tông môn nào, đạt được hương hỏa tài nguyên cực tốt, cho nên giá trị phi phàm.

Thông linh quyền trục của chính thần đạo, ở trong chợ đen có thể bán được tận ba ngàn khối linh thạch, giá cả gấp ba lần 《Thôn Hỏa Quyết》.

Thông linh quyền trục của tà thần đạo, thì tương đối rẻ một chút, chỉ có thể bán năm trăm khối linh thạch.

Trần Tam Thạch đều có cả hai.

Nhưng hắn chỉ lấy ra chính thần đạo.

Công pháp của tà thần đạo lưu ra ngoài, chỉ có thể nhiều thêm một tà tu hại người.

“Nhìn rõ chưa?”

Trần Tam Thạch đem cuộn da dê lấy đi.

“Nhìn rõ.”

Tu sĩ mang mặt nạ trầm giọng nói: “Có thể đổi, nhưng ta chỉ có thể bổ sung cho người một ngàn khối linh thạch, dù sao nhìn bề ngoài giá trị của quyền trục cao hơn, nhưng ta còn cần phải nghĩ biện pháp bán ra, nhiều nhất, lại cho người một phần đan phương Thanh Linh Đan.”

Thanh Linh Đan, thuộc về đan dược trung phẩm nhất giai, có thể đề cao hiệu suất tu luyện của Luyện Khí trung kỳ, cũng coi như tương đối trân quý, chỉ là đan phương có thể bán lại, giá cả thực tế không cao như vậy, nhưng cũng coi như không tồi.

“Thành giao.”

Cuối cùng Trần Tam Thạch gật đầu đáp ứng.

Hai người đổi công pháp, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì đạt thành giao dịch.

Rời khỏi đảo giữa hồ.

Trần Tam Thạch lấy tốc độ nhanh nhất trở lại Bách Bảo Lâu trong phường thị, tiến hành mua sắm với số lượng lớn.

【Nguyên liệu Chân Vũ Đan x15】

Giá cả: Một ngàn năm trăm khối linh thạch.

【Nguyên liệu Dưỡng Kinh Đan x20】 .

Giá cả: Hai mươi khối linh thạch.

【Túi trữ vật linh sủng】 Giá cả: Năm mươi khối linh thạch.

【Hoàng Long Hoàn x20】

Giá cả: Một trăm sáu mươi khối linh thạch.

【Nguyên liệu Thanh Linh Đan x5】

Giá cả: Hai mươi lăm khối linh thạch.

Tổng tiêu phí một ngàn bảy trăm năm mươi lăm khối linh thạch.

Có chút xấu hổ là.

Linh thạch trên người Trần Tam Thạch còn thiếu hai mươi lăm khối, chỉ có thể mở miệng, muốn mượn linh thạch bán phi kiếm vốn nên thuộc về Tiểu Ngọc Qua: “Mượn ta một chút, chờ ta luyện đan bán tiền sẽ trả lại cho người.”

Linh thạch mới vừa đến tay còn chưa nóng, Chiêu Chiêu đau lòng không thôi: “Người, người sẽ trả tiền không?”

“Bao trả.”

Trần Tam Thạch đoạt lấy túi, đem tất cả linh thạch đổ ở trên bàn, rốt cục gom đủ toàn khoản.

Tất cả đồ vật thu vào túi trữ vật.

Bọn họ đi thẳng đến khu nhà ổ chuột.

Kế tiếp chỉ cần lấy được Cảnh Thần Quả, thì hành trình lần này coi như viên mãn, có thể trở về Đông Thắng Thần Châu, bắt tay chuẩn bị tiến giai đến cảnh giới Chân Lực.

Sở dĩ cuối cùng mới lấy quả.

Là bởi vì cái treo thưởng của Ngụy Huyền kia là công khai, hắn vừa lĩnh sau đó tương đương với “Ngọc tốt ở trong nhà”, khó tránh khỏi bị người nhìn chăm chăm, nào còn dám đi nơi như chợ đen.

Lấy được đồ vật lập tức rời đi, mới là lựa chọn chính xác.

“Đi thôi.”

Trần Tam Thạch thu Thiên Tâm vào túi trữ vật, sau đó dẫn theo Chiêu Chiêu một đường đi đến khu nhà ổ chuột, dựa theo dãy số trên bảng gỗ, tìm được Giáp Đinh hiệu, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa gỗ hư hỏng.

“Xin hỏi, Ngụy lão tiên bối có ở nhà không?”

“Là ai?”

Trong phòng, vang lên âm thanh của nữ nhân.

“Chúng ta là bằng hữu của Ngụy tiên bối.” Chiêu Chiêu trả lời nói.

“VẬY..... Đạo hữu mời vào.”

Mặc dù hoàn cảnh của khu nhà ổ chuột tương đối kém, nhưng bảo đảm an toàn cơ bản vẫn là có, giữa ban ngày ban mặt sẽ không có người làm loạn, nếu không sinh ý của phường thị cũng không làm được.

“Két ——”

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Chỉ thấy trong phòng đơn sơ, ngồi một phụ nhân, từ dung mạo mà nhìn bất quá là hơn ba mươi tuổi, bộ dạng xinh đẹp, **【Quan Khí Thuật】** nhìn xem cũng là một Võ Thánh, chỉ là sắc mặt tái nhợt, khí tức suy yếu, môi càn là đen kịt phát tím, một bộ dạng hấp hối.

Trần Tam Thạch chấp tay nói: “Đạo hữu là?”

Hắn nhìn ra người này trúng độc không cạn.

Phỏng chừng Ngụy Huyền lấy Cảnh Thần Quả đổi,

“Ta, ta là đạo lữ của Ngụy Huyền, họ Tống tên Quế Chi.”

Tống Quế Chi nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai người, cười thâm giải thích nói: “Các người đừng nhìn dung mạo của ta trẻ tuổi, kỳ thật ta cũng hơn chín mươi tuổi rồi, sở dĩ bảo trì dung

nhan, là trước đây lão Ngụy nhà ta tiêu tốn số tiền lớn mua cho ta một viên Định Nhan Đan.”

Chương 775: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh (5)

“Định Nhan Đan?”

Trần Tam Thạch âm thầm nhớ kỹ ở trong lòng.

“Nói đi cũng phải nói lại.”

Tổng Quế Chi gắng gượng rót nước: “Hai vị đạo hữu lạ mặt, vì sao ta chưa từng nghe lão Ngụy nhắc tới?”

“Chúng ta là đến đưa cá.”

Chiêu Chiêu xách hai chân sau của Tu Bích Ngư đang hôn mê.

“Cá?”

Tổng Quế Chi ngần ngại: “Hôm nay có một người, nói tìm được Tu Bích Ngư, đã gọi lão Ngụy nhà ta đi lấy, các người có thể đã tới chậm một chút.”

“Đã có người rồi?”

Trần Tam Thạch từ khi rời khỏi Xích Lĩnh Sơn đến hiện tại, tổng cộng cũng không quá nửa ngày.

Hơn nữa hấn sớm đã nghiên cứu.

Gần đó có thể tìm được Tu Bích Ngư, chính là Thác Thủy Hà của Xích Lĩnh Sơn.

Nhưng hấn ở phụ cận, cũng không có phát hiện người thứ hai câu cá: “Đạo hữu, có thể tiết lộ là ai không?”

“Lục Bá Khâm.”

Tổng Quế Chi nói: “Lục chấp sự của Đại Trạch phường thị, danh tiếng rất tốt. Sáng sớm hôm nay hấn tìm người mời lão Ngụy nhà ta, đi Xích Lĩnh Sơn một đơi tìm hấn lấy con cá vừa mới câu được.”

“Hấn?”

“Hồng rồi!”

Trần Tam Thạch thầm kêu không tốt.

.....

Hoang dã thông hướng Xích Lĩnh Sơn.

Nơi này đã thoát khỏi phạm vi của phường thị, không chịu phường thị bảo hộ, hơn nữa chính là lúc hoàng hôn, các tu sĩ đi săn đều nhao nhao xuống núi rời đi, có người thu hoạch đầy đủ, có người thiếu tay thiếu chân, cũng có người khiêng thi thể của đồng bạn, còn có người rõ ràng tay không mà về, trên mặt lại có vui mừng không thể ức chế được.

Theo sắc trời dần dần tối sầm lại, bốn phía cũng trở nên càng thêm hoang vắng yên tĩnh.

Ngụy Huyền khiêng cự nhận, bước nhanh về phía trước.

Tại sau khi đến một mảnh rừng rậm, rút cục thấy được người muốn gặp.

“Lục huynh đệ!”

Trên mặt già nua của Ngụy Huyền lộ ra vui vẻ.

“Lão Ngụy a.”

Lục Bá Khâm mỉm cười nói: “Ta không phải đã nói rồi sao, ngày mai ta tự mình đưa tới cho ngươi, không cần thiết đến vào lúc tối như vậy, phụ cận vào buổi tối sẽ có cường đạo xuất hiện, rất nguy hiểm.”

“Độc tố của đạo lữ ta một ngày lại nặng hơn một ngày, bất cứ lúc nào cũng có thể xâm nhập vào trong tim, đến lúc đó thì không kịp.”

Ngụy Huyền đuổi tay nói: “Lục chấp sự, vất vả người đưa Tu Bích Ngư cho ta đi.”

“Biết người gấp gáp.”

Lục Bá Khâm bảo trì cười: “Nhưng mà lão Ngụy, người luôn phải đem Cảnh Thần Quả cho ta nhìn trước chứ?”

“Người yên tâm.”

Ngụy Huyền từ trong túi trữ vật lấy ra quả: “Cảnh Thần Quả này là chấp sự đường cho ta, còn có thể là giả sao?”

“Ừ.”

Lục Bá Khâm tiếp nhận, cẩn thận đánh giá dưới ánh trăng, sau đó thu vào trong túi: “Xác thực không có vấn đề gì.”

“Cá đâu?”

Ngụy Huyền thúc giục nói: “Lục chấp sự, còn làm phiền người nhanh chóng đưa Tu Bích Ngư cho ta.”

“Cá?”

Lục Bá Khâm vẫn còn cười, nhưng đã không thể cảm nhận được ý cười: “Lão Ngụy, ngày mai ta mới đưa cho người.”

“Người, người.....”

Ngụy Huyền tựa hồ có chút tức giận, nhưng cuối cùng vẫn là vỗ đùi nói: “Thôi, Lục huynh thanh danh bên ngoài, lại là chấp sự của chấp pháp đường, chắc hẳn sẽ không lừa lão phu, vậy lão phu sẽ trở về trước.”

Hắn nói xong ho khan, sau đó run run rẩy rẩy xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của hắn, ánh mắt của Lục Bá Khâm càng thêm âm lãnh, một thanh trường đao lặng yên không tiếng động xuất hiện ở trong tay.

“Àm ——”

Nhưng cũng ngay tại lúc hắn chuẩn bị ra tay.

Rõ ràng một khắc trước còn già nua, đi đường có chút còng lưng Ngụy Huyền, đột nhiên bộc phát ra chân khí mênh mông cuộn cuộn, không biết lúc nào đã nắm chặt cự nhận ở trong tay, dưới ánh trăng trở nên đen nhánh chói mắt, giống như mực nước nồng đậm hắt xuống.

“Àm ——”

Đại địa nổ tung, bụi đất mù mịt.

Chỉ là hắn có thể cảm giác được, mình cũng không có đánh trúng mục tiêu.

Trên ngọn cây cao hơn mười trượng, Lục Bá Khâm cầm đao mà đứng, hắn nhìn xuống lão nhân trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Lão Ngụy a, ta đã nói ngày mai sẽ đưa cá cho ngươi, ngươi lại không thèm nghe, thậm chí còn muốn hạ sát thủ sao?”

“Lục Bá Khâm, nếu không có cá, thì trả Cảnh Thần Quả lại đây!”

Ngụy Huyền giận không thể át.

“Ngụy Huyền a, ta nhớ rõ ngươi cũng là võ tu đến từ phạm tục, cùng với đạo lữ của ngươi, ở thế giới kia, còn được xưng là cặp đôi hiệp lữ đệ nhất thiên hạ, như thế nào ngay cả điểm cảnh giác này cũng không có? Chắc chắn, đây thật sự là quan tâm thì loạn a.”

Lục Bá Khâm trào phúng nói: “Tu Bích Ngư là không có, bất quá ngươi đã si tình như vậy, ta ngược lại có thể đưa các

người đi dưới kia đoàn tụ, nói không chừng tương lai luân hồi chuyển thế, lại là một đời phu thê!”

“Lách cách ——”

Hắn xoay chuyển cơ quan của chuỗi đao.

Ở giữa lưỡi đao và chuỗi đao, nối liền bằng dây xích, phạm vi công kích của đao vốn chỉ có ba thước, trong nháy mắt đạt tới hơn mười trượng, gào thét, hóa thành một con giao long ba đầu.

Ngụy Huyền không sợ chút nào, cự nhận trong tay như mực nước hắt xuống, ở trên hoang dã triển khai một hồi chém giết kịch liệt cùng giao long ba đầu.

Lúc bắt đầu.

Mặc dù Ngụy Huyền rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng coi như có thể chống đỡ.

Nhưng từ hiệp thứ mười bắt đầu, chân khí của hắn liền tuột dốc không phanh, rõ ràng có chút chống đỡ không được.

Đến hiệp thứ mười lăm, thì triệt để thất bại.

Cự nhận xoay tròn bay ra, khảm nhập vào trong một tảng đá lớn, thân thể già nua càng bay ra ngoài mấy chục trượng sau đó nặng nề đập xuống đất, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, lại không thể đứng lên được nữa, chỉ có thể nằm ở trên mặt đất tận lực thở dốc, giống như một con chó già sắp chết.

“Thật đáng buồn a.”

Lục Bá Khâm hơi hơi lắc đầu, cảm khái nói: “Đây chính là chúng ta võ tu, thân thể sẽ ở trong thời gian hữu hạn suy yếu, cho dù từng ở trong thế giới của mình là đệ nhất thiên hạ, cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành ngay cả đao cũng cầm không được.”

Chương 776: Phường thị treo thưởng, bạch bào vang danh

(6)

Hắn đang nói chuyện, nhưng động tác trên tay không có chậm lại, dây xích đao vung đi, muốn trực tiếp chém rơi đầu của lão nhân.

Phải nhanh chóng quyết chiến!

Mặc dù nơi này hẻo lánh, nhưng động tĩnh đánh nhau vẫn có khả năng hấp dẫn tu sĩ khác đến, nếu bị người nhìn thấy, mình ở Đại Trạch phường thị sẽ không lẫn lộn được nữa.

Đừng nói là.

Hắn chốc lát nữa còn phải nguy tạo hiện trường, giá họa cho người khác.

Ngay tại trong nháy mắt lưỡi đao sắp rơi vào cổ của Ngụy Huyền, phía trước đột nhiên bộc phát ra một cỗ chân khí đáng sợ, một con Thần Thú Chu Tước do sát khí, chân khí ngưng tụ mà thành nhào lên trên lưỡi đao.

Dưới lực va chạm thật lớn.

Dây xích đao không chịu nổi chế bay ngược ra ngoài.

Lục Bá Khâm không chế cơ quan thu hồi dây xích sắt, để cho lưỡi đao và chuôi đao một lần nữa kết hợp lại với nhau, vẫn là dưới lực va chạm thật lớn liên tiếp lùi lại mấy bước mới dừng lại, hắn nhìn lại.

Chính là không lâu trước đó ở trong Xích Lĩnh Sơn mạch mới gặp qua bạch bào kia!

“Là ngươi?!”

Lục Bá Khâm đại nộ nói: “Dám tới phá hư chuyện tốt của ta, vậy cùng chết ở nơi này đi!”

Đối phương không nói lời vô ích, tiếng dây cung liên tiếp vang lên.

Thanh Long, Bạch Hồ, Huyền Vũ.....

Tứ tượng chân khí, nổi gót mà đến!

“Ầm ——”

Lục Bá Khâm chém Thanh Long trước, cánh tay tê dại, lại chém Bạch Hồ, mũi đao đứt gãy, cho đến khi đối mặt với Huyền Vũ, lại không thể ngăn cản được, chỉ cảm thấy trước mặt có một ngọn núi Thái Sơn đè ép mà đến, binh khí rơi khỏi tay, thân thể giống như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài, khảm nhập vào mặt đất sau đó lại lăn ra ngoài hơn một trăm bước, cho đến khi đụng gãy một cây đại thụ cao chọc trời sau đó mới dừng lại, đã sớm là kinh mạch đứt gãy, liên tục không ngừng phun máu.

Như thế nào có khả năng!

Không chỉ Ngụy Huyền là thiên hạ đệ nhất.

Hắn ở Ngao Lai Quốc, cũng là đạo thánh đệ nhất thiên hạ!

Thiên hạ đệ nhất!

Bạch bào trước mắt này, rõ ràng cũng vẫn còn ở tại Đoạn Phàm viên mãn.

Cùng một cảnh giới, như thế nào có khả năng chênh lệch lớn như vậy!

Ngay cả mũi tên đôi phương bắn ra, cũng ngăn không được!

Không có thời gian suy nghĩ.

Lục Bá Khâm vội vàng từ trong ngực lấy ra một tấm phù lục, sau đó sau lưng triển khai một đôi cánh ánh sáng, liền bay về phía xa, trong nháy mắt đã đến mấy trăm bước bên ngoài.

Trần Tam Thạch đang muốn lấy ra Phì Yển Phù, trong lòng đột nhiên có liên hệ gì đó.

Hắn lấy ra túi trữ vật linh sủng.

Một đạo lưu quang rơi xuống đất, hóa thành một con ngựa trắng.

Dưới tiếng ngựa trắng hí vang, trận trận linh lực ba động, gia trì ở trên móng ngựa, rõ ràng là đang chạy như điên, nhưng căn bản không nghe thấy tiếng vó ngựa, cảnh sắc hai bên ở trong quá trình nhanh chóng lùi lại nhanh chóng mờ hồ.

Tốc độ của Thiên Tầm.

Vậy mà không kém chút nào so với Lục Bá Khâm sử dụng phù lục phi hành!

Nó đã đột phá!

Sớm ở thời điểm Lương Châu, Thiên Tầm đã thường xuyên cùng nhau tu luyện.

Bất tri bất giác, nó đã trở thành yêu thú nhất giai!

“Chết tiệt.....”

Lục Bá Khâm sợ hãi thất sắc, trơ mắt nhìn khoảng cách giữa ngựa trắng bạch bào và mình càng ngày càng gần.

Đồng thời.

Động tĩnh đánh nhau rốt cục là hấp dẫn tu sĩ đến xem tình huống.

Tổng cộng có hai người, đều là đồng liêu của chấp sự đường, một người là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, một người khác thì là Võ Thánh.

“Triệu huynh!”

Việc đã đến nước này, Lục Bá Khâm cũng không cố kỵ nhiều như vậy, hắn trực tiếp lấy Cảnh Thần Quả ra ngoài, ném vào trong tay của Võ Thánh kia: “Triệu huynh, người này là cường đạo! Giết hắn, Cảnh Thần Quả chính là của ngươi!”

“Ồ?!”

Triệu tính Võ Thánh nhìn Cảnh Thần Quả trong tay, thần sắc vui mừng.

Đồ vật này đại biểu cho cái gì, không cần nói.

“Lục Bá Khâm mới là cường đạo!”

Trần Tam Thạch khuyên nhủ nói: “Các hạ đừng bị hắn che mắt!”

“Ngươi nói cái gì?!”

Con ngươi của Triệu tính Võ Thánh đảo một vòng, liền đoán được Cảnh Thần Quả có thể là của bạch bào trước mắt này, lập tức trong mắt xẹt qua một tia tham lam.

Đây chẳng phải là để hắn đem đồ vật đến tay trả lại? !

“Chém gió! Lục huynh làm sao có thể là cường đạo! Rõ ràng là ngươi!”

“Đạo hữu, một cường đạo, có thể đổi không ít linh thạch, chúng ta cùng nhau bắt hắn!”

Nói chuyện.

Lại có hai tu sĩ tụ tập lại đây.

“Àm ——”

Hắc Long phá không mà ra.

Một mũi tên bắn ra.

Triệu tính Võ Thánh lập tức ý thức được mình ngăn không được, nhưng hấn mặc kệ như thế nào di chuyển né tránh, chính là trốn không thoát, cuối cùng cũng chỉ có thể giơ trường kiếm trong tay lên, cứng rắn chém lên.

“Àm ——”

Hắc Long xuyên qua lồng ngực của hấn, hấn đương trường chết bất đắc kỳ tử.

Quả Cảnh Thần kia lăn đến dưới chân của một tu sĩ khác.

Tu sĩ không đổi sắc mặt nhật lên: “Người thật lớn gan, ngay cả chấp sự chấp pháp của chấp pháp đường cũng dám giết, đây chính là ta tận mắt nhìn thấy!”

Tham niệm vô cùng, không phân nửa điểm trắng đen rõ ràng? !

Trong lòng Trần Tam Thạch dâng lên một ngọn lửa vô danh, ở đâu còn có kiên nhẫn lại giải thích đi xuống, những người này rõ ràng đều muốn nuốt thiên tài địa bảo, trong nháy mắt hấn đã ở dưới sự phụ trợ của Thiên Tầm lao đến trước mặt đối phương, binh khí trong tay đã từ đại cung đổi thành trường đao Hồng Liên.

“Keng ——”

Đao quang lóe lên.

Pháp thuật hộ thể của tu sĩ giống như thủy tinh vỡ vụn, ngực nổ tung, máu tươi đỏ sậm phun ra, dưới ánh trắng trắng như sương giống như một đóa hoa sen đỏ nở rộ.

Trần Tam Thạch duỗi tay, từ trong không trung bắt được Cảnh Thần Quả màu đỏ kia.

Nhưng mà Hồng Liên Dao cũng xuất hiện vết nứt, đao của Tôn Ly, không bằng pháp khí của những người này.

Hiện tại.

Phụ cận đã tụ tập bảy tám tu sĩ chấp pháp.

Lục Bá Khâm cũng thừa dịp này trốn đến phía sau bọn họ, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện tình náo loạn, người nơi này lập tức sẽ càng ngày càng nhiều, tiểu tử kia chỉ có thể lập tức chạy trốn, mình rốt cục là nhất về một cái mạng.

“.....”

Hắn nghĩ như vậy, lại nâng đầu lên, lập tức trong lòng run rẩy.

Bởi vì.....

Bạch bào vậy mà không có chạy trốn.

Mà là hướng về phía mình lao tới!

Điên rồi sao? !

Thật không sợ bị vây ở nơi này đi không được?!

“Đại đảm cường đạo!”

Tu sĩ chấp pháp nghiêm khắc quát: “Ngươi muốn làm cái gì?!”

“Ngăn ta!”

Dưới ánh trăng hai mắt của Trần Tam Thạch phảng phất như thiêu đốt ngọn lửa màu đỏ, âm thanh giống như sấm rền quanh quần: “Chết ——”

Một chữ chết.

Vậy mà làm cho trong lòng các tu sĩ chấn động, thân thể có chút phát run.

Sát khí thật nặng!

Bọn họ tu hành mấy chục năm, cũng từng đấu pháp với người, nhưng chưa từng gặp qua sát khí trên người ai có thể nặng như vậy, ở thời điểm bộc phát ra, giống như sóng thần, phảng phất như là từ trong núi tây bắc biển máu giết ra ngoài!

Cho dù là cường đạo bình thường, cũng không có khả năng có sát khí nặng như vậy a!

Hai tu sĩ đứng ở phía trước, mạnh dạn xông lên.

Trường đao khiếm khuyết biến mất, thay thế là..... Một con ngân long!

Trần Tam Thạch biết, tể ra trường thương tất nhiên sẽ bại lộ thân phận, nhưng việc cấp bách, vẫn là trước tiên dùng tốc độ nhanh nhất thoát thân càng thêm trọng yếu, nếu không chờ đến khi càng nhiều tu sĩ đi tới, lại muốn đi chỉ sợ sẽ rất phí sức.

Hơn nữa.....

Hắn đã muốn kế thừa ngân thương, tự nhiên cũng phải kế thừa hậu quả mà Long Đám Lượng Ngân Thương mang đến.

Kẻ thù của sư phụ, còn chưa có chết đâu.

“Trần Tam Thạch” là “Y bát kế thừa nhân” của Trần Thủ Sử Tôn Tượng Tông, cũng rất dễ dàng có thể tra được, hoặc là nói căn bản không cần tra, vốn chính là chuyện tình trên mặt.

Vẫn là tu tiên giới tìm đến cửa, đều là chuyện tình sớm muộn.

Cho nên, vốn dĩ cũng không có gì phải sợ.

Đã muốn tới, thì tới thống khoái một chút.

Giết thống khoái một chút!

“Àm!”

Chân khí cuộn cuộn!

Ngân long lướt qua!

Hai người ngã xuống.

Lại không có người nào dám ngăn cản chút nào!

Ngân thương này? !

Một tu sĩ trong đó, chỉ cảm thấy quen mắt.

Bình khí của Quỷ Thất!

Hắn lập tức trong lòng sợ hãi!

Còn lại những tu sĩ kia, tổng cộng có sáu người, giống như thủy triều rút lui tránh ra, lộ ra Lục Bá Khâm trốn ở phía sau bọn họ, sớm đã mặt như tro tàn.

Thương mang quét qua!

Máu như suối phun!

Một cái đầu người nổ tung, vật màu đỏ trắng bắn ra ngoài bầu trời đêm, dưới ánh trăng.

Các tu sĩ vừa lui vừa chất vấn nói:

“Người đến tột cùng là người phương nào!”

“Tại sao trong tay cầm bình khí của Quỷ Thất!

“Người cho rằng người chạy trốn được sao!”

“.....”

Ngựa trắng bạch bào, ở dưới sự chú ý của các tu sĩ, rất nhanh liền mang theo sát khí sâu đậm, biến mất ở trong đêm tối, chỉ lưu lại một trận âm thanh thật lớn:

“Kẻ giết người, Trần Tam Thạch chính là!”

Chương 777: Tây Chinh, Phạt Tiên! (1)

“Ông ——”

Thông qua cổ truyền tổng trận.

Trở lại Thiên Nhai Hải Giác.

Sau khi Trần Tam Thạch xác nhận Cảnh Thần Quả không có vấn đề gì, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù có chút quanh co, nhưng may mắn là đồ đã đến tay.

Sau khi rời Xích Lĩnh Sơn, hắn không trực tiếp mang theo Tu Bích Ngư đi tìm Ngụy Huyền đòi quả.

Bởi vì lệnh treo thưởng của Ngụy Huyền là công khai.

Nếu hắn có được, rất nhanh chuyện này sẽ lan truyền khắp nơi.

Trong tình huống này, Trần Tam Thạch lại đi chợ đen, không khác gì ôm gạch vàng qua chợ, hơn nữa cũng không tiện đường. Vì vậy, hắn mới đi mua đồ trước, chuẩn bị khi rời khỏi phường thị sẽ hoàn thành giao dịch rồi rời đi với tốc độ nhanh nhất. Kết quả là quả thực hắn không bị ai theo dõi, mà Ngụy Huyền bị người theo dõi, hơn nữa còn là chấp pháp chấp sự của Chấp Pháp Đường.

Những tu sĩ này...

Thật sự là còn không bằng thổ phỉ.

Trần Tam Thạch quay đầu, nhìn cổ truyền tổng trận ảm đạm không ánh sáng, có thể xác nhận, một lúc lâu sẽ không có người đuổi theo.

Phong ấn của thế giới này mặc dù bị lung lay, nhưng vẫn tồn tại, tu sĩ Thiên Thủy Châu không thể quy mô lớn tràn vào Đông Thắng Thần Châu, chỉ có thể thông qua thời gian đặc biệt khi phong ấn bị lỏng để truyền tống, hoặc dựa vào ngọc bài của cổ truyền tống trận.

Trên thực tế.

Lần này xem xét, tu sĩ của tu tiên giới cũng luôn làm như vậy.

Tu tiên giới mệnh mông vô biên, không chỉ có Đại Trạch phường thị mà hẳn nhìn thấy, các tông môn mà Lý lão đầu nói đến, chỉ sợ cũng có rất nhiều, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để tiến vào Thần Châu, đi tìm kiếm linh mạch gọi là linh mạch.

Nếu có phát hiện gì, nhất định lại sẽ gây sóng gió ở Đông Thắng Thần Châu.

Hơn nữa dựa theo lệnh treo thưởng nặng nề của bọn họ, rất có thể đã có phát hiện.

“Sao trên người người toàn là mùi máu?”

Chiêu Chiêu được sắp xếp chờ ở gần truyền tống trận, nhìn về phía sau xem có quân địch đuổi tới hay không, hỏi: “Người giết người sao?”

“Ừ.”

Trần Tam Thạch chuyển này.

Coi như đã nổi danh ở Đại Trạch phường thị, sau này muốn đến mua đồ, còn cần phải cải trang lại dung mạo.

Rời khỏi Thiên Nhai Hải Giác.

Một đường trở lại Nam Từ tiểu thành, tụ hợp với đám người Tàn Trường Húc.

“Độc sư.”

Tần Trường Húc bẩm báo: “Xảy ra chuyện rồi!”

“Có liên quan đến tiên nhân?” Trần Tam Thạch suy đoán nói.

“Độc sư làm sao biết được?” Tần Trường Húc hơi kinh ngạc, sau đó bẩm báo nói, “Ngay sau khi độc sư đến Thiên Nhai Hải Giác, thuộc hạ nhận được tin tức truyền đến từ Bắc Lương, Tây Tề quốc liên hợp với rất nhiều tiên sư, từ Mục Châu ở phía Tây tiến vào Đại Thịnh của chúng ta, sau đó một đường thẳng tiến, chạy thẳng đến Lạc Châu.”

“Trường thành Mục Châu kiên cố, binh lực đầy đủ, nếu ta không nhớ nhầm, sau loạn Tử Vi Sơn, lại điều một vị Võ Thánh mới tới trấn thủ, sao có thể bị phá trong thời gian ngắn như vậy?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Cũng là bởi vì tiên nhân?”

“Đúng vậy.”

Tần Trường Húc trả lời: “Dựa theo tình báo truyền đến từ phía trước, căn bản là không thể đánh được, trong đội ngũ của Tây Tề quốc có tiên nhân, bọn họ có thể ngự kiếm phi hành, lại có thể đến làm hành động chém giết vào nửa đêm, giết xong tướng lĩnh liền bay đi, tướng sĩ không có biện pháp nào. Cộng thêm Tây Tề quốc đã dưỡng sức vài năm, tổn thất của loạn Minh Châu năm đó đã khôi phục được bảy tám phần, lần này lại là dùng sức mạnh của cả nước, xưng là năm trăm nghìn binh mã, thanh thế to lớn.”

“Mục Châu và Lạc Châu, lại là chiến cuộc quý dị.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tám châu ở phía Tây cộng lại, cũng có hai trăm nghìn quân đốc tiêu, hiện tại vẫn đang điều động sao? Quân Lương Châu có điều động gì không?”

“Đại bộ phận quân Bắc Lương đều đã điều đến phía Đông!”

Tần Trường Húc nói: “Đông Khánh cũng lại điều động đại quân, không tiếc giá nào áp vào biên giới, cũng có tiên sư trợ trận, Nam Từ cũng không ngoại lệ, ở mấy nơi phía trước, đã đánh nhau mấy trận nhỏ với thuộc hạ của Trần Nam vương.”

Đông Khánh.

Thẩm Quy Di?

Trần Tam Thạch đang tính toán trong lòng.

Vừa mới đuổi được man tộc, kết quả là ba nước Đông, Tây, Nam đều đã xuất động.

Điều này chỉ có thể nói rõ một vấn đề.

Linh mạch đã được tìm thấy.

Hơn nữa, e rằng là ở trong lãnh thổ của Đại Thịnh triều.

Dựa theo quy củ của tu tiên giới, thế lực nào có thể chiếm cứ địa bàn khi linh mạch khôi phục, vậy thì linh mạch sẽ thuộc về thế lực đó, cho nên mới có một trận loạn lạc thiên hạ này.

Tiên nhân đã đem cuộc chiến tranh vốn nên thuộc về bọn họ, chuyển giao lên đầu của người phàm.

Trận chiến này bất luận kết quả như thế nào, đều là sự tiêu hao quốc lực to lớn của các nước, tất cả những thứ này, đều cần bách tính lê dân đến trả giá.

“Quân Bắc Lương đã đi đến phía Đông.”

Trần Tam Thạch tính toán nói: “Đối với ta có điều động gì không?”

“Tạm thời không có.”

Tình báo của Tần Trường Húc rất tỉ mỉ: “Nghe nói khi mới khai chiến, đã từng phái người đi muốn mời độc sư đại nhân cung cấp một ít chiến lược, sau khi biết độc sư bề quan thì dứt khoát không quấy rầy nữa.

“Hiện tại trong Lương Châu thành, chỉ có Hồng Trạch doanh đóng giữ.

“Quân Bắc Lương còn lại, do Lữ tướng quân, Bùi Thiên Nam và những người khác dẫn dắt, đi đến đối đầu với Đông Khánh.”

“Nói như vậy.....”

Trần Tam Thạch trêu chọc nói: “Ta bế quan không tham chiến, triều đình không những không thúc giục ta xuất quan, ngược lại còn ủng hộ ta tiếp tục bế quan.”

“Tạm thời mà nói, quả thật là có ý này.”

Tần Trường Húc thăm dò nói: “Thuộc hạ có thể nói suy nghĩ của mình không?”

“Có cái gì không thể.”

Trần Tam Thạch dắt ngựa đi về phía trước: “Người cứ nói đi.”

“Triều đình đây là không muốn để độc sư tiếp tục lập công nữa.”

Chương 778: Tây Chinh, Phạt Tiên! (2)

Tần Trường Húc trầm giọng nói: “Độc sư mới hơn hai mươi tuổi đã là Quán Quân Hầu, cộng thêm chức vị độc sư, nếu lại tiếp tục lập công, có thể phong cái gì nữa đây.

“Triều đình không phải là không muốn dùng độc sư.

“Mà là.....

“Không dám dùng độc sư nữa.”

“Dùng hay không dùng ta đều không sao cả.”

Trần Tam Thạch nói: “Chỉ sợ cuối cùng phía Tây xảy ra chuyện. Người cầm quân của Tây Tề, cụ thể là ai, người nói rõ cho ta nghe.”

“Thông soái trên danh nghĩa là Chung Vô Tâm, độc sư đại nhân trước kia ở Minh Châu, cũng coi như đã giao thủ với hắn, bất quá lần này người chỉ huy thực sự của Tây Tề là ‘binh tiên’.”

Tần Trường Húc dừng lại một chút: “Ồ, không phải là binh tiên Dự Thượng Cung trong sử sách, mà là một ‘tiên nhân’, họ Hàn tên Tương, nghe nói người này, đến từ một thế giới khác. Hắn đã từng thống nhất bảy nước ở phạm tục, nhận được danh hiệu ‘binh tiên’ ở thế giới đó, sau đó bước vào tiên đồ, trở thành một tiên sư, lần này là do hắn toàn quyền chỉ huy chiến dịch.

“Những tin tức này, không khó để nghe ngóng.

“Tây Tề tự mình tuyên truyền ra ngoài âm ỉ.

“Suy cho cùng, Đại Thịnh triều của chúng ta có đốc sư đại nhân ở đây, nếu bọn họ không tìm một người có danh tiếng lớn hơn đứng ra, ngay cả sĩ khí cũng không nâng lên được, càng không cần nói là đánh trận.”

Thông nhất bảy nước.

Người phạm tục đi tu tiên giới cầu tiên này, thật sự là có đủ loại người, bất quá có thể đi đến bước cầu tiên này, vốn cũng đều là anh tài của một phương ở thế giới của mình, tỷ như Ngụy Huyền kia, khi còn trẻ cũng là thiên hạ đệ nhất trong giang hồ.

“Người đi thu thập tình báo chi tiết hơn, đem tình hình bố trí binh lực của quân đốc tiêu hiện nay, cùng với tuyến đường hành quân của quân địch, tất cả đều vẽ ra, không được xuất hiện sai sót, sau khi vẽ xong thì đưa cho ta xem.”

Trần Tam Thạch phân phó nói.

Hành trình đi một về một.

Bất tri bất giác chính là nửa năm trôi qua.

Hiện tại thời tiết trở nên nóng nực, nhất là độ ẩm không khí ở Nam Từ tương đối cao, thời tiết nóng ẩm, quần áo dính dính vào người, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Người tập võ sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời tiết này, nhưng tất nhiên cũng thích thời tiết bình thường hơn.

Nam Từ và Trần Nam vương cục bộ khai chiến.

Nhưng tạm thời không ảnh hưởng đến gần Lương Sơn Bạc, bọn họ có thể thuận lợi đồng hành, hơn nữa chuyện chiêu an cũng đang tiến hành có trật tự, không lâu sau, Lương Sơn Bạc sẽ quy về Đại Thịnh triều đình, cho phép bọn họ bảo lưu hai vạn binh mã, đóng quân ở Mãng Sơn phủ.

Sau khi chỉnh lý xong tình báo chi tiết hơn.

Tần Trường Húc mang theo địa đồ đã đánh dấu xong, giảng giải nói:

“Độc sư xin hãy xem.

“Sau khi Mục Châu, Lạc Châu thất thủ.

“Triều đình điều động quân đốc tiêu ở phía Tây tiến lên với tốc độ nhanh nhất.

“Thống lĩnh của quân đốc tiêu là ‘Đồng Hiểu Sơ’, chính là hậu nhân của Đồng gia, một trong mười hai thượng tướng Kỳ Lân Các được ban thưởng khi Thái Tổ lập quốc.

“Người này trước đó, vẫn luôn ở trong quân Hồ Bí của thái tử tiên nhiệm, sau loạn Tử Vi Sơn không những không bị trừng phạt, ngược lại còn được bệ hạ ban thưởng, sau khi đột phá Võ Thánh, cùng với Võ Thánh ‘Đằng Lạc’ trong đám tử sĩ, hai người bọn họ một người làm chính tướng, một người làm phó tướng, thống lĩnh quân đốc tiêu.

“Hơn nữa Đại Thịnh triều của chúng ta cũng có tiên sư.

“Một người là Khúc Nguyên Tượng, đốc sư đại nhân đã gặp ở Lương Châu.

“Một người khác là từ kinh thành đi tới, tên là Vương Tuấn.

“Cũng giống như Tây Tề.

“Hai tiên sư này, mới là thống soái thực sự của đại quân lần này.

“Sau khi hai người này đến, tiên sư bên Tây Tề mới không thể tiến hành hành động chém giết, song phương trở về bố trí chiến tranh bình thường.

“Hiện tại, quân đốc tiêu đã đến gần Lạc Thủy.

“Mà phía Tây Tề, cố thủ không ra.

“Song phương rơi vào thế giằng co.

“Quân đốc tiêu cẩn thận vững chắc, hiện tại đang đóng quân ở vùng Y Lăng, chờ đợi thời cơ.....”

“Đợi đã!”

Trần Tam Thạch ngắt lời nói: “Người nói quân đốc tiêu đóng quân ở nơi nào?”

“Nơi này, Y Lăng.”

Tay của Tần Trường Húc đặt ở trên địa đồ một khu vực rậm rạp thực vật: “Tháng sáu nóng nực, các võ tướng thì còn tốt, tướng sĩ phía dưới thật sự là chịu không nổi, liền đóng quân ở Y Lăng, tránh bạo nắng, lại có thể lấy đủ nguồn nước.”

“Quân đốc tiêu xong rồi.”

Trần Tam Thạch lại thở dài một tiếng: “Nhanh chóng viết thư báo bọn họ, lập tức rút khỏi Y Lăng, nói không chừng còn kịp, nếu chậm một chút nữa, sẽ toàn quân bị diệt.”

“Cái gì?!”

Tần Trường Húc không hiểu, nhưng đối với phán đoán của đốc sư đại nhân không hề nghi ngờ chút nào, lập tức làm theo.

.....

Kinh thành.

Vũ An hầu phủ.

Trong sân.

Phòng Thanh Vân đang đánh cờ với thập nhị hoàng tử Tào Chi.

Một ván cờ xong.

Tào Chi liên tục lắc đầu: “Lại thua rồi, tròn một trăm ván, ta là một ván cũng không thắng được Phòng tướng quân.”

“Điện hạ tiến bộ thần tốc, thua càng ngày càng ít.”

Phòng Thanh Vân đang phân loại quân cờ: “Sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ thắng, khụ khụ khụ.....”

“Phòng tướng quân gần đây sắc mặt càng ngày càng kém.”

Tào Chi không ngừng ném một quân cờ trắng lên rồi lại đón lấy, hỏi: “Có muốn ta đi Thái Y Viện, mời đám lão già đó đến xem không?”

“Vô dụng.”

Phòng Thanh Vân gật đầu, dùng nắm đấm che ở trước miệng, nửa ngày sau mới ngừng ho khan: “Vết thương cũ nhiều năm trước, đã sớm ăn sâu vào kinh mạch phổi phủ, không thể trị khỏi, cũng không còn mấy năm để sống.”

“Vậy thật sự là trời đổ kị anh tài.”

Ngữ khí của Tào Chi mang theo sự đồng tình yếu ớt: “Lạc Châu đột nhiên bùng nổ chiến sự, vốn ta còn muốn nói, có nên mời Phòng tướng quân đi qua một chuyến hay không, xem ra như vậy, vẫn nên mời tướng quân ở kinh thành điều dưỡng thân thể.”

Chương 779: Tây Chinh, Phạt Tiên! (3)

“Tranh chấp của tiên nhân, Phòng mỗ một phế nhân, đi cũng có ích gì, hơn nữa quả thật cũng không thể chịu được giày vò.”

Phòng Thanh Vân đem quân cờ đen cuối cùng bỏ vào giỏ cờ: “Vẫn nên giao cho người có năng lực xử lý đi.”

“Tướng quân đang nói đến Trần đốc sư sao?”

Tào Chi đang nhai mút quả, tư thế ngồi không đoan chính: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà bên nội các, lần này hình như là chuẩn bị bồi dưỡng người mới, không chuẩn bị dùng hấn và Hồng Trạch doanh.

“Nội các đám người kia, chẳng qua là sợ công lao của đại ca ta càng ngày càng cao, cuối cùng khó có thể ước thúc, kỳ thật muốn ta nói chính là, căn bản là không có cái cần thiết này.”

“Ồ?”

Phòng Thanh Vân trêu chọc nói: “Xem ra nếu để điện hạ chủ trì triều chính, sẽ tin tưởng sự đệ nhỏ của ta mười phần?”

“Không chỉ.”

Tào Chi đương nhiên nói: “Đổi thành ta tới, vì sao tướng quân tốt như vậy lại giấu đi không dùng? Đánh! Đánh Tây Tề trước, lại đánh Nam Tề, đem một nửa binh mã của thiên hạ giao cho hấn tiết chế. Phong quốc công cho đại ca ta trước, lại phong đệ tánh vương, để hấn ở Bắc Cảnh đóng giữ, còn có

Phòng tướng quân các người, cũng đều ở Lương Châu, nguyện ý ở trong quân ngũ cống hiến thì cống hiến, không nguyện ý thì làm cái gì cũng được, trăm năm sau, cũng là một đoạn giai thoại ngàn năm.”

“Điện hạ, nói điều kiện với ta không có tác dụng đâu.”

Phòng Thanh Vân từ từ nói: “Chúng ta độc sư phủ người nhẹ lời nhỏ, không giúp được điện hạ cái gì.”

“Xem xem lời này nói ra.”

Tào Chi bắt chéo chân, nằm ở trên ghế mây, thuận tay nhỏ một cọng cỏ ngậm vào trong miệng, ung dung nói: “Thế lực có tác dụng gì? Trên đời này thứ đáng giá nhất, là tài lớn, chỉ cần có tài lớn, hà tất phải lo không có giang sơn thiên hạ.”

“Điện hạ ngược lại là minh chủ lễ hiền hạ sĩ.”

Phòng Thanh Vân dừng lại một chút: “Chỉ là, thật sự nếu dựa theo lời điện hạ nói, điện hạ sẽ không bởi vì biên cảnh có một Võ Thánh độc nhất vô nhị nắm giữ trọng binh, mà ngủ không yên giấc sao?”

“Nhỏ nhen rồi sao?”

Tào Chi nhìn lên bầu trời nói: “Phòng tướng quân hẳn là biết, có một câu nói là ‘xuất sư hữu danh’. Khi toàn thiên hạ đều biết, triều đình đối với một thần tử nào đó kính nể lại kính nể, ân điển vô số, hẳn nếu tạo phản, thì không khác gì nói cho thiên hạ biết, trước đây mình đều là giả vờ, sẽ không nhận được ‘đại thế’. Đặc biệt, là khi người này, lấy ‘nhân nghĩa’ nổi danh thiên hạ, hẳn không có cách nào làm ra chuyện trái ngược với ‘nhân nghĩa’.

“‘Nhân nghĩa’ hai chữ, là thủ đoạn tốt để thu phục lòng người thiên hạ nhưng đồng thời, cũng là cái gông xiềng nặng nề.

“Đại tướng quân nguyên ý đeo cái gông xiềng này, dứt khoát chính là lương thần ngàn năm, căn bản không có khả năng làm ra chuyện trái nghịch.”

“Ồ, đây là lý luận hành quân của đại ca điện hạ sao?”

“Đúng vậy.”

Tào Chi gật đầu: “Cho nên, sau khi đại ca ta nổi danh thiên hạ, ta từ trước đến nay chưa từng sợ hấn, lại càng không sợ độc sư phủ của bọn hấn, độc sư phủ vĩnh viễn chỉ là trung liệt, đời đời kiếp kiếp đều là trung thần của Đại Thịnh ta.”

“Đây là đương nhiên.”

Phòng Thanh Vân làm động tác mời: “Điện hạ mời trước, chúng ta bắt đầu ván cờ tiếp theo, ván thứ một trăm lẻ một.”

“Để hôm khác đi.”

Tào Chi duỗi thắt lưng: “Ta muốn vào cung một chuyến. Hiện tại, ba nước bao vây, tám mặt nguy cơ, chỉ dựa vào đám người ngu ngốc đó, làm sao có thể chống đỡ được? Ta phải tranh luận thật tốt với người bên trong nội các, nhanh chóng mời đại ca ta ra ngoài.”

.....

Vạn Thọ cung.

“Bệ hạ.”

Hoàng Hoành vội vàng đi đến, bẩm báo nói: “Trần Nam vương điện hạ, sau khi ăn ‘Bất Diệt Thảo’ và đan dược do Thăng Vân Tông đưa tới, lại khổ luyện nửa năm, hiện tại đã thành công.”

Sau tấm màn.

Dưới bệ.

Bày đầy linh thạch và tụ linh trận pháp.

Long Khánh hoàng đế đang điều dưỡng ở đây, bài trừ sát khí còn sót lại trong kinh mạch.

Hắn chậm rãi mở mắt ra: “Nói như vậy ‘Long Kinh’ là thật sao?”

“Hắn là thật.”

Hoàng Hoành chậm rãi quỳ xuống: “Chỉ là nô tài từ trước đến nay vẫn không luyện thành, hơn nữa luyện đến luyện đi, thường thường sẽ xuất hiện vấn đề kinh mạch hỗn loạn, không dám lại tiếp tục cưỡng ép luyện nữa, một phần thiên tài địa bảo bị lãng phí, thật sự là tội đáng chết vạn lần.

“Nghĩ tới nghĩ lui.....

“‘Long Kinh’ này không phải người có tư chất tuyệt đỉnh thì không thể luyện thành.”

“Lạc Châu thế nào rồi?”

Long Khánh hoàng đế hỏi.

“Đã dựa theo an bài của bộ hạ làm theo rồi.”

Hoàng Hoành trả lời: “Lần này để hai tên đệ tử Thăng Vân Tông kia đi trợ lực, lấy Đồng Hiểu Sơ làm thống soái, Tây chinh thảo phạt Tây Tề quốc, thu phục hai châu đã mất.”

“Đồng gia là trung liệt của Đại Thịnh triều ta mười đời, những lão công quý được lập quốc năm đó đã trầm lắng một trăm năm, trăm cũng coi như cho cơ hội cho những hậu bối này, hy vọng bọn họ đừng để trầm thất vọng.”

Long Khánh hoàng đế nhấn mạnh nói: “Sau trận chiến này, trăm sẽ không cần lại xem sắc mặt của những tiên sư gọi là gì nữa, nếu trận chiến này không thành, Đông Khánh và Nam Từ sẽ cùng nhau tiến lên. Cho nên phải không tiếc bất cứ giá nào, thu phục Lạc Châu Mang Sơn.”

“Nô tài hiểu rồi.”

Hoàng Hoành đứng dậy: “Nô tài sẽ đi một chuyến đến Trung Giác điện, đem bố trí của lục điện hạ và bộ binh mang đến cho bộ hạ xem.”

.....

Trung Giác điện.

Lục hoàng tử Tào Hoán, ngoại trừ nội các thủ phụ Nghiêm Lương, bộ binh cùng với tất cả các đại thần khác của nội các đều tập hợp ở đây.

Ở trước mặt bọn họ, là một tấm địa đồ khổng lồ, cùng với sa bàn dài mấy trượng.

“Lại điều động một bộ phận quân Hồ Bí và Huyền Giáp quân từ kinh thành, tùy thời chuẩn bị xuất phát chi viện, còn có, các đô chỉ huy sứ ti cùng với doanh binh ở khu vực Tây Nam và Tây Bắc, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, khi cần thiết thì tình nguyện từ bỏ một ít châu phủ, cũng phải đi Y Lăng chi viện.”

Chương 780: Tây Chinh, Phạt Tiên! (4)

Bộ binh thượng thư Minh Thanh Phong đang có trật tự sắp xếp bố trí ở tiền tuyến.

“Báo ——”

Một tướng sĩ chạy vào trong điện, báo cáo chiến báo của Y Lăng.

“Tốt, tốt lắm.”

Tào Hoán xem xong, sau đó nói với mọi người: “Vương Tuấn, Khúc Nguyên Tượng hai tiên sư đi đến phía trước, rất nhanh đã ổn định cục diện, một đường liên tiếp nhỏ bỏ mấy doanh trại của đại quân Tây Tề.

“Hiện tại, đại quân Tây Tề đã cố thủ không ra hai tháng, giống như rùa rụt đầu.

“Mà Đồng tướng quân bọn họ cẩn thận vững chắc, trong lúc đóng quân ở Y Lăng tránh nóng.

“Chỉ cần chờ đến sau mùa thu, thế nước của Lạc Thủy giảm xuống, con đường vận chuyển lương thực của Tây Tề sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, đến lúc đó quân ta sẽ toàn lực xuất kích, không những có thể thu phục Lạc Châu và Mục Châu, còn có thể trực tiếp đánh vào trong lãnh thổ của Tây Tề.”

“Tốt!”

Lại bộ thượng thư Doãn Minh Xuân đại hỉ nói: “Tây Tề nhất định không nghĩ đến, không chỉ là bọn họ có tiên sư, Đại

Thịnh triều của chúng ta cũng có!”

“Đúng vậy.”

Nghiêm Mậu Hưng thở phào nhẹ nhõm: “Tây Tề bên kia không phải còn phóng ra lời nói, nói tiên sư gì mà bọn họ mời tới, là ‘binh tiên’ ở nơi nào, đã từng thống nhất bảy nước, kết quả là bị Đồng Hiếu Sơ bọn họ đánh cho hai tháng không dám lộ diện!”

“Binh tiên? Ta xem là rùa tiên!”

Doãn Minh Xuân trêu chọc nói, mấy đại thần không nhịn được cười.

“Có thể ổn định được cục diện là tốt rồi.”

Bộ binh thượng thư Minh Thanh Phong ôm quyền về phía Vạn Thọ cung: “Trận chiến này nếu thắng, Đại Thịnh triều của chúng ta trong vòng hai mươi năm có cơ hội thống nhất thiên hạ! Hơn nữa, đây cũng là cơ hội tốt để bồi dưỡng tướng lĩnh mới.”

“Nói không sai.”

Doãn Minh Xuân phụ họa nói: “Tên Trần Tam Thạch kia chậm chạp không chịu vào kinh, nói rõ là hắn có hai tâm, trong tình huống này, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục lập công nữa.”

“Cái gì thủ hiếu!”

Nghiêm Mậu Hưng thẳng thắn nói: “Dựa theo ta thấy, chẳng qua là muốn ôm binh tự trọng!”

“Ừ.”

Minh Thanh Phong vượt chòm râu dưới cằm nói: “Trận chiến này đánh xong, cũng có thể để hắn nhận rõ bản thân, Đại Thịnh triều của chúng ta không phải chỉ có một mình hắn có

thể cầm binh đánh giặc, đừng quá xem trọng vị trí của mình. Lương Châu có tin tức gì không?”

“Vẫn đang bế quan.”

Tướng sĩ trả lời nói: “Để hãn tiếp tục bế đi, dù sao một trận chiến cũng không dùng đến hãn.”

“Không thỏa!”

Giữa lúc mọi người đang nghị luận.

Một giọng nói đột ngột vang lên.

Thập nhị hoàng tử Tào Chi sải bước đi nhanh vào trong điện: “Kiến nghị của bốn vương là nhanh chóng đi mời Trần tướng quân xuất sơn, trận chiến này, tốt nhất vẫn nên để Trần tướng quân dẫn dắt Hồng Trạch doanh của hãn lập tức xuất phát đi Y Lăng.”

“Thập nhị đệ?”

Tào Hoán hình như có chút không ngờ tới sự xuất hiện của hãn: “Lời này có ý gì?”

“Chuyện trọng đại.”

Tào Chi dùng thanh đao đeo ở bên hông chỉ vào sa bàn: “Đông Khánh, Nam Từ đều đang khoanh tay đứng nhìn, một khi Đại Thịnh triều của chúng ta ở phía Tây bị tổn thất, bọn họ sẽ cùng nhau tiến lên, đến lúc đó chúng ta phải đối mặt với chính là liên quân của ba nước! Cho dù Đại Thịnh triều của chúng ta cộng lại có một triệu binh mã, e rằng cũng còn xa xa không bằng lực lượng của ba nước cộng lại.”

“Điện hạ hãy chậm đã.”

Minh Thanh Phong ngắt lời nói: “Điện hạ nói, chúng ta đều biết, nhưng tiền tuyến hiện tại ở dưới sự dẫn dắt của Đồng tướng quân và tiên sư cẩn thận vững chắc, chỉ cần chờ đến sau

mùa thu chính là cục diện tất thắng, vì sao nhất định phải đi gọi Trần Tam Thạch?”

“Rất đơn giản.”

Tào Chi xòe hai tay ra: “Hiện tại Đại Thịnh triều của chúng ta, ở trên trình độ về binh pháp, không có người nào có thể so sánh với Trần tướng quân, trận chiến này liên quan đến chuyện trọng đại, chỉ có điều hấn đi qua mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.”

“Điện hạ có phải là hơi quá đề cao Trần Tam Thạch không?”

Minh Thanh Phong gõ lên địa đồ: “Điện hạ xin hãy xem, cho dù không có Trần Tam Thạch, quân ta hiện tại cũng là liên chiến liên thắng, chiếm cứ thượng phong, tiếp theo chỉ cần chờ đợi thời cơ mà thôi.”

“Tiên sư Hàn Tương của Tây Tề là ai? Đó là người đã từng diệt bảy nước, chư vị đại nhân, chẳng lẽ cảm thấy hấn sẽ cứ như vậy chờ chết sao?”

Tào Chi khuyên bảo nói: “Vẫn nên để binh thánh của Đại Thịnh triều của chúng ta, đi đối đầu với binh tiên đi.”

“Điện hạ, thần có lời muốn nói.”

Minh Thanh Phong thần sắc nghiêm túc, cảm xúc có chút kích động nói: “Binh bộ của ta an bài chiến sự lần này như vậy, tuyệt đối không phải là nhằm vào Trần Tam Thạch, hoặc là cái gọi là ‘đổ hiên’, hấn và thần không oán không thù, thần cũng không cần phải tìm không thoải mái.

“Thần không dùng Trần tướng quân, hoàn toàn là vì triều đình suy nghĩ.

“Nhìn lại sử sách ngàn năm, có triều đại nào lớn nhỏ chiến sự đều phải dựa vào một người?

“Cứ như vậy, thành ra cái thể thống gì?”

“Thần, lại đem lời nói khó nghe một chút.

“Điện hạ miệng năm miệng mười mời Trần tướng quân, chẳng lẽ, Đại Thịnh triều của chúng ta sẽ muốn diệt quốc rồi sao?!”

Nhìn thấy hấn chắt vắn hùng hồn.

Tào Chi chỉ là thần nhiên cho ra hai chữ hồi đáp: “Khó nói.”

“Cái này, điện hạ sao có thể nói ra lời như vậy.....”

Minh Thanh Phong có chút tức giận.

Nhưng ngại vì thân phận, hấn cũng không dám tranh luận.

“Thập nhị đệ, người nói quá rồi!”

Cuối cùng, vẫn là hoàng tử giám quốc Tào Hoán trầm giọng nói: “Trong số các đại nhân ở đây, không có một người nào phủ nhận tài năng và năng lực cầm binh của Trần tướng quân, nhưng cũng chính như Minh đại nhân nói, một triều đình là tuyệt đối không thể dựa vào một người.

“Nếu phải nói, người này cũng chỉ có thể là bệ hạ! Là phụ hoàng!”

Chương 781: Tây Chinh, Phạt Tiên! (5)

“Thập nhị điện hạ, ngươi vẫn là đừng lo lắng nữa.”

Nghiêm Mậu Hưng nói: “Thần chẳng biết ngươi cũng là vì xã tắc suy nghĩ, nhưng là không cần thiết, chỉ cần yên lặng chờ đợi tin chiến thắng là được.”

“Tặc tặc~”

Tào Chi nhẹ nhàng lắc đầu: “Các ngươi cứ tùy ý đi.”

.....

Y Lăng.

Quân đốc tiêu.

Trung quân đại tướng.

“Phốc ——”

Ở trên ghế soái, Khúc Nguyên Tượng đem rượu mới uống vào trong miệng toàn bộ phun ra, nổi giận đùng đùng nói: “Rượu vớ vẩn gì, cũng dám mang đến lừa gạt tiên sư gia gia của ngươi?!”

“Tiên sư bớt giận.”

Một tướng sĩ run rẩy nói: “Cái, cái này đã là bảo dược chế thành rượu mà các tướng quân ở trên Huyền Tượng mới có thể uống được rồi, tốt hơn nữa chúng ta phạm gian thật sự không có.”

“Không có cũng phải đi tìm cho ta!”

Khúc Nguyên Tượng chửi ầm lên, trực tiếp đem bình rượu ném lên người tướng sĩ: “Nếu tối nay trước khi trời tối, còn không tìm được rượu lão tử uống được, tiên sư gia gia ta sẽ chém cái đầu chó của ngươi!”

“Là là là!”

Đầu của tướng sĩ chảy ra máu tươi, cũng không dám có dị nghị, vội vàng rời khỏi doanh trướng đi tìm rượu.

“Lão tử vất vả khổ sở giúp bọn hăn đánh giặc, vậy mà ngay cả một ngụm rượu cũng không uống được!”

Khúc Nguyên Tượng mắng chửi nói.

Ở bên cạnh hăn, Vương Tuấn vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, ghét bỏ liếc hăn một cái: “Ồn ào!”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Khúc Nguyên Tượng trừng mắt nói: “Nếu không phải ngươi và ta sư huynh đệ hai người, những cái gọi là tướng quân kia, đầu người đã sớm đầy trời rồi.”

“Lấy được tổ mạch Mang Sơn, ngươi và ta sẽ có Trúc Cơ đan.”

Vương Tuấn lạnh lùng nói: “Nghiêm túc một chút, đây cũng là chuyện lớn của ngươi và ta.”

.....

Bên cạnh đại trướng.

Còn có một cái doanh trướng khác, nhưng cố ý dựng lên nhỏ hơn một chút, lấy đó để thể hiện sự khác biệt về địa vị.

“Quá đáng!” Phó tướng Đằng Lạc tay ấn lên thanh đao đeo bên hông, tức giận đến mức đi đi lại lại: “Tên tiên sư nghiệt rượu kia, ngày đêm đều đang đánh mắng tướng sĩ của chúng ta!”

“Ngay cả ngươi và ta, cũng không được nửa điểm sắc mặt tốt.

“Đơn giản chính là không coi ngươi và ta là người!”

“Bọn họ là tiên sư, tương lai là tiên nhân có hi vọng trường sinh, vốn dĩ đã cao hơn chúng ta một bậc, đây là rất bình thường.”

Đồng Hiểu Sơ đang ăn cơm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đĩa đồ trước mặt: “Hơn nữa nếu không có hai tiên sư tọa trấn, chúng ta cũng sẽ không một đường thuận lợi đi đến nơi này.”

“Mặc dù là nói như vậy.....”

Đằng Lạc còn muốn oán giận, Đồng Hiểu Sơ lại không nghe tiếp, đoạt trước hỏi: “Tình huống của Tây Tề như thế nào?”

“Vẫn giống như trước đó.”

Đằng Lạc trả lời: “Bất kể là hấp dẫn hay là khiêu chiến, đều không chịu lộ diện, xem ra, chúng ta không thể trong thời gian ngắn đánh tới rồi.”

“Không sao, cái này vốn dĩ ở trong kế hoạch của chúng ta.”

Đồng Hiểu Sơ buông đũa xuống: “Lại qua hai đến ba tháng, quân địch tự nhiên sẽ bởi vì vấn đề lương thảo mà rút lui năm trăm dặm, đến lúc đó chính là chúng ta thừa thắng xông lên, một lần hành động sẽ hạ gục bọn họ. Trước tiên bắt đầu chuẩn bị đi, ngươi điều hai vạn binh mã, từ nơi này.....”

“Báo ——”

Ngay khi hắn muốn bố trí chiến lược, một tướng sĩ hoảng hốt chạy vào trong trướng.

“Chuyện gì?”

Đồng Hiệu Sơ có chút không vui: “Đã nói bao nhiêu lần, chúng ta người trong quân ngũ phải bình tĩnh mà ứng phó, một người như người sau này làm sao dẫn binh? Nói đi, chuyện gì, binh bộ có điều động?”

“Không phải.”

Tướng sĩ giơ hai tay lên một phong thư chưa mở ra: “Mật tín từ đốc sư phủ ở Lương Châu gửi tới.”

“Đốc sư phủ?”

Đồng Hiệu Sơ ngẩn ra, lông mày hơi nhíu lại: “Trần Tam Thạch viết thư làm gì, trận chiến này cùng với hắn không có quan hệ gì.”

“Mật tín kim tiêu, chỉ có đại soái mới có tư cách xem.”

Tướng sĩ nói: “Mật tín cấp bậc này, nhất định là liên quan đến đại cục của trận chiến này.”

“Trận chiến này ta mới là thống soái! Cần hắn đến chỉ điểm sao?!”

Đồng Hiệu Sơ cầm mật tín không mở ra, nhìn kim tiêu ở phía trên, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt: “Trần Tam Thạch này cũng có chút quá xem trọng bản thân rồi sao?!”

“Đồng soái.”

Đằng Lạc khuyên nhủ nói: “Không bằng xem thử? Trần tướng quân dù sao cũng là nhà binh pháp, trận chiến này liên quan đến chuyện trọng đại, tiếp nhận một ít đề nghị vẫn là tốt.”

“Ý của ngươi, chẳng lẽ là ta không biết binh?”

Đồng Hiệu Sơ hừ lạnh nói: “Ngươi đi xem Kỳ Lân Các bên cạnh Thái Miếu Tử Vi Sơn! Tổ tiên của Đồng gia ta xếp ở vị

trí thứ tư trong mười hai thượng tướng, ba trăm năm trước chính là lấy mưu lược nổi tiếng!

“Ta thừa nhận, họ Trần kia là lợi hại.

“Nhưng, kiếm của ta cũng chưa chắc đã không lợi hại!”

Hắn nói xong liền đặt tín hàm chưa mở ra ở trên ngọn lửa của ngọn nến, mặc cho nó bắt đầu cháy từ phía dưới, sau đó thuận tay ném xuống mặt đất.

“Đằng Lạc, người điếm năm trăm kỵ binh, đi ra khỏi Y Lăng với ta, đi phía trước trinh sát địa hình!”

“Cái này..... Được rồi, ta sẽ đi ngay.”

Đằng Lạc bắt đầu rời đi.

Cũng ngay khi hắn dẫn dắt thuộc hạ chìm vào trong bóng tối, doanh trướng không còn người khác.

Đồng Hiệu Sơ lập tức dập tắt ngọn lửa trên tín hàm, nhanh chóng cúi người nhặt tín hàm lên, cẩn thận mở ra, sau khi xác nhận phần lớn nội dung bên trong chưa bị hỏng, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn làm sao có thể không xem đề nghị của Trần Tam Thạch.

Vừa rồi như vậy, chẳng qua là cố ý làm cho người khác xem.

Hắn mới là thống soái của trận chiến này, uy tín vô cùng quan trọng.

Nếu ở trước mặt mọi người mở thư ra xem, vạn nhất nội dung bên trong có mâu thuẫn với bố trí của mình, cần phải lập tức làm ra thay đổi, chẳng phải là đang nói rõ cho tất cả mọi người.

Chương 782: Tây Chinh, Phạt Tiên! (6)

Trần Tam Thạch đã cứu ta!

Vậy thì thống soái nắm giữ binh quyền, uy vọng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng ngược lại!

Nếu lên lút xem.

Nếu có đề nghị gì tốt, sau khi hắn tiếp nhận, có thể nói là ý kiến của mình.

Như vậy, ở trong mắt người ngoài.

Chính là không thua bạch bào!

Đây là, tạo thế cho mình!

Binh giả, thế cũng!

Không chỉ là khi đánh giặc thì có tác dụng, ở những phương diện khác, cũng đồng dạng cần mượn thế mà làm!

Từ khi bốn lần vượt qua Hồng Trạch hà bắt đầu, Đồng Hiểu Sơ đã chặt chẽ chú ý đến mỗi một lần hành quân đánh giặc của bạch bào, lại càng là đối với “thế đạo” ngày đêm nghiên cứu, sớm đã dung hợp với sở học cả đời của mình.

Đồng gia bọn họ, đã trầm lắng quá lâu rồi.

Khó khăn lắm mới có cơ hội lập công, nhất định phải nắm chắc thật tốt.

Chính là không biết, bạch bào viết thư ở thời điểm này làm gì.

Đồng Hiểu Sơ có chút hiếu kỳ.

Hắn tự nhận là bố trí của quân đốc tiêu không có bất cứ vấn đề gì, cẩn thận vững chắc, chỉ cần kéo dài thời gian là có thể lấy được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng Trần Tam Thạch lúc này gửi thư, nói rõ là nhất định hắn cho rằng bố trí của mình có vấn đề.

Xem thử cũng không sao.

Nghĩ như vậy.

Đồng Hiểu Sơ bắt đầu xem xét từng chữ từng câu.

Đột nhiên, trong lòng hắn trầm xuống: “Không tốt!”

.....

Doanh trại của đại quân Tây Tề.

Trung quân đại tướng.

Một nam nhân mặc áo trắng, khí chất tao nhã lại lộ ra tiên khí đang ngồi ở trước bàn cờ, chậm rãi hạ một quân cờ, giọng nói bình tĩnh dài lâu: “Thế sự như cờ, chiến sự càng là như vậy, mỗi lần chỉ huy chiến cuộc, giống như đang đánh cờ.

“Thống soái của song phương chính là người đánh cờ, binh mã dưới tay chính là quân cờ.

“Trước đây mỗi lần gặp phải người đánh cờ mạnh mẽ, ta đều hưng phấn đến mức khó có thể ngủ được.

“Chỉ tiếc, từ sau ba mươi năm trước, Hàn mỗ thống nhất bảy nước, bước vào tiên đồ, mỗi ngày chỉ có thể ngồi thiền tu hành, không có lại gặp được cơ hội đánh cờ.

“Hàn mỗ vốn cho rằng, cả đời này cũng sẽ không lại có cờ cuộc, không nghĩ tới, ở Đông Thắng Thần Châu này, vậy mà còn có cờ cuộc tuyệt vời.”

“Cạch~”

Theo quân cờ đen trong ngón tay của hắn rơi xuống, Võ Thánh Chung Vô Tâm ở đối diện lộ ra nụ cười khô: “Ha~ ta lại thua rồi, tại hạ thật sự không phải là đối thủ của tiên sư.”

“Người tất nhiên không phải là đối thủ.”

Hàn Tương u u nói: “Bất quá ở Đông Thắng Thần Châu này, lại có một người đánh cờ mạnh mẽ.”

Ở trên bàn sau lưng bọn họ, đang đặt hai quyển sách.

Một quyển là binh pháp “thế đạo”.

Một quyển khác, chính là bút ký về cuộc đời của Trần Tam Thạch.

“Loảng xoảng ——”

Hàn Tương tùy ý đem quân cờ trong lòng bàn tay ném vào trong giỏ cờ, không lạnh không nhạt nói: “Vô vị, chơi cờ với đám phàm nhân các ngươi thật sự là vô vị, ngươi lui ra đi.”

“Vâng, tiên sư.”

Chung Vô Tâm cúi đầu rời khỏi doanh trướng, khi đi đến nơi hẻo lánh, liền nhổ một ngụm nước bọt xuống đất: “Khi người quá đáng! Chẳng lẽ, chúng ta đều chỉ là quân cờ trong tay hắn?!”

“Đúng vậy.”

Phó tướng Cung Úc đi theo nói: “Hàn Tương kia rất kiêu ngạo, ở trong mắt của hắn, chúng ta căn bản không tính là người. Thật sự lợi hại như vậy, sao hắn không tự mình đi giết sạch hai mươi vạn đại quân của Thịnh nhân, còn cần chúng ta đi đánh giặc?”

“Thật sự không biết những tiên sư này đến các quốc gia khác nhau, đối với chúng ta là chuyện tốt hay là chuyện xấu.”

Chung Vô Tâm thở dài nói: “Hơn nữa, nếu chúng ta tiếp tục kéo dài như vậy, con đường lương thực ở phía sau sẽ có vấn đề.”

“Theo ta thấy.”

Cung Úc nắm chặt nắm đấm nói: “Bên trái bên phải mỗi bên phải một vạn kỵ binh, nhân lúc quân địch tiêu vẫn đang tiến lên, trực tiếp vòng qua từ Tỉnh Hình Đạo, đến một đợt trước sau giáp kích, ít nhất cũng có thể quấy rầy bọn họ.”

“Nhưng tiên sư này, muốn ta làm con rùa rụt đầu.

“Cũng không biết là có ý tứ gì.”

“Báo ——”

“Đại soái, là tin tức do thám viên phía trước truyền đến.”

Trong lúc nói chuyện.

Do thám viên đến báo.

Chung Vô Tâm cầm tờ giấy xem thoáng qua, vẫn là quyết định tự mình đi báo cáo.

Hắn trở lại trong doanh trướng: “Hàn tiên sư, quân địch tiêu của Thịnh nhân đã đóng quân ở vùng Y Lăng, hơn nữa doanh trại rất kiên cố, chúng ta tiếp theo chỉ sợ là không tốt để lại tiến lên phía trước, không bằng trước tiên rút lui đến phía Tây Lạc Thủy, lại tiếp tục kéo dài như vậy, thật sự là bất lợi đối với quân ta.”

“Đợi đã, ngươi nói cái gì?”

Hàn Tương buông “thế đạo” trong tay xuống, hỏi: “Ngươi nói, quân địch tiêu đóng quân ở nơi nào?”

“Y Lăng.”

Chung Vô Tâm lo lắng đối phương không thuộc địa hình nơi này, bổ sung nói: “Y Lăng dễ thủ khó công, bọn họ vừa

vạn có thể dùng để tránh nóng, cộng thêm con đường lương thực lại ổn định, chúng ta hiện tại lại muốn vòng ra phía sau xuất kỳ binh chỉ sợ là không kịp nữa rồi.....”

Không nghĩ tới.

Lời của hắn còn chưa nói xong.

Liên nhìn thấy Hàn Tương cười lạnh, trong mắt tràn đầy khinh thường: “Đồ vô dụng, đồ vô dụng a. Người nói, loại đồ vô dụng như các ngươi, làm sao dám dẫn dắt mấy vạn thậm chí là mấy chục vạn binh mã xuất môn đánh giặc?”

“‘Càng nhiều càng tốt’, không phải là thích hợp với tất cả mọi người, các ngươi những người này, nhiều nhất cũng chỉ có thể chỉ huy được một vạn người.”

“Tiên sư.....”

Trong lòng Chung Vô Tâm rất không thoải mái, nhưng cũng không dám biểu lộ ra: “Tại hạ ngu dốt, tiên sư có thâm ý gì, không ngại nói rõ.”

“Nóng nực khô hạn, khí hậu ở Lạc Châu các ngươi lại khô ráo, trời khô nóng như vậy, tiểu tử họ Đồng kia dám đóng quân ở trong núi rừng!”

Hàn Tương ném quyển sách xuống, bỗng nhiên đứng dậy nói: “Hai mươi vạn địch quân, đã thành tro bụi!

“Chung Vô Tâm, ngươi từ bên trái bên phải hai quân, lựa chọn hai vạn người, chia binh làm sáu đường, dựa theo đường nhỏ mà ta dùng bút đỏ đánh dấu tỉ mỉ trên địa đồ lên núi, trực tiếp xông vào quân doanh của Thịnh nhân phóng hỏa.

“Phó tướng Cung Úc, ngươi dẫn dắt ba vạn binh mã, đi đến hẻm núi cách nơi này hai trăm dặm về phía Đông mai phục.

“Lưu lại năm vạn binh mã đóng quân, phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh tiếp ứng.

“Tất cả những người còn lại lập tức xuất doanh, chạy thẳng đến Y Lăng!”

“Vâng!”

.....

Đêm đó.

Giờ Tý.

Trong bóng tối nóng nực tràn ngập tiếng ve kêu ồn ào.

Tướng sĩ Đại Thịnh đều cởi trần, giáp trụ, binh khí đều ném rất xa, nghĩ hết mọi cách để hóng mát.

Thiên nhiệt độ đêm nay càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, mãi đến khi bên tai vang lên âm thanh “tách tách tách”, cùng với tiếng kêu thảm thiết của đồng đội, bọn họ mới đột nhiên bừng tỉnh, nhưng thấy giữa núi rừng, ánh lửa ngút trời!

“Cháy rồi!”

“Cháy rồi!”

“Chữa cháy đi!”

Trong doanh trại, tự nhiên là có chuẩn bị nước.

Chỉ là thời tiết nóng khô, dưới đất đầy cỏ khô, quân doanh và đại trướng đều là gỗ lấy ngay tại chỗ, khô ráo dễ cháy cỡ nào, đừng nói là lửa lớn, cho dù chỉ là một chút tia lửa cũng là một chấm một cái là cháy, đổ bao nhiêu nước lên cũng đều chỉ là muối bỏ biển.

Lửa lớn lấy thế không thể ngăn cản lan ra, phương viên mấy trăm dặm sáng như ban ngày, khói đen cuộn cuộn bay lên trời, giống như một con giao long màu đen.

Tám trăm liên doanh!

Một đám lửa, đốt đến sạch sẽ!

“Địch tập!”

“Có địch tập ——”

“.....”

Trong ánh lửa.

Tướng sĩ Đại Thịnh nhìn thấy dày đặc đại quân Tây Tề đang xông lên.

Trong lúc hỗn loạn, bọn họ bỏ mũ giáp, tử vong vô số!

“Diệu kế, diệu kế a!”

Chung Vô Tâm đã tụ hợp lại không ngớt lời khen ngợi nói: “Hàn tiên sư, ta hiểu rồi! Trước đó người vẫn luôn lùi lại chiến tuyến, không cùng với đối phương quyết chiến, chính là vì dụ địch xâm nhập.

“Người đã sớm đoán được bọn họ, sẽ đóng quân ở Y Lăng có địa thế hiểm yếu!

“Hoặc là nói, là người an bài tốt, bọn họ chỉ có thể đóng quân ở nơi này, căn bản không có lựa chọn nào khác!

“Sau đó chỉ cần một đám lửa, là có thể để cho tám trăm dặm liên doanh của bọn họ, hóa thành tro bụi!

“Bình tiên, thật sự không hổ là bình tiên.”

“Không đúng.”

Chỉ thấy Hàn Tương mặt như hồ nước, hấn ngực kiếm đến trên cao, cúi đầu nhìn lửa lớn ngập trời, phát giác được tám trăm dặm liên doanh rất nhiều doanh trại, đều chỉ là trống không.

“Báo ——”

Quả nhiên, lập tức có tướng sĩ đến báo cáo.

“Quân đốc tiêu của Thịnh nhân, trên chín mươi phần trăm binh mã, giống như đã nhận được tin tức trước đó đã rút lui!”

“Chỉ có hai vạn người ở tiền quân không nhận được thông báo, còn ở trong doanh trại.”

“.....”

Chương 783: Binh Tiên đối Binh Thánh (1)

“Chạy rồi?”

Cung Úc cau mày nói: “Chẳng phải mấy ngày nay bọn chúng mới dựng trại sao? Vừa ổn định đã rút lui, chẳng lẽ có người của chúng ta để lộ tin tức? Không đúng, ngay cả chính chúng ta cũng không biết trước, căn bản không kịp.”

“Có lẽ là Đồng Hiểu Sơ phát hiện ra điều gì.”

Chung Vô Tâm trầm giọng nói: “Đúng như người ta vẫn nói, ‘mất bò mới lo làm chuồng, vẫn chưa muộn’.”

“Đây không phải là bút tích của tên tiểu nhi họ Đồng kia.”

Kế hoạch của Hàn Tương gặp phải tình huống ngoài ý muốn, nhưng hắn không tức giận, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ hưng phấn: “Người chơi cờ thực sự, cuối cùng cũng đã xuất hiện.”

“Người chơi cờ?”

Chung Vô Tâm hỏi: “Tiên sư đang nói đến Trần Tam Thạch? Hắn đã đến?”

“Không thể nào.”

Cung Úc quả quyết nói: “Theo tin tức chúng ta nhận được, triều đình Thịnh Nhân lo sợ Trần Tam Thạch công cao lấn chủ, lần này căn bản không điều hắn ra trận. Hiện tại, phần lớn quân Bắc Lương đã điều sang phía đông, Trần Tam Thạch và Hồng Trạch doanh của hắn vẫn ở trong biên giới Lương Châu.”

“Các người có biết không?”

Hàn Tương nhìn về phía ánh lửa xa xa, giọng điệu như thể nắm mọi thứ trong tay: “Khi một người chơi cờ mạnh mẽ phát hiện ra một ván cờ tuyệt vời đang chờ đợi mình, bằng mọi giá hắn cũng sẽ đến tham gia. Đặc biệt là khi hắn thấy, vị trí hiện tại lại đang có một kẻ tầm thường ngồi.”

“Tiên sư, Trần Tam Thạch không đến là chuyện tốt mà.” Chung Vô Tâm lo lắng nói, “Việc cấp bách hiện nay là chúng ta nên thừa thắng truy kích, tiên sư, xin hãy ra lệnh.”

“Lần này.”

Hàn Tương khoanh tay sau lưng, bước đi thong thả nói: “Tên tiểu nhi họ Đồng kia mặc dù được Trần Tam Thạch nhắc nhở, kịp thời rút phần lớn binh mã, nhưng chúng không kịp mang theo lương thảo và quân nhu.

“Rút lui vội vàng, chúng nhất định sẽ nghĩ cách phục kích truy binh, địa điểm phục kích chính là ở Hoàng Phong lĩnh, Tỉnh Hình đạo.

“Chung Vô Tâm, người dẫn kỵ binh nhẹ vòng ra phía sau Hoàng Phong lĩnh, thấy lửa cháy thì từ phía đông giết ra.

“Sau đó.

“Độc tiêu quân đã thua hai trận.

“Đồng Hiểu Sơ chắc chắn sẽ muốn ổn định tình hình, nên sẽ rút về phía đông hai trăm dặm, cố gắng vào trong phủ Ly Thạch có hào nước để nghỉ ngơi, tướng giữ thành bên ngoài là Nhạc Tiêu có một đứa con, linh căn một thượng phẩm, đã được ta nhận làm đồ đệ, Nhạc Tiêu do dự chưa quy hàng chúng ta là vì hắn cho rằng độc tiêu quân sẽ thắng, giờ thấy Đồng Hiểu Sơ đại bại, chắc chắn sẽ lập tức phản bội.

“Không vào được phủ Ly Thạch.

“Đồng Hiều Sơ chỉ có thể đến phủ Sơn Hoa bên cạnh.

“Nhưng lúc này, thua liên tiếp ba trận, tên tiểu nhi họ Đồng kia chắc chắn sẽ hoảng loạn. Chung Vô Tâm, người chỉ cần dẫn một đội quân đi đường tắt, xuất hiện trước ở vị trí cách phủ Sơn Hoa năm mươi dặm, giương cao cờ của Đại Từ, hẳn sẽ kinh hãi mà tiếp tục chạy trốn.

“Cho đến khi đến phủ Vân Đoan, bọn chúng đợi được viện binh và dựa vào hiểm trở mới miễn cưỡng phòng thủ được.

“Đến đây.

“Thua chạy ngàn dặm, tổn thất mười vạn quân.”

Một loạt lời nói như tiên đoán những gì sẽ xảy ra trong hai tháng tới, cứ như thể đối phương chắc chắn sẽ hành động theo sự sắp xếp của hắn.

“Vâng, ta sẽ đi sắp xếp ngay.”

Chung Vô Tâm không dám nghi ngờ, dù có nghi ngờ cũng không có tác dụng, chỉ có thể làm theo từng bước.

.....

Tĩnh Hình đạo.

Hai ngày trước.

Độc tiêu quân hai mươi vạn đã bắt đầu rút lui, nhìn từ xa, số lượng binh mã đông đúc như nổi lên trời đất, không thấy điểm cuối.

Khúc Nguyên Tượng ngồi trên lưng ngựa, vừa ném rượu tượng sĩ tìm được, vừa mở miệng chửi bới.

Vương Tuấn thì thỉnh thoảng bay lên cao trình sát, xem Nam Từ có phái tu sĩ đuổi theo không.

“Đồng soái.”

Đằng Lạc quay đầu nhìn ngọn núi đã cháy hai ngày hai đêm không tắt, ngọn lửa vẫn tiếp tục lan rộng, sợ hãi nói: “May mà ngài ra lệnh rút quân trước một ngày. Nếu không, tám trăm dặm liên doanh hai mươi vạn đại quân, chỉ sợ đều bị thiêu thành tro. Chỉ là không biết, tại sao Đồng soái đột nhiên thay đổi ý định?”

“Chuyện này~”

Đồng Hiểu Sơ giả vờ bình tĩnh nói: “Đêm hôm đó, bản soái nhìn ngọn lửa trên cây nến, đột nhiên linh cảm lóe lên, đoán rằng đối phương có thể dùng hỏa công, nên rút lui.”

“May mắn là Đồng soái phản ứng nhanh, khiến kế hoạch của ‘Bình Tiên’ kia thất bại, xem ra cái gọi là ‘Bình Tiên’ cũng chỉ có vậy!”

Đằng Lạc hỏi: “Đồng soái, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Rút lui trước đã, tìm nơi nghỉ ngơi bổ sung.”

Đồng Hiểu Sơ ra lệnh: “Ngoài ra, bản soái đoán rằng, Bình Tiên Hàn Tương chắc chắn muốn thừa thắng truy kích, người hãy nhanh chóng phái một đội quân đến Hoàng Phong lĩnh phục kích, chắc chắn sẽ có thu hoạch!”

“Rõ!”

Đằng Lạc nhận lệnh rời đi.

“.....”

Đồng Hiểu Sơ lén lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay lên bờm ngựa.

Hàn Tương cố ý lợi dụng thời tiết nóng bức, lấy lui làm tiền, từng bước dụ bọn chúng vào khu vực Di Lăng, khiến chúng phải đóng quân giữa núi rừng, sau đó lại giả vờ rút đầu như con rùa đen để chúng chủ quan.

Nếu không có bức thư của Trần Tam Thạch.

Chỉ sợ hắn đã cùng với hai mươi vạn đại quân, chôn vùi ở Di Lăng!

Chỉ huy tác chiến quy mô lớn như thế này.

Thật không dễ dàng gì.

Đến tận lúc này.

Đồng Hiều Sơ mới thực sự hiểu được câu nói “một tướng bất tài, làm khổ cả quân đội”, hắn thân là thống soái, chỉ cần có bất kỳ sai sót nào, chính là vô số thuộc hạ đi theo bỏ mạng.

Áp lực này.

Như núi đè!

May mắn thay, tránh được đại hỏa Di Lăng, tiếp theo sẽ không có quy mô sụp đổ lớn nữa, hắn cũng có thể bình tĩnh lại, cùng Binh Tiên Hàn Tương kia so tài một phen.

Hai mươi ngày sau.

Kinh thành.

Trung Giác điện.

“Báo——”

“Cấp báo——”

Tướng sĩ hoảng hốt đưa tin tình báo vào trong điện.

Chương 784: Binh Tiên đối Binh Thánh (2)

“Tiền tuyến thất bại!”

“Hai mươi ngày trước, Nam Từ Binh Tiên Hàn Tương, một trận lửa lớn thiêu rụi tám trăm dặm liên doanh ở Di Lăng!”

“.....”

“Cái gì?!”

Nghe vậy.

Minh Thanh, Thượng thư Bộ Binh, đầu tiên là bừng tỉnh, sau đó đấm ngực dậm chân: “Hồ đồ! Chúng ta thật hồ đồ! Chúng ta cách quá xa Lạc Châu, nên đã bỏ qua khí hậu khô nóng của khu vực Di Lăng! Đóng quân dựa vào núi rừng quả thực có thể tránh nóng, lại có thể lợi dụng địa thế để phòng thủ, nhưng nếu quân địch dùng hỏa công, chẳng phải đại quân của chúng ta sẽ hóa thành tro sao?! May mắn thay, Đồng Hiểu Sơ kịp thời phát hiện ra manh mối, rút lui trước, mới không gây ra tổn thất lớn hơn!”

“Có kinh mà không nguy, có kinh mà không nguy!”

Thái tử giám quốc Tào Hoán thở phào nhẹ nhõm: “Đồng Hiểu Sơ quả không hổ là hậu nhân của nhà họ Đồng, cũng có tài dùng binh đấy. Chỉ đáng tiếc, vất vả lắm mới tiến vào Di Lăng, lại phải rút lui, cứ thế này, chẳng biết đến bao giờ mới thu phục được hai châu.”

“Sao không mời Trần tướng quân?”

Một bên trong điện.

Tào Chi nằm trên ghế, ăn dưa hấu ướp lạnh: “Bây giờ mời còn kịp.”

“Không cần!”

Minh Thanh Phong giơ tay nói: “Đồng Hiểu Sơ có thể phát hiện ra mưu kế của Binh Tiên và rút khỏi Di Lăng, đã chứng minh tài năng của hắn không thua kém Binh Tiên, tin rằng sau đó chắc chắn có thể ổn định được cục diện.”

“Minh đại nhân nói đúng.”

Dận Minh Xuân phụ họa nói: “Đủ để chứng minh, triều đình Thịnh Nhân của chúng ta không thiếu nhân tài trẻ tuổi!”

“Một lần thất bại là ngàn dặm, một lần thất bại là ngàn dặm!”

Tào Chi tiện tay ném vỏ dưa hấu đi.

“Thập nhị đệ, sao ngươi có thể nhiều lần làm lung lay quân tâm?”

Tào Hoán không vui nói: “Nếu ngươi còn nói như vậy nữa, hoàng huynh ta sẽ tức giận và phạt ngươi đấy.”

“Được được được.”

Tào Chi nói: “Chờ xem đi, thất bại ở Di Lăng, chỉ là bắt đầu.”

.....

“Đồng soái, không xong rồi!”

“Chúng ta vừa đến Hoàng Phong lĩnh, quân địch đã có chuẩn bị từ trước.”

“Chính chúng ta mới là người bị phục kích!”

“Hoàng Phong lĩnh tổn thất tám ngàn, một Huyền Tượng, hai Thông Mạch chiến tử!”

“Quân Tây Tề còn có một đường quân khác đã vòng ra điểm cuối của Tỉnh Hình đạo, sắp sửa bao vây chúng ta, nếu chúng ta không nghĩ cách, sẽ không thể rời khỏi nơi này.”

“Đồng soái, phải làm sao đây!”

“.....”

Nhìn tàn binh bại tướng chạy về, trên trán Đồng Hiểu Sơ toát ra mồ hôi lạnh như hạt đậu, giọng nói hơi run rẩy: “Mau, mang bản đồ đến!”

“Loạt xoạt!”

Hai tướng sĩ mở bản đồ trước mặt hẳn.

“Phủ Ly Thạch!”

Sau một hồi phán đoán, Đồng Hiểu Sơ chụm hai ngón tay lại, đặt lên một tòa thành trên bản đồ: “Chúng ta bỏ đường lớn, đi đường nhỏ đến phủ Ly Thạch, thành Ly Thạch kiên cố, lương thực dồi dào, lại có hào nước bảo vệ, hơn nữa mùa hè và mùa thu khô hạn, không lo chúng dùng nước lũ, nhất định có thể giúp đại quân của chúng ta ổn định tình hình!”

“Cao kiến của Đồng soái!”

“Mau, xuất phát!”

“Thông báo cho tiền quân đổi hướng, đến phủ Ly Thạch!”

“.....”

Mười lăm ngày sau.

Trước thành Ly Thạch.

“Đồng soái, đại sự không ổn rồi!”

“Tướng giữ thành là Nhạc Tiêu sống chết không chịu mở cổng cho chúng ta vào thành!”

“Cái gì?!”

Sắc mặt Đồng Hiệu Sơ đại biến, tự mình cưỡi ngựa đến dưới cổng thành, rút kiếm bên hông, nghiêm giọng chất vấn: “Nhạc Tiêu, ngươi điên rồi sao? Còn không mau mở cổng thành!”

“Đồng tướng quân!”

Trên tường thành, một viên tướng trung niên cao giọng đáp: “Thực không dám giấu, Nhạc mỗ đã quy thuận tiên sư Đại Từ! Nể tình giao tình trước đây, trong vòng một ngày, ta sẽ không cùng đốc tiêu quân đao kiếm tương hướng, nhưng nếu một ngày sau mà Đồng tướng quân vẫn chưa rời khỏi nơi này, thì ta sẽ phải phối hợp với Đại Từ, cùng nhau tiêu diệt các ngươi!”

“Ngươi, ngươi.....”

Cổ Đồng Hiệu Sơ đỏ bừng, gân xanh nổi lên.

Hắn không ngờ, thành trì phía sau lại phản bội đầu hàng!

Nhưng cũng không có cách nào.

Hiện tại có thể nói là trước bị chặn sau bị truy kích, căn bản không thể ở lại tấn công thành Ly Thạch.

“Phủ Sơn Hoa!”

Đồng Hiệu Sơ trong cơn nguy cấp nghĩ ra kế: “Mau, thông báo cho mọi người, lập tức đến phủ Sơn Hoa!”

Phủ Sơn Hoa.

Là điểm neo giữ cuối cùng có thể ổn định tình hình!

Hai mươi vạn đại quân lại đổi đường.

“Thế nào?”

Đồng Hiệu Sơ hỏi tướng sĩ phụ trách nhận tình báo: “Gần đây đô đốc phủ có gửi mật tin Kim Tiêu nào không? Ý ta là, nếu có thì đưa cho ta, ta tự mình đốt!”

“Bẩm Đồng soái, không có.”

“.....”

Đồng Hiều Sơ hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy áp lực càng tăng.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Chiến cuộc thay đổi từng ngày.

Trần Tam Thạch ở cách xa hàng ngàn dặm, chung quy cũng không phải thần toán, không thể cái gì cũng biết trước, càng không thể liên tục đưa ra kế sách cho hấn.

Nhưng may mắn thay.

Chỉ cần đến được phủ Sơn Hoa, cho dù Tây Tề có bao nhiêu đại quân truy kích, cũng không làm gì được!

Đại quân đổi đường.

Lại tổn thất một vạn quân đi sau.

Hai mươi ngày nữa trôi qua.

Đốc tiêu quân cuối cùng cũng càng ngày càng đến gần mục tiêu.

“Báo——”

Ngay khi chỉ còn cách phủ Sơn Hoa vài chục dặm, một trinh sát toàn thân đầy máu loạng choạng trở về trung quân: “Không xong rồi Đồng soái! Phủ Sơn Hoa, phủ Sơn Hoa cũng đầu hàng rồi!”

“Không thể nào!”

Đồng Hiều Sơ nói: “Tướng giữ thành Sơn Hoa cũng giống ta, là hậu nhân của một trong mười hai thượng tướng Kỳ Lân các năm xưa, cho dù gia đạo sa sút, nhưng cũng là trung liệt mười đời! Sao hấn có thể đầu hàng được?!”

“Thống soái, đó là sự thật!”

Tên trinh sát đã sợ đến vỡ mật kết kết ba ba nói: “Phía trước chính là con đường duy nhất dẫn đến phủ Sơn Hoa, khắp nơi đều là cờ của Tây Tề, không nhìn rõ được số lượng binh mã cụ thể, nhưng thanh thế to lớn, ít nhất cũng có trên năm vạn người!”

Chương 785: Binh Tiên đối Binh Thánh (3)

“.....”

Khóe mắt Đồng Hiểu Sơ không ngừng co giật, nhất thời không nói nên lời.

“Đồng soái, có lẽ là thật đấy!”

Đằng Lạc xám xịt nói: “Nếu không, làm sao đại quân Tây Tề có thể xuất hiện ở phía trước, chẳng lẽ chúng không sợ quân giữ thành trong nội ứng ngoại hợp với chúng ta sao?! Còn về trung liệt, thì bảy đời trung liệt của Khánh Quốc năm xưa chẳng phải cũng đầu hàng Bạch Bào sao? Những người này, chẳng qua là muốn đổi lấy địa vị cao hơn thôi! Đồng soái, mau ra lệnh rút lui đi, nếu không rút thì chúng ta sẽ không đi kịp đâu!”

“Rút lui nữa.....”

Đồng Hiểu Sơ kéo bản đồ ra, nhìn vị trí hiện tại của bọn họ, nuốt nước bọt: “Rút lui nữa, phía sau sẽ không còn thành trì kiên cố nào để phòng thủ, cần phải rút lui đến phía đông phủ Vân Đoan, cũng có nghĩa là... toàn bộ Bình Châu, đều mất rồi!”

Hắn dẫn quân hai tháng, thuận lợi đánh mất một châu.

“Nhưng cũng phải rút lui.” Đằng Lạc nói, “Nếu không, mười sáu vạn đại quân còn lại của chúng ta, cũng sẽ bị chôn vùi ở đây!”

“Ây da, rút lui đi!!!”

Đồng Hiều Sơ nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp ném bản đồ xuống đất.

Dù vậy.

Trên đường rút lui, bọn chúng vẫn liên tục bị phục kích.

“Không xong rồi đại soái!”

“Phía trước có phục kích!”

“Đại soái, tổn thất tám ngàn quân!”

“Tổn thất năm ngàn quân, một viên đại tướng!”

“Tổn thất hai vạn quân!”

“Đại soái, phía trước sụp rồi!”

“Khắp nơi đều là quân địch!

“.....”

Trên đường rút lui!

Dù đi đến đâu, cũng sẽ gặp phục kích.

Độc tiêu quân của Đại Thịnh trên đường rút lui liên tục tổn thất binh tướng, không ngừng rút về phía đông.

Một lần thất bại, là ngàn dặm!

Sau ngàn dặm.

Quân bại mới có thể nghỉ ngơi ở một thung lũng.

Đột nhiên.

Có tiếng gió vang lên, tiếng chim hót.

Độc tiêu quân tưởng rằng là truy binh đến, lại một lần nữa bỏ chạy.

Mỗi khi đi qua núi rừng, nghe thấy tiếng “sột soạt”, lại tưởng rằng có phục kích.

Có thể nói là gió thổi cỏ lay đều tưởng là địch!

“Đại soái, phủ Sơn Hoa gửi gấp báo, phủ Sơn Hoa không có phản bội!”

“Không có phản bội?!”

Trên đường rút lui, nhận được tin tức muộn.

Đồng Hiểu Sơ tức đến mức suýt ngã ngựa.

“Hàn Tương gian trá như vậy!”

Hắn chỉ cảm thấy ngực đau âm ỉ, khó chịu không giải thích được, miệng thì chửi tiên sư kia, nhưng cơ thể đã căng thẳng đến cực độ, ngay cả hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn, mắt tối sầm lại.

Đây là áp lực!

Áp lực đến từ Binh Tiên!

Trận chiến này đánh đến bây giờ.

Đồng Hiểu Sơ cảm thấy mọi thứ trên thế gian như biến thành bàn cờ, có một đôi tay vô hình đang điều khiển tất cả, vốn dĩ hắn nên là người ngồi đối diện chơi cờ, nhưng không biết tại sao lại trở thành một trong những quân cờ.

“Đồng soái, người, người không sao chứ?”

Đằng Lạc chú ý đến sự bất thường của hắn, vội vàng lên đỡ.

“Không sao.....”

Đồng Hiểu Sơ không ngừng hít thở sâu, rất lâu sau mới hồi phục lại, khi hắn nói chuyện, giọng nói như một bệnh nhân mới khỏi bệnh: “Tiếp tục rút lui!”

Lại hai mươi ngày nữa trôi qua.

Độc tiêu quân hoàn toàn từ bỏ Bình Châu, rút lui đến phủ Vân Đoan của Gia Châu, mới ngăn được tình trạng sụp đổ.

Đến đây.

Hai mươi vạn độc tiêu quân, chỉ còn lại một nửa cuối cùng.

Cuộc chiến ở Tây Cảnh chưa đầy nửa năm, liên tiếp mất ba châu.

“Mau, đây là đơn từ chức của ta.”

Đồng Hiểu Sơ lúc này không còn quan tâm được nhiều nữa: “Thần ưng vạn dặm cấp tốc, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất gửi đến Bộ Binh, để Bộ Binh nhanh chóng mời Trần đô đốc đến cầm quân!”

.....

Kinh thành.

Trung Giác điện.

Liên tiếp hai mươi ngày.

Mỗi ngày đều có những chiến báo thất bại khác nhau được gửi đến đây.

“Hoàng Phong lĩnh bị phục kích, quân ta đại bại!”

“Tướng giữ thành Ly Thạch phản quốc, quân ta đại bại!”

“.....”

“Làm cái gì vậy, đây là làm cái gì vậy?!”

Minh Thanh Phong tức giận ném tấu chương xuống đất: “Đồng Hiểu Sơ đang làm gì? Trước khi Di Lăng bị thiêu rụi, chẳng phải hấn chỉ huy rất tốt sao? Sao đột nhiên như thế thành một người khác rồi? Chém, nên chém người này đi!”

“Nói đúng lắm, phải chém hấn!”

Nghiêm Mậu Hưng cũng tức giận đến bốc hỏa: “Bốn vạn! Bốn vạn đấy! Để bồi dưỡng bốn vạn binh mã này, triều đình cần bao nhiêu năm, tiêu tốn bao nhiêu bạc, chưa đầy hai tháng, đã bị hấn đánh mất hết rồi! Hấn còn là hậu nhân của nhà họ Đồng Kỳ Lân các, nếu ta là hấn, ta cũng không có mặt mũi nào sống tiếp!”

“Đúng là nên chém, nhưng mà.....”

Tào Hoán tóc đã bạc đi nhiều, hấn thở dài nói: “Tình hình hiện tại, chém hấn rồi, còn có thể dùng ai đây?”

“Trần Nam vương cần đối phó với giặc cướp ở Nam Từ, gần đây lại chiêu hàng một nhóm thổ phỉ, trong thời gian ngắn căn bản không thể điều động, nếu không được, thì gọi Lữ Tịch đi!” Thượng thư Bộ Hộ nói.

“Lữ Tịch? Nói cho cùng, hấn chẳng phải cũng là người của đô đốc phủ sao?”

Dận Minh Xuân phản bác nói: “Trận chiến này vẫn muốn lấy việc bồi dưỡng tướng lĩnh mới làm chính đấy!”

“Hứa Văn Tài thì sao?”

Thượng thư Bộ Hộ đề cử nói: “Người này trí mưu vô song, có lẽ có thể đối đầu với Hàn Tương.”

“Dưới Võ Thánh, đi chịu chết sao?!”

Minh Thanh Phong lắc đầu: “Hứa Văn Tài có thể có trí mưu, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, trận chiến này đã liên quan đến ‘tiên nhân’, nếu không có cảnh giới Võ Thánh, rất có thể ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không biết.”

“Đã nói với các người từ lâu rồi.”

Tào Chi nằm trên chiếu, bên cạnh là hai cung nữ quạt: “Hãy mời Trần tướng quân đi.”

“Không được!”

Minh Thanh Phong dứt khoát từ chối, tức giận nói: “Chẳng lẽ triều đình Đại Thịnh của chúng ta, rời khỏi Trần Tam Thạch, thực sự không được sao?! Đợi thêm đi, cho Đồng Hiểu Sơ một cơ hội nữa! Nói với hã, nhất định phải nhanh chóng ổn định tình hình!”

Chương 786: Binh Tiên đối Binh Thánh (4)

“Hầy~”

Thấy vậy, Tào Chi chỉ lắc đầu thở dài, không nói thêm gì nữa.

Lại hai mươi ngày nữa trôi qua.

Theo từng chiến báo lần lượt được gửi đến.

Sắc mặt của thái tử giám quốc cùng các đại thần nội các, cũng ngày càng khó coi.

“Đồng tướng quân trúng kế ở phủ Sơn Hoa, buộc phải rút khỏi Bình Châu.”

“Trên đường đi, liên tục gặp phải phục kích!”

“Gió thổi cỏ lay đều tưởng là địch!”

“Cho đến mười ngày trước.”

“Đồng tướng quân mới đến được khu vực phủ Vân Đoan, ổn định tình hình.”

“Hiện tại.”

“Hai mươi vạn đốc tiêu quân tổn thất hơn một nửa, toàn bộ Bình Châu bị mất!”

“.....”

“Rắc——”

Nghe chiến báo cuối cùng, chén trà trong tay thái tử giám quốc Tào Hoán rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh sứ, cả

người hấn tối sầm mặt mày, ngã ra sau, may mắn có hai thái giám kịp thời tiến lên đỡ lấy hấn mới không bị ngã.

Các đại thần nội các, đặc biệt là những người trong Bộ Binh, mặt mày xám xịt.

“Phế vật!”

“Đồng Hiều Sơ cái tên phế vật này!”

Nghiêm Mậu Hưng tức giận đến bốc hỏa: “Cho hấn dẫn quân đi thu phục Lạc, Mục nhị châu, kết quả chưa đầy ba tháng, không những không thu phục được đất đai, ngược lại còn mất thêm một châu!

“Hai mươi vạn binh mã, tổn thất mười vạn!

“Hấn là heo sao?!”

Lần này.

Sử dụng Đồng Hiều Sơ.

Hấn là một trong những người đề cử.

Gặp phải thất bại lớn như vậy, hấn cũng phải chịu trách nhiệm!

“.....”

Minh Thanh Phong sau khi trải qua cơn tức giận tột độ cũng bình tĩnh lại, hấn nhìn sa bàn và bản đồ, phục hồi lại toàn bộ quá trình của trận chiến này, cho dù cách xa ngàn dặm, cũng có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Hàn Tương.

Quá đáng sợ rồi!

Tất cả các kế sách.

Liên tiếp chặt chẽ, căn bản không có bất kỳ khả năng phản kích!

Tự hỏi lòng mình.

Cho dù người ở tiền tuyến không phải là Đồng Hiểu Sơ, mà là hãn Minh Thanh Phong, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Điều đáng sợ nhất là... có thể cảm nhận được sự thông dong của Hàn Tương.

Hắn không chỉ thắng.

Mà còn thắng rất nhẹ nhàng.

Nếu lấy việc đánh cờ để so sánh.

Giống như một cao thủ hàng đầu thiên hạ, đang dạy một đứa trẻ mới học chơi cờ, khoảng cách giữa họ, nào chỉ là hố sâu? Đơn giản chính là vực thẳm!

Đúng là không hổ danh.....

Binh Tiên!

Binh Tiên đã từng tiêu diệt bảy nước!

Lần này.

Triều đình Đại Thịnh của bọn họ phải đổi mặt.

Là một Binh Tiên thực sự!

Không chỉ trí mưu vô song, mà sức mạnh bản thân cũng cực cao!

Đối thủ như vậy, ai có thể chống lại được?!

“Hay là.....”

Dận Minh Xuân lên tiếng nói: “Hãy mời Lữ Tịch Lữ tướng quân, Hứa Văn Tài, và Phòng tướng quân đang ở kinh thành dưỡng bệnh cùng đi, ba người này hợp lực, chưa chắc đã không phải là đối thủ của Hàn Tương.”

“Không ổn.”

Minh Thanh Phong mặt mày ủ rũ: “Lữ Tịch và Hứa Văn Tài cùng đi, phía đông phải làm sao? Chẳng lẽ bỏ trống sao?”

“Mau.....”

Ngay khi các quan viên đang bàn tán sôi nổi.

Giọng nói yếu ớt của thái tử giám quốc vang lên, đưa ra quyết định về người chỉ huy trận chiến này.

“Mau, mau đến Lương Châu, mời Bạch Bào cầm quân!”

.....

Cũng trong khi chiến sự đang diễn ra.

Trần Tam Thạch cũng luôn đi thuyền lớn theo đường thủy, trở về Lương Châu.

Trong khoang thuyền.

Một viên linh châu màu xanh lam lơ lửng, tỏa ra từng đợt linh khí.

Một người mặc áo choàng trắng, đối diện với một thiếu nữ mặc váy vàng, cùng ngồi xếp bằng, mỗi người tu luyện riêng.

Trần Tam Thạch kết ấn bằng hai tay, phía trên ngón tay cứ cách một khoảng thời gian, lại ngưng tụ ra một thanh tiểu kiếm màu tím, theo thời gian trôi qua, số lượng tiểu kiếm không ngừng tăng lên, trông cũng càng ngày càng giống thật, cho đến khi trên lưỡi kiếm, hiện lên từng đường minh văn, mặt báng lạng lẽ hiện ra.

【Thuật pháp: Vạn Kiếm Thiên Lai. Nhị giai】

【Tiến độ: 0/2000】

【Hiệu quả:....., tích kiếm hai mươi】

Ban đầu.

Thuật kiếm khí của hắn nhiều nhất có thể ngưng tụ mười kiếm trước, sau khi đột phá, trực tiếp gấp đôi.

Không nghỉ ngơi chút nào.

Trần Tam Thạch lập tức bắt đầu tu luyện pháp thuật tiếp theo.

Trước mặt hắn, lơ lửng một tấm khiên được ngưng tụ từ linh khí thổ hệ giữa trời đất, nhìn từ xa, giống như một bức tường đất màu đen cứng rắn.

“Rắc——”

Đột nhiên.

Trên tường đất xuất hiện vết nứt, vết nứt nhanh chóng lan rộng, chẳng mấy chốc đã phủ kín toàn bộ bức tường, khe hở bắt đầu mở rộng nhanh chóng, cho đến khi bức tường hoàn toàn bị chia cắt thành từng khối đất có hình dạng không đều, nhưng bức tường không vì thế mà sụp đổ, ở những khe hở giữa các khối đất, bắn ra ánh sáng vàng chói mắt, kết nối chúng lại với nhau.

Tấm khiên này, không những không trở nên mong manh vì vết nứt, mà ngược lại còn toát ra một luồng pháp lực đặc biệt.

【Pháp thuật: Hậu Thổ Quyết (Tinh thông)】

【Tiến độ: 0/1000】

【Hiệu quả:....., phản chấn】

【Phản chấn: Đến một mức độ nhất định, phản chấn lại pháp thuật của địch】

Phản chấn!

Chỉ là hiệu quả cụ thể như thế nào, còn cần phải thử mới biết được.

“Tiểu phế vật.”

Trần Tam Thạch đưa tay, búng vào trán thiếu nữ đối diện.

Chiêu Chiêu đang ở trong trạng thái nhập định đau đớn tỉnh lại.

Không đợi nàng tức giận mở miệng chất vấn, Trần Tam Thạch đã nói: “Người dùng pháp thuật mà người biết đánh ta thử xem.”

“Hả?”

Động tác xoa trán của Chiêu Chiêu cứng đờ, đôi mắt rõ ràng sáng lên: “Người không phản kích?”

“Không phản kích.”

Trần Tam Thạch cam đoan.

“Tốt quá tốt quá.”

Chiêu Chiêu vội vàng đứng dậy, động tác hơi vụng về thi triển pháp thuật kết ấn, trên đôi bàn tay trắng nõn linh hoạt, từ từ ngưng tụ ra một thanh tiểu kiếm màu xanh lam, phát ra tiếng vang giòn giã trước mặt nàng.

Thuật kiếm khí!

Trên đường đi buồn chán.

Trần Tam Thạch tiện tay dạy nàng.

Pháp lực dao động.

Chương 787: Binh Tiên đối Binh Thánh (5)

Kiểm khí đột nhiên bắn ra.

Trước mặt Trần Tam Thạch, một bức tường đất đầy vết nứt màu vàng dựng lên.

“Ông!”

Kiểm khí đâm vào bức tường, lập tức bật ngược trở lại như thể đá đập vào tường.

“.....”

Chiêu Chiêu không ngờ đến cảnh tượng này, vội vàng triệu hồi phi kiếm chém tới.

Hai bên va chạm.

Kiểm khí tan vỡ.

Nhưng nàng cũng ngã ngối xuống đất, chỉ cảm thấy hông bị đau như vỡ thành bảy tám mảnh.

“Cảm ơn nhé.”

“Bốp——”

Trần Tam Thạch trực tiếp đóng cửa phòng, nhốt nàng ở bên ngoài, không để ý đến việc nàng nhảy dựng lên sau đó, quay lại ngồi trên bồ đoàn, hồi tưởng lại những chi tiết vừa rồi.

Phản chấn cũng có giới hạn.

Dựa vào tu vi để quyết định.

Nếu tu vi của đôi phương cao hơn hẳn, thì phản chấn sẽ không có hiệu quả.

Ngược lại khi đấu pháp với người cùng cảnh giới, sẽ có tác dụng không nhỏ.

Sau khi đột phá hai loại pháp thuật.

Trần Tam Thạch lại lấy ra “Thôn Hỏa Quyết”, hắn nhanh chóng thông qua ngọc giản để nắm bắt nội dung, sau khi ăn một viên Hoàng Long hoàn, nhắm mắt tĩnh tâm, chính thức bắt đầu tu luyện.

Trong khoang thuyền.

Từng sợi linh khí nhỏ dưới sự dẫn dắt của linh căn, tiến vào cơ thể hắn, lại vận chuyển qua chu thiên, luyện hóa trong kinh mạch, cuối cùng hóa thành linh lực lưu trữ trong đan điền.

Khác với trước đây.

Trần Tam Thạch rõ ràng có thể cảm nhận được, tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều!

Trong số ngũ hành linh căn của hắn, kim mộc thủy thổ đều rơi vào trạng thái ngủ say, chỉ có hạ phẩm hỏa linh căn là đang hoạt động.

Nếu như coi tất cả linh căn đều là cây non, coi linh khí giữa trời đất là dưỡng chất, thì khi Trần Tam Thạch tu luyện, cùng một lượng dưỡng chất, cần phải đồng thời cung cấp cho năm cây non.

Nhưng sau khi tu luyện “Thôn Hỏa Quyết”, chỉ cần cung cấp cho một cây non “hỏa”, hiệu quả tự nhiên sẽ cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa.

Trần Tam Thạch có thể cảm nhận rõ ràng, linh căn thực sự đang trưởng thành!

Theo đà này, đột phá luyện khí sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, mỗi lần đột phá linh căn đều sẽ trưởng thành một lần, không cần quá nhiều thời gian, hắn sẽ trở thành thiên tài đơn linh căn.

Tiên đồ có hy vọng!

Đi thuyền hai tháng, hiệu suất hấp thụ của đơn linh căn cộng thêm Hoàng Long hoàn, độ thuần thực tăng lên rõ ràng.

【Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện khí tầng hai】

【Tiến độ: 100/500】

【Hiệu quả: Tạm thời không có】

Pháp tu thăng cấp.

Trần Tam Thạch đương nhiên cũng không quên võ đạo mà mình dựa vào để lập nghiệp, hắn vẫn dành nhiều thời gian cho việc tu luyện võ đạo.

Hắn lấy ra Cảnh Thần quả.

Quả màu đỏ sẫm, không phải là linh quả mới hái, mà đã được xử lý đặc biệt, nhìn bề ngoài giống như quả khô, cho vào miệng thì vô cùng đắng.

Nhưng đối với những võ giả đã uống đủ loại thuốc bổ khó uống, đương nhiên không tính là gì.

Trần Tam Thạch ăn hết một quả, sau đó trong tay lóe lên ánh bạc, cầm lấy Long Đâm lương ngân thương, bắt đầu tu luyện công pháp cảnh giới Chân Lực.

Muốn nhập Chân Lực.

Trước tiên phải khai Cảnh Thần!

Sau khi khai mở Cảnh Thần, mới có thể kích hoạt chư thần trong cơ thể!

Theo công pháp vận chuyển.

Cảnh Thần quả trong bụng giống như linh khí được luyện hóa, chảy vào kinh mạch thông qua tứ chi bách hải, lại thông qua chu thiên kinh mạch, không ngừng rèn luyện thân thể, trong quá trình này, Trần Tam Thạch thực sự cảm nhận được bí tàng trong cơ thể con người.

Đó là.....

Chư thần trong cơ thể!

Trong cơ thể phàm thai.

Có những thần minh!

Chỉ có điều.....

Là thi thể của thần minh!

Chết lặng!

Trong cơ thể, vốn có thần lực, nhưng vì sinh ra đã ở trong thế giới đầy tạp khí, dẫn đến những thần minh này, vừa sinh ra đã là “thai chết lưu”, rõ ràng tồn tại nhưng lại không có tác dụng.

Cho đến khi!

Cảnh Thần quả thông qua kinh mạch luyện hóa, hóa thành một cơn mưa ngọt ngào, rơi vào cơ thể chết lặng.

Hạn hán lâu ngày gặp mưa ngọt.

Vì vậy.

Mọi thứ đều có sức sống.

Trong cơ thể, tất cả “thần vị”, không còn là thi thể, mà là thần minh đang ngủ say.

Khai mở Cảnh Thần!

Sau đó chính là luyện tập công pháp, dẫn dắt linh khí trời đất, từng bước từng bước đánh thức chư thần trong cơ thể.

Trong cơ thể.

Tam bộ bát cảnh nhị thập tứ chân!

Chân Lực sơ kỳ.

Chính là đánh thức thượng bộ cảnh thần.

“Kèm theo hành hình trung bát cảnh thần, nhị thập tứ chân xuất tự nhiên.

“Cao ngẩng đầu vô vi hồn phách an, thanh tĩnh thần kiên dữ ngã ngôn.”

Trong khoang thuyền.

Trần Tam Thạch cầm trường thương.

Ngày đêm không ngừng.

Cho đến một thời điểm nào đó.

Trong đầu hắt, đột nhiên hiện lên một bóng dáng áo trắng.

Não thần!

Tên là Giác Nguyên Tử, tự Đạo Đô, hình dài một tấc một phân, áo trắng!

【Công pháp: Long Kinh (Chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 12/100】

【Hiệu quả: Tạm thời không có】

“Phù——”

Thượng nguyên bát cảnh thần, khai mở được một cái.

Chỉ cần khai mở thêm bảy cảnh thần còn lại, là có thể chính thức bước vào cảnh giới Chân Lực.

Dù là pháp tu hay võ tu, đều là con đường dài đằng đẵng, động một chút là cần đến vài năm thậm chí vài chục năm.

Trần Tam Thạch có tư chất pháp tu bình thường, nhưng tốc độ tu luyện võ đạo, cho dù đặt trong tu tiên giới, cũng đã là tồn tại đỉnh cao.

Chẳng phải vẫn thấy.

Bao nhiêu Võ Thánh sau khi bước vào cảnh giới võ đạo cao hơn, hoàn toàn bị mắc kẹt.

Ví dụ như Ngụy Huyền ở đại tặc phường thị, khi còn trẻ cùng với bạn đời, cũng từng là cặp đôi hiệp lữ đệ nhất thiên hạ của một phương thế giới, kết quả hiện nay chín mươi sáu tuổi, khí huyết suy yếu, vẫn bị mắc kẹt ở cảnh giới Thoát Phàm viên mãn.

Cũng không có gì lạ.

Những võ tu sau khi nhìn thấy Cảnh Thần quả, sẽ rơi vào trạng thái gần như điên cuồng.

Chương 788: Binh Tiên đối Binh Thánh (6)

So với pháp tu.

Tuổi thọ của võ tu giai đoạn đầu, gần như không có gì khác biệt với người phàm.

Vì vậy bọn họ sẽ không từ thủ đoạn nào để đoạt bảo.

“Phù.....”

Đi thuyền hai tháng.

Trần Tam Thạch bế quan hai tháng.

Hắn cũng có chút buồn chán, bèn cất trường thương đi, lên boong tàu hóng gió.

Đúng lúc này.

Thanh Điều từ phía đông trở về, đậu trên cánh tay hắn.

Trần Tam Thạch cong ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc cằm nó, hỏi: “Đã gửi đi rồi? Nàng không để ý đến người?”

Thanh Điều diên cuồng gật đầu, dùng cánh chỉ về phía đông, riu rít kêu lên, như thể đang mách lẻo.

Không lâu trước đó.

Trần Tam Thạch viết một bức thư, nhờ Thanh Điều gửi đến Đông Khánh, muốn thử xem có thể thăm dò tình hình về linh mạch hiện nay hay không, tiện thể khuyên Đông Khánh rút quân.

Đánh qua đánh lại.

Cuối cùng chẳng qua chỉ là chết người, tiêu hao lương thực của dân chúng.

Trần Tam Thạch chưa bao giờ sợ chiến tranh, nhưng cũng chưa bao giờ muốn chiến tranh.

Chỉ có người cầm quân mới biết, cho dù là đánh thắng trận lớn đến đâu, cũng sẽ có vô số gia đình mất đi hy vọng.

Đáng tiếc.....

Em vợ không để ý đến hấn.

Như vậy.

Cũng không còn cách nào nữa.

Trần Tam Thạch cũng chỉ có thể mong chiến sự nhanh chóng kết thúc.

Những năm gần đây.

Có thể nói là chiến loạn liên miên.

Ngay cả dân chúng Lương Châu cũng có chút không chịu nổi việc thu gom lương thực, càng không cần nói đến những nơi khác.

Nước thịnh, dân khổ; nước mất, dân khổ.

“Lão Tàn.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tình hình ở Di Lăng thế nào rồi?”

“Năm ngày trước nhận được tin tức.”

Tần Trường Húc nói: “Sau khi đốc tiêu quân thất bại ở Di Lăng, trên đường rút lui liên tục bị Binh Tiên Hàn Tương của Tây Tề đánh cho gió thổi cỏ lay đều tưởng là địch, hiện nay, đã từ bỏ toàn bộ Bình Châu hai mươi tám phủ, rút lui đến Gia Châu mới tạm thời ổn định được tình hình, hơn nữa tình hình

vẫn không lạc quan, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ không đến nửa năm, Gia Châu cũng sẽ thất thủ.”

“Hề~ thật không biết triều đình nghĩ gì.”

Một lão già cụt tay đang câu cá nói: “Rõ ràng là họ Đồng kia không phải đối thủ, thà tổn thất mười vạn binh mã, cũng không chịu mời đô đốc của chúng ta ra trận, Binh Tiên này, vẫn nên để Binh Thánh đối phó.”

“Người đừng nói hề lão Lý đâu.”

Tần Trường Húc nói: “Người có tin không, đợi chúng ta trở về Lương Châu, vừa khéo có thể gặp được thánh chỉ của triều đình, mời đô đốc của chúng ta ra trận, trận này đánh xong, bọn họ sẽ biết, triều đình của chúng ta không thể thiếu được đô đốc phủ.”

“Như vậy thì càng toi đời rồi.”

Lão già cụt tay lẩm bẩm nói: “Nếu như đô đốc của chúng ta ra trận ngay từ đầu, bình ổn được trận chiến này, có lẽ còn có thể nói được, hiện nay đã náo loạn đến mức này, cho dù đô đốc ra trận đánh thắng trận, triều đình cũng chưa chắc đã vui mừng.”

“Người nói lời này.....”

Tần Trường Húc hỏi: “Có ý gì?”

“Đợi rồi người sẽ biết.”

.....

Đông Khánh.

Hơn hai mươi vạn binh mã Khánh Quốc, đóng quân ở biên giới, đối đầu với quân Bắc Lương và quân Trần Đông.

Trần Độ Hà mặc trang phục linh vật sư tử của Khánh Quốc lão đảo đi đến trước ngai vàng, ngẩng đầu, nói không rõ ràng

với nữ nhân váy đen trên cao: “Dì, bay.....”

Nữ đế không để ý, móng tay đỏ như máu lật xem tấu chương.

“Bay.....”

Trần Độ Hà kéo vạt váy.

“Không nghe thấy sao?”

Nữ đế không ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đưa thái tử đi chơi, đừng để nó đến quấy rầy trẫm.”

“Su tử.”

Đối diện nàng, đứng một tu sĩ trẻ tuổi: “Ta đến là để nói chuyện linh mạch với ngươi, không phải để giúp ngươi trông con.”

“Trẫm bảo ngươi đi, thì ngươi đi.”

Nữ đế nhấn mạnh giọng điệu.

“Được rồi.....”

Tu sĩ dường như rất sợ nữ nhân, hần túm lấy gáy của Trần Độ Hà, sau đó cưỡi kiếm bay đi: “Thằng nhóc thôi, bám chặt vào!”

“Muội muội.”

Cổ Tâm Lan từ cửa sau đi vào trong điện: “Các ngươi thực sự lại muốn đánh nhau với Đại Thịnh? Ta nghe nói Lữ Tịch bọn họ đều đến biên giới rồi, một thời gian nữa, có điều động cả Thạch ca nhi đến không?”

“Tỷ tỷ, đừng ngày nào cũng nhắc đến chuyện này nữa.”

Nữ đế bỏ tấu chương xuống, lạnh nhạt nói: “Trẫm đã hứa với tỷ, bất kể thế nào, cũng sẽ để lại cho hần một mạng chẳng phải được rồi sao?”

“Hả? Ta không có ý này đâu.”

Cố Tâm Lan giải thích nói: “Ta lo lắng, nếu Đại Thịnh điều Thạch ca nhi đến thật, chẳng phải Khánh Quốc của chúng ta sẽ tổn thất binh tướng, tổn hao quốc lực lớn sao.”

“.....”

.....

Lương Châu.

Đô đốc phủ.

Thái giám giám quân Hầu Bảo, dẫn theo một đội thị vệ, vội vã đến trước cửa đô đốc phủ.

“Cộc cộc cộc!”

Dùng vòng cửa gõ cửa.

Không lâu sau.

Quản gia Ngô của đô đốc phủ mở cửa: “Ồ, Hầu công công làm gì mà gấp gáp vậy?”

“Ôi chao ôi, Ngô đại quản gia của ta, người cuối cùng cũng mở cửa rồi, gấp chết ta rồi!”

Hầu Bảo như lửa đốt nói: “Rốt cuộc thế nào rồi, Trần đô đốc hẳn đã kết thúc bế quan chưa?”

“Chưa đâu.”

Quản gia Ngô nói: “Đô đốc của ta vẫn đang bế quan.”

“Vậy, vậy rốt cuộc là bế quan đến bao giờ, cũng phải cho một ngày chính xác chứ?”

Hầu Bảo đi đi lại lại: “Tiền tuyến như lửa đốt, thực sự không thể trì hoãn được nữa, Ngô quản gia người không thể vào thông báo với Trần đô đốc một tiếng sao?”

“Tu luyện thì sao có thể tùy tiện quấy rầy được? Nếu chẳng may gặp phải đô đốc đang ở thời khắc then chốt đột phá, bị ảnh hưởng làm tổn thương kinh mạch, người có gánh nổi trách nhiệm này không?”

Quản gia Ngô nói một cách mạnh mẽ: “Hơn nữa, đô đốc bề quan các người cũng biết, lúc đầu còn thề thốt nói cứ yên tâm bề quan, lần này không cần đô đốc phủ.”

“Kế hoạch không theo kịp thay đổi!”

Hầu Bảo không còn kiên nhẫn để lãng phí thời gian nữa, trực tiếp đi vào trong phủ: “Nếu Ngô quản gia lo lắng đô đốc nổi giận, ta sẽ tự mình đi nói!”

“Đứng lại!”

Nhưng quản gia Ngô lại xị mặt nói: “Hầu công công, đô đốc nói rồi, không gặp ai hết, người quay về đi!”

Trong lúc cấp bách.

Mũi chân Hầu Bảo khễ nhẵn, cả người bay lên, muốn trực tiếp nhảy qua tường vào trong đô đốc phủ.

Không ngờ.

Cả người quản gia già bùng phát cương khí, giờ tay lên chính là một chuông, từng luồng cương khí như giao long xuất hải âm âm lao ra.

“Ầm——”

Hầu công công không thể không giờ tay lên đỡ, từ giữa không trung rơi trở lại trước cửa đô đốc phủ.

“Thái giám!”

Quản gia Ngô nổi giận dùng dùng nói: “Người đã quên quy tắc năm xưa định ra rồi sao?! Bất kỳ ai của triều đình, trong

trường hợp không được phép, không được bước vào đô đốc phủ nửa bước!”

“Đó là quy tắc với Tôn đô đốc, không phải là quy tắc với Trần đô đốc!”

Hầu công công trùng mắt nói: “Hơn nữa, ta chỉ muốn vào nói hai câu với Trần đô đốc, Ngô quân gia lại ra tay đánh lớn, chẳng phải là hơi quá đáng sao?!”

Hắn cảm thấy có gì đó không ổn trong lòng.

Lần bế quan này kéo dài hơn nửa năm.

Người tập võ cũng không phải tu tiên, thỉnh thoảng lộ mặt một chút vẫn có thể làm được.

Chẳng lẽ.

Trần Tam Thạch căn bản không có ở trong phủ?

Hắn thân là giám quân, vốn dĩ có trách nhiệm giám sát các quan viên lớn nhỏ ở Lương Châu.

“Bớt nói nhảm đi!”

Quân gia Ngô lạnh lùng nói: “Hôm nay, các người đừng hòng bước vào đô đốc phủ nửa bước!”

“Người.....”

Hầu Bảo vừa mới định mở miệng, thì nghe thấy một giọng nói tràn đầy sức mạnh vang lên.

“Ngô bá, người lại động thủ với ai vậy? Tính tình phải sửa đi.”

Trần Tam Thạch mặc áo bào trắng đi ra khỏi cửa: “Hầu công công? Các người đây là.....”

“Trần đô đốc? Cuối cùng người cũng chịu lộ mặt rồi!”

Hầu công công lập tức ném lo lắng lên chín tầng mây: “Có lệnh điều động, Bộ Binh điều người đến Gia Châu cầm quân, thống lĩnh đốc tiêu quân tây chinh phạt tiên!”

Chương 789: Kỳ Phùng Địch Thủ (1)

“Tuyên!”

“Trần Quốc hầu, Phiêu Kỵ tướng quân, Bắc Lương đốc sư phủ đốc sư, thống lĩnh Hồng Trạch doanh, Trần Tam Thạch, đến Gia Châu cầm quân, trong vòng một năm phải thu phục lại hai châu phía Tây, lập tức lên đường, không được chậm trễ!”

Giọng lạnh lạnh của công công họ Hầu vang lên.

“Thần, lĩnh mệnh.”

Trần Tam Thạch nhận lệnh điều động.

“Vây đốc sư, hãy mau mau lên đường đi.”

Hầu công công thở phào nhẹ nhõm: “Hiện nay các tướng sĩ tiền tuyến đều đang ở trong phủ đốc sư, chờ người đến chủ trì đại cục.”

Sau khi đắn đo nhiều lần, ông mới dẫn người rời đi.

“Khụ!”

Quản gia Ngô hướng về bóng lưng của họ, nhỏ một bãi nước bọt thật mạnh: “Một đám vô dụng, chuyện gì cũng phải dựa vào đốc sư phủ, cuối cùng còn nghi kỵ, lúc trước với lão đốc sư là như vậy, bây giờ với tiểu đốc sư cũng chẳng khác gì!”

“Được rồi Ngô bá.”

Trần Tam Thạch nhìn quản gia đã ngoài bảy mươi tuổi: “Chúng ta cũng không đơn thuần là vì triều đình, ta vừa trở về,

đã thấy thời gian này người xử lý chính vụ, nhiều nơi đều thiếu lương rồi, nếu không mau kết thúc chiến cuộc, thì thật sự không chịu nổi nữa.”

Sau khi triều đình sụp đổ.

Tổ mạch bị mất.

Các tông môn ulla vào.

Không một ai được sống yên ổn.

“Đúng vậy.”

Quản gia Ngô lắc đầu thở dài: “Từ khi bắt đầu từ mười ngày trước ở Vân Châu, đến bây giờ đã đánh liên tục ba bốn năm rồi, không ít nơi lại còn gặp thiên tai hạn hán, lương thực đâu còn bao nhiêu nữa.”

Trần Tam Thạch đưa lệnh điều động cho người hầu: “Chỉ sợ là trận này không thể nhanh được.”

“Hả?”

Quản gia Ngô nghe vậy kinh ngạc: “Ý của đốc sư là ngay cả người cũng không chắc có thể nhanh chóng đánh bại đại quân Tây Tề?”

“Trên đời này từ trước đến nay, chưa từng có người nào là bách chiến bách thắng.”

Ánh mắt Trần Tam Thạch nhìn về phía xa: “Chỉ là trước đây mỗi lần, đều là ta thắng.”

“Ngô bá, chuẩn bị đi, tối nay ta sẽ lên đường.”

“Được.”

“...”

Trần Tam Thạch và Tôn Ly, Trần Vân Khê vội vàng gấp mặt rồi lại vội vàng chia tay, sau đó chạy thẳng đến doanh trại,

triệu tập các tướng sĩ Hồng Trạch doanh đã bỏ sung xong xuôi, lên đường từ Lương Châu ngay trong đêm.

Khi họ đến cổng thành.

Lại có một kỵ sĩ đuổi theo, tay cầm trường thương, sau lưng đeo cung tên.

“Bất Khí?”

Trần Tam Thạch có chút bất ngờ: “Người đây là?”

“Độc sư!”

Tôn Bất Khí chấp tay nói: “Ta đã thông mạch, xin độc sư cho phép ta nhập ngũ!”

“Bất Khí.”

Trần Tam Thạch nhìn hắn, trầm giọng nói: “Biên chế của Hồng Trạch doanh đã đầy, không có chức tham tướng thông mạch cho người, trở về bầu bạn với tỷ tỷ và Trần Vân Khê đi.”

“Độc sư, ta không cần chức quan.”

Tôn Bất Khí kiên quyết nói: “Dù làm một binh sĩ bình thường cũng được, hãy cho ta đi theo đi.”

“...”

Trần Tam Thạch biết.

Từ sau khi sư phụ qua đời, Tôn Bất Khí rất ít khi lộ diện, hầu như đã cắt đứt liên lạc với đám bạn xấu trước đây, mỗi ngày ngoài ăn cơm thì chỉ luyện võ trong sân.

Thể chất của hắn không tính là tuyệt vời, chỉ là thượng thừa, nhưng ngộ tính lại cực cao, hơn nửa năm nay, hắn cũng từ hóa kình đột phá đến thông mạch cảnh giới.

Chỉ là chuyến đi này đầy nguy hiểm, hắn lại là hương hỏa duy nhất của Tôn gia.

Thôi vậy.

Mệnh của con người là do chính mình quyết định.

Nghĩ đến đây, Trần Tam Thạch không từ chối: “Nhập hàng đi, người sẽ vào trung quân, tạm thời phụ trách tuần tra, sau khi đến Gia Châu, sẽ có sắp xếp khác.”

“Rõ!”

Tôn Bất Khí không nói một lời thừa nào, cưỡi ngựa hòa vào đội ngũ.

Hồng Trạch doanh tiếp tục tiến về phía trước.

“Cái gì mà binh tiên chứ.”

Uông Trục chửi bới nói: “Trước khi bại trận ở Nghi Lăng, điều người và chúng ta qua đó, còn đâu nhiều chuyện như vậy.”

“Sur huynh cũng nhìn ra rồi.”

Trong đầu Trần Tam Thạch phát lại tuyến đường hành quân của địch ta sau khi khai chiến: “Sau Nghi Lăng, chiến tuyến lùi lại quá nhiều, không dễ đánh trả lại.”

“Sur đệ, người cũng xem thường người quá rồi, trước khi quen biết người ở Bà Dương huyện, lão tử vốn là chủ tướng của Huyền Vũ doanh, chiến dịch lớn nhỏ không ít tham gia, sao có thể ngay cả cục diện này cũng không nhìn ra?”

Uông Trục âu sầu nói: “Hàn Tương kia dường như thực sự có hai chiêu, cộng thêm không ít ‘tiên sư’ của Tây Tề, tiếp theo chỉ sợ là sẽ phiền phức.”

“Sur huynh, cảnh giới thế nào rồi?”

Trần Tam Thạch hỏi.

“Đại viên mãn.”

Uông Trục ngồi trên lưng ngựa Hắc Phong, lấy bình rượu từ trong ngực ra, uống một ngụm nhỏ: “Còn hai năm nữa thôi, có cơ hội đột phá Võ Thánh.”

“Năm tháng thôi.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Đề người tăng tốc.”

Hồng Trạch doanh lên đường từ Lương Châu đến Gia Châu, cần phải đi từ Minh Châu xuống phía Nam, sau đó đi ra phía Đông, lại băng qua hai châu, đường thủy và đường bộ song hành, mất đến ba tháng.

Trên đường đi.

Trần Tam Thạch thường dừng lại luyện võ, luyện đan.

Hắn chuẩn bị khá nhiều dược liệu để luyện dưỡng kinh đan và chân vũ đan, vốn dĩ là để cho cấp dưới sử dụng.

Võ Thánh có yêu cầu cực cao đối với thể chất, dù là chân vũ đan, cũng chỉ có một phần trăm xác suất khiến người có thể chất không đủ đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, nhưng tương đối mà nói, huyền tượng sẽ không có yêu cầu cao như vậy, chỉ cần đủ dưỡng kinh đan, hoàn toàn có thể dùng thông mạch đan thành huyền tượng.

Trên đường hành quân.

Trần Tam Thạch tổng cộng mở lò luyện đan bốn lần, hỏng một lần, luyện ra ba viên chân vũ đan ưu phẩm, trực tiếp ném một viên trong số đó cho Uông Trục, tiếp theo khó tránh khỏi phải đối mặt với tu tiên giả, nếu có thêm một Võ Thánh, cũng tăng thêm một phần thắng.

“Hê, chỉ có người là nhiều bảo bối.”

Uông Trục cầm đan dược, trong lòng cảm khái không ít.

Chương 790: Kỳ Phùng Địch Thủ (2)

Ai có thể nghĩ tới.

Hắn ban đầu nản lòng thoái chí như một con chó chết đi đến một huyện nhỏ hẻo lánh, âm sai dương khiến, ngược lại gặp được quý nhân lớn nhất đời này của mình.

“Độc sư!”

Hạ Tông dẫn theo một đội người vội vàng chạy về: “Phía trước là Gia Châu, ta đã thông báo cho đốc tiêu quân, lệnh bọn họ đến nghênh đón.”

“Tình hình thế nào?” Trần Tam Thạch hỏi trọng điểm.

“Cục diện nghiêm trọng.”

Hạ Tông chỉ về phía Tây: “Cách đây hai trăm dặm, chính là Lạc Thủy ở biên giới Gia Châu, bờ bên kia Lạc Thủy chính là Vân Đoan phủ, hiện nay, đại quân Tây Tề đang vây công Vân Đoan phủ, tướng quân Đằng Lạc và năm vạn binh mã, đang gắng gượng chống đỡ.”

“Đến doanh trại trước đã.”

Trần Tam Thạch không vội vã bố trí.

“Rõ!”

...

Doanh trại Tây Tề quốc.

Trung quân đại tướng.

Trên bàn sách.

Hàn Tương cầm một cây bút lông, vẽ những đường vân phức tạp trên tờ giấy màu cam vàng.

Cây bút này được làm từ lông của linh thú, ngay cả cán bút cũng là linh mộc đã được luyện chế, giấy vẽ, càn là tài liệu trân quý pha trộn với da thú, hai thứ kết hợp sử dụng, có thể vẽ ra phù lục trong truyền thuyết.

“Ong ——”

Kèm theo linh quang lóe lên.

Báo hiệu rằng tám phân thân phù này đã hoàn thành.

“Vào đi.”

Hàn Tương đặt bút phù xuống, thản nhiên nói.

“Tiên sư!”

Chung Vô Tâm sai bước vào trong trướng, thần sắc ngưng trọng nói: “Thịnh triều rốt cuộc vẫn không có người nào có thể dùng, lựa chọn điều động bạch bào Trần Tam Thạch ở Lương Châu, vừa nhận được tin tức, bạch bào dẫn theo một vạn năm nghìn Hồng Trạch doanh, đã đến Hoàng Bì phủ trong Gia Châu rồi.”

“Tốt!”

Đôi mắt của Hàn Tương lóe lên hàn quang: “Ta biết mà, hấn nhất định sẽ đến.”

“Tiên sư...”

Chung Vô Tâm thực sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của đối phương.

Đến một đôi thủ mạnh mẽ, chẳng lẽ không phải là chuyện xấu sao?

Vị tiên sư này, sao càng ngày càng hưng phấn?!

Thật sự coi cả cuộc chiến tranh này là một trò chơi.

Hắn trầm giọng nhắc nhở: “Tên họ Trần kia có trình độ binh pháp cực cao, lại mang theo Hồng Trạch doanh hồ lang chi sư dày dặn kinh nghiệm đến Gia Châu, không biết lại muốn sử dụng kỳ mưu gì, chúng ta tiếp theo nên sắp xếp thế nào?”

“Truyền lệnh xuống.”

Hàn Tương bình thản nói: “Tiếp tục điều động binh mã, làm ra vẻ muốn tấn công mạnh vào Vân Đoan phủ.”

“Ý của tiên sư là...”

Chung Vô Tâm suy nghĩ rồi nói: “Là ép họ Trần kia dẫn quân qua sông chi viện?”

“Bằng hữu kỳ đến rồi, đương nhiên phải chuẩn bị trước một ván cờ hay để bày tỏ sự chào đón.”

Hàn Tương rời khỏi bàn sách, đến ngồi bên cạnh bàn cờ, chậm rãi nói: “Tuổi còn trẻ, đã có thể đánh ra trận tứ độ, ta lại muốn xem xem, hắn có thể mang đến cho ta bất ngờ gì.”

Nói xong.

Hắn vung ngón tay, một luồng pháp lực rót vào tờ phù trên bàn.

Lập tức.

Phù giấy hóa thành một luồng ánh sáng bay vút lên trời, thẳng về phía bầu trời phía Đông.

Nơi đó, là Hoàng Bì phủ, nơi Hồng Trạch doanh đóng quân.

...

Hoàng Bì phủ.

“Ông long ——”

Cánh cổng thành nặng nề mở ra.

Đồng Hiều Sơ mặt mày tiêu tụy vội vã đi bộ ra ngoài thành nghênh đón, kích động nắm chặt lấy cánh tay của bạch bào, giọng hơi run rẩy: “Trần độc sư, người đến rồi! Mau lên, mọi người đang đợi người chủ trì đại cục.”

Trần Tam Thạch đi theo nàng đến trung quân đại tướng, ngoài tướng quân của độc tiêu quân, còn có một tu sĩ trẻ tuổi, thông qua [Quan Khí Thuật], đã là cảnh giới Luyện Khí viên mãn, thực lực tương đương với Khúc Nguyên Tượng ở Lương Châu lúc trước, đại khái khoảng tầng mười một Luyện Khí.

Kỳ thực Luyện Khí tổng cộng có chín tầng, từ tầng bảy đến tầng chín đã tính là hậu kỳ Luyện Khí, tu luyện công pháp đến tầng chín đã có thể Trúc Cơ, nhưng không có nghĩa là công pháp chỉ có chín tầng, mà là tổng cộng có mười hai tầng.

Trong trường hợp không có được Trúc Cơ đan hoặc là không đủ nắm chắc, những tu sĩ này chỉ có thể lựa chọn tiếp tục tu luyện lên, chờ đợi thời cơ Trúc Cơ.

Công pháp nhiều hơn một tầng, pháp lực cũng sẽ thâm hậu hơn một tầng.

“Vị này là Vương Tuấn tiên sư.”

Đồng Hiều Sơ giới thiệu: “Là bệ hạ phái từ kinh thành đến để trấn áp, còn có một vị Khúc Nguyên Tượng tiên sư, hiện tại cùng Đằng Lạc ở trong Vân Đoan phủ, nhờ có bọn họ, tiên sư của quân địch mới không dám dễ dàng xông vào doanh trại ám sát võ tướng.”

“Người, chính là Trần Tam Thạch?”

Vương Tuấn đang ngồi xếp bằng mở mắt ra, sau khi đánh giá một lượt, mở miệng nói: “Người có thể xoay chuyển cục

diện?”

Lần này Thăng Vân tông phái đệ tử ra ngoài.

Là vì linh mạch.

Nhưng chiếm lĩnh linh mạch cần có nhân thủ.

Cho nên mới có trận đại chiến bốn nước như hiện nay.

Nhưng Vương Tuấn chỉ là người tu hành, đâu có hiểu được việc bố trí binh lực, hành quân tác chiến, cũng chỉ có thể trông mắt nhìn đại thịnh quân đội tan tác ngàn dặm, khoảng cách chiếm lĩnh linh mạch xa không với tới.

Sau đó, cái tên được nghe nhiều nhất chính là bạch bào.

Dường như ở vùng trời đất này, người này là đệ nhất của binh gia, hơn nữa hình như, còn là đệ tử được Trần Thủ sử Tôn Tượng Tông nhận vào cửa sau cùng.

Khiến Vương Tuấn không chú ý nhiều hơn một chút.

Hắn thúc giục nói: “Nhanh chóng đánh đến Mãng Sơn đi, nếu để tông môn đối phương ổn định gót chân, đừng nói là người vị thống soái này, ngay cả triều đình đại thịnh của các ngươi cũng sẽ bị thượng tông trách phạt.”

“Bản đồ.”

Trần Tam Thạch không để ý đến áp lực của đối phương, sau khi ngồi xuống ghế chủ tọa, đi thẳng vào vấn đề: “Ta muốn tình hình chi tiết hơn, bao gồm cả binh lực của địch ta, số lượng ‘tiên sư’ của địch ta.”

“...”

Đồng Hiểu Sơ dường như có chút khó mở lời, do dự một lúc mới nói: “Sau khi bại trận ở Nghi Lăng, đốc tiêu quân của ta một đường rút lui về phía Đông, tổn thất binh mã mười vạn tám, đốt vô số lương thảo quân nhu. Sau khi đến Vân Đao

phủ, Tây Tề vẫn tiếp tục tấn công dữ dội, cho nên ta để Đằng Lạc và những người khác ở lại, những người còn lại lần lượt rút về phía Đông Lạc Thủy, chỉnh đốn binh mã lại một lần nữa.

Chương 791: Kỳ Phùng Địch Thủ (3)

“Hiện nay, hơn năm mươi phần trăm binh mã của đô chỉ huy sứ ty ở toàn bộ phía Tây, đều lần lượt đến Gia Châu chi viện, cộng thêm Hồng Trạch doanh mà đốc sư mang đến, chúng ta cũng còn mười bảy vạn binh mã, trong đó có năm vạn ở Vân Đoan phủ.

“Còn về tiên sư, ta không rõ lắm, vẫn là để Vương Tuấn tiên sư nói đi.”

“Trong quân Tây Tề, có năm người trung kỳ Luyện Khí, một người hậu kỳ Luyện Khí, ‘binh tiên’ Hàn Tương giống như ta, là cảnh giới khoảng tầng mười một Luyện Khí.”

Vương Tuấn giải thích: “Trong đốc tiêu quân, cũng có hai người trung kỳ Luyện Khí, cộng thêm ta và Khúc Nguyên Tượng, tổng cộng là bốn người.”

Trần Tam Thạch tính toán trong lòng.

Từ trên giấy mà xem xét.

Tây Tề quốc, có ba mươi hai vạn đại quân, cộng thêm bảy tu sĩ từ trung kỳ Luyện Khí trở lên.

Trung kỳ Luyện Khí, tương đương với chiến lực Võ Thánh.

Còn đại thịnh.

Chính là mười bảy vạn binh, bốn tu sĩ.

Cơ bản chỉ có một nửa chiến lực của Tây Tề.

“Đại soái.”

Đồng Hiệu Sơ đầu đầu nói: “Bình mã ở phía Nam, phía Đông đều có công dụng, binh mã của vệ sở phía Tây thì vẫn còn một ít, nhưng lương thảo không đủ, hiện nay có thể chống đỡ, cũng chỉ là mười bảy vạn binh mã, cũng tức là, chúng ta phải dùng mười bảy vạn binh mã, tiêu diệt ba mươi hai vạn đại quân của đối phương.”

“Nếu ta không tính sai thời gian.”

Vương Tuấn nói: “Không lâu sau, tu tiên giới cũng sẽ có một số vũ tu vì tiền thưởng mà ra ngoài trợ giúp, đương nhiên, bên Tây Tề cũng sẽ có, nhưng có thể đảm bảo, lực lượng của hai bên ở phương diện tu sĩ sẽ không chênh lệch quá nhiều.”

“Đều ra ngoài đi.”

Trần Tam Thạch tổng kết xong tình báo, chuẩn bị tĩnh tâm suy nghĩ.

Cũng đúng vào lúc này.

Bên ngoài doanh trại đột nhiên truyền đến náo động.

“Thích khách!”

“Có thích khách!”

“...”

“Ong!”

Ánh bạc lóe lên.

Thương bạc Long Đàm liền xuất hiện trong tay Trần Tam Thạch, hần bước ra khỏi trung quân đại tướng, chỉ thấy một luồng ánh sáng bay về phía doanh trại.

“Bảo vệ đốc sư!”

“Bảo vệ Đồng tướng quân!”

“...”

Tên bay loạn khắp trời, nhưng đều không ngăn được luồng ánh sáng kia.

Tiên sư Vương Tuấn toàn thân pháp lực dao động, định kết ấn thi pháp, nhưng đợi đến khi hắn nhìn rõ luồng ánh sáng kia, lại thả lỏng cảnh giác nói: “Là phân thân thuật, chỉ là một tiểu pháp môn mà thôi, không có lực sát thương, ý nghĩa nhiều hơn, là đối thoại từ xa.”

Quả nhiên.

Luồng ánh sáng dừng lại ở ngay phía trên trung quân đại tướng, sau đó hóa thành hình dáng của một nam tử nho nhã mà tiên khí凛冽, hắn lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống mọi người dưới mặt đất.

“Tại hạ Hàn Tương.”

Binh tiên Hàn Tương nói lớn: “Chắc hẳn các hạ chính là bạch bào Trần Tam Thạch nổi danh trong thế giới này?”

“Là ta.”

Trần Tam Thạch nhìn thẳng vào đối phương, thản nhiên nói: “Người chạy đến đây, là có gì muốn nói?”

“Kỳ phùng địch thủ, không khỏi hưng phấn.”

Hàn Tương mỉm cười, dường như hai người bọn họ không phải kẻ thù không đội trời chung: “Hàn mỗ ở tu tiên giới, cũng có mấy vị cố hữu từng là cao thủ binh pháp, chúng ta đều rất ngửa tay, cơ hội ra ngoài đánh cờ lần này, chính là Hàn mỗ vất vả lắm mới giành được. Đương nhiên phải đến trước để chiêm ngưỡng dung mạo của các hạ, tận mắt xem xem, tiếp theo đánh cờ với tại hạ, rốt cuộc là người nào.”

“Hưng phấn?”

Trần Tam Thạch nhíu mày: “Đánh trận đối với người, là một chuyện hưng phấn?”

“Chẳng lẽ Trần huynh không có cảm giác này?”

Hàn Tương thao thao bất tuyệt nói: “Hành quân đánh trận, giống như đánh cờ, người ta là người cầm quân, chính là người chơi cờ đen trắng, cầm quân không hối hận, chúng ta giờ tay nhắc chân, là có thể quyết định sinh tử của mấy vạn thậm chí mấy chục vạn người, cờ vậy to lớn như vậy, sao có thể không khiến người ta hưng phấn?! Người...”

“Người coi mạng người, là cái gì?” Trần Tam Thạch đột ngột chất vấn.

“Người nói gì?”

Hàn Tương trên không trung ngần ra, có chút không nghe rõ ý của đối phương: “Cái gì là cái gì?”

“Ta nói.”

Ánh sáng giao thoa, khuôn mặt của Trần Tam Thạch chìm vào bóng tối, không nhìn rõ thần sắc của hắn, chỉ nghe thấy âm thanh nặng nề vang lên: “Người cảm thấy đánh trận rất thú vị?”

“Đương nhiên thú vị!”

Hàn Tương hơi nheo mắt, lý lẽ hiển nhiên nói: “Hàn mỗ chính là sinh ra để cầm quân, mà những tướng sĩ đó, sinh ra chính là thuộc về quân cờ của người ta, sinh tử vinh nhục của bọn họ, chính là ván cờ của ta, chẳng lẽ đây không phải là chuyện thú vị nhất trên đời sao? Nếu có một thế giới, có vô hạn ván cờ, Hàn mỗ tình nguyện từ bỏ tiên đồ, vĩnh viễn làm một người chơi cờ.”

“Quả nhiên là một binh tiên, không hổ là một chữ ‘tiên’, quả nhiên là một...”

Trần Tam Thạch đột nhiên tăng thêm ngữ điệu, nói từng chữ từng câu: “Thi sơn!”

Thì sơn, vi tiên.

“Hả? Cách nói thú vị.”

Hàn Tương không cảm thấy có vấn đề gì: “Dù sao, bất kể Trần huynh có nguyện ý hay không, ván cờ đã bày ra, Hàn mỗ đi trước một nước, tiếp theo xem Trần huynh ứng phó thế nào.”

“Người đã thua rồi.” Trần Tam Thạch đột nhiên nói.

“Thua rồi?”

Hàn Tương càng cảm thấy thú vị, hần trêu chọc nói: “Vậy Trần huynh không ngại nói xem, tại hạ thua ở đâu?”

“Từ sau khi người nói ra cái gọi là lý luận ván cờ của mình, người đã thua rồi, bởi vì...”

Trần Tam Thạch ngừng một chút: “Cờ của người là chết, mà người của ta là sống.”

“Ha ha ha ha...”

“Thú vị, thú vị!”

Hàn Tương trên không trung cười lớn: “Thế cờ là gì, là sấm động gió nổi, phát sau mà đến trước, ly hợp, biến hóa khôn lường, lấy nhẹ nhanh chế địch!

“Không hổ là người sử dụng thế cờ đến cực hạn.

“Ván cờ vừa mới bắt đầu, đã tự mình khoát lác trước mặt cấp dưới, tạo thanh thế cho mình.

Chương 792: Kỳ Phùng Địch Thủ (4)

“Tốt lắm.

“Ta lại muốn xem xem, tiếp theo các hạ, sẽ đi nước cờ nào!”

“Àm ——”

Lời nói vừa dứt.

Bóng người đột nhiên sụp đổ tan biến, hóa thành một tờ phù giấy màu vàng nhẹ nhàng rơi xuống.

Đồng thời.

Ở trung quân đại tướng của Tây Tề cách đó ngàn dặm, Hàn Tương đang ngồi trước bàn cờ từ từ mở mắt ra, nhặt một quân cờ trắng từ trong giỏ cờ, từ từ đặt xuống.

Đối chiến.

Bắt đầu!

...

“Cái đồ bỏ đi gì đây?”

Uông Trục túm lấy tờ phù giấy phế thải, lật đi lật lại xem dưới ánh mặt trời: “Lão già này mà không rút đi, cứ lải nhải ở đây, ta sẽ động đao đấy.”

“Người này...”

Phó tướng của Hồng Trạch doanh Sở Sĩ Hùng nhíu mày nói: “Chính là binh tiên?”

“Trần độc sư.”

Đồng Hiểu Sơ bắt được trọng điểm trong cuộc đối thoại vừa rồi, có chút căng thẳng nói: “Nghe ý của Hàn Tương, hẳn dường như đã ra tay rồi, người này xảo quyết đa đoan, không biết lại muốn dùng âm mưu gì, có cần sắp xếp trước, chuẩn bị một chút không?”

“Tĩnh quan kỳ biến.”

Trần Tam Thạch đưa ra đáp án.

Trong trường hợp không rõ ý đồ và động thái của quân địch, tùy tiện thay đổi bố trí chỉ để lộ ra nhiều sơ hở hơn.

Hắn trở lại trong đại trường, quan sát từng bước đi của Tây Tề, rất nhanh đã biết được Hàn Tương đi theo đường lối nào.

Bình quyền mưu.

Dùng chính giữ nước, dùng kỳ đánh giặc, tính trước rồi mới đánh, kèm thế cờ, bao gồm âm dương, dùng kỹ xảo.

Người thích dùng binh quyền mưu, thường sẽ sắp xếp trước tất cả.

Giống như cờ đen trắng.

Cầm cờ trắng đi trước.

Hàn Tương kia, đã dẫn trước một nước cờ

Đêm đó.

Chiến báo phía trước truyền về.

“Báo ——”

“Vân Đoan phủ nguy cấp!”

“Tướng quân Đằng Lạc nói rằng Tây Tề đã tăng thêm binh mã bao vây, hy vọng chúng ta lập tức đến chi viện!”

“...”

“Không ổn!”

Sở Sĩ Hùng quan sát bản đồ: “Độc sư đại nhân, nếu Vân Đuan phủ bị mất, quân Tây Tề sẽ có thể không chế đường lương thực ở Lạc Thủy, tiến vào cả Gia Châu, không khéo chúng ta còn phải tiếp tục rút lui.

“Nếu rút lui nữa... chính là rút lui đến ‘Quan Độ’!

“Thuộc hạ cảm thấy, chúng ta nên lập tức đi chi viện, chi bằng để thuộc hạ đi!”

“Đợi đã...”

Đồng Hiểu Sơ không còn là thống soái, áp lực trong lòng giảm bớt, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh suy nghĩ vấn đề, nàng phân tích nói: “Độc sư, có phải Tây Tề đang giả vờ tấn công, mục đích là lừa chúng ta đến Lạc Thủy ở phía Tây không?”

“Đúng vậy, chính là giả vờ tấn công.”

Trần Tam Thạch đưa ra khẳng định.

“Vậy xử lý thế nào?”

Đồng Hiểu Sơ nói: “Ta lập tức truyền tin cho Đằng Lạc, lệnh hấn tiếp tục tử thủ?”

“Không.”

Trần Tam Thạch đột nhiên đứng dậy: “Truyền lệnh toàn quân, lập tức xuất phát, mười hai vạn đại quân cùng qua sông, chi viện Vân Đuan phủ, không được sai sót.”

“Độc sư.”

Đồng Hiểu Sơ theo sát phía sau, không hiểu hỏi: “Biết rõ là giả vờ tấn công, vì sao còn phải qua sông?”

“Giả cũng thành thật, thật cũng thành giả.”

Trần Tam Thạch vừa đi ra ngoài, vừa bình tĩnh nói: “Nếu chúng ta không đi, giả vờ tấn công sẽ biến thành tấn công thật sự, nếu năm vạn binh mã trong Vân Đao phủ bị tiêu diệt, thì sau đó thực sự không còn lực lượng chống lại nữa.

“Đồng Hiểu Sơ nghe lệnh!

“Người lập tức dẫn theo hai tu sĩ trung kỳ Luyện Khí, năm trăm tướng sĩ lái hai trăm chiếc thuyền nhỏ, chuẩn bị sẵn sàng móc sắt dây xích trên thuyền, chờ sẵn ở hai bên cầu vượt sông.”

“Thuyền nhỏ? Dây xích?”

Đồng Hiểu Sơ vốn định hỏi nguyên nhân, nhưng miệng mở ra một nửa, lại cảm thấy thực sự mất mặt, nên không tiện hỏi tiếp, dứt khoát quay đầu đi làm theo.

Bên khác.

Độc tiêu quân cũng lần lượt lên đường, chuẩn bị thông qua cầu Lạc Thủy băng qua con sông lớn này.

Họ liên tiếp thua trận gần nửa năm, sĩ khí sa sút đến cực điểm, khiến cho khi hành quân, đều có cảm giác chết lặng, ngược lại, một vạn năm nghìn tướng sĩ Hồng Trạch doanh trật tự nghiêm chỉnh, sát khí đằng đằng.

“Đó chính là Hồng Trạch doanh?”

“Đúng vậy, ta nghe nói đại soái của chúng ta đã đổi, hiện nay là Trần độc sư cầm quân chỉ huy!”

“Tốt quá rồi.”

“Chúng ta có phải sẽ không còn tan tác như trước nữa không?”

“Vô nghĩa!”

Triệu Khang lớn tiếng quát: “Tự mình nghĩ mà xem, Trần độc sư từ sau khi nhập ngũ, đã từng thua trận nào chưa?!”

“Thực sự chưa từng!”

“Hơn nữa ta nghe nói hôm nay ở trong doanh trại, Trần độc sư và phân thân của binh tiên đối thoại, nói rằng binh tiên đã thua rồi!”

“...”

Dưới sự dẫn dắt của Hồng Trạch doanh.

Sĩ khí của độc tiêu quân mới dần dần khôi phục, sau khi đến bờ sông, bắt đầu thừa lúc trời tối qua sông.

...

Doanh trại Tây Tề.

“Tiên sư.”

Chung Vô Tâm một phát vén rèm cửa, thần sắc có chút kích động nói: “Như người dự liệu, mười hai vạn đại quân, đã bắt đầu qua sông rồi! Hơn nữa thời gian cấp bách, bọn họ cũng chỉ có thể đi qua cầu lớn, chúng ta có nên đánh vào giữa chừng, khiến bọn họ qua sông không yên ổn không!”

“Tháp ~”

Nghe vậy, Hàn Tương nhật một quân cờ đen lên, thay thế người chơi cờ đối diện đặt xuống.

Sau đó, hắn lại đặt một quân cờ trắng xuống, đi một nước cờ mới, dường như tâm trạng không tồi, kiên nhẫn giải thích: “Vân Đoan phủ vẫn chưa thất thủ, nhiều nhất chỉ có thể phái hai ba trăm người vòng qua thành mà đi, nhiều hơn chỉ để lộ hành tung, bị giáp công trước sau. Người cảm thấy, hai ba trăm người đủ để đánh vào giữa chừng sao?”

“Cho nên.

“Để bọn họ qua cầu đi.

“Đợi bọn họ qua cầu xong, lệnh một tiên sư dùng túi trữ vật chứa thuyền, dẫn theo hai trăm người vòng qua thành lạng lẽ mà đi, tìm cơ hội đốt cầu lớn, cắt đứt đường lui của bọn họ.”

“Nhưng mà...”

Chung Vô Tâm có lo âu trong lòng, nhưng không dám nói thẳng.

“Có ý kiến khác nhau gì, thì cứ việc nói. Có đôi khi kẻ tầm thường, lại thường có thể nói một lời vạch trần chân lý.”

Chương 793: Kỳ Phùng Địch Thủ (5)

Ngữ khí của Hàn Tương khinh miệt, nhưng không phản cảm với cấp dưới khuyển can.

Hắn thích nghe âm thanh khác nhau.

Như vậy mới càng chứng thực được cái gì là sách lược “đúng”.

Một người cầm quân, nhất định phải có sự kiêu ngạo của riêng mình, nhưng không thể cố chấp tự phụ, nếu không thì chỉ là một kẻ tầm thường.

Sau khi được cho phép, Chung Vô Tâm không còn kiêng dè gì nữa nói: “Nhưng mười hai vạn đại quân đều đã qua sông, lúc này mới cắt đứt đường lui của bọn họ, chẳng phải sẽ ép bọn họ liều mạng sao, trận chiến Mã Nảo Hà, chẳng phải là mới xảy ra chưa đến một năm trước sao.”

“Mã Nảo Hà~”

Hàn Tương nhớ lại địa danh này, không nhanh không chậm nói: “Ta đã xem hồ sơ của trận chiến đó, ta cũng từng dùng qua chiến thuật lấy lùi làm tiến. Nhưng, bất kể là chiến thuật lấy lùi làm tiến hay là phá nôi chìm thuyền, đều không phải là ‘liều mạng’ đơn giản như các người thấy trên bề mặt, mà cần ‘hy vọng’ để chống đỡ.

“Mã Nảo Hà có thể thành công.

“Là bởi vì tên gốc ngu xuẩn của Vũ Văn nhất tộc kia kéo hết quân ra ngoài, bỏ luôn cả căn cứ.

“Tình huống này sẽ không xảy ra trên người chúng ta.

“Mà binh mã dưới tay của Trần Tam Thạch, ngoại trừ Hồng Trạch doanh, cũng không phải là thân binh của hắn, độ tin tưởng đối với hắn sẽ không cao như vậy.

“Nếu thực sự cắt đứt đường lui, bọn họ sẽ không liều mạng, mà chỉ hoảng hốt lo sợ, cho đến khi hoàn toàn tan rã.”

“Ta hiểu rồi.”

Chung Vô Tâm chấp tay nói: “Cảm ơn tiên sư chỉ dạy! Ta sẽ đi sắp xếp ngay!”

...

Lạc Thủy đại giang!

Ngay sau khi mười hai vạn binh mã của đại thịnh qua sông.

Đêm khuya giờ Tý.

Một chiếc thuyền lớn lặng lẽ xuất hiện trên mặt nước.

Bên cạnh thuyền lớn, là vô số thuyền nhỏ, trên thuyền nhỏ chất đầy cỏ khô, sau khi binh sĩ Tây Tề châm lửa, mặc cho nó trôi theo dòng nước, va vào cây cầu gỗ trên mặt nước.

“Nhanh lên, nhanh lên!”

“Lạc Thủy hiểm trở, cầu khó sửa, đốt cầu xong, người của Thịnh triều sẽ bị vây khốn ở bờ phía Đông!”

Tham tướng Mạnh Đại Nghĩa đề thấp giọng thúc giục: “Nhanh lên!”

Trên thuyền lớn.

Một tu sĩ Tây Tề bay lên không trung, trực tiếp bay đến phía trên cầu, hai tay kết ấn, trước người xuất hiện một quả cầu lửa, chuẩn bị đốt lửa trước rồi tính sau.

“Ong ——”

Nhưng đúng vào lúc này.

Một lưỡi dao xoay tròn ngưng tụ thành băng sương bay tới.

Tu sĩ Tây Tề cả kinh, vội vàng ném quả cầu lửa đi.

Hai đạo pháp thuật va chạm, triệt tiêu lẫn nhau.

Chỉ thấy một tu sĩ đại thịnh ngự kiếm bay đến không trung, sờ sờ chòm râu dưới cằm, mở miệng nói: “Đạo hữu, còn không mau đi?”

“Hừ hừ~”

Tu sĩ Tây Tề cười lạnh: “Đừng vội, đợi người của ta đốt cầu xong rồi đi.”

“Vậy sao?”

Tu sĩ đại thịnh chắc chắc nói: “Chỉ sợ là không đốt được rồi~”

“Hả?”

Lúc này tu sĩ Tây Tề mới nhìn thấy.

Ở hai bên cầu.

Đã chuẩn bị sẵn rất nhiều thuyền nhỏ, trên những chiếc thuyền nhỏ này được trang bị dây xích, không đợi thuyền lửa đang cháy hừng hực đến gần, đã giữ chặt nó lại, sau đó kéo lên bờ, căn bản không thể đến gần.

“Các ngươi đã sớm chuẩn bị rồi?”

Tu sĩ Tây Tề nhíu mày: “Cũng được, vậy đạo hữu ngày khác gặp lại!”

Nhìn thấy còn có những tu sĩ đại thịnh khác đến gần, hắn không ở lại một giây nào, gia trì các loại pháp quyết phù lục, trong nháy mắt đã bay đến trăm trượng bên ngoài, rất nhanh đã biến mất không thấy, chạy trốn mất dạng.

“Con mẹ nó, người cứ thế mà chạy à? Vậy chúng ta thì sao?!”

Tham tướng Tây Tề Mạnh Đại Nghĩa chửi âm lên.

Hai bên đều có tiên sư.

Nhưng những tiên sư này khi chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không liều mạng, gặp phải nguy hiểm chạy trốn còn nhanh hơn bất cứ ai.

Không có tiên sư.

Tham tướng Mạnh Đại Nghĩa và binh sĩ Tây Tề đến phóng hỏa, đương nhiên là bị tàn sát sạch sẽ.

...

Doanh trại Tây Tề.

“Tiên sư! Không xong rồi!”

Chung Vô Tâm vội vã đến báo: “Kế hoạch đốt cầu đêm qua không thành công, Trần Tam Thạch đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, một tham tướng và hai trăm người chúng ta phải đi, không có một ai sống sót trở về.”

“Kiến chiêu phá chiêu.”

Hàn Tương bình tĩnh như nước, chậm rãi nhặt mấy quân cờ trắng bị vây chết lên, tự nói một mình: “Bạch bào không ngu, tiểu kỹ bất thành, cũng rất bình thường.”

“Tiếp theo thì sao?”

Chung Vô Tâm hỏi: “Mười hai vạn đại quân đã qua sông, lập tức sẽ đến Vân Đoan phủ, chúng ta còn tiếp tục tấn công thành không?”

“Rút lui đi.”

Hàn Tương lại đặt một quân cờ xuống: “Trước khi rút lui, hãy thua hai trận nhỏ, trên đường rút lui, ném hết áo giáp, binh khí, còn cả nồi nấu cơm, sau đó bỏ lại một số thương binh, nghĩ đủ mọi cách dẫn bọn họ đến ‘Toái Thạch Xuyên’ cách ba trăm dặm.”

“Rõ!”

...

Vân Đoan phủ.

“Các huynh đệ, cố gắng lên!”

“Viện binh sẽ đến ngay thôi!”

Trên tường thành.

Áo giáp của Đằng Lạc vỡ nát, toàn thân đầm máu chiến đấu kịch liệt.

Trên bầu trời.

Khúc Nguyên Tượng càng dẫn theo hai tu sĩ khác đấu pháp với tu sĩ Tây Tề.

Một trận đại chiến, từ buổi chiều đánh đến đêm khuya.

Quân đội Tây Tề mới tạm thời lui ra.

“Phù lục của ta!”

Khúc Nguyên Tượng đau lòng đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi hần bay trở lại từ trên không trung, túm lấy cổ áo của Đằng Lạc: “Viện binh đâu? Bọn họ có đến không, không đến tiên sư gia gia ta phải đi rồi! Người có biết không, phù lục mà ta tiêu hao một buổi tối giá trị bao nhiêu linh thạch!”

“Tiên sư bốt giận...”

Đằng Lạc không hài lòng với đối phương, nhưng cũng phải dựa vào đối phương để trấn áp: “Nếu chúng ta có thể chiếm

được Mãng Sơn, chẳng phải tất cả đều đáng giá sao? Hơn nữa Trần độc sư bọn họ chắc chắn hai ngày nữa sẽ đến!”

“Hai ngày? Muốn đánh thì các ngươi tự mình đánh đi!”

Khúc Nguyên Tượng chửi ầm lên nói: “Sáng mai, nếu viện binh không đến ta sẽ đi!”

Chương 794: Kỳ Phùng Địch Thủ (6)

“Tiên sư, tiên sư không thể đi!”

Đằng Lạc vội vàng nói: “Nếu người đi rồi, năm vạn huynh đệ trong thành phải làm sao?”

“Liên quan rắc gì đến ta!”

“Cút!”

Cho đến khi trời sáng!

Quân đội Tây Tề lại bắt đầu tấn công thành.

Khúc Nguyên Tượng thực sự muốn đi.

Cũng đúng vào lúc này.

Đại thịnh viện binh đến!

Mười hai vạn đại quân, lấy Hồng Trạch doanh làm tiên phong, hùng hùng hổ hổ đột ngột xuất hiện ở vùng hoang dã bên ngoài thành.

“Viện binh đến rồi!”

Đằng Lạc mừng rỡ như điên: “Các huynh đệ, mở cổng thành, theo ta giết địch!”

“Cái gì mà Trần Tam Thạch chó má, cuối cùng cũng đến, nếu còn không đến, lão tử đã chuẩn bị bay đến chém chết hắn!”

Khúc Nguyên Tượng hưng hăng đổ một ngụm rượu vào miệng, nhìn quân đội Tây Tề bên ngoài thành: “Một đám súc

sinh, lãng phí của lão tử nhiều linh thạch như vậy, nhất định phải cướp lại mới được!”

“Giết ——”

“Không ổn!”

“Viện binh của Thịnh triều đến rồi!”

“...”

“Rút, rút lui!”

“...”

Dưới sự tấn công của quân phòng thủ trong Vân Đoan phủ, và viện binh của đốc tiêu quân, quân đội Tây Tề không ngừng bại trận, một đường rút bỏ áo giáp, tan tác không thành quân.

“Sảng khoái!”

Trong quá trình truy kích.

Khúc Nguyên Tượng giết chết một tu sĩ, cười ha hả thu túi trữ vật của đối phương vào trong.

“Người chính là Trần Tam Thạch?!”

Hắn hội họp với Vương Tuấn và những người khác, nhìn bạch bào chỉ cảm thấy có chút ấn tượng: “Không tồi, không tồi!”

“Báo ——”

Triệu Khang tấm máu trở về bẩm báo: “Đại soái! Toàn bộ đại quân Tây Tề đã rút lui đến Toái Thạch Xuyên, có cần tiếp tục truy kích không?!”

“Đương nhiên là truy kích!”

Khúc Nguyên Tượng mang theo hơi rượu nói: “Cái, cái này gọi là thừa thắng truy kích!”

“Cùng đường chó đuổi.”

Trần Tam Thạch trực tiếp coi hấn như không khí, hạ lệnh: “Toàn quân, trở về Vân Đoan phủ.”

“Thực sự không truy kích?”

Đồng Hiểu Sơ cẩn thận nói: “Đại soái cảm thấy, phía trước có mai phục?”

“Mai phục cái rắm! Các người cho rằng ta không hiểu binh pháp sao?!”

Khúc Nguyên Tượng chỉ vào những thứ quân nhu như áo giáp, nồi nấu cơm mà quân đội Tây Tề bỏ lại khi chạy trốn, chế nhạo nói: “Người xem, ngay cả nồi nấu cơm cũng vứt bỏ, bọn họ sớm đã bị tiên sư gia gia ta giết cho chạy trốn chết, còn gan dạ gì mà bố trí mai phục? Truy kích, truy kích cho ta——

“Hê~ họ Trần kia, lão tử đang nói chuyện với người, người có nghe thấy không?! Hạ lệnh, truy kích!”

“Khúc Nguyên Tượng, người chỉ phụ trách trấn áp, việc chỉ huy không liên quan đến người.”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Nếu lại tùy ý phá rối trận địa của ta, sẽ xử lý theo quân pháp!”

“Hả?”

Khúc Nguyên Tượng rõ ràng ngẩn ra, dường như không thể tin được có người nói chuyện với mình như vậy, hấn trừng mắt, giận dữ nói: “Người nói gì? Xử lý gì?!”

“Xử lý theo quân pháp.”

Uông Trục xen vào nói: “Ta giải thích cho người, nói thông tục một chút, chính là ‘chém đầu’, chặt đầu của người xuống.”

“Ta chém các người trước!”

Khúc Nguyên Tượng nói rồi liền triệu hồi phi kiếm.

Trần Tam Thạch không sợ hãi, nhìn thẳng vào đối phương, không nhanh không chậm nói với một tu sĩ khác: “Vương Tuấn! Nếu các người Thăng Vân tông, còn muốn thắng trận này, thì hãy quản cho tốt tên đồng môn say rượu này của người!”

“Sur huynh, dừng tay!”

Vương Tuấn cũng cầm phi kiếm, chắn trước mặt Khúc Nguyên Tượng: “Linh mạch liên quan trọng đại, cũng liên quan đến tiên đồ sau này của người ta, nếu người còn giở trò ở đây, ta sẽ đi báo cáo với tông môn.”

“Người...”

Bị sư môn uy hiếp, Khúc Nguyên Tượng mới không hành động thiếu suy nghĩ.

“Khúc Nguyên Tượng.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Nếu người không phục sự sắp xếp của ta, cũng có thể tự mình ngự kiếm bay đến Toái Thạch Xuyên xem, Hàn Tương có ở đó đợi người hay không.”

“Đi thì đi!”

Khúc Nguyên Tượng nói, nhưng chung quy vẫn không bước ra bước này, cuối cùng chỉ cười dữ tợn: “Được lắm họ Trần, xem như vì linh mạch, ta sẽ nhịn người mấy ngày!”

Nói xong, hắn phát tay áo rời đi.

“Rút quân ——”

Đốc tiêu quân đánh trống thu binh.

Từ Nghi Lăng bắt đầu đã tan tác ngàn dặm, đại quân cuối cùng cũng được thể nghiệm hương vị thắng trận, sĩ khí từ đáy vực, bắt đầu dần dần khôi phục.

...

Toái Thạch Xuyên.

Trên đỉnh núi.

Hàn Tương ngồi trên tảng đá lớn, trước mặt bày bàn cờ.

Bàn cờ, chính là bản đồ của hắn!

Ở phía sau hắn, tập hợp tất cả các tu sĩ, chỉ đợi đối phương tiến vào mai phục rồi cùng nhau ra tay.

Chung Vô Tâm dùng một tay ấn vào chuôi kiếm của thanh kiếm đeo bên hông, nóng ruột nhìn quanh: “Sao vẫn chưa đến?”

“Đại soái!”

“Trần Tam Thạch, đã rút quân!”

Một thám báo đến báo cáo: “Bọn họ truy kích đến hai mươi dặm trước Toái Thạch Xuyên, đột nhiên đã đánh trống thu binh rồi!”

“Xem ra, họ Trần kia vẫn không mắc mưu.”

Chung Vô Tâm có chút thất vọng, thở dài một hơi: “Cũng may, chúng ta cũng không tổn thất gì.”

Tuy nhiên.

Hàn Tương lại gỡ bỏ rất nhiều quân cờ trắng đại diện cho quân đội Tây Tề trên bàn cờ.

“Tiên sư có ý gì?”

Chung Vô Tâm không hiểu: “Chúng ta cũng chỉ tổn thất hai nghìn người, không đáng kể mới đúng.”

“Binh lực tổn thất là hữu hình, nhưng sĩ khí tổn thất là vô hình. Trận này, Trần Tam Thạch đã thắng ba phần. Ván cờ này, càng ngày càng thú vị rồi.”

Hàn Tương nhặt một quân cờ lên, sau khi lơ lửng trên không một lát, mới nặng nề đặt xuống: “Truyền quân lệnh của ta, đại quân đóng quân ở bình nguyên cách Vân Đoan phủ tám mươi dặm, sau đó ngày đêm khiêu chiến, để đốc tiêu quân ra ngoài quyết chiến chính diện với chúng ta.”

“Rõ!”

Lại hai mươi ngày trôi qua.

Hai bên lâm vào thế giằng co.

Từ sau khi rút lui đến Vân Đoan phủ, đốc tiêu quân không còn lộ diện nữa, bất kể khiêu khích khiêu chiến thế nào, cũng đều kiên trì phòng thủ không ra.

“Quả nhiên là một chiêu né tránh mũi nhọn.”

Hàn Tương vẫn ngồi trước bàn cờ trên đỉnh núi, râu tóc cùng với quần áo bay phấp phới trong gió thu, cầm quân cờ trong tay, lơ lửng không đặt xuống, tự nói một mình: “Vậy thì chỉ đành để người không thể né tránh.”

“Nước cờ này.

“Gọi là ‘công phượng bức vân’!”

“Bốp ——”

Quân cờ đặt xuống.

...

Vân Đoan phủ.

Sau một trận thắng nhỏ, cộng thêm hai mươi ngày nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đốc tiêu quân chỉnh đốn quân kỷ, trở nên hoàn toàn mới.

Chỉ là bọn họ, cũng không có cách nào tiếp tục phòng thủ như vậy nữa.

“Báo ——”

“Thám báo truyền tin!”

“Quân Tây Tề chia năm vạn quân, chuẩn bị trực tiếp vòng qua Gia Châu, đi đánh Phụng Châu!”

“...”

“Trần độc sư, Phụng Châu trống rỗng!”

Tóc của Đồng Hiều Sơ đã bạc trắng đi nhiều: “Một khi đề bọn họ tiến vào Phụng Châu, Minh Châu cũng sẽ nguy hiểm, nếu Minh Châu bị mất, Lương Châu cũng không giữ được, dù sao tuyệt đại bộ phận Bắc Lương quân hiện nay đều đang đối đầu với Khán quốc, chỉ còn lại một ít binh vệ sở đóng giữ.

“Chúng ta không thể tiếp tục trốn trong thành được nữa.

“Hàn Tương này thật là độc ác!

“Hắn, hắn đang ép buộc chúng ta ra khỏi thành quyết chiến!”

Sở Sĩ Hùng, Uông Trục, Đằng Lạc và những người khác đều đầy mặt ngưng trọng.

Đặc biệt là Hồng Trạch doanh.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Mặc dù không bại, nhưng cũng không có tiến triển nào.

Vậy mà cũng có người, có thể khiến bạch bào rơi vào cục diện giằng co.

Quả nhiên là binh tiên.

“Thực sự không được thì.”

Uông Trục trầm giọng nói: “Người chia cho ta một vạn người, ta đi Tĩnh Hải phủ của Phụng Châu, cho dù chết cũng giúp người giữ được nửa năm.”

“Không.”

Ánh mắt của Trần Tam Thạch rời khỏi bản đồ, mở miệng nói: “Đã Hàn Tương sốt ruột muốn đối đầu trực diện như vậy, thì cứ thuận theo ý của hắn đi.

“Truyền lệnh xuống.

“Năm ngày sau.

“Mười bảy vạn đại quân ra khỏi thành bố trí.

“Chuẩn bị chính diện đối chiến với ba mươi vạn đại quân của Tây Tề!”

Chương 795: Đối Quyết (1)

“Hu ——”

Nơi hẻo lánh không người.

Trần Tam Thạch hít sâu một hơi, điều chỉnh nhịp thở, thi triển Hô hấp Hỏa Hành, đưa từng tia linh khí qua khoang mũi vào cơ thể, hòa vào tứ chi bách hài, sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trạng công và chiêu thức, linh khí vận chuyển trong kinh mạch, chu thiên, cho đến khi hoàn toàn luyện hóa, bồi bổ thân thể. Trên đỉnh đầu, ngoài thiên linh, đột nhiên xuất hiện một bóng áo đen.

Thần thứ hai của Thượng Bộ.

Phát Thần!

Tên Huyền Phụ Hoa, tự Đạo Hành, cao hai tấc một phân, mặc áo đen!

[Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 25/100]

“Àm ——”

Lại phá vỡ một cửa ải.

Trần Tam Thạch nặng nề hạ trường thương xuống.

Ba bộ, tám cảnh thân, hai mươi bốn chân.

Mỗi chân đều đại diện cho một bộ phận của cơ thể con người.

Sau khi mỗi bộ phận được tẩy luyện, đều sẽ mang lại sự nâng cao.

Ví dụ như sau khi khai mở Não Thần Giác Nguyên Tử, ngộ tính và khả năng phản ứng khi chiến đấu đều được nâng cao, Phát Thần Huyền Phụ Hoa cũng có sự trợ giúp to lớn đối với khả năng cảm nhận.

Sau khi khai mở hết Thượng Bộ Bát Cảnh Thần, là có thể ngưng luyện chân khí thành chân lực!

Thu lại Long Đảm Lượng Ngân Thương, Trần Tam Thạch gọi Thiên Tâm, cùng trở về doanh trại.

Sáng sớm ngày mai, toàn quân sẽ xuất kích, đối mặt trực diện với hơn ba mươi vạn đại quân của Tây Tề ở ngoài thành.

Đêm nay.

Vương Tuấn nói sẽ có thêm hai vị Võ Tu đến.

Quân địch cũng không ngoại lệ.

Các tông môn trong Tu Tiên giới đều đang tìm mọi cách để chiêu mộ nhân tài, sau đó đưa người ra ngoài thông qua trận pháp truyền tông hoặc phong ấn khe hở, giúp đỡ quân đội của các quốc gia tranh đoạt linh mạch.

Suy cho cùng, cuộc chiến này là do các tu sĩ khơi mào.

Trở về doanh trại.

“Độc sư!”

Hạ Tông vẫn luôn đợi ở cửa: “Lại có hai vị tiên sư đến, nói là Thoát Phàm viên mãn, hình như tương đương với Võ Thánh, họ đang đợi trong đại trướng để ngài sắp xếp chức vụ.”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch vén rèm cửa, nhìn thấy lại là hai người quen.

Một lão già gầy gò phong sương và một phụ nhân phóng khoáng diễm lệ.

Ngụy Huyền và Tống Quế Chi.

Cũng coi như là ngoài ý muốn nhưng hợp tình hợp lý.

Phường thị Đại Trạch vốn dĩ đã có hợp tác với Thăng Vân Tông.

Võ giả được phường thị thuê, tự nhiên cũng có khả năng lớn được cử đến Đại Thịnh triều để giúp đỡ.

“Tê ~”

Ngụy Huyền rõ ràng cũng nhận ra bạch bào, hắc liếc nhìn đạo lữ, cả hai đều không lên tiếng.

“Trần Tam Thạch.”

Vương Tuấn giới thiệu: “Hai người này tên là Ngụy Huyền, Tống Quế Chi, đều là Luyện Thể tu sĩ đến từ Tu Tiên giới, theo cách nói của Đông Thắng Thần Châu các ngươi, là cảnh giới Võ Thánh, bọn họ sẽ ở lại cùng giúp sức.”

Trần Tam Thạch đơn giản làm quen với họ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Ngụy Huyền, Tống Quế Chi, sau khi xuất quân ngày mai, hai người các ngươi sẽ áp trận cánh trái, chờ quân lệnh hành sự.”

“Được.”

Hai người đáp.

“Các cánh quân khác, vẫn hành sự theo sắp xếp trước đó. Xuất quân, dàn trận!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“.....”

“Rầm rầm ——”

Giờ Mão.

Bầu trời vừa sáng trắng, cửa thành Vân Đoan phủ mở toang, mười hai vạn đại quân dưới cờ xí tung bay, dưới tiếng trống trận rung trời chuyển đất, ulla vào cánh đồng hoang vu bát ngát.

Trên bầu trời.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tu sĩ cười kiếm bay qua, sau đó sẽ có một nhóm tu sĩ khác bay lên trời xua đuổi.

Đây là trinh sát.

Cộng thêm.....

Ám sát!

“Trần Tam Thạch, cẩn thận một chút.”

Vương Tuấn nhắc nhở: “Người chỉ là Thoát Phàm viên mãn, đối phương rất có thể cũng có tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mới đến, nếu lộ vị trí, rất có thể sẽ trực tiếp chém đầu ngươi.”

Đại chiến lúc đầu.

Hàn Tương thích nhất là trực tiếp chém đầu.

Dù sao tướng quân vừa chết, tu sĩ căn bản không biết chỉ huy quân đội như thế nào, tự nhiên sẽ sụp đổ.

Vì vậy.

Trung quân đại tướng, nói đơn giản chính là vị trí chỉ huy, là bí mật.

Không chỉ có Độc Tiêu quân như vậy.

Quân Tây Tề cũng như vậy.

Hàn Tương cũng sẽ không dễ dàng bại lộ vị trí của mình.

Hắn là Binh Tiên, không phải Kiếm Tiên.

Nếu ở trong tình huống đơn độc, bị tu sĩ vây giết, cũng sẽ ngã xuống.

Sau khi dọn dò xong, Vương Tuấn liền bay lên trời cảnh giác.

“Trần tiểu huynh đệ!”

Ngụy Huyền xác nhận xung quanh không có người, mới tiến lại bắt chuyện: “Ngươi vốn là người ở thế giới này, còn là tướng quân dẫn binh đánh giặc?”

“Ừm.”

Trần Tam Thạch liếc nhìn đạo lữ của hắn, nói: “Xem ra, đạo lữ của Ngụy huynh đã không sao rồi.”

“Đúng vậy, chuyện này còn phải cảm ơn Bích Ngu của Trần huynh đệ, nếu chậm thêm một ngày, chỉ sợ là cũng không còn cách nào cứu được!”

Ngụy Huyền và đạo lữ cùng chấp tay hành lễ.

Trần Tam Thạch đáp lễ nói: “Hai vị hà tất phải cảm ơn, chúng ta vốn là giao dịch công bằng, không nợ nần gì nhau.”

“Lời này sai rồi! Nếu không phải ngươi kịp thời đến nơi, chỉ sợ ta đã sớm chết dưới đao của Lục Bá Khâm!”

Nhắc đến người này, Ngụy Huyền nói chuyện đều nghiêng rã, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài, vô cùng lo lắng nói: “Trần huynh đệ có biết, hôm đó ngươi giết chấp sự đường tu sĩ, trong đó có người của Lý gia?”

“Người của Lý gia?”

Trần Tam Thạch tự nhiên nhớ rõ: “Ngươi nói, người của Lý gia quản lý phường thị?”

“Không sai.”

Ngụy Huyền nói với giọng khàn khàn: “Toàn bộ linh mạch của phường thị Đại Trạch, đều là sinh ý thuộc về Lý gia, bọn họ dựa vào thượng tông, trong tộc còn có lão tổ Trúc Cơ, tu sĩ

tâm thường đắ tội Lý gia, cơ bản là đường chết. Hiện nay, bên trong bên ngoài phường thị Đại Trạch, đều dán lệnh truy nã người, muốn bắt người về hỏi chuyện.”

“Cho dù bọn họ biết.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngày đó, rõ ràng là tu sĩ chấp pháp nổi lòng tham trước, muốn giúp Lục Bá Khâm cùng giết người đoạt bảo?”

Chương 796: Đối Quyết (2)

“Những tình huống này, lão phu đều đã thay mặt huynh đệ bẩm báo.”

Ngụy Huyền bất lực nói: “Nhưng người Lý gia cho rằng, dù thế nào ngươi cũng nên đầu hàng trước, sau khi bẩm báo tình huống với chấp pháp đường, để Lý gia ra mặt xử lý, mà không phải ngươi tự ý giết người. Lệnh truy nã này, chỉ sợ là không có cách nào hủy bỏ được.”

“Không sao.”

Tổng Quế Chi mở miệng nói: “Chúng ta đã gặp được Trần huynh đệ ở đây, thì nói cho hắn, sau này đừng đến phường thị Đại Trạch nữa là được.”

“Nữ nhân ngu ngốc, đâu có dễ dàng như vậy?”

Ngụy Huyền lắc đầu nói: “Sau đó chắc chắn sẽ có tu sĩ khác, vì lệnh truy nã mà đến Đông Thắng Thần Châu, đến lúc đó, bọn họ nhất định sẽ tìm Trần huynh đệ gây phiền phức, hơn nữa danh tiếng của Trần huynh đệ lớn như vậy, tùy tiện là có thể tìm được người.”

“Lý gia có bao nhiêu binh mã?”

Trần Tam Thạch dừng lại một chút, giải thích: “Ý ta là có bao nhiêu tu sĩ.”

“Lão tổ Lý gia là Trúc Cơ trung kỳ, tu sĩ cùng tộc cũng có gần trăm người, cộng thêm tán tu bên ngoài, cũng có khoảng hai trăm tu sĩ. Trần huynh đệ hỏi lời này có ý gì?”

Ngụy Huyền thần sắc căng thẳng: “Chẳng lẽ, ngươi còn muốn dẫn theo binh mã phạm tặc, đánh đến Tu Tiên giới?”

“Tùy tiện hỏi thôi, cảm ơn hai vị đã nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch nghiêm mặt nói: “Chúng ta vẫn nên xử lý tốt cuộc chiến trước mắt đã, sau khi khai chiến, cánh phải vẫn phải nhờ hai vị áp trận!”

“Yên tâm!”

Ngụy Huyền vuốt râu nói: “Lão phu tuy tuổi đã cao, nhưng cũng không kém Võ Thánh tầm thường, hơn nữa còn một điểm, là người khác không bằng được ta, lão phu trước đây ở Đông Nhạc quốc, cũng từng dẫn binh chống lại dị tộc xâm lấn.

“Năm đó, vợ chồng ta hành tẩu giang hồ, chưa đến ba mươi tuổi đã vô địch thiên hạ.

“Sau đó lĩnh ngộ, hiệp chi đại giả nên vì nước vì dân.

“Vì vậy, liền ở trong Hán Dương thành, trấn thủ hơn hai mươi năm, cho đến khi dị tộc lui bước, chúng ta mới chính thức bước vào Tu Tiên giới.”

Nói đến đây, hắn tự giễu cười khò: “Ai ngờ, một khi bước vào Tu Tiên giới, giống như phù du thấy trời xanh..... Không nói những chuyện này, tóm lại mạng già này của ta, lần này giao cho Trần huynh đệ.”

“Tại hạ nhất định không phụ sự ủy thác.”

Trần Tam Thạch gọi Bạch Hộc Mã, phóng đi.

.....

Đại quân Tây Tề.

Trung quân đại tướng.

“Tiên sư, bọn họ quả nhiên ra ngoài!”

Chung Vô Tâm trang trọng nói: “Độc Tiêu quân và Hồng Trạch doanh toàn quân xuất kích, đang bày trận cách đây năm

mười dặm, xem ra là chuẩn bị chính diện giao chiến với chúng ta, tiên sư thật mưu trí.”

“Ừm.”

Hàn Tương đặt một quân cờ trắng xuống góc bàn cờ, khẽ nói: “Vậy thì, bắt đầu đi.”

.....

“Thùng thùng thùng ——”

Trên cánh đồng hoang.

Trống trận rung trời, cờ xí bay phấp phới.

Hai đường đại quân, bày trận.

Sau khi tất cả binh mã được hợp nhất, chia thành trung quân, cánh trái, cánh phải ba bộ phận, từ trên cao nhìn xuống, quân đội của cả hai bên đều là hai hình chữ nhật khổng lồ.

Trước khi quyết chiến.

Hai bên lần lượt cử ra một số quân tiên phong, thăm dò lẫn nhau ở khu vực đồng bằng.

Trong Đốc Tiêu quân của Đại Thịnh triều, có một đội quân do một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ dẫn đầu, đột nhiên chia quân đổi hướng mà đi, từ bên sườn đồng bằng lao ra, đánh cho quân Tây Tề trở tay không kịp, giành được một chiến thắng lớn.

“Tin thắng trận!”

“Đốc sư, tin thắng trận!”

Đại Thịnh trung quân đại tướng.

Nói là trung quân, nhưng thực ra vị trí không ở chính giữa, mà ở phía nam trung quân, chệch về phía cánh phải, hơn nữa doanh trại dựng lên cũng rất nhỏ, chỉ có tiêu chuẩn của “tham tướng”, chứ không phải “chủ soái” đại tướng.

Thông qua cách này, để che giấu vị trí thực sự của chủ soái.

Kể từ khi “tiên sư” xuất hiện, các tướng quân lớn nhỏ, đều phải thông qua cách này để đảm bảo an toàn của mình, ngoại trừ tâm phúc, tuyệt đại đa số các đại tướng đều không biết vị trí thực sự của trung quân đại tướng.

Trong doanh trại không bắt mắt.

Trần Tam Thạch hai tay chấp sau lưng, nhìn chằm chằm vào bản đồ trước mặt.

“Độc sư! Tin thắng trận!”

Đằng Lạc đeo bội kiếm vội vã bước vào trong trướng, vui mừng khôn xiết nói: “Tiên phong cánh trái, đại phá tiên phong Tây Tề, chém đầu hơn hai nghìn người, bắt sống một viên đại tướng Huyền Tượng, một tham tướng Thông Mạch, trọng thương một tiên sư Tây Tề, các quan viên bị bắt sống, còn có hoàng thất và huân quý của Tây Tề!”

“Tiên phong cánh trái.”

Trần Tam Thạch nhớ lại: “Tướng tiên phong là Đồng Lăng Ba, tu sĩ áp trận là tán tu, gọi là Mã Trân.”

“Đúng!”

Đằng Lạc khẳng định nói: “Chính là Mã tiên sư! Chiến thắng đầu tiên, sĩ khí của các tướng sĩ phía trước dâng cao! Hiện tại, tướng quân Đồng Lăng Ba và Mã tiên sư, đang dẫn theo những huynh đệ lập công đến đại trướng lĩnh thưởng.”

Trần Tam Thạch xoay người, nhìn hẩn một lát rồi mới mở miệng nói: “Đã đến rồi?”

“Đúng, đúng vậy.”

Đằng Lạc bị nhìn có chút sợ hãi, ngẩn ra một chút mới chấp tay nói: “Hai quân đối trận, người lập ‘công đầu’ nên

được trọng thưởng, lấy đó để khích lệ tướng sĩ, cô vũ sĩ khí, chẳng phải là thông lệ của Đại Thịnh sao?”

“Ừm, không có vấn đề gì.”

Trần Tam Thạch không nói nhiều: “Đề bọn họ vào đi.”

“Ra mắt đốc sự!”

Trên mặt của đại tướng Huyền Tượng Đồng Lăng Ba vẫn còn dính máu.

Bên cạnh, là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ Mã Trân, trông như đã ngoài bảy mươi tuổi nhưng sắc mặt hồng hào, tiếng nói vang vọng, khá là tiên phong đạo cốt.

“Đồng Lăng Ba, làm tốt lắm.”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Thưởng một vạn lượng vàng, một trăm nghìn lượng bạc, năm viên bảo dược Huyền Tượng, một lát nữa bốn soái sẽ dâng tấu lên triều đình, phong thêm cho ngươi làm tướng quân Chiêu Nghị.”

Chương 797: Đối Quyết (3)

Thống soái tam quân, chiến sự quyết định tất cả, ngoại trừ tước vị, triều đình trong tình huống bình thường cũng sẽ không từ chối, dù sao thưởng phạt có chừng mực, mới có thể làm cho quân kỷ nghiêm minh.

“Cảm ơn đốc sự!”

Đồng Lăng Ba phấn khích nói: “Hạ chúc cầu xin được tiếp tục làm tiên phong, vì Đại Thịnh triều vào sinh ra tử cũng không từ chối!”

“Mã Trân.”

Vương Tuấn mở miệng nói: “Ta nhớ ngươi là tán tu, công lao của ngươi ta tạm thời ghi lại, đợi sau khi kết thúc nhiều việc, tự nhiên sẽ báo cáo với Thăng Vân Tông, phần thưởng nên có, một cái cũng không thiếu.”

“Được.”

Mã Trân cũng chấp tay nói: “Mã mỗ cảm ơn đạo hữu.”

“Đều lui xuống đi, hai người các ngươi lập công đầu cho đại quân của ta, nhưng tuyệt đối không được vì thế mà kiêu ngạo, nhất định phải chinh đồn quân vụ, nghe lệnh hành sự.”

Sau khi ban thưởng xong, Trần Tam Thạch đuổi hai người ra, sau đó lại mở miệng nói: “Vương Tuấn, ngươi đi theo dõi Mã Trân, có gì bất thường thì trở lại báo cáo với ta.”

“Hả?”

Vương Tuấn nhú mày: “Ý ngươi là, nghi ngờ chiến thắng nhỏ này có điều gì đáng ngờ?”

“Đa nghi!”

Khúc Nguyên Tượng hừ lạnh một tiếng: “Mặc dù Mã Trân không phải là người của Thăng Vân Tông chúng ta, nhưng tiếp nhận lệnh truy nã là đã ký huyết khế, hắn có thể có vấn đề gì?!”

“Đủ rồi!”

Vương Tuấn ngăn cản đối phương, sau đó nói: “Mã Trân có vấn đề hay không, ta vừa nhìn là biết.”

Đêm hôm đó giờ Tý.

Chỉ thấy Vương Tuấn thần sắc nghiêm trọng trở về.

“Thế nào?”

Khúc Nguyên Tượng nóng lòng muốn chứng minh mình đúng: “Phát hiện ra cái gì?”

“Mã Trân ban đêm thừa lúc bốn phía không có người, lấy ra truyền âm phù liên lạc với người thần bí, nói cái gì thì không nghe rõ, nhưng cơ bản có thể xác định được.....”

Vương Tuấn nhấn mạnh giọng nói: “Là đang báo tin cho Tây Tề.”

“Không thể nào!”

Khúc Nguyên Tượng nặng nề đặt bầu rượu xuống: “Mã Trân điên rồi sao? Huyết khế của hắn vẫn còn trong tay tông môn!”

“Hắn có một đứa cháu trai.”

Vương Tuấn cố gắng tìm kiếm ký ức: “Tư chất không tốt cũng không tệ, Thăng Vân Tông của ta vốn đồng ý sau khi thu hồi linh mạch, thu nhận cháu trai hắn làm đệ tử ngoại môn.

“Hiện tại xem ra, tám phần là Hàn Tương đã hứa hẹn điều kiện tốt hơn.

“Mã Trân phản bội, là chuẩn bị dùng mạng của mình, để đổi lấy một tương lai tốt hơn cho cháu trai.”

“Lão bất tử!”

Khúc Nguyên Tượng chửi ầm lên: “Ta đi giết hắn ngay bây giờ!”

“Khúc Nguyên Tượng.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Từ bây giờ, người đi đến cánh phải cùng Ngụy Huyền áp trận, không có sự cho phép của ta, không được đến gần trung quân đại tướng nữa.”

“Ý gì?”

Khúc Nguyên Tượng trừng mắt nói: “Tiên sư gia gia ta, giúp người đi giết phản đồ còn không được? Người có phải quá đáng quá rồi không, thật sự cho rằng thiếu người, trận này sẽ không đánh được?!”

“Đủ rồi!”

Vương Tuấn mất kiên nhẫn: “Khúc sư huynh, đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo người.”

“Tùy các người!”

Khúc Nguyên Tượng vung tay áo bỏ đi: “Gia gia ta cũng không thèm ở trung quân nữa, không có ta bảo vệ, các người cứ đợi Tây Tề đến ám sát đi.”

Nghe được những lời này.

Đồng Hiểu Sơ bừng tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Trần đốc sư, ta hiểu rồi! Cũng giống như Trần Thạch Xuyên trước đây, chiến thắng nhỏ này, cũng là Hàn Tương sắp xếp, mục đích là lợi dụng Mã Trân để tìm ra vị trí của trung quân đại tướng! May mà đốc sư đại nhân cẩn thận, nếu không, chúng ta chỉ sợ thật sự sẽ bị che mắt rồi!”

“Đúng vậy.”

Đằng Lạc nghĩ đến trong đội ngũ có một tiên sư là nội gián của đối phương, liền cảm thấy lạnh sống lưng, hắn nuốt nước bọt nói: “Độc sư, nếu chúng ta đã phát hiện ra manh mối, có nên xử lý Mã Trân nhanh như chớp không?”

“Vị trí của đại tướng cũng phải thay đổi.” Vương Tuấn nói: “Nếu không, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.”

“Không.”

Trần Tam Thạch lên tiếng ngắt lời: “Mã Trân không cần động, hoặc nói, trước khi chính thức khai chiến không cần động, vị trí của trung quân đại tướng cũng không thay đổi, tất cả duy trì hiện trạng, sáng sớm ngày mai, đánh trống tiến quân.”

“Cái này.....”

Đồng Hiếu Sơ và những người khác nhìn nhau, trong lòng không hiểu, nhưng cũng không có cách nào chống lại mệnh lệnh của thống soái.

“Được rồi.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Vậy xin độc sư, làm bố trí cuối cùng trước trận chiến đi, sáng ngày mai, chúng ta rất có thể sẽ tiến hành quyết chiến cuối cùng.”

“Hạ Tông.”

Trần Tam Thạch vẫy tay: “Tổng hợp tình hình lại.”

“Hạ chức tuân lệnh.”

Hạ Tông thuộc nằm lòng bố trí của địch ta hai bên: “Quân Tây Tề đi tấn công Phượng Châu đã rút hết về tiền tuyến, ba mươi lăm đại quân đều bày trận cách năm mươi dặm, cũng giống như chúng ta, chia thành cánh trái, trung quân, cánh

phải, mỗi cánh quân khoảng mười vạn người, nhưng sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi.”

Mười bảy vạn!

Đối đầu với ba mươi lăm vạn!

Khác với bất kỳ trận đại chiến nào trước đây.

Lần này.

Không có vòng vo gì cả, chỉ có thể đánh trực diện!

Một khi sụp đổ.

Chính là.....

Toàn quân bị diệt!

Hơn nữa từ trên giấy tờ mà xem, thực lực của Tây Tề mạnh hơn Đại Thịnh rất nhiều, gần như gấp đôi, hơn nữa dưới sự dẫn dắt của Bình Tiên Hàn Tương, cũng tuyệt đối không phải là ô hợp, trật tự nghiêm minh, kỷ luật quân đội nghiêm ngặt mà sĩ khí lại cao, hai trận thua nhỏ trước đó kỳ thực cũng không đáng kể.

Nếu hình dung thì.....

Quân đội bên đó đều là hồ.

Nhưng thể hình khác nhau.

Một con là chúa tể sơn lâm đang thời kỳ đỉnh cao, cơ thể cường tráng.

Còn Đốc Tiêu quân là con hồ gầy mới trưởng thành.

Đối đầu trực diện mà nói, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra được thắng thua.

Ngày mai chính là đại chiến thực sự.

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người trong trung quân đại tướng bao gồm cả Vương Tuấn, tâm trạng đều có chút chán

nản.

Chương 798: Đối Quyết (4)

Trận này nếu thua.

Không chỉ có linh mạch Mang Sơn bị mất.

Đại Thịnh triều ít nhất sẽ mất đi năm châu!

Từ đó về sau, cũng không còn sức duy trì khu vực phía tây nữa.

“Hay là đầu hàng đi.”

Đột nhiên.

Bạch bào phá vỡ sự yên lặng.

“Đầu hàng?”

Đồng Hiệu Sơ làm mặt khổ sở: “Trần độc sư, lúc này, ngài đừng đùa như vậy nữa, chúng ta cho dù chết ở đây, cũng không thể đầu hàng được.”

“Đúng vậy.”

Đằng Lạc phụ họa nói: “Mọi người chúng ta, đều đang trông chờ vào ngài xoay chuyển tình thế.”

“Nói như vậy, các người không chuẩn bị đầu hàng? Nếu đã không đầu hàng.....”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nhìn mọi người, sau khi nhận được sự đồng ý thì giọng nói đột nhiên cao vút, từ tiếng chuông trầm thấp hóa thành tiếng sấm vang trời, đập vào trong đầu của mỗi người:

“Vì sao chưa chiến đã nói bại!

“Các người những người này, hoặc là dày dạn kinh nghiệm chiến trường, hoặc là con cháu nhà tướng, tại sao lại bị Hàn Tương tiểu nhi chỉ biết chơi cờ đó, dùng một số trò vặt, dọa thành bộ dạng này?!”

“Bình Tiên cái gì mà Bình Tiên.

“Nói cho các người!

“Ta đánh chính là Bình Tiên!

“Bất kể là ai, nếu lại phát ra khí suy sụp, làm lay động quân tâm của ta, bốn soái nhất định sẽ tự tay chặt đầu hắn, tể cờ trước khi khai chiến!”

Lời sấm sét.

Khiến mọi người bừng tỉnh.

“Đại soái!”

Đồng Hiệu Sơ đột nhiên chấp tay, lớn tiếng nói: “Hạ lệnh đi!”

“Đồng Hiệu Sơ, nghe lệnh!”

Trần Tam Thạch bắt đầu điểm binh bố trận.

“Ta lệnh cho người dẫn theo bốn vạn binh mã Đốc Tiêu quân, cùng với Đằng Lạc ngồi ở cánh trái, bày ‘Thập Bát Minh Đình Cồn Lôi Trận’, nhưng thấy trung quân khai chiến, thì giả vờ tấn công cánh phải của đối phương, không được ham chiến!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Uông Trục, Sở Sĩ Hùng nghe lệnh, ta lệnh cho hai người các người dẫn theo chín vạn binh mã Đốc Tiêu quân và một vạn binh mã Hồng Trạch doanh, cùng với Ngụy Huyền, Tống Quế Chi, Khúc Nguyên Tượng ngồi ở cánh phải, bày ‘Thiên Diện Sưu Sát Hồn Độn Trận’, nhưng thấy trung quân khai

chiến, liều mạng hết sức đánh bại cánh trái của địch, nếu thành công, không được dừng lại cũng không được quay đầu, một đường giết đến sau Trần Thạch Xuyên, cắt đứt đường lui và đường lương thực của chúng!”

“Chúng ta nghe lệnh!”

“Vương Tuấn nghe lệnh! Ta lệnh cho người cùng với ta, dẫn theo ba vạn Đốc Tiêu quân và năm nghìn Hồng Trạch doanh ngồi ở trung quân, bày ‘Cửu Tiêu Thiên Bình Hàng Ma Trận’, sau khi đối đầu chỉ cần đánh trống tạo thanh thế, đợi đối phương giết đến sau, thì quyết chiến!”

“Ta biết rồi.”

Vương Tuấn đáp.

“Đội đã!”

Cũng ngay sau khi bố trí xong, Đồng Hiểu Sơ nhìn bản đồ, đột nhiên cảm thấy không đúng, hần mở miệng nói: “Trần đốc sư, hạ chức có chút không hiểu.

“Theo như bố trí của đốc sư, cơ bản là tập trung toàn bộ chủ lực của quân ta, ở cánh phải.

“Nhưng.....

“Vị trí của trung quân đại tướng đã bại lộ.

“Sau khi khai chiến ngày mai, Hàn Tương nhất định sẽ tập trung rất nhiều chủ lực của Tây Tề, trực tiếp lao đến trung quân.

“Trong tình huống này, đốc sư đại nhân không có đủ binh mã bên cạnh, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

“Đúng vậy.”

Uông Trục vỗ trán: “Người sắp xếp như vậy, chẳng khác nào là đặt một miếng thịt trước mặt con sói đói khát mấy ngày,

có phải quá mạo hiểm rồi không?”

“Các người nói đúng, ta chính là muốn để cho chủ lực của bọn họ, tất cả đến tận công trung quân của ta! Mà chủ lực của chúng ta, đi tấn công cánh trái của bọn họ!”

Trần Tam Thạch nhìn xuống sa bàn: “Câu cá cần mồi, hấp dẫn dã thú cần máu thịt, chỉ có tập trung chủ lực của bọn họ vào một điểm, thì những phương diện khác mới tương đối giảm bớt.

“Ta!

“Đích thân làm mồi, làm huyết thực!

“Sau khi khai chiến.

“Các người đừng để ý đến trung quân kết quả như thế nào, chỉ cần đánh bại cánh trái của đối phương, vòng ra sau Trần Thạch Xuyên, Tây Tề ba mươi vạn đại quân, sẽ không còn đường lui, hình thành thế cá trong chậu!”

Thông soái tam quân.

Đích thân làm mồi!

Một bố trí này.

Có chút giống như Điền Kỵ đua ngựa.

Chỉ có điều.

Trần Tam Thạch dùng tính mạng của mình làm vật che chắn, chế tạo ra một con “ngựa thượng đẳng” giả, đợi đến khi chủ lực của đối phương lao đến, mới phát hiện ra ngựa thượng đẳng thực sự, đã tìm đến ngựa trung đẳng của bọn họ rồi.

Sau khi các tướng hiểu rõ ý đồ, chỉ cảm thấy như được khai sáng, đồng thời hào khí ngất trời, chiến ý dâng trào!

Thông soái tam quân.

Đang dùng tính mạng của mình để tranh thủ cơ hội chiến thắng cho bọn họ.

Bọn họ, còn lý do gì mà không ôm quyết tâm chết trận để đi quyết thắng bại?!

“Các người nhất định phải ghi nhớ sắp xếp của ta, đợi đến sáng sớm ngày mai, trước khi khai chiến, nhanh chóng vào vị trí, đừng để quá sớm bại lộ hành tung.”

Trần Tam Thạch phát tay: “Đều lui xuống đi.”

“Vâng!”

Các tướng lĩnh tuân lệnh rời đi.

Vương Tuấn cũng cười kiêu bay về phía màn đêm, làm cuộc tuần tra cuối cùng.

Trong đại trường.

Chỉ còn lại Trần Tam Thạch và Uông Trục hai người.

“Su đệ.”

Uông Trục nhìn bạch bào đứng trước sa bàn rất lâu không di chuyển, phát giác trạng thái không đúng, tiến lên hỏi: “Nói thật đi, trận này, chúng ta có mấy phần thắng?”

“Không bại.”

Trần Tam Thạch chỉ nói hai chữ.

“Không bại.”

Uông Trục nheo mắt: “Đảm bảo không bại, cũng chính là nói, không nhất định có thể thắng?”

Cho dù su đệ này của hắn, trước tiên tương kế tựu kế, sau đó lại không tiếc lấy bản thân làm mồi, cũng chưa chắc có thể thắng?

Có thể nói.

Kể từ khi Trần Tam Thạch nhập ngũ đến nay.

Uông Trục không bỏ lỡ bất kỳ trận chiến nào, nhưng vẫn là lần đầu tiên, nhìn thấy có người có thể đánh với sự độ của hấn căng thẳng như vậy, khó phân thắng bại như vậy.

Chương 799: Đối Quyết (5)

Đương nhiên.

Mười bảy vạn đối đầu với ba mươi lăm vạn.

Sau một trận đối đầu trực diện, vẫn có thể bình an vô sự rút lui, từ một tình huống nào đó mà nói, đã là một loại “đại thắng”.

Nếu đối thành người khác chỉ huy.

Ví dụ như Đồng Hiểu Sơ tiếp tục cầm quyền, thì cơ bản chính là kết cục toàn quân bị diệt.

.....

Quân doanh Tây Tề.

“Tiên sư, vị trí của Trần Tam Thạch đã xác định rồi.”

Chung Vô Tâm báo cáo: “Sau khi khai chiến ngày mai, có thể trực tiếp xông vào trung quân đại tướng của hắn!”

Mười mấy vạn quân đội.

Xếp hàng ngang, kéo dài mấy chục dặm, nếu không có nội ứng, thật sự không tìm được vị trí của trung quân.

“Thuận lợi như vậy?”

Hàn Tương như thường lệ ngồi trước bàn cờ: “Bạch bào không nghi ngờ gì sao?”

“Không có.”

Chung Vô Tâm chắc chắn nói: “Mạng của Mã Trân đều nằm trong tay Thăng Vân Tông, bọn họ sao có thể nghĩ đến,

lão già này ngay cả mạng cũng không cần nữa. Điều duy nhất cần lo lắng..... hắn là trận pháp kỳ quái.”

“Thập Bát Minh Đình Côn Lôi Trận, Cửu Tiêu Thiên Bình Hàng Ma Trận.....”

Hàn Tương nói, trong tay có thêm một quyển sách.

Chung Vô Tâm hai tay đón lấy, cầm lên xem qua, kinh ngạc nói: “Tiên sư, vậy mà lấy được tất cả những trận pháp này?”

“Cái này có gì khó?”

Hàn Tương bình tĩnh nói: “Những trận pháp này từ hai năm trước, lão hoàng đế của Thịnh quốc đã công khai rồi, tùy tiện tìm một đại tướng giữ thành là có thể lấy được, vấn đề là trận pháp này cho đến hiện tại, chỉ có Trần Tam Thạch dùng ra mới có dị tượng thực sự, đổi thành người khác dùng, mặc dù cũng coi là trận pháp đỉnh cấp, nhưng cũng không đến mức có tác dụng xoay chuyển cục diện chiến trường.

“Theo quan sát của ta.

“Dị tượng của trận pháp này, cũng không phải bạch bào muốn dùng là có thể dùng, hoặc là cần thiên thời địa lợi nhân hòa, hoặc là cần có huyền lực đặc thù gia trì.”

“Vậy.....”

Chung Vô Tâm lo lắng nói: “Quyết chiến ngày mai, hắn có thể dùng ra không?”

“Ta cũng không hiểu thuật bói toán, làm sao có thể dự đoán được tương lai?”

Hàn Tương thu lại quân cờ định đặt xuống, khẽ nói: “Vậy thì cứ xem trước, hắn đặt cờ như thế nào đi.”

.....

Ngày hôm sau.

Giờ Mão.

“Ừ ——”

“Rầm rầm rầm ——”

Tiếng kèn vang vọng trời đất, trống trận rung động như rồng địa long lật mình.

Lúc trời chưa sáng.

Đại quân Tây Tề, dẫn đầu phát động tấn công!

Ba mươi lăm vạn đại quân, duy trì trận hình, giống như thủy triều che trời lấp đất, ủa về phía Đốc Tiêu quân của Đại Thịnh, tuy rằng số người của Đốc Tiêu quân ít, nhưng cũng không sợ hãi, cũng là dưới sự chỉ huy của cờ trận, nghênh đón cơn hồng thủy ngập trời mà đi.

Bọn họ chia thành ba đường quân trận.

Đại quân cánh phải cuốn theo cơn gió bụi, mang theo sát cơ vô tận.

Đại quân trung lộ vào lúc bình minh, giống như thiên binh thiên tướng.

Kỵ binh cánh trái chạy trước, ầm ầm có tiếng sấm vang lên, thanh thế to lớn.

Tổng số binh lực của hai bên lên đến hơn năm mươi vạn.

Bất kỳ một người nào rơi vào trong đó, đều sẽ giống như một hạt bụi rơi vào biển cả, nhỏ bé biết bao, không đáng kể biết bao, trong nháy mắt sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn.

Trên bầu trời cao vạn trượng.

Hàn Tương nhìn xuống chiến cuộc.

Bên cạnh hắn, là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ khác, tên là Tư Không Thần.

“Tư Không sư đệ.”

Hàn Tương nhìn về phía trung quân của Đại Thịnh, chậm rãi nói: “Khúc Nguyên Tượng ở cánh trái, một lát nữa ta sẽ tự mình nghĩ cách ngăn cản Vương Tuấn, người cùng với Chung Vô Tâm, Cung Úc, lại thêm hai sư đệ Luyện Khí trung kỳ, hai mươi vạn đại quân, trực tiếp xâm nhập vào trung quân của địch, tìm ra vị trí của bạch bào. Bạch bào bất quá là cảnh giới Thoát Phàm, nếu chiến trận không dẫn động thiên tượng, thì lý ra không phải là đối thủ của người, trực tiếp giết hắn, chúng ta coi như đứng vững tổ mạch Mang Sơn, có thể trở về phục mệnh.”

“Được!”

Tư Không Thần dưới chân đạp một chiếc phi hành pháp khí giống như lá cây, hóa thành một bóng mờ liền hòa vào đại quân, thẳng tiến về phía trung quân của Đại Thịnh.

.....

Đại Thịnh trung quân!

Nhìn như thanh thế của Cửu Tiêu Thiên Binh Hàng Ma Trận to lớn, nhưng thực ra chỉ có hơn ba vạn binh mã, tinh nhuệ của Hồng Trạch doanh càng chỉ có năm nghìn, còn lại đều là nhân lực của Đốc Tiêu quân.

Hơn nữa, cũng không có huyền khí gia trì.

Sau khi chiến tranh Âm Sơn kết thúc.

Tốc độ khôi phục huyền khí trong huyền châu càng ngày càng tăng.

Nhưng nhu cầu của trận pháp thiên thư đối với huyền khí, sẽ dựa theo quy mô của trận pháp mà quyết định, hiện tại

huyền khí vẫn không thể duy trì trận pháp của ba vạn người, hơn nữa nút thắt quan trọng của trận chiến này không ở trung quân, cũng không có nắm chắc tất thắng, nên cũng không cần thiết phải lãng phí.

Thứ để dưới đáy hòm, thì phải đợi đến thời điểm máu chốt mới sử dụng.

“Đại nhân.....”

“Bọn họ giết đến rồi!”

“Xông về phía vị trí trung quân đại tướng của chúng ta!”

“.....”

Vài tham tướng của Đốc Tiêu quân, hoảng hốt đi đến báo cáo.

Chỉ thấy trung quân của Tây Tề, dày đặc, không nhìn rõ có bao nhiêu người, sau khi hai quân giao chiến, chính xác không sai xông về phía trung quân chỉ huy sở.

“Đó chính là trung quân đại tướng của người Thịnh!”

“Bạch bào!”

“Ta đã nhìn thấy bạch bào rồi!”

Trong tiên phong của Tây Tề, Võ Thánh Viễn Tích Thành ánh mắt sắc bén, hấn dùng thanh đao Thanh Long Yển Nguyệt trong tay chỉ vào một trong những doanh trại: “Giết bạch bào, phong hầu bá tướng, thế tập bất tuyệt!”

Thế tập bất tuyệt!

Trong tất cả tước vị, bốn chữ này, mới là nặng nhất!

Một “hầu tước” thế tập bất tuyệt, thậm chí có thể so với “đế tính vương” còn quý giá hơn.

Bởi vì bốn chữ “thế tập bất tuyệt”, có ý nghĩa là con cháu đời đời đều có thể giữ vững địa vị, nếu có kế hoạch hoàn chỉnh, thậm chí có thể tạo ra một thế gia ngàn năm!

Chương 800: Đối Quyết (6)

Dưới sự căm dỗ lớn như vậy, các tướng sĩ Tây Tề lập tức giống như nhìn thấy máu thịt, bùng phát ra khát vọng khát máu nguyên thủy, không tiếc tất cả lao vào trận.

Đại Thịnh trung quân trông rỗng như thế nào.

Chỉ có Độc Tiêu quân tự mình biết.

Bọn họ chỉ có ba vạn người!

Mà trung quân của Tây Tề.

Có hai mươi vạn!

Ba vạn, đối đầu với hai mươi vạn!

Hơn nữa không nói đến số lượng tiên sư của đối phương cũng nhiều hơn!

Hàng phòng ngự đầu tiên, rất nhanh đã bị phá vỡ, quân Tây Tề thế không thể đỡ lao vào trong trận, thẳng đến hàng phòng ngự thứ hai, sau đó lại sớm có dự mưu phân tán ra, không quản đến những tướng sĩ Đại Thịnh khác, trực tiếp xông về phía trung quân đại tướng.

Đường chiến đấu của mấy chục vạn đại quân, kéo rất dài.

Khi có một bên nhất định phải tập trung binh lực, đi tấn công một “điểm” nào đó, thì cơ bản là rất khó ngăn cản được.

“Độc sư!”

“Hình như bọn họ biết ngài ở chỗ nào!”

“Phải làm sao bây giờ?!”

“Không bằng chúng ta lui trước đi!”

“Đúng vậy, chúng ta lui trước bảo vệ đốc sư rút lui.”

“Rút lui đến phía sau trước, để cánh trái đến hỗ trợ.”

“Hoặc là, chúng ta trực tiếp quay về Vân Đoan phủ!”

Các tướng sĩ của Đốc Tiêu quân, đều có chút hoảng loạn.

Cuối cùng.

Dưới sự chú ý của mọi người.

Bạch bào đó chậm rãi bước ra.

Hắn nhìn thấy hồng thủy ồa đến, không những không có nửa phần lui bước, ngược lại còn chủ động nghênh đón.

Một con ngựa trắng, đúng lúc xuất hiện.

Trần Tam Thạch xoay người lên ngựa, cười Thiên Tâm đến trước trận.

Trong tay hắn ánh bạc lóe lên, Trần Nhạc ra khỏi vỏ chỉ thẳng lên trời, cùng với tiếng ngựa hí vang, giọng nói hùng hồn vang vọng chín tầng mây:

“Đừng hoảng loạn!

“Ta tự làm tiên phong, mở đường cho các huynh đệ!

“Một lát nữa, cho dù ta ngã xuống ngựa, cũng đừng thương tiếc, càng không được dừng lại, hãy siết chặt lưỡi đao trong tay các ngươi, nắm chặt dây cương của các ngươi, theo sát cờ hiệu, cho đến khi phía trước không còn địch quân nữa!

“Cửu Tiêu Thiên Binh Hàng Ma Trận, xung phong ——”

Cả hai bên đều là cơn cuồng triều màu đen.

Trong cơn triều đen này, chỉ có một bóng trắng, phóng vọt đi, lao thẳng vào sóng dữ.

Từ trên cao nhìn xuống.

Dưới sự đối lập của cơn cuồng triều do mấy chục vạn đại quân tạo thành, bạch bào bạch mã nhỏ bé biết bao, đúng như lời Ngụy Huyền nói, giống như con kiến rung chuyển biển lớn, cho đến khi ánh bạc lóe lên, Long Đám Lượng Ngân Thương vắt ngang bầu trời.

Vì vậy.

Con kiến.

Đã mở toang biển lớn.

“Àm ——”

Chân khí cuộn cuộn.

Tứ tượng thần thú cuồng vũ.

Nơi bạch mã đi qua, triều đen tự động lùi lại, khắp trời chỉ có thi thể, biển máu văng khắp mặt đất.

Thông soái!

Mở đường!

“Giết ——”

Hồng Trạch doanh theo sát phía sau.

Các tướng sĩ Đốc Tiêu quân, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Khí thế.

Sẽ lây lan.

Lúc này.

Bọn họ dường như cuối cùng cũng hiểu được.

Vì sao bạch bào truyền thuyết và Hồng Trạch doanh không nhiều người, lại có thể liên tiếp nhiều lần, tạo ra kỳ tích trên chiến trường, mà hôm nay, bọn họ cũng rất có thể, là một trong những kỳ tích.

Dưới sự lay nhiễm của khí thế to lớn.

Cũng kích phát sự nhiệt huyết của các huynh đệ Đốc Tiêu quân, bọn họ vung vẩy đao kiếm trường mâu, giữ vững trận pháp trận hình, nghênh đón cơn sóng dữ còn lớn hơn bọn họ rất nhiều.

.....

Tiên phong cánh trái.

Tu sĩ Mã Trân, nhìn thấy đại chiến bắt đầu, liền chuẩn bị chính thức trở mặt gây rối trận hình của cánh trái Đại Thịnh, hắn đang muốn kết án thi pháp, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, quay đầu nhìn lại.

Vương Tuấn không biết từ lúc nào đã đến phía sau, kiếm bay lóe lên.

Đầu của Mã Trân rơi xuống đất.

“Mã Trân tạo phản, đã bị ta tru sát!”

Vương Tuấn quát lớn: “Các người tiếp tục hành quân theo như bố trí ban đầu!”

“Vương tiên sư yên tâm.”

Đồng Hiểu Sơ vỗ ngực nói: “Nơi này giao cho ta là được!”

“Nếu xảy ra vấn đề, hỏi tội người!”

Vương Tuấn nói, rồi muốn quay về trung quân trợ trận.

Đột nhiên, có một con chim lửa toàn thân bốc cháy lao xuống từ bầu trời, giống như một mũi tên bốc cháy.

“Hà?”

Vương Tuấn đã phòng bị từ lâu, tế ra kiếm bay.

Dưới ánh sáng vàng, chém con chim lửa thành hai nửa.

Nhìn kỹ, bất quá chỉ là một tờ bùa màu vàng bị hỏng.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Hàn Tương xuất hiện ở cách đó mấy chục trượng, một tay chấp sau lưng, tay còn lại làm động tác mời: “Hà tất phải vội vã đi đánh giết, không bằng cùng Hàn mỗ xem cờ?”

“Bớt nói nhảm đi!”

Vương Tuấn lạnh giọng nói: “Chịu chết đi ——”

Hắn điều khiển kiếm bay, thi triển hết toàn lực.

Chỉ cần giết chết Hàn Tương, quân Tây Tề sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, tổ mạch Mang Sơn sẽ lấy được!

Trúc Cơ đan, tự nhiên cũng sẽ lấy được!

Vương Tuấn Luyện Khí viên mãn, đã có năm năm, nhưng vẫn không tranh thủ được danh ngạch Trúc Cơ đan, lần này, đại khái chính là cơ hội duy nhất của hắn, tự nhiên phải dốc toàn lực.

Tuy nhiên.

Binh Tiên Hàn Tương căn bản không đánh với hắn, dựa vào mình là phù sư, liên tục gia trì các loại bùa tăng cường cho bản thân, cho dù là đấu pháp, cũng đều là những chiêu thức không đau không ngứa, không ai làm gì được ai.

“Hồng rồi!”

“Người này không đánh với ta, đơn thuần là muốn giữ chân ta ở nơi này!”

“Muốn lợi dụng sức chiến đấu của Luyện Khí hậu kỳ khác, giết chết Trần Tam Thạch kia!”

Sau khi phản ứng lại.

Vương Tuấn quay người muốn đi.

Nhưng Hàn Tương lại bám chặt lấy phía sau quấy rầy, khiến hắn không thể không dừng lại để phòng thủ, có thể nói là không thể đi được bước nào.

“Đánh cũng không đánh, đi cũng không đi!”

Vương Tuấn giận dữ nói: “Họ Hàn kia, như vậy có ý nghĩa gì?”

“Người ta đạo hữu, hà tất phải sống chết tương bác.”

Hàn Tương chỉ xuống quân đội đang chém giết dưới mặt đất: “Không bằng bình tĩnh lại, cùng Hàn mỗ xem cờ, sau khi ván cờ kết thúc, bất kể thắng thua, ta sẽ thả người rời đi.”

“Ván cờ.”

Vương Tuấn cúi đầu, nhìn quân Tây Tề điên cuồng giống như muốn giết chết Trần Tam Thạch, nhớ lại bố trí đêm qua của bạch bào, trong lòng cũng không còn lo lắng như vậy nữa, hắn lạnh lùng nói: “Được, ta muốn xem xem, hai người các người ai có thể thắng.”

.....

Chân long từ trên trời giáng xuống.

Võ Thánh tiên phong của Tây Tề Viễn Tích Thành, tại chỗ cả người lẫn ngựa hóa thành thịt nát.

“Àm ——”

Phía trên đỉnh đầu.

Một luồng ánh sáng vàng đập xuống.

Chân khí của Trần Tam Thạch cuộn cuộn, gia trì lên trường thương sau đó, hung hăng đánh ra, đập nát nó, rồi lập tức nhảy lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt tu sĩ đang đánh lén.

Tu sĩ kia sợ hãi kinh ngạc.

Rõ ràng trước mặt khắc hấn còn nhìn thấy bạch bào ở ngoài trăm bước, kết quả ngay sau đó đã nhìn thấy trường thương kia, đã đến trước mặt, đến mức ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, chỉ có thể hai tay nhanh chóng kết ấn, triệu hồi một màn nước ở trước người, tạo thành lá chắn bảo vệ.

Có hai tướng sĩ Hồng Trạch doanh muốn đánh lén, bắn nỏ về phía sau của tu sĩ, mũi tên đụng vào trên đó, lập tức gãy đôi, rõ ràng là lá chắn được tạo thành từ nước, nhưng lại giống như bức tường đồng vách sắt.

Cho đến khi.....

Long Đản Lượng Ngân Thương chạm vào lá chắn.

Thủy thuận, thật sự biến thành “nước”.

“Ào ào!”

Nước văng tung tóe.

Trường thương như giao long xuất hải, trực tiếp xuyên qua đầu của tu sĩ, dưới sự chấn động của chân lực nghiền nát, toàn bộ đầu đều nổ tung, vật màu đỏ trắng hỗn hợp với màn nước biến thành mưa rơi xuống.

“Tê ——”

Thiên Tầm hí vang, tiếp lấy bạch bào ở giữa không trung, lại rơi xuống đất thì trường thương hóa thành Huyền Vũ từ trên trời giáng xuống, đè bẹp mấy chục tướng sĩ Tây Tê thành thịt nát, sau đó [Vô Song] toàn mở, chiến ý tầng tầng lớp lớp, xác chết chất thành núi, không biết đã chém giết bao nhiêu kẻ địch.

“Trần Tam Thạch, chịu chết đi!”

Cho đến khi Tư Không Thần chạy đến, hấn hai tay kết ấn, vung tay lên.

“Ầm ầm ầm!”

Trong lòng đất, vậy mà có một tảng đá nhỏ lên, hóa thành núi cao sừng sững, mang theo pháp lực sâu dày, đập về phía bạch bào bạch mã.

Trường thương đập nát núi cao, cát đá bay tung tóe khắp trời.

Nhưng cũng coi như ngăn cản được bước tiến của bạch bào, khiến hắn không thể không ghìm ngựa dừng lại.

“Trần Tam Thạch, ngươi chỉ là Thoát Phàm cảnh giới, không phải là đối thủ của ta, hướng hồ, ta còn có đại quân trợ giúp.”

Tư Không Thần miệng nói chuyện, tay kết ấn thi pháp động tác cũng không dừng lại: “Không bằng đầu hàng đi, nói không chừng còn có thể giữ cho ngươi một toàn thân!”

“Ngươi, nói sai rồi.”

Trần Tam Thạch bình ổn hơi thở, điều động lại chân khí tích trữ trong cơ thể.

“Một mình ngươi đến thì đối phó với ngươi quả thực có chút phiền phức.”

“Nhưng ngươi có đại quân trợ giúp.”

“Ngươi, sẽ không phải là đối thủ của ta.”

Chương 801: Sơ Hở (1)

Tur Không Trần sững sốt, không hiểu nổi ý của đối phương.

Cái gì mà có đại quân trợ chiến, lại càng không phải đối thủ?

Ý là... người càng đông, càng không thắng được hẳn?

Chẳng phải quá hoang đường sao!

Chỉ thấy linh quang lóe lên, trong tay Tur Không Trần, bỗng nhiên xuất hiện một thanh mặc đao.

Nhưng thanh mặc đao này, không phải làm bằng kim loại, mà được chạm khắc bằng gỗ. Mặt lưỡi gỗ lưu chuyển những phù văn dày đặc, trên chuôi đao còn quán đầy những dây đàn.

Pháp khí thượng phẩm!

Thanh đao dài bay lên, từ trên không bổ xuống, phát ra quang huy xanh tím. Nhìn như nhẹ nhàng không có trọng lượng, nhưng khi rơi xuống lại mang theo lực lượng như núi cao.

“Ầm ầm ầm ——”

Long Đản Lương Ngân Thương va chạm với nó.

Chân khí và pháp lực giao phong, dư ba chấn động, cuốn lên bụi mù đầy trời. Hơn mấy chục tướng sĩ bay ngược ra, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể vỡ nát, trong nháy mắt đã chết.

Trong bụi mù mịt, Trần Tam Thạch cả người lẫn ngựa ngã ra sau, nhìn như chỉ chút nữa là mất thăng bằng ngã xuống, nhưng vẫn giữ được thân hình.

Long Đản Lương Ngân Thương sắc bén và pháp khí bằng gỗ chính diện giao phong, vậy mà pháp khí bằng gỗ cũng không hề bị hư hại chút nào, chỉ xoay tròn bay về tay Tư Không Trần.

Đồng thời, đã có vô số tướng lĩnh, binh lính Tây Tề từ bốn phương tám hướng lao lên, muốn thừa cơ tập kích bạch bào bạch mã.

Phong Vạn Hộ Hầu!

Thế tập bất tuyệt!

Trong mắt bọn họ, bạch bào bạch mã đã không còn là tướng lĩnh của địch quân, mà là cơ hội mở ra gia tộc ngàn năm bày ra trước mặt!

Năm đó, cuối Yên, vị bá chủ Yên vương triều cuối cùng cũng bị vây khốn bên bờ Lạc Thủy, sau khi chết trận, bị vô số tướng sĩ chia cắt, cho dù chỉ lấy được một đoạn tàn chi, cũng có thể được phong hầu bá tướng.

Hiện tại, gia tộc đầu tiên ở phía đông Đại Thịnh - Thôi gia, chính là mấy trăm năm trước lấy được một cái chân của bá chủ Yên triều, vì vậy được phong hầu, mở ra gia tộc môn phiệt kéo dài mấy trăm năm.

Cho dù Yên triều diệt vong, man tộc vào Trung Nguyên, sau đó hỗn chiến trăm năm, đến khi Tào Tiếp thành lập Đại Thịnh, Thôi gia vẫn luôn sừng sững bất bại.

Giờ khắc này, trong mắt quân Tây Tề, Trần Tam Thạch chính là bảo vật như vậy!

Cho dù chỉ chém đứt một ngón tay của hắn, cũng có thể bảo đảm gia tộc phồn vinh ba đời.

Đại tướng Tây Tề Hạ Hầu Thụ cũng nghĩ như vậy.

Trong tay hắn cầm một thanh Thanh Long Yên Nguyệt Dao, đứng ở phía sau bạch mã, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào bạch bào, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, từng luồng cương khí truyền đến lưỡi đao huyền binh, hóa thành một con sư tử hung bạo.

Sư hồng, lang khiêu!

Hổ gầm, ung hót!

Vô số võ tướng, dày đặc đao thương kiếm kích, thi triển tuyệt kỹ của mình, lao về phía bóng trắng ở chính giữa, như một trận thú triều, một trận thú triều do huyết nhục cực phẩm dẫn phát.

Khát máu, cuồng bạo!

Tham lam, tàn bạo!

Thú triều cuồng loạn, gào thét chạy băng băng.

Cho đến...

Chân long xuất thế!

Vạn thú lui tán!

“Àm âm âm ——”

Mọi người không nhìn rõ bạch bào ra tay khi nào, chỉ thấy thanh trường thương màu bạc hóa thành du long, mang theo chân khí mênh mông như biển gào thét qua, thế giới của bọn họ hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Huyết nhục tung bay!

Từ khi Tư Không Trần ra tay, bạch bào đỡ chiêu, đến khi tướng sĩ Tây Tề tập kích, rồi bị một kích quét ngang, tất cả mọi chuyện, cũng chỉ diễn ra trong một hơi thở.

“Tiếp tục!”

Trên không trung, Tư Không Trần không chế pháp khí một đao bắn trở về, hơi nheo mắt lại, trong ánh mắt đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó càng âm trầm hơn: “Người đã phục dụng thiên tài địa bảo, bắt đầu mở ra cảnh thần rồi sao?”

Vũ đạo tu sĩ, sau khi thoát phạm viên mãn, chỉ có phục dụng một trong ba loại thiên tài địa bảo, mới có thể mở ra cảnh thần, sau đó đột phá cảnh giới chân lực.

Một khi đạt đến cảnh giới chân lực, chân khí chuyển thành chân lực, lực chiến đấu sẽ có sự thay đổi về chất.

Nhưng điều này không có nghĩa là trước khi chính thức đột phá sẽ không có bất kỳ tiến triển nào.

Ngược lại, mỗi khi mở ra một cảnh thần, thực lực sẽ tăng lên một phần.

Tư Không Trần là tu sĩ Luyện Khí tầng tám hậu kỳ, hẳn vốn tưởng rằng đối mặt với một tên thoát phạm viên mãn, trong tình huống không sử dụng thiên tượng trận pháp, mình có thể dễ dàng giết chết.

Kết quả không ngờ, đối phương lại có thể đỡ được một kích của mình.

Xem ra như vậy, nhất định là đã ăn Cảnh Thần Quả.

Hắn lớn tiếng quát: “Hai vị sư đệ, còn không mau mau trợ giúp ta!”

Ở không xa, hai tu sĩ Luyện Khí trung kỳ chạy tới.

Một người trong tay cầm sợi dây thừng màu vàng kim, trực tiếp ném về phía cổ Trần Tam Thạch, người kia thì pháp kết ấn, hàn sương bắn ra, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, đột nhiên bắn ra như mũi tên, đâm về thiên linh của bạch bào.

Tư Không Trần cũng điều khiển từ xa, cho một đao chém xuống.

Ba mặt giáp công!

Ngay cả tọa kỵ cũng không buông tha!

Linh quang lóe lên, Thiên Tâm hóa thành một luồng lưu quang thu vào túi trữ vật, để sợi dây thừng kia chụp hụt.

Trường thương trong tay Trần Tam Thạch hóa thành chu tước vỗ cánh, tiếng thét chói tai như mặt trời cháy bỏng, trực tiếp làm tan chảy trường kiếm băng sương, sau đó cả người như hồ thêm cánh, tung người lên, trường thương thẳng đến mặt mũi tu sĩ.

“Cái gì?!”

Tu sĩ kinh hãi.

Về lý thuyết, Luyện Khí trung kỳ và lực chiến đấu gọi là “Võ Thánh” ở thế giới này, hẳn là cùng một cấp độ mới đúng.

Nhưng tại sao pháp thuật của hắn, ở trước mặt đối phương lại giống như làm bằng giấy?!

Nhìn thấy đối phương cuốn theo sát khí ngập trời ập tới, hắn vội vàng ngự vật phi hành, kéo ra một khoảng cách lớn.

Chương 802: Sơ Hở (2)

Võ Thánh sẽ không bay.

Chỉ cần ba người bọn họ luôn ở trên cao, không cho đối phương cơ hội tiếp cận, là có thể liên tục thi pháp tiêu hao, cho đến khi tiêu hao hết đối phương.

Võ tu thân thể cường hãn, pháp tu cùng bọn họ chém giết, nhất định phải phát huy sở trường, bù đắp sở đoản.

Chỉ thấy bạch bào như hồ thêm cánh, nhảy một cái đã trực tiếp lên giữa không trung cao hơn hai mươi trượng, nhưng chung quy là không biết bay, sau khi đến giới hạn khoảng cách, rõ ràng bắt đầu rơi xuống.

Nhưng cũng ngay khi tu sĩ thở phào nhẹ nhõm, một tờ phù lục xuất hiện, sau khi vỡ nát hóa thành những tia sáng tím gia trì trên người bạch bào, cả người hoàn toàn hóa thành con hồ biết bay, đột nhiên tăng tốc trên không trung, trường thương trong đồng tử của tu sĩ không ngừng phóng to, rất nhanh đã che khuất toàn bộ tầm nhìn.

“Phụt xì ——”

Thậm chí không có cơ hội thi pháp phòng ngự.

Trước ngực tu sĩ trực tiếp nổ tung một đóa hoa sen màu máu, thi thể rơi thẳng xuống, đập vào loạn quân.

“Triệu huynh!”

Một tu sĩ khác giận dữ, dây thừng màu vàng kim nhân cơ hội này quán quanh, trói chặt cán trường thương, muốn buộc chặt nó.

Không ngờ sợi dây thừng đột nhiên truyền đến một lực lượng như núi đổ, ngược lại bản thân hắn bị mất khống chế, trực tiếp bị trường thương kéo đến trước bạch bào, lại muốn thoát thân thì đã muộn, kiếm quang Trần Nhạc Kiếm lóe lên, hắn chỉ cảm thấy cổ lạnh buốt, trước mắt đầu tiên là trời đất quay cuồng, sau đó tầm nhìn nhanh chóng hạ xuống, nhìn thấy thân thể mình vẫn còn ở trên không trung, nhưng đầu đã lặn xuống chiến trường.

“Bốp ——”

Chiến mã đạp qua, như dưa hấu nổ tung.

Chỉ trong chốc lát, lại có hai tu sĩ ngã xuống.

Cùng lúc đó, pháp khí của Tư Không Trần lại tiếp tục ập đến, dây leo màu xanh trên mộc đao bay múa, dưới sự gia trì của các loại chú ngữ, bùng nổ ra pháp lực còn mạnh hơn trước, tập kích vào sườn của bạch bào.

Trần Tam Thạch vừa giết hai người, không kịp né tránh càng không kịp phản kích, chỉ có thể đưa trường thương ra trước người để đỡ.

“Ầm ——”

Dưới một kích, bạch bào như lưu tinh rơi xuống, ầm ầm đập vào quân trận hỗn chiến, cuốn lên cơn bão cát, trên mặt đất lưu lại một cái hố sâu hơn một trượng.

Mà thanh mộc đao pháp khí kia, cũng dưới lực phản chấn bắn trở lại trước mặt Tư Không Trần, hắn đưa tay đón lấy, sắc mặt trầm xuống theo.

“Không đúng!”

“Tên này trước tiên chịu đựng sự vây công của nhiều tướng lĩnh, sau đó lại giết chết hai vị đạo hữu Luyện Khí trung kỳ,

hắn là tiêu hao không ít chân khí mới đúng, sao cảm giác... ngược lại như càng mạnh hơn một chút?”

“.....”

Ngay khi hắn thất thần.

Dưới mặt đất, Trần Tam Thạch một tay cầm thương hóa thành hình rồng, một tay cầm kiếm hóa thành bạch hổ, lại một lần nữa bay lên, giữa tiếng rồng ngâm hổ gầm, sát ý cuộn cuộn ngập trời, đã đến trước mặt.

“Tìm chết!”

Tư Không Trần phẫn nộ, hắn không dùng vật từ xa công kích nữa, mà lấy ra một tờ phù lục, kích hoạt sau đó hóa thành một luồng sáng, chui vào mi tâm của mình, toàn thân lực lượng không ngừng tăng lên.

Phù cường lực!

Lực vạn cân, cộng thêm pháp lực mệnh mệnh.

Hắn không né tránh, nắm chặt chuôi đao, hóa thành một luồng huyền quang ầm ầm rơi xuống.

“Đùng ——”

Kèm theo tiếng sấm vang dội, Trần Tam Thạch lại bị đánh lui, từ trên không trung rơi xuống chiến trường, nhưng vẫn không bị thương, càng không có dấu hiệu chân khí suy kiệt.

Tư Không Trần âm thầm chửi rửa trong lòng.

Khó trách phần lớn tu chân giới đều cực kỳ chán ghét võ phu!

Những người này hoàn toàn giống như chó điên, vô cùng khó đối phó, đấu pháp với bọn họ, hơi không cẩn thận sẽ bị xé xuống một miếng thịt lớn.

Đến hiện tại, hắn cũng đều là dựa vào cảnh giới áp chế đối phương, luôn giữ một khoảng cách nhất định, không dám cận chiến, nếu không sẽ rất dễ dàng không kịp thi pháp.

Những võ phu này, thật sự đáng chết!

“Cho ta giết!”

Giọng nói của Tư Không Trần như chuông lớn, vang vọng khắp chiến trường: “Giết Trần Tam Thạch, phong thưởng quốc công, thể tập bất tuyệt!”

Hắn trực tiếp thay mặt triều đình Tây Tê, lại nâng phong thưởng lên một bậc.

Tuy nhiên, bất kể có bao nhiêu tướng sĩ Tây Tê lao lên, chỉ sau vài hơi thở sẽ biến thành oán hồn, chỉ vài hiệp sau, bạch bào đã giết địch được mấy trăm người, thi thể chất đống như núi cao.

Trong quá trình đó, Tư Không Trần không khoanh tay đứng nhìn, hắn lơ lửng trên không trung trăm trượng, vừa điều khiển phi đao, vừa liên tục thi triển các loại pháp thuật, như mưa to gió lớn oanh tạc vào bạch bào giữa vạn quân.

Mỗi khi bạch bào muốn bay lên không trung tiếp cận mình, đều bị pháp thuật đánh lui, sau đó bị thiên quân vạn mã vây giết.

Cứ tuần hoàn như vậy mấy lần, hắn bắt đầu cảm thấy kỳ lạ.

Tư Không Trần có thể rõ ràng cảm nhận được, pháp thuật của hắn, đối với bạch bào áp chế lực, càng ngày càng giảm.

Từ lúc bắt đầu, hắn tùy ý điều khiển phi đao đã có thể ngăn cản đối phương, đến khi cần nghiêm túc đối đãi, sau đó phải dốc toàn lực, rồi đến khi hết cách mới miễn cưỡng không rơi xuống hạ phong.

Theo xu thế này, chẳng lẽ tên này có thể đánh ngang tay với mình, thậm chí... vượt qua mình?!

Điều này sao có thể?!

Nhân lực có hạn!

Tu sĩ cũng không ngoại lệ!

Lấy Tư Không Trần làm ví dụ, đối mặt với đại quân, cách tốt nhất là ở trên không trung thi pháp giết người, thật sự bị vây khốn, nhiều nhất cũng chỉ giết được một hai ngàn người, pháp lực sẽ tiêu hao hết.

Cho dù là ngự không phi hành, cũng là lúc nào cũng cần pháp lực duy trì!

Người tu luyện vũ đạo, bởi vì thân thể cường hãn, sẽ giết địch trong quân trận nhiều hơn pháp tu, nhưng cũng có hạn độ, nhất định sẽ theo thời gian trôi qua mà chân khí suy kiệt.

Chương 803: Sơ Hở (3)

Huống chi, bạch bào không chỉ phải đối mặt với địch quân, còn cần bất cứ lúc nào cũng phải nghênh đón đợt tập kích của tu sĩ cùng cảnh giới, thậm chí là cảnh giới cao hơn!

Trong tình huống như vậy, hấn hấn là rất nhanh sẽ bị tiêu hao đến chết mới đúng.

Sao lại...

Một luồng sát ý từ mặt đất bốc lên, trong chớp mắt đã đến không trung.

Bạch bào, sau khi chém giết ngàn người, lại quay trở lại!

Tư Không Trần đã sớm chuẩn bị liên tiếp gia trì ba tờ phù lục lên người, một đạo trong tay phù văn chói lọi, pháp lực tầng tầng chồng chất sau đó đột nhiên mở rộng, hóa thành quang nhận khổng lồ dài hơn ba trượng, va chạm với chân khí hóa thành thiên long.

“Ầm ầm ầm ——”

Trên bầu trời, như sấm sét cuộn cuộn.

Một lát sau, bạch bào lại từ trên không trung rơi xuống.

Nhưng bản thân Tư Không Trần, cũng như điều đứt dây bay ngược ra ngoài, đến khi trăm trượng mới bấm quyết niệm chú, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lần này... hòa!

Sau mười mấy hiệp áp chế, dưới sự trợ giúp của mấy ngàn địch quân bị giết, chiến ý [Vô Song] của Trần Tam Thạch tầng tầng chồng chất tăng cao, lực chiến đấu rốt cuộc nâng cao đến

mức không phân cao thấp với Tư Không Trần, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên!

Đồng tử của Tư Không Trần run rẩy, tâm thần hồi lâu không thể bình tĩnh, hắn mặc dù không thể lý giải, nhưng phải tiếp nhận một sự thật.

Nếu vẫn không thể nhanh chóng xử lý Trần Tam Thạch, rất có thể mình sẽ... chết!

“Đáng chết!”

Hắn rời tông môn tham gia trận chiến này, mục đích là tích lũy công huân đổi lấy tài nguyên, chuẩn bị cho tương lai Trúc Cơ, sao có thể thật sự chết ở đây.

Nhìn thấy bạch bào lại muốn giết lên bầu trời, Tư Không Trần nuốt tất cả đan dược có thể tăng cường bản thân trên người, sau đó cắn nát ngón tay, hai tay kết ấn nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, không tiếc tổn hao tinh huyết của mình, rót vào pháp khí bổn mạng - Mộc Nguyên Dao.

“Ong ——”

Mộc Nguyên Dao sau khi hấp thu tinh huyết, như cây khô hồi xuân, trong quá trình chém về phía mặt đất không ngừng sinh trưởng lớn mạnh, tựa như một cây đại thụ che trời âm âm đổ sập xuống, vô số dây leo cành lá lan ra, thành thiên la địa võng, che trời lấp nhật, trong phạm vi mấy dặm, trực tiếp từ ban ngày sáng sủa rơi vào bóng tối vô tận, lại giống như một bàn tay khổng lồ do vô số thực vật tạo thành, đập về phía bạch bào dưới mặt đất, muốn đập nát hắn thành thịt vụn, sau đó lại lợi dụng rễ cây hấp thu thành dưỡng chất của mình.

Trong bóng tối, Trần Tam Thạch trường thương quét ngang tám hướng, lại một lần nữa quét sạch mọi chướng ngại vật, nhìn thấy cây lớn như mưa như trút nước kia, hắn cũng không lùi bước, trong huyết chiến, hô hấp pháp hành hỏa triển khai,

chân khí cuộn cuộn sôi trào trong cơ thể, sau khi vận chuyển chu thiên, truyền đến Long Đản Lương Ngân Thương.

Cảnh thần, Giác Nguyên Tử!

Cảnh thần, Huyền Phụ Hoa!

Long Kinh!

Mặc dù vẫn chưa ngưng luyện ra chân lực.

Nhưng chiêu thức của 《Long Kinh》, đã sớm học được.

Hai cảnh thần mở ra, cũng là thật sự tồn tại!

Dưới phù lục gia trì, Trần Tam Thạch bay vào bầu trời, người và thương hợp nhất.

Thương long, trạc thế!!!

Vì vậy, chân long, xé rách bầu trời!

Cành lá dây leo che trời lấp nhật, cứng rắn xuất hiện một lỗ hổng, cổ thụ cao ngút trời nhanh chóng héo rút, lại một lần nữa hóa thành một thanh mộc đao trở về tay Tư Không Trần, sau đó “rắc” một tiếng, gãy thành hai đoạn.

“Phụt ——”

Pháp khí bốn mạng bị hư hỏng, hấn phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ, khí cơ trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng suy bại, cho dù giẫm lên pháp khí phi hành hình lá dưới chân chạy trốn, tốc độ cũng chậm như rùa bò, chỉ có thể bị thương long đuổi kịp, sau đó nuốt chửng một ngụm.

Tư Không Trần, chết!

“Ầm ——”

Thi thể từ trên cao trăm trượng rơi xuống, trên mặt đất cứng rắn bằng bùn vàng, đập thành một đồng thịt nát.

Hiệu quả phi hành do phù lục cung cấp kết thúc, Trần Tam Thạch cầm ngân long theo đó từ trên trời giáng xuống, hấn giẫm lên một ngọn núi cao được chất đồng bằng thi thể, nhìn xuống hàng ngàn binh sĩ, giọng nói cuộn cuộn chấn động phổi người:

“Đầu của Trần Tam Thạch ở đây!”

“Còn ai muốn, cứ việc đến lấy!”

Chứng kiến một màn này, trên chiến trường hỗn loạn vô cùng, tất cả mọi người lại không hèn mà cùng tạm dừng, trên mặt càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Tur Không tiên sư!”

“Tur Không tiên sư cũng chết rồi!”

“...”

Trước đó dưới “thế tập bất tuyệt”, các tướng sĩ quân Tây Tề rơi vào trạng thái cuồng bạo, giờ phút này như bị dội một gáo nước lạnh, tỉnh táo lại, nhìn thi thể đầy đất, bắt đầu nhớ lại tình cảnh sau khi chiến cuộc bắt đầu.

Có một vấn đề, đầu tiên bày ra trước mắt bọn họ.

Trần Tam Thạch... đã giết bao nhiêu người?!

Không có ai đếm được!

Bọn họ chỉ thấy, bất kể có bao nhiêu người, bất kể là tướng quân hay trận tốt, là tiên sư hay phạm nhân, tất cả những người mưu đồ giết chết bạch bào, toàn bộ đều... chết!

Quan trọng nhất là, chiến đấu kéo dài đến bây giờ, các tướng sĩ quân Tây Tề không nhìn thấy bạch bào có bất kỳ dấu hiệu nào suy yếu!

Phải biết rằng, cục diện hiện tại là một mình Trần Tam Thạch bị vây khốn.

Độc Tiêu Quân và Hồng Trạch Doanh đã sớm bị chia cắt!

Nói cách khác... một người, đối mặt với hai mươi vạn đại quân!

Hạt giống sợ hãi sinh ra, sẽ nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, sau đó lan tràn như bệnh dịch.

Nhưng cũng ngay khi tâm lý sụp đổ.

Một giọng nói ngạo nghễ vang vọng trời cao.

“Thống soái Trần Tam Thạch, cần phải đích thân xung phong liều chết, đủ để chứng minh hắn đã đến mức cung tên hết đà, các người sợ cái gì?”

“Hàn mỗ một lát nữa, sẽ tự mình đi lấy mạng hắn, các người tướng sĩ Tây Tề chỉ cần xông giết những quân đội Đại Thịnh khác là được, không cần lập công, sau khi chiến sự kết thúc, chỉ cần không lùi bước, sẽ được thăng ba cấp.”

Chương 804: Sơ Hở (4)

“...”

Lời nói của Hàn Tương, thành công ngăn chặn sự khủng hoảng của tướng sĩ Tây Tề.

Binh tiên!

Binh tiên của bọn họ vẫn còn!

Binh tiên đã đánh cho quân đội Đại Thịnh tan tác như núi đổ vẫn chưa thực sự ra tay!

Binh tiên vẫn đang đợi!

Chờ đợi một cơ hội!

Mà bọn họ cũng không cần lại đi giết Trần Tam Thạch, chỉ cần không lùi bước, là có thể thắng ba cấp!

“Hí ——”

Thiên Tầm lại xuất hiện.

Trần Tam Thạch cảm thương chủ động xông vào trận, nơi đi qua như chốn không người, cũng có thể gây ra quy mô nhỏ tan vỡ, nhưng trong lòng quân Tây Tề có hai chữ “binh tiên” làm chỗ dựa cuối cùng, vẫn không thể ảnh hưởng đến phạm vi rộng hơn.

Tướng sĩ quân Tây Tề không dám lại giết hấn, đều lựa chọn tản ra, chia đợt vây giết người của Đốc Tiêu Quân và Hồng Trạch Doanh.

Mà điều này, là trí mạng.

Bởi vì trung quân Đại Thịnh, chỉ có ba vạn người!

Rất nhanh, Chung Vô Tâm và một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ cũng phát hiện ra điểm này.

“Trung quân trống rỗng!”

“Bọn họ nhiều nhất chỉ có bốn vạn người!”

“Giết sạch không chừa một mống, Trần Tam Thạch cuối cùng giao cho tiên sư xử lý!”

“...”

Chiến cuộc, lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

Thường thường lúc như thế này, mới là lúc đến gần tướng lĩnh nhất.

Quân Tây Tề không hỗn loạn, đủ để chứng minh năng lực của Hàn Tương.

Nhưng đừng quên, Trần Tam Thạch vốn dĩ là lấy bản thân làm mồi nhử để kéo dài thời gian, tranh thủ cơ hội chiến đấu cho hữu quân của mình đánh tan tả quân của địch, đây mới là chiến lược thực sự.

Xem Hàn Tương ứng phó như thế nào.

Nhưng chuyện đã đến nước này, theo phán đoán của Trần Tam Thạch, xác suất thành công càng ngày càng nhỏ.

Bởi vì Hàn Tương vẫn chưa lộ diện.

Kế hoạch ban đầu của hắn, là Hàn Tương tự mình dẫn người đến giết mình.

Trần Tam Thạch sẽ cùng Vương Tuấn, đốc toàn lực ngăn cản.

Nhưng Hàn Tương... không đến.

Hắn vẫn đang quan sát, vẫn đang phòng bị mình có hậu chiêu!

Người này ngoài miệng nói với thuộc hạ mình là cung tên hết đà, nhưng trên thực tế cực kỳ cẩn thận, không đến thời khắc cuối cùng, tuyệt đối sẽ không ra tay.

Trong tình huống như vậy, trừ phi Vương Tuấn có thể một đối một bắt được Hàn Tương, nếu không, xác suất rất lớn sẽ bị phát giác.

.....

Ở xa, trên không trung, Hàn Tương và Vương Tuấn đối diện mà đứng.

Ở giữa bọn họ, một bàn cờ lơ lửng trôi nổi.

Ánh mắt của Hàn Tương dời từ chiến trường trở lại bàn cờ, đồng tử càng thêm thâm thúy: “Một người thân ra trận, Trần Tam Thạch thoát phạm cảnh, vậy mà chém giết vạn người mà không suy kiệt, lại liên tiếp giết chết mấy đại tướng của ta, trong đó Tư Không còn áp hấn một cảnh giới, võ tu dũng mãnh như vậy, cho dù là Hàn mỗ cũng là lần đầu tiên gặp phải.”

“.....” Vương Tuấn cũng có ý nghĩ tương tự.

Hắn chỉ cảm thấy không thể tin được.

Bất kể là võ tu hay pháp tu, sao có thể có lực lượng dùng không hết?!

Không chỉ dùng không hết, còn càng chiến càng dũng mãnh!

Vương Tuấn tự hỏi, nếu đổi thành là hắn, cho dù là những người kia đứng ở trước mặt để hắn thi triển pháp thuật, lần lượt điểm giết, nhiều nhất chỉ được hơn hai ngàn người, là sẽ pháp lực cạn kiệt.

Tên họ Trần này là cái gì?

Sinh ra là sát thần trên chiến trường?

Đương nhiên, hấn và Trần Tam Thạch tạm thời là đồng minh.

Đối với bọn họ mà nói, là chuyện tốt lớn lao.

Kế hoạch lớn của trận chiến này nếu thành, là có thể được chia sẻ tổ mạch động phủ cộng thêm đan dược Trúc Cơ.

Nghĩ như vậy, Vương Tuấn lạnh lùng nói: “Hàn Tương, người liên tiếp tổn thất nhiều đại tướng như vậy, còn chuẩn bị ở đây trơ mắt nhìn sao? Động thủ đi, hai người chúng ta cũng phân ra thắng bại!”

“Không đúng.”

Hàn Tương vuốt ve một viên cò trắng, đột nhiên mở miệng hỏi: “Vương Tuấn đạo hữu, sau khi khai chiến, ám tử Mã Chân ta sắp xếp mới vừa muốn ra tay quấy rối trận hình, đã bị người kịp thời xuất hiện chém giết. Có phải người vốn phụ trách ngồi ở tả quân, hay là đã sớm phát giác, trước thời hạn có chuẩn bị?”

“.....”

Khóe mắt Vương Tuấn co giật: “Ha ha, ta vốn dĩ phụ trách tả quân.”

“Người đang nói dối.”

Hàn Tương nhìn thẳng vào hấn, hai mắt như mắt ưng xuyên thấu lòng người: “Ta đã nói với Mã Chân, nếu bên cạnh có Luyện Khí hậu kỳ, hấn có thể tạm thời án binh bất động.”

“Nói nhảm ít thôi!”

Vương Tuấn không biết trả lời như thế nào, dứt khoát hai tay bấm quyết, làm ra tư thế chuẩn bị thi pháp: “Hàn Tương, hôm nay không phải người chết, chính là ta sống!”

“Tiên sư!”

Đúng lúc này, phó tướng Tây Tề Cung Úc, cưỡi ngựa đến dưới chân bọn họ, vui mừng như điên báo cáo: “Tiên sư, tin tức tốt! Trung quân của Thịnh nhân cực kỳ trống rỗng, đã bị đại quân của ta bao vây, không đến hai canh giờ, là có thể tiêu diệt toàn bộ!”

“Hàn sư huynh!”

Lại có hai tu sĩ ngự kiếm mà đến, bọn họ chỉ vào Vương Tuấn nói: “Cục diện đã rõ ràng, chúng ta trước tiên trợ giúp người cùng nhau giết chết tên này, sau đó nhanh chóng chạy đến trung quân, giết chết Trần Tam Thạch là đại công cáo thành!”

“Chờ đã.”

Hàn Tương cúi đầu nhìn Cung Úc, hỏi: “Người xác nhận, trung quân chỉ có ba vạn người?”

“Nhiều nhất không quá bốn vạn!”

Cung Úc kiên định nói: “Nếu tình báo có sai sót, tiên sư có thể trực tiếp chém đầu của ta!”

“.....”

Hàn Tương lại một lần nữa đánh giá bàn cờ, từng quân cờ trong mắt hắn chính là núi sông, quân trận binh sĩ, trong mắt hắn hàn mang lóe lên, thay bạch bào hạ cờ đen, sau đó khen ngợi không dứt miệng: “Cờ hay! Cờ hay!”

“Mưu sĩ lấy thân nhập cuộc, không tiếc lấy bản thân mình làm mồi nhử, để ta tập trung tất cả chủ lực ở trung quân, đi đánh vào đại bản doanh trống rỗng.”

“Trần Tam Thạch...”

Hắn dừng lại một chút, “Không sợ chết sao?”

Chương 805: Sơ Hở (5)

Nước cờ này, thật sự có nguy cơ bỏ mạng!

Hơn nữa Trần Tam Thạch, là đang tranh thủ thời gian cho thuộc hạ của mình, cũng chính là tranh thủ thời gian cho “quân cờ”.

Một người cầm cờ, sao có thể vì quân cờ mà chết?

Nực cười!

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Hàn Tương vung tay áo, thu bàn cờ đi, sau đó ra lệnh: “Ra lệnh cho tả quân của ta nhanh chóng rút lui, trung quân bỏ tiến lên, chuyển sang đi hỗ trợ tả quân.”

“Cái gì?”

Cung Úc rõ ràng sửng sốt: “Tiên sư, trung quân của địch quân trống rỗng a! Chúng ta sắp tiêu diệt địch quân, giết chết Trần Tam Thạch rồi!”

“Đúng, người nói không sai.”

Hàn Tương cười lạnh, ném cho đối phương một tấm bản đồ: “Nhưng người chẳng lẽ không phát hiện, chủ lực của Thịnh triều, từ Khúc Nguyên Tượng đến các tu sĩ khác đều không xuất hiện? Đợi đến khi người giết xong ba vạn người này, bọn họ cũng đã đánh tan tả quân của chúng ta, vòng ra phía sau Toái Thạch Xuyên rồi.”

“.....”

Cung Úc cầm bản đồ, nhìn vị trí của Toái Thạch Xuyên, bừng tỉnh đại ngộ, sau đó toàn thân đổ mồ hôi lạnh: “Nếu bọn

họ vòng ra phía Toái Thạch Xuyên, là có thể lấy được mấy tòa thành trì kiên cố nhất Bình Châu, hoàn toàn cắt đứt đường lui và lương đạo của chúng ta, trực tiếp... nhốt chúng ta ở trên bình nguyên! Bạch bào kia, thật ác độc!”

“Còn không mau đi truyền lệnh trung quân?”

Hàn Tương thúc giục một tiếng, bản thân muốn ngự kiếm bay về tả quân, đích thân chủ trì đại cục.

“Đứng lại!”

Vương Tuấn nhìn thấy kế hoạch bị phá giải, giơ tay chính là một đạo hỏa cầu thuật mở đường, sau đó cầm phi kiếm muốn ngăn cản.

Nhưng vẫn giống như trước, Hàn Tương căn bản không cùng hắn liều mạng, chỉ lợi dụng phù lục và pháp thuật phòng ngự vòng qua, căn bản không làm gì được đối phương.

Vương Tuấn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương lại một lần nữa điều động bố trí binh lực.

.....

Hai quân đối trận.

Hữu quân Đại Thịnh, đụng phải là hữu quân Tây Tề.

Chiến cuộc bùng nổ không lâu.

Trung quân Tây Tề chủ công, hữu quân thì là bảo thủ tiến công, cũng không quá xâm nhập.

Tướng quân Trương Sùng An thống lĩnh bảy vạn người của hữu quân Tây Tề, cũng là một Võ Thánh.

Đại chiến lần này, Tây Tề quốc điều động hơn ba mươi vạn đại quân, cơ bản trừ quân Kinh đô và một số bố trí cần thiết ra, tất cả đều điều động đến, tự nhiên không thể chỉ có một mình Chung Vô Tâm là Võ Thánh.

Ngoại trừ hần, ở đây còn có hai tu sĩ Luyện Khí trung kỳ và một võ tu cảnh giới chân lực, cũng là gần đây lần lượt đến Đông Thắng Thần Châu, đến trợ giúp.

Trương Sùng An ra lệnh cho tiên phong quân bố trí trận pháp phòng ngự kéo dài thời gian, bản thân thì ở trong đại trường, không có manh động.

Đây cũng là lệnh của binh tiên cho bọn họ.

Chỉ là không lâu sau khi khai chiến, tiên tuyền đã truyền đến tin dữ.

“Tướng quân!”

“Không xong rồi!”

“Trận hình phía trước bị đánh tan rồi!”

“.....”

“Đánh rầm!”

Trương Sùng An giận mắg: “Sắp xếp của ta không có sơ hở, phía trước còn có tiên sư tọa trấn, sao có thể nhanh như vậy đã bị đánh tan rồi?!”

Giống như loại chiến đấu chính diện quy mô lớn này.

Trong tình huống bình thường, tướng quân chỉ huy hai quân, cũng chính là “bộ não” của hai quân, sẽ không dễ dàng xung phong liều chết, thường thường là bộ đội tiên tuyền đánh trước, đợi đến khi cục diện rõ ràng sau đó mới đích thân ra trận.

Dù sao thống lĩnh vừa chết, sẽ dễ dàng tạo thành đại loạn.

“Tướng quân, là thật!”

Thuộc hạ bởi vì quá mức hoảng sợ, ngay cả nói chuyện cũng có chút lộn xộn: “Hữu quân của Thịnh nhân vô cùng

dũng mãnh, đại tướng tập trung, căn bản không thể ngăn cản, tiên sư Trang tiên sư ở phía trước, đã... đã bị chém giết rồi!”

“Sao có thể?!”

Sắc mặt của Trương Sùng An âm tình bất định, cẩn thận hỏi: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Không biết, không biết a!”

Thuộc hạ dùng ngón tay run rẩy chỉ về phía trước, dứt quãng nói: “Ít, ít nhất là trên sáu người có lực chiến đấu cấp bậc Võ Thánh!”

“Sáu người? Chẳng lẽ là chủ lực của bọn họ?”

Trương Sùng An đi tới đi lui, che giấu sự lo lắng của mình: “Không đúng a, trung quân vừa mới truyền đến tin tức, rõ ràng xác nhận Trần Tam Thạch ở trung quân, hẳn điều chủ lực đến hữu quân, chẳng lẽ là không muốn mạng nữa rồi?”

“Nhanh!”

“Dắt ngựa của ta đến!”

Hắn nói xong xoay người lên ngựa, mang theo binh khí tập hợp tướng lĩnh và tu sĩ chạy về phía tiền tuyến.

Chiến tranh hạo đặng, kéo dài mấy chục dặm.

Cho dù là xuất hiện vấn đề, cũng không thể lập tức có thể chạy đến.

“Tới ——”

Tuy nhiên, phía trước tan vỡ tốc độ, vượt xa tưởng tượng của Trương Sùng An, không đợi hắn đến vị trí, đã nhìn thấy bộ đội tiền tuyến của mình tan vỡ, cùng với đại tướng Đại Thịnh cuốn theo bụi mù ngập trời.

“Huynh đệ!”

“Tôi ——”

“Tôi ——”

Ngụy Huyền cưỡi ngựa phi nước đại, thanh cự nhận trong tay mỗi lần hạ xuống, đều như vẩy mực.

Ở bên cạnh hắn, Tống Quế Chi cầm một cây gậy dài như ngọc, cũng là quét ngang ngàn quân.

Uông Trục, Sở Sĩ Hùng và các tu sĩ Đại Thịnh chặt chẽ đi theo phía sau, không gì cản nổi, liên tiếp đánh tan mấy đạo chiến trận.

Khúc Nguyên Tượng điều khiển phi kiếm không ngừng gặt hái tính mạng, cho đến khi phía trước đột nhiên xuất hiện một võ tu cảnh giới chân lực.

Võ tu chân lực này tướng mạo bình thường, nhìn như khoảng bốn mươi tuổi, trong lúc chạy đi, không có gì khác biệt với hình thái hồ xuống núi, nhảy một cái đã đến giữa không trung, trong tay không có binh khí, chân lực tầng tầng quán quanh năm đám, sau khi không khí bị bóp méo đánh ra một quyền rung núi.

Khúc Nguyên Tượng nhảy bén nhận thấy động tĩnh ở bên sườn, kịp thời bóp nát một tờ phù lục, triệu hồi kim quang hộ thể trước người.

Chương 806: Sơ Hở (6)

“Rắc ——”

Dưới chân lực cuộn cuộn, kim quang tráo vỡ vụn, nhưng cũng coi như thuận lợi đỡ được một quyền này.

“Thằng nhãi chịu chết đi!”

Khúc Nguyên Tượng đối với thượng phẩm phù lục đau lòng không thôi, trong nháy mắt khi kim quang tráo vỡ vụn, thừa dịp đối phương ra tay, điều khiển phi kiếm chém về cánh tay của đối phương.

“Đinh ——”

Tuy nhiên khi phi kiếm rơi vào cánh tay, cũng không gặp phải chân lực hộ thể, cũng không có huyết nhục tung bay, mà là vang lên âm thanh kim loại va chạm giòn tan.

Dưới pháp lực chém giết, tay áo của võ tu chân lực rách nát.

Chỉ thấy trên cổ tay của hắn, đeo một cái vòng sắt nặng nề, vòng sắt có màu vàng, nhìn như là trang sức chế tạo bằng vàng ròng, cho đến khi chân lực gia trì, trên đó sáng lên từng cái phù văn màu tím, kim quang chói mắt, ánh sáng tím đan xen.

Chân lực bình khí!

“Ong ong ong ——”

Từng chiếc vòng vàng dưới sự thúc đẩy của chân lực, liên tiếp không ngừng bắn ra, mỗi một cái đều như búa lớn công thành, ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

Khúc Nguyên Tượng trở tay không kịp, hoảng sợ giờ phi kiếm lên đỡ.

“Đinh đinh đinh đinh!”

Dưới âm thanh liên tiếp không ngừng như rền sắt, hấn loạn choạng lùi lại mấy chục trượng.

Võ tu không cho hấn cơ hội thở dốc, thu vòng vàng trở lại hai cánh tay, hai nắm đấm vung vẩy, kim quang chói lọi, như hai vầng mặt trời rực rỡ, uy nghiêm không thể tả!

“Lão tử liều mạng với ngươi!”

Khúc Nguyên Tượng cũng không sợ.

Hai người cảnh giới tương đương, mỗi người thi triển hết toàn lực, rơi vào chém giết bế tắc.

Lực chiến đấu cao nhất của song phương giằng co.

Nhưng Đại Thịnh bên này, lại có nhiều Võ Thánh và tu sĩ Luyện Khí trung kỳ hơn, vẫn như cũ thế như chẻ tre, gần như là lấy tư thế nghiền ép giết về phía trước.

Hai tu sĩ mà Trương Sùng An mang đến ngự kiếm lên, rất nhanh đã có một người chết một người bị thương dưới sự vây công.

Hấn cũng không ngoại lệ, căn bản không chống đỡ được mực vẩy mười tám đao của Ngụy Huyền.

“Tới ——”

Sở Sĩ Hùng gào thét: “Giết vào Toái Thạch Xuyên, ba mươi vạn đại quân Tây Tề sẽ tan tác như núi đổ!”

Nhưng cũng chính vào lúc này, có nhiều tu sĩ Tây Tề chạy đến hơn.

Hai tu sĩ liên thủ, trực tiếp cứu Trương Sùng An đi, sau đó quả đoán lui lại.

“Hai vị tiên sư?!”

Trương Sùng An nghi hoặc nói: “Đại Thịnh chủ lực toàn bộ ở đây, nếu lại không nghĩ cách, sau khi tả quân của ta tan vỡ, quân đội của Thịnh nhân ủa vào hậu phương, quân đội của ta, sẽ đại bại!”

“Không cần hoảng loạn!

Tu sĩ nói cho biết: “Hàn sư huynh đã phá giải kế hoạch của Trần Tam Thạch, trung quân của ta đang trên đường chạy đến, ra lệnh cho người từ bỏ hai vạn binh lính ở tiền tuyến, ở mười dặm bên ngoài hậu phương một lần nữa lập trận pháp phòng ngự kéo dài thời gian!”

“Tiên sư đã sắp xếp xong rồi?!”

Trương Sùng An thở phào một hơi.

.....

Trung quân Đại Thịnh.

Trung quân binh lực mỏng manh tổn thất nặng nề.

Tôn Bất Khí huyết chiến, trong trận chiến này, chém giết hai tham tướng cùng cảnh giới, vượt cấp chém giết một người, ngay cả trường thương cũng chém thành hai đoạn, hấn liền thuận tay nhặt một thanh đoản đao, tiếp tục liều chết chém giết.

Ở không xa, Triệu Khang chặt đứt mũi tên cắm vào ngực, phía sau đã sớm đầm máu, hấn nôn ra một ngụm máu đặc dính, quỳ một gối trên mặt đất dùng trường đao chống đỡ, không còn sức lực tiếp tục giết địch.

Ở xung quanh hấn, còn có nhiều địch quân hơn lao đến.

Cho đến khi đao kiếm sắp rơi vào người hấn.

Phía sau địch quân đột nhiên có chân khí bùng nổ như sóng biển, trực tiếp hất bay dày đặc địch quân lên cao, như rải đậu, chỉ là mỗi hạt đậu đều là một thi thể.

Chỉ thấy Trần Tam Thạch trước đó một mình lâm vào trận, lại cười bạch mã xông trở về, nơi đi qua tự động tách ra một con đường.

Hắn giơ cao trường thương: “Trung quân Hồng Trạch Doanh đoạn hậu, Đốc Tiêu Quân rút lui, toàn bộ rút về trong Vân Đoan Phủ!”

Thời gian không sai biệt lắm rồi.

Theo sắp xếp của Trần Tam Thạch, hữu quân Đại Thịnh theo điểm thời gian này, hắn là đã giết vào sâu trong địch quân, có thể thành thì thành, không thể thành thì miễn, không cần lại giúp đỡ kéo dài.

Nói là môi nhử, cũng không phải thật sự muốn ở lại nơi này chịu chết.

Nhiệm vụ hoàn thành, là có thể rút lui rồi.

Cũng ngay khi Trần Tam Thạch ra lệnh rút lui, trung quân Tây Tề cũng không tiếp tục truy sát, mà là điều chỉnh phương hướng rút lui.

Nhìn thấy một màn này, Trần Tam Thạch liền biết.

Hàn Tương tám phần, đã đoán được kế hoạch của mình, bắt đầu sửa chữa lỗ hổng của quân Tây Tề, hơn nữa vẫn còn kịp thời.

Không lâu sau, đã nhìn thấy Vương Tuấn ngự kiếm bay trở về.

“Trần Tam Thạch!”

Hắn vội vàng nói: “Không ổn rồi! Hàn Tương đã đoán được chúng ta muốn làm gì, đã ra lệnh cho trung quân của bọn họ rút đi hỗ trợ tả quân, kế hoạch vòng qua Toái Thạch Xuyên của người hãn là không thực hiện được rồi.”

Quả nhiên, Trần Tam Thạch cũng không nản lòng, chỉ là có chút tiếc nuối, không thể dùng tổn thất ít nhất để đổi lấy thắng lợi rồi.

Hàn Tương này một mình thống nhất bảy nước, hãn là không phải hư danh.

Có thể nói, là người cầm binh pháp mạnh nhất mà hãn gặp phải ở thế giới này.

“Làm sao bây giờ?”

Vương Tuấn cau mày nói: “Chúng ta có phải sẽ đại bại hay không?”

“Sẽ không.”

Trần Tam Thạch trấn định nói: “Người đi hữu quân, để bọn họ đều rút lui trở về.

“Thêm nữa.

“Lệnh cho tả quân tiến lên đoạn hậu.

“Chúng ta chỉ cần rút lui đến trong Vân Đao Phủ là được.”

Trận chiến lớn hôm nay, là tất nhiên.

Nhưng hãn dám ra ngoài đánh, có thể thắng hay không thì không nhất định, nhưng nhất định sẽ không bại, cũng là sớm đã chuẩn bị tốt.

Sau hôm nay, trận chiến lớn này, bất quá là muốn từ thế sét đánh, chuyển thành giăng co thời gian dài.

Hơn nữa Đại Thịnh triều đình, còn sẽ ở vào thế yếu.

Nhưng những thứ này, đều là chuyện sau này.

“Phượng Châu thì sao?”

Vương Tuấn lo lắng nói: “Chúng ta ra ngoài quyết chiến, không phải là lo lắng bọn họ đi công đánh Phượng Châu sao?”

“Chiến trường biến hóa trong nháy mắt, cơ hội chiến đấu chợt lóe rồi biến mất, không lâu trước đây có dùng được, kế hoạch bây giờ chưa chắc còn có tác dụng.”

Trần Tam Thạch nói cho biết: “Triều đình đã điều binh đi Phượng Châu bổ sung trống rỗng rồi, bọn họ lúc này lại đi, không kịp rồi. Theo quân lệnh của ta truyền đạt xuống, trận chiến này tổn thất chênh lệch của song phương sẽ không quá lớn.”

“Được.”

Trước khi Vương Tuấn rời đi, dừng lại một chút, giải thích nói: “Không thể giết chết Hàn Tương, không phải là ta không chịu liều mạng, mà là người này căn bản không cùng ta đánh, thêm nữa tu vi của hắn không kém ta, thật sự là không có biện pháp.”

“Các người căn bản không đánh?”

Điểm này thật sự là nằm ngoài dự liệu của Trần Tam Thạch: “Thời gian dài như vậy, hai người các người cứ như vậy hao phí? Thôi, người trước tiên đi rút quân, sau khi trở về lại tỉ mỉ nói cho ta một lần.”

Đôi khi, từ việc chung đụng với một người, có lẽ có thể phát hiện ra điểm yếu của đối phương.

“Ừ.”

Vương Tuấn không tiếp tục lãng phí thời gian.

.....

Hữu quân Đại Thịnh.

Sát ý đang nồng đậm.

Đột nhiên, vang lên tiếng thu binh.

“Rút lui?!”

Khúc Nguyên Tượng tiêu hao lượng lớn phù lục, đan dược, hoàn toàn đỏ mắt, hấn kéo ra khoảng cách với võ tu kia, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tình thế một mảnh tốt đẹp, tại sao phải rút lui?!”

“Đừng nói nhảm nữa, bảo người rút lui thì rút lui!”

Vương Tuấn nói: “Kế hoạch bị phá giải, Hàn Tương đang trên đường chạy đến, nếu không rút lui, chúng ta sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.”

“Tiêu diệt toàn bộ?!”

Khúc Nguyên Tượng hừ lạnh một tiếng: “Ta còn tưởng rằng Trần Tam Thạch kia có bao nhiêu bản lĩnh?! Vẫn không phải không thắng!”

“Rút lui!”

“Rút lui ——”

“.....”

Hữu quân lưu lại một bộ phận người đoạn hậu, những người khác vừa đánh vừa lui, lui lại mấy chục dặm, sau đó hội hợp với tả quân tiếp ứng, thuận lợi rút lui vào trong Vân Đao Phủ.

Đối với việc này, đại quân Tây Tề cũng không có cách nào, cũng chỉ có thể tạm thời thu binh.

Trận chiến lớn này, tạm thời chấm dứt.

Trận chiến này, Đại Thịnh tổn thất binh mã tích lũy hai vạn.

Quân Tây Tề tổn thất binh mã tích lũy ba vạn năm ngàn.

Về phương diện đại tướng, hai bên đều có tổn thất.

Cục diện một lần nữa, rơi vào thế giằng co.

Trong Vân Đoan Phủ, Trần Tam Thạch kiên nhẫn nghe Vương Tuấn miêu tả, sau khi khai chiến, Hàn Tương đều đang làm gì.

“Xem cờ.”

“Xem cờ hay.”

“Người cầm cờ tuyệt vời.”

Trần Tam Thạch nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên từ khi hấn đến Gia Châu, tất cả giao thủ với binh tiên Hàn Tương, mỗi lần hành quân, mỗi lần bố trí, mỗi lần đối trận.

Sau một lúc lâu, hấn đột nhiên mở mắt ra.

Rốt cuộc, hấn đã tìm ra được cách phá giải ván “cờ” này, cũng là điểm yếu duy nhất của đối thủ!

Chương 807: Ban Chết Bạch Bào (1)

Kinh thành.

Hoàng cung.

Trung Giác điện.

Giám quốc hoàng tử Tào Hoán cùng với các quan viên trong nội các, mấy tháng gần đây, cơ bản là ăn uống đều ở đây, chưa bao giờ rời khỏi nửa bước.

Chiến sự ở phía tây vô cùng quan trọng, một khi có sai sót.

Đại Thịnh triều đối mặt với...

Rất có khả năng sẽ là bị giáp công từ ba phía, chia năm xẻ bảy!

Từ Lương Châu thỉnh Bạch Bào, đến nay cũng đã được mấy tháng.

Lần trước nhận được tin tức từ Gia Châu, là Bạch Bào dẫn theo toàn quân vượt sông, chạy tới cứu viện Vân Đoan phủ, sau đó bị ép ra khỏi thành quyết chiến.

Trong quá trình đó, địch ta có mấy lần giao tranh, nhưng không phân thắng bại.

Tiếp theo, chính là mười bảy vạn đại quân, và ba mươi lăm vạn đại quân chính diện đối chiến.

Bọn họ mấy ngày liền không có nghỉ ngơi, không lúc nào là không ở đây chờ tin tức.

“Báo——”

“Gia Châu cấp báo——”

Cuối cùng, âm thanh chờ đợi đã lâu vang lên.

“Thế nào?!”

Tào Hoán đột ngột đứng dậy từ trên ghế: “Kết quả ra sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn lại với ánh mắt căng thẳng và mong đợi.

“Điện hạ!”

Tướng sĩ hai tay dâng chiến báo: “Trần Đốc sư đã triển khai giao chiến chính diện với đại quân Tây Tề ở ngoài Vân Đoan phủ, giao tranh mấy trận, hai bên đều có tổn thất, hiện tại cờ im trống lặng, quân ta lại rút về Vân Đoan phủ kiên thủ không ra.”

“Đều có tổn thất?”

Bao gồm cả Tào Hoán, Minh Thanh Phong cùng mọi người lần lượt xem chiến báo.

Thế là bầu không khí càng trở nên nặng nề hơn.

“Trần Tam Thạch, cũng không thắng?!”

Đây vẫn là lần đầu tiên.

Cho dù Bạch Bào đích thân xuất mã, cũng không lập tức mã đáo thành công.

“Không bại, đã là lợi hại lắm rồi.”

Tào Chi mở miệng nói: “Mười bảy vạn đối đầu với ba mươi lăm vạn, ở đồng bằng đánh chính diện, đối phương lại có ‘Bình Tiên’ và võ giả trên Võ Thánh, trong tình huống như vậy cũng có thể không bại, đổi thành người khác, ai có thể làm được?”

Thượng thư bộ Binh Minh Thanh Phong, cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Nhưng vấn đề trước mắt là.

Tiếp theo phải làm sao đây?

“Tiếp tục kéo dài như vậy, lương thảo cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Thượng thư bộ Hộ cầm một chồng sổ sách, nói: “Ba năm gần đây, rất nhiều châu phủ ở phía tây đều mất mùa, đại đa số lương thảo đều được vận chuyển từ nơi khác tới, đường xá xa xôi, gập ghềnh khó đi, thường thường mười thạch lương thảo, sau khi đến tiền tuyến, nhiều nhất chỉ còn lại một thạch, lương thảo tổn hao đạt đến chín phần!”

“Không thì... cầu hòa đi?”

Thượng thư bộ Lại Doãn Minh Xuân cẩn thận nói: “Nếu không được, thì giao vùng phía tây Mãng Sơn cho bọn họ?”

“Vớ vẩn!”

Nghe vậy, giám quốc hoàng tử Tào Hoán đột nhiên nổi giận: “Đại Thịnh triều ta nào có tiền lệ cắt đất bồi thường?!”

“Điện hạ bớt giận!”

Thượng thư bộ Hộ vội vàng nói: “Lão thần cũng chỉ là suy xét từ phương diện quốc khó, nếu như Trần Tam Thạch không thể giành thắng lợi trong thời gian quy định, nhất định sẽ lương thảo cạn kiệt!

“Sau khi lương thảo cạn kiệt.

“Chỉ còn lại mười lăm vạn đại quân cũng sẽ sụp đổ...”

“Đến lúc đó lại muốn cầu hòa, e rằng cũng không dễ dàng như vậy.”

“Điện hạ.”

Thượng thư bộ Binh Minh Thanh Phong mở miệng nói: “Thần cho rằng, việc này quan trọng, tốt nhất vẫn là bẩm báo tình hình với bệ hạ, là tiếp tục đánh, hay là đàm phán cắt đất, cũng chỉ có bệ hạ mới có thể thánh đoán.”

“Minh đại nhân.”

Tào Hoán đỡ trán: “Người theo bản vương, đi Vạn Thọ cung một chuyến đi.”

Hai người bọn họ dưới sự hộ tống của thị vệ, một đường đi tới Vạn Thọ cung, nhưng lại bị ngăn ở ngoài cửa.

“Hoàng công công?”

Minh Thanh Phong nghi hoặc nói: “Chúng ta có tình huống quan trọng cần thương nghị với bệ hạ, còn xin công công bẩm báo một tiếng.”

“Bệ hạ đang gặp quý khách.”

Cánh tay của thái giám giống như sắt thép chắn trước cửa: “Điện hạ và Minh đại nhân, trước tiên đợi ở đây đi.”

.....

Vạn Thọ cung.

Bên hồ ở hậu viện, trong lương đình.

“Đa tạ đạo hữu khoản đãi.”

Một gã trung niên tu sĩ không yên lòng thưởng trà, cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở miệng nói: “Không biết khi nào đạo hữu mới có thể cho ta một lời giải thích?”

“Ừm.”

Long Khánh hoàng đế đặt chén trà xuống, không nhanh không chậm nói: “Người xác định, không phải trùng hợp trùng tên trùng họ, mà là cùng một người?”

“Ta có thể xác định.”

Lý Hạc chắc chắn nói: “Cả hai đều là võ tu, hơn nữa Trần Tam Thạch người này dưới trướng đạo hữu, vừa khéo là đệ tử thân truyền của Tôn Tượng Tông thống thủ sứ, chẳng lẽ còn có thể sai được?”

“Đạo hữu, không, tại hạ gọi người một tiếng hoàng đế bệ hạ.

“Thần tử của bệ hạ, ở đại tể phường thị liên tục giết mấy tên chấp sự chấp sự đường của ta, trong đó còn bao gồm một tiểu bồi linh căn thượng phẩm của Lý gia ta!

“Người chẳng lẽ, không nên cho ta một lời giải thích sao?”

“Lý Hạc đạo hữu, không bằng nói thử xem.”

Long Khánh hoàng đế từ đầu đến cuối, đều giữ vững sự bình tĩnh như mặt nước đầm: “Muốn một lời giải thích như thế nào?”

“Rất đơn giản.”

Lý Hạc trầm giọng nói: “Bệ hạ chỉ cần giao người cho ta, để ta mang về đại tể phường thị xử tử trước mặt mọi người, lấy đó để chấn nhiếp các loại cướp tu, duy trì uy nghiêm của Lý gia ta.”

Long Khánh hoàng đế nhàn nhạt nói: “Lý Hạc đạo hữu chẳng lẽ không biết, tiền phương đại chiến, không lâu trước đây trăm mới điều Trần Tam Thạch đi tới thống lĩnh binh mã?”

“Thì đã sao?!”

Lý Hạc nhấn mạnh nói: “Tiểu bồi mà hấn giết, tuyên bố ra bên ngoài là tư chất bình thường, nhưng thực tế là linh căn dị chủng thượng phẩm, Lý gia ta trăm năm, chỉ có một người như vậy, chẳng lẽ còn có thể cứ như vậy bỏ qua hấn?”

“Thần tử của trẫm, sống chết không tới phiên người ngoài định đoạt. Chuyện này trẫm tạm thời ghi nhớ, chờ sau khi chiến sự kết thúc lại tính.”

Chương 808: Ban Chết Bạch Bào (2)

Ngữ điệu của Long Khánh hoàng đế không có sóng, nhưng trong âm thanh bắt đầu lộ ra từng trận long uy: “Lý Hạc đạo hữu nếu như không có chuyện gì khác, thì xin tự mình trở về đi.”

“Ý của ngươi là, cứ như vậy cho qua?”

Lý Hạc đột nhiên đứng dậy, giận dữ nói: “Đạo hữu không chịu giao người, vậy tại hạ chỉ đành tự mình đi lấy!”

Hắn đang muốn ngự không mà đi, trước mặt đột nhiên xuất hiện một lưỡi kiếm, Long Uyên kiếm không biết từ khi nào đã lặng yên rời vỏ, liền lơ lửng ở ba tấc trước người, thẳng đến mặt, mũi nhọn lộ ra.

“Tào Khải!”

Lý Hạc giận dữ nói: “Ngươi muốn làm gì?!”

Một thân đạo bào Long Khánh hoàng đế không để ý tới, trong gió thu tiêu điều bay đi, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt.

Bên hồ.

Chỉ còn lại thái giám tu luyện hương hỏa thân đạo của Tây Xưởng.

“Lý tiên sư.”

Thái giám chương ân Ty Lễ Giám Hoàng Hồng tiến lên, giải thích nói: “Gia Châu đại chiến, liên quan đến tổ mạch Mãng Sơn, không cho phép nửa điểm sai sót, đây cũng là ý tứ

của thượng tông Thăng Vân tông, có chuyện gì, không bằng chờ sau khi đại chiến kết thúc lại nói.”

“Thế nào?”

Lý Hạc neho mắt: “Các người Đại Thịnh triều từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, đánh giặc chỉ có thể dựa vào một mình Trần Tam Thạch? Người người tàn phế này, lại không cút đi, đừng trách ta không khách khí!”

“Lý tiên sư.”

Đối mặt với lời lăng mạ, Hoàng Hồng cũng không tức giận, chỉ là hơi khom người, dùng ngữ khí khách khí nhắc nhở nói: “Nơi này không phải là đại tác phường thị, bệ hạ lấy lễ đối đãi, đã cho Lý gia mặt mũi, nếu như Lý tiên sư lại không chịu, thì đừng trách chúng ta không lưu tình. Về phần chuyện của Trần Tam Thạch, chiến sự bất luận thắng bại, sau khi kết thúc, bệ hạ sẽ xử lý.”

“Tốt lắm, một tên hoàng đế phạm tục, vậy mà cuồng vọng như thế!”

Lý Hạc nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu không phải phong ấn hạn chế, Lý gia hẳn giơ tay lên là có thể diệt sạch hoàng thất nơi này!

Nhưng trước mắt.

Hắn nhìn Long Uyên kiếm vẫn luôn lơ lửng trước mặt, cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời nhẫn nhịn.

“Vậy ta sẽ đợi!”

“Chờ sau khi chiến sự kết thúc, xem lão hoàng đế của các người, còn có thể nói lời nào!”

“.....”

Trong Vạn Thọ cung.

Long Khánh hoàng đế bước vào đại điện.

Lão thần Nghiêm Lương, thì ngồi ở trên ghế đầu.

“Đều nghe thấy?”

Long Khánh hoàng đế vung tay áo, ngồi trên long ỷ, khoe mát hơi co giật, từng trận tức giận ầm mà không phát.

“Trần Tam Thạch, xác thực là tội khi quân.”

Âm thanh khàn khàn của Nghiêm Lương vang lên: “Hắn hẳn là sớm đã thông qua Tôn Tượng Tông, tìm được phương pháp tiến vào tu tiên giới, hiện tại cũng lấy được ‘Cảnh Thần Quả’, thêm 《Long Kinh》 trong tay, chỉ sợ khoảng cách tới cảnh giới Chân Lực cũng không xa, một khi đạt đến cảnh giới Chân Lực, dựa theo trình độ võ đạo của hắn, khắp thiên hạ ngoại trừ bệ hạ, chỉ sợ sẽ không còn ai có thể chế ngự được.”

“Trẫm chân thành đối với Tam Thạch, Tam Thạch vì sao lại lừa trẫm?”

Long Khánh hoàng đế nhắm mắt lại, hết sức kiềm chế ngữ khí: “Trẫm ở bên ngoài, muốn duy trì giang sơn xã tắc, ứng phó những ‘tiên nhân’ kia, ở, còn phải đề phòng thần tử khi quân lừa dối!”

“Bệ hạ bớt giận.”

Nghiêm Lương khuyên nhủ nói: “Bệ hạ chính là thân thánh nhân, vạn thọ đế quân, trên vai gánh vác một kinh ba mươi sáu châu của Đại Thịnh triều ta, nếu không phải bệ hạ, thiên hạ này sớm đã sụp đổ, bệ hạ cảm thấy nặng nề cũng là khó tránh khỏi.”

“Được rồi, giữa ngươi và trẫm, cũng không cần phải nói những lời nịnh nọt này.”

Long Khánh hoàng đế hỏi: “Trần Tam Thạch khi quân, ngươi cảm thấy nên xử trí như thế nào thì thỏa đáng hơn?”

“Đại địch trước mắt, nếu như ra tay với thống soái vào lúc này, chỉ sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể đo lường được đối với tiền tuyến, thêm vào đó chiến cuộc trước mắt giằng co, chuyện này vẫn là tạm thời bỏ qua thì tốt hơn.”

Nghiêm Lương trầm tư sau đó, nói: “Kế sách trước mắt, vẫn là để Trần Tam Thạch tiếp tục thống lĩnh ở tiền tuyến, nếu như có thể thu phục Mãng Sơn, thì triệu hấn đến kinh thành diện thánh. Nếu như bại trận, vừa vặn lấy hấn hỏi tội.”

“Chiến cuộc phía trước như thế nào?” Long Khánh hoàng đế hỏi.

“Sáng sớm hôm nay truyền đến tin tức.”

Nghiêm Lương trả lời nói: “‘Bình tiên’ Hàn Tương mà Tây Tề mời tới và Trần Tam Thạch ngang tài ngang sức, quyết chiến ở ngoài Vân Đuan phủ hai bên không thắng không bại, vẫn đang giằng co.”

“Ngang tài ngang sức?”

Đồng tử của Long Khánh hoàng đế sâu thẳm: “Không thắng cũng không bại, lại khéo là ngang tài ngang sức?”

“Ý của bệ hạ là...”

Nghiêm Lương cung kính nói: “Hoài nghi Trần Tam Thạch cố ý không phân thắng bại, lấy đó kéo dài thời gian, chờ đợi toàn bộ cảnh thần mở ra, đột phá đến Võ Thánh trở lên?”

“Lão thần cũng cảm thấy kỳ quái.

“Theo lý mà nói, hai bên binh mã ở trên đồng bằng đại chiến một trận, làm sao có khả năng đều không có việc gì?

“Đương nhiên, cũng có khả năng quả thực là hai người ‘kỳ phùng địch thủ’, khó phân thắng bại.

“Muốn phân biệt là loại tình huống nào.

“Thần cho rằng, có thể ban bố một đạo quân lệnh trạng cho hấn, để hấn mau chóng phân thắng bại, xem hấn đi làm như thế nào.”

“Ừm.”

Long Khánh hoàng đế đồng ý sau đó, lại nói: “Nếu như thật sự không thể thắng, người liền sắp xếp người và ‘Lạc Diệp Cốc’ sau lưng Tây Tề liên lạc, trăm sẽ không bị bất kỳ một tông môn nào kiềm chế, Thăng Vân tông cũng không ngoại lệ.”

“Thần, lĩnh chỉ.”

.....

Vân Đoan phủ.

Giữa núi hoang.

Trần Tam Thạch vùng Long Đả mâu, hỏa hành hô hấp pháp hấp thu linh khí, dưới sự gia trì của 《Long Kinh》, các thần trong cơ thể đều lần lượt thức tỉnh trong quá trình tẩy luyện, cho đến khi trên bề mặt da của hấn, đột nhiên lóe lên linh quang.

Chương 809: Ban Chết Bạch Bào (3)

Cảnh thần, bì phu thần!

Thông Trọng Trọng, tự Đạo Liên, dài một tấc một phân, áo vàng!

【Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 37/100】

Từ khi lui về Vân Đoan phủ, lại được hơn một tháng, hắc ngày đêm đều đang thao luyện, chỉ hy vọng có thể lại nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Chân Lực.

Địch ta hai bên.

Sau đó còn có khả năng sẽ bổ sung lực lượng chiến đấu trên Võ Thánh.

Chỉ có nâng cao thực lực của bản thân, mới có thể nắm chắc phần thắng lớn hơn.

Một trận chiến ở hoang nguyên.

Trần Tam Thạch kỳ thật cũng đã bại lộ qua trử vật đá và phù lục, thêm vào đó đại tặc phùng thị cũng có khả năng lấy lệnh truy nã đến Đông Thắng Thần Châu, không loại trừ triều đình biết được hắc đã từng đến tu tiên giới.

Nhưng có một số việc.

Vốn dĩ là không giấu được.

Bởi vì hắc sẽ không ngừng tu luyện.

Có một ngày.

Hắn đột phá đến cảnh giới Chân Lực, thậm chí cao hơn, nên giải thích như thế nào đối với việc thiên tài địa bảo của mình đến từ đâu?

Chẳng lẽ tất cả đều là nhật được?

Chung quy sẽ có lúc không thể giải thích được.

Mà ngày này, sẽ không quá xa.

Đã không giấu được, thì không cần phải giấu nữa.

Tất cả truyền thừa này.

Vốn dĩ là sư phụ lưu lại, cũng không phải hắn trộm được, trước đó nhãn nhện, là bởi vì thực lực không đủ, nhưng sau cảnh giới Chân Lực, coi như có thực lực tự bảo vệ mình, tại sao không thẳng thắn một chút.

“Àm——”

Cũng ngay tại sau khi Trần Tam Thạch thu mâu.

Bên cạnh rừng cây truyền đến tiếng nổ lớn, sau đó cây cối liên tiếp ngã xuống một mảnh lớn.

Sau đó Uông Trục liền nhảy ra, thần sắc có chút hưng phấn: “Lão tử cũng coi như là một Võ Thánh rồi, thế nào, người còn cần bao lâu mới có thể luyện đến Võ Thánh trở lên.”

“Không xác định.”

Trần Tam Thạch nói ra cảm nhận: “Phàm thai nhục thể bị tạp khí ăn mòn quá lâu, muốn kích hoạt lại bí tàng trong cơ thể người, là một quá trình lâu dài, không thể nóng vội.”

“Thật sao?”

Uông Trục nghi hoặc nói: “Ta chính là nghe nói, mấy tháng trước Trần Nam Vương Tào Nhung, đã tiến vào cảnh giới Chân Lực thông qua 《Long Kinh》.”

“Mau như vậy?”

Toàn bộ tâm tư của Trần Tam Thạch đều đặt ở trên chiến trường, không có chú ý tới tình huống ở phía nam.

“Không phải sao.”

Uông Trục gãi đầu nói: “Lão Tứ chẳng lẽ điên rồi, thật sự đưa 《Long Kinh》 sư phụ lưu lại cho triều đình? Nhưng lúc đó tình huống như vậy, nếu không đưa, triều đình cũng sẽ không để chúng ta ở lại chịu tang.

“Nói đến đây.

“Thời gian một năm đã sớm qua.

“Sau khi đánh xong trận này, cũng không biết chúng ta nên làm gì.

“Còn có lão Tứ vẫn lưu lại ở kinh thành, nếu như chúng ta không làm theo ý chỉ, hẳn có gặp phiền phức hay không.”

“Chíp——”

Trong lúc hai người nói chuyện.

Thanh điều bay đến trên không hót vang.

“Trong quân doanh hẳn là có việc gấp.”

Trần Tam Thạch trở lại quân doanh.

Trong đại trường trung quân.

Một tên thái giám đã ở đây chờ đợi từ lâu.

“Độc sư Bắc Lương Trần Tam Thạch nghe lệnh, hậu phương lương thảo khẩn cấp, địch tình rình rập, cần phải trước khi vào đông, cùng Tây Tề quyết thắng, thu phục hai châu.”

“Trước khi vào đông?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Có phải là quá gấp hay không?”

“Trần đại nhân.”

Thái giám đặt quân lệnh vào trong tay hắn, ý vị sâu xa nói: “Các người ở tiền phương đánh giặc vất vả không giả, nhưng triều đình vì gom góp quân nhu, cũng là lo lắng đến vỡ đầu, từ khi khai chiến tới nay, tóc của tần vương điện hạ cũng đã bạc đi quá nửa, các đại nhân trong nội các càng là ngày đêm không rời khỏi triều đình nửa bước, mọi người áp lực đều rất lớn, Trần đại nhân phải thông cảm nha.”

“.....”

Trần Tam Thạch trước khi khai chiến, đã biết áp lực lương thảo rất lớn.

Hắn cũng rõ ràng, tiếp tục kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ không chống đỡ được.

Nhưng vấn đề lương thảo.

Không phải chỉ có bọn họ có.

Quân Tây Tề cũng cần.

Hơn nữa cũng không tốt hơn bọn họ.

Biện pháp tốt nhất trước mắt, vẫn là tiếp tục kéo dài, tĩnh quan kỳ biểu hiện.

Tiên lập kỷ bất bại chi địa, nhi hậu đãi bỉ chi bại.

Dưới tình huống này bên nào sốt ruột, thì càng dễ dàng lộ ra sơ hở.

Triều đình cho dù áp lực lớn hơn nữa, cũng không thể dựa theo chiến lược của bọn họ mà làm.

“Quân lệnh ta đã truyền đến.”

Thái giám dùng giọng nói lạnh lạnh nói: “Triều đình là tin tưởng năng lực của Trần đại nhân, mới để Trần đại nhân từ xa

xôi ngàn dặm tới phía tây thông soái, hy vọng đại nhân đừng để triều đình thất vọng nha.”

“Tại hạ biết.”

Trần Tam Thạch chỉ là tiếp nhận quân lệnh, cũng không có cùng đối phương tranh luận.

Tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không nghe theo.

Cũng giống như Lang Cư Tu Sơn lúc trước.

Hành quân đánh giặc, quan trọng nhất vẫn là phán đoán của mình, không thể dễ dàng bị ảnh hưởng và quấy nhiễu bởi các nhân tố bên ngoài.

Sau khi đuổi thái giám đi.

Trần Tam Thạch đi đến trên tường thành, nhìn xuống doanh trại của địch quân cách mấy chục dặm, hỏi: “Mấy ngày gần đây, Tây Tề có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời không có.”

Đồng Hiểu Sơ nói: “Dựa theo tình báo do trinh sát truyền đến, bọn hãn chỉ ở trong quân doanh án binh bất động, nhưng càng không động, tại hạ lại càng cảm thấy Hàn Tương có mưu đồ lớn hơn, trong lòng hoảng hốt lợi hại.”

Trần Tam Thạch giong tay lên.

Không cần nói chuyện, Hạ Tông vẫn luôn đi theo bên người liền lập tức trái bản đồ ra trước mặt.

Địch ta hai bên giao thủ.

Bất quá là đặt mình vào vị trí của đối phương để suy nghĩ vấn đề.

Nếu như hãn là Hàn Tương, nên hành động như thế nào, mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

“Tư Châu phủ.”

Ngón tay của Trần Tam Thạch rơi vào phía trên một tòa thành trì kiên cố: “Nơi này, là ai đang trấn thủ?”

Chương 810: Ban Chết Bạch Bào (4)

“Thủ tướng Nê Thời Khuê, ba đời đều là lão thần trong triều, bản thân hắn là Thông Mạch đại thành, trong phủ chỉ có bốn ngàn binh mã, dùng để duy trì an toàn của lương đạo, cũng là trung chuyển lương thảo lớn nhất của chúng ta.”

Đồng Hiểu Sơ nói đến đây, ý thức được không đúng: “Độc sư, ý của ngươi là Nê Thời Khuê có khả năng tạo phản?”

Trong tình huống bình thường, hắn sẽ không tin tưởng, nhưng có Lê Thạch phủ và Mã Trăn làm tiền lệ, cũng không thể không thận trọng đối đãi.

“Vương Tuấn.”

Trần Tam Thạch phân phó nói: “Ngươi phái một gã tu sĩ Luyện Khí trung kỳ đến đó kiểm tra, nếu phát hiện dị thường trực tiếp chém đầu.”

“Được.”

Vương Tuấn gật đầu: “Những nơi khác thì sao, có phải sẽ có càng nhiều người tạo phản hay không? Theo ta được biết, bên trong Gia Châu có không ít vệ sở rải rác, bọn hắn binh lực không nhiều, nhưng nếu loạn lên, không chừng cũng sẽ có đại phiên toái.”

“Khẳng định sẽ có.”

Trần Tam Thạch chậm rãi nói: “Nhưng số lượng quá nhiều, không thể từng cái một kiểm tra, chỉ có thể chờ xem nơi nào

bốc cháy, lại nghĩ biện pháp cứu hỏa, thực sự không được, thì chỉ có thể... lui lại.”

“Lui lại?”

Đằng Lạc ngăn ra: “Ý của Trần độc sư là từ bỏ Vân Đuan phủ, rút về phía đông Lạc Thủy? Nếu như vậy, bọn hăn chẳng phải có thể đi đường vòng qua sông, tiến vào trong bụng Gia Châu.”

“Ta hiểu ý của độc sư.”

Đồng Hiểu Sơ tiếp lời nói: “Đại quân của chúng ta tiếp tục lưu lại Vân Đuan phủ, hậu phương trống rỗng dễ dàng phát sinh loạn tượng, chỉ có lui về phía sau, mới có thể trấn áp loạn thần tặc tử.”

“Nhưng mà.....”

Đằng Lạc chần chờ nói: “Hôm nay trong cung mới có người tới, ra lệnh cho chúng ta mau chóng quyết chiến, nếu như lui về hậu phương, chẳng phải là chống lại mệnh lệnh?”

“Ta là thống soái, tất cả quân lệnh đều là ta ban bố, không liên quan gì đến các người.”

Hai tay Trần Tam Thạch chống ở trên mép tường thành, nhìn chăm chú vào cảnh tượng xa xa: “Chấp hành chính là.”

“Cái này.....”

Đồng Hiểu Sơ dám người không dám chống lại mệnh lệnh, nhưng càng lo lắng hậu phương phát sinh loạn tượng dẫn đến sụp đổ, cũng chỉ có thể phụng mệnh làm việc.

“.....”

Trần Tam Thạch gần như có thể nhìn thấy, không lâu sau các loại cảnh tượng phản loạn bên trong Gia Châu.

Hai nước giao chiến, gián điệp đi trước, kỳ thật mới là trạng thái bình thường.

Đối với dị tộc tình huống sẽ khá hơn.

Nhưng Đông Khánh, Đại Thịnh, Nam Từ, Tây Tề, một khi khai chiến, sẽ có một số lượng lớn phò mã ba phải, thấy gió mà động.

Ai thắng, bọn hắn giúp ai.

Đặc biệt là thế gia đại tộc và tông môn.

Mà ở một số khu vực, năng lực khống chế của thế gia đại tộc và tông môn, là rất lớn, có đôi khi thậm chí có thể vượt qua triều đình. Huống chi dụ hoặc mà “Tiên sư” đưa ra, thường thường là triều đình bình thường không thể với tới, sẽ làm cho càng nhiều người mắc câu.

Trần Tam Thạch có thể khẳng định, nếu đem những người này và Tây Tề lui tới thư từ chồng chất lại, sẽ cao bằng một ngọn núi nhỏ.

Trước khi Nghi Đình thất bại, thế gia đại tộc đối với Đại Thịnh trung thành tuyệt đối.

Sau khi Nghi Đình thất bại, các nơi bắt đầu quan sát.

Sau khi thất bại, có người bắt đầu bí mật liên lạc.

Sau một trận chiến ở hoang nguyên, càng ngày càng nhiều người bắt đầu dao động.

Lại bại xuống, chỉ có thể hoàn toàn loạn thành một nồi cháo.

Cho nên, cho dù là lui lại, cũng tuyệt đối không thể lại tổn binh hao tướng.

Đương nhiên.

Bên này của Đại Thịnh triều, cũng vẫn luôn phải người đi âm thầm lôi kéo võ tướng trong quân Tây Tề, chỉ là bởi vì Tây Tề “Một đường thuận buồm xuôi gió”, hồi âm thừa thớt không có gì lạ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có.

Kẻ phản bội.

Trước nay không phải là đồ hiểm lạ.

“Độc sư, gần đây có hai người hồi âm.”

Đồng Hiểu Sơ nói: “Bất quá là hỏi xin tước vị, vàng bạc, còn hỏi con cái của bọn hần nếu có linh căn, có thể nhận được cơ hội tu hành trường sinh hay không, ta sẽ tiếp tục giữ liên lạc với bọn hần.”

.....

Đại quân Tây Tề.

Trong đại tướng trung quân.

“Tiên sư.”

Cung Úc như lửa đốt đi vào trong tướng nói: “Xảy ra chuyện, mật tín Nê Thời Khuê giấu ở trong nhà, bị một gã tu sĩ của Thịnh triều phát hiện, hần còn chưa kịp phá hủy lương đạo đã chết.”

“Vậy thì.....”

Hàn Tương thay phiên cờ đen trắng, liên tiếp đặt xuống mấy quân cờ: “Nỡ rộ đi.”

.....

Bên trong Vân Đoan phủ.

“Độc sư, không tốt!”

“Truy Khê phủ Thất Tuyệt Môn giương cờ mưu phản!”

“Thủ tướng Văn Sơn phủ tập kích lương đạo!”

“Tĩnh Đàm phủ đang tiến về phía chúng ta!”

“.....”

Chỉ nửa tháng sau.

Từng cái từng cái một tin tức phản loạn, liên không ngừng truyền đến bên trong Vân Đao phủ.

“Sở Sĩ Hùng, người dẫn theo năm ngàn binh mã, đi bình định Truy Khê phủ.”

“Uông Trục, người dẫn theo tám ngàn binh mã, đi Văn Sơn phủ, cần phải trong vòng mười ngày khôi phục lương đạo vận chuyển bình thường.”

“Vương Tuấn, người trực tiếp đi Tĩnh Đàm phủ chém đầu phản tướng!”

“.....”

Trần Tam Thạch có trật tự tiến hành cứu vãn.

Những nơi này, đều là không đau không ngứa, hơn nữa lực lượng phản loạn không mạnh, thường thường chỉ cần bắt giặc trước tiên bắt vua là có thể bình phục.

Nhưng mà.

Phản loạn đầu hàng cũng là một loại xu thế.

Không thể mặc cho tiếp tục phát triển nữa.

Trần Tam Thạch hạ quyết tâm: “Ngụy Huyền, Tống Quế Chi, hai người các người lưu lại, suất lĩnh hai vạn đốc tiêu quân ở lại Vân Đao phủ, những người khác, toàn quân lui lại, từ bỏ sáu phủ phía tây Gia Châu, rút về Dương ấp khu vực Quan Độ.”

“Từ bỏ nhiều như vậy?!”

Nghe được lời này.

Đồng Hiều Sơ sợ tới mức dựng hết lông tơ: “Cái này, cái này làm sao giao phó với triều đình?”

Chương 811: Ban Chết Bạch Bào (5)

“Còn lui lại?!”

Khúc Nguyên Tượng trực tiếp ném bình rượu trong ngực vỡ vụn: “Họ Trần, hoàng đế của các ngươi điều người tới, là để người giúp chúng ta đánh tới Mãng Sơn, không phải để người lui lại!

“Ngươi không được, thì để ta tới thống soái!

“Ngươi tự mình lui lại đi!”

“Àm——”

Uông Trục đập bàn đứng dậy: “Họ Khúc, ngươi muốn chết thì nói thẳng!”

“Nói hay lắm!”

Sở Sĩ Hùng đám người nhao nhao phụ họa.

So với tiên sư lỗ mũi hướng lên trời cả ngày, cho dù bọn hần đến từ kinh thành, cũng tự nhiên càng nguyện ý đứng ở bên này của đốc sư: “Trước khi đốc sư đại nhân của chúng ta tới, ngươi đã ở đây, không phải một bại ngàn dặm?!

“Nếu không phải Hồng Trạch doanh của chúng ta đuổi tới, các ngươi sớm đã chết sạch, toàn quân bị diệt!”

“Khúc Nguyên Tượng.”

Ngụy Huyền nheo mắt lại: “Hành quân đánh giặc muốn nghe lệnh làm việc, ngươi nhiều lần liên tiếp nói lời chống đối

đại soái, nếu không phải dựa vào thân phận tu sĩ, sớm đã đủ để chém đầu người tám lần.”

“Thối lắm! Hiện tại là các người kháng lệnh!”

Khúc Nguyên Tượng tranh luận nói: “Quân lệnh của triều đình các người, viết rõ ràng, mau chóng phân thắng bại, kết quả các người muốn lui lại? Nói với các người cũng vô dụng, ta đi tìm hoàng đế của các người!”

Nói xong.

Hắn trực tiếp ngự kiếm rời đi.

Toàn quân bắt đầu dựa theo mệnh lệnh của Trần Tam Thạch, có trật tự lui lại.

.....

Đại quân Tây Tề.

“Tiên sư!”

Cung Úc cười ngựa nhanh đến đại tướng trung quân, xoay người xuống ngựa lớn tiếng nói: “Như người dự liệu, Trần Tam Thạch suất lĩnh đại quân lui lại đến phía đông Lạc Thủy! Chúng ta tiếp theo nên làm gì?”

“Địch lui ta tiến.”

Hàn Tương không nhanh không chậm lấy xuống rất nhiều cờ đen đại biểu cho Đại Thịnh ở trên bàn cờ: “Truyền quân lệnh của ta, toàn quân đi đường vòng qua sông, phòng ngừa địch quân nửa đường đánh tới, sau đó trực tiếp tiến vào trong bụng Gia Châu!”

“Không có vấn đề, nhưng mà.....”

Chung Vô Tâm trịnh trọng nói: “Tiên sư, áp lực lương thảo ở hậu phương của chúng ta cũng càng ngày càng lớn, Thịnh nhân lui lại sau tất nhiên muốn vườn không nhà trống, chúng

ta tiếp tục xâm nhập, lương thảo tiêu hao sẽ không ngừng tăng lên, chiến tranh tiêu hao chúng ta không chiếm tiện nghi gì.”

“Áp lực lớn hơn nữa, cũng phải chống đỡ, không cần phải tiêu diệt địch quân, chỉ cần có thể đuổi bọn hán ra khỏi Quan Độ, Thịnh triều ở khu vực phía tây sẽ không còn lực xoay chuyển, tổ mạch Mãng Sơn, chúng ta coi như là đứng vững, về phần lương thảo.....”

Hàn Tương đã sớm chuẩn bị, lấy ra một quyển sổ ghi chép chi chít dữ liệu, nhàn nhạt nói: “Tây Tề ba mươi hai châu, mỗi một châu một phủ có bao nhiêu bách tính, bao nhiêu ruộng, bao nhiêu lương thực, ta đã tính toán rõ ràng hết. Lương thực trong kho lương triều đình không đủ, thì đi thu thập trong tay bách tính, nếu như vẫn không đủ, thì đi thu thập của thế gia đại tộc.”

“Cưỡng chế thu thập?”

Chung Vô Tâm lo lắng nói: “Mấy năm gần đây, quang cảnh của Đại Tề ta cũng không phải rất tốt... .. Lần này bốn mươi vạn đại quân xuất chinh, thêm vào đó gần trăm vạn dân phu hậu cần, cơ bản là đạt tới cực hạn thu thập lương thực, nếu như lại tiếp tục thu thập, chẳng phải là dễ dàng tạo thành hậu phương phản loạn?”

“Yên tâm thu thập lương thực chính là.”

Hàn Tương tự tin nói: “Mỗi một địa phương, cực hạn thu thập lương thực là bao nhiêu, ta viết rõ ràng, những bách tính kia chỉ cần không chết đói, sẽ không xảy ra chuyện.”

“.....”

Chung Vô Tâm lật xem con số trên sổ, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

“Bình tiên” mà Đại Tề bọn họ mời tới, vậy mà tính toán đến loại trình độ này, bên trong viết rõ ràng, một người trưởng

thành, mỗi ngày tôi thiếu bao nhiêu lương thực mới có thể duy trì không chết đói!

Bọn hắn chỉ cần dựa theo con số này đi thu thập, trong thời gian ngắn sẽ không phát sinh phản loạn, chờ đến khi những người đó sắp chống đỡ không được, chiến sự cũng đã bình ổn.

“Ta sẽ lập tức đưa tin trở về Đại Tề.”

Chung Vô Tâm nhận lệnh rời đi.

Sau khi hắn đi không lâu, một gã tu sĩ cầm mật tín đi vào: “Hàn sư huynh, triều đình Thịnh quốc gửi tin, muốn cùng Lạc Diệp Cốc của ta đàm phán.”

“Ồ?”

Hàn Tương tiếp nhận phong thư.

.....

Tình thế của hai quân lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Đại Thịnh toàn quân lui về Quan Độ.

Tây Tề sau khi qua sông.

Liên đóng quân ở khu vực Quan Độ.

Mấy chục vạn đại quân bố trí sắp xếp, cực kỳ tốn thời gian.

Đi một về một, bất tri bất giác, lại là gần hai tháng trôi qua.

Trần Tam Thạch cũng lại một lần nữa đi tới bình cảnh nhỏ.

Dưới sự tu luyện ngày đêm không ngừng, linh quang lưu chuyển trong hai mắt của hắn, ở trong bóng tối sáng ngời.

Thượng bộ bát cảnh thần chi tứ.

Mục thần, tên Linh Giám Sinh, tự Đạo Đồng, dài ba tấc năm phân, áo xanh!

【Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)】

【Tiến độ: 48/100】

.....

Kinh thành.

Trung Giác điện.

“Báo——”

“Trần Tam Thạch lui lại tám trăm dặm!”

“.....”

“Người nói cái gì?!”

Tấn vương Tào Hoán tự mình xông lên đoạt lấy chiến báo: “Bộ Binh không phải mới hạ qua quân lệnh, cần hấn nhất định phải mau chóng phân thắng bại ở Vân Đoan phủ, nghĩ hết biện pháp thu phục Mãng Sơn sao? Hấn như thế nào không tiến ngược lại lui?!”

“Đại sự không ổn rồi.”

Nghiêm Mậu Hưng chỉ vào sa bàn nói: “Sau Quan Độ, lại lui sẽ phải từ bỏ toàn bộ Gia Châu, Gia Châu mất đi, Đại Thịnh triều ta sẽ mất toàn bộ phía tây!”

“Không thể lại lui xuống nữa!”

“Trần Tam Thạch đang làm gì?!”

“.....”

“Các người đừng hoảng loạn.”

Thượng thư bộ Binh Minh Thanh Phong nằm ở trước bản đồ, bình tĩnh nói: “Thành trì ở khu vực Quan Độ tạo thành thế gọng kìm, hơn nữa cực kỳ kiên cố, sau khi lui đến nơi này, áp lực phòng thủ sẽ giảm xuống gấp mấy lần, trong thời gian ngắn hấn là sẽ không lui xuống nữa, chỉ bất quá muốn phản công... .. Sẽ khó như lên trời.”

Chương 812: Ban Chết Bạch Bào (6)

“Đây chính là vấn đề ở chỗ!”

Thượng thư bộ Hộ dậm chân nói: “Trần đại nhân làm ra một chiêu như vậy, không phải là rõ ràng muốn đánh lâu dài, bao nhiêu lương thảo có thể cung cấp cho bọn hắn?!”

.....

Cùng một thời điểm.

Vạn Thọ cung.

Hoàng Hồng cầm chiến báo, báo cáo xong cho hoàng đế.

Sau tám rèm.

Trăm mặc đã lâu.

Cuối cùng vẫn là nội các thủ phụ Nghiêm Lương phá vỡ sự yên lặng: “Vậy thì lại truyền quân lệnh!”

.....

Quan Độ.

“Độc sư!”

“Quân lệnh từ kinh thành!”

“.....”

Trần Tam Thạch đang ngồi xếp bằng không có tiếp nhận, hỏi: “Phương diện kinh thành, thúc giục ta xuất binh?”

“Đúng vậy!”

Hạ Tông như thật nói: “Lương thảo tiêu hao quá lớn, bộ Binh hạ lệnh, để chúng ta trong vòng mười ngày xuất quân tìm kiếm đột phá, nếu không sẽ hỏi tội đốc sự.”

“Nói cho kinh thành, thời cơ chưa tới.”

Trần Tam Thạch nói.

Trong nháy mắt.

Lại là một tháng trôi qua, đến đông lạnh tháng chạp, đại bộ phận khu vực trung nguyên đều bắt đầu rơi xuống tuyết trắng xóa.

Bên trong Gia Châu, cũng rơi vào một mảnh yên tĩnh.

.....

Trung Giác điện.

“Báo——”

“Gia Châu vẫn đang giằng co!”

“Hai tháng gần đây, địch ta hai bên chỉ có tiểu đội kỵ binh gặp nhau, ngoại trừ mấy trận nhỏ ra, thì không còn có bất kỳ tiến triển nào.”

“.....”

“Việc này phải làm sao?”

Hai tay Minh Thanh Phong chấp ở phía sau, ở trong điện lo âu đi tới đi lui, hần nhìn về phía quan viên áo bào đỏ bên cạnh: “Điền đại nhân, lương thảo còn có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Nhiều nhất, năm tháng!”

Thượng thư bộ Hộ Điền Quang nói: “Hiện tại, đại quân ở hai bên đông, nam, cũng đều cần lương thảo, kéo một phát

động toàn thân! Năm tháng sau, sẽ không có khả năng lại có lương thảo dư thừa điều đến phía tây, đến lúc đó.....

“Trần đại nhân sẽ không thể không triệt để rút khỏi Gia Châu.

“Phía tây sáu châu, coi như triệt để mất đi.”

“Không thể tiếp tục kéo dài.”

Minh Thanh Phong chỉ vào thuộc hạ quan lại phụ trách viết quân lệnh nói: “Lại thúc giục, lại thúc giục!”

.....

Vạn Thọ cung.

“.....”

Khúc Nguyên Tượng mang theo mùi rượu nồng nặc xách theo hồ lô rượu, bị ngăn cản không thể đi vào.

Hắn tức giận hướng vào bên trong kêu lên: “Hoàng đế, ta nghe nói lương thảo của các người sắp hết rồi?! Người có biết hay không, Mãng Sơn mất đi sẽ có hậu quả gì?

“Chờ đến thời cơ chín muồi, tổ mạch khôi phục sau đó.

“Phong ấn thiên địa sẽ từ bên trong sụp đổ!

“Đến lúc đó, chiếm cứ tổ mạch ‘Lạc Diệp Cốc’ sẽ có thể kiến lập truyền tông trận, đến Đông Thắng Thần Châu.

“Tây Tề trợ giúp Lạc Diệp Cốc lấy xuống tổ mạch, đến lúc đó Linh Tịch Động sẽ giúp đỡ bọn hắn, diệt sạch các người, trợ giúp Tây Tề thống nhất thiên hạ.

“Đại Thịnh triều của các người, sẽ diệt quốc!

“Còn có Trúc Cơ Đan của người, cũng đừng nghĩ đến nữa! Phế vật, tất cả đều là phế vật!”

So với bên ngoài ầm ĩ, trong điện một mảnh tĩnh lặng.

Long Khánh hoàng đế cũng không ở đây.

Một cái bàn tròn.

Nội các thủ phụ già nua Nghiêm Lương và một gã tu sĩ ngồi đối diện.

Tu sĩ Lạc Diệp Cốc Chu Quê mở miệng nói: “Hoàng đế của các ngươi, không tự mình ra ngoài nói chuyện với ta, có phải là quá không có thành ý hay không?”

“Bệ hạ đang bế quan dưỡng bệnh.”

Nghiêm Lương ra hiệu cho thái giám Hoàng Hồng rót trà cho tu sĩ, âm thanh già nua thông thả vang lên: “Bệ hạ chỉ định lão phu làm sứ giả, đàm phán cùng quý tông.”

“Ngươi~”

Chu Quê nửa tin nửa ngờ nói: “Nói chuyện tính sổ?”

“Tự nhiên tính sổ.”

Nghiêm Lương nâng tay áo lên: “Địa điểm đàm phán lựa chọn ở Vạn Thọ cung nơi bệ hạ ở, bất kỳ kết quả đàm phán nào cũng tương đương với việc bệ hạ tự mình đồng ý, tuyệt đối sẽ không xuất hiện phản kháng.”

Chu Quê đoán được tâm tư của đối phương, lập tức khước miệng cong lên một cái cười lạnh khinh thường: “Lão đầu, ngươi cũng thật đáng thương, một người phàm già nua, còn muốn đi ra ngoài thay hoàng đế của các ngươi gánh tội, ta nghe nói các ngươi trước đây có cái gì ‘Vân Châu mười ngày’, hẳn là ngươi ra mặt đàm phán cùng man tộc và cổ ma tộc đúng không?”

“Chắc chắc.”

“Tương lai nếu như có cái ngoài ý muốn gì, người đầu tiên chết chính là ngươi.”

“Lão phu là thần tử của bệ hạ, làm thần tử, vốn nên vì quân chủ chia sẻ lo âu.”

Nghiêm Lương đôi đề tài: “Tiên sư cùng lão phu, vẫn là nói chuyện chính đi, quý tông chỉ cần lấy ra một viên Trúc Cơ Đan, Đại Thịnh triều ta sẽ chủ động rút quân, dâng tặng ba châu bao gồm cả Mãng Sơn.”

“Các ngươi sớm nên như vậy.”

Chu Quê lạnh lùng nói: “Hiện tại biết mình sắp thua mới nghĩ đến đàm phán, có phải là quá muộn rồi không? Cho dù chúng ta không đáp ứng, nhiều nhất là mấy tháng sau lương thảo của các ngươi cạn kiệt, cũng phải rút khỏi Gia Châu, tại sao còn muốn lãng phí một viên Trúc Cơ Đan? Cho dù là Lạc Diệp Cốc của chúng ta, số lượng Trúc Cơ Đan cũng có hạn.”

“Chu tiên sư lời này không đúng.”

Nghiêm Lương hơi lắc đầu: “Thất bại ở phía tây đã định không giả, nhưng mà... ... Nếu như chúng ta hợp tác cùng Nam Từ thì sao?”

Nghe vậy.

Thần sắc của Chu Quê ngưng trọng.

Nghiêm Lương tiếp tục nói: “Tiên sư phải biết, hiện tại không chỉ có quý tông Lạc Diệp Cốc khát vọng tổ mạch, ‘Linh Tịch Động’ sau lưng Nam Từ cũng đang nhìn chằm chằm vào miếng mỡ béo này, thực sự không được, chúng ta Đại Thịnh triều vẫn có thể để cho Nam Từ tiến vào hợp binh một chỗ.

“Đại Thịnh triều đích xác sẽ tổn thất nặng nề, nhưng đến lúc đó, cục diện cũng sẽ càng thêm hỗn loạn.

“Khó khăn để quý tông ổn định chiếm cứ linh mạch, chỉ sợ sẽ không giảm mà tăng đi?”

“.....”

Chu Quê trầm mặc.

Hiển nhiên, đây là sự thật.

“Cho nên nói.....”

Âm thanh già nua của Nghiêm Lương nắm lấy mệnh môn của đối phương: “Cho nên nói, là dùng một viên Trúc Cơ Đan đổi lấy việc ổn định chiếm cứ tổ mạch, hay là nhất định phải bức bách dẫn đến lưỡng bại câu thương, chỗ tốt cuối cùng đều quy về Linh Tịch Động, quý tông hãn là nên biết nên cân nhắc như thế nào?”

“Đủ ngoan độc!”

Chu Quê trầm tư một lát sau đó, lấy ra vạn lý truyền âm phù, đem nguyên lời nói tất cả chuyển đạt cho Hàn Tương toàn quyền phụ trách việc này, không lâu sau, hãn đáp ứng nói:

“Hàn sư huynh nói, không có vấn đề.

“Dùng một viên Trúc Cơ Đan đổi lấy tổ mạch, vụ làm ăn này chúng ta làm.

“Bất quá.....

“Còn có một cái điều kiện.”

“Còn có điều kiện gì?”

Nghiêm Lương trầm giọng nói: “Tiên sư xin cứ nói.”

“Ta muốn mạng của mười lăm vạn người.”

Chu Quê nói kinh người.

“.....”

Nghe được câu nói này, thân thể già nua của Nghiêm Lương cứng đờ, vốn dĩ không cảm được chén trà trực tiếp rơi xuống đất, “Rắc” một tiếng ở trên mặt đất vỡ thành từng mảnh, hãn truy hỏi nói: “Mười lăm vạn nào?”

“Tự nhiên là mười lăm vạn đại quân Quan Độ của các người.”

Chu Quê lạnh lùng nói: “Giống như Nghiêm đại nhân đã nói, các người vạn nhất hợp tác cùng Linh Tịch Động sau lưng Nam Từ, lại là một cái phiền phức, cho nên Hàn sư huynh nói, chỉ đành để cho các người triệt để mất đi tư cách hợp tác cùng Nam Từ.

“Mười lăm vạn người, đổi một viên Trúc Cơ Đan, kỳ thật cũng coi như là đáng giá.

“Dù sao lão hoàng đế của các người thiên phú không tệ, ngày sau nói không chừng kết thành Kim Đan, đến lúc đó cũng coi như là một phương đại năng.

“Nói đi cũng phải nói lại.

“Loại chuyện này, các người cũng không phải chưa từng làm qua.

“Vân Châu mười ngày trăm vạn người đều giết, cũng không kém mười lăm vạn này.”

“Đây là quân đội của Đại Thịnh triều ta!”

Cảm xúc của Nghiêm Lương cuối cùng cũng có dao động, hần đột nhiên đứng dậy, kết quả bởi vì quá mức già yếu suýt chút nữa ngã ngửa ra sau, may mắn thái giám Hoàng Hồng kịp thời tiến lên đỡ lấy, hít thở sâu nửa ngày sau mới có thể một lần nữa thở hắt ra mở miệng nói: “Hơn nữa, đó là mười lăm vạn quân đội, không phải bách tính tay trái gà không chặt, đâu thể nói giết là có thể giết? Xử lý không thỏa đáng, vạn nhất bức bách bọn hần phản loạn, chẳng phải là càng thêm phiền phức?”

“Đơn giản, Hàn sư huynh đã thay các người nghĩ ra một kế sách tuyệt hảo.”

Chu Quê muốn một tấm bản đồ:

“Ngô Quận, Đẩu Nam, Quảng Nguyên ba tòa phủ thành này, sau Quan Độ, chỉ cần chiếm cứ, liền có thể triệt để bóp chết đường lui của mười lăm vạn đại quân Quan Độ. Không lâu sau lương thảo cạn kiệt, mười lăm vạn đại quân không có đường lui, tự nhiên sẽ toàn quân bị diệt.”

“Ba tòa phủ thành này, là trung nguyên trong bụng của Đại Thịnh, không có địch quân bên ngoài, ai đi chiếm lĩnh?”

Nghiêm Lương ho khan nói: “Chẳng lẽ, chúng ta còn có thể phái người của mình đi đánh người của mình?”

“Cái này cũng đơn giản.”

Chu Quê nói: “Đến lúc đó chúng ta sẽ phái một ít sư huynh đệ đồng môn qua, giả trang thành người của các người tạo phản đầu nhập vào Tây Tề, không phải là hoàn mỹ không tỳ vết sao? Cũng sẽ không tổn thương đến danh dự của triều đình các người.

“Lời đã nói hết.

“Nếu như các người không đáp ứng, thì đánh đến cùng đi.

“Tiếp tục đánh xuống sẽ có kết quả gì, các người cũng nên rõ ràng.

“Muốn hay không đáp ứng, nhanh chóng quyết định đi.”

“.....”

Nghiêm Lương dứt quãng thở hắt hắt.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía sâu trong Vạn Thọ cung, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

“Đông——”

Cho đến khi một tiếng chuông giòn vang lên.

Tiếng chuông này.

Quyết định mệnh vận của mười lăm vạn tướng sĩ ở tiền tuyến, bao gồm cả vị Bạch Bào kia!

Ban chết Bạch Bào!

Cùng với mười lăm vạn tướng sĩ!

Nghiêm Lương nhắm mắt lại:

“Tốt lắm!”

Chương 813: Làm sao mãi cam chịu dưới người (1)

“Ầm ầm ——”

Nửa đêm.

Giữa núi rừng, sấm vang không dứt.

Từng đàn chim bay hốt hoảng kêu lên, đập cánh tán loạn.

Linh quang lấp lánh.

Rồng bạc lượn quanh.

Dưới dòng linh khí tẩy rửa, nơi cổ của Trần Tam Thạch, thần khảm lặng lẽ mở ra, cảnh thần thức tỉnh.

Thần Tùy Hạng!

Tên là Linh Mô Cái, tự Đạo Chu, dài năm tấc, áo trắng!

[Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 60/100]

Tiến độ đã đạt sáu thành.

Trần Tam Thạch lại lấy ra Hắc Xà cung, tùy ý bắn hạ vài con chim đang loạn bay trên không.

[Kỹ nghệ: Xạ tiễn. Viên mãn (phá hạn nhị giai)]

[Tiến độ: (1558/2000)]

Không lâu nữa, thuật bắn cung sẽ lại phá hạn.

[Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng hai]

[Tiến độ: 250/500]

Kết hợp với đan dược, Thôn Hỏa Quyết cũng dần tiến bộ.

Trận chiến này kéo dài.

Bất tri bất giác đã hơn nửa năm, mà vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Trần Tam Thạch tu luyện xong, lại tiện thể săn thêm chút môi, đáng tiếc ngọn núi này không lớn, cũng chẳng có bao nhiêu thú, cuối cùng chỉ tìm được hai con heo rừng, chuẩn bị mang về nấu ăn, cũng tốt cho các tướng sĩ thêm chút thịt cá.

Trở lại doanh trại, vừa gặp Sở Sĩ Hùng xách một bao tải đầu người trở về, đồ ầm ầm tất cả xuống đất.

“Ngoài thành năm mươi dặm!”

“Lúc chúng ta thăm dò thì gặp một toán kỵ binh!”

“Chém giết hai mươi quân địch.”

“Quân ta tử trận hai người.”

“.....”

Từ khi lui về Quan Độ, hai bên đã rơi vào tình trạng như vậy.

Chủ yếu chỉ có kỵ binh quy mô nhỏ chạm trán, không có đối đầu chính diện, triều đình từ trên xuống dưới đều cho rằng, trong tình hình lương thảo đủ dùng, theo xu hướng này mà đánh tiếp, không ba năm năm cũng chẳng thể phân thắng bại.

“Đại nhân, Binh bộ lại thúc giục!”

“Gần một tháng nay, hầu như ngày nào cũng có một lệnh xuất quân.”

“Không cần đề ý.”

“.....”

Về sau.

Trần Tam Thạch dứt khoát đóng cửa không gập.

Lệnh quân xuất quân thúc giục hấn, chất đóng như núi.

Giám quân thái giám Quách Phụng Tiết từ kinh thành đến, ăn mấy lần đóng cửa, trực tiếp cầm kim bài kinh thành, triệu tập Đồng Hiệu Sớ, Đăng Lạc, cùng các tướng lĩnh trung cao tầng của đốc tiêu quân.

“Bạch bào vô mưu, làm lỡ thời cơ!”

Giám quân thái giám Quách Phụng Tiết giơ kim bài, quét mắt nhìn các tướng lĩnh: “Bình bộ nhiều lần ra lệnh cho hấn xuất quân, mà hấn vẫn án binh bất động, nói nhẹ là khiếp sợ không ra, nói nặng, đây là kháng lệnh!”

“Các người, chẳng lẽ cũng muốn cùng bạch bào kháng lệnh sao?”

“Chẳng lẽ, các người muốn mưu phản cùng hấn?!”

“Quách công công, lời này không thể nói được!”

Đồng Hiệu Sớ lập tức hoảng sợ: “Đồng gia ta mười đời trung liệt, sao có thể có lòng bất trung với triều đình?”

“Ta được bệ hạ nuôi lớn.”

Tăng Lạc từng là tử sĩ, cam đoan nói: “Sống là người Đại Thịnh, chết là quỷ Đại Thịnh, sao có thể khiếp chiến? Quách công công, sao người có thể nhục mạ ta?!”

Những tướng lĩnh trung cao tầng khác, cũng đồng thanh.

“Chúng ta được triều đình che chở, sao có thể bất trung?”

“.....”

“Nếu đã như vậy!”

Giám quân thái giám Quách Phụng Tiết kéo dài giọng: “Vì sao các người kháng lệnh, chậm chạp không chịu xuất quân?!”

“Cái này.....”

Đồng Hiểu Sơ giải thích: “Đều là mệnh lệnh của Trần đốc sư.”

“Trần Tam Thạch vô mưu!”

Quách Phụng Tiết lạnh giọng nói: “Rời khỏi hấn, các ngươi không đánh được sao?! Nói thật cho các ngươi biết, Binh bộ, đã chuẩn bị đổi người cầm quân rồi!”

“Đổi người?”

Tăng Lạc hỏi: “Đổi ai?”

“Hừ!”

Giám quân Quách Phụng Tiết đáp: “Nếu Gia Châu không có tiền triển, triều đình sẽ điều Tương Nguyên Bá tướng quân ở kinh thành, cùng Triệu Quốc công Mục lão đến.

“Còn Trần Tam Thạch, đã không thể tiến công, thì chỉ có thể miễn chức thống soái, nếu trước khi chiến sự kết thúc không thể lấy công chuộc tội, không tránh khỏi bị hỏi tội, cũng có thể bị tước tước vị.”

“Quách công công.....”

Đồng Hiểu Sơ hỏi: “Ý của ngươi là.....”

“Đúng vậy, Trần Tam Thạch đã không còn là đại soái, các ngươi không cần nghe lệnh hấn nữa!”

Quách Phụng Tiết nặng nề đặt kim bài xuống: “Từ hôm nay, ta lệnh cho các ngươi nhanh chóng lập ra chiến lược xuất quân, sau khi Lữ tướng quân và những người khác đến, lập tức quyết chiến!”

“Được.”

Đồng Hiểu Sơ nhận lệnh.

Những người khác lần lượt rời đi.

Đồng Hiểu Sơ ngồi trước bản đồ, mặt đầy sầu lo, suy nghĩ xem làm sao phá cục.

“Đồng tướng quân.”

Tăng Lạc thở dài: “Trần tướng quân, thật sự bị bãi chức sao?”

“Chỉ huy bất lợi, tất nhiên phải bãi chức.”

Đồng Hiểu Sơ bất đắc dĩ nói: “Người và ta, chẳng phải cũng bị bãi chức sao.”

“Nói thì vậy, nhưng mà.....”

Tăng Lạc xòe tay nói: “Ngay cả Trần đốc sư cũng không tìm được cách phá địch, dựa vào hai người chúng ta, có thể làm được gì? Thật ra ta cảm thấy, triều đình lần này vẫn có chút vội vàng. Trần đốc sư muốn chờ, không bằng chờ thêm xem sao, có khi lại đợi được cơ hội?”

“Tăng huynh, triều đình cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, thật sự là không chờ được rồi.”

Đồng Hiểu Sơ thở dài: “Trần tướng quân, có lẽ là muốn giữ vững ‘uy danh’ bất bại của mình, nên mới không dám xuất quân liều một phen.”

.....

Trung quân đại tướng.

“Đại nhân, không xong rồi đại nhân.”

Triệu Khang xông vào doanh trướng, xác nhận không có người ngoài, mới hạ giọng nói: “Tên thái giám kia đêm qua, tụ tập tất cả tướng lĩnh lớn nhỏ của đốc tiêu quân, ta nghe nói là chuẩn bị mấy ngày nữa, sẽ bãi chức đại nhân, để người khác chỉ huy.”

“Thật sao?”

Chu Đồng đang ngồi xổm dưới đất ăn lương khô lập tức đứng dậy mắng: “Đôi cũng vô dụng! Một đám giá áo túi cơm!”

“Đúng vậy.”

Hùng Thu An vốn ôm rìu ngủ gật, nghe vậy cũng tỉnh táo: “Chuẩn bị đôi ai? Mẹ nó, nếu đến một tên ngu dốt, dẫn chúng ta đi chịu chết thì sao? Đại nhân, không được thì chúng ta chạy đi, về Lương Châu trước, mẹ nó, trận này ai muốn đánh thì đánh.”

Chương 814: Làm sao mãi cam chịu dưới người (2)

Lưu Kim Khôi đang đứng ở cửa đại trướng gác, nghe vậy thò đầu vào, nói: “Họ Hùng kia, người nói bậy bạ gì đó, chạy trốn, còn mang theo quân đội, đây không phải là đào binh, đây là ôm binh tự lập á!”

“Còn có chuyện tốt như vậy?”

Chu Đồng cười nói: “Không phải rất tốt sao?”

“Được rồi, các người đừng nói lung tung nữa.”

Triệu Khang quát: “Cẩn thận Sở Sĩ Hùng bọn họ nghe thấy, mấy người đó sẽ viết tấu chương tố cáo với triều đình.”

Hắn tiếp tục bàn chính sự, “Đại nhân, nếu bọn họ thật sự đổi soái, phải làm sao?”

“Ai đến cũng phải chịu đựng.”

Trần Tam Thạch nhặt nhổ nói.

Trận chiến này, vốn cũng không phải đánh vì triều đình.

Hiện tại.

Thế giới thay đổi.

Từ tranh đoạt lãnh thổ giữa các quốc gia, biến thành tranh đoạt tổ mạch, sau lưng còn có nhiều tông môn tu tiên,

Một khi mất tổ mạch, Lạc Diệp Cốc sau lưng Tây Tề đến Đông Thắng Thần Châu đứng vững, Thăng Vân Tông sẽ lập tức vứt bỏ Đại Thịnh, sau đó mất đi chỗ dựa là “tiên sư”, ba nước Khánh, Từ, Tề cùng nhau đuổi đi, thiên hạ đại loạn,

không biết lại chết bao nhiêu người, chỉ có nắm chặt tổ mạch trong tay, mới có tư cách đàm phán với tông môn, nếu không, chỉ có thể trở thành con cờ trên bàn đàm phán của người khác.

“Ta bảo các người do thám tình báo, thế nào rồi?”

Trần Tam Thạch hỏi.

“Đã điều tra rõ ràng.”

Triệu Khang lấy mật tín từ trong ngực ra: “Lương thảo của chúng ta duy trì khó khăn, ngày tháng của Tây Tề cũng không dễ chịu, lương thảo cũng sắp hết, bọn chúng lại đang vận chuyển một lượng lớn đến, đây hẳn là đợt lương thảo cuối cùng của bọn chúng.

“Tuy nhiên.....

“Cũng sẽ chịu đựng được lâu hơn chúng ta nhiều.”

Đánh trận đánh đến cuối cùng, là so về hậu cần.

Hậu cần của ai mạnh, người đó thắng.

Tương tự.

Nếu có thể phá hủy được hậu cần của đối phương, cũng là con đường dẫn đến thắng lợi.

“Do thám tiếp rồi báo lại.”

Trần Tam Thạch nói: “Trọng điểm tiếp theo, chính là lương thảo của đối phương.”

“Rõ!”

.....

Doanh trại Tây Tề.

“Tiên sư.”

Chung Vô Tâm báo cáo: “Chuyện điều động lương thảo đã sắp xếp gần xong, đủ để chúng ta chống đỡ thêm chín tháng,

mà Thịnh nhân nhiều nhất bốn đến năm tháng nữa, sẽ dứt lương, đợt lương thảo này là chìa khóa để chúng ta quyết thắng, đến lúc đó vận chuyển đến Gia Châu, sắp xếp ở đâu thì thích hợp?”

“Ô thành.”

Hàn Tương hạ cờ.

“Nơi tốt.”

Chung Vô Tâm có vẻ suy nghĩ nói: “Nơi này quan đạo phát triển, vận chuyển cũng giảm thiểu tổn thất, khoảng cách đến bộ chỉ huy của chúng ta cũng không xa, xảy ra bất trắc cũng kịp thời tiếp viện, đến lúc đó lại sắp xếp tiên sư tọa trấn, sẽ không có sơ hở nào.”

Sắp xếp xong mọi thứ.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Trần Tam Thạch là người thông minh, hắn sẽ rút quân trước khi lương thảo hết, một khi bọn chúng rút khỏi Gia Châu, muốn đánh lại sẽ càng khó khăn, chúng ta cũng coi như đứng vững lấy được Mãnh Sơn, không cần thiết phải đánh tiếp.”

“Không.”

Hàn Tương lại ngắt lời: “Một tên cũng không thể thả đi, bọn chúng cũng không có cơ hội đi.”

“.....”

Chung Vô Tâm bối rối.

Chỉ thấy.

Hàn Tương duỗi ngón tay thon dài, đổi hết quân đen đại diện cho Đại Thịnh trên bàn cờ, thành quân trắng của Tây Tề,

cục diện từ giăng co, lập tức biến thành quân đen Đại Thịnh bị quân trắng Tây Tề vây khốn.

“Hí~”

Chung Vô Tâm không biết hoàng đế Đại Thịnh đã đạt thành hiệp nghị với Lạc Diệp Cốc: “Sao quân đen của bọn họ, lại có thể biến thành quân trắng của chúng ta, ngược lại giết bọn họ?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói của Hàn Tương lạnh lùng, mang theo một tia thương hại: “Kỳ thủ đối diện, chính mình cũng không nghĩ đến, hấn vất vả giúp chủ nhân bàn cờ đánh cờ, kết quả chủ nhân của bàn cờ, chính mình không muốn thắng.”

“Chát ——”

Quân cờ rơi xuống.

Bước bước áp sát, cho đến tuyệt sát!

.....

“Trần Tam Thạch!”

Giám quân thái giám Quách Phụng Tiết đến trung quân đại trưởng, không khách khí nói: “Ta hỏi ngươi lần cuối, trong ba ngày, có thể xuất quân không?”

“Thời cơ chưa tới, không thể hành động bừa.”

Trần Tam Thạch vẫn trả lời như cũ.

“Nếu đã như vậy, Trần đại nhân, mời nghe lệnh đi!”

Quách Phụng Tiết lập tức lấy ra một đạo quân lệnh mới: “Quán Quân hầu Trần Tam Thạch chỉ huy vô phương, làm lỡ thời cơ, nay bãi bỏ chức vị đại soái, nhậm chức chinh tây đại tướng quân, dẫn theo Hồng Trạch doanh phụ tá đại soái mới Mục Phùng Xuân, mọi việc cần nghe lệnh hành sự.”

“Mục Phùng Xuân?”

Hạ Tông và những người khác nghe thấy danh hiệu này, đều hồi tưởng trong đầu.

Chỉ nhớ.

Mục Phùng Xuân từng phối hợp với Tôn Tượng Tông, coi như mưu sĩ đệ nhất dưới trướng Tôn đốc sư, chỉ là về sau không biết vì sao trở mặt, không vui mà chia tay.

Sau đó, Mục Phùng Xuân cũng dẫn theo không ít binh mã, cơ bản không có thất bại, nhưng hắn rất sớm đã lui về triều đình, không ngờ hiện tại lại được mời trở lại.

Sau khi tuyên bố.

Có một tiểu thái giám bung khay đi đến trước mặt bạch bào.

“Trần đại nhân, còn chờ gì nữa?” Quách Phụng Tiết nhường mày nói: “Mời người trả ấn soái lại đi.”

“Đại ấn ở trên bàn, người lấy đi là được.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Nhưng ta vẫn nói câu đó, bất kể là ai đến, hiện tại cũng không phải là thời cơ xuất quân, mạo hiểm quyết chiến, chỉ càng thêm rủi ro.”

“Ây cha ~”

Quách Phụng Tiết tặc lưỡi nói: “Trần đại nhân, ta cũng vẫn câu nói đó, triều đình có nỗi khổ bất đắc dĩ, không thể trì hoãn thêm, Gia Châu cũng tuyệt đối không thể mất. Nói chung, Binh bộ rộng lượng, tạm thời không truy cứu trách nhiệm của Trần đại nhân, đại nhân tiếp theo cứ cố gắng biểu hiện đi.”

Hắn ra hiệu bằng ánh mắt.

Tiểu thái giám bên cạnh, liền đi lấy ấn soái.

“Báo ——”

“Đại sự không tốt, đại sự không tốt!”

Chương 815: Làm sao mãi cam chịu dưới người (3)

Cũng ngay lúc này, một tham tướng phụ trách áp tải lương thảo trong đốc tiêu quân, lão đảo xông vào, thở không ra hơi nói: “Phản loạn, hậu phương phản loạn!”

“Ngươi từ từ nói.” Đồng Hiểu Sơ tiến lên hỏi, “Lại là nơi nào phản loạn, bao nhiêu binh mã?”

Mấy tháng gần đây, bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện tương tự, nhưng cơ bản đều không gây ra sóng gió quá lớn, nên khi nghe tin tức, trong lòng cũng không có quá nhiều gợn sóng.

Nhưng Trần Tam Thạch lại trở nên nghiêm trọng hơn vài phần.

Hắn nhớ tham tướng này phụ trách lương đạo, không ở Gia Châu, mà ở ngoài Gia Châu, biên giới Trần Châu, giữa hai châu, cách nhau Thiên Túng sơn mạch, coi như là cửa ngõ vào trung nguyên.

“Không phải Gia Châu!”

Tham tướng đầy mặt hoảng sợ: “Là Trần Châu, ba phủ Ngô Quận, Đẩu Nam, Quảng Nguyên ở biên giới Trần Châu cùng nhau phản loạn, lúc mặt tướng hộ tống lương thảo thì bị tập kích, năm trăm huynh đệ, sống sót trở về chỉ có hơn hai mươi người!”

“Ngươi nói cái gì?”

Quách Phụng Tiết khó tin nói: “Ta, ta không lâu trước mới đi qua Đẩu Nam, thủ tướng Giang Hữu Nho, là bá tước gia thế tập võ thí, sao bọn họ lại phản loạn được?”

Đồng Hiểu Sơ nghe xong hổ thân run lên, vội vàng cầm bản đồ, xác nhận vị trí của ba phủ, lập tức lòng nguội lạnh.

Ba phủ ở ngay cửa ra của Thiên Túng sơn mạch, tương trợ lẫn nhau, bọn họ cùng nhau phản loạn, thì tương đương với.....

Cùng đại quân Tây Tề trước sau giáp kích.

Hoàn toàn phong tỏa mười lăm vạn đại quân của bọn họ, ở trong Gia Châu!

Đợi đến khi lương thảo hết, sẽ.....

Toàn quân bị diệt!

“Sao lại, sao lại như vậy?!”

Đồng Hiểu Sơ tóm lấy cổ áo của tham tướng, chất vấn: “Ngươi có hỏi rõ không, có đi giao thiệp không, thủ tướng của mấy phủ này đều là tâm phúc của triều đình, không giống với loạn thần tặc tử trong Gia Châu, hơn nữa chiến cuộc còn chưa kết thúc, cho dù có lòng bất trung, cũng không dám bộc lộ vào lúc này mới đúng.”

“Mặt tướng cũng không biết.”

Trên mặt tham tướng là một màu đen thui, đó là hỗn hợp của máu tươi và tro bụi: “Chỉ biết là cùng tập kích, còn có tiên sư của Tây Tề.”

Hắn lắp bắp suy đoán: “Có, có thể là tiên sư đồng ý dạy bọn họ tiên pháp, hoặc là cho tiên đan?!”

“Binh mã của ba phủ không nhiều, nhưng dễ thủ khó công, bọn họ chỉ cần thủ vững không ra, chúng ta không thể thông

hành trong thời gian ngắn, nếu toàn lực tấn công, Tây Tề ở hậu phương sẽ không đứng nhìn.

“Chúng ta, đây là phải chết ở Quan Độ.....”

Đồng Hiểu Sơ sau khi hiểu rõ cục diện, lập tức mặt xám như tro.

“Quách công công!”

Tằng Lạc nói: “Bình mã của Mục lão và Tương Nguyên Bá đâu? Để bọn họ trực tiếp bình phục ba phủ!”

“Mục lão và Tương tướng quân chỉ đến cầm quân, một đường cấp hành làm sao có bình mã đi theo?”

Quách Phụng Tiết lập tức thất thần.

Trung quân đại tướng hỗn loạn, các tướng lĩnh không biết làm sao.

Cuối cùng.

Bọn họ chỉ có thể cùng nhìn về phía bạch bào.

“Trần, Trần độc sư.” Đồng Hiểu Sơ gấp gấp nói, “Chúng ta tiếp theo, phải làm sao?”

“Đúng vậy độc sư.”

Tằng Lạc nói theo: “Mạng sống của mười lăm vạn đại quân, mười lăm vạn huynh đệ!”

“Con mẹ nó!”

Uông Trục không khách khí mắng: “Vừa rồi các người còn muốn bãi chức người ta, sao mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách?”

Đồng Hiểu Sơ và những người khác có chút xấu hổ: “Triều đình có áp lực, chúng ta cũng chỉ có thể phối hợp không phải

sao? Đừng nói là đôi soái, cho dù triều đình hạ lệnh, bảo ta tự sát, làm thần tử cũng phải làm theo.”

“Lúc này lúc khác.” Quách Phụng Tiết cười khỏ nói: “Nếu Mục lão và Tương tướng quân đến Quan Độ, thì bọn họ là đại soái, nhưng hai người hiện tại bị chặn ở sau ba phủ, đại cục tất nhiên vẫn phải để Trần đốc sư chủ trì.”

“Độc sư!”

“Cho, cho chủ ý đi!”

Đồng Hiểu Sơ và những người khác chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đến giờ mới hiểu, có thể duy trì cục diện giằng co ổn định, là chuyện khó khăn cỡ nào.

Chỉ thấy.

Trên ghế soái.

Ánh mắt của bạch bào rời khỏi bản đồ, giọng nói vững như Thái Sơn, không có chút hoảng loạn nào, có trật tự sắp xếp:

“Quách Phụng Tiết, ngươi lập tức viết thư, bảo kinh thành điều kinh quân, về thời gian chắc chắn là không kịp, nhưng ít nhất có thể gây áp lực cho ba phủ, còn có Trần Nam Vương, hỏi xem hắn có dư binh lực điều đến không.”

“Được, được, ta sẽ viết ngay.”

Quách Phụng Tiết bắt đầu viết thư tại chỗ.

“Vương Tuấn, ngươi đi điều tra xem, vì sao những thủ tướng này lại phản quốc, Lạc Diệp Cốc cho bọn họ điều kiện gì, các người Thăng Vân Tông cũng cho điều kiện đó.”

“Không thành vấn đề.”

Vương Tuấn gật đầu.

Đối với phạm nhân, chẳng qua là công pháp và đan dược không đáng tiền, những thứ này bọn họ cũng có thể cho được,

cho dù là điều kiện tốt hơn, vì tổ mạch tông môn cũng không tiếc.

“Lương thảo đâu?”

Trần Tam Thạch nhìn tham tướng kia: “Người bị tập kích, hiện tại lương thảo trong Gia Châu, còn có thể duy trì bao lâu?”

“Năm tháng!”

Tham tướng nuốt nước miếng, nói: “Trước khi ba phủ phản loạn, phần lớn lương thảo của đợt cuối cùng, đã được vận chuyển vào trong Gia Châu, nên lương thảo, không bị ảnh hưởng quá lớn bởi phản loạn.”

Nghe vậy.

Đồng Hiệu Sơ và những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Lương thảo không bị ảnh hưởng, nghĩa là vẫn còn cơ hội thở, không đến mức lập tức rơi vào cảnh tất chết.

Nhưng trái ngược với bọn họ.

Sau khi nghe được tin tức này, ánh mắt của Trần Tam Thạch, trở nên càng sâu thẳm, hắn hỏi: “Ý của ngươi là ngươi vừa vận chuyển lương thảo vào, hậu phương ba phủ liền bắt đầu phản loạn?”

“Đúng vậy.”

Tham tướng vẫn còn sợ hãi nói: “Cũng may hành trình của mặt tướng không bị trì hoãn, nếu không, hậu quả không dám tưởng tượng, cũng coi như trong cái rủi có cái may!”

Chương 816: Làm sao mãi cam chịu dưới người (4)

May mắn?

Trần Tam Thạch gật đầu.

Rốt cuộc là may mắn, hay là cố ý.....

Đối với ba phủ mà nói, phản loạn nhanh nhất chính là trước khi lương thảo được vận chuyển đến!

Chỉ cần phá hủy lương thảo. Quan Độ sẽ sụp đổ trong vòng một tháng.

Cố tình đợi đến khi lương thảo nhập cảnh rồi mới phản loạn, tương đương với việc lại cho bọn họ năm tháng.

“Truyền lệnh xuống.”

Trần Tam Thạch ban bố đạo quân lệnh thứ ba: “Tất cả mọi người trong trướng, không được tiết lộ tin tức ba phủ phản loạn, người vi phạm coi như gián điệp địch quân, chém đầu thì chúng sau đó tru di cửu tộc!”

“Sau, sau đó thì sao?”

Đổng Hiểu Sơ hỏi.

“Sau đó, tiếp tục chờ thời cơ xuất hiện.”

Trần Tam Thạch trấn an mọi người: “Lương thảo không bị tổn thất, ba phủ cũng chỉ có thể thủ, không thể xuất binh tấn công, tương đương với tình huống của chúng ta vẫn như trước, nên đừng hoảng loạn.”

Thực tế.

Khác biệt ở chỗ.

Trước khi ba phủ phản loạn,

Trong vòng năm tháng, nếu không thể phá địch, vẫn có thể rút khỏi Quan Độ, giữ lại một mạng.

Nhưng sau khi ba phủ phản loạn, nếu không thể phá địch.....

Chỉ còn đường chết!

Không ai, chạy thoát được!

Bầu không khí.

Có chút nặng nề.

Các tướng lĩnh theo sắp xếp, lần lượt rời đi.

Trần Tam Thạch nhìn chằm chằm bản đồ, luôn liên tưởng đến từng sự kiện bốn năm trước, ở Vân Châu Bà Dương.

Trường thành Vân Châu vốn nên kiên cố, lại như làm bằng giấy; An Định phủ mở cửa đầu hàng; thủ tướng của Hằng Khang phủ bị giết.....

Sau tất cả những chuyện này.

Chính là Vân Châu mười ngày, trăm vạn người bị tàn sát.

Và cảnh tượng trước mắt.

Quá quen thuộc, quá giống nhau.

Chỉ có điều.....

Người bị vây khốn, từ trăm vạn bách tính, biến thành mười lăm vạn đại quân.

“Sao vậy?”

Uông Trục xen vào hỏi: “Ngươi nghi ngờ có vấn đề?”

Trần Tam Thạch ngầm thừa nhận.

“Có vấn đề là đúng!”

Uông Trục giận dữ nói: “Ta quen biết Giang Hữu Nho, cũng coi như có chút giao tình, người này cứng đầu đến mức không chịu nổi, lúc đầu chính là không lẫn lộn được trong triều, đường đường một bá tước gia, mới bị đày từ kinh thành đến tiểu thành ở trung nguyên, người như hắn, cho dù chết, ta cũng không tin sẽ phản quốc.

“Tất nhiên, cũng có thể là gia quyến của hắn, bị tu sĩ Tây Tề khống chế, không thể không đồng ý.

“Có liên quan đến triều đình hay không, khó nói.

“Nhưng cho dù thật sự là người ở kinh thành làm, ta cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Lão già đó vì mình, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Cái chết của Bất Hối sư đệ, ta vẫn chưa quên đâu.”

“.....”

Đồng tử của Trần Tam Thạch sâu thẳm, không nhìn ra thần sắc.

Tất cả những điều này vẫn chỉ là suy đoán của hắn và Uông Trục, không có bằng chứng xác thực, cũng có thể ba phủ phản loạn, thật sự chỉ là trùng hợp.

Dù sao.

Hai chữ tu tiên đối với người bình thường có sức hấp dẫn rất lớn.

“Lục sư huynh.”

Hắn lên tiếng: “Người viết thư cho tứ sư huynh ở kinh thành, bảo hắn xem có thể tìm được manh mối không.”

Đừng quên.

Trong Cẩm Y Vệ.

Là có người của đốc sự phủ.

Ám vệ ở kinh thành cũng không ít.

Lúc đầu ở Bà Dương, chính là Hàn Thừa ả núp trong Cẩm Y Vệ tiết lộ tin tức.

Nếu thật sự có thể tìm được bằng chứng.....

Trần Tam Thạch cũng nên từ rượu độc bắt đầu, cùng Tào Khải tính toán một chút nợ cũ.

.....

Kinh thành.

Trung Giác điện.

“Ba phủ phản loạn!”

“Muời lăm vạn đại quân bị vây ở Quan Độ!”

“.....”

“Người nói cái gì?!”

Tấn vương Tào Hoán suýt ngất xỉu.

Sứ giả truyền lệnh đem tình hình chi tiết, kể lại từng cái một.

“Sao ba phủ lại phản loạn được? Cửa ngõ trung nguyên, thủ tướng đều là tinh anh được chọn lựa!”

Nghiêm Mậu Hưng càng nghi ngờ mình nghe lầm: “Cho dù Tây Tề có tiên sư, Đại Thịnh triều của chúng ta cũng có!”

“Lương thực!”

Điền Quang, thượng thư Hộ bộ dậm chân nói: “Lương thực của ta đâu?!”

Sau khi biết lương thảo không bị tổn thất, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lương thảo vẫn còn, vẫn có thể chống đỡ.”

Tấn vương Tào Hoán phân tích nói: “Nhanh, hiện tại điều binh từ kinh thành đến, không tiếc mọi giá nhanh chóng bình phục ba phủ!”

“Không kịp rồi.”

Minh Thanh Phong, thượng thư Binh bộ lắc đầu ủ rũ: “Hiện tại điều binh, chưa nói đến đường xá xa xôi, chỉ riêng lương thảo cũng không kịp chuẩn bị, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm bộ xuất quân, gây áp lực cho tướng phản loạn của ba phủ.”

“Nói như vậy, tất cả đều xong rồi?!”

Nghiêm Mậu Hưng mặt đầy sầu lo nói: “Không chỉ không lấy lại được Mãnh Sơn, thậm chí mười lăm vạn đại quân không thể rút lui, phải toàn quân bị diệt? Mười lăm vạn người! Nếu mười lăm vạn người này chết hết, sáu châu phía tây cũng mất, đó là gần một phần năm lãnh thổ của Đại Thịnh triều!”

“Trong cái rủi có cái may.”

Minh Thanh Phong nói: “Lương thảo bảo quản hoàn hảo, tướng sĩ trong Quan Độ còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, chỉ có thể hy vọng có chuyển cơ.....”

“Cái gọi là chuyển cơ, chẳng qua chỉ là Trần Tam Thạch thôi!”

Doãn Minh Xuân, thượng thư Lại bộ nói thẳng: “Nhưng, nhưng nếu Trần Tam Thạch có thể đánh thắng Hàn Tương thì đã đánh thắng rồi, sao phải kéo dài đến bây giờ? Tiếp theo chẳng qua chỉ là cái chết từ từ thôi!”

“Còn có Trần Nam Vương.”

Minh Thanh Phong nói: “Trần Nam Vương có thể điều động một ít binh mã, so với kinh thành, khoảng cách đến ba phủ gần hơn, lương thảo cũng có thể tự chuẩn bị, lập tức đi thông báo cho Trần Nam Vương!”

“Còn có!”

Tào Hoán nghĩ hết biện pháp: “Đỡ ta đến Vạn Thọ cung, đề phụ hoàng đi mời tiên sư của Thằng Vân Tông, nếu có thể đến thêm một ít tiên sư, nói không chừng còn có hy vọng!”

“Đúng rồi.”

Điền Quang, thượng thư Hộ bộ nói: “Tiểu các lão, nếu ta nhớ không lầm, tri phủ và thủ tướng của hai phủ Ngô Quận, Quảng Nguyên, đều từng là môn sinh của Nghiêm các lão, cho dù nhiều năm không ở kinh thành cũng nên nhớ đến tình cũ chứ?”

Chương 817: Làm sao mãi cam chịu dưới người (5)

“Hai con rùa đen này!”

Nghiêm Mậu Hưng tức đến mức mũi quan cũng hơi lệch: “Ta sẽ viết thư hỏi bọn họ xem ý gì! Con trai trưởng và con thứ của thủ tướng Ngô Quận phủ, hiện tại đều còn ở kinh thành!”

Ông ta vừa nói vừa vội vàng rời đi.

.....

Nghiêm phủ.

Ngô Đồng viện.

Nơi này.

Là chỗ ở của thủ phụ nội các Nghiêm các lão.

Trong sân, có một cây ngô đồng cổ thụ, trên cành dưới mái hiên, là đủ loại chim chóc.

Nghiêm các lão có một sở thích mà ai cũng biết, chính là nuôi chim, nơi này tùy tiện bắt một con chim, đều có giá trị mấy chục vạn lượng bạc, có những dị thú càng không bán.

Nghe nói mỗi năm chỉ riêng tiền nuôi dưỡng dị điều, đã hơn hai triệu lượng bạc.

Nghiêm Lương già yếu ngồi trên ghế mây, bên cạnh là hai nha hoàn trẻ tuổi, một rót trà, một bưng trái cây đã chuẩn bị sẵn, thần sắc cung kính.

Trong lòng bàn tay của các lão, cầm một nắm hạt giống đủ màu sắc, nhìn chim chóc thỉnh thoảng đậu trên cánh tay, đầy mặt hiền lành và hòa ái.

“Cha của ta ơi, đã lúc nào rồi, mà ngài còn có tâm trạng ở đây chơi chim!”

Nghiêm Mậu Hưng tức giận xông lên phía trước, dọa chim chóc bay tán loạn: “Ngài có biết Ngu Tư Tập và Đỗ Hiếu Thần, phản quốc đầu hàng rồi không!

“Hai người này, lúc đầu chính là chúng ta một tay đề bạt.

“Bọn họ làm như vậy, không chỉ hại Đại Thịnh triều, cũng là hại chúng ta?!”

“Lần trước Vân Châu mười ngày, hai tên ngốc ở An Định phủ thất thủ, bên ngoài đều đồn là có liên quan đến chúng ta, lần này làm như vậy, coi như nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Không được.

“Ta phải viết thư hỏi bọn họ, rốt cuộc là ý gì.”

“Đừng viết nữa.”

“Tất nhiên phải viết, cho dù vô dụng cũng phải viết!”

“Ta nói đừng viết nữa, ngươi không hiểu sao?”

Đến khi Nghiêm các lão tăng cao giọng, Nghiêm Mậu Hưng mới đột nhiên dừng bước, ông ta như liên tưởng đến gì đó, đồng tử co lại, sau đó bước nhanh đến trước mặt lão nhân: “Cha, ngài, ngài đã biết từ lâu rồi?!”

Xảy ra chuyện lớn như vậy.

Cha của ông ta vậy mà không có chút phản ứng nào.

Điều này đã nói rõ vấn đề.

“Còn ở đây làm gì? Còn không lui xuống!”

Nghiêm Mậu Hưng đuổi hai nha hoàn đi, sau đó nhìn cha, hạ giọng hỏi: “Cha, có phải là ngài.....”

Nghiêm các lão không trả lời, chỉ vuốt ve một con chim có bộ lông rực rỡ.

“Thật sự là vậy? Vì, vì sao?!”

Nghiêm Mậu Hưng kinh hãi, ông ta cẩn thận hỏi: “Cha, ngài..... ngài phản quốc rồi? Nghiêm gia chúng ta, đầu hàng Tây Tề Lạc Diệp Cốc rồi?!”

“.....”

Nghe vậy.

Nghiêm các lão nhắm mắt, một lát sau mới thở dài: “Nghiêm Mậu Hưng, nhiều năm lẫn lộn quan trường như vậy, coi như người uống phỉ rồi, vẫn cho là mình thông minh, thực tế chỉ có một đường thẳng.”

“Nghĩa là không có phản quốc.”

Nghiêm Mậu Hưng như có điều suy nghĩ nói: “Nếu không có phản quốc, vậy cha để Ngụ Tư Tập hai người bọn họ đầu hàng là có ý gì? Có cái gì.....”

Nói được một nửa.

Ông ta hiểu rồi.

Cùng với tất cả bí ẩn của Vân Châu mười ngày, đều hiểu rõ.

“Là, là người đó.....”

Nghiêm Mậu Hưng nghĩ mãi không ra: “Vì sao? Nếu mười lăm vạn đại quân không còn, chẳng phải chúng ta tổn thất nặng nề sao? Hay là, Lạc Diệp Cốc có thể cho ích lợi gì, còn quan trọng hơn mười lăm vạn đại quân?”

“Nghiêm Mậu Hưng, có rất nhiều chuyện, lão phu chưa từng nói với ngươi, thế giới này, không giống như ngươi tưởng tượng, bệ hạ là vị quân chủ có dã tâm, hắn cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ của mình.

“Nói chung, ngươi chỉ cần biết, chỉ có bệ hạ mới có thể duy trì sự ổn định của thiên hạ này.”

Nghiêm Lương ném hết hạt giống trong tay xuống đất, sau đó chậm rãi vỗ tay: “Vì giang sơn xã tắc, hy sinh một số người cũng là điều khó tránh khỏi.”

“Nhưng mà.....”

Nghiêm Mậu Hưng cảm thấy sợ hãi: “Những chuyện này, tất cả đều do chúng ta làm, ngày nào đó nếu bị người khác coi là nhược điểm, chúng ta phải làm sao?!”

“Nghiêm Mậu Hưng, ngươi cho rằng năm đó, lão phu làm sao trong vòng năm năm ngắn ngủi, từ trạng nguyên ở quê nghèo, trở thành thủ phụ nội các?

“Trong triều đình, muốn đi lên, nhất định phải làm được những việc mà các thần tử khác không làm được.

“Còn về lo lắng của ngươi.....

Nghiêm các lão ung dung nói: “Muốn lật đổ chúng ta, bất kỳ ai nói cũng không tính, cái gọi là nhược điểm, chỉ có bệ hạ cảm thấy là nhược điểm mới có ích.

“Ta già rồi.

“Sau này Nghiêm gia sớm muộn, đều phải dựa vào ngươi.

“Ngươi người này cho rằng mình đúng, làm việc không đủ cẩn thận, sau khi ta đi, nếu ngươi muốn sống sót trong triều đình, chỉ có ghi nhớ một câu.

“Đại Thịnh triều, chỉ có một người có thể hô mưa gọi gió, đó là hoàng đế.

“Nghiem gia muốn có ý nghĩa tồn tại, chỉ có thể làm người che gió che mưa, cho dù trận gió mưa này có thể đập chết người, cũng phải không chút do dự ngăn cản.”

“Con, nhớ kỹ.”

.....

Vũ An hầu phủ.

Đình viện, bàn cờ trà.

Thư sinh áo xanh nhìn quân cờ trước mặt, hồi lâu không nói.

“Phòng tướng quân.”

Tào Chi phá vỡ sự im lặng: “Người thật sự không cảm thấy có vấn đề?”

Phòng Thanh Vân ném quân cờ trong tay: “Điện hạ có lời gì, cứ nói thẳng đi.”

“Chắc chắn là do cha con Nghiem các lão làm!”

Tào Chi nghĩa chính ngôn từ nói: “Đại Thịnh triều của ta, sao có thể tiếp tục để loại gian thần này, làm loạn triều cương? Không bằng ngươi và ta hợp sức, trừ bỏ tên giặc này, trả lại triều đình Đại Thịnh cho ta!”

“Khụ khụ khụ.....”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Phòng Thanh Vân mặc áo choàng ho khan, ông ta không trả lời trực tiếp, chỉ nói một cách u ám: “Điện hạ rốt cuộc là muốn trừ bỏ Nghiem đảng, hay là người sau lưng Nghiem đảng?”

“Phòng tướng quân là người thông minh, có một số lời, bổn vương không cần nói quá rõ.”

Tào Chi chơi đùa với ấm trà, trực tiếp đổ nước từ miệng ấm vào miệng, uống mấy ngụm mới nói tiếp: “Ta phải nhắc nhở, không còn thời gian nữa.”

Chương 818: Làm sao mãi cam chịu dưới người (6)

Phòng Thanh Vân nhìn thẳng đối phương: “Có thực lực này?”

“Còn thiếu một chút.”

Tào Chi nương mảy: “Nên mới cần Phòng tướng quân giúp đỡ.”

Phòng Thanh Vân khẽ lắc đầu: “Điện hạ, tại hạ vẫn câu nói đó, tại hạ chẳng qua là một phế nhân chẳng sống được bao lâu, sợ rằng không giúp được gì cho điện hạ.”

“Phòng tướng quân, đại ca của ta, là sắp chết rồi.”

Tào Chi đặt ấm trà xuống, lấy quân cờ, bày ra cục diện Quan Độ: “Mấy tháng sau, lương thảo đứt đoạn, tu sĩ cao cảnh giới ập đến, đại ca của ta chắc chắn phải chết, người của Thăng Vân Tông sẽ không cứu hắn.

“Nhưng ngược lại, kết nghĩa huynh đệ của ta sẽ!

“Phòng tướng quân gạt đầu, ta sẽ nghĩ cách đưa đại ca đến kinh thành, sau đó chúng ta hợp sức, trừ bỏ Nghiêm đảng, như thế nào?”

“Phòng mỗ không thể thay mặt sư đệ đáp ứng người bất cứ chuyện gì, hơn nữa ta có thể khẳng định, hắn sẽ không đi.”

Phòng Thanh Vân nhặt nhẽo nói: “Người có đi, cũng chỉ lãng phí thời gian.”

“Ta biết, hắn cũng cứng đầu, nhưng ta có thể chờ.”

Tào Chi nói: “Đợi đến khi mười lăm vạn người chết hết, chỉ còn lại một mình hấn, chắc chắn sẽ đồng ý, đến lúc đó đầy bụng lửa giận, cũng chắc chắn sẽ giúp ta.”

“Người có thể thử.”

Phòng Thanh Vân không nói thêm gì nữa.

“Thử thì thử! Ta sẽ đi sắp xếp, trước tiên cứu đại ca của ta ra khỏi hổ rồi nói sau.”

Tào Chi nói xong, khoác chiếc áo choàng đen bên cạnh, bước vào gió tuyết, biến mất không thấy.

Cũng không lâu sau khi hấn rời đi.

Một ám vệ của đốc sư phủ ấn núp trong Cẩm Y Vệ lặng lẽ xuất hiện, trầm giọng nói: “Tình hình gần đây gửi đến từ tiền tuyến, người hấn đều đã xem rồi chứ? Người kia của triều đình đã đạt thành giao dịch với Lạc Diệp Cốc, nhưng lại không lập tức cắt đứt lương thảo, không biết có ý gì.”

“Rất đơn giản.”

Phòng Thanh Vân nhìn bàn cờ: “Nếu thật sự từ bỏ tổ mạch đổi lấy Trúc Cơ đan, dù sao tổn thất cũng quá lớn, vị bệ hạ kia của chúng ta vẫn ôm một tia hy vọng vào sự đệ của ta, muốn xem hấn có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không, nếu vẫn có thể thắng trận này trong tuyết cảnh, vẫn có thể đổi ý.”

“Ta hiểu rồi.”

Cẩm Y Vệ gật đầu: “Không luận trận này thắng hay thua, người trên long ý kia ít nhất cũng có được một viên Trúc Cơ đan, thật sự đánh một nước cờ hay!”

“Đúng vậy, hấn chưa từng thua, sư phụ lão nhân gia người ở thế giới này đăng lăng tuyết đỉnh, nhưng thật ra đến chết cũng bị hấn nắm trong tay.

“Bất Hối sư đệ, Huyền Vũ doanh, thọ nguyên của sư phụ, chân của ta.....

“Từng cái từng cái, hấn chưa từng thua.

“Thế nhân đều nói ta là Phượng Sồ, ta là Phượng Sồ gì? Vẫn không tính được bằng hấn.”

Nói đến đây, dường như đụng phải uất ức, Phòng Thanh Vân ho khan càng dữ dội, cuối cùng một ngụm máu tươi phun lên bàn cờ.

“Phòng huynh, người không sao chứ?”

Cầm Y Vệ vội vàng tiến lên đỡ, cầm bừa một cái khăn đưa tới.

“Ta không sao, chứng cứ đâu?”

Phòng Thanh Vân thở hỗn hển, không đi tiếp: “Thu thập thế nào rồi?”

“Của Vân Châu mười ngày đã gần đủ, của lần này vẫn đang tìm, chắc là không có vấn đề, cho ta thêm chút thời gian.”

Cầm Y Vệ dừng lại một chút, “Hơn nữa lần này bất kể nói như thế nào, có Tào Chi ra mặt cứu người, cho dù cục diện trước mắt thật sự không thể挽 hồi, tiểu đốc sư ít nhất cũng không có nguy hiểm tính mạng.”

Hấn quay đầu, nhìn dấu chân mà Tào Chi để lại trong tuyết ở trong sân, “Nói đến vị thập nhị hoàng tử này, ta đã sớm biết, vị này mới thật sự là người có dã tâm lớn nhất, thái tử trước đây làm loạn ở Tử Vi sơn, hấn liền nhân cơ hội diệt trừ một đám lớn, đổi thành người của mình và Tấn vương lục hoàng tử.

“Nếu Nghiêm đảng bị diệt, trong triều sẽ là người của hấn và Tấn vương nhiều nhất.

“Sau đó lại mượn lực lượng của Tầm Tiên Lâu sau lưng, một khi thành công, sẽ nhanh chóng ngồi vững trên bảo tọa.

“Lần này.

“Hắn đến lôi kéo, chẳng qua là muốn để Trần Tam Thạch trở thành người của mình.”

“Đúng vậy, nhưng hắn có chút quá đương nhiên.”

Phòng Thanh Vân luôn đối đãi với người khác ôn hòa, lúc này, trong mắt xuất hiện sự sắc bén chưa từng có: “Người của độc sư phủ ta, sao có thể mãi cam chịu dưới người khác?!”

“Đúng vậy.”

Cầm Y Vệ nhìn về phía hoàng cung: “Những năm này, ta ở trong hoàng cung, tận mắt nhìn từng chuyện từng chuyện xảy ra, có mấy lần, ta uất ức đến mức muốn bỏ trốn.

“Không đúng, lúc đó ta đã thu dọn hành lý.

“Lúc đó là bốn năm trước, Long Khánh bảy mươi hai, thọ nguyên của độc sư lão nhân gia không còn nhiều, còn cần đi xử lý chuyện sát mạch và linh mạch, căn bản không làm gì được Tào Khải, hơn nữa, độc sư phủ không còn đường lui.

“Mọi người, đều rất tuyệt vọng.

“Trên dưới đều rõ, độc sư vừa chết, triều đình sẽ ra tay với Tôn gia.

“Kết quả tốt nhất, chính là chủ động đeo xích trở thành con chó nghe lời, vận khí tốt nói không chừng còn có thể lưu lại một mạng sống chật vật.

“Chỉ là đáng thương cho độc sư chỉ còn lại con trai con gái, Tôn Bất Khí không trốn được cả đời bị giam ở kinh thành, Tôn Li cũng phải gả cho hoàng thất hoặc người nào khác làm chim trong lồng.

“Thiên hạ này, vẫn là thiên hạ của Tào gia.

“Sau này Tào Khải cần, vẫn có thể giống như ‘hái thuốc’ vậy, lợi dụng con dân giúp hắn tăng cao tu vi hoặc thọ nguyên.

“Mọi thứ, đều sẽ không thay đổi.

“Cho đến tháng chạp năm Long Khánh bảy mươi hai, trước khi Vân Châu mười ngày xảy ra, Phòng huynh gửi cho ta một bức thư.

“Trong thư nói.

“Người và đốc sư, ở bờ sông Hồng Trạch, gặp một thiếu niên, thiếu niên này không giống những người khác, có lẽ hắn có thể gánh vác trách nhiệm mà đốc sư phủ chưa hoàn thành.

“Vì vậy.

“Tất cả đều có hy vọng.

“Chớp mắt đã hơn bốn năm trôi qua.

“Lão đốc sư đi rồi, tiểu đốc sư cũng có thể một mình chống đỡ.

“Nhưng ai có thể nghĩ, lần này, lại làm ra một màn kịch Quan Độ!”

Nói đến đây.

Cầm Y Vệ gần như nghiền nát răng hàm: “Mười lăm vạn tướng sĩ, họ Tào nói không cần là không cần.

“Tiểu đốc sư lần này không có nguy hiểm tính mạng là thật.

“Nhưng mà.....

“Nếu Hồng Trạch doanh bị đánh tan, đốc sư phủ thật sự không còn bao nhiêu binh mã để dùng.

“Vậy chúng ta, cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn.”

Quan Độ! Quan Độ! Quan Độ!

Phòng Thanh Vân nhìn bàn cờ dính đầy máu.

Kết quả của trận chiến Quan Độ.

Sẽ.....

Thay đổi hướng đi của thiên hạ!

Chương 819: Quan Độ Sinh Phản Ý (1)

Quan Độ.

Vùng đất hoang vu.

Trần Tam Thạch nhắm mắt tĩnh tâm, thông qua Hỏa Linh Căn hấp thu linh khí nồng đậm trong linh châu.

Linh khí như một cơn lốc không ngừng kéo theo linh khí trời đất, sau khi những sợi linh khí nhỏ bé tiến vào cơ thể, chúng lưu chuyển qua tứ chi bách hài, vận chuyển chu thiên trong kinh mạch, cuối cùng tại đan điền, luyện hóa thành một sợi khí mờ ảo, mười sợi khí mờ ảo ngưng tụ quăn lầy nhau, trở nên càng thêm chắc chắn.

Đến đây.

Trong đan điền, đã có ba sợi khí mờ ảo, chiếm một phần ba đan điền.

[Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng ba]

[Tiến độ: 0/800]

Luyện Khí tầng ba, coi như là rào cản cuối cùng của Luyện Khí sơ kỳ, vượt qua rào cản này, là có thể đột phá đến Luyện Khí trung kỳ, linh căn cũng sẽ được nâng cao tương ứng.

Ngoại trừ điều đó, sau khi Thôn Hỏa Quyết tầng ba, còn kèm theo một đạo pháp thuật, tên là “Lộng Diễm Quyết”, không thể tu luyện riêng, chỉ khi công pháp đột phá, mới có thể tăng lên một lần.

“Àm ——”

Trần Tam Thạch điều động pháp lực, trong lòng bàn tay, đột nhiên dâng lên một ngọn lửa, sau đó ngưng tụ thành cầu lửa, nhảy lên nhảy xuống, sẵn sàng lao đi.

[Pháp thuật: Lộng Diễm Quyết (nhập môn)]

[Tiến độ: Theo cảnh giới tăng lên]

[Hiệu quả: Lộng Diễm]

Nhìn nội dung trên bảng, Trần Tam Thạch thử vài lần.

Tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ bình thường, pháp thuật có thể tu luyện cơ bản cũng chỉ là loại như “Hỏa Đạn Thuật”, “Băng Chùy Thuật”, tương đối mà nói, “Lộng Diễm Quyết” tính là pháp thuật có phẩm chất khá cao.

Không chỉ có thể thông qua pháp lực trong đan điền của mình ngưng tụ ra ngọn lửa, còn có thể điều khiển ngọn lửa bên ngoài, chính là lộng diễm.

Trần Tam Thạch nhặt một đồng củi khô và củi khô, dùng bật lửa đốt lên, đợi đến khi cháy hừng hực, hần dựa vào pháp lực điều khiển, giống như “rồng hút nước” hút hết ngọn lửa vào phía trên lòng bàn tay, tích tụ thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Chỉ là tục hỏa bình thường, đừng nói là đối với tu sĩ, cho dù là đối với võ giả có cảnh giới hơi cao một chút cũng không có lực sát thương gì, tác dụng lớn nhất vẫn là dọa người.

Trần Tam Thạch lại thử dùng tiên bảo dị hỏa.

Không thành công.

Cảm giác như muốn nâng một vật nặng, do không đủ sức, nâng không lên.

Đương nhiên, đây chỉ là giai đoạn nhập môn của Lộng Diễm Quyết, theo trình độ thuần thục tăng lên, năng lực điều

khiến ngọn lửa cũng sẽ càng ngày càng mạnh, đợi đến khi nâng cao đến cực hạn, nhất định có thể không chế được dị hỏa.

Hơn nữa.

《 Thôn Hỏa Quyết 》 có ghi chép, sau khi tu luyện đến trình độ nhất định, có thể thức tỉnh thần thông, nhưng cần công pháp đầy đủ hơn, chỉ có công pháp Luyện Khí kỳ là không được.

Trần Tam Thạch lăn lộn ở Tu Tiên giới không lâu, nhưng cũng biết công pháp có thể kèm theo “thần thông”, không phải là công pháp bình thường, cũng chẳng trách lúc đầu bán đắt như vậy.

Hơn nữa, hắn đoán cùng với những pháp khí “gần như mới” trong chợ đen, mười phần tám chín đều là giết người cướp được.

“Hô ~”

Tu luyện “Đạo đồ” coi như là cách Trần Tam Thạch thư giãn, khôi phục thể lực gần như xong, hắn đứng dậy, lại cầm Long Đản Lượng Ngân Thương, múa giữa núi rừng đen kịt.

Hiện nay, Bát Cảnh Thần đã khai mở năm.

Lần lượt là Giác Nguyên Tử, Huyền Phụ Hoa, Thông Chúng Trọng, Linh Giám Sinh, Linh Mô Cái, chỉ còn lại ba tôn Cảnh Thần cuối cùng, sau khi thức tỉnh, là có thể hoàn toàn kích hoạt Thượng Bộ Cảnh Thần, bước vào cảnh giới Chân Lực.

Hạng Tủy Thần Linh Mô Cái, tiếp theo là Lữ Thần Ích Lịch Phụ.

Lữ, cũng là xương sống.

Xương sống, là căn bản hành động của cơ thể con người.

Xương sống nếu phế, thân thể trực tiếp bị liệt.

Luyện Cốt Võ Giả, bao gồm cả rèn luyện xương sống.

Nhưng đó chỉ là rèn luyện tầng ngoài cùng, cho đến khi Võ Thánh, mới thật sự là tẩy luyện, cũng thật sự là vận dụng cực hạn của thân thể.

Kèm theo 《 Long Kinh 》 thi triển từng bước một, linh khí không lúc nào không tẩy luyện thân thể, nạp vào cơ thể, vận chuyển chu thiên trong kinh mạch...

Và lại.

Cho đến khi Võ Thánh, Trần Tam Thạch mới càng thêm thể nghiệm được, tu luyện nhiều loại Võ Đạo công pháp mở rộng kinh mạch có lợi ích, như vậy đối với tẩy luyện thân thể sẽ càng toàn diện.

Tu luyện đến một khoảnh khắc nào đó.

Hắn đột nhiên cảm thấy linh khí hội tụ vào cơ thể bắt đầu chảy ngược, giống như linh căn hấp thu linh khí trời đất, xương sống cũng bắt đầu tùy ý nuốt chửng linh khí, sau đó, chính là đau đớn.

Sau khi Trần Tam Thạch bước vào cảnh giới Võ Thánh, đây vẫn là lần đầu tiên cảm thấy đau đớn trong quá trình tu luyện, nhưng điều này cũng chứng minh thân thể đang phát sinh kịch biến, hắn đã sớm quen với “đau đớn”, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ duy trì hô hấp pháp hành, cho đến khi sau lưng hắn trong xương sống, một tôn Cảnh Thần thức tỉnh, bộc phát ra ánh sáng ngọc trắng mờ mờ.

Lữ Thần, tên Ích Lịch Phụ, tự Đạo Trụ, dài ba tấc năm phân, áo trắng ngọc bích!

Khai!

[Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 72/100]

Chỉ còn lại hai tôn Cảnh Thần cuối cùng, là có thể hoàn toàn khai mở Thượng Bộ Cảnh Thần, ngưng tụ Chân Khí thành Chân Lực, trở thành võ giả cảnh giới Chân Lực.

Đến đây.

Bát Cảnh Thần khai mở sáu.

Thể phách của Trần Tam Thạch, đã được tăng cường rất lớn.

Chỉ tiếc là...

Thời gian càng ngày càng gấp gáp.

Hắn không có bao nhiêu nắm chắc có thể đột phá đến Chân Lực trước khi lương thảo cạn kiệt.

Vực Phàm và Chân Lực là khoảng cách rất lớn, hắn chỉ dựa vào Võ Đạo chắc chắn còn chưa phải là đối thủ của võ giả Chân Lực.

May mắn là hắn không chỉ là một võ giả, mà là thể pháp song tu, cho dù không giết được võ giả Chân Lực, cũng không đến mức không có sức đánh trả.

Chương 820: Quan Độ Sinh Phản Ý (2)

Thu hồi Long Đảm Lượng Ngân Thương, Trần Tam Thạch lấy ra Hắc Xà Cung, đi lại trong núi rừng, vừa luyện tập tiên thuật, vừa tìm kiếm con mồi, cho dù chút con mồi này đối với đại quân mà nói như muối bỏ biển, cũng tốt hơn là không làm gì.

[Kỹ nghệ: Bắn cung. Viên mãn (phá hạn tam giai)]

[Tiến độ: (0/2000)]

[Hiệu quả:, bắn ra bốn mũi tên cùng một lúc, không thể né tránh]

Bắn ra bốn mũi tên cùng một lúc, không thể né tránh!

Một lần kéo cung bắn ra uy lực, có thể bằng với bốn lần tấn công ban đầu.

Đương nhiên là cần thời gian tích tụ.

Cùng một lượng chân khí, hội tụ trên một mũi tên, và phân tán trên bốn mũi tên, uy lực tự nhiên là khác nhau, muốn kéo uy lực đến mức tối đa, cần có thời gian tích lũy.

Hơn nữa còn có một vấn đề, đó là mũi tên có hạn.

Mũi tên gỗ Quỷ Mạch còn lại một trăm mũi, mũi tên lưu quang đi kèm pháp khí của Hắc Xà Cung, vốn dĩ chỉ có hai mươi mũi, cái trước chỉ có thể lưu trữ chân khí, cái sau có thể mang theo sát khí của Hắc Xà Cung.

Coi như là đủ dùng, chỉ là không thể tùy ý lãng phí.

Liên tục đột phá mấy cái bình cảnh.

Trần Tam Thạch khá là sáng khoái.

Chính là, ngọn núi hắc ở không lớn, gần đây cơ bản những gì có thể bắt được đều bị hắc bắt sạch, đi dạo rất lâu, cũng chỉ tìm được một con hồ mà thôi.

Một quyền đánh chết con hồ đang ngủ say, kéo nó ra khỏi hang thu vào túi trữ vật.

Trần Tam Thạch cười Thiên Tâm, không nhanh không chậm quay về hướng doanh trại.

Trên lưng ngựa, hắc nhẹ nhàng vượt bờm ngựa như mây, trò chuyện: “Người nói xem, nếu người biết bay thì tốt rồi, nếu không, đợi ta Luyện Khí trung kỳ học được ngự kiếm phi hành, có thể sẽ không cười người nữa.”

Thiên Tâm cúi đầu đi đường.

Mơ hồ.

Trần Tam Thạch dường như nghe thấy một tiếng hừ lạnh.

Hắc nghe nói, linh thú, yêu tộc tuổi thọ thường rất dài, bất kể như thế nào, chiến mã coi như có thể bầu bạn với hắc rất lâu.

Từ Bà Dương bắt đầu, đại chiến nhỏ lớn cũng là bạch học mã cùng hắc trải qua.

Lần này Quan Độ, chỉ sợ lại là một trận chiến tuyệt cảnh.

Càng ngày càng gần thành trì, trong đầu Trần Tam Thạch cũng từ tu luyện, chuyển thành chiến sự nghiêm trọng, lương thảo trong thành một ngày ít hơn một ngày, cứ tiếp tục như vậy, thật sự chỉ có tử vong từ từ.

Trên thực tế, sau trận chiến Hoang Nguyên, hắc đã tìm được sơ hở của Binh Tiên Hàn Tương, lại không nói đến bây

giờ, cơ hội công kích sơ hở này, vẫn chưa xuất hiện.

“Ong!”

Ngay lúc Trần Tam Thạch đang suy nghĩ sách lược phá địch, đột nhiên cảm giác được phía sau có người đang đến gần, linh quang lóe lên, Hắc Xà Cung lặng lẽ xuất hiện, mũi tên lưu quang chỉ về phía trời, chuẩn bị bắn.

Chỉ thấy.

Trong bầu trời đêm.

Một nam tử có khí chất thoát tục mang theo tiên khí ngự kiếm mà đến.

Luyện Khí viên mãn!

Trần Tam Thạch cũng không sợ, sáu tôn Bát Cảnh Thần của hắn đã khai mở, cho dù đánh không lại, cũng có thể tự bảo vệ mình rồi đi, huống chi tiếng còi vang lên không lâu, Vương Tuấn và những người khác sẽ đến đây.

“Huynh đài cũng không hỏi xem ta là ai, cứ vội vã ra tay như vậy?”

Nam tử hai tay chấp sau lưng, khinh thường nhìn mặt đất.

Đối phương đã nói như vậy, vậy thì chứng minh không phải triều đình, cũng không phải người của Lạc Diệp Cốc.

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Huynh đài có lời thì nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng?”

“Tại hạ là lâu chủ Tầm Tiên Lâu, Thôi Tử Thần.”

Người đàn ông tự báo tên trong gió đêm.

“Tầm Tiên Lâu?”

Trần Tam Thạch gần như không cần suy nghĩ, đã đoán được người này là ai phái đến.

Thập nhị hoàng tử, Tào Chi.

Ngay tại núi Tử Vi, hắn đã phát hiện Tào Chi và Tầm Tiên Lô có quan hệ không cạn, chỉ là không nghĩ tới, lâu chủ của Tầm Tiên Lô vậy mà có tu vi Luyện Khí viên mãn, xem ra nội tình ngàn năm, tất nhiên là có trọng bảo.

“Trần huynh yên tâm, Thôi mỗ không phải đến vì hai tên phản đồ của Tầm Tiên Lô.”

Thôi Tử Thần thản nhiên nói: “Thôi mỗ lần này, là cố ý trợ giúp ngươi.”

“Giúp ta?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Ngươi muốn giúp như thế nào?”

“Cứu mạng của ngươi.”

Thôi Tử Thần nhìn về phía Quan Độ, ngữ khí tự nhiên nói: “Phía trước Quan Độ có truy binh phía sau không có đường lui, ngày lương thảo cạn kiệt, chính là ngày chết của ngươi. Cho nên, ngươi không cần phải ở đây lãng phí thời gian nữa, trực tiếp đi theo ta rời đi, chỉ có ta mới có thể an toàn đưa ngươi đi.”

“Rồi, đi đâu?”

Trần Tam Thạch thu hồi Hắc Xà Cung: “Kính thành?”

“Trần huynh quả nhiên thông minh.”

Thôi Tử Thần thúc giục nói: “Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi.”

“Miễn đi.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Trần Tam Thạch ta là người cầm quân, trong đầu không có hai chữ ‘bỏ trốn’.”

“Ồ?”

Thôi Tử Thần chế nhạo: “Cho dù là chết trận?”

“Cho dù là chết trận.”

Trần Tam Thạch đưa ra câu trả lời chắc chắn: “Người nếu thật lòng giúp ta, không bằng ở lại trợ trận.”

“Trợ trận?”

Thôi Tử Thần cười lạnh: “Phía sau có người muốn các người chết, ta cho dù muốn trợ trận, chỉ sợ cũng là vô công vô ích.”

“Cuối cùng là không muốn...”

Trần Tam Thạch dừng một chút, chất vấn: “Hay là không nguyện?”

Vào khoảnh khắc người này xuất hiện, hắn đã biết Tào Chi muốn làm gì.

Chẳng qua, là muốn đưa hắn đến kinh thành giúp đỡ đảo ngược họ Nghiêm, sau đó, trong triều đình chỉ có một mình Tấn Vương độc tôn.

Hơn nữa...

Tào Chi có lẽ chưa chắc đã hy vọng trận chiến này thắng.

Bởi vì đảo ngược họ Nghiêm cần chứng cứ.

Còn có chứng cứ gì, tốt hơn so với mười lăm vạn người bị giết ở Quan Độ?!

Giống như.

Trong tay đảng cũ thái tử có chứng cứ mười ngày ở Vân Châu, nhưng lại không ngăn cản chuyện này phát sinh, bọn họ cần người chết, cần kẻ địch phạm sai lầm, càng cần nắm giữ “nhược điểm” của kẻ địch trong tay.

Chương 821: Quan Độ Sinh Phản Ý (3)

Lại là “đấu tranh đảng phái”!

Tranh tới tranh lui, nói đến cùng vẫn là vì ngôi vị hoàng đế.

Sau khi Tu Tiên giới dung nhập, ở một mức độ nào đó mà nói, “ngai vàng” có ý nghĩa lớn hơn, bởi vì ai ngồi ở vị trí đó, thì có tư cách đi tranh đoạt tài nguyên của toàn bộ Đông Thắng Thần Châu.

Thôi Tử Thần lại mở miệng: “Nói như vậy, ngươi không muốn đi?”

“.....”

Trần Tam Thạch không để ý tới nữa, cười Thiên Tâm rồi đi.

“Hy vọng ngươi suy nghĩ cẩn thận.”

Phía sau, Thôi Tử Thần vẫn vang lên: “Lúc nào nghĩ thông suốt, thì lúc đó đến tìm ta.

.....

“Ong ong ——”

Cửa thành mở ra.

Trần Tam Thạch đi thẳng đến quân doanh.

Trên đường đi, không ít binh sĩ Đốc Tiêu Quân nhìn thấy hắn sau đó đều nhường đường, rồi nhỏ giọng thì thầm.

Những binh sĩ này tự cho là âm thanh rất nhỏ.

Nhưng thật ra Trần Tam Thạch nghe rõ ràng.

“Ta, ta nghe nói, lương thực của chúng ta sắp ăn hết rồi.”

“Người làm sao biết được?”

“Ta tận mắt nhìn thấy, chủ bạ của kho lương đặt lương thực ở bên ngoài, nhìn như rất nhiều, thật ra căn bản là không còn lại bao nhiêu.”

“Chuyện lương thảo là nhỏ, chuyện Tam Phủ là lớn! Các người đều không biết đúng không, Tam Phủ phản quốc, bây giờ, đã chặn chúng ta ở Quan Độ rồi!”

“Thật hay giả?”

“Ngàn thật vạn thật!”

“.....”

Mặc dù Trần Tam Thạch đã ra lệnh, không được tiết lộ tin tức gần đây cho binh sĩ.

Nhưng giấy không gói được lửa, chung quy sẽ có một ngày lộ ra.

Tình hình càng ngày càng không lạc quan.

Trở lại trung quân đại tướng.

Trần Tam Thạch nhìn thấy Vương Tuấn đang ở đây chờ đợi, hắn vừa ngồi vào soái vị, vừa mở miệng hỏi: “Tam Phủ thế nào rồi?”

“Phản rất kiên định, nhất là thủ tướng.”

Vương Tuấn hơi lắc đầu: “Cho dù là mở ra giá cao hơn Lạc Diệp Cốc, cũng không thể khiến bọn họ động tâm.”

“Điều này cũng bình thường.”

Sở Sĩ Hùng nói: “Bọn họ cũng rất rõ ràng, phản rồi hàng phục lại vô luận như thế nào cũng sẽ không có kết cục tốt.”

Vương Tuấn tiếp tục nói: “Trần Nam Vương của các người cũng điều động một bộ phận binh mã đi công đánh, nhưng cơ bản là không có tác dụng thực chất, trước khi lương thảo cạn kiệt, gần như không thể nào chiếm được.

“So với việc trông cậy vào cái này.

“Gần đây bên trong quân đội Tây Tề, lại có mấy người có ý định đầu hàng, đây là danh sách và thư tín qua lại, người có thể xem.”

Trần Tam Thạch nhận lấy mật tín, lần lượt xem qua.

“Có một tu sĩ Lạc Diệp Cốc Yên Ứng Lễ, tình huống giống như Mã Trăn, vì sự phồn vinh của gia tộc, nguyện ý làm nội ứng cho chúng ta, điều kiện Thăng Vân Tông của chúng ta cũng có thể đồng ý. Nhưng địa vị của hắn không cao, phụ trách phối hợp du kỵ binh tuần tra, cơ bản là không thể cung cấp tình báo quan trọng cho chúng ta.

“Thêm mấy tham tướng nữa, phần lớn đều là con cái có linh căn, nhưng tư chất bình thường, không được vào Lạc Diệp Cốc, cho nên muốn đến Thăng Vân Tông.

“Cũng có người là ở trong nội bộ đấu tranh, tiền đồ không rõ, muốn mưu cầu một tiền đồ.

“Đáng chú ý nhất, là một mưu sĩ tên là ‘Liệu Phương’.”

“Người này ta biết.”

Sở Sĩ Hùng nhận lấy lời nói, nói: “Cái ‘Liệu Phương’ này ở Tây Tề cũng coi như là một nhân vật, được coi là quân sư hàng đầu của Tây Tề, thường được gọi là ‘quân sư áo trắng’.

“Chỉ là những năm gần đây... .. Danh hiệu này đã rơi vào tay đại nhân.

“Hắn từng còn lớn tiếng nói muốn tự tay bắt sống đại nhân.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch có hứng thú hỏi: “Vậy tại sao hắn lại viết thư qua lại với chúng ta?”

“Bởi vì Hàn Tương.”

Vương Tuấn giải thích nói: “Trận chiến này vốn dĩ, là Chung Vô Tâm và Liệt Phương chỉ huy chung, kết quả sau khi ‘Bình Tiên’ Hàn Tương đến, không chỉ lấy đi quyền chỉ huy, còn đuổi hắn đến hậu phương quản lý lương thảo.”

Lương thảo.

Chính là mấu chốt của trận chiến này!

Không chỉ là lương thảo của Đại Thịnh Triều sắp đứt, lương thảo của Tây Tề cũng rất thiếu!

Hiện nay, mùa thu hoạch vừa mới trôi qua không lâu, coi như là còn có thể cướp được một ít lương thực.

Nhưng Trần Tam Thạch có thể khẳng định, tuyệt đối cũng là lần cuối cùng.

Nếu có thể nghĩ cách phá hủy số lương thảo này, tốc độ sụp đổ của Tây Tề chỉ nhanh hơn Đại Thịnh.

“Có thể tìm được không?”

Trần Tam Thạch nhìn chằm chằm vào bản đồ hỏi.

“Lần trước người nói, bọn họ có khả năng lớn nhất là tích trữ lương thảo ở một trong ba nơi là Ô Thành, Vân Cư Phủ, Lô Phủ, sự thật cũng chính xác là như vậy.”

Vương Tuấn từ từ nói: “Thời gian này, ta vẫn luôn phái đạo hữu ở trên cao mạo hiểm bị vây giết đi điều tra, cộng thêm trinh sát mặt đất, có thể xác định, mấy ngày gần đây Tây Tề quả thực đang điều động lương thảo đến những nơi này.”

“Đồng thời?”

Đồng Hiếu Sơ nửa đường đi vào, nghe được một lúc lâu cuối cùng mở miệng nói: “Hàn Tương này, là không chuẩn bị bỏ tất cả trứng gà vào một giỏ à.....”

“Không.”

Trần Tam Thạch quả quyết nói: “Hơn chín mươi phần trăm lương thảo, chính là ở trong một trong ba thành, không thể phân tán, các ngươi nhìn lại địa hình cho kỹ.”

“Thật đúng là.”

Đồng Hiếu Sơ sờ cằm, lẩm bẩm nói: “Ba tòa thành trì này và lương đạo của bọn họ cách nhau rất xa, nếu chia ra tích trữ thì chỉ tạo ra tổn thất lớn hơn, bọn họ không thể lãng phí như vậy.”

Chuyện lương thảo, cho dù là tu sĩ cũng không có cách nào.

Tu sĩ có túi trữ vật không sai, nhưng không gian của túi trữ vật cũng không phải là vô hạn, so với tiêu hao hàng ngày như núi của ba mươi vạn đại quân, tác dụng rất nhỏ bé.

“Ý của Đốc Sư.” Sở Sĩ Hùng nói:

“Là Hàn Tương đang bố trí trận nghi binh? Cố ý mê hoặc chúng ta?”

“Nếu thật là như vậy.

“Muốn làm rõ lương thảo ở đâu.

“Chỉ sợ.....

“Chỉ có thể trông cậy vào cái Liệu Phương kia.

Chương 822: Quan Độ Sinh Phản Ý (4)

“Vương Tuấn tiên sư, hắn nói như thế nào?”

“Người này rất tham lam, yêu cầu rất nhiều.”

Vương Tuấn khịt mũi coi thường nói: “Đầu tiên là muốn công danh tước vị của phạm tặc, sau đó tra ra mình có linh căn trung phẩm, còn muốn một đồng lớn tài nguyên tu luyện, cũng không nhìn xem mình bao nhiêu tuổi, sớm đã không kịp rồi.”

“Người này không phải thứ tốt lành gì.”

Đồng Hiểu Sơ cũng nói theo: “Không nói là tham tiền, còn cực kỳ háo sắc, nhất là chuyện cướp đoạt dân nữ, hắn là thích nhất, cũng chính là bởi vì có thể đánh giấc, mới có thể ngồi ở vị trí cao.”

“Viết thư cho hắn đi.”

Trần Tam Thạch nói: “Chuyện lớn không thể xem xét nhân phẩm. Thôi, ta tự viết.”

.....

Quân đội Tây Tề.

“Bốp ——”

Liệu Phương say khướt nặng nề đập chén rượu xuống.

“Đại nhân, ngài uống ít thôi.”

Một phó tướng khuyên nhủ nói.

“Ta đường đường áo trắng, dựa vào cái gì lại rơi vào tình cảnh trông coi lương thảo cho Hàn Tương kia? Dựa vào cái

gì?!”

Liệu Phương chỉ cảm thấy uất ức: “Lão tử nam chinh bắc chiến nhiều năm như vậy, lớn nhỏ đánh qua bao nhiêu trận thắng? Có điểm nào thua kém họ Hàn, hắn nói mình là ‘Bình Tiên’ chính là Bình Tiên rồi? Ta, ta vẫn là tổ tiên của hắn đây, ta là tổ tiên của hắn!”

“Đại nhân.....”

Phó tướng muốn ngăn cản, nhưng bị đẩy ra.

Liệu Phương phần nộ bất bình tiếp tục nói: “Kết quả thì sao? Đánh đến bây giờ, không phải vẫn giằng co sao? Nếu đổi thành ta, đã sớm bắt sống được tên áo trắng giả Tam Thạch kia rồi!”

“Àm ——”

Đang mắng rất hăng say.

Cửa phòng bị người ta đá văng.

Một tên tu sĩ ngửi thấy mùi rượu đầy phòng, cau mày quát lạnh: “Hàn sư huynh ba lần bốn lượt ra lệnh, trước khi chiến sự kết thúc tất cả mọi người không được uống rượu, Ô Thành là nơi trọng yếu của lương thảo, càng nên nghiêm khắc chấp hành!”

“Không để lão tử chỉ huy, lão tử uống chút rượu thì sao?!”

Liệu Phương đột nhiên đứng lên, “Ít ở đây chọc giận lão tử, ngươi tin không, ta ‘Phượng Áo Trắng’ búng ngón tay một cái, là có thể khiến ba mươi vạn đại quân của các ngươi tan thành mây khói?!”

“Keng ——”

Lời còn chưa dứt.

Linh quang lóe lên.

Liền có một thanh phi kiếm rơi trên cổ của Liễu Phương, da thịt tiếp xúc với lưỡi kiếm sắc bén, chảy ra máu tươi đỏ thẫm, rượu của hắn lập tức tỉnh hơn phân nửa.

“Phế vật phạm tục!”

Tu sĩ cuối cùng vẫn không hạ thủ: “Nếu không phải lưu lại người còn có tác dụng, bây giờ đã giết người rồi! Sáng sớm ngày mai, nếu người còn không tính toán xong sổ sách lương thảo, thì chờ chết đi!”

Nói xong, hắn vung tay áo rời đi.

“A.....”

Liệu Phương ngồi phịch xuống đất, dùng tay che cổ đang chảy máu, trước tiên là hoảng sợ thờ hồn hển, ngay sau đó hoảng sợ dần dần chuyển thành phẫn nộ: “Quá đáng, quá đáng!”

“Đại nhân, nhìn một chút đi.”

Phó tướng bắt đắc dĩ nói: “Chúng ta dù sao cũng phải dựa vào những tiên sư này đánh giặc.”

“Cút, người cũng cút cho ta!”

Liệu Phương đuổi người ra ngoài, chỉ cảm thấy ủy khuất đến cực điểm.

Ước chừng nửa tiếng sau.

Lại có lão giả tóc bạc trắng, lặng yên không tiếng động xuất hiện trong phòng.

Chính là tu sĩ Yên Ứng Lễ đã đầu hàng Đại Thịnh, hắn mở miệng nói: “Như thế nào, Vương Tuấn đạo hữu để cho ta hỏi người đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

“Điều kiện của ta, bọn họ đều đồng ý sao?!”

Liệu Phương mắg chửi nói: “Vương Tuấn kia keo kiệt, ta dựa vào cái gì cứu bọn họ?!”

“Đồng ý rồi, không chỉ đồng ý, Trần Tam Thạch còn tự mình viết cho người một bức thư.”

Yến Ứng Lễ nói ném ra một phong thư: “Tự mình xem kỹ đi.”

“Ai? Họ Trần kia?!”

Lúc này Liệu Phương mới cầm lấy thư xem, ngay sau đó cười nhạo nói: “Không phải nói hấn lợi hại sao? Cuối cùng, vẫn là cầu ta làm việc?! Ai mới thật sự là áo trắng?!”

“Mau suy nghĩ cho kỹ đi.”

Yến Ứng Lễ nhắc nhở nói: “Nếu muộn, những điều kiện này của người có thể sẽ không còn nữa.”

.....

Thời gian như ngựa, lướt qua.

Hai quân ở trong trạng thái đối đầu căng thẳng, trong chớp mắt lại qua hai tháng.

Khoảng cách lương thảo của Đại Thịnh Triều cạn kiệt, chỉ còn lại một tháng cuối cùng.

Nơi hẻo lánh.

Trần Tam Thạch không bối vì lo lắng mà rối loạn, ngược lại mỗi ngày xử lý xong những việc quân sự cần thiết, sẽ tìm một chỗ tu luyện, ngày qua ngày, cực kỳ bình tĩnh.

Trong mắt người ngoài, dường như trong mắt hấn căn bản là không có cuộc chiến tranh này.

Cảnh Thần của cơ thể con người, lần lượt đại biểu cho các bộ phận của con người, nhưng không đơn thuần chỉ là cơ quan này, ví dụ như Mục Thần Linh Giám Sinh, không phải là nói,

hai mắt là thần, mà là trong vị trí mắt này, bao hàm thần lực, ẩn giấu một tôn “Cảnh Thần”, chỉ là ngủ say ở vị trí này mà thôi.

Cho nên, nếu nói chính xác hơn, có thể nói là “Thần trong mắt”.

Hiện tại, Trần Tam Thạch đang luyện tập “Ty Thần” của Thượng Bộ Bát Cảnh Nguyên thứ bảy cũng không lợi hại, không phải thật sự là luyện mũi, mà là Cảnh Thần ở vị trí này.

Cơ thể con người âm dương cân đối, bao hàm vạn vật, tiềm lực cũng là vô tận, những Cảnh Thần này liên kết lại với nhau theo đạo vị đặc thù, mới có thể thi triển ra lực lượng.

Từng trận linh khí bắt đầu hội tụ ở vị trí khoang mũi của Trần Tam Thạch, trong đó dường như có một cây khô, dưới cơn mưa phùn, dần dần khôi phục, lại đâm rễ nảy mầm, sau đó trưởng thành mạnh mẽ.

Cho đến khi đột nhiên sáng lên một đạo linh quang xen lẫn ba màu xanh, vàng, trắng.

Ty Thần, tên Trọng Long Ngọc, tự Đạo Vi, dài hai tấc năm phân, áo màu xanh vàng trắng;

[Công pháp: Long Kinh (chưa nhập môn)]

[Tiến độ: 86/100]

Bát Cảnh Thần, khai mở bảy!

Chỉ còn lại một tôn Cảnh Thần cuối cùng, sau khi khai mở, là có thể bước vào cảnh giới Chân Lực.

Chương 823: Quan Độ Sinh Phản Ý (5)

Thời gian, cũng chỉ còn lại một tháng!

Trần Tam Thạch tiếp theo chuẩn bị không ngủ không nghỉ, không biết có kịp hay không.

Hắn thu hồi trường thương, cưỡi ngựa trắng trở về thành.

Lúc sắp đến cửa thành, vừa vặn gặp một đội binh sĩ trở về, đại khái mười mấy người, người dẫn đầu là một tham tướng, trên lưng ngựa của bọn họ có người chở lương thực, có người buộc gà vịt, thậm chí còn dắt một con bò.

“Trần, Trần soái?”

Tham tướng giật mình, hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ gặp được đại soái ở đây, bọn họ vội vàng xuống ngựa chấp tay nói: “Ra mắt đại soái!”

“Các người.”

Ánh mắt Trần Tam Thạch quét qua mọi người: “Đồ từ đâu mà có?”

Ánh mắt của mọi người né tránh.

“Đại soái.....”

Tham tướng ấp úng nói: “Đi săn, chúng ta lên núi đi săn.”

“Trên núi.”

Trần Tam Thạch dừng một chút, “Còn có thể săn được lương thực?!”

“Bịch!”

Tham tướng quỳ xuống đất: “Đại, đại nhân, chúng ta là đi đến nhà dân gần đây mua.”

“Là mua?”

Trần Tam Thạch nhìn vết máu dính trên áo giáp của một người trong đó: “Hay là cướp?”

“Người đâu!”

“Bắt tất cả bọn họ cho ta!”

Trong thành, lập tức có người không chế bọn họ.

Chuyện này cũng rất nhanh điều tra rõ.

“Lương thảo của chúng ta nói là có thể duy trì một tháng, nhưng thật ra một tháng trước đã bắt đầu giảm cung ứng, nửa tháng gần đây, các huynh đệ càng là gần như không ăn no.”

Đằng Lạc bầm báo nói: “Cho nên, những người này chạy đến thôn trang mua lương thực, nhưng trước khi khai chiến, lương thực đã sớm bị cướp đi, dân chúng ngay cả lương thực cũng rất khó khăn, đâu có dư để bán... .. Mấy huynh đệ kia liền động thủ cướp đoạt, không cẩn thận, đã đánh chết một ông lão.”

“Chém đi.”

Trần Tam Thạch hạ lệnh nói: “Nói cho tất cả mọi người, ai dám đi cướp một hạt lương thực của dân chúng, đều có kết cục như vậy.”

“Chém mười lăm người?”

Đằng Lạc vội vàng nói: “Trong đó còn có một tham tướng, trước đây cũng là lập qua công lao.”

Trần Tam Thạch không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta biết rồi.”

Đằng Lạc đâu còn dám nói thêm, chỉ có thể đi xuống chấp hành.

Tư tưởng giặc cướp, không thể có!

Một khi tư tưởng này lan tràn, bất kể là binh lính tinh nhuệ đến đâu, lập tức sẽ biến thành giặc cướp, ô hợp, không chịu nổi một kích!

Hơn nữa nói khó nghe một chút.

Trong nhà của dân chúng địa phương có thể có bao nhiêu lương thực?!

Cho dù là đại quân cướp sạch bọn họ, có thể chống đỡ được mấy ngày?

Mang theo thói quen này, chỉ khiến cho sụp đổ càng nhanh!

“Sau khi chém đầu.”

Trần Tam Thạch bổ sung nói với những người khác: “Đầu người treo ở cửa thành để thị chúng, cướp bao nhiêu lương thực thì trả lại, nhất là nhà nào chết người, bồi thường đến khi hài lòng. Chuyện này, phân phó Vương Lực đi làm.”

“Vâng!”

“Liệu Phương kia thế nào rồi?”

Trần Tam Thạch hỏi.

“Hồi bẩm Đốc Sự.”

Đồng Hiểu Sơ trả lời nói: “Còn chưa có hồi âm, tin tức hẳn là đã sớm đưa cho hắn, cũng không biết tại sao hắn cố ý kéo dài không trả lời.”

“Vậy còn là vì cái gì.”

Vương Tuấn hừ lạnh nói: “Muốn lợi ích nhiều hơn.”

Trong chớp mắt.

Lại qua mấy ngày.

Trần Tam Thạch mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai tiếng, những thời gian khác đều đang tu luyện.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lương thực binh sĩ có thể chia được càng ngày càng ít, loạn tượng cũng bắt đầu càng ngày càng nhiều.

Bọn họ không dám đi cướp nữa, dứt khoát đào ngũ.

Hồng Trạch Doanh không có vấn đề, vẫn luôn duy trì không động như núi.

Nhưng Đốc Tiêu Quân đã ăn thua thiệt nửa năm, lại bị vây ở đây nửa năm, cộng thêm biết được lương thảo cạn kiệt, hậu phương phản loạn không có đường lui, sĩ khí đã sớm rơi xuống đáy.

Cơ bản là mỗi ngày đều có người muốn chạy trốn.

“Đốc Sư.”

Đồng Hiểu Sơ vất vả lắm mới xử lý xong một nhóm người, đi vào trong trung quân đại tướng, đầu bù tóc rối nói: “Không được, lương thảo chỉ đủ hai mươi mấy ngày cuối cùng, đã không giấu được rồi.

“Bây giờ bọn họ không chỉ là chạy trốn, còn có không ít tướng lĩnh trung tầng nhận được thư khuyên hàng của Tây Tề, ngày hôm qua lúc tuần tra ở bên ngoài, một tiên sư Tây Tề đã chết, trong túi trữ vật của hắn, chứa đầy mật tin liên lạc với tướng lĩnh của quân ta, cứ tiếp tục như vậy, mười lăm vạn đại quân, ít nhất có bốn vạn người sẽ làm phản!”

Bốn vạn người.

Nghe thì không lớn, nhưng mà xuất hiện ở, vấn đề liền lớn.

“Xào xạc ——”

Đằng Lạc cầm một cái túi vải gai, từ bên trong đổ ra các loại mật tín: “Đều là những thứ này, có cần động thủ trước, ngăn cản bọn họ làm loạn không?”

Trần Tam Thạch vốn dĩ định tu luyện, bắt đắ dĩ phải dành thời gian: “Cầm thư, tập hợp tất cả mọi người đến diễn võ trường.”

“Trần Độc Sur, chuẩn bị giết gà dọa khỉ?”

Đồng Hiểu Sơ có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Cũng tốt, chung quy là có thể chấn nhiếp bọn họ.”

Mấy tiếng sau.

Lúc hoàng hôn, trên diễn võ trường.

Mười lăm vạn đại quân tập trung trước khi trời tối.

Trong đó.

Tham tướng trở lên và quan văn trong quân, đều bị tập trung ở phía trước nhất.

Sau khi bọn họ đến đủ.

Một bộ áo trắng trong gió đêm đi lên đài cao, dưới chân hắt, là từng đống mật tín.

Nhìn thấy.

Mấy tham tướng lập tức đổ mồ hôi lạnh.

“Những thứ này!”

Đồng Hiểu Sơ đứng ở bên người áo trắng, tùy ý cầm mấy bức thư giơ cao lên: “Là thứ gì, ta nghĩ một vài người trong các ngươi, hẳn là rất quen thuộc chứ?!”

“Một đám hỗn trướng!”

“Nuôi binh ngàn ngày dùng binh một giờ!”

“Triều đình Đại Thịnh của ta, cung cấp lương bổng cho các người, truyền Võ Đạo cho các người, còn cho các người được liệu, hiện nay chính là lúc báo đáp triều đình, các người những thứ vong ân phụ nghĩa này, vậy mà lại nghĩ đến việc đầu hàng!

“Độc Sư!

“Hạ lệnh đi, đem những lá thư này mở ra, chém từng người một!”

Chương 824: Quan Độ Sinh Phản Ý (6)

Nghe vậy.

Tay của những tham tướng kia đều đặt lên đao đeo bên hông, chỉ đợi liều chết một phen.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lời nói tiếp theo của áo trắng lại hoàn toàn trái ngược với những gì bọn họ tưởng tượng.

“Đốt đi.”

“Cái gì?”

“Đều đốt đi.”

Trần Tam Thạch lặp lại nói.

“Đề đốt thì đốt, đâu ra nhiều lời vô ích như vậy.”

Nhìn thấy Đồng Hiểu Sơ không phản ứng lại, Sở Sĩ Hùng trực tiếp ném ngọn đuốc trong tay lên đồng thư.

Dưới ánh mắt của mọi người, những thứ vốn nên là chứng cứ tội chết bị chém đầu, toàn bộ hóa thành tro bụi.

Những tham tướng và quan văn kia cúi đầu, che giấu sự yên lặng trong con người.

“Thư, ta chưa xem.”

Trần Tam Thạch mở miệng, dường như không có gào thét, nhưng âm thanh bình tĩnh truyền khắp mọi góc ngách: “Cho nên các người có thể yên tâm, không ai sẽ tìm các người gây phiền toái.

“Các ngươi muốn sống, ta có thể hiểu.

“Tình huống trước mắt, các ngươi những hàng tướng này, trong tình huống bất đắc dĩ đi Tây Tề, cho dù sống sót, sau này còn có tiền đồ để nói sao? Ai, sẽ trọng dụng phản đồ!

“Nhưng ngược lại!

“Nếu các ngươi kiên trì thêm một chút nữa, lập tức sẽ đón lấy cơ hội lập công!”

Lập công?!

Hơn mười vạn người.

Từ tướng lĩnh đến binh lính đều nhìn nhau, bọn họ rõ ràng đã đến tuyệt cảnh mới đứng, ở đâu ra cơ hội lập công?

“Tuyệt cảnh?”

Trần Tam Thạch dường như xuyên thấu nội tâm của bọn họ: “Không! Là phản kích tuyệt địa! Ba mươi vạn đại quân Tây Tề, trong mắt Trần mỗ, đã là một ngọn núi xác chết rồi!”

Lời này vừa nói ra.

Toàn trường xôn xao.

Rõ ràng là tử cảnh, tại sao trong miệng vị đại soái này, nghe lại hoàn toàn trái ngược?!

“Trần mỗ, chưa từng nói dối cấp dưới!”

Âm thanh của Trần Tam Thạch mạnh mẽ vang dội: “Ta, đã từng thua chưa?!”

Thật sự là.....

Chưa từng!

Binh sĩ của Đốc Tiêu Quân, cho dù là không quen thuộc với Trần Tam Thạch, cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Áo trắng, thật sự là chưa từng thua.

Lần này Tây chinh, mặc dù không đánh thắng trận, nhưng cũng vẫn luôn là giằng co.

Có điều là.....

Hiện tại không có lương thực, cũng không có đường lui, đánh cũng không đánh lại, làm sao mà thắng?!

“Mười lăm ngày!”

Ngay lúc bọn họ bán tín bán nghi.

Âm thanh như tiếng chuông lớn lại vang lên, chấn động đến mức lỗ tai ù ù.

“Chậm nhất là mười lăm ngày!”

“Ta có thể đánh bại Tây Tề, quyết không nuốt lời!”

“Mười lăm ngày sau, nếu không thể đánh bại địch quân, là chạy là hàng, ta tuyệt đối không cản các ngươi!”

“Nhưng trong mười lăm ngày!”

“Ai còn dám dao động quân tâm, vi phạm quân kỷ, đều tru di cửu tộc!”

“Là đi theo ta lập công, hay là làm phản đồ chó săn, các vị huynh đệ, tự mình chọn đi!”

Nói xong.

Trần Tam Thạch không nói thêm một câu nào, xoay người rời đi, biến mất không thấy.

Để lại hơn mười vạn đại quân, ở trong chấn động không có hồi phục lại.

Mười lăm ngày?

Sau mười lăm ngày?

Bọn họ có thể thắng?

Vậy thì nửa năm trước là chuyện gì.

Đội cơ hội chiến đấu?

“Vô nghĩa, đương nhiên là đội cơ hội chiến đấu!”

Binh sĩ của Hồng Trạch Doanh, lại lần lượt mở miệng nói chuyện.

“Xem xem Đốc Tiêu Quân các người không có chí khí gì!”

“Năm đó, lão tử ở ngoài thành Lương Châu! Tám trăm nghìn sát, giết hai vạn người!”

“Người cứ tính theo tỷ lệ này! Tám trăm người giết hai vạn, chúng ta có mười lăm vạn người, có thể giết bao nhiêu?!”

“Tính như thế nào?”

“Đếm ngón tay mà tính!”

“Các người quên rồi sao? Lúc Đốc Sư đại nhân vừa đến Bính Châu, từng đối thoại với Hàn Tương kia, lúc đó hẳn liền nói, Hàn Tương thua chắc rồi!”

“Cho nên kéo dài đến bây giờ, chẳng qua là đang đợi cơ hội chiến đấu mà thôi.”

“Đây tính là cái gì!”

“Nhớ năm đó, ở Minh Châu.....”

“Còn có ở Hồ Lao Quan!”

“.....”

“Dù sao, lúc này ai chạy người đó thật sự là đồ ngu.”

“Tiếp theo, lập tức sẽ thăng quan phát tài ~”

Binh sĩ của Hồng Trạch Doanh, có lẽ là cố ý, có lẽ là vô ý mà sống động kể lại mỗi lần thắng lợi kinh tâm động phách

trước đây.

“Cũng đúng.”

“Trần soái đã nói, mười lăm ngày cuối cùng.”

“Nếu không có nắm chắc, hẳn chắc chắn không dám nói như vậy.”

“.....”

Các loại nguyên nhân cộng lại, binh sĩ của Đốc Tiêu Quân dần dần có tín niệm kiên trì tiếp, quân tâm ổn định lại.

.....

“Độc Sư, tại hạ bội phục.”

Đồng Hiểu Sơ chặt chẽ đi theo sau lưng áo trắng: “Ta còn tưởng rằng người muốn thu thập những tên kia, kết quả trực tiếp đốt thư, thật sự là diệu chiêu à!”

Trần Tam Thạch bước nhanh về phía trước, nói: “Từ hôm nay trở đi, không cần tiết kiệm lương thực nữa, mỗi ngày để các huynh đệ ăn no.”

“Vậy mười lăm ngày sau?”

Đồng Hiểu Sơ và những người khác, vẫn là lo lắng bất an.

“Mười lăm ngày sau, định thắng bại.”

Trần Tam Thạch đi vào trong trướng.

Hắn chỉ cần, xác định được vị trí đối phương cất giữ lương thảo, là có thể trực tiếp đánh vào sơ hở của Hàn Tương.

Thời gian này.

Hắn lại nhiều lần nghiên cứu bản đồ, cộng thêm tình báo thu thập được.

Cơ bản là có thể loại trừ Vân Cư Phủ, xác định lương thảo nhất định là ở trong Ô Thành hoặc là Lô Phủ, cái trước bảy

phần, cái sau ba phần, thời điểm cần thiết, cũng chỉ có thể chọn cái có tỷ lệ lớn hơn để đánh cược.

Lại qua mấy ngày.

“Liệu Phương hồi âm rồi.”

Vương Tuấn trực tiếp ngự kiếm bay đến trong đại trường mới dừng lại, hắn lấy ra một bức mật thư: “Tên kia yêu cầu rất nhiều, sau khi ta đồng ý hết, mới coi như là đồng ý tới đầu hàng, các người tự mình xem đi.”

Đồng Hiểu Sơ và những người khác đơn giản xem một chút, lập tức nổi giận.

“Hầu tước cũng thôi, thật sự có thể giúp chúng ta phản kích cũng coi như thích hợp, hắn còn yêu cầu trong vòng năm năm phong quốc công, tại sao không trực tiếp muốn một vương gia dị tính?!”

“Những tài nguyên tu tiên này yêu cầu ta xem không hiểu, nhưng nhìn tên cũng biết là sư tử há miệng rộng!”

“Nhất là.....”

“Quá đáng nhất chính là, hắn vậy mà muốn Trần Độc Sư mặc áo đen đi nghênh đón!”

“Con chó này.”

Vương Trục nhỏ cõ đuôi chó trong miệng: “Ta nghe hiểu rồi, trước đây hắn không có cái ngoại hiệu gì, gọi là ‘quân sư áo trắng’, lão già này để mặc áo đen, chính là đang sỉ nhục người, quả thực là quá đáng!”

Hắn nói: “Sư đệ, tối hôm qua người không phải nói, người cảm thấy lương thảo bảy phần ở Ổ Thành, ba phần ở Lô Phủ sao, nếu không chúng ta đánh cược một lần.”

“Không thể làm việc theo cảm tính.”

Trần Tam Thạch nói.

Giống như lúc đầu ở Minh Châu, Vu Tùng tướng quân dùng mạng hấp dẫn sự chú ý của địch quân, hẳn nhất định phải đồng ý giống như vậy.

Lần này, cũng không thể bởi vì một cái gọi là hư danh ảnh hưởng đại cục.

Đó chính là ba phần.

Hắn làm người thống lĩnh binh lính, sao có thể bởi vì tức giận, mà lấy mạng của các huynh đệ ra đùa giỡn.

Quan trọng nhất chính là.....

Trần Tam Thạch cũng chưa từng tự xưng là “áo trắng” ở bên ngoài, lúc đầu chẳng qua là Lan tỷ nhi may cho hắn quần áo mới.

Ở Lai Châu không mặc áo giáp, mặc áo trắng, cũng là bởi vì lúc chiêu hàng nhìn tương đối nổi bật, coi như là một đặc trưng, có thể giúp đỡ cho việc chiêu hàng thành trì.

Nói đến cùng.

Mặc quần áo màu gì hắn không quan tâm, tất cả đều phục vụ cho cục diện chiến tranh.

Nói cách khác.

Hắn lúc đầu mặc áo đen, người trong thiên hạ sẽ biết “áo đen”, mặc áo đỏ người trong thiên hạ sẽ biết “áo đỏ”, màu sắc của quần áo, bản thân là không có ý nghĩa, ý nghĩa ở chỗ người mặc quần áo.

“Đừng nói là ba phần, cho dù là một phần xác suất, áo đen bình thường mà thôi, ta có gì mà không thể mặc?”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Nói cho hắn biết, không thành vấn đề, nhanh nhất là khi nào có thể đến?”

“Trong vòng ba đến năm ngày.”

Vương Tuấn nói: “Ta nghĩ cách tiếp hấn đến.”

“Không được có sai sót.”

Trần Tam Thạch căn dặn nói.

Đợi đến Liệu Phương đến xác nhận lương thảo có thật sự ở
Ồ Thành hay không, là có thể định ra thắng bại!

Sau khi Quan Độ kết thúc.

Là có thể làm rõ nguyên nhân hậu phương Tam Phủ phản
loạn.

Nếu thật sự là Tào gia sai khiến, muốn giết hấn cùng với
mười lăm vạn binh sĩ này, lại thêm thời gian để tang đã hết,
đến lúc đó không tránh khỏi lại muốn bức bách hấn đi kinh
thành.

Muốn.....

Bức hấn!

Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể nói.....

Đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, sao có thể mãi mãi cúi
đầu ở dưới người khác?!

“Sở Sĩ Hùng!”

Trần Tam Thạch đột nhiên đứng dậy

“Ngươi lập tức chọn năm mươi kỵ binh, sáng sớm ngày
mai theo ta xuất thành giết địch!”

Tiếp theo như thế nào tạm thời không nói đến.

Nhiệm vụ của Trần Tam Thạch trước mắt, vẫn là đánh
thắng trận này, dẫn theo các huynh đệ của Hồng Trạch Doanh
sống sót!

Sau khi mặt trời mọc ngày mai.

Chính là thời điểm chiếu sáng sơ hở của Hàn Tương!

Cũng là máu chốt thắng bại của Quan Độ!

Thế lớn đại thắng, chuẩn bị sẵn sàng!

Chương 825: Quyết Thắng

(1)

“Năm mươi ky?”

Sở Sĩ Hùng không nhận được hỏi: “Đi đánh đâu?”

“Nơi nào có người thì đánh nơi đó.”

Trần Tam Thạch phân phó.

“Ta biết rồi.”

Sở Sĩ Hùng gật đầu, đối với Hồng Trạch doanh của bọn họ mà nói, ngày xưa tám trăm lính trinh sát ở Thổ Khâu Sơn cũng có thể xông vào doanh trại của bọn họ, không có gì là không thể.

Đêm đó.

Trần Tam Thạch vẫn đang chăm chú tu luyện.

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, hắn mới dẫn theo hơn năm mươi ky binh, lặng lẽ rời khỏi thành, thẳng đến doanh trại đại quân Tây Tề gần nhất.

...

Quan Độ khu vực.

Một mã bình xuyên.

Địch ta lấy bình nguyên Quan Độ rộng mấy trăm dặm làm ranh giới, mỗi bên đóng quân ở thành trì phía sau, nhưng trên bình nguyên cũng có một số quân tiên phong làm cảnh giới, hơn nữa Tây Tề rất coi trọng, chỉ riêng quân tiên phong đã có một Võ Thánh và một tán tu hậu kỳ tăng chín Luyện Khí.

Cận Vân đã ngoài chín mươi tuổi, chính là tán tu thực hiện nhiệm vụ ở Lạc Diệp cốc, bên cạnh lão còn có một thiếu niên.

“Sur phụ, uống trà.”

Thiếu niên bung một chén trà, lá trà bên trong giống như thanh long bơi lội, linh quang lấp lánh, hắc cười nói: “Đây là ta đánh cược lấy được của Lý đạo hữu, ngươi cứ yên tâm uống đi.”

Sur phụ của hắc là một người mê trà, nhưng vội vàng đi nên không mang theo trà, trà phạm tục lại quá thô ráp.

“Ngươi tiểu tử này, cả ngày tron tru tron tru, cần thận sau này chịu thiệt.”

Cận Vân nói như vậy, nhưng trong mắt không giấu được sự vui mừng.

Lão vốn là một tu sĩ gia tộc sa sút trở thành tán tu, nhưng đến lúc sắp chết lại có thể nhận được một truyền nhân y bát, cũng coi như một chuyện vui lớn trong đời.

“Tiểu tử.”

Cận Vân nhấp một ngụm trà, đặt chén trà xuống, dặn dò: “Sau khi trận chiến này kết thúc, Trúc Cơ Đan sẽ đến tay, đến lúc đó, lão phu sẽ giả vờ phục dụng Trúc Cơ thất bại mà chết. Ngươi cầm Trúc Cơ Đan, chạy trốn thật xa, ngàn vạn lần đừng lộ mặt nữa, nếu không Trúc Cơ Đan sẽ mang đến họa sát thân cho ngươi.”

“Sur phụ...”

Thiếu niên không đành lòng: “Nếu không, ngươi cứ ăn Trúc Cơ Đan đi, ta còn trẻ, sau này có thể tự nghĩ cách lấy được Trúc Cơ Đan.”

“Lão phu đã chín mươi tám tuổi, tu sĩ Luyện Khí bề ngoài có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi, nhưng thực ra nếu

trước sáu mươi tuổi không Trúc Cơ, khí huyết kinh mạch sẽ suy giảm, càng về sau càng khó Trúc Cơ, cho dù ta ăn Trúc Cơ Đan thì nhiều nhất cũng chỉ có một phần trăm khả năng Trúc Cơ thành công, vẫn là đừng lãng phí nữa.”

Cận Vân lắc đầu, chân thành nói: “Người có biết không, nếu không phải Đông Thắng Thần Châu có tổ mạch xuất thế, tán tu như chúng ta muốn có được Trúc Cơ Đan, khó như lên trời, người phải nắm chắc cơ hội, đừng nói bậy nữa.”

“Sur phụ, đệ tử biết rồi...”

Hốc mắt thiếu niên hơi đỏ.

Hắn vốn là người phàm, tình cờ gặp được sư phụ, mới có thể bước lên tiên đồ.

Khi tu sĩ cùng cảnh giới còn đang liều mạng vì mấy viên đan dược, sư phụ đã giúp hắn lên kế hoạch lấy được Trúc Cơ Đan.

Khi thầy trò hai người đang nói chuyện.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

“Cận tiên sư!”

“Không xong rồi!”

“Có tập kích!”

“...”

...

Bên ngoài doanh trại tiên phong.

Võ Thánh Tây Tề Thái Tộ Viễn xoay người lên ngựa, vội vàng đến bên ngoài cổng lớn: “Chuyện gì xảy ra?!”

“Thái tướng quân, có tập kích!”

“Có bao nhiêu người?”

“Năm... năm mươi người.”

“Năm mươi người, người xác định không phải là trinh sát?”

“Thái tướng quân, bọn họ đang lao về phía đại doanh!”

“Cái gì?!”

Không đợi Thái Tộ Viễn sắp xếp, đã thấy cách đó hơn một dặm, dưới vó ngựa dấy lên bụi mù mịt, người cầm đầu mặc áo choàng trắng, bay phấp phới trong gió, tay cầm một cây cung lớn màu đen.

Trần Tam Thạch!

“Ong ——”

Khoảng cách giữa năm mươi người này và bọn họ vẫn còn sáu bảy trăm bước, nhưng một mũi tên đã bắn ra, vượt xa tầm bắn của cung tên bình thường.

Thái Tộ Viễn đã nghe nói về thuật bắn cung của người này, làm sao dám đỡ, nhân lúc khoảng cách còn xa, trực tiếp bỏ ngựa, bộc phát toàn bộ võ nghệ, cả người hóa thành một bóng mờ, trong nháy mắt chạy ra ngoài trăm bước về phía bên trái, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên...

Khi lão dừng lại, mới cảm thấy “sát ý” kia vẫn luôn ở phía sau, chưa bao giờ biến mất.

Quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mũi tên cách đó hơn hai mươi bước, mang theo hắc sát cuộn cuộn, chân khí cuộn trào mở ra đôi cánh, giống như một con phượng hoàng đen bay đến.

Không tránh được?!

Thái Tộ Viễn kinh hãi, rút kiếm bên hông ra, liều mạng ngăn cản.

“Àm!”

Các binh sĩ đứng bên cạnh, chỉ nghe thấy tiếng nổ như sấm.

Ngay sau đó, đã thấy tướng quân của bọn họ nằm trên mặt đất, bảy lỗ chảy máu hấp hối, mặt mũi bị sát khí và độc rắn ăn mòn, đen lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không lâu sau đã chết hẳn.

“Giết ——”

Cùng lúc đó.

Năm mươi kỵ binh do Trần Tam Thạch dẫn đầu tràn vào trong đại doanh, bắt đầu tàn sát.

Doanh trại tiên phong rơi vào hỗn loạn.

【Vô Song】 !

Trần Tam Thạch liên tiếp bắn chết hơn trăm người, vũ khí trong tay từ cung xà đen biến thành cây thương bạc, dưới sự tàn sát đầm máu, chiến ý càng ngày càng mạnh.

Quân tiên phong, cũng có khoảng một vạn người.

Sau khi chém giết được bảy tám trăm người, Sở Sĩ Hùng và những người khác bắt đầu phóng hỏa khắp nơi, nửa phần trước của doanh trại tiên phong cháy rực.

Cùng lúc đó.

Một tu sĩ hậu kỳ Luyện Khí cưới một con tiên hạc bay đến, tay cầm phát trần, ở trên cao, trông giống hệt tiên nhân trong truyền thuyết.

“Trần Tam Thạch?!”

Cận Vân tất nhiên nhận ra áo choàng trắng, lão đưa tay vuốt râu, lạnh lùng nói: “Không có tu sĩ bên cạnh, ngươi lại dám tự đưa mình đến cửa, cũng được, giết ngươi, mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Chương 826: Quyết Thắng

(2)

Lời còn chưa dứt.

Lão đã kết ấn bằng hai tay, tiên hạc dưới chân phát ra một tiếng hót vang, mở cái miệng dài ra hấp thụ pháp lực, sau đó chuyển hóa pháp lực thành từng luồng kiếm khí ánh sáng vàng phun ra ngoài.

Trần Tam Thạch không né tránh, rồng bạc bay quanh người, trực tiếp cắn nát tất cả kiếm khí, sau đó gào thét lao thẳng lên bầu trời, ánh sáng lạnh lẽo bắn thẳng vào mặt tu sĩ.

Cận Vân hừ lạnh một tiếng, phát trần trong tay đột nhiên phóng to, giống như cột chống trời đổ sập xuống, va chạm dữ dội với rồng bạc đang bay lên, rơi vào thế giằng co.

Pháp lực và chân khí va chạm, dư chấn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như không gian bị vặn vẹo.

Đôi tay già nua của Cận Vân duy trì pháp ấn, liên tục gia trì pháp lực lên pháp khí, trên khuôn mặt dần lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Tu sĩ Thoát Phàm, vậy mà có thể chống lại lão phu?!”

“Thoát Phàm?” Trần Tam Thạch nói như chuông lớn, “Người nhìn lại xem, ta là cảnh giới gì?”

“Àm ——”

Chỉ thấy!

Dưới sức mạnh của áo choàng trắng, trên cây trường thương của hắn, đột nhiên bùng lên ngọn lửa hùng hực, hơn

nữa còn có một ngọn lửa đỏ sẫm không biết bùng lên từ khi nào.

Phát trần của Cận Vân vừa chạm vào, đã bắt đầu bị thiêu đốt không thể ngăn cản được, pháp khí vốn là pháp khí thuộc tính mộc, bị ngọn lửa này khắc chế hoàn toàn, chỉ trong hai nhíp thở đã bị đốt thành tro, thấy ngọn lửa sắp lan đến cánh tay, đành phải vội vàng ném đi.

Lão lại nhìn áo choàng trắng quần quanh ngọn lửa trước mặt, đồng tử run rẩy: “Người... người đã là Chân Lực?!”

Lão là pháp tu.

Cận Vân không hiểu nhiều về võ đạo, chỉ biết rằng võ giả bình thường sau khi đạt đến cảnh giới Chân Lực, có thể vận dụng sức mạnh ngũ hành thông qua phương pháp hô hấp, dáng vẻ của áo choàng trắng trước mắt, rõ ràng là võ giả Chân Lực.

Cũng có khả năng là một loại pháp thuật hệ hỏa nào đó.

Nhưng trước đó, chưa từng nghe nói áo choàng trắng cũng là một pháp tu.

Trong lúc chém giết, Cận Vân không còn tâm trí để sử dụng thuật dò xét, sau khi pháp khí bản mệnh bị hủy, lão phun ra một ngụm máu tươi, điều khiển tiên hạc bỏ chạy.

Đối phương sắp hết lương thực, chẳng bao lâu nữa sẽ sụp đổ hoàn toàn, đến lúc đó sẽ chiếm được tổ mạch Mãnh Sơn hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng, nhận được tài nguyên Trúc Cơ, làm sao có thể chết ở đây vào lúc này.

Vừa rồi.

Sau một đòn giao đấu.

Pháp khí bản mệnh của Cận Vân bị hỏng.

Nhưng Trần Tam Thạch cũng từ trên không trung rơi xuống đất.

Võ giả, không biết bay!

Đây vốn là khuyết điểm lớn của bọn họ.

Tiên hạc kêu lên, vỗ cánh, bay về phía tây với tốc độ cực nhanh, chỉ cần chống đỡ thêm một lát nữa, là có thể gặp được những đạo hữu khác đến tiếp viện.

Dưới mặt đất.

Áo trắng cưỡi ngựa trắng đuổi theo.

Nhưng rốt cuộc là một ở trên trời một ở dưới đất.

Cho đến khi linh quang lưu chuyển.

Ngựa trắng hí vang như rồng gầm.

Thế là ngựa trắng lao vút lên, vậy mà nhảy lên cao trăm trượng, Trần Tam Thạch lại mượn lực của ngựa trắng, lần thứ hai bay lên, lại cao hơn trăm trượng, dưới sự gia trì của chân khí cuộn cuộn, trường thương bắn lên bầu trời, cuối cùng cũng đuổi kịp tiên hạc, chân khí tứ tượng lần lượt lóe lên, cuối cùng hợp lại thành một, hóa thành thần long uy nghiêm.

“Ầm ầm ầm ——”

Pháp thuật phòng ngự do lão tu Cận Vân tạm thời thi triển ra, trong nháy mắt vỡ vụn như thủy tinh, ngực nổ tung thành một cái hang máu, tiên hạc dưới chân càng bị chân khí cắt nát, cánh cứng đờ như gỗ, cùng chủ nhân rơi thẳng xuống đất, chỉ còn lại mấy chiếc lông vũ lơ lửng giữa không trung.

Chết!

Trần Tam Thạch cũng bắt đầu rơi xuống, trong quá trình rơi xuống, lại rơi lên lưng ngựa, tiếp đất ổn định trong tiếng ầm ầm.

Thất cảnh của Bát Cảnh Thần Động đã mở ra, thực lực sớm đã tiến đến gần cảnh giới Chân Lực, còn có dị hỏa trợ giúp, thêm vào 【Vô Song】, giết một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, tất nhiên sẽ không còn khó khăn như trước nữa.

“Sur phụ!”

Thiếu niên nhìn thi thể của lão nhân, trong nháy mắt mắt đã đầm máu, nhưng không đợi hắn hành động, mũi tên đã xuyên thẳng qua hắn, đóng chặt xuống đất.

Trần Tam Thạch đi tới, lấy một chiếc túi trữ vật từ thi thể của Cận Vân.

“Giết ——”

Trong lúc hỗn loạn.

Sở Sĩ Hùng và những người khác càng giết càng hăng.

“Rút lui!”

Trần Tam Thạch nhìn bóng người đang đến gần ở phía tây, ra lệnh.

Năm mươi kỵ binh chỉ có bốn người tử trận, những người khác đều rút lui thuận lợi.

...

Tây Tề.

Trung quân đại tướng.

“Tiên sư!”

“Không xong rồi!”

“...”

Chung Vô Tâm xông vào đại tướng: “Hai canh giờ trước, Trần Tam Thạch dẫn theo một nhóm người lao vào doanh trại

tiên phong, giết chết tiên sư lão tuổi và tướng quân tiên phong.”

“Tán tu Cận Vân.”

Hàn Tương ngẩng đầu hỏi: “Lão là Luyện Khí hậu kỳ, sao lại bị giết trong thời gian ngắn như vậy?”

Khi đối đầu ở hoang nguyên.

Trần Tam Thạch dựa vào cảnh giới Thoát Phàm, chém giết vạn người không những không kiệt sức, mà còn càng chiến càng dũng mãnh, cuối cùng còn giết chết Tư Không Trần Luyện Khí hậu kỳ, không thể nói là không yêu nghiệt.

Nhưng chuyện đó cũng cần thời gian.

Lúc đó Tư Không Trần cũng áp chế áo choàng trắng rất lâu.

Vì vậy Hàn Tương mới sắp xếp Cận Vân ở trong quân tiên phong, Trần Tam Thạch mà dám đến, chỉ cần tiên phong giữ chân hắn, sau đó sẽ có tu sĩ khác đến vây giết.

Chỉ là lần này giết quá dễ dàng?

Chẳng lẽ...

“Bản tướng cũng không biết.”

Chung Vô Tâm nói: “Chỉ là nghe nói, trong lúc chém giết, tiên sư Cận Vân có nhắc đến cảnh giới Chân Lực, khi Trần Tam Thạch ra tay, còn có ngọn lửa quán quanh, có thể... là cảnh giới Võ Thánh trong truyền thuyết?”

Võ Thánh!

Cảnh giới Chân Lực!

Chương 827: Quyết Thắng

(3)

“Nhanh như vậy...”

Chỉ thấy Hàn Tương vốn vẫn bình tĩnh, sau khi nghe thấy lời này, rõ ràng nghiêm túc hơn mấy phần.

Hôm đó giết Tư Không Trần, lão đã đoán áo choàng trắng rất có thể đang trong quá trình khai mở Cảnh Thần, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, căn bản không hợp với lẽ thường.

Nhưng tên Trần Tam Thạch này, từ trước đến nay chưa bao giờ hợp lý...

“Tên này vậy mà đột phá Chân Lực?”

Chu Khuê Luyện Khí viên miễn lên tiếng: “Tên này Thoát Phàm viên miễn còn có thể giết Luyện Khí hậu kỳ, bây giờ bước vào cảnh giới Chân Lực, chỉ sợ chém giết sẽ rất khó đối phó.”

“Không sao.”

Sự kiêng kỵ trong mắt Hàn Tương dần dần biến mất, lão nhìn bàn cờ: “Công thành chiếm đất không phải là chuyện của một người, sau khi đại quân sụp đổ, cho dù một mình hắn còn sống, cũng không thể vẫn hồi, đến lúc đó lại từ từ tính sau.”

“Cũng chỉ còn mấy ngày nữa thôi.”

Chung Vô Tâm nói: “Hơn nữa ta nghe nói, hai ngày trước hắn công khai đốt bỏ mật thư liên lạc giữa Đốc Tiêu quân và chúng ta không truy cứu, sau đó lại mở kho phát lương, để các

tướng sĩ dưới trướng ăn no, dùng cách này để cưỡng ép ổn định quân tâm, càng như vậy, càng chứng tỏ bọn họ đã hết sức. Hôm nay tập kích doanh trại tiên phong, hẳn là chỉ vì nóng vội, muốn nhanh chóng thăm dò sơ hở của chúng ta.”

“Không thể chủ quan.”

Hàn Tương cầm quân cờ, chậm rãi nói: “Âm thầm điều động binh lực đến Ô thành, còn cả tên võ tu cảnh giới Chân Lực kia cũng điều đến đó, để phòng ngừa vạn nhất.”

...

Mấy ngày sau.

Trần Tam Thạch ngày đêm tu luyện đặt trường thương xuống.

Tính trung bình, mỗi lần hao mất một đến hai tháng mới có thể khai mở một tôn Cảnh Thần, tôn Cảnh Thần cuối cùng cũng không ngoại lệ, tốc độ này, cho dù là ở trong tu tiên giới, cũng là thiên tài đỉnh cấp nhất.

Nhưng vẫn không đủ...

Thời gian không đứng về phía bọn họ.

Vừa trở lại doanh trại.

Đã thấy Đồng Hiểu Sơ đến báo: “Đại nhân, nhiều nhất hai ngày nữa, lương thực sẽ cạn kiệt, tin vui là tên Liêu Phương kia sắp đến rồi, Vương Tuấn tiên sư trước khi đi có nói, chậm nhất là tối nay.”

“Tên khốn kiếp này.”

Đằng Lạc ở bên cạnh mắng: “Nói là ngày này mà trì hoãn hết lần này đến lần khác, đúng là ra vẻ đủ rồi!”

Cuối cùng.

Hai ngày!

...

Kính thành.

Vạn Thọ cung.

Sau rèm.

Giọng nói trầm dày của Long Khánh hoàng đế vang lên:
“Quan Độ vẫn chưa thắng?”

“Hồi bẩm bệ hạ.”

Nghiêm Lương thở dài nói: “Chúng thần đã dốc hết sức cung cấp lương thực, nhưng vẫn không thấy thắng lợi, lương thực cạn kiệt, chỉ sợ cũng chỉ trong hai ngày này thôi.”

“Ôi!”

Long Khánh hoàng đế cảm thán nói: “Thương thay cho mười lăm vạn trung hồn của Đại Thịnh triều ta, sau khi chiến sự kết thúc, phong Trần Tam Thạch làm Triệu Quốc Công, con trai kế thừa không thay đổi. Nếu có thể tìm lại thi thể của hắn, sẽ chôn cất bằng lễ vương tước.”

“Lão thần, lát nữa sẽ bảo Lễ bộ chuẩn bị.”

Nghiêm Lương cung kính nói: “Bệ hạ cũng không cần quá đau lòng, hiện tại tất cả đều là chịu nhục gánh vác, đợi đến khi bệ hạ tiến thêm một bước trên tiên đồ, Lý gia gì đó, Thằng Vân Tông Lạc Diệp cóc gì đó, Đại Thịnh triều ta sẽ không cần nhìn sắc mặt của bọn họ nữa.”

...

Trung Giác điện.

Tấn vương Tào Hoán và các quan viên khác đang ở đây, bầu không khí chết lặng.

“Người của Trần Nam vương, vẫn không thể thu phục được tam phủ.”

Điền Quang, Thượng thư bộ Hộ, chán nản nói: “Theo thời gian suy đoán, lương thực ở phía trước cạn kiệt, cũng chỉ là chuyện trong hai ngày này, hai ngày sau, mười lăm vạn đại quân, trở thành tro bụi! Điều này, điều này tổn thất bao nhiêu bạc chứ!”

Dận Minh Xuân, Thượng thư bộ Lại, cũng thở dài một hơi: “Sau trận chiến này, Đại Thịnh triều ta sẽ mất đi một phần năm lãnh thổ, trong hai mươi năm khó mà khôi phục được nguyên khí của Tây Cảnh.”

“Bình tiên Hàn Tương! Hàn Tương!”

Mọi người nghiêng răng nghiêng lợi.

Ai có thể ngờ được, lần này ngay cả áo choàng trắng kia, cũng phải đại bại.

“Nghiêm đại nhân!”

Minh Thanh Phong, Thượng thư bộ Binh, đột nhiên lên tiếng: “Người, người có viết thư cho các tướng lĩnh của tam phủ không! Những người đó không ít người là môn sinh của Nghiêm gia người!”

Nghiêm Mậu Hưng ngẩn ra, sau đó lý lẽ hùng hồn nói: “Tất nhiên là ta đã viết thư! Nhưng có tác dụng gì chứ?! Lần này không phải đơn giản là hai quân đối trận, mà là có tiên nhân tham gia, tiên nhân đưa tiên đan cho bọn họ, ta có thể làm gì? Minh Thanh Phong, người đừng có lấy hai chữ ‘môn sinh’ ra nói chuyện!”

“Đủ rồi! Triều đình nguy nan, các người còn có tâm trạng công kích lẫn nhau?!”

Tấn vương Tào Hoán nổi giận đùng đùng: “Có thời gian cãi nhau, không bằng nghĩ xem, sau khi Đốc Tiêu quân chiến bại, làm sao để giảm tổn thất xuống mức thấp nhất!”

“Điện hạ, người cứ yên tâm.”

Minh Thanh Phong nói: “Có quân đội Trung Nguyên và Trần Nam vương ở đây, bọn họ tuyệt đối không thể từ Gia Châu tiến vào Trung Nguyên, sẽ bị chặn lại ở dãy núi Thiên Túng! Triều đình dưỡng sức, sau này chưa chắc không có cơ hội phản kích.”

Nói xong, lão bắt đầu cùng các quan viên của bộ Binh lên kế hoạch triển khai tiếp theo.

“Lục ca, mượn một bước nói chuyện.”

Tào Chi đi đến.

“Có chuyện gì, không thể nói ở đây sao?”

Tấn vương Tào Hoán do dự một chút, cuối cùng vẫn dẫn hần đến phía sau điện: “Thập nhị đệ, người có chuyện gì gấp sao?”

“Lục ca.”

Tào Chi trình trọng nói: “Người không cảm thấy, chuyện lần này rất kỳ lạ sao?”

“Kỳ lạ?”

Tào Hoán nghe thấy mình rời đi, trong điện lại vang lên tiếng cãi nhau mơ hồ: “Thập nhị đệ, chẳng lẽ người cũng nghi ngờ là Nghiêm các lão? Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ?”

“Có gì mà không thể?”

Tào Chi lấy một phong mật thư từ trong ngực ra: “Đây là manh mối do Cẩm Y Vệ dưới trướng ta điều tra được, trước khi tam phủ phản bội, con trai con gái của Đỗ Hiếu Thần ở Ngô Quận phủ đã biến mất, nhưng không được đưa đến Tây

Tề, mà âm thầm đưa đến kinh thành, hiện tại đang bị giam giữ trong một tòa nhà không đáng chú ý ở ngoại thành.”

Chương 828: Quyết Thắng

(4)

“Cái gì?”

Tào Hoán nhìn nét chữ, tức giận nói: “Nếu thật sự như vậy, cha con Nghiêm gia đáng bị ngũ mã phanh thây, đáng bị tru di cửu tộc! Nhưng, nhưng tại sao? Cha con Nghiêm gia ở địa vị cao nhất, ngay cả khi bản vương giám quốc xử lý chính sự, cũng phải hỏi ý kiến của lão, sau khi nội các đồng ý mới có thể thực hiện, lão còn cái gì không thỏa mãn? Tại sao lại phản quốc?”

“Lục ca! Người giả ngu hay thật ngu vậy?!”

Tào Chi trầm giọng nói: “Người thật sự ngu, cha con Nghiêm gia có gan chó lớn như vậy, dám làm chuyện này?”

“Người...”

Tào Hoán nhìn thẳng vào mắt của Yến vương, như nhìn thấy câu trả lời trong đó, lập tức loạng choạng suýt nữa ngồi phịch xuống đất, lão khó tin nói: “Thập nhị đệ! Mặc dù quan hệ giữa chúng ta rất tốt, nhưng có một số lời không thể nói bậy!”

“Lục ca, đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu sao?!”

Tào Chi nói: “Trước đây thái tử tại sao lại liều mạng ở Tử Vi sơn? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì ngôi vị hoàng đế?”

“Đừng có nói bậy nói bạ!”

Tào Hoán giấu bức thư đi: “Người nói là cha con Nghiêm gia ta tin, nhưng người nói phía sau bọn họ còn có người sai

“khiến, bản vương vạn lần không thể tin được.”

“Được thôi.”

Tào Chi nói: “Cho dù như vậy, chẳng lẽ vẫn muốn giữ lại cha con Nghiêm gia, tiếp tục gây họa sao?”

“Tuyệt đối không thể!”

Tào Hoán hạ quyết tâm nói: “Thập nhị đệ, ngươi tiếp tục thu thập tình báo, đợi đến khi chứng cứ đầy đủ, ta tất nhiên sẽ độc hết sức, lật đổ cha con Nghiêm gia!”

“Chỉ đáng tiếc...”

“Mười lăm vạn tướng sĩ của Đại Thịnh triều ta, còn cả áo choàng trắng kia, lại phải chết oan ở Gia Châu!”

...

Gia Châu.

Quan Độ.

Ngày cuối cùng lương thực cạn kiệt.

“Độc sư!”

Đồng Hiểu Sơ hoảng hốt xông vào trong trường: “Đến rồi, cuối cùng Liêu Phương cũng đến rồi, nhưng hắn không chịu vào, bắt người phải mặc áo choàng đen, tự mình ra ngoài thành nghênh đón!”

“Cái gì? Hắn làm thật sao?”

Uông Trục nổi giận đùng đùng: “Đừng để ý đến hắn, hắn đã đến rồi thì không thể để hắn đi, trực tiếp bắt vào tra tấn một trận là cái gì cũng nói.”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch ngăn gã lại.

Bản thân cũng không phải chuyện lớn gì.

Hắn đứng dậy, cầm một chiếc áo choàng đen khoác lên người, bước nhanh ra khỏi đại trường.

...

Cổng thành.

“Thời gian gấp gáp.”

Vương Tuấn nhìn người đàn ông say khướt trước mặt, chỉ cảm thấy ghét giống như Khúc Nguyên Tượng: “Ta đã đồng ý với tất cả điều kiện của ngươi, tại sao còn lãng phí thời gian ở đây?”

“Ta đã nói rồi! Phải để họ Trần đích thân ra ngoài đón ta!”

Liêu Phương mặc một chiếc áo choàng trắng mới tinh, chỉ vào các tướng sĩ trên tường thành nói: “Ta muốn bọn họ nhìn xem, ai mới là áo choàng trắng! Nếu họ Trần không ra ngoài, hoặc là không mặc áo choàng đen, thì đừng hòng biết được kẻ sách phá địch từ miệng của ta!”

Thanh phi kiểm lơ lửng bên cạnh Vương Tuấn ong ong rung động.

Không ngờ, Liêu Phương vậy mà không sợ, mắt đỏ ngầu nói: “Ngươi cũng dùng kiếm gây dọa ta? Đến đi, giết ta, giết ta thì mười lăm vạn người các ngươi cùng chết ở Quan Độ, ra tay đi!” Vương Tuấn nghiêng răng nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

“Ong ——”

Cuối cùng.

Cổng thành mở toang.

Từng đội quân ra ngoài trước, xếp thành hai hàng bên ngoài cổng thành.

Cuối cùng.

Là thống soái tam quân Trần Tam Thạch, mặc một chiếc áo choàng đen bên ngoài áo choàng trắng, bước nhanh ra khỏi cổng thành.

Nhìn thấy vậy.

Liêu Phương dường như có chút ngạc nhiên.

Trong lòng không khỏi cảm thán.

Không trách chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Trần Tam Thạch đã có thể nổi danh thiên hạ, ngay cả sự sỉ nhục này cũng chịu đựng được, đúng là người làm nên chuyện lớn.

Trên tường thành.

Những huynh đệ Bà Dương cũ tận mắt chứng kiến cảnh này đã bắt đầu chửi ầm lên.

Trong đó.

Chu Đồng không nói một lời, xách búa chiến định lén lút xuống tường thành.

May mắn vào thời khắc quan trọng Triệu Khang phát hiện, ấn chặt hấn lại: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Lão tử giết hấn!”

Chu Đồng bùng nổ sức mạnh.

Triệu Khang suýt nữa không ấn được.

Chớp mắt, từ khi bọn họ đi ra khỏi Bà Dương cũng đã bốn năm.

Bốn năm, đủ để một người trưởng thành thoát xác.

Đặc biệt là từ hai năm trước, Trần Tam Thạch bắt đầu điên cuồng cho bọn họ ăn linh hòa dược cao và các loại bảo dược khác, cho dù là phế vật cảnh giới cũng không ngừng tăng lên.

Chu Đồng, Vương Lực bọn họ đều đã là Thông Mạch cảnh.

“Người im miệng cho ta!”

Triệu Khang cùng Phùng Dung ấn đầu hấn xuống: “Đồ ngốc, hiện tại chúng ta đang dựa vào người này cung cấp tình báo, có chuyện gì, sau này hãy nói!”

Vất vả lắm, mới ấn được hấn xuống.

Bên ngoài cổng thành.

Trần Tam Thạch lên tiếng trước: “Bạch y Liêu tiên sinh đường xa mà đến, Trần mỗ bận quân vụ không thể đón tiếp từ xa, mong thứ lỗi.”

“Ha ha, không có gì không có gì.”

Liêu Phương khoanh tay sau lưng, ngẩng cao đầu nói: “Người cầm quân như chúng ta, sao lại để ý chuyện nhỏ này?”

“Tiệc rượu đã chuẩn bị xong.”

Trần Tam Thạch làm động tác mời: “Liêu tiên sinh hãy theo ta vào tiệc.”

Hấn đích thân dẫn Liêu Phương vào trong thành, đến trong căn nhà làm trung quân đại tướng.

Rượu và thức ăn là giết bò của vệ sở địa phương có được.

Đối với sự tiếp đãi này, Liêu Phương rất hài lòng.

Hấn chỉ uống một ly rượu, không ăn thức ăn, chậm rãi nói: “Tam Thạch huynh, người gom được một bàn rượu và thức ăn như vậy, không dễ dàng gì nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Lương thực trong thành không còn nhiều.”

“Không phải không còn nhiều.”

Liêu Phương khẳng định nói: “Theo suy đoán của ta, hẳn là đã cạn kiệt rồi! Nhiều nhất là ngày một sẽ hết sạch!”

“Liêu huynh đúng là thần cơ diệu toán.”

Chương 829: Quyết Thắng

(5)

Trần Tam Thạch thuận theo đôi phương nói.

“Ngươi...”

Liêu Phương nhướn mày: “Có kế sách phá địch không?”

“Liêu tiên sinh nhất định có kế sách hay.”

Trần Tam Thạch nói: “Xin Liêu tiên sinh hãy nói cho ta biết.”

Bên ngoài.

Nghe thấy đối thoại, Triệu Khang có chút buồn nôn.

Đại nhân nhà bọn họ, sớm đã biết vấn đề mấu chốt là tìm được thành trì đối phương cất giấu lương thực, kết quả vẫn phải nịnh nọt tên này nói chuyện.

“Ha ha ~ xem ra, Trần độc sư uy danh lừng lẫy cũng có lúc không nhìn thấu.”

Liêu Phương đắc ý nói: “Để ta nói cho ngươi biết, không chỉ là Đại Thịnh các ngươi thiếu lương thực, lương thực của Đại Tề, cũng không còn nhiều, chỉ cần đốt sạch lương thực, ba mươi vạn đại quân, có thể phá hủy trong nháy mắt!

“Ta hỏi ngươi, ngươi có biết, Hàn Tương cất giấu lương thực ở thành nào?”

“Cũng không biết?”

“Vẫn là để ta nói cho ngươi biết đi.”

“Bốp ——”

Hắn vỗ mạnh tay phải lên bản đồ: “Ồ thành!

“Không lâu trước đây.

“Đại Tề mới cường ép một lô lương thực, để thuận tiện cho việc vận chuyển và điều động, tất cả đều được cất giữ ở Ổ thành, chỉ cần chiếm được Ổ thành, Hàn Tương sẽ đại bại.”

“Thì ra là như vậy.”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Giống như suy đoán của hắn.

Ổ thành là nơi thích hợp nhất để cất giữ lương thực.

Tất nhiên, sự xác nhận của người này cũng rất quan trọng.

“Tuy nhiên, trong Ổ thành, hình như có một tiên sư trên Võ Thánh, còn có hơn hai vạn quân trú đóng, thành trì cũng khá kiên cố.”

Liêu Phương lấy một tờ giấy ra: “Ta đã viết hết chiến lược bên trong ra, có thể đánh hạ được hay không, thì tự ngươi xem đi”

Sau khi tất cả thông tin được xác nhận cuối cùng, Trần Tam Thạch cầm tờ giấy, định đứng dậy rời đi.

“Chờ đã!”

Liêu Phương có chút căng thẳng nói: “Trần đại nhân lấy nhân nghĩa nổi danh thiên hạ, hẳn sẽ không làm chuyện qua sông đoạn cầu đúng không?”

“Ngươi cứ yên tâm, sau khi sự việc thành công ta sẽ tâu trình triều đình, ngươi là người có công đầu, trong năm năm triều đình sẽ phong ngươi làm quốc công, cũng sẽ không keo kiệt, tóm lại...”

Trần Tam Thạch dừng lại một chút: “Chỉ cần Liêu tiên sinh không vi phạm quân kỷ, những gì đã hứa, nhất định sẽ làm

được.”

Hắn không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng rời đi.

“Xi ha ——”

Liêu Phương uống một ly rượu, chặc chặc nói: “Kế sách này mà thành công, Liêu Phương ta sẽ nổi danh thiên hạ!”

...

Trong doanh trại.

Trần Tam Thạch ra lệnh, ăn hết tất cả lương thực, lại giết một lô bò dê cuối cùng của vệ sở địa phương, để mười lăm vạn tướng sĩ ăn no uống say.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu bố trí trận chiến cuối cùng.

Lực lượng phòng thủ của Ô thành không yếu, muốn đến đó còn phải đi đường vòng, không thể xuất động cùng một lúc.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trần Tam Thạch điểm binh điểm tướng:

“Đồng Hiệu Sơ nghe lệnh!

“Người dẫn theo hai tu sĩ cùng một vạn binh mã, tạo thành thế giả vờ tấn công Lô phủ, đợi đến khi Hàn Tương dẫn quân đến tấn công căn cứ ở Canh Dương phủ của ta, thì quay lại trước sau giáp công.”

Thu hút sự chú ý là cần thiết.

“Mạt tướng tuân lệnh!”

“Đằng Lạc nghe lệnh!

“Người dẫn theo hai tu sĩ cùng hai vạn binh mã, mai phục ở hẻm núi cách thành tám mươi dặm, ngăn chặn đến khi người cuối cùng, khi nào thấy Ô thành bốc cháy, thì mới có thể rút lui!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Ông Trục, Sở Sĩ Hùng, Ngụy Huyền, Tống Quế Chi!”

Giọng Trần Tam Thạch vang vọng: “Các người đi cùng bản soái, dẫn theo các tướng sĩ của Hồng Trạch doanh, lại chọn bảy ngàn tinh nhuệ từ Đốc Tiêu quân, cùng bản soái tấn công Ô thành!”

“Có!”

“Tốt!”

“Tuân lệnh!”

“...”

“Vương Tuấn, Khúc Nguyên Tượng nghe lệnh, các người dẫn theo mười vạn binh mã ở lại Canh Dương phủ!”

“Chờ đã...”

Vương Tuấn nghi hoặc nói: “Ý của người là, chúng ta không cần đi tấn công? Trong Ô thành, chính là có một tiên sư cảnh giới Chân Lực, người vẫn là Thoát Phàm.”

Nghe nói mấy ngày trước.

Trần Tam Thạch dẫn theo binh mã ra ngoài giết một trận, tuyên bố bên ngoài mình là cảnh giới Chân Lực.

Nhưng rốt cuộc vẫn là giả.

“Đúng vậy họ Trần.”

Không lâu trước đây từ kinh thành trở về Khúc Nguyên Tượng, khinh bỉ nói: “Người không sợ Hàn Tương đích thân đến tìm người sao? Một Luyện Khí viên mãn, một Chân Lực, giết người không thành vấn đề!”

“Hắn sẽ tìm ta.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Nhưng sống chết của bản soái, không cần các người bận tâm, các người chỉ cần làm theo lời ta nói, phòng thủ Canh Dương phủ cho tốt! Điều này liên quan đến nhiệm vụ tông môn của các người!”

Cho dù đốt cháy kho lương của Ô thành, cũng không có nghĩa là đại quân Tây Tề sẽ ngay lập tức bị tiêu diệt.

Nếu lúc này, Hàn Tương bọ họ dẫn quân đến tấn công Canh Dương phủ, tiêu diệt toàn bộ quân đội, cục diện vẫn sẽ là Đại Thịnh bất lợi, Tây Tề có lợi.

Vì vậy, trận chiến này phòng thủ thành trì cực kỳ quan trọng.

“Ngông cuồng.”

Khúc Nguyên Tượng cũng không chống lại mệnh lệnh, chỉ là nói: “Dù sao người vừa chết, lão tử sẽ bỏ chạy!”

“Trần huynh yên tâm.”

Vương Tuấn cam đoan nói: “Dù thế nào, ta cũng sẽ phòng thủ thành trì.”

Địa vị của hắn trong tông môn không cao không thấp, muốn có được Trúc Cơ Đan, đời này e rằng chỉ có cơ hội này, sao có thể không liều mạng.

“Nhờ cả vào các người.”

Trần Tam Thạch ôm quyền, đi lên sa trường.

Trong bóng đêm, dưới ánh lửa, áo choàng trắng thương bạc đặc biệt bắt mắt, giọng nói như sấm vang vọng bầu trời:

“Năm ngày trước!”

“Ta đã nói với các người!”

“Sẽ phân thắng bại trong vòng mười lăm ngày!”

“Bây giờ, ta sẽ thực hiện lời hứa!”

“Đêm nay ——”

“Chỉ cần chiếm được một Ổ thành nhỏ bé!”

“Ba mươi vạn đại quân Tây Tề, sẽ tan thành mây khói!”

“Đây là!”

Chương 830: Quyết Thắng

(6)

“Kỳ công trăm năm chưa từng có!”

“Các ngươi!”

“Có nguyện ý cùng bản soái, lập công lớn, tiêu diệt giặc Tề không?!”

“Chúng ta nguyện ý đi theo!”

Các tướng sĩ đồng thanh hô vang:

“Lập công lớn ——”

“Tiêu diệt giặc Tề ——”

“Giết ——”

“Giết ——”

Tiếng giết vang trời.

“Oành ——”

Cổng thành Canh Dương phủ mở toang.

Hồng Trạch doanh cộng thêm bảy ngàn tinh nhuệ của Đốc Tiêu quân, tổng cộng hai vạn hai nghìn người, lao vào màn đêm vô tận.

...

Đại quân Tây Tề.

Diễn võ trường, trên đài cao.

Hàn Tương đứng dưới ngọn đuốc, quan sát bàn cờ trước mặt.

Tu sĩ Chu Khuê, Chung Vô Tâm và những người khác, đang tập hợp đại quân bên dưới, sắp xếp lực lượng tiếp theo.

Theo suy đoán của bọn họ.

Lương thực của Đại Thịnh đã cạn kiệt.

Tiếp theo, chỉ cần đại quân áp sát, vây lại mấy chục ngày, nếu may mắn, chỉ cần hai mươi ngày, mười lăm vạn Đốc Tiêu quân sẽ chủ động ra khỏi thành đầu hàng.

“Hàn sư huynh!”

Cũng vào lúc này.

Một tu sĩ cười kiêu bay đến: “Xảy ra chuyện, muốn nói với người một tiếng, tên Liêu Phương phụ trách tính toán sổ sách lương thực hôm nay vào giờ Mão cưỡi ngựa chạy trốn, sau đó biến mất không thấy đâu, không biết đã đi đâu.”

“Người nói cái gì?!”

Tay Hàn Tương vốn đang định đặt xuống bàn cờ cứng đờ giữa không trung: “Người đã ức hiếp hắn sao?”

“Hắn... hắn uống rượu làm lỡ việc!”

Tu sĩ giải thích: “Còn thường xuyên chửi bới chúng ta sau lưng, nên đã dọa hắn một chút.”

“Đồ ngu!”

Hàn Tương đột nhiên đứng dậy, tức giận quát: “Đã làm nhục hắn thì tại sao không trực tiếp giết hắn đi?! Lưu lại hậu họa làm gì! Hiện tại hắn chắc chắn đã đầu quân cho Trần Tam Thạch, đã nói cho địch biết, lương thực của quân ta cất giấu ở Ổ thành!”

Nghe thấy lời này.

Chung Vô Tâm, Cung Úc, cùng các tướng lĩnh và tu sĩ khác, đều vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao bây giờ?!”

Cung Úc như lâm đại địch: “Sắp thành công rồi, chẳng lẽ lại thất bại vào lúc này?!”

“...”

Hàn Tương mặc dù tức giận vì hành động của sư huynh đệ khiến mọi chuyện rắc rối thêm, nhưng không vì vậy mà hoảng loạn, lão bình tĩnh nhìn bàn cờ trước mặt, liên tiếp thay đổi quân cờ đen trắng, bày ra cục diện trước mặt.

Lão lên tiếng nói: “Muôn đến được Ô thành mà không bị quân đội đóng giữ ở các thành trì dọc đường của chúng ta phát hiện, nhiều nhất sẽ không vượt quá hai vạn năm nghìn người, số người thực tế sẽ càng ít hơn.

“Nước cờ tiếp theo của chúng ta, có hai cách để đi.

“Một là, lập tức dẫn theo đại quân đến Ô thành, nhưng thời gian gấp gáp, nhiều nhất cũng chỉ có năm vạn người kịp thời đến nơi.

“Hai là, nhân lúc lực lượng chiến đấu chủ yếu của bọn họ tấn công Ô thành, đại quân của chúng ta xuất kích toàn bộ, tấn công Canh Dương phủ.”

“Hàn sư huynh, không thể đến Ô thành!”

Chu Khuê nhấn mạnh nói: “Tên Trần Tam Thạch kia cảnh giới Thoát Phàm còn có thể chém giết vạn người mà không kiệt sức, hơn nữa giết Luyện Khí hậu kỳ cũng không tốn sức. Hấn tấn công Ô thành, nhất định sẽ mang theo tu sĩ Luyện Khí viên mãn của Thăng Vân Tông, năm vạn binh mã của chúng ta, chỉ sợ là chưa chắc đã nắm chắc phần thắng!

“Ta cảm thấy, chúng ta nên đi tấn công Canh Dương phủ, đại quân của bọn họ vẫn còn trong thành, sau khi thành bị phá hủy sẽ không để lại một người nào, cuộc chiến này cũng sẽ kết thúc ngay lập tức, không cần đợi thêm một tháng nữa!

“Chúng ta có thể trở về tông môn phục mệnh!”

Gã dừng lại một chút, ghé sát tai binh tiên, hạ thấp giọng nói: “Hàn sư huynh, còn một điểm nữa ngươi đừng quên, đi tấn công Canh Dương phủ nhiều nhất là chết mấy tên phạm nhân ‘quân cò’ này, nhưng đi đối đầu trực diện với Trần Tam Thạch, ngươi và ta đều có thể mất mạng!”

Nói cho cùng.

Mục đích của phần lớn bọn họ khi đến thế giới này, là để tìm kiếm trường sinh, chứ không phải là đấu pháp liều mạng.

“Truyền lệnh.”

Trong đầu Hàn Tương, vang vọng hình ảnh áo choàng trắng giết địch trong trận chiến ở hoang nguyên, cuối cùng hạ quyết tâm, nặng nề đặt một quân cờ xuống, giọng nói như chuông lớn:

“Xuất kích toàn quân!

“Thăng đến...”

“Canh Dương phủ!”

...

Trong hoang dã.

Trần Tam Thạch dẫn theo Hồng Trạch doanh tiến lên nhanh chóng.

Ngụy Huyền đi theo bên cạnh: “Trần huynh đệ, chúng ta thật sự không cần mang theo một tu sĩ Luyện Khí viên mãn sao? Trong Ổ thành chính là có võ giả cảnh giới Chân Lực,

chân khí chân lực chỉ khác nhau một chữ, nhưng lại khác biệt một trời một vực.”

Thực tế.

Trần Tam Thạch cũng chỉ còn thiếu một chút nữa, là có thể khai mở Cảnh Thần thứ tám của Bát Cảnh Thần Động.

Nhưng hắn không thể chờ được nữa.

Liêu Phương sợ chết, lại muốn thể diện.

Vì vậy bắt buộc phải để hắn tự mình đón tiếp đến Đại Thịnh bên này, mới chịu tiết lộ tình báo.

Liêu Phương biến mất, Hàn Tương sẽ nhanh chóng phát hiện.

Không có thời gian tu luyện nữa.

Nhưng...

Chiến đấu chính là tu luyện!

Hơn nữa.

Là tu luyện tốt nhất, hiệu quả nhất!

“Trần huynh đệ.”

Tổng Quế Chi cũng tò mò hỏi: “Hơn nữa tại sao ngươi chắc chắn, Hàn Tương sẽ lựa chọn tấn công Canh Dương phủ trước, mà không phải đến tiếp viện Ổ thành trước?”

“Một mặt, là vì binh mã đến kịp Ổ thành không đủ nhiều, mặt khác...”

Trần Tam Thạch trầm giọng nói: “Ta sẽ đích thân nói cho hắn biết, để hắn chết trong minh bạch!”

Trong lúc nói chuyện.

Đã đến nơi.

Trong bóng tối, một tòa thành không lớn nhưng khá kiên cố sừng sững phía trước, như một con quái thú chặn đường.

Trần Tam Thạch ghì cương ngựa lại.

Đại quân cũng dừng lại theo.

Hắn lấy túi trữ vật thu thập từ các tu sĩ ra, lấy từng chiếc máy công thành từ bên trong ra.

Túi trữ vật đựng lương thực, đối với mười mấy vạn đại quân mà nói, không ăn được mấy ngày.

Nhưng dùng để đựng một số máy móc, thì đủ.

Từ khi nhập ngũ đến nay.

Mỗi lần Trần Tam Thạch dẫn quân đánh giặc, đều lấy kỵ binh tập kích bất ngờ làm chủ, nhưng lần này, lại cần phải công thành.

Hắn ra lệnh cho tất cả tướng sĩ xuống ngựa, giao ngựa cho Thiên Tầm thống lĩnh.

“Các huynh đệ!”

“Ngay phía trước!”

“Ta sẽ làm tiên phong, mở đường cho các ngươi!”

“Chiếm được tòa thành này, đại phá Tây Tề!”

Hai vạn hai nghìn tướng sĩ đồng thanh hô vang.

“Đại phá Tây Tề, đại phá Tây Tề!”

“Giết ——”

“...”

Trần Tam Thạch lấy Huyền Châu ra.

Từ sau.

Lần trước ở Lang Cư Hu Sơn, huyền khí đã tăng vọt rất nhiều, khi ở Yêm Dương phủ, cũng tăng lên rất nhanh.

Hắn có thể khẳng định, nguồn gốc của huyền khí không liên quan đến việc có thăng trận hay không, mà là liên quan đến cái gì đó tương tự như dân vọng.

Tóm lại.

Huyền khí tích lũy trong đó, đủ để hai vạn hai nghìn người sử dụng một lần trận pháp Thiên Thư.

Sau một đêm đại quân tấn công.

Hiện tại.

Đã là giờ Mão.

Màn đêm đang lặng lẽ lùi dần, đường chân trời mờ mờ sáng, bầu trời phía đông dần nhuốm một lớp vàng nhạt, ánh ban mai như nước chảy xuống, sương mù mờ ảo trong ánh sáng vàng, mọi thứ giữa trời đất đều toát lên vẻ tĩnh lặng bình yên.

Cho đến khi sát khí ngút trời dâng lên, khiến ánh sáng vừa mới bùng lên, cũng trở nên nặng nề, vẫn đục!

“Toàn quân!”

“Dàn trận!”

“Keng ——”

Trần Tam Thạch rút Thanh Nhạc kiếm bên hông ra, chỉ thẳng vào ánh mặt trời, giọng nói chấn động núi sông, sát ý xông thẳng lên trời:

“Càn Khôn Thổ Hà Địa Long Trận ——”

Trận pháp trong Thiên Thư, sớm đã được đưa vào luyện tập hàng ngày của quân đội Đại Thịnh.

Đừng nói là Hồng Trạch doanh, ngay cả bảy nghìn tướng sĩ Đốc Tiêu quân đi theo, cũng vô cùng quen thuộc.

Dưới sự chỉ dẫn của cò trận.

Hai vạn hai nghìn người nhanh chóng dàn trận xong, mỗi người chiếm giữ vị trí trận pháp, mơ hồ hòa hợp với thiên địa đại đạo, dẫn động hoang nguyên phía tây.

Huyền khí trong Huyền Châu tràn ra, gia trì phía trên đại trận.

Trong chớp mắt.

Hai vạn tướng sĩ dường như cảm thấy mình hòa làm một thể với mặt đất, bọn họ có thể điều khiển địa long.

“Hồng Trạch doanh!”

“Tấn công!”

“Công thành!”

Chương 831: Như Thần Tựa Ma (1)

Ngô Thành.

Là nơi đại quân ba trăm ngàn của Tây Tề đóng quân và cất trữ lương thực, nơi này tự nhiên là cao cấp chiến lược tụ tập.

Một vị Võ Thánh, hai gã võ giả Thoát Phàm, hai gã tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, cuối cùng, còn có thêm một gã võ giả Chân Lực cảnh, Châu Hồ.

Võ Thánh đích thực ở trên!

Cho dù đặt ở trong Tu Tiên giới, võ giả Chân Lực cảnh, đi tới bất kỳ tông môn hoặc gia tộc nào, đều là tồn tại khách quý.

Thời điểm giờ Mão.

Ánh sáng mờ ảo.

Võ Thánh Mạc Học Bằng đã sớm kết thúc giấc ngủ, đi tới trên tường thành tuần tra, liền nhìn thấy một nữ tu sĩ lẳng không, khoan chân ngồi trên phi kiếm, tiên khí bừng bừng.

Nàng cũng vừa vận kết thúc minh tướng, như tiên nữ hạ phàm nhẹ nhàng rơi xuống.

” Gặp qua Lan tiên cô. “

Mạc Học Bằng chấp tay hành lễ: ” Tiên cô vừa rồi là đang tu hành? “

” Đông Thắng Thần Châu không có linh khí, nào có tu hành gì, bất quá chỉ tĩnh tọa dưỡng thần mà thôi. “

Lan tiên cô thân nhiên nói.

” Thì ra là thế. “

Mạc Học Bằng như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó lại nói: ” Tiên cô, không biết hài tử của ta..... “

” Hài tử của người tư chất bình thường. “

Âm thanh của Lan tiên cô lạnh lùng, khi nói chuyện căn bản không nhìn đối phương: ” Đối với chúng ta Lạc Diệp Cốc mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. “

” Cái này không phải là phải xem tiên cô có nguyện ý giúp một tay hay không? “

Mạc Học Bằng cười nói: ” Hài tử của ta cái khác không được, nhưng có một đặc điểm lớn nhất, đó chính là hiếu thuận, nếu tiên cô nguyện ý thu hấn làm đệ tử, hài tử của ta, không, cả nhà chúng ta tương lai nhất định sẽ báo đáp tiên cô! “

Tựa như vốn là có ý, cũng tựa như thật sự cảm thấy ồn ào, cuối cùng Lan tiên cô có chút không kiên nhẫn nói: ” Cũng được, sau khi chiến sự kết thúc, ta sẽ cho hài tử kia một cơ hội, nói không chừng cũng có thể tiến vào tiên tông làm một gã đệ tử tạp dịch, nhưng nếu thông không qua khảo hạch, người liền đừng tới phiền ta nữa. “

” Được được được, đa tạ tiên cô. “

Mạc Học Bằng nghe vậy mừng rỡ: ” Chiến sự sắp kết thúc rồi, ta nghe nói ở Mãnh Sơn, có một ít ‘ linh thú ’ xuất hiện, đến lúc đó ta dù liêu cái mạng già này, cũng bắt một con cho tiên cô ném thử! “

” Âm âm —— “

Hai người nói chuyện.

Toàn bộ tòa thành đột nhiên run rẩy lên.

” Chuyện gì xảy ra? “

” Chẳng lẽ địa long trở mình? “

“ ”

Trên tường thành, các tướng sĩ đang trực ban bàn tán lên.

” Xèo —— “

Đúng lúc này.

Một con hắc ung bay tới.

” Hình như là từ chỗ của Hàn tiên sư truyền đến. “

Mạc Học Bằng vội vàng tiếp lấy, lấy xuống mật tín trên người hắc ung, sau khi mở ra, lập tức đồng tử run lên dữ dội: ” Không tốt! Hàn tiên sư nói Trần Tam Thạch suất quân giết tới, để chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt lương thực, còn nói hắc..... Hắc đột phá đến Chân Lực cảnh rồi! Ở trên Võ Thánh! “

Hắn hét lớn: ” Thông tri tất cả mọi người, lập tức tập hợp, chuẩn bị nghênh địch! “

Tiếng còi vang lên.

Từ trên xuống dưới Ngô Thành, các tướng sĩ bắt đầu ủa lên tường thành.

Đồng thời.

Chấn động của thành trì vẫn còn tiếp tục.

Các tướng sĩ khó hiểu.

” Chẳng lẽ, là Trần Tam Thạch thống lĩnh đại quân, làm ra động tĩnh lớn như vậy?! “

“ ”

” Không thể nào! “

Mạc Học Bằng quát lớn: ” Hàn tiên sư đã nói, đến nhiều nhất cũng chỉ có hai vạn người, số lượng huynh đệ trong thành

của chúng ta vượt quá bọn hăn, hơn nữa Hàn tiên sư, đã suất lĩnh ba trăm ngàn đại quân, thẳng đến đại bản doanh Canh Dương phủ của Thịnh nhân, chúng ta chỉ cần thủ vững Ngô Thành, không lâu sau, mười vạn đại quân của Thịnh nhân sẽ toàn quân bị diệt!

” Đây là.....

” Quyết chiến!

” Sau trận chiến này, chúng ta Ngô Thành thủ quân, sẽ là công thần lớn nhất của đại Tề, tất cả mọi người thăng cấp ba cấp!!!

” Huynh đệ!

” Nghênh địch —— “

Nhân gian Võ Thánh.

Xưa nay không có kẻ hèn nhất.

Sau khi khiếp sợ ngẩn ngui, Mạc Học Bằng liền phản ứng lại, một bên cổ vũ sĩ khí chuẩn bị nghênh địch, một bên phái người đi mời Chân Lực cảnh võ giả Châu Hổ trong Ngô Thành, chính mình thì cầm đại kích, đứng ở trên tường thành nghiêm trang chờ đợi.

Chấn động của thành trì vẫn còn tiếp tục, bên ngoài Ngô Thành, là một con dốc ngược, hàng vạn tướng sĩ, tận mắt nhìn thấy một trận bão cát mênh mông cuộn cuộn, từ ngoài mấy chục dặm thổi quét mà đến.

Trong cơn bão cát mênh mông cuộn cuộn, mơ mơ hồ hồ, có một con địa long màu vàng nhạt, mỗi lần nó lăn lộn, đều sẽ dẫn đến mặt đất chấn động, thành trì run rẩy.

Dưới bão cát, là đại quân Thịnh triều dày đặc, bọn họ phát lên quân kỳ Hồng Trạch doanh, cùng với một mặt soái kỳ đặc biệt chói mắt, viết một chữ lớn màu vàng kim ” Trần “!

” Địa long! “

” Bọn hấn, bọn hấn có thể điều khiển địa long! “

” Địa long trở mình! “

“ ”

Thủ quân Ngô Thành, nào đã từng thấy qua cảnh tượng này.

” Là thiên thư trận pháp. “

Mạc Học Bằng rất nhanh đưa ra phán đoán.

Hấn đã sớm nghe nói, bạch bào nắm giữ lực lượng có thể dẫn động thiên tượng địa thế, chỉ là không nghĩ tới, lúc trước hoang nguyên đại quân chính diện giao chiến thì không có sử dụng, mà lại dùng ở chỗ này.

Cát bụi cuộn cuộn.

Khói vàng đầy trời.

Đại Thịnh giáp sĩ.

Binh phong đến!

Kèm theo cự ly càng ngày càng gần, biên độ mặt đất run rẩy cũng càng ngày càng cao, rõ ràng các tướng sĩ Tây Tề ở trong thành trì, chân đạp trên mặt đất, nhưng lại cảm giác giống như thân ở trong biển rộng mênh mông, hơn nữa biển rộng này, sắp bộc phát ra một trận sóng lớn! Bọn họ chỉ đạp ở trên một chiếc thuyền lá nhỏ, lắc lư chao đảo, bất cứ lúc nào cũng sẽ hoàn toàn nghiêng ngả.

” Bắn tên! “

” Đá lăn gỗ lớn! “

” Kim dịch! “

“ ”

Theo mệnh lệnh, tất cả máy móc thủ thành bắt đầu vận chuyển.

Chương 832: Như Thần Tựa Ma (2)

Mưa tên như nước từ trên cao rơi xuống, rơi vào trong cơn bão cát mênh mông cuộn cuộn, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, thậm chí không nhìn thấy đến tột cùng có bắn trúng địch nhân hay không, chỉ có tiếng nổ mạnh của cự thạch do máy bắn đá ném xuống, mới có thể mang đến một ít hồi âm.

Tất cả thủ đoạn ngăn cản, đều là không đủ sức chống đỡ, không thể ngăn cản được địch quân đang ẩn núp trong cơn bão cát mênh mông cuộn cuộn, tiến đến công thành.

” Gào —— “

Còn cách thành trì bốn dặm, cự long do cát bụi tạo thành đột nhiên tăng tốc, phát ra một tiếng long ngâm chấn động núi rừng, sau đó đột nhiên tăng tốc, đầu rồng đâm thẳng đến cửa thành.

Dưới đầu rồng.

Có một bóng người.

Đó là.....

Bạch bào!

Trong gió vàng, bạch bào nhanh như bão cát, một người đi đầu, trên bả vai, vác một cây búa công thành, đường kính của búa công thành đủ bảy thước, dài hơn mười trượng, vốn nên là phối hợp sử dụng với xe công thành cỡ lớn, nhưng giờ phút này lại bị hấn vác trên vai, mỗi lần bước về phía trước một

bước, lực lượng sẽ trở nên nặng nề hơn một chút, mặt đất dưới chân sụp đổ, hết lần này tới lần khác lại có lực lượng huyền diệu từ trong đó gia trì, cho dù là vác búa công thành nặng như núi trên vai, tốc độ cũng không có một chút nào chậm lại, cho đến hoàn toàn hợp làm một với đầu rồng, cùng với cơn bão cát gào thét mà đến, đập vào cửa thành nặng nề.

” Âm âm —— “

Ngô Thành.

Chấn động!

” Ong —— “

Vài tu sĩ đi tới phía sau cửa thành trước, thi triển ra phòng ngự thuật gia cố.

Một đòn này, nhìn như có lực rung núi, nhưng búa công thành dù sao cũng không phải là pháp khí, cũng không có cách nào dung hợp với chân khí, lực phá hoại có hạn, chỉ là phá vỡ phòng ngự thuật, nhưng cũng không có đập ngã cửa thành.

Vài tu sĩ, mỗi người lấy ra phù lục, dán ở các nơi trên cửa thành và tường thành, gia tăng độ cứng rắn của thành trì.

” Giết hắn! “

” Cửa thành không thể phá! “

“ ”

Theo mệnh lệnh.

Lập tức có quân cảm tử treo móc câu từ trên tường thành rơi xuống.

Một kích không thể đục mở cửa thành.

Trần Tam Thạch cũng không cưỡng cầu nữa, mà là ở trong cơn gió lốc bão cát, vung búa công thành cỡ lớn lên, cuốn lên một trận sóng lớn màu vàng đất, giống như trụ trời nghiêng ép

xuống, quét ngang mà qua, đem các tướng sĩ Tây Tề còn đang ở trên không trung nghiền ép thành thịt vụn.

Ngay sau đó, chính là một gã lại một gã tu sĩ từ trên trời giáng xuống, trong tay cầm đủ loại pháp khí, linh quang rực rỡ muôn màu muôn vẻ ở trong cơn bão cát sáng lấp lánh, trong đó chỉ riêng Luyện Khí hậu kỳ liền có hai người.

Một nam một nữ.

Nam cầm trong tay một lá cờ màu xanh đen, nữ cầm trong tay một thanh phi kiếm.

” Âm âm —— “

Trên mặt đất, bạch bào nhỏ bé ôm lấy ” trụ trời ” đôi hướng, hướng về phía bọn họ cuốn theo cơn gió lốc bão cát menh mông cuộn cuộn mà đi, che trời lấp nhật, xé rách không khí.

” Ong ong ong! “

Lá cờ vung vẩy, từng đạo lưỡi dao gió do pháp lực ngưng tụ thành phát ra như mưa, mỗi một đạo rơi xuống đều sẽ đánh nát một đoạn trụ trời, trước khi trụ trời quét ngang đến trước mặt, búa công thành dài hơn mười trượng liền hoàn toàn nổ tung, hóa thành đầy trời mảnh vụn gỗ và cát bụi trộn lẫn vào nhau.

Nhưng sau đó.

Đột nhiên có một tia hàn mang bắn ra, sau đó là ngân long gào thét mà đến.

Tu sĩ quát lớn một tiếng, linh quang bắn ra từ thanh cờ giao thanh trong tay, cũng hóa thành một con giao long màu xanh, hai rồng tranh đấu, khí lẫn kích động, giằng co ước chừng hai hơi thở sau, giao thanh liền chống đỡ không được, hoàn toàn bị ngân long cắn nuốt.

Hắn lại muốn chạy trốn, nhưng đã không kịp rồi.

Ngân long xuyên qua lồng ngực.

Tu sĩ chết ngay tại chỗ, từ trên không trung rơi xuống.

Đồng thời.

Lan tiên cô bên cạnh cũng không có khoan tay đứng nhìn, phi kiếm của nàng hóa thành đầy trời kiếm vũ, đã đến trước mặt bạch bào, trong quá trình từ bốn phương tám hướng áp sát lại dung hợp vào một chỗ, giống như một đóa hoa sen màu trắng nở rộ.

Trần Tam Thạch cũng không có bởi vì trước đó chú ý lực đặt ở trên người khác, mà không kịp phản kích, sau khi mũi nhọn của trường thương màu bạc xuyên thủng trái tim của tu sĩ liền thuận thế đâm về phía trước, linh hoạt như giao long, trong quá trình đó chân khí lại một lần nữa tích lũy, đụng vào kiếm vũ hóa thành đóa sen.

Đóa sen tan vỡ.

Lại hóa thành một thanh phi kiếm, sau khi ngắn ngủi mất đi không chế.

Lan tiên cô triệu hồi nó về trong tay.

Một kích đánh lên không thành, nàng nào còn dám lại chiến, xoay người liền muốn bay trở về trong thành.

”Phanh ——“

Trần Tam Thạch xách theo ngân long điên cuồng chạy trốn, sau khi đi tới bên rìa tường thành, một chân đạp một cái, ở trên tường thành lưu lại một vết lõm, sau đó cả người bay lên, đi tới trên cao mấy chục trượng, vượt xa độ cao của tường thành Ngô Thành.

Hắn ở trong cơn bão cát, cúi đầu nhìn chúng sinh!

Trên tường thành.

Dày đặc các giáp sĩ Tây Tề, nhìn bạch bào ở trên không trung, chỉ có thể rời rít giờ đao kiếm trường kích, trọng thuẫn huyền thiết.

Chỉ thấy.

Trong cát bụi, ngân quang đại tác.

Sau đó trường thương trong tay bạch bào giống như thanh long rửa thế, từ trên trời giáng xuống!

Sau tiếng sấm sét nổ vang, chính là thân thể của mấy chục người phân liệt, máu thịt bắn tung tóe, trên tường thành lại xuất hiện một lỗ hồng lớn.

Một đuổi một chạy.

Lan tiên cô cũng có thể lại một lần nữa ngưng tụ pháp lực, điều động phi kiếm bay tới.

Nhưng lần này.

Sau khi phi kiếm hoàn toàn thất bại trong lúc giằng co liên xoay tròn cắm vào mặt đất mấy thước.

Ngân long thế như chẻ tre, không gì cản nổi.

Bên cạnh, Mạc Học Bằng cầm đại kích muốn ra tay trợ giúp, đáng tiếc lòng có thừa mà sức không đủ, hẳn biết rõ chính mình căn bản không có tư cách tham dự loại giao phong cấp bậc này.

Chương 833: Như Thần Tựa Ma (3)

Ngay khi ngân long há miệng, muốn nuốt Lan tiên cô.

Từng trận kim quang đột nhiên sáng lên, ngăn ở trước người nàng.

Đó là một nắm đấm sắt!

Quả đấm to lớn giống như bình khí, màu sắc lưu chuyển giống như vỏ cây khô, cùng với vòng tròn màu vàng trên cổ tay tạo thành sự tương phản rõ ràng, phù văn màu tím trên vòng tròn liên tiếp sáng lên, từng tầng từng tầng chân lực cuộn trào mãnh liệt, mang theo lực lượng mạnh mẽ như núi đè và ngân long đụng vào nhau.

” Keng —— “

Âm thanh trong trẻo kích động vang lên, ngân long trực tiếp bị chấn lui.

Trần Tam Thạch chỉ cảm thấy dường như có một ngọn núi cao lớn sập xuống, lực lượng của hắn vậy mà kém xa lực lượng của đối phương, cho dù là khí huyết dồi dào kim cương chi thể lập tức phát động, cũng vẫn là bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp từ trên tường thành rơi xuống mặt đất, một chân quỳ xuống, gió cát đầy trời.

” Phu quân. “

Lan tiên cô thở phào nhẹ nhõm.

Hai người bọn họ, vốn chính là đạo lữ.

” Ừm. “

Võ tu Chân Lực cảnh Châu Hồ hơi gật đầu, sau đó chậm rãi đi tới bên rìa tường thành, mặc kệ mưa tên đầy trời và cự thạch loạn bay, cúi đầu nhìn bạch bào dưới chân tường, âm thanh hùng hậu, xuyên thấu chiến trường: ” Huynh đài vì sao dùng chân khí, mà không dùng chân lực, chẳng lẽ là xem thường ta? “

Hắn vừa mới nhận được tin tức, nói người này đột phá chân lực, vội vàng chạy đến một kích giao thủ sau, nhưng rõ ràng cảm giác được đối phương sử dụng vẫn là chân khí cảnh giới Thoát Phàm, mà không phải là chân lực.

Hai cái chỉ khác nhau một chữ, nhưng mang đến trình độ tăng lên là kịch biến.

Pháp tu có lẽ khó phân biệt, nhưng đối với người tu luyện võ đạo, tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn.

Không có trả lời.

Chỉ thấy trong chiến hỏa bay tán loạn, từng trận hỏa diễm dung hợp vào trong trường thương, bạch bào lại một lần nữa nhảy lên, giữa lúc ngọn lửa bốc cháy, liền lại một lần nữa leo lên tường thành.

Châu Hồ nheo mắt lại, hắn nhìn ngọn lửa không giống ngũ hành hô hấp pháp, chỉ là hỏa diễm bình thường mà thôi, nhưng cũng không có chút nào khinh thường, kim hành hô hấp pháp thi triển ra, bên trong cơ thể thượng bộ bát cảnh thần nhất tề tỉnh lại, ở trong sự gia trì của bọn hắn, chân khí chuyển hóa thành chân lực, cuối cùng truyền dẫn ở trên năm đấm, sát khí cuộn cuộn không ngừng hội tụ, cho đến khi tích lũy đến cực hạn, bộc phát ra một quyền về phía trước.

” Âm âm! “

Bạch bào lại một lần nữa bị đánh lui đến dưới chân tường thành.

Lần này.

Châu Hồ có thể hoàn toàn khẳng định.

Hỏa.

Chính là hỏa diễm bình thường!

Người này sử dụng.

Cũng đích thật là chân khí mà không phải là chân lực.

Mặc dù cường độ của chân khí, có thể nói là hiếm thấy, nhưng vẫn là không có vượt qua phạm vi Thoát Phàm, xác suất lớn vẫn còn ở trong quá trình mở ra cảnh thần.

Khoe khoang thanh thế!

Châu Hồ là một người thuần túy luyện võ, hẳn không hiểu cái gì là chiến tranh mưu lược, nhưng cũng biết được có tình huống không phù hợp với tình báo phát sinh, phải kịp thời truyền bá ra ngoài.

”Viết thư, nói cho Hàn Tương đạo hữu, Trần Tam Thạch cũng không phải là võ giả Chân Lực cảnh, vẫn còn kẹt ở Thoát Phàm cảnh giới, còn chưa có đột phá!“

“.....”

”Tốt!“

Mạc Học Bằng vội vàng làm theo.

”Người thật lớn gan.“

Dưới kim hành hô hấp pháp, sát khí trên người Châu Hồ từng bước từng bước một tăng vọt, hai cánh tay giống như rồng bay, thiên uy kim cương hoàn trên cổ tay càng là ong ong vang vọng: ”Một cái Thoát Phàm đến công kích Ngô Thành, cũng có chút quá xem thường Châu mỗ!“

.....

Độc tiêu quân đại bản doanh.

Canh Dương phủ.

Ngay tại thời điểm Ngô Thành tiến vào chiến đấu kịch liệt, đại quân ba trăm ngàn của Tây Tề cũng đến nơi này, chuẩn bị thẳng đến hang ổ, thừa dịp song phương đều không có lương thực, quyết ra thắng bại.

” Công thành! “

” Xung phong! “

“ ”

Đại quân Tây Tề sau khi xếp trận xong, giống như thủy triều đen nhánh, nuốt chửng mà đi tới Canh Dương phủ, xe công thành đi ở phía trước, binh lính cầm thuẫn theo sát ở phía sau, máy bắn đá càng là ném ra từng quả từng quả cầu lửa đập về phía trên tường thành.

Tu sĩ Chu Khuê ở trên không trung nói: ” Hàn sư huynh, ta đoán Trần Tam Thạch kia kỳ tập Ngô Thành, tất nhiên sẽ mang theo tu sĩ cảnh giới viên mãn, nhiều nhất cũng chỉ lưu lại một người trấn thủ, ngươi và ta chỉ cần hợp lực chém giết người đó, tòa thành này trong nháy mắt có thể phá! “

Hàn Tương hơi nheo mắt lại, nhìn Vương Tuấn trên tường thành, lạnh nhạt nói: ” Binh giả phải cẩn thận, không thể nghĩ một đằng làm một nẻo, ngươi hãy dẫn theo mấy vị sư huynh đệ cùng đi thăm dò, nếu thật sự chỉ có một mình Vương Tuấn, ta sẽ ra tay. “

” Được! “

Chu Khuê giẫm ở trên một chiếc lá phong khổng lồ, trong tay cầm đao băng hàn quang, trong miệng niệm chú ngữ, tốc độ đột nhiên tăng lên, chớp mắt liền đi tới trên tường thành, băng phong chém thẳng xuống.

Vương Tuấn đã sớm chuẩn bị, phi kiếm trong tay linh quang chọi lóe, ngăn cản ở trước người, gác lại lưỡi đao sương lạnh, đao kiếm xoay tròn giao thoa, pháp lực vô hình giao phong, nhất thời khó phân thắng bại.

Cũng ngay tại lúc này.

Khúc Nguyên Tượng ẩn núp ở trong bóng tối đột nhiên giết ra, trường kiếm rời tay mà ra, phi kiếm giết người.

” Ngươi cũng ở đây?! “

Chu Khuê nhú mày, vội vàng bóp nát phù lục, triệu hồi một mặt tường băng ở bên người.

Phi kiếm đục kích.

Tường băng vỡ nát.

Nhưng Chu Khuê cũng thừa dịp kéo ra khoảng cách với hai người.

Vương Tuấn chính muốn đuổi giết, liền có một đạo kiếm khí rơi xuống.

Chính là Hàn Tương ra tay.

Thần sắc của hắn nghiêm nghị, lạnh không đối diện với hai người: ” Xem ra, các ngươi hai người lưu lại nơi này, là biết Hàn mỗ sẽ suất lĩnh đại quân đến đây, nhưng mà, các ngươi lại không lo lắng, một mình Trần Tam Thạch, không có biện pháp kịp thời hạ xuống Ngô Thành, ngược lại là các ngươi trước bị công phá sao? “

Chương 834: Như Thần Tựa Ma (4)

” Ít nói nhảm! “

Vương Tuấn quát lớn, lại một lần nữa thi pháp giết tới.

Hàn Tương và Chu Khuê hai người, cũng không có chính diện đối kháng với bọn họ, mà là ở trên không trung vòng vo.

Sau khi loại bỏ tất cả chiến lực cao nhất của địch ta song phương, lực lượng công thành của đại quân Tây Tề, là xa xa vượt qua Thịnh triều, cho nên phương thức có tỷ lệ thuận lợi cao nhất chính là như vậy, cũng là lựa chọn lý trí nhất.

Nếu không ở trong tình huống cảnh giới xấp xỉ, có thể sẽ tạo thành tổn thất không cần thiết.

Chỉ cần kéo dài thời gian.

Là có thể từ từ hạ xuống Canh Dương phủ.

” Đáng chết! “

Vương Tuấn tựa như một con diều, vẫn luôn bị đối phương kiềm chế mà xoay vòng tròn, chỉ có thể trơ mắt nhìn càng ngày càng nhiều lỗ hổng xuất hiện trên tường thành, nhưng lại không có biện pháp đi giết địch.

Trạng thái như vậy, liên tục kéo dài đủ nửa canh giờ.

Cho đến khi trong đại quân Tây Tề có người nhận được tín hàm, hướng về bầu trời hét lớn.

” Hàn tiên sư! “

” Ngô Thành Châu tiên sư truyền tin đến! Hắn nói Trần Tam Thạch căn bản cũng không có đột phá đến Chân Lực cảnh giới, vẫn là Thoát Phàm, tất cả những gì trước đó làm đều là khoe khoang thanh thế! “

” Cái gì? “

Hàn Tương rõ ràng sửng sốt.

Hắn vội vàng sử dụng mấy đạo phù lục đẩy lui Vương Tuấn, sau đó kéo ra khoảng cách với hắn, trong đầu suy nghĩ tình huống hiện tại của chiến cuộc.

Cũng chính là nói.

Trần Tam Thạch suất lĩnh binh lính đi Ngô Thành, nhưng ngay cả một chiến lực cấp bậc viên mãn cũng không có?!

Hắn chuẩn bị, dựa vào võ đạo Thoát Phàm của chính mình, cứng rắn chống lại Chân Lực cảnh giới?

Tốt!

Hàn Tương cho dù hắn là yêu nghiệt, có thể vượt qua thiên kiếp.

Nhưng tên này.

Sao lại dám làm như vậy?!

Hắn chẳng lẽ không sợ, chính mình không đi công kích Canh Dương phủ, mà là đi trợ giúp Ngô Thành.

Như vậy.

Trần Tam Thạch không phải là chết chắc rồi sao?!

Làm một người am hiểu binh đạo, sao hắn có thể mạo hiểm như vậy?

Trong nháy mắt.

Trong ánh mắt của Hàn Tương lóe lên một tia phần nộ xen lẫn khinh thường.

Hắn vốn tưởng rằng.

Bạch bào sẽ là một người chơi cờ xuất sắc.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn sai rồi.

Người này.

Chỉ là một tên thất phu thích mạo hiểm!

Hiện tại thực lực chân thật bại lộ, ngày chết của hắn cũng đến rồi!

Hàn Tương tự hỏi, thực lực của hắn vẫn là muốn vượt qua Châu Hồ của Ngô Thành, chỉ cần chính mình chạy đến, bất kể như thế nào cũng có thể chém giết Trần Tam Thạch!

Nghĩ như vậy.

Hắn xoay người liền ngự kiếm bay về phía Ngô Thành.

Nhìn thấy.

Vương Tuấn liền muốn đuổi theo.

” Ngăn cản hắn! “

Hàn Tương biến mất ở đường chân trời, chỉ lưu lại một đạo mệnh lệnh.

Lập tức, liền có bốn năm gã tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, hậu kỳ ùn ùn mà lên.

Không phải tất cả mọi người đều có thể nghiền ép tu sĩ cùng cảnh giới.

Nhiều tu sĩ cùng nhau vây công như vậy, cho dù là cảnh giới so với mình thấp, Vương Tuấn cũng cần phải nghiêm túc ứng phó, trong thời gian ngắn không có biện pháp thoát thân.

” Sư đệ, ngươi không thể đi nha! “

” Người quản họ Trần kia sống chết làm gì?! “

Không xa.

Khúc Nguyên Tượng còn đang dây dưa với Chu Khuê quát lớn: ” Người nếu đi rồi, bọn hắc cùng nhau đến vây công ta làm sao bây giờ?! ” Vương Tuấn chỉ cảm thấy phiền não.

Số lượng tu sĩ của đôi phương nhiều hơn phe mình, hắc vừa đi, Khúc Nguyên Tượng ở dưới sự vây công nhất định sẽ chống đỡ không được, đến lúc đó Canh Dương phủ, có thể sẽ nguy hiểm rồi.

Cộng thêm.

Mệnh lệnh mà Trần Tam Thạch cho trước khi rời đi, là nhất định phải tử thủ Canh Dương phủ.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Cuối cùng Vương Tuấn vẫn là quyết định lưu lại thủ thành.

Về phần Ngô Thành như thế nào.

Cũng chỉ có thể xem Trần Tam Thạch chính mình thôi.

.....

Ngô Thành.

Cuốn cuộn bão cát, đất rung núi chuyển.

Dưới sự gia trì của ” Càn Khôn Thổ Hà Địa Long trận “, hai vạn tướng sĩ Hồng Trạch doanh thuận lợi xông đến dưới chân tường thành, từng chiếc từng chiếc xe công thành đụng vào tường thành.

Xe gỗ, xe bọc sắt, xe đụng, xe chiến cận chiến, thang mây.....

Các loại công cụ khác nhau trải đường cho các tướng sĩ.

Ngụy Huyền và Tống Quế Chiêu các nàng băng qua mái hiên đi tới trên tường thành, cùng Mạc Học Bằng các nàng chém giết đối chiến, ở phía sau bọn họ, các tướng sĩ giẫm ở trên thang mây và xe chiến xông lên tường thành, một trận chiến công thành thảm thiết liên kéo ra.

Trong hỗn loạn.

Thống soái của song phương, cũng đang liều mạng sinh tử.

” Ầm —— “

Kim quang chói mắt.

Chân lực cuộn cuộn.

Một quyền đánh ra.

Uy linh chói lọi.

Châu Hồ một quyền đánh xuống, lại một lần nữa đánh bay bạch bào ra xa trăm bước, không đợi đối phương đứng vững thân hình, liền chạy vội đuổi theo, trong lúc đó giờ cao năm dặm, lại một lần nữa ngưng tụ chân lực.

” Ầo —— “

Hai chân của Trần Tam Thạch khảm nhập vào trong phiến đá trên tường thành, thân thể trượt ra sau, lưu lại một cái rãnh lớn, trong tay hắn cảm đã không còn là trường thương màu bạc, mà là xà hắc đại cung dài bảy thước, bốn mũi tên đặt ở trên dây cung, chân khí không ngừng tích lũy ở trên mũi tên, cho đến khi địch nhân đuổi theo đến chỉ còn lại khoảng cách mười bước cuối cùng với bản thân, mới buông tay phải ra.

Dây cung vang lên.

Bốn mũi tên đồng thời bắn ra, xen lẫn độc xà và sát khí, ở dưới chân khí gia trì ngưng hóa thành.

Bạch hồ đi đầu, sát khí ngập trời!

Châu Hồ không sợ, nắm đấm tay phải đập xuống, bạch hồ tan vỡ, sau đó vươn tay trái về phía trước, liền bóp nát chu tước thành bột phấn, tiếp theo thần uy kim cương hoàn trên nắm đấm giống như búa pháo bắn ra, đem thanh long theo sát phía sau đập nát thành mây khói, cuối cùng lại thu hồi kim hoàn, hai cánh tay đan chéo, kim tử quang huy rực rỡ, ngăn cản huyền vũ trấn áp.

Chương 835: Như Thần Tựa Ma (5)

Thần uy kim cương hoàn này của hắn, mỗi cổ tay đều đeo năm cái, cộng lại tổng cộng mười cái, là chân vũ binh khí mà võ giả Chân Lực cảnh mới có, có thể công có thể phòng, còn có thể ở một trình độ nhất định bổ sung khuyết điểm là võ tu thiếu thủ đoạn công kích tầm xa.

Cộng thêm bản thân chân lực cảnh giới, bốn mũi tên kỳ quái của đối phương, cũng chỉ là làm chậm lại tốc độ tiến lên của hắn, cũng không có tạo thành bất kỳ tổn thương thực chất nào.

Nhưng còn chưa có kết thúc.

Lại có từng đạo kiếm khí đột nhiên bắn ra, liên tiếp không ngừng, giống như mưa to gió lớn, che trời lấp đất mà đến.

Kiểm khí thuật!

Tích kiếm hai mươi!

Châu Hồ mới lộ ra vẻ kinh ngạc, cánh tay vung vẩy hóa thành tàn ảnh, lợi dụng thần uy kim cương hoàn đem kiếm khí toàn bộ ngăn cản lại, phát ra âm thanh leng keng: ” Thì ra người còn là pháp tu? Thẻ pháp song tu, cực kỳ hao phí tài nguyên, ngược lại là hiểm thấy! “

Không chỉ như vậy.

Thuật pháp của bạch bào cũng có chút không đúng.

Những kiếm khí thuật này cũng chỉ có uy lực của Luyện Khí sơ kỳ, nhưng lại có thể một lần phóng ra nhiều như vậy.

” Âm —— “

Vừa mới xử lý xong kiếm khí thuật.

Phía trước lại có một quả cầu lửa đập tới.

Nhìn thấy khoảng cách với đối phương chỉ còn lại ba năm bước, Châu Hồ vẫn không có dừng lại, nắm đấm bọc trong chân lực trực tiếp đập nát quả cầu lửa ngưng tụ ra từ lệnh diễm quyết thành mây khói.

Nhưng ở phía sau quả cầu lửa này.

Lại có một mũi tên lửa.

Châu Hồ vốn định cố kỹ cũ trực tiếp đánh rơi nó, nhưng ở thời khắc cuối cùng thông qua sự nhạy bén của võ tu cảm giác được sự khác thường của ngọn lửa, hấn vội vàng không chế thần uy kim cương hoàn bay ra, đồng thời một chân dẫm ở trên tường thành đập ra một cái hố lớn, trước là dừng lại thân hình, sau đó lùi ra sau bằng một tư thế không hợp lẽ thường.

” Đùng! “

Kèm theo tiếng nổ.

Thần uy kim cương hoàn đánh rơi mũi tên, trở về trong tay hấn.

Chỉ thấy.

Sau khi mũi tên pháp khí rơi xuống đất, liên tiếp với mũi tên, ở dưới ngọn lửa màu đỏ lan tràn, ngăn ngừi mấy hơi thở sau, liền đốt thành tro tàn.

Đây không phải là sắt thép phàm tục, là pháp khí!

Châu Hồ cúi đầu nhìn lại, ngay cả thần uy kim cương hoàn của hấn, chỉ là tiếp xúc trong nháy mắt, cũng xuất hiện rõ ràng biến hình tổn hại.

Nếu không phải là binh khí của Chân Lực cảnh giới, chất lượng vượt qua trung phẩm pháp khí, chỉ sợ tổn hao sẽ càng thêm nghiêm trọng!

Đây là hỏa gì?

Đan hỏa?

Không phải.

So với nhiệt độ của đan hỏa bình thường còn cao hơn.

Tên này thật sự âm hiểm!

Bất quá, cũng đến đây thôi!

Sau khi tìm hiểu rõ ràng lá bài tẩy của đối phương, trong lòng Châu Hồ lập tức có đủ lòng tin, giờ tay lên đối với mấy tu sĩ chuẩn bị tới hỗ trợ: ”Đều lui ra, không cần các người, ta tự mình đến! “

Tên bạch bào này.

Tựa hồ có một loại thể chất thiên phú nào đó, có thể càng chiến càng dũng mãnh.

Điểm này, ở trong trận chiến hoang nguyên đã được chứng minh.

Hàn Tương đã đặc biệt căn dặn qua.

Đối phó với người này, cũng không phải là người càng nhiều càng tốt, biện pháp tốt nhất, vẫn là một đối một, nghĩ hết tất cả biện pháp, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết hắn!

Châu Hồ cũng sẽ không lại cho đối phương cơ hội lợi dụng ”Dị hỏa “ đánh lén, hắn bảo trì một khoảng cách nhất định, trầm giọng nói: ”Tiểu tử, còn có trò gì, cứ việc lấy ra đi! “

Nhưng ngoài dự kiến là.

Bạch bào không có lại sử dụng thuật pháp, cung tên, bao gồm cả ngọn lửa màu đỏ, hắc đem tất cả mọi thứ, bao gồm cả bội kiếm bên hông đều thu vào trong nhẫn trữ vật, chỉ cầm trường thương màu bạc kia, chậm rãi làm ra tư thế khởi đầu của thương pháp.

Lấy vũ đối vũ!

” Tốt! “

Châu Hồ hai nắm đấm va chạm, mười cái thần uy kim cương hoàn đan xen kết nối với nhau, sau đó cầm ở trong tay, giống như xích sắt, lại giống như một cái roi dài, kim quang chói mắt, khí tím tràn ngập, đan xen quán quanh, uy linh chói lọi.

Hắn mở miệng nói: ” Cũng để cho ta lĩnh giáo lĩnh giáo, người thừa kế của trấn thủ sứ mà ngay cả Thanh Huyền lão tổ cũng đều đích thân ra tay, có hay không kế thừa thương pháp đệ nhất Đông Thắng Thần Châu.

” Kim hành!!! “

Lời còn chưa dứt.

Châu Hồ đã lại một lần nữa quả quyết ra tay, kim hành hô hấp pháp điên cuồng chuyển hóa linh khí và chân khí trong kinh mạch, dưới sát ý cuộn cuộn, không khí bên người hắn đều có chút vặn vẹo, mười cái thần uy kim cương hoàn gào thét như sấm, hóa thành một đạo kim quang từ trên cao xuống, giống như đem tất cả sát khí đao kiếm có mặt dung nhập vào trong đó.

Một kích này.

Có thể phá hủy ngọn núi!

Mười bước bên ngoài.

Trần Tam Thạch không tránh không lui, hỏa hành hô hấp pháp còn chưa thể chân chính phát huy tác dụng đồng dạng cũng bắt đầu vận chuyển, bắt đầu thôi sinh ra chân khí, truyền dẫn theo cánh tay đến trường thương màu bạc.

Thượng bộ bát cảnh thần của hắn bảy tôn, cũng đang phát huy tác dụng, chỉ là thiếu một tôn cuối cùng, giống như là vẽ rồng thiếu nét chấm phá, vẫn luôn không có biện pháp sống lại.

” Âm —— “

Trường thương đâm ra, va chạm với kim sắc bích luyện.

Dưới lực lượng phá hủy ngọn núi, Trần Tam Thạch vốn ở bên rìa tường thành trực tiếp liên tiếp tường ngã xuống, kim cương chi thể chấn động không ngừng, giống như tiếng chuông, nhưng hắn ở trong quá trình rơi xuống đưa tay nắm chặt tường thành mượn lực, lại một lần nữa bay lên trở về tường thành, nghênh đón một lần nữa thần uy kim cương hoàn công kích.

Ngân long và kim quang triển khai giao chiến kịch liệt.

Âm thanh trong trẻo của kim thiết giao kích, tiếng âm âm của tường thành sụp đổ, âm thanh chiến đao cắt mở áo giáp và máu thịt kẻ địch xé rách, tiếng gào thét trước khi chết của tướng sĩ, các loại âm thanh đan xen vào nhau, cấu thành một bức tranh chiến trường giết địch máu chảy thành sông.

Chương 836: Như Thần Tựa Ma (6)

Tác dụng của Càn Khôn Thổ Hà Địa Long trận cũng đang tiếp tục phát huy, toàn bộ Ngô Thành đều ở trong địa chấn núi rung, các tướng sĩ Hồng Trạch doanh ở dưới sự gia trì của địa long huyết chiến.

” Keng keng keng —— “

Vài vòng giao thủ.

Châu Hồ ổn định đem bạch bào áp chế, rõ ràng có thể cảm giác được đối phương ở dưới chân lực chèn ép bị nội thương, nhưng người này cho dù là bị thương, cũng không có một chút nào lui bước, thậm chí cũng không có một mực phòng thủ, mà là bắt lấy bất kỳ cơ hội nào liền giống như chó điên tiến công.

Cho dù là phương thức chiến đấu này, sẽ tăng nhanh tốc độ bản thân bị thương, cũng không có dừng lại, tựa như cầu chết!

Cũng đúng.

Lương thực của Thịnh triều vốn đã hao hết.

Tên Trần Tam Thạch này lại là khoe khoang thanh thế, trên thực tế cũng không phải là Chân Lực cảnh giới.

Nếu không thể phá cục, cũng chỉ có thể chờ chết.

Cho nên.

Vốn chính là liều mạng.

” Đáng tiếc, người..... Thật sự muốn chết ở chỗ này rồi! “

Hoàng hoàng uy linh phong ma quyền!

” Ong —— “

Chân lực cuộn trào mãnh liệt.

Thần uy kim cương hoàn phân tán ra.

Mỗi một lần nắm đấm của Châu Hồ đập xuống, chúng nó sẽ theo đó mà công kích mục tiêu, ý tứ sát phạt của kim hành, ở thời khắc này được cụ thể hóa, giống như thiên thư trận pháp có thể mượn nhờ thiên tượng vậy, bộ phong ma quyền pháp này của hắn, cũng có thể hoàn mỹ kết hợp với ngũ hành chi kim, dẫn dắt sát ý giữa trời đất quy về mình sử dụng, phá núi, mở biển, diệt thành, hủy thiên diệt địa!

Mỗi một quyền đánh xuống, bạch bào ngân long đều sẽ ở trong cơn bão cát đá vụn trượt ra sau mấy trượng, khóe miệng của hắn cũng dần dần tràn ra một tia máu tươi, dựa vào thương pháp tinh xảo không có bị ngoại thương, nhưng nội thương rõ ràng không nhẹ.

” Trần huynh đệ! “

Không xa, Ngụy Huyền vung vẩy cự nhận, giống như vẩy mực đem một gã Võ Thánh chém rơi đầu, sau đó liền muốn đi qua trợ trận, nhưng lập tức lại có hai gã tu sĩ ngăn cản hắn.

Các nàng Tổng Quê Chiêu, Uông Trục, cũng đều là tình huống tương tự.

” Âm! “

Châu Hồ lại là một quyền cùng với thần uy kim cương hoàn cùng nhau đánh xuống, rõ ràng là toàn lực một kích, ở dưới sự phá hủy liên tiếp không ngừng, tường thành của cửa chính Ngô Thành, đã là tan nát, lão đảo muốn ngã, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Thần sắc của hắn ngưng trọng mang theo khó có thể tin: ”
Còn chưa chết? “

Chỉ thấy.

Rõ ràng bị thương không nhẹ bạch bào vẫn cảm thương mà đứng.

Hắn không những không có ngã xuống, ngược lại là càng chiến càng dũng mãnh, rõ ràng nên bị thương không nhẹ, nhưng là ngoại trừ vết máu ở khoe miệng kia, lại không có bất kỳ dấu hiệu nào khác, giống như tất cả thương thế đều bị hắn áp chế ở trong cơ thể, hoàn toàn bỏ qua giống như.

Hơn nữa, Châu Hồ có thể cảm nhận được, phong ma quyền của mình đã bị hoàn toàn nắm rõ, đối phương vẫn luôn có thể dự đoán được lần sau ra chiêu.

Cái làm cho hắn cảm thấy bất an nhất.

Là sự bình tĩnh của Trần Tam Thạch.

Không sai, chính là bình tĩnh!

Từ đầu đến đuôi, Châu Hồ đều dựa vào cảnh giới nghiền ép đối phương.

Cho dù bạch bào là thiên tài ngút trời, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy nắm rõ con đường quyền pháp của hắn, nhưng dù sao cũng có chênh lệch thực lực cứng rắn bày ở đây.

Nhưng hết lần này tới lần khác người này.....

Mang đến cho người ta một loại cảm giác hắn tất thắng!

Cho nên mới khác thường bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa ánh mắt kia, bộ dáng nhìn mình, căn bản cũng không giống như đang nhìn người sống!

Chẳng lẽ.....

Người này còn có lá bài tẩy nào?

Dự định tốc chiến tốc thắng của Châu Hồ đã thất bại, trong lòng càng ngày càng lo sợ bất an, lại thêm biết được nếu lại trì hoãn mấy vòng, đối phương có thể sẽ càng ngày càng khó chơi, không thể không làm ra dự định đau đớn trả giá lớn mới có thể giết chết đối phương.

Nhưng cũng ngay tại lúc này.

Trên bầu trời.

Một người mặc trường bào ngự kiếm mà đến.

Hàn Tương!

”Hàn đạo hữu?! “

Châu Hồ mừng rỡ, hấn vội vàng cao giọng nói: ”Tên này yêu nghiệt cực kỳ, đạo hữu trợ ta một tay! “

Trên không trung.

Hàn Tương cúi đầu nhìn tình huống của Ngô Thành, cùng với Hồng Trạch doanh duy trì trận hình ngay cả khi công thành.

Gió lốc bão cát, mơ hồ hợp làm một với địa long, dẫn động thiên tượng địa thế, thích hợp nhất để công kiên đẩy thành.

Thiên thư trận pháp!

Quả nhiên là lấy ra sử dụng ở chỗ này.

Cái làm cho Hàn Tương không ngờ tới nhất là, bạch bào Võ Thánh cảnh giới, vậy mà thật sự đánh khó phân thắng bại với Chân Lực cảnh giới, nếu chính mình lại đến muộn một chén trà, còn thật có khả năng để cho hấn vượt cảnh giết người, thành công hạ xuống Ngô Thành.

May mắn là.

Tất cả vẫn còn kịp!

Bạch bào!

Chung quy vẫn là đang mạo hiểm!

Binh gia mạo hiểm, cuối cùng có một ngày, sẽ thất bại hoàn toàn, chết không có chỗ chôn!

” Ong —— “

Ở trong quá trình bay.

Hàn Tương đã bắt đầu kết ấn thi pháp, từng đạo từng đạo phù lục hóa thành lưu quang hội tụ vào trong phi kiếm lóe ra hàn quang, từng trận từng trận pháp ấn và văn minh trên thân kiếm hô ứng, kiếm quang không ngừng bạo tăng.

Ra tay.

Chính là toàn lực một kích!

Nếu đã như vậy.

Bạch bào có ” càng chiến càng dũng mãnh ” thể chất kỳ quái.

Vậy thì không thể cho hấn cơ hội tiếp tục chiến đấu.

Nói cho cùng cũng là Thoát Phàm cảnh giới, hơn nữa đã bị thương, hấn và Châu Hổ cùng nhau toàn lực một kích, cho dù không thể giết chết hấn, cũng có thể làm cho hấn mất đi năng lực phản kháng.

” Châu đạo hữu, còn không động thủ! “

Hàn Tương tiếp tục cho kiếm khí pháp lực đồng thời, cũng không quên nhắc nhở.

Không cần hấn nói, Châu Hổ đã chạy về phía bạch bào, nắm đấm tay phải tích lũy lực lượng, thần uy kim cương hoàn kim tử lóe lên.

Chương 837: Như Thần Tựa Ma (7)

Hai người đều không có một câu nói thừa nào.

Chỉ muốn nhanh chóng chém giết bạch bào làm người không ky!

”Ồ chớ! “

Nhìn thấy một màn này, Uông Trục còn đang dây dưa với một gã tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, trực tiếp dùng bị thương đôi lầy bị thương, một đao đem tu sĩ chém thành hai đoạn, sau đó đập ở trên bả vai của Chu Đồng nhảy lên, chân khí tầng tầng chồng chất, đao lẹch chấn động không ngừng, chính muốn ngăn cản binh tiên đến từ Lạc Diệp Cốc.

Trong lòng Hàn Tương chỉ có bạch bào, nào sẽ nhúng tay vào chuyện khác?

Tay phải của hắn tiếp tục cho phi kiếm tích lũy lực lượng, tay trái ném ra một con cờ màu đen.

Quân cờ chỉ có kích thước bằng đầu ngón tay, đột nhiên phóng đại ở trên không trung, giống như núi đè xuống.

Uông Trục tại chỗ phun ra máu tươi, bị đập rơi trở về trong loạn quân.

Từ đó.

Lại không có người nào có thể ngăn cản được sự vây công trước sau của hai người.

Tích lũy lực lượng xong.

Hàn Tương treo ở trên Ngô Thành, kiếm quang giống như ngân hà nghiêng đổ xuống.

Một kiếm, xé mở một cái lỗ hồng ở trong cơn bão cát bao phủ thành trì, giống như khai thiên!

Một bên khác.

Phong ma quyền của Châu Hồ cũng quả quyết đánh xuống, lực lượng có thể chẻ đất!

Khai thiên, chẻ đất!

Một trước một sau.

Trong nháy mắt, tất cả đều rơi xuống trên tường thành, trên người bạch bào kia.

” Ầm ầm ầm! “

Pháp lực, chân lực giao thoa kích động, lại thêm Càn Khôn Thổ Hà Địa Long trận, tường thành vốn đã bị phá hủy nghiêm trọng, lại không thể chống đỡ được nữa, lấy bạch bào thừa nhận công kích làm trung tâm ầm ầm sụp đổ ra một cái lỗ hồng lớn giống như thiên khiếp.

Ở rìa của thiên khiếp, trước là mấy khối gạch đá lớn từ trên vách tường rơi xuống, ngay sau đó sụp đổ nhanh chóng lan tràn, gạch đá không ngừng sụp đổ rơi xuống.

Vô số đá vụn gạch vỡ từ trên cao ầm ầm rơi xuống, tiếng va chạm chấn động lỗ tai, mặt đất theo đó run rẩy dữ dội mà gào thét, cát đá bay múa ở trên không trung, gạch vụn bắn tung tóe khắp nơi, tường thành giống như bị bàn tay khổng lồ vô tình xé nát, trong nháy mắt hóa thành phế tích tan hoang.

Toàn bộ tường thành phía bắc.

Sụp đổ!

Đếm không hết các tướng sĩ ở trong quá trình đổ rơi xuống, hoặc là tại chỗ ngã chết, hoặc là ở dưới sự nghiền ép của cự thạch hóa thành thịt vụn.

Chiến trường vốn tiếng giết rung trời, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

”Vù —— “

Trên vách tường đổ nát, thân uy kim cương hoàn trên cổ tay của Châu Hồ dần dần dập tắt ánh sáng, đối với bụi bặm mù mịt dưới chân, thở ra một ngụm khí đục.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Hắn thân là võ tu, cũng coi như là trải qua lớn nhỏ tàn sát vô số, còn chưa có từng thấy qua đối thủ khó chơi như vậy, áp chế một đại cảnh giới, lại đánh đến gian nan như vậy.

”Bạch bào đã chết! “

Âm thanh của Châu Hồ giống như sấm sét: ” Các người còn không bó tay chịu trói, có lẽ còn có thể bảo được một cái mạng!

”Đại nhân?! “

”Tướng quân?! “

“.....”

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh chứng kiến tình cảnh này.

Không những không có rơi vào xu thế khiếp sợ sụp đổ, ngược lại sát khí ở trong thời gian ngắn tăng vọt mấy lần.

”A —— “

”Ta thao tổ tông người! “

”Huynh đệ, liều mạng với bọn hắn! “

“.....”

Chỉ thấy.

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh, hoàn toàn rơi vào trạng thái bạo tẩu, bọn hăn vậy mà không để ý tất cả, cầm lấy binh khí trong tay, duy trì trận hình, xông về phía võ giả Chân Lực cảnh giới!

Tôn Bất Khí, Vu Kế, Vu Liệt, Sở Sĩ Hùng, Hạ Tông.....

Không có một người nào.

Lui lại nửa bước!

”Làm cái gì?! “

Châu Hồ trợn mắt.

Hành quân đánh giặc loại sự tình này, không phải là sau khi đại tướng thống binh chết, sẽ lập tức sụp đổ sao?!

Sao lại có một chi quân đội.

Có thể làm được chết mà không tan?!

Đây là phạm nhân?!

Phạm nhân vậy mà có ý chí lực như vậy?!

”Tốt! “

Sau khi khiếp sợ ngăn ngui, sát tâm của Châu Hồ bộc phát.

Bạch bào đã chết.

Lại không có uy hiếp.

Kế tiếp chẳng qua, là một hồi tàn sát đơn phương.

Nhưng đúng lúc này.

Âm thanh của Hàn Tương lại một lần nữa vang lên.

Trên thực tế.

Từ khi tường thành sụp đổ đến bây giờ, cũng bất quá chỉ là mấy hơi thở thời gian, căn bản cũng không có lâu.

Hàn Tương cũng từ trước đến giờ không có thả lỏng cảnh giác, sớm đã lại một lần nữa tích lũy lực lượng xong.

” Còn chưa chết?! “

Châu Hồ cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở dưới phế tích bụi bặm mù mịt, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy một bóng người một chân quỳ xuống.

Không phải Trần Tam Thạch, còn có thể là ai?

Hắn xách theo trường thương, ở trong cơn bão cát chậm rãi đứng lên, một thân bạch bào trong gió lớn phất phật rung động, tro bụi che lấp không nhìn thấy rõ ràng thân sắc nhỏ bé.

Chỉ có thể nhìn thấy, từng trận từng trận lực lượng khó có thể nói rõ.

Từ trên người Trần Tam Thạch bay lên.

Hắn mở miệng, âm thanh giống như thần minh, chấn động thiên địa.

” Hỏa —— “

” Hành!!! “

Hỏa hành!

Ở trong một mảnh mờ mịt, cát đá bụi bặm tràn ngập, đồng tử thậm chí tất cả thất khiếu của bạch bào, đột nhiên bộc phát ra ngọn lửa nóng bỏng, vặn vẹo cuộn trào mãnh liệt, nhảy lên không ngừng, sau đó nhanh chóng lan tràn, cho đến khi bao phủ trường thương màu bạc.

Hắn ở trong bụi bặm, ngọn lửa quán quanh, nếu hỏa thần giáng lâm, như thần tựa ma!

Đột phá chân lực!

Long kinh, hỏa hành!

Chương 838: Sát Binh Tiên, Thu Mạnh Sơn (1)

Trong đồng hoang tàn đổ nát.

Trên lưỡi của cây thương bạc trong tay Trần Tam Thạch, vẫn còn lưu lại sức mạnh của Hàn Tương và Trâu Hồ, phát ra tiếng vo ve nhẹ nhàng.

Trong đầu hắc, “Long Kinh” vốn đã quen thuộc vô cùng, nay càng trở nên rõ ràng hơn.

Trong quá trình giao đấu.

Cảnh Thần cuối cùng của Thượng Bộ cũng đã từ từ thức tỉnh.

Ánh sáng đỏ bắn ra từ miệng của Thần Bào.

Thần Thiệt!

Tên là Thi Lương Trĩ, tự Đạo Kỳ, dài bảy tấc, mặc áo đỏ!

Thượng Bộ Bát Cảnh Thần, khai mở!

Vào khoảnh khắc này.

Tám Cảnh Thần cùng thức tỉnh, như khai thông khiêu huyết, kết nối với nhau, khiến “thần lực” trong cơ thể con người được tái sinh.

Hô hấp pháp triển khai.

Linh khí ẩn chứa trong kinh mạch.

Dưới sự chuyển đổi của Bát Cảnh Thần, dường như kết thành ngũ hành bát quái trong cơ thể, chuyển hóa linh khí

thành chân lực, sau đó thông qua hô hấp pháp đặc biệt, thúc đẩy vị trí ly quái, điều động ra ngọn lửa dữ dội.

Hỏa Hành Hô Hấp Pháp!

[Công pháp: Long Kinh (Chân Lực sơ kỳ)]

[Tiến độ: 0/500]

[Hiệu dụng: Ly Hỏa]

[Ly Hỏa: Ngũ hành chi lực, hóa linh vi hỏa]

Đột phá!

Chân Lực cảnh giới!

Xà lửa tuôn ra từ thất khiếu, sau đó leo lên Long Đảnh Lượng Ngân Thương.

Trần Tam Thạch đứng trên cơn bão cát, như Hỏa Thần giáng thế.

“Lâm trận đột phá?!”

Trâu Hồ chứng kiến cảnh tượng này, đồng tử run rẩy dữ dội.

Mãi đến lúc này.

Hắn mới thực sự hiểu được điều gì đó đã sai sai trong lần giao đấu trước.

Tên khốn này...

Đang dùng hắn để “luyện công”!

Hắn lợi dụng cuộc chiến với hắn để tu luyện, từ đó nhanh chóng đột phá!

Ngay từ đầu!

Hắn đã là cọc gỗ để luyện công!

Thật quá đáng!

Toàn thân Trâu Hồ toát ra khí tức sát phạt của Kim Hành, nhưng đồng thời, sắc mặt cũng trở nên nặng nề hơn.

Trước đây áp chế một đại cảnh giới, còn không thể nhanh chóng giết chết hắn.

Bây giờ đôi phương lâm trận đột phá, chỉ e rằng càng khó đối phó hơn.

“Trần Tam Thạch!”

Trên không trung, đôi mắt lạnh lùng của Hàn Tương toát lên vẻ phẫn nộ khinh bỉ: “Người cầm quân, sao dám mạo hiểm? Chỉ cần ta đến sớm nửa nén hương, ngươi sẽ không kịp đột phá, chắc chắn sẽ chết dưới kiếm của ta! Ngươi thật to gan, dám cược rằng ta sẽ đi tấn công Canh Dương Phủ trước, ngươi căn bản không xứng cầm quân, càng không xứng với danh hiệu ‘Binh Thánh’!”

“Cược?”

Trần Tam Thạch ngẩng đôi mắt đầy lửa nhìn thẳng vào Binh Tiên: “Ta đã bao giờ cược chưa?”

Người cầm quân.

Thực sự không thể mạo hiểm.

Trừ khi bất đắc dĩ, nếu không sẽ không bao giờ liều lĩnh đặt cược.

Lúc đầu hắn phán đoán bảy phần xác suất lương thảo ở trong Ngô Thành, còn phải đợi Liêu Phương xác nhận rồi mới xuất binh tập kích nơi này.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ cược.

“Không cược?”

Khóe mắt Hàn Tương co giật hai cái, khó tin nói: “Ý ngươi là, ngươi chắc chắn ta sẽ đi tấn công Canh Dương Phủ, chứ

không phải đến hỗ trợ Ngô Thành? Dựa vào đâu?!”

Hắn tính toán đủ đường, cũng không thể hiểu được.

Tấn công Canh Dương Phủ và hỗ trợ Ngô Thành, từ góc độ bàn cờ mà nói, mỗi bên chiếm năm mươi phần trăm xác suất, đều có thể xảy ra.

“Tại sao? Ta đã nói với ngươi rồi.”

Giọng nói của Trần Tam Thạch vang vọng giữa đất trời: “Vì cờ của ngươi là cờ chết, còn người của ta, là cờ sống!”

“Kỳ thủ, sao lại quan tâm đến sống chết của quân cờ? Đã không quan tâm, sao lại đến đây liều mạng với ta?!”

“Không dám liều mạng, làm sao mạo hiểm mà thắng được?!”

“Hàn Tương!”

“Ngươi tính toán đủ đường, nhưng lại quên mất điều cơ bản nhất!”

Bạch Bào ngừng lại.

Khi mở miệng, giọng nói như Hỏa Thần từ chín tầng mây giáng chỉ, vang dội đình tại.

“Hiệp ngộ tướng phong, dũng giả thắng!”

Tên Hàn Tương này từ đầu đến cuối, đều coi mình là kỳ thủ ngoài bàn cờ, coi tướng sĩ Tây Tề là quân cờ, hắn làm sao quan tâm đến sống chết của tướng sĩ?!

Đã không quan tâm, chắc chắn sẽ chọn tấn công Canh Dương Phủ, nơi mà đối với hắn, rủi ro thấp hơn.

Vì vậy...

Trần Tam Thạch lâm trận đột phá, là ngẫu nhiên, cũng là tất nhiên sau khi nhìn thấu sơ hở của Binh Tiên!

Người cầm quân.

Không có quyết tâm cùng sống chết với thuộc hạ, sao có thể kỳ thắng chế thắng được?!

Kỳ binh?

Bản thân hấn, chính là kỳ binh mạnh nhất!

Hàn Tương nghe những lời này, vẻ mặt âm trầm bất định, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, cuối cùng hóa thành cơn giận lớn hơn, lạnh giọng quát: “Bớt nói nhảm ở đây, ngươi dù có đột phá Chân Lực thì sao? Ngươi đã bị trọng thương, hai chúng ta hợp lực, chưa chắc đã không thể giết được ngươi! Đạo hữu, ra tay!”

Phi kiếm đã tích lực xong

Kiểm quang ngút trời dội xuống phé tích, như ngân hà từ chín tầng trời rơi xuống.

“Ầm ——”

Tiếng rống gầm rú!

Dưới sự gia trì của chân lực và ngọn lửa, ngân thương hóa thành một bức tượng thần rồng lửa, bay lên trời, chân lực cuộn trào, lửa bùng lên, xé toạc ngân hà, làm bốc hơi thiên hà!

Kiểm quang tan rã trong nháy mắt, chỉ còn lại những làn khói trắng!

Phi kiếm trong tay Hàn Tương suýt nữa mất kiểm soát, hấn phải liên tục thi pháp và dùng phù lục mới có thể thu hồi lại, dưới lực va chạm khổng lồ, cơ thể hấn như điều đứt dây bay ngược ra sau hàng trăm trượng, đồng thời, không khí trước mặt hấn càng trở nên nóng bỏng, rồng lửa xé toạc kiểm quang, lao thẳng đến mặt hấn, khoảng cách ngày càng gần.

Hắn kết ấn bằng hai tay, liên tiếp kích hoạt năm đạo phòng ngự phù lục, ngưng tụ thành năm tấm màn chắn kim quang trước mặt.

Những cái này.

Đều là thượng phẩm phù lục!

Rồng lửa đuổi theo.

Vỡ!

Nát!

Sụp đổ!

Rạn nứt!

Kèm theo âm thanh như thủy tinh vỡ vụn, màn chắn kim quang từng cái một nứt ra, mãi đến cái thứ năm mới hơi cản được thế tiến của hỏa thương, nhưng cũng chỉ chống đỡ được một hơi thở.

Chương 839: Sát Binh Tiên, Thu Mạnh Sơn (2)

May thay.

Khoảng thời gian này đủ để Trâu Hồ ra tay, Thần Uy Kim Cương Hoàn lại một lần nữa hóa thành roi sắt, ánh sáng tím lấp lánh, chém xuống như trời giáng.

Hàn Tương cũng té ra một quân cờ đen, trấn áp về phía trước.

Hai người liên thủ.

Một đòn giáng xuống.

Tuy nhiên, sau tiếng nổ lớn, chính hai người họ lại bị chân lực đáng sợ đánh bay ra ngoài.

“Ầm ầm” một tiếng.

Trâu Hồ như sao băng rơi xuống, đập mạnh vào đồng hoang tàn đổ nát, cùng với nửa đoạn tường thành còn lại cũng sụp đổ ầm ầm, ở vị trí ngực hấn, quần áo sớm đã thành tro, máu thịt đen sì, vẫn còn bốc ra khói đen nóng hổi, rõ ràng là đã bị nướng chín.

Bên kia, búi tóc của Hàn Tương rơi xuống, mái tóc đen bay loạn trong gió, cả người hấn trước khi rơi xuống đất mới triệu hồi một bàn cờ để đỡ lấy mình.

Còn Bạch Bào quần quanh ngọn lửa kia, trong trạng thái trọng thương lấy một địch hai, lại không tốn chút sức lực nào, vững vàng đáp xuống cát vàng mênh mông, ý chí chiến đấu càng cao.

“Khục khục...”

Trâu Hồ đưa tay gạt bỏ những viên đá vụn và gạch dè trên người, từ từ đứng dậy khỏi đồng đồ nát, đột nhiên nhếch mép, phát ra một tiếng cười lạnh, trong ý cười chứa đựng sự tự chế giễu, cũng bao hàm cả cơn giận dữ, mọi bất an trong lòng trước đó, lúc này tan biến hết, tất cả đều chuyển hóa thành sát ý vô tận.

“Tốt!”

“Tốt lắm!”

“Có vẻ như Trâu Hồ ta, nên có kiếp nạn này!”

“Cũng được!”

“Võ tu chúng ta nghịch thiên mà đi, con đường phía trước luôn gập ghềnh!”

“Chỉ có hướng đến cái chết mà sống!”

“Mới có thể tiến xa hơn!”

“Trần Tam Thạch!”

“Ngươi!”

“Liều mạng đột phá!”

“Ta cũng không sợ chiến đấu!”

“Hôm nay, sẽ lấy căn cơ làm củi!”

“Cùng ngươi chiến đấu đến cùng!”

Mỗi khi nói ra một câu, khí tức sát phạt của Kim Hành bao quanh Trâu Hồ, lại hòa vào cơ thể hắn một sợi, liên tục tự hủy diệt, từ đó đạt đến sát ý cực hạn!

Đây cũng là Võ Đạo của hắn!

Hắn luyện quyền từ nhỏ, mười lăm tuổi chính thức tu luyện, hai mươi lăm tuổi thành tựu Võ Thánh, dựa vào đôi

quyền, thành tựu quyền thánh một phương, từng ở kinh thành một mình dùng song quyền, liên sát ngàn người, thích vương giết vua, chấn kinh thiên hạ, sau đó tiến vào Thiên Thủy Châu, ngẫu nhiên nhận được truyền thừa của một võ tu sắp chết, trước ba mươi lăm tuổi đột phá chân lực, hiện nay chưa đến bốn mươi tuổi!

Hắn muốn, bước ra Võ Đạo Quyền Tôn!

Phía trước có bất kỳ trở ngại nào.

Thì,

Dùng quyền phá vỡ!

“Ong ——”

“Lách cách ——”

Dưới sự bao bọc của sát khí, cơ thể của Trâu Hồ phồng lên vài vòng, hoàn toàn xé toạc quần áo, Thân Uy Kim Cương Hoàn lại một lần nữa phân tán thành từng chiếc vòng kim loại, nhưng không trở về song quyền, mà tất cả đều tụ lại trên cánh tay phải, ánh sáng vàng lấp lánh, ánh sáng tím bùng lên, vàng tím đan xen, hình thành một cơn lốc xoáy, cuốn sạch cơn bão cát vào trong.

Hắn rời khỏi vị trí ban đầu, trước khi lao tới, thân hình như một cơn lốc xoáy, cơn lốc xoáy trên năm đám phải ngày càng lớn, cho đến khi hình thành một cơn bão sát phạt, liên thiên triệt địa, mọi thứ đi qua đều bị nghiền nát thành bột.

“Chân kim bất phá hỏa luyện——”

Quyền này!

Che trời lấp đất!

Trong cơn bão.

Trần Tam Thạch sừng sững bất động, tà áo trắng bay phấp phới trong gió, ngọn lửa trên thất khiêu và trường thương đều lay động dữ dội trong cơn gió lốc, hắn cứ lặng lẽ nhìn cơn bão sát phạt lao tới với tốc độ chóng mặt.

Cho đến khi cơn bão sát phạt cuốn lấy hắn, hoàn toàn che khuất thân hình Bạch Bào, rồi mới thấy tháp thoáng, trong cơn cát vàng mịt mù, trước tiên là một đốm lửa sáng lên.

Sau đó...

Ngọn lửa nuốt chửng thiên địa.

Cơn sóng thần bằng ngọn lửa, đột ngột bùng phát từ cơn bão sát phạt Kim Hành, trong nháy mắt áp chế tất cả, nhiệt độ trong vòng trăm trượng liên tục tăng cao, như mới vào đầu xuân, chớp mắt đã đến chín ngày hè nóng bức.

Thế là.

Cơn bão lắng xuống.

Cát sỏi tan chảy.

Trâu Hồ đứng trong cơn cát vàng mênh mông, chỉ thấy một cơn rồng lửa lao đến trước mặt mình, hắn không lùi bước, cũng không sợ hãi, phát ra một tiếng gầm rung trời chuyển đất, mắt muốn nứt ra, nắm đấm phải quán theo Thần Uy Kim Cương Hoàn, không chút do dự đón lấy.

“Ầm ầm ầm ——”

Mặt đất sụp đổ.

Cát bụi cuộn trào.

Sau tiếng nổ vang như trời sập đất lở.

Quyền Thánh Trâu Hồ đến từ Thiên Long Cổ Quốc và Bạch Bào Thương Thánh của Đông Thắng Thần Châu, đã đổi vị trí cho nhau, đứng quay lưng lại nhau.

“Hô...”

Trâu Hổ thở ra một hơi khí đục, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu: “Đạo của ta, kết thúc rồi.”

Lời vừa dứt.

Cơ thể vạm vỡ của hắn như bị rút hết máu, nhanh chóng sụp xuống, Thân Uy Kim Cương Hoàn trên cổ tay phải, cũng từng chiếc từng chiếc tắt ánh sáng, rơi lách cách xuống đất, sau đó cả người hắn ngã thẳng ra sau, kích lên một đám bụi, dưới ánh mặt trời càng rõ ràng, tung bay theo gió.

Lúc này mọi người mới thấy được mặt trước của hắn.

Da thịt, xương cốt cùng với nội tạng, sớm đã bị thiêu thành than, đâu còn ra hình người nữa?!

Chết!

“Chân kim bất phá hỏa luyện, cũng phải xem là kim gì, hỏa gì.”

Trần Tam Thạch lẩm bẩm, đột nhiên giờ ngang trường thương trên đầu, không lệch một chút nào, chặn đứng một thanh kiếm đang ám sát, khiến nó không thể tiến lên.

“Keng ——”

Chính là Hàn Tương đang muốn ám sát.

Một kiếm không thành, trước mặt hắn lại xuất hiện một quân cờ trắng, liên tục phóng to trong hư không, cho đến khi như núi lớn, rồi hung hăng rơi xuống.

Chân lực cuộn trào, ngọn lửa bùng lên.

Trần Tam Thạch giờ thương lên, phá tan tất cả.

Hàn Tương bị đánh bay ra ngoài, dù dưới chân đạp bàn cờ làm pháp khí phi hành, nhưng cũng phải đến hàng trăm trượng

sau mới ổn định được thân hình, cổ và nửa khuôn mặt đã bị
thiêu cháy máu thịt be bét.

Chương 840: Sát Binh Tiên, Thu Mạnh Sơn (3)

Hắn chịu đựng cơn đau bỏng rát, mái tóc rối tung bay loạn, lại kết ấn bằng hai tay, phi kiếm lơ lửng trước mặt, xung quanh hai quân cờ đen trắng thay phiên nhau xoay tròn, như âm dương bát quái.

Bàn cờ và quân cờ.

Mới là bản mệnh pháp khí của Hàn Tương.

Thiên địa bàn cờ.

Vạn tượng quân cờ.

Chỉ tiếc là...

Pháp khí của hắn là pháp khí trưởng thành, cần cảnh giới tăng lên, mới có thể nâng cao uy lực.

Với tu vi hiện tại của Hàn Tương, hắn chỉ tế luyện được hai quân cờ và một bàn cờ mà thôi.

Tinh huyết trong cơ thể hắn bắt đầu chảy ra nhanh chóng, tất cả đều dồn vào hai quân cờ, quân cờ liên tục xoay tròn theo đồ án âm dương ngư, trận trận âm dương chi lực gia trì vào phi kiếm lơ lửng.

“Người nói đúng.”

Hàn Tương rối tóc mặt mày biến dạng, giọng như chuông lớn, từng chữ từng câu: “Hiệp ngộ tướng phong dũng giả thắng, hai chúng ta, sẽ dùng chiêu này để phân định thắng thua!”

Nói xong, hắn điều khiển bàn cờ, mang theo phi kiếm và quân cờ đen trắng, lao về phía Bạch Bào với khí thế không sợ chết, pháp lực mênh mông, cuộn cuộn như biển cả.

Bạch Bào vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhưng lần này...

Hắn thực sự không ra tay.

Mặc cho tất cả mọi thứ đánh vào người, cơ thể nổ tung, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ là không thấy một chút máu thịt nào.

Trong bụi bặm.

Chỉ có một tấm phù lục hồng từ từ rơi xuống.

Huyền Thân Phù!

Từ lâu trước đây, mua được từ chỗ lão đầu Mặc Trúc ở Ngư Long Tập của Đại Trạch Phường Thị, hai tấm phù lục, một tấm Phi Yển Phù, còn một tấm Huyền Thân Phù, đã được sử dụng ở đây.

Chỉ thấy.

Không chỉ Bạch Bào là phù lục biến hóa ra.

Hàn Tương Bình Tiên cũng vậy.

Sau đòn tấn công này.

Tất cả pháp khí mất đi linh quang, rơi lách cách xuống đất, thân hình của Hàn Tương cũng tan biến, chỉ để lại một tấm phù lục đã sử dụng.

Còn chân thân của hắn, đã xuất hiện ở hàng trăm trượng bên ngoài!

Thần lẩn đứt đuôi.

Bỏ pháp khí để đánh lạc hướng kẻ địch, sau đó thừa cơ bỏ trốn.

Tuy nhiên.

Sau khi bay ra rất xa, Hàn Tương mới nhận ra, Bạch Bào căn bản không mắc mưu, ở dưới mặt đất, Bạch Bào mang theo ngọn lửa chạy nhanh như bay, cho đến khi một con ngựa trắng hợp nhất với hắn, linh quang lóe lên, tốc độ hoàn toàn ngang bằng với hắn.

“Hí ——”

Ngựa trắng như tia chớp, bay vọt lên không.

Trần Tam Thạch dẫm lên yên ngựa mượn lực, lại nhảy lên một lần nữa, cuối cùng đuổi kịp, ngân long trong tay lại bùng cháy, chân lực cuộn trào, quét qua trái tim.

Hàn Tương đã hết phù lực, mất pháp khí, không còn cách nào chống cự, chỉ có thể vùng vẫy trong tuyệt vọng, kết ấn bằng hai tay, triệu hồi một tấm khiên bằng gỗ đằng mộc trước mặt.

Trong nháy mắt, tấm khiên đã bị thiêu rụi dưới ngọn lửa chân lực, trường thương không còn bất kỳ trở ngại nào, như lưỡi dao đâm vào tờ giấy, xuyên thủng trái tim của Bình Tiên.

Máu vốn mắc kẹt trong cổ họng Hàn Tương bị hong khô, cơ thể hắn rơi thẳng từ trên không xuống, đập mạnh vào một cây cột đá sắc nhọn, trực tiếp xuyên qua, đóng đinh xuống mặt đất.

“Hộc hộc...”

Hắn đã không còn cảm nhận được cơn đau, chỉ là các bộ phận trên cơ thể, từng chút từng chút một mất đi cảm giác, tầm nhìn trước mắt ngày càng mờ đi, chỉ thấy có ngọn lửa hạ xuống trước mặt mình.

“Tại sao...”

Giọng nói của Hàn Tương yếu ớt, hấp hối lộ ra sự không cam lòng vô tận: “Người sẽ chết...”

Quả thực.

Bạch Bào đã thắng.

Nhưng hắn cũng thực sự đang liều mạng.

Trận chiến này kết thúc.

Trần Tam Thạch chắc chắn bị trọng thương!

Trước khi đột phá, cũng có xác suất không nhỏ sẽ tử vong.

Có đáng không...

Kỳ thủ cần gì phải cùng sống chết với quân cờ?

Ván cờ này thua.

Sau này nghĩ cách thắng lại là được.

Kỳ thủ mà chết.

Thì không thể chơi cờ được nữa.

“Người còn nhớ lần đầu tiên mình cầm quân là cảnh tượng như thế nào không?”

Chỉ nghe thấy Bạch Bào hỏi.

“Lần đầu tiên cầm quân?”

Cơ thể Hàn Tương bị hủy, nhưng não bộ lại vô cùng tỉnh táo, rất nhanh hắn đã tìm thấy trong biển ký ức mênh mông, một hạt bụi nhỏ, cảnh tượng bên trong ngày càng rõ ràng.

Đó là nửa đời trước của hắn.

Hắn từ nhỏ đã thích binh pháp, quyết chí trở thành nhà binh pháp, nhưng nhà nghèo quê xa, cha mẹ qua đời ngay cả

cơm cũng không có mà ăn, chỉ có thể đi khắp nơi ăn nhờ uống nhờ, tiếng xấu lan xa.

Sau này thiên hạ đại loạn.

Hắn đến đầu quân cho thủ lĩnh nghĩa quân địa phương, muốn trở thành mưu sĩ dưới trướng, kết quả chỉ cho hắn làm lính quen, còn chỉ huy sai lầm, bắt hắn đi chịu chết.

Vì vậy.

Hắn chỉ có thể làm lính đào ngũ.

Chạy đến một ngọn núi, kết giao với một nhóm lục lâm hảo hán.

Sơn trại không có nhiều người, chỉ khoảng một trăm người.

Nhưng họ rất ngưỡng mộ tài năng của hắn, sẵn sàng theo hắn xuống núi làm nên chuyện lớn.

Sau đó...

Hàn Tương cố gắng nhớ lại.

Chỉ với một trăm hai mươi người, hắn đã chiếm được một phủ thành.

Chiến thắng lớn như vậy, được một vương hầu địa phương ngưỡng mộ.

Vì vậy.

Hắn dẫn theo các huynh đệ, vào dưới trướng của vương hầu, được ban cho hai nghìn binh mã.

Ngày hôm đó.

Là ngày Hàn Tương vui nhất trong đời.

Hơn một trăm người bọn họ, đã uống say bí tỉ.

Sau đó...

Là vương hầu khởi nghĩa, chiến loạn liên miên.

Đánh bao nhiêu trận.

Hàn Tương không còn nhớ nữa.

Hắn chỉ biết.

Mình chưa từng thua.

Từ trước đến nay chưa từng.

Người dưới trướng hắn từ một trăm người trở thành mười nghìn người, rồi đến một trăm nghìn người một triệu người!

Chỉ là...

Những hán tử trong sơn trại ngày xưa, những người trong quá trình này đều không còn nữa.

Từ đó về sau.

Hàn Tương không còn vương bận, cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Núi sông chính là bàn cờ của hắn.

Quân cờ đen trắng chính là địch ta.

Chương 841: Sát Binh Tiên, Thu Mạnh Sơn (4)

Mỗi khi khai chiến, tất cả mọi thứ đều sẽ chuyển hóa thành con số trong đầu hấn, luôn có thể lợi dụng quân cờ của mình, để đổi lấy quân cờ của đối phương.

Về phần những quân cờ này có ý nghĩa gì.

Hàn Tương đã sớm quên rồi.

Hấn chỉ nhớ.

Hàng trăm trận lớn nhỏ, hấn chưa từng thua!

Dường như hấn chính là thần minh nắm giữ thiên hạ!

Sau đó.

Thống nhất Trung Nguyên, tiêu diệt bảy nước!

Lại bị hoàng đế kiêng kỵ.

Hàn Tương cầm lấy cơ duyên có được, bước vào tu tiên giới.

Sau khi tu luyện.

Ngày ngày tọa thiền.

Hấn chỉ cảm thấy cô quạnh, chơi cờ với những đạo hữu cũng là kỳ thủ hàng đầu, cũng không tìm thấy bất kỳ thú vui nào.

Hàn Tương vốn là nội môn đệ tử, không nhất thiết phải tham gia nhiệm vụ lần này mới có được Trúc Cơ Đan, nhưng hấn vẫn đến.

Mục đích là muốn tìm lại cảm giác thống lĩnh năm xưa.

Nhưng mà...

Khi giao đấu với Bạch Bào, Hàn Tương sau khi hưng phấn ngắn ngủi, lại rơi vào cảm giác cô đơn trống rỗng.

Hắn vốn nghĩ là mình nắm chắc phần thắng, nên mới bình tĩnh lạ thường.

Nhưng mãi đến lúc này...

Hàn Tương mới thực sự hiểu ra.

Những năm gần đây, tại sao không luận là đánh thắng trận lớn cỡ nào hắn cũng không còn hưng phấn nữa.

Không phải vì cô đơn khó gặp đối thủ.

Mà là khi tập trung “chơi cờ”, đã đánh mất một số thứ..

“Trại chủ...”

Đồng tử của Hàn Tương bắt đầu tan rã, trống rỗng nhìn lên bầu trời, nói ra câu cuối cùng của cuộc đời này: “Tiểu Tương Tử, thực sự đã trở thành nhà binh pháp rồi.”

Nói xong.

Sinh cơ đứt đoạn.

Trần Tam Thạch bước lên, chặt đầu hắn, sau đó không chậm trễ chút nào, quay trở lại chiến trường, trên đường không quên chặt luôn cái đầu của Trâu Hồ, đến dưới tường thành nhảy lên, nhảy đến đỉnh cao nhất của bức tường còn nguyên vẹn, nhìn xuống chiến trường hỗn loạn, dùng trường thương khêu hai cái đầu lên, giọng nói vang vọng khắp đất trời.

“Hàn Tương, Trâu Hồ đã chết!”

“Kẻ không hàng, giết không tha——”

Trên thực tế.

Sau khi tường thành sụp đổ.

Các tướng sĩ của Hồng Trạch Doanh đang cuồng loạn, đã xông vào trong thành!

Quân đội Tây Tề trong thành, vốn đã ở bên bờ thất bại.

Sau khi nhìn thấy hai cái đầu, không còn gì có thể ngăn cản họ sụp đổ nữa.

Chỉ sau hai canh giờ.

Ngô Thành đã bị chiếm.

Hai vạn quân phòng thủ, chết và bị thương hơn một vạn, tám nghìn đầu hàng, còn lại hai nghìn người chạy trốn tứ tán. Võ Thánh Mạc Học Bằng bị bắt sống.

Những tu sĩ khác có thể bay thì chạy trốn, không biết bay thì bị giết sạch.

Chỉ trừ nữ tu sĩ đó ra.

Cũng chính là đạo lữ của Trâu Hồ.

Lan Tiên Cô sau khi chiến đấu đến khi pháp lực cạn kiệt, đã tự mình bình giải mà chết bên cạnh Trâu Hồ.

Đến đây.

Trận chiến Ngô Thành kết thúc.

...

Canh Dương Phủ.

Cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn.

Sau vài đợt đại quân tấn công.

Cả hai bên đều tổn thất nặng nề.

Dù thiếu một người Luyện Khí viên mãn, nhưng không chịu nổi hậu kỳ và trung kỳ tu sĩ có nhiều, dưới chiến thuật

đánh luân phiên, pháp lực của Vương Tuấn cũng nhanh chóng cạn kiệt.

“Sur đệ, chúng ta rút lui thôi!”

Khúc Nguyên nhìn thanh phi kiếm trong tay xuất hiện vết nứt: “Hàn Tương đã đến Ngô Thành, tên Trần Tam Thạch tám phần đã chết rồi! Nếu không đi, chúng ta sẽ không đi được nữa.”

“Đợi thêm chút nữa!”

Vương Tuấn nghiêng răng kiên trì.

Vẫn là câu nói đó.

Trúc Cơ Đan chỉ có một cơ hội, nếu không bắt đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không thể từ bỏ.

Sau vài hiệp đấu pháp.

Tu sĩ Tây Tề Chu Khuê tạm thời kéo giãn khoảng cách, vừa ăn đan dược vừa cầm linh thạch, nhanh chóng khôi phục pháp lực.

Phạm tục thế giới khai chiến, mỗi ngày tiêu tốn vàng vụn lượng.

Tu sĩ bọn họ khai chiến, tiêu hao linh thạch cũng không kém phần khủng bố.

“Các vị đồng môn!”

Chu Khuê cổ vũ: “Chúng ta cố gắng kiên trì thêm nửa ngày nữa, Hàn sư huynh sẽ mang theo đầu của Trần Tam Thạch trở về, đến lúc đó, quân phòng thủ trong thành sẽ tự tan rã!”

“Tốt!”

Nhiều tu sĩ và Thoát Phạm võ giả, đều gật đầu mạnh mẽ.

Nhưng cũng chính vào lúc này.

Một tu sĩ bị trọng thương, lão đảo bay đến trên doanh trại, sau đó không thể chống đỡ được nữa, trực tiếp rơi xuống đất, hắt phun ra máu tươi, giọng run rẩy: “Chu sư huynh, không, không ổn rồi! Hàn sư huynh, bị giết rồi!”

“Người nói gì? Có phải trúng ảo thuật không!”

Chu Khuê kinh hãi: “Ngô Thành chỉ có Trần Tam Thạch và vài Thoát Phàm, Hàn sư huynh và Trâu Hồ đều ở đó, sao lại có người bị giết?!”

“Là, là thật đấy!”

Giọng của tu sĩ đầy sợ hãi: “Trần Tam Thạch lâm trận đột phá, tiến vào Võ Đạo Chân Lực cảnh giới, trước giết Trâu Hồ, sau chém Hàn sư huynh! Ngô Thành lúc này, chắc đã bị chiếm rồi!”

“Ngô Thành mất rồi?”

Trong lòng Chu Khuê trầm xuống.

Đó là lương thảo của ba mươi vạn đại quân.

Ba mươi vạn người!

Lương thảo mất rồi, còn đánh đấm cái gì nữa, không quá ba năm ngày, những người phạm Tây Tề đói bụng sẽ làm loạn!

“Chu sư huynh!”

Tu sĩ nói: “Tên Trần Tam Thạch đó sau khi tiến vào Chân Lực cảnh giới, căn bản không có ai là địch thủ của hắn, mà bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sang đây, nếu chúng ta không đi, sẽ phải ngã xuống tại đây!”

Nhiều tu sĩ đều vô cùng hoảng loạn.

“Rút lui trước đã!”

Cuối cùng.

Chu Khuê đưa ra quyết định: “Rút lui đến thành gần đây rồi tính sau!”

“Rút lui——”

Đội quân tiên phong vẫn đang công thành bị bỏ rơi, trung quân chuyển thành hậu quân, hậu quân chuyển thành tiền quân, quân đội Tây Tề ồ ạt rút lui.

Trên tường thành.

“Ngươi không đi, ta đi đây!”

Khúc Nguyên hét lên, sau đó thấy quân đội Tây Tề đột nhiên bắt đầu rút lui.

Không lâu sau đó, bọn họ mới nhận được tin.

Hàn Tương.

Chết rồi!

Tên Trần Tam Thạch đó, thực sự đã chiếm được Ngô Thành!

Chương 842: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn (5)

“Phái một đội quân ra ngoài thành truy kích!”

Hai đội quân phục kích sẵn ở bên ngoài và người trong Canh Dương Phủ trong ngoài giáp công, đánh tan quân địch, tổn thất hàng vạn binh lính, mãi đến khi dựa vào hậu chiêu Hàn Tương để lại trước khi chết, mới ổn định được cục diện, trốn vào mấy tòa thành gần đó.

...

Ngô Thành.

Sau một trận chiến.

Một tòa thành tốt đẹp, hoàn toàn trở thành đồng đồ nát.

“Đại nhân!”

Sở Sĩ Hùng bị thương không nhẹ vội vàng chạy đến, hần nhìn Bạch Bào, kính sợ như thần minh: “Đại nhân, tiếp theo nên làm gì?”

“Đốt một nửa lương thảo, một nửa còn lại vận chuyển đi.”

Trần Tam Thạch ra lệnh: “Sau đó toàn quân trở về Canh Dương Phủ, đợi quân Tây Tề tan rã rồi thừa thắng truy kích.”

Chiến sự quy mô lớn như vậy.

Đương nhiên không thể kết thúc chỉ sau một đêm.

Tất nhiên.

Mất lương thảo.

Về cơ bản là cần quét một đường, sẽ không còn bất kỳ sóng gió nào nữa, khoảng hai tháng là có thể tiến đến gần Mãnh Sơn, tiến hành quét dọn cuối cùng.

Đại quân mang theo lương thảo trở về Canh Dương Phủ.

Liên tiếp mấy ngày, rơi vào trạng thái bình lặng tạm thời.

...

Kinh thành.

Trung Giác Điện.

Theo thời gian suy tính.

Lương thảo ở Quan Độ đã cạn kiệt nửa tháng, mười lăm vạn đại quân, hoặc là toàn quân bị diệt, hoặc là đầu hàng Tây Tề, lấy Thiên Túng Sơn Mạch làm ranh giới, toàn bộ phía tây, đều rơi vào tay Tây Tề.

“Điện hạ.”

Minh Thanh Phong báo cáo: “Tam phủ sẽ được thu hồi trong vòng nửa tháng, mặc dù không kịp cứu mười lăm vạn đại quân, nhưng cũng có thể đảm bảo nhốt Tây Tề ở phía tây Thiên Túng Sơn Mạch, tuyệt đối không để chúng tiến vào Trung Nguyên.”

Chỉ một năm ngắn ngủi.

Tóc của Tấn Vương Tào Hoán đã bạc quá nửa: “Được, bản vương biết rồi.”

“Hầy...”

Trong điện.

Một luồng khí suy sụp.

“Mười lăm vạn đại quân á!”

“Mười lăm vạn!”

“...”

Đại Thịnh triều cương vực rộng lớn, nếu thực sự dốc sức gom lại, cũng có thể gom được hai trăm năm mươi vạn đại quân, chỉ có điều phần lớn đều tập trung ở khu vực Trung Nguyên, không thể viễn chinh, dù sao binh lực càng nhiều, tiêu hao cũng càng lớn, mười lăm vạn đại quân này, có thể nói là hơn bảy mươi phần trăm binh mã ở phía tây, từ nay về sau, muốn thu hồi khó như lên trời.

“Còn tên Trần Tam Thạch đó nữa...”

“Mặc dù xuất thân từ Độc Sư Phủ, nhưng dù sao cũng là một viên lương tướng, nếu điều đến kinh thành, sau này vẫn có thể dùng hấn trong các cuộc chiến lớn nhỏ, kết quả vì vấn đề lương thảo, chết ở Quan Độ!”

“Dùng lễ vương tước hậu táng.”

Tấn Vương Tào Hoán chống trán, sau đó thở dài nói: “Đây cũng là ý của phụ hoàng, thông báo cho Lễ Bộ chuẩn bị đi, sau đó nghĩ cách đàm phán với Tây Tề, xem chúng có thể gửi thi thể của Trần Tam Thạch về không.”

“Rõ!”

“...”

Sau khi dặn dò xong.

Tào Hoán dưới ánh mắt ra hiệu của Yến Vương, đi đến phía sau điện, về mặt sấu nào nói: “Thập nhị đệ, ta đang chuẩn bị lật đổ họ Nghiêm, đệ đừng thúc giục nữa.”

Tào Chi nói: “Lục ca, ta muốn nói là bây giờ chuẩn bị lễ tang cho Trần Tam Thạch có phải hơi sớm không?”

“Ồ?”

Tào Hoán sững sốt, hỏi: “Ý đệ là sao?”

“Bạch Bào chưa chết!”

Tào Chi hạ thấp giọng nói: “Ta đã phái người đến Quan Độ trước, chỉ đợi thời khắc quan trọng sẽ cứu hấn trở về.”

“Thập nhị đệ, bên cạnh đệ còn cao thủ có thể tham gia vào Quan Độ?”

Tào Hoán hơi ngạc nhiên: “Nếu đã như vậy, tại sao đệ không để cao thủ trợ trận?”

“Phái thêm một người, đối với tình hình lúc đó, cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.”

Tào Chi ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nhưng nếu có thể cứu Trần Tam Thạch trở về, người này trọng tình nghĩa, lại thêm cơn giận dữ vì bị hãm hại, từ nay về sau, chắc chắn sẽ vì lục ca mà dùng, trở thành trợ lực lớn để lật đổ Nghiêm đảng.”

“Cũng đúng, cũng đúng.”

Tào Hoán gật đầu như hiểu ra.

Độc Sư Phủ trên danh nghĩa vẫn còn, nhưng thực tế binh quyền, đã sớm bị phân chia nắm giữ, còn lại không bao nhiêu.

Ví dụ như “Thiên Sách Doanh” vốn là thân quân của lão Độc Sư cũng đã bị thanh trừng một lần từ trong ra ngoài.

Ngay cả trong Hồng Trạch Doanh của Trần Tam Thạch, Sở Sĩ Hùng và những người khác đều xuất thân từ kinh thành.

Nếu ngay cả Hồng Trạch Doanh cũng không còn...

Hấn thực sự không còn chút binh quyền nào.

Muốn đứng vững trong triều, chỉ có tìm kiếm chỗ dựa.

Tấn Vương Tào Hoán lần này, cũng coi như thu được một viên đại tướng.

Đang lúc hai huynh đệ chuẩn bị bàn bạc xem làm thế nào để thu thập chứng cứ, thì phía trước điện đột nhiên truyền đến tiếng hô lớn.

“Tin thắng trận!”

“Tin thắng trận——”

“Thần điều vạn dặm đưa tin khẩn cấp, tin thắng trận từ tiền tuyến truyền đến——”

Tin thắng trận?

Tin thắng trận gì?!

Chẳng lẽ tam phủ được thu hồi sớm?

Tấn Vương Tào Hoán và Yến Vương Tào Chi, vội vàng quay trở lại phía trước điện.

Chỉ thấy.

Vừa rồi trong điện còn oán trách không ngớt, lúc này im phăng phắc.

Minh Thanh Phong, Thượng Thư của Binh Bộ, cảm chiến báo từ tiền tuyến, nước mắt già nua chảy dài, toàn thân run rẩy, hồi lâu không nói nên lời!

Những người khác trong nội các cùng với nhiều quan văn võ, đứng sau lưng hắn, vươn cổ nhìn xong, cũng đều có biểu cảm tương tự, hoặc run rẩy hoặc rơi lệ, thậm chí có người còn kinh hô lên.

“Đây, đây là chuyện gì?”

Tào Hoán bước lên phía trước: “Có phải Trần Tam Thạch đã làm gì đó bị tráng không?”

Nếu thực sự như vậy.

Triều đình Đại Thịnh của bọn họ và Đốc Sư Phủ Bắc Lương, cũng coi như một câu chuyện đẹp về danh thần ngàn năm.

“Điện hạ!!!”

Tuy nhiên.

Chỉ thấy Minh Thanh Phong, Thượng Thư của Binh Bộ, cuối cùng đã bình tĩnh lại, giọng nói run rẩy, hào hùng vang dội: “Quan Độ, thắng rồi!”

Âm âm!

Bốn chữ ngắn ngủi.

Chương 843: Sát Binh Tiên, Thu Mãnh Sơn (6)

Lại như thần lôi trên chín tầng trời, đánh cho Tấn Vương Tào Hoán đứng sững tại chỗ.

Ngay cả Tào Chi bên cạnh hắn, cũng ngây người.

Lương thảo...

Không phải đã hết từ lâu rồi sao?

Cho dù là cướp bóc miễn cưỡng duy trì, cũng không thể phá được ba mươi vạn đại quân Tây Tề chứ?

Tào Hoán vẫn đang ngẩn ngơ.

Tào Chi đã lao tới cướp lấy chiến báo đọc kỹ.

Minh Thanh Phong, Thượng Thư của Binh Bộ cao giọng nói: “Điện hạ! Nửa tháng trước, Trần Tam Thạch nhận được tình báo, sau khi biết được địa điểm tích trữ lương thảo của quân Tây Tề, đã dùng kỳ binh công phá Ngô Thành, chém giết Binh Tiên Hàn Tương và tu sĩ phòng thủ trong thành, hiện nay đại quân Tây Tề mất lương thảo, chắc chắn sẽ nhanh chóng sụp đổ, quân ta chỉ cần thừa thắng truy kích, là có thể thu hồi toàn bộ ba châu phía tây bao gồm cả Mãnh Sơn trong vòng hai tháng!”

“Binh Tiên thua rồi? Binh Tiên thua rồi?!”

Đồng tử của Tấn Vương Tào Hoán giãn ra, khó tin nói: “Chẳng lẽ Trần Tam Thạch trước đây luôn trì hoãn không xuất binh, là đợi lương thảo cạn kiệt rồi mới ‘quyết chiến một trận sống mái’? Không đúng, chắc chắn không đơn giản như vậy.

“Còn nữa!

“Trần Tam Thạch không phải là Võ Thánh cảnh giới, còn Hàn Tương và tu sĩ Tây Tề, có rất nhiều người trên Võ Thánh, sao hắn có thể trận chém Binh Tiên Hàn Tương?”

“Hắn đã đột phá.”

Tào Chi đặt chiến báo xuống, tiếp lời: “Trần Tam Thạch lâm trận đột phá, hiện nay đã là trên Võ Thánh, dưới bầu trời này trừ tiên sư ra, về phương diện Võ Đạo, hắn đã đứng trên đỉnh cao của mảnh thiên địa này.”

Nghe thấy lời này.

Trung Giác Điện lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Trên mặt của các quan văn võ, cũng từ kích động chuyển thành bình tĩnh, rồi chuyển thành kiên dè.

Tôn Tượng Tông qua đời chưa đầy hai năm.

Bọn họ vẫn chưa quên.

Vị lão Đốc Sư này năm xưa kiêu ngạo đến mức nào.

Không ngờ nhanh như vậy.

Đốc Sư Phủ Bắc Lương, lại xuất hiện một người trên Võ Thánh cảnh giới Võ Đạo.

“Các vị.”

Tấn Vương Tào Hoán lên tiếng: “Chúng ta vẫn nên bàn bạc xem, làm thế nào để kết thúc cuộc chiến sau này, cũng như một số việc cần xử lý sau khi hoàn toàn kết thúc.”

...

Vạn Thọ Cung.

Hai tu sĩ của Thăng Vân Tông thông qua trận pháp truyền tống tiến vào Đông Thắng Thần Châu, đi thẳng đến hoàng

cung.

“Hai vị tiên sư, có lẽ đến muộn rồi.”

Bọn họ không gặp được hoàng đế, chỉ có thái giám ra đón.

“Muộn rồi?”

Hai tu sĩ nhìn nhau.

Hoàng Hồng, thái giám chương ấn của Ty Lễ Giám giải thích: “Đại Thịnh triều đình của chúng ta đã dốc hết sức lực, nhưng lương thảo không đủ, đại quân tiền tuyến có lẽ đã rơi vào hiểm cảnh.”

“Thiên địa phong ấn hạn chế!”

Tu sĩ lo lắng nói: “Trận pháp truyền tống của chúng ta, cũng chỉ có thể truyền tống số lượng và cảnh giới tu sĩ giới hạn sau mỗi khoảng thời gian nhất định, thực sự không phải chúng ta muốn trì hoãn thời gian.”

“Đúng vậy.”

Người đi cùng nói: “Tông môn của chúng ta đã liên lạc được với gia tộc Võ Đạo chân lực cảnh giới, không lâu nữa sẽ đến, tại sao các ngươi không thể cố gắng chống đỡ thêm vài ngày?!”

“Hai vị tiên sư.”

Hoàng Hồng nói: “Chi bằng các ngươi bây giờ đến Quan Độ, có lẽ vẫn kịp trợ trận.”

Hai tu sĩ không dám trì hoãn thêm nữa, vội vã cười kiếm đi.

“Hoàng đế bệ hạ.”

Sau khi bọn họ đi, Hoàng Hồng mới bước vào trong điện.

“Hoàng đế bệ hạ, chiến sự phía trước bất lợi.”

Hắn trầm giọng nói: “Không lâu trước đây, Trần Độc Sư đã đốt thư thông đồng, mở kho phát lương để củng cố quân tâm, nhưng cũng dẫn đến lương thảo tiêu hao nhanh hơn, đến hôm nay có lẽ đã hết lương nửa tháng rồi...”

“Ô hô!”

Sau rèm, giọng của Long Khánh hoàng đế tràn đầy đau buồn:

“Lương tài quy cùng tuyền, trọng nhượng vĩnh u cách!

“Bi ai, bi ai~”

“Cầu mong hoàng đế bệ hạ tiết bi thương, Tấn Vương điện hạ đã phái người đến Quan Độ tìm kiếm thi cốt của Trần Độc Sư, nhất định sẽ để hắn lá rụng về cội.”

Hoàng Hồng lau nước mắt: “Việc cấp bách trước mắt, hoàng đế bệ hạ nên bình tâm lại, phục dựng Trúc Cơ Đan đột phá cảnh giới, để bảo vệ thiên hạ này.”

“Lạc Diệp Cốc.”

Long Khánh hoàng đế lên tiếng: “Hỏi đáp thế nào?”

“Hoàng đế bệ hạ yên tâm.”

Hoàng Hồng nói: “Hợp đồng mà Chu Khuê mang đến, là do một trưởng lão của Lạc Diệp Cốc đích thân ký, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, có lẽ không lâu nữa sẽ gửi Trúc Cơ Đan đến.”

“Tin thắng trận——”

Bên ngoài điện.

Đột nhiên vang lên giọng nói sang sảng của các thái giám khác.

“Là tin thắng trận từ đâu?”

Long Khánh hoàng đế hỏi.

“Thần sẽ đi xem ngay.”

Hoàng Hồng rất nhanh đã quay lại, hai tay cầm chiến báo đã mở ra, giọng nói có chút run rẩy: “Hoàng đế bệ hạ... là tin tốt, Trần, Trần Tam Thạch đã đột phá lên trên Võ Thánh, trận chém Binh Tiên Hàn Tương, dẫn quân công phá Ngô Thành, đại phá quân địch, ngay trước mắt!”

Sau rèm.

Long Khánh hoàng đế đang ngồi xếp bằng điều dưỡng, đột nhiên mở to đôi mắt rỗng.

...

Quan Độ.

Cuộc chiến với tổng cộng hàng chục vạn đại quân của cả hai bên, đang tiến đến giai đoạn cuối cùng.

Năm Long Khánh thứ bảy mươi sáu, ngày mười hai tháng tư.

Sau khi Ngô Thành bị phá, lương thảo của đại quân Tây Tề cạn kiệt trong vòng mười ngày, buộc phải rút lui toàn quân.

Ngày hai mươi chín tháng tư.

Tại Toái Thạch Xuyên bị phục kích, Tây Tề tổn thất hai vạn binh lính, phó tướng Cung Úc tử trận.

Ngày ba mươi tháng tư.

Tất cả tu sĩ của Lạc Diệp Cốc bỏ rơi Tây Tề.

Khi đại quân Tây Tề vượt qua Lạc Thủy, đã bị truy kích, tổn thất năm vạn binh lính, sáu viên đại tướng, bỏ mũ vứt giáp, thi thể cùng với đủ loại binh khí chồng chất lên nhau, gần như chặn đứng Lạc Thủy.

Ngày hai mươi tháng năm.

Tại khu vực Di Lăng, đại quân Tây Tề lại gặp truy binh, tổn thất sáu vạn binh lính, dọc đường đi chết thương vô số, tái hiện cảnh tượng gió thổi hạc kêu cỏ cây đều là địch.

Mãi đến ngày hai mươi tháng sáu.

Đại quân Tây Tề ba mươi lăm vạn, chỉ còn lại mười lăm vạn, dưới tuyến đường rút lui hoàn mỹ của Chung Vô Tâm, cộng thêm các tu sĩ quay về trợ giúp theo lệnh của tông môn, rút lui về phía tây Trường Thành, sau khi được tiếp ứng mới ổn định được cục diện.

Đến đây.

Đại Thịnh binh mã thu hồi toàn bộ cương vực phía tây.

Trên đường đi.

Trần Tam Thạch cũng thu những chiến lợi phẩm trong các trận chiến liên tiếp vào túi, bao gồm cả pháp khí của Trâu Hồ, Hàn Tương và những người khác, chỉ riêng túi trữ vật đã có mười hai cái.

Nhưng bản thân hắn cũng đang dưỡng thương.

Thoát Phàm và chân lực cảnh giới, có thể nói là khác biệt như tiên phàm.

Trần Tam Thạch cứng rắn đối chọi với võ giả chân lực mà không thua, thậm chí nếu lúc đó kéo dài thêm một đôi một cũng có thể thắng, cũng phải trả giá, đó là bị nội thương không nhẹ, coi như là từ khi hắn học võ đến nay, bị thương nặng nhất.

Tất nhiên, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là được, cũng không có gì đáng ngại, cũng không ảnh hưởng đến việc tu luyện “Thôn Hỏa Quyết”.

[Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng ba]

[Tiến độ: 122/800]

Trần Tam Thạch chỉ cần ngồi ở trung quân chỉ huy, những việc lặt vặt khác đều giao cho Vương Tuấn xử lý.

Người này vì muốn có được Trúc Cơ Đan, có thể nói là tận tâm tận lực, mỗi ngày còn bận rộn hơn cả Đồng Hiểu Sơ.

Cuối cùng.

Đại quân tiến về phía tây.

Đến Sùng Minh Phủ.

Nơi đây, chính là phủ thành lớn nhất kiên cố nhất khu vực Mãnh Sơn, đại quân đóng quân ở đây, coi như hoàn toàn ổn định được Mãnh Sơn, chiếm cứ tổ mạch này!

Trần Tam Thạch dùng [Quan Khí Thuật], cẩn thận quan sát, thậm chí tự mình vào núi đi một vòng, cũng không phát hiện thấy linh khí tràn ra trên đỉnh núi.

Rõ ràng.

Linh mạch phục hồi không phải chuyện một sớm một chiều.

Lúc đầu ở Thiên Nhai Hải Giác, thực ra linh mạch vẫn còn đang ngủ say, chẳng qua là được sư phụ lão nhân gia người trực tiếp móc ra từ dưới lòng đất.

Linh mạch đã đến tay rồi...

Tạm thời không cần lo lắng Lạc Diệp Cốc giúp Tây Tề phát động chiến tranh, nhưng Thăng Vân Tông có lẽ cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Những chuyện này, không phải vấn đề cần cân nhắc lúc này.

Trong lúc mất tập trung.

Một tòa thành sừng sững cao lớn đã xuất hiện trước mắt.

Đội quân tiên phong đã sớm vào thành, lúc này cổng thành rộng mở, chào đón đại quân tiến vào.

Chỉ thấy, trên tường thành.

Một thân Bạch Bào đứng trên cao cầm bầu rượu, hấn mang theo hơi men, giọng nói vang dội vô cùng:

“Nếu không có Bạch Bào mưu sĩ ta, các người mười mấy vạn đại quân, sớm đã là bộ xương khô trong mộ, sao có thể có được đại thắng hôm nay?!”

“Hắc Bào Tam Thạch, ta nói có đúng không?!”

“Người nói đúng.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh trả lời: “Nếu không có Liêu tiên sinh, ta cũng không dám chắc chắn lương thảo ở trong Ngô Thành.”

“Ha ha ha ha!”

“Bình Tiên Hàn Tương cái gì!”

“Độc Sư Trần Tam Thạch cái gì!”

“Một người trúng kế của ta, một người dựa vào ta để đánh thắng trận!”

Nổi nhục đè nén hơn một năm cuối cùng cũng tiêu tan, tâm trạng của Liêu Phương rất tốt, hấn lại đổ một ngụm rượu vào miệng, sau đó nhìn chăm chăm Bạch Bào Bạch Mã dưới mặt đất, không khỏi nhú mày, giận dữ quát:

“Tiểu tử Tam Thạch!

“Người dám mặc Bạch Bào cười Bạch Mã trước mặt ta?

“Chẳng lẽ, quên đã hứa với ta, dưới bầu trời này, chỉ có một mình ta là Bạch Bào, Bạch Bào mưu sĩ Liêu Phương thôi

sao!”

“Ta không quên.”

Trần Tam Thạch xuống ngựa đi bộ, tỏ lòng tôn trọng.

Hắn không có cảm tình gì với người này, nhưng dù sao cũng là công thần, chỉ cần không vi phạm quân kỷ, chiếm chút tiện nghi trên miệng, hắn cũng hoàn toàn không để ý.

“Tiểu tử!”

Liêu Phương không chịu bỏ qua, lại nâng cao giọng nói: “Còn không mau khoác Hắc Bào vào, từ nay về sau, ngươi không được mặc Bạch Bào nữa!”

Chương 844: Mưu Sự (1)

“Họ Liêu kia, người đừng quá đáng!”

Vết thương của Uông Trực chưa lành, hắn rút đao ra: “Cho người mặt mũi, người lại tưởng mình là nhân vật thật sao?!”

“Đi suốt ngày đêm, ai mang theo hắc bào chứ?”

Trần Tam Thạch khách khí nói: “Hay là vào thành, tìm hắc y sau, thế nào?”

“Ừ, cũng được!”

Liêu Phương có vẻ hài lòng với thái độ của hắn, uống một ngụm rượu, bỗng chỉ vào con bạch mã bên cạnh bạch bào: “Tam Thạch tiểu nhi!

“Bạch bào phối bạch mã!

“Nếu sau này người không mặc bạch bào, con ngựa này có thể cho ta không?!”

“.....”

Trần Tam Thạch khựng lại, mặt không biểu cảm, rõ ràng từng chữ: “Người say rồi.”

“Say? Ta chưa say!”

Liêu Phương càng nhìn bạch mã càng thích, chỉ vào bạch bào nói: “Tam Thạch tiểu nhi! Ta cứu mạng mười mấy vạn người các ngươi! Sao người không nở cho ta một con ngựa?!”

“Hây!”

Cùng lúc hắn nói chuyện.

Một bóng người lén lút rời khỏi đội, lom khom leo lên tường thành, trước khi lính trên tường kịp phản ứng đã tăng tốc, vài bước đã đến trước mặt “muru sĩ bạch y”, túm lấy cổ áo đối phương, như bắt gà con.

“Hãy! Sao dám giữa chốn đông người sỉ nhục đại nhân nhà ta!”

“Lão Chu!”

Triệu Khang thấy vậy vội vàng ngăn cản: “Hắn là công thần, ngươi điên rồi?!”

“Mẹ ngươi, ta không quan tâm hắn có là công thần hay không!”

Chu Đồng thấy người liền mắng, ấn chặt đầu Liêu Phương xuống tường thành.

“Ngươi, ngươi là ai?!”

Liêu Phương hoảng sợ, nằm trên tường, liếc nhìn kẻ tấn công mình, giận dữ quát: “Ngươi to gan thật! Có biết, Liêu mỗ sắp là quốc công gia của Đại Thịnh triều, ngươi dám bắt kính với ta, là tội chết!”

“Cặn bã!”

Chu Đồng túm tóc hắn: “Ít nói nhảm, trước mặt các huynh đệ, quỳ xuống tạ lỗi với đại nhân nhà ta!”

“Mau bắt hắn lại!”

Dưới tường, Đồng Hiểu Sơ vội ra lệnh.

Dù sao, người này cũng là công thần, nếu bắt kính với công thần, sau này còn ai dám đến đầu quân?

Triệu Khang đã chạy như điên.

Hắn biết, tên này không phải bắt kính.

Tên này là không có nào.

Đến giờ, gọi Trần Tam Thạch vẫn là hòn đá, bọn hấn liều mạng giúp sửa, mới thành đại nhân.

“Ái chà chà!”

Liêu Phương võ đạo thấp kém, sao chịu nổi lực này, đau đớn gào thét, lòng càng tức giận: “Tên hèn! Đại nhân nhà ngươi cũng phải nhường ta ba phần, ngươi dám nói với ta như vậy?!”

“Sao ngươi không giết ta luôn đi?”

“Ngươi dám không, ngươi dám không?!”

“Ha ha ha.....”

“Bốp——”

Tiếng cười tắt lịm.

Trước bao ánh mắt, một bóng đen rơi xuống, chỉ nghe “bẹp” một tiếng như dưa hấu vỡ, đỏ trắng bắn tung tóe, hóa thành mưa máu thịt rơi xuống ngoài cổng thành, văng lên giáp của các tướng sĩ.

Chỉ thấy.

Trên cao, mưu sĩ bạch bào Liêu Phương.....đã không còn đầu!

Chỉ có một cây búa lớn màu đen, lơ lửng trước cổ đứt phun máu.

Chu Đồng vung búa, trực tiếp đập nát đầu hấn!

Toàn trường chết lặng.

“Ngươi to gan thật!”

Đồng Hiểu Sơ trợn to mắt.

Phải biết, công lao của Liêu Phương đã được trình lên, tước hầu gần như là chắc chắn.

Nếu không nhầm, tên thô kệch này, hình như chỉ là một thiên tử của Hồng Trạch doanh.

Một thiên tử, giết hầu gia, hơn nữa còn là công thần thu phục Mãng Sơn!

Đây không chỉ là không muốn sống, mà là muốn mang cả gia quyến cùng chết.

Nhưng, đã là người Hồng Trạch doanh, thì hẳn không quản được.

“Trần soái.”

Đồng Hiểu Sơ chấp tay: “Người này xử lý thế nào?”

“.....”

Trần Tam Thạch nhìn thi thể không đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt, ra lệnh: “Bắt lại, chờ xử lý.”

“Rõ!”

Lập tức, có người tiến lên không chế Chu Đồng, áp giải xuống.

Một trò hề kết thúc.

Đại quân được vào thành.

“Đại nhân!”

Triệu Khang và những người khác vào trung quân đại tướng, cầu xin: “Đồng tướng quân bọn họ đều nói Chu Đồng tội chết, chẳng lẽ thật sự phải giết hắn? Lão Chu chỉ là không có não.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Hùng Thu An phụ họa: “Hơn nữa ta nói thật, Liêu Phương chẳng lẽ không đáng chết sao?”

“Loạt xoạt!”

Đại trưởng mở ra, Ôn Trục sải bước vào, nói: “Ta vừa đến chỗ ở của Liêu Phương, tìm được mấy nữ nhân, đều là hãn cƯỚP sau khi vào thành sáng nay.”

“Ồ?”

Trần Tam Thạch đặt tẩu chương xuống: “Người chắc chứ?”

“Ngàn lần chắc chắn!”

Ôn Trục quả quyết nói: “Ta đã đưa người đến doanh trại, có thể làm chứng bất cứ lúc nào! Theo quy củ của Bắc Lương quân chúng ta, cướp đoạt dân nữ, cũng là tội chết! Chu Đồng chỉ là hành hình trước mà thôi.”

“Đúng đúng đúng!”

Những người khác vội vàng nói theo.

“Dù sao cũng là hầu gia lại công thần, cứ nhốt trước đã, về Lương Châu rồi xử lý sau.”

Trần Tam Thạch vừa dứt lời.

Mấy người lập tức thở phào.

“Được rồi, xuống hết đi.”

Trần Tam Thạch phát tay, đuổi bọn họ ra khỏi đại trưởng.

Chiến sự kết thúc.

Theo kế hoạch ban đầu.

Hãn cần ở đây chờ người Thăng Vân Tông tiếp quản Mãng Sơn, sau đó có thể về Bắc Lương.

Tây Tê và Lạc Diệp Cốc đại bại.

Linh Tịch Động của Nam Từ và Đông Khánh bên đó, không biết thế nào.

Còn có Tứ sư huynh Phòng Thanh Vân ở kinh thành, chắc cũng sắp hồi âm.

.....

Đại Khánh.

Hoàng cung.

Thanh Hòa điện, bá quan triều bái.

“Bệ hạ!”

“Chiến báo từ tiền tuyến!”

“Trần Tam Thạch vào tháng tư thiêu rụi Ô thành, sau đó trong vòng ba mươi ngày đại phá quân Tây Tề, chém giết tiên sư vô số, hiện nay tu sĩ Tây Tề và Lạc Diệp Cốc, đều đã rút về nước.”

“Bình bộ cho rằng, đại quân biên giới của ta nên rút về trong nước trước.”

“Xin bệ hạ thánh đoán.”

Tấu xong.

Quần thần cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi nữ đế trả lời.

Tuy nhiên, không ai biết.

Sau rèm vàng cam trên long y, ngòai đó không phải nữ đế, mà là trưởng công chúa của họ “Thẩm Hi Chỉ”.

‘Thạch ca nhi lại thắng rồi.’

Cổ Tâm Lan điều khiển giọng nói, bắt chước cách nói của em gái, hai chị em vốn có giọng giống nhau, chỉ khác khí chất, cố ý bắt chước thì gần như không khác gì.

Chương 845: Mưu Sự (2)

“Rút quân đi.”

“.....”

“Thần, tuân chỉ!”

“Ngoài ra, lão thần còn một việc muốn tấu.”

Một võ quan áo đỏ tiến lên, bẩm báo: “Lần này Trần binh biên giới, mặc dù chúng ta và Thịnh triều không giao chiến quy mô lớn, nhưng giao tranh quy mô nhỏ diễn ra ngày đêm.

“Đôi bên đều tổn thất.

“Đáng chú ý là, Lữ Tịch của Thịnh triều thường xuyên tàn sát quân ta, để huyết tể tu luyện tà pháp, người này hiện nay gần như là yêu nhân!

“Nếu có thể, mong bệ hạ phái vài tiên sư tìm cơ hội chém đầu hắn, nếu không sau này sẽ là mối họa khôn lường.”

Lữ Tịch?

Cố Tâm Lan ghi nhớ trong lòng, chuẩn bị quay về báo cho em gái và Thạch ca nhi, nàng ra hiệu cho nữ quan bên cạnh.

Nữ quan hiểu ý, bước ra khỏi rèm, thay hoàng đế truyền đạt khẩu dụ cho bá quan: “Nếu không có việc gì khác, chư vị ái khanh hãy lui triều đi.”

Triều hội kết thúc.

Cố Tâm Lan vội vàng đi đến ngự thư phòng, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Từ khi Đại Thịnh và Tây Tề khai chiến, đầy trời toàn tiên sư loạn bay, đã lâu rồi nàng không gặp em gái, không biết có chuyện gì sắp xảy ra.

Nàng đến bên ngoài ngự thư phòng, nghe thấy có người đang nói chuyện.

Đại khái là nói về “tông môn”, “sư tôn”, “Trúc Cơ đan” gì đó, Cổ Tâm Lan cũng không hiểu rõ.

Lâu sau.

Một tu sĩ trẻ tuổi khí vũ hiên ngang từ trong điện đi ra, cười gió bay đi.

“Đại tỷ, vào đi.”

Giọng nói lạnh lùng của nữ đế Đại Khánh vang lên.

Cổ Tâm Lan bước vào.

Hương trầm thoang thoảng, rèm vàng bốn phía.

Trong môi trường tĩnh lặng và trang nghiêm, Trần Độ Hà gần ba tuổi đang đuổi bắt một con linh thú con.

Con linh thú này toàn thân lông trắng, trên đầu có sừng vàng, trông giống chó, nhưng khi chạy nhảy lại toát ra vẻ uy phong lẫm liệt như sư tử, không biết là đồ hiếm lạ bắt được từ đâu.

“Em gái.”

Cổ Tâm Lan lên tiếng trước: “Nghe các người vừa nói chuyện, người sắp đi rồi?”

Đôi mắt lạnh như hồ nước của nữ đế Đại Khánh rời khỏi hai con thú con, nhìn lên người trưởng công chúa, nhẹ giọng hỏi: “Đại tỷ, có muốn đi cùng ta không? Ta đã hứa sẽ đưa Độ Hà theo.”

Cổ Tâm Lan không trả lời ngay.

Nữ đế đã biết câu trả lời.

“Cũng được.”

Nữ đế chậm rãi đứng dậy, kéo váy dài màu đen vàng bước đi: “Đã đại tể có tâm sở thuộc, trăm cũng không ép nữa, đại tể có thể về thu dọn một chút, ngày mai ta sẽ đưa ngươi và Độ Hà về Đại Thịnh Lương Châu.”

Ánh mắt Cố Tâm Lan lóe lên, vội vàng hỏi: “Em gái không định quay về sao?”

“Sau khi Trúc Cơ, chịu áp chế của đại đạo, không thể đến Đông Thắng Thần Châu.”

Nữ đế giải thích: “Nhưng nếu một ngày nào đó tổ mạch phục hồi, phong ấn bị phá vỡ, ta có thể tự do qua lại, ngày đó cũng sẽ không xa.”

“Được thôi.”

Cố Tâm Lan hiểu em gái một lòng cầu tiên vấn đạo, quay sang hỏi: “Vậy em gái và ta đều đi, Đại Khánh phải làm sao? Giao cho tộc nhân Thẩm thị khác của ta?”

Giống như các vương triều khác.

Đại Khánh của bọn họ ở các châu phủ, cũng có hoàng tộc hậu duệ.

“Những kẻ tầm thường đó sao có thể cai trị Đại Khánh?”

Giọng nói lạnh lùng của nữ đế mang theo chút khinh thường: “Sau khi ta đi, sẽ tùy tiện chọn một người trong tộc Thẩm thị để ổn định triều cục, sau đó do tông môn làm quốc sư hỗ trợ triều chính.

“Nhưng ngươi yên tâm.

“Ta đã nói rõ với họ, đợi đến khi chuyện tổ mạch Đông Thắng Thần Châu kết thúc, Đại Khánh sẽ thuộc về đại tể và

Độ Hà, hiện nay nguy hiểm, đại tể vẫn không nên ở lại đây thì hơn.”

“Giao cho.....”

Cổ Tâm Lan có chút khó hiểu: “Tu sĩ tông môn cai trị?”

“Ừ.”

Nữ đế nhìn về phía xa xôi, thản nhiên nói: “Thiên hạ đã sớm thay đổi, hiện nay bốn nước Đông Thắng Thần Châu, trừ lão hoàng đế của Thịnh triều, đều chỉ là con rối của tông môn Thiên Thủy Châu.”

Cổ Tâm Lan suy nghĩ: “Nói vậy, lão hoàng đế của Thịnh triều vẫn có thủ đoạn?”

“Hắn có thủ đoạn.”

Nữ đế nặng giọng: “Chỉ sợ dùng thủ đoạn lên người đại tể và cả nhà ngươi.”

.....

Kinh thành!

Trung Giác điện.

“Tin thắng trận——”

Chỉ hơn một tháng, tiền tuyến xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Từ mỗi ngày đau đầu vì chiến báo tổn thất, thành liên tiếp nhận được tin thắng trận.

“Tốt lắm!”

Tấn vương Tào Hoán ghen một năm hơn trong lòng cuối cùng cũng xả hết, hắn tổng kết: “Lần này Tây chinh, triều đình Đại Thịnh ta mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng cuối cùng cũng giữ được lãnh thổ, giáng cho giặc Tây Tề một đòn nặng nề!”

“Trần Tam Thạch.....”

Điền Quang, thượng thư bộ Hộ nói: “Lại lập công trời nữa rồi.”

Nhắc đến đây.

Bầu không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Doãn Minh Xuân, thượng thư bộ Lại, nghiêm túc nói: “Không biết lần này, nên phong thưởng bạch bào thế nào?”

“Công lao quá lớn.....”

Điền Quang lẩm bẩm: “Lên nữa, chỉ sợ là phải đến quốc công.”

“Chư vị!”

Nghiêm Mậu Hưng, thượng thư bộ Công ngắt lời mọi người, nói: “Mọi người có phải đã quên gì không? Từ hơn hai năm trước ở núi Lang Cư Tu, Trần Tam Thạch đã nhiều lần kháng lệnh

“Sau đó Tôn Tạng Tông qua đòi, hạ lệnh điều hấn vào kinh, cũng bị từ chối, đủ mọi lý do.

“Lần này Tây chinh, đối với lệnh điều của binh bộ và kim bài cũng làm ngơ, đúng là hấn có chủ ý riêng, nhưng ít nhất cũng nên giải thích chứ?

“Hơn nữa nhiều lần như vậy, Trần Tam Thạch có coi thường, lâu dần phát triển, chẳng phải là hoàn toàn coi thường lệnh điều của triều đình sao?

“Nếu vậy, uy nghiêm của triều đình ở đâu, thiên uy của bệ hạ ở đâu?”

Kháng lệnh.

Từ xưa đến nay là điều cấm kỵ trong triều đình, đối với võ tướng lại càng như vậy.

Bất kể người này lập công lao lớn thế nào.

Đều có nghĩa là hấn.....

Không nghe lời!

Một võ tướng không nghe lời, dưới tay lại nắm giữ binh mã, đừng nói là Đại Thịnh triều, nhìn lại mấy ngàn năm nay bất kỳ triều đình nào cũng không cho phép.

Chương 846: Mưu Sự (3)

“Hơn nữa.”

Minh Thanh Phong, thượng thư bộ Binh bổ sung: “Chiến báo từ tiền tuyến viết rất rõ, trong trận Ô thành, khi Trần Tam Thạch đối chiến với ‘Châu Hồ’ trên Võ Thánh, đã sử dụng pháp thuật, có thể nói, hiện nay hắn cũng là tiên sư, nhưng những điều này, Trần Tam Thạch chưa từng viết rõ trong tấu chương gửi về triều đình.”

Đây gọi là trên lừa dưới dối!

Vài năm gần đây, tấm màn che của tiên nhân dần dần được hé mở, đối với mọi người không còn thần bí như vậy, cho dù Trần Tam Thạch ngẫu nhiên có được cơ duyên, hoặc là phương pháp tu luyện của Tôn Tượng Tông lưu lại, hắn cũng nên chủ động trình lên triều đình.

Giấu diếm như vậy, rất giống có âm mưu!

Hơn nữa nói nghiêm trọng, là tội khi quân.

“Chư vị.”

Tấn vương Tào Hoán nói: “Trần Tam Thạch dù sao cũng lập công lớn cho triều đình Đại Thịnh, cho dù có vài việc xử lý không thỏa đáng, cũng không đến mức như các vị nói.

“Theo bản vương thấy.

“Chi bằng điều hắn vào kinh trước, sau đó bàn xem nên phong thưởng thế nào.”

“Hắn có muốn vào không?”

Nghiêm Mậu Hưng nói: “Lần trước Tôn Tượng Tông qua đời, hắc đã từ chối, lần này nếu cưỡng ép điều đến, hắc ở biên giới, dưới tay lại có trọng binh.”

“Thế này đi.”

Tấn vương Tào Hoán suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Ta đi bẩm báo phụ hoàng trước, để phụ hoàng quyết định.”

.....

Vạn Thọ cung.

Trong điện an tường, lượn lờ âm nhạc cổ kính.

Âm sắc của chuông trong trẻo và sâu lắng, như truyền đến từ thời xa xưa, tiếng chuông hòa với ánh trăng, dường như cả đất trời chỉ còn lại bản nhạc yên tĩnh này, âm thanh của chuông ngân vang cùng ánh trăng, như dòng nước chảy qua từng tác không khí.

“Chúc mừng bệ hạ Đại Thịnh, đại quân thắng lợi!”

Sau hồ nước trong điện.

Trong đình.

Hai tu sĩ sau khi nhận được tin tức, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Hai người này, pháp tu trên Luyện Khí tầng mười bốn, còn võ tu là cảnh giới Chân Lực sơ kỳ.

Luyện Khí tầng chín có thể Trúc Cơ, nhưng cũng có người để nâng cao một chút tỷ lệ Trúc Cơ thành công, tu luyện đến tầng mười hai, sau đó vẫn tiếp tục tu luyện lên trên.

Hai người bọn họ, đều là tu sĩ được Thăng Vân Tông treo thưởng mời đến.

Ban đầu là chuẩn bị tham chiến, giúp Đại Thịnh triều đoạt lấy tổ mạch Mãng Sơn, kết quả đến chậm, nhưng may mắn

thay, Mãng Sơn đã chiếm được, bọn họ chỉ cần nhanh chóng đến trợ giúp, tiếp theo chỉ cần chờ đợi, chờ tổ mạch phục hồi, thiết lập trận pháp truyền tông, đề thượng tông đến tiếp quản vùng đất này.

“Trẫm cùng các người đồng vui.”

Hoàng đế Đại Thịnh không vì hai người là cái gọi là “tiên sư”, mà thể hiện quá nhiều lễ nghi, thái độ đối với họ, không khác gì thần tử bình thường.

“Hoàng đế Đại Thịnh yên tâm.”

Tu sĩ nói: “Đợi đến khi trận pháp truyền tông mở lại lần nữa, sẽ có người mang theo Trúc Cơ đan, trình lên hoàng đế bệ hạ, tông ta tuyệt đối không nuốt lời.”

“Tổ mạch Mãng Sơn mặc dù đã có, nhưng tên trộm Lạc Diệp Cốc đó e rằng sẽ không từ bỏ.”

Long Khánh hoàng đế nhìn hai người, bình tĩnh nói: “Trẫm lại sắp bế quan, chỉ sợ là không thể tự mình đi ngồi trấn.”

“Cái này, hoàng đế bệ hạ cũng không cần lo lắng.”

Tu sĩ nói: “Tông ta đã thuê một gia tộc võ đạo, không lâu nữa sẽ đến Mãng Sơn ngồi trấn, tự nhiên có thể ứng phó với bọn trộm cắp Lạc Diệp Cốc, Linh Tịch Động.”

“Vậy thì tốt.”

Long Khánh hoàng đế vung phát trần: “Người đâu, đưa hai tiên sư đi nghỉ ngơi.”

“Rõ!”

Lập tức có thái giám Tây Xưởng đi ra, dẫn hai tu sĩ rời đi.

Sau khi ra khỏi Vạn Thọ cung, võ tu lẩm bẩm: “Người này gấp gáp muốn Trúc Cơ đan như vậy? Sau khi đột phá, chẳng

phải là hắc phải từ bỏ giang sơn mà mình đã vất vả duy trì hơn sáu mươi năm sao?”

“Không phải.”

Pháp tu lắc đầu: “Nghe nói người này có bảo vật, có thể chống lại áp chế của thiên đạo, cho dù là sau khi Trúc Cơ, cũng có thể an toàn ở lại trong thế giới này.”

“Còn có bảo vật như vậy?!”

Võ tu kinh ngạc nói: “Nếu hắc Trúc Cơ, chẳng phải là trên ‘tiên đồ’, đứng ở đỉnh cao của thế giới này sao?”

“Hắc đã là rồi.”

Pháp tu nói: “Người này nhiều năm trước đã Luyện Khí viên mãn, vì không có được Trúc Cơ đan, nên vẫn tích lũy, pháp lực đã sớm sâu không lường được, lần này tổ mạch Mãng Sơn, vì kinh mạch của hắc bị sát khí ăn mòn nên mới không thân chinh, nếu không thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu không phải người này có bản lĩnh, người nghĩ tông môn tại sao lại hợp tác với hắc, mà không phải là thu phục?”

“Thật không ngờ.”

Võ tu ngửa mặt nói: “Ở nơi linh khí cạn kiệt như thế này, vẫn có một thiên tài như vậy.”

Cũng trong lúc hai người trò chuyện, một thái giám đỡ một quan viên già đi qua họ, đi thẳng đến Vạn Thọ cung.

Nội các thủ phụ Nghiêm Lương được hoàng thái giám Hoàng Hồng của Ty Lễ Giám đỡ, run rẩy đi đến bên ngoài đình, ngồi trên ghế đầu, thở dốc một lúc lâu, mới phát ra giọng nói già nua:

“Không ngờ.

“Trong thời khắc cuối cùng khi lương thảo cạn kiệt, Trần Tam Thạch lại có thể phản kích, còn đột phá đến cảnh giới trên Võ Thánh truyền thuyết.”

“Đừng để hồ mã vượt Âm Sơn.”

Long Khánh hoàng đế khẽ ngâm: “Không chỉ là man tộc, ngay cả giặc Tây Tề, cũng phải sợ bạch bào, trăm có được lương tướng này, thật là đại hạnh của xã tắc.

“Hai năm trước mới phong Lang Cư Tu.

“Hiện nay lại chém giết Binh Tiên, lấy được tổ mạch Mãng Sơn.

“Nghiêm Lương, ngươi nói xem nên phong thưởng thế nào?”

“Thần cho rằng.”

Nội các thủ phụ Nghiêm Lương nói: “Nên trọng thưởng, trực tiếp phong làm ‘Ngụy quốc công’, tuyên cáo thiên hạ, để mọi người đều biết hoàng ân mênh mông, ân điển như núi đồi với bạch bào. Sau đó, có thể triệu hấn vào kinh, tại kinh thành trước mặt văn võ bá quan, tiến hành phong thưởng chính thức.”

Chương 847: Mưu Sự (4)

“Chuyện này, giao cho người sắp xếp đi.”

Long Khánh hoàng đế nói xong, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nghiêm Lương lập tức đứng dậy cáo lui.

“Nghiêm các lão.”

Hoàng Hồng vừa đi vừa nói: “Sau khi lệnh điều xuống, nếu Trần Tam Thạch vẫn từ chối như lần trước giữ hiếu thì sao? Nếu cứng rắn, biên giới vẫn còn mười mấy vạn đại quân, tạm thời hẳn vẫn là thông soái.”

“Hoàng công công, người vẫn không hiểu lòng người, chuyện của Đốc Tiêu quân căn bản không cần lo lắng.”

Nghiêm Lương nói chuyện nghe có vẻ hơi mệt mỏi: “Thứ nhất, văn võ trong ngoài của Đốc Tiêu quân, đều là triều đình sắp xếp, cho dù lúc đầu lương thảo cạn kiệt, người đầu hàng cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, tuyệt đại đa số người vẫn trung thành với triều đình.

“Thứ hai, mới trải qua một trận chiến sinh tử, các tướng sĩ Đốc Tiêu quân khó khăn lắm mới nhặt lại được một mạng, sao có thể ở thời điểm này gánh trên lưng cái danh ‘phản tặc’, lại một lần nữa rơi vào tình thế sinh tử?

“Cuối cùng.

“Lão phu nói khó nghe một chút. “Ngay cả Hồng Trạch doanh, Trần Tam Thạch có thể hoàn toàn nắm giữ hay không, vẫn còn khó nói, đừng quên, Sở Sĩ Hùng và những người khác đều là do hai người chúng ta đích thân lựa chọn.”

“Vẫn là Nghiêm các lão suy nghĩ chu đáo.”

Hoàng Hồng hỏi: “Vậy tiếp theo cụ thể sắp xếp thế nào.”

“.....”

Sau khi trầm ngâm, Nghiêm các lão chưa từng chỉ huy chiến sự lại đưa ra từng bước đi không thua gì Binh Tiên Hàn Tương, hẳn không nhanh không chậm nói:

“Nếu không nhầm.

“Hiện nay có hai nhóm tiên sư đang đến Mãng Sơn, để họ phụ trách truyền lệnh điều, lấy cớ để Trần Tam Thạch dưỡng thương, giao soái ấn của hắn, vẫn để Đồng Hiểu Sơ làm thống soái.

“Sau đó, lại phái tiên sư đến Lương Châu, gia quyến của hắn vẫn ở Lương Châu, không thể không nghe lời.

“Sau khi Đông Khánh rút quân, đại quân của ta cũng rút về Lương Châu, để phòng vạn nhất.

“Làm tốt tất cả những điều này.

“Mới là hạ thánh chỉ, điều hắn vào kinh.

“Nếu hắn vẫn không nghe theo.

“Thì chỉ có thể cứng rắn.

“Cũng đừng sợ hắn ra tay, một khi giết quá nhiều Bắc Lương quân, hắn cũng sẽ mất lòng người, khó mà thành khí hậu.

“Sắp xếp như vậy.

“Trong vòng vài tháng, có thể điều hắn đến kinh thành.

“Một khi đến kinh thành, có bộ hạ đích thân ngồi trấn, hắn sẽ trở thành hồ không có móng vuốt, muốn làm ‘trung thần’ này cũng phải làm, không muốn làm cũng phải làm.

“Hắn không có lựa chọn.”

“Nghiêm các lão sắp xếp chặt chẽ.”

Hoàng Hồng thật lòng khen ngợi: “Cho dù là bỏ vãn theo võ, cầm binh đánh giặc, chắc chắn cũng là một tay giỏi.”

“Ha ha, già rồi, sắp không viết nổi thanh từ nữa rồi.”

Nghiêm các lão bổ sung: “Còn nữa, chuyện của Tam phủ phải làm sạch sẽ.”

“Chuyện này Nghiêm các lão yên tâm, lão nô sẽ làm gòn gàng.”

.....

Mãng Sơn.

Lại hai tháng trôi qua.

Trong lúc Trần Tam Thạch chờ đợi lệnh điều, cũng không quên tu luyện.

Sau mấy đêm không ngủ, hắn nặng nề đặt thanh thương sáng bạc xuống.

Hơn mười ngày trôi qua, hắn vậy mà vẫn không khai mở được một tôn cảnh thần tiếp theo.

Sau khi võ đạo bước vào cảnh giới Chân Lực, độ khó tu luyện lại tăng lên theo cấp số nhân, dù sao tiến thêm một bước nữa, chính là tương đương với cảnh giới Trúc Cơ của pháp tu.

Pháp tu Trúc Cơ, đều đủ để thành lập một gia tộc tu tiên, quả thực không phải là chuyện một sớm một chiều có thể thành.

Theo ghi chép, cho dù là tu sĩ võ đạo có thiên phú tu hành cao, Chân Lực sơ kỳ vào trung kỳ, cũng cần năm đến mười năm, nếu có đan dược hỗ trợ thì sẽ nhanh hơn một chút.

Mà đan dược, tài liệu tu luyện võ đạo cũng hiếm có người bán.

Ít nhất, Trần Tam Thạch chưa từng thấy ở Đại Trạch phường thị.

Võ đạo vì tiêu hao tài nguyên, không tăng tuổi thọ, suy tàn là điều tự nhiên, càng không cần nói đến đạt đến độ cao nhất định sau đó lại bị đứt tuyệt đường đi.

“Cảnh giới Chân Lực.”

Trong đầu Trần Tam Thạch không khỏi nhớ đến Bạch gia gặp ở Ngư Long tập.

Bạch gia chính là gia tộc võ đạo.

Mỗi thế hệ của bọn họ đều có người ngồi trấn ở cảnh giới Chân Lực, chắc chắn là có biện pháp đặc thù, ví dụ như đan dược chẳng hạn.

Đúng lúc, tranh thủ thời gian luyện chế Trúc Vũ đan đối phương cần, hoàn thành giao dịch đồng thời bán phỏng một chút.

【Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng ba】

【Tiến độ: 355/800】

Sau khi hấn đến tầng ba, dược hiệu của đan dược hạ phẩm cấp một “Hoàng Long hoàn” cũng ngày càng thấp, sau đó cũng nên luyện chế trung phẩm “Thanh Linh đan”.

Ngoài ra, các loại pháp thuật khác, hấn cũng không bỏ bê.

【Thuật pháp: Vạn Kiếm Thiên Lai. Cấp hai】

【Tiến độ: 587/2000】

.....

【Pháp thuật: Hậu Thổ Quyết (tinh thông)】

【Tiến độ: 218/1000】

.....

【Kỹ nghệ: Xạ tiễn. Viên mãn (phá giới cấp ba)】

【Tiến độ: (516/2000)】

Tu luyện xong.

Trần Tam Thạch tìm một bãi đất trống ở trong núi, lấy túi trữ vật ra, “loạt xoạt” đổ chiến lợi phẩm ra một đồng.

Sau khi chiến sự kết thúc, chỉ riêng túi trữ vật đã có mười hai cái, nếu để người ngoài nhìn thấy, quả thực còn hơn cả tu tiên giới cướp tu, giống như là đại vương núi của tu tiên giới.

Trong đó nhiều nhất đều là pháp khí trung phẩm, lại lấy phi kiếm làm chủ, đủ các loại, có cái mới đến chín mươi chín phần trăm, cũng có cái rách nát, hình dạng kỳ quái cũng không ít.

Pháp khí phi hành cũng rất nhiều.

Trần Tam Thạch lựa chọn một chiếc phi hành pháp khí hình lá, thu vào túi trữ vật, chuẩn bị để sau này mình dùng, những thứ còn lại mang về cũng có thể cho Ninh Hương các nàng chọn một chút.

Về phần đan dược, có vài viên Thanh Linh đan, cấp cao hơn thì không có.

Dù sao phẩm cấp càng cao càng trân quý, các tu sĩ sau khi mua được thường ăn vào bụng, đến Đông Thắng Thần Châu lại không thể tu luyện, ngay cả cần mang theo cũng không cần thiết.

Chương 848: Mưu Sự (5)

Sau đó.

Chính là công pháp.

Công pháp của tu sĩ tông môn đều cấm truyền ra ngoài, trên người cũng không mang theo.

Nhưng tán tu thì ngoại lệ.

Trần Tam Thạch từ tay của lão tu sĩ trong tiên phong quân Tây Tề mà hắn giết được, tìm được hai bộ công pháp.

Một quyển “Kim Nguyên Thuật”, đáng tiếc chỉ có công pháp Luyện Khí kỳ, sau khi hắn nâng cao hỏa linh căn, đã là sau Trúc Cơ, không dùng được.

Quyển khác là “Ngự Kiếm Quyết”, bất kể linh căn thuộc tính nào cũng có thể tu luyện, chủ yếu thích hợp với kiếm tu, cũng không có tác dụng gì, nhưng có thể cho Tiểu Ngọc Qua.

Nói đến thứ Trần Tam Thạch cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là một bộ phù lục thuật mà Hàn Tương để lại, tên là “Chân Phù Điện Tịch”, bên trong có rất nhiều loại phù lục cấp một, thậm chí còn có một số tài liệu và bút vẽ phù, có thời gian thì có thể bắt đầu học.

Học nhiều không bao giờ là thừa.

Trong trường hợp không ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện, tự nhiên là càng học nhiều càng tốt.

Những thứ lộn xộn còn lại, ví dụ như bàn cờ của Hàn Tương, Thần Uy Kim Cương hoàn của Châu Hồ.

Trần Tam Thạch cũng thu lại, nếu thật sự không dùng được, đến lúc đó tìm cơ hội đi chợ đen bán hết, lại là một khoản linh thạch không nhỏ.

Sắp xếp xong đồ đạc, cũng vừa lúc trời sáng.

Hắn chuẩn bị xuống núi về quân doanh.

Cũng đúng lúc này.

Thanh điều mang theo phong thư rơi vào cánh tay, là mật thư từ kinh thành.

Trần Tam Thạch từ từ mở ra, đợi xem xong nội dung trên giấy, rõ ràng hắn tu luyện hỏa hành hô hấp pháp, nhưng toàn thân lại toát ra vẻ lạnh lẽo.

Đây là thư hồi âm của Tứ sư huynh Phòng Thanh Vân.

Chỉ có sáu chữ ngắn ngủi.

“Tiên quy gia, hậu mưu sự.”

Nhưng không phủ định, đã nói rõ tất cả.

Hắn liềm mạng ở tiền tuyến, hậu phương không thể trợ giúp thì thôi, vậy mà còn muốn đâm dao, đem hắn cùng mười mấy vạn đại quân, cùng chôn vùi ở Quan Độ!

Mà mục đích.

Trần Tam Thạch không cần nghĩ, cũng biết là gì.

Trúc Cơ đan!

Những tu sĩ này đánh sống đánh chết, chẳng phải là vì Trúc Cơ đan sao?

Lúc đó tình hình, Quan Độ sắp không chống đỡ nổi, người ở kinh thành đó mười phần thì có tám chín là lo lắng không thể lấy được lợi ích từ tay Thăng Vân Tông, nên đã bán đứng bọn họ, để đổi lấy Trúc Cơ đan từ Lạc Diệp Cốc.

Giống như mười ngày ở Vân Châu!

Trần Tam Thạch không thể không mang theo các huynh đệ và mấy vạn dân chúng chạy trốn từ Bà Dương.

Hắn lại bị bán đứng.

Trong mắt Tào Khải này, mọi thứ trên đời đều là “nội khổ” của cá nhân hắn, cần thì lấy ra để đổi lấy tài nguyên tu luyện của mình.

Lần một lần hai, thì sẽ có lần ba lần bốn!

Lần này đột phá Trúc Cơ cần Trúc Cơ đan, lần sau lại gặp phải bình cảnh, cũng không nhất định cần đại dược gì!

Nực cười!

Cho dù là một con chó nuôi trong nhà, sau khi chết người bình thường cũng sẽ đau lòng.

Huống hồ.

Bọn họ đang liều mạng ở tiền tuyến!

“Àm!”

Chân lực cuộn trào.

Lửa cháy rừng rực.

Tờ giấy hóa thành tro bụi.

Con người của Trần Tam Thạch cũng ánh lên tia đỏ, mãi lâu sau mới tắt đi, hắn bước xuống núi, quay về trong thành.

Hắn ước đoán.

Không lâu nữa.

Hắn sẽ bị tước bỏ binh quyền, đổi thành nhiều tu sĩ hơn đến tiếp quản quân đội Mãng Sơn.

Hơn nữa lương thực ở Tây Cảnh không đủ.

Trần Tam Thạch ở đây, cũng không làm được gì.

Lúc đầu nếu để lại lương thực ở Ô thành, sẽ bị đại quân Tây Tề điên cuồng phản công, thức ăn so với sợ hãi càng dễ dẫn đến thú dữ cùng đường, vì vậy mới đốt một nửa, để giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất.

Ít chết một người, thì tốt hơn.

Điểm quan trọng nhất.

Tôn Ly, Trần Vân Khê, cùng với gần trăm người trên dưới trong Đốc Sư phủ, vẫn còn ở Lương Châu.....

Sư huynh nói đúng.

Tiên quy gia, hậu mưu sự.

Không ngoài dự đoán.

Trần Tam Thạch vừa trở về quân doanh, đã thấy Triệu Khang đón tới: “Đại nhân, lại có hai ‘tiên sư’ đến, trong tay còn cầm lệnh điều của binh bộ.”

“Ta biết rồi.”

Hắn thân nhiên tiến vào trong thành.

Trước cửa viện của trung quân đại tướng, thái giám giám quân Quách Phụng Tiết đã đợi từ lâu, sau lưng hắn còn có sáu tu sĩ, đều là cảnh giới viên mãn.

Trong đó.

Có Vương Tuấn, Khúc Nguyên Tượng.....

Bốn người còn lại, đều là sau khi chiến sự kết thúc mới lần lượt đến.

Trong đó có hai người, một người trên Luyện Khí tầng mười hai, ước chừng là tầng mười bốn, người kia là võ tu Chân Lực sơ kỳ.

“Quán Quân hầu Trần Tam Thạch nghe lệnh!”

Giọng nói the thé của thái giám giám quân Quách Phụng Tiết vang lên đặc biệt rõ ràng:

“Trần Tam Thạch Tây chinh lập công đầu, chiến sự kết thúc, lập tức giao nộp soái ấn, dẫn theo bộ binh trở về Lương Châu nghỉ ngơi, chờ kinh thành phong thưởng, lập tức lên đường, không được chậm trễ.”

“Thần tuân mệnh.”

Trần Tam Thạch không lạnh không nhạt nói một câu, lấy soái ấn từ trong túi trữ vật ra, đưa qua.

Quách Phụng Tiết sai tiểu thái giám dùng khay lấy soái ấn, sau đó treo nụ cười nói: “Trần Đốc Sư còn chờ gì nữa, mau mau thu dọn, chuẩn bị trở về Lương Châu đi. Triều đình biết người bị thương trong trận Ổ thành, để người nghỉ ngơi dưỡng sức.

“Hơn nữa ta tiết lộ một câu.

“Lần này lập được công lớn, Trần hầu gia không lâu nữa, sẽ trở thành quốc công gia.”

“Vậy sao?”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói: “Vậy tại hạ cáo từ.”

Nhìn bạch bào đi xa.

Thái giám giám quân Quách Phụng Tiết chấp tay với các tu sĩ, cung kính nói: “Cần hai vị tiên sư đi theo giám sát bọn họ trở về Lương Châu, không biết ai nguyện ý đi?”

“Nơi quỷ quái đó?”

Khúc Nguyên Tượng uống linh tửu do đạo hữu mang từ tu tiên giới đến, say khướt nói: “Đi đó làm gì?”

“Giám quân.” Quách Phụng Tiết trả lời.

“Giám quân là gì?” Khúc Nguyên Tượng hỏi: “Có phải là quản bọn họ không?”

Chương 849: Mưu Sự (6)

“Đúng vậy.”

Quách Phụng Tiết nói thật: “Giám quân chính là người giám sát bọn họ, hơn nữa khi cần thiết có thể.....tóm lại, chỉ có các tiên sư mới có năng lực này. Bệ hạ nói, tiên sư nguyện ý giám quân, sẽ thưởng năm trăm linh thạch.”

“Hê, cũng không ít.”

Khúc Nguyên Tượng ợ rượu: “Được, lại đi chơi một chút.”

“Khúc sư huynh.”

Vương Tuấn kéo hắn, ra hiệu bằng mắt để từ chối.

“Năm trăm linh thạch, có thể mua không ít đan dược, không lấy thì phí!”

Khúc Nguyên Tượng không để ý.

“Ta đi cùng hắn.”

Vương Tuấn nói: “Ta không cần linh thạch.”

“Tiên sư nói gì vậy, chỉ cần nguyện ý đi, đều có linh thạch.”

Quách Phụng Tiết sắp xếp xong: “Đêm nay Hồng Trạch doanh sẽ rời đi, vậy mời hai vị cùng Trần đại nhân đi chuẩn bị.”

“Khúc sư huynh, bây giờ hồi hận còn kịp.”

Vương Tuấn đi phía sau: “Ngươi chẳng lẽ không nhìn ra, bầu không khí có vấn đề sao?”

“Có thể có vấn đề gì?!”

Khúc Nguyên Tượng uống rượu, lăm bằm nói: “Lần này giết qua giết lại, cuối cùng thứ tốt đều bị tên Trần kia bỏ vào túi, ta còn không thể kiếm chút linh thạch sao?”

Nhắc đến chuyện này.

Hắn liền tức giận.

Lúc đầu Trần Tam Thạch vừa đến làm thống soái, đã nói muốn dùng quân pháp xử lý hắn, dùng hắn để lập uy, quả thực là quá đáng.

Sau khi chiến sự kết thúc.

Phần lớn túi trữ vật cũng đến tay Trần Tam Thạch.

Khúc Nguyên Tượng chỉ thu thập được mấy cái rách nát của mấy tên nghèo, quả thực là lỗ vốn lớn.

Hắn hận không thể tìm cơ hội đánh lén, một kiếm giết chết bạch bào, sau đó thu hết tất cả túi trữ vật.

Chỉ đáng tiếc, thi hành nhiệm vụ tông môn, thực sự là có quá nhiều quy củ!

.....

Chiều hôm đó.

Trần Tam Thạch dẫn theo các tướng sĩ Hồng Trạch doanh, lần lượt rời khỏi Sùng Minh phủ.

“Lão Chu, đi thôi!”

Trong nhà lao.

Triệu Khang mở cửa, kéo Chu Đồng toàn thân bị xích trói ra ngoài.

“Đi?”

Chu Đồng ngó nghiêng hỏi: “Đi đâu?”

Triệu Khang và Lưu Kim Khôi liếc nhìn nhau, rất ăn ý thờ dài.

“Các người.....”

Chu Đồng ngẩn ngơ nói: “Ý của các người là gì?”

“Ta ở đây có một bình rượu ngon.”

Lưu Kim Khôi lấy một bầu rượu từ bên hông ra: “Mau uống đi, uống xong lên đường.”

“Lên đường?”

Vẻ mặt của Chu Đồng lập tức có chút ủ rũ, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ trầm giọng nói: “Ta biết rồi.”

“Thờ dài gì, Lưu Kim Khôi, người không phải là thờ dài sao, lại làm tốt hơn ta.”

Triệu Khang giơ tay vỗ vai Lưu Kim Khôi: “Lão Chu, người thật sự là quá kích động!”

Triệu Khang dùng sức vỗ vai hắn, nói: “Dù sao đi nữa, Liêu Phương cũng là hầu gia, ngay cả thánh chỉ cũng đã viết xong, sắp gửi đến địa phương, kết quả bị người một thiên tổng giết chết, thật sự là không giữ được!”

“Không phải sao.”

Lưu Kim Khôi hát cùng một bài: “Đại nhân cũng muốn bảo vệ người, kết quả ngay cả soái ấn cũng bị tước bỏ.”

“Trách ta!”

Chu Đồng giật lấy bầu rượu, uống một hơi cạn sạch: “Ta một mình làm một mình chịu, không liên lụy đến đại nhân!”

Thấy hắn như vậy, Triệu Khang không nhịn được trêu chọc: “Người không sợ chết?”

Nghe vậy, Chu Đồng đột nhiên ném bầu rượu xuống đất: “Sợ cái rắm! Lại cho ta một mạng, ta vẫn muốn đập nát tên đó! Các ngươi cứ động thủ ở đây đi, đừng chậm chạp nữa, còn hơn là chết trong tay người khác.”

“Thật sự là một tên ngốc.”

Lưu Kim Khôi lắc đầu: “Được rồi, đùa ngươi thôi.”

“Đùa ta?”

Chu Đồng hỏi: “Không phải là muốn giết ta sao? Vậy là đi đâu?”

“Giặc đánh xong rồi, về nhà.”

.....

Nửa canh giờ sau.

Tướng sĩ Hồng Trạch doanh rời khỏi Mãng Sơn, hành quân về hướng Lương Châu thành.

Trận chiến này.

Năm ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh tử trận.

Nhưng sau đó Đốc Tiêu quân tiên tiến công đánh Ô thành nguyện ý ở lại, vì vậy vẫn là trạng thái đủ biên chế một vạn năm nghìn người.

Một vạn năm nghìn người này.....

Chỉ sợ từ lúc mới thành lập đến bây giờ, đã đổi một nửa là người mới.

“Mẹ kiếp, giặc vừa đánh xong đã đuổi chúng ta đi, một hơi cũng không cho chúng ta thở, còn vội vã thu lại soái ấn, đây là ăn cháo đá bát!”

Uông Trục ngồi trên Hắc Phong, chửi ầm lên: “Có bản lĩnh, sau này đừng dùng Hồng Trạch doanh của chúng ta.”

“Sauk hi sẽ không dùng nữa.”

Trần Tam Thạch thản nhiên nói.

“Sẽ không dùng nữa?” Uông Trục có chút không hiểu: “Có ý gì?”

“Sauk hi.”

Trần Tam Thạch nói rõ ràng từng chữ: “Không ai có thể chỉ huy chúng ta nữa.”

“.....”

Uông Trục hiểu ra ý nghĩa trong đó, vẻ mặt lập tức trở nên tức giận: “Thật sự là triều đình làm sao?”

Sau khi được ngầm thừa nhận.

Hắn nhiều lần kiểm chế ý định quay đầu đi về hướng kinh thành!

“Tiên về Lương Châu đã.” Trần Tam Thạch nói: “Sau đó lại tính.”

“Được.”

Uông Trục gật đầu.

Hai người bàn bạc.

Trên con đường cỏ dưới ánh chiều tà, lại xuất hiện hai con ngựa chạy nhanh.

Không phải ai khác.

Chính là vợ chồng Ngụy Huyền kết giao ở Đại Trạch phường thị.

“Lão Ngụy?”

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại: “Các người không về phường thị, ở lại đây làm gì?”

“Không về nữa.”

Ngụy Huyền nhẹ nhõm nói: “Nhiệm vụ huyết khế hoàn thành, tiền thưởng cũng đã lấy được, lão phu ta già rồi, lại về tu tiên giới, đời này e rằng cũng không đột phá được đến cảnh giới Chân Lực, nên định ở đây nghỉ ngơi một thời gian. Ta muốn đến Lương Châu của Trần tiểu huynh đệ làm khách, không phiền chứ?”

“Đương nhiên không phiền, chỉ là.....”

Trần Tam Thạch nghiêm mặt nói: “Tại hạ nói thẳng, gần đây nhiều việc.”

“Hê! Người này, lão phu dù sao cũng coi như là có giao tình vào sinh ra tử trên chiến trường với ngươi, đến nhà ngươi ở hai ngày cũng không muốn? Chẳng lẽ người Đông Thắng Thần Châu các ngươi, đều keo kiệt như vậy?”

Ngụy Huyền căn bản không đợi đối phương từ chối, cùng phu nhân cưỡi ngựa, sóng vai cùng hắn: “Yên tâm, hai chúng ta sẽ không kéo chân ngươi.”

Nghe câu sau, Trần Tam Thạch lập tức hiểu rõ ý của hắn.

Ngụy Huyền đã từng nhắc đến, hắn từng ngồi trấn một phương thành trì, nói là người giang hồ, nhưng cũng coi như là người cầm quân của triều đình.

Hôm nay tước soái.

Lại phái hai tu sĩ giám quân.

Ngụy Huyền chỉ sợ là phát giác ra điều bất thường, muốn đi theo cùng, nếu có tình huống gì thì ra tay tương trợ.

Quả nhiên là đại hiệp!

Trong giang hồ thật sự có nghĩa sĩ.

Chỉ nghe Ngụy Huyền tiếp tục nói: “Lần trước ngươi giết Lục Bá Kham, dù sao cũng là đường đường chính chính cướp đồ của ta, bọn họ cũng sợ mất mặt, ảnh hưởng đến việc buôn bán của phường thị, nên lại bồi thường cho ta một quả cảnh thần quả.

“Sau khi đến Mãng Sơn, phu nhân của ta cũng có được một quả.

“Hai người chúng ta đã là Võ Thánh mấy chục năm, tích lũy đã lâu, cho chúng ta một chút thời gian, chúng ta cũng có thể đột phá đến cảnh giới Chân Lực.”

Chương 850: Hoàng bào, muru tính (1)

Đại Thịnh.

Đông Cảnh.

Tại Hỏa Thiêu Ô thành, sau khi Tây Tề đại bại, bất đắc dĩ, đại quân Đông Khánh cũng phải lục tục rút lui.

Là trung nguyên chính thống.

Lúc nào cũng phải đối mặt với bầy sói bao quanh, cho dù chỉ là một giọt máu, chúng cũng lập tức tiến đến, một khi phát hiện thực sự bị thương, sẽ cùng nhau tấn công.

May mắn thay, con quái thú mang tên “Trung Nguyên” mặc dù chảy máu, nhưng vẫn giữ được sức chiến đấu, khiến chúng phải bỏ cuộc.

Võ Thánh Tồn Tu Hải dẫn theo một vạn năm ngàn quân bản bộ rút lui.

Đi đến hẻm núi.

Tiền quân đột nhiên có người quay lại báo cáo: “Tướng quân, không xong rồi! Lữ, Lữ Tịch dẫn năm ngàn quân Vô Trận, trực tiếp vòng đến phía trước hẻm núi, chặn đường rút lui!”

“Cái gì?!”

Tồn Tu Hải trợn mắt.

Muốn vòng đến phía trước hẻm núi, cần phải tiến sâu vào trong Đông Cảnh, chẳng lẽ bọn họ không sợ bị bao vây, không

thể thoát thân mà dẫn đến toàn quân bị diệt sao?!

Bọn họ đã chắc chắn quân Đông Khánh sẽ rút lui!

Đúng là thô mà tinh, nhìn như hành động liều lĩnh, nhưng thực tế là đã nắm chắc phần thắng.

Người của Đốc Sư phủ, không có một ai là dễ đối phó!

“Tiên sư!”

Tần Tu Hải nhìn về phía tu sĩ trong đội ngũ, vội vàng hỏi: “Tên Lữ Tịch đó tu luyện tà pháp, ngày đêm tế luyện, chúng ta chính diện giao phong chắc chắn không phải đối thủ, phải làm sao bây giờ?”

Không ngờ.

Vài tu sĩ nghe vậy, trực tiếp ngự kiếm bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất ở cuối tầm nhìn của hẻm núi, cho đến khi giữa núi rừng đột nhiên bùng nổ một luồng khí tím xông thẳng lên trời đánh rơi tất cả bọn họ, sau âm thanh đấu pháp ngắn ngủi, hoàn toàn trở về yên tĩnh.

Không lâu sau, bọn họ nhìn thấy một bóng dáng vạm vỡ như núi, đạp pháp khí hương hỏa bay lên, một tay cầm Phương Thiên Họa Kích, một tay xách đầu người, trong đồng tử ánh lên tia sáng tím, như thần linh.

“Các ngươi còn không đầu hàng!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn cười ngựa phi thẳng vào hẻm núi, giọng nói vang vọng trời cao.

Đến đây.

Tần Tu Hải và những người khác đã bị bao vây trước sau, không còn đường lui.

Im lặng một lúc lâu, trong tiếng ma sát giữa lưỡi dao và vỏ đao, hần chậm rãi rút đao ra: “Các huynh đệ, đây là yêu nhân,

đầu hàng là chết, theo ta, phá vòng vây——”

Ánh chiều tà, khí tím bốc lên.

Tế đàn từ trong túi trữ vật bay ra, đại chiến kết thúc, hoàn thành một lễ tế huyết.

Lữ Tịch ngồi xếp bằng trên tế đàn.

Trên đỉnh đầu hắn, một chiếc khám thờ mờ ảo hiện ra, bảy khiêu trên cơ thể như bảy vòng xoáy, hút hết huyết khí trong tế đàn vào cơ thể.

Cho đến khi rút hết, tất cả dị tượng mới dần dần biến mất.

Lữ Tịch từ từ mở mắt, cảnh giới lại đột phá.

Hắn nhìn khám thờ trước mặt, nghe tiếng thì thầm quái dị vãn vẹo, cười lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay bóp nát bóng dáng mờ ảo.

“Đại sư huynh.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn đi đến bên cạnh: “Ngươi không sao chứ? Gần đây, lễ tế mà tà linh yêu cầu ngày càng thường xuyên.”

“Không sao.”

Lữ Tịch đứng dậy, chuyển chủ đề: “Tuyến đường của đại quân như thế nào, còn có thể tìm được điểm phục kích thích hợp không?”

“Đi tiếp, nhất định sẽ bị bao vây.”

Nhiếp Viễn lắc đầu: “Hơn nữa kinh thành binh bộ đã ra lệnh điều động, cho quân Bắc Lương trở về ba châu Bắc Cảnh, và còn...”

“Còn gì?” Lữ Tịch nhìn ra có điều bất thường.

“Còn có lệnh điều động riêng cho ngươi.”

Nhiếp Viễn tiếp tục nói: “Bảo người đích thân ‘hộ tống’ tiểu sư đệ vào kinh dưỡng thương, không được sai sót.”

“Sư đệ.”

Lữ Tịch trầm ngâm.

Bọn họ cũng mới biết tình hình ở Ô thành không lâu.

Vị tiểu sư đệ này không chỉ một lần nữa khiến thiên hạ chấn động, mà còn trong tuyệt cảnh đột phá lên trên Võ Thánh.

Nghe nói...

Như Hỏa Thần.

“Long Kinh.”

Ánh mắt Lữ Tịch có chút phức tạp, cuối cùng kiềm chế tất cả, trở về bình tĩnh, lên tiếng: “Sư đệ cho rằng, Lương Châu sắp có chuyện.”

“Thời gian để tang đã hết.”

Nhiếp Viễn lấy lệnh điều động ra: “Sư đệ bọn họ không còn lý do gì để từ chối vào kinh, triều đình điều chúng ta trở về, lại để người đích thân đi cùng vào kinh, chỉ sợ không phải ‘hộ tống’ mà là ‘giám sát’.”

“Điều ta lo lắng gần đây.

“Vẫn là tiểu sư đệ này của chúng ta, vạn nhất nổi giận, làm cho mọi người đều khó thu dọn cục diện.

“Đại sư huynh, người phải trở về trông chừng, không thể để hấn làm loạn.”

“Nếu đã như vậy.”

Lữ Tịch gọi ngựa hỏa liệt hấp thu hương khói: “Vậy chúng ta nhanh chóng lên đường, trở về Lương Châu thôi.”

.....

Bắc Phủ doanh và Trấn Tiêu doanh, là hai doanh thân binh của Ngọa Long tiên sinh.

Do Võ Thánh Phạm Hải Lăng hỗ trợ, hai người cùng thống lĩnh.

Lúc này, cũng bày binh ở biên giới phía đông.

Đại tướng trung quân.

Hạc cầm cân đai của Hứa Văn Tài, đang ngồi trước án thư dưới ánh nến lay động, thức trắng đêm xử lý một số việc vặt trong quân.

Bên cạnh hắn, còn có một thiếu niên cung kính.

Thiếu niên thỉnh thoảng mài mực, thỉnh thoảng đưa văn thư, phụ trợ công vụ, cũng coi như thành thạo.

Hắn tên là Tề Thành, khoảng hai ba năm trước, được Ngọa Long tiên sinh thu làm đệ tử, hiện tại đi theo bên cạnh, cơ bản là truyền thụ bằng lời nói và việc làm, tâm phúc trong số những tâm phúc.

“Người ta, đôi khi không thể cần thể diện.”

Hứa Văn Tài đặt bút lông xuống, dạy dỗ: “Nhớ năm đó ‘Dụ Văn Thái’ từng chịu nhục dưới háng, sau này chẳng phải cũng trở thành một đời ‘Bình Tiên’?”

“Năm đó, nếu như Hứa mỗ ta không dày mặt, đi khắp nơi ăn chực uống chực, may mắn giữ được một mạng, cho đến khi gặp được minh chủ, lại sao có thể có được ngày hôm nay?”

“Lời tiên sinh nói, Tề Thành ghi nhớ trong lòng.”

Tề Thành cúi người nói.

“Đứa trẻ này có thể dạy được!”

Hứa Văn Tài vui mừng khen ngợi một câu, sau đó lại thở dài: “Đánh xong mấy trận này, coi như đã tiêu hao hết bảy tám phần lương thảo của cả nước. Nếu không phải Trần tướng quân thắng Quan Độ, chỉ sợ là sẽ sụp đổ toàn tuyến.

Chương 851: Hoàng bào, mưu tính (2)

“Cho dù như vậy, lương thảo cung ứng cho quân Bắc Lương cũng đã không đủ, trong vòng mười ngày, binh bộ nhất định sẽ lệnh cho chúng ta rút quân.

“Lương thảo, là một vấn đề lớn...”

“Chiến tranh liên miên, quả thực là bội chi nghiêm trọng.”

Tề Thành phụ họa: “Hơn nửa năm ngoái triều đình ban hành lệnh mới, từ năm nay bắt đầu phải trồng thêm nửa phần linh hòa, hiện tại khắp nơi đều nổi dậy, mặc dù không lớn, nhưng cũng là một rắc rối.”

“Tiểu Thành tử à.”

Hứa Văn Tài chỉ vào bản đồ treo trên tường, chuyển chủ đề, nói: “Lần trước bài tập ta để lại cho ngươi, đã suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Tiên sinh, tiểu tử không dám nói bừa.”

Tề Thành cúi đầu, có chút sợ hãi.

“Đề thi” đó có chút đáng sợ, nội dung là nếu hắn bắt đầu tạo phản từ Lương Châu, thì làm thế nào để giành được thiên hạ.

“Sợ cái gì!”

Hứa Văn Tài trách mắng: “Binh gia chính là phải dám nghĩ, chỉ có dám nghĩ, mới có thể không ngừng rèn luyện nâng cao khả năng lãnh binh đánh trận, như ngươi co đầu rút cổ như vậy, bao giờ mới thành tài lớn?”

“VẬY... TIỂU TỬ XIN MẠO MUỘI NÓI BỪA VÀI CÂU.”

Tề Thành đi đến trước bản đồ, vừa định lên tiếng, bên ngoài truyền đến một giọng nói vang dội.

“Thánh chỉ đến!”

“HỨA VĂN TÀI TIẾP CHỈ!”

“.....”

“Thánh chỉ?”

Tề Thành vội vàng nói: “Tiên sinh, mau đi đi.”

Hứa Văn Tài cùng đồ đệ đi ra ngoài trường, thấy một thái giám hai tay nâng cuộn giấy màu vàng cam, phía sau có bốn năm hộ vệ, lặng lẽ chờ đợi.

“Thần Hứa Văn Tài.”

“Thần Tề Thành.”

“Nghe chỉ.”

Hai người vén áo choàng, từ từ quỳ xuống.

Sau đó.

Thái giám giám quân mới mở cuộn giấy, giọng the thé vô cùng vang dội:

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: Ngọa Long tiên sinh Hứa Văn Tài nhiều lần chinh chiến, lập được vô số công lao, cần trọng tận tụy, thực sự là trụ cột của triều đình, đặc biệt, phong làm Vũ Hương hầu.”

Hầu tước!

Tề Thành nhìn lão thư sinh, trong lòng vui mừng thay tiên sinh.

Trên thực tế.

Lúc đầu Hứa Văn Tài diệt nước Ngụy vốn đã là công lao hiển hách, chỉ là do vào triều làm quan chưa lâu, nên không được phong thưởng quá mức, hiện tại sau mấy năm, tích lũy nhiều công lao, mặc dù không lớn, nhưng tích tiểu thành đại, cũng coi như hợp lý.

Phong thưởng chưa kết thúc.

Chỉ nghe thái giám tiếp tục đọc:

“Thêm nữa, phong làm chính nhất phẩm đặc tiến vinh lộc đại phu, đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ của Lương Châu đô chỉ huy sứ ti, thống lĩnh Trần Tiêu, Bắc Phủ, Hồng Trạch ba doanh, hỗ trợ Uy Võ hầu Lữ Tịch, cùng nhau quản lý Lương Châu.”

Thống lĩnh...

Hồng Trạch doanh!

“Thần Hứa Văn Tài, khấu tạ thiên ân.”

“Hoàng đế bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hứa Văn Tài rất vui mừng, dập đầu tạ ơn.

Sau khi hoàn tất thủ tục, hắn mới làm bộ bưng tỉnh nói: “Lưu công công dừng bước, tại hạ đột nhiên nhớ ra, ‘Hồng Trạch doanh’ không phải là thân binh của Bạch Bào Trần Tam Thạch, sao lại giao cho ta thống lĩnh?”

“Ồ, cái này à.”

Lưu công công giải thích: “Người không cần nghĩ nhiều, Trần độc sư vẫn là độc sư, chỉ là tiếp theo cần vào kinh dưỡng thương, sau này chắc là làm quan kinh thành, đây là tiến bộ rất lớn!”

Hắn không giải thích nhiều, chỉ đơn giản thông báo tình hình, sau đó xoay người rời đi.

“Tiên sinh.”

Tề Thành cẩn thận nói: “Trần độc sư lần này vào kinh, có phải sẽ không quay lại biên giới? Sau này mỗi khi có chiến sự, mới phải hấn tạm thời cầm quân?”

“Tiểu tử cảm thấy, triều đình...”

“Đang nhắm vào Trần độc sư.”

“Hơn nữa lại hạ thánh chỉ để tiên sinh tiếp quản ‘Hồng Trạch doanh’, rõ ràng là muốn kích thích mâu thuẫn của các ngài! Cũng không biết là vị đại thần nào trong triều nghĩ ra, có thể nói là dụng tâm hiểm ác.”

Hấn là người đi theo bên cạnh, tất nhiên không giống người khác, là người duy nhất biết rằng giữa Ngọa Long và Bạch Bào không những không có thù hận, mà còn có ơn tri ngộ.

Triều đình sắp xếp như vậy, rõ ràng là muốn một lần nữa khiêu khích mối quan hệ giữa hai người.

“Tiên sinh, phải làm sao đây?”

Tề Thành có chút lo lắng.

Nhưng hấn quay đầu lại, thấy vẻ mặt của tiên sinh nhà mình, không những không có ưu sầu, mà còn là hưng phấn, nghiêm túc, quyết tuyệt cùng những cảm xúc phức tạp khác đan xen.

“Truyền lệnh!”

Hứa Văn Tài dù cố gắng kiềm chế, nhưng giọng nói vẫn có chút run rẩy: “Đại quân của ta tiến vào Lương Châu!”

“Tiên sinh?”

Tề Thành hỏi: “Chẳng lẽ thực sự muốn làm theo?”

“Tiểu Thành tử, chúng ta sắp làm việc lớn!”

Hứa Văn Tài nhìn về phía Lương Châu, không trả lời trực tiếp, chỉ nói: “Được rồi, người làm theo lời ta đi rút quân, trước khi đi, ta còn phải chuẩn bị một vật cho việc lớn.”

“Ồ?”

Tề Thành thậm chí tò mò: “Tiên sinh có thể tiết lộ một hai không?”

“Đông Khánh tư lụa, là tư của dị thú bạch ngọc tằm, trơn nhẵn nhẹ nhàng vô cùng, được coi là tư lụa tuyệt nhất thiên hạ!”

Hứa Văn Tài lắc đầu nói: “Trước khi đi, sao có thể không mua một ít dự trữ?”

“Tư lụa? Tiên sinh muốn may quần áo?”

Tề Thành càng thêm nghi hoặc, không hiểu việc lớn và quần áo có liên quan gì, không đợi hỏi thêm, Hứa Văn Tài đã biến mất từ lâu ở phía xa.

.....

Ngay sau khi quân đội ở biên giới Đông Khánh rút lui, quân Bắc Lương đóng ở Đông Cảnh, cũng trật tự quay về, cộng thêm hai doanh của Hứa Văn Tài, tổng cộng mười bốn doanh quân, hơn hai trăm ngàn người, phân bố ở ba châu U, Lương, Nhạn.

Mười bốn doanh chủ tướng, cơ bản đều nhận được một mệnh lệnh khác nhau, theo sự bố trí của binh bộ, chặn ở ranh giới U Lương, ranh giới Lương Nhạn, có xu hướng bao vây Lương Châu.

Mười bốn doanh này.

Lần lượt là Huyền Vũ doanh, Chu Tước doanh, Bạch Hổ doanh, Thanh Long doanh, Thiên Sư doanh, Thiên Lang doanh, Trấn Tiêu doanh, Bắc Phủ doanh, Phi Hùng doanh,

Thiên Sách doanh, Hồ Báo doanh, Đại Kịch doanh, An Sơn doanh, Hồng Trạch doanh.

Chương 852: Hoàng bào, mưu tính (3)

Sau khi Tôn Tượng Tông chết, cục diện của quân Bắc Lương không có quá nhiều thay đổi, vẫn giữ nguyên trạng thái sau khi mở rộng doanh.

Thiên Sách doanh, chủ tướng Ngụ Lâm Hưng, người Trung Nguyên, gia tộc võ tướng.

Ba doanh Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thiên Sư, do Lữ Tịch, Nhiếp Viễn, cùng Đâu Gia Xuyên, mỗi người thống lĩnh một doanh, Lữ Tịch là người chỉ huy cao nhất.

Thiên Lang doanh, chủ tướng Quản Hân, người kinh thành, cha là cự thần nội các.

Phi Hùng doanh, chủ tướng Cố Vĩnh Châu, người Trung Nguyên, xuất thân võ trượng nguyên.

Hổ Báo doanh, chủ tướng Lô Tử Chính, người kinh thành, xuất thân Cẩm Y Vệ.

Đại Kích doanh, chủ tướng Phan Lạc, người Trung Nguyên, con rể của vương tộc Tào gia.

An Sơn doanh, chủ tướng Sử Ngọc Khoan, người phía nam, từng làm việc dưới trướng Trần Nam vương.

Thanh Long doanh.

Vốn do Phòng Thanh Vân và Mông Quảng Tín cùng thống lĩnh, nhưng sau khi Phòng Thanh Vân vào kinh, lập tức điều đến một chủ tướng khác, tên là Vu Hòa Thanh, người phía đông, xuất thân thế gia đại tộc.

Chu Tước doanh.

Vẫn do Vinh Diễm Thu và Diệp Phụng Tu làm chính phó tướng.

Nhị sư huynh Trình Vị, cũng vẫn ở Lương Châu đô chỉ huy sứ ti, cơ bản không có thực quyền.

Khi đại quân đi qua U Châu, chuẩn bị tiến vào Lương Châu.

Thanh Long doanh, Chu Tước doanh bị chặn lại.

“Bình bộ có lệnh!”

“Hai doanh Thanh Long, Chu Tước đóng quân tại chỗ nghỉ ngơi, các chủ tướng, tiến vào Lương Châu chờ lệnh!”

“Người nói cái gì?!”

Mông Quảng Tín nổi giận, xông lên túm lấy cổ áo của thái giám: “Thanh Long doanh của lão tử vốn là quân đóng ở Lương Châu, không cho chúng ta vào có ý gì?”

“Mông tướng quân, đây, đây là lệnh điều động của binh bộ, không liên quan đến chúng ta!”

Thái giám vội vàng giải thích: “Người có ý kiến gì, nên viết tấu chương gửi triều đình, có đánh chết chúng ta cũng vô dụng!”

“Hòa thượng, buông ra.”

Vinh Diễm Thu lên tiếng nhắc nhở.

Mông Quảng Tín mới hừ lạnh một tiếng, ném thái giám xuống.

Mấy người bọn họ một mình tiến vào địa giới Lương Châu.

“Đây là có ý gì!”

Mông Quảng Tín suýt nữa bóp nát chuỗi tràng hạt trong tay: “Mười bốn doanh quân Bắc Lương, chúng ta chỉ có mấy doanh, đây thực sự là định vắt chanh bỏ vỏ?”

“Lão ngũ, hãy bình tĩnh.”

Trình Vị tính toán nói: “Thời gian để tang đã hết, sắp xếp như vậy, mười phần có đến tám chín là muốn chúng ta vào kinh.”

“Vào kinh? Lão tử chết cũng không đi! Ở cùng với họ Tào đó gần như vậy, lão tử nghe chuông cũng thấy buồn nôn!”

Mông Quảng Tín nghiêng răng nói: “Nếu triều đình ép lão tử vào kinh, lão tử sẽ liều mạng với bọn chúng.”

“Trước tiên quay về Lương Châu một chuyến đã.”

Vinh Diễm Thu cắt ngang: “Tính thời gian, tiểu sư đệ cũng nên từ Mang Sơn trở về, nếu thực sự vào kinh, mọi người cũng phải nghĩ cách tương trợ.”

.....

Lương Châu.

Giữa đồng hoang.

Từ Quan Độ trở về Lương Châu, Hồng Trạch doanh không hành quân gấp gáp, mà là đi đường nghỉ ngơi, mất hơn hai tháng.

Kéo dài năm tháng tu luyện.

Trần Tam Thạch cuối cùng cũng lại đến bình cảnh khai mở cảnh thần.

Hắn đứng trong núi rừng, bên tảng đá lớn cạnh dòng suối, khi long đàm lượng ngân thương múa lên, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, mỗi khi có ngọn lửa tiếp xúc với dòng nước, liền bốc

lên hơi nước trắng xóa, mịt mờ khắp nơi, trong vòng trăm trượng khói nước lượn lờ, như biến thành tiên cảnh nhân gian.

Thân thể chia làm ba bộ, tám cảnh hai mươi bốn chân.

Hiện tại, cảnh thần thượng bộ đã khai mở toàn bộ, tự nhiên bắt đầu khai mở cảnh thần trung bộ.

Theo linh khí trong linh châu không ngừng chảy vào cơ thể, lại thông qua hô hấp pháp và công pháp phản hồi lại thân thể, ở vị trí cổ của Trần Tam Thạch, có một điểm linh quang mờ ảo hiện lên, hắn không dừng lại, càng toàn tâm toàn ý tập trung vào công pháp, hoàn toàn quên đi mọi thứ ngoài thương pháp.

Sau nửa canh giờ.

Cuối cùng.

Linh quang ở cổ hắn càng ngày càng chói mắt, cho đến khi hóa thành lưu quang chín màu rực rỡ.

Hầu thần!

Tên Bách Lưu Phóng, tự Đạo Thông, dài tám thốn, áo chín màu!

[Công pháp: Long Kinh (Chân Lực sơ kỳ)]

[Tiến độ: 62/500]

Mất thời gian lâu như vậy, mới khai mở một tôn cảnh thần tiếp theo, không biết đột phá đến Chân Lực trung kỳ, phải mất bao lâu, trong quá trình này, hắn ước chừng tốc độ của [Thôn Hỏa Quyết] đều có thể đuổi kịp một đoạn.

Sau khi kết thúc tu luyện.

Trần Tam Thạch gọi Thiên Tâm đến, đuổi theo đại đội.

Ngoài cổng thành.

Một tiểu cô nương chừng tám chín tuổi, trong lòng ôm một con di thú lông trắng, tay dắt một tiểu nam đồng chừng ba tuổi, đứng ở rìa đám đông nhìn về phía xa, thỉnh thoảng nhón chân lên, muốn nhìn rõ hơn.

Một chiếc xe ngựa từ từ đi đến, dừng lại phía sau bọn họ.

Phu xe xuống xe, Tư Cẩm Mặc Họa lập tức tiến lên đặt bậc thang, vén rèm, cung kính nói: “Hai vị phu nhân, đến rồi.”

Tôn Ly mặc váy đỏ bước xuống trước, sau đó lại đưa tay, đỡ Cố Tâm Lan mặc váy dài trang nhã xuống xe.

“Khê Khê bá kiến đại nương thân, nhị nương thân.”

Tiểu cô nương ôm di thú lông trắng cúi người thi lễ.

“Khê Khê nhà ta, càng ngày càng xinh đẹp.”

Cố Tâm Lan nhẹ nhàng véo vào khuôn mặt xinh xắn của tiểu nha đầu, người sau hơi đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Nương, ta muốn tìm di mẫu!”

Trần Độ Hà kéo váy của mẫu thân: “Ta muốn về nhà.”

Nhà trong miệng hắn, rõ ràng là hoàng cung Đại Khánh.

“Đây mới là nhà của chúng ta.”

Cố Tâm Lan giải thích: “Một lát nữa người sẽ gặp phụ thân người.”

Trần Độ Hà lập tức khóc to, ngồi phịch xuống đất: “Ta muốn tìm di mẫu...”

“Người đưa nhỏ này.”

Cố Tâm Lan khá là bất lực.

Từ khi trở về Lương Châu, nhi tử ngày nào cũng đòi về Đại Khánh. Nàng cũng chỉ có thể lừa dối an ủi: “Đừng khóc nữa,

ngày mai, ngày mai nương thân sẽ đưa người đi tìm di mẫu
được không?”

Chương 853: Hoàng bào, mưu tính (4)

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Trần Độ Hà vẫn khóc không ngừng.

“A đệ đừng khóc, a tỷ một lát nữa còn đưa ngươi lên núi chơi, được không?”

Cuối cùng.

Vẫn là Trần Vân Khê khó khăn lắm mới dỗ được đệ đệ.

Cũng đúng lúc này.

Phía trước truyền đến náo động.

“Trở về rồi!”

Trong thành Lương Châu, người nhà của Hồng Trạch doanh lần lượt thò đầu ra nhìn, cò tướng Trần gia đầu tiên đập vào mắt, sau đó là bạch bào bạch mã đi ở phía trước.

“Phụ thân, chúng ta ở đây!”

Trần Vân Khê cố gắng vẫy tay.

Trần Tam Thạch tự nhiên nhìn thấy, hấn ra hiệu cho người nhà trước tiên trở về phủ, ở đây người quá đông, cũng không tiện nói chuyện.

Sau khi hấn sắp xếp xong binh mã, mới lập tức đến nhà, tự nhiên không thể tránh khỏi trước tiên phải trò chuyện với hai vị phu nhân.

“Độ Hà, mau, gọi phụ thân.”

Cố Tâm Lan bế hài tử nhẹ nhàng nói.

“Phụ thân.”

Trần Độ Hà cũng không lạ, chỉ là nói không rõ ràng, vừa dứt lời lại bắt đầu khóc: “Phụ thân, ta muốn về nhà.”

Cố Tâm Lan vội vàng giải thích ở bên cạnh: “Đứa nhỏ này ở Đại Khánh quen rồi, trở về liền quấy rầy người, nhưng dù sao cũng là tiểu hài tử, ở nhà một thời gian sẽ quen.”

“Tiểu tử, đây mới là nhà của ngươi.”

Trần Tam Thạch bế nhi tử lên, nói: “Đừng khóc nữa, ngươi muốn cái gì, phụ thân sẽ đi lấy cho ngươi.”

“Ta, ta...”

Trần Độ Hà vừa khóc vừa nói: “Ta muốn làm thái tử!”

“.....”

Lập tức, ngay cả Trần Tam Thạch cũng không biết nên nói gì.

Hắn thông qua thư từ qua lại, biết được Thẩm Quy Di đã làm những gì, trực tiếp phong Độ Hà làm thái tử của Khánh quốc, xem ra tiểu tử này đã quen được một đám người hầu hạ.

Tự cho mình cao hơn người khác, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Đương nhiên, hài tử còn nhỏ, sau này có thể sửa đổi.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch giao hài tử cho Lan tử nhi, sau đó ra lệnh: “Tư Cầm Mặc Họa, hai người các ngươi đi chuẩn bị tiệc rượu, hôm nay sẽ có rất nhiều người nhà trở về.”

Độc Sư phủ dựa vào núi mà xây dựng.

Các viện lớn nhỏ có đến hơn trăm cái, được coi là tông môn cỡ nhỏ.

Các sư huynh đệ đều có một viện của riêng mình, chỉ là ngày thường đều đề không không có người ở, nhưng thỉnh thoảng trở về Lương Châu, vẫn sẽ ở lại một thời gian.

Chiều hôm đó.

Mông Quảng Tín đầu tiên bước qua ngưỡng cửa của Đốc Sư phủ, vừa chửi tổ tông bà ngoại, vừa niệm A Di Đà Phật, lặp đi lặp lại, khá là có nhịp điệu.

Tiệc rượu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi ngồi vào chỗ.

Trình Vị lên tiếng nói: “Có cần, đợi lão đại và lão tam không? Ta nghe nói bọn họ cũng đã trở về.”

“Đợi hần làm gì? Hiện tại hần đã nhập ma, các người không nghe nói sao!”

Mông Quảng Tín không chút lưu tình mắng chửi.

Lữ Tịch tu luyện tà thần đạo, hiện tại đã được nhiều người biết đến.

“Tiểu sư đệ, người còn chưa biết chứ?”

Mông Quảng Tín tức giận nói: “Khi ở Đông Cảnh, sau khi kết thúc chiến sự lớn nhỏ, hần đều mở đàn thiết pháp, tế lễ tù binh, tu luyện tà pháp! Như vậy, còn nói hần không nhập ma!”

“Hôm nay hần giết địch quân tế lễ, ai biết ngày mai có tàn sát bách tính, thậm chí ra tay với huynh đệ của mình không?!”

“Cũng như Tào Khải kia, sớm muộn gì cũng trở thành thứ không bằng súc sinh!”

“Tiểu sư đệ.”

Khóe miệng đỏ thắm của Vinh Diễm Thu cong lên, nở nụ cười lạnh mang theo sát ý: “Chuyện ở Quan Độ, lão tứ đã viết thư nói cho chúng ta biết, lão tặc kia chỉ sợ là có tật giết mình,

còn chưa vào Lương Châu, đã tước bỏ binh quyền của chúng ta, ngày mai đến quân doanh nghe lệnh, không biết lại sắp xếp như thế nào.”

“Không ngoài hai điểm, thứ nhất phong thưởng, công bố thiên hạ.”

Trần Tam Thạch thân nhiên nói: “Thứ hai chia rẽ, lần này vào kinh, chắc là chỉ triệu một mình ta, sẽ giữ lại mấy vị sư huynh sư tỷ, ở lại Lương Châu.”

“Nực cười!”

Mông Quảng Tín khinh thường nói: “Triều đình thực sự cho rằng chúng ta dễ lừa? Mà thủ đoạn này cũng không nhìn ra được sao?”

“Nói đúng.”

Diệp Phụng Tu vốn trầm mặc ít nói cũng không nhịn được lên tiếng nói: “Đợi người vào kinh thành, lại lấy người cùng một nhà Tôn Ly sư muội làm con tin, sau này cho dù là lệnh chúng ta chủ động nhảy vào lò luyện đan, cũng không dám từ chối?”

“Đúng vậy.”

Trình Vị thở dài nói: “Tiêu sư đệ, điểm này người cứ yên tâm, chúng ta không hề đồ, cùng sư môn, nếu thực sự có chuyện gì, muốn phủi sạch quan hệ cũng không được.

“Chỉ là...”

“Nếu thực sự muốn làm theo lời sư đệ, chúng ta nên làm thế nào?”

Trong lúc nhất thời.

Tất cả sư huynh, sư tỷ đều nhìn về phía bạch bào.

Dưới ánh nến lay động, bóng tối trên mặt hắc đung đưa, không nhìn rõ biểu cảm, chỉ nghe thấy năm chữ kiên quyết: “Mưu định, rồi mới động.”

Mấy người nhìn nhau, lập tức hiểu rõ hàm ý.

“Bốp ——”

Mông Quảng Tín trực tiếp đập nát cái bàn: “Được! Sư đệ cứ việc mưu tính, lão tử chỉ đợi người ra lệnh!”

“Cũng đúng, đầu óc chúng ta không bằng người và lão tử.”

Vinh Diễm Thu hiểu rõ nói: “Người và lão tử thương lượng đi, khi nào cần thì thông báo cho sư tỷ.”

“Sư đệ.”

Diệp Phụng Tu nói: “Đợi tin của người.”

“Đúng vậy, ta cũng vậy.”

Trình Vị tự giễu cười cười: “Mặc dù hiện tại cảnh giới của chúng ta đều không bằng người, nhưng dù sao cũng coi như là một trợ lực.”

Nói đến đây.

Bọn họ đột nhiên có chút suy sụp.

Vô thức.

Những sư huynh sư tỷ này, và vị sư đệ nhập môn muộn nhất này, khoảng cách thực lực lại kéo ra rất lớn.

Mấu chốt là.

Hiện tại khắp nơi đều là tiên sư, cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn của bọn họ, thực sự là có chút không đủ nhìn, ít nhất cũng phải đột phá đến Võ Thánh, mới có thể đấu lại những tu sĩ kia.

“Các vị sư huynh, sư tỷ, ta đã chuẩn bị sẵn cho các người rồi.”

Trần Tam Thạch lấy ra [Chân Võ Đan] luyện chế trên đường trở về Lương Châu: “Đây là đan dược của tu tiên giới, sau khi phục dụng, có thể trợ giúp đột phá từ Huyền Tượng đến Võ Thánh, nhưng rốt cuộc có thành công hay không, còn phải xem chính các người.”

Chương 854: Hoàng bào, mưu tính (5)

Thứ hấn chuẩn bị vốn có dư thừa, vừa vận phát huy tác dụng.

“Cái này...”

Thể chất của mấy người bọn họ đều không tệ, nhưng đã mắc kẹt ở cảnh giới Huyền Tượng đại viên mãn nhiều năm, lúc này nghe nói có thứ có thể hỗ trợ đột phá bình cảnh, khó tránh khỏi có chút kích động.

“Được!”

“Vậy chúng ta sẽ trở về bế quan trước!”

“Trước tiên ăn cơm đi, đừng lãng phí.”

Trần Tam Thạch nhìn một bàn thức ăn nói.

Hiện tại bên ngoài thiếu hụt lương thảo, rất nhiều người không có cơm ăn, mặc dù phần lớn thịt trên bàn đều là săn được từ trong núi, nhưng cũng vẫn là không nên lãng phí.

Ăn cơm xong.

Các sư huynh sư tỷ mới lần lượt rời đi.

Trần Tam Thạch mặt trầm như nước.

Mưu định rồi mới động!

Hai tháng nay, hấn và tứ sư huynh thường xuyên thư từ qua lại.

Hiện tại.

Chỉ đợi kinh thành nổi gió!

Lần này ván cờ, do hắc chủ đạo!

.....

Kinh thành.

Vũ An hầu phủ.

Trong đình, trước bàn cờ.

“Điện hạ mạnh khỏe.”

Phòng Thanh Vân mân mê quân cờ, không ngẩng đầu chào hỏi.

“Phòng tiên sinh.”

Tào Chi cũng không khách khí ngồi xuống đối diện, lấy bánh trên bàn nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói gấp gáp: “Người thực sự không thể khuyên, gọi ca ca ta vào kinh sao?”

“Ta khuyên có tác dụng gì?”

Phòng Thanh Vân thở dài nói: “Hắc sẽ không đến.”

“Thiếu ca ca, chung quy là thiếu một phần thắng lợi!”

Tào Chi hạ giọng, nhắc nhở: “Phòng tiên sinh, ta phải nhắc nhở một câu, sau khi tổ mạch Mang Sơn đến tay, Thăng Vân tông đã đưa Trúc Cơ đan đến Vạn Thọ cung, không lâu nữa phụ hoàng ta sẽ đi Côn Luân Sơn bế quan, nếu thực sự để phụ hoàng ta Trúc Cơ thành công, chỉ sợ thực sự sẽ trường sinh bất lão!”

“Điện hạ hôm nay nói chuyện thẳng thắn như vậy?”

Phòng Thanh Vân cười gượng nói: “Chẳng lẽ không sợ tai vách mạch rừng?”

“Thời khắc sinh tử, đâu có để ý được nhiều như vậy?”

Tào Chi nghiêm nghị nói: “Phòng tiên sinh! Sau khi Trúc Cơ, toàn bộ Đông Thắng Thần Châu, sẽ không còn ai là đối thủ của phụ hoàng ta, đến lúc đó, ngươi, ta, đều không còn ngày lật mình!”

“Điện hạ.”

Phòng Thanh Vân cầm quân cờ, dường như đang tự mình đánh cờ: “Không ngại nói ra kế hoạch của mình đi.”

“Được, hôm nay ta sẽ thành thật với Phòng tiên sinh.”

Tào Chi đưa tay làm loạn bàn cờ của hắn, dùng quân cờ để đại diện cho kinh thành: “Mỗi lần trước khi đi Côn Luân bế quan, phụ hoàng ta đều sẽ tổ chức một đại tiệc ở ngoài kinh thành, đến lúc đó người bảo vệ đều là người của ta.

“Kể cả cứu cứu của ta!

“Còn có toàn bộ Tầm Tiên lâu, cùng với một số tu sĩ trong tu tiên giới!”

“.....”

Khóe mắt của Phòng Thanh Vân hơi giật một cái: “Điện hạ tuổi còn trẻ, lại có nền tảng sâu dày như vậy? Không những có thể khống chế toàn bộ Tầm Tiên lâu, còn có thể vượt qua bệ hạ, liên lạc với tu sĩ trong tu tiên giới?”

“Tầm Tiên lâu lâu chủ hiện tại là sư phụ ta, ta là thiếu chủ của Tầm Tiên lâu! Về phần những tu sĩ khác... tổ mạch tự nhiên không chỉ có mấy tông môn thêm muốn, tông môn muốn có được rất nhiều, cho dù là Thăng Vân tông bọn họ đã lấy được, cũng không thể thực sự độc chiếm.”

Tào Chi dừng lại một chút: “Tóm lại, ngày đại tiệc bên cạnh phụ hoàng sẽ không có tu sĩ khác, chúng ta sẽ cùng nhau tấn công, sau khi thành công, định đỉnh giang sơn!”

“Các ngươi sẽ không thắng.”

Phòng Thanh Vân lại dội một gáo nước lạnh.

“Cho nên ta mới muốn Trần tướng quân cũng đến kinh thành!”

Tào Chi nhấn mạnh: “Nay đã khác xưa, ca ca ta đã đột phá lên trên Võ Thánh, hơn nữa mỗi lần hấn cùng cảnh giới sẽ không có đối thủ, nếu có hấn, chắc chắn sẽ tăng thêm phần thắng.”

“Trong tuyệt cảnh sinh tử, Long Uyên vừa ra, ngươi sẽ làm thế nào?”

Phòng Thanh Vân vừa dứt lời.

Tào Chi lập tức rơi vào trầm mặc.

Nửa ngày sau, hấn mới quyết tuyệt nói: “Đây là cơ hội cuối cùng, bản vương cũng chỉ có thể đánh cược một lần.”

Phòng Thanh Vân khẽ lắc đầu, gạt bỏ từng quân cờ mà Yến vương vừa đặt xuống, chậm rãi nói:

“Thay vì đặt cược tất cả, làm việc có ít cơ hội thành công, không bằng lùi một bước, bảo thủ một chút, để lại đường lui cho mình, cho dù một kích không thành, cũng có thể từ từ tính toán.

“Sắp xếp hiện tại của điện hạ, là không nhận được sự giúp đỡ của điện hạ Tấn vương đúng không?”

“Nếu đã như vậy.

“Tại sao không xử lý Nghiêm trước?”

“Ban đầu ta cũng dự định như vậy.”

Tào Chi rất bất lực nói: “Trước tiên cùng với lực ca của ta giết chết Nghiêm tặc, sau đó lại để phụ hoàng ta thoái vị, nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, ai biết ca ca ta lại

đến một trận hỏa thiêu Ô thành đại phá Tây Tề, Trúc Cơ đan đến tay nhanh như vậy?”

“Không.”

Phòng Thanh Vân lắc đầu: “Ta nói là xử lý Nghiêm, không phải giết chết Nghiêm, phụ tử Nghiêm gia, chính là đường lui hợp lý của mọi người.”

Hắn nói xong, lấy ra túi gấm đã chuẩn bị sẵn.

“Xem ra Phòng tiên sinh đã sớm có kế hoạch.”

Tào Chi mở túi gấm ra, sau khi xem nội dung, lập tức hiểu ra: “Tiên sinh không hổ danh là ‘Phượng Sồ’, như vậy quả thực có thể kéo lực ca của ta xuống nước, thêm vào hắn, cho dù việc lớn không thành, chúng ta cũng có thể rời khỏi kinh thành, tập hợp một đội quân. Nói như vậy, tiên sinh của Lương Châu, là nguyện ý hợp tác với bản vương.”

Phòng Thanh Vân ngẫm thừa nhận.

“Được!”

Tào Chi cất túi gấm: “Có một ngày, nếu thực sự có thể thành đại sự, bản vương nhất định sẽ không nuốt lời, ca ca ta làm Bắc Lương vương, chỉ nghe điều không nghe lệnh, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nghi kỵ nào!”

“Cuối cùng.”

Phòng Thanh Vân ngẩng đầu lên: “Ta muốn hỏi điện hạ, người và bệ hạ chung quy là phụ tử, thực sự muốn đi đến bước này sao?”

“Phụ tử?”

Tào Chi lại bật cười, điên cuồng mang theo hận ý, lâu sau mới nói: “Phòng tiên sinh, người còn cần hỏi ta câu này sao? Hắn là người như thế nào, chẳng phải sư môn của các người là

người rõ nhất sao? Trong mắt hấn, nào có huynh đệ, phụ tử, tất cả mọi thứ trên thế gian này, đều chỉ là củi lửa để thực hiện ảo tưởng trong lòng hấn mà thôi!

Chương 855: Hoàng bào, mưu tính (6)

“Phòng tiên sinh!

“Thế giới này không có linh khí.

“Cho dù là phương pháp cầu tiên mà thái tổ gia gia ta lưu lại trên Tử Vi Sơn, cũng cần thông qua ngọc bài truyền tống đến Thiên Thủy Châu để tu luyện!

“Nhưng, người nói xem tại sao nhiều năm trước hắn đã có thể bắt đầu tu luyện?

“Hơn nữa hiện tại vẫn là Luyện Khí viên mãn, sắp Trúc Cơ?!”

Phòng Thanh Vân suy nghĩ một lúc, trả lời: ““Tiên nhân phù ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh’, đây là nhiều năm trước, bệ hạ đã công bố thiên hạ, hắn từng ngẫu nhiên có được tiên duyên ở Côn Luân Sơn, nên được nhập tiên đồ.”

Nghe vậy.

Tào Chi cười lạnh càng dữ dội, hận ý và khinh thường cũng càng không che giấu, hắn cười đến khi không thở nổi mới dừng lại, sau đó đột nhiên dán vào mặt của nho sinh áo xanh, dùng đôi mắt đầy tia máu nhìn chăm chăm đối phương, nghiêng răng nói:

“Tiên duyên, hắn cũng xứng!

“Ban đầu, tu sĩ của tu tiên giới chỉ coi hắn là một con chó nộp thuế linh hòa, ban thưởng cho hắn vài khối linh thạch ít ỏi!

“Chỉ dựa vào chút linh thạch đó, cho dù hẩn tu luyện đến chết, cũng sẽ không có thành tựu lớn!

“Hẩn thực sự phát đạt, là sau năm Long Khánh bốn mươi chín!

“Tiên sinh còn nhớ hiền phi không?”

“Hiền phi?”

Phòng Thanh Vân hồi tưởng trong đầu: “Chuyện hậu cung ta đâu có biết, điện hạ không ngại nói thẳng.”

“Hiền phi, là sinh mẫu của ta.”

Tào Chi nắm chặt nắm đấm: “Tâm Tiên lâu do hai thế gia một tông môn hợp thành, sinh mẫu của ta, là lâu chủ đời trước của Tâm Tiên lâu, tất cả mọi thứ của hẩn, đều là mẫu thân ta cho!”

Nói đến đây.

Yến vương không nói tiếp nữa, xoay người phát tay áo rời đi, bóng dáng nhanh chóng bị rừng trúc ở cuối sân che khuất, biến mất không thấy.

“Thú vị.”

Không lâu sau khi hẩn rời đi.

Phó Nguyên Giáp mật thám ẩn nấp trong Cẩm Y Vệ của Đốc Sư phủ đi ra từ trong bóng tối, nhìn về hướng Yến vương rời đi, chép miệng nói: “Lần đầu tiên thấy nhi tử hẩn phụ thân như vậy.”

“Lão Phó.”

Phòng Thanh Vân ho hai tiếng: “Tâm Tiên lâu ta biết, hiền phi này có chuyện gì?”

“Hiền phi à, để ta nghĩ xem.”

Phó Nguyên Giáp chuyên làm tình báo có thể nói là biết rõ mọi chuyện lớn nhỏ trong ngoài kinh thành, hắn nói: “Hiền phi là người phụ nữ cuối cùng mà Tào Khải nạp vào hậu cung, nhưng không phải thông qua tuyển tú, nghe nói là nợ phong lưu hắn gây ra khi đi du ngoạn.

“Người ta dẫn theo Tào Chi đến nhận cha, sau đó không lâu liền chết, sau đó Tào Chi được đưa cho Trường Tôn quý phi không có con cái nuôi dưỡng.

“Năm Long Khánh bốn mươi chín, lúc đó Tào Khải đã hơn bảy mươi tuổi rồi nhỉ?

“Lúc đó khi ta thu thập tình báo còn thấy kỳ lạ, khi đó vì tu đạo Tào Khải đã đoạn dục hơn ba mươi năm, sao lại đột nhiên từ bên ngoài mang một nhi tử về.

“Hiện tại xem ra, không đơn giản!

“Chuyện này lão độc sư có biết không?

“Mặc kệ hắn, dù sao hiện tại xem ra là chuyện tốt đối với chúng ta.”

“Khụ khụ khụ.....”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Phòng Thanh Vân lại ho khan, sau khi bình tĩnh lại, hắn cầm một quân cờ lên, nặng nề đặt xuống, trầm giọng nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

“Được!”

Phó Nguyên Giáp nói: “Ta sẽ lập tức truyền lệnh cho mật thám của các châu phủ, lan truyền sự thật về ‘Mười ngày ở Vân Châu’ và ‘Ba phủ phản loạn’, chỉ đợi đến đại tế sẽ châm ngòi ở kinh thành, sau đó sẽ loạn lên.

“Đợi đến khi hai huynh đệ Tào Chi Tào Hoán theo kế hoạch của chúng ta rời khỏi kinh thành.

“Tiểu đốc sư có thể động thủ ở Lương Châu, hơn nữa xuất sư có lý do!”

“Đến lúc đó người cũng chạy trốn theo, nếu không Lương Châu loạn lên, kinh thành chắc chắn sẽ lấy người làm con tin để uy hiếp tiểu đốc sư.”

“Xuất sư có lý do.”

Phòng Thanh Vân thì thầm: “Sư đệ, sư huynh có thể làm cho người, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Còn một chuyện nữa.”

Phó Nguyên Giáp lo lắng nói: “Đại sư huynh của các người phải làm sao đây?”

“Hắn là người hiếu thắng cực kỳ, không kể thừa được y bát của lão đốc sư vốn đã không vui, lại có thái độ khác các người đối với triều đình, ta lo lắng đến lúc đó hắn sẽ ra mặt ngăn cản.”

“Ta nghe nói, Lữ Tích sau khi tu luyện tà thần đạo liên tiếp đột phá, trong tay lại có ba doanh binh mã, chung quy vẫn là một rắc rối.”

“Đây là chuyện nội bộ của sư môn chúng ta.”

Phòng Thanh Vân chống xe lăn, ra hiệu cho đôi phương đỡ mình về nghỉ ngơi: “Cứ để tiểu sư đệ tự giải quyết đi.”

.....

Cách đó vạn dặm.

Giữa một khu rừng xanh tươi.

Tào Chi quỳ gối trước bia mộ: “Nương, hài nhi đến thăm người đây.”

Phía sau hắn.

Đứng là lâu chủ đương nhiệm của Tầm Tiên lâu Thôi Tử Thần, hấn lên tiếng nói: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Phòng Thanh Vân sẽ giúp chúng ta thu thập chứng cứ về ba phủ phản loạn, cứ làm theo lời hấn nói đi.”

Tào Chi đặt một bông hoa đại trước mộ, dập đầu ba cái rồi đứng dậy phủi bụi trên người: “Ngày đại tế kéo lục ca của ta xuống nước, thành công thì tốt, nếu không thành công, sẽ rút về phía đông nam khởi binh, đến lúc đó, Lương Châu cũng sẽ hưởng ứng chúng ta.

“Sur phụ, ngươi cũng nghĩ kỹ rồi?”

“Nói là có đường lui, nhưng vạn nhất thất bại, cũng rất có thể chết ở kinh thành.”

Thôi Tử Thần nhìn chăm chăm vào bốn chữ “Nam Cung Bích Phàm” trên bia mộ, thản nhiên nói: “Năm đó nếu không phải Nam Cung sư tử cho ta cơm ăn, lại đưa ta đến Nam Cung gia, nhập vào Tầm Tiên lâu, ta đâu thể có được ngày hôm nay?”

“Hơn nữa những năm gần đây ta làm những việc này, cũng đều vì ngày hôm nay.

“Chỉ cần báo được đại thù, chết thì có sao?”

Nam Cung Bích Phàm.

Là người có thiên tư xuất chúng của Nam Cung thế gia đương đại, linh căn mộc phẩm thiên, vốn nên kế thừa đạo thống của Tầm Tiên lâu, cầu tiên vấn đạo.

Theo tình hình phong ấn hiện tại đang nói lỏng, chỉ cần đợi thêm vài năm, hoàn toàn có cơ hội tiến vào tu tiên giới, thành tựu một phương tiên nghiệp.

Ai ngờ năm đó.

Nam Cung Bích Phàm gặp một tu sĩ trẻ tuổi ngoại lai, rồi rơi vào lưới tình.

Tu sĩ kia giành được sự tin tưởng, lừa gạt bảo vật của Tầm Tiên lâu, sau đó biến mất không thấy.

Nam Cung Bích Phàm trở thành phản đồ của gia tộc, trở thành phản đồ của Tầm Tiên lâu.

Hai năm sau, Nam Cung Bích Phàm không còn chỗ nào để đi mới biết, tu sĩ trẻ tuổi thực ra là lão hoàng đế dịch dung mà đến, nhưng khi đó nàng đã sinh ra Tào Chi, liền tìm đến hoàng cung, hy vọng có thể trả lại bảo vật.

Không ngờ, ngược lại bị hoàng đế giam cầm, thậm chí còn dùng nàng làm mồi, suýt nữa tóm gọn người của Tầm Tiên lâu.

Dưới nhiều cú sốc, không đến hai năm, Nam Cung Bích Phàm đã chết trong u uất.

“Chuẩn bị hành động đi.”

Chương 856: Phong Khởi (1)

Độc Sư phủ.

Hậu sơn động phủ.

“Lão gia.”

Còn chưa đến giờ Mão, sắc trời vẫn còn mờ mịt.

Tư Cầm cẩn thận gọi: “Tô đại nhân tìm ngài, nói là có việc gấp.”

“Ta biết rồi.”

Trần Tam Thạch từ từ mở mắt, thu linh châu lại rồi rời khỏi động phủ.

Đến trước cửa phủ, nhìn thấy Hạ Tùng đã chờ từ lâu, vừa thấy người đã vội vàng chạy lên báo cáo: “Sur phụ, có chuyện lớn rồi, dân làng ngoài thành Lương Châu đang náo loạn, muốn tạo phản.”

“Tạo phản?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Vì linh hòa?”

Đất đai Bắc Lương.

Thường là một năm hai vụ, thu hoạch xong còn có vụ thu cày cấy, mùa thu cũng sẽ gieo trồng lúa mì, tuyệt đối sẽ không để đất hoang phí lâu như vậy, điều này cũng liên quan đến việc năm sau có dư lương hay không, có đủ ăn hay không, hai năm nay vì chuyện linh hòa, không ít rắc rối đã nảy sinh.

“Đúng vậy...”

Tô Xán kể lại: “Theo luật lệ của triều đình, sau vụ thu hoạch năm nay, mỗi mẫu ruộng cần phải gieo thêm nửa thành linh hòa, nhưng dân chúng sống chết không chịu phối hợp, ngay cả hạt giống do triều đình phát cũng vứt đi.

“Vì vậy, Ngô đại nhân, tri phủ Lương Châu, đã đích thân đến khuyên bảo dân chúng, trong quá trình đó, thuộc hạ của ông ta đã đánh chết trưởng thôn Thanh Bình, kết quả là bị dân làng chặn lại, một đêm cũng không thể trở về, chỉ có bỏ khoái quay về báo tin, nói rằng dân làng chuẩn bị giết quan lại triều đình để tạo phản.

“Một khắc trước, Đại Kích doanh, Phan tướng quân, đã dẫn hai nghìn binh mã đi dẹp loạn...”

“Chờ đã.”

Nghe đến đây, Trần Tam Thạch ngắt lời, sau đó không nói một lời, cưỡi ngựa trắng thẳng ra ngoài thành.

Bên cạnh một văn quan cấp tri phủ, đáng lẽ phải có hộ vệ thân cận ở cảnh giới Luyện Tạng hoặc thậm chí Hóa Kinh, sao ông ta lại bị dân làng chặn lại?!

.....

Thôn Thanh Bình.

Bên ngoài một căn nhà ngói nát, chật cứng dân làng, họ cầm cuộc, liềm, phần nộ hô vang: “Ngô Hữu Đức! Người mất hết lương tâm!”

“Nhổ bỏ linh hòa!”

“Đưa ra lời giải thích cho trưởng thôn của chúng ta!”

“Nếu không, người đừng mong rời khỏi đây!”

“.....”

“.....”

Bên trong nhà ngói.

Trong tiếng hò hét ồn ào, Ngô Hữu Đức, tri phủ mặc quan phục màu xanh thêu gà lôi trắng, bình thân uống trà, như thể mọi thứ bên ngoài không liên quan gì đến ông ta.

“Đại nhân thật là diệu kế.”

Hộ vệ ngưỡng mộ nói: “Đây gọi là mưu sĩ thân nhập cuộc!”

“Bản quan cũng là bị ép buộc thôi.”

Ngô Hữu Đức lắc đầu, thở dài: “Nếu những dân đen này không làm theo luật lệ của triều đình, cuối cùng sẽ bị trừng phạt đến bản quan.”

“Đại nhân yên tâm.”

Hộ vệ nói: “Ta đã thông báo cho Phan tướng quân, đợi ông ấy đến, lấy cớ ‘đẹp loạn’, trực tiếp giết một nhóm, những kẻ còn lại tự nhiên sẽ ngoan ngoãn.”

Kể từ khi triều đình ban hành luật lệ, dân chúng Lương Châu sống chết không chịu phối hợp, hơn nữa còn có ý “pháp bất trách chúng”, dựa vào số đông mà ngang nhiên làm càn.

Đặc biệt là trưởng thôn Thanh Bình, ăn lương của triều đình, kết quả là cầm đầu gây rối, vô cùng nan giải.

Độc Sur phủ Lương Châu lại có nhiều quy củ, không cho phép tùy tiện bắt người.

Ngô Hữu Đức đành phải dàn dựng một vở kịch lớn như vậy.

Đầu tiên ông ta để thuộc hạ “sơ ý”, quát roi đánh chết trưởng thôn, kích động dân làng, cố ý để họ chặn mình, một quan lại triều đình, ở đây, như vậy bản chất của sự việc đã thay đổi.

Từ việc đơn thuần không phối hợp gieo trồng linh hòa, trở thành “tạo phản”, có lý do chính đáng để giết người, thấy máu, sự việc tự nhiên cũng dễ dàng tiếp tục thực hiện.

Ngô Hữu Đức đặt chén xuống, cau mày hỏi: “Tên cầm đầu bên ngoài là gì nhỉ?”

“Tề Đại Trụ.”

Hộ vệ nhắc nhở.

“Đúng rồi, bắt đầu từ hắn.” Ngô Hữu Đức nói: “Chờ lát nữa Phan tướng quân đến, giết con chim đầu đàn này trước, ta không tin, những kẻ còn lại sẽ không ngoan ngoãn.”

.....

“Đại Trụ ca!”

Bên ngoài nhà, dân làng nói: “Hay chúng ta xông vào, trói tên tri phủ đó lại!”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Hắn giết người trước!”

“Chúng ta trói hắn đến Đốc Sur phủ, thế nào?!”

“Chắc chắn Đốc Sur phủ sẽ giải quyết chuyện này!”

“Đúng, đúng! Nhân tiện nói luôn chuyện linh hòa, biết đâu lại bị hủy bỏ.”

“.....”

Tề Đại Trụ, sinh ra đã cao lớn khỏe mạnh, nắm chặt tay, nghiêng rằng nói: “Được!”

Hắn vừa định đá cửa.

Mặt đất bỗng rung chuyển, tiếp theo là tiếng vó ngựa như sấm rền.

Chỉ nghe thấy dân làng kinh hô: “Quan binh đến rồi!”

“Quan binh đến rồi!”

“.....”

Chỉ thấy.

Một đội kỵ binh hạng nặng mặc giáp, cầm đại kích, cuốn theo bụi mù mịt, chính là binh lính Đại Kích doanh.

Sau khi họ tràn vào làng, lập tức bao vây dân làng đang náo loạn.

Rõ ràng vừa rồi dân làng còn có vẻ khí thế hùng hổ, nhưng so sánh với quan binh, lập tức trở nên cực kỳ nhỏ bé.

“Mọi người đừng hoảng, để ta lên nói rõ!”

Tề Đại Trụ cũng không sợ hãi, hấn bước lên trước: “Vị tướng quân này, người đến vừa hay, hôm qua tri phủ Ngô Hữu Đức đến làng chúng ta, không nói hai lời, đã đánh chết trưởng thôn của chúng ta, có phải nên đưa ra lời giải thích không?”

“Giải thích?”

Chỉ thấy chủ tướng Đại Kích doanh, Phan Lạc, lạnh lùng cười, sau đó đột nhiên quát lớn: “Một đám dân ngu!”

“Triều đình nuôi binh mã mời tiên sư, bảo vệ muôn dân! Nếu không có triều đình, các người đã chết sạch rồi! Sao chỉ vì bảo các người gieo thêm chút linh hòa, các người lại sống chết không chịu?!”

“Ngô đại nhân có lòng tốt đến khuyên bảo, kết quả các người không những không cảm kích, ngược lại còn tấn công Ngô đại nhân, giam giữ quan lại triều đình, ngôi làng của các người, chẳng lẽ muốn tạo phản?!”

Tạo phản!

Dân làng đều sửng sốt.

Không ngờ, trực tiếp bị gán cho một tội lớn như vậy.

“Mọi người đừng sợ!”

Trong giọng nói của Tề Đại Trụ mang theo bi phẫn: “Vị tướng quân này, thế nào là ‘chỉ là gieo thêm linh hòa’?!”

Chương 857: Phong Khởi (2)

“Người có biết không, chúng ta vốn dĩ đã không đủ ăn, một mẫu ruộng lại phải gieo thêm nửa thành cỏ độc, chúng ta không còn cả hạt giống cho năm sau!”

“Loạn thần tặc tử, còn dám nói nhảm?!”

Chủ tướng Phan Lạc quát lớn, cương khí cuộn cuộn ngưng tụ trên đại kích, chuẩn bị giết gà dọa khỉ.

“Dừng tay!”

Cũng đúng lúc này.

Trần Tam Thạch dẫn theo Hạ Tùng đến nơi.

“Độc sư?!”

Phan Lạc dừng đại kích, quay đầu xác nhận người đến, trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vội vàng xuống ngựa, buông vũ khí chấp tay hành lễ.

Dù thế nào đi nữa.

Trần Tam Thạch cũng là độc sư trên danh nghĩa.

Là cấp trên của họ.

Lễ nghi bề ngoài, vẫn phải duy trì.

Nhìn thấy bạch bào.

Không chỉ binh lính.

Dân làng náo loạn cũng lập tức im lặng, cung kính lùi lại vài bước.

“Két ——”

Cửa nhà ngói nát mở ra.

Ngô Hữu Đức cũng vội vàng ra đón: “Hạ quan, bái kiến Trần độc sư!”

“Ngô Hữu Đức, Phan Lạc.”

Trần Tam Thạch ngồi trên ngựa trắng, biết rõ còn hỏi: “Các người đang làm gì ở đây?”

“Bẩm Trần độc sư.”

Ngô Hữu Đức chấp tay nói: “Dân làng thôn Thanh Bình chống lệnh, bản quan khuyên bảo không thành, ngược lại còn bị họ giam giữ ở đây, may mắn có Phan tướng quân kịp thời đến cứu, nếu không chỉ sợ là tính mạng cũng không còn!”

“Đúng vậy, độc sư.”

Phan Lạc chỉ vào họ, tố cáo: “Những dân ngu này cầm vũ khí trong tay, rõ ràng là muốn tạo phản, nếu không nghiêm trị, sau này càng ngày càng có nhiều người làm theo, biết phải làm sao?!”

“.....”

Trần Tam Thạch không vội trả lời, mà đưa ánh mắt nhìn về phía hán tử cầm đầu trong đám dân làng, giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Tề Đại Trụ, người muốn tạo phản?”

“Độc, độc sư đại nhân biết tên ta?”

Tề Đại Trụ sững sốt, sau đó vội vàng nói: “Độc sư đại nhân, chúng ta không phải muốn tạo phản, chỉ là muốn đòi công bằng thôi!”

“Độc sư!”

Tề Đại Trụ dẫn đầu, nhiều dân làng “ào ào” quỳ xuống đất.

“Độc sư!”

“Thực sự không phải chúng ta không muốn gieo linh hòa, mà là thật sự không thể gieo được!”

“Mỗi khi có chiến sự, đều phải thu gom lương thực trước.”

“Một lần thu gom, là liên tục mấy năm liền.”

“Thuế của Lương Châu so với những nơi khác thấp hơn một chút, nhưng, nhưng chúng ta thực sự không chịu nổi năm nào cũng phải nộp!”

“.....”

Lần này Tây chinh Mang Sơn.

Bất kể là quân Bắc Lương đóng ở Đông cảnh, hay là Đốc Tiêu quân ở phía Tây, một phần lớn lương thảo, đều được điều động từ ba châu Tây Bắc.

“Đốc sự...”

Một lão hán quỳ trên mặt đất, giọng nghẹn ngào nói: “Hai năm nay, mùa màng ở Lương Châu cũng không tốt, nhiều người trong chúng ta, mùa xuân thậm chí không có lương thực để gieo trồng, phải đi vay tiền mua hạt giống, đợi đến khi thu hoạch lương thực, chỉ riêng tiền lãi đã là một khoản lớn, mùa đông phải mua than sưởi ấm, cũng phải vay tiền...”

Nhiều nông dân từ tự canh trở thành tá điền, đều rơi vào vòng luẩn quẩn ác tính như vậy.

Vay tiền, thì phải trả lãi, lâu dần lỗ hổng càng ngày càng lớn, chỉ có thể bán ruộng, trở thành tá điền.

“Đốc sự...”

“Đánh giặc chúng ta có thể hiểu được.”

“Ví dụ như sau khi trừ bỏ được đám man tử kia, chúng ta có thể khai khẩn đất đai xa hơn một chút, cũng không phải lo lắng có man tử đến cướp bóc.”

“Vì vậy đánh giặc thu gom lương thực cũng coi như xong.”

“Nhưng...”

“Nhưng ‘linh hòa’ là vì cái gì?”

“Sau khi cỏ độc đó được gieo trồng, sẽ làm mất đi độ màu mỡ của đất, nếu gieo trồng lâu, cả mảnh đất sẽ từ ruộng tốt trở thành ruộng xấu...”

“Cho dù nhất định phải gieo linh hòa, có thể trì hoãn hai năm được không?”

“.....”

Hiện tại chính là lúc nạn đói hoành hành.

Cho dù trì hoãn hai năm, cũng không đến nỗi chết đói.

Nghe những lời cầu xin khổ sở của mọi người, Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Đều đứng lên đi, không cần quỳ.”

Tuy nhiên ông vừa nói như vậy.

Dân làng càng quỳ chặt hơn.

“Ta bảo các người đứng lên, không được quỳ!”

Giọng Trần Tam Thạch như sấm vang.

Lúc này mới khiến mọi người hoảng sợ đứng dậy.

Ông trầm giọng nói: “Đã không tạo phản, còn không mau giải tán?!”

“Độc sư...”

Tề Đại Trụ do dự nói: “Trưởng thôn của chúng ta không tấn công Ngô Hữu Đức, ông ta là...”

“Bảo các người rút đi, nghe không hiểu sao?!”

Tô Xán đi lên, trực tiếp đẩy hấn ra, nhân cơ hội nói nhỏ vào tai hấn: “Thật sự muốn làm phản tặc bị chém đầu sao?”

Độc sư đang giải quyết chuyện này cho các người, đừng gây rối nữa, mau rút đi!”

Lúc này Tề Đại Trụ mới bừng tỉnh ngộ ra, bọn họ đã trúng kế của tri phủ, vội vàng nói: “Giải tán, mọi người đều giải tán đi.”

Dân làng cầm liềm, cuốc, ba bước một ngoảnh đầu từ từ rời đi.

“Không thể để họ đi được!”

Thấy vậy, Phan Lạc vội vàng nói: “Độc sư, không thể vì họ nói không phải tạo phản, thì không phải tạo phản, phải xem họ đã làm gì! Trong tình huống bình thường, nửa tháng trước đã phải bắt đầu cày cấy, nhưng chính là tên Tề Đại Trụ này cầm đầu, đến bây giờ nông dân vẫn không chịu làm việc, cứ tiếp tục như vậy sẽ lỡ thời vụ, chúng ta phải ăn nói thế nào với triều đình?”

“Người là võ tướng, chuyện thu thuế đến lượt người quản sao?”

Trần Tam Thạch liếc nhìn ông ta.

“.....”

Phan Lạc lập tức cúi đầu, chấp tay nói: “Mặt tướng lắm lời, mặt tướng đáng chết.”

“Độc sư, hạ quan có thể nói chứ?”

Ngô Hữu Đức làm ra vẻ mặt khổ sở, thở dài nói: “Hạ quan cũng biết họ không muốn gieo trồng, nhưng sang năm không nộp được thuế linh hòa, đừng nói là triều đình không đồng ý, ngay cả những tiên sư đó cũng không đồng ý.”

“Ngô Hữu Đức, từ hôm nay ngươi không còn là tri phủ Lương Châu nữa, hãy tự lo liệu đi.”

Trần Tam Thạch chỉ để lại một câu, sau đó dẫn đệ tử rời đi.

Phan Lạc và Ngô Hữu Đức cung kính cúi đầu chấp tay tiễn biệt, cho đến khi đôi phương biến mất trong tầm mắt, mới không hẹn mà cùng hừ lạnh một tiếng.

Chương 858: Phong Khởi (3)

“Giáng chức của ta?!”

Ngô Hữu Đức cười lạnh nói: “Ngay cả trước đây, Đốc Sư phủ cũng chỉ khi đánh giặc mới có thể thống lĩnh mọi việc, chứ đừng nói là bây giờ, Đốc Sư phủ hiện tại tính là cái gì!”

“Đừng để ý đến ông ta.”

Khóe mắt Phan Lạc lộ vẻ khinh thường: “Ngô đại nhân còn chưa biết sao? Thánh chỉ của kinh thành đã được đưa đến Lương Châu, vị Trần đốc sư này sắp vào kinh, từ nay về sau, Đốc Sư phủ chỉ còn là hư danh.”

“Tốt quá, thật là quá tốt, ngày lành của chúng ta sắp đến rồi, nhưng mà...”

Ngô Hữu Đức vô cùng lo lắng nói: “Họ Trần này gây náo loạn như vậy, kế hoạch của chúng ta thất bại, thời vụ thu cày sắp kết thúc, đến lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ, cái mũ ô sa trên đầu Ngô mỗ này, thật sự sẽ không giữ được.”

“Thật sự không được, thì dùng biện pháp mạnh.”

Phan Lạc hiển kế nói: “Đợi hai ngày cuối cùng của vụ thu cày, ta trực tiếp phái binh đến ruộng, ai không muốn gieo trồng thì trực tiếp lưu đầy, lương thực trong ruộng của bọn họ, tất cả đều gieo thành linh hòa! Đến lúc đó, xem ai dám không nghe lời!”

.....

“Ô Xán.”

Trần Tam Thạch ngồi trên lưng ngựa, Tô Xán theo sát phía sau: “Hiện tại trong ruộng, là một thành thuế linh hòa, cộng thêm ba thành thuế lương thực phải không?”

“Đúng vậy.”

Tô Xán mới rời thôn chài không lâu, thấy nhiều, nhớ cũng tự nhiên rõ ràng, hắn gật đầu nói: “Khi mưa thuận gió hòa, dân làng miễn cưỡng đủ ăn, một thành linh hòa gieo rồi cũng gieo rồi, chẳng qua là không tích trữ được lương thực. Nhưng một khi gặp phải mùa màng không tốt, một thành linh hòa này chính là lương thực cứu mạng, nếu lại cộng thêm nửa thành... chỉ sợ là dù năm được mùa cũng phải sống chật vật, càng không cần nói đến năm mất mùa.”

“.....”

Trần Tam Thạch không nói gì.

Chỉ là trong đầu đang tính toán sổ sách.

Vô thức, sự đồ hai người đã trở về trong quân doanh.

Không ngoài dự liệu, thái giám giám quân Hầu Bảo, đã cầm thánh chỉ, chờ đợi bên ngoài trung quân đại trướng của ông từ lâu.

“Quán Quân hầu Trần Tam Thạch, nghe chỉ!”

Mưu tính trước, sau đó hành động!

Trước việc lớn, nhất định phải làm được trong lòng như có sấm mà mặt như hồ nước phẳng lặng, mới có thể bất ngờ vang lên, khiến người khác không kịp đề phòng.

Vì vậy.

Trần Tam Thạch từ từ xuống ngựa, lần cuối cùng vén áo quỳ trên mặt đất: “Thần Trần Tam Thạch, nghe chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: Quán Quân hầu Trần Tam Thạch được giao phó trọng trách, Tây chinh phạt tiên, cứu vãn tình thế nguy cấp, nâng đỡ cơ nghiệp sắp đổ, trong tuyệt cảnh dẫn kỵ binh tiêu hủy Ngô thành, chém giết Bình tiên, đại phá Tây Tề, thu phục Tây cảnh tam châu, quả thực là công lao hiển hách, trụ cột của đại thịnh, lòng trầm rất vui, đặc biệt, thăng chức làm Ngụy quốc công, tập tước không thay đổi, ngoài ra, ban cho chức quan nhất phẩm Đặc Tiến Quang Lộc đại phu, thăng làm Kiến Cự điện đại học sĩ, vào nội các tham gia quốc sách, ban thưởng thêm phủ quốc công một tòa, ngàn mẫu ruộng tốt, mười vạn lượng hoàng kim, một triệu lượng bạc, vạn tấm lụa là. Triệu Trần Tam Thạch lập tức vào kinh nhận thưởng, không được sai sót. Khâm thử!”

Quốc công!

Hơn nữa còn là tập tước không thay đổi!

Đây là khái niệm gì?!

Nhìn lại từ khi Đại Thịnh triều kiến quốc đến nay, cho dù là Tôn Tượng Tông cũng không có đãi ngộ như vậy.

Chỉ sợ trong số công thần khai quốc hơn ba trăm năm trước, cũng chỉ có lác đác hai ba người có thể nhận được vinh dự như vậy.

Càng không cần nói đến...

Còn vào nội các!

Kiến Cự điện đại học sĩ, chức quan này bản thân cấp bậc không cao, nhưng lại là biểu tượng của việc vào nội các.

Nội các là nơi nào?

Là cơ quan xử lý đại sự của quốc gia!

Quyền lực chỉ đứng sau hoàng đế, đặc biệt là hoàng đế đương triều thường xuyên bề quan, vào lúc này, họ cộng lại

chính là hoàng đế!

Điều quan trọng nhất là...

Trẻ tuổi!

Trần Tam Thạch mới hơn hai mươi tuổi, đã là vị trí cao nhất dưới một người trên vạn người!

Không chỉ là công lao to lớn, mà cũng là ân sủng của hoàng đế!

Trong khoảng thời gian ngắn.

Nhiều văn võ quan lại đều nhìn ông với ánh mắt kính sợ và ngưỡng mộ.

Nhưng cũng có người hiểu rõ nội tình, Trần Đốc Sư quả thực là vị trí cao nhất dưới một người trên vạn người, nhưng từ nay về sau, Bắc Lương sẽ không còn Đốc Sư phủ thực sự nữa, không khỏi có chút cảm thương.

“Thần Trần Tam Thạch tiếp chỉ tạ ơn.”

Bạch bào nói, hai tay nhận lấy thánh chỉ.

“Trần đại nhân.”

Hầu Bảo, thái giám giám quân Lương Châu cười nói: “Hiếu đạo đã xong, đại nhân cũng nên vào kinh, chia sẻ lo lắng cho Đại Thịnh triều. Xe ngựa đã chuẩn bị xong, không bằng đêm nay khởi hành, thế nào?”

“Đêm nay?”

Trần Tam Thạch đứng dậy: “Có phải quá gấp gáp không? Đốc Sư phủ của ta từ trên xuống dưới cũng có trăm người, lại thêm các loại đồ đạc thu dọn, thế nào cũng cần một chút thời gian.”

“Năm ngày thì sao.”

Hầu Bảo không cho từ chối: “Năm ngày sau, Trần đại nhân sẽ khởi hành, trước thời điểm đó, chuyện quân đội Lương Châu, người không cần bận tâm, sẽ có người khác tiếp quản thay, bao gồm cả Hồng Trạch doanh. Sau khi khởi hành, Lữ Tịch Lữ tướng quân sẽ đích thân hộ tống người vào kinh, trên đường đi, hai người các người cũng coi như có người chăm sóc lẫn nhau.”

Sắp xếp chặt chẽ, không cho bất kỳ lý do nào để từ chối.

Ngày này rốt cuộc cũng đến.

“Vậy thì phiên công công sắp xếp rồi.”

Trần Tam Thạch nhận lệnh.

Thấy ông phối hợp như vậy, Hầu Bảo không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ông ta cũng không muốn nảy sinh mâu thuẫn gì với người này, có thể nói là cả hai đều vui mừng.

Sau khi thái giám rời đi.

Trần Tam Thạch “lần cuối cùng” đi tuần tra Hồng Trạch doanh.

Chương 859: Phong Khởi (4)

“Đại nhân, ngài thật sự muốn đi sao?!”

Triệu Khang và những người khác vây quanh: “Lần này, ngài không thể đưa chúng ta đi theo sao?”

Trần Tam Thạch không phủ nhận, nhưng trong mắt họ, chính là ngầm thừa nhận.

“Thực ra, các huynh đệ cũng không cần buồn như vậy.”

Sở Sĩ Hùng tiếp lời nói: “Sau khi đốc sư vào kinh sẽ trực tiếp vào nội các, là thăng chức, mặc dù Bắc Lương rất lớn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nơi biên giới hẻo lánh, đây đối với đại nhân, là chuyện tốt.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Trung cảm khái nói: “Đại nhân của chúng ta, hiện tại có thể nói là vị trí cao nhất dưới một người trên vạn người, nên chúc mừng.”

“Nói tiếp.”

Mạnh Đình Tân nói: “Đại nhân vẫn là đốc sư, sau này nếu cần, ông ấy vẫn sẽ quay lại dẫn dắt chúng ta ra trận giết địch.”

“Đại nhân đi rồi...”

Triệu Khang nghi hoặc nói: “Sau này Hồng Trạch doanh ai sẽ quản?”

“Tiên sinh Hứa.”

Rõ ràng Sở Sĩ Hùng đã nhận được thông báo từ lâu, hắn giơ tay chỉ về phía bên kia diễn võ trường: “Đó không phải, đã đến rồi.”

Chỉ thấy.

Bên kia diễn võ trường.

Dưới sự hộ tống của một nhóm thị vệ, một chiếc xe bốn bánh từ từ tiến đến, trên xe là một người cầm quạt lông, đội khăn, không phải Hứa Văn Tài, thì còn có thể là ai.

“Hắn?!”

Triệu Khang và những người khác, lập tức cảm thấy như ăn phải ruồi.

“Sao lại là tên vong ân bội nghĩa này!”

“.....”

Nhớ lại lúc trước, mọi người cũng coi như có tình cảm vào sinh ra tử. Tên này đột nhiên được triều đình trọng dụng, vốn dĩ là chuyện tốt.

Nhưng mà...

Tối hôm đó, tên này đã tổ chức một bữa tiệc “cắt đứt” quan hệ, vạch rõ ranh giới với họ!

Đơn giản là giải thích bốn chữ “tiểu nhân đắc chí” một cách rõ ràng nhất.

Hứa Văn Tài cứ như vậy ngồi trên xe bốn bánh, đi thẳng đến trước trung quân đại tướng, mới đứng dậy với dáng vẻ oai phong, chấp tay một cái qua loa, mở miệng nói: “Trần đại nhân, phiên ngài sắp xếp lại hồ sơ quân đội, sau đó giao cho ta, từ hôm nay trở đi, Hồng Trạch doanh sẽ thuộc dưới trướng của ta.”

“Được, lát nữa ta sẽ bảo người đưa đến cho ngươi.”

Trần Tam Thạch nhàn nhạt nói: “Vậy ta xin cáo từ.”

“Lười biếng! Chịu chết đi ——”

Cũng đúng lúc này.

Trận trận lực đạo đột nhiên bùng nổ.

Chỉ thấy Chu Đồng không biết từ lúc nào đã bay lên, giơ song chùy định lên dạy dỗ người này.

“Keng ——”

May mắn là hai tên thị vệ mắt nhanh tay lẹ, vội vàng rút dao ngăn cản, sau đó rất nhanh đã bị người khổng chế.

“Trần đại nhân!”

Hứa Văn Tài kinh hãi, trợn mắt nói: “Người, người dưới trướng ngài có phải quá coi thường kỷ luật rồi không?! Hứa mỗ dù sao cũng là Võ Hương hầu được triều đình sắc phong, càng là tân nhiệm trấn doanh chủ tướng của Hồng Trạch doanh! Trần đại nhân, ta hỏi ngài, ám sát cấp trên, đáng tội gì?!”

“Lại là ngươi!”

Sở Sĩ Hùng tức giận nói: “Tên Liêu Phương kia cướp dân nữ trước cũng coi như xong, hôm nay ngươi muốn làm gì?!”

“Chu Đồng!”

Trần Tam Thạch nhìn Triệu Khang và những người khác chuẩn bị phản ứng, hạ quyết tâm nói: “Ngươi chết không hối cải, người đâu, áp giải hắn xuống cho ta, chờ đến mùa thu xử trảm!”

Mùa thu xử trảm!

Lần này.

Là thực sự hạ lệnh giết.

Nhìn thấy đại nhân dường như thực sự tức giận, Triệu Khang và những người khác cũng không dám làm trái, chỉ có thể tự tay áp giải Chu Đồng xuống.

“Hứa Văn Tài, người chết không yên lành!”

Chu Đồng chửi ầm lên.

Các huynh đệ Bà Dương, cũng đều nhìn với ánh mắt tức giận.

Sở Sĩ Hùng và những người khác nói nghe rất hay.

Nhưng bọn họ biết rõ.

Đại nhân của mình lần này vào kinh, đâu phải là được phong thưởng?

Rõ ràng là “quản thúc”!

Từ nay về sau, sẽ phải hoàn toàn bán mạng cho triều đình, vĩnh viễn không thể lật mình!

Hứa Văn Tài dù sao cũng từng cùng họ đi ra ngoài, dù sao cũng coi như mỗi người một ngả, không đến nỗi đối đầu gay gắt, giúp đỡ triều đình gạt bỏ quyền lực của đại nhân, điều này khiến bọn họ làm sao có thể không phẫn nộ, làm sao có thể không bùng phát sát ý?!

“Một đám ngu ngốc!”

Hứa Văn Tài dùng quạt lông chỉ vào họ mắng: “Ngu ngốc!”

“.....”

Sau khi trò hề kết thúc, Trần Tam Thạch không nán lại, trực tiếp từ quân doanh trở về Đốc Sư phủ.

Trên đường đi qua chợ.

Khắp nơi đều dán thông báo về phần thưởng của ông, để thể hiện ân sủng của hoàng đế.

Khiến cho nếu ông không vào kinh, chính là hoàn toàn chống lại thánh chỉ và không biết điều.

“Sur đệ!”

Không đợi Trần Tam Thạch vào cửa.

Mấy vị sư huynh sư tỷ đã tạm dừng bế quan đi ra đón.

Việc bế quan của người luyện võ cũng cần nghỉ ngơi, vì vậy sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ.

“Thật sự giống hệt như đệ dự liệu.”

Trình Vị kiên trì nói: “Lần này triều đình chỉ nói đến đệ, không nhắc đến chúng ta, muốn dùng cách này để chia rẽ mọi người, có thể nói là dụng tâm hiểm ác, độc ác đến cực điểm.”

“Sur đệ.”

Vinh Yến Thu hỏi: “Họ chỉ cho đệ năm ngày? Kịp không?”

Trần Tam Thạch đang định nói chuyện.

Lại có một người sải bước đi vào trong sân, đi lại như núi di chuyển, nhưng bước chân lại nhẹ nhàng, khó nghe thấy động tĩnh.

“Ồ~”

Vinh Yến Thu liếc nhìn ông ta, giọng chua ngoa nói: “Đây không phải là tên nô tài ba họ sao?”

“Cửu muội thật biết nói đùa.”

Lữ Tịch nhìn thẳng vào nàng, trêu chọc nói: “Ta họ Lữ, sao lại có nô tài ba họ chứ?”

“Chuyện này ta hiểu.”

Uông Trục tiếp lời nói: “Bản thân người họ Lữ, nhưng lại đi theo sư phụ, đây là hai họ, đợi đến khi sư phụ tuổi già, người lại âm thầm liên lạc với thái tử, trở thành một thành viên của thái tử đảng, nhưng sau đó phát hiện tình hình không

đúng, lại đặt cược vào hoàng đế. Nếu không phải thái tử và hoàng đế đều họ Tào, người nên là nô tài bốn họ!”

“Haha, cách nói thú vị.”

Điều khiến mọi người vạn vạn không ngờ là, chịu sự sỉ nhục như vậy, trên mặt Lữ Tích cũng không lộ ra chút tức giận nào, ông ta chỉ đưa tay, vỗ vai bạch bào, mở miệng nói: “Sur đệ, chúc mừng nhé, ta lẫn lộn trong quân đội nửa đời, cũng chỉ là Uy Võ hầu, mà đệ đã là Ngụy quốc công, lần này vào kinh còn có thể vào nội các phụ tá triều chính, có thể nói là vị trí cao nhất dưới một người trên vạn người.

Chương 860: Phong Khởi (5)

“Hôm nay ta đến, là muốn nói với đệ, mấy ngày này chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó ta sẽ đích thân hộ tống đệ vào kinh, đến lúc đó chúng ta cũng có thể đi tìm lão tứ ôn chuyện, đã lâu không gặp lão tứ rồi.”

Nghe lời này.

Các sư huynh đệ đều tức giận!

“Lữ Tịch!”

Trong tay Vinh Yên Thu lặng lẽ xuất hiện một cây roi sắt: “Người đừng quá đáng.”

Lời của đại sư huynh.

Có hai hàm ý.

Đầu tiên, là ông ta rõ ràng bày tỏ sẽ đứng về phía triều đình.

Thứ hai, còn lấy tứ sư huynh Phòng Thanh Vân đang ở kinh thành làm con tin để uy hiếp.

“Lão đại, người quá đáng rồi.”

Trường kiếm trong ngực Diệp Phượng Tu vang ong ong: “Không giúp đỡ ta có thể hiểu được, nhưng dù sao cũng là đồng môn, không đến mức thực sự bán mạng cho triều đình chứ?”

“Nói nhảm làm gì!”

“Nô tài ba họ, chịu chết đi ——”

Ngũ sư huynh Mông Quảng Tín dẫn đầu ra tay, nguyệt nha xẻ cương khí như biển.

Thất sư huynh Diệp Phượng Tu đột nhiên xuất kiếm.

Roi sắt của cửu sư tỷ Vinh Yên Thu theo sát phía sau.

Thương của nhị sư huynh Trình Vị ra như rồng.

Đao Mạc Đao của lục sư huynh Uông Trục chém núi xẻ đất.

Năm người từ bốn phương tám hướng, gần như cùng một lúc ra tay.

“Ông ——”

Trận trận tử khí mờ mịt, đột nhiên bùng nổ từ trên người Lữ Tích, như khói bao phủ lấy ông ta.

Sau khi công kích của năm vị sư huynh sư tỷ rơi vào trong khói, thì không thể tiến thêm được nữa.

“Quả thật không hổ là tu luyện yêu pháp, thắng tiến thật nhanh!”

Mông Quảng Tín nói với vẻ mặt vắn vẹo: “Hôm nay ta phải thay Phật tổ thu phục ngươi, tên yêu nhân này!”

“Sư đệ!”

Uông Trục lớn tiếng nói: “Mau ra tay đi, nơi này cũng chỉ có đệ mới có thể làm hấn bị thương!”

“Các vị sư huynh sư tỷ, dừng tay đi.”

Trần Tam Thạch lại nói.

Thần đạo hương hỏa.

Cảnh giới đầu tiên gọi là “Thông Linh”.

Thông qua 【Quan Khí Thuật】, ông nhìn thấy trình độ tu vi thần đạo hương hỏa hiện nay của đại sư huynh.

Thần đạo hương hỏa, tiên đạo, võ đạo, ba loại đạo có khí khác nhau.

Tiên đạo, võ đạo mặc dù đều cần linh khí thiên địa, nhưng tiên đạo là dự trữ trong đan điền, quan sát cảnh giới của pháp tu, chính là nhìn vào đan điền của hắc, chỉ sau khi điều động pháp lực mới dung nhập vào toàn thân.

Còn linh khí của võ đạo, là quán quanh tứ chi bách hài, luôn luôn không ngừng rèn luyện thân thể.

Hai loại này nhìn bằng mắt thường sẽ tương đối giống nhau, nhưng vị trí dự trữ lại khác nhau.

Lần đầu tiên Trần Tam Thạch nhìn thấy sư phụ ông cụ khi đó, chính là vận chuyển “Thanh Huyền chi khí” quanh thân, chứ không phải quán quanh đan điền, chỉ là khi đó ông tu vi còn nông, không hiểu những thứ này.

Còn lúc này...

Ông nhìn đại sư huynh Lữ Tịch.

Trên thiên linh!

Rõ ràng có một tôn thần khám khó có thể hình dung!

Từ sức mạnh phát ra mà xem.

Đại sư huynh đã là cảnh giới Thông Linh viên mãn, tương đương với Luyện Khí viên mãn, Chân Lực sơ kỳ.

Tốc độ thăng tiến của tà thần pháp, không thể nói là không nhanh.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Tam Thạch bảo sư huynh sư tỷ dừng tay.

Bọn họ trừ Uông Trục ra, còn lại đều là Huyền Tượng đại viên mãn, đại sư huynh thật sự muốn ra tay, không có ai là đối

thủ trong một chiêu, chỉ phòng thủ không ra tay, đã chứng minh là không có sát tâm, ít nhất là...

Hiện tại không có.

“Àm!”

Đại sư huynh Lữ Tịch giờ tay vung một cái, tử khí cuộn trào, lập tức khiến các vị sư huynh sư tỷ ngã xuống đất.

Hương khí trên người ông ta cũng từ từ tan đi, nhìn Mông Quảng Tín đang nghiêng răng nghiêng lợi, không nhanh không chậm nói: “Lão ngũ, người không thích hợp luyện võ, vì vậy mãi không thể đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, không bằng đi theo ta, ta truyền cho ngươi thần đạo hương hỏa.”

“Ta sao có thể đi theo ngươi cùng tạo nghiệt!”

Mông Quảng Tín trợn mắt nói: “Ai thêm cái thần đạo hương hỏa chó má của ngươi!”

“Thôi vậy.”

Lữ Tịch đổi giọng nói: “Lời ta đã mang đến, tiểu sư đệ, ta không quản đệ và lão tứ đang mưu tính gì, vì huynh khuyên đệ một câu, ngoan ngoãn nghe chỉ vào kinh, mọi người mới có thể bình an vô sự.”

“Đa tạ đại sư huynh nhắc nhở.”

Trần Tam Thạch bình tĩnh nói: “Đã đến rồi, chi bằng ở lại cùng ăn một bữa cơm đi.”

Sau khi đại sư huynh Lữ Tịch được phong hầu thì không ở trong Đốc Sư phủ, mà ở trong hầu phủ của mình.

“Không cần. Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thiên Sư tam doanh vừa mới vào thành không lâu, còn một số quân vụ cần xử lý, cáo từ!”

Lữ Tịch lại lấy binh mã ra uy hiếp, sau đó xoay người rời đi.

“Thật là quá đáng!”

“Thật là quá đáng!”

Mông Quảng Tín tức giận không thôi.

Diệp Phượng Tu nhắm mắt lại.

“Sur đệ.”

Uông Trục chống đao đứng dậy nói: “Hắn có gây trở ngại không?”

“Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

Trần Tam Thạch nhìn cổng lớn Đốc Sur phủ: “Các vị sư huynh sư tỷ yên tâm bề quan là được.”

“Được rồi.”

Vừa mới giao thủ, đối với Diệp Phượng Tu và những người khác đều có chút thất bại, đều nén một hơi, trở về chỗ ở của mình tiếp tục luyện công.

Trần Tam Thạch thì bảo Ngô quản gia đi xuống căn dặn, cả nhà thu dọn đồ đạc.

“Thu dọn đồ đạc?”

Ngô quản gia cũng có nghe nói, nhưng ông ta rất rõ ràng chức trách của một quản gia, không vì mình đã theo lão đốc sư nửa đời người mà đưa ra ý kiến, cũng không nói thêm một câu nào, chỉ đi xuống thực hiện.

Tin tức dọn nhà, rất nhanh đã lan truyền khắp Đốc Sur phủ.

“Tam Thạch.”

Tôn Bất Khí sau khi nhận được tin tức đã tìm đến, trên người đầy mồ hôi do luyện võ: “Chúng ta thật sự muốn đến

kinh thành sao?”

Sau khi Tôn Tượng Tông qua đời.

Tôn Bất Khí trầm lặng ít nói trong thời gian dài, cho đến khi trở về từ Quan Độ, tính cách mới trở lại hoạt bát như trước, mỗi ngày dẫn theo hai chị em Trần Độ Hà đi khắp nơi chơi, nhưng vẫn giữ nguyên sự chăm chỉ khi tập võ.

Chương 861: Phong Khởi (6)

Tài nguyên của hắn.

Tự nhiên là cần bao nhiêu, ông cho bấy nhiêu với tư cách là anh rể.

“Người đến đúng lúc.” Trần Tam Thạch ra hiệu cho đôi phương ngồi xuống, mang theo một chút áy náy nói: “Bất Khí, ta nhớ trước đây người đã nói, người muốn ẩn cư sống cuộc sống yên bình, ta có thể sẽ khiến người thất vọng, đi theo ta sau này không những không yên bình, mà còn có thể gặp nhiều sóng gió, người có trách ta không?”

Nghe lời này.

Tôn Bất Khí lập tức hiểu ra.

“Tam Thạch, người nói không sai, ta thực sự muốn sống cuộc sống yên bình.”

Thần sắc của hắn mang theo quyết tuyệt: “Nhưng bây giờ, ta đã biết cái gì mới thực sự là yên bình. Người cũng không cần quá bảo vệ ta, khi cần thiết, có thể để ta xuất hiện, ta Tôn Bất Khí không có bản lĩnh gì, nhưng trong người chảy dòng máu của Tôn gia, thành Lương Châu vẫn còn không ít người già biết đến.”

“Được, người nói như vậy ta cũng yên tâm rồi.”

Trần Tam Thạch đưa tay, vỗ vai hắn, sau đó mới đi về phía hậu viện.

Giấu ai cũng được, nhưng không cần thiết phải giấu Tôn Bất Khí.

Chớp mắt.

Đã bốn ngày trôi qua.

Bốn ngày này.

Độc Sư phủ dọn nhà.

Chỉ riêng đồ dùng hàng ngày, đã chất đầy mấy chục chiếc xe lớn nhỏ.

Những thứ này.

Đều bị Hầu Bảo nhìn thấy trong mắt.

Bốn ngày này.

Trần Tam Thạch không hỏi đến bất kỳ chuyện quân chính nào trong ngoài Lương Châu, giống như ông thật sự đã hạ quyết tâm muốn đi.

Khiến cho những người hầu trong Độc Sư phủ không biết chuyện, tâm trạng đều rất thấp.

Cho đến chiều ngày thứ tư.

“Chiu ——”

Một tiếng chim ưng kêu sắc nhọn xé tan bầu trời vàng óng, phá vỡ sự yên tĩnh của Độc Sư phủ.

Trần Tam Thạch đang ngồi xếp bằng trên chiếc thuyền nhỏ ở hồ sau núi đột nhiên mở mắt, lấy một bức mật thư từ chân Thanh Điều, sau khi xem xong, trên tay bốc lên ngọn lửa, đốt tờ giấy.

Đúng lúc này, một cơn gió thu thổi qua, tro bụi của tờ thư bay lả tả, cho đến khi rơi vào trong nước hồ, dần dần biến mất.

“Này, rốt cuộc có đi kinh thành không?”

Chiêu Chiêu đi theo bên cạnh hưởng thụ linh khí không nhận được hỏi: “Sao ta thấy ngươi không có vẻ gì là sốt ruột?”

“Ngốc quá.”

Trần Tam Thạch nhìn về phía bầu trời phía Nam: “Gió sắp nổi lên rồi.”

.....

Kinh thành.

Đại Thịnh triều có hai Thái Miếu, một ở ngoài kinh thành, một ở Tử Vi Sơn mới được thu phục không lâu.

Cách một khoảng thời gian.

Hoàng đế bệ hạ của Đại Thịnh triều, sẽ đến Côn Luân Sơn bế quan tu luyện, trước khi khởi hành, sẽ mở đàn tế trời ở gần Thái Miếu ngoài thành, cầu phúc cho giang sơn, cho muôn dân.

Ngày này.

Ngay cả dân thường ở kinh thành, cũng có cơ hội nhìn thấy cửu ngũ chí tôn trong truyền thuyết, Vạn Thọ Đế Quân.

Vì vậy.

Trên phố, người đông như nêm, dòng người không ngớt, náo nhiệt vô cùng.

Dân chúng bàn tán xôn xao, đều rất mong đợi được nhìn thấy vị bệ hạ này.

Nghe nói, bệ hạ cầu tiên thành công, hơn trăm tuổi nhưng tóc đen, có thể ngự kiếm phi hành, hai năm trước đích thân ra tay, liên tiếp chém giết mấy Cổ Ma yêu nhân, cùng Tướng quân Trần giải quyết nguy cơ của thiên hạ.

Còn nói, hoàng đế bệ hạ tiết kiệm, bốn mùa thường phục chẳng qua tám bộ, còn từng viết “lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”, có thể nói là minh quân ngàn năm có một.

Cuối cùng.

Phía trước truyền đến động tĩnh.

Là bệ hạ đến.

Không có đội ngũ hoa lệ, cũng không có trang trí cầu kỳ.

Người đi theo chẳng qua là văn võ bá quan trong triều và một số Cẩm Y Vệ, họ đi trước không thô bạo đuổi dân chúng, long liễn của hoàng đế bệ hạ cũng rất giản dị, chính xác mà nói căn bản không nhìn ra là long liễn của hoàng đế, nhìn bề ngoài, chính là làm bằng gỗ, không có điêu khắc cũng không có mạ vàng nạm bạc, ngay cả hoàng đế bệ hạ ngồi trên đó, cũng không mặc long bào xa hoa, mà là khoác một bộ đạo bào, ngồi xếp bằng trên đó, cầu phúc cho muôn dân.

Có thể nói là “bốn mùa thường phục chẳng qua tám bộ”, đây có lẽ là hoàng đế bệ hạ từ khi Đại Thịnh triều kiến quốc đến nay, đức hạnh tốt nhất.

Không ổn!

Có một đứa trẻ không hiểu chuyện, nhân lúc cha mẹ không chú ý, chạy ra giữa đường chặn lại long liễn, còn lấy quả bóng cát trong tay ném vào tên thái giám mặt trắng đi đầu.

Chiếc mũ của thái giám bị ném lệch, khuôn mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Chặn thánh giá nhưng có thể bị coi là tội lớn tru di cử tộc!

Cha mẹ của đứa trẻ đã sợ đến mức mặt không còn giọt máu, trắng hơn cả mặt thái giám, quỳ xuống đất chỉ biết dập đầu.

Nhưng cũng đúng lúc Cẩm Y Vệ chuẩn bị lên bắt người.

Hoàng đế trên long liễn đã lên tiếng.

Ngài không những không trách đứa trẻ, ngược lại còn sai người bế đứa trẻ lên long liễn, chơi đùa trò chuyện với đứa trẻ, như một tiên nhân từ ái.

Vạn Thọ Đế Quân!

Chúng kiến cảnh này.

Dân chúng một lần nữa kính sợ từ trong lòng, chỉ cảm thấy có một minh quân.

Nhưng mà...

Trong lòng họ có một điều mãi không thể hiểu được.

Rõ ràng hoàng đế bệ hạ tiết kiệm như vậy, con người cũng từ ái như vậy, tại sao cuộc sống của mọi người vẫn càng ngày càng khó khăn, tại sao nhà nhà vẫn sạch sẽ, năm nào cũng không dư dả?

Là vì cái gì đây?

Đang lúc dân chúng trầm tư.

Trên quan đạo phía trước, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Đó là một nho sinh áo xanh, dung mạo đường đường, chỉ là có vẻ bệnh yếu, hơn nữa hai chân tàn tật, chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Sau lưng hắn, còn có mấy quan viên đi theo, và một số nam nữ thần sắc sợ hãi.

Lần này.

Thật sự có người muốn chặn thánh giá!

“Phòng Thanh Vân?”

Hoàng Hồng, thái giám chủ quản của Ty Lễ Giám neho mắt, rất nhanh đã nhận ra người đến, ông ta hỏi: “Phòng tướng

quân, người có ý gì?”

“Keng ——”

Các thái giám của Tây Xưởng liên tiếp rút đao.

“Bệ hạ!”

Giọng nói trong trẻo của Phòng Thanh Vân vang vọng trong phạm vi mấy dặm, khiến một đám dân chúng đều nghe rõ ràng: “Thần Phòng Thanh Vân, có chuyện muốn tấu ——”

Phía trước đội ngũ bá quan, một người chống gậy, già nua là Nghiêm Lương, mí mắt ông ta giật giật.

“Phòng tướng quân!”

Hoàng Hồng, thái giám chương ấn của Ty Lễ Giám nói: “Hôm nay đại tể, có chuyện gì chờ đến triều hội ngày khác rồi hãy nói.”

“Hôm nay không tấu, ta sợ Đại Thịnh triều của ta sẽ diệt vong!”

Phòng Thanh Vân nói ra làm người khác kinh ngạc.

Hoàng Hồng ra hiệu cho Cẩm Y Vệ lên bắt người.

Lúc này, hoàng đế Long Khánh trên long liễn trầm giọng nói: “Cho phép tấu!”

“Thần có ba điều tấu!”

Giọng Phòng Thanh Vân vang dội.

“Một tấu, tiên nhân bắt nhân, ép buộc thương sinh gieo trồng linh hòa, gây hại cho lê dân!”

“Hai tấu, bệ hạ hôn mê, dung túng gian thần loạn triều cương.”

“Điều thứ ba, là muốn đòi công bằng cho oán hồn của hàng triệu sinh linh ở Vân Châu, và mười lăm vạn tướng sĩ suýt nữa

bỏ mạng ở Quan Độ!”

Giọng nói của hắn chấn động lòng người.

Ngày này, cùng với gió thu vang vọng khắp kinh thành.

Đồng thời.

Đại Thịnh một kinh ba mươi sáu châu, mỗi thành đều có “trạng vũ”, trên giấy tường thuật chi tiết quá trình mười ngày xảy ra ở Vân Châu, cũng như chân tướng cuộc chiến Quan Độ ba phủ tạo phản.

Vì vậy.

Trên triều đình ở kinh thành, một cơn bão “đảo Nghiêm” bắt đầu quét qua.

Ngày 14 tháng 8 năm Long Khánh thứ 76.

Thiên hạ này.

Nổi gió rồi!

Chương 862: Khởi binh (1)

Triều đình ra lệnh trong vòng năm ngày, từ trên xuống dưới phủ Đốc sư, phải dọn nhà vào kinh.

Hiện tại.

Là ngày thứ tư, giờ Dậu.

Mặt trời vừa lặn, bầu trời vàng dần tối, thay bằng màu xanh thẫm, phủ lên thành Lương Châu như mãnh thú Bắc Cảnh, từng ngọn đèn sáng lên, chợ đêm vẫn nhộn nhịp, nhất là trong ngõ Hoa Liễu, cánh tay áo đỏ vẫy gọi khắp lâu, mọi thứ chẳng khác gì Bắc Lương ngày trước, bình yên và nghèo khó đan xen.

Trong tiên Hạc lâu.

Hôm nay là đêm cuối cùng trước khi Đốc sư đương nhiệm của Bắc Lương, Trần Tam Thạch lên đường, nên mở tiệc tiễn biệt, mời đồng liêu cũ đến dự.

Thuộc hạ cũ của Ba Dương là Triệu Khang, Phùng Dung, Lưu Kim Khôi, Hùng Thu An, Vương Lực, Từ Bân, Ngô Đạt,... thậm chí cả Triệu Kiều phụ trách hậu cần cũng đến, chỉ có Chu Đồng còn bị nhốt trong ngục.

Ngoài ra, phó tướng Sở Sĩ Hùng, tham tướng Tiêu Tranh, Hạ Tùng, Du Quý Khả, Mạnh Đình Tân, Đồng Vũ Lâm của Hồng Trạch doanh cũng có mặt.

Trên bàn toàn rượu ngon, thức ăn ngon.

Rượu là linh tửu của tu tiên giới, thịt là dị thú Trần Tam Thạch tự tay săn ở La Thiên sơn mạch, ngay cả rau cũng là rau dại tươi mùa thu, tốn không ít công sức.

Rượu quá tam tuần.

Sở Sĩ Hùng đã hơi say, cầm ly rượu đứng dậy, cung kính nói: “Đại nhân, ta kính người một ly!”

Hắn vừa mở lời.

Hạ Tùng và bốn tham tướng khác cũng đứng dậy.

Trong lời nói.

Họ đều hơi xúc động.

Như không ngờ “tiệc chia tay” lại có mình tham dự.

“Độc sư!”

Sở Sĩ Hùng uống cạn rượu trong ly, đổi thành bát lớn, rồi giờ cao: “Lão Sở ta biết, trong lòng người chúng ta từ kinh thành đến, vẫn là người ngoài, không bằng huynh đệ Ba Dương.

“Nhưng không sao!

“Lão Sở ta thật sự khâm phục người!”

“Đúng vậy.”

Mạnh Đình Tân bổ sung: “Độc sư không biết, Sở tướng quân ở kinh thành, là làm chủ tướng một doanh trong Huyền Giáp quân, nhưng hắn không làm, chủ động điều đến Lương Châu phụ tá đại nhân người, làm phó tướng.”

“Độc sư cười rồi!”

Sở Sĩ Hùng say sưa nói thật lòng: “Sở mỗ cũng coi như xuất thân thế gia võ tướng, từ nhỏ đã quen đọc binh pháp, lần đầu tiên thấy trận chiến Minh Châu ở Hồng Trạch hà, đã cảm thấy ngạc nhiên, sau đó ba nghìn quân phá tan mười vạn quân ở Hồ Lao quan, đã quyết tâm, bằng mọi giá nhất định phải đến học binh pháp theo độc sư.

“Nhưng nói thật lòng, ta cũng từng nghi ngờ, đốc sư đại nhân trẻ tuổi như vậy, thật sự có thể chỉ huy những trận chiến kinh thiên động địa này sao?”

“Nhưng sau Lang Cư Tu sơn, Sở mỗ đã hoàn toàn phục rồi!”

“Đại nhân, là bẩm sinh binh thánh!”

“Ồ Quan Độ, Sở mỗ đi theo đốc sư, cho dù là ngày cuối cùng cạn kiệt lương thảo, cũng chưa từng cảm thấy sẽ thua, huynh đệ Hồng Trạch doanh cũng không có, quả nhiên, đốc sư đại nhân lại phản kích tuyệt địa.

“Theo đốc sư đại nhân đánh trận, thật sự sáng khoái!”

“Đốc sư lần này vào kinh, sớm muộn gì cũng trở về, đến lúc đó, chúng ta lại theo đốc sư cùng vào sinh ra tử, ra trận giết địch!”

“Đúng vậy!”

Tiêu Tranh phụ họa: “Có khi vài năm nữa, Đại Thịnh triều của ta sẽ mở rộng lãnh thổ, đến lúc đó vẫn là đốc sư đại nhân dẫn chúng ta Bắc Lương quân.”

“Đốc sư!”

Sở Sĩ Hùng nhấn mạnh: “Sở Sĩ Hùng ta không nói gì khác, chỉ cần triều đình có lệnh, chiến sự cần thiết, cho dù đốc sư đại nhân bảo ta đi chịu chết, ta cũng tuyệt đối không cau mày!”

“Có vẻ như...”

Trần Tam Thạch xoay ly rượu trong tay, nhìn họ: “Các người đều là trung thần của Đại Thịnh triều.”

“Đó là đương nhiên.”

Sở Sĩ Hùng vỗ ngực: “Ba đời Sở gia ta được hưởng ân huệ của hoàng gia, sống là tướng của Đại Thịnh triều, chết là quỷ

tướng của Đại Thịnh triều, nguyện vọng cả đời, chính là theo
độc sư đại nhân, tận trung vì triều đình!”

“Kính Đại Thịnh, kính độc sư!”

“Kính Đại Thịnh, kính độc sư!”

“.....”

Năm người đồng thanh hô vang, bát rượu chạm vào nhau,
sau đó ánh mắt đều rơi vào thân ảnh bào trắng, chờ động tác
của hắn.

“Được.”

Trần Tam Thạch cũng đổi ly rượu thành bát lớn, nhẹ nhàng
chạm vào họ, nhưng lời nói lại khác: “Kính Đại Thịnh, kính
trung thần!”

Dứt lời, hắn uống một nửa bát rượu, lại đổ một nửa xuống
đất.

Sở Sĩ Hùng và những người khác chỉ nghĩ là đang kính
những huynh đệ hy sinh trên chiến trường, bèn làm theo, sau
đó uống cạn rượu trong bát.

Tiệc rượu...

Kết thúc.

Sở Sĩ Hùng và những người khác uống say mềm, dìu nhau,
hát bài hát của Bắc Lương quân, trở về doanh trại.

.....

Phủ Độc sư.

Núi sau!

Ngay sau khi tiệc rượu kết thúc.

Triệu Khang và những người khác tụ tập ở đây.

Họ cũng hơi say: “Đại nhân, nửa đêm gọi chúng ta đến đây, có chuyện gì sao?”

“Hãy, tiếp tục uống thôi.”

“Ngày mai đại nhân đi rồi, không uống cho đã sao được.”

“Đại nhân, theo ta nói, có thể tìm cho chúng ta một công việc ở kinh thành không?”

“Nếu không được, dù sao cũng không tìm được công việc ở kinh thành, thì tìm cho chúng ta một công việc trong ‘phủ Quốc Công’ làm hộ viện.”

“Đúng vậy, người đi rồi, chúng ta ở Bắc Lương cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“.....”

Trần Tam Thạch ngồi trong đình hóng mát bên hồ, lắng nghe họ nói xong, mới lên tiếng: “Gần đây các người thế nào?”

“Đại nhân nói là cảnh giới?”

“Keng ——”

Triệu Khang đột nhiên rút thanh đao Hòa Miêu ra, để lộ từng luồng cương khí: “Đại nhân, mặt tướng và Ngô Đạt, đều đã Huyền Tượng!”

“Được đại nhân không bỏ rơi! Ta cũng đã Thông Mạch!”

“Đúng vậy, từ khi Ba Dương bắt đầu, đại nhân có tài nguyên sẽ chia cho chúng ta, gần năm năm, hơn nữa còn có ‘Linh Hòa dược cao’ cộng thêm các loại bảo dược và tiên đan, cho dù chúng ta phế vật hơn nữa, cũng nên có tiền bộ chứ.”

Thoáng cái.

Đã năm năm.

Được nhiều tài nguyên quý giá, cho dù tầm thường hơn
nữa, Thông Mạch cũng là tối thiểu.

Chương 863: Khởi binh (2)

Triệu Khang, tinh thông Huyền Tượng.

Ngô Đạt, nhập môn Huyền Tượng.

Chu Đồng, Vương Lực, Từ Bân, Lưu Kim Khôi, Hùng Thu An, Phùng Dung và những người khác, đều đã Thông Mạch đại thành.

Thực lực của họ, đều đủ để làm võ tướng trung cao tầng.

Hơn nữa hiện tại còn chưa báo lên triều đình, thuộc về che giấu cảnh giới.

“Đại nhân đi rồi, chỉ sợ chúng ta cũng là cao không được thấp không xong, mười phần thì có tám chín phần, cũng sẽ bị đuổi đến Vệ Sở nhậm chức.”

Cảm xúc của mọi người có hơi chùng xuống.

Nhưng đúng lúc này.

Chỉ nghe Trần Tam Thạch đột nhiên lên tiếng.

“Triệu Khang, Ngô Đạt nghe lệnh!”

“Hả?”

Triệu Khang và Ngô Đạt hơi sửng sốt, sau khi phản ứng lại, mới cùng nhau chấp tay nói: “Mặt tướng nghe lệnh!”

“Sau ngày mai, hai người các ngươi làm chính phó tướng, thống lĩnh Thiên Lang doanh.”

“Đại nhân?!”

Nghe vậy.

Không chỉ Triệu Khang và Ngô Đạt, tất cả mọi người có mặt đều sững sốt, họ nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, khoảng mười mấy giây sau, từng người một bừng tỉnh, sau đó cơ thể đều hơi run rẩy, đồng tử càng không ngừng run rẩy.

Hai người họ dẫn đầu, giọng nói mạnh mẽ lại kiềm chế âm lượng: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Từ Bân, Vương Lực, Phùng Dung, Lưu Kim Khôi, Hùng Thu An nghe lệnh!”

Trần Tam Thạch tiếp tục nói: “Sau ngày mai, bốn người các ngươi thay thế Hạ Tùng, Tiêu Tranh, Du Quý Khả, Mạnh Đình Tân, Đồng Vũ Lâm, lần lượt làm tham tướng tiền, hậu, tả, hữu, trung ngũ quân.”

“Mặt tướng nghe lệnh!”

Mọi người đồng thanh.

Trong lời nói.

Trong núi sau, lại có ba người đến!

Lần lượt là Bạch Đình Chi, Tạ Tư Thuật, Lộ Thư Hoa.

Ba người này.

Cũng là quen biết khi chọn Phong, sau đó cùng trải qua trận chiến Minh Châu, sau đó vì muốn gạt bỏ Hồng Trạch doanh, chia họ ra điều đến các doanh khác làm tham tướng, cho đến nay cũng giống như huynh đệ Ba Dương là 【Hiển Trận Tử Chí】.

Từ sau Quan Độ, đã khôi phục liên lạc, hành trình trở về Lương Châu kéo dài như vậy, cũng không hoàn toàn là vì tu luyện.

Trần Tam Thạch lên tiếng: “Bạch Đình Chi, Tạ Tư Thuật, Lộ Thư Hoa nghe lệnh.”

“Mặt tướng nghe lệnh!”

“Sau ngày mai, ba người các người ở trong doanh, tùy cơ ứng biến.”

“Tuân lệnh!”

“.....”

Dứt lời.

Lại có sáu người lần lượt đến.

Chính là sáu sư huynh sư tỷ.

“Ta đã vào Võ Thánh!”

“Ta cũng nửa canh giờ trước, đột phá bình cảnh.”

“.....”

Thất sư huynh Diệp Phượng Tu và cửu sư tỷ Vinh Yên Thu, đều thuận lợi tiến vào cảnh giới Võ Thánh.

Thêm vào lục sư huynh Uông Trực, nên có ba Võ Thánh, không đúng, nên nói là bốn Võ Thánh.

Ở góc núi sau, một người mặc áo vải thô, vội vàng chạy đến.

Đặng Phong.

Cũng là sau Quan Độ thông báo, hẩn rời khỏi nơi đó, mang theo người nhà chạy trốn trong đêm, ngày đêm chạy đến Lương Châu.

Trước đó, đã tiến vào cảnh giới Võ Thánh.

“Cuối cùng cũng không phải làm cháu rồi.”

Đặng Phong có vẻ đã tích tụ lâu ngày, chửi bới nói: “Ta ở bên đó, nói là Tuần Phủ, nhưng thực tế căn bản là trống rỗng, căn bản không ai nghe ta.”

“Mọi người đã đến đủ chưa?”

Cửu sư tử Vinh Yên Thu ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Sư đệ, có muốn bắt đầu không?”

“Còn thiếu một người.”

Trần Tam Thạch liếc nhìn hướng cửa sau vào phủ, nhàn nhạt nói: “Nhưng không sao, chúng ta bắt đầu trước đi.”

“Còn thiếu một người?”

Không đợi mọi người cẩn thận suy nghĩ người cuối cùng là ai, đã nghe bào trưởng tiếp tục có trật tự sắp xếp vị trí cụ thể cho từng người.

“Uông Trục nghe lệnh, sau ngày mai, ngươi là chủ tướng của Hồng Trạch doanh.”

“Diệp Phượng Tu, Vinh Yên Thu nghe lệnh, sau ngày mai, ngươi là chủ tướng của Thiên Sách doanh.”

“Trình Vị, Mông Quảng Tín nghe lệnh, sau ngày mai, hai người các ngươi cùng quản lý Thanh Long doanh.”

“Đặng Phong nghe lệnh, sau ngày mai, ngươi quản lý Chu Tước doanh.”

“.....”

“Tuân lệnh!”

Các sư huynh sư tử đều phục tùng sắp xếp.

“Sư đệ à.....”

Trình Vị khó hiểu nói: “Theo ngươi sắp xếp như vậy, sau ngày mai chúng ta, ít nhất có thể không chế bảy doanh, cũng chính là mười vạn binh mã, sẽ thuận lợi như vậy sao?”

Trần Tam Thạch không trả lời trực tiếp, mà vẫy tay: “Lấy bản đồ đến.”

Mọi người sững sờ, đều sờ soạng trên người.

“Ai có bản đồ?”

Từ khi Hứa Văn Tài bị điều đi, bản đồ cơ bản đều do tham tướng Hạ Tùng mang theo, hễ gọi là đến, chuẩn bị chu đáo, lúc này người này không có ở đây, tự nhiên cũng không thể lấy ra ngay lập tức.

Đương nhiên, trong phủ Đốc sư tự nhiên sẽ không thiếu bản đồ.

“Đại nhân chờ một lát.”

Triệu Khang đang định đi tìm.

Chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh, sau đó là giọng nói quen thuộc.

“Một đám ngu ngốc!”

“Không có bản hầu ở đây, đại nhân những năm này chỉ sợ là mệt muốn chết!”

Trong bóng tối.

Một bóng người từ tối ra sáng, cầm quạt lông, khí độ bất phàm, cho đến khi lộ ra khuôn mặt, mới có vẻ hơi không phù hợp với bộ dạng này, không phải Ngọa Long tiên sinh, thì còn là ai?

“Lười biếng?”

Chu Đồng không lâu trước mới được thả ra khỏi ngục tối, thấy cảnh này, lập tức trợn to mắt, đơn giản nghi ngờ mình đang nằm mơ.

“Lão Hứa?”

“Ngươi, ngươi.....”

Triệu Khang nói chuyện cũng hơi lấp bắp: “Người không phải là tay sai của triều đình sao?”

“Hóa ra, Hứa tiên sinh vẫn luôn là người của sư đệ ta.”

Trình Vị tặc lưỡi nói: “Tin đồn người và sư đệ ta bất hòa, chắc cũng là người cố ý tung ra, mê hoặc triều đình? ‘Gây ông đập lưng ông’ tốt thật, không hổ là ‘Ngọa Long’ ngang hàng với lão tứ.”

“Người đang diễn kịch?”

Cho đến lúc này.

Huỳnh đệ Ba Dương mới như được gọi rửa.

Hóa ra “rượu tuyệt giao” và các thứ khác vài năm trước, tất cả đều là diễn kịch cho triều đình xem!

“Lời thừa!”

Hứa Văn Tài không khách khí mắng: “Nếu Hứa mỗ không làm ra dáng vẻ này, hôm nay sao có thể nắm giữ hai doanh ba vạn tinh binh?!”

Chương 864: Khởi binh (3)

“Tốt tốt tốt, ta đã biết ngươi lười biếng mặc dù lười, nhưng vẫn có chút lương tâm!”

Chu Đồng cười ha ha, như hoàn toàn quên mất mình đã làm gì, đi lên muốn khoác vai lão thư sinh.

“Ngươi ngốc này!”

Hứa Văn Tài dùng quạt lông chỉ vào hắn, mắng hai câu vì hận sắt không thành thép, nhưng cũng không tính toán nhiều, hắn không nói nhảm nữa, đi đến trước mặt bào trắng, cúi đầu bái:

“Thần Hứa Văn Tài, bái kiến đại nhân!”

“Ngươi rảnh rồi không có việc gì quý ta làm gì?”

Trần Tam Thạch kéo hắn dậy, sau đó nói: “Ngươi đến đúng lúc, nội dung chi tiết phía sau, để ngươi nói cho họ biết.”

“Được!”

“Xoạt ——”

Hứa Văn Tài trải một tấm bản đồ đầy dấu vẽ trước mặt mọi người:

“Các vị!

“Ngày mai chính là việc lớn quyết định sống chết của chúng ta!

“Chi tiết thế nào, đại nhân đã sớm âm thầm bàn bạc với ta, hãy nghe ta từ từ nói.

“Hiện nay trong phạm vi Lương Châu, tổng cộng có Hồng Trạch doanh, hai doanh của ta, cộng thêm ba doanh của Lữ tướng quân và Đại Kích doanh của tướng quân Phan Lạc, tổng cộng bảy doanh binh mã, hai bên bốn đối ba.

“Hơn nữa, ba doanh binh mã của Lữ tướng quân đều ở trong thành.

“Mà binh mã của ta, hiện tại đóng quân ở ngoài thành, sau khi động thủ, một khi chúng ta không thể trong thời gian ngắn hạ được Lương Châu thành, sẽ bị những Bắc Lương quân còn lại của U, Nhạn nhị châu bao vây.

“Thành Lương Châu cao và kiên cố, cho dù chúng ta nội ứng ngoại hợp, muốn lấy được bằng sấm sét, cũng rõ ràng là không thể.

“Vì vậy, đại nhân và ta quyết định.

“Trước ngoài sau trong.

“Trừ ba doanh binh mã chúng ta có thể lập tức khống chế ngoài Lương Châu, còn có Thanh Long doanh và Chu Tước doanh ở giao giới của U, Lương nhị châu, chỉ có điều bị ngăn cản ở ngoài cửa ải, trên thực tế ở dưới sự ‘giám sát’ của Thiên Sách doanh và Thiên Lang doanh.

“Đại nhân đã phái ‘Ngụy Huyền’, ‘Tổng Quế Chi’ hai vợ chồng, chạy suốt đêm, ẩn nấp trong Thanh Long Chu Tước hai doanh, sau khi ngày mai khởi sự, sẽ cùng binh mã của hai doanh Trần Tiêu, Bắc Phủ của ta trước sau giáp kích, bao vây họ.

“Sau đó Diệp Phượng Tu, Vinh Yến Thu, Đặng Phong ba vị tướng quân phối hợp với hai người Ngụy Huyền, trực tiếp chém giết chủ tướng đương nhiệm của Thiên Sách doanh, Thiên Lang doanh!

“Nhớ kỹ.

“Đến bước đường cùng, chỉ chém chủ tướng, không giết tướng sĩ, chỉ cần giết một nhóm võ tướng cao tầng, sau đó chiêu hàng một nhóm võ tướng trung tầng, Bắc Lương quân sẽ nhanh chóng bị chúng ta khống chế.

“Sau khi hoàn thành bước này.

“Bình mã hai doanh của chúng ta, sẽ trực tiếp biến thành gấp ba, đủ sáu doanh bình mã ở bên ngoài.

“Đến lúc đó sáu doanh bình mã trực tiếp vòng ra phía sau nam hạ, cắt đứt đường lương thực của Lương Châu thành, chặn các con đường tiếp viện, bao vây Lương Châu với Hồng Trạch doanh của đại nhân, rồi từ từ tính sau.”

Kế hoạch được tiết lộ.

Tất cả mọi người có mặt đều ghi nhớ trong lòng.

Hiện tại xem ra, phiền toái nhất vẫn là xử lý Lữ Tịch và ba doanh của hắn, bốn vạn năm nghìn bình mã như thế nào.

“Tên súc sinh này!”

Mông Quảng Tín tức giận đến nổi cổ to lên: “Hắn nếu cùng chúng ta động thủ, đâu còn nhiều phiền phức như vậy?!”

“Nếu không thì.....”

Trình Vị thử nói: “Ta lại đi tìm hắn, nghĩ cách khuyên nhủ? Dù sao cũng là đại sư huynh của chúng ta, chắc không đến mức hoàn toàn không nghĩ đến tình nghĩa đồng môn, mà cùng chúng ta dùng đao kiếm đối mặt, sống chết chiến đấu chứ?”

“Không thể!”

Uông Trục vội vàng ngăn cản nói: “Sự việc không kín thì sẽ lộ, lão đại vốn đã nghi ngờ chúng ta có mưu đồ, hôm nay người đi qua, hắn nhất định có thể đoán được không ổn, nói không chừng còn làm hỏng việc!”

“Hãy.....”

Trình Vị thở dài một tiếng: “Trụ cột công pháp của ta, vẫn là lão đại dạy đây.”

Nhắc đến chuyện này.

Bầu không khí trở nên trầm lắng.

Chữ “Đại” của “đại sư huynh”, cũng không phải gọi suông.

Dân gian có câu, gọi là “trưởng huynh như cha”, mặc dù đại sư huynh còn chưa đến mức như vậy, nhưng cũng tuyệt đối coi như là nửa sư phụ.

“Bốp!”

Mông Quảng Tín dậm một quyền xuống đất, đập nát thành bột: “Các người cần gì phải rụt rè? Hắn đầu tiên là làm ‘nô tài ba họ’, sau đó lại tu luyện tà pháp, đã sớm không còn là đại sư huynh của chúng ta, nếu hắn biết điều, không ngăn cản chúng ta thì thôi, nếu nhất định phải tìm không thoải mái.....”

“Phật môn còn có câu ‘Kim Cương nổi giận’, huống chi là hắn bất hiếu bất nghĩa trước, đến lúc đó, chúng ta cũng là thay sư phụ ‘thanh lý môn hộ’!”

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch đứng dậy: “Đêm nay mọi người đừng nghỉ ngơi nữa, vào vị trí, chuẩn bị bất cứ lúc nào, sau khi trời sáng ngày mai, lấy lửa làm hiệu, Lương Châu, khởi sự!”

Sắp xếp xong xuôi.

Mọi người rút khỏi núi sau, chuẩn bị cho việc lớn ngày mai.

Trần Tam Thạch thì rời khỏi núi sau, trở về Phù Phong Tạ.

Trần Độ Hà còn chưa ngủ.

Đứa trẻ này rõ ràng mới ba tuổi, nhưng tinh lực dồi dào, nói chuyện cũng lưu loát hơn những đứa trẻ cùng tuổi, chỉ là tính cách quá nghịch ngợm, cộng thêm thường xuyên ra lệnh cho người khác, đợi Lương Châu ổn định, cũng nên quản giáo cho tốt.

Dường như biết ngày mai có việc lớn xảy ra.

Cổ Tâm Lan và Tôn Li cũng không nghỉ ngơi, họ dưới ánh nến, làm việc thêu thùa, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ có một người thường lệ giúp thay bộ bào trắng mới, một người may bùa hộ mệnh có chất lượng không tốt lắm.

Gần đến giờ Dần, khi bầu trời vẫn còn tối.

Trần Tam Thạch tìm đến quản gia Ngô: “Xuất phát thôi.”

“Sớm vậy?”

Quản gia Ngô ngẩng đầu nhìn trời: “Thời gian dự định không phải giờ Mão sao?”

“Không, không mang theo đồ.”

Trần Tam Thạch dừng lại: “Chỉ đi người.”

“Được!”

Quản gia Ngô như có điều suy nghĩ gật đầu, nhanh chóng sắp xếp xuống.

Chương 865: Khởi binh (4)

Không lâu sau.

Từng chiếc xe ngựa nhẹ nhàng rời đi, tranh thủ trời chưa sáng, lặng lẽ rời khỏi Lương Châu.

Còn Trần Tam Thạch thì một mình, đến trước một phủ đệ trong thành.

Phủ Vu!

Trời chưa sáng, nhưng đã có gà trống gáy.

Thông qua cánh cửa khép hờ, có thể nhìn thấy trong sân có hai thiếu niên đã bắt đầu một ngày tu luyện.

“Sur phụ?”

Trần Tam Thạch đẩy cửa vào.

Vu Kế, Vu Liệt hai huynh đệ lập tức đón lên: “Sur phụ, người đến sớm như vậy có chuyện gì sao?”

“Đưa một thứ.”

Chiếc nhẫn trữ vật trong tay Trần Tam Thạch lóe lên linh quang, liền có một tấm biển lớn che vải xuất hiện bên cạnh.

“Đây là?”

Vu Kế từ từ vén lên.

Chỉ thấy trên đó, rõ ràng viết bốn chữ lớn mạ vàng “Trung liệt thượng tướng”.

“Cao gia không cho Vu tướng quân, ta đến cho.”

Trần Tam Thạch nói từng chữ từng câu, sau đó trầm giọng nói: “Treo lên đi, sau đó theo ta đi.”

Kinh thành nổi gió, thời gian đã đến!

.....

Đông Di thành.

Ngay sau khi triều đình ban thánh chỉ, lệnh Trần Tam Thạch về kinh, Hồng Trạch doanh đã rút khỏi trong thành, đóng quân ở Đông Di thành, một trong hai vệ thành của Lương Châu thành đợi lệnh.

Lúc này còn chưa đến giờ Mão, bầu trời vẫn còn xám xịt.

Trong ngoài thành, đều yên tĩnh.

Bào trắng ngựa trắng dẫn theo Uông Trục và hai đồ đệ, đến dưới cổng thành.

Vu Kế lớn tiếng hô: “Độc sư giá lâm, còn không mau mở cổng thành!”

“Độc sư?”

Hạ Tùng phụ trách trực đêm thò đầu ra, hơi ngạc nhiên nói: “Độc sư đến từ biệt chúng ta? Ta mở cửa ngay đây!”

“Uỳnh ——”

Cổng thành mở toang.

“Đêm qua sau tiệc rượu, mặt tướng còn tưởng rằng muốn gặp lại độc sư, phải đợi vài năm nữa, không ngờ nhanh như vậy.”

Hạ Tùng tự mình xuống đón, cung kính nói: “Không biết độc sư có gì phân phó?”

Trần Tam Thạch không để ý, chỉ cười ngựa đi về phía trước.

Hạ Tùng nhìn bào trắng mặt trầm như nước, không khỏi thắt chặt trái tim.

Hắn không đuổi hỏi trực tiếp, mà đi theo sát phía sau, nhìn bào trắng càng ngày càng gần trung quân đại tướng, thần sắc có hơi ngơ ngác, lại hơi mất mát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, như tự nói, giọng điệu trầm thấp nói:

“Độc sư đại nhân.

“Nói thật.

“Không lâu trước triều đình truyền đến mật lệnh, bảo ta và Sở tướng quân họ trông chừng Hồng Trạch doanh, cẩn thận đề phòng người, có tình huống gì kịp thời báo cáo.

“Lúc đó ta đã cảm thấy, đây không phải là thừa sao?

“Độc sư đại nhân vì triều đình đánh bao nhiêu trận thắng, lập bao nhiêu công lao, sao có thể có ý không thần phục? Nhất định là đám lão thần trong nội các nào hồ đồ, đoán bừa.

“Hơn nữa nói, độc sư đại nhân thật sự có ý tưởng gì, đâu phải chúng ta có thể ngăn được?

“Vừa lấy cổng thành lúc này mà nói, cho dù mật tướng không mở, người cũng có thể trực tiếp bay lên tường thành, hoặc dứt khoát trực tiếp đâm một quyền mở cổng thành, cho dù muốn ngăn cũng không có ai ngăn được.

“Vì vậy độc sư.....”

“Hạ Tùng.”

Trần Tam Thạch đột nhiên lên tiếng: “Người đi theo ta bao lâu rồi?”

“Ba năm.”

Hạ Tùng dường như nhớ rất rõ: “Ba năm trước, triều đình hạ chỉ, để chúng ta mang theo ba nghìn Huyền Giáp đến Đồng Nam phủ đợi người, sau đó là ba mươi tư phủ Lai Châu nhìn thấy gió thì đầu hàng, Lôi Đình Nham Thiên Lôi bổ Nam Từ,

ba nghìn quân phá tan mười vạn quân ở Hồ Lao, trên núi Tử Vi, đốc sư đại nhân lấy thân phạm hiểm hộ giá, sau đó lại dẫn chúng ta bắc phạt đại mạc, đánh cho man tử không có vương đình ở phía nam đại mạc, sau đó không lâu là trận chiến Quan Độ, đốc sư trước tiên tấn công thành, trận chém binh tiên, tuyệt cảnh phản kích, thu phục Mang Sơn.....”

Tùng cái từng cái, hấn kẻ rành rọt.

Nói đến phía sau, Hạ Tùng lại lấy mấy tấm bản đồ từ trong ngực ra: “Đốc sư người xem, mỗi lần hành quân đánh trận sắp xếp bố trí của người, ta đều đánh dấu vẽ lại.....”

“Tự mình giải quyết đi.”

Vô thức, đã đến trước trung quân đại tướng, Trần Tam Thạch không tiếp tục để hấn nói nữa, xoay người xuống ngựa, đi thẳng vào trong trướng, tìm lệnh của tướng quân Hồng Trạch doanh, ném vào tay Ưng Trục.

Từ giờ phút này.

Ưng Trục chính là chủ tướng tâm phúc của bào trắng, hấn giờ cao lệnh của tướng quân, giọng nói vang dội phá vỡ sự yên tĩnh:

“Hồng Trạch doanh tướng sĩ nghe lệnh, toàn quân chỉnh tề ra khỏi thành, chuẩn bị nghênh chiến!”

Đồ đệ Vu Liệt xông đến bên cạnh, gõ trống trận, như sấm sét vang dội.

“Thùng thùng thùng ——”

Hồng Trạch doanh dày dặn kinh nghiệm, trải qua bốn lần Hồng Trạch, trận chiến Hồ Lao, Phong Lang Cư Tu cho đến trận chiến Quan Độ, vốn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, gần như là trong nháy mắt trống trận vang lên đã bắt đầu hành động,

trong thời gian ngắn nhất mặc giáp chỉnh tề cầm lấy binh khí, trật tự đến diễn võ trường tập hợp.

Chứng kiến cảnh này, Hạ Tùng mặt xám như tro.

“Các người đang làm gì?!”

Tham tướng Tiêu Tranh thần sắc ngưng trọng đuổi theo.

Hiển nhiên mật lệnh của triều đình không chỉ một người nhận được, lập tức hiểu rõ có việc lớn xảy ra.

Hắn kéo cổ họng, lớn tiếng nói với thuộc hạ của mình: “Đều trở về cho ta, hiện tại Hồng Trạch doanh không nghe lệnh, chỉ nghe lệnh của binh bộ!”

Tuy nhiên, tuyệt đại đa số tướng sĩ của Hồng Trạch doanh chỉ do dự một lát, nhưng cuối cùng cũng không dừng lại, vẫn đi về phía diễn võ trường tập hợp.

“Ta nói chuyện với các người, các người không nghe thấy sao?!”

Tiêu Tranh gào thét, rút đao bên hông ra, muốn giết gà dọa khỉ.

“Chết đi ——”

Cũng đúng lúc này, Vương Lực, Từ Bân từ trái phải lao đến.

Tiêu Tranh vung đao ngăn cản, sau đó lộ ra vẻ sững sốt.

Hai người này không biết từ lúc nào, lại đột phá Thông Mạch!

Không đợi nghĩ thông nguyên nhân, đã rơi đầu.

“Tiêu Tranh!”

Chương 866: Khởi binh (5)

Mạnh Đình Tân thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, đây rõ ràng là cảnh cáo của triều đình ứng nghiệm, bào trắng muốn khởi binh mưu phản, hắn đang định rút đao, đầu vừa cúi xuống, cả thế giới rơi vào bóng tối.

Chu Đồng dùng búa đập nát đầu hắn.

“Độc sư!”

Du Quý Khả cầm đao dài, mắt giọng gào thét lên: “Vì sao mưu phản!”

Vương Lực, Phùng Dung và những người khác ủa lên, chém đầu hắn.

Đồng Vũ Lâm muốn chạy trốn, cũng bị đuổi theo chém chết.

Trong nháy mắt.

Những tướng lĩnh cao tầng cũ của Hồng Trạch doanh, chỉ còn lại hai người cuối cùng.

Phó tướng Sở Sĩ Hùng và tham tướng Hạ Tùng.

Sở Sĩ Hùng đêm qua uống hơi say, mơ mơ màng màng nghe thấy trống trận vang lên, bèn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề, cầm theo đao rộng bước chân hơi loạng choạng đi ra khỏi trướng, sau đó nhìn thấy một cảnh máu me, như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ.

Mà Hạ Tùng càng giống như bị người rút hết tinh khí thần, thần tình mờ mịt “bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, trong lòng có thứ gì đó cùng với cơ thể sụp đổ.

“Hạ Tùng!”

Phùng Dung ném một thanh kiếm sắc đến trước mặt hắn:
“Tự mình giải quyết đi!”

“Độc sư.”

Hạ Tùng ngẩng đầu, nhìn bào trắng đứng dưới bầu trời, không nhịn được hỏi: “Độc sư, vì sao?! Triều đình có gian thần muốn hại độc sư? Vì sao không tấu lên bệ hạ!”

Không có câu trả lời.

Tiệc rượu đêm qua, chính là cơ hội cuối cùng của họ.

“Hạ Tùng, đừng nói nhảm nữa.”

Từ Bản thúc giục nói: “Hiện tại bỏ tối theo sáng, đi theo đại nhân còn kịp, nếu không thì đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Ta Hạ Tùng là cô nhi, cha mẹ chết đói khi ba tuổi, là triều đình nuôi ta lớn, truyền ta võ nghệ, cho ta bổng lộc, để ta mặc bộ giáp này, sao ta có thể làm loạn thần tặc tử.....”

Hạ Tùng chậm rãi nhặt kiếm sắc lên, nhẹ nhàng đặt ở trước cổ, giọng nói dứt khoát hơi run rẩy: “Chỉ tiếc, không thể chết trên chiến trường.....”

Dứt lời.

Lưỡi kiếm cắt đứt cổ họng, đầu vô lực cúi xuống.

“Chỉ biết kinh thành có cô nhi, không biết cô nhi từ đâu đến.”

Trần Tam Thạch lâm bẩm nói: “Có từng nghĩ đến, cha mẹ ngươi vì sao chết đói?”

Không phải tất cả mọi người đều có thể giống như Đặng Phong đại triệt đại ngộ.

“Sở Sĩ Hùng, đến lượt ngươi!”

Uông Trục nheo mắt, nói với người cuối cùng: “Tự mình giải quyết đi!”

Cho đến lúc này.

Sở Sĩ Hùng mới như tỉnh mộng, rượu cũng hoàn toàn tỉnh rồi.

Hắn trợn mắt rống lên: “Trần Tam Thạch! Lão tử nhìn lắm người rồi, người đúng là loạn thần tặc tử! Ta sẽ không tự sát, vẫn là câu nói đó, chết, ta cũng là trung hồn của Đại Thịnh triều!”

“Vậy thành toàn cho người.”

Uông Trục không nói nhảm, chân khí cuộn cuộn dâng trào, gia trì trên đao dài, cho đến khi toàn bộ lưỡi đao như hóa thành Huyền Vũ, lấy thế sét đánh chém xuống.

Một hiệp định thắng bại, chém chết Sở Sĩ Hùng tại chỗ.

Đồng thời.

Tướng sĩ của Hồng Trạch doanh cũng đã tập hợp xong.

Những tướng sĩ này, khác với Sở Sĩ Hùng và những người khác được hưởng ân huệ của hoàng gia, cơ bản cũng đều là xuất thân bình thường, cái gọi là “triều đình” đối với họ mà nói, coi như là một khái niệm tương đối mơ hồ, so sánh thì, mỗi khi có chiến sự đều sẽ thân tiên chinh, ngay cả tấn công thành cũng phải tự mình tiên phong, vô số lần mang theo họ đặt mình vào chỗ chết rồi sống lại, bào trắng mới thực sự là thống lĩnh của họ, có thể nói là thực sự chỉ có “quân lệnh” trong mắt, không có thánh chỉ.

Hơn nữa triều đình phong thưởng bề ngoài, trên thực tế là gạt bỏ bào trắng, lời đồn vào kinh bị quản thúc, từ sau khi Phong Lang Cư Tu, lần đầu tiên hạ chỉ, đã lưu truyền trong Hồng Trạch doanh.

Mấy ngày gần đây, càng có tin đồn lan truyền về cuộc nổi loạn của ba phủ “Quan Độ”, mặc dù rất nhanh đã bị đè xuống, nhưng không có nghĩa là họ không nghe nói.

Mười lăm vạn tướng sĩ Tây Cảnh liều mạng ở phía trước, trong triều đình lại có người và tiên sư giao dịch, muốn đưa những người này vào chỗ chết!

Hiện tại còn muốn bào trắng vào kinh, chỉ sợ không chỉ là muốn quản thúc, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không bảo vệ được!

Có thể dung thứ được sao?!

Mấy tham tướng chết, chỉ sợ cũng là vì giúp triều đình ép buộc đại nhân của họ, không khác gì đâm sau lưng đồng đội, chết là đáng!

Trần Tam Thạch bước lên đài cao, nhìn xuống một vạn năm nghìn binh sĩ chinh tề.

Giữa họ không có quá nhiều lời nói, cũng không cần nói nhảm.

Sự ăn ý giữa họ là một trận chiến, một lần lại một lần xuất kỳ chế thắng mãi giữa ra, sự tin tưởng giữa họ là một lần lại một lần đặt mình vào chỗ chết rồi sống lại, giết ra ngoài trong núi thây biển máu.

Trên thế giới, sẽ không có ai so với họ, có thể phó thác tính mạng cho nhau, có thể không do dự tiến lên phía trước.

Trần Tam Thạch chậm rãi lên tiếng, không gào thét, nhưng âm thanh rơi xuống có thể nghe thấy: “Ra khỏi thành, xuất phát!”

“Thùng thùng thùng!”

Bốn chữ ngắn gọn, sau đó trống trận lại vang lên.

Một vạn năm nghìn tướng sĩ Hồng Trạch doanh, bắc xuất Đông Di!

.....

Gà vàng gáy sáng, bình minh ló dạng.

Mấy ngày gần đây.

Là giai đoạn cuối của thu canh, cũng là thời gian muộn nhất triều đình quy định trồng Linh Hòa.

Ngoài Lương Châu thành năm mươi dặm, có một ngàn mẫu ruộng tốt liên tiếp với nhau, ruộng của thành trong thành ngoài đều ở đây, vì vậy mỗi khi xuân canh thu hoạch, nơi này cũng sẽ rất náo nhiệt.

Trong ruộng, Linh Hòa chưa thu hoạch chín muồi như biển xanh, theo gió thu lay động gợn sóng.

Linh Hòa cũng là một năm hai vụ.

Sau khi thu hoạch lương thực, sẽ phải thu hoạch Linh Hòa, đồng thời trồng vụ thu.

Tề Đại Trụ dẫn theo dân làng Thanh Bình thôn từ khi trời chưa sáng đã đến, chuẩn bị nốt phần còn lại trong ruộng, vốn là triều đình để lại cho Linh Hòa, nhanh chóng trồng thành lúa mì đông hoặc lương thực khác.

Chương 867: Khởi binh (6)

Nửa thành không nhiều, nhưng cũng không ít.

Vừa vặn có thể để lại phần tiết kiệm quan trọng, xoa dịu một hơi lớn cho năm sau.

Từ sau khi Lương Châu tri phủ Ngô Hữu Đức lần trước, quan phủ không còn gây rắc rối nữa, có lẽ triều đình cuối cùng vẫn cảm thông dân tình, cho dân chúng xoa dịu thêm một hai năm.

Nhưng cũng đúng lúc này, khi nông phu vác nông cụ chuẩn bị làm việc.

Tiếng vó ngựa kinh hoàng lại vang lên, chạy thẳng đến ruộng lương lớn nhất, náo nhiệt nhất Lương Châu này.

Dẫn đầu chính là Lương Châu tri phủ Ngô Hữu Đức và tướng quân Phan Lạc, phía sau họ càng đi theo toàn bộ tướng sĩ của Đại Kích doanh, thậm chí xếp thành quân trận, khí thế cuồn cuộn, bụi mù mịt.

Trên đầu họ, còn có một tiên sư cưỡi kiếm đến, chính là Khúc Nguyên Tượng.

Linh Hòa của Đại Thịnh triều.

Là nộp cho Thăng Vân tông của họ.

Mà hắn vừa khéo cũng phụ trách thu thuế Linh Hòa năm nay.

Vì vậy.

Ngô Hữu Đức hôm nay dứt khoát mời tiên sư đến giúp.

“Lũ dân gian xảo quyệt!”

Ngô Hữu Đức ngồi trên lưng ngựa, dùng tay chỉ vào mũi nông phu, quát lớn: “Hôm nay, Linh Hòa các ngươi trông hay không trông!”

Bách tính trong ruộng đồng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy áo giáp trên người những người này, binh khí trong tay họ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi, muốn rút lui.

Cho đến khi Tề Đại Trụ dẫn đầu hô vang: “Năm nay mặc kệ các ngươi nói gì, chúng ta cũng không trông! Nếu các ngươi lại ép buộc chúng ta, chúng ta sẽ phá hủy toàn bộ Linh Hòa chín muôi!”

“Nói đúng lắm, lại trông tiếp, chúng ta cũng chết đói!”

“Chết cũng không trông!”

“Triều đình cho chúng ta một công đạo!”

“.....”

Họ cùng nhau hô vang, nối tiếp nhau.

“Được rồi, xem ra các ngươi là dân gian xảo quyết của Đông Thắng Thần Châu, xảo quyết đến lợi hại, còn không nhìn rõ giá trị của mình!”

Trên không.

Khúc Nguyên Tượng đặt bình rượu xuống, mặt mũi dữ tợn nói: “Không có chúng ta tiên nhân! Các ngươi những người phạm tặc này, sớm đã bị yêu tộc, ma tộc coi như chó lợn giết hết rồi!

“Bảo các ngươi trông chút Linh Hòa cũng không bằng lòng!

“Các ngươi còn có lương tâm không?!”

“Được rồi, được rồi!

“Đã các ngươi không bằng lòng trông Linh Hòa, vậy thì đừng trông gì hết!”

Hắn vừa nói vừa từ trên trời giáng xuống, phi kiếm ở trước người kêu ong ong, liên tục không ngừng rót pháp lực vào trong đó, cho đến khi linh quang bùng phát, đột nhiên chém xuống.

Kiếm khí quét ngang.

Trực tiếp phá hủy ruộng của một thôn phụ, phá hủy sạch sẽ lương thực nàng mới trông không lâu.

“Tạo nghiệt, tạo nghiệt à!”

Thôn phụ cùng với ông chồng già của nàng quỳ xuống ruộng gào khóc.

Một kiếm này chém xuống, dường như chỉ là cày ruộng, nhưng thực tế không khác gì giết người!

“Đều nhìn thấy chưa?!”

Lương Châu tri phủ Ngô Hữu Đức phối hợp nói: “Tiên sư tức giận rồi, nhưng tiên sư nhân từ, đều không thấy máu, mọi người vẫn ngoan ngoãn làm việc đi, trông Linh Hòa xuống, các ngươi có thể sống yên ổn, bản quan cũng có thể báo cáo với triều đình!”

“Chó má, ta liều mạng với ngươi!”

Tề Đại Trụ không nhịn được nữa, vung cuốc lên muốn liều mạng.

“Hương thân!”

“Liều mạng với họ!”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, những nông phu sớm đã ở bên bờ vực sụp đổ, đều cầm đồ đạc xông lên.

“Hừ.”

Tri phủ Ngô Hữu Đức dường như đã đoán trước được cảnh này, hần khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Đây gọi là gì? Đây gọi là núi sâu nước độc sinh ra dân gian xảo quyệt! Phan tướng quân, giáo dục họ thật tốt đi.”

“Động thủ.”

Phan Lạc sừng sững bắt động, chỉ vẫy tay.

Lập tức.

Có mấy trăm tướng sĩ rời khỏi quân trận, họ cũng không cầm binh khí, mà cầm roi dài.

Nhưng dù vậy, nông dân cũng không phải đối thủ của giáp sĩ thường xuyên luyện võ, rất nhanh đã bị đánh ngã xuống đất, da tróc thịt bong.

Đồng thời.

Lại có một nhóm người ra khỏi hàng, bắt đầu cầm đại kích cày ruộng, phá hủy sạch sẽ từng mảnh, từng mảnh, lương thực đã trồng xuống.

“Các người mất hết nhân tính!”

“Chó lợn không bằng!”

“.....”

Tề Đại Trụ và những người khác máu me đầy người, chỉ có thể vừa chịu đòn roi, vừa tận mắt nhìn thấy lương thực mình trồng xuống bị phá hủy, năm sau sắp tới sẽ mất trắng.

“Lũ dân gian xảo quyệt, đều nghe bản quan cho rõ!”

Ngô Hữu Đức ngồi trên lưng ngựa, dùng roi ngựa chỉ vào mọi người: “Tất cả những người không phối hợp trồng Linh Hòa, đều bị lưu đày, ruộng đất thuộc về quan phủ, tất cả đều trồng thành Linh Hòa!”

Hôm nay!

Họ không giết người!

Chính là muốn dùng cách này, để mọi người sợ hãi.

Ngoan ngoãn phối hợp, chỉ là nửa thành Linh Hòa, nếu không phối hợp, chính là mất hết tất cả ruộng đất.

“A!”

Tướng sĩ của Đại Kích doanh, vừa phá hủy những cây lương thực đã sớm trồng, vừa như roi đánh trâu bò mà đánh roi vào bách tính phản kháng.

“Được rồi! Đánh thật mạnh, đánh ra sự giác ngộ của tiện dân!”

Khúc Nguyên Tượng nhìn thấy đầy đất là tiếng gào khóc, từ từ uống rượu, chỉ cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Đột nhiên.

Một tiếng ngựa hí như rồng gầm vang lên.

“Tất cả dừng tay cho ta!”

Trần Tam Thạch ghìm ngựa dừng lại.

Bên cạnh hắn còn có Vu Kê, Vu Liệt hai huynh đệ, một người cầm đao dài, một người cầm trường thương, sau khi xuống ngựa xông vào ruộng.

“Độc sư bảo các ngươi dừng tay!”

“Tất cả dừng tay cho ta!”

“.....”

Lâu sau, trên cánh đồng mới yên tĩnh lại.

“Họ Trần!”

Khúc Nguyên Tượng lập tức quát lớn: “Ở đây có việc gì với ngươi?!”

Bào trắng hoàn toàn phớt lờ hẳn, chỉ ngồi trên ngựa trắng dưới ánh mặt trời, nhìn sự hỗn loạn trong ruộng, vẻ mặt không biểu cảm lên tiếng: “Ngô Hữu Đức, ta đã nói, người không còn là tri phủ Lương Châu nữa. Phan Lạc, ta cũng đã nói với người, chuyện ở ruộng không cho phép người nhúng tay vào.”

“Hóa ra là Trần đốc sư giá lâm.”

Ngô Hữu Đức cười nhỉnh nọt nói: “Chậc ~ nhưng hạ quan nhớ, đốc sư đại nhân hôm nay nên phụng chỉ rời khỏi kinh thành vào kinh mới đúng, sao lại có thời gian chạy đến đây?”

“Trả lời câu hỏi của ta.”

Trần Tam Thạch lặp lại.

“Àm ăm ăm!”

Đồng thời, mặt đất bắt đầu rung chuyển, như rùng đất lật mình, càng có một trận bão cát từ phía sau cuốn tới, trong cơn bão cát, là kỵ binh Huyền Giáp như thủy triều, uy nghiêm ngập trời, sát khí ngút trời.

Chỉ là vừa tiếp xúc.

Đã hoàn toàn đè bẹp Đại Kích doanh rõ ràng là trọng giáp kỵ binh từ trên khí thế, thậm chí ngay cả chiến mã dưới thân họ, cũng hơi hoảng sợ không yên.

“Ai điều binh?!”

Đại Kích doanh chủ tướng Phan Lạc thần sắc nghiêm lại: “Ai điều binh?! Sở Sĩ Hùng đâu?! Hứa Văn Tài đâu?!”

Rõ ràng năm ngày trước.

Hồng Trạch doanh đã không còn do bào trắng quản lý mới đúng!

“Trần, Trần đốc sư, đây là có ý gì?!”

Ngô Hữu Đức càng nói chuyện hơi lấp bắp: “Thu canh sắp kết thúc, nếu không trồng Linh Hòa sẽ không kịp, hạ quan làm việc này cũng là bất đắc dĩ, cùng triều làm quan, đốc sư nên hiểu mới đúng, sao lại điều binh khiển tướng như vậy? Hơn nữa đốc sư đại nhân điều binh như vậy, chỉ sợ không phù hợp với quy tắc nhỉ?!”

“Ngô Hữu Đức!”

Giọng điệu của Trần Tam Thạch bình tĩnh đến đáng sợ: “Đánh roi giết người vô tội, giẫm đạp ruộng tốt, ức hiếp bách tính, theo luật, nên xét xử rồi chém đầu, bắt lại.”

Lập tức.

Liền có hai tướng sĩ của Hồng Trạch doanh đi bắt người.

Thị vệ bên cạnh tri phủ vừa mới rút đao, đã bị Phùng Dung chém đầu: “Người chống lệnh, giết không tha!”

“Trần Tam Thạch!”

Ngô Hữu Đức bị kéo từ trên ngựa xuống đất, hắn nhìn thấy nhận thua cũng không có tác dụng, dứt khoát xé rách mặt gào thét lên: “Ngươi một đốc sư hữu danh vô thực, ở đây giả vờ thanh cao gì? Linh Hòa là mệnh lệnh của triều đình, ngươi bắt ta lại, chẳng lẽ không trồng sao?!”

Hắn dừng lại, trong giọng điệu mang theo khinh thường: “Ngươi lại có tư cách gì can thiệp? Thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản?!”

“Còn thật sự để ngươi nói đúng rồi.”

Dưới ánh mắt kinh hãi của tri phủ, Trần Tam Thạch chậm rãi đi đến giữa ruộng, tiện tay nhổ một bó Linh Hòa lên, chậm rãi giơ qua đầu: “Từ nay về sau, ta muốn trong ruộng Lương Châu, không còn nhìn thấy một ngọn cỏ độc nào nữa!”

“Àm!”

Dưới ánh mắt của mọi người.

Nắm đấm của hắn đột nhiên bốc lên ngọn lửa, đốt Linh Hòa thành tro, bay theo gió thu, cho đến khi hoàn toàn chìm vào thế gian này.

Từ giờ khắc này.

Giọng nói của Trần Tam Thạch như từ chín tầng mây rơi xuống, lại như tiếng chuông lớn, vang vọng đất trời, bao phủ từng góc của Lương Châu, chấn động đến mức tai đau nhức, như sấm sét gội rửa!

“Truyền lệnh của ta!”

“Nhỏ sạch tất cả Linh Hòa trong ruộng của bách tính Lương Châu, đốt thành tro!”

“Trên có trời xanh bất nhân, tiên nhân không từ bi!”

“Dưới có triều đình hôn ám, gian thần cầm quyền!”

“Hôm nay!”

“Ta Trần Tam Thạch sẽ tru tiên, trừ gian!”

“Khởi binh, dựng nghĩa!”

Tru tiên, trừ gian, khởi binh, dựng nghĩa!

Bốn từ cuối cùng, vang vọng trong thiên địa, âm vang quanh quần, thật lâu không tiêu tan, cho đến khi khắc sâu vào trong đầu mỗi người.

Cuối thu, Bắc Cảnh Lương Châu.

Đốt Linh Hòa, bào trắng dựng nghĩa!

Chương 868: Thiên hạ đại loạn (1)

Tru Tiên, trừ gian, khởi binh, cử nghĩa!

Âm vang như sấm sét, thức tỉnh thần hồn.

Nhưng từng câu từng chữ lọt vào tai của Phan Lạc, đều hóa thành hai chữ — Tạo phản!

“Trần Tam Thạch, ngươi dám?!”

Đại kích doanh chủ tướng Phan Lạc quát lớn: “Ngươi mới hơn hai mươi tuổi, đã là đốc sư, quốc công, đại học sĩ nội các, triều đình đối với ngươi ân trọng như núi, ngươi có dã tâm lang sói gì, lại còn không thỏa mãn... A!”

“Âm ——”

Lời còn chưa dứt.

Uông Trục đã ra tay, Huyền Vũ chân khí tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, hóa thành Huyền Vũ trần áp, trực tiếp chém hấn cùng ngựa thành hai nửa, máu bắn tung tóe tại chỗ!

Lại có Phùng Dung, Từ Bân và những người khác ra tay, đem đại kích doanh quân sĩ vừa rồi quất roi vào dân chúng, giẫm đạp ruộng đồng, toàn bộ chém giết, máu tươi nhuộm đỏ ruộng lúa.

“Dừng tay!”

“Họ Trần kia!”

“Tiên sư gia gia bảo ngươi dừng tay!”

Khúc Nguyên Tượng vẫn luôn lớn tiếng la hét, chỉ là không ai để ý, hắn trực tiếp tề ra phi kiếm, pháp lực dâng trào, muốn chém một kiếm trước rồi nói sau, cho đến khi bạch bào luôn quay lưng về phía hắn đột nhiên nghiêng mặt nhìn lại, trong con ngươi sâu thẳm không có bất kỳ cảm xúc nào, bình tĩnh đến khó tả, giống hết như...

Ánh mắt nhìn Linh Hà trước đó, như đúc.

Khúc Nguyên Tượng rung mình, đột nhiên nhớ ra bạch bào đã là chân lực cảnh giới, lúc trước ở Ổ Thành càng liên tiếp chém giết Tấu Hồ, Hàn Tương hai người, mình đâu còn là đối thủ?!

Động tác thi pháp cứng ngắt dừng lại, xoay người muốn ngự không chạy trốn khỏi nơi này.

Đáng tiếc đã quá muộn.

Không ai nhìn thấy bạch bào ra tay khi nào, ra tay như thế nào, chỉ thấy một con rồng lửa bay vọt lên, sau đó tiên sư Khúc Nguyên Tượng đeo bầu rượu bên hông cùng phi kiếm rơi thẳng từ trên không xuống, ngực để lại một cái lỗ đen nhánh, chết ngay lập tức.

Tiên nhân, cũng sẽ chết!

Đây là dân chúng Lương Châu, lần đầu tiên nhìn thấy, tiên nhân chết!

Bạch bào sát tiên nhân, như giết gà mổ chó!

Chỉ trong vài nhịp thở, tri phủ bị bắt, trấn doanh chủ tướng bị chém giết, ngay cả tiên sư cũng chết tại chỗ, các tướng sĩ đại kích doanh đều đứng ngây ra tại chỗ, rơi vào trận trận hoảng loạn, không biết phải làm sao.

“Các huynh đệ đại kích doanh nghe đây!”

Uông Trục giờ cao mặc áo, đứng trước bạch bào hét lớn: “Độc sư vì giang sơn xã tắc, lập công lao to lớn vô số! Đặc biệt là các người càng nên rõ ràng, lúc trước Lương Châu huyết tể đại trận, nếu không phải Trần độc sư, dẫn dắt các huynh đệ Hồng Trạch doanh trong băng tuyết cực hàn vạn dặm tập kích, dùng máu thịt liều mạng đánh đến Lang Cư Tu Sơn hủy bỏ trận nhãn, các người e rằng đã hóa thành một vũng máu, các người, còn nhớ không?!”

“Ta, chúng ta nhớ.”

“Nhớ.”

“Tự nhiên không dám quên.”

“.....”

Ngày đó.

Huyết vụ từ trên trời giáng xuống.

Những người bọn họ chỉ có thể tụ tập ở bên ngoài La Thiên sơn mạch, đợi chờ cái gọi là “một đường sinh cơ” mở ra, kết quả trời sụp đất lún, huyết vụ mịt mờ, tất cả mọi người bị đè đến không ngẩng đầu lên được.

Là bạch bào ở xa vạn dặm gạt bỏ mây mù, để Lương Châu thấy lại ánh sáng, lưu lại cho bọn họ một mạng.

Ân tình này.

Bọn họ tự nhiên không dám quên.

“Độc sư đại nhân, vì Lương Châu, vì giang sơn xã tắc, có thể nói là đặt sinh tử ra ngoài, không lâu trước đây Tây chinh Quan Độ, càng nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh! Chỉ kém một ngày, chỉ kém một ngày lương thảo sẽ cạn kiệt!

“Dù vậy, chúng ta cũng đang kiên trì khổ sở, cho đến khi lửa thiêu Ô Thành, đại phá địch quân!”

Âm thanh vang dội của Uông Trục tiếp tục vang lên: “Nhưng khi chúng ta ở tiền tuyến vì giang sơn xã tắc, vì đại thịnh triều đình bán mạng, trên triều đình, có gian nịnh làm loạn, cắt đứt đường lui của chúng ta, cắt đứt lương thảo của chúng ta, muốn đem mười lăm vạn huynh đệ của chúng ta, sống sờ sờ hãm hại ở Quan Độ!

“Hiện tại sự tình bại lộ!

“Gian nịnh triều đình, muốn nhân cơ hội lừa độc sư đại nhân vào kinh, lại thực hiện chuyện hãm hại mưu sát, chúng ta có thể đồng ý không?!”

Vài ngày trước.

Dưới sự sắp xếp của Phượng Sồ Phòng Thanh Vân, về “Vân Châu” và “Quan Độ” chân tướng, liền lấy hình thức “mảnh giấy” lan truyền ra, mặc dù rất nhanh đã bị thanh lý sạch sẽ, nhưng chung quy giấy không gói được lửa.

Cộng thêm lời đồn “Nghiem đảng” vốn không phải một hai ngày, càng dễ dàng khiến người ta tin phục.

Dân chúng phản nộ, quân sĩ càng tức giận không thể kìm nén.

Đặc biệt là các tướng sĩ.

Cũng là binh sĩ biên quan, ai lại nguyện ý khi mình ở tiền tuyến liều mạng giết địch, có người đâm sau lưng mình chứ?!

Đơn giản là.....

Nghĩ đến khiến sống lưng lạnh toát!

Lạnh thấu tim đến cực hạn, chính là vô tận lửa giận.

“Không đồng ý!”

Các tướng sĩ đại kích doanh đồng thanh hô lớn.

“Tốt!”

Mặt đao của Uông Trục dưới ánh bình minh sáng lấp lánh, tiếng hét hùng hồn: “Đã như vậy, Trần độc sư muốn vì dân trừ hại, thanh quân chi trặc, các người nếu nguyện ý đi theo, thì vẫn là huynh đệ mình! Nhưng nếu muốn giúp kẻ xấu, ngoan cố chống cự, thì sẽ có kết cục giống như Phan Lạc, Khúc Nguyên Tượng.

“Ta chỉ đếm đến ba!

“Ba!

“Hai.....”

“Ào ào ào ——”

Không đợi đếm ngược kết thúc, các tướng sĩ đại kích doanh liền đồng loạt quỳ xuống đất, đồng thanh hô lớn.

“Chúng ta!”

“Nguyện thề chết đi theo Trần độc sư!”

“.....”

Một doanh biến thành hai doanh.

Trần Tam Thạch vốn đã danh chấn thiên hạ, lại có chức độc sư, là thống soái danh chính ngôn thuận của Bắc Lương.

Cộng thêm Vân Châu, Quan Độ hai chuyện này, làm cho người người oán giận, chỉ cần có thể giết chết các võ tướng không phục, thu thập binh mã dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh.

Các tướng sĩ Hồng Trạch doanh, đại kích doanh cùng nhau động thủ, đem Linh Hà trên ruộng đồng bên ngoài Lương Châu thành toàn bộ nhổ tận gốc, sau đó toàn bộ dùng làm củi đốt, mang lên Trường Thành đốt cháy.

Chương 869: Thiên hạ đại loạn (2)

Chớp mắt.

Khói đen cuộn cuộn.

Tám trăm dặm lửa báo động, càn quét bầu trời Bắc Cảnh.

Sau đó.

Lấy thủ cấp của tri phủ Lương Châu Ngô Hữu Đức tế cờ.

Một trận khởi nghĩa mênh mông cuộn cuộn, chính thức bắt đầu.

Từ khi bạch bào rời khỏi Lương Châu thành, đến khi tiến vào Đông Di thành đoạt lấy binh quyền của Hồng Trạch doanh, lại đến khi thiêu đốt Linh Hà khởi binh khởi nghĩa, nhìn như trình tự phức tạp, kỳ thật là lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hoàn thành, tổng cộng không đến một canh giờ.

Vừa mới.....

Giờ Mão!

Bầu trời phía đông sáng lên, sao rút lui, trăng sáng biến mất, dưới núi, mặt trời đỏ chuẩn bị lộ dạng.

Giám quân thái giám Hầu Bảo mời đến tiên sư Vương Tuấn, dẫn theo một đội nhân mã đến phủ đốc sự, theo ước định ban đầu, nửa canh giờ nữa, chính là thời gian phủ đốc sự cả nhà dọn đi rời khỏi Lương Châu.

“Nhiệm vụ của chúng ta cuối cùng cũng hoàn thành.”

Hầu Bảo tâm trạng không tệ.

Lúc đầu hấn nhận được thánh chỉ, trong lòng đã thấp thỏm mấy ngày.

Vạn nhất Trần độc sư không phối hợp, sống chết cũng không nguyện ý vào kinh, hấn chỉ sợ là cũng sẽ bị liên lụy.

May mắn, mọi việc thuận lợi.

Từ khi tiếp thánh chỉ đến khi chủ động rời khỏi quân ngũ, bạch bào không biểu hiện ra một chút ý tứ phản kháng nào, mấy ngày nay phái người đến quan sát cũng báo cáo nói, phủ độc sư vẫn luôn dọn đồ, lớn nhỏ các loại xe ngựa có hơn mười chiếc.

Đây không phải!

Phân tâm giữa chừng.

Hầu Bảo đã đến trước phủ độc sư, tận mắt nhìn thấy trên đường phố trước cửa xếp thành hàng từng chiếc xe ngựa, hiển nhiên đã chuẩn bị xong xuôi.

“Độc sư đại nhân, người ta quen biết một hồi, ta cố ý đến tiễn.”

Hấn nói, nhìn vào bên trong phủ độc sư đang mở rộng cửa, lập tức như bị sét đánh.

Chỉ thấy bên trong phủ đệ rộng lớn, trong sân chất đống đầy đồ dùng hàng ngày, thậm chí còn có cả vàng bạc găm vóc, chỉ là không thấy bóng người, một trận gió thu thổi qua, càng lộ ra vẻ hoang vắng tĩnh lặng.

Vương Tuấn đạp phi kiếm, bay qua bay lại trên phủ độc sư hai vòng, rất nhanh đã đưa ra kết luận: “Không có một bóng người.”

“Đi trước rồi? Không đúng, sao không mang theo đồ? Hơn nữa nên đợi Lữ tướng quân đến hộ tống mới đúng!”

Giám quân thái giám Hầu Bảo càng nghĩ càng thấy không ổn.

Hắn đang muốn quay về tìm người hỏi thăm tình hình.

“Đại sự không tốt, đại sự không tốt!”

Có một kỵ binh vội vàng chạy đến, ghìim ngựa sau đó trực tiếp từ trên lưng ngựa ngã xuống, kết kết bát bát nói năng lộn xộn: “Trần, Thạch, hắn tạo phản rồi, tạo phản rồi!”

“Tạo phản?”

Nghe vậy, Hầu Bảo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào xuống đất, may mắn có thị vệ bên cạnh đỡ kịp, hắn nắm lấy ngón tay run rẩy, lớn tiếng nói: “Mau, mau đi thông báo cho Lữ tướng quân! Vương tiên sư, người, người cũng mau đi xem, tiên sư? Người đây là muốn đi đâu?!”

Lúc này hắn mới nhìn thấy.

Vương Tuấn đã sớm ngự kiếm bay lên trời: “Trần Tam Thạch kia võ đạo đột phá chân lực, ngay cả Hàn Tương cũng giết được, ta đi có tác dụng gì? Tự người nghĩ cách đi, ta đi giúp các người truyền tin.”

Lời vừa dứt.

Hắn bấm kiếm quyết, tăng tốc độ rời khỏi Lương Châu thành.

Quan Độ chi chiến, chín phần chết một phần sống, vất vả lắm mới lấy được tổ mạch, có được danh ngạch đan dược Trúc Cơ, kế tiếp chỉ cần lặng lẽ đợi đan dược Trúc Cơ phân phát đến tay, thì có xác suất rất lớn Trúc Cơ thành công, làm sao có thể ở lại lúc này để chịu chết?

Tu sĩ chúng ta, khi không thể không liều mạng thì không thể lùi bước, nhưng bình thường, cũng tuyệt đối không thể tùy tiện mạo hiểm.

Về phần Khúc Nguyên Tượng.....

Nghe nói sáng sớm hôm nay đi tham gia chuyện Linh Hà, nhìn lửa báo động ngoài thành bốc lên tận trời, chỉ sợ mười phần đã chết.

Tên ngu ngốc này, đã sớm nhắc nhở hắn không nên trêu chọc bạch bào.

Tự mình tìm chết, ai cũng không ngăn được.

Tốc độ ngự kiếm đột nhiên tăng nhanh, Vương Tuấn rất nhanh biến mất ở cuối chân trời.

.....

Uy Vũ Hầu phủ.

Trong sân.

Lữ Tịch ngồi xếp bằng.

Trước mặt hắn, đặt một cái lư hương.

Khói hương màu tím như sương mù dày đặc, từ trong không ngừng cuộn trào ra, nâng toàn bộ cơ thể hắn lên không trung, huyền khí lượn lờ, giống như những con rắn dây leo màu tím, từ bảy khiêu của hắn chui vào trong cơ thể.

“Đại sư huynh!”

“Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn hoảng sợ chạy vào: “Sư đệ hắn điên rồi!”

“Ông ——”

Hương lô đột nhiên bình tĩnh, khí tím tiêu tan, tất cả đột nhiên dừng lại, Lữ Tịch chậm rãi rơi xuống đất, mở mắt ra: “Lão tam, từ từ nói.”

“Sáng sớm hôm nay.....”

Nhiếp Viễn cố gắng bình tĩnh cảm xúc: “Tiểu sư đệ hẩn sớm đưa tất cả người nhà ra khỏi thành, chạy đến Đông Di thành giết chết Sở Sĩ Hùng, Hạ Tông bọn họ, đoạt lấy binh quyền của Hồng Trạch doanh, sau đó lại chạy đến ngoài thành chém giết Phan Lạc, đem toàn bộ Linh Hà trong ruộng nhỏ tận gốc, dùng Linh Hà đốt cháy tám trăm dặm lửa báo động, tuyên bố muốn khởi nghĩa!”

“.....”

Lữ Tịch nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới mở ra, có trật tự mà sắp xếp: “Thông báo triều đình, cùng các doanh binh mã đóng ở ngoài thành, nhất định phải vây chặt bọn họ cho ta.”

Tuy nhiên.

Không lâu sau Nhiếp Viễn lại chạy đến: “Hứa, Hứa Văn Tài là người của sư đệ! Hẩn tối hôm qua đã điều động binh mã, chạy thẳng đến hướng giao giới Lương, U.”

“.....”

.....

Trần Tiêu doanh, Bắc Phủ doanh.

Là hai doanh dưới trướng của tiên sinh Ngọa Long Hứa Văn Tài, do hẩn và Võ Thánh Phạm Hải Lăng cùng thống lĩnh.

Quân đội phía trước đang gấp rút lên đường.

Hứa Văn Tài thì cùng Phạm Hải Lăng ở trong đại trướng.

“Phạm tướng quân.”

Hứa Văn Tài vượt chòm râu dê dưới cằm, từ từ nói: “Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Chương 870: Thiên hạ đại loạn (3)

“Rõ ràng rồi!”

Phạm Hải Lăng gật đầu thật mạnh.

“Người có biết, chúng ta sắp làm gì không?”

“Biết.”

“Người thực sự nguyện ý?”

“Đương nhiên, từ nay về sau, mạng này của ta Phạm Hải Lăng chính là của Trần độc sư, hấn bảo ta đi hướng đông, tuyệt đối không đi hướng tây!”

“Không ngờ, Phạm tướng quân vẫn là người sáng khoái, đến, người ta cùng uống một ly, từ nay về sau, chính là đồng đội sống chết!”

“Đúng vậy đúng vậy, cạn ly!”

Phạm Hải Lăng uống cạn rượu trong chén, nặng nề đặt xuống sau đó, lén liếc nhìn Đặng Phong, Diệp Phượng Tu hai người đứng phía sau như hổ rình mồi, một người cầm thanh long yển nguyệt đao, một người cầm phượng minh vô cực kiếm.

Hấn không nguyện ý cũng không được.....

“Lão Hứa.”

Phạm Hải Lăng đập một cái vào ngực: “Chờ lát nữa để ta đi tiên phong, ta quen thuộc với chủ tướng của Thiên Lang

doanh là Quản Hân, trong hai mươi hiệp, nhất định sẽ chém hẳn rơi xuống ngựa, dâng cho Trần độc sư.”

Đã đầu hàng vì giữ mạng, tự nhiên cũng phải nộp lễ ra mắt.

“Tốt!”

Hứa Văn Tài vung quạt lông: “Vậy thì, nhờ cậy Phạm tướng quân rồi.”

.....

Bàn Sơn Pha.

Nơi này là chỗ giao giới Lương, U.

Sau khi Quan Độ kết thúc, tổng cộng có bốn doanh binh mã đóng quân ở nơi này.

Phân biệt là Chu Tước, Thanh Long, Thiên Lang, Phi Hùng.

Chu Tước, Thanh Long hai doanh, chủ tướng không ở, ở vào trạng thái rắn mắt đầu, tạm thời an trí ở gần đại hạp cốc Bàn Sơn Pha, ngay cả các tham tướng trong đó cũng có điều điều động, toàn bộ đổi thành một nhóm người.

Thiên Lang, Phi Hùng hai doanh, thì đóng quân ở trong đại trại, cảnh giác tình hình trong Lương Châu, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuất phát tiến quân.

“Có quân lệnh!”

Sáng sớm.

Bên ngoài đại trại, đột nhiên có một kỵ binh đến.

“Phạm tướng quân?”

Các tướng sĩ trên tháp canh nhận ra người đến, hỏi: “Phạm tướng quân có chuyện gì?!”

“Lệnh khẩn cấp của Lương Châu!”

Phạm Hải Lăng hét lớn: “Mau bảo tướng quân Quản Hân của các người ra ngoài!”

“Phạm tướng quân chờ một lát!”

Các tướng sĩ đi thông báo.

Không lâu sau, trấn doanh chủ tướng của Thiên Lang doanh là Quản Hân cưỡi ngựa đi ra nghênh đón: “Lão Phạm, Lương Châu xảy ra chuyện gì rồi?!”

“Trần Tam Thạch tạo phản!”

Phạm Hải Lăng nghiêm mặt nói: “Người mau lại đây, Hứa đại nhân có mật lệnh!”

“Hắn thật sự muốn tạo phản?!”

Quản Hân vừa mới đến gần.

Phạm Hải Lăng đột nhiên bạo phát đánh lén, Quản Hân vội vàng vung đao ngăn cản, hai người chiến đấu với nhau.

“Phạm Hải Lăng, người phát điên rồi?!”

Bên tai hắn vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm, chợt hiểu ra nói: “Người cũng đi theo Trần Tam Thạch tạo phản?!”

Trần Tiêu doanh, Bắc Phủ doanh chạy đến, một mặt vây công Quản Hân, một mặt tấn công vào đại trại.

Các tướng sĩ Thiên Lang doanh, Phi Hùng doanh trong đại trại đối với biến cố đột ngột, căn bản là không có bất kỳ phòng bị nào, nhất thời hoảng loạn không thôi, không biết phải làm sao.

“Các huynh đệ, xông lên!”

Đặng Phong cưỡi ngựa thanh thông, cùng Diệp Phượng Tu, Vinh Diễm Thu ba Võ Thánh liên thủ, trực tiếp đánh vào cửa lớn của đại trại.

“Đừng hoảng loạn!”

Phi Hùng doanh chủ tướng Cố Vĩnh Châu nghe tiếng chạy đến, ý đồ trong hỗn loạn xoay chuyển tình thế, dốc hết sức lực điều động quân đội tiến hành kháng cự.

Tuy nhiên.....

Tin dữ rất nhanh lại truyền đến.

“Tướng quân!”

“Đại sự không tốt rồi!”

“Thanh Long doanh và Chu Tước doanh đánh tới rồi!”

Như vậy, chính là trước sau giáp kích.

“Sao có thể?!”

Cố Vĩnh Châu trợn mắt nói: “Vinh Diễm Thu và Diệp Phượng Tu đều ở phía trước, ai dẫn dắt bọn họ?!”

“Không biết a! Một Võ Thánh lão niên cầm đao, một phu nhân trẻ tuổi cầm gậy, còn có tham tướng vừa mới bị bãi bỏ cũng đều trở về, căn bản là không thể ngăn cản!”

“.....”

“Ầm ầm ——”

Một tiếng nổ vang.

Đại trại bị phá.

Chủ tướng Thiên Lang doanh Quản Hân, cũng đã sớm bị Phạm Hải Lăng chém rơi xuống ngựa.

Đặng Phong cùng năm Võ Thánh hợp lại, như chỗ không người, trực tiếp vây quanh Cố Vĩnh Châu, trước có truy binh, sau không có đường lui, rơi vào tuyệt cảnh.

“Lão Cố!”

Phạm Hải Lăng nhắc nhở nói: “Mau mau đầu hàng, trung thành với Trần độc sư, còn có thể lưu lại một mạng!”

“Tên trộm!”

Cố Vĩnh Châu trợn mắt muốn nứt: “Ta nào có sợ chết?!”

Lời vừa dứt.

Hắn cầm binh khí, lấy huyền tượng cảnh giới đánh về phía năm Võ Thánh, chớp mắt đã chết.

Tình hình chiến cuộc cũng trong thời gian ngắn nhất trở nên rõ ràng.

Thanh Long, Chu Tước ở phía sau, Trần Tiêu, Bắc Phủ ở phía trước, vây chặt Thiên Lang doanh và Phi Hùng doanh.

“Tất cả nghe rõ!”

Âm thanh vang dội của Đặng Phong vang vọng Bàn Sơn Pha: “Trần độc sư suất lĩnh quân đội khởi nghĩa, nguyện ý trung thành thì buông bỏ binh khí, nếu không thì giết không tha!”

Bạch bào tạo phản?!

Các tướng sĩ Thiên Lang doanh và Phi Hùng doanh lập tức nổ tung.

Một lão tướng đứng ra nói: “Ta Bắc Lương quân là đại thịnh trung liệt chi sư, hắn Trần Tam Thạch sao có thể lôi kéo chúng ta tạo phản, hủy đi danh tiết trung liệt cả đời của lão độc sư?!”

“Đúng vậy!”

“Tiêu độc sư hành động như vậy, làm sao xứng với lão độc sư?!”

“Ta tám đại doanh nam chinh bắc chiến mấy chục năm, sao có thể rơi xuống thành loạn thần tặc tử?!”

“.....”

“Các vị thúc bá, lẽ nào đều già đến hồ đồ rồi!”

Tôn Bất Khí mặc áo bào màu xanh sẫm cưỡi ngựa chạy đến, hấn công trường thương bước lên đài cao: “Chúng ta khởi nghĩa, làm sao là loạn thần tặc tử?!”

“Thiếu gia?!”

“Thiếu gia, ngươi cũng bị Trần Tam Thạch lôi kéo tham gia?!”

“Thiếu gia, việc làm trái trung liệt của lão độc sư như vậy, không thể làm được a!”

“.....”

“Hoang đường!”

Tôn Bất Khí lớn tiếng nói: “Triều đình gian thần đặc chí, đối với phụ thân ta nghi kỵ đã không phải một ngày hai ngày, chỉ là kiêng kỵ hấn cầm binh quyền lớn, chậm chạp không ra tay mà thôi!

Chương 871: Thiên hạ đại loạn (4)

“Hiện tại triệu chị phu Trần Tam Thạch của ta vào kinh, các người cho rằng là vì cái gì? Chẳng qua là muốn trước tiên tước đi binh quyền, lại mưu đồ hãm hại mà thôi!

“Đến lúc đó, ta Tôn Bất Khí là huyết mạch duy nhất còn sống sót của Tôn gia, sẽ có kết cục gì?!

“Hơn nữa nói, phụ thân ta trước khi lâm chung đã đem Long Đản lương ngân thương giao cho Trần Tam Thạch trước mặt mọi người, sau đó lại gả a tỷ ta cho hắn, các người nói là vì cái gì?!

“Lời nói đến đây!

“Các người đều là lão tướng theo phụ thân ta mấy chục năm, nếu còn thật sự thừa nhận ta Tôn gia, thì trước tiên phải thừa nhận người thừa kế y bát của cha ta!”

“Thiếu gia!”

“Chúng ta.....”

“Nguyện ý trung thành!”

“.....”

Đến đây.

Bốn doanh biến thành sáu doanh.

Cộng thêm Hồng Trạch doanh và đại kích doanh còn ở ngoài Lương Châu thành, tám đại doanh trở lại.

Bắc Lương mười vạn binh, toàn bộ quy về tay bạch bào.

Sau khi đoạt được binh quyền với thế sét đánh, sáu doanh binh mã bắt đầu dưới sự sắp xếp bố trí của Hứa Văn Tài, một mặt tấn công U Châu, một mặt nam hạ cắt đứt đường lương và đường lui của Lương Châu thành.

Theo quy củ trước đây.

Sau khi thu hoạch vụ thu, lương thực thu được từ các phủ thành ở Bắc Cảnh, một phần sẽ vận chuyển bằng đường thủy đến kinh thành, một phần thì vận chuyển đến Tây Bắc tam châu duy trì Bắc Lương quân ở địa phương.

Nhưng hiện tại thu hoạch vụ thu vừa qua, lương thảo vốn dĩ không nhiều còn đang thống nhất, hiện tại đường xá bị cắt đứt, Lương Châu biến thành một tòa cô thành, dựa vào lương thực trong thành, căn bản là không chống đỡ được bao lâu.

Chỉ cần chiếm được tòa thành này, thì có thể ở Lương, U Lương Châu đứng vững gót chân, lại mưu đồ tiến vào.

Chỉ sau vài ngày, đại quân kéo đến dưới Lương Châu thành.

“Lão tam!”

Trình Vị cưỡi ngựa đi đến dưới cổng thành, khuyên nhủ nói: “Lương Châu thành đã bị bao vây, lương thảo các người hoặc là bỏ thành mà chạy, hoặc là mở thành đầu hàng, không có con đường thứ ba để chọn!”

“Nhị sư huynh, ta thấy các người là điên rồi!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn đứng trên tường thành, chỉ trích nói: “Lẽ nào nhất định phải hại chết tất cả người trong sư môn các người mới cao hứng sao?!”

“Lão tam, người bớt đặc biệt nói nhảm đi!”

Mông Quảng Tín nhặt một hòn đá ném lên: “Là triều đình khinh người quá đáng, ép chúng ta đến mức này! Tóm lại, các

người đã thua, mau mau mở cổng thành, miễn cho liên lụy người vô tội!”

“Được, các người là thắng.”

Nhiếp Viễn chất vấn nói: “Vậy sau đó thì sao? Các người khởi binh mưu phản, là phản tặc, cho dù các người chiếm được Lương U nhị châu, sau đó lại nên làm thế nào để đứng vững ở thế giới này?!”

“Nói nhảm!”

Mông Quảng Tín trợn trừng mắt, lý lẽ hùng hồn nói: “Triều đình gian thần đặc chí, làm loạn triều chính, chúng ta tự nhiên là một đường nam hạ thẳng đến kinh thành, thanh quân chi trặc!”

“Thanh quân trặc?!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn lắc đầu thở dài: “Lão ngũ a lão ngũ, các người thật sự là quá ngây thơ rồi! Nếu như bệ hạ anh minh, loại bỏ cái các người gọi là gian thần thì sao? Đến lúc đó, các người lại nên làm thế nào để đứng vững?!”

Mông Quảng Tín kết kết bát bát, không biết nên trả lời như thế nào.

Bọn họ lần này lấy “tự bảo vệ” làm cái cớ lớn nhất, nhanh chóng nắm giữ mười vạn binh mã của Lương Châu, nhưng nếu thật sự loại bỏ gian thần, thì cũng không tồn tại cái gọi là “thanh quân chi trặc”, không có lý do để tiếp tục, sẽ trở nên “xuất sư vô danh”.

“Tru tiên!”

Trình Vị tiếp lời, nói: “Tiên nhân bắt nhân, gieo rắc cỏ độc tàn hại thương sinh, ta Bắc Lương thiết kỵ, thề phải trừ diệt Linh Hà thiên hạ!”

“Trò cười lớn!”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn phản bác nói: “Chuyện Linh Hà, cũng không phải chỉ có ta đại thịnh triều có, Tây Tề, Nam Tề, thậm chí là Đông Khán, Linh Hà thuế của ai không nặng hơn chúng ta?!”

“Nếu như triều đình trước trừ gian nịnh, sau hạ chỉ một phong, ra lệnh cho các người đi tấn công địch quốc, mỗi khi đánh hạ một tặc lãnh thổ, thì miễn đi một tấc thuế Linh Hà của đại thịnh, các người lại nên làm như thế nào?!”

“Có thể đánh địch quốc không đánh, có thể tru tiên địch quốc không tru, nhất định phải ra tay với triều đình của mình, để dân chúng của đại thịnh triều gặp phải chiến loạn, thì chỉ có thể chứng minh các người chẳng qua là lấy danh nghĩa tru tiên để tạo phản, vẫn là loạn thần tặc tử, xuất sư vô danh! Sĩ nhân thiên hạ sẽ không đồng ý, dân chúng thiên hạ cũng sẽ oán trách các người gây ra chiến loạn! Vẫn là xuất sư vô danh!”

Trình Vị, Mông Quảng Tín hai người, lập tức câm nín không nói gì.

Khuyên hàng thất bại, chỉ có thể quay về doanh trại.

“Đại sư huynh, ta đã cùng bọn họ nói rõ lợi hại rồi.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn quay về trong lầu thành, thở dài nói: “Bất quá, người thật sự cho rằng bệ hạ sẽ làm như vậy? Nghiêm Lương dù sao cũng theo bệ hạ cả đời, chỉ vì mấy đạo hặc tấu, liền muốn mạng của hắn?”

“Ta, quá hiểu bệ hạ rồi, hắn nhất định sẽ làm.”

Thân hình cao lớn như núi của Lữ Tịch, giờ phút này vậy mà đang ngồi trước bàn cờ, quân cờ trong tay hắn, lộ ra vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Thế nhân chỉ biết võ đạo của hắn cương mãnh bá đạo, nhưng rất ít người biết, kỳ nghệ của Phượng Sở tiên sinh

Phòng Thanh Vân, là hắc tử ở dưới một gốc cây hoè già, tự tay truyền thụ.

Hắc tử nhàn nhàn đặt quân cờ xuống: “Triều đình hai bước cờ này vừa đi, ‘đại thế’ của tiểu sư đệ sẽ không thể vững vàng, Bắc Lương quân cũng sẽ không có lý do để đánh tiếp.”

“Nhưng tiểu sư đệ cũng không đến mức tội chết.”

Tam sư huynh Nhiếp Viễn như có điều suy nghĩ nói: “Nếu triều đình giết chết Nghiêm các lão, thì chứng minh bọn họ nói không sai, đến lúc đó chúng ta lại dùng quan hệ giúp đỡ cầu tình, nhiều nhất là tước bỏ tước vị, trách phạt một chút, lại đưa người nhà đến kinh thành, thậm chí bản thân hắc tử vẫn có thể tiếp tục ở lại Lương Châu cũng không chừng. Nói như vậy, bọn họ làm âm ỉ như vậy, đối với chúng ta sư huynh đệ vẫn là có lợi.”

Chương 872: Thiên hạ đại loạn (5)

“Khó nói về sau, nhưng.....”

Lữ Tịch nhìn chằm chằm bàn cờ: “Ngoan ngoãn nghe lời, là lựa chọn tốt nhất hiện tại, dựa theo phân phó của ta đi làm, ta sẽ làm cho trò hề này bình ổn ở Lương Châu.”

.....

Khởi nghĩa quân, trung quân đại tướng.

Sau khi Mông Quảng Tín và Trình Vị trở về, đã lập lại cuộc đối thoại với Nhiếp Viễn ở dưới cổng thành.

Nghe xong.

Mọi người đều có chút đau đầu.

“Chuyện này, tam tính nô tài nói còn thật sự đúng.”

Uông Trục lâm bẩm nói: “Nhìn lại từ xưa đến nay, ví dụ khởi binh thành công với danh nghĩa là ‘thanh quân trắc’, về cơ bản đều là bởi vì hoàng đế thật sự sủng tín một số quan viên nào đó, cho dù lại có nhiều người hặc tấu cũng không nguyện ý luận tội hoặc giết chết, đợi đến khi ‘phản quân’ sắp đánh đến cửa nhà, thì mới cảm thấy sợ hãi những quan viên đó ra tay, nhưng lúc đó cục diện đã thành, nói gì cũng muộn rồi.

“Nhưng nếu từ đầu, thì trực tiếp giết chết những quan viên này, thì ‘thanh quân trắc’ cũng sẽ không thành lập.

“Hơn nữa.....

“Ta không chút nghi ngờ gì, bệ hạ của chúng ta sẽ làm như vậy!”

“Tiểu sư đệ.”

Vinh Diễm Thu đưa tay, ở trước mặt bạch bào đang chăm chú kiểm tra sổ sách lương thảo lắc lư: “Người nói một câu đi, đưa ra chủ ý.”

“Ngọa Long Phượng Sồ được một có thể an thiên hạ ~”

Hứa Văn Tài lắc lư quạt lông, tự khen tự bán mà nói: “Hiện tại Ngọa Long Phượng Sồ đều ở bên cạnh đại nhân, thiên hạ nào có chuyện không định được? Yên tâm, có Phòng tiên sinh ở kinh thành, chúng ta khởi nghĩa quân, sẽ xuất sư hữu danh.”

.....

.....

Kinh thành.

Cũng ngay tại lúc Bắc Cảnh Lương Châu hỗn loạn, ở kinh thành xa xôi vạn dặm cũng gió mưa nổi lên, hai chuyện này đồng thời tiến hành.

Ngày 7 tháng 9 năm Long Khánh thứ bảy mươi sáu.

Hoàng đế Tào Khải trước khi bế quan, trên đường ra ngoại ô tế bái thái miếu, Phượng Sồ tiên sinh Phòng Thanh Vân cản đường tấu trình, một tấu tiên nhân bất nhân, hai tấu hoàng đế hôn mê, ba tấu gian nịnh.

Cũng chính là tấu thứ ba này.

Không chỉ trước mặt hàng triệu dân chúng, nói ra chân tướng “Vân Châu mười ngày” và “Quan Độ tam phủ”, còn liệt ra mười tội của cha con Nghiêm gia, khẩn cầu hoàng đế bệ hạ nghiêm trị không tha.

Trong kinh thành, nổi lên một trận cuồng phong bạo vũ.

Bởi vì chúng cứ không đủ, hai bên mỗi bên nói một kiểu.

Vì vậy, hoàng đế Long Khánh hạ lệnh, nội các thủ phụ Nghiêm Lương tạm thời cáo quan về nhà dưỡng lão, để Tần Vương Tào Hoán, cùng Tần Vương Tần Vương cùng nhau điều tra chuyện này.

Cho đến ngày này.

Tin tức Bắc Lương Trần Tam Thạch tạo phản truyền đến, lại thêm tiếng sấm kinh hãi cho kinh thành vốn đã âm u phức tạp.

Trong Trung Giác điện.

Tần Vương, Minh Thanh Phong một phái, đang đối đầu với Nghiêm đảng do Tần Vương, Tần Vương hai người đại biểu.

Sau khi nhìn thấy mặt tín Lương Châu tạo phản, bạch bào tụ tập mười vạn binh mã, trong điện lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Nửa ngày sau.

Minh Thanh Phong mới phá vỡ sự im lặng, hần chỉ vào mũi Nghiêm Mậu Hưng chửi ầm lên: “Nghiêm Mậu Hưng! Nhìn xem các ngươi làm chuyện tốt gì! Chọc giận đến trời người oán giận! Nếu các ngươi không chết, chỉ sợ là tất cả các tướng sĩ biên quan trên thiên hạ, đều muốn phản rồi!”

“Chém gió bậy bạ, chúng cứ đâu?! Chỉ dựa vào mấy bức thư giả mạo, và mấy người qua đường không rõ ràng nói linh tinh, là có thể đem cái nồi lớn như vậy đổ lên đầu ta sao?!”

Nghiêm Mậu Hưng ngụy biện nói: “Đây rõ ràng là người Minh Thanh Phong tự mình muốn lên làm thủ phụ nội các, cùng với Phòng Thanh Vân, Trần Tam Thạch bày ra vở kịch này! Theo ta thấy, không phải Trần Tam Thạch muốn tạo phản, là người Minh Thanh Phong muốn tạo phản!”

“Được rồi!”

“Chúng ta lẽ nào không nên thương lượng một chút, chuyện Trần Tam Thạch tạo phản nên xử lý như thế nào sao?!”

“Tên nhãi con dám làm loạn!”

“Triều đình đối đãi hấn ân trọng như núi, vì sao lại làm chuyện loạn thần tặc tử này!”

“Đừng hoảng loạn, Lữ Tịch Lữ tướng quân vẫn còn chiếm giữ Lương Châu thành trì, còn có thể kiên trì một đoạn thời gian, hơn nữa Lữ tướng quân giết địch như ma, tu luyện thần đạo, theo ta thấy, hiện tại thực lực của Lữ tướng quân, nói không chừng còn mạnh hơn bạch bào!”

“Ngọn nguồn vẫn là ở Quan Độ, theo ta thấy, bắt cha con Nghiêm Mậu Hưng lại, người dưới trướng Trần Tam Thạch sẽ tự nhiên sụp đổ!”

“Chuyện trọng đại như vậy, vẫn là để bệ hạ định đoạt thì tốt hơn.”

.....

Vạn Thọ cung.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!”

Hoàng Hồng nhìn binh sử trong tay hoàng đế Long Khánh, vui mừng phát ra từ nội tâm nói: “Đan dược Trúc Cơ đến tay, bệ hạ không lâu nữa sẽ Trúc Cơ thành công, đến lúc đó lại thêm Long Uyên và ngọc tỷ trấn quốc, thì có thể chấn nhiếp tiên sư, che chở thiên hạ!”

Trên mặt Tào Khải không gợn sóng, chỉ nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Những thứ của Tôn Tượng Tông đến từ đâu, người đã tra rõ chưa?”

“Đại khái vẫn là có liên quan đến cực bắc chi địa năm đó.”

Hoàng Hồng nghiêm túc nói: “Từ sau khi Tôn Tượng Tông chết, nô tài vẫn luôn tìm, không chỉ nô tài, không ít tiên sư, thậm chí là tu sĩ của cổ ma cũng đang tìm.”

“Tiếp tục tìm.”

Hoàng đế Long Khánh vung phát trần: “Chỉ có đem toàn bộ ‘đồ của chân thủ sử’ lấy được, trẫm mới có thể thật sự làm được như lời vừa rồi là che chở vạn dân. Trẫm tiếp theo sẽ lập tức bế quan, sau khi bế quan kết thúc, hy vọng có thể nhận được tin tức chính xác.”

“Nô tài lĩnh mệnh.”

Hoàng Hồng đứng dậy.

Nhưng hắn vừa mới rời đi chưa được một chén trà, đã lại thân sắc vội vàng quay trở lại.

“Bệ hạ!

“Trần, Trần Tam Thạch tạo phản rồi!”

“.....”

Lão hoàng đế chỉ ngón người trong chốc lát, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên sau đó lại bình phục: “Từ Chiêm đây là muốn đem hận ý của hắn đối với ta, lưu lại cho đệ tử hoàn thành, trẫm vốn cho rằng, trẫm hậu đức tải vật, có thể cảm hóa Trần Tam Thạch để trẫm sử dụng, không ngờ thành nông phu và rắn, đại tướng quân mà trẫm vất vả nâng đỡ, lại quay ngược lại cắn trẫm một cái, ô hô ai tai!”

Chương 873: Thiên hạ đại loạn (6)

“Bệ hạ bớt giận, coi như là nuôi một con chó hoang không quen.”

Hoàng Hồng có chút lo lắng nói: “Việc cấp bách, vẫn là Trần Tam Thạch lấy ‘Vân Châu’ và ‘Quan Độ’ làm cái cớ, lửa đốt Linh Hà, tám trăm dặm lửa báo động khởi binh tạo phản, hiện tại đã hội tụ mười vạn binh mã vây khốn Lương Châu thành, nên làm gì bây giờ?!”

“Loạn thần tặc tử, thành không được khí hậu.”

Hoàng đế Long Khánh đứng dậy, âm thanh giống như Cửu Hoàng Tuyên: “Bọn họ dùng cái cớ gì để phản loạn, thì hủy diệt cái cớ đó đi, kéo dài qua đoạn thời gian này, sau khi trầm bệ quan kết thúc, bất kể là ai, cũng không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của trẫm.”

“Nô tài, đã hiểu.”

.....

Trung Giác điện.

Sau một trận cãi vã, Nghiêm Mậu Hưng cùng với Tần Vương, Tần Vương hai người tức giận rời khỏi đại điện.

Trên đường trở về.

“Nghiêm đại nhân yên tâm!”

Tần Vương an ủi nói: “Có hai huynh đệ chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để Minh Thanh Phong đắc thủ!”

Hiện tại cục diện trong triều.

Nghiêm đảng vẫn là Nghiêm đảng.

Nhưng thái tử đảng lúc trước, lại dần dần thay thế thành đảng phái lấy Tần Vương làm đầu.

Một khi cha con Nghiêm gia ngã xuống.

Tần Vương Tần Vương sẽ không còn cơ hội.

Bọn họ tự nhiên là muốn nghĩ hết biện pháp giúp đỡ thoát khỏi hiểm nguy.

“Cảm ơn hai vị điện hạ!”

Nghiêm Mậu Hưng chấp tay nói: “Nước không thể một ngày không có vua, cũng không thể một ngày không có thái tử, sau khi sự kiện lần này kết thúc, Nghiêm mỗi người này dù có liều mạng, cũng sẽ tiến cử điện hạ làm thái tử của ta đại thịnh triều!”

Hai bên từ biệt.

Nghiêm Mậu Hưng vội vàng trở về Nghiêm phủ.

Trong Ngô Đồng viện.

Như trước đây.

Nội các thủ phụ Nghiêm các lão già nua, mặc một bộ quần áo làm bằng gấm vóc thượng hạng, ngồi trên ghế mây, trong tay cầm những hạt giống đủ màu sắc, rất nhàn nhã cho chim ăn, dường như giờ khắc này mọi chuyện xảy ra ở kinh thành đều không liên quan gì đến ông ta.

“Cha, người đừng sợ, nhà chúng ta không sao!”

Nghiêm Mậu Hưng an ủi nói: “Lúc trước làm rất sạch sẽ, tên Phòng Thanh Vân đó là hư trương thanh thế, chứng cứ trong tay căn bản là không đầy đủ, ta đã cùng Tần Vương Tần

Vương hai vị điện hạ đặt thành nhận thức chung, nghĩ biện pháp đem chuyện này đổ lên đầu của Minh Thanh Phong.”

Nghiêm các lão không nói gì, chỉ tiếp tục cho chim ăn.

“Cha a cha, sao ngươi không nói một câu, lẽ nào thật sự chuẩn bị chờ chết sao?! Thôi! Cha ngươi cũng già rồi, xác thực có chút chuyện không thể lo lắng được, giao cho ta đi! Hiện tại ta sẽ viết thư, tìm một tướng quân của tam phủ làm chứng giả, trước tiên khuấy cho nước đục lên rồi nói sau!”

Nghiêm Mậu Hưng nói, xông vào thư phòng của tiểu viện, đang muốn đến trước bàn sách tự mình mài mực, kết quả toàn bộ người mới bước qua ngưỡng cửa, đã trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy.....

Trên bàn sách, đặt một cái khay, trong khay có nền là vàng cam, mà trên vàng cam, rõ ràng đặt một dải lụa trắng, và một bình rượu ngự, hai chọn một.

“Cha, đây, đây là cung gửi tới?!”

Nghiêm Mậu Hưng có chút đứng không vững, hấn vịn vào khung cửa: “Có ý gì?! Đây là có ý gì?! Nhà ta vì hấn đã làm bao nhiêu chuyện, lần này vừa xảy ra chuyện.....”

“Là lão phu chủ động thỉnh chết.”

Âm thanh già nua của Nghiêm các lão u ám vang lên, bình tĩnh vô cùng: “Lão phu vốn dĩ là người sắp xuống mồ rồi, bệ hạ nhân hậu, chỉ cần sau khi ta chết, ngươi đi Lương Châu tìm Trường Khanh, hai người cùng nhau trốn đến Tây Tề, từ nay về sau ẩn danh, đừng làm quan nữa, những năm này tích góp được bạc, cũng đủ cho các ngươi phú quý cả đời.

“Mau đi thu dọn đi.

“Cung cho lão phu thời hạn ba ngày, người có ba ngày để rời khỏi kinh thành.”

.....

Vũ An Hầu phủ.

Trong đình.

Trước bàn cờ.

“Điện hạ nên động thủ rồi.”

Phòng Thanh Vân chậm rãi nhặt một quân cờ: “Nếu Phòng mỗ người đoán không sai, bệ hạ đã ban chết cho Nghiêm các lão.

“Vẫn là câu nói đó, ‘Nghiêm’ chỉ có thể vĩnh viễn ở trạng thái ‘đảo’, mà không thể thật sự ‘tru’ đi.

“Nếu không, Nghiêm các lão vừa chết, lại bổ sung thêm một đạo thánh chỉ tấn công Đông Khánh để giảm bớt thuế Linh Hà, chuyện sẽ trở nên rất khó giải quyết.

“Ngày mai bệ hạ chính thức đi Côn Lôn Sơn, động thủ trên đường, bất kể thành hay không, đều dựa theo kế hoạch đã bàn bạc trước đó, kéo Tần Vương Tần Vương ra làm bia đỡ đạn.

“Chúng ta.....

“Mới có thể xuất sư hữu danh.”

“Chát!”

Lời vừa dứt.

Quân cờ nặng nề rơi xuống.

“Đây là tự nhiên, ta đã sắp xếp thỏa đáng.”

Yến Vương Tào Chi chơi đùa quân cờ, nhưong mày nói: “Tứ ca và bát ca của ta, là hai tên ngu xuẩn thuần túy, đơn giản

là còn dễ dùng hơn cả người mình, bảo bọn họ làm gì thì làm cái đó.

“Tuy nhiên ~”

Hắn dừng lại một chút, “Chuyện làm lớn lên sau đó, một mình Phòng tướng quân lưu lại ở kinh thành chỉ sợ cũng không an toàn, không bằng cùng chúng ta đi chung đi, vừa vặn sau khi khởi binh, chúng ta cũng cần tiên sinh Phượng Sồ này đến chỉ điểm giang sơn.

“Có gì không thể.”

Phòng Thanh Vân cầm ngọc địch bên cạnh bàn cờ: “Vậy thì, cẩn thận nghe theo điện hạ phân phó.”

.....

Ngày 14 tháng 9 năm Long Khánh thứ bảy mươi sáu.

Đại thịnh hoàng đế đi Côn Lôn Sơn bế quan tu luyện, trên đường đốt hương cầu phúc, cáo tri vạn dân.

Đột nhiên.

Trên trời xanh, một kiếm tu bay đến, phát lực cuộn cuộn, đã sớm vượt qua luyện khí tầng mười hai.

Hắn đứng lơ lửng, âm thanh như chuông lớn:

“Tào Khải, Tầm Tiên Lô Thôi Tử Thần, đến lấy mạng chó của ngươi ——”

Lời vừa dứt.

Một kiếm chém xuống.

“Thích khách!”

“Có thích khách!”

“Choang ——”

Tiếng rút đao không ngừng.

Bốn phía lại có mấy tu sĩ ngự không bay đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, pháp lực cuộn cuộn, kiếm quang loé lên.

Cuối cùng.

Hai bên đều bị thương.

Tầm Tiên Lô chạy trốn, đến chết cũng không thể bức ra được Long Uyên kiếm, ám sát thất bại.

Hoàng đế Long Khánh cũng bị thương, bệ quan không còn lộ diện.

Cùng ngày.

Dưới sự xúi giục, Tần Vương, Tần Vương cùng với Nghiêm Mậu Hưng phái người ám sát Tần Vương Tào Hoán.

Tào Hoán dưới sự hộ tống của Yến Vương Tào Chi chạy trốn khỏi kinh thành trong đêm.

Từ đó, Tần Vương, Tần Vương cùng với Nghiêm đảng một chỗ nắm giữ triều chính, Nghiêm đảng không chết, thiên hạ phần nộ.

Tần Vương Tào Hoán và Yến Vương Tào Chi, một đường chạy trốn đến khu vực phía đông, dưới sự ủng hộ của các võ tướng, đại tộc thế gia ở địa phương lấy “thanh quân trắc” khởi binh, ủng binh tám vạn, chiếm cứ tam châu.

“Quả nhiên.”

Tào Chi nhớ lại ngày ám sát hôm đó: “Dựa vào thực lực của chúng ta, vẫn là không đủ để giết chết phụ hoàng của ta, thậm chí là Long Uyên kiếm cũng không thể bức ra, may mắn Phòng tiên sinh đã mưu tính trước, làm âm ỉ như vậy, thì tương đương với việc kéo tất cả mọi người cùng xuống nước, ‘Tần Vương’ ‘Tần Vương’ đã thành người của Nghiêm đảng.

“Phụ hoàng của ta lại muốn giết chết cha con Nghiêm các lão hai người để làm diu chuyện này, vậy giết hay không giết Tần Vương Tần Vương?”

“Thật sự nếu giết hai ca ca này của ta, thì ta lụy ca ‘Tần Vương’ lại liên hợp với ta, tương đương với việc buộc chung một chỗ với Tầm Tiên Lâu ám sát hấn, giết hay không giết?”

“Nếu đều giết hết, thì triều đình cũng sẽ không có người để dùng.

“Cho nên, Tần Vương Tần Vương sẽ không chết, cha con Nghiêm Lương cũng sẽ không chết.

“Thanh danh của ta lụy ca cực tốt, không thua gì thái tử trước đây, hiện tại bị Nghiêm đảng ám sát, thiên hạ phần nộ!”

“Chúng ta lại xuất binh thảo phạt, xuất sư hữu danh.

“Phượng Sồ thật lợi hại, một đôi tay lớn thật lợi hại, cùng với bạch bào kia, làm cho thiên hạ này đại loạn!”

Đến đây.

Thiên hạ người người đều biết, hoàng đế bé quan, Nghiêm đảng cùng với Tần, Tần hai vương hôn mê một chỗ làm loạn triều chính, người người trong thiên hạ khởi binh thảo phạt, là chính nghĩa chi sư.

Ngày 26 tháng 9 năm Long Khánh thứ bảy mươi sáu.

Tần Vương Tào Hoán phát chiếu, thỉnh cầu bạch bào Lương Châu trợ giúp thanh quân trặc.

Bạch bào Lương Châu, xuất sư hữu danh.

Cùng năm cuối tháng mười.

Đông Khánh, Nam Từ, Tây Tề, nhân lúc đại thịnh nội loạn, ba phương cùng ra, tấn công đại thịnh.

Chính là gọi là, “Thịnh thất bạch bào, thiên hạ cùng đuổi.”

Long Thành không còn phi tướng, trấn thủ giang sơn.

Đến đây, quân hùng cùng nổi lên.

Thiên hạ đại loạn!

Chương 874: Tiến thủ thiên hạ (1)

Trung Giác điện.

Từ khi Hoàng đế bế quan chữa thương, tu luyện, Tần vương Tứ hoàng tử, rốt cuộc cũng đạt được vị trí giám quốc như mơ ước.

Hắn ngồi trên bảo tọa, tâm tình có chút phức tạp.

Chỉ là.

Trước mắt còn rất nhiều phiền toái cần giải quyết.

Bên ngoài có cường địch nổi lên, bên trong có Tần vương, Yến vương cùng với Bắc Lương bạch bào phản loạn.

- Chư vị ái khanh!

Tần vương cất cao giọng nói:

- Tiếp theo nên làm thế nào cho phải?

Thượng nhiệm Binh bộ Thượng thư Minh Thanh Phong, đã đi theo Tần vương Tào Hoán phản loạn.

Tân nhiệm Binh bộ Thượng thư, là người từng đi theo Tôn Tượng Tông nhiều năm, sau đó từ quan về ẩn cư, không lâu trước lại tái xuất triều đình Mục Phùng Xuân.

- Điện hạ.

Mục Phùng Xuân chậm rãi nói:

- Trọng yếu trước mắt vẫn là xử lý tốt chuyện Lương Châu, bất kể là Tần vương hay Yến vương, hoặc là địch tặc ngoại quốc, chẳng qua là vì Bạch Bào làm loạn, nhân cơ hội mà vào.

Bất kể là tru sát hay chiêu hàng, chỉ cần bình ổn Lương Châu, thiên hạ tự nhiên sẽ trở về bình định. Ý của lão thần, vẫn là để Lữ tướng quân kiên thủ Lương Châu, chờ triều đình phái tiên sư, cùng với binh mã Trung Nguyên, đi đến Xuân Thu phủ của cửa ngõ Bắc cảnh thảo phạt phản quân.

- Nhanh!

Tần vương chỉ huy nói:

- Còn ngần ra làm gì, còn không mau truyền tin cho Lữ tướng quân, chỉ cần hấn có thể giữ được Lương Châu thành, ta sẽ dâng tấu phụ hoàng, gia phong hấn làm Quốc công!

.....

Lương Châu thành.

Song phương giăng co, đã có nửa tháng.

Lữ Tịch kiên thủ không ra, đồng thời mệnh lệnh Nhiếp Viễn cùng những người khác phát tán tin tức, làm dao động quân tâm của nghĩa quân.

- Các vị huynh đệ!

Tam sư huynh Nhiếp Viễn khổ sở nói:

- Ta đã nhận được tin tức, trong vài ngày nữa bộ hạ sẽ tru sát Nghiêm tặc, trả lại triều đình trong sạch, các vị huynh đệ có thể về nhà, có sao phải tiếp tục liều mạng?!

- Nhiếp tướng quân!

Hứa Văn Tài ngồi trên xe bốn bánh, lệnh đệ tử Tề Thành đẩy hấn đến dưới tường thành:

- Tin tức mà Hứa mô nhận được, sao lại khác với các người nhỉ?! Hiện tại ta nghĩa quân, là hưởng ứng hiệu triệu của Tần vương, Yến vương, phụng thiên tể nạn, thanh quân trặc, danh chính ngôn thuận!

- Tấn vương, Yên vương?

Nhiếp Viễn nhíu mày:

- Người đang nói cái gì?!

- Nhiếp tướng quân rất nhanh sẽ biết Hứa mỗ đang nói cái gì, hãy trở về chờ tin tức đi!

Hứa Văn Tài nói xong, không nhanh không chậm rời đi.

Nhiếp Viễn mang theo nghi hoặc rời khỏi thành lâu.

Đội hãn đến trung quân đại trướng, vừa vặn nghe được một gã thái giám đang đọc mật tin.

Hoàng đế bề quan không ra, Tấn vương, Yên vương khởi binh, Tần vương Tề vương cùng với Nghiêm đảng cùng nhau nắm quyền triều chính, thiên hạ phần mộ.....

- Cái này, sao lại như thế này?!

Nhiếp Viễn cướp mật tin, tự mình xem một lần:

- Là lão tứ, hãn là hãn giở trò, thật là thủ đoạn cao minh, lúc trước triều đình đưa hãn đến kinh thành, chẳng qua là muốn coi hãn là con tin, kết quả không ngờ, ngược lại là bị hãn phá rối, kéo tất cả mọi người xuống nước.

- Nếu thật là như vậy.

- Vậy sư đệ bọn họ, cũng thật sự là xuất sư hữu danh.

- Đại sư huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ? Lương thảo trong thành không còn nhiều, chúng ta sợ rằng không kiên trì được đến khi viện binh ở nơi khác đến.

Lữ Tịch không vội nói chuyện, yên lặng nhìn chăm chăm bàn cờ, hồi lâu sau, hãn vừa thu dọn quân cờ, vừa nói:

- Nói cho bọn họ, để lão ngũ tiến vào đàm phán, ta đang suy xét chuyện mở thành đầu hàng.

Đêm đó.

Ngũ sư huynh Mông Quảng Tín không để ý ngăn cản, khí thế hùng hổ vào thành, kết quả bị bắt, liên tiếp vài ngày không có tin tức.

- Trọc lừa mười phần hết tám là đã chết!

Uông Trục nổi giận đùng đùng:

- Lão nhị, đều mẹ nó trách người, người lại nói nên thử đàm phán, bây giờ thì tốt rồi, tên nô tài ba họ kia khẳng định trực tiếp luyện lão ngũ rồi!

- Haizz!

Nhị sư huynh Trình Vị dậm chân thở dài:

- Ta cũng không có cách nào mà, lương thảo của bọn họ không nhiều, nhưng thành trì Lương Châu kiên cố, thật sự đánh lên một chóc một lát cũng không công hạ được, các huynh đệ trong thành cũng đều là người mình, thật sự phải tàn sát lẫn nhau sao?

- Hơn nữa.

- Thật sự bức bách, bách tính trong thành phải làm sao bây giờ?!

- Nói ta nói, đều trách lão ngũ chính mình, ngày thường chỉ có hăn mắng đại sư huynh mắng ác nhất, lần này thì tốt rồi, nếu đổi thành ta đi đàm phán, dứt khoát sẽ không bị bắt!

- Được rồi, vậy người đi!

- Ta không đi!

-

- Các sư huynh, được rồi.

Trần Tam Thạch ngắt lời nói:

- Nếu không chịu mở cửa thành, vậy cũng chỉ có thể tự mình động thủ, truyền lệnh xuống, toàn quân thu hẹp vòng vây, mười ngày sau, ta làm tiên phong, bắt đầu công thành.

Một búa định âm.

Tháng mười.

Bắc Lương đổ mưa to.

Tầng mây đen trầm thấp rủ xuống, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nghiền nát thành trì, trong bầu trời không thấy một tia sáng, khắp nơi tràn ngập cảm giác ngột ngạt, tiếng gió xen lẫn tiếng sấm vang vọng trên bầu trời, mưa như trút nước, đổ ập xuống, giống như vạn tiễn cùng bắn, dày đặc mãnh liệt đánh vào mặt đất, phát ra âm thanh đécc tai. Đường phố trong nháy mắt bị nước mưa nhấn chìm, nước chảy hội tụ thành con sông nhỏ, bùn đất và đá vụn theo mưa cuốn đi, cả Bắc cảnh đều đang run rẩy.

Sau khi thu hoạch mùa thu kết thúc.

Thủ quân trong thành Lương Châu hoàn mỹ bỏ lỡ thời gian tiếp nhận lương thảo các phủ, lương thảo trong thành đã hết, lại muốn kiên trì, phải ăn thịt người, hoặc là cướp lương thực của bách tính và tông môn, cho dù làm như vậy, cũng không kéo dài được mấy ngày.

Nghĩa quân Bắc Lương, tập hợp sáu vạn binh mã, giống như thủy triều, triệt để vây quanh Lương Châu thành.

Chương 875: Tiến thủ thiên hạ (2)

Bạch bào cưỡi ngựa trắng, một mình đi đến dưới tường thành, không lớn tiếng gào thét, nhưng âm thanh vẫn áp chế sấm sét, vang vọng trong mỗi góc của Lương Châu thành:

- Các huynh đệ trong thành nghe đây!

- Bệ hạ không lý chính sự, khiến cho gian thần lộng hành, mặc cho Tần vương cùng với Nghiêm đảng làm loạn thiên hạ!

- Ta Bắc Lương nghĩa quân, hưởng ứng hiệu triệu của Tần vương, phụng thiên tĩn nạn, thanh quân trặc, là chính nghĩa chi sư, các người dung túng hôn mê, là vi bất nghĩa chi sư!

- Hiện tại, lương thảo trong thành hết sạch, lại cho các người nửa ngày cuối cùng, nếu không mở cửa thành đầu hàng, thì chỉ có thể chờ đợi mười vạn thiết kỵ san phẳng!

Tôi hậu thư ban hành.

Sau đó là Hứa Văn Tài cùng những người khác lần lượt khuyên hàng, chẳng qua là “đồng bào tình nghĩa”, “tương tiền hà thái cấp”

Thủ quân quan binh trong thành, từng người vẻ mặt nghiêm túc.

Đến giờ Ngọ, tiếng trống trận vang lên, hòa lẫn với sấm sét, bầu trời tối tăm thỉnh thoảng được chiếu sáng bởi tia chớp, phản chiếu nghĩa quân bên ngoài thành xếp thành trận, không khỏi khiến người ta kinh hãi, bầu không khí càng thêm vẻ nghiêm trọng.

Một kỵ bạch bào bạch mã, dẫn theo hai ngàn nhân mã tạo thành tiên phong, liền muốn đích thân làm tiên phong, đích thân công thành.

- Ông long ——!

Cũng ngay lúc này, âm thanh Lương Châu thành môn mở ra hòa lẫn với sấm sét vang lên, thân hình sừng sững mặc giáp trụ đỏ thẫm, đầu đội mũ miện cầm phương thiên họa kích của Lữ Tịch, cưỡi con ngựa chiến đỏ như lửa, một mình, chậm rãi đi ra ngoài thành.

- Nô tài ba họ?!

- Thả lão ngũ ra!

Uông Trục trong trận quân lập tức muốn rút đao.

Nhưng Trần Tam Thạch ở phía trước giơ cánh tay lên, ra hiệu cho bọn họ lùi lại, sau đó cưỡi ngựa chiến một mình nghênh đón.

Mưa như trút nước, sấm sét chớp giạt.

Một người bạch bào bạch mã.

Một người giáp đỏ ngựa đỏ.

Hai người chỉ cách nhau bảy bước, đối đầu cách không.

- Sư đệ.

Lữ Tịch mở miệng, vừa vặn chỉ có hai người nghe được:

- Nhất định phải như vậy sao?

Trần Tam Thạch thản nhiên nói:

- Nhất định phải như vậy.

- Các người không thắng được.

Lữ Tịch trầm giọng nói:

- Sau lưng triều đình có tiên tông, tiên tông rất nhanh sẽ thuê tiên sư như là ‘trận pháp đại sư’, cùng với võ giả chân lực cảnh của gia tộc võ đạo, bộ hạ cũng rất nhanh sẽ muốn Trúc Cơ thành công, người không đấu lại được. Hiện tại thu tay còn kịp, có ta ở đây, không ai sẽ chết.

- Ta là một thợ săn.

Trần Tam Thạch bình tĩnh trả lời:

- Khai cung không có mũi tên quay đầu.

- Xem ra, người là không thấy quan tài không rơi lệ, vậy thì.....

Lữ Tịch dừng lại một chút, âm thanh đột nhiên cao vút:

- Để ta xem xem, người có bao nhiêu năng lực!

- Trần Tam Thạch!

Trong nháy mắt.

Âm thanh của hân vang vọng trời đất, chấn động màn mưa, mười vạn người có mặt, tất cả đều nghe được rõ ràng.

- Người nói đúng!

- Cùng xuất Bắc Lương, không cần thiết phải tự giết lẫn nhau!

- Nếu đã như vậy, không bằng người và ta lập một hiệp ước quân tử, như thế nào?!

Hiệp ước quân tử?

- Tam Thạch, đừng nghe nô tài ba họ nói!

Uông Trục cùng những người khác nhắc nhở.

- Đại sư huynh.

Trần Tam Thạch đối mặt với hân:

- Xin mời nói.

- Người và ta hai người, liền ở chỗ này phân thắng bại, bắt kẻ sinh tử, không được người thứ ba nhúng tay.

Lữ Tịch hùng hồn hô:

- Nếu ta thắng, người tự cắt bỏ tước vị, binh quyền, đưa thê tử con cái vào kinh thành, sau đó giao ra Long Kinh, bình ổn loạn cục này!

- Nếu ta thua, liền chủ động lui binh, dâng tặng Lương Châu thành! Thế nào?!

- Sư đệ, không thể a!

Trình Vị cùng những người khác khuyên bảo.

- Nô tài ba họ tu luyện tà pháp, không biết đào cái hố gì đang chờ người đó!

-

Tuy nhiên.

Mọi người chỉ nghe thấy bạch bào đáp ứng, âm thanh hào hùng mạnh mẽ:

- Được! Nói là làm!

Mưa, rơi càng lớn

Mưa như thác nước che khuất tầm mắt của mọi người, trong thác nước, bọn họ chỉ có thể mơ hồ nghe được, có ngựa chiến gào thét như rồng, thấp thoáng nhìn thấy, có ánh sáng tím từng bước leo lên, cho đến khi hóa thành rồng tượng vạn vẹo, sau đó trong màn nước một con rồng lửa đột nhiên xuất hiện, ngọn lửa nóng bỏng bốc hơi nước mưa kích thích sương mù đầy trời, cùng với hương hỏa rồng tượng đón đầu đánh tới.

- Âm âm âm!

Trên bầu trời dày đặc mây đen, tia chớp một lần nữa lóe lên, mũi giáo long đăm và phương thiên họa kích không ngừng va chạm, âm thanh đécc tai hỗn loạn với sấm sét, rung trời chuyển đất.

Ngày 8 tháng 10 năm Long Khánh thứ 76.

Bạch bào Trần Tam Thạch và chu giáp Lữ Tịch, đại chiến ba mươi sáu hiệp bên ngoài Lương Châu thành, đến hiệp thứ ba mươi bảy, bạch bào một thương xuyên qua lồng ngực Lữ Tịch, đánh hấn rơi xuống ngựa, chiến thắng trở về.

Bạch bào được coi là Tôn Tượng Tông chân truyền thần xạ, không còn dị nghị.

Ngày hôm sau.

Song phương tuân thủ ước định.

Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thiên Sư tam doanh, dưới sự dẫn dắt của Nhiếp Viễn rút khỏi Lương Châu thành.

Từ đó.

Bạch bào tiến vào Lương Châu thành, ổn định cư trú ở U, Lương nhị châu, ngồi lên mười vạn binh mã, thời thời khắc khắc chuẩn bị, chuẩn bị nam hạ thanh quân trắc.

.....

Mưa to kéo dài vài ngày cuối cùng cũng bình ổn.

Huyền Vũ cùng ba doanh binh mã, có trật tự rút quân trên quan đạo đầy bùn lầy.

Tam sư huynh Nhiếp Viễn vén rèm xe ngựa:

- Đại sư huynh, người thế nào?

Lữ Tịch cởi trần ngồi xếp bằng trong thùng xe, sắc mặt hấn tái nhợt, lúc này đang cắn băng vải băng bó cho mình, vết thương ở dưới ngực trái, chỉ cách tim nửa tấc.

- Chỉ luận về thương pháp, tiểu sử đệ đã mơ hồ có dấu hiệu vượt qua sự phụ lão nhân gia.

Nhiếp Viên cảm khái nói:

Chương 876: Tiến thủ thiên hạ (3)

- Chỉ là hấn ra tay cũng quá ác, đại sư huynh chưa từng nghĩ muốn lấy mạng của hấn!

Lữ Tịch đột ngột mở miệng:

- Người cho rằng, tại sao vết thương lại không lệch không chệch, chỉ thiếu nửa tấc?

-

Nhiếp Viễn trầm mặc một lát:

- Đại sư huynh, tiểu sư đệ yêu nghiệt phi nhân, thiên phú trên phương diện võ đạo dưới khắp trời đất, sợ rằng không ai có thể so sánh được với tiểu sư đệ, ngay cả sư phụ năm đó cũng xa xa không bằng, cho nên người không cần chán nản.

- Thua chính là thua.

Lữ Tịch chán nản cười lạnh:

- Xem ra, sư phụ không chọn sai người.

Nói chuyện.

Đồng tử của hấn đột nhiên sáng lên ánh tím, trong nháy mắt dường như biến thành người khác, sau đó một tay ấn vào thiên linh, vẻ mặt đau đớn vặn vẹo.

- Lại là tà thần này?!

Thấy vậy, Nhiếp Viễn lo lắng nói:

- Đại sư huynh, tà thần đạo vận lần không thể tu luyện được nữa a! Tên nghiệt chủng kia ngày ngày quấy nhiễu

ngươi, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ nhập ma!

- Đã muộn rồi.

Khoảng một chén trà sau, triệu chứng dần dần biến mất, Lữ Tịch bình thần nói:

- Từ khi ta cùng hắc thiết lập liên lạc, đã muộn rồi, tà thần đạo từ trước đến nay không có đường lui.

- Đại sư huynh?!

Nhiếp Viễn trợn to đồng tử, ngữ khí mang theo phần nộ như bị lừa gạt:

- Người chẳng lẽ thật sự muốn nhập ma?

- Lão tam, khụ khụ.....

Lữ Tịch không trả lời trực tiếp, mà ngồi trên xe ngựa liên tục xóc nảy, nhìn về phía ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ xe:

- Nói thật, chuyện năm đó, đến bây giờ ta vẫn không cảm thấy mình sai.

- Ta không hiểu.

- Ở thế giới này, trừ người thân cùng môn phái, sống chết của những người khác có quan hệ gì với ta? Tại sao ta phải quan tâm? Cá lớn nuốt cá bé, vốn là chân lý của thế giới này.

- Keng ——!

Nhiếp Viễn vẫn luôn đi theo bên người đại sư huynh, nghe thấy lời này vậy mà rút kiếm:

- Lão đại! Nếu người dùng lý do này nhập ma, đừng trách ta cùng ngươi trở mặt!

Lữ Tịch làm như không nghe thấy, chỉ là tự mình tiếp tục nói:

- Nhưng ta tôn trọng sư phụ.
- Nếu sư phụ nói là sai, vậy thì coi như là sai đi.
- Ta Lữ Tịch có thể thề, đời này kiếp này, chỉ giết địch, không giết người vô tội, cho nên, người có thể yên tâm.
-

Nghe vậy, Nhiếp Viễn mới chậm rãi buông trường kiếm, hần cảnh cáo nói:

- Nhưng người cũng phải hiểu rõ, tà thần đạo sẽ mê hoặc tâm trí của người, mấy ngày trước ta tìm được một ít điển tịch về hương hỏa thần đạo.

- Trên đó viết rõ ràng.

- Hương hỏa thần đạo tu luyện đến một trình độ nhất định, người bái là ‘thần’ nào, thì phải đi theo con đường của ‘thần’ đó, mãi mãi phục vụ cho ‘thần’ đó!

- Tà thần đạo sở dĩ là ‘tà’, chính là bởi vì ‘thần’ được bái thường thường là khát máu, lấy sinh linh làm máu, đây là không thể thay đổi được!

- Tiếp tục.

- Tà thần thậm chí có thể trực tiếp thao túng tâm thần của người, không để người tự mình quyết định!

- Đại sư huynh!

- Hiện tại quay đầu, nghĩ biện pháp cầu đến hương hỏa thánh vật, vì người thanh tẩy linh đài, phế bỏ tu vi tà thần đạo còn kịp.

- Đủ rồi.

Lữ Tịch không nghe tiếp nữa:

- Ta có con đường của riêng mình muốn đi, không cần nói nhiều nữa.

Nhiếp Viễn biết khuyên không được, thở dài dậm chân, xoay người rời đi.

Trong thùng xe yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nghiền nát bùn đất, tác dụng phụ của tà thần đạo lại ập đến, thân thể Lữ Tịch đau đớn run rẩy, nhưng hắn không lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại, nội thức bản thân, ở trên linh đài của hắn, rõ ràng có một cái thần khảm vặn vẹo, mờ lung, tà tính, mê hoặc lòng người.

Lần này, phải nửa nén hương sau, tất cả mới dần dần bình ổn.

Lữ Tịch đầy mồ hôi lạnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn khuôn mặt thần minh hư ảo vặn vẹo trước mắt, khóe miệng nhếch lên một tia khinh thường dữ tợn.

.....

Kinh thành.

Trung Giác điện.

Hoàng tử giám quốc Tần vương ngồi ở vị trí chủ tọa, hưởng thụ cảm giác chỉ huy triều chính.

- Báo ——!

Một thái giám hoảng hốt xông vào trong điện.

- Chuyện lớn không tốt rồi!

- Mười ngày trước! Lữ tướng quân cùng Trần Tam Thạch giao thủ bên ngoài Lương Châu thành bị thương nặng thất bại, bất đắc dĩ, Huyền Vũ cùng những binh lính khác chỉ có thể rút khỏi Lương Châu!

- Hiện tại Lương, U nhị châu, đã toàn bộ rơi vào tay Bạch Bào!

- Cái gì?!

- Lữ Tịch kia cũng là phế vật?!

Tần vương giận dữ:

- Không phải nói hần tu luyện cái gì tà pháp, tu luyện tà pháp, còn đánh không lại một người luyện võ sao?!

- Nhanh!

- Nghĩ biện pháp thông báo tin tức cho bộ hạ đang bế quan!

- Chỉ có bộ hạ mới có thể mời đến tiên sư!

.....

Côn Luân sơn.

Động thiên phúc địa.

Động phủ nơi này, dựa vào núi mà xây, ẩn giấu sau thác nước, bên trong động tất cả, đều là núi đá điêu khắc mà thành.

Nhưng cũng ở trên mặt đất bằng đá cứng rắn, mọc lên một cây non nửa người cao, cổ tay nữ tử thô nhỏ, từng trận linh khí nồng đậm từ trên đó phát ra, chỉ là không ít lá xanh biếc trên cành bắt đầu ngả vàng, trông như có dấu hiệu sắp héo.

Ngay lúc kinh thành chấn động.

Tin tức Lữ Tịch bại trận, Lương Châu thất thủ, cũng truyền đến trong động phủ nơi này.

Bởi vì bị thương, khiến sắc mặt không được tốt lắm Long Khánh hoàng đế mặt âm trầm như nước.

- Bộ hạ, long thể quan trọng.

Đối phương không nói chuyện, nhưng Hoàng Hồng có thể cảm nhận được cơn giận của rồng ngập trời.

Chỉ trong vòng một tháng, đầu tiên là Bạch Bào khởi binh mưu phản, tiếp theo là Yến vương liên hợp Tầm Tiên Lô ám sát hoàng đế, Tần vương Tề vương chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, khiến cho toàn bộ triều đình trở thành một vũng nước đục, thiên hạ đại loạn, bất cứ ai cũng sẽ giận dữ không thôi.

- Tử bất giáo phụ chi quá.

Chương 877: Tiến thủ thiên hạ (4)

Long Khánh hoàng đế nhắm mắt lại, rõ ràng là đang trách cứ mình, nhưng lại khiến mỗi người trong động thiên phúc địa, đều cảm thấy khó thở:

- Những năm gần đây, trầm chuyên chú tu hành, xử lý quốc sự, hoàn toàn quên mất phải bồi dưỡng thái tử, trầm thẹn với liệt tổ liệt tông.

Sự kiện lần này.

Yến vương Tào Chi liên hợp Tâm Tiên Lâu cũng thôi.

Khiến người ta cảm thấy phần nợ nhất, là hai tên ngu ngốc Tần vương Tề vương.

Vậy mà nghe theo lời gièm pha, ra tay ám sát Tần vương Tào Hoán, bức bách Tần vương không thể không cùng Yến vương rời khỏi kinh thành, khiến cho thiên hạ ồn ào náo nhiệt, làm hỏng một ván cờ tốt.

- Bệ hạ, sự đã đến nước này.

Hoàng Hồng hầu hạ bên người mấy chục năm, hiểu rõ nhất chủ tử nghĩ gì:

- Bệ hạ còn muốn bề quan, hiện nay chuyện trong triều, cũng chỉ có thể giao cho bọn họ xử lý. Cũng may, còn có tiên sư của Thăng Vân Tông trợ giúp, tính toán thời gian, cũng nên có người đến rồi.

Lời nói vừa dứt không lâu.

Bên ngoài liền truyền đến âm thanh xuyên qua thác nước.

Không lâu sau, liền có đủ ba gã tu sĩ tiến vào trong động phủ.

- Thăng Vân Tông trận pháp sư Đạo Huyền tán nhân, bái kiến Đại Thịnh hoàng đế bệ hạ.

- Thiên Thủy châu võ đạo Lăng gia Lăng Vân, thay mặt Lăng gia, đến bái kiến đạo hữu.

Người cuối cùng.

Lại là Lý gia tu sĩ Lý Hạc đã sớm gặp mặt hoàng đế, hần nhìn lão hoàng đế, trên mặt mang theo một tia trào phúng:

- Tào Khải đạo hữu, nếu sớm nghe lời của tại hạ, trừ bỏ Bạch Bào Tam Thạch, làm sao có loạn hôm nay?

- Ha ha ~

Long Khánh hoàng đế cũng không giận dữ, chỉ là cười gượng nói:

- Tiếp theo, liền phải vất vả chư vị đạo hữu, mỗi người làm việc của mình, vượt qua khó khăn trước mắt. Hoàng Hồng, trăm muốn tiếp tục bế quan, những chuyện khác người đến an bài đi.

- Chủ tử yên tâm, nô tài hiểu rõ.

Hoàng Hồng làm một động tác mời, dẫn theo mấy gã tiên sư đi ra ngoài.

- Lão tổ của ta Lăng gia, đã tự mình đi đến Mang Sơn trấn thủ, tổ mạch tuyệt đối sẽ không rơi vào tay của đám trộm cướp Lạc Diệp Cốc.

Lăng Vân bình tĩnh nói:

- Mà ta, cũng sẽ cùng Lý Hạc tiên bối, dẫn theo những tu sĩ khác đi đến giúp đỡ đạo hữu trấn áp phản loạn ở phương bắc, chống lại xâm lược từ bên ngoài.

- Vài vị tiên sư, có nắm chắc không?

Hoàng Hồng không động thanh sắc nhắc nhở nói:

- Bạch bào Trần Tam Thạch kia đánh giặc quả thật là một tay lão luyện, chỉ trong vòng vài năm nam chinh bắc chiến, coi như là đánh khắp thiên hạ không địch thủ, nhất là trong tay hắc, còn nắm giữ một loại ‘thiên thư trận pháp’, có thể dẫn động thiên tượng, thần quỷ khó lường, không thể không phòng a.

Lúc trước.

Phòng Thanh Vân tiến kinh, từng giao ra một tấm phù lục, nói rằng phối hợp với thiên thư trận pháp là có thể dẫn động thiên tượng.

Nhưng Bạch Bào tạo phản, Phòng Thanh Vân ba lần dâng tấu sau đó, là thật hay giả, cũng không cần nói nhiều.

- Cái gọi là ‘thiên thư trận pháp’ tại hạ cũng đã nghiên cứu một phen.

Trận pháp đại sư Đạo Huyền tán nhân, sờ râu, đầy ngực tự tin nói:

- Trận pháp, vốn là thiết kế cho người trong tu tiên giới sử dụng, chẳng qua là cần trận kỳ và linh thạch gia trì, hắc Trần Tam Thạch dùng được, ta Đạo Huyền cũng dùng được!

- Quả thật như vậy?

Hoàng Hồng nói:

- Trần Tam Thạch bày trận, có vẻ như chưa từng sử dụng qua những thứ này.

- Cái này ta cũng biết. Đạo Huyền tán nhân có chút tò mò nói, “Có lẽ, đại khái trong tay hắc còn cầm thứ pháp bảo lợi hại gì, chờ hắc chết sau đó, một lần đoạt đến!”

- Đúng rồi.

Lăng Vân bổ sung nói:

- Chúng ta dù sao cũng là người trong tu tiên giới, không hiểu chiến thuật, nên để ai tới chỉ huy đại cục?

- Tại hạ có một tán tu đạo hữu.

Đạo Huyền tán nhân nói:

- Trận pháp tạo nghệ, còn ở trên ta, hắc tử ở phạm tục, nghe nói cũng là một phương binh pháp đại gia, hơn nữa là bạn cò của Hàn Tương ở Lạc Diệp Cốc, tông môn đã bố trí treo thưởng, đợi hắc tử ngoạn trở về sau đó, có lẽ lập tức có thể chạy đến. Chỉ là..... Dù sao cũng cần thời gian a, hiện tại lập tức xuất chinh, không bằng để ta làm soái?

- Thực không dám giấu giếm, tại hạ cũng đã đọc qua mấy bản binh thư!

- Cái này, đã sớm an bài tốt.

Hoàng Hồng vội vàng nói:

- Mấy ngày trước, triều đình đã hạ chỉ, đặc biệt mời những tiên sư khác đi phía nam trấn thủ Nam Từ, sau đó điều động Trần Nam vương điện hạ đến đối phó Bạch Bào. Trần Nam vương điện hạ không chỉ có thân kinh bách chiến, hơn nữa cũng là một võ giả chân lực cảnh, sẽ là một trợ lực lớn cho các vị tiên sư.

- Chỉ là.....

- Trần Nam vương điện hạ từ khi đột phá đến chân lực cảnh sau đó, mỗi khi đêm trăng tròn sẽ phát cuồng, không biết là nguyên nhân gì, vừa vặn muốn mời mấy vị tiên sư hỗ trợ xem một chút.

- Ô? Các người Đông Thắng Thần Châu linh khí khuyết thiếu, vậy mà ở bản thổ có thể xuất hiện hai gã võ giả chân lực cảnh, quả thật cực kỳ hiếm thấy!

Lăng Vân xuất thân từ gia tộc võ đạo khá là hứng thú, nói:

- Trần Nam vương hiện tại ở đâu? Mau dẫn ta đi xem.

- Đang ở hành cung của Côn Luân sơn tĩnh dưỡng.

Dưới sự dẫn đường của thái giám Hoàng Hồng đi đến hành cung, kết quả còn chưa đến nơi, đã nghe thấy trên núi truyền đến tiếng nổ mạnh, kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết.

- Trần Nam vương điên rồi!

- Điện hạ điên rồi!

-

- Âm âm âm!

Trên núi cao, một bóng người giống như một con thú hoang đói khát đã lâu thoát khỏi lồng giam, điên cuồng lao xuống, giữa đường hắn thấy người liền giết, một quyền hạ xuống chính là một cung nữ trực tiếp nổ thành huyết vụ, phía trước nếu có vật cản đường, cũng là một quyền đập nát.

Nhìn kỹ.

Người này mặc một bộ măng bào, thể hiện thân phận tôn quý của hoàng tộc, nhưng lại tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, giống như bị động kinh, hoàn toàn không có ý thức tỉnh táo.

Chương 878: Tiến thủ thiên hạ (5)

- Điện hạ!

Thái giám Hoàng Hồng rùng mình, vội vàng nói:

- Cái, cái này chính là phát cuồng mà nhà đã nói vừa rồi, nhưng trước đây đều là đêm trăng tròn mới phát tác, sao hôm nay ban ngày lại như vậy?!

Nói chuyện.

Trần Nam vương Tào Nhung, đã chú ý đến bọn họ, giống như ác hổ ngửi thấy máu tươi, toàn thân chân lực cuộn cuộn dâng trào, mang theo sát khí ngập trời đánh giết đến.

Chân lực phát ra từ trên người hắn, thậm chí còn muốn vượt qua một chút chân lực cảnh sơ kỳ!

- Đây là.....

Võ tu Lăng Vân từ nhỏ tập võ, rất nhanh đã nhìn ra manh mối:

- Tẩu hỏa nhập ma do kinh mạch sai loạn, hắn là có thể không chế được, hai vị đạo hữu giúp ta.

- Được rồi!

Hai người còn lại miễn cưỡng đồng ý, dù sao nhiều một người trợ giúp đối phó Bạch Bào, cũng có thể càng thêm ổn thỏa.

Đạo Huyền tán nhân vung ống tay áo, bảy lá cờ có màu sắc khác nhau, linh quang lấp lánh bay ra, lấy vẽ đất làm tù ngục,

vây hãm Trấn Nam vương điên cuồng dữ tợn ở trong đó, ngay sau đó mặt đất kéo dài ra một vết xích quang, quần lấy tay chân của hắn.

Lý gia Lý Hạc, cũng té ra bản mệnh phi kiếm.

Khác với tu sĩ bình thường.

Hắn từng phục dụng qua Trúc Cơ đan, mặc dù không thể Trúc Cơ thành công, nhưng có thể ở cảnh giới Luyện Khí không ngừng tinh tiến, cho đến khi thọ mãn chết đi, hiện tại cũng có thực lực Luyện Khí tầng mười sáu.

Một kiếm chém xuống.

Giống như núi lở đất sụp.

- Âm âm!

Tào Nhung rống giận, hai cánh tay đan chéo ngăn cản, từng trận hắc sát chi khí bạo phát ra, hóa thành chân lực hộ thể, cứng rắn chống lại kiếm khí.

Ở một bên khác.

Lăng Vân thừa cơ tiếp cận, trong tay cầm mấy cây ngân châm lóe lên ánh bạc.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của ba người, lại hao phí mấy hiệp, hắn mới thành công cắm ngân châm vào đỉnh đầu của Trấn Nam vương.

Tức thì.

Huyết ti trong đồng tử của Trấn Nam vương Tào Nhung lui tán, sát khí trên người cũng từ từ biến mất, cuối cùng thân thể lảo nhảo ngã xuống, khoảng một chén trà sau, mới lại mở mắt ra, đã khôi phục thần trí.

- Thật kỳ quái!

Lăng Vân đặt tay lên huyết vị của đối phương, cảm thụ dị tượng kinh mạch, tặc lưỡi không thôi:

- Vị huynh đài này, có thể lấy công pháp mà ngươi tu luyện cho tui hạ xem một chút không, ngươi không cần lo lắng, ta chỉ cần xem vài đoạn nói là được.

-

Tào Nhung ngồi xếp bằng trên mặt đất từ từ tỉnh táo lại, hắc cũng rất tò mò, rõ ràng thần công đại thành, công pháp khẳng định là thật, nhưng tại sao lại có tác dụng phụ lớn như vậy.

Ban đầu, hắc thậm chí cho rằng 《 Long Kinh 》 chính là như vậy, Bạch Bào ở riêng cũng sẽ phát cuồng, cho đến khi Bắc Lương tạo phản, mới biết tất có vấn đề.

Không do dự nhiều, Trấn Nam vương liền lấy ra mấy tờ công pháp, giao cho đối phương xem.

- Công pháp của ngươi.....

Lăng Vân chỉ là liếc mắt một cái, liền nhìn ra vấn đề, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

- Vị huynh đệ này?

Tào Nhung tỉnh táo không lâu, âm thanh còn có chút khàn khàn:

- Công pháp của bản vương là giả sao?

- Không, công pháp là thật.

Lăng Vân chửi rủa nói:

- Chỉ là không biết ai lại ác độc như vậy! Vậy mà đem toàn bộ trình tự của công pháp đánh tráo, bình thường khai mở cảnh thần, đều là từ trong hộp sọ bắt đầu, làm gì có chuyện bắt đầu từ chân!

- Chờ đã.....

Hắn đột nhiên ý thức được cái gì, ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Trần Nam vương, “Người, người cầm công pháp sai loạn, luyện thành rồi?!!”

- Sai loạn?

Tào Nhung vội vàng đứng lên, hỏi:

- Đối với ta sau này tu luyện, có ảnh hưởng gì?

- Bí tàng trong cơ thể cần phải khai mở theo thứ tự, người hiện tại ở trong tình huống sai loạn mạnh mẽ khai mở tám tôn cảnh thần, liền tương đương với chặn đứt con đường tiến lên sau này, nói thông tục một chút, cả đời này của ngươi, chỉ sẽ ở tại chân lực cảnh sơ kỳ, lại không thể tiếp tục tiến tới.

Lăng Vân lại lần nữa cảm thán nói:

- Dưới trời đất vậy mà có người, luyện sai công pháp, bước vào chân lực, đây là thiên phú bực nào, chỉ sợ là không kém gì tên Trần Tam Thạch kia chỉ tu luyện mấy năm, đáng tiếc..... Cứ như vậy hủy rồi!

- Đường đi phía trước đứt đoạn?!

Nghe được lời này, Tào Nhung như bị sét đánh, loạn choạng lui về phía sau vài bước, sau đó lại đột nhiên đi lên phía trước:

- Có biện pháp nào bỏ cứu không?!

Lúc đầu hắn chỉ là muốn yên tâm tập võ, cho nên mới không muốn tham dự vào tranh đấu trong triều, lựa chọn chủ động rời khỏi kinh thành, đi đến phía nam trấn thủ, sau đó liên tiếp hai mươi năm cũng ngày ngày đều đang tu luyện võ đạo.

Sau khi Võ Thánh.

Chỉ là binh khí khác nhau, hắn liền tu luyện gần trăm loại!

Vì, chỉ là tăng cường một chút chân khí!

Vất vả lắm mới có được công pháp trên truyền thuyết Võ Thánh, tiếp xúc được tiên nhân có thể đi xa hơn, hiện tại lại nói cho hấn, đường đi phía trước đứt đoạn rồi?!

- Người chớ nóng vội.

Lăng Vân dường như thưởng thức thiên phú của đôi phương, kiên nhẫn nói:

- Nếu người có thể lấy được công pháp nguyên bản, sau đó phối hợp với thiên tài địa bảo tẩy luyện bản thân, còn có hy vọng xa vời có thể bình thường tu luyện.

- Hơn nữa có một điểm chính là, người mặc dù hiện tại không thể tiếp tục tăng lên cảnh giới, nhưng chân lực vừa mới thể hiện ra, muốn vượt qua không ít chân lực cảnh sơ kỳ bình thường.

- Ta cũng đã khai mở trung bộ bát cảnh thần chi tứ, lại thêm Đạo Huyền tán nhân, Lý Hạc đạo hữu, chúng ta đồng tâm hiệp lực, tiêu diệt đám người được gọi là nghĩa quân kia, tru sát Bạch Bào, hấn là không thành vấn đề.

- Trần Tam Thạch, Phòng Thanh Vân!

Trần Nam vương Tào Nhung mắt rách muốn nứt:

- Ta nhất định phải giết các người!

.....

Lương Châu.

Kế thừa chính thống Bắc Lương quân tiến vào thành trì.

Chương 879: Tiến thủ thiên hạ (6)

Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nhà thật sự của Trần Tam Thạch, sẽ không còn ai có thể điều hấn đi.

Người nhà trước đó an trí ở nơi an toàn ngoài thành, cũng đều lần lượt trở về.

Sử dụng linh châu tu luyện, cũng không cần phải che che đậy đậy, liên quang minh chính đại ở trong đình nghỉ mát bên hồ ở sau núi.

[Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng ba]

[Tiến độ: 566/800]

Đợi đến khi Trần Tam Thạch rút thời gian luyện chế thêm một ít đan dược, pháp tu cách đột phá đến Luyện Khí trung kỳ coi như là không xa, chỉ là 《 Long Kinh 》 tốc độ vô cùng chậm, phải bình quân năm đến sáu tháng mới có thể khai mở một tôn cảnh thần.

Cho dù tốc độ này là tuyệt đỉnh, nhưng đối với hấn mà nói vẫn là quá chậm.

Bởi vì.....

Hoàng đế muốn Trúc Cơ rồi!

Dưới âm mưu của tứ sư huynh, Tầm Tiên Lô và lão hoàng đế đánh một trận, thuận lợi làm chậm thời gian Trúc Cơ của hấn, nhưng dù sao cũng là ngăn cản không được.

Hấn lại không thể lập tức đánh đến kinh thành hoặc Côn Luân sơn đi.

Cho nên mình nam hạ thảo phạt đồng thời, tu luyện cũng không thể rơi xuống.

Vẫn là phải rút thời gian lại đi một chuyến đến tu tiên giới, tìm người Bạch gia hoàn thành giao dịch, lại xem có thể từ trong tay bọn họ lấy được một ít đan dược tăng tốc độ tu luyện chân lực cảnh hay không.

Chiến tranh không phải là chuyện một sớm một chiều, nhất là công thành phạt địa, động một cái là muốn mấy tháng thậm chí mấy năm, hai cái đồng bộ tiến hành, sẽ không trì hoãn.

Hơn nữa Trần Tam Thạch đem 《 Thôn Hỏa Quyết 》 tu luyện đến tầng bốn sau đó, coi như là tiến vào Luyện Khí trung kỳ, có thể ngự vật phi hành, đi đi về về đều có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Thu hồi suy nghĩ.

Hắn tính toán thời gian, các tướng trong thành hắn là đã đến đông đủ, cũng là thời điểm hảo hảo thống nhất kế hoạch đại kế tiếp theo.

Quân doanh, trung quân đại tướng.

Trừ bỏ tướng lĩnh phải trú đóng ở nơi trọng yếu, phần lớn đều tụ tập ở đây.

- Hứa Văn Tài, dư đồ.

Trần Tam Thạch vội vàng bước vào trong trướng.

- Bái kiến đại soái!

Chúng tướng đồng loạt ôm quyền, đồng thanh.

Danh hiệu đốc sư, đã có thể có thể không.

Bất kể có triều đình hay không, hiện tại hắn đều là thống soái của mười vạn thiết kỵ.

- Đại nhân xin mời xem.

Hứa Văn Tài đã sớm chuẩn bị xong tất cả.

Ở trước mặt bọn họ, treo một tấm bản đồ dài hơn một trượng, phía trên là toàn bộ thiên hạ!

Không đến hai tháng, thiên hạ kịch biến, tất cả đều cần phải đánh giá lại, mưu đồ.

Sau khi bạch bào ngồi xuống trên ghế soái.

Hứa Văn Tài liền cầm quạt lông, bắt đầu đem tình thế hiện tại tổng kết cho tất cả tướng lĩnh nghe:

- Đại soái, các vị.

- Hiện tại có thể nói là thiên hạ đại loạn!

- Đầu tiên nói về chính chúng ta.

- Hiện tại, ta Bắc Lương chính thống, sở hữu Hồng Trạch..... Đại Kích, tám doanh binh mã, cộng thêm vệ sở binh mã không lâu trước đó hàng phục ở U Châu, tổng binh lực mười bốn vạn, chiếm cứ Lương, U nhị châu sáu mươi một phủ chi địa.

- Sau đó, là những quốc gia khác.

- Nam Từ năm mươi vạn đại quân, dưới sự chỉ huy của Thái sư ‘Trùng Hổ’, bắt đầu quy mô lớn tiến công phía nam, Đại Thịnh triều đình thì phái tiên sư cộng thêm ‘Tiên sinh Mặc’ trấn thủ.

- Tây Tề hai mươi vạn đại quân, sau khi tiến vào Minh Châu, một mặt muốn nam hạ tiến vào Trung Nguyên mưu đồ Mang Sơn, một mặt khác bắc xuất Kiếm Môn hạp cốc, tiến đánh Yến Châu.

- Hiện tại trong cảnh nội Yến Châu, chỉ có Thiên Sách, An Sơn, Hổ Báo tam doanh, cộng thêm một ít vệ sở binh mã, coi như là trước sau đều có địch, không lâu sau đó, chúng ta liền

có thể nhân cơ hội đoạt lấy quyền khống chế của Thiên Sách doanh, về phần An Sơn, Hồ Báo nhị doanh, đại khái sẽ không chịu được áp lực, từ Yên Châu rút quân, chạy trốn Trung Nguyên, sau đó cùng với Đốc Tiêu quân hội hợp, ở Mang Sơn đối kháng Tây Tề quân đội.

- Lại nói nói Đông Khánh.

- Không lâu trước đó, Đông Khánh nữ đế nhường ngôi cho Thẩm thị Chu vương, đồng dạng là hợp tác với tiên sư, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, lấy được bao gồm Tử Vi sơn ở bên trong tam châu vài năm trước mới thu hồi trở về, còn một lần hành động lấy được Vân Châu, cùng với U Châu của chúng ta giáp ranh.

- Sau đó Tấn vương và Yên vương, vị trí giáp ranh với Tử Vi sơn Lăng Châu, chiếm lĩnh tam châu chi địa, có tám vạn binh lính, bất quá địa lý vị trí của bọn họ không tốt, Hứa mỗ người suy đoán, rất nhanh sẽ biến thành rút lui nhị châu, tình thế không lạc quan.

- Cuối cùng, chính là triều đình.

- Triều đình hiện nay, có thể nói là thật sự bốn bề thụ địch, trừ bỏ Kinh quân và một ít binh lính gần kinh thành, cơ bản toàn bộ xuất động.

- Ngoài ra, bọn họ còn đem Trần Nam vương Tào Nhung cùng với mấy gã tu sĩ, tập hợp bốn mươi vạn Trung Nguyên binh mã, chạy tới Bắc cảnh mà đến, thế như chẻ tre.

Nghe xong sau đó.

Uông Trục gãi gãi đầu:

- Quả thật là đủ loạn rồi!

- Đúng vậy.

Phạm Hải Lăng nịnh hót nói:

- Cái này gọi là ‘Thịnh thất bạch bào, thiên hạ cộng trục chi’, không có đại soái của chúng ta trấn áp, toàn bộ yêu ma quỷ quái của thiên hạ đều chạy ra ngoài!

- Đó là đương nhiên.

Hứa Văn Tài theo nói một câu, sau đó tiếp tục nghiêm mặt nói:

- Chúng ta Bắc Lương quân đã khởi nghĩa, như vậy tự nhiên không thể tiêu dao một góc, phải nghĩ biện pháp đánh ra ngoài mới được.

- Nhưng là chúng ta muốn nhập quan đến Trung Nguyên khu vực, thì nhất định phải trước tiên lấy được ‘Xuân Thu phủ’ được xưng là cửa ngõ Trung Nguyên, vấn đề cũng ở chỗ này.

- Hiện tại, chúng ta là ba mặt địch nhân!

- Đúng vậy đúng vậy.

Phạm Hải Lăng lại lần nữa nín hót nói:

- May mắn hai năm trước đại soái của chúng ta đem man tử đánh không còn, nếu không chính là bốn mặt địch nhân.

-

Trần Tam Thạch nâng trán một chút:

- Phạm tướng quân, đại quân vừa mới vào thành, người đi chinh đồn một chút quân vụ đi, có chuyện lại gọi người tới.

- Vâng, đại soái!

Phạm Hải Lăng không nói hai lời, lĩnh mệnh rời đi.

- Tiếp tục. Trần Tam Thạch ra hiệu nói.

- Hiện tại chúng ta ba mặt địch nhân, có thể nói là kéo một cái là động toàn thân, một khi chúng ta muốn công kích bất kỳ

một bên nào, hai bên còn lại đều sẽ ra tay với hậu phương của chúng ta, mà tình huống trước mắt.

- Bất kể là binh lực hay là lương thảo, đều là không đủ để chống đỡ chúng ta ba mặt đồng thời khai chiến.

Hứa Văn Tài dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Kỳ thật, tại hạ cho đại nhân đề nghị, là xây tường cao, tích trữ lương thực, chậm xưng vương.

Trần Tam Thạch nhìn về phía hắn.

- Đúng, chính là xưng vương!

Hứa Văn Tài phân tích lợi hại nói:

- Trước khi kinh thành đại loạn, coi như là ‘thanh quân trắc’, sau đó cũng khó tránh khỏi bị người mắng làm phản tặc, nhưng sau khi đại loạn, tình huống liền khác nhau rất lớn rồi!

- Thiên hạ người chỉ nhìn thấy hoàng đế bề quan không ra, dung túng Tần, Tề nhị vương làm loạn triều cương, khiến cho thiên hạ đại loạn, nói rõ cũng không phải đơn giản là gian thần che mắt thánh nghe, mà là bản thân hoàng đế đã hôn mê bất tài!

- Thêm vào đó ta và Phòng tiên sinh tiếp tục ở dân gian truyền bá chân tướng sâu xa của ‘Vân Châu mười ngày’ và ‘Quan Độ tam phủ’, theo chiến loạn gia tăng, khuôn mặt thật của hắn cũng sẽ dần dần lộ ra!

- Cũng liền không tồn tại hai chữ ‘phản tặc’, mà là ‘bạo thịnh vô đạo, thiên hạ mọi người đều có thể phạt’.

- Tấn vương vì lời kéo tàn dư lòng người, tất nhiên sẽ xưng đế.

- Chúng ta cũng có thể ở Bắc Lương xưng vương, đến lúc đó lực lượng cũng tích lũy xong, chúng ta nam hạ xuất quan,

tiên thủ thiên hạ, đồ mưu đại nghiệp!

Một triều đại.

Thật sự là có khí số.

Trước mắt nếu Tần vương xưng đế, sẽ không có người đáp ứng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khí số vốn có cũng sẽ dần dần tiêu hao, tình huống sẽ phát sinh thay đổi.

- Không được.

Tuy nhiên Trần Tam Thạch, rất nhanh đã phủ quyết kế hoạch “mười năm” về tương lai của Lương Châu này của Ngọa Long tiên sinh.

Bởi vì.....

Quá lâu rồi!

Thành thật mà nói, hấn cũng có thể tu luyện trở nên mạnh mẽ, đuổi theo cảnh giới của hoàng đế.

Từ đại cục mà xem, trước tiên ổn định nhị châu, nghĩ biện pháp lấy được Yến Châu và Vân Châu, chiếm cứ toàn bộ Bắc cảnh sau đó lại từ từ mưu đồ, xác thực là lựa chọn tương đối lý tính.

Nhưng đừng quên.

Trên đời còn có tổ mạch!

Một khi tổ mạch phục sinh, phong ấn thiên địa gặp phải phá hư lớn hơn, tu sĩ có cảnh giới cao hơn tràn vào Đông Thắng Thần Châu, thì sẽ toàn bộ thua hết!

Cho nên.

Một trận đại chiến này.

Không thể kéo dài!

Kéo dài xuống, đối với Bắc Lương, đối với các huynh đệ, thậm chí là đối với bách tính thiên hạ cũng không có bất kỳ lợi ích gì!

- Hai năm!

Trần Tam Thạch định thời gian:

- Một lần nữa lập kế hoạch, trong vòng hai năm ta muốn đánh đến kinh thành Trường An!

- Ta cũng không quản ngại nói cái gì xung vương, những thứ này hiện tại ta không có thời gian suy xét, cũng không có hứng thú.

- Ta muốn trong vòng hai năm, lấy đi cái mạng chó của Tào Khải!

Nghe vậy.

Cả bàn đều khiếp sợ.

Hành quân đánh giặc, là một quá trình dài dòng.

Bất kể là Uông Trục hay là những sư huynh khác, cũng đã chuẩn bị đánh trường kỳ kháng chiến.

Nhưng sư đệ của bọn họ, cũng là đại soái hiện nay, vậy mà phóng ra lời nói ngông cuồng, muốn trong vòng hai năm đánh đến kinh thành.

Thời gian hai năm.

Nhiều nhất cũng chỉ đủ đánh một hai trận chiến dịch lớn.

Đây là tính toán một đường chiến đấu nhanh chóng, trực tiếp đánh đến kinh thành, hởi đỉnh Trung Nguyên!

Chương 880: Nam chinh, Bạch gia (1)

Chuyện binh pháp, không cần nghi ngờ về trình độ của Hứa Văn Tài.

Trần Tam Thạch đã có kế hoạch trong lòng.

Hắn lại khẳng định: “Đúng, chỉ hai năm.”

Dù có sai lệch, cũng không thể vượt quá ba đến bốn năm.

Càng kéo dài, sau này càng khó đánh.

Chiến tranh liên miên, mang lại tổn thương rất lớn cho bách tính.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Tìm mọi cách kết thúc chiến sự càng sớm càng tốt, có lợi cho tất cả mọi người.

“Đại nhân muốn nhanh chóng dứt điểm, vậy thì quân Bắc Lương của chúng ta phải tìm cách mau chóng nam hạ nhập quan, tiến vào Trung Nguyên mới được.”

Hứa Văn Tài trầm ngâm một lúc, lại nói: “Mà quân Bắc Lương muốn vào Trung Nguyên, có hai con đường.

“Một là, vòng qua U Châu, Vân Châu, đi theo quan đạo rộng rãi để tiến xuống phía nam, hoặc đi theo sông Hồng Trạch ở biên giới U Châu, nhưng không nói đến chuyện Đông Khánh đang hỏ rình mối ở Vân Châu, vài cửa ải quan trọng để tiến xuống phía nam cũng đã bị triều đình chặn kín, muốn đi đường bình thường, thì nhất định phải liên tục tiến hành công

kích, không nói đến chuyện tốn thời gian, mà còn hao tổn rất lớn đối với lương thảo binh lực.

“Con đường còn lại là vượt qua dãy núi La Thiên, xuất quan từ đường mòn trên vách núi Kỳ Lân Sơn, sau đó đi tấn công Xuân Thu phủ.

“Nhưng chúng ta có thể nghĩ đến, triều đình đương nhiên cũng có thể nghĩ đến.

“Vì vậy, e rằng đường mòn đã bị bọn họ đốt cháy từ lâu, cho dù sửa lại cũng sẽ bị phá hủy liên tục, chưa kể, Trấn Nam vương Tào Nhung và những người khác, hiện tại đang tập trung ở trong Xuân Thu phủ, con đường bắt buộc phải đi qua sau khi rời khỏi đường mòn để nhập quan, cũng là ngõ cụt.”

Bắc Lương nam hạ, vốn không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu không thì, lúc đầu triều đình cũng sẽ không để Tôn Tượng Tông nắm giữ nhiều binh mã như vậy ở Bắc Lương, một mặt là thực sự cần dùng hấn để trấn áp man tộc, mặt khác, là tạo phản cũng không dễ dàng như vậy.

Dãy núi La Thiên, là bảo địa tài nguyên của người luyện võ, cũng là bức bình phong thiên nhiên giữa Bắc Cảnh và Trung Nguyên.

“Sur đệ.”

Trình Vị cầm bàn tính gõ lạch cạch, cuối cùng đề nghị: “Không thì, vẫn theo lời Hứa tiên sinh nói mà từ từ tiến hành đi, chúng ta nhập quan không dễ, nhưng tây lấy Yên Châu, đông tiến Vân Châu cũng không phải chuyện khó.

“Đặc biệt là tình hình hiện tại, trong mắt Đông Khánh và Tây Tề chỉ có núi Mang, không có khả năng đặt quá nhiều sự chú ý vào chúng ta.

“Đội chúng ta thu cả bốn châu Bắc Cảnh vào trong túi, kéo dài ba năm năm năm, lại nghĩ đến chuyện nhập quan, bất luận là binh lực hay lương thảo, cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Bạch bào không đáp lời.

Bọn họ biết, ai cũng không khuyên được.

“Đại nhân, không phải ta không có ý chí tiến thủ.”

Hứa Văn Tài lại nêu lên khó khăn: “Thực sự là lương thảo, binh lực đều không đủ, Yến Châu thì dễ nói, nếu đại nhân tự mình dẫn binh, trong vòng hai tháng là có thể lấy được. Nhưng sau chuyện này, nhất định sẽ đối mặt với sự tấn công của Đông Khánh, chúng ta cần ít nhất phân ra hơn nửa binh mã để ứng phó. Như vậy, lại càng không có binh lực và lương thảo để đi đường mòn Kỳ Lân Sơn, tấn công Xuân Thu phủ.”

“Đường mòn không thông, vậy thì không đi!”

Trần Tam Thạch đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta không có lương thảo, vậy thì cũng không cho Xuân Thu phủ có lương thảo!”

“Đại nhân muốn nói...”

Quạt lông của Hứa Văn Tài rơi xuống trên bản đồ, một tòa thành ở sau Xuân Thu phủ, ba chữ lớn “Hong Đô phủ” được đánh dấu rõ ràng trên bản đồ nền vàng.

Hong Đô phủ, ở ngay sau Xuân Thu phủ, cũng là con đường bắt buộc phải đi qua để vận chuyển lương thực từ khu vực Trung Nguyên đến Bắc Cảnh.

Nếu có thể chiếm được Hong Đô phủ, thì tương đương với việc cắm một cái đinh trên đường vận chuyển lương thực của triều đình, Xuân Thu phủ sẽ trở thành cô thành.

“Nhưng vấn đề là.”

Uông Trục xoa chuôi đao: “Hong Đô phủ ở sau Xuân Thu phủ, vẫn không tránh được Xuân Thu phủ, trừ khi trực tiếp bay qua, cho dù người bay qua, tướng sĩ dưới tay cũng không có cách nào bay qua.”

“Bên cạnh Kỳ Lân Sơn có một ngọn núi độc chương, tên là Âm Bình Sơn.”

Trần Tam Thạch nhìn bản đồ, nói: “Âm Bình Sơn gấp ghềnh khó đi, kéo dài mấy trăm dặm, nhưng Hong Đô phủ vừa vặn ở bên ngoài Âm Bình Sơn, cho nên —— chúng ta ‘minh tu sạn đạo, ám độ âm bình’, dựa vào sự rậm rạp và chương khí của Âm Bình Sơn làm nơi ẩn nấp che giấu, thẳng đến Hong Đô phủ, cắt đứt đường lương thảo, Bắc Lương không có lương thảo, vậy thì cũng không cho bọn họ có lương thảo, mọi người cùng nhau đói!”

“Sur đệ.”

Trình Vị càng thêm nghi hoặc: “Người đã nói Âm Bình Sơn gấp ghềnh khó đi, hơn nữa lại có chương khí bao quanh, căn bản là đại quân kỵ binh không có khả năng thông hành.”

“Vậy thì không dùng kỵ binh.”

Trần Tam Thạch đã tính toán xong: “Dược liệu trong kho hàng Lương Châu, chế tạo ra được đủ bảy ngàn người dùng, bảy ngàn người này cùng ta đi bộ vượt núi, thẳng đến Hong Đô phủ!”

Vượt Âm Bình, thẳng đến Hong Đô!

“Lá gan người thật lớn, chuyện này cũng nghĩ ra được.”

Cửu sư tử Vinh Yểm Thu có chút ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh phân tích: “Còn có một vấn đề, cho dù người thành công, chiếm được Hong Đô phủ, cũng sẽ đối mặt với sự phản công điên cuồng của đại quân Xuân Thu phủ, người định dùng bảy

ngàn người, đối mặt với hơn mười vạn địch quân công thành?!”

“Bảy ngàn người, đủ!”

Trần Tam Thạch nói ra một câu kinh người.

Hắn hỏi: “Hứa Văn Tài, sau khi bình định Yên Châu, ta giao chín phần binh mã lương thảo trở lên cho ngươi, nhanh nhất bao lâu ngươi có thể xử lý xong Vân Châu, đi tấn công Xuân Thu phủ, tiếp viện Hồng Đô?”

“Năm tháng.”

Hứa Văn Tài cầm quạt lông chấp tay nói: “Trong vòng năm tháng, không tài nào bình định được Vân Châu, sau đó toàn quân đi tấn công Xuân Thu!”

Chương 881: Nam chinh, Bạch gia (2)

“Tốt! Cứ quyết định như vậy!”

Trần Tam Thạch bắt đầu điểm binh:

“Hứa Văn Tài nghe lệnh! Từ hôm nay, người ngày đêm phái người đi Kỳ Lân Sơn sửa chữa đường mòn, điều động đại quân làm ra vẻ muốn tấn công.

“Trình Vị nghe lệnh! Triệu tập tất cả được sư y sư chế tạo thuốc tránh chướng, nhất định phải chuẩn bị xong trong vòng hai tháng, không được sai sót!

“Vinh Yểm Thu nghe lệnh, người dẫn bốn vạn binh mã phòng thủ U Châu, chỉ được phép thủ không được phép công, cũng không được phép để mất một tòa thành nào.

“Uông Trục, Ngụy Huyền, Tống Quế Chi, Diệp Phượng Tu nghe lệnh, bốn người các người đi cùng ta, thống lĩnh Hồng Trạch doanh, Đại Kích doanh đi đến Yên Châu, công phạt Tam doanh, chấn nhiếp Tây Tề!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Thiếu hòa thượng rồi.”

Vinh Yểm Thu cắn răng bạc, mắng: “Lúc ấy Tam Tính gia nô lấy lui binh làm cái cớ mang theo hòa thượng trốn đi, đến nay không có tin tức.”

Uông Trục lắc đầu: “Tám phần là luyện rồi!”

“Hầy.”

Bố trí xong xuôi.

Từ trên xuống dưới Bắc Lương, bắt đầu tiến vào vận hành chặt chẽ.

Tháng mười một năm Long Khánh thứ bảy mươi sáu.

Bạch bào Trần Tam Thạch thừa dịp thủ quân Yến Châu bị “Bắc Lương” và “Tây Tề” hai mặt giáp công, dẫn quân tập kích Yến Châu, chém giết nguyên chủ tướng Thiên Sách doanh Ngụy Lâm Hưng, thu phục Thiên Sách doanh cùng với hai vạn binh Vệ Sở Yến Châu vào dưới trướng.

Cuối tháng mười một.

Bạch bào Trần Tam Thạch bắt đầu đối đầu với Tây Tề.

Tuy nhiên, đại quân Tây Tề ở Quan Độ đại chiến đã bị bạch bào dọa vỡ mặt, chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, dưới sự đề nghị của thống soái “Chung Vô Tâm” không đánh mà lui, lui vào trong Minh Châu.

Bạch bào ra lệnh cho Diệp Phượng Tu dẫn dắt Thiên Sách doanh và binh mã Vệ Sở Yến Châu, phòng thủ khe núi Kiếm Môn ở ranh giới giữa Minh Châu và Yến Châu, hoàn toàn chặn đứng nơi này.

Đến đây.

Lương, U, Yến, ba châu quy về bạch bào, nơi đi qua, nhờ linh hòa, tru gian nịnh, thiên hạ quy tâm.

Sau trận chiến Yến Châu.

Dưới sự sắp xếp chặt chẽ, quân Bắc Lương bắt đầu sửa chữa đường mòn, thực tế là âm thầm điều động đại quân, chuẩn bị tiến vào U Châu, đột kích Vân Châu.

Trong quá trình chuẩn bị, toàn bộ Bắc Lương tập thể im lặng, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Độc sư phủ.

Trong động phủ ở núi sau.

Trên bệ đá bày linh châu tỏa ra linh khí, Chiêu Chiêu và Ngưng Hương chăm chú tu luyện.

Trong căn phòng đá bên cạnh, đặt một lò luyện đan.

Trần Tam Thạch đang luyện đan.

Về nguyên liệu linh hòa, hẳn có ruộng của mình.

Độc sư phủ có ngàn mẫu ruộng tốt, lúc Tôn Tượng Tông còn sống, đã phân tán phần lớn cho bách tính không có ruộng, nhưng hơn trăm mẫu ruộng còn lại, cũng đủ cho Trần Tam Thạch dùng, hưởng hồ linh hòa nhỏ được trên đường, một thời gian ngắn cũng không dùng hết.

Linh hòa là một loại nguyên liệu, bản thân nó không có vấn đề gì.

Nhưng khi nó chuyển sang mỗi người dân, thì lại trở thành độc hại.

“Ong ong ——”

Lò luyện đan trước mặt bắt đầu rung vang dưới ngọn lửa đỏ rực, Trần Tam Thạch duy trì trạng thái kết ấn thi pháp, truyền pháp lực vào trong, đồng thời dùng thần thức để cảm nhận và điều khiển “đại đạo biến hóa” trong lò đan.

Không lâu sau.

Ngọn lửa tắt, trận pháp biến mất, lò đan tự động lơ lửng mở ra, bên trong lò đan, còn lại mấy viên đan hoàn màu xanh sẫm.

Chân Vũ đan!

Lúc đầu ở trong ngư long tập của đại trạch phường thị, từng đạt được giao dịch với một tu sĩ Võ Đạo của Bạch gia,

hiện tại hai ba năm trôi qua, cũng là lúc đem mười viên Chân Vũ đan đã hứa hẹn đưa đi, thuận tiện thử xem có thể mua được đan dược mà Võ giả Chân Lực sơ kỳ cần từ tay Bạch gia hay không.

Phải biết rằng.

Lúc Trần Tam Thạch ở Bắc Lương mưu đồ nam hạ nhập quan, lão hoàng đế cũng đang chuẩn bị Trúc Cơ.

Hai bên, đang tranh giành thời gian.

Trần Tam Thạch nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện, bảo đảm cho dù nhập quan thất bại, cũng có đủ thực lực bảo đảm an toàn cho Bắc Lương, sau đó lại từ từ tiến hành.

Đương nhiên.

Lần này đi đến tu tiên giới, sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Mấy ngày gần đây hắn đã có thể đột phá đến Luyện Khí trung kỳ, đến lúc đó có thể ngự không phi hành.

Đợi sau khi trở về từ tu tiên giới, Bắc Lương nam hạ cũng có thể chính thức bắt đầu.

Nghĩ như vậy.

Trần Tam Thạch thu hết tất cả Chân Vũ đan, sau đó bắt đầu luyện chế đan dược chuyên dùng cho Luyện Khí sơ kỳ đột phá đến Luyện Khí trung kỳ là “Thanh Linh đan”, tất cả nguyên liệu đều đã chuẩn bị xong.

Quy trình luyện đan, hắn cũng đã quen thuộc.

Chẳng qua là thêm nước trước, sau đó bỏ linh hòa vào, rồi cho các nguyên liệu khác theo nhiệt độ, cuối cùng phối hợp đan hỏa truyền pháp lực vào trong trận pháp của lò đan, sau đó dùng thần thức điều khiển biến hóa vi mô của đại đạo.

Luyện chế đan dược chưa từng luyện chế.

Không ngoài ý muốn, lại liên tiếp thất bại mấy lần.

May mắn là cùng với thủ pháp ngày càng thành thạo, cuối cùng cũng luyện chế thành công một viên Thanh Linh đan.

【Kỹ nghệ: Luyện đan (nhất giai)】

【Tiến độ: 56/500】

Từ rất lâu trước đây.

Trần Tam Thạch đã là luyện đan sư nhất giai.

Nhưng sau đó, tiếp tục luyện chế đan dược nhất giai, độ thành thực tăng lên không nhiều, nhưng đây vốn không phải là chuyện gấp, có thể từ từ tiến hành.

Thanh Linh đan tịch thu được từ trên người các tu sĩ đã ăn hết.

Viên này, cũng là viên duy nhất.

Trần Tam Thạch bỏ vào trong miệng, lập tức hóa thành một luồng khí thanh mát chảy vào bụng, sau đó xuyên khắp tứ chi bách hài, hần nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện “Thôn Hỏa quyết”.

Hỏa linh căn giống như một xoáy nước, không ngừng hấp thụ linh khí trong động phủ.

Chương 882: Nam chinh, Bạch gia (3)

Sau khi tầng tầng luyện hóa, chuyển sang lưu trữ trong đan điền.

Lúc này.

Trong đan điền của Trần Tam Thạch đã có ba luồng sương mù đại diện cho linh lực, lúc sắp ngưng luyện ra luồng thứ tư, thì luôn bị tan rã vào thời điểm mấu chốt, giống như có một chiếc khóa vô hình, vẫn không thể đột phá.

Cho đến khi có Thanh Linh đan gia trì, linh lực ngưng luyện ra mới càng thêm ngưng thực, biết ngưng tụ ra luồng sương mù thứ tư.

“Rắc!”

Chiếc khóa vô hình mở ra, cảnh giới đột phá.

【Công pháp: Thôn Hỏa quyết. Luyện Khí tầng bốn】

【Tiến độ: 0/1200】

【Hiệu dụng: Trung phẩm hỏa linh căn】

Cũng vào lúc cảnh giới đột phá.

Hỏa linh căn trong cơ thể Trần Tam Thạch bắt đầu sinh trưởng, giống như thần thụ linh giới được nhận dưỡng chất tốt, với tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng vươn cao, càng thêm cành lá xum xuê.

Từ linh căn hạ phẩm, đột phá đến linh căn trung phẩm!

Hắn không ngừng tu luyện, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của tốc độ tu luyện, phát hiện nhanh hơn trước rất nhiều!

Trung phẩm đơn linh căn, cho dù ở trong bất cứ đại tông môn nào, cũng đủ làm nội môn đệ tử, theo tốc độ này, tốc độ tăng lên của “Thôn Hỏa quyết” sau này, e rằng nhanh hơn tốc độ tăng lên của cảnh giới Võ Đạo rất nhiều.

“Hô!”

Sau một thời gian dài.

Trần Tam Thạch mới lại mở mắt, từ từ phun ra một ngụm khí trọc.

【Công pháp: Thôn Hỏa quyết. Luyện Khí tầng bốn】

【Tiến độ: 20/1200】

.....

【Thuật pháp: Vạn Kiếm Thiên Lai. Nhị giai】

【Tiến độ: 1155/2000】

.....

【Pháp thuật: Hậu Thổ quyết (Tinh thông)】

【Tiến độ: 521/1000】

.....

【Kỹ nghệ: Bản cung. Viên mãn (phá hạn tam giai)】

【Tiến độ: (1000/2000)】

Thời gian gần đây, Trần Tam Thạch chinh phạt Yên Châu, cũng không bỏ qua việc tu luyện các kỹ nghệ.

Hắn lại lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bài màu vàng cam.

Đây chính là “Chân Phù điển tịch” mà Binh Tiên Hàn Tương lưu lại.

Bên trong ghi lại phương pháp vẽ phù của bốn loại phù lục nhất giai là “Cự Lực phù”, “Thần Tốc phù”, “Phân Thân phù”, “Tị Phong phù”, cơ bản đều có thể dùng để trợ giúp chiến đấu.

Cũng vào lúc cẩn thận xem văn tự cổ xưa trong ngọc bài.

Một mặt bằng im lặng đã lâu lại dao động.

【Kỹ nghệ: Đọc sách (Đại thành)】

【Tiến độ: (0/2000)】

【Hiệu dụng: Bò Đề Minh Ngô Tâm】

【Bò Đề Minh Ngô Tâm: Tăng cường ngộ tính】

Trần Tam Thạch lại xem “Chân Phù điển tịch”, đối với nội dung, càng hiểu sâu hơn, cơ bản là xem một lần là có thể hiểu cách làm, lập tức lấy ra nguyên liệu Hàn Tương lưu lại, bắt đầu vẽ phù lục.

Phù chỉ đặc chế, thêm vào phù bút và mực đặc chế màu đỏ tươi.

Ban đầu vẫn sẽ thất bại.

Bởi vì vẽ phù lục cũng giống như luyện chế đan dược, không chỉ có ngộ tính đủ để hiểu cách làm là được, còn cần có đủ thần thức.

May mắn là Trần Tam Thạch thân là luyện đan sư, đối với việc rèn luyện thần thức vốn không kém, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã thành công vẽ ra một tấm của bốn loại phù lục.

【Kỹ nghệ: Họa phù (nhất giai)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Một hơi thành công】

【Một hơi thành công: Phù lục tương ứng với cấp bậc, chỉ cần thành công một lần, là có thể một hơi thành công, sẽ không thất bại nữa】

Lại có thêm một thân phận.

Phù lục sư nhất giai!

Tu tiên bách nghệ, đặc biệt là đan khí phù trận, chỉ cần nắm giữ một loại, là có thể coi như có bản lĩnh sinh sống yên ổn trong tu tiên giới, nhưng Trần Tam Thạch hiện tại cơ bản là học cái nào biết cái đó, cũng không cần giống như các tu sĩ nói, động thì tiêu tốn mấy năm thậm chí mấy chục năm để học.

Thu hết tất cả mọi thứ.

Trần Tam Thạch lại cảm trường thương, bắt đầu tu luyện “Long Kinh”.

Bất tri bất giác.

Từ sau khi trở về từ Quan Độ đã được nửa năm, cảnh giới Võ Đạo đương nhiên cũng có tinh tiến.

Hỏa Hành hô hấp pháp thi triển, từng trận hỏa hành chân lực bùng phát ra, hóa thành ngọn lửa quần quanh long đàm lương ngân thương, khiến nó hóa thành hỏa long, du động trong động phủ âm mát dễ chịu, kéo theo nhiệt độ tăng vọt, giống như từ mùa đông đến mùa hè.

Mỗi lần Trần Tam Thạch hít thở, đều có thể chính xác không sai hút linh khí trong động phủ vào phổi, sau đó lại không ngừng luyện hóa thông qua công pháp, vận chuyển chu thiên trong kinh mạch, tôi luyện nhục thân.

Một luồng ánh sáng trắng từ từ sáng lên ở bên phải lồng ngực hắc, từ lúc bắt đầu là một chút xiu, biến thành đèn lồng màu trắng, rồi từ đèn lồng hóa thành mặt trời trắng nóng bỏng.

Cảnh Thần, đột phá!

Phế Thần!

Tên Tổ Linh Sinh, tự Đạo Bình, dài tám tấc một phân, áo trắng!

Trung bộ bát cảnh thần, đã khai mở hai.

【Công pháp: Long Kinh (Chân Lực sơ kỳ)】

【Tiến độ: 125/500】

Tốc độ chậm chạp!

Còn thiếu sáu tôn Cảnh Thần, mới có thể tiến vào Chân Lực trung kỳ.

Xem ra nhất định phải đi một chuyến đến đại trạch phường thị.

“Ngốc nghếch.”

Trần Tam Thạch đi đến phòng luyện công, gõ đầu nạng: “Thu dọn một chút, chuẩn bị ra ngoài.”

Nói đến Ngưng Hương và Chiêu Chiêu.

Hai nữ tử này, thiên phú tu hành lại tốt đến mức kỳ lạ.

Thêm vào đó Trần Tam Thạch có tài nguyên thừa tịch thu được từ trên người tu sĩ không tiếc dùng, các loại cộng lại, vậy mà bọn họ đã đạt đến Luyện Khí tầng ba.

Ngưng Hương sắp đột phá đến Luyện Khí trung kỳ.

Mà Chiêu Chiêu thì vừa mới đột phá đến Luyện Khí tầng ba.

Trước khi lên đường.

Trần Tam Thạch lại làm một số bố trí.

Đầu tiên.

Hắn vẽ mấy tấm phân thân phù lục giao cho Ngung Hương.

Cách mấy ngày, Ngung Hương sẽ kích hoạt một tấm, để “Trần Tam Thạch” đến quân doanh lộ mặt.

Ngoài ra.

Hắn lại điều Ngụy Huyền, Tống Quế Chi hai người trở về trông nhà.

Hai người này, hiện tại cũng sẽ đến tu luyện bên cạnh động phủ, cũng đã đột phá đến cảnh giới Chân Lực sơ kỳ, thêm vào đó đại quân của địch phương còn chưa bố trí xong xuôi, trông nhà hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chương 883: Nam chinh, Bạch gia (4)

Sắp xếp xong xuôi tất cả, Trần Tam Thạch đi đến Phù Phong tạ, cáo biệt gia quyến.

Trong sân.

Trần Độ Hà đã hơn ba tuổi lại đang khóc nháo, nguyên nhân là mấy ngày trước chỉ huy con Khiếu Kim Thú dưới tay mình đùa nghịch, suýt nữa cần bị thương nha hoàn trong phủ, bị Lan tỷ nhi nói mấy câu, bèn thành ra bộ dạng này.

Còn về nữ nhi, nha đầu này gan không lớn, nhưng rất ngoan ngoãn, ngày thường ngoài đọc sách nhận chữ, thì là giúp mẫu thân trồng một số hoa cỏ, học làm nữ công, sau đó là ở chung rất tốt với “Khiếu Kim Thú”.

Có lúc nói chuyện thậm chí còn có tác dụng hơn Trần Độ Hà, hôm đó chính là nàng kịp thời gọi Khiếu Kim Thú, mới không để nha hoàn bị thương thực sự.

Hơn nữa nha đầu này gan nhỏ, nhưng lại thường xuyên đến trong núi hái một số hoa cỏ trở về.

“Thằng nhóc hỗn đản!”

Trần Tam Thạch gõ nhi tử: “Nếu ngươi tùy ý bắt nạt người trong phủ, cần thận ta ném ngươi lên núi cho hổ ăn! Thôi, ngươi đợi ta bận xong thời gian này, sẽ quản giáo ngươi thật tốt! Khê Khê, trông chừng đệ đệ ngươi, nếu nó lại quậy phá, thì cứ mặc sức dạy dỗ nó.”

“Phụ thân đừng tức giận, ta sẽ trông chừng A đệ.”

Trần Vân Khê nói giọng nho nhỏ.

“Đúng rồi.”

Trần Tam Thạch đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Gần đây ngươi có gặp lại Mai tiên sinh không?”

Trần Vân Khê lắc đầu.

“Được rồi.”

Trần Tam Thạch không hỏi nữa.

Đến bây giờ hắn cũng chưa hiểu, làm thế nào để vận dụng lực lượng trong Huyền Châu, xem ra vẫn phải từ từ mò mẫm.

Nói đến chuyện này.

Từ sau khi hắn khởi binh chiếm cứ ba châu, huyền khí trong Huyền Châu đã tăng lên cực nhanh, lại tích lũy một thời gian nữa, chắc chắn có thể lợi dụng trận pháp mạnh hơn trong thiên thư.

Nhìn nhi tử, Trần Tam Thạch trở về núi sau, vung tay lấy ra một pháp khí phi hành hình chiếc lá từ trong nhẫn trữ vật, sau đó hai tay kết ấn, truyền pháp lực vào trong, pháp khí lập tức tỏa ra linh quang, lơ lửng bay lên.

Hắn cũng là lần đầu tiên ngự vật phi hành, lúc bắt đầu bay rất lảo đảo, mấy lần suýt nữa ném ngóc ngách xuống dưới.

Nhưng chỉ trong một chén trà, hắn đã thành thạo nắm giữ kỹ nghệ này.

【Kỹ nghệ: Ngự không (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Phi lưu bất tức】

【Phi lưu bất tức: Giảm mạnh tiêu hao pháp lực do ngự không phi hành mang đến】

Điều khiển pháp khí phi hành, cũng cần tiêu hao pháp lực.

Có hiệu quả từ ngữ trong, hoàn toàn có thể giảm bớt số lần nghỉ ngơi, từ đó lại rút ngắn thời gian đi đi về về.

Trần Tam Thạch đã tính toán cẩn thận, việc điều động quân đội quy mô lớn như vậy, đợi sau khi hấn trở về, triều đình mới có thể tập hợp binh mã, sau đó, chiến sự mới thực sự bắt đầu.

.....

Trung Nguyên.

Trần Nam vương, Lăng Vân, Đạo Huyền tán nhân và Lý Hạc tổng cộng bốn người, vẫn đang trong quá trình tập hợp binh mã.

Lần này chinh phạt phản tặc Bắc Lương.

Triều đình động viên đến bốn mươi vạn, nếu tính cả dân phu điều động đến, thì có khoảng một triệu người, cơ bản là điều hết phần lớn binh mã ở Trung Nguyên.

Đương nhiên, cũng không chỉ là đối phó Bắc Lương, còn phải phân binh đi đánh Đông Khánh.

Cuối cùng binh mã tập hợp ở Xuân Thu phủ, khoảng chừng hai mươi vạn.

Nhưng đó cũng là một đến hai tháng sau, hiện tại còn chưa đến đầy đủ, chỉ có bốn tu sĩ tiên hành ở hậu phương, bắt đầu bố trí sắp xếp trước, đợi xuất chinh chính thức.

“Trần Tam Thạch kia thật sự khó chơi.”

Lăng Vân cẩn thận tìm hiểu một phen về chiến tích của bạch bào ở Đông Thắng Thần Châu, chỉ cảm thấy có chút đau đầu: “Người này lúc ở Thoát Phàm cảnh, vậy mà có thể chém giết một vạn quân địch mà không kiệt sức?! Hiện tại cảnh giới Chân Lực, chẳng phải là có thể giết hai vạn?!”

Nhìn khắp đại thiên thế giới, bất luận là pháp tu hay võ tu, làm gì có người nào giết một vạn hai vạn mà không kiệt sức?!

“Bốn chúng ta, tuyệt đối không thể tách ra!”

Đạo Huyền trịnh trọng nói: “Hợp thì sống, chia thì chết, nhất định phải hợp tác toàn lực, mới có thể tru sát tên ác ôn này.”

“Chít chiu ——”

Trong lúc nói chuyện.

Một con Hải Đông Thanh bay vào trong quân doanh.

Không lâu sau, có một binh sĩ đến bẩm báo: “Điện hạ! Quân phản loạn Bắc Lương đang tập hợp bên ngoài Kỳ Lân Sơn, hơn nữa phái ra rất nhiều người, sửa chữa đường mòn bị quân trú đóng Xuân Thu phủ đốt cháy trước.”

“.....”

Đồng tử của Trần Nam vương Tào Nhung tối sầm, cảm lấy chiến báo tự mình xem một lượt, sau đó nghiền nát thành bột, từng chữ từng câu: “Đến rất tốt!”

.....

Chân trời góc biển!

Hiện nay, khắp nơi đều là chiến loạn.

Cho dù Trần Tam Thạch ngự không mà đi, trên đường cũng nhiều lần gặp các tu sĩ tông môn khác, nhưng cơ bản đều vòng đường tránh đi, người duy nhất không có cách nào tránh được, thì chỉ có thể bị buộc giết chết, sau khi lấy túi trữ vật đi, thì đốt thành tro.

Trong hải đảo, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Trần Tam Thạch sau khi thăm dò mấy lần, xác nhận không có nguy hiểm, mới thông qua cổ truyền tổng trận, tiến vào

trong thiên thủy châu.

Hắn từ bỏ thân phận Trương Lại Tử, tùy ý thay một khuôn mặt bình thường, sau đó lại quẹt một cái lên mặt ngọc ngêch, cũng đổi cho nàng một khuôn mặt, mặc dù là không có ý nghĩa gì.

Tiếp đó Trần Tam Thạch không lãng phí thời gian, đi thẳng đến hắc thị đảo giữa hồ của đại trạch phường thị, tìm thấy căn nhà nhỏ lúc trước mua “Thôn Hỏa quyết”, bên ngoài viết bảng thu mua pháp khí cũ.

“Ha ha ~”

Bên trong, thương nhân thần bí đeo mặt nạ phát ra âm thanh như cười mà không phải cười: “Đạo hữu, không biết muốn đổi cái gì?”

“Chỗ ta có một số pháp khí cũ, số lượng có thể hơi nhiều.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Không biết người có ăn được không?”

“Đạo hữu thật sự nói đùa.”

Nam tử đeo mặt nạ đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng kết quả đột nhiên nghẹn lời.

Chương 884: Nam chinh, Bạch gia (5)

Bởi vì.....

Chỉ thấy tu sĩ mặc hắc bào trước mặt, từ trong túi trữ vật “ào ào” đổ ra đầy một bàn pháp khí, số lượng nhiều đến mức trong thời gian ngắn căn bản là không có cách nào phân biệt rõ ràng.

Đồng tử dưới mặt nạ của hắn rõ ràng run lên, sau đó mạnh mẽ đứng dậy.

Trần Tam Thạch lặp lại: “Thế nào, có muốn thu không?”

Tu sĩ mặt nạ vội vàng đứng dậy, mở cửa sổ của căn nhà gỗ, thò đầu ra nhìn xung quanh rất lâu, xác nhận gần đó không có ai, mới xoay người nói: “Các hạ là ai? Chẳng lẽ diệt cả một tông môn?!”

Trong lòng hắn kinh hãi.

Nói thật.

Hắc thị bên trong là làm cái gì, mọi người đều biết trong lòng.

Cái gọi là pháp khí, đan dược cũ, vân vân, chẳng qua là đồ tịch thu được từ cuộc chiến giữa các tu sĩ, hoặc là đồ cướp được từ việc giết người cướp của, mang đến hắc thị để xử lý, chính là vì bí mật.

Nói trắng ra, nơi này cơ bản là không có người tốt.

Nhưng Đoạn Tư Lỗ lẫn lộn ở hắc thị nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người ra hàng với số lượng lớn như vậy.

Trần Tam Thạch chỉ ngán ngủ triển lãm xong, lại thu tất cả mọi thứ vào trong túi trữ vật: “Có muốn không?”

“Muốn, đương nhiên là muốn!”

Đoạn Tư Lỗ nói, bắt đầu kiểm kê từng cái một.

“Phi kiểm hạ phẩm một thanh, giá thu mua là mười khối linh thạch.”

“Kim đao pháp khí hạ phẩm một thanh, giá thu mua là.....”

“.....”

Cuối cùng kiểm kê xong, pháp khí nhiều đến mấy chục cái, tổng cộng trị giá một ngàn khối linh thạch, giao dịch ngay tại chỗ.

Sau khi rời khỏi hắc thị, Trần Tam Thạch lại tiếp tục đổi mặt, cầm theo số lượng lớn linh thạch, đi đến khu vực cửa hàng của đại trạch phường thị, hắn vừa mới đi vào đường phố, đã nhìn thấy khắp nơi đều dán lệnh truy nã và chân dung của hắn.

【Truy nã: Trần Tam Thạch】

【Nhiệm vụ treo thưởng: Linh mạch động phủ thượng phẩm quyền cư trú một trăm năm, linh vật Trúc Cơ, năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm.....】

【Địa điểm nhiệm vụ: Đông Thắng Thần Châu】

【Yêu cầu cảnh giới: Luyện Khí tầng mười hai trở lên, Võ Đạo Chân Lực trở lên, người từng dẫn binh đánh giặc ở phàm tục có thêm tiền thưởng】

Không chỉ là Trần Tam Thạch.

Thậm chí ngay cả sư huynh sư tỷ của hắn, cũng đều có tên trong danh sách, chỉ là tiền thưởng tương đối có vẻ đáng

thương, căn bản là không có ai thêm nhìn nhiều một cái.

Đây là.....

Cả sư môn đều bị nhắm vào!

Hơn nữa, cái này cũng không thể nói là tai họa do sư phụ lưu lại, có một số việc, vốn là không thể tránh được.

Lúc đầu.

Nếu không phải sư phụ hấn kịp thời phong ấn tổ mạch của chân trời góc biển, sau khi phong ấn thiên địa bị phá hủy, tu sĩ có cảnh giới cao lập tức sẽ không chế toàn bộ Đông Thắng Thần Châu.

Đến lúc đó, chưa nói đến linh hòa trong ruộng của bách tính từ một phần trực tiếp biến thành năm phần, thì ngay cả lão hoàng đế cũng khó thoát khỏi vận mệnh trở thành con rối, mãi mãi bị khống chế.

Tất cả mọi người, đều phải sống dưới sự thống trị của tiên nhân.

Trần Tam Thạch cũng phải nghĩ cách thuê linh mạch động phủ, cẩn thận từng li từng tí sống sót, tương đương với việc tất cả đều quay trở lại lúc ở Bà Dương, lại đi một lần nữa con đường đã đi, trong đó không nói đến gian nan, chỉ có nguy hiểm cũng rất lớn.

Đông Thắng Thần Châu duy trì hiện trạng, đối với hấn, đối với bách tính thậm chí là đối với kẻ địch của Thần Châu, đều có lợi ích rất lớn.

Hơn nữa hiện tại trận chiến hỗn loạn này, cũng là tu tiên giới gây ra.

Bọn họ muốn tranh đoạt linh mạch, kết quả là chỉ huy phạm nhân của Thần Châu lên sa trường đi chịu chết.

Giống như Hàn Tương coi binh mã dưới tay là quân cờ, thì trong mắt tiên nhân có cảnh giới cao, hàng tỷ sinh linh của Đông Thắng Thần Châu, lại làm sao không phải là quân cờ của bọn họ?

Bao gồm cả Trần Tam Thạch.

Đối với lệnh truy nã, hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không thấy kỳ lạ, việc đã đến nước này, chẳng qua là binh đến tướng đỡ nước đến đất ngăn, chỉ là càng phải tranh thủ tu luyện mới được.

Chỉ cần phong ấn thiên địa còn, hắn lại có thể đạt đến Chân Lực trung kỳ thậm chí hậu kỳ, thì không cần sợ tu sĩ có cảnh giới cao trong tu tiên giới.

Đơn giản nhìn mấy cái, Trần Tam Thạch đi vào trong Bách Bảo lâu mua sắm vật phẩm.

Đầu tiên, chính là các loại nguyên liệu đan dược, nguyên liệu phù lục, mỗi loại đều mua số lượng lớn, tổng cộng tiêu tốn hai trăm khối linh thạch.

Sau đó, là pháp khí thượng phẩm, kim cung ngân đạn, cũng có giá trị hai trăm khối linh thạch.

Xuất phát từ việc chạy một chuyến không dễ, Trần Tam Thạch không nỡ đi ngay, mà tiếp tục đi dạo trong cửa hàng, xem có thể mua được một số thứ khác mình cần hay không.

Đáng tiếc, không mua được đan dược Võ Đạo mình cần, nhưng lại có binh khí cảnh giới Chân Lực, nhưng hắn không thiếu, long đảm lương ngân thương sư phụ lưu lại là huyền binh có thể trưởng thành, sau này chỉ cần thêm tài liệu để nâng cao phẩm cấp, là có thể dùng mãi.

Nhưng sau khi rời khỏi Bách Bảo lâu, một cửa hàng khác lại khiến Trần Tam Thạch chú ý.

Vạn Thú lâu.

Như tên gọi, nơi này là nơi bán linh sủng.

Các loại linh sủng, bị nhốt trong lồng có cấm chế, để người ta lựa chọn mua bán.

Trần Tam Thạch có kỹ nghệ ngự thú còn chưa phát triển, đương nhiên không ngại mua thêm một con linh sủng để nuôi, dù sao hắn cũng có linh mạch, rất nhanh, ánh mắt hắn đã rơi vào trên người một con tiểu bạch xà.

【Linh Ngọc bạch xà】

【Nhị giai tiềm lực】

【Giá bán: Bốn trăm linh thạch】

Linh thú loại rắn, từ trước đến nay đều là tài liệu tốt để làm cung tên.

Con “Linh Ngọc bạch xà” này càng là như vậy, gân rắn dùng làm dây cung, xương rắn dùng làm binh khí, thậm chí ngay cả da rắn và vảy rắn cũng có thể dùng để chế tạo pháp khí phòng ngự, có thể nói là toàn thân đều là bảo.

Chương 885: Nam chinh, Bạch gia (6)

Hơn nữa “Linh Ngọc bạch xà” trưởng thành rất khó tìm trong rừng, mấy chục năm cũng khó gặp một lần.

Trần Tam Thạch xuất thân là thợ săn, theo thói quen đánh giá giá trị của bạch xà, lúc trước không nhìn thấy cung tiễn nhĩ giai trong Bách Bảo lâu, trong lòng không tránh khỏi có ý định chuẩn bị trước.

Nếu bản thân nuôi một con, sau này tháo dỡ, cũng rất có lời.

Nghĩ như vậy, hắn bèn bỏ tiền mua nó.

Mua sắm xong đồ đạc.

Trần Tam Thạch một mình đi vào trà lâu ngồi xuống, sau đó để ngốc nghếch đi ngư long tập, tìm xem Võ Đạo thể gia Bạch gia, Bạch Lâm Huân có ở đó không, bản thân thì đi dạo xung quanh, nghe ngóng tin tức về Bạch gia.

Tu sĩ Võ Đạo ở Thiên Thủy châu không nhiều, chỉ có một số ít tông môn, có truyền thừa cảnh giới Võ Đạo hậu kỳ, gia tộc Võ Đạo lại càng hiếm thấy.

Bạch gia chính là một trong số đó.

Địa điểm gia tộc Bạch gia cư trú, cách đại trạch phường thị không xa, chỉ ở trong Hoàng Hôn cốc cách năm trăm dặm, chiếm cứ một linh mạch nhất phẩm cực phẩm, nồng độ linh khí chỉ kém nhĩ giai một chút.

Bạch gia từng ở khu vực này, cũng được coi là gia tộc cực kỳ phồn thịnh.

Lão tổ trong tộc, từng là Võ giả Chân Lực hậu kỳ, trong tộc chỉ nói đến Võ giả Chân Lực trung kỳ, từng có năm người, đè ép mấy đại gia tộc khác xung quanh không ngáng đầu lên được.

Chỉ là nghe nói những năm gần đây dần dần suy tàn, mặc dù vẫn còn lão tổ Chân Lực hậu kỳ trấn giữ, nhưng trong tộc xuất hiện đoạn đại, tạm thời còn chưa có người tiếp nhận trọng trách gia tộc, cho nên đã có rất nhiều người bắt đầu thêm thường bảo địa của Bạch gia.

Ở trong tu tiên giới.

Linh mạch, chính là tài nguyên quý giá nhất!

Tương đương với ruộng đất đối với nông phu.

Phàm nhân không có ruộng để trồng lương thực sẽ chết đói.

Tu sĩ không có linh khí tu luyện, thì tương đương với cá không có nước.

Tu sĩ tầm thường chỉ có thể dựa vào thuê động phủ, hoặc là bán mạng cho tông môn để nhận được linh khí tu luyện.

Nhưng nếu một tu sĩ, có thể một mình chiếm cứ một linh mạch, hơn nữa có đủ thực lực, thì có thể bảo vệ gia tộc sinh sôi nảy nở, thậm chí khai tông lập phái, thành lập tông môn.

Ví dụ như.....

Trần Tam Thạch hiện tại!

Trong tay hắn, có một linh mạch thượng phẩm, hơn nữa còn là linh mạch có thể di chuyển, có thể đi đâu mang theo đó,

sử dụng bất cứ lúc nào, chỉ cần có đủ tài nguyên, thì hoàn toàn có thể bồi dưỡng ra một nhóm pháp tu thậm chí là võ tu.

Bảo vật như vậy, không biết sư phụ lão nhân gia lấy được từ đâu, những chuyện này cũng không phải là chuyện gấp hiện tại.

Nói về Bạch gia.

Lúc đầu thịnh vượng, đặc tội rất nhiều gia tộc, có rất nhiều kẻ thù, trong đó bao gồm Lý gia đang truy nã Trần Tam Thạch, hiện tại nhìn thấy Bạch gia sắp suy tàn, thì chuẩn bị đập đổ.

Cũng khó trách Bạch gia dù sao cũng là một đại gia tộc, hiện tại bị chèn ép đến mức phải lén lút bày quầy ở ngư long tập, ngay cả cửa hàng cũng không có.

Nói như vậy.....

Hắn và Bạch gia ngược lại có kẻ thù chung.

Nhưng phòng người không thể không có.

Trần Tam Thạch và ba chữ “Trần Thủ Sử” có dính dáng, đặc tội không chỉ mấy gia tộc, phía sau còn có tông môn, ai cũng không biết Bạch gia có lấy tin tức của hắn đi đổi lấy lợi ích hay không.

Hắn gọi một ly linh trà, trong lúc đợi tin tức, thì lấy Linh Ngọc bạch xà ra đùa nghịch.

Con rắn này còn nhỏ, chỉ to bằng ngón tay dài vài tấc, quần quanh trên tay có cảm giác lạnh lẽo mịn màng.

Trần Tam Thạch nặn ra một giọt tinh huyết, đút vào miệng bạch xà, lại thông qua quy trình đặc thù, thì coi như thành công nhận chủ bằng máu.

【Kỹ nghệ: Ngự thú (Nhập môn)】

【Tiến độ: 0/500】

【Hiệu dụng: Phản tổ】

【Phản tổ: Tất cả linh thú được thống ngự, đều có thể theo cảnh giới tăng lên mà thức tỉnh huyết mạch ẩn giấu trong cơ thể, từ đó không ngừng tiến hóa】

Bất luận là đối với linh thú hay là yêu tộc, huyết mạch chính là căn bản thực lực của bọn chúng.

Ví dụ như một con hổ bình thường tu luyện ngàn năm, rất có thể không bằng thần thú tu luyện trăm năm.

Huyết mạch cũng tương đương với “tư chất tu hành” của linh thú.

Lúc trước viết rất rõ ràng trong cửa hàng, bạch xà của hắn có tiềm lực nhị giai, tương đương với sau nhị giai, rất khó tiếp tục leo lên, nhưng sau khi có 【Phản tổ】 , thì tình huống khác hẳn, nếu bạch xà có huyết thống tổ tiên tốt, thì có thể đi xa hơn.

Điều này tương đương với việc tu luyện công pháp có thể nâng cao tư chất linh căn, trên thực tế là hiệu quả rất đáng sợ.

Nếu không phải mỗi tu sĩ có linh thú nhận chủ bằng máu sẽ bị hạn chế bởi cảnh giới, Trần Tam Thạch thật sự muốn mua mấy con linh thú nuôi nuôi, nhưng quá nhiều cũng vô dụng, một là cần tài nguyên để nuôi, hai là cần trưởng thành, một thời gian ngắn cũng không dùng được, chỉ có thể làm tiêu khiển.

Có hiệu quả phản tổ, ngược lại có chút không nỡ làm tài liệu để nuôi.

Không lâu sau.

Chiêu Chiêu mang tin tức trở về: “Tìm được giúp người rồi, hẹn gặp ở nơi người nói.”

.....

Một canh giờ sau.

Trước cổ truyền tổng trận.

Trần Tam Thạch đợi được Bạch Lân Huân của Bạch gia.

Hắn hẹn gặp ở đây, chính là phòng có tình huống ngoài ý muốn xảy ra, ví dụ như đối phương bán đứng tin tức của hắn, thì có thể kịp thời thông qua cổ truyền tổng trận rời khỏi nơi này, chỉ cần trở về chân trời góc biển, thì những pháp tu kia có đến bao nhiêu, hắn cũng có thể giết bấy nhiêu.

“Trần huynh, đã lâu không gặp!”

Bạch Lân Huân chấp tay hành lễ.

Sau khi chia tay không lâu, thì xảy ra sự kiện giết người ở phường thị.

Sau đó.

Hắn lại biết người này là đệ tử của Quỷ Thất, hiện tại đang đánh nhau với các tông môn ở Đông Thắng Thần Châu, cơ bản coi như là đối địch với toàn bộ tu tiên giới.

“Trần huynh!”

Bạch Lân Huân giải thích: “Người không cần căng thẳng, chuyện của người ta thực sự biết, nhưng tất cả những chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với Bạch gia của ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không bán đứng người.”

“Chia tay gần ba năm.”

Trần Tam Thạch lấy ra túi trữ vật đựng đan dược: “Đây là ‘Chân Vũ đan’ mà Bạch huynh đặt mua lúc trước, mười viên, tất cả đều là hàng tốt.”

Bạch Lân Huân nhận lấy kiểm tra một phen, tán thán: “Kỹ thuật luyện đan của đạo hữu thật sự bất phàm, nghĩ đến chỉ cần

có đủ đan phương, thì nhất định có thể đột phá đến nhị giai luyện đan sư.”

Hắn vừa nói vừa trả nột tiền.

Trần Tam Thạch cũng kiểm đếm số lượng, sau đó hỏi: “Đạo hữu, các người Bạch gia là thế gia Võ Đạo, chắc là có đan dược giúp Võ giả Chân Lực sơ kỳ tăng lên tu vi? Không biết có thể bán cho ta một ít không.”

“Có thì có, nhưng mà.....”

Bạch Lâm Huân chuyển giọng: “Trần huynh hà tất phải khổ sở truy cầu tài nguyên như vậy? Không bằng đến Bạch gia của ta Hoàng Hôn cốc làm một vị cung phụng, đừng nói là ‘mua’ đan dược, thì tài nguyên khác, Bạch gia của ta cũng có thể cho người.”

“Cung phụng?”

Trần Tam Thạch hỏi: “Bạch huynh, các người Bạch gia có phải là có tộc trưởng hậu kỳ tọa trấn, hà tất phải mời một Chân Lực sơ kỳ như ta?”

“Hầy.....”

Bạch Lâm Huân thở dài: “Thực không dám giấu, hiện tại Bạch gia của ta thiếu hụt luyện đan sư đáng tin, mà đạo hữu có tiềm chất này, lại là người biết giữ chữ tín, cho nên thật lòng muốn mời Trần huynh! Chỉ cần Trần huynh đồng ý, Bạch gia của ta có thể trực tiếp dùng tài nguyên dứt người thành nhị giai luyện đan sư, hơn nữa còn có thể cho người đan phương cảnh giới Chân Lực!”

Trần Tam Thạch trêu chọc: “Bạch huynh chẳng lẽ không nhìn thấy trong đại trạch phường thị khắp nơi đều là lệnh truy nã của ta, Bạch gia còn dám thu nhận ta?”

“Dùng dung mạo cải trang không phải được sao?”

Bạch Lân Huân nói: “Ta thấy thuật dịch dung của huynh đài cũng thần quỷ khó lường, chỉ cần người cẩn thận một chút, Bạch gia của ta lại giữ bí mật, thì ai có thể biết người ở Hoàng Hôn cốc của chúng ta?”

Trần Tam Thạch gật đầu.

Xem ra Bạch gia này thực sự gặp phải vấn đề, nếu không cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

Hắn từ chối: “Không phải không muốn, mà là không thể!”

Bắc Lương còn đợi hắn trở về khai chiến, đương nhiên không thể lưu lại nơi này, “Ta vẫn hy vọng Bạch huynh có thể bán một ít đan dược cho ta, cứ theo giá thị trường.”

“Thôi được!”

Bạch Lân Huân đã nghe nói về chuyện của đối phương ở Đông Thắng Thần Châu, biết là không thoát thân được, sau khi suy nghĩ ba lần, trực tiếp lấy ra một túi trữ vật từ trên người:

“Trần huynh, trong này có hai viên ‘Thái Thanh đan’, chúng đủ để giúp người tăng tốc độ tu luyện.”

Không đợi Trần Tam Thạch hỏi giá.

Đối phương lại nói: “Không cần linh thạch, tặng miễn phí cho đạo hữu!”

“Trong này không chỉ có ‘Thái Thanh đan’, còn có một số đan phương của đan dược nhất giai và rất nhiều nguyên liệu, tất cả đều tặng miễn phí cho đạo hữu!”

“Chỉ cần một chuyện!”

“Tương lai sau khi đạo hữu trở thành nhị giai luyện đan sư, đến Hoàng Hôn cốc của ta một lần, cho dù chỉ là giúp đỡ một đoạn thời gian rồi rời đi!”

“Bạch huynh.”

Trần Tam Thạch hỏi: “Tại sao ngươi chắc chắn sau khi ta lấy đồ xong, sẽ quay lại giúp các ngươi?”

“Bởi vì Bạch gia của ta có tài nguyên tu luyện Võ Đạo.”

Bạch Lâm Huân thẳng thắn nói: “Mà Trần huynh và Lý gia cùng với rất nhiều tông môn là kẻ thù sống chết, là đồng minh đáng tin cậy sinh.”

“Xem ra, có nhiều kẻ thù cũng có lợi ích của việc có nhiều kẻ thù.”

Trần Tam Thạch cảm thấy thú vị: “Ta sẽ cố gắng hết sức, thế nào?”

“Được!”

Bạch Lâm Huân nặng nề gật đầu.

“Một lời đã định.”

Chương 886: Bắc Lương Vương (1)

—

Đã là lượng sức mà làm, không thể cứ lấy đồ của người khác mà không trả phí được.

Trần Tam Thạch lại hỏi giá:

- Trần huynh không muốn chiếm tiện nghi của người khác, càng chứng tỏ là người sáng khoái.

Bạch Lân Huân không do dự nữa:

- Thế này đi, sau khi Trần huynh luyện đan được xong, chia cho ta một nửa, coi như ta cũng không thiệt thòi. Còn bộ “Phù Tướng Thiết Khải” trong đó, là một bộ giáp phòng ngự cấp một, cứ tính là hai trăm linh thạch, đến lúc đó coi như khấu trừ luôn, thế nào?

Hắn cũng thực sự muốn đổi phương nợ mình một ân tình, sau này dễ bề đạo đức trời buộc, nhưng không thể cưỡng ép, nếu không sẽ phản tác dụng.

- Không vấn đề.

Trần Tam Thạch đáp ứng.

Người đặt đan dược cung cấp nguyên liệu, vốn là chuyện thường thấy, giao dịch thuận túy như vậy cũng khiến lòng người thoải mái hơn.

- Trần huynh, cáo biệt!

Bạch Lân Huân chấp tay.

Hai người cúi chào nhau.

Thông qua ngọc bài, trở về Thiên Nhai Hải, trước tiên để Tiểu Ngọc Qua chèo thuyền qua Sương Hải, sau đó ngự không bay về hướng Lương Châu.

Trên đường.

Hắn mới có thời gian mở túi trữ vật đôi phương đưa cho, xem kỹ, không khỏi hơi kinh ngạc.

Bạch gia giàu có như vậy?

Chỉ có nguyên liệu luyện chế Trân Vũ Đan, đã gần trăm phần, nguyên liệu Dưỡng Kinh Đan càng có hơn hai trăm phần, nguyên liệu Thanh Linh Đan cũng có mấy chục phần, ngoài ra còn có nguyên liệu của các loại đan dược cấp một khác, có thể nói là giàu nứt đổ đổ vách.

Cuối cùng.

Chính là bộ giáp Bạch Lân Huân đã nhắc tới - Phù Tướng Thiết Khải.

Bộ giáp này toàn thân màu đen mực, được chế tạo từ Hỗn Nguyên Huyền Thiết, bề mặt khắc chi chít phù văn, xuyên suốt từ đầu đến đuôi, thiết kế tinh xảo khéo léo kết hợp với sự lạnh lùng cứng rắn của kim loại, dưới mũ giáp uy nghiêm trang trọng, còn có một chiếc mặt nạ dữ tợn, sát khí ngút trời, toàn bộ giáp trụ nằm trong không gian trữ vật, rõ ràng là giáp mới, nhưng lại toát ra cảm giác cổ xưa nặng nề.

Theo như Bạch Lân Huân nói, bộ giáp này được chế tạo đặc biệt cho Võ giả, có thể dung nạp bất kỳ chân lực nào trong ngũ hành, lực phòng ngự cũng tương đương với phù lục cấp một.

Trần Tam Thạch thu lại suy nghĩ, tập trung tinh thần ngự không bay.

Chuyến “mua sắm” này diễn ra thuận lợi bất ngờ, hầu như không làm lỡ bất kỳ thời gian nào.

Hành trình khứ hồi.

Chỉ hơn một tháng.

Trần Tam Thạch đã trở về Lương Châu.

Tất cả quân vụ, lương thảo, vân vân, đều được điều động có trật tự.

Hứa Văn Tài trở về, quả thực tiết kiệm được rất nhiều tâm sức.

Hắn ném Tiểu Ngọc Qua trở về Đốc Sư Phủ, sau đó đi thẳng đến trung quân đại tướng.

Lúc này là giờ Mão, trời vừa sáng.

Trần Tam Thạch đến quân doanh, liền thấy đại tướng của Hứa Văn Tài vẫn sáng đèn, dường như là cả đêm không ngủ.

Hắn vén rèm tướng.

- Đại nhân đã trở về.

Hứa Văn Tài ngẩng đầu lên từ đồng cuộn sách và tấu chương chất cao như núi, sau đó vội vàng đứng dậy hành lễ:

- Tham kiến đại soái.

- Người với ta còn đa lễ gì nữa? - Trần Tam Thạch đi thẳng vào vấn đề - Tình hình gần đây thế nào?

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong, hai mươi ngày nữa là có thể bắt đầu xuất chinh.

Hứa Văn Tài chỉ vào tấu chương trên bàn, cẩn thận trình bày chi tiết:

- Đại nhân bận rộn, rất nhiều chính vụ tiểu nhân đã cả gan thay đại nhân làm chủ, nhưng cũng có một số việc tương đối

quan trọng, tiểu nhân đã đặc biệt đánh dấu, mong đại nhân bớt chút thời gian đích thân phê duyệt.

- Ngoài ra.

- Bên Tấn Vương Tào Hoán phái người đến, một tiên sư dẫn theo một thái giám, nói là muốn ban thưởng cho đại nhân.

- Ban thưởng cho ta? - Trần Tam Thạch dừng lại - Tiếp tục.

- Nói ra thì dài.

Hứa Văn Tài mời Bạch Bào ngồi xuống, sau đó nói trước bản đồ:

- Kể từ khi Tấn Vương và Yên Vương bắt giữ Phòng tướng quân, đã bắt đầu tung tin đồn ở phía nam, nói rằng đương kim bệ hạ chuyên tâm tu đạo, sớm có ý định nhường ngôi cho Tấn Vương.

- Vì vậy, Tấn Vương mới ám sát Tấn Vương, sau đó nhân lúc bệ hạ bế quan không biết chuyện, cùng với Nghiêm đảng nắm giữ triều chính, thậm chí còn muốn giết cha đoạt ngôi.

- Tấn Vương khởi binh, là để cứu cha, thanh trừng gian thần bên cạnh vua.

- Không chỉ vậy.

- Bọn họ còn noi theo Bắc Lương chúng ta, đi đến đâu cũng diệt trừ tất cả Linh Hòa, còn tuyên bố rằng Bắc Lương không phải là phản quân, mà là binh mã dưới trướng Tấn Vương, là trung thần của Đại Thịnh triều, hiện nay có thể nói là thiên hạ quy tâm.

Đừng coi thường ảnh hưởng mà học thuyết thánh nhân Nho gia mang lại cho thiên hạ, càng đừng coi thường số lượng trung thần mà Đại Thịnh đã nuôi dưỡng suốt ba trăm năm qua.

Hơn nữa chuyện nhường ngôi, trong trường hợp Hoàng đế bé quan không ra, càng ngày càng giống thật.

Bộ lời nói này, trực tiếp tôn Tần Vương lên thành người được trời cao lựa chọn, như vậy chẳng mấy chốc sẽ thu hút được rất nhiều nhân tâm.

Không lâu trước đây.

Hứa Văn Tài từng nói về chiến lược vĩ đại “mười năm đại kế”, nhưng đó cũng phải mất mười năm, mới tiêu hao sạch sẽ vận số của triều Đại Thịnh.

Mà bây giờ, mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Vận số của Đại Thịnh vẫn chưa tiêu vong.

Trần Tam Thạch nhận lấy trà do Ngọa Long đệ tử Tề Thành rót, uống một ngụm, hỏi:

- Vậy theo ý ngươi, ngươi cảm thấy, ban thưởng này ta nên nhận hay không?

- Có lợi cũng có hại.

Hứa Văn Tài tiếp tục nói:

- Đại nhân đã là Quốc công, ban thưởng tiếp, cũng chỉ có thể là vương khác họ, chữ “vương” này, không chỉ có tác dụng với đại nhân sau này, mà còn có ích rất lớn cho “tốc chiến tốc thắng” mà đại nhân muốn thực hiện.

- Lấy danh nghĩa “Bắc Lương Vương” nam hạ, chỉ cần đánh thắng một đến hai trận chiến quan trọng, là có thể khiến các nơi trên thiên hạ nhìn thấy mà sợ hãi, không có ý định kháng cự chút nào.

Chương 887: Bắc Lương Vương (2)

- Còn khuyết điểm, là trên danh nghĩa, đại nhân vẫn là “thần của Đại Thịnh”, chỉ có điều biến thành phe Tấn Vương, không còn đánh dưới ngọn cờ của kinh thành, mà là đánh dưới ngọn cờ của “Tấn Vương”.

- Nhìn chung.

- Tiểu nhân kiến nghị đại soái, có thể tiếp nhận ban thưởng.

Trần Tam Thạch khẽ gật đầu.

Lão thư sinh nói không sai.

Ý định của hắn là tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng đánh đến kinh thành Trường An, trong trường hợp vận số triều đình chưa tiêu hết, khó tránh khỏi sẽ gặp phải rất nhiều kháng cự, nếu có thời gian, có thể từ từ tiêu hao.

Nhưng Trần Tam Thạch lại thiếu thời gian nhất!

Bất kể thế nào, cứ đánh đến kinh thành rồi tính sau.

Nghĩ đến đây, hắn đặt chén trà xuống:

- Để người của Tấn Vương đến đây đi.

Không lâu sau.

Một thái giám mặc áo măng bào đi vào trong trướng, sau khi chấp tay hành lễ, lấy ra một cuộn trục màu vàng cam, sau đó không vội đọc, dường như đang đợi gì đó.

Tuy nhiên...

Bạch Bào vẫn ngồi trên soái vị, không hề có ý đứng dậy hành lễ.

Theo quy củ của triều Đại Thịnh, chiếu thư của thái tử giám quốc, không cần quỳ lạy đại lễ, nhưng cũng cần quỳ một gối để tỏ lòng tôn kính.

- Triệu công công.

Hứa Văn Tài lên tiếng nhắc nhở:

- Đại soái nhà ta bận rộn quân vụ, mong người đừng lãng phí thời gian.

- Ô, hì hì.

Triệu công công cười hai tiếng xấu hổ, cũng không dám bày đặt nữa, lớn tiếng tuyên đọc:

- Nay triều đình gian thần cầm quyền, gây rối triều chính, khiến thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, Tấn Vương Tào Hoán gánh vác trọng trách, khích lệ lực sĩ, dẫn dắt quần nghĩa, thuận theo ý trời, để bình định xã tắc. Đặc biệt, phong cho Trần Tam Thạch ở Lương Châu là Lương Châu Vương, thống soái binh mã Bắc Cảnh, nam hạ tiêu diệt kẻ ác, bình định thiên hạ.

Bắc Lương Vương!

Vương khác họ!

Triều Đại Thịnh đừng nói là sau này, cho dù là thời kỳ đầu lập quốc, có lập công lao lớn đến đâu, cũng chưa từng có vương khác họ!

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Bạch Bào trước mặt từ một tiểu giáo úy trong quân, một đường đi đến Bắc Lương Vương, không thể không khiến người ta kinh ngạc.

- Chiếu thư ta nhận, thay ta cảm ơn Tấn Vương điện hạ.

Trần Tam Thạch khách sáo vài câu, sau đó hạ lệnh đuổi khách:

- Ta còn quân vụ cần xử lý, không lưu Triệu công công lại được.

- Vậy thì hy vọng vương gia, sớm ngày xuất binh nam hạ nhập quan, điện hạ sẽ hưởng ứng ở phía nam, tranh thủ sớm ngày bình định thiên hạ.

Triệu công công nói một câu, sau đó được một tu sĩ dẫn theo ngựa không rời đi.

Ngày 12 tháng Chạp năm Long Khánh thứ 76.

Tân Vương Tào Hoán sắc phong Bạch Bào Lương Châu là Bắc Lương Vương, tiết chế binh mã Bắc Cảnh, truyền hịch thiên hạ, từ đó về sau, chính thức ngang hàng với triều đình, gọi đối phương là phản nghịch.

Lại là một năm mùa đông tháng Chạp, Bắc Cảnh vẫn thường có tuyết rơi la tả.

Thiết kỵ Bắc Lương, cũng đã đến trước ngày xuất chinh.

Trên diễn võ trường.

Quân nhạc vang lên rền rĩ.

Cũng giống như khi ở Khánh Quốc, có thể dùng “Khánh Ca” để làm cảm động tướng sĩ Khánh Quốc, Bắc Lương tự nhiên cũng có khúc ca của riêng mình, lễ nhạc tuyệt đối không chỉ là công cụ tiêu khiển ở nơi yên hoa kỹ viện, nếu dùng thích hợp, không chỉ có thể tăng cường sự gắn kết của quân sĩ, xoa dịu lòng người, còn có thể khích lệ sĩ khí, kích thích ý chí chiến đấu, đây cũng là ý nghĩa của quân nhạc.

Trước đây.

Bắc Lương có khúc ca, nhưng không có quân nhạc cố định.

Quân nhạc hiện nay, là do Trần Tam Thạch đề xuất, nhưng hẳn không hiểu âm luật, nội dung cụ thể, là do Phòng Thanh Vân và Hứa Văn Tài cùng nhau nghĩ ra, sau khi khởi sự hai năm gần đây, Hứa Văn Tài đích thân định nó là quân nhạc Bắc Lương, để tăng cường sự gắn kết, đặt tên là - “Bắc Lương Phá Trận Nhạc”.

Khúc nhạc này.

Được hàng nghìn tướng sĩ có hứng thú với nhạc cụ biểu diễn, nhạc cụ bao gồm nhị hồ, tỳ bà, sáo trúc, xích bát, kèn xô na, trống trận, vân vân cùng nhau hòa tấu, giai điệu hùng tráng, khích lệ lòng người, khí thế hào hùng, quy mô lớn.

Sở dĩ Trần Tam Thạch đề xuất chế tạo quân nhạc, không chỉ là để phục vụ cho hình thức, mà là để diễn luyện trận pháp trong kỳ binh thiên thư, trong đó có một trận pháp tên là “Hoành Hoành Uy Linh Trấn Hồn Trận”, cần dùng đến đại nhạc, nhưng không có ghi chép cụ thể về bản nhạc và nhạc cụ cần thiết, cũng chỉ có thể thử nghiệm.

Hắn đứng trên đài cao, nhìn các tướng sĩ sắp xếp theo các phương vị khác nhau, cảm nhận phản ứng của Huyền Châu trong nháy mắt, phát hiện quả thực có thể dùng được, nhưng số lượng huyền khí lại không đủ.

Thiên thư ghi lại.

Trấn Hồn Khúc có thể trực tiếp hủy diệt thần hồn, tất nhiên huyền khí tiêu hao cũng rất lớn, hiện tại cho dù có thể bố trí được, huyền khí cũng không đủ dùng.

Trận pháp trong thiên thư hoặc là dựa vào linh khí thiên địa, hoặc là cần huyền khí để duy trì thi triển, huyền khí càng nhiều, uy năng càng lớn.

Kể từ khi Trần Tam Thạch thực tế không chế ba châu Bắc Cảnh, huyền khí tích lũy ngày càng nhanh, cứ tiếp tục như

vậy, sớm muộn gì cũng có thể sử dụng trận pháp mạnh hơn, ví dụ như “Thập Bát Minh Đỉnh Côn Lôi Trận” ở Ngâm Tùng Nhai trong Hồ Lao Quan lúc trước, chỉ có thể triệu hồi vài đạo thần lôi, nhưng nếu có đủ huyền khí, hoàn toàn có thể khiến lôi đình liên tục giáng xuống.

Lại ví dụ như những trận pháp nhìn có vẻ huyền ảo kia, thực sự có thể khiến thiên địa sinh ra dị tượng, tiếp dẫn tinh tú oanh kích mặt đất.

Nói theo cách này.

Cuộc khởi nghĩa lần này, thật sự là khởi đúng rồi.

Cùng với việc mở rộng lãnh thổ thực tế, Trần Tam Thạch có thể sử dụng trận pháp ngày càng mạnh.

Một khúc “Bắc Lương Phá Trận Nhạc” hùng tráng, khí phách nuốt trời đất kết thúc.

Chương 888: Bắc Lương Vương (3)

Đại kế nam chinh, cũng chính thức bắt đầu.

Bắc Lương quân hiện nay có chín đại doanh gồm Chu Tước doanh, Thanh Long doanh, Thiên Lang doanh, Trấn Tiêu doanh, Bắc Phủ doanh, Thiên Sách doanh, Đại Kích doanh, An Sơn doanh, Hồng Trạch doanh, cộng thêm vệ sở quân đội của U Châu, Nhạn Châu địa phương đầu hàng, tổng cộng binh mã có thể sử dụng đạt mười tám vạn.

Trong đó, Thiên Sách doanh và quân đội vệ sở của Nhạn Châu, vẫn lấy một lượng nhỏ binh lực trấn thủ khe núi Kiếm Môn dễ thủ khó công.

Tây Tề trong mấy năm trước đây, đã nhiều lần bị trọng thương, sau khi bị Bạch Bào đẩy lùi đến Minh Châu, đã hoàn toàn từ bỏ Bắc Lương, chuyển sang toàn lực tấn công tổ mạch Mãng Sơn.

Mười lăm vạn đại quân còn lại, tất cả đều bày binh bên ngoài núi Kỳ Lân, ngày đêm gấp rút tu sửa trạm đạo, làm ra vẻ muốn toàn lực tấn công Xuân Thu Phủ.

Nam chinh, chính thức bắt đầu!

...

Kinh thành.

Trung Giác Điện.

Tần Vương và những người khác, gần như liên tục xử lý chiến báo từ các hướng khác nhau.

May mắn thay, phần lớn đều là tin thắng trận.

- Lão Mặc và Từ tiên sư ở phía nam báo tin thắng trận, chém giết ba nghìn địch, chém giết hai viên tướng, thu phục toàn bộ phía nam!

- Tổ mạch Mãng Sơn dưới sự dẫn dắt của lão tổ nhà họ Lăng và tướng quân Đồng Hiểu Sơ liên chiến liên thắng, chém giết hơn một vạn địch!

- Đại soái Khương Nguyên Bá và tiên sư của Thăng Vân Tông, thuận lợi ngăn chặn được cuộc tấn công của Đông Khánh ở Thông Nam Phủ bên ngoài Lai Châu!

- Tốt! Tốt quá!

Tề Vương vui mừng, liên tục khen ngợi Thượng thư bộ Binh hiện nay:

- Mục lão không hổ là người đi ra cùng với Tôn Trọng Tông, dưới sự bố trí của ngài, chỉ chưa đầy nửa năm đã ổn định được cục diện!

Mục Phùng Xuân vốn có danh là độc sĩ.

Giỏi nhất là sử dụng độc kế.

Sau khi thiên hạ đại loạn lần này, hắn được giao trọng trách làm Thượng thư bộ Binh, nhiều lần sử dụng độc kế để ly gián nhân tâm, nếu không phải có chút khó nghe, hoàn toàn có thể nói là bậc thầy của “độc” đạo trong binh gia.

- Ha ha.

Mục Phùng Xuân chỉ cười như không cười nói:

- Lão hủ đã là nền sắp tàn trong gió, vẫn có thể trung thành với triều đình, là vinh hạnh của lão hủ.

- Điện hạ, Bắc Lương có tin tức!

Ngay sau những tin thắng trận liên tiếp, một giọng nói rõ ràng khác hẳn lúc trước vang lên.

Một thị vệ hoảng hốt chạy vào trong điện nói:

- Không lâu trước đây, Tần Vương tự xưng trong tay có chiếu thư nhường ngôi, sau đó lại sắc phong Trần Tam Thạch làm Bắc Lương Vương khác họ, hiện nay Trần Tam Thạch tập hợp mười lăm vạn đại quân, đóng quân ở bên ngoài núi Kỳ Lân, ngày đêm tu sửa trạm đạo, chuẩn bị tấn công Xuân Thu Phủ, nam hạ nhập Trung Nguyên!

Lời này vừa dứt, các quan viên vốn vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại một lần nữa căng thẳng.

Bạch Bào!

Trần Tam Thạch!

Mười lăm vạn đại quân!

Ba từ này kết hợp lại với nhau có ý nghĩa gì, trong lòng bọn họ đều biết rõ.

- Hoang đường!

Tần Vương giận dữ nói:

- Lúc lập quốc, Thái Tổ đã thỏa thuận rõ ràng với các đại tướng trong Kỳ Lân Các, “Kẻ nào không mang họ Tào mà xưng vương, thiên hạ cùng giết.”!

- Giang sơn này, là giang sơn của nhà Tào chúng ta!

- Lão Lục hẳn vì muốn mưu đoạt ngôi vị, quả thực không từ thủ đoạn nào, cực kỳ đáng hận!

So với sự phẫn nộ của hắn, Tề Vương lại lo lắng nhiều hơn:

- Mục lão, Nghiêm đại nhân, Trần Tam Thạch từ khi nhập ngũ tới nay, chưa từng thất bại, lúc trước ở Hồ Lao Quan càng

lấy ba nghìn Huyền Giáp đại phá mười vạn đại quân Nam Tù, bây giờ trong tay hấn có mười lăm vạn đại quân, vạn nhất thật sự để hấn đánh vào trong quan, thì phải làm sao?

- Tề Vương điện hạ đừng hoảng sợ.

Mục Phùng Xuân nhìn chăm chăm vào sa bàn, trấn an cảm xúc của tất cả quan viên:

- Lão phu đã từng đứng ở góc độ của Bắc Lương nghĩ ra rất nhiều đối sách, ví dụ như hợp tác với Đông Khánh, ví dụ như ản nhĩ ở Bắc Lương mười năm để dưỡng sức vân vân, nhưng chỉ có tấn công Xuân Thu Phủ, là một con đường chắc chắn chết.

- Mục lão nói không sai!

Tần Vương tự mình cũng là người tập võ, sinh ra cao lớn thô kệch, từng là người dẫn quân đánh giặc, mãi đến sau này bị thái tử tiền nhiệm thu hồi binh quyền mới buộc phải toàn tâm toàn ý xử lý chính sự.

Hấn nhìn Xuân Thu Phủ trên sa bàn:

- Bản vương thấy Trần Tam Thạch là chó cùng rứt giậu, trừ phi hấn có thể dẫn theo quân Bắc Lương cùng bay qua từ trên trời, nếu không thì cứ chờ chết ở núi Kỳ Lân đi!

- Còn về việc hấn là một người giỏi đánh trận, tại sao lần này lại đi một nước cờ sai lầm như vậy?

- Nguyên nhân rất đơn giản!

- Hấn đang sợ phụ hoàng của bản vương!

- Ngày phụ hoàng xuất quan, là ngày tất cả loạn tặc trên thiên hạ diệt vong!

Long Khánh Hoàng đế vẫn đang bế quan, trở thành liều thuốc an thần trong lòng mọi người.

Đúng vậy!

Bạch Bào sợ rồi!

Người vừa sợ sẽ phạm sai lầm, hoặc là nói, chính hấn cũng rất rõ bước đi này là cò chết, nhưng vẫn phải đi!

Tần Vương tiếp tục nói:

- Cho nên hấn ra chiêu sai cũng là tất nhiên, mọi người không cần lo lắng, việc chúng ta cần làm là nghĩ cách bảo đảm cung cấp lương thảo, sau đó chỉ cần đợi tin thắng trận của cửu đệ ta là được!

Các quan viên dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng ở trong góc, Mục Phùng Xuân Thượng thư bộ Binh rõ ràng lúc đầu là người bình tĩnh nhất, lúc này nhìn sa bàn thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Người làm tướng kỵ nhất là không có thành trì, bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

Hấn là mưu sĩ đầu tiên dưới trướng Tôn Trọng Tông lúc trước, sao lại không hiểu được?

Trên thực tế, trong lòng Mục Phùng Xuân cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ...

Thật sự giống như Tần Vương điện hạ nói, Trần Tam Thạch sợ rồi?

Hấn sợ bệ hạ xuất quan, cầm Long Uyên Kiếm đích thân đến Lương Châu, cho nên buộc phải liều lĩnh?

Chương 889: Bắc Lương Vương (4)

Có khả năng này, hơn nữa còn rất lớn.

Nhưng lần lượt xuất kỳ chế thắng, khiến Mục Phùng Xuân không thể không coi trọng, đồng thời đặt mình vào hoàn cảnh đó mà suy nghĩ, nếu hắn là Trần Tam Thạch, nên làm thế nào để hạ được Xuân Thu Phủ, tòa thành gần như không thể công phá này?

...

Xuân Thu Phủ!

Thành này dựa núi mà xây, gần như tương đương với việc chắn ngang giữa khe núi hẹp, hoàn toàn bịt kín đường ra của Lương Châu, vì vậy được xưng là khóa sắt Bắc Cảnh, cửa ngõ Trung Nguyên.

Lăng Vân, Đạo Huyền, Trần Nam Vương, Lý Hạc, cộng thêm hai mươi vạn binh mã Trung Nguyên, lúc này tất cả đều tụ tập ở đây.

Trong trung quân đại tướng.

Trần Nam Vương Tào Nhung vẻ mặt trầm lặng nhìn bản đồ trước mặt.

- Báo...

Một tên lính đến bẩm báo:

- Mười lăm vạn đại quân Bắc Lương, tất cả đều bày binh bên ngoài núi Kỳ Lân, ngày đêm gấp rút tu sửa trạm đạo, gần như đến mức không tiếc chi phí.

- Hừ!

Nghe vậy, Lý Hạc hừ lạnh một tiếng:

- Lão phu đích thân dẫn theo mấy vị đạo hữu, đi phá hủy trạm đạo, hấn sửa xong một lần thì phá một lần, khiến bọn chúng vĩnh viễn không ra được núi Kỳ Lân!

- Không!

Trần Nam Vương Tào Nhung giơ tay phủ quyết:

- Để bọn chúng qua đây.

- Cái này...

Lăng Vân nhắc nhở nói:

- E rằng không ổn chứ?

- Không có gì không ổn.

Đạo Huyền nhìn ra ý đồ của đối phương:

- Tào đạo hữu muốn dẫn dụ bọn chúng đến công thành chịu chết.

- Xuân Thu Phủ của chúng ta thành cao kiên cố, hậu phương cung cấp lương thảo càng là cao gồi mà ngủ, ta lại bố trí trận pháp trên tường, cho dù để bọn chúng qua núi Kỳ Lân thì có thể làm gì, đừng nói là mười lăm vạn đại quân, cho dù là ba mươi vạn đại quân, cũng không làm gì được chúng ta!

- Chỉ cần phòng thủ mấy tháng.

- Đông Khánh bên cạnh chắc chắn sẽ không nhịn được, tiến đến tấn công Lương Châu, đến lúc đó, bọn chúng sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ cần trong lúc hoảng loạn xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, sẽ bị chúng ta ăn tươi nuốt sống.

- Tào đạo hữu, tại hạ phân tích có đúng không?

Trần Nam Vương Tào Nhung là người ít nói, không trả lời, chỉ là ngậm thừa nhận.

- Ha ha~

Đạo Huyền vuốt râu cười nói:

- Xem ra, tại hạ vẫn có mấy phần thiên phú cầm binh trong người.

- Người mau đi bố trí trận pháp!

Trần Nam Vương Tào Nhung không cười, kéo theo một thanh đao rộng không có lưỡi sắc, độ dày rộng bằng lòng bàn tay, chậm rãi đi ra khỏi lầu thành, đến trên tường thành, nhìn về phía xa núi Kỳ Lân, sát ý càng thêm nồng đậm.

Đây là!

Thù hận đoạn tuyệt con đường Võ đạo, đối với hắn mà nói, còn sâu sắc hơn cả thù giết cha mẹ!

Một người là Trần Tam Thạch, một người là Phòng Thanh Vân!

Hai người này!

Lần này xuất chinh, cho dù là chết!

Cho dù là không giữ cửa ải, hắn cũng phải liều mạng giết chết người này!

...

Trong gió tuyết, trạm đạo núi Kỳ Lân, cuối cùng cũng sửa xong.

Bắc Lương Vương Trần Tam Thạch tự mình làm tiên phong, dẫn theo Hồng Trạch doanh cộng thêm một bộ phận tướng sĩ của Đại Kích doanh, tổng cộng hai vạn binh mã, lần lượt vượt qua trạm đạo, dọc đường không gặp phải bất kỳ cản trở nào.

- Thật là kỳ quái.

Tổng Quế Chi đi theo bên cạnh nói:

- Lúc đầu, mỗi ngày bọn họ đều có tu sĩ đến phóng thích pháp thuật phá hủy trạm đạo rồi chạy, sao đột nhiên lại như bị mù, không thêm quan tâm nữa?

- Bởi vì bọn họ cố ý.

Ngọa Long đệ tử Tề Thành giải thích:

- Bọn họ có lòng tin, khiến chúng ta trong thời gian ngắn không thể hạ được Xuân Thu Phủ, cho nên muốn dụ địch xâm nhập, đợi sau khi phía sau chúng ta trống không, Đông Khánh nhất định sẽ thừa cơ mà vào, đến lúc đó chúng ta muốn rút lui, bọn họ lại phá trạm đạo, chúng ta sẽ phải chết trong túi mật của núi Kỳ Lân.

- Hừ!

Ngụy Huyền hừ lạnh một tiếng:

- Lão phu muốn xem xem, bọn họ có thực sự mạnh như vậy không!

Hai vợ chồng bọn họ, cũng đã đột phá đến cảnh giới Chân Lực, là lực lượng chiến đấu hiếm có, hơn nữa mấy trận chiến lớn nhỏ trước đây đều biểu hiện rất liều mạng, có thể trọng dụng.

- Tiểu tử cả gan muốn hỏi Ngụy tướng quân một câu.

Tề Thành cung kính nói:

- Tiểu tử nghe nói, Ngụy tướng quân và Bắc Lương Vương của chúng ta kỳ thực chỉ gặp mặt một lần, có một số giao dịch, hơn nữa cũng không phải là người của thế giới này...

- Người muốn hỏi, tại sao lão phu lại bán mạng cho Trần huynh đúng không?

Ngụy Huyền nhìn đôi phương mặc nhận, vuốt râu cười nói:

- Lúc trước ở Quan Độ, Trần huynh đệ dẫn theo chúng ta liêu mạng bán mạng, kết quả triều đình của các ngươi không chỉ đâm sau lưng, còn muốn ra tay với hần, lão phu thực sự không thể nhìn nổi, cho nên muốn giúp một tay. Còn về sau, cũng không có quá nhiều nguyên nhân, chính là theo Trần huynh đệ cùng nhau nhỗ bỏ Linh Hòa, trong lòng sáng khoái!

Thời thơ ấu hần đã theo Giang Tả Thất Hiệp học võ, sau đó theo các đại hiệp các nơi học võ, nửa đời giang hồ, lĩnh ngộ được chân lý “hiệp chi đại giả vi quốc vi dân”, sau đó liền trấn thủ thành trì, cả đời đều hành hiệp trượng nghĩa.

Nhưng mãi đến sau khi tiến vào Tu Tiên giới.

Ngụy Huyền không còn sở hữu năng lực “hành hiệp trượng nghĩa”.

Hần từng nhìn tu sĩ lấy việc ngược đãi phạm nhân làm thú vui, cũng nhìn tông môn ép buộc bách tính trồng một nửa Linh Hòa trong ruộng, nhưng cũng chỉ có thể đứng nhìn, có thể nói là buồn bực thành bệnh!

Mãi đến sau khi đến Đông Thắng Thần Châu.

Tận mắt nhìn thấy Bạch Bào nhỗ bỏ Linh Hòa trong ruộng, lại giết chết đệ tử của Thăng Vân Tông.

Mới biết.

Ở thế giới rộng lớn này, vậy mà có một nơi, có người đang phản kháng!

Ngụy Huyền tự nhận mình không có hy vọng đột phá đến cảnh giới trên Chân Lực trong mười mấy năm thọ nguyên cuối cùng, liền hạ quyết tâm cùng với thê tử, dùng thân thể còn sót lại, làm một số việc mà “hiệp khách” nên làm.

Chương 890: Bắc Lương Vương (5)

- Thì ra là thế.

Tề Thành có điều suy nghĩ gập đầu, không ngờ trên thế giới này, thật sự có người đơn thuần là vì đại nghĩa.

Hai vạn quân tiên phong trong mười ngày, lần lượt vượt qua trạm đạo núi Kỳ Lân, đến chân núi dễ thủ khó công, đóng quân hạ trại.

- Toàn quân, theo ta công thành!

Trần Tam Thạch ra lệnh một tiếng.

...

Xuân Thu Phủ.

Trên tường thành.

Tin tức quân Bắc Lương vượt qua núi Kỳ Lân, rất nhanh đã truyền đến đây.

- Báo...

- Trần Tam Thạch tự mình dẫn theo quân tiên phong, sau khi đóng quân hạ trại ở ngoài thành tám mươi dặm, đã thẳng tiến đến cổng thành!

- Quả nhiên.

Lý Hạc nói:

- Tên giặc này giống như các người dự liệu, trước tiên đóng quân hạ trại với một lượng nhỏ binh mã ở bên ngoài núi, duy trì an toàn cho việc vận chuyển lương thực, sau đó sẽ đến tấn

công chúng ta. Đạo Huyền đạo hữu, người đã chuẩn bị xong chưa?

Chỉ thấy Đạo Huyền tán nhân khoanh chân ngồi dưới đất.

Bên cạnh hắn, bày đầy đủ các loại cờ, trận bàn và linh thạch, ngược đây tự tin nói:

- Ta đã bố trí “Kim Chung Trận” và tường thành của Xuân Thu Phủ thành một thể!

- Trận này là trận pháp thượng phẩm cấp một, có thể khiến toàn bộ tường thành của thành trì được bảo vệ, cho dù bộ phận nào đó bị hư hỏng, ta cũng có thể nhanh chóng sửa chữa, cho dù là để bọn chúng đục tường, cũng phải đục mười ngày nửa tháng, có thể nói là kiên cố vững chắc như thành đồng!

- Còn trận pháp thiên thư thì sao?

Lăng Vân cẩn thận nói:

- Nếu Trần Tam Thạch sử dụng trận pháp thiên thư, chúng ta cũng cần có biện pháp ứng phó mới được.

- Cái này không vội được.

Đạo Huyền tán nhân nói:

- Chuẩn bị trận pháp thiên thư cỡ lớn, cần hao phí cực kỳ nhiều trận kỳ và linh thạch các loại, những thứ này đều là xin từ tông môn, đủ dùng thì đủ dùng, nhưng vẫn cần ta từng cái từng cái khai quang, đợi đến khi “Bát Môn Kim Tỏa Khốn Tiên Trận” của ta thành công, mới có thể thử đi vây giết Trần Tam Thạch, trước đó, chúng ta chỉ cần phòng thủ thành trì là được.

Trận pháp trong thiên thư động một chút là cần mấy nghìn đến mấy vạn người, căn bản là tu sĩ đơn độc không thể gánh vác nổi, nhưng đối với tông môn mà nói, cũng là một khoản chi phí không nhỏ.

Thực sự không biết rốt cuộc Trần Tam Thạch kia trong tay có bảo vật gì, vận dụng lực lượng gì, vậy mà có thể bỏ qua linh khí do linh thạch cung cấp, không tốn chi phí nào đã kích phát được đại trận, nghĩ kỹ lại, quả thực khó tin!

- Âm âm âm!

Ngay khi mấy người đang nói chuyện, thành trì đột nhiên rung chuyển, đã có thể nhìn thấy ở phía xa xa một mảnh đất trắng xóa, dần dần bị một dòng nước lũ đen kịt bao phủ, đó là tướng sĩ của quân Bắc Lương.

- Thùng thùng thùng!

Trong Xuân Thu Phủ đã chuẩn bị sẵn sàng vang lên tiếng trống trận, tất cả tướng sĩ Trung Nguyên đều cầm lấy binh khí trong tay, nghiêm trận chờ đợi trên tường thành.

Lúc này, rõ ràng tiếng trống trận, tiếng vó ngựa không dứt bên tai, nhưng trong cảm nhận của cả hai bên địch ta, lại giống như yên tĩnh đến cực điểm, áp lực đến cực điểm, dường như trong hư không có một lực lượng vô hình đang tiếp tục, cho đến khi lá cờ của cả hai bên đồng thời vung lên, lực lượng này mới bùng nổ.

- Cung nỏ!

- Bắn!

- Xe bắn đá!

- ...

Đại chiến bùng nổ!

Mưa tên như trút nước trình ra một đường cong trượt từ trên bầu trời xuống, tất cả đều bị binh lính cầm khiên và vũ khí công thành ở phía trước của quân Bắc Lương chặn lại, từng tảng đá lớn được ném ra từ phía sau của quân Bắc Lương, không ngừng đập vào Xuân Thu Phủ giống như núi.

Tuy nhiên, ngay khi những tảng đá lớn này rơi xuống, trên tường thành của Xuân Thu Phủ, lại có thể sáng lên từng lớp từng lớp màn sáng màu vàng kim mỏng manh, che chở toàn bộ thành trì.

- Âm âm âm...

Từng tảng đá lớn nổ tung thành bột phấn, nhưng tường thành vẫn bình yên vô sự.

Tiếp theo là tên lửa, xe công thành đến trước vân vân, cũng đều gặp phải tình huống như vậy, bất kể oanh tạc thế nào, đều bị màn sáng màu vàng kim ngăn cản nhẹ nhàng ở bên ngoài, không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho tường thành.

Xuân Thu Phủ trong tuyết lớn bay bay kim quang lấp lánh, thực sự là kiên cố vững chắc như thành đồng!

- Là trận pháp!

Ngụy Huyền lập tức nhận ra:

- Xem ra trong thành còn có trận pháp sư.

Hắn lập tức giơ cao thanh kiếm khổng lồ trong tay, ra hiệu cho các huynh đệ phía sau làm chậm tốc độ tấn công.

Trong dòng nước lũ đen kịt, chỉ có một bóng người màu trắng cưỡi ngựa lao đi trước tiên, hóa thành tàn ảnh lao thẳng đến thành trì, chỉ trong nháy mắt đã đến trong vòng năm trăm bước, linh quang lóe lên, trong tay xuất hiện một cây cung lớn màu vàng kim, trên đó khắc phù văn huyền diệu, khi dây cung được kéo ra, phát ra tiếng “ong ong”, kèm theo gió tuyết bay bay đều hội tụ ở phía trước, dần dần hình thành một vòng xoáy.

Trần Nam Vương Tào Nhung sớm đã biết Bạch Bào giỏi cung tiễn, nhưng kỳ lạ là, hắn không nhìn thấy mũi tên nào từ

trong tay và dây cung của đối phương, từ xa nhìn lại rõ ràng là trống không.

- Ong...

Cuối cùng.

Dây cung căng đầy trở lại.

Ở trước mặt Bạch Bào, chân lực tầng tầng lớp lớp cuộn trào, cơn bão tuyết gió tích lũy đã lâu đột nhiên bùng phát, bắn ra ngoài hơn mười trượng, sau khi bay ra hơn mười trượng, cơn bão tuyết bắt đầu tan chảy nhanh chóng, trong nháy mắt đã hóa thành nước đá, sau đó lại dưới nhiệt độ cao nóng bỏng hóa thành khói trắng, một con rồng lửa màu đỏ sẫm đột nhiên chui ra từ trong đó, mang theo uy lực cuộn cuộn, chỉ trong nháy mắt đã đến trên tường thành!

Trần Nam Vương Tào Nhung đã đợi sẵn từ lâu, hô hấp pháp nghịch luyện của hắn thi triển, hạ bộ Bát Cảnh Thần trong cơ thể lần lượt thức tỉnh, thanh đao rộng không có lưỡi trong tay nở rộ ra khí đen nồng nặc trong tuyết trắng xóa.

Chương 891: Bắc Lương Vương (6)

Sát khí!

Hắn vốn tu luyện là hô hấp pháp hành kim, vốn nên kích phát ra chân lực hành kim, kết quả sai lầm lại thành đúng, biến thành chân lực sát khí, nhưng cũng chính vì vậy, lực lượng ẩn chứa trong đó còn vượt qua chân lực bình thường sơ kỳ, một đao chém xuống, trực tiếp chém ra một khoảng trống trong màn tuyết mệnh mông, sau đó âm âm va chạm với rồng lửa.

Sau khi giằng co một lát, rồng lửa sụp đổ, nhưng trong đó vẫn còn một viên đạn bạc to bằng hạt óc chó, phù văn trên bề mặt lần lượt sáng lên, tiếp theo bùng phát ra linh lực như sóng thần.

Cung vàng đạn bạc!

- Ong âm âm!

Trần Nam Vương Tào Nhung cứng rắn bị chấn động lùi lại nửa bước.

Cùng lúc đó.

Trần Tam Thạch dựa vào tốc độ của tọa kỵ, đã xông đến ngoài cổng thành.

Chiến mã hí vang!

Hắn cười bạch câu nhảy lên, nhảy lên cao đến mấy trượng, sau đó trong nháy mắt thu Thiên Tầm vào trong túi trữ vật, dưới chân thay thế bằng pháp khí phi hành, cung vàng đạn bạc trong tay cũng biến thành Long Đám Thương sáng bạc.

Một thương đâm ra!

Lửa cháy cuộn cuộn, như mặt trời giữa trưa!

Trần Nam Vương Tào Nhung không sợ hãi, gào thét vung đao rộng không có lưỡi chém xuống, sát khí cuộn cuộn giống như một ngọn núi đen.

- Âm...

Hai bên va chạm, chân lực kích động ra, những binh lính ở xa mấy chục bước đều bị hất bay ra ngoài.

Nhưng đồng thời.

Ba người còn lại cũng từ các hướng khác nhau vây quanh mà đến.

Linh Vân của Võ đạo thế gia cầm một thanh kiếm mềm trong tay, dưới sự gia trì của hô hấp pháp hành thủy, vốn là kim loại chế tạo, hoàn toàn hóa thành dòng nước mềm mại, trong nhu có cương, rơi vào trên trường thương.

Nước lửa không dung, tương khắc lẫn nhau, rất nhanh khói trắng đã bao phủ xung quanh mấy trượng.

Mà Đạo Huyền tán nhân thì hai tay bấm quyết kích hoạt trận pháp đã chuẩn bị sẵn sàng, từng sợi từng sợi xích sắt màu vàng giống như rồng rắn quấn quanh Bạch Bào.

Cuối cùng.

Lý Hạc tu sĩ nhà họ Lý từng phục dụng Trúc Cơ Đan, đạt đến cảnh giới Luyện Khí tầng mười sáu, pháp lực vô cùng thâm hậu, cũng tế ra phi kiếm bản mệnh của mình, một kiếm chém xuống, khai sơn liệt hải.

- Tiểu tặc, chịu chết đi...

Trong lúc thở chạy vọt lên, điều hâu chụp xuống.

Đồng tử Trần Tam Thạch bùng cháy ngọn lửa, chân lực hành hỏa trên người lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp chấn động Lăng Vân và Trần Nam Vương Tào Nhung bay ra, sau đó quét ngang nghìn cân, vòng cung lửa đi qua, đồng thời hòa tan băng tuyết và đập nát tất cả xích sắt được triệu hồi trong trận pháp, sau đó trước khi phi kiếm của Lý Hạc chém xuống mới giờ thương lên đỡ.

- Đùng!

Một tiếng nổ lớn.

Kẻ địch và ta.

Chỉ nhìn thấy Bạch Bào vừa mới tấn công lên tường thành, dưới sự vây công lại bay ngược trở lại mấy trăm bước, trước khi rơi xuống mới điều khiển pháp khí phi hành ổn định thân hình.

Ngoài ý muốn là hấn không quay lại, mà là xoay người, bay về phía xa, rất nhanh đã biến mất trong màn tuyết mờ mông.

Quân Bắc Lương cũng vang lên tiếng hiệu lệnh rút quân.

Cơn bão này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ sau khi giao chiến ngắn ngủi, mọi thứ lại trở về bình tĩnh.

Trên tường thành.

Trần Nam Vương Tào Nhung suýt nữa không nhận được muốn đuổi theo.

- Tào đạo hữu bình tĩnh!

Đạo Huyền tán nhân khuyên nhủ nói:

- Có câu nói là không nên đuổi cùng giết tận, người này âm hiểm xảo trá, rất có thể đang dẫn chúng ta ra khỏi thành.

Tào Nhung tự nhiên hiểu đạo lý này, cuối cùng vẫn không chế được cảm xúc.

- Tên tiểu tử này sớm nên giết!

Một lần giao chiến, Lý Hạc đã cảm nhận được sự lợi hại của đối phương.

Bốn người có mặt, trong đó Tào Nhung nghịch luyện, bản thân hẳn lại là tầng mười sáu Luyện Khí, về lý thuyết đều nên mạnh hơn đối phương mới đúng, nhưng hẳn có thể cảm nhận được, nếu là đơn đả độc đấu, sợ rằng không có ai là đối thủ của Bạch Bào, hoàn toàn là dựa vào liên thủ mới áp chế được hẳn!

May mắn thay!

Có thể phòng thủ được!

Chiến lược thủ thành là đúng.

Lăng Vân cảm khái nói:

- Thương pháp của người này vô cùng sắc bén, cho dù là ở Tu Tiên giới cũng chưa từng thấy qua.

- Thôi, vậy thì thủ thành đi!

Tào Nhung tuy là người mê võ, nhưng những năm này có thể trấn thủ phía nam, tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc, hẳn trầm giọng nói:

- Vừa rồi giao chiến, chỉ là thăm dò của bọn chúng mà thôi, không lâu sau, hẳn là sẽ có đại quân nam hạ núi Kỳ Lân, cho đến khi tập hợp mười lăm vạn đại quân, hẳn lại sử dụng trận pháp thiên thư, mới thực sự là cuộc chiến ác liệt.

- May mắn thay, lương thảo của chúng ta có thể liên tục không ngừng được đưa vào Xuân Thu Phủ, chỉ cần dựa vào tòa thành này để kéo dài thời gian, không quá một trăm ngày,

quân địch tự tan rã! Đến lúc đó lại nhân cơ hội mà hành động, lấy mạng tên này!

- Đạo Huyền huynh đài, còn mong người nhanh chóng chế tạo trận kỳ, sớm ngày vận dụng được trận pháp thiên thư!

- Đây là tự nhiên.

Đạo Huyền lập tức tiếp tục đẩy nhanh tiến độ.

Thân phận và địa vị của bốn người đều không giống nhau, nhưng lúc này hợp tác toàn lực, trong lòng chỉ có một mục tiêu, đó chính là kéo chết Bạch Bào!

...

Quân Bắc Lương.

Trung quân đại tướng.

- Thật sự là kiên cố vững chắc như thành đồng!

Cũng giống như Trần Tam Thạch dự liệu, Xuân Thu Phủ quả thực là trong thời gian ngắn căn bản không thể hạ được.

- Vậy thì tiến hành theo kế hoạch ban đầu đi.

Hắn hạ lệnh nói:

- Truyền lệnh Hứa Văn Tài, toàn quân lập tức xuất phát tiến đến Vân Châu, phải công phá Vân Châu trong thời gian quy định, sau khi Xuân Thu Phủ cắt đứt lương thực, từ cánh đông đến bao vây Xuân Thu Phủ!

Ngụy Huyền có chút lo lắng nói:

- Trần huynh đệ vẫn muốn dẫn theo chỉ có bảy nghìn người, vượt núi băng rừng đến trấn thủ Hồng Đô Phủ? Như vậy tất nhiên sẽ gặp phải hai mươi vạn đại quân phản kích, có phải quá mạo hiểm hay không?

- Tiếp tục ở lại chính diện mới thực sự là mạo hiểm.

Trần Tam Thạch định ra chiến lược sau đó, chưa từng dao động:

- Ý ta đã quyết, thi hành đi.

Dẫn theo hai vạn quân tiên phong, cùng với trận chiến công thành ngắn ngủi vừa rồi, cũng chỉ là để mê hoặc đối phương, đại quân thực sự đã sớm âm thầm xuất phát đến U Châu, chỉ đợi quân lệnh đến, là toàn quân xuất kích.

Đây là “minh tu trạm đạo”!

Hơn nữa lần công thành này.

Cũng coi như là một lần thử nghiệm.

Thử nghiệm các phương diện.

Bao gồm thủ đoạn, cảnh giới của đối phương.

Bốn người này, về mặt lý thuyết cảnh giới đều cao hơn hẳn, lão tu sĩ kia, thậm chí còn vượt xa Luyện Khí viên mãn.

Còn có Tào Nhung.

Tứ sư huynh sau này trong thư tín từng nhắc tới, “Long Kinh” mà hắn giao cho triều đình là ngược lại, không ít chỗ đều đã bị động tay động chân.

Nhưng chính là công pháp hỗn loạn.

Tào Nhung vậy mà lại luyện thành, hơn nữa chân lực ngưng luyện ra cũng vô cùng bạo ngược.

Thật sự là trên thế gian không thiếu chuyện lạ.

Ngoài ra, bọn họ còn có một trận pháp sư.

Đây mới là điều Trần Tam Thạch hơi lo lắng.

Bởi vì điều này có nghĩa là, trận pháp trong thiên thư, rất có thể sẽ bị triều đình sử dụng.

Cho nên càng không thể trì hoãn.

- Được rồi.

Ngụy Huyền không khuyên thêm, chỉ là xin lệnh nói:

- Không bằng như vậy, ta và người cùng nhau đi trấn thủ Hồng Đô? Dù sao bọn họ cũng có tận hai mươi vạn người, hơn nữa bốn người trong Xuân Thu Phủ, cảnh giới tu vi cũng đều mạnh hơn người, vừa rồi giao chiến nhẹ nhàng đẩy lui người, lão phu cảm thấy vẫn là nhiều một người nhiều một phần sức mạnh...

- Không được, Vân Châu không đủ Võ giả Chân Lực, Hứa Văn Tài cần người.

Trần Tam Thạch nói:

- Còn về Hồng Đô, một mình ta là đủ!

Vừa rồi giao chiến.

Hắn quả thực rơi vào thế hạ phong rất lớn.

Nhưng...

Không có chết!

Chỉ cần có thể chống đỡ, là có cơ hội chống đỡ đến khi thắng!

Đây là...

Cơ hội duy nhất của Bắc Lương bọn họ!

Chỉ có sắp xếp như vậy, mới có khả năng dùng tốc độ nhanh nhất nhập quan, sau đó một trận định đỉnh Trung Nguyên, đánh đến kinh thành, lấy mạng lão hoàng đế kia!

Tốt nhất, là có thể kịp trước khi đối phương Trúc Cơ!

Bình gia, từ trước đến nay không thể làm con bạc.

Nhưng khi trong tay không có đủ vốn liếng, lại buộc phải lấy nhỏ thắng lớn, thì chỉ có thể đặt cược tất cả!

Quân lệnh rất nhanh đã được truyền đạt đến nơi.

Ngay khi Xuân Thu Phủ thủ quân nghiêm trận chờ đợi, đợi đến lần công thành thảm thiết tiếp theo, mười ba vạn đại quân của U Châu lại đột nhiên đổi hướng, mũi nhọn chỉ về Vân Châu!

Chương 892: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (1)

Nguyên bản tụ tập bên ngoài, làm ra vẻ muốn tiến vào núi Kỳ Lân, công kích Xuân Thu phủ, đại quân mười ba vạn người, đột nhiên chuyển hướng, mũi nhọn chỉ về phía Vân Châu!

Tiên phong quân bên ngoài núi Kỳ Lân, thì bày ra nghi trận.

Cái gọi là nghi trận.

Chính là ở trong trời tuyết lớn, để mấy ngàn người đẩy xe qua lại trên đường núi, nhìn như càng ngày càng có nhiều người tiến vào thung lũng, nhưng thực tế thì vẫn chỉ có ngàn ấy người cứ đi đi lại lại mà thôi.

Còn Trần Tam Thạch, thì tự mình chọn ra bảy ngàn tướng sĩ từ trong hồng Trạch doanh, lặng lẽ rời khỏi núi Kỳ Lân trong gió tuyết, sau đó đến dưới chân núi Âm Bình.

Hành quân đánh giặc từ xưa tới nay đều cần dựa vào “giao thông”.

Không phải chỗ nào người có thể đi được thì quân đội cũng có thể đi được.

Tiếp tế, chiến mã, binh khí, áo giáp các loại...

Trừ khi là quân tinh nhuệ hành quân gấp, bằng không thì ngay cả binh khí và áo giáp, cũng phải đợi đến khi tới chiến trường, hoặc là trước khi đi qua khu vực nguy hiểm mới trang

bị lên người, đây cũng là nguyên nhân vì sao thường thường xuất kỳ binh lại có thể có kỳ hiệu.

Có thể địch quân ai nấy đều mặc thường phục, tay không vôi vãi lên đường, vào lúc này đột nhiên có một đội kỵ binh trang bị đầy đủ từ phía sau lao ra, không bị đánh tan mới là lạ.

Ngay cả cấm quân trong hoàng cung, ngày thường trong tay cũng không có quá nhiều binh khí, các cuộc chính biến trong cung từ trước đến nay đều cần phải nghĩ cách cướp lấy vũ khí trước, sau đó mới chính thức khởi sự.

Cũng chính vì vậy, hành quân đánh giặc cần điều động một lượng lớn dân phu làm đội ngũ hậu cần, xe ngựa, xe đẩy cần rất nhiều, những thứ này, đều nhất định phải đi đường lớn.

Nhưng giờ phút này.

Dưới mệnh lệnh của Trần Tam Thạch, vứt bỏ hết thảy những thứ này.

“Tất cả mọi người, vứt bỏ trường binh khí!”

“Cởi giáp chỉ mặc thường phục!”

“Không cưỡi chiến mã, đi bộ lên núi!”

“Xuất phát ——”

“.....”

Bảy ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh cởi giáp, tất cả mọi người cầm trường kiếm đeo sau lưng, bên hông buộc đầy lương khô và túi nước, tập hợp dưới chân núi, trước mặt bọn họ, chính là một dãy núi hoang kéo dài gần ngàn dặm, không chỉ đường xá gập ghềnh khó đi, hơn nữa lại có chướng khí bao quanh, không có bất kỳ đồ ăn gì, chỉ có độc trùng độc xà.

Đừng nói là hành quân đánh giặc, chính là người bình thường vô ý đi vào trong đó, cũng có thể không ra được nữa.

Thế nhưng ngày này, một đội ngũ trên mặt mang theo vẻ quyết tuyệt, không chút do dự nào chui vào trong đó, rất nhanh đã bị chương khí màu xanh biếc nuốt chửng hoàn toàn.

.....

Ngọc Lục Châu, U Lan phủ.

Dưới sự giúp đỡ của các tông môn tiên giới và Tầm Tiên lâu, Tấn vương, Yến vương khởi nghĩa nửa năm trước, rất nhanh đã chiếm được ba châu, nơi này chính là một trong số đó, xem như là “kinh thành” của bọn họ.

Lúc mới bắt đầu, bởi vì vị trí địa lý của bọn họ không tốt, ba châu rất nhanh đã biến thành hai châu.

Nhưng bởi vì hoàng đế chậm chạp không lộ diện.

Trong tay Tấn vương lại cầm ngọc tử truyền quốc giả và chiếu thư nhường ngôi giả, cộng thêm những tội ác của Nghiêm đảng truyền khắp thiên hạ, rất nhanh đã nhận được một lượng lớn ủng hộ ở khu vực Trung Nguyên phía đông và khu vực phía nam.

Cộng thêm không lâu trước đó, Tấn vương truyền hịch thiên hạ, Bắc Lương vương Bạch Bào Trần Tam Thạch dẫn theo mười lăm vạn thiết kỵ hưởng ứng khởi binh, càng hấp dẫn không ít người đầu tư.

Bởi vì, Bạch Bào chưa từng bại!

Từ hơn hai ngàn tàn binh bại tướng ở Bà Dương lúc ban đầu, đến trận chiến Quan Độ được đặt vào chỗ chết sau đó sinh ra, chưa từng bại!

Thế gia hào môn và các tông phái ở các nơi đều đang đầu tư Tấn vương, càng là đang đầu tư Bạch Bào.

Cho nên, sau khi Bắc Lương vương xuất thế.

Địa bàn hai châu của Tấn vương rất nhanh đã mở rộng đến bốn châu, mãi đến gần đây mới dừng lại, chỉ đợi quân Bắc Lương nhập quan thành công, là có thể tiếp tục tiến công.

Hai bên, đang lợi dụng lẫn nhau.

Tấn vương đang lợi dụng danh vọng của Bạch Bào, Bạch Bào cũng đang lợi dụng “danh chính ngôn thuận” của bọn họ.

Vương phủ.

Tiếng sáo leng keng du dương không ngừng, quanh quần trong phủ đệ rộng lớn.

Đó là nho sinh áo xanh Phòng Thanh Vân ngồi trên xe lăn dưới lầu gió tuyết, đang thổi khúc “Bắc Lương phá trận nhạc”, một khúc thổi xong, liền có tu sĩ vỗ tay khen hay.

“Phòng đạo hữu cảm kỳ thư họa không gì không thông, thổi khúc cũng thật tuyệt.”

Tu sĩ Quy Nguyên môn trên ghẹo nói: “Bất quá cái sáo này của người, lại rất giống với một vị đồng môn của ta.”

Nho sinh áo xanh đưa lưng về phía tu sĩ.

Cho nên tu sĩ không nhìn thấy thần tình của nho sinh, chỉ nhìn thấy cánh tay đối phương cầm ngọc địch rõ ràng cứng đờ một chút, sau đó mở miệng nói: “Tiền đạo hữu, đồ vật mang đến chưa?”

“Đã mang đến rồi.”

Tiền Kỳ Nhân vừa nói vừa đưa qua mấy tấm phù lục: “Những phù lục này, dùng tinh huyết của tu sĩ là có thể kích hoạt.”

Nho sinh áo xanh vốn chính là tu sĩ Luyện Khí, chỉ là sau đó bị phế, không cách nào ngưng tụ pháp lực nữa mà thôi.

“Thật ra người hoàn toàn không cần cẩn thận như vậy, cho dù người của Thăng Vân tông thật sự đánh tới, cũng có chúng ta đỡ ở phía trước.”

Tiền Kỳ Nhân nói: “Được rồi, đi theo ta đi, bọn họ đang muốn tìm người thương nghị quân sự đây.”

Đại sảnh vương phủ, sớm đã bị cải tạo thành trung quân đại trướng, sa bàn, dư đồ các loại đầy đủ hết.

Tấn vương Tào Hoán, Yên vương Tào Chi, tiền Binh Bộ Thượng Thư Minh Thanh Phong, tiền Cẩm Y Vệ phó chỉ huy sứ Trường Tôn Húc Thăng, cùng với một số quan viên triều đình thuộc nhánh của Tấn vương đều tụ tập ở đây.

“Bắc Lương xuất binh rồi.”

Chương 893: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (2)

Trường Tôn Húc Thăng cảm tình báo, vội vã đi vào trong sảnh nói: “Một tháng trước, Trần Tam Thạch dẫn theo mười lăm vạn đại quân đóng ở núi Kỳ Lân, tự làm tiên phong bắt đầu công đánh Xuân Thu phủ!”

“Tốt, rất cuộc xuất binh rồi.”

Binh Bộ Thượng Thư Minh Thanh Phong nói được một nửa, đột nhiên ý thức được cái gì: “Mười lăm vạn đại quân, tất cả đều đi đánh Xuân Thu phủ?”

Chiến thuật hợp lý hơn.

Hắn là nên lưu lại ba đến bốn vạn binh mã, chặn chết ở bên ngoài đường núi Kỳ Lân, sau đó chia quân ra ngoài công đánh Vân Châu, đợi đến khi đánh lui Khánh quân trong phạm vi Vân Châu, lại đi xuống phía nam vòng đến phía đông của Xuân Thu phủ, từ từ mưu đồ.

Chiến thuật như vậy vững bước mà tiến, sẽ không có kỳ hiệu, nhưng cũng nhanh hơn nhiều so với trực tiếp cứng rắn đi đánh Xuân Thu phủ.

“Sao vậy?”

Tấn vương đi đến trước sa bàn: “Trần tướng quân an bài như vậy, chẳng lẽ không thể nhập quan thành công?”

“Muốn đánh thông Xuân Thu phủ, ít nhất cũng cần hai năm trở lên!”

Minh Thanh Phong cho biết: “Trong lúc này, còn rất có thể bị Khánh quân tập kích, toàn quân bị diệt cũng có khả năng, hơn nữa hiện tại chúng ta thiếu nhất chính là thời gian.”

Thời gian.

Là đứng về phía kinh thành Trường An bên kia.

Tần vương và những người khác cầm chiếu thư nhường ngôi giả, xưng là người thừa kế chính thống, phụng thiên thừa vận, cho nên mới có càng ngày càng nhiều người đến đầu quân, nhưng tất cả những thứ này đều là trong tình huống Long Khánh hoàng đế không lộ diện, giao triều chính cho Tần vương và Nghiêm đảng mới có thể hợp tình hợp lý.

Một khi Long Khánh hoàng đế xuất quan, lời đồn bọn họ tung ra cũng sẽ tự sụp đổ, còn có thể phải đối mặt với việc hoàng đế thân chinh, sau khi Trúc Cơ, lại thêm bảo vật gia trì, Đông Thắng Thần Châu sẽ không còn ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

“Phòng tướng quân!

Minh Thanh Phong thấy nho sinh áo xanh đi tới, vội vàng tiến lên hỏi: “Ngươi hiểu rõ Trần tướng quân nhất, mau giúp xem xem hành động này của hắn có ý đồ gì? Chúng ta có thể giúp được hay không?”

Không có kẻ địch vĩnh viễn.

Hiện tại Bắc Lương là đồng minh duy nhất bọn họ có thể dựa vào.

“.....”

Phòng Thanh Vân nhìn chằm chằm sa bàn, thật lâu sau mới đưa ra đáp án: “Hắn đang liều mạng.”

“Nói như vậy, Phòng tướng quân cũng không có nắm chắc lớn?”

Tấn vương buồn bã không thôi.

“Điều động bốn vạn binh mã, tập hợp ở biên giới Ngọc Lục Châu của chúng ta.”

Phòng Thanh Vân chỉ nói: “Một khi Bắc Lương xảy ra ngoài ý muốn, tận lực đi lên phía bắc tiếp ứng.”

Minh Thanh Phong và những người khác lập tức làm theo.

Tấn vương nghe xong trong lòng càng thêm thấp thỏm, sau khi sắp xếp xong quân sự, hắn liền đi đến sau bình phong, tìm Yến vương Tào Chi đang ăn lẩu: “Thập nhị đệ, sao người còn có tâm tình ăn uống? Lần trước người nói muốn mời cao cảnh tiên sư, đã mời tới chưa?”

“Còn đang đợi tin.”

Tào Chi vừa ăn vừa nói: “Mời người tới không có vấn đề, vấn đề là làm sao để cho tu sĩ cao cảnh chịu áp chế phong ấn tiến vào Đông Thắng Thần Châu của chúng ta, từ từ đợi đi, chưa chắc kịp.”

“Nói như vậy, vẫn phải trông cậy vào Trần tướng quân.”

Tấn vương mặt mày ủ ê.

Nếu Bắc Lương xong, bọn họ cũng sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

.....

Xuân Thu phủ.

Kể từ lần trước giao chiến ngắn ngủi với Bắc Lương quân, thời gian đã trôi qua sáu mươi ngày.

Trong lúc này.

Bắc Lương quân chỉ đóng quân ở núi Kỳ Lân, cũng không lại đến xâm phạm.

Muốn để mười mấy vạn đại quân vận chuyển toàn bộ nhân mã, dụng cụ và lương thảo qua con đường nhỏ hẹp, quả thực cần thời gian rất dài, nhưng bình thường mà nói bảy mươi ngày thế nào cũng đủ dùng, cũng không biết vì sao còn chưa công thành.

Trần Nam vương Tào Nhung hai tay chấp sau lưng, nghe thấy tiếng bước chân phía sau tiến đến, cũng không quay đầu lại hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Hồi bẩm điện hạ.” Thám báo chấp tay nói, “Bắc Lương quân còn đóng quân ở nguyên chỗ, trên đường núi cũng vẫn đang không ngừng vận chuyển nhân mã và lương thảo.”

“Còn chưa kết thúc?”

Trần Nam vương Tào Nhung không khỏi nhíu mày.

“Không bằng.....”

Lăng Vân ngày ngày đêm đêm lãng phí ở nơi này, cũng có chút nóng nảy: “Cho ta một chi binh mã, đi thử xem?”

“Vạn vạn không thể!”

Đạo Huyền tán nhân khuyên nhủ: “Người này vô cùng xảo trá, rất có khả năng là cố ý bất động như núi, lợi dụng mười mấy vạn quân đội sớm bố trí mai phục, chỉ chờ chúng ta ra ngoài thành chịu chết. Nếu bọn họ muốn hao tổn, vậy hao tổn tiếp cũng không sao.

“Một là thời gian đứng về phía chúng ta.

“Hai là ta cũng có nhiều thời gian chế tạo trận kỳ hơn.”

“.....”

Trần Nam vương Tào Nhung trầm mặc.

Hắn đương nhiên biết thời gian đứng về phía mình.

Nhưng càng là như vậy, càng lộ ra quý dị, Trần Tam Thạch tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến mức chờ chết ở đây, rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Người đâu.”

Tào Nhung ra lệnh nói: “Lại thu thập tình báo, bao gồm động tĩnh của Khánh quốc quân đội ở Yên, Lương, U và Vân Châu, bốn vương muốn biết tất cả mọi người đang làm cái gì.”

Chớp mắt lại là bảy ngày trôi qua.

Núi Kỳ Lân vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Cho đến một tiếng hét to, phá vỡ sự yên lặng này.

“Điện hạ!”

“Vân Châu! Bắc Lương quân ở Vân Châu!”

“Ba mươi ngày trước, mười mấy vạn Bắc Lương quân, đã ở Vân Châu cùng Đông Khánh khai chiến rồi!”

“.....”

“Ăn nói bậy bạ!”

Lý Hạc quả trách nói: “Bắc Lương quân không phải ở trước mặt chúng ta sao, sao lại trong nháy mắt đã chạy đến Vân Châu rồi?”

“Đúng vậy.”

Lăng Vân cũng nghe được líu lười: “Không lâu trước đây chúng ta còn giao thủ với Trần Tam Thạch.”

“Lý Hạc!”

Tào Nhung không thể không phân phó nói: “Người dẫn theo mấy tu sĩ ngự không tiếp cận đại doanh địch phương, trong tình huống bảo đảm mình còn sống, nhất định phải dò xét rõ ràng hư thực!”

Chương 894: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (3)

“Đáng lẽ nên như vậy sớm!”

Lý Hạc lập tức dẫn theo hai tu sĩ rời đi.

Chỉ nửa canh giờ sau.

Hắn đã mang theo ý tức giận trở về: “Không tốt, trống không, đại doanh của Bắc Lương quân là trống không, một người cũng không có! Không chỉ đại doanh là trống không, ngay cả đường núi Kỳ Lân cũng bị bọn họ tự hủy bỏ.

“Bọn họ.....

“Thật sự toàn quân xuất kích, đi công đánh Vân Châu rồi!”

Nghe được lời này.

Tất cả mọi người đều đồng tử co rụt lại.

Nếu nói.

Phía trước là trống không.

Vậy bọn họ ở đây, nghiêm chỉnh chờ đợi cái gì?!

Nhưng Trần Tam Thạch rõ ràng thật sự đã xuất hiện.

Thám báo cũng có thể nhìn thấy, trên đường núi ngày ngày đêm đêm đều đang vận chuyển lương thực!

“Là nghi trận.”

Tào Nhung tỉnh ngộ nói: “Hắn chưa bao giờ có ý định cường công Xuân Thu phủ, trước đây hết thảy, đều là mê hoặc chúng ta, mục tiêu thực sự, là Vân Châu.”

Hắn sớm đã cảm thấy kỳ quái, trong đó quả nhiên có quỷ!

“Các người những người phạm tặc này, cả ngày tính kế lẫn nhau.”

Lý Hạc tu hành hơn bảy mươi năm, cũng chưa từng thấy qua nhiều quanh co như vậy.

“Vẫn không đúng.”

Đạo Huyền tán nhân lấy ra dư đồ.

Hắn vốn chính là trận pháp sư, đối với quân trận và binh pháp, xem như là có thiên phú tương đối, cộng thêm trước đây cũng từng đọc qua binh thư, hoàn toàn có thể nhìn hiểu đại cục tình hình như thế nào.

Hắn chỉ vào Vân Châu nói: “Cho dù họ Trần đi Vân Châu, thậm chí trong thời gian ngắn đánh lui Khánh quân trong phạm vi Vân Châu, cuối cùng cũng vẫn không qua được cửa ải này của chúng ta. Chỉ cần Xuân Thu phủ còn ở đây, con đường vận chuyển lương thực của bọn họ đi xuống phía nam sẽ là một vấn đề lớn, sẽ tương đương với một con dao lúc nào cũng treo sau lưng.

“Chẳng lẽ.....

“Trần Tam Thạch lần này đi xuống phía nam vào Trung Nguyên là giả, đánh hạ toàn bộ Bắc Cảnh mới là thật?

“Lấy được toàn bộ Bắc Cảnh sau đó, chiêu binh mãi mã dưỡng tinh súc nhuệ?”

“Ha ha~”

Lý Hạc nghe phân tích của hắn, cười lạnh nói: “Nói như vậy, tên tiểu tử này là muốn tranh tốc độ tu luyện với hoàng đế của các người?”

Hắn xem qua hồ sơ lý lịch của người này, tự nhiên biết được tốc độ tu luyện của Bạch Bào vô cùng kinh người.

Chỉ trong năm sáu năm ngắn ngủi đã từ một thợ săn, đến nay là Võ giả Chân Lực sơ kỳ, loại thiên phú võ đạo này, cho dù là đặt ở bất kỳ tông môn hoặc gia tộc tu tiên nào, cũng sẽ được bồi dưỡng bằng tài nguyên cấp đỉnh.

Nhưng lần này tổ mạch chi tranh, cũng không đơn giản như vậy!

Kéo dài xuống dưới.

Tên tiêu tử này chỉ có đường chết.

“Tào huynh.”

Lăng Vân hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?”

“Báo ——”

Tào Nhung đang suy nghĩ.

Lại có tướng sĩ tới báo.

Hắn hai tay trình lên một phong mật tín: “Kinh thành Mục Phùng Xuân đại nhân gửi thư, nói thỉnh điện hạ nhất định phải coi trọng!”

“Hắn?”

Tào Nhung nhận lấy tín hàm.

Độc sĩ Mục Phùng Xuân, dùng kẻ lấy “độc” “tàn nhẫn” nổi danh thiên hạ.

Không ít trận thắng mà Tôn Tượng Tông đánh ra lúc trước, đều không thể tách rời khỏi bóng dáng của người này, chỉ tiếc sau đó hai người không biết là nguyên nhân gì, dần dần chia rẽ, không còn qua lại.

Nếu nói trong triều đình Đại Thịnh hiện nay, ai là đệ nhất nhân binh gia.

Mục Phùng Xuân xứng đáng không hổ thẹn.

Tào Nhung mở mật tín ra.

Nội dung trong thư rất đơn giản, chỉ có bốn chữ ngắn gọn
—— cẩn thận lương đạo!

.....

Hồng Đô phủ.

Thành trì này kiên cố, nhưng không lớn, nằm chắn trên quan đạo từ Trung Nguyên thông đến Bắc Cảnh, dùng để trung chuyển binh lực, lương thảo, có thể nói là nắm giữ sự sống chết của Xuân Thu phủ.

Nhưng vị trí địa lý của nó lại cực kỳ an toàn, bốn phương tám hướng đều là cửa ải trọng yếu và núi cao hiểm trở, phương hướng chính bắc cần phải đối mặt với uy hiếp của Bắc Lương thì lại có Xuân Thu phủ làm lá chắn, có thể nói là không còn gì để lo.

Cho nên.

Lưu lại nơi này thủ thành, cũng chỉ có một tán tu Luyện Khí hậu kỳ và một tán tu Luyện Khí trung kỳ.

Hai người là huynh đệ ruột, một người tên là Từ Phúc, một người tên là Từ Thọ.

Huynh đệ hai người, huynh trưởng là Luyện Khí hậu kỳ, nhưng tư chất tầm thường, Trúc Cơ vô vọng.

Đệ đệ chỉ mới hai mươi ba tuổi, đã là Luyện Khí trung kỳ, tư chất không tệ, nhưng tài nguyên không đủ.

Cho nên huynh trưởng mới mạo hiểm tiếp nhận nhiệm vụ treo thưởng của Thăng Vân tông, đến Đông Thắng Thần Châu

tham dự trận chiến này, chính là để giúp đệ đệ của mình tranh thủ một phần tài nguyên tu hành.

Nếu có một ngày nào đó, đệ đệ Trúc Cơ thành công.

Bọn họ Từ gia có lẽ cũng có thể thuê một linh mạch thấp phẩm ở Thiên Thủy Châu, thành lập một gia tộc tu tiên, không còn phải sống cuộc sống tán tu không nơi nương tựa, cả ngày lo lắng sợ hãi.

“Từ Thọ!”

Huynh trưởng Từ Phúc đi lên tường thành, nhìn đệ đệ ngồi trên tường thành ngáp một cái nói: “Người không nên tới, người không có ký huyết khế, bây giờ trở về vẫn còn kịp.”

Kể từ sau khi Quan Độ kết thúc.

Lệnh treo thưởng đối với yêu cầu về cảnh giới của tu sĩ cũng tăng lên không ít, nhất là tán tu, cơ bản chỉ thuê từ Luyện Khí hậu kỳ trở lên, hơn nữa bởi vì tổ mạch tổ mạch đã lấy được, phần thưởng cũng không còn như trước.

Đệ đệ Từ Thọ của hắn, chính là tự mình chạy ra ngoài, không lấy được bất kỳ phần thưởng nào.

“Không kịp rồi.”

Từ Thọ nói: “Gần truyền tống trận có đội giám sát của Thăng Vân tông, trước khi tổ mạch chi tranh kết thúc, không có sự cho phép của tông môn, bất kỳ ai cũng không thể trở về. Ta nói ca, người khẩn trương cái gì? Chúng ta ở cái nơi quý quái này một chờ đợi mấy tháng, bên cạnh trừ một ngọn núi hoang đầy chướng khí, ngay cả một bóng ma cũng không có, có thể có nguy hiểm gì?”

Chương 895: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (4)

“Chuyện này cũng đúng.”

Từ Phúc không phủ nhận.

Trước khi đến, hắn cũng cho rằng là trận chiến hung hiểm chín chết một sống, kết quả không nghĩ tới lại được phân phối cho một nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy, chỉ cần trông coi lương thực, chuyện đánh giặc căn bản không tới phiên mình.

Hơn nữa thành trì mà hắn phụ trách, vị trí địa lý cực kỳ ưu việt, phía trước có Xuân Thu phủ ngăn cản, phía sau đều là người mình, ngay cả trên trời cũng có người phụ trách cảnh giới, có thể nói là nằm trong tầng tầng bảo vệ, gần như không có khả năng gặp phải địch tập kích.

Chiếu theo cách này, chỉ cần ở đây thêm mấy tháng, là có thể trở về lĩnh phần thưởng treo thưởng, quả thực là không tốn chút sức lực nào.

Nghĩ như vậy.

Từ Phúc ngồi xuống bên người đệ đệ, vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn, sâu kín nói: “Vi huynh biết ngươi là không yên tâm, muốn đến giúp đỡ, lần này thì thôi, sau này đừng như vậy nữa, Từ gia của chúng ta còn trông cậy vào ngươi ở Thiên Thủy Châu sinh căn mọc rễ đâu.”

Hai người nói chuyện.

Dưới cảnh đẹp của hoàng hôn đầy ráng đỏ, một tu sĩ đạp kiếm gấp gáp chạy đến, thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Gần đây

nơi này của các người có tình huống gì không?”

“Hóa ra là Triệu đạo hữu.”

Từ Phúc đứng dậy chấp tay nói: “Mọi chuyện như cũ, một đợt lương thực tiếp theo ước chừng một tháng nữa sẽ được đưa đến nơi này, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ việc cung cấp lương thực cho Xuân Thu phủ.”

Nghe vậy, tu sĩ chạy đến hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn trang nghiêm nói: “Xuân Thu phủ nhận được tin tức, nói là có người có thể sẽ tập kích lương đạo, cho nên đặc biệt phái ta đến xem.

“Chuyện này người yên tâm.”

Từ Phúc vỗ ngực nói: “Mỗi ngày ta đều sẽ dành thời gian lên không trung tuần tra, tình huống trong phạm vi trăm dặm rõ như lòng bàn tay, tuyệt đối không có phát hiện ra dấu vết của địch quân.”

“Ừ.”

Tu sĩ họ Triệu hơi gật đầu.

Trên đường đến hấn cũng đặc biệt kiểm tra, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều là quân đội bên mình, trên lý thuyết thì không có khả năng có địch quân xuất hiện ở đây, cũng không biết vì sao vị vương gia họ Tào kia lại khẩn trương như vậy, hấn là lo lắng thái quá.

Hấn dặn dò nói: “Trong vòng ba mươi ngày, Xuân Thu phủ sẽ điều động bốn vạn binh mã đến đây củng cố phòng thủ thành, tóm lại, cẩn thận hành sự, đã không có gì khác thường, vậy ta sẽ trở về phục mệnh.”

Nói xong.

Tu sĩ liền muốn rời đi.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Vẫn luôn ngồi trên tường thành Từ Thọ đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía ngọn núi hoang ở phía đông nheo mắt lại, ngây ngốc nói: “Các người xem, trong núi Âm Bình có người phải không?”

“Sao có thể.”

Từ Phúc lập tức nói: “Ngọn núi này ta cũng đặc biệt dò xét qua, bên trong chướng khí dày đặc, đừng nói là phạm nhân, ngay cả tu sĩ chúng ta ở lâu một chút cũng sẽ bị ảnh hưởng, quan trọng nhất là đường xá gập ghềnh khó đi, hoặc là nói căn bản là không có đường, hoàn toàn không có khả năng cho đại quân đi qua.”

“Ca!”

Từ Thọ kiên định nói: “Các người nhìn lại thật kỹ, thật sự có người!”

Từ Phúc và tu sĩ họ Triệu không khỏi thần sắc chấn động, lúc này mới nhìn kỹ về phía đông.

Âm Bình sơn.

Ngọn núi này là nhánh cuối của La Thiên sơn mạch, núi non trùng điệp, vách đá dựng đứng, không có cỏ mọc, cây cối đen nhánh như bóng quỷ dày đặc xếp hàng, giống như âm hồn thủ vệ của nơi chết chóc này, chướng khí màu xanh đậm lượn lờ trong núi, như rắn quấn quanh mỗi tảng đá và mỗi thân cây, dày đặc như mực, ngăn cản ánh sáng bên ngoài.

Cũng chính là ở dưới chướng khí che trời lấp đất, thấp thoáng có thể nhìn thấy có bóng đen đang chạy qua chạy lại, như yêu quái quỷ mị, lại như thú triều dữ mãnh, bóng dáng chập chờn thoáng thoáng ần ần, nhất thời khó có thể phân biệt được số lượng, thậm chí khó có thể phân biệt là người hay là

quỷ, chỉ nhìn thấy “chúng nó” thẳng đến lối ra dưới chân núi mà đến.

Cho đến khi đột bóng đen đầu tiên lao ra khỏi chướng khí, người trên tường thành Hồng Đô phủ mới nhìn rõ, đó là từng binh sĩ mặc áo choàng đỏ, bọn họ không mặc áo giáp, cũng không cưỡi chiến mã,

Trong lúc mơ hồ dường như nghe thấy có người trong bọn họ ra lệnh.

“Aleng ——”

Vì vậy.

Dưới ánh hoàng hôn.

Trong rừng núi.

Tiếng rút kiếm không ngừng vang lên.

Người trên tường thành Hồng Đô phủ, lúc này mới bừng tỉnh ngộ ra, đây dường như là một đội quân, một đội quân đột ngột xuất hiện từ trong núi, giống như, thần binh từ trên trời giáng xuống!!!

“.....”

“Địch tập kích, địch tập kích!!!”

Âm thanh của Từ Phúc như chuông lớn vang vọng khắp toàn bộ Hồng Đô phủ, đánh thức đám lính gác bên trong đang mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Trong thành chỉ có năm ngàn nhân mã, hơn nữa tất cả đều không có phòng bị, là thời gian ăn cơm tối, thậm chí tuyệt đại đa số người đều tập trung đến doanh trại, cầm bát cơm đợi mức cháo gạo nếp, tiếng kèn lệnh và trống trận đột nhiên vang lên, khiến bọn họ kinh hồn táng đảm.

Dưới chân núi Âm Bình.

Trần Tam Thạch dẫn đầu bước qua rừng núi, đi đến trên mặt đất bùn bằng phẳng.

Sau lưng hắn, huynh đệ Hồng Trạch doanh đều thở phào một hơi.

“Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!”

“Tám mươi ngày!”

“Ở trong khu rừng già này chui tới chui lui suốt tám mươi ngày!”

“Làm đã nhân suốt tám mươi ngày!”

Khó khăn lắm mới nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Trang Nghi, Chu Đồng và những người khác đều có chút hưng phấn.

Người của Hồng Đô phủ nếu có thể quan sát ở khoảng cách gần, sẽ phát hiện ra kỳ thật những tướng sĩ “thần binh từ trên trời giáng xuống” này đều rất chật vật.

Ngày ngày đêm đêm xuyên qua rừng núi, chiến bào của bọn họ sớm đã rách nát không ra hình dạng gì, hơn nữa còn dính đầy lá khô và mùn gỗ, từng người đầu tóc bù xù áo quần xốc xếch, nhìn qua quả thực giống như ăn mày, chỉ là ăn mày mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm mà thôi.

Chương 896: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (5)

Chỉ có người ở phía trước nhất tự mình mở đường là Bạch Bào, Chân Lực hộ thể, không nhiễm chút bụi bặm nào.

“Hong Trạch doanh!”

“Xung phong ——”

“Giết ——”

Một tiếng ra lệnh.

Bảy ngàn tướng sĩ Hồng Trạch doanh tiếng hô chấn động trời đất, cứ như vậy nhẹ nhàng mặc thường phục xông về phía thành trì.

Trần Tam Thạch từ trong túi trữ vật triệu hoán ra bạch học mã, dẫn đầu, chỉ mấy hơi thở sau, đã cách dưới tường thành không đến một dặm, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây cung lớn màu vàng, nhắm thẳng vào tường thành phía trên, chậm rãi kéo dây cung.

“Là Trần Tam Thạch!”

Trên không trung.

Tu sĩ họ Triệu kia đã từng nhìn thấy tranh vẽ của Bạch Bào, sau khi nhận ra người đến, không khỏi kinh hãi vô cùng, hắn là vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, người này không có ở núi Kỳ Lân, cũng không có ở chiến trường Vân Châu, mà là dẫn theo mấy ngàn người vượt núi vượt sông đến nơi này.

“Vù ——”

Dây cung vang lên.

Một con chu tước tắm lửa bay ra, chấn động đôi cánh, trong nháy mắt đã nuốt chửng tu sĩ họ Triệu vào trong, đốt cháy thành tro bụi.

Cung vàng lại lần nữa kéo ra.

Lần này.

Chân Lực Hỏa Hành và mũi tên bạc dung hợp sau đó hóa thành một con Huyền Vũ, mục tiêu chính là Từ Phúc trên tường thành.

“Chạy mau!”

Từ Phúc phần nộ, trong tay lạng lẽ xuất hiện một thanh phi đao kim quang, gào thét nghênh đón, nhưng cũng giống như làm bằng giấy, trong nháy mắt tiếp xúc phi đao đã mất đi không chế, sau đó thân thể dưới Huyền Vũ trấn áp lập tức nổ tung, hóa thành một đồng thịt nát.

“Huynh trưởng!!!”

Tất cả phát sinh quá mức đột ngột.

Đến mức Từ Thọ khó có thể tiếp thu, chỉ cảm thấy giống như một cơn ác mộng.

Không đợi hấn đưa ra phản ứng tiếp theo, Trần Tam Thạch lại đã bay lên tường thành, ánh sáng bạc lóe lên, một thương đâm xuyên qua trái tim đối phương, đem thi thể của hấn giơ cao, sau đó lại ở dưới Chân Lực Hỏa Hành nóng rực từ trong ra ngoài hóa thành thi thể cháy đen.

Sau khi ba tu sĩ thủ thành chết.

Những lính gác bình thường còn lại đâu phải là địch thủ?

Rất nhanh, tướng sĩ Hồng Trạch doanh đã xông vào trong thành, nửa chết nửa chạy, gần như không tốn chút sức lực nào

đã chiếm được toàn bộ Hồng Đô phủ, thậm chí không có bất kỳ thương vong nào.

Sau khi vào thành, Trần Tam Thạch lập tức dẫn theo huynh đệ xông vào trong doanh trại, mặc vào áo giáp mới tinh, trang bị lại binh khí, sau đó từ trong bãi ngựa lựa chọn chiến mã.

Hồng Đô phủ vốn chính là nơi trung chuyển, đồ đạc các loại đầy đủ, số lượng tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để bảy ngàn người Hồng Trạch doanh sử dụng.

Hơn nữa triều đình và Bắc Lương quân vốn chính là một nhà, ngay cả áo giáp và binh khí chế thức cũng giống nhau như đúc, cũng không cần thích ứng, cầm lên là có thể dùng, dùng tốc độ nhanh nhất tiếp quản phòng vụ trong thành, đem Hồng Đô phủ nắm giữ thật chặt.

Nhưng đồng thời, cũng có một tin tức xấu nằm trong dự liệu.

Đó chính là lương thực không đủ.

Lính gác trong Hồng Đô phủ vốn đã ít, lại là nơi trung chuyển, sẽ không tích trữ lượng lớn lương thực.

“Đại soái.”

Sau khi kiểm kê xong, Phùng Ung đi tới hội báo nói: “Lương thực chỉ đủ duy trì tám mươi ngày.”

“Chúng ta không có lương thực, bọn họ cũng không có!”

Trần Tam Thạch nhìn về phương hướng của Xuân Thu phủ: “Tám mươi ngày sau, vậy thì cùng nhau đói.”

Đại kế đã thành!

Hiện tại.

Chỉ cần kiên thủ.

Đội Hứa Văn Tài đi xuống phía nam đến đây, là có thể tiêu diệt sạch sẽ hai mươi vạn đại quân của Xuân Thu phủ.

Hắn một mặt an bài quân vụ, một mặt ra lệnh cho thuộc hạ xuất thành đi đến ruộng lúa bên trong nhỏ bỏ linh hòa.

Lúc mới bắt đầu nghe được thành trì đột nhiên bị địch quân công chiếm, bách tính trong thành đều là dẫn phát không nhỏ náo động, đều lo lắng bị tàn sát để hả giận, người thì trốn xuống hầm, người thì giấu lương thực.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện ra không đúng.

Bởi vì một con ngựa này sau khi đến ruộng lúa, lại không cướp đoạt lương thực, cũng không giết người, mà là ở trong ruộng nhỏ bỏ linh hòa, độc thảo quấy nhiễu bọn họ nhiều năm như vậy, trong nửa ngày ngắn ngủi, đã bị quét sạch sẽ.

“Chuyện này, chuyện này là sao?!”

Trong thôn, không ít người bắt đầu dò hỏi tình huống.

“Không phải nói có loạn quân đánh tới, phủ thành đã bị chiếm rồi sao?”

“Loạn quân cái gì? Đó là Bắc Lương vương!”

“Bắc Lương vương nào?”

Có người “kiến thức rộng rãi” cho biết.

“Còn có thể là ai, Bạch Bào Trần Tam Thạch chứ sao!”

“Các người còn chưa biết sao? Kinh thành Trường An mới là phản tặc!”

“Tấn vương mới là triều đình chính thống, Bắc Lương vương chính là hưởng ứng Tấn vương khởi binh ‘thanh quân trặc’!”

“Thật hay giả?”

“Nhảm nhí, người nhìn xem ‘độc thảo’ trong ruộng đều bị nhổ sạch rồi, Bắc Lương vương có thể là người xấu sao?”

“Ta đều nghe nói, Lương Châu sớm đã không trồng độc thảo, sang năm mọi người đều có thể ăn no!”

“Độc thảo đều tập trung ở phủ thành, Bắc Lương quân nói muốn đốt bỏ!”

“Chúng ta qua đó nhìn xem?”

“Nhìn xem!”

Sau khi Bắc Lương quân vào thành không chỉ không xâm phạm bách tính, hơn nữa còn nhổ bỏ độc thảo trong ruộng, sự tích này nhanh chóng lan truyền, một truyền mười mười truyền trăm, rất nhanh toàn bộ Hồng Đô phủ không ai không biết không ai không hiểu.

Ngày hôm sau sau khi trời sáng, càng ngày càng nhiều người tập hợp về hướng cửa bắc, muốn nhìn xem là thật hay giả.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời, một bó linh hòa, chất đông như núi ở bên ngoài cổng thành, hơn nữa còn có người không ngừng thu thập, cho đến khi tập trung toàn bộ độc thảo bên trong bên ngoài ở đây, một ngọn lửa từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đốt “núi độc” này, hóa thành núi lửa hùng hực.

Chương 897: Thần Binh Từ Trời Giáng Xuống (6)

“Tốt!”

“Đốt rồi, thật sự đốt rồi!”

“.....”

“Hương thân phụ lão!”

Một thân Bạch Bào xuất hiện trên tường thành, hấn chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng lại rõ ràng quanh quẩn trong lỗ tai của mỗi người:

“Từ nay về sau!

“Phàm là nơi thiết kỵ Bắc Lương của ta đi qua, trên ruộng, tuyệt đối sẽ không còn xuất hiện một gốc linh hòa, dưới trời xanh, cũng tuyệt đối không cho phép còn có một tiên nhân nào!”

“Ông trời có mắt, ông trời có mắt a!”

Nghe được lời này.

Bách tính không ai không kích động.

Bọn họ Hồng Đô phủ, lại không cần trông linh hòa nữa!

So với tiên nhân cưỡng bách bọn họ nộp linh hòa, Bắc Lương quân mới thực sự là thiên binh thiên tướng!

“Mọi người nghe ta nói hết.”

Trần Tam Thạch ra hiệu cho mọi người yên lặng, tiếp tục nói:

“Tiếp theo, lập tức sẽ có chiến sự phát sinh!

“Hương thân phụ lão có hai lựa chọn.

“Thứ nhất, mang theo người nhà và gia sản của các người, tự đi nương tựa thân thích ở thành trì khác, Bắc Lương quân của ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản, càng sẽ không cưỡng bách các người lưu lại giúp đỡ thủ thành.

“Thứ hai, ở tại bên ngoài thành, hương thân lo lắng bị chiến hỏa liên lụy có thể đến ở trong quân doanh trong thành, chỉ cần Bắc Lương quân của ta còn một người sống sót, tuyệt đối sẽ không có ai làm các người bị thương, nhưng có một điều, không được để lại một hạt lương thực nào cho địch quân ở bên ngoài thành!

“Thời gian không nhiều, hai ngày sau, cổng thành sẽ đóng lại, cho nên xin mọi người mau mau quyết định.”

Nghe được lời này.

Tuyệt đại đa số bách tính ở trong các thôn trang bên ngoài thành, lập tức trở về nhà thu dọn đồ đạc, cũng mang theo lương thực còn sót lại không nhiều lắm vào trong thành, cũng có một số ít người thật sự có thân thích ở phủ thành hoặc huyện thành lân cận, dẫn theo cả nhà già trẻ vội vã rời khỏi nơi chiến loạn này, thuận tiện truyền ra ngoài tin tức tốt “nghênh Bắc Lương, không nộp lương thực”.

Hai ngày sau.

Cổng thành đóng lại đúng giờ.

Bầu không khí của Hồng Đô phủ, cũng theo đó trở nên đè nén trầm muộn.

.....

Xuân Thu phủ.

Sau khi nhận được thư từ triều đình, Trần Nam vương Tào Nhung liền rơi vào trong lo âu.

Cẩn thận lương đạo!

Rất rõ ràng.

Binh Bộ Thượng Thư Mục Phùng Xuân là đang nhắc nhở hần, nhất định phải bảo đảm an toàn của Hồng Đô phủ.

Nhưng Hồng Đô phủ rõ ràng ở phía sau hần, hơn nữa chủ lực của Bắc Lương quân đều đang công đánh Vân Châu, trên lý thuyết thì không có khả năng xuất hiện vấn đề, nhưng xuất phát từ cẩn thận, Tào Nhung vẫn lập tức phái tu sĩ ngự kiếm đi nhắc nhở, đồng thời điều động binh mã đến trước đó gia cố lực lượng thủ thành.

Chỉ tiếc.....

Rốt cuộc là không kịp rồi!

Bởi vì hần nhìn thấy, có mấy tên tướng sĩ chạt vật không chịu nổi cưỡi ngựa nhanh, từ phương hướng của Hồng Đô phủ mà đến!

“Ầm!”

Tào Nhung trực tiếp từ trên tường thành nhảy xuống, trong tiếng nổ ầm ầm rơi xuống đất, ngăn ở trước mặt mấy tên tướng sĩ truyền tin, thanh âm hỏi có chút run rẩy: “Nói!”

“Điện hạ!”

Lập tức có một tên tướng sĩ từ trên lưng ngựa ngã xuống mặt đất, giãy giụa bò dậy, thần sắc hoảng sợ nói: “Hồng Đô phủ, Hồng Đô phủ không còn nữa!”

“Hoang đường!”

Lý Hạc phát giác được động tĩnh sau đó cũng lập tức ngự kiếm bay tới, hần quả trách nói: “Hồng Đô phủ ở phía sau

chúng ta, ngay cả trên không trung của Xuân Thu phủ cũng có người ngày đêm tuần tra, sao có thể có người xuất hiện ở Hồng Đô phủ!”

“Bảy ngày trước!”

Tướng sĩ ăn nói lộn xộn nói: “Ồ trong núi! Bọn họ từ trong núi chui ra!”

“Còn có Trần Tam Thạch!”

“Trần Tam Thạch tự mình dẫn đội!”

“Trần Tam Thạch không ở Vân Châu!”

“.....”

“Trong núi?!”

Nghe được nơi này, Tào Nhung mới như được rót nước vào đầu tỉnh ngộ lại.

Âm Bình sơn!

Minh tu sạn đạo, ám độ Âm Bình!

Họ Trần xây dựng sạn đạo là giả, công đánh Vân Châu cũng là giả, mục đích thực sự của hắn, chính là thừa dịp không ai chú ý, trực tiếp vòng đến phía sau Xuân Thu phủ, cắt đứt lương đạo của bọn họ!

Chỉ cần thủ vững Hồng Đô, chờ đợi chủ lực của Bắc Lương từ Vân Châu đi xuống đến đây, là có thể để cho hai mươi vạn đại quân của Xuân Thu phủ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!

“Cái gì?!”

Lăng Vân và những người khác chú ý tới động tĩnh sau đó cũng đều đi tới, nghe được tin tức sau đó đều cả kinh: “Hồng Đô phủ mất rồi?! Đây có thể làm sao bây giờ?!”

“Không bằng rút quân đi.”

Đạo Huyền tán nhân lo lắng nói: “Thật sự nếu đợi đến chủ lực của Bắc Lương từ Vân Châu đánh tới vậy khôn, đại quân của chúng ta có thể sẽ ngay cả đường lui cũng không có, bây giờ rút lui còn có thể bảo toàn thực lực, có thể ở mấy cái cửa ải sau Hồng Đô phủ làm ngăn cản..”

“Không đúng!”

Trần Nam vương Tào Nhung đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Trong đó còn liên lụy đến một vấn đề.

Âm Bình sơn gập ghềnh khó đi, hơn nữa có chướng khí bao quanh.

Cho dù Trần Tam Thạch có thể đi vào, lương thảo, đồ đạc cũng không thể theo kịp.

Nghĩ đến đây.

Hắn lạnh tĩnh hỏi: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Hơn sáu ngàn, khoảng chừng bảy ngàn!”

Tướng sĩ hoảng loạn nói.

“Có mang theo đồ đạc không?”

“Bọn họ từ trong khu rừng rậm rạp chui ra, không có mang theo đồ đạc, ngay cả chiến bào cũng rách nát không ra hình dạng gì.”

“.....”

“Nhỏ nhoi bảy ngàn người, cũng dám thủ Hồng Đô?!”

Đồng tử của Trần Nam vương Tào Nhung tràn đầy tơ máu: “Truyền lệnh xuống dưới, toàn quân xuất thành, xuất phát đến Hồng Đô phủ!”

“Toàn quân?”

“Toàn quân! Hai mươi vạn đại quân!”

.....

Hồng Đô phủ

Ngoài lầu thành.

Trong tay Trần Tam Thạch cầm một viên đan dược giống như tinh cầu.

Thái Thanh Đan!

Đã là đan dược nhị giai, hơn nữa là đồ hiếm lạ rất khó mua được trên thị trường, dùng để đổi phỏ với Võ giả Chân Lực.

Hắn nuốt một viên, đan dược lập tức hóa thành lưu quang chui vào trong cơ thể, có thể rõ ràng cảm giác được bụng truyền đến nóng nảy, sau đó biến thành nóng rực, cho đến khi biến thành đau đớn, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trần Tam Thạch ăn “tiên đan” lại cảm giác được đau đớn rõ ràng như vậy.

Nhưng luyện võ nhiều năm.

Chút đau đớn này tự nhiên không tính là gì, hắn rất nhanh đã thích ứng, sau đó nâng lên long đảm lượng ngân thương, thi triển hô hấp pháp Hỏa Hành, dưới linh khí gia trì, phối hợp với thương pháp đặc thù, không ngừng rèn luyện thân thể.

Khác với đan dược đã ăn trước đây.

Dược lực của Thái Thanh Đan cũng không có theo tu luyện dung nhập vào tứ chi bách hài, mà là giống như có sinh mệnh, sau khi tiến vào chu thiên kinh mạch liền lựa chọn một con đường gần nhất, sau đó trực tiếp “âm” một tiếng tiến vào trong tim

Trái tim đột nhiên thừa nhận được lực lớn bắt đầu đập mạnh, cho dù là cách đó mấy trượng linh gác cũng có thể nghe được, giống như trống trận, lại như sấm sét, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, dường như lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Nhưng đồng thời.

Trong tim, thần kham đã ngủ say từ lâu cũng ở dưới kích thích bắt đầu thức tỉnh, cách Bạch Bào bộc phát ra quang mang màu đỏ máu, giống như dưới lồng ngực của Trần Tam Thạch, ần dấu một quả mặt trời đỏ hừng hực!

Tâm thần!

Tên Hoán Dương Xương, tự Đạo Minh, dài chín tấc, áo đỏ!

[Công pháp: Long Kinh (Chân Lực sơ kỳ)]

[Tiến độ: 188/500]

Trung bộ Bát Cảnh Thần, đã khai mở ba.

Dược lực của đan dược nhị giai này, quả nhiên đủ mạnh mẽ.

Trần Tam Thạch ước chừng, ít nhất có thể giúp hắn rút ngắn một phần ba thời gian tu luyện.

Hơn nữa.

Mỗi khi khai mở một tôn Cảnh Thần, thực lực sẽ tăng cường một phần.

Trước đây đối mặt với bốn người liên thủ rất vất vả.

Nhưng hiện tại, cũng chưa chắc!

Thậm chí, nếu lại khai mở một đến hai tôn Cảnh Thần, cũng không phải là không thể đem bốn người cùng một chỗ giết chết!

“Đại soái!”

“Địch quân!”

Phùng Ung leo lên tường thành, vội vàng hội báo nói: “Tình báo từ thám báo phía trước truyền về, hai mươi vạn đại quân của Xuân Thu phủ đã ra khỏi thành, hiện tại đã đóng quân ở năm mươi dặm bên ngoài!”

Tin tức truyền đến không lâu sau.

Toàn bộ thành trì đã bắt đầu rung động, trống trận vang dội theo đó vang lên.

Binh mã Trung Nguyên giống như núi lở biển gầm xuất hiện ở cuối tầm mắt, sau đó nhanh chóng tiến đến.

Khác với Bắc Lương quân nhẹ nhàng mà đi.

Binh mã Trung Nguyên đồ đạc, dụng cụ đều đầy đủ!

Chỉ cần bày ra xe công thành thôi đã giống như ngọn núi di động, phía sau thang mây càng là dày đặc, càng không cần nói đến xe cộ, màn gỗ những dụng cụ này.

“Tướng sĩ của Hồng Trạch doanh!”

Trần Tam Thạch leo lên tường thành, vẫy tay hô:

“Đừng hoảng loạn!”

“Chúng ta cũng không phải là đơn độc tác chiến!”

“Huynh đệ của Bắc Lương quân, cũng đang ở Vân Châu liều mạng cùng chúng ta!”

“Bọn họ không lâu sau đó!”

“Cũng sẽ đến Hồng Đô phủ!”

“Đến lúc đó, hai mươi vạn đại quân của địch phương, trong nháy mắt hóa thành tro bụi!”

“Hồng Trạch doanh của chúng ta! Bắc Lương quân của chúng ta! Chưa từng đánh trận thua!”

“Trước đây sẽ không!

“Hiện tại cũng sẽ không!

“Nắm chặt binh khí của các ngươi!

“Theo ta, giết địch!”

Nhấn trữ vật linh quang lóe lên.

Một bộ áo giáp màu đen cổ xưa đột nhiên mặc vào trên người Trần Tam Thạch, che đậy Bạch Bào phía dưới, trên mặt nạ dữ tợn, chỉ lộ ra một đôi đồng tử sắc bén.

“Hỏa Hành!!!”

“Ầm!”

Liệt diễm từ trong đồng tử dưới mặt nạ ầm ầm bạo phát, sau đó nhanh chóng càn quét toàn thân, toàn bộ người hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt chửng, long đả lượng ngân thương trong tay, càng là hóa thành một con hỏa long quanh quẩn ở xung quanh.

“Giết địch——”

Đại chiến bùng nổ.

Chương 898: Cái Chết Của Bạch Bào (1)

—

Trên tường thành cao mấy trượng.

Trần Tam Thạch không chờ đợi địch quân đến dưới thành, mà mang theo ngọn lửa cuộn cuộn đột nhiên bay lên, khi đại quân đen kịt như thủy triều chỉ còn cách tường thành khoảng năm trăm bước, hấn từ trên trời rơi xuống như một ngôi sao băng.

“Ầm ầm ầm ——”

Sau một trận rung chuyển dữ dội, bên ngoài cổng thành, xuất hiện một hồ thiên thạch khổng lồ, đất vụn bắn tung tóe, cát đá mịt mù, trong khói bụi mờ mịt, một bóng người mặc giáp đen đứng giữa vòng xoáy của rồng lửa, phù văn trên áo giáp lưu chuyển, sáng lấp lánh.

“Kẻ nào tiến lên một bước ——”

“Chết!!!”

Một chữ “chết” như mũi tên xuyên tim.

Vậy mà khiến bước chân của hai mươi vạn đại quân dừng lại tại chỗ, các loại máy móc nặng nề như xe công thành, thang mây cũng như đám phải tường đồng vách sắt, đột ngột dừng lại.

Một người một thương.

Quát lui hai mươi vạn đại quân!

Hai mươi vạn binh sĩ, không một ai dám tiến lên!

“Trong thành ta có bảy ngàn quân giữ thành, các ngươi chỉ có hai mươi vạn người, còn không mau đầu hàng?!”

Trần Tam Thạch lại lên tiếng, giọng như sấm vang:

“Chúng ta vốn là đồng đội!

“Chỉ vì triều đình hôn mê, gian thần cầm quyền, mới phải lần nữa gươm giáo đối đầu!

“Bản vương không muốn tàn sát, các ngươi sao không bỏ vũ khí xuống, rồi quay đầu lại, cùng với thiết kỵ Bắc Lương của ta, tiến đến dưới thành Trường An, trả lại cho thiên hạ một bầu trời trong sáng?!”

Trên chiến trường, một mảnh chết lặng.

Các binh sĩ Trung Nguyên nhìn nhau, rồi bắt đầu xì xào bàn tán, không biết đang nói gì.

“Đừng nghe tên loạn thần tặc tử này nói nhảm!”

Cho đến khi âm thanh hùng hồn bao phủ chiến trường, lòng quân mới bình tĩnh trở lại.

Chỉ thấy.

Trên bầu trời của đại quân.

Có một chiếc thuyền nhỏ, vậy mà có thể bay lơ lửng.

Tứ người Trần Nam Vương Tào Nhung, Lý Hạc, Đạo Huyền Tán Nhân và Lăng Vân, cùng đứng trên chiếc thuyền nhỏ, nhanh chóng đến chiến trường phía trước.

“Một lũ ngu xuẩn!”

“Trong thành chẳng qua chỉ có bảy ngàn người, các ngươi sợ cái gì?!”

“.....”

Nghe thấy những lời này.

Các binh sĩ Trung Nguyên mới tỉnh ngộ.

Đúng vậy!

Tên họ Trần kia tự mình nói, trong thành chỉ có bảy ngàn người, mà bọn họ có đến hai mươi vạn huynh đệ, sợ cái gì?!

Lời nói của đôi phương, cũng có phần quá coi thường bọn họ!

Trong thời gian ngắn.

Bọn họ cũng có phần tức giận.

Nam nhi Trung Nguyên, sao lại là kẻ nhát gan?!

“Các người cứ việc công thành!”

“Trần Tam Thạch giao cho chúng ta đôi phó!”

“Kẻ lên đầu tiên, phong hầu! Được kế thừa đời đời! Hơn nữa, triều đình sẽ luôn cung cấp tài nguyên cho hã, cho đến khi trong tộc xuất hiện một Võ Thánh!”

Phong hầu!

Cộng thêm sự tức giận khi bị sỉ nhục.

Cuối cùng các binh sĩ Trung Nguyên cũng bùng phát ra sát ý vô tận.

“Giết ——”

“Giết giặc ——”

“.....”

Quân trận lại tiến lên, những cỗ máy nặng nề như núi non lại bắt đầu di chuyển, tất cả tạo thành một cơn sóng thần màu đen, đột nhiên bùng phát, nuốt chửng thẳng vào tường thành cao vút.

Chỉ là trong hắc triều, một tia lửa đặc biệt chói mắt, như một hòn đá tảng giữa dòng chảy xiết, chia cắt dòng nước lũ, nơi đi qua, chỉ để lại một vùng đất cháy đen.

Nhưng dù sao cũng chỉ có một người, không thể ngăn cản hàng chục vạn đại quân từ hướng khác tràn đến dưới tường thành, cuối cùng một trận chiến ác liệt vẫn không thể tránh khỏi.

Trên phi thuyền.

Trần Nam Vương Tào Nhung là người đầu tiên ra tay, trực tiếp nhảy từ độ cao trăm trượng, giơ cao thanh đao lớn không có lưỡi trong tay, trong quá trình đó, ngược luyện “Long Kinh” triển khai, phân hạ bộ đệ dạng của tám cảnh thần không ngừng sinh ra chân lực sát khí, liên tục không ngừng truyền vào bề mặt thanh đao lớn, sát khí không ngừng tăng lên, cho đến khi che khuất bầu trời, hóa thành một ngọn núi đen khổng lồ không thấy điểm cuối, cuối cùng ầm ầm đập xuống vị tướng giáp đen dưới mặt đất.

Tựa như thần linh trên trời nổi giận, nên thi triển thần thông vô thượng, giáng xuống cửu âm hắc sơn, trấn áp kẻ làm loạn dưới phạm gian.

Nhưng phạm nhân lại không khuất phục.

Một con rồng lửa bay lên, va chạm vào đáy núi đen, vậy mà có xu hướng muốn phá vỡ ngọn núi trời, nhưng cũng vào lúc này, những người còn lại cũng đồng thời ra tay.

Kiểm dài của Lăng Vân, không nhìn thấy lưỡi kiếm, chỉ thấy nước sông cuộn cuộn đổ xuống, chính là kiếm pháp Thiên Hà, vũ trụ trong tay áo, Thiên Thủy có Lăng gia!

“Xèo xèo ——”

Chân lực thuộc tính nước như thác nước tưới lên rồng lửa, ngay lập tức làm suy yếu sức mạnh của rồng lửa, khiến cho

ngọn núi đen bằng sắt khí không bị sụp đổ ngay lập tức, vẫn hạn chế được hành động của Trần Tam Thạch.

Lý Hạc nhân cơ hội bấm quyết niệm chú, phun một ngụm máu tươi lên lưỡi kiếm, lập tức ánh sáng đỏ bùng phát, pháp lực càng thêm mạnh mẽ, hóa thành lưỡi kiếm hư ảo, dài hơn một trượng.

Đây là “Huyết Quang Chú”, lấy tổn hao căn cơ làm giá phải trả, là pháp thuật liều mạng.

Lão già này vốn là kẻ thất bại trong việc Trúc Cơ, tự nhiên không có bận tâm, chỉ cần không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt tên này, ngược lại có thể tranh thủ được rất nhiều tài nguyên tu hành cho hậu bối.

Kiểm dài huyết quang hạ xuống.

Dưới sự hợp lực của ba người, cuối cùng cũng dập tắt được ngọn lửa trên trường thương.

Dưới áp lực của lực va chạm làm méo mó không gian, hai chân Trần Tam Thạch khảm vào trong mặt đất không di chuyển, nhưng cơ thể lại trượt ngã về phía sau trăm bước, để lại trên mặt đất hai rãnh sâu chấn động lòng người.

Cho đến lúc này.

Đạo Huyền Tán Nhân luôn chờ đợi thời cơ mới cuối cùng ra tay, hần đứng giữa không trung, ném ra một cái trận bàn, linh quang bùng phát như trắng sáng, sau đó lấy trận bàn làm trung tâm, bao phủ trong phạm vi trăm bước vuông vào trong cửu cung bát quái, miệng khẽ quát một tiếng “Khôn”, mặt đất bằng phẳng đột ngột dâng lên những tảng đá dựng đứng, như cái miệng đầy máu của một con thú khổng lồ, giam cầm Trần Tam Thạch vào trong đó.

Chương 899: Cái Chết Của Bạch Bào (2)

“Khảm!”

Hắn lại quát lớn một tiếng, mặt đất dưới chân sụp xuống, dòng nước ngầm liên tục tuôn trào, trong đó còn ẩn chứa vô tận pháp lực: “Lăng đạo hữu, tại hạ trợ ngươi một tay!”

“Đa tạ đạo hữu!”

Chỉ thấy Lăng Vân vùng kiếm tạo thành đóa hoa, tất cả nước sông băng cùng với chân lực thuộc tính nước hội tụ lại bao bọc lấy hắn, chỉ trong vài hơi thở đã hình thành một cơn lốc nước khổng lồ, trông có vẻ mềm mại, nhưng thực ra ẩn chứa sát ý vô tận.

Hai chiếc xe công thành gần đó bị cuốn vào trong, trong nháy mắt đã bị nghiền nát, một binh sĩ không kịp tránh né cũng bị kéo lên không trung, vừa tiếp xúc với cơn lốc đã hóa thành một đám sương máu, hòa vào cơn lốc nước.

Ngay khi Trần Tam Thạch thoát khỏi “Khôn” tự quyết thổ lao thuật.

Lăng Vân vùng kiếm như roi dài, cơn lốc nước cuốn tới.

Những người còn lại cũng lần lượt tới.

Đao của Tào Nhung như cột chống trời đổ sập.

Mũi kiếm của Lý Hạc phát ra huyết quang.

Ba người dốc toàn lực, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để thở!

“Ầm ầm ầm ——”

Mặt đất sụp đổ, bụi mù mịt.

Chỉ là mọi người lại định thần nhìn lại, chỉ thấy một tấm phù lục bị đánh cho tan nát thành tro bụi, người mặc áo bào trắng bên ngoài bộ giáp sắt đã không còn ở chỗ cũ, mà lặng lẽ xuất hiện cách đó mấy trăm bước, đạp pháp khí bay lên thành trì Hồng Đô phủ.

Ngay khi Trần Tam Thạch và mọi người chiến đấu ác liệt.

Trận chiến công thành ác liệt cũng đang diễn ra.

Trong Hồng Đô phủ dù sao cũng chỉ có bảy ngàn binh sĩ, dù là phòng thủ cũng cực kỳ vất vả.

Chủ yếu là, đối phương còn có hai tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ và một võ giả Thoát Phàm viên mãn, rất nhanh đã leo lên tường thành, khí thế không thể ngăn cản.

Lần này vượt biên qua Âm Bình.

Trần Tam Thạch chỉ mang theo một Võ Thánh Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực vốn là đô chỉ huy sứ của ty đô chỉ huy sứ Lương Châu, từng cùng hấn trải qua trận chiến Minh Châu, sau khi binh mã dưới trướng toàn bộ bị tiêu diệt, một mình chạy về Lương Châu.

Lần này không lâu sau khi khởi nghĩa, đã đầu hàng quân Bắc Lương.

Người này năm năm trước vốn là Huyền Tượng đại viên mãn, không lâu trước đó được đan dược hỗ trợ, mới đột phá cảnh giới Võ Thánh, nên dứt khoát mang theo cùng nhau giữ Hồng Đô phủ.

Nhưng chỉ dựa vào một mình hắn, tất nhiên là không chống đỡ được.

Trong quân địch, có một võ giả Thoát Phàm viên mãn, trong tay cầm một thanh đao hai lưỡi, dưới sự trợ giúp của tu sĩ rất nhanh đã tìm ra sơ hở, hất văng binh khí của đối phương đồng thời đá một cước, nhân lúc đối phương mất trọng tâm liền muốn lấy mạng.

Cũng vào lúc này, hắn chỉ cảm thấy nhiệt độ sau lưng càng ngày càng cao, còn chưa kịp quay đầu nhìn, đã trực tiếp mất đi ý thức.

Rõ ràng là một viên đạn bạc, làm nát đầu hắn.

“Đại soái!”

Triệu Vô Cực như chết đi sống lại nước mắt đầm đìa.

Trần Tam Thạch không để ý, mà đưa tay đón lấy thanh đao hai lưỡi cầm trong tay dùng luôn, dưới tầng tầng lớp lớp chân lực thuộc tính lửa gia trì, hóa thành một con giao long ba đầu bằng lửa, uy nghiêm lắm liệt, làm người ta kinh sợ.

Võ Thánh, sở dĩ được xưng là “Thánh”, là vì luyện “Thuật” đến mức tận cùng.

Còn cảnh giới chân lực, chủ yếu là rèn luyện thân thể, trụ cột công chủ yếu là một loại phương thức “Chu thiên vận chuyển” lợi dụng kinh mạch luyện hóa linh lực, đã không còn giới hạn ở một loại binh khí nào.

Có thể nói.

Sự khác biệt giữa Võ Thánh và chân lực, chỉ là ở chỗ có “Chân lực” hay không, nếu bỏ qua điểm này, hai người chỉ đơn thuần dùng binh khí chiêu thức để chiến đấu, gần như có thể đạt đến mức ngang tài ngang sức.

Trần Tam Thạch từ lâu đã luyện tập hàng trăm hàng ngàn loại binh khí, vì vậy bất kể cầm loại binh khí nào cũng có thể sử dụng ngay lập tức.

Hắn giơ tay lên, liền điều khiển con giao long ba đầu xuyên thủng trái tim của tu sĩ hậu kỳ, sau đó kéo căng cung vàng, lại một con hổ trắng rực lửa lao tới, giết chết tên tu sĩ nhân cơ hội bỏ chạy.

Giết xong mấy người này.

Trần Tam Thạch mở toàn bộ [Thuật Quan Khí], trong đám người dày đặc tìm kiếm tướng quân cấp cao của quân đội Trung Nguyên, không dùng đạn bạc nữa, mà đổi thành mũi tên lưu quang, liên tục bắn bốn mũi tên cùng lúc, bàn tay kéo cung nhanh như tàn ảnh.

Chỉ trong vài hơi thở.

Đã giết chết bốn vị đại tướng Huyền Tượng, cộng thêm một Võ Thánh!

Trận quân quýt trước đó với Tào Nhung và những người khác chẳng qua chỉ là đánh lừa, điểm sát tướng lĩnh của đối phương, mới là mục đích thực sự của hắn hôm nay!

Chỉ cần giết gần hết những kẻ trên Huyền Tượng, áp lực phòng thủ sẽ giảm đi rất nhiều lần.

“Gian trá tiểu nhân!”

Tào Nhung và những người khác tất nhiên có thể nhìn ra ý đồ của hắn, cuối cùng chạy đến bên ngoài tường thành, lại một lần nữa giao chiến với Trần Tam Thạch mặc áo giáp đen cầm giao long ba đầu, nhưng lần này, trận pháp của Đạo Huyền Tán Nhân không kịp theo đến.

Bốn người bọn họ chỉ có thể thi triển tuyệt kỹ.

Đạo Huyền Tán Nhân không ngừng sử dụng pháp thuật.

Lăng Vân dựa vào thuộc tính nước khắc chế thuộc tính lửa, liên tục gây áp lực.

Tào Nhung phụ trách quán quýt.

Lý Hạc thì không ngừng tìm kiếm sơ hở, mưu toan tung ra đòn chí mạng.

Tuy nhiên không có trận pháp hỗ trợ, bốn người bọn họ phát hiện lực áp chế đối với Trần Tam Thạch ngày càng nhỏ, hơn nữa đối phương có xu hướng càng chiến càng dũng mãnh, cứ tiếp tục như vậy, e rằng rất nhanh thôi sẽ có thể đánh ngang sức với bọn họ.

“Không ổn!”

Lăng Vân trong lòng kinh hãi.

Hắn cũng từng nghe nói người này có thể chém giết hàng vạn người mà không mệt mỏi, đối mặt với kẻ địch mạnh lại càng chiến càng dũng mãnh, bây giờ xem ra e rằng là thật.

Ngay cả ở Thiên Thủy Châu, hắn cũng chưa từng nghe nói về thể chất võ đạo đáng sợ như vậy.

Chương 900: Cái Chết Của Bạch Bào (3)

Chỉ riêng điểm này.

Nếu người này nguyện ý, sẽ bị các tông môn võ đạo mạnh nhất thiên hạ tranh đoạt!

“Không thể tiếp tục đánh như vậy, nếu không thể nhanh chóng giải quyết, chúng ta sẽ rút về trước!”

Đạo Huyền Tán Nhân cũng kinh hồn bạt vía.

Khoảng năm mươi hiệp sau khi giao đấu.

Bốn người bọn họ thay phiên nhau rút lui, cho đến khi quay trở lại trong trận pháp, họ Trần kia mới không tiếp tục đuổi theo, thuận lợi thu quân.

Bộ giáp đen trên người Trần Tam Thạch biến mất, hóa thành một luồng ánh sáng lưu quang chui vào trong nhẫn trữ vật, ngọn lửa trên thanh đao hai lưỡi cũng dần dần tắt, đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn “Bình Phản Quân” rút lui, cho đến khi biến mất trong tầm mắt.

Cuộc tấn công thành đầu tiên hôm nay, cứ thế kết thúc qua loa.

Trên tường thành.

Một đồng hỗn độn.

Tình hình tổn thất cũng rất nhanh được sắp xếp báo cáo lên.

Hồng Trạch doanh có hơn tám trăm huynh đệ tử trận!

Không lâu trước còn cùng nhau trèo đèo lội suối, trong nháy mắt chỉ còn lại hơn sáu ngàn người.

Nhưng sau đó.

Sẽ không còn nhiều thương vong như vậy nữa!

Tổn thất chủ yếu trong đợt đầu tiên, đến từ những võ giả có cảnh giới cao trong quân địch, hiện tại phần lớn những kẻ trên Huyền Tượng đã nằm xuống tại chỗ, lực chiến đấu giảm đi rất nhiều, từ đợt công thành thứ hai bắt đầu, cho dù Trần Tam Thạch tập trung đối phó với Tào Nhung và những người khác, các binh sĩ Hồng Trạch doanh cũng có thể hoàn toàn dựa vào chính mình ứng phó.

Hồi tưởng lại trận chiến.

Bốn người Tào Nhung không yếu, hơn nữa vẫn chưa dốc hết sức, ứng phó không có vấn đề gì, nhưng nếu những người này đột nhiên đồng thời liều mạng một trận, sức chiến đấu bùng nổ ra cũng sẽ là một rắc rối lớn.

Đặc biệt là tên trận pháp sư kia.

Nếu Trần Tam Thạch không nhìn nhầm.

Đạo đại trận hôm nay, hẳn là trận nhãn của trận pháp thiên thư “Bát Môn Kim Tỏa Khốn Tiên Trận”, sau khi trận này đại thành, có thể tập trung uy lực của trận pháp để “vây khốn tiên nhân”.

Đạo Huyền Tán Nhân không thi triển, hẳn là vẫn chưa chuẩn bị xong.

Bọn họ không có Huyền Châu, muốn sử dụng trận pháp thiên thư, nhất định phải tiêu hao hàng loạt trận kỳ và linh thạch, cùng với thời gian quan trọng nhất.

Nhưng hiện tại.

Thời gian đứng về phía bọn họ!

Chỉ cần đợi chủ lực quân Bắc Lương kéo đến, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Đối phương có “Khôn Tiên Trận”, hắn chỉ cần có binh mã trong tay, tự nhiên cũng có thể phá trận!

Nói đi cũng phải nói lại.

Nếu có cơ hội, rất cần thiết phải lấy lại trận pháp thiên thư từ trong tay lão hoàng đế, không thể để tiếp tục lan truyền ra ngoài.

“Chúu ——”

Một tiếng chim ưng kêu vang lên.

Thanh Điều mang theo tình báo trở về.

Sau một thời gian tu luyện, huyền khí trong cơ thể nó cũng ngày càng đậm, không lâu sau sẽ có thể chính thức tiến giai trở thành linh thú cấp một.

Trần Tam Thạch nhẹ nhàng gõ đầu nó một cái, rồi tháo thư tín xuống.

Là chiến báo truyền đến từ hướng Vân Châu.

Ngay khi hắn vượt biên qua Âm Bình, Vân Châu cũng đã khai chiến, dưới sự chỉ huy của Hứa Văn Tài, ba trận ba thắng, chiến tuyến đã tiến lên phía trước mấy trăm dặm, cho đến hiện tại, mọi việc đều rất thuận lợi.

.....

Trung quân đại tướng của triều đình.

Tào Nhung và những người khác sai bước trở về doanh trại, thần sắc có phần tức giận.

Bốn người bọn họ liên thủ!

Vậy mà không làm gì được một mình Trần Tam Thạch, còn tổn thất nhiều đại tướng, quả thực là nỗi nhục lớn!

“Báo ——”

Đồng thời.

Tin tức từ Vân Châu truyền về.

Khiến cơn giận của Tào Nhung càng thêm lớn.

“Cái này thì không cần quá lo lắng.”

Đạo Huyền Tán Nhân nói: “Chủ lực Bắc Lương kéo dài chiến tuyến quá dài, nhất thời không thể đánh tới, chúng ta vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để chiếm được Hồng Đô phủ.”

“Đúng vậy.”

Lăng Vân thở dài nói: “Lương thảo của chúng ta còn lại không nhiều, nếu không nhanh chóng chiếm được Hồng Đô phủ, tình thế công thủ sẽ thay đổi, chúng ta sẽ trở thành một tòa thành cô độc.”

“Đạo Huyền đạo hữu.”

Lý Hạc lên tiếng: “Người có Bích Cốc Đan không?”

“Tất nhiên là có.”

Đạo Huyền Tán Nhân vuốt râu, mở bàn tay trái ra, để lộ một cái lọ sứ, nói: “Có tận một trăm viên.”

“Chỗ ta cũng có một ít.”

Lăng Vân vừa nói vừa kiểm tra túi trữ vật của mình: “Khoảng mười viên.”

“Đủ rồi!”

Lý Hạc thở phào nhẹ nhõm: “Hai mươi viên Bích Cốc Đan, đủ để mấy người chúng ta cầm cự đến cùng!”

“Chúng ta không có lương thực, trong Hồng Đô phủ cũng không có nhiều lương thực!”

Tào Nhung nói: “Truyền lệnh xuống, tối nay tiếp tục công thành, ngày đêm không ngừng, phải trong vòng một trăm ngày, không tiếc bất cứ giá nào chiếm được Hồng Đô phủ!”

.....

Trên tường thành.

Trần Tam Thạch không rời nửa bước.

Chỉ trong vài canh giờ, trời vừa tối, quân địch lại tiếp tục tấn công.

“Ầm!”

Con giao long ba đầu bằng lửa xuất hiện trong bóng đêm.

Lại là một trận chiến ác liệt.

Tào Nhung và những người khác vẫn sử dụng chiến thuật trước đó, bốn người liên thủ vây công, nhưng cũng không đánh lâu, trong vòng hai mươi hiệp không làm bị thương được Trần Tam Thạch, sẽ lập tức thu quân.

Cục diện cứ thế rơi vào bế tắc.

Không ai làm gì được ai.

Chớp mắt, lại là tám mươi ngày trôi qua!

Suốt tám mươi ngày.

Trần Tam Thạch bất kể ngày đêm đều ở trên tường thành, nếu không giết địch thì là tu luyện, thỉnh thoảng có thời gian rảnh, sẽ luyện đan trong lầu thành bên cạnh, không lãng phí một chút thời gian nào.

Đan phương mới mà Bạch Lân Huân đưa cho không thể tinh tâm nghiên cứu, hắn liền luyện chế những loại đan dược

đã thành thạo, ví dụ như “Thanh Linh Đan”, cũng luyện chế một ít Bích Cốc Đan.

Nhưng đáng tiếc, Bích Cốc Đan không thể giải quyết được vấn đề thiếu lương thực trong thành.

Chương 901: Cái Chết Của Bạch Bào (4)

Nguyên liệu trên người hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế hai mươi mấy viên.

Hơn nữa những người dưới Thông Mạch không thể dùng “Tiên đan”.

Cho dù là Bích Cốc Đan đơn giản nhất, trong đó cũng ẩn chứa đan độc, không có tu vi nhất định, không thể loại bỏ đan độc, chỉ gây ra tác dụng phụ rất lớn.

Lại là một buổi sáng sớm.

Trời vừa hừng sáng.

Trần Tam Thạch khoanh chân ngồi trong lầu thành, linh châu trong lòng liên tục tỏa ra linh khí, sau đó lại được hấp thụ luyện hóa thông qua linh căn, cuối cùng hóa thành linh lực dự trữ trong đan điền.

Tư chất đơn linh căn trung phẩm, cộng thêm đủ loại đan dược.

Thôn Hỏa Quyết của hắn tăng tiến nhanh chóng.

[Công pháp: Thôn Hỏa Quyết. Luyện Khí tầng bốn]

[Tiến độ: 827/1200]

Tu tiên chi pháp không những không tiêu hao thể lực, ngược lại có thể thông qua linh khí để bồi dưỡng tinh thần.

Đây chính là “ngủ” của Trần Tam Thạch.

Sau khi hồi phục tinh thần, hắn liền cầm binh khí, không ngừng nghỉ luyện tập “Long Kinh”, một viên “Thái Thanh Đan” trước đó vẫn đang phát huy tác dụng, cảm giác nóng rất bắt đầu xuất hiện ở phía trên bên phải bụng.

Một vệt ánh sáng xanh ngày càng sáng, cho đến khi thần khám bên trong đột nhiên thức tỉnh.

Can thần!

Tên Khai Quân Đồng, tự Đạo Thanh, dài sáu tấc, áo xanh!

[Công pháp: Long Kinh (Chân Lực sơ kỳ)]

[Tiến độ: 251/500]

Trung bộ bát cảnh thần khai mở được một nửa!

Trần Tam Thạch cảm nhận chân lực trong cơ thể lại tăng lên, nếu bốn người kia lại đến, hắn dứt khoát sẽ không để đối phương dễ dàng rút lui như vậy, tranh thủ một lần hành động, bắt gọn mấy người bọn họ.

Nhưng dường như cảm nhận được sự tăng tiến của hắn, từ hai mươi ngày trước, quân địch đã giảm mạnh tần suất công thành, đến mười ngày gần đây, thậm chí còn không đến lần nào.

Đồng thời, chiến tuyến của Lương Châu vẫn không ngừng tiến lên, hơn nữa liên tiếp thắng lợi chưa từng bại trận, nhiều nhất là hai tháng nữa sẽ có thể đến phía đông Xuân Thu phủ theo kế hoạch ban đầu, đến lúc đó quân Trung Nguyên hết lương thực sẽ chỉ có con đường chết.

Trước mắt, còn có một vấn đề nghiêm trọng.

Đó chính là lương thực đã hết.

Từ mười lăm ngày trước, nguồn cung lương thực trong Hồng Đô phủ, đã từ hai bữa cơm mỗi ngày giảm xuống còn

một bữa, lại từ một bữa cơm no nê thành nửa bữa, từ hôm qua bắt đầu, mỗi người mỗi ngày đã chỉ có thể chia được một bát cháo loãng.

Cho dù dùng cách này để trì hoãn, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài được khoảng bốn mươi ngày.

Tiếp theo, mới là lúc trận chiến này thực sự gian nan.

Trần Tam Thạch tính toán.

Quân địch gần đây không còn công thành, rất có thể cũng đang đối mặt với tình huống tương tự.

.....

Bình Phản Quân, trung quân đại tướng.

“Lương thực đã hết.”

Tào Nhung lo lắng đi đi lại lại.

Đạo Huyền Tán Nhân mặt mày ủ rũ nói: “Cứ tiếp tục như vậy, phải làm sao đây?”

“Đúng vậy.”

Lý Hạc hai tay chấp sau lưng: “Chúng ta có Bích Cốc Đan nên không bị đói, nhưng đám phạm nhân dưới trướng thì không được, gần đây mỗi ngày chỉ ăn được một bữa, đã bắt đầu oán thán.”

“Đạo Huyền đạo hữu.”

Lăng Vân hỏi: “Từ khi chúng ta đến Xuân Thu phủ, đến hôm nay đã trôi qua hơn bốn tháng, trận pháp của người vẫn chưa chuẩn bị xong sao?”

“Trận pháp đã chuẩn bị xong, nhưng vấn đề là.....”

Đạo Huyền Tán Nhân nói: “Bát Môn Kim Tỏa Khôn Tiên Trận cần phải dựa vào quân trận dưới mặt đất mới có thể phát

huy ra uy lực thực sự, Trần Tam Thạch kia sống chết không chịu ra khỏi thành, tại hạ cũng hết cách, trừ phi bốn người chúng ta lại liên thủ đánh tới, xem xem có thể nghĩ cách dẫn hắn ra ngoài hay không.”

“Vạn lần không được!”

Lăng Vân lập tức bác bỏ đề nghị này: “Tám mươi ngày qua, mỗi lần chúng ta áp chế được Trần Tam Thạch đều giảm đi một phần, lần trước công thành thậm chí hắn còn gần như không rơi vào thế hạ phong, theo tốc độ tăng tiến này, hiện tại bốn người chúng ta chỉ sợ đã không còn là đối thủ của hắn!”

“Hắn không chủ động đến tìm chúng ta, hắn là cũng e ngại ‘Bát Môn Kim Tỏa Khôn Tiên Trận’, nếu lúc này chúng ta lại mạo hiểm đi tới, e rằng sẽ có đi mà không có về.”

“Hừ!”

Lý Hạc vô cùng tức giận, gấp đến mức nhảy dựng lên: “Ở Thiên Thủy Châu chúng ta, có câu nói là ‘Thà chọc ông lão tóc bạc, chớ chọc thiếu niên nghèo’, một khi kết thù với người trẻ tuổi, dứt khoát không thể vì hắn là văn bối mà lơ là, đặc biệt là đối với những người trẻ tuổi có thiên phú tốt, bất kể thế nào, cũng phải trước khi hắn trưởng thành lợi dụng cảnh giới áp đảo để tiêu diệt hắn, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!”

“Tên Trần Tam Thạch này.

“Lão phu đã sớm đề nghị với phụ thân của Tào huynh rất nhiều lần, sớm giết chết hắn để tránh sinh họa, nhưng hắn cứ không nghe, bây giờ thì hay rồi, trừ phi tu sĩ Trúc Cơ đến, nếu không đã không còn ai có thể làm gì được hắn!”

Ở Thiên Thủy Châu.

Từng có một ví dụ như vậy.

Một thiếu niên thiên tài dị chủng không linh căn phẩm thiên, kết thù với một hậu bối cháu trai của một trưởng lão thượng tông.

Vị trưởng lão này đường đường là tu sĩ Kim Đan, vậy mà xông thẳng mười vạn dặm, tự tay đánh chết thiếu niên mới chỉ Luyện Khí tầng hai, sau đó nghiền xương thành tro, ngay cả linh hồn cũng không tha.

Rất nhiều người đều chế nhạo vị trưởng lão này bắt nạt hậu bối.

Nhưng trưởng lão chỉ cười nhẹ, thản nhiên nói: “Ta cứu tông môn khỏi nạn kiếp bất phục!”

Lúc đó rất nhiều người không để ý, nhưng không ngờ sự việc tương tự chưa đến hai trăm năm đã xảy ra ở một tông môn khác.

Cũng là thù oán giữa hậu bối, trưởng bối thượng tông không tham gia, không cần thận để hấn chạy thoát, kết quả là thiếu niên chỉ trong hai trăm năm đã tu thành Nguyên Anh, trực tiếp quay lại tiêu diệt Lạc Tuyết Tông từng một thời hưng thịnh.

Chương 902: Cái Chết Của Bạch Bào (5)

Vì vậy.

Theo ý kiến của Lý Hạc, hành động của vị trưởng lão Kim Đan kia, mới là chính xác.

Lúc đầu để hấn giết chết Bạch Bào, sao đến nỗi có cục diện khó khăn như ngày hôm nay?!

“.....”

Tào Nhung nhắm mắt lại.

Chỉ có trong lòng hấn biết rõ, sự việc không đơn giản như vậy.

Bạch Bào ẩn nấp quá kỹ.

Phụ hoàng lúc đó cũng cần dựa vào hấn để chiếm lấy mạch tổ Mang Sơn.

Hơn nữa nói về hận, hấn mới là người hận tên này nhất.

Mấy người bàn bạc đối sách.

Đạo Huyền Tán Nhân lấy một viên Bích Cốc Đan bỏ vào miệng, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý tưởng: “Tại hạ có một kế, có thể khiến Hồng Đô phủ nội loạn, buộc Trần Tam Thạch phải bỏ chạy!”

.....

Hồng Đô phủ.

“Lương thực từ đâu ra?”

Trần Tam Thạch lặng lẽ bình tĩnh hỏi.

“Đại soái.....”

Toàn bộ cơ thể Triệu Vô Cực đã gầy đi một vòng, lúc này đang ngồi dưới đất nhét một chiếc bánh lớn vào miệng, nghe thấy âm thanh suýt nữa bị nghẹn chết, vội vàng nuốt chiếc bánh xuống: “Đại soái, mua!

“Ta, ta thực sự là mua!”

Hắn chỉ vào trong thành, giọng điệu hoảng loạn giải thích: “Tuyệt đối không phải cướp bóc, chỉ một chiếc bánh lớn như vậy, ta đã phải bỏ ra tận mười lượng bạc, nếu đại soái không tin có thể đi hỏi nhà đó, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói xấu ta nửa câu!”

Mười lượng bạc một chiếc bánh.

Giá này cũng không phải là phóng đại.

Bởi vì.....

Hồng Đô phủ vốn đang thiếu lương thực.

Ngay cả khi có lương thực trong nhà, dân chúng cũng chỉ đủ để bản thân mình không chết đói mà thôi.

Trong trường hợp này, lương thực còn quý hơn vàng.

“Sao này đừng đi mua nữa.”

Trần Tam Thạch phái Vương Lực đi điều tra xem có đúng sự thật hay không, đồng thời nhắc nhở.

Chủ quan mà nói, có lẽ Triệu Vô Cực không ép buộc người khác.

Khách quan mà nói, chưa chắc.

Hãy thử nghĩ xem.

Bên ngoài đang đánh nhau, người ngày đêm trốn trong nhà, đột nhiên có một Võ Thánh toàn thân đầy máu, trong tay cầm đao đến trước cửa nhà người, đặt mười lượng bạc vào tay người, nói, lão hương thân, bán cho ta một chiếc bánh lớn được không.

Trong trường hợp này, e là không dám không bán.

Hiện tại, từng nhà trong thành đều đóng chặt cửa sổ không dám lộ đầu ra, không phải là sợ quân Bắc Lương đói quá lại cướp lương thực sao?

Con người khi no và khi đói, hoàn toàn là hai sinh vật khác nhau.

Nhưng quân Bắc Lương không được lấy của dân một chút gì, đây là quân luật từ trước đến nay.

Cho dù là chết đói!

Cũng không thể cướp một hạt lương thực trong tay dân chúng.

“Đại soái.”

Triệu Vô Cực cẩn thận nói: “Ba ngày gần đây, ta chỉ ăn một chiếc bánh lớn như vậy, thực sự đói quá rồi, chẳng phải đại soái có Bích Cốc Đan sao? Có thể cho hạ quan ăn một viên được không, cũng có sức lực tiếp tục giết địch.”

“Bích Cốc Đan, ta có, nhưng không thể cho người.”

Trần Tam Thạch từ chối.

Sáu ngàn huynh đệ trong thành đều đang chịu đói, tuyệt đại đa số là trận tốt có cảnh giới thấp, bọn họ không thể ăn Bích Cốc Đan, chỉ có những người gần đây mới đột phá lên Huyền Tượng như Phùng Dung mới có thể chịu được đơn độc.

Nhưng tuyệt đối không thể đối xử khác biệt.

Hắn cũng không phải là chỉ không cho võ tướng, ngay cả chính mình, cũng không ăn một viên nào.

Làm chủ soái, nếu ngay cả điều cơ bản nhất là cùng chung hoạn nạn cũng không làm được, lại trông mong gì vào huynh đệ dưới trướng cùng mình liều mạng?!

“Các huynh đệ Bắc Lương trong thành nghe đây!”

Ngay lúc này.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một âm thanh.

Chỉ thấy phó tướng của Bình Phản Quân cười một con chiến mã gầy yếu đến trước cổng thành, lớn tiếng hét lên: “Ta biết lương thực của các người đã hết!

“Một khi đã xác định là thất bại!

“Các người còn kiên trì cái gì, Trần Tam Thạch sẽ không cùng các người chết!

“Hắn cũng tu tiên pháp, trong tay nhất định có ‘Bích Cốc Đan’, ăn một viên nửa tháng cũng không thấy đói!

“Cửu điện hạ đã nói!

“Chỉ cần mở thành đầu hàng, không những bỏ qua chuyện cũ cho các người, mà còn phát lương thực cho các người!

“Nhưng nếu ngoan cố không nghe, cho dù chúng ta không công thành, chẳng bao lâu nữa các người cũng sẽ chết đói trong thành!

“Đợi các người chết rồi, họ Trần kia ung dung rời đi, còn ai nhớ đến các người!”

Một loạt lời lẽ, chẳng qua là để ly gián.

“Người nói không sai!”

Trần Tam Thạch không né tránh, mà bước lên nơi cao nhất của Hồng Đô phủ, hắt lấy hết Bích Cốc Đan ra, cầm trong tay cho các huynh đệ Hồng Trạch doanh xem: “Ta thực sự có Bích Cốc Đan, hơn nữa có tận hai mươi viên, đủ để một năm ta không ăn không uống, cũng không cảm thấy đói!”

“Àm ——”

Lời còn chưa dứt, lòng bàn tay hắt đột nhiên bùng lên ngọn lửa, dưới ánh mắt của mọi người, đốt cháy tất cả Bích Cốc Đan thành tro bụi!

“Nhưng!

“Ta không ăn một viên nào!

“Các huynh đệ đói chết, thì ta cũng đói chết cùng bọn họ!”

Trần Tam Thạch nhìn các binh sĩ Hồng Trạch doanh, hứa hẹn: “Từ bây giờ, ta sẽ không rời khỏi tường thành nửa bước, đảm bảo lúc nào cũng ở trong tầm mắt của mọi người, nếu có người nhìn thấy ta ăn nửa viên đan dược, thì cứ việc mở cửa đầu hàng!”

“Đại soái!”

Phùng Dung vội vàng xông tới, tìm kiếm trong tro bụi rơi vãi dưới đất.

Phó tướng của Bình Phản Quân ngàn vạn lần không ngờ tới Bạch Bào sẽ làm như vậy, lúc đầu có phần câm nín không nói nên lời, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này vội vàng nói: “Được thôi! Được thôi! Các người đều nhìn thấy chứ! Họ Trần tình nguyện đốt Bích Cốc Đan diễn kịch, cũng không nguyện ý cứu thêm hai thuộc hạ! Các người còn theo hắn làm gì?!”

Tuy nhiên.

Hắn còn chưa nói xong, đã phát hiện tình huống dường như không giống như mình nghĩ.

Chỉ thấy viên tham tướng kia không phải đau lòng vì Bích Cốc Đan bị hủy, mà là nằm rạp xuống đất, lớn tiếng khuyên nhủ: “Đại soái! Hồ đồ rồi đại soái! Giữ thành toàn dựa vào ngài, sao ngài có thể cùng chúng ta chịu đói!”

Chương 903: Cái Chết Của Bạch Bào (6)

“Đúng vậy đại soái!”

“Hà tất để ý đến lời nói nhảm của đám chim cò đối diện!”

“Ngày mai bọn chúng lại công thành, chúng ta sẽ nghĩ mọi cách giúp đại soái cướp Bích Cốc Đan!”

“Các người có gan thì tiếp tục công thành!”

“Lão tử sẽ ăn thịt các người, ngủ trên da các người!”

“.....”

Các binh sĩ Hồng Trạch doanh trong thành, vậy mà không một ai vì Bạch Bào có Bích Cốc Đan mà xa rời hấn, ngược lại vì đại soái của mình bị đối mà nổi giận, chửi bới Bình Phản Quân.

“Các người?!”

Phó tướng khó có thể tưởng tượng nổi, địa vị của Bạch Bào trong lòng quân Bắc Lương lại khó lay chuyển như vậy.

“Tiểu nhi Trung Nguyên!”

Phùng Dung chống đỡ cơ thể có phần yếu ớt vì đói, hướng về phía quân đội Trung Nguyên hét lớn: “Đại soái của chúng ta đã đốt hết Bích Cốc Đan, còn mấy người đứng đầu các người, trong tay e rằng giầu không ít chứ?”

“Bọn họ mới thực sự là không quan tâm đến các người sống chết!”

“Không bằng sớm đầu hàng!”

“Cùng chúng ta tiến đến kinh thành!”

“.....”

Gần như câu nào cũng nói ra, ngược lại khiến cho doanh trại của Bình Phán Quân đã đói bụng mấy ngày bắt đầu xao động.

“Cái gì?!”

Đạo Huyền Tán Nhân nghe nói “Diệu kế” của mình bị phá giải nhẹ nhàng như vậy, chặc chặc nói: “Hắn thực sự đốt rồi? Chẳng lẽ là đồ ngốc!”

“Ý kiến tôi!”

Lý Hạc chỉ trích nói: “Bây giờ ngược lại khiến cho những người dưới trướng chúng ta bất an!”

“Vương gia!”

“Không ổn rồi!”

Một viên tham tướng vội vàng xông vào trong trướng: “Vân Châu!

“Quân Bắc Lương đại thắng ở Vân Châu!

“Nhiều nhất là sáu mươi ngày nữa, sẽ đánh tới!

“Vương gia, rút quân đi!

“Trong quân không có lương thực, nếu không rút quân, chúng ta sẽ bị vây chết ở đây!”

“.....”

“Ai còn dám nói rút, chém không tha!”

Tào Nhung lại thần sắc âm trầm, quyết tuyệt nói: “Bản vương vẫn nói câu đó, chúng ta không có lương thực, bọn họ cũng không có lương thực! Kẻ thù gặp nhau thì dừng sẽ thắng, bây giờ chính là lúc quyết định thắng bại, biết đâu ngày mai

người trong Hồng Đô phủ sẽ chết đói, chúng ta sao có thể nói rút lui?!

“Còn về Vân Châu, viết thư gửi kinh thành!

“Đề bọn họ nghĩ mọi cách ngăn cản quân Bắc Lương!”

.....

Kinh thành.

Trung Giác điện.

Gần như cùng một thời gian.

Tin tức từ Vân Châu cũng truyền đến nội các.

“Hồng rồi!”

Nghiêm Mậu Hưng đau đầu nhức óc nói: “Vân Châu đã bị khai thông, chỉ còn lại hai cửa ải cuối cùng, sẽ có thể chặn đứng đường lui của Xuân Thu phủ!”

“Cứu đệ làm ăn kiêu gì vậy?!”

Tề vương không nhịn được trách mắng: “Hai mươi vạn người! Bọn họ có tận hai mươi vạn người! Không chiếm được một Hồng Đô phủ chỉ có bảy ngàn người sao!”

Mấy tháng trước.

Bọn họ đột nhiên nhận được tin tức, họ Trần kia vậy mà trực tiếp vượt núi băng rừng, dùng cách “Thần binh thiên giáng” vòng ra phía sau, một lần hành động chiếm được Hồng Đô phủ.

Nhưng lúc đó các quan viên cũng không quá hoảng hốt, bởi vì Hồng Đô phủ chỉ có bảy ngàn người, lương thực cũng không đủ, ai ngờ được, chỉ với bảy ngàn người này, lại chống đỡ được hai mươi vạn đại quân suốt ba tháng!

Cứ tiếp tục như vậy.

Hai mươi vạn đại quân của Xuân Thu phủ thực sự sẽ bị tiêu diệt.

Quân Bắc Lương sẽ hợp binh từ Hồng Đô phủ xuất phát, sau đó tiến vào quan ải, thẳng đến kinh thành!

“Mục lão?”

Tần vương đến bên cạnh quan viên mặc áo bào đỏ thẫm, lên tiếng hỏi: “Có kế sách phá địch không?!”

Trong Trung Giác điện yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tàn đảng của thời đại cũ này.

Binh bộ thượng thư Mục Phùng Xuân chống gậy, đột nhiên lên tiếng: “Rút quân đi.”

“Rút quân?”

Tề vương hít một hơi lạnh: “Mục lão có ý là từ bỏ Xuân Thu phủ, để mặc cho quân Bắc Lương tiến vào Trung Nguyên? Cũng được, còn hơn là để cử đệ bọn họ bị tiêu diệt ở Xuân Thu phủ.”

“Không.”

Mục Phùng Xuân lắc đầu, giọng nói già nua có phần khàn khàn: “Ý của lão phu, là rút quân ở phía nam.”

“P.hía nam?”

Thượng thư bộ Lại Doãn Minh Xuân tiếp lời: “Mục lão, ba mươi vạn đại quân ở phía nam, vẫn luôn ứng phó với Nam Tù, sao có thể rút quân?”

“Không cần nữa.”

Mục Phùng Xuân nói ra lời kinh người: “Từ bỏ tất cả các châu phủ ở phía đông, tập trung toàn bộ binh lực đến Vân Châu, chống lại quân Bắc Lương, sau đó từ bỏ tất cả các châu

phủ ở phía nam, tập trung toàn bộ binh mã đến gần kinh thành, làm lá chắn cuối cùng, để phòng vạn nhất.”

“Mục lão?!”

Tề vương trợn mắt, trong giọng nói thậm chí còn mang theo một tia tức giận: “Mục lão có biết mình đang nói gì không, đây chính là một nửa giang sơn của Đại Thịnh triều, chẳng lẽ cứ thế dâng cho đám giặc Đông Khánh và Nam Từ?!”

“Bốn mặt đều khai chiến, kết quả cuối cùng chỉ có thể là bốn mặt đều sụp đổ!”

Giọng điệu của Mục Phùng Xuân kiên định: “Cửu điện hạ phải hiểu, điều chúng ta cần làm bây giờ, là trong khi cố gắng bảo toàn thực lực, kéo dài thời gian chờ đợi bệ hạ xuất quan.

“Hai nước Từ, Khánh hiện tại gây ra mối đe dọa, còn xa mới bằng quân Bắc Lương.

“Vì vậy, phía nam, phía đông hoàn toàn có thể thu hẹp chiến tuyến, chỉ cần dùng một ít binh lực trấn giữ những cửa ải quan trọng, cũng có thể ngăn chặn được Nam Từ và Đông Khánh ít nhất hai năm.

“Sau đó, chúng ta có thể tập trung binh lực ưu thế, trước tiên giải quyết quân Bắc Lương, chuyện này không thể kéo dài được nữa.”

Ai có thể ngờ tới.

Đại Thịnh triều từng bốn mặt bao vây mà không sụp đổ suốt hơn ba trăm năm, vậy mà lại bị một đám phản quân từ phương bắc trong nội bộ, ép buộc phải từ bỏ một nửa giang sơn!

“Chư vị, lão phu tán thành ý kiến của Mục lão.”

Lão thái long chung nội các thủ phụ Nghiêm các lão, trong sự dè dặt của hai tên thị vệ đi vào trong Trung Giác điện:

“Chúng ta không phải là vứt bỏ cương thổ, mà chỉ là tạm thời mất đi kiểm soát mà thôi.

“Chỉ cần đợi bệ hạ xuất quan, trong vòng ba năm năm năm, không những có thể thu hồi giang sơn, mà còn có thể trọng thương hai nước, thậm chí thống nhất thiên hạ, cũng không phải là không thể. Vì vậy, tất cả vẫn nên lấy bảo vệ Côn Luân Sơn và kinh thành làm chủ.

“Đây, cũng là ý của bệ hạ.”

Hoàng mệnh!

Nghe thấy lời này.

Văn võ bá quan, cũng không còn dị nghị.

“Bản vương tán thành!”

Tần vương dường như đã hạ quyết tâm lớn, vỗ án đứng dậy: “Từ bỏ phía đông, phía nam, sau đó chúng ta có thể tập hợp được tận một trăm năm mươi vạn đại quân, chỉ riêng những người có thể đến Vân Châu, đã có tận ba mươi vạn!

“Đột nhiên xuất hiện ba mươi vạn đại quân, đủ để đánh cho quân Bắc Lương trở tay không kịp, vây chặt bọn chúng!

“Chỉ cần tiêu diệt được mười mấy vạn chủ lực quân Bắc Lương ở Vân Châu, giấc mộng Xuân Thu của Trần Tam Thạch sẽ hoàn toàn tan biến!”

“Nhưng mà.....”

Doãn Minh Xuân vẫn lo lắng nói: “Lần này quân Bắc Lương tiến vào phía nam, lực chiến đấu thể hiện ra thực sự đáng sợ, cho dù có thể vây chặt bọn chúng, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng khó có thể tiêu diệt được.”

“Lão phu, đã sớm chuẩn bị.”

Mục Phùng Xuân nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, giơ tay lên nói: “Vương tiên sư, mời vào.”

Vương Tuấn của Thăng Vân Tông bước vào trong điện, trong tay hắn cầm một cái khay, bề mặt phủ một lớp vải trắng, không nhìn thấy đồ vật, chỉ có thể nhìn ra là hình cầu còn dính vết máu.

“Truyền lệnh cho cửu điện hạ.”

Mục Phùng Xuân dùng gậy chỉ vào sa bàn, u ám nói: “Nếu đã không đánh hạ được, thì đừng mạo hiểm đi đánh, từ bây giờ bắt đầu, đối với Hồng Đô phủ áp dụng chiến lược chỉ bao vây không tấn công.

“Ngoài ra, phải nghĩ mọi cách cắt đứt liên lạc giữa Hồng Đô phủ và quân Bắc Lương ở Vân Châu.

“Chỉ cần đảm bảo được điểm này, sau đó lệnh cho tiên sư Vương Tuấn đưa thứ mà lão phu đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt quân Bắc Lương, mười lăm vạn đại quân sẽ nguy cơ chông chát, chẳng mấy chốc sẽ tan vỡ!”

“Cắt đứt liên lạc?”

Tề vương như có điều suy nghĩ nói: “Điều này cũng không khó, nếu có thể vây chặt được quân Bắc Lương trong một tòa thành, chúng ta có thể bố trí thiên la địa võng trên không trung, đảm bảo không có Hải Đông Thanh nào có thể tiếp cận.

“Nhưng Mục lão, thứ mà ngài chuẩn bị là gì?

“Có thể mở ra cho chúng ta xem trước không?”

Sau khi được mặc nhận.

Tề vương nhẹ nhàng mở lớp vải trắng ra, lập tức bị dọa lùi lại một bước suýt nữa ngã xuống đất.

Chỉ thấy.

Trên khay.

Đặt một cái đầu người dẫm máu.

Đầu của Trần Tam Thạch!